

BÉ CON

Chú không thể chờ

Mục lục

- Chương 1: Là Súc Tôi Quá Yếu
- Chương 2: Sửa Nguyên Vọng
- Chương 3: Vô Cùng Xấu Hổ
- Chương 4: Cháu Muốn Sống Độc Lập
- Chương 5: Lá Gan Không Nhỏ
- Chương 6: Ở Bên Cạnh Bạn
- Chương 7: Cục Cảnh Sát Náo Nhiệt
- Chương 8: Khốn Nạn Vô Song
- Chương 9: Không Có Ý Tốt
- Chương 10: Thuốc Ngủ
- Chương 11: Cô Nhóc Trưởng Thành
- Chương 12: Cô Ấy Là Người Tôi Nhận Định
- Chương 13: Không Nên Ở Lâu
- Chương 14: Giống Như Đứa Bé Choai Choai
- Chương 15: Trong Mơ Còn Có Anh
- Chương 16: Không Còn Đường Lui
- Chương 17: Làm Cho Tôi
- Chương 18: Cháu Không Muốn Đứng Dậy
- Chương 19: Vừa Lúng Túng Vừa Ngượng Ngùng
- Chương 20: Già Mà Không Nên Thân
- Chương 21: Đâu Chỉ Là Thiên Vị
- Chương 22: Tên Đây Là Chó À
- Chương 23: Tối Nay Chỉ Là Ngoài Ý Muốn
- Chương 24: Ra Sức Chống Cự
- Chương 25: Ra Về Đạo Mạo Kẻ Giả Nhân Giả Nghĩa
- Chương 26: Đi Rồi Thì Đừng Quay Trở Lại
- Chương 27: Không Quan Tâm Chuyện Của Cô Nữa
- Chương 28: Tình Định Tương Lai
- Chương 29: Kiếp Trước Thiếu Nợ Em Quá Nhiêu
- Chương 30: Chắc Là Mơ Đúng Không
- Chương 31: Bạn Trai
- Chương 32: Trái Tim Đập Thành Thịch
- Chương 33: Vô Cùng Hưởng Thụ
- Chương 34: Tiểu Yêu Tinh
- Chương 35: Chẳng Khác Gì Chính Sách Bạo Ngược
- Chương 36: Quả Thực Là Lộ Nguyên Hình
- Chương 37: Sao Anh Lại Ở Đây
- Chương 38: Càng Lúc Càng Rõ Ràng
- Chương 39: Anh Là Đồ Điên
- Chương 40: Đúng Là Tôi Điên Rồi
- Chương 41: Bóng Đèn Siêu To
- Chương 42: Ánh Mắt Trần Ngập Cảnh Cáo
- Chương 43: Ngọt Ngạt Suốt Dọc Đường

Chương 44: Tình Cảm Vẫn Tốt
Chương 45: Đùng Hòng Nghĩ Tới
Chương 46: Dáng Vẻ Của Người Chàng Ghen
Chương 47: Cô Chấp Nhận
Chương 48: Cách Đánh Liều Mạng
Chương 49: Đưa Điện Thoại Của Cô
Chương 50: Anh Vậy Mà Lại Xem Là Thật
Chương 51: Tôi Đã Quấy Rầy Hai Người Rồi
Chương 52: Không Cam Tâm Biến Thành Hải Lòng
Chương 53: Thật Mất Mặt Quá Đi
Chương 54: Bỗng Dưng Thấy Chột Dạ
Chương 55: Thân Phận Đặc Biệt
Chương 56: Ghen Tỵ
Chương 57: Không Có Đường Lui
Chương 58: Sinh Nhật Ông Cụ
Chương 59: Người Không Quan Trọng
Chương 60: Thật Sự Tỉnh Táo Lại
Chương 61: Vẫn Luôn Đo
Chương 62: Đôi Mắt Như Thế Nào
Chương 63: Cần Gì Phải Miễn Cường
Chương 64: Mất Mát
Chương 65: Tự Gánh Lây Hậu Quả
Chương 66: Bức Ảnh
Chương 67: Đùng Phụ Lòng Cậu Ấy
Chương 68: Đáp Án Đây Rất Miễn Cường
Chương 69: Anh Thật Sự Trở Về Rồi
Chương 70: Tối Nay Cháu Về Nhà Chúng Ta
Chương 71: Lý Trí Đột Nhiên Quay Lại
Chương 72: Loại Người Đáng Chết
Chương 73: Cô Ấy Đi Rồi Sao
Chương 74: Tôi Muốn Nói Chuyện Riêng Với Cô Ấy
Chương 75: Khó Kiền Chết
Chương 76: Em Thật Sự Yêu Cậu Ta Như Vậy Sao
Chương 77: Trong Đầu Đầu Là Anh
Chương 78: Động Tâm
Chương 79: Áo Nào
Chương 80: Trái Tim Đau Đớn Không Ngừng
Chương 81: Tất Cả Mọi Chuyện Rồi Sẽ Tốt Lên
Chương 82: Không Thề Từ Chối Anh
Chương 83: Từng Từ Từng Chữ Đầu Như Đang Vạch Tràn
Chương 84: Gây Khó Dễ
Chương 85: Không Được Kết Hôn
Chương 86: Cháu Không Thề Kết Hôn Với Chú
Chương 87: Chuyện Liên Quan Đến Mạng Người
Chương 88: Tâm Trạng Đột Nhiên Thay Đổi
Chương 89: Nhẫn Rất Quý
Chương 90: Em Hoàn Toàn Không Có Sự Lựa Chọn Nào Khác
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139

Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187

Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207
Chương 208
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213
Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219
Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235

Chương 236
Chương 237
Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249
Chương 250
Chương 251
Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267
Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282
Chương 283

Chương 284
Chương 285
Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297
Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315
Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327
Chương 328
Chương 329
Chương 330
Chương 331

Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340
Chương 341
Chương 342
Chương 343
Chương 344
Chương 345
Chương 346
Chương 347
Chương 348
Chương 349
Chương 350
Chương 351
Chương 352
Chương 353
Chương 354
Chương 355
Chương 356
Chương 357
Chương 358
Chương 359
Chương 360
Chương 361
Chương 362
Chương 363
Chương 364
Chương 365
Chương 366
Chương 367
Chương 368
Chương 369
Chương 370
Chương 371
Chương 372
Chương 373
Chương 374
Chương 375
Chương 376
Chương 377
Chương 378
Chương 379

Chương 380
Chương 381
Chương 382
Chương 383
Chương 384
Chương 385
Chương 386
Chương 387
Chương 388
Chương 389
Chương 390
Chương 391
Chương 392
Chương 393
Chương 394
Chương 395
Chương 396
Chương 397
Chương 398
Chương 399
Chương 400
Chương 401
Chương 402
Chương 403
Chương 404
Chương 405
Chương 406
Chương 407
Chương 408
Chương 409
Chương 410
Chương 411
Chương 412
Chương 413
Chương 414
Chương 415
Chương 416
Chương 417
Chương 418
Chương 419
Chương 420
Chương 421
Chương 422
Chương 423
Chương 424
Chương 425
Chương 426
Chương 427

Chương 428
Chương 429
Chương 430
Chương 431
Chương 432
Chương 433
Chương 434
Chương 435
Chương 436
Chương 437
Chương 438
Chương 439
Chương 440
Chương 441
Chương 442
Chương 443
Chương 444
Chương 445
Chương 446
Chương 447
Chương 448
Chương 449
Chương 450
Chương 451
Chương 452
Chương 453
Chương 454
Chương 455
Chương 456
Chương 457
Chương 458
Chương 459
Chương 460
Chương 461
Chương 462
Chương 463
Chương 464
Chương 465
Chương 466
Chương 467
Chương 468
Chương 469
Chương 470
Chương 471
Chương 472
Chương 473
Chương 474
Chương 475

Chương 476
Chương 477
Chương 478
Chương 479
Chương 480
Chương 481
Chương 482
Chương 483
Chương 484
Chương 485
Chương 486
Chương 487
Chương 490
Chương 491
Chương 492
Chương 493
Chương 494
Chương 495
Chương 496
Chương 497
Chương 498
Chương 499
Chương 500
Chương 501
Chương 502
Chương 503
Chương 504
Chương 505
Chương 506
Chương 507
Chương 508
Chương 509
Chương 510
Chương 511
Chương 512
Chương 513
Chương 514
Chương 515
Chương 516
Chương 517
Chương 518
Chương 519
Chương 520
Chương 521
Chương 522
Chương 523
Chương 524
Chương 525

Chương 526
Chương 527
Chương 528
Chương 529
Chương 533
Chương 534
Chương 535
Chương 536
Chương 537
Chương 538
Chương 539
Chương 540
Chương 541
Chương 542
Chương 543
Chương 544
Chương 545
Chương 546
Chương 547
Chương 548
Chương 549
Chương 550
Chương 551
Chương 552
Chương 553
Chương 554
Chương 555
Chương 556
Chương 557
Chương 558
Chương 559
Chương 560
Chương 561
Chương 562
Chương 563
Chương 564
Chương 565
Chương 566
Chương 567
Chương 568
Chương 569
Chương 570
Chương 571
Chương 572
Chương 573
Chương 574
Chương 575
Chương 576

Chương 577
Chương 578
Chương 579
Chương 580
Chương 581
Chương 582
Chương 583
Chương 584
Chương 585
Chương 586
Chương 587
Chương 588
Chương 589
Chương 590
Chương 591
Chương 592
Chương 593
Chương 594
Chương 595
Chương 596
Chương 597
Chương 598
Chương 599
Chương 600
Chương 601
Chương 602
Chương 603
Chương 604
Chương 605
Chương 606
Chương 607
Chương 608
Chương 609
Chương 610
Chương 611
Chương 612
Chương 613
Chương 614
Chương 615
Chương 616
Chương 617
Chương 618
Chương 619
Chương 620
Chương 621
Chương 622
Chương 623
Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629: Hoàn

Chương 1: Là Sức Tôi Quá Yếu

"Chú Ba, chú...!Chú say r ồi." Du Ánh Tuyết nhìn người đàn ông đang chặn trước người, ánh mắt hơi hốt hoảng.

Vừa r ồi cô đang xem TV thì Ki ều Phong Khang bỗng nhiên trở v ề, cô chưa kịp lên l ầu đã bị anh chặn trên ghế salon.

Ki ều Phong Khang thường xuyên đi công tác, hiếm khi v ề nhà, nhưng mỗi khi anh xuất hiện li ền khiến cô cảm thấy lúng túng.

Ki ều Phong Khang nhìn chăm chăm cô chẳng nói chẳng rằng, gương mặt không rõ vui bu ồn.

Đi ều này càng khiến Du Ánh Tuyết thấp thỏm hơn.

Bỗng nhiên, Ki ều Phong Khang cất lời.

"Cháu sợ tôi à?"

Du Ánh Tuyết lắc đ ầu ngu ầy ngu ậy: "Đâu có, sao cháu lại sợ chú Ba chứ."

Thật ra cô sợ lắm, nhưng không phải sợ Ki ều Phong Khang sẽ đánh cô mà do khí thế của Ki ều Phong Khang quá mức mạnh mẽ mới khiến cô lo sợ vẩn vơ.

"Bé thảo mai." Ki ều Phong Khang nhéo nhẹ mũi cô, cười mắng một câu.

Truyện Khoa Huyền

Du Ánh Tuyết bị hành động của anh khiến trái tim đập rộn."Chú...!Chú Ba, chú say r ồi, mau chóng lên l ầu nghỉ ngơi đi."

"Ừ, dìu tôi v ề phòng."

"Vâng."

Du Ánh Tuyết cắn môi, vịn cánh tay của Kiêu Phong Khang rồi chệnh choạng nhấc từng bước lên lầu.

Kiêu Phong Khang nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì mệt của cô, chợt hỏi: "Tôi nặng lắm à?"

Du Ánh Tuyết khẽ gật đầu, nhưng nhanh chóng lắc đầu: "Không nặng, là sức cháu quá yếu."

Kiêu Phong Khang lẳng lặng nhếch môi, hơi đứng thẳng người lên, không tiếp tục cố ý đổ trọng lượng lên người cô nữa.

Du Ánh Tuyết vừa tắm gội xong, tóc còn ướt, mùi sữa tắm thoang thoảng len vào khoang mũi khiến mắt anh ngày càng thâm trầm.

Sau khi vào phòng, Du Ánh Tuyết đặt Kiêu Phong Khang lên giường rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng không ngờ, lúc đi đến cửa chợt bị gọi lại.

"Nếu như tôi nhớ không lầm thì bây giờ cháu bắt đầu đăng ký nguyện vọng vào đại học."

Du Ánh Tuyết dừng bước, gật đầu trả lời: "Vâng, cháu đã chọn xong rồi."

"Cháu định vào trường nào?"

"Đại học B."

Du Ánh Tuyết không chú ý tới ánh mắt không vui của Kiêu Phong Khang, tiếp tục nói: "Cha của Minh Đức nói muốn chúng cháu vào cùng một trường đại học để thúc đẩy tình cảm."

Sau khi tốt nghiệp đại học xong thì chúng cháu sẽ kết hôn."

Sáu năm trước, cha mẹ của cô đầu mất, từ khi Ki ều Phong Khang đưa cô vào nhà họ Ki ều, Ki ều Phong Khang lấy thân phận phụ huynh mà chu cấp cái ăn cái ở cho cô, còn nuôi cô học hành.

Sau đó, như duyên trời dặt, cô trở thành con dâu nuôi từ bé của cháu ruột của Ki ều Phong Khang là Ki ều Minh Đức, vậy nên cô mới gọi Ki ều Phong Khang là chú Ba.

Bây giờ, vị hôn phu của cô là Ki ều Minh Đức đang học đại học B.

Ki ều Phong Khang cau mày: “Tốt nghiệp đại học xong cháu chỉ mới 22 tuổi, không cảm thấy kết hôn quá sớm sao?”

Sớm à! 22 tuổi cô chưa được trải nghiệm gì hết, đương nhiên là kết hôn quá sớm rồi.

Nhưng...

Hiện tại cô không có lòng dạ nào thảo luận chuyện này với anh, thuận miệng trả lời: “Cháu nghe theo sự sắp xếp của cha Minh Đức.”

Ki ều Phong Khang giương mắt nhìn Du Ánh Tuyết một lát, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy.

Bởi vì ánh mắt lướt ngang của anh khiến cô hoảng sợ như nai con, lòng lo lắng bồn khoăn cúi đầu thật thấp.

"Cháu không có chủ kiến hay sao?"

"Cháu..." Cảm nhận được sự tức giận của Ki ều Phong Khang, Du Ánh Tuyết hơi mờ mịt, không hiểu tại sao anh đột nhiên tức giận.

Cô đương nhiên có chủ kiến!

Trên thực tế, ý muốn vào đại học B cũng không hoàn toàn vì suy nghĩ của cha Minh Đức, mà bởi vì vào đại học B luôn là ước mơ lớn nhất của cô, cũng là nguyện vọng của cha ruột gửi gắm vào cô mấy năm trước.

Ba năm nay, những khi học hành vất vả, chỉ cần nghĩ đến vào đại học B là cô sẽ luôn vui vẻ chịu đựng...

Kiều Phong Khang lạnh lùng nhìn cô, vừa tắm gội xong, gương mặt mộc mạc càng sạch sẽ và sáng long lanh.

Con người trong trẻo thuần khiết đặc trưng của tuổi 18.

Nhưng nghĩ tới mấy năm sau cô sẽ kết hôn với Minh Đức thì ánh mắt càng ngày càng đục, khắp người tản mát lệ khí.

Ngay lúc Du Ánh Tuyết cảm thấy bản thân vì thế mà sắp chết ngạt thì anh nói: "Tới đây!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Sửa Nguyên Vọng

"Chú Ba..."

Du Ánh Tuyết hoảng hốt đi tới.

Cô không biết đêm nay Kiều Phong Khang vì đâu mà luôn hành động khác thường như thế.

"Đổi nguyện vọng sang đại học A đi." Kiều Phong Khang ra lệnh.

Du Ánh Tuyết không hiểu nhìn anh: "Tại sao?"

"Cháu không muốn đổi?"

"Cháu thích đại học B."

Kiều Phong Khang bất chợt đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô: "Là thích đại học B, hay thích người nào đó ở đại học B?"

Du Ánh Tuyết bị khí thế của anh làm cho lắp bắp, nhưng vẫn kiên trì nói: "Minh Đức là vị hôn phu của cháu, cháu và anh ấy học cùng một trường không phải rất tốt sao?"

Nghe câu này, Kiều Phong Khang siết chặt nắm đấm vang lên răng rắc: "Thật là không nghe lời!"

Dứt lời, mùi rượu tràn ngập khắp mặt.

Du Ánh Tuyết tưởng Kiều Phong Khang nổi giận muốn đánh mình, sợ hãi nhắm hai mắt. Kiều Phong Khang nhìn người gầy trong gang tấc đang nhắm mắt run rẩy thì lửa giận trong lòng nguôi hơn phân nửa.

Anh ngẩng dậy, khôi phục lạnh lùng: "Về ngủ đi."

Ba chữ ấy đối với Du Ánh Tuyết mà nói thì như được ân xá.

Cô thở phào không hềche giấu, nhanh nhẩu nói: "Vậ cháu đi ngủ.

Ngủ ngon, Chú Ba!"

Dứt lời, cô không ngừng một giây chạy thẳng ra ngoài.

Hình như sợ rằng Kì ầu Phong Khang bỗng nhiên đổi ý gọi cô lại.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh hốt hoảng chạy, Kì ầu Phong Khang siết chặt nắm đấm, đáy mắt đầy lạnh lẽo.

Muốn vào đại học B? Muốn ở chung để thúc đẩy tình cảm với Kì ầu Minh Đức?

Đã hỏi anh đ ồng ý hay chưa!

Tại giây phút này, ham muốn chiếm hữu trong mắt Kì ầu Phong Khang không hềche giấu!

...

Ngày hôm sau, trong trường học.

Lúc tan học, giáo viên gọi Du Ánh Tuyết vào văn phòng.

Du Ánh Tuyết không hiểu mô tê đi theo giáo viên, trong lòng suy nghĩ có phải mình phạm sai lầm gì hay không.

Vừa đi vào cửa, giáo viên lập tức cười tủm tỉm nói: "Ng ấ đi, Ánh Tuyết, đừng h ấ hộp."

Thái độ tha thiết khiến Du Ánh Tuyết hơi ngây ngời.

"Ánh Tuyết, sao trước đó em không nói em là người nhà của ngài Kì ầu? Em họ Du, ngài Kì ầu họ Kì ầu, nếu em không nói thì chẳng ai biết ngài Kì ầu chính là chú của em đâu."

Du Ánh Tuyết vốn muốn nói Ki ầu Phong Khang không phải chú ruột của mình, nhưng cũng không cần thiết.

"Thưa thầy, sao thầy biết chú của em vậy?" Đây mới là nghi vấn lớn nhất của cô.

"À, là như vậy, ngài Ki ầu thay em sửa lại nguyện vọng, muốn em vào đại học A.

Thành tích của em thi vào trường A chắc chắn không vấn đề gì.

Ngài Ki ầu chọn thật đúng."

"Sao ạ?" Du Ánh Tuyết cả kinh mở to hai mắt, lập tức bật dậy.

Nhớ phản ứng kỳ quái của Ki ầu Phong Khang lúc tối qua thì cô không dần được căn môi.

"Thưa thầy, em muốn đổi lại, em không muốn vào đại học A.

Chú Ba có thể hiểu lầm rồi."

"Chuyện này..." Gương mặt thầy giáo hơi khó xử: "Có thể em không biết, ngài Ki ầu đã đi ền nguyện vọng của em vào trong hệ thống, vậy nên, không cách nào đổi lại."

Du Ánh Tuyết lại sững sờ.

Cô không ngạc nhiên, rất rõ ràng tất cả chuyện này đều do Ki ầu Phong Khang cố ý.

Thế nhưng, rốt cuộc tại sao chú muốn đổi nguyện vọng của cô chứ?

...

Rời khỏi văn phòng, tâm trạng của Du Ánh Tuyết trở nên t ối tệ, cô không có số của Ki ầu Phong Khang nên bất đắc dĩ phải gọi cho trợ lý của Ki ầu Phong Khang là Nghiêm Danh Sơn.

"Chào trợ lý Nghiêm, tôi muốn tìm chú Ba một lát ạ."

"Thật xin lỗi."

Hiện tại tổng giám đốc Kiều rất bận, tối nay còn phải đi xã giao."

Du Ánh Tuyết cố chấp: "Tôi thật sự có chuyện quan trọng cần gặp chú ấy, chú cho tôi biết địa điểm đến tối nay của chú ấy, tôi sẽ đi tìm chú ấy, không ảnh hưởng đến công việc đâu."

Đầu bên kia, Nghiêm Danh Sơn thoáng trăn ngâm nhưng vẫn châm chước, mới nói: "Như vậy đi, cô chủ Du."

Tôi không làm chủ việc của tổng giám đốc Kiều được đâu, đợi lát nữa tan ca, tôi sẽ hỏi ý của tổng giám đốc Kiều rồi sẽ gọi điện thoại cho cô, như vậy được không?"

Du Ánh Tuyết không còn cách nào tốt hơn: "Được, vậy tôi chờ điện thoại của chú."

Cô không biết tại sao Kiều Phong Khang lại sửa nguyện vọng của cô nhưng cô không muốn thỏa hiệp, cô nhất định phải bắt Kiều Phong Khang sửa lại nguyện vọng cho cô!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Vô Cùng Xấu Hổ

Tóm lại, loại chuyện không thể hiểu nổi này, khiến trong lòng cô vô cùng khó chịu, vô cùng phản cảm.

Người ngoài, vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ ý nghĩ học đại học Bắc An của cô.

Mộng tưởng đó không đơn giản thuộc về mình, còn thuộc về người cha đã mất đi nữa.

Một tiếng sau.

Tập đoàn Kiêu Thanh.

Kiêu Phong Khang bắt tay từng khách hàng, bảo người tiền bối họ ra cửa, rồi quay trở về văn phòng.

Nghiêm Danh Sơn lập tức đuổi kịp: “Tổng giám đốc Kiêu, cô Du vừa gọi điện thoại tới.”

Du Ánh Tuyết gần như chưa từng gọi điện thoại cho anh.

Lần trước gọi điện thoại, khoảng chừng là vào nửa năm trước.

Ông cụ bệnh nặng, muốn gặp anh.

Đó là chuyện vô cùng quan trọng.

Bây giờ cô đột nhiên gọi điện thoại tới, trên mặt anh không có chút bất ngờ nào.

“Muốn gặp tôi sao?”

“Vâng.

Cô ấy muốn hỏi lịch trình buổi tối của anh, nói là muốn nói mấy câu với anh.”

Kiêu Phong Khang tiện tay đặt văn kiện lên trên bàn.

Anh im lặng một lát, ngón tay khớp xương rõ ràng khẽ gõ nhẹ lên văn kiện, một lúc sau mới nói: “Để cô ấy tới.”

Tám giờ tối.

Du Ánh Tuyết ăn cơm tối ở biệt thự xong, lập tức gọi xe tới câu lạc bộ tư nhân “Vân Trang”.

Đây là lần đầu tiên cô tới nơi xa hoa lãng phí như vậy.

Đồng phục trên người đã được thay bằng chiếc áo sơ mi chiffon màu trắng đơn giản, cổ áo còn có nơ con bướm.

Phía dưới là váy dài màu đen và giày da đầu tròn màu trắng.

Mái tóc dài xõa tung trên vai, tươi mát ngây thơ.

Trang phục như vậy thật sự không hợp với hoàn cảnh ở nơi này.

Về mặt Du Ánh Tuyết không thay đổi, đánh giá nơi kỳ lạ này.

Đây là thế giới của đám người Kiêu Phong Khang, lộng lẫy, hỗn loạn, mới lạ, nhưng cũng thối nát.

Nó khác xa với thế giới tươi mát và đơn giản của cô.

Cô đi vào, trực tiếp nói số phòng của Kiêu Phong Khang, nhân viên phục vụ lập tức dẫn cô tới đó.

Bên kia, trong phòng vô cùng náo nhiệt.

Một đám người đang ngỗ nghịch chơi bài.

Chỉ có mình Ki ầu Phong Khang đơn độc, bên cạnh ba người khác đều dẫn theo bạn gái xinh đẹp, bọn họ đang thì thào to nhỏ, rất náo nhiệt.

Ki ầu Phong Khang không có tâm trạng chơi bài, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

Đối diện, Hồ Minh Tuấn vươn tay lấy tiền thắng của mình cho vào trong ngăn kéo, trêu ghẹo: “Hôm nay anh không dẫn theo bạn gái, không phát huy được gì.”

Trần Thanh Tùng xếp bài nói: “Hiếm khi anh Ki ầu đồng ý nhường như vậy.

Ba chúng ta phải giữ tinh thần, có thù báo thù, có oán báo oán.”

Lê Tiến Minh nhìn mặt Ki ầu Phong Khang, vui vẻ nói: “Nhìn gương mặt này, hẳn là anh có tâm sự.

Không phải là nghĩ tới phụ nữ đấy chứ?”

Ki ầu Phong Khang liếc mắt nhìn anh ta: “Anh nói nhiều thật.”

“Hay là như vậy đi, tôi cho anh mượn Ái Nhi dùng nhé.” Lê Tiến Minh vỗ eo bạn gái, ngả ngón, cao giọng nói: “Đi đi, đi trấn an trái tim lạnh lẽo cô đơn của anh Ki ầu nhà chúng ta.”

Người phụ nữ đứng dậy, Ki ầu Phong Khang lạnh lùng liếc qua cô ta.

Ánh mắt đó vẫn không có cảm xúc gì, âm u, nhưng khiến người phụ nữ lập tức cứng đờ tại chỗ, không dám cử động.

Quá chấn nhiếp người khác.

Giống như quân vương cổ đại, khiến người ta không dám làm càn.

Lê Tiến Minh “à” một tiếng, kéo người phụ nữ trở về “Anh Ki ầu à, tư thế này của anh, phụ nữ dạng gì cũng bị anh dọa chạy mất.”

Ki ầu Phong Khang nhớ tới tình cảnh gặp mặt vật nhỏ kia ở trong biệt thự vào hai ngày trước.

Cô thật sợ mình.

Anh không khỏi có hứng thú với những lời này của Lê Tiến Minh, hỏi: “Tư thế gì?”

“Tư thế diêm vương.” Lê Tiến Minh ôm người phụ nữ kia vào lòng, nghiêm túc dạy bảo cho người nào đó: “Phụ nữ là loại sinh vật không thể bị dọa sợ nhất, chỉ có thể dụ dỗ, giống như tôi đây này...”

Anh ta chẳng những cử động miệng, còn cử động tay, người phụ nữ muốn mà vờ giãy dụa, dây dưa với nhau.

Kết quả...!

Vào lúc này, cửa phòng bị người ta đẩy từ ngoài ra.

Lọt vào tầm mắt Du Ánh Tuyết là một hình ảnh như thế.

Hình ảnh như vậy, trước hôm nay, cô thật sự chưa từng thấy.

Một số hình ảnh trong phim cấm trên 19 tuổi, không phải là cô chưa từng thấy, nhưng trình diễn ở ngay trước mặt cô thì khác.

Xấu hổ.

Vô cùng xấu hổ.

Trong nháy mắt, gương mặt của cô lập tức đỏ bừng, đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu.

Cô cứng đờ đứng đó, ngây người rất lâu.

Trong phòng, sắc mặt Ki ầu Phong Khang đã vô cùng khó coi.

Tầm mắt mọi người đều nhìn về phía cửa.

Không biết là ai huýt sáo.

Hồ Minh Tuấn cười, mở miệng trước: “Ở đâu ra em gái thanh thuần như vậy?”

Trần Thanh Tùng đập Lê Tiến Minh một cái ở dưới bàn: “Cô ấy bị anh dọa sợ không nhẹ kìa.”

Trong đầu Du Ánh Tuyết trống rỗng một lát, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Cô nhìn Kiều Phong Khang ở phía xa, không nói câu nào, bình ổn hơi thở xoay người rời đi.

Loại hình ảnh này khiến phận con cháu rất xấu hổ.

Nhìn bóng lưng kia, Kiều Phong Khang cau mày ném bài trong tay xuống, không nhúc nhích, gương mặt lạnh lùng ngẩng ở đằng đó, đợi.

Bầu không khí trong lòng lập tức lạnh đi không ít, ba người liếc nhau, mơ hồ đoán được mùi vị không đúng lắm.

Ai cũng không lên tiếng, chỉ ngậm miệng đoán xem em gái này là ai, vừa mới xuất hiện đã có thể khiến cảm xúc luôn bình tĩnh của anh Kiều hơi dao động.

Hiếm lạ! Thật sự hiếm lạ!

Trong phòng, không biết im lặng mấy phút, ai cũng không mở miệng phá vỡ im lặng.

“Chú ba.”

Mãi đến khi...!

Một giọng nói xuất hiện ở cửa phòng lần nữa.

Du Ánh Tuyết lại quay trở lại.

Xem ra tâm lý đã ổn định lại, gương mặt bình tĩnh hơn không ít.

“Chú ba?”

Ba người khác nhú mào, tương đối kinh ngạc với xưng hô này.

Trên mặt Kiều Phong Khang không có nhiều biến hóa.

Chỉ một lần nữa cần bài lên, vui vẻ tiếp tục đánh bài.

Giống như bầu không khí cứng đờ vừa rồi là ảo giác.

Anh không nhìn cô gái ở cửa, thản nhiên nói: “Có chuyện gì thì đi vào nói.”

Du Ánh Tuyết không nói lời nào, đứng ở cửa.

Không nói tới hình ảnh vừa rồi, mùi khói thuốc trong phòng quá nồng, cô thực sự không thích.

Thấy cô không nhúc nhích, Kiều Phong Khang liếc mắt nhìn: “Không nói à? Không nói thì trở về nghỉ ngơi đi.”

Anh vẫn dùng giọng điệu của bề trên nói với bề dưới, cao cao tại thượng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Cháu Muốn Sống Độc Lập

Không nhìn cô nữa, anh dặn dò nhân viên phục vụ: “Đóng cửa, bên ngoài lạnh!”

Du Ánh Tuyết quyết định tối nay phải nói chuyện đi đến nguyện vọng với anh, hiện giờ đã tới tận cửa, sao có thể để anh nhốt mình ở bên ngoài?

Nghĩ như vậy, cô cất bước đi vào trong, thuận tay đóng cửa lại.

Gương mặt Kiều Phong Khang dần thả lỏng ra.

Hồ Minh Tuấn nhìn bài, cười nói: “Anh Kiều đánh bài giỏi thật, chiêu “lạt mềm buộc chặt” này đúng là chơi tới mức nhuần nhuyễn.”

Tất nhiên là Kiều Phong Khang hiểu anh ta nói gì, anh không quan tâm lắm, dời mắt nhìn về phía Lê Tiến Minh: “Dụi thuốc đi.”

Lê Tiến Minh là người không nhận được cơn nghiện thuốc lá, anh ta nói: “Tôi hút thuốc cả tối, anh không lên tiếng, lúc này lại bắt tôi dụi thuốc, tôi sẽ chết đấy.”

Kiều Phong Khang không nói lời vô nghĩa với anh ta, anh cần lấy điều thuốc dụi vào trong gạt tàn thủy tinh.

Lê Tiến Minh châm chọc: “Người kỳ lạ, bình thường không thấy anh để ý như vậy.”

Trần Thanh Tùng và Hồ Minh Tuấn nhìn nhau.

Chẳng lẽ anh vì sức khỏe của người nào đó?

Kỳ lạ!

Quá kỳ lạ!

Anh Ki ầu có khi nào để ý tới người khác như vậy?

Ánh mắt hai người hàm chứa tìm tòi nghiên cứu, không hẹn mà cùng nhìn về phía Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Ki ầu Phong Khang và Lê Tiến Minh, cô đi thẳng tới bên cạnh Ki ầu Phong Khang, đứng lại.

“Chú ba, cháu muốn nói chuyện với chú.” Kim nén sợ hãi khi đối mặt với anh, lúc này cô phải nói bằng bất cứ giá nào.

“Ừ.” Ki ầu Phong Khang chỉ phát ra một tiếng “ừ” từ trong khoang mũi, không mặn không nhạt.

Cô hít một hơi thật sâu, buông tầm mắt xuống nhìn anh.

Người đàn ông này, cho dù là ng ời, cô đứng, khí phách đó cũng đủ chấn nhiếp người khác.

Cô đã chuẩn bị đủ tâm lý, lên tiếng: “Cháu muốn đi ền lại nguyện vọng một lần nữa.

Mong chú nói với phòng giáo dục một tiếng.”

Ki ầu Phong Khang không kiên nhẫn ném quân bài ra, vẻ mặt không đổi nói: “Nhất định phải học ở đại học Bắc An à?”

“Nhất định phải học ở đại học Bắc An.” Ánh mắt cô kiên định.

“Nếu tôi nói, nhất định phải học ở đại học An Lập thì sao?”

Ki ầu Phong Khang là người có tâm tư khó đoán, cho nên Du Ánh Tuyết không phí sức suy đoán ý nghĩ trong lòng của anh.

Cô chỉ kiên trì với ý nghĩ của mình: “Chú ba, chú là b ề trên, còn có công ơn nuôi dưỡng cháu.

Nếu là bình thường, chú có yêu cầu gì đối với cháu, cháu nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng mà...”

Gương mặt Kiều Phong Khang căng cứng.

Chỉ nghe cô gái lập tức nói: “Lần này, không thể!”

“Là vì Minh Đức sao?”

Mỗi một chữ đều vô cùng lạnh lùng, giống như tảng đá.

Du Ánh Tuyết gật đầu: “Đại học Bắc An vẫn luôn là mộng tưởng của cháu.”

Tạm dừng một lát, cô nói thêm một câu: “Minh Đức cũng vậy.”

Bốn chữ cuối cùng, trong nháy mắt khiến nhiệt độ trong phòng giảm thấp.

Giữa trán Kiều Phong Khang đều là ý lạnh thấm vào lòng người: “Từ giờ trở đi, thu hồi lại mộng tưởng của cháu đi.

Đại học An Lập, cháu nhất định phải học, không muốn học cũng bắt buộc phải học!”

Giọng điệu của anh kiên quyết, không cho một chút đường sống nào.

Vô duyên vô cớ mộng tưởng bị đập nát, Du Ánh Tuyết không cam lòng: “Chú ba, chú không thể đã man không hiểu chuyện như vậy.”

Sắc mặt Kiều Phong Khang càng khó coi hơn.

Được lắm!

Trước đây ở trước mặt anh cô nhóc này chỉ như con thỏ nhỏ nhất gan, không dám thở mạnh.

Hiện giờ vì muốn học cùng trường với Kiều Minh Đức, thế mà lại dám can đảm đến đây dạy dỗ anh!

“Mộng tưởng là của cháu, cuộc sống cũng là của cháu.

Cháu biết chú có năng lực che trời, cũng biết cháu chỉ ăn nhờ ở đậu, cháu vốn không nên có bất cứ oán hận gì, nhưng mà cháu hy vọng chú có thể không chi phối cuộc sống của cháu.”

Hay cho câu “ăn nhờ ở đậu” Giọng điệu còn rất ảm ức.

Nhưng anh khiến cô chịu ảm ức khi nào chứ?

“Tôi bỏ tiền ra cho cháu đi học, hay là tạo điều kiện cho cháu đến trường yêu đương?” Đây là lần đầu tiên Kiều Phong Khang nhìn thẳng cô, ánh mắt âm trầm khiếp người khiến toàn thân người ta phát lạnh: “Trước khi tôi tức giận, tốt nhất là cháu nên thu hồi không biết tốt xấu của cháu!”

Bốn chữ “không biết tốt xấu” đâm vào trái tim mẫn cảm của Du Ánh Tuyết.

Cô cắn môi.

“Thi vào trường đại học xong, cháu sẽ lập tức ra ngoài làm thêm để kiếm tiền.

Sau này, tiền học phí của mình, cháu sẽ tự mình trả, sẽ không để chú ba phải quan tâm nữa.

Cháu cũng đã có ý định chuyển ra khỏi nhà chú ba, đợi tương lai kiếm đủ tiền, ân tình chú nuôi cháu mấy năm nay, cháu nhất định sẽ trả hết.”

Gương mặt Kiều Phong Khang âm trầm.

Anh ném mạnh quân bài trong tay xuống, phát ra âm thanh rất to, sắc mặt mấy người khác đều thay đổi.

Đợi Du Ánh Tuyết lấy lại chút thần trí, đã bị bóng dáng cao lớn của Kì ầu Phong Khang bao phủ.

Cơ thể cao lớn của anh đứng đó, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cô: “Những lời vừa nói, cháu lặp lại lần nữa thử xem!”

Nhiệt độ toàn thân rất thấp.

Du Ánh Tuyết cảm thấy rùng mình, nhìn anh, trong lòng sản sinh ra khiếp sợ.

Nếu là ngày thường, có lẽ lúc này cô đã lùi bước, cần đủ dũng khí để nói to và lớn tiếng trước mặt Kì ầu Phong Khang.

Nhưng mà hiện giờ...!

Cô liếm môi: “Chú ba, cháu đã đủ mười tám tuổi.

Sau này, cháu phải sống tự lập...”

Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm dưới bị ngón tay anh chế trụ.

Sức lực của anh rất mạnh, giống như muốn bóp nát cả người cô.

Cô đau tới mức lông mày nhú chặt lại.

Sống tự lập sao? Năm anh mới đón cô trở về, anh muốn thuận theo ý của cô, để cô sống tự lập, nhưng kết quả thì sao?

Kết quả là nhân lúc anh không có ở đây, vậy mà cô dám tự tiện định hôn ước với nhà họ Kì ầu! Đúng là không thể tha thứ!

“Mới trưởng thành, cánh đã cứng cáp, vội vàng muốn phải sạch quan hệ với tôi sao?”

Giọng nói của Kì ầu Phong Khang trầm thấp, không giận mà uy.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh dựa sát vào cô như thế, Du Ánh Tuyết thậm chí có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt, xen lẫn mùi nước hoa trên người anh.

Người đàn ông này, nguy hiểm dị thường.

Du Ánh Tuyết lo lắng ghen ngào, nhìn gương mặt lạnh lùng anh tuấn của người đàn ông, rất không dễ dàng mới thở được, cô mở miệng: “Cháu chỉ là bé gái mồ côi không nhà để về, một ngày nào đó sẽ phải rời khỏi nhà họ Kiều.”

Chú ba...!Mới vừa rồi cũng nói cháu không biết tốt xấu sao? Cháu lại mặt dày mày dạn ở lại, vậy thì thật sự không biết tốt xấu.”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Lá Gan Không Nhỏ

Người phụ nữ này, sao vội vàng muốn rời khỏi mình như vậy? Thực sự thích Minh Đức như thế ư?

Đôi mắt của Kiều Phong Khang tối sầm lại, sức lực trong tay không khỏi tăng lên vài phần.

Trong lúc này, cô đau tới mức gương mặt đều trắng bệch, hơi thở càng khó khăn hơn.

“Khi nào thì quyên chủ động lại ở trên tay cháu rồi hả?” Đôi mắt Kiều Phong Khang trở nên lạnh lùng hơn, nâng cằm cô lên cao, để cô nhìn thẳng mình: “Du Ánh Tuyết, ngày nào đó tôi ghét cháu, cháu phải lập tức thu dọn đồ đạc khỏi đây! Nhưng mà trước khi tôi đuổi cháu, tốt nhất là cháu nên ngoan ngoãn ở nhà họ Kiều! Đừng chọc giận tôi!”

“Chú ba, chú quá không phân rõ phải trái rồi!” Du Ánh Tuyết buồn bực, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Gương mặt Kiều Phong Khang càng lạnh hơn: “Nói chuyện với thú cưng còn cần lý sao? Du Ánh Tuyết, cháu có tư cách đó à?”

Hai chữ “thú cưng” đâm Du Ánh Tuyết bị thương.

Kiều Phong Khang vĩnh viễn cao cao tại thượng như vậy.

Anh là trời, là vương, là chúa tể.

Mà Du Ánh Tuyết cô là nô bộc hèn mọn phủ phục dưới chân anh.

“Hóa ra chú ba coi cháu như thú cưng.” Cô cười nhạt.

Kiều Phong Khang thờ ơ nhìn chăm chăm cô, không nói tiếp.

“Ở trong mắt chú, thực ra cháu chỉ là con chó được chú nuôi dưỡng, cho nên chú có thể không tôn trọng mộng tưởng của cháu, tự tiện sửa nguyện vọng của cháu! Cho nên chú cảm thấy cháu nên giống như một con chó, tùy ý chú gọi thì đến, đuổi thì đi!” Bởi vì quá tức giận, giọng nói của cô càng cao hơn.

Lông mày của anh không nhin được giật giật.

Ở trong mắt anh, anh cảm thấy cô giống như con mèo nhỏ anh nuôi.

Bề ngoài nhìn dịu ngoan vô hại, nhưng vươn móng vuốt ra thì rất sắc bén! Nhiều năm như vậy, có ai dám hét to trước mặt anh như thế!

Du Ánh Tuyết cô là người đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng! “Chú ba, không, là anh Kiêu!”

Du Ánh Tuyết sửa lại, sống lưng thẳng tắp, trên gương mặt là bướng bỉnh không thể xâm phạm, cô nghiêng răng nói: “Từ giờ trở đi, tôi sẽ không làm thú cưng của anh nữa! Tối nay tôi sẽ đi!”

Sau khi nói xong, cô bu ãn bọc tròng mắt nhìn anh, xoay người rời đi.

Mấy người ở một bên đều trợn mắt há miệng.

Chuyện này...!

Ở đâu ra cô nhóc không sợ chết, vậy mà dám khiêu chiến quy ền uy của anh Kiêu trước mặt mọi người? Nếu không phải gương mặt của Kiêu Phong Khang quá khó coi, bọn họ rất muốn vỗ tay tán thưởng sự dũng cảm của cô nhóc này.

Nhưng mà...!

Du Ánh Tuyết bước một bước, trong nháy mắt...!

Khuỷu tay đột nhiên bị bàn tay to như bàn ủi chế trụ.

Cô cảnh giác quay đầu, trong nháy mắt còn chưa hoàn hồn, cả người đã bị ném lên trên chiếc giường trong phòng một cách thô bạo.

Giường vô cùng mềm mại, cơ thể cô bị hãm sâu xuống.

Đợi hoàn hồn, cô gần như lập tức đứng dậy.

Nhưng mà bóng đèn đèn nặng xuống.

Kiêu Phong Khang cúi người xuống, một tay đè bên hông cô, ép buộc cô.

Khí thế quá mạnh mẽ, chỉ một ánh mắt, đã có giá trị sát thương một trăm phần trăm!

Hơn nữa hiện giờ, vậy mà cô ở trên giường với chú ba...!Thậm chí còn có tư thế mập mờ như vậy.

Mặt hai người cách nhau rất gần, gần đến mức hơi thở của anh đầu phải lên mặt cô.

Lông mi của Du Ánh Tuyết run rẩy lợi hại hơn, hơi thở đầu bắt đầu khó khăn.

Hai người gần nhau như vậy khiến trái tim cô đập loạn lên, lo sợ bất an.

Phải biết rằng, tuy cô và Kiêu Minh Đức đính hôn nhiều năm như vậy, nhưng hai người chưa từng nằm trên cùng một chiếc giường, khoảng cách quá gần như thế.

“Anh tránh ra.” Du Ánh Tuyết hoàn hồn, nắm chặt tay đẩy anh ra.

Đôi mắt cô vội vàng dời đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Tình huống này...!Quá kỳ lạ rồi...!

Nhưng mà sức lực của cô, sao có thể đấu lại người đàn ông này?

Anh chẳng những không lùi lại, trái lại còn cúi người, càng dán sát hơn.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được tiếng tim đập như tiếng trống của người đàn ông, còn có...!

Dưới bàn tay cô là cơ ngực rắn chắc của anh...!

Cơ thể Du Ánh Tuyết cứng ngắc, khăn trương tới mức đâm sâu móng tay vào trong da thịt.

Chỉ nghe giọng nói của anh trầm thấp vang lên bên tai: “Du Ánh Tuyết, đừng không biết trời cao đất rộng khiêu chiến tôi.

Nếu không...!Tôi sợ, kết quả cô sẽ không chịu nổi.”

Giọng nói của anh rất nhẹ.

Thậm chí là dịu dàng, người ngoài nhìn, chẳng thấy có chút không vui nào.

Nhưng lúc này Du Ánh Tuyết nghe ở trong tai, lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Nếu mình chọc giận anh, vậy sẽ có hậu quả gì?

Nhìn thẳng vào đôi mắt tà tứ thâm thúy của anh, hơi thở của cô dồn dập hơn, hoảng sợ nhắm mắt lại, đột nhiên không dám tưởng tượng.

Môi cô giật giật, muốn lớn tiếng phản bác anh, đối nghịch với anh.

Nhưng cô sợ hãi, yết hầu thật sự khô khốc, không nói được một chữ nào.

Kiêu Phong Khang lạnh lùng nhìn chằm chằm đôi mắt cô, cuối cùng đứng thẳng.

Cơ thể cao lớn đứng thẳng, bình tĩnh sửa áo sơ mi hơi lộn xộn, nói với vẻ sâu xa: “Nếu tò mò, cô có thể thử xem!”

Kiêu Phong Khang mặc kệ Du Ánh Tuyết, bước ra ngoài.

Trong phòng, bầu không khí lập tức khôi phục như bình thường.

Mấy người còn lại không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc lâu sau Du Ánh Tuyết mới hoàn hồn từ trong cơn hoảng sợ.

Cô đứng dậy, vội vàng chỉnh lại tóc, vẫn không dám nghĩ câu nói đó của Kiêu Phong Khang là có ý gì.

Hậu quả sao? Anh có thể làm gì mình? Là nấu ăn, hay là chém ra rán?

“Giỏi lắm, không ngờ cô còn nhỏ tuổi như vậy, mà lá gan không nhỏ nhỉ!” Trần Thanh Tùng tiến lên phía trước, vỗ vai cô, trong giọng nói tràn ngập khen ngợi.

Du Ánh Tuyết không hiểu gì cả.

Hồ Minh Tuấn cũng giơ ngón cái lên khen ngợi cô..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Ở Bên Cạnh Bạn

Lê Tiến Minh nghe rằng: “Người dám sáng giọng với anh Kì ầu cuối cùng cũng xuất hiện, sau này không ngừng cố gắng nhé! Nhìn đúng là quá sung sướng!”

“...” Du Ánh Tuyết không nói gì.

Không ngừng cố gắng cái đầu anh ấy!

Trái lại anh ta rất sáng khoái, nhưng cô không biết nên ứng phó với Kì ầu Phong Khang thế nào!

Cuối cùng Du Ánh Tuyết cúi gằm đầu, ngượng ngùng rời khỏi câu lạc bộ “Vân Trang”.

Nghĩ tới mình là tới nói chuyện sửa nguyện vọng với anh, đến cuối cùng lại biến thành tranh cãi ầm ĩ một trận, cho nên cô cảm thấy rất bức bối.

Phùng Linh Nhi gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình.

Cô cúi gằm đầu: “Không đổi được.”

“Không phải chứ, chú ba cậu không dễ nói chuyện như vậy à?”

“Ừ.” Du Ánh Tuyết rầu rĩ gật đầu.

Phùng Linh Nhi nói: “Cậu cũng đừng tức giận.

Dù sao cách đăng ký còn nhiều thời gian như vậy, mấy ngày này cậu nên quần lấy chú ba của cậu, lấy lòng chú ấy, nói không chừng chú ấy sẽ thay đổi quyết định.”

Lấy lòng Kì ầu Phong Khang sao?

Du Ánh Tuyết hơi đau đầu.

“Cậu không biết chú ba tớ là ai đâu, muốn lấy lòng cũng cần phải có dũng khí.”

“Ồ, có khủng bố như cậu nói sao? Cho dù thế nào, cũng chỉ là người bình thường thôi.”

Du Ánh Tuyết nhớ tới hình ảnh anh mới đe dọa mình, hừ lạnh: “Người bình thường cái gì, quả thực là diêm vương.”

“Nếu là diêm vương, vậy cậu nói, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu sẽ chuyển ra ngoài ở cùng tớ, cậu nói này còn đáng tin không?”

Du Ánh Tuyết đá cục đá trên đường, tức giận nói: “Tớ không biết.” Nếu chuyển ra, có khả năng sẽ chọc giận chú ba.

Nhưng nếu không chuyển ra, ở cùng anh dưới một mái nhà, cũng vô cùng thống khổ.

Quả thực là sống một ngày bằng một năm.

.

Đọc thêm nhiều truyện ở TRUMtru.yen.net

Hơn nữa hiện giờ đã phá nát mộng tưởng của cô, không biết sau này sẽ quản lý cô thế nào nữa.

“Cậu thật đúng là nhất gan, chuyện gì cũng nghe theo chú ba cậu, chú ấy không phải là cha của cậu.

Hơn nữa cha ruột mình còn cổ vũ mình ra ngoài sống tự lập đấy!”

Du Ánh Tuyết thở dài.

Cô ngửa đầu, nhìn bầu trời đêm vô biên, nghĩ tới nguyện vọng của mình, trong lòng cô càng thêm khó chịu.

Nếu cha mẹ còn sống, nhất định sẽ ủng hộ mộng tưởng của cô vô điều kiện...!

Mà không phải giống như bây giờ, cô cố gắng mất ba năm, kết quả là bị người ta không tôn trọng chút nào gạt đi...!

Nghĩ như vậy, đôi mắt cô hơi chua xót.

Cúp điện thoại, cô bu ãn bực mắg: “Kì ãu Phong Khang, anh là tên kiêu ngạo! Quỷ đắg ghét! Sao trước đây tôi không phát hiện anh đắg ghét, bá đạo, đã mán không hiểu chuyện như vậy!”

Bên kia.

Bên trong xe Bentley.

Kì ãu Phong Khang ng ắ ở ghế sau, hắ hơi một cái.

Ng ắ ở ghế trước, lái xe đứg là Nghiêm Danh Sơn.

“Tổng giám đốc Kì ãu, phía trước là cô Du, có cần đứg cô ấy về một đoạn không ạ?”

Đôi mắt Kì ãu Phong Khang nhìn qua cửa sổ, liếc tới chỗ cô.

Ngọn đèn màu vàng bao phủ lấy bóng dáng nhỏ xinh của cô.

Có thể là vì đêm khuya, bóng dáng của cô kéo dài càng có vẻ gầy nhỏ cô đơn.

Sườn mặt cúi thấp, tràn ngập bu ãn r ắ.

Cô vẫn còn vì không thể học đại học Bắc An, không thể ở cạnh Minh Đức mà canh cánh trong lòng sao?

Đôi mắt của Kì ãu Phong Khang lập tức trở nên âm u hơn.

“Không cần.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng.

Dời tầm mắt, không nhìn cô nữa.

Mười giờ tối.

Trong biệt thự.

Kiêu Phong Khang lại nhìn đồng hồ, vậy mà cô nhóc kia còn chưa trở về.

Vừa rồi lúc gặp cô ở trên đường, mới hơn 8 giờ, cho dù dùng phương thức gì trở về, cho dù là đi bộ, hiện giờ cũng nên trở về nhà!

“Thưa cậu, cô Du vẫn không chịu nghe điện thoại.” Về mặt dì Lý lo lắng nói.

Kiêu Phong Khang ngồi trên ghế sofa, ngồi yên không cử động, chỉ lạnh lùng nói hai chữ: “Tiếp tục gọi.”

“Vâng.”

Dì Lý đành phải tiếp tục gọi điện thoại cho Du Ánh Tuyết, nhưng bên kia luôn không có người nghe máy.

0 giờ.

Kiêu Phong Khang đã mất hết kiên nhẫn, về mặt anh âm thầm ngồi trên ghế sofa, bảo Nghiêm Danh Sơn ra ngoài tìm.

Được lắm!

Cô nhóc này, vậy mà dám coi lời anh nói như gió thoảng bên tai, tối nay lại không trở về nhà họ Kiêu! Xem ra trước đây anh đã quá nuông chiều cô!

“Thưa cậu! Thưa cậu! Điện thoại!”

Bỗng nhiên dì Lý cao giọng nói.

Sắc mặt Kiều Phong Khang thay đổi, đứng dậy: “Du Ánh Tuyết?”

“Đúng vậy...! Là điện thoại của cục cảnh sát, nói là có liên quan tới cô Du.”

Cục cảnh sát?

Hiện giờ Du Ánh Tuyết ở đâu?

Cục cảnh sát.

Ở bên cạnh bạn Phùng Linh Nhi.

Lúc trước cúp điện thoại với Phùng Linh Nhi xong, cô lại cảm thấy trở về như vậy luôn không cam lòng.

Cho nên cô gọi lại cho Phùng Linh Nhi, muốn nhân hai ngày nghỉ cuối tuần, hai người gọi xe tới đại học Bắc An tìm Kiều Minh Đức.

Thứ nhất là để tên kiều ngạo tự đại Kiều Phong Khang không tìm thấy cô, thứ hai, cô cũng là hy vọng Kiều Minh Đức có thể giúp mình khuyên nhủ Kiều Phong Khang, giúp cô sửa lại nguyện vọng.

Nhưng không nghĩ tới, còn chưa lên xe lửa, hai người đã xảy ra chuyện.

“Hai cô gái trẻ tuổi, cái tốt không học, lại học người ta đánh nhau.

Còn là học sinh nữa, đúng là làm mất mặt hai chữ “học sinh”!” Hai người cúi gầm đầu ngẩng trong góc, cảnh sát đang nghiêm túc dạy bảo bọn họ.

“Chú cảnh sát, cháu đã nói đó chỉ là hiểu lầm rồi.” Phùng Linh Nhi không kiên nhẫn giải thích.

Đúng là cô ấy có ra tay, bởi vì ví tiền bị trộm, đâu biết kết quả tìm nhầm người.

Cô ấy là đai đen Taekwondo, cho nên ra tay hơi mạnh một xíu, vừa ra tay, trực tiếp đá người ta hôn mê bất tỉnh.

Ngay cả Du Ánh Tuyết cũng bị ngộ thương, nhưng may mà không nghiêm trọng.

“Cho dù hiểu lầm lớn tới mấy, các cô cũng không thể ra tay tàn nhẫn như vậy.

Hiện giờ người ta ồn ào muốn tố cáo các cô! Thấy các cô đều là học sinh, cho nên tôi đã thông báo với người nhà của các cô rồi!”

Du Ánh Tuyết vẫn luôn không mở miệng nghe thấy vậy, sắc mặt không được tốt lắm nhú mày: “Chú thông báo với người giám hộ của cháu sao? Người giám hộ nào cơ?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Cục Cảnh Sát Náo Nhiệt

“Đương nhiên là người giám hộ trong tư liệu của cô.”

“Kì ầu Phong Khang?” Giọng nói của Du Ánh Tuyết không khỏi cao hơn.

“Là ai tôi cũng không rõ lắm, nhân viên cảnh sát khác phụ trách thông báo.

Tóm lại, lát nữa tới cô sẽ biết.”

Mặt Du Ánh Tuyết tái mét, mới đầu còn bình tĩnh, nhưng mà nghĩ tới hiện giờ có lẽ bọn họ đã gọi cho Kì ầu Phong Khang, cả người cô đứng ng ẫ không yên.

Cô thường ngó v ề phía cửa, lo lắng hải hùng.

Phùng Linh Nhi vỗ cô trấn an: “Được r ồi, cậu đừng lo lắng như vậy nữa.

Hơn nữa chúng ta chỉ tự bảo vệ mình, người trong nhà chắc chắn sẽ không trách chúng ta.”

“Cha mẹ cậu chắc chắn sẽ không, nhưng mà chú ba tớ thì chưa chắc.

Hơn nữa...” Du Ánh Tuyết nhớ tới mấy tiếng trước cô còn quật cường giằng co với Kì ầu Phong Khang, lại càng bu ồm bức hơn: “Tớ mới nói sẽ không gây thêm phiền phức cho chú ấy, hiện giờ lại khiến chú ấy tới giúp tớ giải quyết chuyện này, chú ấy chắc chắn sẽ càng tức giận.

Hơn nữa, nếu chú ấy biết tớ định lén ng ẫ xe lửa, nói không chừng, chú ấy sẽ xé tớ ra mất.”

Phùng Linh Nhi nhìn bộ dạng của cô, không giống nói đùa lắm.

Trong đôi mắt cô ấy có đồng tình: “Chú ba cậu thật sự khủng bố như vậy à?”

“Lát nữa cậu gặp sẽ biết thôi.” Du Ánh Tuyết uể oải gục xuống bàn, tâm trạng trầm trọng giống như tử tù sắp lên đoạn đầu đài.

20 phút sau.

Lúc Du Ánh Tuyết gần như sắp ngủ, trong cục cảnh sát vô cùng náo nhiệt.

“Cậu Ki ầu, sao muộn như vậy mà cậu lại tới đây? Mời vào trong! Mời vào trong!”

Người nói chuyện là cục trưởng cục cảnh sát, giọng nói của ông ta vô cùng nhiệt tình.

Du Ánh Tuyết vừa nghe thấy hai chữ “cậu Ki ầu”, cô lập tức tỉnh táo hơn.

Cô vội vàng ng ẩng thẳng dậy, hai tay khấn trương để trên đầu gối.

Donate cho team dịch bộ truyện này bằng 1 CICK QUẢNG CÁO nào bạn ời! Phùng Linh Nhi cũng mơ mơ màng màng, dụi mắt nói: “Chú ba cậu tới rồi à? Lát nữa bảo chú ấy bảo lãnh cho tớ ra ngoài nữa nhé, lúc này người nhà tớ không ở trong nước, chắc chắn sẽ không liên lạc được.

Hu hu, tớ không muốn bị nhốt ở trong này hai ngày đâu.”

Du Ánh Tuyết còn chưa kịp nói chuyện, nhân viên cảnh sát đã đi tới, không còn bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc lúc trước, vô cùng khách sáo nói: “Cô Du, cô Phùng, mời hai vị đi theo tôi.

Anh Ki ầu đang đợi hai người.”

Du Ánh Tuyết không nói lời nào, đứng dậy, kiên trì bước ra ngoài.

Phùng Linh Nhi “à” một tiếng, nói: “Thái độ đúng là thay đổi một trăm tám mươi độ, chú ba cậu là ai thế?”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Trong đầu Phùng Linh Nhi thì đang không ngừng vẽ nên bộ dạng chú ba của Du Ánh Tuyết.

Với cách miêu tả của Du Ánh Tuyết, hẳn là một người đàn ông trung niên bụng phệ, hói đầu, còn vô cùng hung dữ.

Dọc đường đi, trong lòng Du Ánh Tuyết rất hoảng loạn.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Kiêu Phong Khang đang đứng khoanh tay bên cạnh cửa sổ.

Anh không xoay người lại, ngọn đèn màu vàng trong cục cảnh sát bao phủ xuống, cho dù chỉ là một bóng dáng, đều khiến hô hấp của Du Ánh Tuyết trở nên khó khăn.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí đi về trước: “Chú ba.”

Phùng Linh Nhi nghĩ, chú ba của cô nhìn không giống người đàn ông như đầu heo mà, sau đó cô ấy cũng gọi một tiếng “chú ba” theo.

Kiêu Phong Khang chậm rãi xoay người.

Tầm mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, một lúc lâu sau, khóe miệng anh hơi nhếch lên, không nói một tiếng.

Đôi mắt âm trầm khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy chột dạ.

Cho dù là vì lý do gì, học sinh phải vào cục cảnh sát tuyệt đối không phải chuyện vẽ vang gì.

Phùng Linh Nhi ở bên cạnh ngửa đầu nhìn gương mặt Kiêu Phong Khang, đôi mắt thiếu chút nữa là trừng rớt xuống đất.

Hai tay cô ấy liều mạng kéo góc áo của Du Ánh Tuyết: “Du Ánh Tuyết, đây thật sự là chú ba của cậu sao?”

Du Ánh Tuyết bất đắc dĩ.

Có cần kích động như vậy không?

“Không phải là cậu luôn nói chú ấy thích cây già lên mặt sao, nhưng chú ấy có già đâu? Trẻ tuổi như vậy, còn rất...” Hai chữ “đẹp trai” còn chưa nói ra, đã bị Du Ánh Tuyết buồm bực cắt ngang: “Cậu nhanh câm miệng đi!”

“Chú ấy nhìn không giống ác ma hung dữ như cậu nói mà!”

Phùng Linh Nhi đã cố gắng đè thấp giọng nói.

Nhưng mà cô ấy rất kích động, cho nên những lời này dù ít dù nhiều đều lọt vào trong tai Kiều Phong Khang.

Đôi mắt Kiều Phong Khang càng âm trầm khiến Du Ánh Tuyết không dám nhìn thẳng.

Muốn chết à!

Trong lòng cô ai oán, quả thực ước gì có thể lập tức bịt kín cái miệng đang không ngừng nói của Phùng Linh Nhi.

“Dẫn cô Phùng đây đi ký tên, bảo lãnh cô Phùng rời đi.” Không lập tức làm khó dễ.

Cuối cùng Kiều Phong Khang cũng mở miệng, nhưng nói với Nghiêm Danh Sơn ở bên cạnh, giọng điệu lạnh lùng.

Nghiêm Danh Sơn đáp lại một câu, ra dấu bằng tay với Phùng Linh Nhi.

Phùng Linh Nhi liếc mắt ra hiệu với Du Ánh Tuyết, rồi đi theo Nghiêm Danh Sơn rời đi.

Lần này.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Kiều Phong Khang và Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết càng khẩn trương hơn.

“Hóa ra ở trong mắt cô, tôi là ác ma.” Hai tay anh để ở sau lưng, mở miệng.

Trong giọng nói không nghe ra được đang vui hay buồn.

Càng như vậy, càng khiến Du Ánh Tuyết sợ hãi.

“Không phải, chú ba, chú...! Thực ra là cậu ấy hiểu lầm ý của cháu.” Du Ánh Tuyết giải thích, nhưng mà nói năng lộn xộn thực sự không có sức thuyết phục.

Không biết là Kiều Phong Khang tin hay không tin, đôi mắt càng sâu hơn, chân dài mang tính xâm lược bước ra một bước, tới gần cô: “Du Ánh Tuyết, có phải tôi không hiểu rõ về cô rồi hay không? Trước đây không biết cô còn có thể đánh nhau.”

Du Ánh Tuyết đuối lý, cúi đầu: “Trước đây cháu không như vậy, hôm nay...! Là ngoài ý muốn.”

Ngoài ý muốn sao?

Kiều Phong Khang nhíu mày, tầm mắt dời xuống, lập tức thấy vết thương trên tay cô.

Bị thương không nhẹ.

Từ ngón trở tới mu bàn tay, còn kéo ra một đường rách, máu trên tay đã khô lại.

Nhưng lọt vào trong tầm mắt anh, vẫn nhìn thấy ghê người như cũ.

Lông mày anh hơi nhíu lại.

Nhớ rõ lần trước, cô bị thương đã hơn một năm trước, ở nhà bước hụt, ngã từ trên cầu thang xuống.

Lúc đấy anh đang đi công tác, tối đó anh bay trở về, giận tím mặt, phát tiết tức giận với rất nhiều người giúp việc, chỉ còn lại người lâu năm sống ở nhà họ Kiều như dì Lý.

Từ sau ngày đó, người giúp việc trong nhà đều biết, cô nhóc này là bảo bối được cậu Kiều nâng niu trong tay.

Mỗi người đều thật cẩn thận, không dám để cô chịu chút thương tổn nào.

Chỉ riêng cô hoàn toàn không phát hiện ra.

Gương mặt Kiều Phong Khang căng lên: “Tay, đưa tay đây!”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Khốn Nạn Vô Song

Du Ánh Tuyết sợ bị anh dạy dỗ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chú không cần phải xem đâu.

Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

Kiêu Phong Khang không kiên nhẫn nói nửa câu với cô.

Anh trừng mắt nhìn cô, trực tiếp nắm lấy tay cô kéo qua.

Sức lực không nhẹ, Du Ánh Tuyết đau tới mức nhe răng, lông mày hơi nhíu lại: “Đau.”

Kiêu Phong Khang hung dữ khiển trách: “Nếu bị thương nhẹ, còn kêu đau cái gì?”

Du Ánh Tuyết sợ tới mức rụt cổ, cắn môi, ngay cả hừ cũng không dám hừ một tiếng.

Không biết Kiêu Phong Khang đang nghĩ gì, anh nhìn vết thương kia, sắc mặt càng khó coi.

“Sao lại bị vậy?” Anh trầm giọng hỏi.

“Không cẩn thận.”

“Sao không cẩn thận?”

“Là lúc đánh nhau, không cẩn thận.”

“Vì sao lại đánh nhau?”

“Lúc cháu và Linh Nhi lên xe lửa, bị người ta trộm ví tiền, cho rằng người nọ là kẻ trộm.”

“Lên xe lửa? Muốn đi đâu?” Trong giọng nói của Kiều Phong Khang hàm chứa nguy hiểm.

Vậy mà cô không dám rên một tiếng chạy đi, còn cả buổi tối như vậy! Cô không biết bên ngoài nguy hiểm lắm sao? Hay là vốn không biết chừng mực?

Du Ánh Tuyết ngây ngốc, trong nháy mắt biết được mình tự đào hố cho mình, cô ảo não tới mức ước gì có thể tát mình hai cái.

.

đam mỹ hài

Cẩn môi, không nói gì.

Đôi mắt Kiều Phong Khang hung ác: “Có cần tôi đi thăm dò khẩu cung không?” Du Ánh Tuyết biết nói sao đâu không tránh khỏi, còn không bằng thẳng thắn được khoan hồng: “Cháu vốn định nhân chủ nhật đến thành phố Bắc An...”

Tim của anh đập nhanh hơn: “Tìm Minh Đức sao?”

“Dạ.” Cô chột dạ gật đầu.

Sức lực trên tay anh không khỏi tăng thêm chút nữa.

Trên trán Du Ánh Tuyết đầy mồ hôi lạnh, không thể nhịn được nữa đẩy tay anh ra: “Chú ba, chú nắm trúng vết thương của cháu rồi.”

Đau quá!”

“Anh Kiều, thủ tục của cô Phùng đã làm xong, hiện giờ nên làm thủ tục cho cô Kiều rồi.” Lúc này Nghiêm Danh Sơn tiến vào nói.

“Không cần nữa!” Kiều Phong Khang hất tay của Du Ánh Tuyết ra, trừng mắt nhìn cô, nghiêm khắc nói: “Đề cô ấy bị nhốt ở đây đi!”

“Chuyện này...” Nghiêm Danh Sơn kinh ngạc.

Ngay cả Phùng Linh Nhi đều được bảo lãnh, còn không bảo lãnh cô Du sao? Chuyện này quá phi lý rồi.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc xong, nắm chặt bàn tay đau đớn không chịu nổi, đứng ở đằng kia âm ức trừng anh.

“Trùng cái gì? Chẳng lẽ không nên nhốt cô?” Kiều Phong Khang luôn thờ ơ, gương mặt căng cứng, mỗi chữ nói ra đều rất lạnh lẽo: “Không phải là tuyên bố sẽ không y lại vào tôi sao.

Tối hôm nay mới kiên cường nói với tôi mà, bây giờ đã quên rồi sao?”

Vô tình vô nghĩa! Trái tim cứng như đá! Khốn nạn vô song!

Du Ánh Tuyết buồn bực mắng thăm.

Tay vốn bị thương khiến cô khó chịu, hiện giờ lại bị anh đâm như vậy, trong lòng cô càng chua xót càng tức.

Cô không quan tâm gì nữa, vươn cổ tức giận sẵng giọng với anh: “Không quên.

Nhốt thì nhốt, tôi không dựa vào anh! Anh nghĩ là tôi muốn dựa vào anh chắc, là bọn họ làm điếu thừa gọi điện cho anh! Nhốt một ngày hoặc mười ngày cũng được, tôi không quan tâm, còn hơn là để anh giúp đỡ!”

Kiều Phong Khang buông hai tay bên người, tay căng lên.

Cô nhóc này, luôn có bản lĩnh khiến anh tức giận hơn!

“Nếu khinh thường tôi, vậy tốt nhất là ở đây đi!” Không có một chút mềm lòng, nói câu này xong, anh xoay người rời đi.

Một bước cũng không tạm dừng, lại càng không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng tuyệt tình, tất cả buồn bực trong lòng Du Ánh Tuyết hóa thành ảm ức.

Cả ngày gặp chuyện không như ý, khiến chóp mũi cô chua xót, nước mắt lập tức trượt ra khỏi hốc mắt.

Sau đó cô cắn môi, liên tục lau nước mắt.

Du Ánh Tuyết! Mày không được phép khóc như vậy! Không được dựa vào anh ta! Không được dựa vào tên quỷ đáng ghét này!

Một bên khác.

Lúc Kiều Phong Khang rời đi, Phùng Linh Nhi đã được người ta đưa trở về nhà.

Tất cả mọi người trong cục cảnh sát đều tiễn anh.

Anh dẫn Phùng Linh Nhi không có quan hệ gì với mình đi, nhưng để lại cháu gái của mình, chuyện này khiến tất cả mọi người vô cùng đau đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trước khi đi, Kiều Phong Khang đã nói chuyện với cục trưởng cục cảnh sát: “Lát nữa sẽ có bác sĩ tới xử lý vết thương giúp cô ấy, mong ông có thể sắp xếp.”

“Đó là đương nhiên, chuyện của cậu Kiều cũng là chuyện của tôi.”

“Còn nữa.” Kiều Phong Khang dừng cúi đầu, nâng mắt, ánh mắt sâu xa nhìn bên trong cục cảnh sát.

Gương mặt quật cường, trêu chọc anh buồn bực như ở ngay trước mắt, anh nói: “Nói bác sĩ là các ông gọi tới.”

“Vâng.” Cục trưởng cục cảnh sát nghi ngờ một lát, nhưng sau đó lập tức đồng ý.

Kiều Phong Khang không nói nữa, lên xe Bentley.

Toàn bộ hành trình, anh ngồi ở sau xe luôn nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, về mặt thâm trầm.

Nghiêm Danh Sơn liếc mắt nhìn sếp nhà mình qua gương chiếu hậu: “Lần này e rằng cô Du sẽ thực sự tức giận.”

Ông chủ rất trầm tính, làm nhiều nhưng nói ít, rõ ràng là vô cùng quan tâm cô Du, nhưng sẽ không biểu đạt ra.

Dương nhiên, xét về tuổi tác và thân phận của hai người, sếp càng lo lắng phần tâm tư kia của mình sẽ dọa sợ cô nhóc nhất gan đó.

“Là do cô ấy.” Kiều Phong Khang đưa tay lên day trán: “Không cho chút giáo huấn, loại sai lầm này, lần sau cô ấy vẫn phạm phải.”

Tức giận cô luôn nhớ thương tới Minh Đức.

Nhưng càng tức giận hơn là cô không nói một tiếng, hơn nửa đêm dám đi tới một thành phố khác xa lạ.

Chuyện này anh không thể nhịn được!

Cô chỉ bị thương nhẹ, đã là rất may mắn.

Nếu xảy ra chuyện gì khác, anh càng không tha cho cô!

Bỗng nhiên Kiều Phong Khang nhớ tới những lời cô nói với mình lúc cuối, đôi mắt anh có vẻ đăm chiêu mở miệng: “Danh Sơn.”

“Vâng?”

Nghiêm Danh Sơn liếc mắt nhìn sếp của mình qua gương chiếu hậu.

“Có phải là tôi quá nghiêm khắc với cô ấy, cho nên khiến cô ấy sợ tôi như vậy, thậm chí bây giờ còn chống đối lại tôi hay không?”

Nghĩ tới ở trước mặt mình cô luôn lo sợ bất an, đến bây giờ lại chống đối, anh cười chua xót.

Tính cách của anh luôn như vậy.

Đối với cô, đã xem như kiên nhẫn hơn nhiều..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Không Có Ý Tốt

“Anh yên tâm, cô Du chỉ là tính tình ngang ngược, nhưng không phải người vô tâm.

Anh đối xử tốt với cô ấy, một ngày nào đó cô ấy sẽ hiểu rõ.

Bây giờ cô ấy còn nhỏ, 18 tuổi còn chưa hết giai đoạn phản nghịch, chống lại anh là chuyện rất bình thường.”

Kiêu Phong Khang không nói tiếp gì nữa.

Ngoài cửa sổ, ngọn đèn lúc sáng lúc tối đảo qua mắt anh.

Trên gương mặt anh tuấn lây dấn chút thâm trầm của đêm đen, càng khiến người ta không nhìn thấu cảm xúc.

Bên này.

Du Ánh Tuyết bị nhốt.

Tuy mình đuối lý trước, nhưng cảm giác bị nhốt ở trong tù như vậy, lại chưa xót tới mức khiến cô muốn khóc.

Cô là bé gái mồ côi.

Không có cha mẹ, không có người để dựa vào.

Lúc đó, cảm giác chua xót trong lòng, cảm giác vô lực, cảm giác cô độc không ngừng khuấy đảo trong lòng, càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Giống như lợi kiếm không chút lưu tình đâm nát tất cả nguy trang cứng rắn nhiều năm qua của cô, đâm thẳng vào trái tim vị trí mềm mại nhất.

Hôm sau.

Cô được người của cục cảnh sát cung kính đưa ra.

Cô đứng trên đường, chỉ cảm thấy ấm ức trong lòng không mất đi.

Không muốn trở về

Không muốn gặp tên xấu xa kia!

Hơn nữa, nơi đó luôn không phải nhà của cô...!

Cô gọi điện cho Phùng Linh Nhi, muốn đến nhà cô ấy ngủ nhờ một đêm.

Kết quả Phùng Linh Nhi đã sớm ra cửa, đi đón cha mẹ cô ấy.

Du Ánh Tuyết không ngừng hăm mộ.

Vì không làm chậm trễ chuyện của cô ấy, cô lập tức nuốt những lời muốn nói xuống.

Cất di động, cô đi trên đường không có mục đích.

Không biết nên đi nơi nào, vết thương trên tay đau càng lợi hại hơn.

Không biết đi bao lâu, bỗng nhiên trời mưa.

Trời mưa như trút nước cọ rửa xuống, Du Ánh Tuyết không chạy đi trú mưa, cứ si ngốc đứng trong mưa.

Giống như đang tự ngược, thừa nhận mát rượi của nước mưa.

Dù sao không ai sẽ để ý tới, không ai sẽ thương mình.

Không biết ngâm nước mưa bao lâu, cả người cô đều ướt sũng, suy nghĩ đã bắt đầu hỗn loạn, bỗng nhiên có một chiếc xe đỗ bên cạnh cô.

Cửa kính xe hạ xuống, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt cô.

“Ánh Tuyết, lên xe đi!”

Bên kia.

Năm giờ chiều.

Tập đoàn Kiều Thanh.

“Tổng giám đốc Kiều, vừa rồi dì Lý gọi điện tới nói cô Du còn chưa trở về nhà! Điện thoại cũng luôn không gọi được!”

Cửa phòng bị đẩy ra, Nghiêm Danh Sơn đẩy cửa đi vào.

Kiều Phong Khang bỏ văn kiện xuống: “Cô ấy rời khỏi cục cảnh sát bao lâu rồi?”

“Đã hơn năm tiếng rồi!”

Năm tiếng?

Lông mày của Kiều Phong Khang giật giật, vậy mà đến bây giờ dì Lý mới báo cáo!

Rất rõ ràng, cô nhóc này đang kháng nghị với anh chuyện tối qua bị anh vứt bỏ.

Nhưng tối qua ví tiền trên người cô đã mất, hiện giờ cô không có một đồng nào, có thể đi đâu đây?

“Tìm! Điêu tra cameras! Lập tức tìm cho tôi!”

“Vâng!” Nghiêm Danh Sơn không dám chậm trễ, lập tức đi ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Du Ánh Tuyết ngồi trên xe của cậu tư nhà họ Kiều, Kiều Quốc Thiên.

Kiều Quốc Thiên cầm khăn mặt ở ghế sau, đưa cho cô: “Cháu lau đi.”

Du Ánh Tuyết cố gắng nở nụ cười: “Cảm ơn chú tư.

Ngại quá, cháu làm bẩn xe chú r ồi.”

“Không cần phải khách sáo với chú tư như vậy đâu.” Kì ều Quốc Thiên lái xe, ánh mắt không có ý tốt thường liếc nhìn đôi chân của Du Ánh Tuyết.

Cô nhóc này, bây giờ càng lớn càng xinh đẹp.

Lúc này cô chỉ mặc đ ồng phục mỏng, vốn là thanh thu ần đáng yêu.

Nhưng sau khi bị nước mưa xối ướt, quần áo nửa trong suốt.

Cơ thể mới phát dục lộ rõ ra hết, đôi chân kia...!

Vừa trắng vừa m ền, vừa dài vừa nhỏ.

Chắc chắc, đúng là muốn mạng đàn ông.

Khoảng cách gần như vậy, đâu có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô.

Đúng là một vưu vật! Kì ều Phong Khang dẫn theo cô gái như vậy ở bên cạnh, trái lại biết tìm việc vui cho mình!

Kì ều Quốc Thiên nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhiệt huyết sôi trào.

“Chú tư, sao chú lại nhìn cháu như vậy?”

Du Ánh Tuyết nâng mắt, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Đôi mắt trong suốt liếc một cái, sóng mắt dập dờn, khiến Kì ều Quốc Thiên càng ngứa ngáy khó nhin.

Trên gương mặt anh ta cố gắng ra vẻ bình tĩnh, chỉ cười nói: “Không có gì, chỉ thấy cháu chậ vật như vậy, chú tư đau lòng.

Nếu chú ba cháu mà biết, chắc chắn sẽ giáo huấn cháu.”

Sắc mặt Du Ánh Tuyết thay đổi: “Chú tư, chúng ta đừng nhắc tới chú ấy có được không?”

“Sao thế? Cãi nhau à?” Kiêu Quốc Thiên liếc mắt nhìn cô.

Du Ánh Tuyết cắn môi, gật đầu.

“Chú ba cháu có tính cách như vậy đấy, đừng để ý tới chú ấy.

Nhưng mà chú thấy cháu đi trên đường, sao không về nhà đi?”

Du Ánh Tuyết rầu rĩ nói: “Bây giờ cháu không muốn trở về”

Không muốn trở về sao?

Đôi mắt Kiêu Quốc Thiên khẽ đảo, lập tức nghĩ ra một ý.

“Chú thấy dù sao bây giờ cháu cũng phải tìm nơi ở tắm rửa một cái mới được.

Cháu đã không muốn trở về, vậy không bằng như này...!Cháu đến nhà chú tư tắm rửa, tinh thần của cháu không được tốt lắm, ngủ tạm ở chỗ chú đi.

Cháu ở chỗ chú, cho dù thế nào, chú ba cháu cũng không tìm được.

Thế nào?”

Du Ánh Tuyết không có một chút phòng bị nào đối với Kiêu Quốc Thiên.

Ở trong mắt cô, Kiêu Quốc Thiên giống như Kiêu Phong Khang hoặc cha Minh Đức, đầu là bề trên tôn kính.

Cho nên lúc này Kiêu Quốc Thiên mời, cô không nghĩ nhiều.

Nhưng mà...!

“Cháu chỉ sợ làm phiền chú tư.”

“Quấy rầy gì chứ.

Đừng nói là chú tư không cảm thấy quấy rầy, cháu là cháu dâu của chú, cho dù là quấy rầy cũng được.”

Mở miệng một tiếng “chú tư”, một tiếng “cháu dâu”, phân biệt rất rõ ràng, cho nên Du Ánh Tuyết càng không có tâm tư đề phòng.

Nghĩ lại lúc này mình không có một xu dính túi, thật sự là không có nơi nào để đi.

Chần chừ một lát, cuối cùng cô gạt đầu.

Ngoại trừ cha của Kiêu Minh Đức, người nhà họ Kiêu đều sống trong một căn biệt thự riêng.

Chỉ cách nhau vài phút đi bộ.

Du Ánh Tuyết đi theo Kiêu Quốc Thiên vào cửa.

Kiêu Quốc Thiên nhanh chóng tìm đồ ngủ mới và khăn mặt cho cô.

Du Ánh Tuyết không nhận lấy, chỉ đánh giá.

Áo ngủ của nam..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Thuốc Ngủ

Có lẽ là của anh ta.

Du Ánh Tuyết không nhận lấy, chỉ đánh giá.

Áo ngủ của nam này, hẳn là của anh ta.

Tuy là quan hệ cha chú và con cháu, nhưng nam nữ khác biệt, cô mặc vào sẽ không thích hợp lắm.

“Cầm lấy mặc đi, tuy là của nam, nhưng hoàn toàn mới.” Kì ầu Quốc Thiên nói: “Đương nhiên, nếu cháu chê bẩn, vậy thì thôi.”

“Cháu không có ý đó.” Du Ánh Tuyết nhỏ giọng giải thích, nghe anh ta nói vậy, cũng không thể không nhận lấy.

Nếu không có vẻ mình không biết tốt xấu.

Kì ầu Quốc Thiên hài lòng: “Cháu tắm đi, lát nữa cháu xuống phòng dưới lầu ngủ một giấc.”

“Dạ, cảm ơn chú tư.”

Du Ánh Tuyết xoay người đi vào phòng tắm, bị dầm mưa thành như vậy, toàn thân ướt nhẹp, quả thực không thoải mái.

Đối với cô hiện giờ mà nói, có thể thay bộ quần áo đã là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cô không biết rằng, Kì ầu Quốc Thiên ở phía sau luôn nhìn theo cô.

Từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn chằm chằm cả chân bóng loáng non mịn của cô.

Đôi mắt anh ta nóng rực.

“Người đâu.”

Đợi Du Ánh Tuyết đi vào phòng tắm, không thấy bóng dáng, Kìêu Quốc Thiên mới nhìn nơi khác.

Người giúp việc đi lên.

Kìêu Quốc Thiên dặn dò: “Bảo phòng bếp chuẩn bị ít đồ ăn mang tới phòng.”

“Dạ, cậu tư.” “Còn nữa...” Kìêu Quốc Thiên nghĩ một lát nói: “Trong nhà còn thuốc ngủ không?”

“Còn ạ.”

“Lấy hai viên cho tôi.”

Trong lòng người giúp việc nghi ngờ, nhưng không hỏi gì.

Chỉ thuận theo mang thuốc ngủ tới.

Kìêu Quốc Thiên thưởng thức viên thuốc ngủ màu trắng trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười xấu xa.

Cô nhóc này đã được Kìêu Phong Khang và Kìêu Minh Đức nhận định, dù thế nào cũng không tới phần anh ta, nhưng càng như vậy, Kìêu Quốc Thiên này càng muốn chơi trước rồi nói.

Cùng là người nhà họ Kìêu, loại ưu đãi này, anh ta đâu thể cam tâm cho bọn họ chiếm hết, mình không có gì?

Bên kia.

Sắc mặt Kìêu Phong Khang đã vô cùng khó coi.

Điều thuốc trong tay còn chưa cháy hết, đã bị anh dụi tắt.

“Cậu nói...!Cô ấy dầm mưa rất lâu sao?”

Nghiêm Danh Sơn hết h òn hết vía.

Người khác không biết tâm tư của tổng giám đốc Ki ầu đối với cô Du, nhưng anh ta biết rõ nhất.

Hành động tự ngược này của cô Du, quả thực là như ngược đãi tổng giám đốc Ki ầu.

“Đúng vậy.

Nhưng mà may mắn nửa tiếng sau, cô lên xe của anh Ki ầu.

Nhìn tuyến đường, là đi v ề biệt thự.”

“Anh Ki ầu nào?”

“Anh Ki ầu Quốc Thiên ạ.”

Ki ầu Quốc Thiên?

Sắc mặt Ki ầu Phong Khang thay đổi, ý lạnh trên mặt thấm vào người, nhiệt độ trong phòng làm việc lập tức giảm xuống.

Anh không nói một lời, c ần lấy chìa khóa xe bước nhanh ra ngoài.

Về mặt Nghiêm Danh Sơn mờ mịt, đi theo nói: “Tổng giám đốc Ki ầu, buổi tối còn có tiệc từ thiện.”

“Bỏ đi!”

Hai chữ rất có lực, rét lạnh thấu xương.

Nếu là người khác thì không sao, rơi vào trong tay Ki ầu Quốc Thiên, căn bản chính là d ề vào miệng cọp.

Từ xưa tới nay Ki ầu Quốc Thiên và anh đã không hợp, đối với cô nhóc này đã thêm nhỏ dãi, hiện giờ Du Ánh Tuyết rơi vào tay anh ta, không biết anh ta sẽ đánh chủ ý gì.

Rất nhanh, Du Ánh Tuyết tắm rửa xong đi ra.

Mặc trên người áo ngủ của Kiêu Quốc Thiên.

Áo ngủ rất rộng, rất dài, khiến cô nhìn càng xinh xắn hơn.

Vốn cột tóc đuôi ngựa, hiện giờ lại xõa ra, khô một nửa buông trên vai, đen bóng giống như thác nước.

Mới tắm xong, cô nhìn có vẻ trắng trong thuần khiết mà lại tươi mát, tinh thuần động lòng người.

Kiêu Quốc Thiên ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Du Ánh Tuyết thì đôi mắt sáng lên.

Rất lâu, tim mắt không thể dời khỏi người cô.

Du Ánh Tuyết phát hiện ra dị thường, nâng mắt, khi nhìn thẳng vào mắt anh ta thì cô hơi giật mình.

Nhưng Kiêu Quốc Thiên nhanh hơn một bước thu liễm lại tâm tình.

Đứng dậy, anh ta đưa sữa cho cô: “Nhân lúc còn nóng uống đi.

Chú đã bảo phòng bếp chuẩn bị ít thức ăn, cho dù không đói bụng cũng phải ăn một xú.

Cháu đang ở độ tuổi phát triển mà.”

Giọng điệu của anh ta giống như bậc cha chú dặn dò con cháu khiến cô nhóc này nhanh chóng mất đi cảnh giác.

“Cảm ơn chú tư.” Du Ánh Tuyết không nghĩ nhiều, uống cốc sữa.

Ngửi mùi thơm, cô thật sự đói bụng rồi.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, cô chưa ăn một hạt cơm nào vào bụng.

Cho dù không có khẩu vị, hiện giờ đồ ăn ngon ở trước mặt, cũng không chịu nổi nữa.

Cho dù cảm thấy quấy rầy, nhưng cô vẫn nghe lời ngủ xuống.

Ăn một lát, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy cả người dần mệt mỏi, không ngừng ngáp.

Tối hôm qua chưa ngủ, tinh thần vốn không tốt, nhưng cô không nghĩ tới cơn buồn ngủ tới nhanh như vậy.

“Chú đã bảo người làm dọn dẹp phòng dưới lầu.

Chú thấy cháu mệt như vậy, đừng cố gắng nữa, đi ngủ một lát đi.” Kìêu Quốc Thiên có mục đích khuyên cô.

Du Ánh Tuyết vốn cố gắng chống đỡ một lát, nhưng mà xoay người, chỉ cảm thấy mệt tới mức không đi nổi.

Cuối cùng ngay cả chính cô cũng không biết nằm xuống thế nào.

Chỉ biết hơi dính vào gối, cô lập tức ngủ say.

Say tới mức không có cảm giác.

Du Ánh Tuyết an tĩnh nằm trên giường, ngủ rất say, hô hấp an tường mà bình yên.

Kìêu Quốc Thiên ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn đó, đôi mắt càng sâu thẳm.

Chẳng trách Kìêu Phong Khang lạnh lùng cách xa người ta vạn dặm, vậy mà phá lệ nuôi cô nhóc này ở nhà.

Cô thật đẹp, đẹp tới mức cứ nhìn như vậy, sẽ cảm thấy thế gian yên bình, không có một chút hỗn loạn.

Khó kìm nén nổi, Kìêu Quốc Thiên vươn tay sờ mặt Du Ánh Tuyết.

Hơi thở dần trở nên trầm trọng rồi.

“Quả nhiên là yêu tinh nhỏ bé biết trêu chọc người khác.” Anh ta khàn giọng nói.

Du Ánh Tuyết ngủ rất say, hoàn toàn không biết lúc này có người đang có chủ ý xấu xa với mình..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Cô Nhóc Trưởng Thành

Ki ầu Quốc Thiên miệng đắng lưỡi khô kéo cà vạt của mình, ngón tay cởi từng cúc áo sơ mi: “Dù sao sau này đâu phải h ầu hạ hai người đàn ông của nhà họ Ki ầu, trước khi h ầu hạ bọn họ, để chú tư chơi đùa cháu trước, cháu cũng không tổn thất gì.”

Rất nhanh.

Áo sơ mi bị anh ta sốt ruột cởi ra, ném lên trên mặt đất.

Hai tay anh ta để hai bên người cô, cúi đầu tới gần.

Có lẽ là cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng, hoặc có lẽ là hơi thở của anh ta quá gần, Du Ánh Tuyết nhú mào, hơi cử động.

Ki ầu Quốc Thiên đè chặt tay cô, kéo cao lên đỉnh đầu, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ.

Cô gái ngoan, chú tư đối với phụ nữ vô cùng dịu dàng, sẽ không làm đau cháu đâu.”

Du Ánh Tuyết chỉ thở nhẹ đáp lại anh ta.

Tay Ki ầu Quốc Thiên không an phận trượt từ mắt cô, trượt tới cái mũi xinh xắn, lại đến đôi môi đỏ.

Xuống chút nữa là phần cổ ưu nhã xinh đẹp, xương quai xanh...!

Dưới lòng bàn tay, cô gái yếu ớt giống như đóa hoa mềm mại, giống như xúc tu sắp phá ra.

Trong lòng Ki ầu Quốc Thiên không khỏi sinh ra thương tiếc.

Anh ta chậm rãi nhắm hai mắt, tham luyến ngửi mùi hương trên người cô.

Môi, sắp chạm vào cô.

“Anh Ki`âu.”

Đúng lúc này, tiếng kêu sợ hãi của người giúp việc vang lên bên ngoài cửa.

Cửa phòng lập tức bị người ta đá mạnh ra.

Ki`âu Quốc Thiên nhú mày, ngẩng đầu lên theo bản năng.

Chỉ thấy lúc này Ki`âu Phong Khang đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Anh giống như từ địa ngục tới, toàn thân tràn ngập hơi thở thô bạo đáng sợ.

Đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt như lưỡi dao muốn xuyên thủng đầu Ki`âu Quốc Thiên, giống như muốn khoét xương cốt của anh ta.

Vậy mà Ki`âu Quốc Thiên dám động vào cô!

Tuy Ki`âu Quốc Thiên quen không coi ai ra gì, nhưng mà lúc này, chỉ liếc mắt một cái, trong lòng vẫn hơi hoảng sợ.

Từ xưa tới nay, cả nhà họ Ki`âu, ngay cả chị cả anh hai đều sợ Ki`âu Phong Khang ba phần.

Nhưng lúc này, anh ta sẽ chịu thua sao?

Anh ta nhanh chóng trấn định lại, tạm thời buông Du Ánh Tuyết ra, cơ thể để trần nửa trên, đứng thẳng bên giường.

Anh ta nhếch miệng, hờ hững nói: “Anh ba, từ trước tới nay anh luôn không có chuyện gì không tới cửa, sao hôm nay...!Á...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, trên bụng bị đá một cái.

Anh ta đau tới mức kêu lên thảm thiết, ôm bụng lão đảo lúi vèo sau vài bước.

Nhưng anh ta còn chưa đứng vững, Kiêu Phong Khang đã lập tức xông tới, lạnh lùng như từ vực sâu địa ngục tới, một tay bóp lấy cổ Kiêu Quốc Thiên.

Lực đạo không chút lưu tình.

Kiêu Quốc Thiên bị bóp cổ lập tức chỉ còn nửa cái mạng.

Anh ta đau đớn nắm lấy cổ tay của Kiêu Phong Khang, gương mặt từ xanh chuyển sang tím.

“Anh ba, anh...! Không phải là anh vì một cô nhóc như vậy mà giết em đây chứ?” Kiêu Quốc Thiên cười mỉa nhìn anh.

Sức lực trên tay Kiêu Phong Khang không giảm chút nào, nghiến răng hỏi: “Cậu đã cho cô ấy uống thuốc gì?”

Kiêu Phong Khang như vậy, thật hung ác đáng sợ.

Kiêu Quốc Thiên không chút nghi ngờ anh sẽ bóp chết mình.

“Thuốc...! Thuốc ngủ.”

“Vậy mà cậu dám!” Lòng mào Kiêu Phong Khang giật giật mạnh hơn.

Sức lực trong tay lại tăng thêm.

“Uống mấy viên?”

Kiêu Quốc Thiên thở hổn hển, suy yếu giống như con cá bị ném lên trên bờ, không thể thở được.

Anh ta muốn nói gì đó, nhưng yết hầu như bị nghẹn khô khốc phát đau, không nói được nên lời.

“Tôi hỏi lại lần nữa...!Cô ấy uống mấy viên?” Kì ầu Phong Khang đã mất hết kiên nhẫn.

Năm ngón tay nắm chặt cổ Kì ầu Quốc Thiên căng tới mức trắng bệch.

Không lưu tình chút nào.

Kì ầu Quốc Thiên gian nan vươn tay ra: “Một...!Chỉ một viên...”

Kì ầu Phong Khang nửa tin nửa ngờ nhìn qua Du Ánh Tuyết, sau đó đôi mắt nhìn gương mặt dần mất đi huyết sắc của Kì ầu Quốc Thiên, đôi mắt rét lạnh thấu xương.

Cuối cùng anh buông tay, đá Kì ầu Quốc Thiên ra xa.

Kì ầu Quốc Thiên thành thật ở một bên, không ngừng ho khan, há to miệng thở hỗn hển.

Trên giường, Du Ánh Tuyết nửa tỉnh nửa mơ.

Cô muốn mở mắt ra nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng mí mắt rất nặng, khó có thể mở ra được.

Trong lòng Kì ầu Phong Khang vô cùng tức giận.

Tức Kì ầu Quốc Thiên là không thể nghi ngờ.

Nhưng càng tức giận cô nhóc này không biết sống chết, xe và giường của đàn ông xa lạ mà cũng dám lên.

Hơn nữa, cô mặc cái gì trên người thế này?

Kì ầu Phong Khang chỉ cảm thấy chói mắt.

Anh nhíu mày, vỗ vào mặt Du Ánh Tuyết: “Du Ánh Tuyết!”

Du Ánh Tuyết ngủ rất say, bị người ta quấy rầy, chỉ cảm thấy rất không thoải mái, cô vươn tay không kiên nhẫn hất tay anh ra.

Ki ầu Phong Khang hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng còn tri giác.

Xem ra Ki ầu Quốc Thiên không lừa gạt mình.

Lượng thuốc không nhi ều, không tới mức làm vật nhỏ này bị thương.

Anh không gọi cô nữa, chỉ vén chăn của cô lên, sau đó bế cô rời khỏi giường.

Ki ầu Phong Khang có thể ngửi được mùi hương thơm ngát trên người cô.

Lúc này ở trong lòng anh, cô giống như một đứa trẻ sơ sinh, khiến người ta sinh lòng yêu thương.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô dán sát vào ngực mình, cảm nhận được nhiệt độ của cô, cảm xúc của Ki ầu Phong Khang lập tức cuộn trào dữ dội.

Đôi mắt thâm thúy.

Hơi thở lập tức d ãn dập hơn.

Nhi ều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hai người bọn họ dán sát gần nhau như thế.

Cho dù, tình cảm trong lòng đã sớm nhi ều tới mức anh sắp không thể kìm nén nổi.

Nhưng vì sợ dọa tới vật nhỏ này, cho nên anh luôn kìm nén, khắc chế, nhẫn nhịn.

Nhưng hiện giờ.

Cô nhóc của anh đã trưởng thành r ồi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Cô Ấy Là Người Tôi Nhận Định

Giống như một quả đào mật dầ²n phát dục trưởng thành, càng ngày càng mê người.

Cũng chính vì như vậy, càng có nhiều người đánh chủ ý với cô.

Nếu anh lại chẳng quan tâm cô, chỉ sợ, cô thật sự sẽ thành của người khác mất.

“Kì ầ²u Phong Khang, món nợ ngày hôm nay tôi nhớ kỹ!” Trước khi Kì ầ²u Phong Khang rời đi, bỗng nhiên Kì ầ²u Quốc Thiên mở miệng.

Anh ta đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Kì ầ²u Phong Khang dừng bước một lát, ôm Du Ánh Tuyết, quay đầu nói: “Lầ²n này Du Ánh Tuyết không sao, tôi sẽ không so đo với cậu.

Nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu dám có lầ²n sau, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu! Đến lúc đó, đừng trách tôi không niệm tình cảm anh em!”

Mỗi một chữ, đều có đủ lực chấn nhiếp.

Kì ầ²u Quốc Thiên nên cảm thấy may mắn vì hôm nay chưa kịp ra tay với Du Ánh Tuyết.

Nếu không, hôm nay anh ta tuyệt đối không thoải mái như vậy.

Kì ầ²u Quốc Thiên cười mỉa: “Đừng giả vờ trước mặt tôi nữa.

Anh dám nói, anh không có một chút chủ ý như tôi không? Nhi ầ²u năm qua anh hao hết tâm tư với cô nhóc kia như vậy, còn không phải là muốn ngủ với cô ta?Ồ, nói không chừng, thực ra anh đã sớm ngủ với cô trăm ngàn lầ²n r ấ²i, cho nên anh cần gì phải giả vờ làm chính nhân quân tử trước mặt tôi?”

Vốn tưởng rằng những lời này sẽ chọc giận Kiêu Phong Khang, Kiêu Quốc Thiên thậm chí đã chuẩn bị xong tâm lý phản kích.

Nhưng nằm ngoài ý muốn, lần này Kiêu Phong Khang phá lệ không có chút tức giận nào.

Trái lại còn thuận theo lời anh ta nói, không phản bác mở miệng: “Cậu nói không sai.

Vật nhỏ này, tôi muốn, còn định chắc r ồi!”

Loại lời nói “muốn ngủ với cô”, anh càng không phủ nhận.

Mọi người đều là người trưởng thành.

Muốn ngủ với cô, hoặc là làm thế nào ngủ với cô, dùng phương thức gì ngủ với cô, ngủ với cô ở đâu...!Loại chuyện này, anh đã sớm tưởng tượng trong đầu không dưới trăm lần.

Cho nên có gì mà không dám nhận? Cho đến bây giờ anh không phải là chính nhân quân tử.

Nếu là chính nhân quân tử, đã không đánh chủ ý với vợ sắp cưới của cháu mình.

Mà hiện giờ, chủ ý này...!Anh quyết định r ồi!

Trực tiếp, bá đạo, không cho xía vào, khiến Kiêu Quốc Thiên lập tức thất th ần.

Trong mắt Kiêu Phong Khang là nghiêm túc, không che giấu chút nào, không giống nói đùa.

Vẫn không kịp nói gì, Kiêu Phong Khang đã ôm Du Ánh Tuyết nhanh chóng rời đi.

Kiêu Quốc Thiên nhìn bóng dáng kia, trong mắt tràn ngập sương mù.

Rốt cuộc là Kiêu Phong Khang chỉ muốn chơi đùa với cô nhóc kia, hay là...!Thực sự động lòng với cô ư ờ?

Kiêu Phong Khang ôm Du Ánh Tuyết ra khỏi biệt thự của Kiêu Quốc Thiên, đi nhanh về phía biệt thự của mình.

Gió lạnh thổi qua, Du Ánh Tuyết thoáng tỉnh táo hơn.

Mí mắt rất nặng, nhưng cô vẫn cố gắng mở mắt ra.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, lập tức phát hiện người ôm mình là Kiêu Phong Khang.

Gương mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại, cô chỉ nghĩ là mình nằm mơ.

Nhưng mà sao trong mơ lại thấy tên quỷ đáng ghét này?

Cô hừ một tiếng, hai tay nắm thành quyền, đấm anh: “Quỷ đáng ghét, anh nhanh rút đi...!Tôi không muốn thấy anh...”

Trên người cô không có một chút sức lực, quả đấm đánh vào ngực anh, không giống phản kháng, càng giống như làm nũng.

“Hiện giờ tâm trạng của tôi không được tốt, Du Ánh Tuyết, tốt nhất là cô đừng chọc tôi!”

Anh lạnh lùng cảnh cáo.

Anh thậm chí, không thèm nhìn cô.

Ánh mắt chỉ nhìn thẳng về phía trước, vững bước đi về trước.

“Tôi mới là người có tâm trạng không tốt, bình thường phải gặp anh, đã khiến tôi rất buồn bực, vì sao ngay cả trong mơ anh cũng không tha cho tôi? Kiêu Phong Khang, anh có biết, anh khiến người ta rất ghét hay không...!Tôi ghét anh, đặc biệt ghét anh...”

Du Ánh Tuyết nửa tỉnh nửa mê lẫn bầm, giống như nhớ tới ấm ức trong hai ngày nay, cô thương tâm khóc lên.

Kiêu Phong Khang dừng bước, cúi đầu nhìn gương mặt sần khố kia, trong lòng trào ra tư vị chua xót.

“Em...!Thật sự chán ghét tôi như vậy sao?”

“Chán ghét! Vô cùng chán ghét! Anh buông ra, tôi không cần anh ôm...”
Du Ánh Tuyết nói xong, cơ thể mềm nhũn cố gắng giãy dụa hai lần.

Kiêu Phong Khang cau mày, không buông tay, trái lại ôm cô càng chặt hơn.

Hoàng hôn dần bao phủ xuống, dưới ánh hoàng hôn, gương mặt anh hơi cô đơn.

Du Ánh Tuyết tức giận một ngày, trong lòng đã tràn ngập lửa giận.

Hiện giờ bị ôm anh như vậy, trong lòng càng khó chịu hơn.

Cô hừ một tiếng, xoay đầu đi, dán sát vào ngực anh cắn một cái.

Cắn không nhẹ.

Cứ như vậy, nhìn anh không buông mình ra!

Nhưng mà...!

Cắn một lúc lâu xong, anh vẫn không kêu một tiếng.

Cô chỉ cảm thấy cơ thể nam tính cao lớn của Kiêu Phong Khang càng cứng hơn, giống như tảng đá.

Chẳng lẽ, người này không biết đau sao?

Cô nghi ngờ ngẩng đầu, không ngờ lại nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn ông.

Dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt anh càng đen bóng, giống như biển rộng mênh mông, sâu không thấy đáy.

Anh cứ cúi đầu nhìn chăm chăm cô như vậy, đôi mắt dày đặc như một tầng lưới, khiến Du Ánh Tuyết đột nhiên cảm thấy thở rất khó khăn, chỉ cảm thấy mình sắp ngã vào trong chiếc lưới này.

Cô muốn tránh đi, nhưng cô lại không thể cử động được.

“Cô vừa mới cắn chỗ nào đấy?” Bỗng nhiên anh mở miệng, hơi thở trầm trọng.

Giọng nói cũng hơi thay đổi dưới ánh trời chiều.

Du Ánh Tuyết sửng sốt.

Cô liếc mắt nhìn nơi mới bị mình cắn.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, cô lập tức mặt đỏ tai hồng, gương mặt nhỏ nhắn giống như bị lửa thiêu, vừa đỏ vừa nóng.

Cơn buồn ngủ lập tức mất đi hơn nửa.

Cô...!

Đúng là rất trùng hợp, vậy mà cô cắn trúng hạt đậu nhỏ màu hồng ở trước ngực anh.

Lúc này anh mặc áo sơ mi trắng mỏng, vừa mới cắn một cái, lập tức bị thấm ướt một vòng tròn nhỏ, biến thành hơi mờ.

Mập mờ tới cực điểm....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Không Nên Ở Lâu

Cho dù Du Ánh Tuyết chưa từng trải qua bất cứ chuyện nào như vậy, nhưng cô biết hành động vừa rồi của cô...! Là chuyện xấu hổ muốn chết cỡ nào.

Cô chật vật vùi đầu, ai oán lắm lắm, không còn mặt mũi nhìn anh nữa.

Kiêu Phong Khang lại kêu lên một tiếng đau đớn.

Đáng chết!

“Đừng cọ loạn chỗ đó nữa!”

Anh nhỏ giọng cảnh cáo, cứ cọ tới cọ lui như vậy, chỉ khiến anh càng khó chịu hơn.

Du Ánh Tuyết vừa nghe thấy vậy, cơ thể cô lập tức cứng đờ.

Đừng nói là cử động, hiện giờ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Tôi...! Tôi thật sự không cố ý.” Cô “cố gắng” giải thích.

Anh hừ lạnh, trong lòng khô nóng khó nhịn: “Tôi thấy rõ ràng là cô cố ý!”

“...” Oan uổng quá mà!

Kiêu Phong Khang bế cô, tiếp tục đi về trước.

Hai người đi rất lâu, không ai mở miệng nói chuyện.

Bầu không khí yên tĩnh dị thường, Du Ánh Tuyết cũng dần cảm nhận được, mọi chuyện vốn không phải là nằm mơ, mà là chân thật.

Hiện giờ cô đang được Kiêu Phong Khang bế.

Bên tai là tiếng tim đập có lực của người đàn ông, giống như nhịp trống có tiết tấu, nhưng không hiểu sao lại khiến cô tâm hoảng ý loạn.

Hiện giờ mình là vợ chưa cưới của cháu chú ba, chú ba lại ôm mình vào lòng.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, kỳ lạ tới cực điểm.

Một lúc lâu sau.

Cuối cùng không nhịn được.

“Chú ba...” Cô cẩn thận mở miệng thăm dò, giọng nói r ãu r ã.

“Nói.”

“Chú thả cháu xuống, cháu...!Cháu tự mình đi được.”

“Câm miệng.” Anh chỉ nói hai chữ với cô, bọn họ hiếm khi có thể gần bên nhau như vậy, tạm thời, anh không muốn buông cô ra như thế.

Lại bị quát, cô thật sự buồn bực, càng ai oán, càng căm tức.

Quý đáng ghét đúng là quý đáng ghét!

Trở về biệt thự, Kiều Phong Khang vẫn bế cô, đi một đường tiến thẳng vào trong nhà, đám người giúp việc nhao nhao nhìn hai bọn họ.

Da mặt anh dày, gương mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Nhưng da mặt cô mỏng, chỉ dám vùi đầu giả bộ ngủ.

Kiều Phong Khang bế cô đi lên trên tầng, ném cô lên trên giường to.

Cô thở ra, cuốn lấy chăn, Kiều Phong Khang không lập tức rời đi, trái lại vươn tay vén chăn lên.

Cô cảm thấy khó hiểu nhìn anh.

“Cởi quần áo trên người ra!”

Vẻ mặt anh không chút thay đổi, gần như là ra lệnh.

Du Ánh Tuyết sửng sốt một lát, chớp mắt hai lần, lúc chớp tới lần thứ ba, cuối cùng cũng hiểu rõ, cô trừng mắt với anh.

Hai tay vòng quanh người mình theo bản năng.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Kiều Phong Khang vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Hiện giờ mới biết tự bảo vệ mình, sao vừa rồi ở chỗ Kiều Quốc Thiên không thấy cô có đầu óc như vậy?” Kiều Phong Khang tìm một bộ đồ ngủ cho cô, sau đó ném lên đầu cô.

Cô khó chịu kéo quần áo xuống, phản bác: “Ai nói tôi không có đầu óc?”

“Thay áo ngủ đi! Còn nữa...” Kiều Phong Khang im lặng một lát, bỗng nhiên cúi đầu.

Gương mặt đột nhiên dán sát vào gần cô, ngón tay dài nắm lấy cằm cô nói: “Nếu để tôi phát hiện cô dám mặc áo ngủ của người đàn ông khác, nhất là Kiều Quốc Thiên, thì tự gánh lấy hậu quả!”

Khoảng cách rất gần.

Gần đến mức, hơi thở của anh phủ lên hết mặt cô.

Nóng hừng hực, từng hơi thở, giống như lông chim từng được nướng, treu chọc tới nơi mềm mại nhất của cô, vừa nóng vừa ngứa.

Lông mi của cô run rẩy lợi hại hơn, hơi thở cũng dần dập thêm vào phần.

Một lúc lâu sau, mới nhớ tới phản bác anh.

“Tôi không thay.”

Ánh mắt Kiều Phong Khang lạnh lẽo: “Cô lặp lại lần nữa!”

“Lặp lại lần nữa tôi cũng không thay.

Tôi mặc áo ngủ của chú tư thì làm sao? Tôi thích mặc áo ngủ của chú tư đấy!” Người này không quan tâm tới nguyện vọng của cô còn chưa tính, hiện giờ ngay cả cô mặc gì anh đều muốn quản.

Cô cố ý đối nghịch với Kiều Phong Khang, cho nên lập tức nắm lấy đồ ngủ ném mạnh xuống đất, sau đó trượt từ trên giường xuống, đi ra ngoài.

“Đi đâu?”

Anh lạnh giọng hỏi.

“Ngày hôm qua tôi đã nói sẽ không làm phiền anh, cho nên tôi không ngủ ở chỗ anh nữa.” Du Ánh Tuyết bước đi, không quay đầu lại nói.

“Tôi hỏi cô đi đâu?” Lạnh lùng nhìn bóng lưng cô, Kiều Phong Khang cao giọng nói, gương mặt càng hung dữ hơn.

“Tôi muốn đi tìm chú tư, chú tư nói...”

“Lại đi một bước thử xem!” Người đàn ông quát to, lập tức cắt ngang những lời hờn dỗi của Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết quay đầu, hoảng sợ nhìn người đàn ông đang tức giận, trong lòng kinh hãi không thôi.

Trong lúc này, ngay cả thở cô cũng không dám thở mạnh.

Nhưng mà...!

Quạt cuồng.

Chân vẫn bước ra một bước.

Ki ầu Phong Khang không nói chuyện, đôi mắt âm tr ầm nguy hiểm.

Du Ánh Tuyết tăng nhanh tốc độ như chạy trốn.

Ki ầu Phong Khang như vậy thật sự quá khủng bố, không nên ở lâu.

Nhưng mà...!

“Trời ạ...!Ki ầu Phong Khang, anh bỏ tôi xuống!”

Còn chưa đi tới cửa, bỗng nhiên cơ thể nhẹ hơn, chỉ trong chớp mắt đã cảm thấy trời đất xoay chuyển, cả người cô bị Ki ầu Phong Khang khiêng lên.

Cô sốt ruột bu ồm bức gọi thẳng tên anh.

Ki ầu Phong Khang ném cô lên trên giường một lần nữa.

Cô thở hổn hển, muốn xoay người, bị anh trực tiếp dùng lực ấn lưng, giống như gông cùm xi ềng xích khiến cô không cử động được.

Trong lòng Du Ánh Tuyết vang lên h ồi chuông cảnh báo mãnh liệt, cô nghiêng đầu, hoảng sợ nhìn anh: “Anh...!Anh muốn làm gì?”

Gương mặt Ki ầu Phong Khang lạnh lùng, “bốp” một tiếng, không chút lưu tình đánh mạnh lên mũi cô.

Sức lực rất mạnh, đau tới mức Du Ánh Tuyết nhe răng nhếch miệng.

Chỉ cảm thấy mũi như nở hoa.

Nóng bỏng đau rất.

Còn chưa kịp rên một tiếng, lại bị đánh một cái.

Lần này nước mắt của Du Ánh Tuyết chảy ra, là ấm ức, là tức giận, là xấu hổ giận dữ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Giống Như Đứa Bé Choai Choai

“Anh dựa vào cái gì đánh tôi? Anh không phải là cha tôi.” Cô khóc nước nỡ, đá loạn xạ.

Lúc cha còn sống, cũng chưa từng đánh cô như vậy, rốt cuộc là Kiêu Phong Khang dựa vào cái gì mà đánh cô?

“Còn dám đi tìm Kiêu Quốc Thiên nữa không?” Vẻ mặt Kiêu Phong Khang vẫn lạnh lùng như vậy, không cho mình mềm lòng.

Vật nhỏ này thiếu giáo huấn, dẽ vào miệng cạp còn không biết, vậy mà dám ăn ỉ đòi qua đó.

Mới đầu Du Ánh Tuyết còn quật cường nói, dám tìm, muốn đi tìm.

Nhưng bị đánh liên tục hai lần, quả thật là bị dọa sợ, cho nên cô khóc lóc lắc đầu: “Không đi, cháu không đi nữa...!Chú ba, chú đừng đánh cháu nữa...”

Kiêu Phong Khang nóng tính tới mức, nhưng cuối cùng vẫn đau lòng.

Hơn nữa nhìn đôi mắt cô đầm lệ, anh không nỡ ra tay tiếp.

Rút tay về, lật người cô lại, cô cắn môi, quật cường dùng mu bàn tay che khuất đôi mắt đầm lệ, không chịu nhìn anh.

“Thay áo ra rồi ngủ tiếp.”

Cô hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới anh.

Hình như động tác này động trúng chỗ đau, đau tới mức gương mặt nhỏ nhắn của cô nhú lại.

Kiêu Phong Khang thở dài, đau lòng, giọng nói không tự giác được nhẹ nhàng hơn: “Sau này đừng trêu chọc tôi như vậy nữa, biết không?”

Làm như không nghe thấy lời anh nói, cô lấy chăn che kín đầu, lại không để ý tới anh.

Quỷ đáng ghét!

Cuồng bạo lực!

Đàn ông thối tự cho là đúng!

Sau khi ồn ã một lúc, Kiều Phong Khang đi xuống lầu.

Ngồi trong phòng khách đốt điếu thuốc, nghĩ tới Kiều Quốc Thiên cũng dám ra tay với vật nhỏ này, trong lòng anh vẫn còn sợ hãi.

Cô đơn thuần vô hại, không có một chút kinh nghiệm nào, căn bản sẽ không nghĩ tới phương diện đó.

Nếu sau này bị người ta bán, chỉ sợ còn đếm tiền giúp người ta ấy chứ.

Hiện giờ mình lại ra tay đánh cô, như vậy trong lòng cô sẽ càng chán ghét mình hơn.

Anh nói gì với cô, cô nhất định đều không nghe lọt.

Anh hít sâu một hơi thuốc lá.

Sau đó vươn tay dụi vào trong gạt tàn: “Dì Lý.”

Dì Lý chạy nhanh tới: “Cậu Kiều.”

“Lên xem cô ấy xem.” Kiều Phong Khang im lặng một lát, mới có chút không được tự nhiên nói: “Tôi vừa mới đánh cô ấy, dì hỏi một chút xem, còn đau không.”

Thuận tiện...!Nhìn xem có làm cô ấy bị thương không.”

Dì Lý vô cùng kinh ngạc.

Lần trước cô Du bị thương, cậu Kiêu vì chuyện này mà tức giận còn rành rành trước mắt, hiện giờ cậu Kiêu lại tự mình ra tay đánh cô Du, vậy cô Du phạm phải lỗi nặng cỡ nào?

Dì Lý lên rầu.

Kiêu Phong Khang ở dưới lầu lại lấy một điều thuốc ra, châm lửa.

Có chút sốt ruột.

Mình như vậy, đúng là hơi buồn cười.

Anh chưa bao giờ để phụ nữ vào trong mắt, lại bị một cô nhóc quấy nhiễu đến sứt đầu mẻ trán.

Một lòng đầu đặt lên người cô.

Nghe thấy động tĩnh, anh ngẩng đầu.

Dì Lý đi từ trên tầng xuống.

“Cô Du vẫn còn đang khóc, có lẽ trong lòng rất ấm ức.”

Kiêu Phong Khang hỏi: “Có làm cô ấy bị thương không?”

Anh ra tay không nhẹ.

Dì Lý thở dài: “Cô nhóc kia then thùng, mới đầu làm thế nào cũng không chịu cho tôi xem.

Sau đó tôi xem, đỏ một mảng lớn.

Da mịn thịt mềm, chắc chắn là đau.”

Kiêu Phong Khang không nói, im lặng dụi tắt điều thuốc, vẻ mặt càng âm trầm hơn.

Anh vẫy tay, bảo dì Lý rời đi.

Không biết qua bao lâu, không còn nghe thấy tiếng khóc trên lầu nữa.

Cuối cùng Kiều Phong Khang vẫn đi lên tầng.

Đẩy cửa đi vào, động tác rất nhẹ, sợ ồn tới vật nhỏ kia.

Trong phòng, quả nhiên là cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Nhưng mà cho dù ngủ, ẩm ứ trên mặt vẫn chưa tiêu tán.

Khóe mắt còn treo nước mắt nhàn nhạt, rất dễ khiến người ta đau lòng.

Kiều Phong Khang hơi hối hận.

Cho dù tức giận, cũng không nên ra tay với cô.

Cô còn nhỏ như vậy.

Thở dài, anh vươn tay lau nước mắt ở khóe mắt cô, động tác, ngay cả mình cũng không phát hiện ra là dịu dàng cỡ nào.

Vừa định rút tay về, tay lại bị một bàn tay nhỏ vươn ra, đột nhiên nắm lấy.

Nhiệt độ nóng hổi, cùng với xúc cảm mềm mại kia, khiến trái tim Kiều Phong Khang hơi run lên.

Giống như sợ anh sẽ rời đi vậy, ngón tay mềm mại nhỏ nhắn trắng nõn của cô nắm chặt lấy ngón trỏ của anh.

Anh rủ mắt, một màn ngón tay dây dưa với nhau khiến trong lòng anh cảm thấy nóng lên, tình triền cuộn trào.

“Ánh Tuyết...”

Anh trầm thấp gọi cô, giống như kích động, giống như động tình, giống như nỉ non.

“Cha...” Cô gọi nhỏ, mơ hồ, thương tâm: “Cha...!Cha đừng bỏ con lại, có được không? Con không muốn làm cô nhi không có ai yêu đâu...”

Kiêu Phong Khang sửng sốt.

Hóa ra cô nhóc này coi anh là người khác.

Hơi thất vọng, nhưng không bất ngờ.

Chỉ là...!

Cô thật khờ.

Khi nào thì cô không có ai yêu hả? Anh đã sớm yêu cô tận xương tủy.

Chỉ là, cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Thở dài, Kiêu Phong Khang hơi di chuyển, nằm xuống bên cạnh cô, trăn ngâm một lát, sau đó một cánh tay ôm cô vào lòng.

Du Ánh Tuyết giống như thích phần ấm áp và cảm giác này, cơ thể hơi rụt lại, dán sát vào trong lòng anh.

Lúc này, bỗng nhiên cơ thể Kiêu Phong Khang căng cứng.

Rất lâu sau, đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cô nhóc trong lòng.

Tay cứng đờ, không dám có quá nhiều động tác.

Chỉ sợ...!

Cái ôm này, anh sợ rất nhiều tình cảm dồn nén đã lâu, cho dù dốc toàn lực cũng không thể kìm nén nổi.

Nhưng cô giống như bất mãn vì hai người như vậy, hai tay bò lên, ôm chặt lấy cổ anh, gương mặt nhỏ nhắn càng dán sát vào giữa cổ anh.

Hơi thở của Kiều Phong Khang nặng nề hơn, bàn tay to chế trụ cái gáy mềm mại của cô nhóc kia, kéo cô ra xa mình một chút.

Cô ngủ rất say, không tỉnh lại.

Giống như đứa bé choai choai..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Trong Mơ Còn Có Anh

“Ánh Tuyết, em biết em đang làm gì không?” Anh nheo mắt nhìn cô, giọng nói khàn khàn hỏi.

Cô đang trêu chọc một người đàn ông.

Hơi thở của Du Ánh Tuyết nhẹ nhẹ, không tỉnh.

Đôi mắt của Kiều Phong Khang trầm lắng lưu luyến, trong cơ thể, hơi nóng càng tăng lên.

Muốn hôn cô.

Muốn liêu lĩnh trút hết tất cả tình cảm thâm sâu nhiều năm như vậy lên đôi môi đỏ bồng câu người kia.

“Kiều Phong Khang, tôi...! Ghét anh nhất rồi...! Ghét nhất...”

Đôi môi đỏ mọng mấp máy, bỗng nhiên cô nhóc mơ hồ nói.

Ba chữ “Kiều Phong Khang”, rõ ràng là nói mang theo chút buồn bực, nhưng từ trong miệng cô nói ra, nghe vào lỗ tai anh, lại dễ nghe như vậy.

Trong lòng chấn động.

Trong giấc mơ của cô, còn có anh...!

Tình triêu vừa mới nhin xuống, lập tức xông thẳng lên.

Đôi mắt anh sâu hơn, nâng mặt cô lên, đôi môi mỏng dán sát xuống.

Nụ hôn trở nên sâu hơn.

Cái hôn này, anh nghĩ bao lâu, muốn bao lâu, ngay cả mình đều quên mất.

Để bộ truyện nhanh ra chương hơn thì ủng hộ bạn Editor bằng 1 CICK QUẢNG CÁO này nhé! Anh chỉ biết rằng, môi của cô mềm hơn, thơm hơn, ngọt hơn mình tưởng tượng.

Chỉ là một nụ hôn, đã khiến tâm trạng anh vô cùng kích động, giống như đang ở trên đám mây...!

Anh muốn đôi môi mềm mại non mềm!

Cơ thể, trái tim, lại càng muốn.

“Ừm...! Đau...”

Lông mi run rẩy, muốn mở mắt ra.

Cô tỉnh rồi sao?

Kiêu Phong Khang ngẩn ra, lông mày nhíu lại.

Nếu để cô phát hiện mình có tâm tư với cô, cô sẽ nghĩ thế nào?

Già mà không nên nết? Già mà không đứng đắn? Hay là già mà thay đổi rồi?

Nhưng mà...!

Cô không tỉnh lại.

Chỉ gian nan hơi xoay người lại, gương mặt nhỏ gối lên hai tay, đi đến tĩnh an bình ngủ say.

Nhìn bộ dạng cô ngủ ngon như vậy, Kiêu Phong Khang cười khở.

Cuối cùng không muốn làm cô bé ngây thơ này sợ hãi.

Không thể quá nóng vội, nếu không, mình có khác gì Kiêu Quốc Thiên?

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Kiều Phong Khang đã tỉnh dậy.

Cô gái đáng yêu ở giữa khuỷu tay vẫn ngủ say như cũ.

Nhìn chằm chằm một lúc, cuối cùng anh cẩn thận dịch cánh tay của mình ra.

Nhét một con búp bê ở đầu giường vào ngực cô, lúc này mới rời đi.

Du Ánh Tuyết bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Cô xoa mắt tỉnh dậy.

Nhìn búp bê ở trong lòng mình, cô cười ngây ngô cọ mặt vào con búp bê một lát.

“Tối hôm qua ngủ ngon như vậy, hóa ra là vì ôm mày!”

Chẳng trách, tối hôm qua cô mơ hồ cảm thấy có người hôn cô, bây giờ xem ra, nhất định là nằm mơ rồi.

Nhưng mà...!

18 tuổi, đã đến tuổi mộng xuân rồi sao?

Mọi chuyện giống như rất chân thật, hiện giờ cô hẳn tưởng lại đều cảm thấy tim đập loạn lên.

“Du Ánh Tuyết, sáng sớm đã nghĩ lung tung gì thế!” Mắt nhắm nhắm mình một câu, để búp bê sang một bên, xoa gương mặt đỏ lên, cô không dám nghĩ lại giấc mơ tối qua nữa, cô vội vàng rời giường, đứng dậy mơ mơ màng màng rửa mặt.

Vừa thấy đôi mắt sưng to vì khóc của mình trong gương, tâm phiền ý loạn vừa rồi lập tức bị chuyện ần ỉ không thoải mái với Kiều Phong Khang thay thế.

“Đồ khốn cạy già lên mặt!” Vừa đánh răng vừa than thở, cô tức giận xoa mõng mình.

May quá, đã không còn đau, nhưng 18 tuổi rồi còn bị đánh, quả thực là vô cùng nhục nhã!

“Là bậc cha chú thì oai lắm sao? Là bậc cha chú thì có thể tùy tiện đánh người à? Hừ! Đợi tôi học đại học, sẽ cách anh thật xa, xem anh còn quản tôi kiểu gì?”

Quả quả đâm về phía gương phát tiết một lúc, rửa mặt xong, cô vội về phòng thay đồ phục.

Thay đồ phục xong, cô lập tức cầm túi xách xuống lầu ăn sáng.

Trong phòng ăn không có một bóng người.

Cảm ơn trời đất, tên đáng ghét kia không có ở đây!

Du Ánh Tuyết ăn như hổ đói hết bữa sáng, bị sặc sữa nên liên tục ho khan.

Dì Lý xoa lưng cho cô: “Cô uống chậm thôi, bây giờ vẫn còn sớm, sẽ không muộn đâu.”

Rất không dễ dàng gì mới thở ra một hơi, Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Tôi phải nhanh lên, nếu không lát nữa Kiều Phong Khang sẽ tới đây mất.

Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh ta một xiu nào.”

“Con bé này, ngay cả ‘chú ba’ mà cô cũng không gọi nữa à?” Dì Lý đề thấp giọng khẽ câu một câu, nhìn về phía cửa.

“Còn muốn trêu chọc cậu Kiều tức giận à?”

Trong lòng Du Ánh Tuyết cũng hơi sợ, lo lắng nhìn về phía cửa, thấy không có ai, mới lại thuận khí hừ một tiếng: “Bây giờ là tôi đang giận anh ta.

Dì Lý, dì không biết anh ta đáng ghét cỡ nào đâu...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Không Còn Đường Lui

Rõ ràng là anh vô lý trước, kết quả tối qua còn ra tay đánh cô.

Đồ đáng ghét!

Dì Lý thở dài: “Cô đó, cô chỉ nhìn thấy một mặt hung dữ của cậu ấy mà thôi.

Đêm cô xảy ra chuyện không may, cậu Ki ầu đã lo lắng cả đêm.

Hôm qua đúng là cậu ấy ra tay đánh cô, nhưng cũng có thể thấy cậu Ki ầu cũng thật sự đau lòng.

Không phải cậu ấy đã bảo tôi lập tức lên xem cô hay sao?”

Du Ánh Tuyết lại nghe không vào những lời này, phản đối nói: “Nếu đi nhìn thấy lúc trước anh ta nhốt tôi ra sao, tối qua đánh tôi như thế nào, dì sẽ không nói như vậy nữa.”

Dì Lý còn muốn giải thích gì đó cho cậu chủ của mình, nhưng còn chưa mở miệng đã thấy bóng dáng cao ngất đứng ở cửa ra vào.

“Cậu Ki ầu.”

Bà ấy vội vàng cung kính chào hỏi.

Đầu Du Ánh Tuyết căng chặt, đặt ly sữa trong tay xuống, cần sandwich rồi đứng dậy.

“Tôi ăn no rồi! Dì Lý, tôi đi trước đây, nếu không sẽ bị muộn mất.” Du Ánh Tuyết đi tới cửa giống như chạy trốn.

Ki ầu Phong Khang đứng yên ở đó, không nhúc nhích.

Dù sao cũng phải đi lướt qua anh mới ra ngoài được, Du Ánh Tuyết không hề tình nguyện, nhưng vẫn gượng gạo gọi một tiếng: “Chú ba.”

Còn không đợi anh trả lời, cô đã nghiêng người tránh anh, chạy đi.

Kì ầu Phong Khang quay đầu, nhìn bóng lưng chạy trốn kia, lần đầu tiên, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thật khó có thể tưởng tượng, nếu con nhóc này biết, tối hôm qua, cô giống như một con thỏ nhỏ, chủ động rúc thẳng vào ngực anh, cô sẽ có phản ứng gì.

Không cần gấp.

Đã có lần đầu tiên, sớm muộn gì cũng sẽ có lần thứ hai.

Kì ầu Phong Khang thu hồi tầm mắt, ngồi xuống bàn ăn, ưu nhã dùng bữa.

Trường học.

Phùng Linh Nhi ngạc nhiên kêu lên: “Chú ba của cậu thật sự để cậu ở cục cảnh sát cả đêm ư?”

“Cậu nói xem, có phải sợi dây thần kinh nào của anh ta bị chập mạch hay không!” Du Ánh Tuyết vừa tới trường đã bắt đầu than khổ với bạn thân của mình.

Phùng Linh Nhi vô cùng đồng tình vỗ vai cô: “Quả nhiên cậu không hề gặt tở.

Chú ba của cậu đúng là khó đối phó!”

Chắc, phải tàn nhẫn bao nhiêu mới có thể nhốt cháu gái ở chỗ đó!

Có đi ầu, vì anh quá đẹp trai nên hoàn toàn có thể tha thứ được.

“Bớt cười trên nỗi đau của người khác đi.” Du Ánh Tuyết đẩy tay cô ấy ra, có vẻ rất chán nản: “Bây giờ tớ đang buồn bức vì chuyện nguyện vọng đây.”

Đúng vậy!

Gần tới kỳ thi đại học, cô lại chẳng hề có tâm trạng học bài.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, nếu như chú ba của cậu thật sự khó nhai như lời cậu nói, cậu có nghĩ gì cũng vô dụng.

Chẳng bằng ngoan ngoãn ở lại thành phố An Lập là được.” Phùng Linh Nhi cười đùa, cánh tay mảnh khảnh ôm cổ Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết tốt của tớ, nếu cậu cũng học đại học An Lập, chúng ta có thể tiếp tục ở đại học An Lập chơi với nhau rồi, chẳng phải rất vui hả?”

Du Ánh Tuyết vẫn rầu rĩ không vui, không lên nổi chút tinh thần.

Bỏ chuyện bản thân muốn học đại học Bắc An qua một bên không nói, chỉ nói đại học An Lập, cô cũng đầy phiến muộn.

Ở lại thành phố An Lập, chẳng khác nào vẫn nằm trong tầm mắt của Kiều Phong Khang.

Thật là bức mình.

“Được rồi, tớ biết, cậu là đồ trọng sắc khinh bạn.

Chẳng phải là muốn tới đại học Bắc An tìm anh Minh Đức của cậu hả?”

Du Ánh Tuyết há miệng nhưng không lên tiếng, nửa cam chịu.

“Cậu đừng ỉu rĩ nữa, nếu cậu thật sự muốn sửa nguyện vọng như vậy thì mau đi nịnh nọt chú ba của cậu đi, còn đợi chờ gì nữa.

Chú ba của cậu lạnh lùng vô tình đến đâu cũng là con người, cậu giờ mấy tiểu xảo xem sao.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như bình thường tớ đối với cha tớ vậy đó.

Lúc ông ấy mệt thì đấm bóp lưng cho ông ấy, xoa bóp vai, lúc ông ấy khát thì rót cho ông ấy cốc nước, lúc ông ấy đói bụng thì nấu cho ông ấy bữa cơm.

Tuy rằng chú ba của cậu không thiếu người nấu ăn cho, nhưng, cậu làm chính là tấm lòng của cậu.

Lòng dạ có sắt đá hơn nữa, chỉ cần cậu kiên trì, từ từ cũng sẽ bị cậu làm cảm động mà thôi.”

Du Ánh Tuyết thực sự không dám tưởng tượng hình ảnh mình đi nịnh nọt Kiều Phong Khang.

Sáng nay cô còn tỏ vẻ với anh, giờ lại đi nịnh nọt, không khỏi quá mất mặt.

Hơn nữa, cũng không thể nào đoán trước Kiều Phong Khang sẽ có phản ứng gì.

“Hừ, tớ thấy cậu cũng không muốn học đại học Bắc An lắm.

Được rồi, cậu vẫn nên ngoan ngoãn thi đại học An Lập đi!” Phùng Linh Nhi cười nhạo cô.

Cô cắn răng một cái: “Mất mặt thì mất mặt! Mất mặt cũng tốt hơn thật sự học đại học An Lập! Hôm nay tan học tớ sẽ đi tìm Kiều Phong Khang!”

Tính tình của Du Ánh Tuyết luôn hấp tấp, nói làm là làm ngay.

Cô vừa về đến nhà đã chui vào phòng bếp.

Dì Lý sợ cô tự làm bản thân bị thương, cho nên đuổi theo sát: “Cô Du, trong phòng bếp nặng mùi dầu khói, cô đừng tự giày vò bản thân.”

“Tôi đâu tự giày vò bản thân, dì Lý, dì ra ngoài đi, mặc kệ tôi.” Du Ánh Tuyết đẩy dì Lý ra ngoài.

“Sao tự nhiên cô lại tâm huyết dâng trào vậy hả?”

Du Ánh Tuyết không nói gì.

Cô không thể nói mình vứt bỏ hết mặt mũi đi lấy lòng Kiêu Phong Khang.

Thật sự quá mất mặt.

Cho dù đã hạ quyết tâm muốn lấy lòng anh, nhưng trong lòng Du Ánh Tuyết vẫn vô cùng thấp thỏm bất an.

Lúc Du Ánh Tuyết cặm theo cặp lòng giữ nhiệt tới tập đoàn Kiêu Thanh, được Nghiêm Danh Sơn đưa vào thang máy, cô đã hồi hận tới xanh ruột rồi.

Theo ý chí sắt đá của Kiêu Phong Khang, có lẽ sẽ không đặt trò trẻ con của cô vào mắt, lại càng không thể nào mềm lòng.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên cửa thang máy mở ra, dừng lại ở tầng 88.

Bây giờ đã qua thời điểm tan làm bình thường, vì vậy cả tầng lầu vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài phòng làm việc còn đang sáng đèn.

Đây là lần đầu tiên Du Ánh Tuyết đến tập đoàn Kiêu Thanh.

Cô cảm thấy bầu không khí xung quanh nghiêm túc đến mức khiến người ta tê cả da đầu, mang đến cho người ta cảm giác giống như của Kiêu Phong Khang.

Bước chân của Du Ánh Tuyết không khẽ hơn rất nhiều.

“Cô Du, cô vào đi, tổng giám đốc Kiêu đang chờ bên trong.”

Nghiêm Danh Sơn đưa cô tới trước văn phòng tổng giám đốc.

“Được.” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Tình hình hiện tại không còn đường lui nữa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Làm Cho Tôi

Đưa tay gõ cửa, giọng nói của Kiều Phong Khang cách cửa truyền tới, cô liền đẩy cửa đi thẳng vào.

Bên trong, Kiều Phong Khang đang ngả dựa vào sofa, ung dung nhìn cô.

Ánh mắt quan sát cô cẩn thận rồi mới lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì à?”

Con nhóc này luôn hận không thể cách xa anh ngàn mét, bây giờ lại chủ động tới cửa, anh nghĩ mãi mà không hiểu lý do.

Du Ánh Tuyết vừa định lên tiếng, cúi đầu xuống, vừa khéo nhìn thấy trên cái bàn trước mặt anh đặt mấy món ngon, buồn bực.

Vừa nhìn đã biết mấy thứ này đều được đặt từ khách sạn hạng sang, lại nhìn tay nghề của cô.

Đặt trước những món ăn này, căn bản là thua chị kém em.

Trong lòng Du Ánh Tuyết buồn bực, vô thức giấu cặp lông giữ nhiệt ra sau lưng, sửa lại lời nói: “Được rồi, không có gì.

Chỉ là cháu đi ngang qua nên đến xem thử thôi, bây giờ cháu đi ngay.”

Có lẽ không còn lý do nào tệ hơn lý do này nữa.

Có quỷ mới tin.

Kiều Phong Khang nhíu mày, hỏi: “Cháu cần theo cái gì đấy?”

“Không có gì.” Du Ánh Tuyết không chịu nói.

Ánh mắt anh quan sát cẩn thận hơn, gập ngón tay gõ bàn một cái: “Lấy tới cho tôi xem thử.”

Du Ánh Tuyết đứng đấy không nhúc nhích.

Kiêu Phong Khang mới quét mắt nhìn qua, lòng cô đã rung mình, đành phải ngoan ngoãn đưa đến.

Vừa mở ra, đồ ăn bên trong đã trở nên lộn xộn thành một đống, thật sự rất khó coi.

Sắc mặt Kiêu Phong Khang cũng xấu y như thế, mày rậm ghét bỏ nhàu nhão: “Tay nghề của đầu bếp trong nhà đi xuống như vậy từ bao giờ?”

Chỉ nhìn thôi đã không muốn ăn.

Du Ánh Tuyết cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Nịnh nọt cái gì chứ.

Bây giờ đúng là để tên này chế giễu.

“Đúng vậy, đi xuống như thế đấy, dù sao cũng không phải cho chú ăn.

Chú trả lại cho cháu.” Cô thở phì phò muốn giành lại cặp lồng, đẩy nắp lại.

Đây chính là tâm huyết của cô! Cả cha mẹ cũng không có cơ hội ném thử tay nghề của cô, là Kiêu Phong Khang không có lộc ăn!

Bất mãn lắm lắm, chợt cổ tay bị nắm lấy.

Nhiệt độ nóng hồi kéo tới khiến cô khẽ giật mình.

Du Ánh Tuyết cúi xuống, đột nhiên đối diện với một đôi mắt sâu cuồn cuộn sóng ngầm, trái tim đập loạn, chợt cảm thấy nhiệt độ trên cổ tay càng nóng như thiêu đốt, như muốn xuyên vào da thịt.

“Chú...!Chú ba...”

Cô lắp bắp gọi một tiếng, vô thức giãy giụa.

“Cháu làm?”

Kiêu Phong Khang không buông tay, chỉ trăn giọng hỏi.

Du Ánh Tuyết vẫn còn không vui, chỉ ậm ừ một tiếng xem như trả lời.

Lông mày vừa nhíu chặt của Kiêu Phong Khang lập tức giãn ra, lại hỏi:
“Nấu cho tôi à?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Du Ánh Tuyết càng thấy mất mặt, không được tự nhiên, mạnh miệng nói: “Chú đừng hiểu lầm, cháu muốn chú sửa nguyện vọng giúp cháu nên mới làm cho chú đấy.”

Đã sớm đoán được là vì chuyện này, cũng dự đoán được cô không tốt bụng như vậy.

“Trông thế này mà cũng muốn nhờ người ta giúp hả?” Ngoài miệng thì Kiêu Phong Khang hoàn toàn không nể mặt, nhưng đã buông tay cô ra, cần đưa lên ném thử.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết còn muốn phản bác gì đó, nhưng thấy anh ăn hết miếng này tới miếng khác, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Nhìn xuống tất cả lời nói, ngoan ngoãn ngẩng một bên.

Du Ánh Tuyết buông trăn mắt xuống, liếc cổ tay bị Kiêu Phong Khang nắm, trái tim thoáng rung động, một lúc lâu sau vẫn còn cảm thấy chỗ ấy nóng hổi hổi.

Cô mất tự nhiên sờ lên, lại càng nóng hơn.

Kỳ lạ.

Người đàn ông nào đó ngay cả đồ ăn của nhà hàng Michelin cũng soi mói bới móc, giờ phút này vậy mà lại ăn tới ngon lành, điều này khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi nếm thử một miếng, lập tức ném đĩa vào mặt cô, đây mới giống tác phong của người này hơn.

Du Ánh Tuyết không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ tay nghề của mình thật sự quá tốt, ngay cả mình cũng không phát hiện?

“Muốn nếm thử à?”

Giống như nhìn thấu tâm tư của cô, đột nhiên Kiêu Phong Khang hỏi.

Du Ánh Tuyết không phủ nhận.

Chỉ trong chớp mắt, anh đã gấp một miếng khoai tây đưa tới trước mặt Du Ánh Tuyết.

Cô sững sờ, nhìn chằm chằm vào khoai tây, cứng đờ trong chốc lát.

Anh...! Vậy mà tự tay đút cô ăn?

Không, quan trọng nhất là...! Đôi đĩa kia, anh đã dùng qua rồi.

Như vậy...! Anh không ngại hả?

“Có ăn hay không?” Kiêu Phong Khang mất kiên nhẫn.

Du Ánh Tuyết vừa định lắc đầu nói được rồi, nhưng, người nào đó đối diện cau mày, cô khẽ run rẩy, tất cả những lời từ chối bị nghẹn trở lại.

Du Ánh Tuyết cắn răng, nơm nớp lo sợ cắn một miếng khoai tây, dù cẩn thận đến đâu, đầu lưỡi vẫn không thể tránh khỏi mà lướt qua đầu đĩa.

Vừa nghĩ tới giờ phút này nước miếng của hai người bọn họ dính trên đĩa, cô chợt cảm thấy đầu lưỡi run lên, chỉ cắn một miếng nhỏ rồi nhanh chóng rút đầu trở về.

“Không ăn à?”

Ki ầu Phong Khang nhìn cô đang bối rối bất an, lại nhìn trên đĩa còn lại một miếng nhỏ, giọng anh hơi tr ần xuống.

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Chớp mắt sau, động tác của Ki ầu Phong Khang khiến cô lập tức ghen đỏ mặt.

Du Ánh Tuyết ho nhẹ một tiếng, cố giả bộ tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, nhưng vẫn lúng túng đến mức không dám nhìn người này nữa.

Anh...!Anh vậy mà lại ăn đồ thừa của cô, không hề ngần ngại đưa vào miệng.

“Mùi vị thế nào?” So với cô lúng túng, bối rối, anh vẫn bình chân như vại.

Mùi vị?

“Tạm được.” Cô nói bừa.

Bởi vì.

Đầu lưỡi cô đã run lên, trong đầu rối bời, hoàn toàn không nếm được mùi vị gì.

Sao anh có thể ăn đồ thừa lại của mình chứ? Không chê bẩn à? Không biết đó là hôn gián tiếp hay sao?

Ki ầu Phong Khang sâu xa nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên.

Một lúc lâu sau, khi Du Ánh Tuyết lấy lại tinh thần thì trời đã tối s ầm, công việc trong tay Ki ầu Phong Khang cũng đã xong.

Anh qua loa đặt xuống, đứng dậy trước nói: “Đi thôi.”

Bấy giờ cô mới hoàn h ần đứng dậy, vội vàng theo sau..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Cháu Không Muốn Đứng Dậy

Vào lúc này, tất cả nhân viên đều đã về nhà.

Trong không gian lớn như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Du Ánh Tuyết nhắm mắt theo đuôi đi theo Kiêu Phong Khang vào thang máy chuyên dụng của anh.

Lúng túng ban nãy như kéo dài đến tận bây giờ.

Sau khi Kiêu Phong Khang chiếm một góc trái phía trong cùng, cô chiếm góc phải phía trong cùng, cặp mắt xuống suy nghĩ, áp sát vào vách thang máy, cách anh rất xa.

Kiêu Phong Khang nhìn thấy cả, cũng không nói gì, chỉ ấn lần một, để thang máy đi xuống.

Ai ngờ, xuống tới tầng mười bảy, đột nhiên thang máy “ầm” một tiếng.

Sau khi lung lay một trận thì chợt dừng lại.

Du Ánh Tuyết bất ngờ không kịp đề phòng lao đảo hai bước, phải vịn vách thang máy mới đứng vững được.

“Sao thế?”

Du Ánh Tuyết hỏi.

Kiêu Phong Khang ấn nút mở cửa, không có phản ứng.

“Thang máy gặp trục trặc.”

Xui xẻo như vậy?

“Thế chúng ta có rơi xuống hay không?” Du Ánh Tuyết hơi sợ hãi nhìn anh, ngón tay trắng như tuyết hơi siết lại.

Cô sợ nhất là cảm giác rơi xuống.

Lúc trước...!Cha cô cũng bị ngã từ trên cao khi đang làm việc.

Du Ánh Tuyết nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tiếp.

Ánh mắt Ki ều Phong Khang sâu xa liếc nhìn cô, vươn tay về phía cô:
“Lại đây.”

Nhìn bàn tay dày rộng kia, Du Ánh Tuyết nhú mào, không nhúc nhích.

Cô còn nhớ rõ bàn tay của anh ấm đến mức có thể thiêu cháy người khác.

Cảm giác đó rất lạ lùng, hoặc là kỳ lạ, khiến cho cô không dám tùy tiện tới gần.

“Á!” Đang lúc nghĩ ngợi, đột nhiên thang máy lại lao xuống vào lúc nào.

Tốc độ quá nhanh, Du Ánh Tuyết không kịp đứng vững.

“Ánh Tuyết!” Trái tim Ki ều Phong Khang thất lại, anh kêu lên một tiếng, thò tay ôm lấy cô, hai người cùng ngã xuống đất, lăn thành một đống.

Đây là tầng 78, không giỡn chơi được, nếu thật sự rơi thẳng xuống như vậy, chắc chắn thịt nát xương tan.

“Chú ba...”

Du Ánh Tuyết gọi anh, giọng nói run rẩy.

“Đừng sợ, ôm chặt tôi!” Ki ều Phong Khang nghiêng người, để bản thân ở bên dưới người cô.

Cô dùng sức kẹp chặt lấy eo của anh, cả người gần như cưỡi lên người anh.

Tốc độ rơi xuống thật sự quá nhanh, nhanh đến mức mất trọng lực, Du Ánh Tuyết cả đứng dậy cũng khó khăn, cô nơm nớp lo sợ ôm cổ anh theo bản năng: “Chú ba, chúng ta...!Sẽ chết hả?”

“Đừng hỏi mấy câu ngu ngốc.” Ki ầu Phong Khang ôm chặt cô.

Anh sẽ không để cho cô xảy ra chuyện.

Cho dù, anh sẽ thịt nát xương tan.

“Cháu sợ.”

Du Ánh Tuyết run rẩy, nỉ non một tiếng.

Mặt dán sát vào anh, anh cảm giác được lông mi cô run rẩy rất rõ ràng.

Bàn tay Ki ầu Phong Khang ôm sau gáy cô, nói nhỏ: “Bình tĩnh một chút, Ánh Tuyết, còn có chú ba đây.”

Có lẽ là giọng nói của anh có ma lực khác, hoặc có lẽ là người này có lồng ngực rộng lớn, cơ thể to cao, khủy tay rắn chắc, tóm lại, trái tim bối rối bất an của Du Ánh Tuyết dưới mấy tiếng “Ánh Tuyết” mà từ từ bình tĩnh một cách thần kỳ.

Ôm anh, hay nói cách khác là bị anh ôm, cho dù trong tình huống bất bất như vậy, chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác an toàn.

Thậm chí, có thể chừa tâm trạng để nghe anh gọi cô là “Ánh Tuyết”

Cách xưng hô “Ánh Tuyết” này chỉ có cha mẹ thân mật nhất mới gọi như vậy.

Từ khi cha mẹ qua đời, đã nhiều năm rồi cô không nghe có người gọi mình như vậy.

Cho dù là Minh Đức cũng không.

Hiện tại, lại phát ra từ miệng chú ba, người đàn ông vốn khiến lòng cô mâu thuẫn, vậy mà cô lại không thấy phản cảm, ngược lại có cảm giác khác thường.

Hai chữ đơn giản giống như lông vũ, như có như không gảy dây cung mảnh khảnh trong lòng cô, khiến bên ngoài run rẩy.

Du Ánh Tuyết nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn Kiều Phong Khang.

Theo góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt cương nghị lập thể của người đàn ông, cách cô cực kỳ gần.

Nhưng Du Ánh Tuyết chỉ liếc qua rồi vội vàng rời mắt.

Tim đập nhanh đến nỗi khiến cô lo sợ không yên.

Cũng may, thang máy không rơi xuống nữa, chỉ một tầng sau đã nhảy lên một cái, nguy hiểm kết lại.

Rất lâu sau.

Du Ánh Tuyết vẫn không dám buông tay, vẫn căng thẳng ôm cổ anh, hô hấp vừa gấp vừa loạn.

“Du Ánh Tuyết?” Giọng của Kiều Phong Khang cứng rắn, trầm thấp gọi cô.

“Hả?” Khẽ nhấc mi mắt lên, đôi mi như quạt hương bồ như có như không quét qua làn da trên cổ anh.

Tiểu yêu tinh.

Anh thở nặng nhọc, cơ thể cao ngất cứng hơn: “Đứng dậy.”

“Sẽ không rơi xuống nữa chứ?” Du Ánh Tuyết không nhúc nhích, chỉ lo lắng hỏi.

“Không chắc.”

“Vây tạm thời cháu không đứng dậy đâu.” Du Ánh Tuyết lắc đầu, sợ hãi duy trì tư thế ban đầu.

Đôi chân trần trụi trắng như tuyết dưới váy vô thức dùng sức, giống như gấu koala, kẹp eo anh chặt hơn, dường như vậy mới có cảm giác an toàn.

“Du Ánh Tuyết, tôi lặp lại lần nữa, đứng dậy!” Giọng anh khàn khàn.

Giọng điệu nghiêm khắc.

Trừng mắt.

Du Ánh Tuyết sợ anh, lẩm bẩm một tiếng, bất đắc dĩ đứng dậy.

Nhưng hai tay vừa mới buông ra, còn chưa kịp đứng thì thang máy lại chột lắc lư xuống, khiến cô sợ tới mức rụt trở lại.

“Cháu không muốn đứng dậy.” Bây giờ hai chân của cô như nhũn ra, làm gì có sức đứng dậy chứ?

“Thật sự không được hả?” Anh ngấm ngấm chịu đựng nhịu mày.

“Dạ.” Cô thân rơi hiểm cảnh, không hề xem xét hơi thở nguy hiểm.

Ánh mắt Kiều Phong Khang nặng nề nhìn qua cô, trong chớp mắt, đột nhiên bàn tay anh nhéo eo cô, trong lúc cô kinh ngạc, một tay kéo cô về phía sau.

Nếu nói vừa nãy cô vẫn chỉ cưỡi trên lưng anh, lần này.

Cô chỉ mặc một cái váy và quần lót mỏng manh, vừa khéo ngồi trên một thứ của anh.

Cái này...!Cái này...!

Hơi thở của Du Ánh Tuyết nghẹn lại, ngón tay đặt trên vai anh mơ hồ run rẩy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Vừa Lúng Túng Vừa Ngượng Ngùng

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bị dọa tới trắng bệch.

Sau đó thì đỏ lên, trên mặt như sắp nhỏ ra máu.

Tuy rằng cô chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng cũng không vắng buổi nào trong tiết sinh lý thời trung học, trong lòng cũng mơ hồ biết tình huống này là như thế nào.

“Có đứng dậy hay không?”

Giọng nói khàn đặc của anh từ từ truyền vào tai cô, giống như giọng nói của ma quỷ, khiến cô thoáng cái tỉnh táo lại.

Chẳng dám nói lời nào, chỉ hoảng hốt đứng lên.

Lúc này, cả thang máy rơi xuống cũng không sợ nữa.

Cứ như người đàn ông bên dưới còn đáng sợ hơn quái thú hung mãnh.

Trên người chột nhẹ đi, trong ngực cũng trống rỗng.

Kiêu Phong Khang đứng dậy, thấy cô cứng đờ trong một góc.

Không biết là vì cảm thấy xấu hổ hay là vì sợ hãi mà hai mắt lúng túng buông thông, chỉ nhìn mặt đất, quyết không nhìn anh.

Hiển nhiên.

Cô bị dọa sợ rồi.

Đôi mắt sâu của Kiêu Phong Khang híp lại, cất giấu dự vọng bùng bùng trong cơ thể, vươn tay về phía cô, bình tĩnh hết mức có thể mở miệng: “Lại đây.”

Cô khẽ nhướng mắt lên.

Du Ánh Tuyết chỉ nhìn đầu ngón tay anh rồi nhanh chóng rời đi, cắn chặt môi, lắc đầu.

Không qua! Kiên quyết không qua đó!

Quá lúng túng! Kiều Phong Khang không mặc kệ cô, cánh tay dài tìm tòi, không nói lời nào kéo cô qua.

Du Ánh Tuyết ở phía trước, anh ở phía sau, sống lưng cô áp vào ngực anh.

Anh cao lớn như vậy, khiến cô càng có vẻ nhỏ xinh mảnh mai.

Du Ánh Tuyết gần như theo phản xạ có điều kiện muốn tránh ra, lại bị Kiều Phong Khang ôm chặt eo: “Đừng lộn xộn, nếu không, thang máy lại rơi xuống thì tự gánh hậu quả!”

Ôm cô vào lòng mới có thể lập tức che chở cô toàn diện.

Du Ánh Tuyết nào biết ý định của anh? Cô chỉ biết tới gần như vậy khiến cô càng thở càng khó khăn, chỉ cảm thấy nơi tiếp xúc với anh tê dại đến nỗi cả người cô cũng tê dại theo.

Tay của người đàn ông đặt trên lưng cô, giống như một ngọn lửa, sắp đốt cháy cô.

“Chú...!Chú ba.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng tìm lại được giọng nói của mình, miệng đắng lưỡi khô.

Kiều Phong Khang vừa ấn vang còi báo động, vừa trầm thấp “ừ” một tiếng đáp lời cô.

“Cháu...!Có thể đứng bên cạnh hay không?”

“Không được!” Không hề do dự từ chối, sức trên tay anh lại tăng thêm.

Đầu óc Du Ánh Tuyết rối bời, trong hơi thở toàn là mùi của người đàn ông.

Hương nước hoa tươi mát, trộn lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Thường ngày cô thật sự không ngửi được mùi thuốc lá, nhưng tỏa ra từ người đàn ông này lại không hề cảm thấy khó ngửi.

Ngược lại cảm thấy hình như đây là thứ được gọi là mùi vị đàn ông.

Chỉ là.

Du Ánh Tuyết không thoải mái uốn éo người, cắn môi: “Nhưng, cháu...!Như vậy...!thật sự rất khó chịu.”

“Có khó chịu nữa cũng nhịn cho tôi!”

Khó chịu, không chỉ có cô.

Anh, cũng không dễ chịu.

Hai người, không biết giằng co trong thang máy bao lâu, lúc Du Ánh Tuyết cảm thấy cả người đều cứng ngắc, hô hấp sắp ngừng thì nhân viên sửa chữa mới chậm chạp tới.

Cũng may, trong lúc đó thang máy không rơi xuống nữa.

Nhân viên bảo hành thang máy vừa thấy người bị nhốt bên trong là tổng giám đốc Kiêu thì bị dọa hoảng sợ, nào dám thờ ơ? Dùng toàn bộ sức mạnh và tốc độ nhanh nhất để cứu hai người ra.

Nhân viên bảo hành đã chuẩn bị xong tâm lý cuốn gói ra đi, nhưng ngoài dự tính, sắc mặt của tổng giám đốc Kiêu cũng không khó coi, lại càng không chỉ trích.

Chỉ là một cô gái trẻ tuổi xa lạ khác lại mặt đỏ tới mang tai, chạy ra ngoài trước.

Cảnh tượng này không khỏi khiến người ta tò mò cuối cùng trong thang máy đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ tổng giám đốc Kiêu lại...! Với em gái học sinh? Chuyện này cũng không kỳ lạ.

Kẻ có tiền bây giờ, tìm phụ nữ càng ngày càng trẻ.

Lúc trở về, Kiêu Phong Khang đích thân lái xe.

Du Ánh Tuyết cố ý giữ khoảng cách với anh, ngồi ở phía sau.

Trên đường đi không nói lời nào, mặt quay ra ngoài cửa sổ, mặc kệ cảnh đêm thành phố lướt qua từng xú một.

Chỉ cần vừa nhớ tới cảnh tượng vừa nãy trong thang máy, cô đã cảm thấy không được tự nhiên, vừa lúng túng vừa ngượng ngùng.

Anh chính là người lớn, là chú ba của chồng chưa cưới của cô.

Bọn họ chênh nhau hơn mười tuổi.

Sao anh có thể có...! Có loại phản ứng đáng xấu hổ đó chứ?

Bàn tay Du Ánh Tuyết đặt trên đùi gối siết lại một chút, cho đến khi xe dừng, cô gằn như lập tức muốn đẩy cửa ra.

Còn tiếp tục ở trong một không gian hẹp kín với anh như vậy, cô sợ mình sẽ nghẹt thở mà chết.

Thế nhưng.

Mới nhảy xuống xe, bỗng nhiên bóng dáng cao lớn của người đàn ông phủ tới.

Tính áp chế quá mạnh, bất ngờ không kịp đề phòng, khiến cô nhanh chóng lùi một bước.

Quá bối rối, dưới chân không vững, gần như lão đảo, được cánh tay của anh đưa tới giữ chặt eo ổn định.

Suýt chút nữa thì gáy Du Ánh Tuyết đập vào xe phía sau, may là động tác của Kiêu Phong Khang nhanh, đưa tay ra chặn, cuối cùng chỉ đụng vào mu bàn tay của anh.

Không đau.

Chỉ là, lần này.

Khiến cho cô vốn dĩ muốn mau chóng rời khỏi, ngược lại cách anh gần hơn.

Cả người đã bị chặn giữa ngực anh và thân xe.

Du Ánh Tuyết cảm nhận được nhiệt độ của Kiêu Phong Khang, nhịp tim của anh, thậm chí, sức mạnh cường tráng thuộc về đàn ông trên cơ ngực của anh.

Ánh đèn mờ ảo từ khu biệt thự hắt xuống, gương mặt lạnh lùng như điêu khắc của anh như ẩn như hiện trong bóng tối, cả người càng có vẻ thâm trầm thần bí, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

Hai tay của Du Ánh Tuyết đặt trên vai anh, đầu ngón tay trắng tuyết đang sợ hãi run rẩy.

Cô muốn giãy giụa, nhưng cách anh gần như vậy, cả cơ thể giống như bị tiêm thuốc tê, không thể động đậy dù chỉ một xíu.

“Đã học tiết sinh lý chưa?” Anh cúi đầu nhìn cô, đột nhiên mở miệng.

Giọng nói khàn khàn, trong đêm tối gợi cảm đến mức khiến lòng người hốt hoảng.

Đặc biệt là, hai người áp sát nhau như vậy.

Du Ánh Tuyết thở dốc, sau nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình: “Cái...!Cái gì?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Già Mà Không Nên Thân

“Đó chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể.” Anh nói nhỏ.

Nhìn kỹ cô một lát, thấy dáng vẻ cô ngơ ngác, mới trầm giọng nói thêm một câu: “Tuy tôi là người lớn, nhưng cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, hiểu chưa?”

Nghe kỹ, có thể nghe ra giọng nói của người đàn ông mơ hồ thay đổi, trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Đàn ông bình thường?

Đàn ông bình thường sao lại có phản ứng đó với vợ chưa cưới của cháu trai mình chứ? Hơn nữa, còn ôm ôm ấp ấp như vậy? Hơn nữa giữa bọn họ chênh nhau có bấy nhiêu tuổi!

Như thế chẳng phải là già mà không nên thân sao? Hơn nữa là khiến người ta cực kỳ khinh thường!

Du Ánh Tuyết nói thầm trong lòng, không dám nói ra miệng.

Cuối cùng dứt khoát mặc kệ Kiêu Phong Khang, đẩy tay anh ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bỏ chạy.

Cho đến khi bóng lưng kia hoàn toàn biến mất dưới ánh đèn, ánh mắt sáng rực của Kiêu Phong Khang mới thu hồi lại, không vào nhà ngay mà dựa vào thân xe, lười biếng châm điếu thuốc.

Hiển nhiên, muốn con nhóc này từ tim tới cơ thể đều hoàn toàn tiếp nhận anh còn có một đoạn đường rất dài.

Chỉ là, sự kiên nhẫn của anh cũng vô cùng có hạn.

Đêm đó, Du Ánh Tuyết ở trên giường lăn qua lộn lại, mãi vẫn không thể chìm vào giấc ngủ.

Cả đêm cô ôm điện thoại di động tra câu “Phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể” của Kì ầu Phong Khang, tra xong xem như hiểu một chút, nhưng vẫn không tránh khỏi canh cánh trong lòng.

Cô không biết, ở bên cạnh Kì ầu Phong Khang đang tắm nước lạnh, đau khổ chịu đựng suốt một đêm.

Hôm sau, cả bữa sáng cũng chưa ăn, Du Ánh Tuyết mang theo qu ầ ng thâm mắt tới trường.

Cô thật sự không biết nên dùng tư thái gì để đối mặt với chú ba của Kì ầu Minh Đức.

Cả ngày đầu ngơ ngơ ngác ngác, chờ đến tan học cũng l ề mà l ề mà không dám trở về.

“Cuối cùng cậu làm sao vậy, chẳng lẽ ở nhà của cậu có thú dữ à?” Phùng Linh Nhi cảm thấy lạ.

“Không chỉ là thú dữ, còn là c ầ n thú.” Du Ánh Tuyết đứng ở ga tàu điện ngầm, nhỏ giọng l ầ n b ầ n.

Phùng Linh Nhi thính tai, nghe xong vội vàng hỏi: “C ầ n thú gì?”

“Tớ không nói c ầ n thú gì hết, cậu nghe nhầm r ấ i.” Chột dạ, Du Ánh Tuyết th ề thốt phủ nhận, trong mắt Phùng Linh Nhi càng có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Cô ấy mờ ám nháy mắt, lấy khuỷu tay chọc cô: “Ánh Tuyết, c ầ n thú mà cậu nói, không phải là chú ba cực kỳ đẹp trai của cậu đấy chứ?”

“Tớ nói r ấ i, không có c ầ n thú gì hết, là cậu nghe nhầm!”

“Chẳng lẽ, anh ta muốn ấy ấy với cậu sao?” Phùng Linh Nhi trực tiếp mặc kệ lời cô, tự mình nói.

Bây giờ tin tức người lớn giờ trò đ ầ i bại với con cháu trên tivi có thể nói là nhi ề u không kể xiết.

Mặt Du Ánh Tuyết đỏ tới tận mang tai, trừng cô ấy: “Cái gì hả, cậu đừng nói nhảm.”

Thật ra Phùng Linh Nhi đang nói nhảm, còn đùa giỡn trêu chọc cô: “Chú ba của cậu đẹp trai như vậy, nếu thật sự làm mấy chuyện c ần thú với cậu, tớ thấy, cậu cứ tắm rửa sạch sẽ, nằm ngửa chờ là được.

Dù sao cậu cũng không lỗ mà.”

Du Ánh Tuyết không tranh cãi vô ích nữa, nhào tới: “Phùng Linh Nhi, cậu là cái đồ dâm ma!”

Cô và Kì ều Phong Khang? Ai với ai!

Chỉ là.

Cả ngày hôm nay, cô cứ cảm thấy hơi thở và nhiệt độ của Kì ều Phong Khang như thể còn quanh quẩn bên mình, khiến tinh thần cô hết hoảng.

Cuối cùng cũng không tránh được, Du Ánh Tuyết vẫn bất chấp trở về.

Kết quả, dì Lý mang tới cho cô một tin vô cùng tốt, tối nay Kì ều Phong Khang sẽ không về nhà, tốt hơn là, anh đã đi Mỹ công tác, thời gian nửa tháng.

.

Xin hãy đọc truyện tại * .NET *

Du Ánh Tuyết thở phào, lập tức thẳng lưng dậy.

Thế nhưng, một giây sau cô lại cúi đầu, mặt như đưa đám.

Thế thì chuyện nguyện vọng của cô hoàn toàn không có hi vọng rồi!

Rất nhiều ngày sau đó, quả nhiên Kì ều Phong Khang không trở về, cuộc sống của Du Ánh Tuyết khá thoải mái.

Chỉ là thỉnh thoảng chuyện hôm đó sẽ xuất hiện trong đầu cô, khiến cô buồn phiền, bức bối.

Hôm nay, Du Ánh Tuyết vẫn lên tàu điện ngầm đến trường như thường lệ.

Cô ngồi trong góc, đeo tai nghe, nghe tiếng Anh.

Cách kỳ thi đại học không còn bao nhiêu ngày, bây giờ học sinh cấp ba bọn họ đều giành giật từng giây từng phút.

Thường ngày thành tích của cô đều đứng mấy hạng đầu, nhưng bây giờ không dám lên lưới biếng xiu nào.

Đang nghe, đột nhiên ánh mắt của học sinh xung quanh cô đều tập trung vào tivi trên tàu điện ngầm, bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ, có chút hào hứng bàn tán chuyện gì đó.

“Truyền thông tung tin lâu như vậy, bây giờ cuối cùng bạn trai của Tô Hoàng Quyên cũng lộ diện.”

Du Ánh Tuyết biết người tên Tô Hoàng Quyên này.

Cô ta là ngôi sao đang hot.

Nửa năm trước trên facebook có truyền thông tiết lộ cô ta đang qua lại với một người đàn ông bí ẩn, nhưng có thể bối cảnh của người đó không đơn giản, cho nên nửa năm qua truyền thông vẫn chưa thăm dò được thân phận thật của anh.

Không ngờ rằng hôm nay lại bại lộ.

“Anh ta là ai vậy? Đẹp trai quá? Là minh tinh mới ra mắt hả?”

“Minh tinh mới ra mắt cái gì? Cậu chưa từng nghe nói đến Kì ầu Phong Khang hả, kiến thức quá hạn hẹp!”

“Kì ầu Phong Khang.

Ồ! Tôi nhớ ra rồi, chính là người đàn ông kim cương mà phụ nữ muốn gả nhất được tuấn san bầu chọn trong tháng hai năm nay đúng không?”

Trái một câu “Kiều Phong Khang” phải một câu “Kiều Phong Khang”, thoáng cái Du Ánh Tuyết đã bị thu hút.

Cô dứt khoát giật tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn lên tivi.

Vừa nhìn, trên màn hình là tiêu đề đang nhấp nháy: “Bạn trai bí ẩn của phát thanh viên Tô Hoàng Quyên cuối cùng cũng lộ diện, CEO của tập đoàn Kiều Thanh rơi vào bể tình hạnh phúc, nắm tay Tô Hoàng Quyên cùng đi Hawaii du lịch.”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Đâu Chỉ Là Thiên Vị

Sân bay, người đàn ông bị ánh đèn flash chiếu vào kia, quả nhiên là Kiêu Phong Khang.

Nhân vật nữ chính trong tin đồn là Tô Hoàng Quyên mang theo kính râm, đi song song với anh.

Đối mặt với sự truy hỏi của truyền thông về quan hệ của hai người, hai người bọn họ đều rất ăn ý, giữ im lặng không nói lời nào.

Kiêu Phong Khang vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, cho dù là mùa hè, cách một màn hình TV, Du Ánh Tuyết cũng có thể cảm nhận ra được hơi lạnh trên người anh.

Cô quả thật cảm thấy đồng tình cho những người đang liều mạng phỏng vấn kia, từng người đều bị sợ đến mức đông cứng.

“Người đàn ông này rất giỏi, nhìn rất ngầu!”

“Tô Hoàng Quyên này là người có khí chất, ánh mắt của cô ấy tốt thật đấy.”

Ngay sau đó lại là những tiếng bàn tán sôi nổi, đủ các loại lời đồn bay đầy trời.

Lực chú ý của Du Ánh Tuyết dừng lại một lúc lâu trên tin tức giải trí mà ngày thường một xiu hứng thú cô cũng không có.

Thì ra Kiêu Phong Khang đã có bạn gái, hơn nữa một người đàn ông trăm công nghìn việc như anh, lần này đi nửa tháng, thế mà không phải đi công tác, mà là đi nghỉ phép, có thể nghĩ, anh coi trọng cô gái này đến mức độ nào.

Cô nhớ rõ, trong năm năm qua, Kiêu Phong Khang không có tin đồn gì, càng không có tin đồn về bạn gái.

Cô đã từng tám chuyện với Ki ầu Minh Đức, liệu chú ba nhà họ Ki ầu có phải là gay hay không, kết quả bị Ki ầu Minh Đức dạy dỗ một trận.

Hiện tại xem ra là cô đã hiểu l ần.

Anh đã có bạn gái, ngày đó, anh có phản ứng kia với cô... Thật sự chỉ là phản ứng của một người đàn ông bình thường, không có suy nghĩ xấu xa nào khác ư?

Nói không chừng, khi đó, cho dù chỉ là búp bê vải nằm sắp trên người anh, anh cũng sẽ có phản ứng.

Cô ng ồi ở đó, suy nghĩ miên man, mãi cho đến khi tàu điện ng ầm liên tục kêu “leng keng” một vài l ần cảnh báo, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

Đã đến trạm dừng chân.

Du Ánh Tuyết đứng dậy muốn đi xuống, cửa tàu điện ng ầm đã đóng lại.

Thôi xong! Cô chắc chắn sẽ đến muộn tiết tự học.

Đầu là do tên Ki ầu Phong Khang này!

Du Ánh Tuyết phì ần muộn.

“Ánh Tuyết, thì ra người bạn trai th ần bí mà Tô Hoàng Quyên che giấu lại là chú ba của cậu à?” Sau giờ học, Phùng Linh Nhi tám chuyện với cô.

“Chắc là thế.” Cô vui đầu vào học thuộc từ mới tiếng Anh, mất hết cả hứng.

“Tớ chắc 100% đấy, mặc dù Tô Hoàng Quyên này là nhân vật của công chúng, trong giới giải trí này, cô ấy khá hot, hơn nữa bối cảnh cũng rất lợi hại, thật đúng là rất xứng với chú ba của cậu.”

“À.”

“Trời ạ, haizz, thái độ của cậu là gì thế, mất cả hứng.” Đối với thái độ lạnh lùng của cô, cuối cùng Phùng Linh Nhi chẳng còn tí sức lực nào.

Du Ánh Tuyết thở dài: “Đến lúc nào rồi mà cậu còn có tâm tư bà tám như thế.”

“Tớ như thế, chẳng phải là vì quan tâm đến cậu à, cậu suy nghĩ thử xem, tuổi tác của Tô Hoàng Quyên và chú ba của cậu không còn nhỏ, hiện nay tin tức lan truyền, nói không chừng còn tính đến chuyện kết hôn đấy.” Kết hôn ư?

Du Ánh Tuyết sững sờ một lúc, hỏi: “Vậy thì sao chứ?” Chuyện này liên quan gì đến cô?

“Sao cái gì mà sao, nếu như bọn họ kết hôn, chú ba của cậu sẽ có gia đình của mình, chú ấy còn rảnh rồi chú ý đến cậu à? Đến khi đó, cậu có thể đường hoàng yêu cầu chuyển ra ngoài, chắc chắn chú ba của cậu sẽ không từ chối nữa.”

Du Ánh Tuyết không nói gì, chỉ buông tầm mắt xuống, thất thần nhìn những từ tiếng Anh kia.

Trước đó, cô thật sự muốn chuyển ra ngoài, nhưng bây giờ nghe Phùng Linh Nhi nói như thế, trong lòng cô lại sinh ra mấy phần cảm giác mỉa mai.

Đúng thế, cô thiếu chút nữa đã quên mất, sau cùng, nơi đó không phải là nhà của cô.

Chờ sau khi Kiều Phong Khang lập gia đình, cô sẽ lại một lần nữa trở thành đứa bé mồ côi không nhà để về.

Một ngày này, sớm muộn cũng sẽ đến.

“Ánh Tuyết à, có thể chuyển ra ngoài sống, cậu không vui ư?” Phùng Linh Nhi không bỏ qua vẻ mặt lúc này của cô.

“Sao có thể như vậy được?” Du Ánh Tuyết lắc đầu, không nói gì nữa, mà chính là tiếp tục vùi đầu vào ôn bài, chỉ là... Cô hoàn toàn không có tâm tư gì.

Hôm nay tất cả người lớn nhà họ Kiêu đều đến khu nhà cũ để ăn cơm với ông bà cụ Kiêu, mỗi tháng một lần.

Nếu như không phải có việc gì đột xuất, một ngày này, người nhà họ Kiêu gần như đều có mặt đông đủ, để hai ông bà hưởng thụ niềm vui gia đình, sau khi Du Ánh Tuyết tan học, cô mang theo cặp sách, đi thẳng đến khu nhà cũ.

Lúc cô đến nơi, trong nhà ngoại trừ hai ông bà cụ thì chỉ còn có cô của Kiêu Minh Đức là Kiêu Vân Nhung và con gái của bà ta là Kiêu Thanh Hằng đã đến.

Hai người bọn họ đang ngồi trong phòng khách uống trà.

Từ trước đến nay, Du Ánh Tuyết không hợp với Kiêu Thanh Hằng, ngày thường có thể tránh càng xa càng tốt, nhưng lúc này đây, cô tránh cũng không thể tránh.

“Dì cả.” Cô chào hỏi, nhìn quanh một lượt rồi nói: “Sao cháu không thấy ông bà nội đâu?”

“Ông cụ đang nói chuyện ở trên lầu, còn bà cụ thì đang ở dưới sắp xếp bánh ngọt cho mấy đứa.”

Kiêu Vân Nhung đặt chén trà trong tay xuống, cười nói: “Sao chỉ có một mình cháu đến đây, chú ba của cháu đâu?”

Nhắc đến chú ba, Kiêu Thanh Hằng cũng nhìn ra ngoài, nhưng không nhìn thấy người đâu, cô ta lại ngượng ngùng thu hồi tầm mắt.

“Có lẽ chú ba còn đang công tác ở nước ngoài, cháu đến thẳng đây sau khi tan học.” Lúc này, đại khái Kiêu Phong Khang còn đang đi nghỉ phép với Tô Hoàng Quyên ở nước ngoài.

“Hình như cháu đã đủ 18 tuổi rồi đúng không?” Kiều Vân Nhung nhàn nhàn không có chuyện gì làm, câu được câu không tán gẫu với cô.

“Đúng thế.” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn treo cặp sách của mình lên trên kệ.

“Mới ngày nào chỉ là một cô bé con, hiện tại càng lớn càng xinh đẹp, chuyện của cháu và Minh Đức thế nào, dự định khi nào thì chính thức vào nhà họ Kiều của dì?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Hiện tại tuổi của chúng cháu còn nhỏ, còn chưa nói đến chuyện này.”

“Đã 18 tuổi rồi, sao lại còn nhỏ? Chẳng lẽ cô muốn ở lại vào cậu ba, ở chung với cậu ba suốt đời à?”

Người chen vào chính là Kiều Thanh Hằng, vừa lên tiếng đã giống như ăn vào thuốc nổ, giọng điệu sắc bén.

“Thanh Hằng, con nói gì thế?” Kiều Vân Nhung khẽ quát một câu, nhưng trong giọng nói không nghe ra trách cứ gì.

“Những lời con vừa nói vốn dĩ là thật, cậu ba đã nuôi cô ta nhiều năm như thế, hiện tại cô ta trưởng thành rồi, sao còn chưa chuyển ra ngoài? Con nhìn thấy cô ta đi dạo bên cạnh cậu ba là đã cảm thấy chán ghét.” Kiều Thanh Hằng nhanh miệng nhanh miệng, có tâm trạng gì đều không che giấu.

Trái một câu cậu ba, phải một câu cậu ba, Du Ánh Tuyết cảm thấy buồn cười, hơn nữa, cô đi dạo với chú ba khi nào chứ?

“Cô Kiều cảm thấy chán ghét, nhưng hình như chú ba không xui nào cảm thấy chán ghét đâu, là chính miệng chú ba nói không cho tôi chuyển đi.” Du Ánh Tuyết làm ra dáng vẻ vô tội, giang tay ra: “Cô cũng biết tính cách của chú ba rồi đấy, chú ấy nói một, tôi đâu dám nói hai.”

Dáng vẻ đó của cô, ở trong mắt Ki ều Thanh Hằng chính là đang đắc ý, cô ta tức giận không nhẹ: “Cô đừng có mà đắc ý, cậu ba nhìn thấy cô là kẻ đáng thương không cha không mẹ, đồng tình với cô, cho nên mới giữ cô lại.”

Trái tim Du Ánh Tuyết giống như bị đâm, vẻ mặt lạnh lùng.

Ki ều Vân Nhung nhìn thấy sắc mặt của cô không tốt, bà ta giả vờ giả vệt nói: “Được rồi, Thanh Hằng, con vừa mới nói gì đấy? Càng ngày càng tùy hứng, Ánh Tuyết, con bé chính là như vậy, tính tình của con bé ngay thẳng, có gì nói đấy, cháu đừng để trong lòng nhé.”

Du Ánh Tuyết lạnh lùng trừng mắt nhìn qua Ki ều Thanh Hằng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không sao, cô ta nói như thế cũng đâu phải lần một lần hai, cháu quen rồi.”

Lần này đổi thành sắc mặt của Ki ều Vân Nhung không tốt cho lắm, con gái của mình, chính mình muốn nói gì cũng được, sao lại có thể cho phép người ngoài nói chuyện không khách sáo như thế?

Ki ều Thanh Hằng nghe xong, cô ta cũng rất tức giận, đang muốn nổi cáu với Du Ánh Tuyết, một giây sau, dường như nhìn thấy chuyện gì, cô ta lập tức vui vẻ ra mặt.

“Cậu ba.” Ki ều Thanh Hằng ngọt ngào gọi một tiếng, dáng vẻ ngượng ngùng, giống như cô nữ sinh nhỏ, đâu còn dáng vẻ xù lông như khi đối mặt với Du Ánh Tuyết?

Ki ều Phong Khang?

Sao anh lại ở đây?

Du Ánh Tuyết nhìn theo tầm mắt của hai mẹ con bọn họ, quả nhiên nhìn thấy Ki ều Phong Khang.

Áo sơ mi đen, quần dài, trang phục đơn giản, nhưng mặc trên người anh lại tôn lên khí chất cao quý, nghiêm nghị.

Anh lạnh nhạt ừ với Ki ều Thanh Hằng một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Du Ánh Tuyết.

Giờ phút này đây, Du Ánh Tuyết cũng đang nhìn anh, ánh mắt không kịp thu h ồi, bốn mắt chạm nhau.

Ánh mắt của anh tĩnh mịch.

Cô thoáng hoảng hốt.

Ngày đó chuyện ở trong thang máy, g ần như lập tức xuất hiện trong đầu cô.

Trong lúc nhất thời, mặt cô nóng lên, da đầu căng lên, ngay cả một câu chào hỏi cô cũng không nói, chạy trốn chết vào trong nhà bếp.

“Con nhóc này, vừa r ồi như ăn phải thuốc súng, vừa thấy em đến là như chuột thấy mèo vậy.” Ki ều Vân Nhung hừ một tiếng.

Ki ều Phong Khang nhìn bóng lưng kia thật lâu, ánh mắt sâu xa, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, ánh mắt anh không nặng không nhẹ nhìn về phía mẹ con Ki ều Vân Nhung, thái độ lạnh nhạt: “Sau này đừng ở trước mặt Du Ánh Tuyết nói lung tung.”

Nói xong, Ki ều Phong Khang đi lên lầu với ông cụ Ki ều, để Ki ều Vân Nhung và Ki ều Thanh Hằng ở đó.

Ki ều Vân Nhung nhìn bóng lưng kia, lại nhìn về phía nhà bếp, bà ta hơi nhú mào, giống như có đi ều suy nghĩ.

Ki ều Thanh Hằng khó chịu giậm chân: “Mẹ à, rõ ràng cậu ba thiên vị cô ta.”

Cũng không phải, đâu chỉ là thiên vị, đây là trắng trợn thiên vị.

Chẳng lẽ con nhóc này rót thuốc mê cho Ki ều Phong Khang?

Lúc này, Du Ánh Tuyết nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, trước đó không cách nào bình tĩnh được, hoàn toàn là vì hôm nay bất ngờ gặp mặt Ki ầu Phong Khang, không có dự báo trước.

Chẳng phải anh đang đi nghỉ phép với bạn gái, nửa tháng nữa mới về, sao lại đột nhiên kết thúc ngày nghỉ sớm như vậy?

Lúc ăn cơm, tất cả người nhà họ Ki ầu đều đến đông đủ.

Từ ông bà cụ Ki ầu, đến con gái lớn Ki ầu Vân Nhung, con thứ hai là cha của Ki ầu Minh Đức – Ki ầu Nam Thành, còn có con thứ ba là Ki ầu Phong Khang, cùng với Ki ầu Quốc Thiên – Người cùng cha khác mẹ với ba người bọn họ.

Bậc con cháu chỉ có Ki ầu Thanh Hằng và Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, nghe người lớn tán gẫu.

Một đám người trò chuyện, ông cụ Ki ầu đem chủ đề đến trên người con trai thứ ba.

“Hôm nay ông Tô gọi điện thoại đến cho cha, nói bóng nói gió hỏi cha về chuyện giữa con và Hoàng Quyên, con và Hoàng Quyên đã ngấm hiểu lẫn nhau nhiều năm, đến bây giờ còn chưa có tin tức gì, con nói đi, rốt cuộc con có tính toán gì, khi nào thì cưới con bé về nhà, cha cũng có câu trả lời với ông Tô.”

Ép hôn?

Du Ánh Tuyết nhìn thoáng qua, đúng lúc nhìn thấy Ki ầu Thanh Hằng vênh tai lên nghe.

“Còn chưa phải lúc kết hôn.” Ki ầu Phong Khang nói.

“Làm sao còn chưa phải lúc, con đâu còn nhỏ nữa.”

Động tác ăn cơm của Ki ầu Phong Khang hơi dừng lại, gương mặt, ánh mắt như có như không đảo quanh, Du Ánh Tuyết có một loại ảo giác,

đường như ánh mắt của anh rơi vào trên người mình.

Sau đó, chỉ nghe thấy anh không nhanh không chậm nói: “Cô ấy còn nhỏ.”

Cô ấy? Đang nói đến Tô Hoàng Quyên à?

“Hoàng Quyên không còn nhỏ nữa, con bé đã 28 tuổi rồi, đã có thể lấy chồng.” Bà cụ ôn hòa nói: “Con hỏi mọi người xem, có phải mọi người người đầu hy vọng con sớm lập gia đình không?”

Tính tình của Kiều Phong Khang, tất cả mọi người đều biết, Kiều Vân Nhung không dám nói linh tinh, loại trường hợp này, Kiều Quốc Thiên càng không có quyền phát ngôn gì.

Quan hệ giữa Kiều Nam Thành và anh tương đối tốt, không có kiêng kỵ gì, chỉ nói: “Em cũng đã 30 rồi, cho dù không kết hôn thì cũng nên đính hôn trước.”

“Cháu không đồng ý, 30 tuổi chính là độ tuổi đẹp nhất, kết hôn quá nhàm chán, cháu ủng hộ cậu ba tạm thời chưa kết hôn.” Người nói chuyện chính là Kiều Thanh Hằng, là fan điển hình của Kiều Phong Khang.

“Trẻ con thì biết cái gì.” Kiều Vân Nhung trừng mắt nhìn cô ta, Kiều Thanh Hằng ngượng ngùng lè lưỡi.

Sắc mặt Kiều Phong Khang không cảm xúc gì, chỉ là đem ánh mắt nhìn về phía Du Ánh Tuyết ngẩng đầu đối diện mình.

Du Ánh Tuyết sững sờ, không hiểu vì sao anh lại nhìn cô, sau đó chỉ nghe thấy anh hỏi: “Cháu thấy thế nào?”

“Cháu?” Du Ánh Tuyết ngạc nhiên, đang yên đang lành, sao lại hỏi cô.

“Không cần hỏi ý của Ánh Tuyết cũng biết, không lâu nữa, con bé và Minh Đức sẽ đính hôn, con là người lớn, dù sao cũng phải làm gương cho bọn nhỏ.” Bà cụ trả lời thay cho Du Ánh Tuyết.

Đính hôn?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Tên Đây Là Chó À

Kiêu Phong Khang nhíu mày, lại nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết, trong lúc nhất thời, ánh mắt anh lạnh đến cực hạn: “Khi nào?”

Du Ánh Tuyết bị sắc mặt của anh đột nhiên thay đổi dọa đến, một lúc lâu vẫn còn cứng đờ, không dám thở mạnh, chỉ lắc đầu, thật ra trước lúc này, cô căn bản không biết chuyện đính hôn.

“Chuyện là như thế này, anh và cha đang bàn bạc, chờ Ánh Tuyết thi đại học xong, Minh Đức trở về, sẽ tổ chức trước lễ đính hôn cho hai đứa nhỏ.

Hiện tại đúng lúc hỏi qua ý kiến của Ánh Tuyết và Phong Khang.” Kiêu Nam Thành nói với Kiêu Phong Khang: “Mấy năm nay, em vẫn luôn là người giám hộ của Ánh Tuyết, thân như cha, loại chuyện này, đương nhiên phải hỏi ý kiến của em trước.”

Kiêu Phong Khang hừ lạnh một tiếng, để đứa xuống, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết: “Liên quan đến chuyện đính hôn, cháu có ý kiến gì không?”

Giọng điệu trầm thấp.

Giọng nói âm u.

Ánh mắt anh giống như đao kiếm, dường như chỉ cần cô nói sai một chữ, lập tức sẽ bị vạn mũi tên đâm xuyên tim.

Trong lòng Du Ánh Tuyết thấp thỏm bất an.

Cô làm sao cũng không nghĩ đến, vốn dĩ đang là cục diện khuyên chú ba kết hôn, kết quả lại đẩy đến trên người mình.

Hơn nữa, sắc mặt của chú ba, vì sao lại khó coi như thế.

Cô và Ki ầu Minh Đức đã sớm có hôn ước, hiện tại chính thức đính hôn cũng không có gì lạ.

“Ánh Tuyết, cháu nói ra suy nghĩ của mình, nếu ngay cả cháu và Minh Đức đều đính hôn, ông nhìn xem, chú ba cháu còn lấy lý do gì mà luôn kéo dài, không chịu kết hôn.” Người lên tiếng chính là ông cụ Ki ầu.

Du Ánh Tuyết liếm môi, dưới áp lực lạnh lẽo của Ki ầu Phong Khang, cô gian nan nói.

“Cháu không có ý kiến gì, mọi người sắp xếp là được.”

Du Ánh Tuyết vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều vui vẻ.

Chỉ có sắc mặt của người nào đó thì giống như bị che kín bởi một tầng sương lạnh, vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn cô, giống như có lửa giận, giống như có ý tứ khác, giống như có thất vọng, thậm chí giống như bị thương.

Du Ánh Tuyết nhìn sang, đối diện với bàn tay căng lên của anh, tim cô run lên, cắn môi, vội vàng nhìn sang một bên.

Trong lúc nhất thời, cô khó lòng bình tĩnh được.

Không nói ra được là vì sao.

Sau khi ăn xong, người một nhà cùng nhau ăn trái cây, xem tivi, thưởng thức món bánh ngọt mà bà cụ làm.

Trong phòng mở đi đầu hòa, nhiệt độ thích hợp.

Mọi người đều đang nói chuyện đính hôn giữa cô và Ki ầu Minh Đức, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Du Ánh Tuyết lại luôn hoảng hốt, cô không nói gì, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài.

Từ nửa tiếng trước, Ki ầu Phong Khang nhận được một cuộc điện thoại, sau đó đã đi thẳng đến vườn hoa, từ đó ở ngoài, chưa vào trong.

Không biết tâm trạng của anh đã vui lên chưa, nhưng Du Ánh Tuyết cảm thấy mình không làm gì sai, chỉ là cô cảm thấy, tâm trạng của anh xấu như thế, giống như liên quan đến cô.

Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì chọc đến anh? Du Ánh Tuyết nghĩ mãi không rõ.

“Ánh Tuyết, chú ba cháu còn ở bên ngoài nghe điện thoại à? Cháu mang thứ này ra cho chú ba cháu nếm thử, bên ngoài nóng, bảo chú ba cháu nói chuyện điện thoại xong thì nhanh vào trong, tránh bị nóng.”

Bà cụ đưa một hộp bánh nhỏ đến tay cô, Ki ầu Thanh Hằng nghe thấy bà cụ nói là đưa cho cậu ba, cô ta muốn cướp lấy, Du Ánh Tuyết lại cầm hộp bánh đứng lên trước.

Đúng lúc có thể đi thăm dò xem rốt cuộc Ki ầu Phong Khang có ý gì, vì sao lại luôn dùng ánh mắt dọa cô.

Vườn hoa phía sau nhà.

Tiếng ve s ầu kêu râm ran, nhiệt độ rất nóng, ngẫu nhiên có cơn gió thổi qua mới làm giảm đi hơi nóng.

Du Ánh Tuyết cầm bánh quy đi đến.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Ki ầu Phong Khang đang ngồi ở chiếc bàn bạch ngọc mà ông cụ yêu thích nhất để hút thuốc.

Hai chiếc cúc áo trên cùng đã được cởi ra, so với dáng vẻ nghiêm túc của ngày thường, giờ phút này anh càng lộ ra dáng vẻ lười biếng lạnh lùng, nhưng khí thế đưa tay chỉ điểm giang sơn thì vẫn còn đó.

Mặc dù là bậc cha chú của cô, nhưng không thể không nói, người đàn ông này, cho dù là dáng vẻ nào, đều hấp dẫn ánh mắt của người khác, bị

truyền thông sẵn lòng cũng là đi đầu đương nhiên.

Du Ánh Tuyết không khỏi chăm chú nhìn thêm.

Lúc này, Kiều Phong Khang cũng phát hiện ra động tĩnh, dưới đôi mắt hẹp dài, cảm xúc của anh hơi cuộn trào, nhìn thấy là cô, anh chẳng muốn nhìn nữa.

Dưới khối thuốc, vẻ mặt của anh càng thêm lạnh lùng, không có nhiệt độ.

Du Ánh Tuyết không biết sao mình lại chọc đến anh, dáng vẻ này của anh khiến cô cảm thấy ấm ức và sợ hãi.

“Chú ba.” Cô thận trọng gọi một câu, đưa hộp bánh đến: “Bà nội bảo cháu đưa cho chú nếm thử.”

“Không cần.” Anh dập tắt điều thuốc, trả lời dứt khoát, lạnh lùng.

Không nhìn cô.

Anh càng như thế, tính tình của Du Ánh Tuyết càng thêm quật cường, cô cắn môi, cố chấp đưa bánh quy đến trước mặt anh: “Đây là do bà nội tự tay làm, cho dù chú không muốn ăn cũng nên nếm thử một xít.”

Ánh mắt Kiều Phong Khang dừng trên đầu ngón tay trắng nõn của cô, sau đó nâng mắt lên.

Đây là lần đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía cô như thế, giống như có vạn thanh kiếm sắc bén, làm cho Du Ánh Tuyết hoảng sợ, thiếu chút nữa đã làm rơi hộp bánh quy lên trên mặt đất.

Nhưng cô còn chưa kịp nửa đường bỏ cuộc, trên cổ tay bỗng nhiên bị siết chặt.

Du Ánh Tuyết còn chưa lấy lại được tinh thần thì toàn bộ người đã bị một lực mạnh mẽ kéo đến, hộp bánh quy trong tay cô đã bị trước một bước

cướp đến: “Đút cho tôi!”

Mệnh lệnh, không cho phản kháng.

Da đầu Du Ánh Tuyết tê rần.

Hiện tại tư thế của hai người là gì?

Anh nửa dựa người vào trên chỗ ng ẩ chơi cò, còn cô thì bị kéo đến giữa hai chân thon dài của anh, cơ thể hơi cúi xuống, nửa trên của cơ thể gần như ghé vào trên ngực anh.

Hơi thở của cô nặng nề, việc này... Rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Cơ thể cô căng cứng, thử xoay người.

“Ngoan ngoãn một chút.” Trên lưng giống như bị bồng, bàn tay trống không của anh đã vòng qua cô, dùng mấy phần lực.

Lần này, hai người càng thêm k ề sát.

Cơ thể của người đàn ông rắn chắc, k ề sát thân thể mềm mại của cô gái.

Nóng quá.

Chóp mũi của Du Ánh Tuyết đang đổ mồ hôi, trong lòng bàn tay của cô cũng đang đổ mồ hôi.

“Chú ba, chú đây là...” Cô run rẩy nói, nhưng lại không thành câu.

Cô giương mắt, lông mi dài run rẩy, dưới sự bao phủ của anh, khiến cho ánh mắt, thậm chí là cả tinh thần của cô đều hoảng hốt, chỉ biết trên người mình nóng như lửa.

“Chẳng phải là muốn tôi ném thử bánh quy à?”

Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng như cũ.

Tầm mắt buông xuống, cao cao tại thượng nhìn xuống cô.

Trong đôi mắt đẹp của cô nổi lên hơi nước, đáng vẻ đi kèm đam đáng yêu, chọc người như thế.

Sao anh có thể cho phép cô nhóc thuộc về anh trở thành vợ của người khác? Đáng vẻ như thế này, chỉ anh mới có thể nhìn thấy.

Du Ánh Tuyết chỉ muốn nhanh chóng kết thúc tư thế mập mờ này của hai người, đúng thế, chính là “mập mờ”! Hiện tại bọn họ đang ở trong khu nhà cũ, nếu như bị bất kỳ người nào nhìn thấy đáng vẻ này của bọn họ.

Hậu quả kia, cô thật sự không dám tưởng tượng nổi, rốt cuộc chú ba đang suy nghĩ gì, cô không hiểu, thế nhưng cô rất rõ ràng, lấy tính tình của chú ba, chú ba không sợ bị nhìn thấy.

Nhưng cô không giống thế.

Vì vậy cô không dám phản kháng, từ trong hộp bánh bích quy, cô cần một chiếc bánh bích quy lên, ngoan ngoãn đưa đến trước mặt anh.

Kiêu Phong Khang hé miệng, không nhanh không chậm cắn một miếng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt anh luôn nóng rực nhìn chằm chằm cô, nhìn đến mức khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, ngón tay run lên.

Gần như không chống đỡ được, cuối cùng cô buông bánh bích quy xuống, muốn thu tay về.

Thế nhưng.

Cô còn chưa thu tay về, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến cảm giác nóng ấm, cô tròn tròn mắt, chỉ thấy anh đã cúi đầu ngậm lấy ngón tay của cô.

Trời đất ơi, chuyện này... Chuyện này...

“Chú ba.”

Cô trợn mắt há mồm, vô cùng quẫn bách, trong đầu lập tức trống rỗng, hô hấp như dừng lại.

Chỗ lý trí còn sót lại nói cho cô biết, cô nhất định phải rút tay về, thế nhưng đầu lưỡi ẩm ướt của anh quấn lấy ngón tay cô, thậm chí còn mút.

Cô quá hoảng loạn, cả người giống như có dòng điện chạy qua.

Cảm giác tê dại xa lạ từ ngón tay lan ra khắp người, khiến cho hai chân của cô như nhũn ra, cả người giống như muốn ngã oặt vào trong ngực anh.

“Chú ba, chú... Buông tay cháu ra!”

Cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng tìm được giọng nói của mình, giọng nói của cô nghẹn ngào, nhưng trong đó xen lẫn kiên quyết, sợ hãi, bất an, còn có... Xấu hổ.

Bọn họ là quan hệ bậc cha chú và con cháu, hiện tại đây tính là gì?

Ánh mắt Kiều Phong Khang nặng nề, trong đáy mắt lướt qua tức giận, bỗng nhiên chuyển từ mút sang cắn tay cô.

Cắn không nhẹ, không hề có điềm báo trước, khiến cho lông mày của Du Ánh Tuyết nhíu chặt lại, rên rỉ: “Đau quá... Đau quá...”

Giống như đang phát tiết gì đó, lại giống như đang trừng phạt, Kiều Phong Khang hung ác cắn cho đến khi vành mắt cô đỏ lên, anh mới nhả ra.

Nắm ngón tay liềm tim, rất đau đớn.

Du Ánh Tuyết thu tay lại, trên đầu ngón tay cô đã có một dấu răng, Du Ánh Tuyết vừa tức lại vừa ảm ức.

Cô đâu còn biết sợ là gì, vung nắm đấm lên đánh anh: “Đang yên đang lành, tôi đâu có trêu chọc gì đến anh, cũng đâu chọc giận anh, anh phát điên gì với tôi!”

Tên này là chó à?

Anh c ần tay cô, vẻ mặt không biểu tình, trừng mắt nhìn cô: “Đây là trừng phạt.”

Du Ánh Tuyết càng thêm ấm ức: “Rốt cuộc tôi đã làm gì sai, sao anh lại trừng phạt tôi? Cả tối đầu xụ mặt, tôi căn bản không hiểu gì!”

Không hiểu ư?

Đúng thế, cô nhóc vô tâm này, làm sao có thể hiểu được tâm tư của anh?

Vừa nghĩ đến việc cô không xú do dự, đồng ý việc đính hôn, Kì ầu Phong Khang cảm thấy càng bức bối.

Anh giữ cầm cô, thô lỗ nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Du Ánh Tuyết, cánh cửa cô càng ngày càng cứng r ồi đúng không, hiện tại còn dám ở trước mặt tôi hô to gọi nhỏ.”

Vẻ mặt của anh lạnh lùng, giọng nói cứng rắn, dữ dằn.

Du Ánh Tuyết bị anh dọa đến mức rụt cổ lại, một giây sau, lại to gan nói: “Coi như việc hô to gọi nhỏ là tôi không đúng, nhưng anh vô duyên vô cớ lại cắn tay tôi, anh nhìn đi, chảy máu r ồi đây này.”

“Đáng đời!” Anh nói, giọng điệu nặng nề, ngón tay vuốt ve đầu ngón tay bị thương của cô, động tác tuyệt đối không dịu dàng.

Lại bị anh nói như thế, trong lòng Du Ánh Tuyết càng thêm buồn bức, rút tay về, mạnh miệng cùng anh lý luận: “Làm sao tôi lại đáng đời chứ?”

Kì ầu Phong Khang nhìn gương mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, ánh mắt sâu hơn, giọng điệu cảnh cáo: “Trước 22 tuổi, cô tốt nhất ngoan ngoãn đi học cho tôi, đừng mơ tưởng đến những thứ khác.”

Du Ánh Tuyết nhú mày, cô mơ tưởng gì chứ?

“Chuyện đính hôn với Minh Đức...”

“Cậu ba.” Anh còn chưa nói xong, một giọng nói đột nhiên vang lên, cắt ngang lời anh.

Kiêu Thanh Hằng.

Kiêu Phong Khang nhú mào.

Du Ánh Tuyết theo giọng nói kia nhìn sang, đã nhìn thấy một cái bóng dưới đất, đang từ xa đến gần, chẳng mấy chốc sẽ đến.

Lúc này, Du Ánh Tuyết mới nhớ đến việc mình và anh kề sát nhau, tư thế mập mờ.

Mặt cô đỏ lên, không lo được anh vừa định nói gì, giữ một khoảng cách nhất định với anh, từ trong ngực anh đi ra.

Nếu như bị Kiêu Thanh Hằng nhìn thấy, không biết cô ta sẽ nói lung tung cái gì.

“Cậu ba, hai người đang nói chuyện gì thế, ông bà ngoại bảo cháu gọi hai người nhanh vào, nói là cần thảo luận chuyện của anh Minh Đức và Du Ánh Tuyết.” Kiêu Thanh Hằng nói, ánh mắt cô ta đảo quanh hai người, không biết là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, trong lòng Du Ánh Tuyết chột dạ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Tôi Nay Chỉ Là Ngoài Ý Muốn

Kiêu Phong Khang lại có thái độ thản nhiên, lạnh nhạt “ừ” một câu, ánh mắt liếc thoáng qua Du Ánh Tuyết, tay cài lại hai cúc sơ mi kia, không còn tư thái nhàn rỗi như trước, khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc như ngày thường, khiến cho người ta không dám tùy tiện đến gần.

“Chuyện hai đứa đính hôn, nghĩ cũng đừng nghĩ!” Trước khi đi, lúc Kiêu Phong Khang đi lướt qua cô, anh trềnh trềnh nói một câu: “Lần này, nếu như cô còn dám tùy tiện đồng ý với bọn họ như thế, sẽ không đơn giản chỉ là cần nhẹ như vậy đâu!”

Đối với ánh mắt tràn ngập cảnh cáo và uy hiếp của anh, nhịp tim của Du Ánh Tuyết đập loạn, vô thức giấu tay ra sau lưng, ngoại trừ cần, anh còn muốn làm gì cô.

Chẳng qua hiện tại anh rất rảnh à? Chẳng những quản chuyện đi đến nguyện vọng của cô, còn bắt đầu quản lý cuộc sống riêng tư của cô, thỏa mãn ham muốn khống chế của anh?

“Du Ánh Tuyết, vừa rồi rốt cuộc hai người đã làm gì?” Kiêu Phong Khang vừa đi, Kiêu Thanh Hằng lập tức nổi điên với Du Ánh Tuyết.

Giọng điệu chất vấn, khiến cho Du Ánh Tuyết từ trong cảm xúc bất mãn lấy lại tinh thần.

“Làm gì chứ?”

“Cô đừng cho là tôi không nhìn thấy, vừa rồi... Vừa rồi, cả người cô nhào vào trên người cậu ba.” Kiêu Thanh Hằng tức giận đến mức giậm chân.

Du Ánh Tuyết cảm thấy quẫn bách.

Không nghĩ đến Kiêu Thanh Hằng lại nhìn thấy được cảnh đó, vừa rồi Kiêu Phong Khang cần cô, thậm chí còn ngậm cả ngón tay cô, cảnh này, cô

ta có nhìn thấy không?

Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình lại nóng lên, nóng đến mức khiến cho cô miệng đắng lưỡi khô.

Cô chợt dạ cho tay vào trong túi, giống như làm vậy, Kì ều Thanh Hằng sẽ không nhìn ra manh mối gì.

Cô chỉ nói: “Cô nói linh tinh gì thế?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy, có phải hay không, trong lòng cô rõ ràng hơn ai hết! Tôi biết ngay mà, cô lớn thế rồi còn ỷ lại vào cậu ba, căn bản là muốn quyến rũ cậu ba.

Cô thật đúng là không biết xấu hổ, rõ ràng là đang nói chuyện yêu đương với anh Minh Đức, hiện tại còn muốn có một chân với cậu ba của tôi.

Bây giờ tôi sẽ đi nói cho ông bà ngoại biết, để bọn họ đuổi cô đi!”

Tội danh như thế khiến cho Du Ánh Tuyết câm nín.

Quyến rũ Kì ều Phong Khang, cô đâu dám? Hơn nữa...

Gọi “chú ba” nhiều năm như thế, cô coi anh như là chú ba ruột của mình, bọn họ là quan hệ bậc cha chú và con cháu, chỉ nghĩ đến thôi đã ngượng ngùng, một cho Kì ều Thanh Hằng có thể nghĩ ra được.

“Cô tố cáo đi, tôi có thể đi cùng với cô.” Du Ánh Tuyết không chút sợ hãi, ngược lại còn nhướn mày nói: “Đúng lúc tôi có thể nói với ông bà nội, có người không hiểu luân lý thông thường, thế mà th ần thương trộm nhớ cậu ba của mình.”

Nghe xong những lời này, sắc mặt của Kì ều Thanh Hằng nhất thời đỏ lên, sau đó là trắng bệch, trừng mắt nhìn cô: “Cô nói linh tinh gì thế! Tôi th ần thương trộm nhớ cậu ba khi nào chứ?”

Du Ánh Tuyết cười: “Cô Kiều à, đây chẳng phải là chưa đánh đã khai ư, vừa rồi tôi đâu có nói là cô, chẳng qua hình như Minh Đức còn có bức thư tình năm đó cô âm thầm viết, nếu như cô muốn xem, tôi có thể bảo anh ấy chụp lại, gửi cho tôi.”

“Cô...” Kiều Thanh Hằng then quá hóa giận, tức giận chỉ về phía cô, nhưng bị túm lấy nhược điểm như thế, cho dù cô ta tức giận cũng không dám nói gì.

Du Ánh Tuyết thoải mái, cô không nói nhảm với cô ta nữa, cần hộp bánh bích quy, quay về phòng khách.

Chỉ là trên đường đi, cô không nhận được nghĩ...

Vừa rồi, sao Kiều Phong Khang lại ngậm ngón tay của cô, thậm chí còn mút?

Cô nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, sắc mặt cô đỏ lên, tim đập thành thịch, trong đáy lòng xông lên cảm xúc khác thường, rất lạ.

Một giây sau, cô vừa lắc đầu, vừa vỗ lên mặt.

Du Ánh Tuyết, mày đừng nghĩ lung tung nữa!

Chuyện tối hôm nay, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, có lẽ tên Kiều Phong Khang kia bị ám đầu, đúng, nhất định là như vậy!

Cô tự an ủi mình, không dám có suy nghĩ lung tung,

Du Ánh Tuyết vừa đi vào trong nhà, lập tức nghe thấy giọng nói của Kiều Phong Khang: “Chuyện đính hôn này, không cần nhắc lại, hai người bọn họ còn nhỏ, con không đồng ý.”

Anh từ chối thay cô, giọng điệu bình thản, nhưng không thể phản bác.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ còn vui vẻ bàn chuyện đính hôn, hiện tại trực tiếp bị dội cho thùng nước lạnh.

Bà cụ nói: “Bọn nhỏ kết hôn, đó là chuyện sớm hay muộn, đính hôn sớm cũng để cho hai đứa nhỏ yên tâm.”

“Không có gì yên tâm hay không, sớm muộn gì Du Ánh Tuyết sẽ là người nhà họ Ki`âu.”

Ki`âu Phong Khang chém đinh chặt sắt, trong lời nói có ý tứ sâu xa.

“Chắc hẳn anh ba không nhớ nhỉ?” Cả một buổi tối, Ki`âu Quốc Thiên luôn không nói câu gì, lúc này lại tìm đúng cơ hội lên tiếng, vừa nói ra đã không khác gì một quả bom.

Anh ta dựa người vào ghế sofa, nhìn qua Du Ánh Tuyết và Ki`âu Phong Khang, cười sâu xa: “Đối với cô nhóc Ánh Tuyết này, anh ba vẫn luôn coi như bảo bối, hiện tại mãi mới chờ đến lúc cô bé trưởng thành, sao anh ấy cứ như thế giao cô bé cho Minh Đức chứ, như vậy rất thua thiệt, anh ba à, anh nói xem có đúng không?”

Anh ta lại quay đầu, đưa ánh mắt nhìn về phía Ki`âu Nam Thành: “Anh hai, anh đừng trách em không nhắc nhở anh nhé, anh phải giúp Minh Đức trông chừng kỹ cô con dâu nhỏ này đây, nếu không, ngày nào đó bị người trong nhà đào góc tường...”

Ki`âu Phong Khang đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn “bịch” một tiếng, cắt ngang lời của Ki`âu Quốc Thiên.

Anh giương mắt, không giận mà uy, lập tức khiến cho trong lòng mọi người khiếp sợ, sắc mặt của Ki`âu Quốc Thiên cũng theo đó thay đổi.

“Quốc Thiên, con im miệng lại cho cha!” Ông cụ Ki`âu vỗ lên thành ghế sofa, gằn lên: “Lời gì nên nói, lời gì không nên nói, suy nghĩ kỹ rồi hãy mở miệng, ai cho con lá gan đó, dám ở đây châm ngòi ly gián?”

Trước mặt mọi người, lại bị ông cụ dạy dỗ, ánh mắt Ki`âu Quốc Thiên tràn đầy phức tạp, có cô đơn, có không cam lòng, sau cùng, anh ta cong môi, nở một nụ cười tự giễu, đứng dậy, chậm rãi cởi cúc cổ áo sơ mi: “Con

quên mất, đây chính là nhà họ Kiêu của các người, không có chỗ cho con nói chuyện, con lại thích đâm đầu vào, chẳng qua...”

Nói đến đây, anh ta hơi dừng lại, đi đến trước người Kiêu Phong Khang, cúi người, dùng âm lượng mà chỉ đủ cho hai người bọn họ nghe thấy được, nói: “Anh ba à, những lời kia của em, có phải đã nói trúng tim đen của anh rồi không, không ai rõ hơn anh, đúng không?”

Kiêu Phong Khang nhìn thoáng qua anh ta, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, khiến cho người ta không rét mà run.

Trong lòng Kiêu Quốc Thiên có phần kiêng kỵ.

Tâm tư của Kiêu Phong Khang quá phức tạp khó lường, nhiều năm như thế, trên thương trường, thủ đoạn mà anh dùng để đối phó với người khác luôn tuyệt tình và tàn nhẫn, không chút nương tay.

Lần này anh ta chọc đến Kiêu Phong Khang.

Anh đương nhiên sẽ để trong lòng, thêm lần trước anh ta gài Du Ánh Tuyết, sau này nếu như có cơ hội, anh nhất định sẽ tính toán cả nợ cũ lẫn nợ mới với anh ta, chỉ là hiện tại, anh ta đã nói ra, như bát nước hắt ra ngoài, chọc cũng đã chọc vào rồi.

Kiêu Phong Khang anh căn bản không cách nào phủ nhận lời này?

Kiêu Quốc Thiên đi rất thoải mái, Du Ánh Tuyết nhìn tình hình này, không khỏi cảm thấy lúng túng.

Cô cảm thấy mình tương đối vô tội, rõ ràng không có chuyện gì, lại bị chú tư này nói như thật, cô muốn giải thích, lại cảm thấy làm như vậy giống như càng che càng lộ.

Trong lúc nhất thời, cô ngẩn ở đây như đứng đông lửa, như ngẩn đông than, ngay cả việc liếc nhìn Kiêu Phong Khang, cô cũng không dám, cô không muốn để cho những người lớn trong nhà hiểu lầm.

May mắn, Kiêu Phong Khang nghe điện thoại, sớm đã rời đi, một lát sau, cô lấy có vớ quần bà, quần đi.

Chờ đến khi hai người vừa đi, Kiêu Vân Nhung không nhịn được, nói: “Mẹ à, mẹ nói xem, những lời Kiêu Quốc Thiên vừa nói kia...”

“Quốc Thiên nói chuyện không có chừng mực, con cũng theo nó làm loạn à?” Bà cụ cắt ngang lời của Kiêu Vân Nhung, sau đó nói tiếp: “Phong Khang là người như thế nào, trong lòng mẹ rõ ràng, mọi chuyện thằng bé đều nắm giữ đúng chừng mực, hơn nữa thằng bé cũng đã có Tô Hoàng Quyên, còn cần con phải quan tâm loạn như thế à!”

Ngay cả bà cụ Kiêu cũng nói như thế, Kiêu Vân Nhung không tiện nói gì thêm, chỉ nói: “Mẹ nói thế cũng đúng, là do con mong em ba nhanh chóng kết hôn, cho nên mới lảm nhảm nói một câu như thế.”

Một bên khác, từ đầu đến cuối Kiêu Nam Thành vẫn luôn không nói gì, ông ta tin tưởng Kiêu Phong Khang, cũng tin tưởng Du Ánh Tuyết, dù sao tuổi tác bọn họ chênh lệch nhiều, rất khó để ông ta suy nghĩ đến hướng kia.

Trong lòng Kiêu Thanh Hằng lại buồn bực, nhiều lần muốn nói gì đó, nhưng vẫn phải cố gắng nhịn xuống.

Con hồ ly tinh Du Ánh Tuyết này!

Một bên khác.

Lúc Du Ánh Tuyết về đến nhà, Kiêu Phong Khang không ở nhà, công việc kinh doanh của anh rất bận, chỉ sợ tối nay sẽ không về nhà.

Sau khi tắm xong, cô mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, cầm theo sách vở, dự định tạm thời chiếm phòng làm việc của anh, lúc lật sách, ánh mắt cô lập tức rơi xuống ngón tay trái của mình.

Chỗ đó có một dấu răng nanh nhọn, còn chưa biết mất.

Bây giờ nghĩ lại, Du Ánh Tuyết còn cảm thấy đau, nhưng so với cảm giác đau, cô càng cảm thấy nóng... Cùng với đầu lưỡi ẩm ướt của anh và cảm giác tê dại khi anh mút đầu ngón tay của cô.

Loại cảm giác này giống như giữa người yêu đang tán tỉnh nhau.

Du Ánh Tuyết bị suy nghĩ trong đầu mình dọa sợ, kêu to một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Quan hệ giữa cô và Kiều Phong Khang là gì, sao cô có thể liên tưởng đến hai chữ “tán tỉnh” đó? Quá hoang đường, quá không thể tin được!

Nhất định phải đi rửa mặt, nhất định phải bình tĩnh lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô giống như lửa đốt đứng dậy, đi ra ngoài cửa, tay cô vừa mới đụng vào chốt cửa, cửa phòng làm việc bị người từ bên ngoài đẩy ra, bước chân cô vội vàng, không kịp dừng lại, va vào người vừa đến.

Đâm vào lồng ngực cứng như sắt, cô kêu lên một tiếng, vô thức xoa trán, vừa mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đứng trước mặt mình, lại đúng là người trong đầu cô đang nghĩ đến, sau khi cảm thấy ngoài ý muốn, tim cô đập thành thịch.

Dễ dàng nhận ra, anh vừa mới tắm rửa xong, đi chân trần, mặc một chiếc áo choàng ngủ màu đen, dây được thắt tùy ý, trước ngực lộ ra một phần lớn da thịt.

Đơn giản như thế, nhưng anh lại hoàn mỹ giống như đêm đó... Thật sự quá gợi cảm.

Cool ngầu gợi cảm, đại khái càng ngầu, càng xa cách mới khiến cho người phụ nữ theo đuổi, muốn ngừng mà không được.

Hình ảnh như thế, thật đúng là một cô gái 18 tuổi không nên nhìn.

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, giống như rơi vào kẻ địch, vội vàng lùi về sau một bước, cẩn thận cùng anh giữ một khoảng cách.

“Đang làm gì thế?” Động tác nhỏ này của cô, hoàn toàn rơi vào trong mắt anh, đáy mắt anh hiện lên u ám.

Anh không thích cô né tránh mình như thế.

Rất không thích.

“Không, không làm gì cả.” Du Ánh Tuyết vội vã trả lời.

Ánh mắt anh rơi vào trên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, trầm giọng nói: “Không làm gì, sao mặt lại đỏ như thế?”

Du Ánh Tuyết quẫn bách, nếu như anh biết, cô vừa mới có loại suy nghĩ hù chết người kia, anh sẽ nghĩ thế nào?

Cô quanh co tìm cớ: “Thời tiết nóng như thế, cháu ở trong nhà oi bức như vậy, đỏ mặt cũng là bình thường.”

Nóng?

Mỗi một nơi, mỗi một góc trong biệt thự đều duy trì nhiệt độ 23, rất mát.

Ánh mắt của Kiều Phong Khang giống như có thể nhìn thấu tất cả.

Cô càng cảm thấy nóng hơn, Du Ánh Tuyết vươn tay ra quạt gió, tránh đi ánh mắt của anh, nói sang chuyện khác: “Cháu không biết chú sẽ về, cho nên tự ý dùng phòng làm việc của chú, nơi này quá nóng, chú ba, chú dùng phòng làm việc đi, cháu về phòng của mình.”

Sau khi nói xong, cô quay người cầm sách của mình, tư thái này, căn bản chính là muốn chuồn mất.

Cô còn chưa kịp lấy sách vở, một cánh tay đã đè sách vở của cô xuống, anh gõ tay xuống bàn: “Ngồi xuống.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Ra Sức Chống Cự

Qua loa, dứt khoát, không phải đang trưng cầu ý kiến của cô mà chính là đang ra lệnh.

Cô không nhúc nhích, trong lòng xoắn xuýt, dù sao cô cũng là người có da mặt mỏng.

Từ sau tối hôm nay, sau khi nghe thấy những lời khó hiểu kia của chú tư, trong thời gian ngắn, cô thật sự không có cách nào ở chung một phòng với anh, nhất là vừa rồi trong đầu cô xuất hiện hai từ kia, Du Ánh Tuyết càng bị dọa sợ không nhẹ.

Anh lại không để ý đến cô, đi đến từng giá sách, vẫn đang lựa chọn sách, một lúc lâu, anh bỗng nhiên từ trong sách ngẩng đầu lên, nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào cô: “Học đi!”

Còn nghiêm khắc hơn cả cha ruột.

Vì thế, người như vậy, làm sao có thể đang tán tỉnh với cô chứ?

Du Ánh Tuyết nghĩ như thế, lè lưỡi, trong nháy mắt, trong lòng cô cảm thấy tự nhiên hơn không ít.

Vì thế ở trong phòng làm việc, ai làm việc của người đó.

Du Ánh Tuyết ngồi ở trên bàn làm bài tập, Kiều Phong Khang dựa người vào giá sách để đọc sách.

Thời gian giống như đang dừng lại, trong không khí đầu là hơi thở an tĩnh.

Nhiều lần, Du Ánh Tuyết không nhận được, ánh mắt liếc thoáng qua anh.

Từ góc độ của cô chỉ có thể thấy được sườn mặt của anh, đường nét trên gương mặt anh rất hoàn mỹ, góc cạnh rõ ràng giống như một tác phẩm điêu khắc.

Du Ánh Tuyết không nhận được sinh ra hiếm kỳ, một người đàn ông đẹp trai như vậy, lại có tiền, đã hơn 30 tuổi rồi, sao anh còn chưa lập gia đình? Là vì cô Tô Hoàng Quyên không chinh phục được anh ư?

Cũng không biết, người đàn ông như thế, trong tương lai sẽ bị người phụ nữ nào chinh phục.

Cô suy nghĩ miên man, lúc lần thứ tư cô quay đầu lại nhìn anh, anh bỗng nhiên đóng sách lại, ngừng đầu, đối diện với ánh mắt của cô: “Đẹp trai không?”

Du Ánh Tuyết quần bách.

Người này sao lại tự nhiên như thế.

“Thật ra cháu chỉ muốn xin giúp đỡ.” Cô qua loa tìm cớ, nhưng lời này cũng là thật: “Có một đề toán, cháu không biết làm.”

Kiêu Phong Khang để sách xuống, sải bước đi đến.

Cô nghĩ, anh đứng, anh rất cao, đem đến một bóng mờ, giống như một tấm lưới dày đặc, vây cô bên trong.

“Đề nào?” Anh hỏi, người hơi cúi xuống, một tay chống đỡ bên cạnh cô.

“Chính là đề này, rất khó, cháu sắp nghĩ nát óc rồi.” Cô uốn tay cầm bút chỉ vào trong sách, tay kia đánh vào đầu mình.

Kiêu Phong Khang nhíu mày, che ở trên đầu cô, ngăn cản hành vi tự ngược của cô: “Không cho phép cháu tự ngược như thế, càng đánh càng ngược.”

Nhịp tim không khởi đập nhanh hơn, bên trong hơi thở còn có thể cảm nhận mùi hương đặc trưng của người đàn ông.

Cô vô thức thu tay lại, bữu môi nói: “Thật sự rất khó, chú chưa chắc đã làm được.”

“Đưa bút cho tôi.” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn nghe theo lời anh, đưa bút và nháp đến.

Anh cúi người xuống bàn giải đề, Du Ánh Tuyết lập tức cẩn thận nhìn.

Sau khi tắm xong, mùi hương thơm ngát trên người cô quẩn quanh chóp mũi của anh, khoe mắt anh nhìn gương mặt xinh đẹp, hần nhiên chỉ cách mình có mấy centimet, lúc này cô vẫn không hề hay biết, khoảng cách lúc này giữa hai người gần như thế nào, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào ngòi bút của anh.

Ánh mắt anh lơ đãng nhìn xuống dưới.

Cô mặc một bộ quần áo ngủ mỏng manh, đơn giản, ở khoảng cách gần như thế, cổ áo trượt xuống thấp, lại cộng thêm tư thế của anh từ trên cao nhìn xuống, trong áo ngủ là cảnh sắc đã hoàn toàn nảy nở, lại chưa ai khai phá, trắng như tuyết, nhất thời đập vào mắt anh.

Kiêu Phong Khang cau mày, cả người khô nóng khó có thể an tĩnh.

Cô nhóc không sợ chết này, thế mà bên trong áo ngủ lại trống trơn, không mặc gì.

“Chú ba, chú cũng không làm được à?” Nhìn thấy anh dừng bút, cô cho rằng anh không giải được.

Sắc mặt Kiêu Phong Khang rất khó coi.

“Lấy chăn mỏng trên ghế sofa đến đây.”

“Hả? Để làm gì?” Cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn nghiêng người cần lên đưa cho anh.

“Khoác lên trên vai.” Ki ầu Phong Khang không nhận, chỉ ra lệnh như thế, sau đấy lại tiếp tục cúi đầu giải đề, nhưng rất khó tập trung.

Trong đầu anh đầu là dáng vẻ quyến rũ của cô nhóc này, rất mệt mỏi.

“Khoác cái này lên vai?” Du Ánh Tuyết cảm thấy anh rất kỳ quái: “Chú ba à, hiện tại nhiệt độ ở bên ngoài là 30 độ.”

Ngày hè nóng nực, khoác chăn lông... Chú ba muốn cô bị phát sốt à?

Ném chăn sang một bên, cô không để ý đến, chuyên tâm nhìn đề

Ki ầu Phong Khang cúi đầu xuống, nơi đó trắng như tuyết, khiến anh khô nóng đến mức nổi giận, gầm lên: “Bảo cháu khoác lên thì nhanh khoác lên, nói nhieu như thế làm gì?”

Du Ánh Tuyết bị anh quát đến mức sửng sốt, giương mắt, ánh mắt có phần hoảng sợ nhìn anh, thấy sắc mặt anh rất khó coi, cô cẩn thận cấn lại chăn lông trong tay, nhưng thật sự rất nóng, cô ấm ức nói: “Chú ba, thật sự rất nóng.”

Cô nóng, Ki ầu Phong Khang lại càng nóng hơn.

Anh không thể nhịn được nữa, ném bút đi, nhấc cô từ trên ghế lên.

Bàn tay anh nâng mông cô lên, dễ dàng ôm cô ngồi trên bàn làm việc, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, không nói gì, từ dưới vạt áo ngủ của cô, bàn tay nóng rực của anh tham lam đi vào, dùng sức xâm chiếm, một bên hung dữ nói: “Ở trước mặt tôi lại không mặc gì bên trong, cô muốn làm gì, hả?”

Giọng nói của anh trầm thấp, đôi môi mỏng gợi cảm của anh nói ra từng chữ đều là chí mạng, âm cuối kéo dài, mang theo vài phần mập mờ.

Trong lòng bàn tay anh là cơ thể hoàn mỹ của cô, khiến trong nháy mắt, hơi thở của anh trở nên dồn dập, giọng điệu không cần giữ được, đôi

giọng.

Một người đàn ông 30 tuổi, đối với anh mà nói, thân thể phụ nữ đã sớm không còn gì mới là, nhưng cô nhóc này...

Giờ phút này đây, chỉ sợ anh không cần làm gì, cứ như thế nắm giữ lấy một bên dây đàn của cô, đã khiến cho anh muốn ngừng mà không được.

Rất muốn có được càng nhiều hơn.

Một giây, hai giây.

Đến giây thứ ba, cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng lấy lại được tinh thần.

Trong đầu cô “ong” một tiếng, cảm thấy choáng váng, có lẽ là vì cảm giác bị nhục nhã, mặt cô đỏ bừng, không còn gì để nói, chỉ liều mạng giây dựa đầy người đàn ông ở trước mặt ra.

Giống như trước mắt chính là một kẻ cần thú.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, Kiều Phong Khang đột nhiên bị đẩy đến mức lùi lại phía sau một bước, Du Ánh Tuyết thở hổn hển, gần như là lập tức từ trên mặt bàn trượt xuống, cất bước muốn chạy.

Người đàn ông cau mày, nghiêm mặt, giữ chặt lấy cổ tay cô, hơi dùng lực, cả người cô bị anh thô lỗ kéo về.

Sức lực của anh không nhỏ, hông của cô đập mạnh vào mép bàn, trong lúc hỗn loạn, áo của cô bị bung mất hai cúc, cảnh xuân trước ngực như ẩn như hiện.

Du Ánh Tuyết càng bị dọa cho sợ hãi, không biết là do quá đau, hay là bị hành động của anh dọa sợ, Du Ánh Tuyết e ngại níu chặt cổ áo ngủ của mình, vành mắt đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Du Ánh Tuyết hung dữ trừng mắt nhìn anh, nghẹn ngào hỏi, trên ngực giống như còn lưu lại nhiệt độ trên lòng bàn tay của anh, nóng đến mức làm cho cô sợ hãi.

Trong mắt của cô mang theo cảnh giác và đề phòng, khiến trái tim anh như bị siết chặt, bị dao đâm trúng, đáy mắt lướt qua bị thương, sức lực trên tay không khỏi càng lúc càng nặng.

Nhiều năm như thế, sợ dọa đến cô, cho nên anh đau khổ kiên nhẫn, nhẫn, nhưng giờ phút này, ở trong mắt cô, anh chính là cần thủ.

Ánh mắt Kiều Phong Khang u ám, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đắm lệ của cô: “Khóc cái gì?”

Không hỏi còn tốt, anh vừa hỏi, Du Ánh Tuyết càng khóc nức nở, gương mặt nhỏ nhắn lập tức giống như con mèo mướp phải chịu ấm ức lớn.

Nước mắt của cô giống như đánh mạnh vào tim Kiều Phong Khang, trong lúc nhất thời khiến trong lòng anh bức bối, đưa tay ra, muốn nâng mặt cô lên, nhưng anh vừa mới chạm vào cô, Du Ánh Tuyết giống như chim sợ cành cong, nhanh chóng lùi lại một bước, gần như lùi đến bàn làm việc, hoảng hốt nghiêng mặt sang một bên khác.

“Không cho phép anh chạm vào tôi, tôi là vợ chưa cưới của Minh Đức.” Cô ghen ngào quát lên, nhắc nhở người đàn ông trước mặt về sự thật này, giống như chỉ chậm một giây, mình sẽ bị anh cợt nhả.

Nhưng thật ra, anh chỉ muốn giúp cô lau sạch nước mắt mà thôi.

Chỉ đơn giản như thế.

Tay của anh cứng đờ trên không trung.

Lòng bàn tay trống rỗng, nắm chặt lại, đều là không khí.

Anh nhìn thoáng qua tay mình, ánh mắt càng âm trầm, anh không nói gì, mà chính là cưỡng ép giữ cầm cô, không cho phép cô né tránh.

Cô không muốn cho anh chạm vào, anh muốn ngày ngày đều chạm vào cô, nhất là, cô không nên nhắc nhở anh, cô thuộc về Kiều Minh Đức, nhiều

năm như thế, đi đâu anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chính là thân phận này của cô.

“Kiều Phong Khang, hôm nay, nếu như anh dám làm gì tôi, anh... Anh thật sự là một tên biến thái!” Cô dùng sức giãy dụa, nhưng không thể nào tránh thoát khỏi tay anh.

Cô sợ hãi, từ từ nhắm mắt lại, giọng nói run run, giống như bằng bất cứ giá nào, gằn lên.

Trong đầu hiện lên một vài tin tức hot được truyền thông đăng tải, bậc cha chú xuống tay với con cháu mình, đi đâu này càng khiến người cô co rúm lại.

Gân xanh trên trán Kiều Phong Khang nổi lên, ngón tay dính nước mắt của cô hơi căng lên, vừa định thu lại, đột nhiên giữ lấy mặt cô, nâng lên.

Cẩn răng: “Cô thử lặp lại một lần nữa xem!”

Biến thái?

Nhiều năm như thế, anh che giấu tất cả nỗi lòng, lúc này lại bị cô nói ra thành hai chữ gay gắt như vậy, tim đau đớn, thậm chí là không cam lòng.

Những năm này, anh tự nhận mình là cứng đầu cứng cổ, không ai làm gì được anh.

Nhưng lại gặp phải cô, từ đó cô chính là uy hiếp của anh, là vũ khí có thể làm tổn thương được anh.

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi: “Tôi nói gì sai sao? Vừa rồi anh định làm gì, trong lòng anh rất rõ ràng...” Hành vi vừa rồi, không phải biến thái thì là gì?

Anh hừ lạnh một tiếng: “Sờ soạng cô?”

“Anh...” Cô tức giận đến mức nghẹn họng, gương mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, làm ra loại chuyện kia, anh thế mà còn có mặt mũi nói đúng lý

hợp tình như vậy.

Anh là người lớn, đối với cô nhỏ hơn anh 12 tuổi, sao anh có thể không biết liêm sỉ như vậy?

“Anh... Đồ biến thái!” Cô vừa sợ vừa tức, mắng anh.

Kiêu Phong Khang nheo mắt lại, ánh mắt tràn ngập nguy hiểm, một tay giữ chặt lấy eo cô, kéo cô lại gần mình: “Cô luôn miệng mắng tôi là biến thái, nếu như hôm nay tôi không có hành động phù hợp với hai chữ “biến thái” này, có phải là đáng tiếc?”

Ở khoảng cách rất gần, hơi thở trên người đàn ông rất chí mạng, từng chữ mà anh nói ra đều khiến dây thần kinh của Du Ánh Tuyết căng cứng, chuông báo động trong lòng cô không ngừng vang lên.

Bởi vì vừa trải qua giây dục, áo choàng ngủ của anh đã lộ ra một phần lớn, cơ ngực gợi cảm, áo ngủ của cô cũng trượt xuống, hai người kề sát nhau như thế, gần như là da chạm da.

Nóng đến mức trên người Du Ánh Tuyết đổ mồ hôi.

Nhất là trong lúc giây dục, nơi mềm mại của cô ma sát với lồng ngực rắn chắc của anh, càng kích một cảm xúc khó hiểu trong cô.

Rất lạ lẫm, khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô càng thêm sợ hãi, giống như phía trước là vực thẳm.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm ra sức giây dục.

Kiêu Phong Khang đâu chịu được loại tra tấn này.

Anh rên lên một tiếng đau đớn, giữ lấy cằm dưới của cô, nhìn vào đôi môi đỏ quặt cường lại yếu ớt của cô, hung ác cắn.

Lúc hàm răng chạm vào môi cô, sau đó, mạnh mẽ hôn lên..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Ra Về Đạo Mạo Kẻ Giả Nhân Giả Nghĩa

Nụ hôn của anh giống như một tấm lưới dày đặc, lại giống như bão tố, vừa điên cuồng lại mạnh mẽ.

Mang theo không cam lòng, xen lẫn với tức giận, dường như muốn đem phần tình cảm và nhớ mãi không quên đã phải đau khổ kìm nén trong nhiều năm, trút xuống nụ hôn này, dường như chỉ khi làm thế, trái tim cô đơn kia mới cảm thấy được an ủi.

Cảm giác mình là người động lòng trước rất không tốt, nhất là khi yêu một cô nhóc chưa hiểu sự đời, càng tồi tệ hơn những gì anh tưởng tượng.

Loại cảm giác không cách nào khống chế tâm trạng của mình, khiến anh tương đối không thích.

Rất nhiều lần anh đã muốn loại bỏ cô nhóc khỏi tim mình, thế nhưng cho dù anh có cố gắng như thế nào, không nhìn thấy cô cũng được, xa lánh cô cũng được, thậm chí là dùng những người phụ nữ khác để di chuyển lực chú ý, nhưng đều không có tác dụng, sau cùng, người phải chịu tra tấn là anh, chật vật không chịu nổi.

Cô giống như một ma chú của anh, lặng lẽ sinh trưởng mọc rễ, lớn dần lên ở nơi mềm mại và cũng là nơi cứng rắn nhất trong tim anh.

Thế nhưng loại tình cảm này lại bị cô nói là biến thái.

Nghĩ đến đây, trước ngực cảm thấy đau đớn, anh mang theo ý trả thù, ngậm lấy môi dưới của cô, mút mạnh.

Du Ánh Tuyết chưa từng bị hôn như thế, nhưng cô lại cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã từng gặp thấy ở trong giấc mơ nào đó.

Nhưng ở trong mơ, nụ hôn kia càng nhiều hơn chính là thương tiếc và dịu dàng.

Giờ phút này, nụ hôn dữ dội như một vòng xoáy, muốn cắn nuốt cô.

Lý trí nhắc nhở cô, cô nên giãy dụa, thế nhưng, hơi thở của cô dần dần trở nên hỗn loạn, sức lực của cô ở trong nụ hôn này cũng dần dần mất đi.

Bàn tay đang đẩy anh của cô dần dần không còn sức lực, run rẩy, co quắp để trên vai anh.

Cơ thể càng lúc càng mềm mại, gần như chân không thể đứng vững.

Cô đã không còn sức để suy nghĩ, vì sao cô và người được gọi là “chú ba”, lại phát triển đến một bước này.

Thế nhưng, người đàn ông giống như còn không hài lòng với nụ hôn này, anh điên cuồng hôn cô, tiếng thở dốc mang theo tính xâm lược không ngừng vang lên, một đường lưu luyến xuống dưới, nụ hôn nồng nhiệt dừng trên cằm cô, cô thở hỗn hển, vô thức ngửa đầu lên, hô hấp rất nhẹ, giống như một sợi lông vũ tản mát trong không khí, làm cho căn phòng càng thêm khô nóng và mập mờ.

Đầu lưỡi của người đàn ông từ cổ một đường đi xuống xương quai xanh.

Lại đến...

Cảm giác run rẩy kèm theo tình triền miên từ trước ngực xông ra, trong nháy mắt này, cô giống như tỉnh táo lại, cả người chấn động, trong chớp mắt đã lấy lại tinh thần.

Trời ạ!

Bọn họ đang làm gì đây?

Cô thế mà cùng Kiều Phong Khang – Chú của chồng chưa cưới, làm loại chuyện đáng xấu hổ này, thậm chí còn là việc trời đất không dung.

Cảm giác tội lỗi, xấu hổ, sợ hãi theo nhau mà đến.

Đầu óc cô ngơ ngác, gần như không dám suy nghĩ quá nhiều, tránh khỏi người đàn ông kia, chột vụt lùi lại một bước, không đợi Kiều Phong Khang lấy lại tinh thần, cô giơ tay, “bốp” một tiếng vang dội, trên mặt anh đã bị tát mạnh.

Cảm giác đau nhức, nóng rát truyền thẳng đến tim.

Anh chấn động, tiếp theo giữ lấy cổ tay cô, trong đáy mắt tràn ngập âm u, vô cùng đáng sợ.

Vừa rồi lúc hôn cô, anh có bao nhiêu kích động, lúc này đây, sau khi chịu một bạt tai của cô, anh có bấy nhiêu phần nộ, giống như sau khi được người ta đưa lên thiên đường, không hề có điềm báo trước, cứ thế bị đẩy xuống địa ngục, cảm giác chênh lệch này khiến anh cảm thấy tởm tưởi.

Dáng vẻ này của Kiều Phong Khang khiến cho Du Ánh Tuyết sợ hãi, thế nhưng trong đáy mắt càng nhiều hơn là xấu hổ và tức giận.

Hai mắt cô rung rung, giống như đang nhìn chằm chằm một kẻ xấu xa, cô oán hận nói: “Nếu anh còn dám làm loạn, tôi sẽ lập tức...”

Du Ánh Tuyết liếm môi, không dám nói tiếp.

“Cô sẽ lập tức làm gì?” Anh gằn từng chữ hỏi.

Hơi thở hỗn hển, ánh mắt nhát gan, một lúc sau, cô mới tìm được dũng khí, hít sâu một hơi, can đảm nói: “Nếu như anh còn dám như thế, tôi sẽ tố cáo anh tội dâm ô...”

Dâm ô.

Cơ thể anh cứng đờ, hô hấp cũng cứng đờ.

Lại là một tội danh.

Sao với trước đó càng ác, tuyệt tình hơn!

Ngay vừa rồi, ở trong nụ hôn kia, cô mềm mại, trầm luân, anh ngu ngốc cho rằng, cô nhóc quật cường này đang đáp lại tình cảm của anh.

Thế nhưng thì ra, tất cả tình cảm khó lòng kìm nổi của anh, ở trong mắt cô chính là tội ác.

Tình cảm sâu đậm của anh, chẳng qua là buồn nôn, “dâm ô”...

Tay của anh càng thêm siết chặt, thậm chí trên cánh tay còn nổi lên gân xanh.

Du Ánh Tuyết e sợ liếm môi, chỉ cảm thấy cổ tay mình sắp bị anh bóp nát, cuối cùng cô lấy hết dũng khí, dùng sức tách tay của người đàn ông kia ra: “Kì ầu Phong Khang, anh...”

Hai chữ “buông tay” còn chưa nói ra.

“Biến!”

Anh gằn ra một chữ, lạnh lẽo, cứng rắn giống như đá.

Cô lạnh lùng bị anh hất ra, không mang theo bất kỳ tình cảm nào, khiến cho Du Ánh Tuyết cảm thấy, vừa rồi anh đây đưa hôn cô, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Du Ánh Tuyết giật mình, nhìn dáng vẻ lạnh lùng và xa cách của người đàn ông, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất.

“Biến thì biến, tôi còn lâu mới muốn ở lại đây!” Mắt cô đỏ bừng, giữ chặt cổ áo ngủ, tức giận chạy ra ngoài.

Lúc chạy đến cửa, để tay lên nắm cửa, dường như không phục, cô vừa khóc, vừa quay đầu, trừng mắt lại nhìn anh: “Rõ ràng là anh trêu chọc tôi trước, dựa vào cái gì lại hô to gọi nhỏ với tôi.

Tôi ghét anh!”

Sau khi nổi giận đùng đùng nói xong câu đó, lúc này, cô mới mở cửa chạy đi.

Vừa ra đến bên ngoài, đúng lúc nhìn thấy dì Lý đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Du Ánh Tuyết sững sờ.

Dì Lý nhìn thấy hai mắt Du Ánh Tuyết đỏ ngầu, đáng vẻ mất hồn mất vía chạy đi, bà ấy vừa định hỏi đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn thấy cô xấu hổ và quần bách, quần áo còn xộc xệch, trong lòng bà ấy giật thót, loáng thoáng đoán được.

Muốn nói lại thôi.

Du Ánh Tuyết không dám nhìn bà ấy, xấu hổ và sợ hãi đi vào phòng ngủ của mình.

Quấn chăn lên người, nằm ở trên giường, nghĩ đến đáng vẻ vừa rồi của mình bị dì Lý nhìn thấy, cô chỉ muốn tìm một kẻ hở để chui vào.

Dì Lý nhất định sẽ đoán ra được chuyện gì, một là bậc cha chú, một là phận làm cháu, cũng không biết bà ấy sẽ nghĩ cô như thế nào?

Du Ánh Tuyết ôm đầu, giống như phát tiết, ảo não đập gối lên đầu.

Tên xấu xa Kìêu Phong Khang này, trước đó không nhìn ra, thằng cha này còn dám chơi trò đó.

Ra vẻ đạo mạo, kẻ giả nhân giả nghĩa.

Cô liên tiếp mắng một lúc lâu, càng không cảm thấy hết giận, hiện tại quả thật không còn cách nào khác.

Cuối cùng cô khóc mệt, mắng mệt, mới kéo lấy cơ thể mệt mỏi, đứng dậy thay quần áo.

Đứng ở trước gương, nhìn đáng vẻ quần áo xộc xệch của mình, trước ngực hở một phần lớn, gương mặt nhỏ nhắn ghen đến đỏ bừng.

Dáng vẻ này của cô, ngay cả Kiều Minh Đức cũng chưa nhìn thấy, nhưng lại bị Kiều Phong Khang nhìn qua, thậm chí...

Thậm chí vừa rồi bọn họ còn...

Đây chính là nụ hôn đầu tiên theo đúng nghĩa của cô, ngay cả đầu lưỡi còn quấn quýt một chỗ.

Giờ phút này, chỉ mới nghĩ đến cảm giác bị anh cắn nuốt kia, Du Ánh Tuyết đã cảm thấy run chân, khô nóng, khó mà ổn định lại được.

Môi dưới của cô còn hơi sưng đỏ, Du Ánh Tuyết vô thức muốn đưa tay chạm vào, thế nhưng cô còn chưa chạm đến đã vội vàng rút tay về, giống như bị phỏng.

Cô cuộn đầu ngón tay lại, run rẩy đặt ở trên bìa rửa mặt.

Lúc Kiều Phong Khang hôn cô, rõ ràng cô có thể lập tức từ chối, nhưng cô lại để mặc lâu như thế mới đẩy anh ra.

Du Ánh Tuyết ảo não vỗ lên mặt mình, rốt cuộc cô sao thế? Hơn nữa vì sao Kiều Phong Khang lại đột nhiên nổi điên như thế với cô? Nhiều năm như vậy, đừng nói là dạng này, cho dù là thân cận với anh cũng không có.

Hơn nữa, sau này hai người bọn họ, làm sao để đối mặt với Kiều Minh Đức đây?

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung, chỉ nghe bên ngoài “rầm” một tiếng, cửa biệt thự bị đóng sầm lại.

Du Ánh Tuyết run lên, vô thức chạy ra cửa sổ nhìn, quả nhiên ánh đèn pha chiếu rọi toàn bộ sân vườn, ngay sau đó, chiếc xe Bentley màu đen quen thuộc kia, mang theo giận dữ và oán khí, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Du Ánh Tuyết hừ một tiếng, khó chịu lắm lắm: “Rõ ràng người nên bỏ nhà đi là mình mới đúng!”

Người bị chiếm hời là cô, rốt cuộc anh đang giận dữ cái gì?

Trong câu lạc bộ tư nhân Vân Trang, cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu.

Trong căn phòng VIP, một nhóm người hai mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, trầm mặc không nói một câu.

Anh rất ít khi uống rượu, hơn nữa.

Hôm nay Kiều Phong Khang còn có một thứ vô cùng khác thường, đó chính là...

“Anh Kiều, trên mặt anh... Nếu như tôi không nhìn lầm, chắc hẳn là dấu bàn tay?”

Hồ Minh Tuấn thật sự không nhận được hiệu kỳ, to gan hỏi.

Không mở bình thì ai biết bên trong bình có gì.

Biến thái, đâm ô, bốn chữ này xông vào trong đầu anh, từng chữ như kim châm, chà đạp lên tim anh.

Anh nên sớm biết, làm sao cô nhóc vô tâm kia sẽ hiểu tình cảm của anh?

Sáu năm trước, anh đón cô về, mỗi một thời điểm quan trọng của cô, anh đều không bỏ lỡ.

Cho dù anh đang ở đâu, vào ngày sinh nhật của cô, anh nhất định sẽ quay về.

Trước đó không lâu, vào sinh nhật thứ 18 của cô, anh hủy bỏ lịch trình, sắp xếp thời gian, vội vã từ nước ngoài quay về, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng trở về lại đối mặt với một căn phòng trống rỗng.

Cô và bạn uống say bí tỉ, uống suốt cả đêm, ngày hôm sau gặp mặt, cô chỉ chào hỏi qua loa rồi lăn ra ngủ.

Hai người chỉ gặp nhau qua quýt như thế, anh tràn đầy hứng thú quay về, mất hứng rồi đi, trong lòng khó chịu.

Anh rất rõ ràng, ở trong thế giới của cô, anh là người có cũng được, không có cũng chẳng sao, rất không quan trọng.

Vì thế, sinh nhật của cô, không cần có anh, nó vẫn có rất nhiều màu sắc.

Còn anh, nhiều năm như thế, vào sinh nhật của anh, tròn rã sáu năm, anh chưa từng nhận được một câu chúc mừng của cô, có lẽ, thậm chí cô còn không biết ngày nào.

Kiêu Phong Khang vô thức siết chặt ly rượu trong tay, một hơi uống sạch, nhưng loại cảm giác đau đớn kia không sao biến mất, ngược lại càng thêm đau hơn.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì hơi sửng sốt, một người đàn ông mạnh mẽ không gì có thể phá vỡ được, lúc này lại khiến cho người ta cảm nhận được một sự bất lực.

Cô nhóc này, quả nhiên là có lực ảnh hưởng.

Đêm khuya.

Kiêu Phong Khang trở về biệt thự, trong người có men say.

Người làm gác đêm còn đang chờ cửa.

Anh cởi áo sơ mi và cà vạt dính mùi rượu, tiện tay ném lên trên ghế sofa, khiến cho người làm nữ đỏ mặt, tim đập thành thịch đi ra thu dọn.

“Cô ấy ngủ chưa?”

Trước khi đi lên tầng, sau cùng, Kiêu Phong Khang vẫn không nhận được hỏi một câu, muộn như thế, trong biệt thự căn bản không có xe.

Chắc hẳn cô sẽ không ngốc đến mức ra ngoài vào lúc này.

“Cô Du vẫn luôn ở trong phòng mình, không đi ra, lúc này, chắc hẳn cô ấy đang ngủ.”

Anh gật đầu, không nói gì nhiều, cất bước đi lên tầng.

Lúc đi ngang qua cửa phòng cô, bước chân anh dừng lại, muốn vào xem cô thế nào, hiển nhiên tối nay cô bị anh dọa sợ.

Có lẽ sau này, cô sẽ càng cách xa anh hơn.

Tay chạm vào nắm cửa, cuối cùng vẫn thu về.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Đi Rồi Thì Đừng Quay Trở Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã muộn như vậy rồi, ngày mai cô còn có rất nhiều tiết học, anh cần gì phải chọc cô tức giận? Rồi biết cô chán ghét mình như vậy.

Kiêu Phong Khang mím chặt môi, sau khi dừng lại trong chớp mắt thì nặng nề rời khỏi.

Ánh đèn nhàn nhạt chiếu xuống, kéo cái bóng cao ngất của anh càng dài ra thêm, bóng dáng cao lớn kia như mang theo cô đơn.

Sáng hôm sau, khi Kiêu Phong Khang chạy bộ về thì vẫn còn sớm.

Anh vừa vào nhà, dì Lý đã nói: “Cậu chủ, có khách đến chơi.”

“Chào buổi sáng, Phong Khang.”

Người tới là Tô Hoàng Quyên, cô ta đứng dậy khỏi sofa, mỉm cười chào hỏi anh.

Hôm nay Tô Hoàng Quyên không ăn mặc nghiêm túc như khi dẫn Chương trình tin tức trên tivi ngày thường.

Tóc xoắn đến eo, váy ngắn màu xanh lá mạ dài đến gối, để lộ đôi chân thon dài trắng ngần, không quá dè dặt, cũng không quyến rũ quá đáng.

Bởi vì muốn đến gặp anh, cho nên cô ta đã trang điểm rất tỉ mỉ, thế nhưng...

Người nào đó chỉ tùy ý liếc qua cô ta, trong mắt không hề có rung động nào: “Sao cô lại tới đây?”

Tô Hoàng Quyên không để ý, cô ta đã quen với chuyện này.

Đây chính là Kiều Phong Khang! Không cô gái nào có thể lọt vào mắt anh dù chỉ một xiu, kể cả chính bản thân cô ta.

Nhưng mà, so với những người phụ nữ khác thì anh xem như đã đối xử khác với cô ta rồi.

Nhiều năm như vậy, mặc dù giữa hai người bọn họ không chọc thủng lớp cửa sổ giấy kia, nhưng cô ta tin rằng trong lòng cả hai đều biết rõ.

Ngày nào đó Kiều Phong Khang sẽ lấy một người phụ nữ, người phụ nữ đó chính là cô ta, cũng chỉ là cô ta.

Có lẽ đó cũng là lý do lần trước truyền thông xào nấu scandal của bọn họ nhưng anh vẫn không phủ nhận!.

“Đưa bữa sáng cho anh.” Tô Hoàng Quyên đến gần: “Đã đem vào phòng bếp, lát nữa để anh nếm thử.”

Đi lên một bước có thể nghĩ thấy hơi thở vô cùng quyến rũ thuộc về đàn ông trên người anh, rất gợi cảm.

Kiều Phong Khang mặc đồ thể thao, không nghiêm túc như thường ngày mà trẻ trung đẹp trai hơn không ít, Tô Hoàng Quyên gần như nhìn đến si mê.

Kiều Phong Khang nói: “Cần gì phải phiền phức như vậy, ở nhà có người làm.”

“Đó là do tự tay em nấu.” Cô ta cười: “Thật ra em cũng biết là phiền phức, nhưng cha em luôn kêu em tới đây.

Anh cũng biết ý của ông ấy mà, em không tiện làm trái.

Anh xem như làm vui lòng người lớn đi.”

Kiều Phong Khang không từ chối, gật đầu, vẫn không nói nhiều: “Tôi lên lầu tắm rửa trước, nếu cô vẫn chưa ăn sáng thì ở lại ăn chung.”

Tô Hoàng Quyên lập tức cười bảo: “VẬY em chờ anh.”

Kiêu Phong Khang lên lầu, Tô Hoàng Quyên liền tùy ý quan sát ngôi biệt thự này.

Đây là lần đầu tiên cô ta tới đây, nghe nói ở đây còn có một cô cháu gái ở chung với anh, nhưng mà, tới giờ Tô Hoàng Quyên vẫn chưa nhìn thấy cô cháu gái đó.

Cô ta rất hiếu kỳ.

Bên kia, Du Ánh Tuyết đã dọn dẹp xong mấy thứ đơn giản của mình.

Thật ra đến khi dọn dẹp mới phát hiện, tuy rằng trong lòng âm thầm thề không dùng một đồng của anh, thế nhưng toàn bộ những thứ mang đi đều liên quan tới anh.

Từ quần áo mà bình thường cô mặc cho tới đồ rửa mặt, có thứ nào mà không tiêu tiền của anh chứ?

Du Ánh Tuyết uể oải đóng vali lại, tự lẩm bẩm an ủi mình: “Sau này, chờ tôi kiếm được tiền rồi nhất định sẽ trả lại cho anh.

Nhất định không nợ anh một xu nào!”

Nghĩ vậy, trong lòng Du Ánh Tuyết nhẹ nhõm hơn không ít, cô kéo vali rời khỏi phòng.

Xuống lầu vừa khéo gặp phải dì Lý, cuộc gặp gỡ tối qua khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy lúng túng, cô cúi đầu, rồi chào hỏi: “Dì Lý.”

“Cô Du, cô đang làm gì vậy? Sao mới sáng sớm đã kéo vali đi rồi?”

“Sau này tôi không ở đây nữa.”

Dì Lý kinh ngạc, càng thêm chắc chắn suy đoán tối qua của mình.

Nhưng cậu chủ thương yêu cô như vậy, không đến mức khiến cô ấm ức như thế chứ.

“Cô đừng có nói lung tung, nếu cậu chủ biết, nhất định sẽ giận lắm đấy.” Dì Lý nhỏ giọng nói.

Du Ánh Tuyết: “...”

Anh bắt nạt cô trước, còn muốn nổi giận với cô? Được rồi, cho dù nổi giận cũng được, dù sao cô cũng không thể ở lại.

Sau này, lỡ như xảy ra chuyện quá đáng hơn.

Dù sao việc này nghĩ thế nào cũng...!

Rất kỳ lạ, không được tự nhiên.

“Người kia còn ở đây chứ?”

Du Ánh Tuyết hỏi.

“Còn, đang ở phòng ăn sáng.”

“Vậy bây giờ tôi đi tìm anh ta.”

Dứt lời, Du Ánh Tuyết kéo vali đi về phía phòng bếp, dáng vẻ như sắp anh dũng hy sinh.

Trên đường đi lòng cô bắt đầu bồn chồn, thấp thỏm bất an.

Thứ nhất là vì lời nhắc nhở ban nãy của dì Lý, thật ra cô cũng lo Kiều Phong Khang sẽ nổi giận.

Tức thì tức, nhưng cô vẫn khá sợ dáng vẻ khi anh nổi giận.

Thứ hai, tối hôm qua vừa xảy ra...! Chuyện như vậy, mới đó mà đã đổi mặt với anh, cô thật sự không thể thần nhiên nổi, da mặt cô không đủ dày.

Du Ánh Tuyết kiên trì tới phòng ăn, còn chưa tiến vào đã chợt nghe thấy một giọng nữ dễ nghe.

“Nếm thử cái bánh bao xá xíu này đi, tối qua em bận rộn đến nửa đêm là vì nó đấy.” Sau khi dừng lại một lát, cô gái tràn đầy mong đợi hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Ừ, cũng được.” Thái độ của anh vẫn lãnh đạm như vậy, đáp lại rất hờ hững.

Nhưng dù vậy đối phương vẫn rất vui vẻ: “Anh nếm thử cái này nữa đi.”

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn tiến vào.

Lúc vào, chỉ thấy cô gái bên cạnh anh đang xé một miếng bánh dứt tới bên môi anh.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái kia ngẩng đầu lên trước.

Du Ánh Tuyết lập tức nhận ra, thì ra là Tô Hoàng Quyên, bạn gái của anh, thảo nào giọng nói này êm tai như vậy.

Kiêu Phong Khang liếc qua Du Ánh Tuyết, ánh mắt thâm thúy, thoáng hiện chút phức tạp.

Sau đó, anh cúi đầu ăn miếng bánh trong tay Tô Hoàng Quyên.

Không biết là vô tình hay cố ý, môi dưới của anh chạm vào đầu ngón tay của người phụ nữ, lập tức khiến Tô Hoàng Quyên mặt đỏ tim run, biểu cảm có chút ngượng ngùng.

Cảnh tượng này rơi vào mắt của Du Ánh Tuyết, đột nhiên trong lòng cô cực kỳ khó chịu một cách khó hiểu.

Nhớ tới tối qua lúc mình dứt bánh bích quy cho anh, còn bị anh...!

E rằng, với cô gái nào anh cũng dùng chiêu này.

Hơn nữa, rõ ràng anh đã có bạn gái, sáng sớm ở đây thể hiện tình cảm, tối qua rõ ràng còn...!

Càng nghĩ càng tức giận.

“Phong Khang, chắc đây là Du Ánh Tuyết đúng không?”

Người mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này vẫn là Tô Hoàng Uyên.

Kiêu Phong Khang không đáp lời mà lạnh lùng nhìn về phía vali trong tay Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết sợ hãi, cố lấy can đảm quật cường nói: “Cháu đến để nói với chú một tiếng, hôm nay cháu sẽ dọn ra ngoài.”

Kiêu Phong Khang không lên tiếng.

Anh cúi đầu, tiếp tục dùng bữa.

Từ góc độ của Du Ánh Tuyết nhìn sang không thấy thẳng mặt anh, không phân biệt được vui buồn.

Nhưng áp suất không khí quanh người anh cực thấp.

Du Ánh Tuyết mặc kệ, tiếp tục nói hết câu: “Sau này, cháu sẽ không về đây nữa.”

Trong câu có chút giận dỗi.

Tối qua Kiêu Phong Khang kêu cô út! Lòng dạ cô hẹp hòi, cô nhớ vô cùng rõ ràng.

“Cảm ơn chú đã nuôi dưỡng cháu nhiều năm như vậy.” Câu cảm ơn này lại rất chân thành.

Lúc sắp đi thật, trong lòng Du Ánh Tuyết lại hơi đau xót.

Nhưng hiện tại không thể rút lại được nữa.

“Còn số tiền chú dùng cho cháu mấy năm nay, chờ cháu kiếm được sẽ lập tức trả cho chú.

Chú ba, chú yên tâm, cháu sẽ không thiếu nợ.”

Chữ “Chú” còn chưa nói ra khỏi miệng, một tiếng “cộp” thật lớn vang lên, chiếc thìa trong tay Kiều Phong Khang bị đập mạnh xuống bàn, gân xanh nổi trên mu bàn tay giật giật.

Hành động này khiến Tô Hoàng Quyên ở bên cạnh hốt hoảng đến suýt đánh rơi đĩa, cảm như hén.

Du Ánh Tuyết cũng rút vai theo bản năng, dùng sức nắm tay xách vali mới không run chân tới mức ngã nhào ra đất.

“Có phải muốn đi thật hay không?”

Anh hỏi.

Từng chữ, từng chữ đều được gằn mạnh, ánh mắt u ám càng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Du Ánh Tuyết nhát gan thở dốc.

Rõ ràng hai người cách nhau ít nhất năm mét, anh ngẩng, cô đứng, thế nhưng cảm giác ngọt ngào và kinh hãi lan tràn từ người anh lại mãnh liệt đến mức khiến cô khó thở.

“Đúng...!Đúng...!Là chú bảo cháu rút đi mà.” Cô sợ sệt liếm môi dưới một cái, gian nan thốt ra mấy câu cứng rắn: “Cháu nghe lời chú, không ở lại đây nữa.”

Sắc mặt anh lạnh như sương: “Đi rồi thì vĩnh viễn đừng quay lại nữa!”

Cô muốn vạch rõ giới hạn với anh như vậy, muốn trả hết nợ nần với anh như vậy, mãi mãi không bao giờ liên quan tới anh, thế nhưng, cô chưa

từng nghĩ tới phải trả tình cảm của anh! Trong thế giới của cô, e rằng mãi mãi không bao giờ có anh.

Dường như Du Ánh Tuyết không ngờ anh sẽ nói như vậy, lập tức sắc tới mức cay mũi.

Ít nhiều gì mình cũng ở đây sáu năm, tuy rằng cô biết đây không phải nhà mình, nhưng trong tiềm thức cô đã sớm xem đây là cảng tránh gió, xem anh thành người nhà của mình.

Bây giờ, cô bị anh làm giận tới mức rời nhà bỏ đi, chẳng những anh không giữ lại mà còn xua đuổi, cảm giác này thật sự khó chịu muốn chết!

“Không về thì không về” Cô nhớ tới gì đó, đỏ mắt, tức giận giật cái vòng tay trên cổ tay của mình xuống, vì dùng sức quá mức nên đầu ngón tay bị trầy da, một vết máu chảy ra, cô không phát hiện, chỉ kéo đứt, hung hăng ném về phía Kiều Phong Khang: “Của chú này, cháu không thèm, trả lại cho chú! Còn nữa...”

“Tôi không muốn xin lỗi!” Một khi cô bừng tỉnh thì cứng đầu như con bò.

“Con nhóc này! Cô đi như vậy, không phải cố ý khiến tôi lo lắng sao? Làm sao cô tự chăm sóc bản thân được?”

Du Ánh Tuyết khịt mũi, ghen ngào nói: “Dì không cần lo cho tôi, chờ tôi tốt nghiệp xong sẽ đến Bắc An tìm Minh Đức.

Tôi sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

Trong phòng ăn, động tác khom người nhặt vòng tay của Kiều Phong Khang cứng đờ, nửa giây sau, nhặt lên, nắm chặt vào lòng bàn tay, từng viên kim cương nhỏ vun gập ghềnh như cửa vào da anh, khảm vào trong máu thịt..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Không Quan Tâm Chuyện Của Cô Nữa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh lẳng lẳng cất vòng tay vào túi quần.

“Để cô ấy đi đi, không ai được cản cô ấy!”

Kiêu Phong Khang ra khỏi phòng ăn, thờ ơ nói, vẻ mặt rét căm căm.

Vừa dứt lời, bàn tay nắm tay kéo vali của Du Ánh Tuyết siết chặt.

Anh thật đáng ghét!

“Cậu chủ.”

Dì Lý không đành lòng, mặt Kiêu Phong Khang không biểu cảm. “Đi thì đi!” Du Ánh Tuyết cắn môi, lườm anh một cái, kéo vali giận dữ rời khỏi biệt thự.

Cho dù con đường phía trước có mờ mịt đến đâu, cô cũng ép bản thân, tuyệt đối không quay đầu lại.

Dì Lý thở dài: “Cậu chủ, cô Du cô ấy...”

“Cần gì phải lo lắng? Không phải cô ấy đã tìm cho mình một đường ra rất tốt sao?”

Giọng nói lạnh đến tận xương, ngực lại đau đớn mà ngọt ngào.

Ở bên cạnh, Tô Hoàng Quyên vẫn chỉ quan sát, không dám nói gì.

Quen biết với Kiêu Phong Khang nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ta thấy anh tức giận đến thế.

Chỉ là cơn giận này lại khiến còi báo động trong lòng cô ta kêu ầm ĩ.

Là ảo giác sao?

Cô ta cứ cảm thấy, trong mắt anh, con nhóc Du Ánh Tuyết kia không giống với những người khác.

Trước kia, bên cạnh anh hoàn toàn không xuất hiện cô gái có thể khiến cô ta lo lắng, thì ra, là bị anh giấu ở nhà?

Còn mười ngày nữa là đến kỳ thi đại học, Du Ánh Tuyết chuyển vào ký túc xá của trường.

Phùng Linh Nhi hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nói là chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học.

Lý do như vậy cũng rất thuyết phục, Phùng Linh Nhi không hỏi nữa.

Chỉ có đi ầu, cô ấy cứ cảm thấy con nhóc Du Ánh Tuyết này không bình thường.

Tình thần hết hoảng thì thôi, còn liên tục hai ngày thi thử thành tích bị thụt lùi thê thảm.

“Du Ánh Tuyết, cuối cùng thì cậu làm sao thế? Còn ngơ ngơ ngác ngác như vậy, tớ thấy cậu thật sự không thi đậu nổi đại học An Lập đâu.” Phùng Linh Nhi sốt ruột thay cô.

Du Ánh Tuyết nhìn thành tích không lý tưởng lắm trên bài thi, mặt mày ủ rũ, không nói lời nào.

Đầu tiên tên khốn Kì ầu Phong Khang kia, nếu không phải do anh, sao bây giờ cô lại bất ổn như vậy.

“Tớ nói này, có phải cậu cãi nhau với Kì ầu Minh Đức của cậu hay không?”

“Chuyện này liên quan gì tới Kì ầu Minh Đức?”

“Bộ dạng này của cậu hết như thiếu nữ thất tình tan nát cõi lòng, làm gì cũng không có hứng thú, học thì không theo kịp.”

Thất tình? Cô chỉ cãi nhau với Ki ầu Phong Khang mà thôi, liên quan gì tới thất tình chứ?

“Cậu bớt nói nhảm đi, không đời nào, tớ với Minh Đức đang yên ổn.”

Uể oải.

Nhớ tới ngày đó lúc ra đi, Ki ầu Phong Khang kêu cô đừng bao giờ trở về nữa, trong lòng cô vẫn chưa xót khó chịu.

E rằng Ki ầu Phong Khang thật sự mặc kệ sống chết của cô rồi.

Cũng đúng.

Thật sự mình cũng không có quan hệ gì với anh, trước kia nuôi cô là nề tình cha mẹ và Minh Đức, bây giờ mình và anh cãi nhau như vậy, sao anh còn quan tâm cô cho được?

Tuy rằng cô đã muốn chuyển ra ngoài từ lâu, thậm chí từ năm lớp mười đã nảy sinh ý nghĩ muốn rời khỏi cuộc sống của anh, nhưng bây giờ khi chính thức chuyển ra, trong lòng làm sao cũng không vui, ngược lại...!

Không có sức lực gì.

Một bên khác

Đêm khuya.

Ki ầu Phong Khang mệt mỏi ngã lưng trong xe, ánh sáng sặc sỡ bên ngoài cửa sổ lướt qua mặt, rơi vào sâu trong mắt, chỉ còn lại một vùng đen tối không ánh sáng.

Đã năm ngày rồi, cô nhóc kia vẫn chưa trở về, cho dù hôm qua là cuối tuần.

Anh biết, cô đang ở trong ký túc xá của trường.

Anh đã từng tới xem thử, điều kiện vật chất ở trường rất không tốt, tám người một phòng, cho dù bây giờ là mùa hè cũng ẩm thấp lạnh lẽo, khắp nơi toàn là vết nước.

Sống trong môi trường như vậy, sau này khó tránh khỏi sẽ để lại mầm bệnh.

Vì vậy, ngày thứ hai cô chuyển đến, mọi ký túc trong trường đều có thêm máy hút ẩm.

Cô không biết ở một góc nhỏ của mỗi máy hút ẩm đều có mấy chữ “Tập đoàn Kì ầu Thanh quyền tặng”.

“Tổng giám đốc Kì ầu, bây giờ trở về ẹ?”

Nghiêm Danh Sơn ng ẫ ở ghế lái phụ hỏi.

Anh tr ầm mặc, cuối cùng nói: “Về công ty.”

Ngôi biệt thự đó, không có cô, trống rỗng.

Cảm giác đó sẽ lan thẳng tới ngực, khiến anh trắng đêm khó ngủ.

Nghiêm Danh Sơn thở dài: “L ần này...! Chẳng lẽ thật sự anh và cô Du cứ như thế?”

Không khỏi đáng tiếc.

Nhi ều năm như vậy, anh ta đã thấy rõ tình cảm của sếp nhà mình.

Bên cạnh Kì ầu Phong Khang luôn có không ít phụ nữ vây quanh, xinh đẹp hơn Du Ánh Tuyết, mê hoặc hơn, quyến rũ hơn, sắc sảo hơn, đếm không hết, chọn ai cũng phù hợp, nhưng chỉ có đi ầu...!

Bọn họ không phải Du Ánh Tuyết.

Ánh mắt Kiều Phong Khang thâm trầm nhìn cảnh đêm đen bên ngoài cửa sổ, sáng tối chìm nổi, lát sau mới nhìn về phía Nghiêm Danh Sơn: “Bỏ đi.”

Nghiêm Danh Sơn im lặng, không hỏi nữa.

Xe chạy về hướng tập đoàn Kiều Thanh.

Lúc này điện thoại của Nghiêm Danh Sơn vang lên.

Anh ta bắt máy, áp vào tai nghe trong chốc lát mới quay đầu lại nói với sếp nhà mình ở phía sau: “Là giáo viên chủ nhiệm của cô Du gọi điện tới.”

Hai chữ “Cô Du” khiến Kiều Phong Khang nhú mày: “Có chuyện gì?”

“Bảo là thành tích của cô Du thật là rất nhiều, mời anh đến trường một chuyến.”

Một bên khác.

Du Ánh Tuyết bị mời phụ huynh.

“Em về lớp trước đi, chút nữa phụ huynh của em đến, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy trước, đến lúc đó thì em lại tới.”

Giáo viên chủ nhiệm rất coi trọng Du Ánh Tuyết, vô cùng xem trọng thành tích của cô.

Du Ánh Tuyết hỏi: “Cô đã gọi cho chú ba của em rồi à?”

“Ừ, tối qua đã gọi điện, anh Kiều nói hôm nay sẽ tới.”

Thứ nhất, tôi muốn nghiêm túc nói chuyện của em, thứ hai, hiệu trưởng của chúng ta muốn đích thân cảm ơn anh ấy.”

“Cảm ơn?”

“Em không biết à?”

Giáo viên chủ nhiệm nhìn cô với vẻ kỳ lạ: “Ngày thứ hai sau khi em chuyển vào, anh Ki ầu đã quyên góp mấy trăm cái máy hút ẩm cho trường học.

Anh ấy đối xử với em tốt như vậy, xây dựng môi trường học tập tốt như vậy cho em, em phải học hành chăm chỉ, không được mất tập trung.

Sau này có tương lai rồi thì phải báo đáp anh ấy.”

Du Ánh Tuyết im lặng.

Ki ầu Phong Khang tốt với mình? Thật ư?

Nếu như vậy, tại sao lúc ấy anh lại bảo cô rút? Bây giờ có lẽ thấy cô phi ền còn không kịp? Mấy trăm cái máy hút ẩm, sao có thể là vì mình được?

Du Ánh Tuyết rời khỏi văn phòng, trên đường đi đầu phi ền muộn.

Hôm đó mình cãi nhau với anh to như vậy, gần như là cắt đứt quan hệ với anh, hôm nay anh còn vì chuyện của mình mà đến trường sao?

Chỉ sợ...!Sẽ không đâu nhỉ...!

Cô thở dài, nghĩ vậy, trong lòng lại có chút r ầu rĩ.

Tiết học sau đó Du Ánh Tuyết có hơi ngơ ngác, luôn nghĩ rằng Ki ầu Phong Khang có xuất hiện hay không.

Đợi đến lúc hết giờ, bạn học bàn phía sau vỗ vai cô: “Du Ánh Tuyết, giáo viên chủ nhiệm kêu cậu tới phòng làm việc, bảo là người nhà của cậu đến rồi.”

Ki ầu Phong Khang sao?

Du Ánh Tuyết cảm thấy thấp thỏm, đặt bút xuống, đứng dậy.

Phùng Linh Nhi cho cô một ánh mắt đồng tình: “Chúc may mắn.”

Kiêu Phong Khang không dễ chọc, đi đâu này, cô rõ hơn bất kỳ ai.

Chỉ là giờ phút này trái tim đập nhanh, không giống như không yên, mà là...! Một cảm xúc khó tả khác.

Chuẩn bị tâm lý xong, Du Ánh Tuyết đẩy cửa, còn chưa tiến vào đã nghe thấy giọng nói: “Làm phiền cô chăm sóc cô Du, sau này nếu còn có chuyện gì, cô chỉ cần gọi cho tôi là được.”

“Anh Kiều bận rộn như vậy mà tôi gọi điện thoại thế này, vốn dĩ không nên.

Nhưng thi đại học là chuyện quan trọng hàng đầu của một đứa bé, tôi không dám thờ ơ.”

“Không sao.

Anh Kiều cũng rất xem trọng.”

Bên trong đầu phải Kiều Phong Khang mà là Nghiêm Danh Sơn.

Chẳng hiểu sao tâm trạng của Du Ánh Tuyết lại mất mát, cô rũ mắt, đứng ở cửa, không tiến vào.

Thật ra, đã sớm đoán được kết quả.

Vì vậy...!

Nói thế thì, Kiều Phong Khang thật sự không để ý tới cô nữa rồi.

Bị vứt bỏ ư?

Hình như cô...! Lại biến thành cô nhi nữa rồi.

Cảm giác này vô cùng khó chịu.

Du Ánh Tuyết khịt mũi, không nói gì, quay người định đi.

Nghiêm Danh Sơn nghe thấy động tĩnh, vừa khéo bắt gặp bóng lưng của cô.

“Cô Du.”

Du Ánh Tuyết đứng lại, Nghiêm Danh Sơn bước ra.

Cô nghiêng mặt đi, giấu vẻ mặt vừa nãy rồi mới mở miệng: “Thật ra anh cũng không cần tới.”

“Đây là ý của anh Kiêu.” Nghiêm Danh Sơn nói: “Anh Kiêu còn nhờ tôi nói với cô, nếu như lần này cô thi đại học phát huy tốt, anh ấy sẽ xem xét việc cho cô đến đại học Bắc An.”

Du Ánh Tuyết mấp máy môi, có chút tức giận bảo: “Lúc anh ta muốn tôi thi đại học An Lập, tôi cũng chỉ có thể thi đại học An Lập.”

Bây giờ chê tôi phiến, thuận miệng đuổi tôi đến đại học Bắc An.

Anh ta quyền to thế mạnh, nói cái gì thì chính là cái đó, tôi có tư cách phản đối ư? Anh ta sắp xếp thế nào cũng được, không cần đặc biệt tới nói với tôi.”

“Cô hiểu lần tổng giám đốc Kiêu rồi, từ trước tới nay anh ấy chưa từng chê cô phiến.” Nghiêm Danh Sơn giải thích thay sếp nhà mình, giọng điệu có hơi bất bình.

“Là thế nào trong lòng tôi hiểu rõ, anh không cần nói thay cho anh ta.” Tâm trạng Du Ánh Tuyết suy sụp: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi quay về học đây.”

Nghiêm Danh Sơn biết mình nói gì cũng vô dụng bèn gật đầu.

Du Ánh Tuyết xoay người trở về lớp học.

Cô mở sách ban đầu, vội đầu làm bài tập.

Làm bài thứ nhất, sai.

Phiền.

Làm bài thứ hai.

Lại sai.

“Xoạch” một tiếng, Du Ánh Tuyết khép sách lại ném lên bàn.

Càng phiền.

Phùng Linh Nhi mua kem ở căn tin đã trở về, vừa ăn kem vừa đi vào lớp, chia một chiếc kem cho cô, thấy đáng vẻ cô rầu rĩ không vui bèn hỏi: “Bị chú ba của cậu dạy dỗ hả? Ăn một cái đi, hạ nhiệt.”

Cô cắn một cái, kem ngọt vào miệng cô lại không có mùi vị gì.

Chỉ nói: “Anh ta không hề tới, dạy dỗ cái gì?”

“Sao lại không tới? Tớ vừa đụng phải anh ta ở dưới lầu.

Haiz, hôm nay chú ba của cậu lại đẹp trai tới cấp độ mới rồi!” Bộ mặt Phùng Linh Nhi mê trai.

Du Ánh Tuyết nhú mày: “Cậu nhìn thấy anh ta?”

Vì vậy...!

Bây giờ, cả chú ba, người duy nhất cô có thể xem như người thân cũng không còn nữa.

Trong lòng chua xót, chẳng hiểu sao đỏ mắt.

Một giây sau, cô lại quật cường hít mũi hai cái.

Không còn thì không còn! Dù sao cô vẫn luôn là cô nhi, không phải đã quen từ lâu rồi à?

Tuy rằng nghĩ vậy, tự an ủi mình như vậy, nhưng.

Trong lòng lại rất đau khổ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Tình Địch Tương Lai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên kia.

Tô Hoàng Quyên vừa ghi hình Chương trình xong, người đại diện đã bước qua, giao tập tài liệu trong tay cho cô ta.

“Đây là thông tin về cô bé mà cô nhờ tôi đi điều tra giúp.”

“Đây đủ hết chứ?”

“Chỉ thiếu nước không đi điều tra bà cố nội của cô ấy thôi.”

Tô Hoàng Quyên vội vã mở tập tài liệu ra.

Nội dung trong tài liệu như sau: Du Ánh Tuyết, 18 tuổi.

Cha: Du Tuấn (đã qua đời, hưởng dương 36 tuổi).

Mẹ: Lâm Vân (Tên từng dùng: Lâm Vân Thanh, đã tuyên bố tử vong nhưng cảnh sát vẫn chưa tìm thấy thi thể).

“Lâm Vân Thanh?”

Đọc đến đây, ánh mắt Tô Hoàng Quyên dừng lại một chút, nghiến ngậm: “Tôi cứ cảm thấy cái tên này rất quen thuộc.

Chẳng lẽ là...”

Nghĩ đến một người, Tô Hoàng Quyên chấn động.

Nếu thật sự là vậy, Phong Khang lại nuôi dưỡng con gái của bà ấy bên cạnh, nuôi dưỡng ở nhà họ Kiều! Ông cụ và bà cụ cũng biết, hơn nữa còn cho phép ư?

“Con nhóc này là ai, đáng để người đẹp Tô phải tốn công tốn sức thăm dò như thế?”

Người đại diện thấy cô ta nhìn tư liệu mà sững sờ, tò mò hỏi.

Tô Hoàng Quyên cất tư liệu đi: “Đừng thấy cô ta chỉ là một con nhóc, nói không chừng tương lai ngày nào đó.

cô ta sẽ biến thành tình địch của tôi đấy.”

“Tình địch?”

Người đại diện bật cười: “Cô đang nói đùa với tôi đấy à, cô không xem thử giữa hai người khác nhau bao nhiêu.”

Hoàn toàn không phải người cùng một thời đại được không!

Hơn nữa, một người là học sinh còn chưa được mài giũa, một người đã là phát thanh viên nổi tiếng xinh đẹp không gì sánh bằng.

Đàn ông bình thường đâu biết nên chọn thế nào, càng đừng nói là người thông minh như Kiều Phong Khang?

Tô Hoàng Quyên lại không tán thành: “Chẳng phải đàn ông các anh đều thích gặm cỏ non à? Không có gì là không thể.”

“Vậy cũng đúng.

Hơn nữa con nhóc này trong veo như nước, đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Này, cô nói xem, tôi kéo cô ấy tới làm nghệ sĩ, cô cảm thấy thế nào?”

Tô Hoàng Quyên lườm anh ta một cái: “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Vài ngày sau, Du Ánh Tuyết chưa từng gặp lại Kiều Phong Khang.

Đối mặt với kỳ thi đại học, tình thế gấp gáp, cô không được phép chần chừ nữa, cô cũng rất cố gắng thử đi đầu chỉnh tâm lý, may là mấy ngày cuối cùng, thành tích kiểm tra lại tăng lên, càng ngày càng ổn định.

Ba ngày trước kỳ thi tốt nghiệp, dì Lý đến trường học.

Bà ấy đứng bên ngoài cửa lớp, vừa thấy được Du Ánh Tuyết, dì Lý bắt đầu lải nhải: “Cô nói cô xem, có chuyện gì vậy.

Trong nhà đang yên đang lành lại không ở, cần gì phải tới trường chịu tội.

Bây giờ thì hay rồi, gầy tới mức sắp không nhận ra.”

“Làm gì khoa trương như vậy.” Du Ánh Tuyết bóp cánh tay mình: “Gầy thì hơi gầy, nhưng cấp ba không phải là như vậy à? Học sinh nào mà mập được ở cấp ba thì nhất định là thi không tốt.”

“Thi xong rồi cũng nên về nhà đúng không? Ký túc xá trường không được ở nữa.

Về rồi nhất định tôi phải bồi bổ lại cho cô.”

Không nhắc tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới, tâm trạng của Du Ánh Tuyết đã đi xuống, cô lắc đầu, rồi nói: “Có lẽ không về thì hơn.”

Kiều Phong Khang không cần mình nữa, cô còn lấy thân phận lập trường gì trở về? Nói không chừng, sau khi về còn bị anh đuổi ra khỏi nhà.

“Cô còn giận đối với cậu chủ à! Đã mười tám tuổi rồi, sao vẫn giống như trẻ con thế.”

Du Ánh Tuyết ấm ức: “Là anh ta nói không cho phép tôi về nữa...! Bây giờ anh ta đã mặc kệ, tôi trở về còn bị anh ta đuổi đi...! Hơn nữa....! Tôi vốn chẳng phải người thân bạn bè gì với anh ta...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng cô càng lúc càng nhỏ, giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mờ ảo.

“Cô đó, cậu chủ bị cô chọc giận nên mới nói không lựa lời mà thôi, sao có thể mặc kệ cô thật chứ.

Đừng có nói câu Chẳng phải người thân bạn bè này nữa, nuôi cô sáu năm mà còn không thân hay sao? Cậu chủ nghe thấy lại tức giận.”

“Tôi biết, tôi không có ý đó.

Chỉ là...!Ai nha, dù sao hiện tại tôi không muốn đề tâm chuyện này, chuẩn bị cuộc thi cho tốt.”

“Cô đấy!” Dì Lý thở dài bất đắc dĩ, đưa cặp lông trong tay cho cô: “Cần lấy ăn đi.”

“Đây là cái gì vậy, thơm quá!” Du Ánh Tuyết ngửi thử, mùi thơm thực sự khiến cô thèm nhỏ dãi.

“Súp gà mái.

Cô phải bồi bổ nhiều vào.”

Du Ánh Tuyết vô cùng cảm động, làm nũng: “Dì Lý, cũng là dì tốt với tôi nhất, tôi sắp nhớ tay nghề của dì đến chết rồi!”

Dì Lý vỗ tay cô: “Không phải dì Lý tốt với cô, mà là cậu chủ tốt với cô.”

Nhắc tới Kiều Phong Khang, Du Ánh Tuyết lập tức phồng má: “Cái gì dì cũng đổ lên người anh ta, súp này thì liên quan gì tới anh ta chứ?”

Dì Lý liếc cô một cái như oán trách cô không hiểu chuyện: “Cậu chủ bảo tôi ninh mang tới, cô nói xem có liên quan tới cậu ấy hay không.”

Du Ánh Tuyết giật mình: “Anh ta?”

Kỳ lạ, không phải anh đã mặc kệ cô rồi sao?

“Ừ.

Cô đó, chỉ có cậu chủ tốt với cô, cô cũng không nhìn ra.

Cô mới tới ký túc xá ngày thứ hai thì cậu chủ đã tặng một đồng máy hút ẩm cho trường, còn không phải sợ cơ thể cô mắc bệnh gì ư? Đến giờ cô vẫn chưa phát hiện hả?”

Du Ánh Tuyết ngơ ngác, nhớ đến lời giáo viên nói, gật đầu rồi lắc đầu.

Biết thì biết, chỉ là...!

“Cô thật là vô tâm mà.

Theo tôi thấy, đúng là chẳng bằng tặng cho mấy đứa trẻ mồ côi đáng thương ở cô nhi viện, ít nhất còn có thể được biết ơn.”

Dì Lý nói liên tục khiến lòng Du Ánh Tuyết cuộn cuộn.

Cô cần canh gà, hỏi: “Thế nên, dì nói là, mấy cái máy hút ẩm kia, thật sự...! Là vì tôi?”

“Còn là giả được hả?”

“Vây, sắp này?”

“Cậu chủ dặn, mấy ngày tới ngày nào cũng đưa, sáng tối một lần.

Cô đó, cậu chủ tốt với cô, cô phải biết rõ.

Lần tới đừng có không hiểu chuyện như vậy nữa biết chưa?”

“À.”

Du Ánh Tuyết ngơ ngác gật đầu.

Dì Lý đi rồi, cô trở về lớp, còn có chút chưa tỉnh hồn lại, cảm thấy không chân thực.

Kiêu Phong Khang thật sự còn nhớ tới mình?

Nghĩ tới những lời kia của dì Lý, chẳng hiểu sao tâm trạng lại tốt hơn, cơn giận dè nặng trong lòng nhiều ngày nay thoáng cái cũng biến mất đi không ít.

Có lẽ, là thật nhỉ? Dì Lý sẽ không lừa cô.

Giữa trưa, Du Ánh Tuyết trở lại phòng ngủ ăn cơm.

Có súp gà, những món ăn cảm thấy khó ăn ở căn tin trước kia, bây giờ cũng ăn tối ngon lành, súp thì lại uống đến không thừa một giọt.

Ăn xong, Du Ánh Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy máy hút ẩm trên tường, đầu óc lại trôi dạt phương nào.

Trên máy hút ẩm có khắc mấy chữ “Tập đoàn Kiều Thanh quyên tặng”.

Thật sự rất khó nghĩ đến, anh vì mình nên tặng những thứ này.

Lúc trước anh lạnh lùng bảo cô rút đi.

Khóe môi Du Ánh Tuyết không nhịn được hơi nhếch.

“Cậu đó, máy hút ẩm có gì đẹp mà nhìn.” Bạn cùng phòng thấy cô nhìn máy hút ẩm đến ngẩn người, chỉ gáy cô một cái.

“Đúng là không có gì đẹp.” Cô lấy lại tinh thần.

“Tuy rằng máy hút ẩm không có gì đẹp, nhưng người tặng máy hút ẩm thì lại đẹp!” Có người nói chen vào: “Haiz, mấy ngày trước các cậu có thấy không? Ngay trong sân thể dục của trường chúng ta, tớ tận mắt thấy đấy, quá đẹp trai luôn! Dáng người đẹp, đúng là giống hệt như bước ra từ trong tiểu thuyết.”

Du Ánh Tuyết nói: “Có khoa trương đến thế không?”

Được rồi, tuy rằng cáu kỉnh với anh nhưng cô vẫn phải thừa nhận đúng là anh rất đẹp trai, quả thực đáng người cũng rất tốt.

“Cậu không thấy thôi.

Lúc ấy suýt chút nữa tớ đã nhào tới hôn rồi! Chắc chắc, nói tới thì môi cũng rất gợi cảm, không biết hôn lên sẽ có mùi vị gì.”

Người nào đó đã hoàn toàn mê trai.

Nói đến hôn...!Du Ánh Tuyết lập tức nhớ tới chuyện đêm đó, nhớ đến cánh môi mềm mại và nóng bỏng của anh, nhớ tới anh điên cuồng như vậy, thậm chí gần như đã man mê ép môi cô.

Trái tim lập tức đập điên cuồng.

Sắc mặt thoáng cái đỏ lên.

Vềphen, hôn lên có mùi vị gì?

Lúc đó đầu cô nhào thành một đống, chỉ cảm thấy nóng, làm gì còn cảm nhận được mùi vị gì chứ?

“Nè, Du Ánh Tuyết, cậu nghĩ cái gì vậy, nghĩ tới mặt mày đỏ bừng.

Không phải là cậu cũng mê vị tổng giám đốc Kiều kia giống Thanh Nhi chứ?”

Giọng nói của một bạn cùng phòng khác đã cắt đứt suy nghĩ của cô.

Du Ánh Tuyết chợt lấy lại tinh thần, ý thức được mình đang nghĩ những thứ lộn xộn kia, cô xấu hổ tới mức hận không thể đào một cái lỗ chui xuống.

Cô lập tức chột dạ phản bác: “Nói bậy bạ, tớ không thèm mê anh ta đâu.”

Anh chính là chú ba của Minh Đức, sao cô có thể mê được chứ.

“Ừ, không mê là tốt.

Sáng nay bên truyền thông lại tung ra tin tức, nghe nói anh ta và phát thanh viên Tô Hoàng Quyên sắp đính hôn.”

“Đính hôn?”

Du Ánh Tuyết sợ run lên.

“Ừ ừ, trang đầu hôm nay.”

“Haiz, tiếc thật đấy! Nam thần bây giờ không phải hoa đã có chủ thì chính là gay, thật không thú vị.” Có người thở dài.

Du Ánh Tuyết ngẫm đó, ngượng ngùng quấy thức ăn, tâm trạng lại đi xuống một xú.

Rõ ràng đã sắp đính hôn với Tô Hoàng Quyên, vậy mà anh còn...!Còn làm chuyện quá đáng như vậy với mình.

Những chuyện đó, không phải là anh nên làm với Tô Hoàng Quyên mới đúng sao?

Chẳng hiểu sao trong lòng cô hơi chua xót mà không nghĩ ra lý do, sau đó, cảm giác nhục nhã lại trỗi lên từng chút một.

Bọn họ là chú cháu...!Làm như vậy, rất không thích hợp.

Một ngày trước kỳ thi tốt nghiệp, bầu không khí chia ly của trường đã thấp thoáng buồn bã.

Buổi tối, cả lớp tụ tập với nhau ăn cơm.

Ban đầu bầu không khí còn khá thế ngất trời, càng về sau, mọi người đều uống chút rượu, cả đám ôm thành một đồng khóc lóc nghẹn ngào.

Du Ánh Tuyết sâu trong lòng, sợ từ nay về sau mình thật sự không còn nhà để về, không khỏi uống nhiều thêm mấy ly.

Cô rất muốn mặt dày mày dạn trở về, nhưng lúc ấy ra đi đã nói kiên quyết như vậy, bây giờ về thì không kéo mặt mũi xuống được.

Lúc bước ra khỏi quán ăn, cả đi đường cũng đi không vững.

“Tớ thấy đêm nay cậu đừng quay về ký túc xá, về ký túc xá cũng không có ai chăm sóc.” Phùng Linh Nhi lo lắng đỡ Du Ánh Tuyết từ trong quán ăn bước ra, vừa cần nhân vừa gọi xe.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết đã không tỉnh táo lắm, nghe cô ấy nói thế thì miễn cưỡng thẳng người dậy.

“Được, cậu đưa tớ về...! Về...”

Phùng Linh Nhi đưa cô lên chỗ phía sau xe xong thì ngẩng vào theo.

Cả người Du Ánh Tuyết nằm sấp lên người cô ấy, ậm ờ nói: “Linh Nhi, cậu nói xem...! Cậu nói xem nếu tớ biến thành chó con thì sao đây...”

Hôm đó lúc cô nổi giận bỏ đi đã nói trở về là chó con.

“Cậu nói mê sảng gì vậy! Ngẩng yên một lát thôi, đến nơi tớ sẽ gọi cậu.”

Phùng Linh Nhi đỡ đầu Du Ánh Tuyết để cô ngủ thoải mái hơn.

Trong miệng Du Ánh Tuyết cứ lẩm bẩm gì đó, hình như đang nói chú ba của cô thế này thế kia, nghe mấy lần cũng không rõ ràng, Phùng Linh Nhi không lắng tai nghe nữa.

“Con bé này, đang yên đang lành sao lại uống tới như vậy hả? Ngày mai là kỳ thi đại học đó!” Dì Lý can ngăn..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Kiếp Trước Thiếu Nợ Em Quá Nhiều

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiêu Phong Khang đến gần, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Anh vừa nói chuyện vừa đưa tay tới, không tự nhiên lăm ôm cô từ trên vai Phùng Linh Nhi qua.

Tay còn lại cẩn thận đỡ đầu cô, để cô dựa vào vai anh thoải mái hơn.

“Chú ba.” Ở trước mặt Kiêu Phong Khang, Phùng Linh Nhi cực kỳ ngoan ngoãn, cơ thể cũng đứng tới thẳng tắp: “Tối nay bọn cháu họp lớp, Ánh Tuyết uống nhiều mấy ly nên cháu đưa cậu ấy về.”

“Làm phiền cháu rồi.” Kiêu Phong Khang gạt đầu với Phùng Linh Nhi.

“Không phiền chút nào hết.

Chỉ là gần đây tâm trạng của Ánh Tuyết luôn không tốt, tốt nhất sáng mai chú ba có thể khoan dung một xíu, để cậu ấy đi thi thật tốt.”

Tâm trạng không tốt?

Con nhóc này đã thoát khỏi sự quản thúc của anh, được dọn ra ngoài như cô mong muốn, còn không vui cái gì?

“Tôi biết rồi.”

“Vậy là được rồi, cháu về trước đây.”

“Dì Lý, gọi tài xế đưa cô Phùng về.”

“Vâng, cậu chủ.”

Dì Lý đưa Phùng Linh Nhi ra ngoài, thoáng cái trong cả phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kiêu Phong Khang đỡ eo Du Ánh Tuyết, cảm nhận được độ ấm của cô, ngửi thấy hơi thở cô gần trong gang tấc mới cảm thấy chân thật.

Nhóc con của anh, đã trở về

Lại trở về trong tầm tay của anh, trong vòng tay của anh.

Lúc này, trái tim đã trống rỗng bấy lâu nay mới buông xuống và được lấp đầy lần nữa.

“Linh Nhi, tớ không muốn làm chó con...!Tớ không quay về đâu...!Làm chó con mất mặt lắm...”

Cô mơ mơ màng màng lắm lắm không rõ, đẩy người bên cạnh.

Cô trở về là tốt rồi, cho dù không phải tự nguyện, Kiêu Phong Khang cũng không tức giận nổi.

Bây giờ anh không còn cầu mong điều gì nữa, chỉ cần có cô là đủ.

Kiêu Phong Khang ghé vào tai cô: “Bây giờ đấu tranh đã chậm, bé chó con.”

Dứt lời, anh cúi người ôm ngang cô lên.

Mặt của Du Ánh Tuyết vùi vào ngực anh, nửa tỉnh nửa mê, có thể ngửi thấy hơi thở trên người anh.

Cho dù là giận anh, bực anh, sợ anh, thế nhưng khuỷu tay này, mùi hương này cũng khiến cô có cảm giác yên bình khó hiểu.

Khoảng thời gian ở trường, cô cảm giác mình như một dây lục bình phiêu bạt, chó con bị vứt bỏ.

Đáng thương đến mức cả nơi đặt chân cũng không có.

Không ai thương, không ai yêu, cũng không ai quan tâm.

Chóp mũi cay cay, cô không biết bây giờ là chân thật hay còn đang nằm mơ, siết chặt nắm đấm tức giận đập anh.

“Đồ đáng ghét, cho chú đuổi cháu đi này! Cho chú đuổi cháu đi này!”
Cô ghen ngào, nói trong lúc say: “Cháu không đi đâu...!Ai bảo chú nói muốn nuôi cháu, cháu sẽ dựa dẫm chú cả đời...”

Cô khóc.

Trên gương mặt nhỏ nhắn ẩm ứ đọng nước mắt óng ánh, đâm vào ngực Ki ầu Phong Khang đau nhức.

Nắm đấm của cô cũng rút về, khuôn mặt nhỏ nhắn càng vùi sâu vào ngực anh, giống như một đứa trẻ bốc đồng.

Nhất định cô không biết đáng về ăn vạ của mình giờ phút này đáng yêu bao nhiêu, rồi lại khiến người ta đau lòng bao nhiêu.

Anh là tên khốn mới có thể thật sự nhẫn tâm đuổi cô đi, khiến cô sống trong hoàn cảnh tồi tệ như vậy lâu đến thế.

Ki ầu Phong Khang hối hận.

“Tốt nhất em đừng quên đêm nay.

Sau này, em phải dựa dẫm tôi cả đời.” Anh nói thầm, giọng nói có chút lạc điệu.

Cô không lên tiếng, cũng không biết có nghe thấy câu này hay không, chỉ vùi vào ngực anh khóc thút thít.

Ki ầu Phong Khang bất đắc dĩ thở dài.

Thường ngày cô rất ít khóc, xem ra trong khoảng thời gian này lạnh nhạt với cô, thật sự dọa cô rồi.

Ki ầu Phong Khang ôm Du Ánh Tuyết lên l ầu, đặt xuống giường.

Anh không đi ngay mà ng ồi ở mép giường, một tay chống bên người cô, một tay đẩy mái tóc ẩm ướt m ò hôi rồi bôi trên gò má của cô.

Ki ầu Phong Khang nhìn gương mặt nhỏ nhắn khiến anh ngày nhớ đêm mong thật chăm chú, giọng nói rất dịu dàng: “Sau này ngoan một chút, đừng chọc tôi tức giận nữa, có biết không?”

“Cháu ghét chú nhất...!Chú, bắt nạt cháu không cha không mẹ.”

Cô hất tay anh ra một cách bừa bãi, nói không rõ ràng, lông mày nhanh chóng nhíu chặt.

Ki ầu Phong Khang giữ chặt tay cô, đặt lên đỉnh đầu, cúi người xuống, môi gần như áp vào môi cô: “Rốt cuộc là ai bắt nạt ai? Hả? Không nhìn ra tôi tốt với em thì thôi, còn hờn chút là lấy Minh Đức ra chọc tức tôi, biết rõ đó là điểm yếu của tôi đúng không?”

“Là muốn chọc tức chú đó...!Chọc tức chú.

Ai cho chú...!Nổi giận với cháu...”

Cô không thật sự nghe lọt lời anh, hoàn toàn theo bản năng chống lại anh.

Cái đầu choáng váng khó chịu di chuyển, khoảnh khắc nghiêng đầu, đôi môi nóng bỏng vô tình cọ qua môi anh.

Ki ầu Phong Khang cứng đờ, nhiệt độ trong phòng tăng vọt.

Nóng đến mức khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Hô hấp và cánh tay đầu căng thẳng, môi áp lên môi cô, mắt thâm trầm, lửa dục bập bùng: “Em không để tôi dễ chịu được một ngày nào.”

Bây giờ càng khó chịu hơn.

Từ trước tới nay cơ thể của anh không chịu nổi cô trêu chọc và khiêu khích dù chỉ một xíu.

Nhưng ngày nào cô cũng khiến anh khó chịu!

Du Ánh Tuyết thở nhẹ một tiếng, chợt ngẩng đầu lên, thoáng cái cắn môi dưới của Kiều Phong Khang, giống như trả đũa mà cắn mạnh một cái.

Trong nháy mắt đó.

Thời gian như bị đóng băng.

Kiều Phong Khang chấn động kịch liệt, cảm thấy một dòng điện trí mạng xẹt qua cơ thể anh, xông thẳng vào từng tế bào trong cơ thể, khiến anh sắp phát điên.

Tốt lắm!

Bây giờ, cuối cùng là ai bắt nạt ai? Cô phản cảm sự đụng chạm của anh như vậy, hiện tại lại trêu chọc anh hết lần này tới lần khác?

Người khơi mào hẳn nhiên không biết giờ phút này mình đang làm chuyện thiêu thân gì, chỉ cắn chặt đôi môi mềm thật mỏng kia.

Cuối cùng Kiều Phong Khang cũng tìm lại được hô hấp, lại thở gấp một tiếng, cơ thể căng thẳng tới đau nhức.

Nhưng hình như con nhóc này quyết tâm không để anh dễ chịu, sau đó lại ngậm lấy môi dưới của anh thích thú mút, đáng vẻ say mê cực kỳ giống đứa bé chưa trưởng thành, lại giống yêu tinh quyến rũ chuyên hút tinh khí của đàn ông.

Con nhóc này xem môi anh thành kẹo ẻo lả hả?

“Bé con, có qua có lại, bây giờ tới lượt tôi cắn em ẻo lả.” Trong giọng nói khàn khàn của anh mang theo khát vọng mãnh liệt.

Kiêu Phong Khang nắm cầm cô, cạy răng cô ra, cho mình một xú để rút lui.

Sau đó, nụ hôn nóng bỏng, bá đạo không cho phép từ chối đặt lên đôi môi của cô.

Du Ánh Tuyết ngờ ngợ ngắc ngắc, cảm thấy quanh người bị một dòng lửa cháy mạnh bao phủ.

Vô hình đốt cô tới miệng đắng lưỡi khô, liên tục run rẩy.

Cô không chịu nổi phát ra tiếng thở gấp, cũng trong phút chốc đó, anh hôn cô.

Cô cảm giác mình như bị nuốt sống, hoặc như bị cuốn vào trong một dòng nước ấm.

Cô càng lún càng sâu, càng ngày càng không có sức.

Trong cơ thể dấy lên cảm giác khô nóng trống rỗng khiến đầu óc cô choáng váng, môi hôn nóng ẩm ướt.

Ngoại trừ thấp giọng hỗn hển rên rỉ ra, cô vô thức đưa tay bám lên vai người đàn ông, đưa bản thân tới gần môi răng của người đàn ông hơn.

Kiêu Phong Khang vì cử chỉ nhỏ bé này của cô mà càng thở nặng nhọc.

Anh thỏa mãn thở ra tiếng, không nhịn nổi, thoáng cởi đồng phục màu trắng trên người cô.

Sau đó, ngón tay thon dài sờ ra sau lưng, nhẹ nhàng gảy một cái, quần áo trên người cô cứ thế mà mở ra, bị anh thở hỗn hển vội vàng đẩy lên.

Dưới ánh đèn, thứ đầy đặn quyến rũ của cô gái gần như nảy ra, để lộ làn da trắng nõn của cô.

Hơi thở Kiêu Phong Khang lập tức nghẹn lại, hai mắt vì khát vọng mãnh liệt mà đỏ bừng lên, cho dù ngày thường có kiêu hãnh đến đâu,

giờ phút này gần như lập tức không khống chế nổi.

Nếu anh buông tha thứ tốt đẹp như vậy, chẳng phải sẽ bị trời trách phạt hay sao?

Kiêu Phong Khang nặng nề thở ra một hơi, cúi người ngậm lấy.

“Á.” Cô vừa như thỏa mãn, lại như khó chịu, cái miệng nhỏ nhắn phát ra một tiếng “Á” vừa đau đớn vừa sung sướng, cơ thể nhỏ nhỏ không kìm được mà cong lên.

Bàn tay nhỏ bé run rẩy luồn vào mái tóc ngắn của người đàn ông, ngón tay thon dài bắt lấy tóc anh.

Trên chóp mũi, trên da thịt chảy ra một lớp mồ hôi.

Cuối cùng cô làm sao vậy?

Cô không biết.

Chỉ biết là, như vậy thật khó chịu, lại chẳng hiểu sao...! Vui sướng...! Giống như lơ lửng trên mây, bay bổng trên thiên đường.

Dường như cô muốn nhiều hơn nữa.

“Cậu Kiều.” Lúc bên trong dãi sôi lửa bỏng, đột nhiên bên ngoài vang lên giọng nói của người làm.

Động tác của Kiều Phong Khang khựng lại, nhú mào, sắc mặt tàn nhẫn: “Chuyện gì?”

“Dì Lý nói tôi mang canh giải rượu lên, nói là phải uống ngay, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi ngày mai.”

Đôi mắt sâu thẳm của Kiều Phong Khang nhìn cô gái bên dưới vì tình dục mà hồng hào tươi đẹp hơn, làm sao nỡ buông tha cho cô như vậy?

Giờ phút này, anh đã mong chờ rất nhiều năm, nghĩ tới rất nhiều năm.

Lúc biến thành sự thật còn tốt đẹp hơn tưởng tượng của anh, kích thích mãnh liệt hơn, nóng bỏng hơn.

Sau này, chỉ sợ lại càng khó nhịn hơn!

“E rằng kiếp trước thiếu nợ em quá nhiều, khiến kiếp này em biến thành tiểu h ôly tới tra tấn tôi.” Kì ầu Phong Khang tự giễu, khó nhịn cắn cổ cô một cái, không dám dùng sức quá mạnh.

miễn phí

Yêu một cô bé nhỏ hơn mình cả mười tuổi, ban đầu cả mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ anh cho rằng chỉ là cảm thấy mới mẻ nhất thời, nhưng chẳng hiểu sao sự mới mẻ đó lại kéo dài tới nhiều năm.

Hơn nữa hiển nhiên không hề có cảm giác muốn hạ nhiệt.

Vì vậy, nếu cô không phải tiểu h ôly dụ dỗ anh trong bóng tối, còn có cách giải thích nào nữa?

Kì ầu Phong Khang kì ềm chế bản thân, hơi chật vật đứng dậy, âm thầm chịu đựng, mặc lại quần áo cho cô.

Mặc dù bị dục vọng mãnh liệt thúc giục nhưng anh vô cùng rõ ràng, đêm nay không phải thời điểm thích hợp để muốn cô.

Ngày mai là kỳ thi đại học, anh không thể khiến lòng cô rối tung vào đêm nay, nếu không, nói không chừng cô sẽ hận mình.

Thật lâu sau.

Kì ầu Phong Khang mới mở cửa.

Bên trong đã yên bình trở lại.

Không khí mát mẻ thổi qua, cho dù là ai cũng không nhìn ra bên trong vừa xảy ra một cuộc kích tình.

“Đút cô Du uống xong thì giúp cô ấy tắm rửa thay quần áo khác.”

Anh dặn

Cô nuốt lời, phải làm chó con!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Chắc Là Mơ Đúng Không

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dì Lý mặc kệ Du Ánh Tuyết kêu rên, giục cô xuống giường, sau đó dọn dẹp chăn nệm.

Du Ánh Tuyết bất chấp khó khăn vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, trong đầu nghĩ lát nữa sẽ nhìn thấy Kiều Phong Khang, sau khi thấy anh mình phải giải thích chuyện đột nhiên chạy về thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên trong đầu Du Ánh Tuyết xuất hiện một hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Đầu tiên là...!

Người đàn ông nằm trên người cô kích tình hôn.

Sau đó...!

Quần áo của cô bị giật ra, bàn tay ấm áp mơn trớn cơ thể cô, môi người đàn ông ngậm lấy cô.

Thậm chí Du Ánh Tuyết còn nhớ rõ xúc cảm ướt át ấm nóng kia...!Khiến cho cô gần như run chân.

Hơn nữa, chỗ chết người nhất chính là, người đàn ông kia...!Người đàn ông kia vậy mà lại là Kiều Phong Khang!

Rốt cuộc đó là mơ hay là thật?

Mặt Du Ánh Tuyết đỏ bừng, cầm bàn chải đánh răng, nhìn chằm chằm vào gương, hai tay chống lên bệ trắng men, hơi thở hỗn loạn, chuyện này, cô cũng không thể đi hỏi anh để xác thực.

Thế nhưng, nếu như là thật, vậy cũng quá.

Quá điên cu ờng, quá xấu hổ, quá không thể tha thứ.

Sao bọn họ có thể.

Lòng Du Ánh Tuyết nhất thời càng rối loạn không chịu nổi.

Nghiêng đầu, mắt thoáng cái đã thấy áo sơ mi đ ờng phục bị ném sang một bên.

Nhìn cẩn thận, trên áo lại mất hai chiếc cúc!

Chẳng lẽ, là ngày hôm qua lúc bị Ki ều Phong Khang cởi áo kéo xuống hay sao? Trong ấn tượng của cô, động tác của anh rất thô bạo.

Vậy, chuyện xảy ra tối qua là thật? Căn bản không phải nằm mơ?

“Dì Lý, sao trên áo sơ mi của tôi lại mất hai chiếc cúc? Cúc áo đâu rồi?”

Du Ánh Tuyết chạy ra ngoài, hoảng sợ hỏi, trong tay cầm cái áo.

“Tôi cất hai chiếc cúc đó đi rồi, hôm nay sẽ khâu lại cho cô Du.” Người đáp lời là một người làm khác vừa vào dọn dẹp: “Hôm qua lúc giúp cô Du cởi quần áo tắm rửa, bị tôi bất cẩn làm đứt, thật xin lỗi cô, cô Du.”

“Là cô làm đứt hả?”

Du Ánh Tuyết nửa tin nửa ngờ.

“Đúng vậy.”

“Thế tối qua chú ba...”

Câu “Có vào phòng hay không” còn chưa nói ra khỏi miệng, Du Ánh Tuyết thoáng thấy dì Lý ở bên cạnh, bắt gặp bà ấy đang dò xét nhìn mình, Du Ánh Tuyết chợt dậm im miệng, không nói nổi một chữ.

Chuyện lần trước bị dì Lý nhìn thấy đã lúng túng lắm rồi, nếu lần này lại....! Vậy cô thật sự phải về đây nữa.

“Sao thế?”

Thấy cô ngẹn lại hồi lâu không nói tiếp, dì Lý nghi hoặc hỏi một câu.

Du Ánh Tuyết chợt dạ lắc đầu: “Không, không có gì...! Tôi đi đánh răng tiếp đây.”

Dì Lý cũng không hỏi nữa: “Mau đi đi, đừng để tới giờ thì vội vội vàng vàng, còn phải chuẩn bị đồ nữa đây.”

“Tôi biết rồi.” Du Ánh Tuyết quay về nhà vệ sinh.

Bên ngoài, dì Lý chỉ huy người làm dọn dẹp phòng.

Bên trong, Du Ánh Tuyết đứng trước gương chải đầu.

Là mơ, là mơ, nhất định là mơ! Lần đầu tiên Kiều Phong Khang làm vậy với mình là ngoài ý muốn, là anh nhất thời xúc động.

Lần thứ hai, nhất định không thể nào!

Du Ánh Tuyết tự thôi miên bản thân.

Rối rắm một lúc lâu, cũng thấp thỏm một lúc lâu, cuối cùng Du Ánh Tuyết lè mề tới phòng ăn.

Lúc cô đến, Kiều Phong Khang cũng đã có mặt.

Anh mặc chỉnh tề, âu phục tinh anh ngồi ở chủ vị, nhàn nhã dùng cơm.

Du Ánh Tuyết vừa thấy anh đã gần như không nhận được lại nghĩ tới mấy hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập kia.

Cô căng thẳng đứng đó, trong lúc nhất thời cả quay đầu đi cũng không được, bước qua cũng không được.

Hơn nữa...!Chỉ nhìn anh mà tim đã đập nhanh hơn, khó có thể thích ứng.

Cô mắc bệnh tim rồi hả?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, ngày thi đầu tiên đã muốn đến muộn hả?”

Đột nhiên Kiều Phong Khang lên tiếng, giương mắt nhìn Du Ánh Tuyết.

Sâu trong mắt anh không một chút gợn sóng, sâu không thấy đáy.

“Hả? À.” Du Ánh Tuyết không ngờ anh lại chủ động nói chuyện với mình, sững sờ trong chớp mắt rồi chậm rãi bước qua, nghiêm chỉnh vào vị trí cũ của mình.

Kiều Phong Khang chủ động nói chuyện với mình là tỏ vẻ...!Muốn giảng hòa ư? Nhưng, anh cường thế như vậy.

Trong lúc chờ người làm mang bữa sáng lên, Du Ánh Tuyết không nhận được ánh mắt quan sát anh.

Anh chỉ chăm chú dùng bữa, động tác luôn tao nhã ung dung, từ đầu tới cuối, trên mặt không thấy có chút bất thường nào.

Cho nên.

Chuyện tối qua, chắc là.

Cô nằm mơ đúng không?

“Nhìn cái gì vậy?”

Kiều Phong Khang thấp giọng hỏi một câu, đột nhiên anh nghiêng đầu, ánh mắt cùng cô giao nhau.

Khuôn mặt cô đỏ lên, trái tim nhảy dựng, suýt chút nữa ném cái nĩa trong tay đi.

“Không có! Không nhìn gì hết.” Cô lắc đầu, giống như sợ lời nói của mình không có sức thuyết phục, trên mặt cười gượng, ngấm nghĩa đĩa ăn trong tay: “Chờ bữa sáng, chờ đến phát chán nên ngây ra một lúc.”

miễn phí

“Mới sáng sớm đã ngăn người, đi thi có thể phát huy tốt không?”

Kiêu Phong Khang ôm thái độ hoài nghi.

Du Ánh Tuyết phờng má.

Không phải vào những lúc thế này, nên nói mấy câu tốt lành để khích lệ cô sao?

“Đương nhiên có thể phát huy tốt.

Hôm nay là thời khắc quyết định số phận của cháu, sau này cháu có việc làm hay không, kiếm được tiền hay không, mua được nhà hay không đều dựa vào lúc này...!À, đúng rồi.”

Cô nhớ tới gì đó, đang nói đột nhiên im bặt, cẩn thận liếc mắt nhìn anh.

Kiêu Phong Khang nhìn cô, nhướn mày, chờ cô nói tiếp.

“Cháu phải nói rõ trước, cháu không phải chó con.” Cô ngẩng ngay ngắn lại, nhếch cằm lên, nhờ vào đó che giấu sự chột dạ của mình, cố gắng lấy lại chút mặt mũi: “Tối qua cháu về, không phải cháu tự nguyện.

Chú cũng biết mà, là con nhóc Phùng Linh Nhi kia đưa cháu về, nên cháu mới về đây.

Nếu không...!Cháu sẽ không trở về nơi này.”

Câu nói sau cùng, giọng càng ngày càng thấp, đến cuối nhẹ đến mức khiến cô cũng không nghe thấy.

Hoàn toàn không có chút sức thuyết phục nào.

Đúng là bướng bỉnh.

Sĩ diện tới chết! Thật ra, một mình cô ở bên ngoài, không được cái này, cái kia cũng không được, đáng lẽ nên trở về từ sớm mới phải, cố tình lại không hạ mặt mũi xuống được mà thôi.

“Quả thực cháu không phải chó con.” Kì ầu Phong Khang buông nĩa, đứng dậy, tự tay rót một ly sữa bò nóng, đổ yến mạch cán dẹp vào rồi đẩy tới trước mặt cô.

Anh lạnh nhạt liếc cô một cái, nói: “Chó con còn nghe lời hơn cháu, biết đi đâu hơn cháu.”

“Này!” Cô kháng nghị.

Anh vậy mà lại so sánh cô với chó con! Hơn nữa, so ra cô còn chẳng bằng một con chó! Hơi quá đáng đó!

“Đừng chỉ trừng mắt, cầm lên, uống hết đi.” Anh đứng một bên, cầm hất về phía yến mạch.

Du Ánh Tuyết bất mãn lắm lắm một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu uống sữa.

Đang uống lại nhớ tới chuyện máy hút ẩm và canh gà mà dì Lý nói với mình hôm đó, trong lòng cô hơi thấp thỏm, không nhìn được muốn chứng thực.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu lên, mở miệng: “À, chuyện là, chú ba, cháu muốn hỏi một chuyện.”

Kì ầu Phong Khang căn bản không để ý lời cô nói, chỉ nhìn vào môi cô, nhìn mảng trắng noãn trên đôi môi hồng kia, ánh mắt nặng nề

Sau đó, anh thò tay lau sữa đi.

Động tác vừa phải, nhiệt độ trên đầu ngón tay lại khiến tim cô nhảy dựng.

Đây... Động tác này, chẳng lẽ không phải động tác nhỏ chỉ người yêu với nhau mới có hả, sao anh có thể làm với cô tự nhiên như vậy?

Cô thở nhẹ một tiếng, chống lại ánh mắt sâu thẳm dịu dàng của anh mới vô thức vội vàng nghiêng mặt đi.

Môi cọ qua ngón tay thon dài của anh.

Một lúc lâu sau, dường như độ ấm trên ngón tay anh vẫn còn, khiến cô bị bỏng, trong đầu cô trống rỗng, vô thức lấy tay lau môi.

“Không phải có chuyện muốn hỏi tôi à, hỏi cái gì?”

Kiêu Phong Khang cúi người, từ trên cao nhìn xuống cô.

Thân hình anh cao lớn, cái bóng phủ xuống giống như một tấm lưới dày đặc, bao trùm lấy cô.

Du Ánh Tuyết lắc đầu, uống sữa, âm ờ nói: “Quên rồi.”

Có nhiều vấn đề đến đâu, bây giờ cũng không thể nào hỏi được.

Càng đừng nhắc tới chuyện tối qua rốt cuộc là thật hay mơ.

Làm sao bây giờ? Cô phát hiện, trái tim cô thật sự mắc bệnh rồi! Còn đập nhanh như vậy nữa, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Một bữa sáng ăn tới hải hùng khiếp vía, không tiêu hóa nổi.

Lúc Du Ánh Tuyết rời khỏi phòng ăn, vốn tưởng rằng Kiêu Phong Khang đã đi từ lâu, không ngờ rằng anh vẫn còn ở nhà.

Kiêu Phong Khang ngồi trong xe, cửa sổ xe hạ xuống, để lộ một bên gương mặt.

Thấy cô bước ra, anh ấn còi: “Lên xe.”

Thế nên, anh đưa cô đi thi?

Du Ánh Tuyết không sĩ diện cái lão nữa.

Ai mà không muốn ngồi xe sang chứ? Thoải mái hơn chen lấn trên tàu điện ngầm.

Cô mang theo túi sách, chuẩn bị ngồi ghế sau, lại bị Kiều Phong Khang trực tiếp gọi vào ghế lái phụ.

Hai người ở chung trong không gian hạn hẹp trong xe.

Chẳng hiểu sao Du Ánh Tuyết vô cùng hồi hộp.

Kiều Phong Khang không bao giờ nói nhiều, vì vậy trên đường đi hai người đều không trao đổi với nhau.

Trong đầu Du Ánh Tuyết rối bời, mấy chuyện lẫn lộn với nhau, tất cả đều có liên quan tới Kiều Phong Khang.

Rõ ràng sắp thi đại học, nhưng cô lại chẳng có tâm trạng xem lại bài.

Thật sự là đủ rồi!

Cuối cùng, lúc xe dừng trước cổng trường, Kiều Phong Khang mới mở miệng hỏi: “Mang đủ đồ chưa?”

“Dạ, cháu kiểm tra cẩn thận rồi, không để quên thứ gì cả.”

Kiều Phong Khang gật đầu.

Du Ánh Tuyết liếc học sinh ở cổng, chiếc xe này của anh đỗ trước trường học thật sự có chút chói mắt, tầm mắt của mọi người đều tập trung về phía bọn họ.

Đồng thời cũng có người nhận ra bọn họ, trong mắt đều là ngạc nhiên và khó tin.

Du Ánh Tuyết vẫn có chút không thích ứng được: “Cháu vào trước đây, chú cũng đi đi.”

Dứt lời, cô đẩy cửa ra, muốn bước xuống.

Kiêu Phong Khang giữ tay cô, cô khẽ giật mình, vô thức muốn rút ra, nhưng anh hơi dùng sức, không buông tay.

“Được, tôi có thể đồng ý với cháu.

Thế nhưng.” Lái sang chuyện khác, anh lại gật đầu, câu tiếp theo, anh cố ý nói rất nhỏ, giống như phả hơi vào tai cô: “Điều kiện tiên quyết, tốt nhất cháu đừng có trêu chọc tôi hết lần này tới lần khác.”

Lần trước ở phòng sách cũng vậy.

Hôm qua ở phòng ngủ cũng thế.

Hết lần này tới lần khác, bộ dạng cô vô tội giống như người bị hại.

Du Ánh Tuyết phồng má, sau đó trừng anh.

Thế nên, kết quả, đầu là lỗi của cô? Cô trêu chọc anh lúc nào chứ?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Bạn Trai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cháu phải đi thi, cháu xuống xe đây.” Du Ánh Tuyết không tranh luận với Kiều Phong Khang nữa, cô bu ãn bực bước xuống xe.

Đầu óc cô ngột ngạt đi vào trường, h ãn nhiên không chú ý tới mấy chữ “hết lần này tới lần khác” của anh.

Ánh mắt Kiều Phong Khang luôn dõi theo bóng lưng mảnh khảnh kia.

Cho đến khi cô hoàn toàn biến mất trong đám đông mới chịu rời mắt, lái xe chạy đi.

Tâm trạng của anh rất tốt.

Một bên khác.

Mặc dù hai câu cuối cùng không đạt thành nhận thức chung với chú ba, nhưng hiện tại xem như hai người giảng hòa, hơn nữa, cô cũng không còn không nhà để về nữa, đi ãu này khiến tâm trạng cô tốt lên rất nhiều.

Chỉ là, cuối cùng vẫn nhớ đến cảnh tượng như mơ mà không phải mơ tối qua một cách khó hiểu.

Nếu như đó là thật, đáng lẽ biểu hiện của chú ba hôm nay không thể bình thường như vậy mới phải.

Nhưng nếu là giả...!

Cô vậy mà lại làm mộng xuân.

Mười tám tuổi mơ thấy mộng xuân thì cũng hiểu được, nhưng đối tượng trong giấc mơ lại là chú ba của ch ãng chưa cưới của mình...!Chuyện

này, không khỏi quá hoang đường.

Du Ánh Tuyết đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên điện thoại trong túi vang lên.

Cô lấy điện thoại ra, cúi đầu xem, là một tin nhắn đến từ Ki ầu Minh Đức.

“Ánh Tuyết, em phải thi tốt đó, nhất định không được để ch ồng tương lai của em là anh mất mặt.

Đúng r ồi, nửa tháng sau chuẩn bị “tiếp giá”, cậu đây được nghỉ, trở về thăm em.”

Du Ánh Tuyết đọc tin nhắn, sửng sốt một lúc lâu.

Cách màn hình, trong đầu cô còn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười luôn luôn cà lơ phất phơ của Ki ầu Minh Đức.

Người này, là ch ồng chưa cưới của cô...!Đối tượng cô phải chung thủy...!

Nhưng tối qua cô lại xem chú của anh ta thành đối tượng mộng xuân một cách hoang đường.

Nếu để Ki ầu Minh Đức biết, e rằng kết quả sẽ...!

Du Ánh Tuyết lắc đầu, căn bản không dám nghĩ đến hậu quả đó.

Thất vọng, đau khổ, chẳng lẽ chỉ có một mình Ki ầu Minh Đức?

Cha mẹ của Ki ầu Minh Đức xem cô con dâu mà đối đãi nhi ều năm như vậy.

Trong lúc nhất thời, áy náy giống như dây leo nhanh chóng bò đầy lòng Du Ánh Tuyết, tiến vào mọi góc ngách.

Cô hít sâu một hơi, rồi thở ra một hơi buồn bực, cầm điện thoại trả lời lại: “Biết rồi, em ở nhà chờ anh.”

Gửi tin nhắn xong, Du Ánh Tuyết đi vào trường thi, tắt điện thoại.

Phùng Linh Nhi cũng vào theo, sau khi hai người cùng động viên nhau thì tiếng chuông vang lên, ngay sau đó cuộc thi diễn ra hồi hộp mà có thứ tự.

Cả ngày đầu căng thẳng thi cử.

Sau khi thi xong môn Toán đã là năm giờ chiều.

Tuy rằng Du Ánh Tuyết luôn nghĩ tới tin nhắn của Kiều Minh Đức, nhưng nhớ tới việc Kiều Phong Khang nói sẽ đón cô về nhà, cô vẫn khó nén vui vẻ.

Lúc Du Ánh Tuyết trở về phòng ngủ dọn đồ đạc, mấy bạn học khác trong phòng cũng đang dọn dẹp, bên trong lộn xộn cả lên.

Đồ của cô ít, nhỏ gọn, rất dễ thu dọn.

Du Ánh Tuyết đang ngồi dưới đất xếp đồ, đột nhiên cửa phòng ngủ bị đẩy vào từ bên ngoài.

Chỉ nghe thấy Thanh Nhi lao vào ngạc nhiên hét toáng lên: “Các đồng chí, tớ lại gặp anh ấy rồi! Nam thần đó! Lại đẹp trai tới độ cao mới! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, tớ sắp mê chết rồi!”

“Ai thế? Đến nỗi cậu khoa trương như vậy?”

“Còn là ai được nữa! Người đó đó!” Hai tay Thanh Nhi kích động gõ lên máy hút ẩm trên tường.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu.

Anh đến rồi ư?

“Có thật sự đẹp trai như cậu nói không?”

Trong phòng ngủ, mấy cô gái chưa từng gặp Kiêu Phong Khang rõ ràng mang theo thái độ hoài nghi.

Thanh Nhi là một người cực kỳ mê trai, thấy trai đẹp là không bước chân nổi.

“Không tin thì cậu tự đi xem đi, ngay dưới ký túc xá của chúng ta.

Tớ đảm bảo mấy oppa chân dài mà cậu thích không chỉ thua kém một chút thôi đâu.”

“Anh ta tới dưới ký túc xá của chúng ta rồi hả?”

Người tiếp lời chính là Du Ánh Tuyết mãi vẫn không lên tiếng.

Không đợi Thanh Nhi gật đầu, cô đã đứng dậy ra khỏi phòng.

Chỉ cần đứng trên hành lang, liếc xuống đã nhìn thấy anh.

Trong đám học sinh trẻ tuổi, anh đứng đó, chín chắn đến tận tột, khí thế nghiêm nghị.

Khí chất trưởng thành và kiêu ngạo kia, những cậu trai trẻ tuổi bên cạnh không thể sánh được.

“Xem đi xem đi, có phải rất đẹp trai hay không?”

“Oppa chân dài phiên bản đời thực!”

“Dáng như người mẫu, mặt như siêu sao, thân thể giàu có, má oir, nếu ai là người phụ nữ của anh ấy thì quá hạnh phúc.”

Sau khi tiếng bàn tán như thủy triều vang lên, bên tai lại phát ra tiếng thét ngạc nhiên: “Ôi! Anh ấy nhìn về phía chúng ta kìa!”

“Không phải là nhìn tớ chứ?”

Thanh Nhi khoa trung ôm ngực: “Không được, tớ sắp nghẹt thở rồi.”

Tình cảnh khoa trương như vậy, Du Ánh Tuyết đã dần dần quen rồi.

Cô ở tầng năm, Kiêu Phong Khang ở tầng một, cách khoảng cách xa như vậy, tầm mắt của bọn họ giao nhau giữa không trung.

Kiêu Phong Khang không lên tiếng, chỉ giờ điện thoại trong tay.

Du Ánh Tuyết lập tức hiểu, lấy điện thoại của mình ra.

Một giây sau, anh đã gọi điện tới.

Du Ánh Tuyết cảm thấy ánh mắt mấy cô gái bên cạnh bao gồm Thanh Nhi đều quét về hướng mình, giống như tia X-quang, khiến da đầu cô căng chặt.

“Chú ba.” Cô hạ giọng hỏi, tránh mấy cái lơ tai dựng đứng bên kia.

“Đã thu dọn xong hết rồi chứ?”

“Vâng.

Cũng xong rồi.”

“Đề tôi lên.”

“Đừng, chú đừng lên đây.” Du Ánh Tuyết liếc đám con gái kích động bên cạnh: “Cháu ít đồ, cháu tự mình xuống.

Chú ở đó chờ cháu đi.”

Du Ánh Tuyết không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Thật ra là bởi vì...!Không chịu nổi mấy ánh mắt như muốn thiêu cháy cô bên kia.

Con gái mê trai đúng là quá kinh khủng.

Có đi ầu...!

Ki ầu Phong Khang thật sự có đi ầu kiện để người ta say mê.

Có lẽ ăn sạch trai gái già trẻ cũng không phải nói ngoa.

Nếu ai là người phụ nữ của anh, tạm thời không bàn chuyện có phúc, mỗi ngày cần hoa đào cho anh cũng đã đủ khiến người ta phi ền lòng r ấ?

Nhưng...!Chờ đã...!

Tại sao cô lại nghĩ chuyện này? Người phụ nữ của anh đâu có liên quan gì tới cô.

Đây là chuyện cô Tô nên quan tâm mới phải.

Du Ánh Tuyết cảm bản thân nghĩ ngợi lung tung, cúp điện thoại, Thanh Nhi trực tiếp ép tới.

“Cậu được đó, Ánh Tuyết, thì ra cậu giấu kỹ như vậy.

Nói cả một lúc lâu như thế, cuối cùng nam th ần là bạn trai của cậu, cậu lại chẳng thềm nói tiếng nào, không khỏi quá bình tĩnh r ấ đó? Không! Là cậu quá có phúc!”

Bạn trai ư...!

“Ai bảo anh ta là bạn trai của tớ?”

Du Ánh Tuyết đẩy Thanh Nhi giả vờ muốn kéo tay cô ra, cúi đầu, lại nhìn thấy bóng dáng lỗi lạc kia, tim đập rộn lên, ngoài miệng thì bảo: “Cậu không phát hiện tuổi của bọn tớ chênh lệch hơi nhi ầu hả?”

Nói thật, mặc dù Ki ầu Phong Khang đã ba mươi, nhưng trông rất trẻ tuổi, thứ duy nhất thể hiện rõ độ tuổi chỉ có khí thế thành thực kia.

“Bây giờ đang thịnh hành kiểu ông chú có được không? Tớ thích loại đàn ông như vậy đó.

Cậu ngó thử mấy tên con trai phía dưới xem, ai có thể sánh bằng anh ấy?”

Lời Thanh Nhi nói ngược lại không sai.

“Anh ta thật sự không phải bạn trai tớ, chỉ là chú của tớ.

Chú ba của tớ.” Cô nhấn mạnh hai chữ “Chú ba”.

Đúng vậy, anh là chú, cũng chỉ là chú mà thôi!

Nhìn dáng vẻ tiếc nuối của Thanh Nhi, Du Ánh Tuyết mới trầm giọng nói thêm một câu: “Cậu đừng quan tâm lung tung, tớ đã có bạn trai từ lâu rồi.”

“Thật hả?”

Thanh Nhi nửa tin nửa ngờ.

“Lừa cậu thì tớ là chó con.

Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, tớ mang đồ xuống lầu đây.”

Còn nói tiếp với cô ấy, chắc chắn sẽ không dứt được.

Du Ánh Tuyết xách theo vali xuống lầu, Kiều Phong Khang bước tới, không tự nhiên lắm nhận lấy vali trong tay cô.

Cho dù không quay đầu lại, Du Ánh Tuyết vẫn có thể cảm giác được những ánh mắt hâm mộ phía sau.

Ừm!

Nói thật, cảm giác này thực sự có thể thỏa mãn lòng hư vinh của bất kỳ người phụ nữ nào.

Đi bên cạnh Kiều Phong Khang, tỷ lệ quay đầu lại gần như là 200%, có đi đâu...!Sao hai người bọn họ lại bị xem thành người yêu chứ?

Lên xe của Kiều Phong Khang, xe chạy được một lúc, Du Ánh Tuyết mới phát hiện căn bản không phải đường quay về biệt thự.

“Chúng ta không về nhà à?”

Du Ánh Tuyết hỏi.

“Ra ngoài ăn.”

Du Ánh Tuyết không nói gì, gật đầu.

Nhiều năm như vậy, cô và Kiều Phong Khang có rất ít cơ hội ra ngoài ăn cơm, bình thường đều là cả nhà họ Kiều cùng ăn chung với nhau.

Hôm nay, có lẽ là để khao cô thi đại học, cũng là vì khó khăn lắm hai người mới làm hòa.

Trên đường đi Du Ánh Tuyết nghĩ, chẳng mấy chốc, xe đã dừng lại trước một nhà hàng Michelin.

Kiều Phong Khang giao chìa khóa xe cho nhân viên nhà hàng, dẫn Du Ánh Tuyết bước vào.

Trong cả quá trình, Kiều Phong Khang chọn đồ ăn, nhưng Du Ánh Tuyết phát hiện, tất cả các món vậy mà đều là thứ mình thích ăn.

Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm vào đồ ăn trong chốc lát rồi lại nhìn Kiều Phong Khang.

Sở thích của cô, anh đều rõ ràng, hay....! Chẳng qua chỉ là trùng hợp?

“Nhìn cái gì đó?”

Kiều Phong Khang cảm nhận được ánh mắt thăm dò của Du Ánh Tuyết, giương mắt lên nhìn thẳng vào mắt cô.

“Không có gì, cháu chỉ cảm thấy chú rất biết gọi món, vừa khéo món nào cháu cũng thích.” Du Ánh Tuyết cười cần đưa lên, ăn luôn mồm luôn

miệng.

Trùng hợp, cũng không đến nỗi trùng hợp nhiều như vậy chứ?

Thế nên...!

Tuy rằng bình thường đáng vẻ của chú ba luôn lạnh như băng, lại hung dữ nữa, nhưng thật ra giống như lời dì Lý nói, anh đối xử với mình xem như rất tốt đúng không?

“Hôm nay thi thế nào?”

miễn phí

Kiêu Phong Khang không tiếp tục chủ đề của cô.

Sở thích của con nhóc này, anh nghĩ, có lẽ không ai có thể biết rõ hơn so với anh.

Ví dụ như, cô thích tem, sách, tranh, CD, thậm chí ngay cả việc cô thích phim hoạt thế loại gì, anh cũng rất rõ ràng.

“Xem như suôn sẻ.” Du Ánh Tuyết nhớ tới gì đó, cắn đầu đũa, ánh mắt thăm dò nhìn Kiêu Phong Khang:

“Lần trước trợ lý Nghiêm nói, nếu như cháu thi tốt, chú sẽ cân nhắc việc cho cháu tới đại học Bắc An, có thật như vậy không?”

Kiêu Phong Khang không ngần ngại nhìn cô một cái: “Giả đấy.”

Không hề do dự, đơn giản dứt khoát.

Du Ánh Tuyết bị nghẹn nửa ngày mới thốt ra được hai chữ từ trong cổ họng: “Lừa đảo.”

Cô không dám nói quá lớn, chỉ nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng nhận được kết quả như vậy, Du Ánh Tuyết lại không có phản ứng mạnh như lúc biết phải thi đại học An Lập ban đầu.

Không, nói đúng ra, bây giờ cô có xu hướng học đại học An Lập hơn.

Không phải là sau khi mình bị Kiêu Phong Khang bức ép đã bị nô lệ hóa rồi chứ? Ngay cả suy nghĩ bình thường cũng không có.

Du Ánh Tuyết không nhận được, trong lòng âm thầm mặc niệm thay bản thân mình.

“Việc làm thêm sau khi tốt nghiệp, cháu đã có ý tưởng gì chưa?”

Giọng nói của Kiêu Phong Khang kéo lại suy nghĩ bay xa của cô.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Thi đại học quá bận rộn, còn chưa nghĩ được nhiều như vậy.

Chỉ có thể chờ thi xong thì tìm chung với Phùng Linh Nhi.”

Kiêu Phong Khang nhướng mày, trong mắt có ý cười nhàn nhạt.

Xem như con nhóc này là có một lần thức thối, không đối chọi lại với anh..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Trái Tim Đập Thành Thịch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên kia, cửa nhà hàng.

Tô Hoàng Quyên vừa tiến nhà sản xuất bàn việc người phát ngôn với mình đi, đợi người đại diện của mình - Trần Minh lái xe tới.

Một phút sau, xe của Trần Minh đã tới cửa.

Lúc Tô Hoàng Quyên gõ khẩu trang xuống, Trần Minh nói: “Biết vừa rồi tôi nhìn thấy xe của ai ở bãi đỗ xe không?”

“Xe của tổng giám đốc Kiều đổ ngay bên cạnh tôi.”

Tô Hoàng Quyên ngẩng vào xe, lấy đồ trang điểm từ trong túi ra, thuần thực trang điểm lại, cả quá trình tốn chưa đến ba mươi giây.

“Anh đi trước đi, lát nữa tôi tự về” Cô ta xuống xe, đóng cửa, động tác tao nhã.

“Nhớ kỹ lời tôi nói, tranh thủ giành được người phát ngôn của tập đoàn Kiều Thanh!” Trần Minh hạ giọng nhắc nhở sau lưng cô.

Tô Hoàng Quyên không để ý tới anh ta.

Người phát ngôn của tập đoàn Kiều Thanh, từ trước tới nay chưa từng là mục tiêu của cô ta.

Tô Hoàng Quyên lại đẩy cửa tiến vào nhà hàng, bà chủ của nhà hàng - Trịnh Thanh Vy nhìn thấy cô ta, lần nữa ra đón: “Sao thế? Để quên đồ gì à?”

“Nghe nói Phong Khang đang ở đây, sao ban nãy cô không nhắc với tôi câu nào?”

Trịnh Thanh Vy là người vợ được Hồ Minh Tuấn cưới hỏi đám hoàng vào hai năm trước, tuy rằng quan hệ vợ chồng vô cùng không tốt, nhưng dù sao cũng là người trong giới, tất nhiên cũng quen biết với đám Tô Hoàng Quyên.

“Cô không hỏi nên tôi cũng không nói.”

“Anh ấy đang ăn cơm với ai? Là đám người của Hồ Minh Tuấn à?”

Trịnh Thanh Vy không trả lời thẳng, chỉ bảo: “Không phải bọn họ, chỉ có hai người.”

“Khách hàng?”

Trịnh Thanh Vy lắc đầu.

Tô Hoàng Quyên cứ cảm thấy vẻ mặt Trịnh Thanh Vy có chút kỳ lạ: “Sao cô nói chuyện cứ ấp a ấp úng vậy, cuối cùng anh ấy đang ăn cơm với ai?”

“Là một cô bé.” Trịnh Thanh Vy thấy không giấu được nữa bèn nói thẳng: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp cô bé đó, cũng là lần đầu tiên Phong Khang đích thân tới nhà bếp dọn đồ khẩu vị.”

Lúc cô ta nói lời này thì liếc Tô Hoàng Quyên.

Trong lòng Tô Hoàng Quyên đã hiểu được bảy tám phần, sắc mặt thay đổi: “Là học sinh đúng không?”

Tuy là câu hỏi, nhưng lúc này trong lòng đã biết rõ ràng.

Trịnh Thanh Vy hỏi: “Cô biết à?”

Tô Hoàng Quyên nắm chặt túi xách trong tay, đôi môi đỏ mọng mím chặt.

Hiển nhiên cảm giác ngày đó không phải do cô ta nhạy cảm.

Người như Ki ầu Phong Khang, vậy mà lại có thể tự hạ mình đến nhà bếp, chỉ để làm hài lòng khẩu vị của con bé kia, đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Tình cảm của anh với cô, rốt cuộc đã đến bước kia chưa? Chỉ là cảm giác mới mẻ đơn thuần, hay là có chút thích? Hay là...! Yêu đến tận xương tủy?

Trong lòng Tô Hoàng Quyên buồn phiền, cô ta bình tĩnh lại, đi đầu chỉnh cảm xúc của bản thân rồi nói: “Tôi vào xem thử.”

Một bên khác.

Lúc Du Ánh Tuyết và Ki ầu Phong Khang đang ăn ngon lành, cửa phòng bị người ta nhẹ nhàng đẩy vào từ bên ngoài.

Du Ánh Tuyết chỉ cho là nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, vô thức nhìn về phía cửa.

Thấy người tới, cô hơi kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn Ki ầu Phong Khang ngồi bên cạnh mình.

Ki ầu Phong Khang cũng nhìn thấy cô ta.

“Thì ra anh thật sự ở đây.” Tô Hoàng Quyên cười vô cùng xinh đẹp, quen thuộc đi thẳng tới.

“Ừ.” Anh đáp lại rất lạnh nhạt, trên mặt không thay đổi cảm xúc quá nhiều, không ngạc nhiên không vui mừng.

“Ban nãy lúc vừa chuẩn bị về, Trịnh Thanh Vy thuận miệng nhắc với em một câu, khi đó em mới biết anh và Ánh Tuyết đang ăn cơm ở đây.” Tô Hoàng Quyên cười đến gần bàn, nhân viên phục vụ đã kéo một cái ghế khác bên cạnh Ki ầu Phong Khang.

Cô ta lễ độ khéo léo hỏi: “Em ngồi ở đây sẽ không làm phiền chứ?”

Kiêu Phong Khang hơi nhú mày.

Ở bên cạnh Du Ánh Tuyết, anh không thích bị người khác quấy rầy, Trịnh Thanh Vy đúng là nhieu chuyện.

Tô Hoàng Quyên không bỏ qua thay đổi nho nhỏ trên mặt anh, ngoài miệng không nói, ngược lại nụ cười càng thân thiết hơn nhìn Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết, chị ng ẩ đây, em sẽ không để bụng chứ?”

Du Ánh Tuyết chỉ mới gặp Tô Hoàng Quyên tổng cộng hai lần, cô ta mở miệng gọi một tiếng “Ánh Tuyết” vô cùng thân thiết, Du Ánh Tuyết sẽ không từ chối cô ta.

Hơn nữa...!

Cô ta và chú ba là người yêu chân chính, bọn họ cùng ng ẩ ăn cơm, đương nhiên, làm gì phải trưng c ầu ý kiến của cô? Cô có tư cách gì nói để bụng?

Du Ánh Tuyết cười, tỏ ra vô cùng nhiệt tình: “Đương nhiên là được.

Chị là bạn gái của chú ba mà, nói không chừng sau này tôi còn phải gọi chị một tiếng thím ba.

Chú ba, đúng không?”

Tô Hoàng Quyên bị chọc cười.

Xưng hô thím ba này, cô ta rất thích.

Du Ánh Tuyết vô thức dời mắt về phía Kiêu Phong Khang, nào biết ánh mắt anh lập tức u ám như bị một màn sương lạnh bao phủ, giống như con sư tử hung dữ đang ẩn nấp kỹ.

Du Ánh Tuyết rung mình, suýt nữa đôi đũa trên tay rơi xuống bàn.

Mình lại chọc giận anh ở đây rồi, khiến anh hù dọa mình như vậy?

“Phong Khang, cô cháu gái này của anh nói chuyện đáng yêu quá.

Em rất thích.” Tô Hoàng Quyên xem như không nhìn thấy dòng điện chạy giữa ánh mắt của bọn họ, trong lúc nói chuyện thì ân cần gấp thức ăn cho Du Ánh Tuyết.

“Đáng yêu hả?”

Giọng điệu Kiều Phong Khang rét lạnh, ánh mắt liếc qua Du Ánh Tuyết: “Tôi lại cảm thấy cực kỳ đáng hận.”

Du Ánh Tuyết không phục.

Rốt cuộc mình đáng hận ở đâu, rồi lại đắc tội quý ngài này ở đây rồi hả?

Nhưng dáng vẻ nắng mưa thất thường của Kiều Phong Khang không dễ chọc vào, khiến cô cho dù tức giận cũng không dám xả ra, chỉ có thể cằn nhằn đâm lung tung đờn trong bát, tỏ vẻ biểu tình.

Làm gì có ai như vậy chứ? Thế mà mắng cô trước mặt bạn gái như anh!

Đúng vậy, cô đâu có đáng yêu? Có đáng yêu cũng không đáng yêu bằng bạn gái anh! Trong mắt anh, chỉ sợ cô chẳng có điểm nào tốt gì.

Du Ánh Tuyết lẩm bẩm oán giận.

Cô hoàn toàn không chú ý tới, mình vậy mà lại so sánh bản thân với Tô Hoàng Quyên một cách khó hiểu.

Giờ phút này, Tô Hoàng Quyên ở bên cạnh càng chắc chắn ý nghĩ của mình.

Ánh mắt Kiều Phong Khang nhìn Du Ánh Tuyết cũng khiến cô ta ghen tị.

Với những người phụ nữ khác, anh luôn luôn kiên định, cho dù là xinh đẹp, quyến rũ, ngực căng mông nở, ánh mắt của anh cũng không có một

xú rung động nào.

Vì thế nên nhiều năm như vậy, Tô Hoàng Quyên chưa từng lo lắng người đàn ông này sẽ thuộc về người khác.

Thế nhưng...!

Tới giờ cô ta mới hiểu, không rung động là vì không thêm đề ý.

Không thêm đề ý là vì những người phụ nữ đó đều không phải người mà anh đang yêu.

Mà không phải người anh đang yêu, là vì những người đó không phải Du Ánh Tuyết!

Mỗi cảm xúc dù nhỏ bé của anh đều bị con nhóc Du Ánh Tuyết này ảnh hưởng.

Thậm chí còn không thêm e dè.

Nghe thì không thể tưởng tượng nổi, nhưng cố tình đó là sự thật không thể lảng tránh.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy đất trời đảo lộn, bọt nước đau xót nổi đầy cả trái tim, ngoài mặt vẫn phải cố hết sức duy trì sự tao nhã, nói khẽ cười duyên với Kiều Phong Khang.

“Lần trước anh nhận lời đi thăm cha em, vậy mà mãi vẫn không thấy bóng dáng, ngày nào cha em cũng nhướng cổ chờ.”

“Tôi sẽ bớt thời gian qua.”

“Tốt nhất là có thể dẫn theo bác trai, đã lâu lắm rồi cha em không đánh cờ với bác trai, ông ấy rất ngứa tay.”

“Ông cụ cũng từng nhắc tới chuyện này.”

Hai người Tô Hoàng Quyên và Kiêu Phong Khang không tự nhiên lắm trò chuyện.

Cả quá trình, Kiêu Phong Khang không nhiều lời, thái độ lạnh nhạt.

Nhưng Tô Hoàng Quyên là phát thanh viên, rất biết nói chuyện, bầu không khí hoàn toàn không lạnh xuống.

Hai người mãi trò chuyện, không biết Kiêu Phong Khang cố ý hay vô tình, vậy mà lại mặc kệ Du Ánh Tuyết, thậm chí còn không thèm nhìn cô.

Du Ánh Tuyết ngồi một bên nhìn bọn họ.

Ừ...!

Bọn họ trai tài gái sắc, gia thế tương đương, thật sự rất xứng đôi.

Lúc trước có tờ báo lá cải tiết lộ rằng, bọn họ sẽ sớm đính hôn, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, nghĩ tới thì việc vui của bọn họ cũng gần rồi.

Đến lúc đó, cô Tô chính thức bước vào nhà họ Kiêu, đến ngôi biệt thự kia, mình phải đi đâu bây giờ?

Du Ánh Tuyết nghĩ tới những chuyện này, chẳng hiểu sao tâm trạng suy sụp.

Nhìn hai người bọn họ trò chuyện vui vẻ, mình hoàn toàn không chen vào được nửa câu, nhìn Tô Hoàng Quyên thân mật gấp thức ăn cho anh, cảm giác mình ở đây rất dư thừa.

Bọn họ là người yêu, một người không chút liên quan như cô ở lại đây để làm gì chứ?

Đúng là một cái bóng đèn vô hình mà.

Càng nghĩ, Du Ánh Tuyết càng cảm thấy ngượng ngùng.

Cô nhấc mí mắt lên nhìn bọn họ, mắt húng gầy còm trong bát.

Đồ ăn vốn dĩ cảm thấy rất ngon, đến cuối cùng lúc đưa vào trong miệng chỉ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Ngực, hơi khó chịu.

Du Ánh Tuyết cảm thấy có lẽ cô nên ra ngoài hít thở không khí, nếu không cũng sẽ ngột ngạt đến chết.

“Hai người cứ trò chuyện đi, cháu ra ngoài đi vệ sinh.” Du Ánh Tuyết đột nhiên lên tiếng, cũng mặc kệ bọn họ có trả lời hay không, đặt đĩa xuống rồi đứng dậy.

Bởi vì tâm tư cô rối bời, hoàn toàn không chú ý tới nhân viên phục vụ đang bưng mấy bát yến chưng tuyết lên đi tới, lúc đứng dậy, bả vai thoáng cái đụng vào tay nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ cũng vì động tác quá mức đột ngột của cô mà không kịp né tránh.

“Cẩn thận!” Chỉ nghe nhân viên phục vụ hốt hoảng kêu lên, mắt thấy súp trong tay sắp đổ ra ngoài, tránh cũng không tránh kịp.

Trong lòng căng thẳng.

“Ánh Tuyết!”

Kiêu Phong Khang khẽ gọi một tiếng, theo bản năng đưa tay qua cản, cản tổ yến chưng rơi đổ ra khỏi bát, tránh văng lên người cô làm bị thương, tay kia dùng sức kéo khuỷu tay của cô, kéo cô vào khu vực của mình.

Du Ánh Tuyết bị anh kéo tới cơ thể lão đảo, cả người ngã ngửa lên đùi anh.

Súp ngược lại không làm cô bị bỏng, nhưng...!

Dưới hông là cặp đùi rắn chắc mạnh mẽ của người đàn ông.

Cách váy ngắn thật mỏng, cô vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh nam tính tỏa ra từ cơ chân của anh, mọi thứ như đang thiêu đốt cô, từ trên mông cô lan tới bắp đùi, sau đó nhanh chóng lan đi toàn thân.

Cơ thể cô cứng ngắc, không dám nhúc nhích chút nào.

Ánh mắt của Tô Hoàng Nguyên bên cạnh như bị dính đóng vào.

Hai người bọn họ...!vậy mà lại, ôm ôm ấp ấp, h ồ n nhiên không để ý tới sự có mặt của cô ta.

“Sao r ồi? Có bị văng trúng không?”img

Ở bên cạnh, nhân viên phục vụ liên tục nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh Ki ều! Thật sự rất xin lỗi.

Là tôi bất cẩn quá.”

Đối phương vừa khom lưng vừa cúi đầu.

Ngài Ki ều là khách siêu VIP của nhà hàng bọn họ, lại là bạn của ông chủ, là nhân vật lớn mà kiêu gì anh ta cũng không đặc tội nổi.

Ki ều Phong Khang xua tay nói: “Đi xuống đi, sau này chú ý một chút.”

Du Ánh Tuyết không bị thương, anh cũng không làm khó người khác.

Thứ nhất là nể mặt Trịnh Thanh Vy, thứ hai là vì hiện tại tâm trạng anh rất tốt.

“Làm sao bây giờ? Đã bỏng tới đỏ lên r ồi, sẽ không nổi mụn nước chứ?”

Du Ánh Tuyết lăm lăm thì thào, theo bản năng cúi đầu, thổi vào vết bỏng trên cánh tay của anh.

Lần này, tới lượt cơ thể Kiều Phong Khang hơi cứng, hô hấp thoáng cái mất tự nhiên.

Ấn đường Kiều Phong Khang giật giật..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Vô Cùng Hưởng Thụ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây...!đây chính là cách để dỗ trẻ con, vậy mà Du Ánh Tuyết lại dùng cho Kì ầu Phong Khang một cách buồn cười như thế! Buồn cười nhất chính là....!

Chẳng những anh hưởng thụ chuyện này, mà còn vô cùng hưởng thụ!

“Du Ánh Tuyết, cách đó của em không được đâu, đây không phải là vết thương nhỏ.” Cuối cùng Tô Hoàng Quyên không nhịn được, mở miệng.

Cô ta rất muốn duy trì vẻ mặt ôn hòa vừa rồi, nhưng thật sự không giả bộ nổi, sắc mặt không dễ nhìn lắm.

“Ừ.” Du Ánh Tuyết gật đầu.

“Em xuống trước đi, nhanh tới hiệu thuốc, mua thuốc thoa lên mới được.”

Tô Hoàng Quyên nhắc nhở như vậy, Du Ánh Tuyết mới nghĩ tới tư thế mờ ám của mình và Kì ầu Phong Khang giờ phút này.

Ừm...!Cô vậy mà thoải mái ngẩng lên đùi anh, còn là ở trước mặt bạn gái anh.

Thảo nào sắc mặt Tô Hoàng Quyên thoáng cái trở nên khó coi như vậy.

Du Ánh Tuyết đỏ mặt, liếc Kì ầu Phong Khang, chật vật tụt xuống khỏi đùi anh, không dám nghiên cứu sâu ý nghĩa của nét u ám trong mắt anh...!

Ba người thu dọn một chút rồi ra khỏi phòng.

Tô Hoàng Quyên đi bên cạnh Ki ều Phong Khang, trên đường đi đầu quan tâm vết thương của anh.

Du Ánh Tuyết xách theo cặp sách, cúi đầu xuống, ngượng ngùng đi theo phía sau bọn họ.

Lúc đến cửa phòng, bước chân của Ki ều Phong Khang dừng lại.

Anh quay đầu nhìn cô.

Cô cũng ngừng lại, ngẩng đầu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Dưới ánh đèn nhạt màu cam trong phòng, Du Ánh Tuyết cảm thấy trong ánh mắt kia vậy mà lại lộ ra chút cảm xúc phức tạp.

Cảm xúc mà cô không hiểu, nhưng lại không khỏi khiến tim cô đập nhanh hơn.

“Cặp sách.”

Anh mở miệng.

Du Ánh Tuyết ngờ ngác đưa cặp sách tới.

Ki ều Phong Khang không nhận lấy cặp sách của cô ngay, mà bỗng nhiên nắm bàn tay mang theo cặp sách của cô.

Hơi thở cô căng thẳng, sắc mặt Tô Hoàng Quyên càng khó coi tới tột cùng.

Tay kia của Ki ều Phong Khang nhận cặp sách của cô, bàn tay bị thương còn nắm tay cô không buông.

Du Ánh Tuyết cúi đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt như chứa kim châm của Tô Hoàng Quyên, đi đầu này khiến cô tê cả da đầu.

Du Ánh Tuyết thở hắt ra một hơi, muốn rút tay lại, nhưng Kiều Phong Khang lại thờ ơ nắm chặt.

“Đi thôi.” Anh nắm tay cô kéo đến bên cạnh, cùng anh kề vai sát cánh, sau đó mới buông ra.

Trong lòng bàn tay Du Ánh Tuyết đã đổ mồ hôi nóng rất.

Sau khi ba người mua thuốc xong, Du Ánh Tuyết đã ôm cặp sách lên xe trước, một mực ôm cặp sách vào ngực, nhịp tim vẫn còn rất loạn.

Dưới ánh sáng mờ tối, Kiều Phong Khang và Tô Hoàng Quyên đứng đó đang nói đi đâu gì.

Động tác vừa rồi, có lẽ...!Không có ý nghĩa gì đặc biệt! Dù sao, bạn gái anh còn đang ở đây.

Sau khi Kiều Phong Khang qua loa chào tạm biệt Tô Hoàng Quyên thì lên xe.

Dưới ánh đèn mờ, chỉ còn lại mình Tô Hoàng Quyên đứng trước cửa hiệu thuốc, cho đến khi chiếc xe kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, dưới lớp trang điểm tinh xảo của Tô Hoàng Quyên, gương mặt đó mới xuất hiện vết nứt.

Không cam lòng.

Tức giận.

Đổ kỹ.

Từng chút từng chút tràn ngập trái tim cô ta, giày vò cô ta.

Tô Hoàng Quyên cúi đầu, lấy điện thoại trong túi ra, ấn dãy số quen thuộc.

Điện thoại vang lên vài tiếng mới được bắt máy.

“Phát thanh viên Tô, muộn như vậy rồi còn tìm tôi, nhớ tôi hả?”

Bên kia đầu điện thoại, giọng nam trầm chọc không có ý tốt.

“Tôi hỏi anh, cuối cùng con bé được nhà họ Kiều nuôi dưỡng có quan hệ gì với anh của anh?”

Giọng điệu Tô Hoàng Quyên rất hung hăng.

“Cô đang nói tới Du Ánh Tuyết?”

“Nếu không thì còn có thể là ai?”

Kiều Quốc Thiên cười khế trong điện thoại: “Thì ra cô cũng phát hiện à? Nhưng vấn đề này, người phụ nữ thông minh như cô, cần gì tới hỏi tôi, chỉ sợ trong lòng cô rất rõ ràng đúng không?”

“Kiều Quốc Thiên, có gì thì nói cái đó.”

“Đàn ông và phụ nữ, không phải loại chuyện giống như tôi và cô hay sao?”

Rất đơn giản, người đàn ông cô thích say mê con nhóc kia.

Hơn nữa, thoát nhìn còn cực kỳ say đắm.”

Tô Hoàng Quyên siết chặt điện thoại.

Ánh mắt nhìn về phía chiếc xe biến mất trong bóng tối cách đó không xa hồi lâu, càng ngày càng mờ.

Một lúc lâu sau, cô ta mới hoàn hồn, lạnh như băng nói: “Đừng có hờ tì là nhắc tới chuyện của tôi và anh!”

Kiều Quốc Thiên lơ đãng, ngoài miệng đùa giỡn lưu manh: “Phát thanh viên Tô, lúc nào tôi muốn cô trên giường, thái độ của cô không phải như vậy.

Là lâu quá rồi tôi không làm cô một trận thật sướng, cho nên cô quên hết dáng vẻ đó của mình rồi hả?”“Đủ rồi!” Tô Hoàng Quyên bị lời nói ngả ngón kia trêu chọc tới mặt mày đỏ bừng, không nhìn được mắt anh ta: “Kì ầu Quốc Thiên, anh là đồ lưu manh.”

“Chẳng phải cô thích tôi lưu manh với cô à?”

Tô Hoàng Quyên không nói chuyện với anh ta nữa, dứt khoát cúp điện thoại.

Trong đầu cô ta lại hiện lên hình ảnh của Du Ánh Tuyết và Kì ầu Phong Khang, chỉ cảm thấy ngực quặn thắt đau đớn.

Hơn mười năm trước, từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Kì ầu Phong Khang thì đã thích anh.

Nhiều năm như vậy, loại thích này thay đổi một cách vô tri vô giác, dần dần trở thành sùng bái, rồi thành yêu...!

Người đàn ông đó chính là mục tiêu cuối cùng trong cuộc đời cô.

Mà Kì ầu Quốc Thiên...!

Giữa bọn họ nhiều nhất chỉ là gia vị cho nhau.

Chỉ là niềm vui thỏa mãn về thể xác chứ không liên quan tới trái tim.

Hôm đó sau khi trở về, Du Ánh Tuyết tắm rửa sớm rồi leo lên giường học bài.

Chỉ còn lại hai môn thi cuối cùng, cô nhẹ nhõm hơn một chút.

Cần sách lịch sử, lật lật, đầu óc vô thức trôi dạt phương nào.

Trong đầu toàn là hình bóng của Kì ầu Phong Khang.

Từ giấc mộng xuân hoang đường mà cô nằm mơ tới qua, cho đến hình ảnh cô ngồi trên đùi anh trong nhà hàng vừa nãy...! Còn có...!

Cuối cùng, anh chặn chén súp kia cho cô, anh nắm tay cô...!

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên trong đầu Du Ánh Tuyết nảy ra một Kiêu Minh Đức, gương mặt tươi cười xấu xa, cô hốt hoảng, giống như chột tỉnh táo lại.

Bỏ sách vở qua một bên, từ từ nhắm mắt, hai tay vừa liên tục vỗ lên má, vừa lắc đầu.

“Du Ánh Tuyết ơi Du Ánh Tuyết, mày là đồcuồng tình dục! Con ma háo sắc! Không thể nghĩ nữa! Mày chính là người đã có chồng chưa cưới! Sao mày có thể mơ tưởng đến chú của chồng chưa cưới, còn nghĩ tới chuyện thấp kém hạ lưu như vậy! Trúng tà rồi! Trúng tà rồi! Mau tỉnh lại đi.”

Miền cô lẩm bẩm, tự nhắc nhở bản thân.

Vào lúc này, đột nhiên cửa phòng bị gõ vang.

Động tác của Du Ánh Tuyết hơi khựng lại.

Nghe kỹ lại vẫn còn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô hỏi: “Ai vậy?”

“Tôi.”

Vậy mà lại là Kiêu Phong Khang.

Động tác vỗ mặt của Du Ánh Tuyết lập tức dừng lại, chỉnh áo ngủ xốc xếch trên người, trở mình xuống giường.

Cô hé cửa ra.

Kiêu Phong Khang mặc đồ ngủ đứng trước cửa, ánh sáng từ phía sau anh hắt tới, cái bóng cao to vây lấy cô.

“Chú ba.” Du Ánh Tuyết không mở cửa hắc mà chỉ từ trong khe hở nhỏ thò đầu ra, nhẹ nhàng chào hỏi.

Cô mặc đồng tử, chân trần giẫm lên đất, đầu ngón chân trắng nõn như ngọc.

Tóc vừa gội, sấy khô, xoa trên vai, vô cùng sạch sẽ tươi mát.

Ánh mắt của anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết của cô một lượt rồi mới hỏi: “Đang làm gì vậy, mặt đỏ thê?”

Du Ánh Tuyết luống cuống.

Cô vô thức sờ mặt một cái, ban nãy dùng sức quá nhiều nên bây giờ còn đỏ bừng.

“Sao thê?”

Kiêu Phong Khang thấy sắc mặt cô kỳ lạ, khẽ nhíu mày, tiến lên một bước, nắm chặt cằm cô, nâng mặt cô lên quan sát cẩn thận.

“Không có gì!” Thoáng cái hai người cách nhau vô cùng gần, có thể ngửi được mùi hương quyến rũ trên cơ thể người đàn ông.

Nhịp tim của Du Ánh Tuyết lại bắt đầu mất kiểm soát.

Cô có chút sợ hãi cảm giác này, dường như mãnh liệt hơn một chút thì bản thân sẽ rơi xuống vực sâu không đáy.

Du Ánh Tuyết vô thức lùi ra sau một bước, nghiêng mặt, tránh tay người đàn ông, điều hòa hơi thở rồi mới có chút mất tự nhiên nói: “Chỉ là vừa đắp mặt nạ, đó là tác dụng của mặt nạ.”

Kiêu Phong Khang nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, cũng không biết có tin hay không, chỉ là chột mồm: “Đưa tay ra.”

“Hả?”

Du Ánh Tuyết nghi hoặc.

Cô cúi đầu liếc tay mình, không nhúc nhích.

Ki ầu Phong Khang hơi khom người, kéo tay cô tới, Du Ánh Tuyết còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã cảm thấy cổ tay mát lạnh.

Cô kinh ngạc.

Trên cổ tay chính là cái vòng tay kim cương bị cô tự tay kéo đứt mấy ngày trước.

Cô lắc tay mấy cái, ngạc nhiên nhìn anh: “Chú sửa xong rồi à?”

Vòng tay kim cương tinh xảo, vô cùng thích hợp với cổ tay mảnh khảnh của cô.

Dưới ánh đèn, viên kim cương lấp lánh vẽ ra những đường cong xinh đẹp, làm mê đắm đôi mắt đang cười trong veo như làn nước của cô.

Cảnh tượng này lọt vào mắt anh, thật sự còn đẹp hơn tranh vẽ.

Ki ầu Phong Khang nhìn tới rung động.

“Chẳng phải đã nói không cần hả?”

Du Ánh Tuyết cầm chặt vòng tay, nhướn mày, có chút đắc ý: “Chẳng phải chú cũng nói không cho cháu về, cuối cùng không phải chú cũng đón cháu về à?”

Ki ầu Phong Khang chỉ trán cô một cái: “Được rồi còn ra về!”

Du Ánh Tuyết thè lưỡi, che trán.

“Được rồi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai thi cho tốt.”

“Cháu biết rồi.”

Du Ánh Tuyết cười trở vào phòng.

Cô không đóng cửa ngay mà thăm dò nhìn bóng lưng xoay người của anh.

Kiêu Phong Khang đi được một bước, đột nhiên dừng lại, quay lại.

Du Ánh Tuyết trợn mắt, cực kỳ đáng yêu: “Sao thế?”

Anh quay trở về, bất chợt cúi đầu, cách cô rất gần, nói nhỏ: “Còn dám kéo đứt vòng tay, tôi sẽ bẻ tay cháu.”

Rõ ràng là giọng điệu cảnh cáo, nhưng trong đêm, giọng nói của anh gợi cảm vô cùng.

Cách gần như thế, có cảm giác mờ ám không nói ra được.

Du Ánh Tuyết chớp mắt mấy cái, nắm chặt vòng tay.

Rõ ràng tên này là bạo quân đáng ghét, thế nhưng hiện tại cô không cảm thấy sợ anh nữa...! Lại càng không cảm thấy đáng ghét.

Trở về phòng, Du Ánh Tuyết cẩn thận tháo vòng tay dưới ánh đèn.

Có lẽ là ảo giác của mình.

Thế mà cô lại cảm thấy vòng tay này còn đẹp hơn lúc trước.

Cô, càng ngày càng thích.

Hôm sau.

Tập đoàn Kiêu Thanh.

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Nghiêm Danh Sơn nhận lệnh ra ngoài.

Lần này, ngược lại xác nhận phỏng đoán của anh ta.

Thảo nào gần đây tâm trạng của tổng giám đốc Kiêu thay đổi 360 độ, quả nhiên là làm lành với cô Du rỗi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Tiêu Yêu Tinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ thi đại học thuận lợi kết thúc.

Ngày hôm sau.

Buổi sáng Du Ánh Tuyết tới trường xử lý mấy chuyện vụn vặt, chiều mới tới tập đoàn Kiêu Thanh báo danh.

Hai giờ chiều.

Cô mặc có vẻ hơi trang trọng, trang phục này được vợ vét được từ chỗ của Phùng Linh Nhi, chải tóc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng, sau đó trang điểm nhẹ.

Nhìn bản thân trong gương, Du Ánh Tuyết thực sự sắp không nhận ra bản thân.

Không biết khi Kiêu Phong Khang nhìn thấy mình ăn mặc chẳng chặc như vậy có bị dọa hay không.

Ba mươi phút sau, tài xế đưa cô tới trước tập đoàn Kiêu Thanh.

Tòa cao ốc huy hoàng khí phách trước mặt khiến cô sinh ra cảm xúc nghiêm túc kính ngưỡng.

Có thể đứng lên vị trí cao nhất trong một vương quốc thế này, thể hiện khát vọng của bản thân, nắm giữ cuộc đời sự nghiệp của vô số người, đó là chuyện đáng để kiêu ngạo cỡ nào.

Mà người đàn ông làm được tất cả những chuyện đó, có lẽ giờ phút này đang ở tầng cao nhất.

Tầm mắt của cô không khỏi nhìn từ tầng dưới cho đến tầng trên cùng.

Tầng lầu rất cao, ngoại trừ một đồng cửa sổ không đếm hết, thật ra không nhìn thấy gì.

Mặt trời đã lên cao, ngửa đầu như vậy càng vầng đầu hoa mắt, nhưng cô lại nhìn rất chăm chú.

Thật khó để tưởng tượng, một bé gái mồ côi như cô lại có thể sống chung một mái nhà với người đàn ông cao cao tại thượng, như trời như vua trong mắt người khác.

Thời gian hẹn đã sắp tới, Du Ánh Tuyết không dám chậm trễ, hối hộp chỉnh quần áo, nhanh chóng bước ra.

Cô đi thẳng tới bộ phận nhân sự.

“Đây là thẻ ra vào, đồng phục làm việc và thẻ nhân viên của cô.

Cô cất cẩn thận.” Nhân viên của bộ phận nhân sự đưa tất cả mọi thứ cho Du Ánh Tuyết, không hề đối xử đặc biệt với Du Ánh Tuyết chút nào.

Bởi vì trợ lý Nghiêm chỉ nói là tập đoàn Kiều Thanh tham gia “Kế hoạch hỗ trợ thực tập” của nhà nước dành cho học sinh, cho nên Du Ánh Tuyết được đặt cách đến, thế nên không có ai nghi ngờ.

“Cảm ơn.” Du Ánh Tuyết hưng phấn nhận những thứ này, lập tức nhìn xuống thẻ nhân viên và chức vụ của mình, sau khi thấy không khỏi ngỡ ngàng.

Cô nghi hoặc hỏi: “Tôi làm việc ở tầng 88?”

“Đúng vậy, là trợ lý Nghiêm đặc biệt sắp xếp.

Cô trực tiếp lên tìm trợ lý Nghiêm báo danh là được.”

Du Ánh Tuyết vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Tầng 88 là tầng cao nhất, ở đó ngoại trừ thành viên cấp cao của công ty ra, những nhân viên khác cũng đều là thành phần tinh anh của tập đoàn Kiêu Thanh, người có thể tiến vào tập đoàn Kiêu Thanh cực kỳ ít, có thể tiến vào tầng 88 của tập đoàn Kiêu Thanh lại càng ít hơn.

Mà Kiêu Phong Khang cũng ở tầng đó.

Vừa nghĩ tới mình có thể làm việc với những nhân viên tinh anh kia, Du Ánh Tuyết thật sự hưng phấn vô cùng, đồng thời trong lòng cũng thấp thỏm bất an.

Lúc thang máy lên đến tầng 88, khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, trái tim căng thẳng đã sắp nhảy tọt lên tới cổ họng.

Tầng 88.

Vừa đi lên đã cảm thấy bầu không khí làm việc hoàn toàn khác với những tầng khác.

Căng thẳng.

Nhanh chóng.

Chính xác.

Cả một đám trong phòng ngăn, chuông điện thoại vang lên liên tục, nhân viên đều cúi đầu viết.

Du Ánh Tuyết đã từng tới đây một lần, nhưng đó là lúc tan làm, căn bản không có nhiều người như vậy.

Bây giờ tới lần nữa, cảm giác nghiêm cẩn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Cô tiến vào khiến những người khác đều hiếu kỳ ngẩng đầu dò xét.

Nhân viên ở đây đều hơn 20 - 30 tuổi, thậm chí 40 đến 50 tuổi cũng không ít, chỉ có một mình cô mới 18 tuổi.

So với những người khác từng trải chững chạc, cô giống như thủy tinh không chút tạp chất, tiến vào hoàn cảnh như vậy tất nhiên không hợp nhau.

Thế nên, mọi người không tránh khỏi nhìn cô lâu một chút.

“Cô...!Du Ánh Tuyết, cô vào đây với tôi.” Trong lúc Du Ánh Tuyết bị nhìn chằm chằm không biết nên làm gì, Nghiêm Danh Sơn vừa khéo đẩy cửa từ trong văn phòng bước ra.

Hai chữ “Cô Du” đã kêu ra miệng lại gắng gượng rút lại, đổi thành tên.

Nhìn thấy anh ta, Du Ánh Tuyết lập tức được đại xá, như nhìn thấy cứu tinh.

Cô thở phào, ôm tất cả mọi thứ, bước đi trên giày cao gót không thuần thực lắm nhanh chóng chạy tới: “Thật tốt quá, tôi tới tìm anh báo danh.”

Văn phòng.

Nghiêm Danh Sơn giới thiệu Du Ánh Tuyết thư ký Lý Thanh, theo lý học tập, sau đó cô tới phòng thay đồ thay đồ phục.

Lúc đi thay quần áo đi ngang qua cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, cô vô thức nhìn thăm dò.

Văn phòng mở toang, không thấy bóng dáng Kiều Phong Khang.

Cô lại quay đầu nhìn về phía phòng họp.

Phòng họp là tường kính mờ, bóng người bên trong nhòe đi.

Chẳng hiểu sao, Du Ánh Tuyết vậy mà liếc mắt một cái đã nhận ra cái bóng mờ mờ kia là Kiều Phong Khang.

Dáng vẻ anh làm việc không thấy rõ ràng lắm.

Nhưng từ cử chỉ thỉnh thoảng của anh có thể cảm nhận được sự ngạo nghễ, tự tin và khí phách.

“Đó là tổng giám đốc Ki ầu, cũng chính là sếp lớn của chúng ta.” Thư ký Lý thấy cô đứng bất động, liếc cô một cái, có ý tứ sâu xa nói: “Chúng tôi rất thích nhân viên chăm chỉ làm việc, tập trung vào công việc, tuy rằng cô là thực tập sinh tham gia kế hoạch trợ giúp thực tập, được phá lệ vào đây, nhưng nếu để tổng giám đốc Ki ầu biết có người âm thầm si mê anh ấy, nhất định tổng giám đốc Ki ầu sẽ không giữ cô lại.

Vì vậy tôi khuyên cô một câu, nếu không muốn bị tập đoàn Ki ầu Thanh sa thải, từ hôm nay trở đi làm việc cho tốt, đừng mơ giấc mộng cô bé lọ lem ngu xuẩn kia.”

Si mê?

Chẳng hiểu sao Du Ánh Tuyết lại bị gán tội danh như vậy, có chút thú vị.

Thật sự có rất nhiều cô gái si mê Ki ầu Phong Khang, có lẽ cô còn không có chỗ đứng.

Hơn nữa, mỗi ngày ở chung một mái nhà với chú ba, nếu cô thật sự muốn si mê còn không bằng trở về ấ mới si mê cho tốt.

“Ti ền bối, chị đừng hiểu l ần, em chỉ chiêm ngưỡng sự oai hùng của sếp chúng ta một cái mà thôi, tuyệt đối không nằm mơ cô bé lọ lem.”

Thư ký Lý khoanh tay trước ngực: “Tôi đã gặp nhiều cô bé như cô r ấ, trong công ty còn có nhiều mà, đều là thấy tổng giám đốc Ki ầu thì không cất bước nổi.”

“Thì ra chú...!Không, là tổng giám đốc Ki ầu có sức hút như vậy.” Du Ánh Tuyết lại dời mắt về phía phòng họp.

Dựa vào thể chất hấp dẫn ánh mắt phụ nữ này của anh, cô Tô cần phải nhọc lòng rất nhiều.

“Được r ấ, đừng nhìn nữa, mau đi thay đ ồng phục đi.”

“Vâng.”

Một lát sau.

Trong phòng thay đồ.

Du Ánh Tuyết nhìn bản thân mặc đồng phục trong gương, kinh ngạc.

Không ngờ rằng đồng phục vậy mà lại vừa vặn với mình, vô cùng vừa người.

Áo sơ mi trắng, váy ngắn màu đen, cùng với giày cao gót đen, cao mấy centimet, kiểu dáng đơn giản, nhưng thẳng ở đứng đắn, trang nhã.

Du Ánh Tuyết lại quan sát bản thân, xác nhận không có chỗ nào sai sót mới giẫm giày cao gót cẩn thận bước ra ngoài.

Cô ra khỏi phòng thay đồ, đi về phía văn phòng của thư ký Lý, trên đường đi, ánh mắt của các nam đồng nghiệp gähn như đầu dôi theo cô.

Bộ quần áo đi làm vừa rồi không hoàn toàn thích hợp với Du Ánh Tuyết, ít nhất không tôn lên dáng người của cô một cách hoàn toàn.

Bộ quần áo hiện tại thì khác hẳn, gähn như tôn lên những đường nét quyến rũ của cô một cách hoàn mỹ.

Cộng thêm Du Ánh Tuyết vốn trẻ tuổi xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

Đám đàn ông thường ngày ở đây chỉ thấy mấy người phụ nữ chín chắn cứng nhắc, sau khi nhìn thấy một cô bé trẻ tuổi lại quyến rũ như vậy, làm sao có thể rời mắt nổi?

Lúc Du Ánh Tuyết chịu đựng mấy ánh mắt này nhìn chằm chằm, đột nhiên cửa phòng họp bị mở ra từ bên trong.

Ngay sau đó.

Ki ầu Phong Khang bước ra khỏi phòng họp đầu tiên, thư ký đi theo phía sau, cần tư liệu thật dày.

Bên cạnh là vài quản lý cấp cao đang vây quanh, vẫn còn bàn bạc chuyện gì với anh.

Anh không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng gật đầu, lúc cần thiết thì nói vài câu.

Du Ánh Tuyết dừng bước, ánh mắt gần như nhìn anh theo bản năng.

Như thế cảm nhận được, Ki ầu Phong Khang không hề báo trước nghiêng đầu, ánh mắt tìm tòi giao với ánh mắt của Du Ánh Tuyết.

Cô khẽ giật mình, muốn dời mắt thì đã không kịp.

Ánh mắt Ki ầu Phong Khang dừng lại trên người Du Ánh Tuyết, một lúc lâu không di chuyển.

Bộ đồng phục này của Du Ánh Tuyết được đặt may gấp gáp theo kích cỡ mà anh cung cấp.

Ừm, anh chỉ dựa vào nhìn và tay trong một buổi tối nào đó.

Hiển nhiên, kích cỡ rất chính xác.

Ngực vừa vặn.

Mông của cô rất đẹp, xinh xắn vểnh lên, xuống chút nữa...!

Giày cao gót màu đen tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp dưới váy, khiến người ta cảm thấy bị thu hút.

Ki ầu Phong Khang không khỏi nhớ tới đêm hôm ấy, cô khó nhịn rên rỉ dưới thân anh, quyến rũ lắc mông và dáng vẻ ngây thơ.

Anh lại nghiêng đầu, ánh mắt u ám tỏa ra nguy hiểm.

Tiểu yêu tinh.

Mới tới đã hút hồn nam nhân viên của anh.

Sau này, chờ cô trưởng thành thêm chút nữa, chỉ sợ người ngấp nghé cô sẽ càng nhiều hơn.

Rõ ràng cách không gần nhưng Du Ánh Tuyết lại có thể cảm giác được rõ ràng tầm mắt của anh nặng nề nhìn mình.

Vốn dĩ cô chưa từng mặc loại đồ trưởng thành như vậy nên đã cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, bây giờ lại bị ánh mắt tối đen của Kiều Phong Khang nhìn như vậy, cô càng lo sợ không yên.

Chẳng lẽ...!

Quá khó coi?

Rất không phù hợp với bản thân?

Cô cẩn thận cúi đầu kiểm tra lại quần áo của mình, chỉnh áo sơ mi, rồi kéo làn váy không dài lắm, hi vọng bản thân trong mắt anh có thể đẹp hơn một chút.

Được rồi, nếu như thật sự khó coi thì cũng chỉ có thể như vậy.

“Du Ánh Tuyết, cô đang làm gì đấy? Còn ở đó tỏ vẻ nữa hả.” Lý Thanh ở trong phòng làm việc hạ giọng gọi một câu, giọng điệu nghiêm khắc.

“À, đến đây, tiện rồi.” Du Ánh Tuyết vội vàng rời mắt khỏi Kiều Phong Khang.

Cô quay người, vội vàng chuẩn bị vào phòng làm việc của Lý Thanh.

Thế nhưng...!

Giày cao gót dưới chân rất khó để thích ứng, cô mới đi hai bước đã bất cân bằng chân.

Du Ánh Tuyết đau đến kêu rên, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Trước mắt bao người, cô còn phải duy trì hình tượng của mình, cắn răng chịu đựng, không dám lên tiếng.

Nếu không thì có vẻ quá hấp tấp, sếp lớn còn đang nhìn đấy.

“Em không sao chứ?”

Rất ngại thơ.

Mình còn chưa kịp nói nửa chữ với anh, sao có thể chộc phải anh được?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Chẳng Khác Gì Chính Sách Bạo Ngược

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Thanh bớt thời gian ngược đầu ra khỏi đồng công việc, cau mày, giọng điệu nghiêm túc: “Ban ngày cô ra về quyền rũ trước mặt tổng giám đốc Ki ầu, đó là chuyện tổng giám đốc Ki ầu ghét nhất.

Mấy cô gái trẻ tuổi các cô chỉ nghĩ tới mấy chuyện phù phiếm kia, làm sao làm việc tốt cho tập đoàn Ki ầu Thanh?”

Du Ánh Tuyết cạ lời.

Ban nãy cô làm gì ra về quyền rũ chứ! Nhưng, không phải là chú ba thật sự hiểu lầm cô như vậy chứ?

Vừa định giải thích, đột nhiên Lý Thanh đổi đề tài, liếc cô một cái, thái độ miễn cưỡng hi ền lạnh hơn một chút: “Nhưng, cô cũng không cần quá căng thẳng.

Cho dù tổng giám đốc Ki ầu không hài lòng cũng sẽ không đuổi cô ngay từ ngày đầu tiên thật đâu.

Sau này làm việc đàng hoàng một chút là được.”

Thấy Du Ánh Tuyết còn đứng đây, cô ta xua tay: “Mau đi đi, đừng l ề m ề làm chậm trễ thời gian, tránh cho lại chọc sếp.”

“Em đi ngay!” Du Ánh Tuyết l ề l ưỡi, quay người, kéo cái chân còn đau rẽ sang văn phòng tổng giám đốc.

Trong văn phòng, rèm buông xuống, vốn dĩ là không gian mở, giờ phút này lại bị đóng lại kỹ càng.

Ki ầu Phong Khang gọi điện thoại nội bộ cho Nghiêm Danh Sơn.

“Chuẩn bị một đôi dép lê mới, đưa đến phòng làm việc của tôi.”

“Kiểu nữ, size ba mươi lăm rưỡi, cố gắng chọn màu trắng.” Anh dặn dò rất ngắn gọn.

Màu trắng là màu cô thích.

Nghiêm Danh Sơn không cần hỏi cũng đoán được chủ nhân của đôi dép này.

Ngoại trừ cô Du thì không còn người phụ nữ nào có thể khiến sếp để ý như vậy nữa.

Bên này, hai người vừa cúp điện thoại, cửa phòng đã bị gõ vang.

“Vào đi.”

Kiêu Phong Khang vừa dứt lời, cửa đã bị đẩy ra một khe nhỏ.

Gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ của Du Ánh Tuyết thò vào gần một nửa trước, lo sợ bất an tìm kiếm vẻ mặt bị gọi là “Không tốt lắm” kia, rất sợ sệt.

Bên trong, sếp lớn Kiêu nhàn nhã dựa vào sofa, hai chân thon dài vắt chéo, ánh mắt lạnh lùng liếc qua: “Không định vào hả?”

Cơ thể Du Ánh Tuyết chấn động, nhanh chóng xoay người vào.

Trên chân mang giày cao gót, tuy rằng cô rất cố gắng duy trì một chút hình tượng, nhưng xiêu xiêu vẹo vẹo, vô cùng khó khăn, cũng cực kỳ đau.

Đi được hai bước.

Một bóng đen đột nhiên phủ xuống trước mắt.

Cô kinh ngạc phát ra tiếng than khẽ, cả người đã rơi vào trong vòng tay Kiêu Phong Khang, được anh dễ dàng ôm lên.

Cô theo bản năng đưa tay ôm cổ anh.

Đợi khi Du Ánh Tuyết hoàn hồn mới phát hiện tư thế này vô cùng bất thường, nhưng trong lúc nhất thời lại không tiện rút tay lại, tiếp tục ôm một cách cứng nhắc.

Nằm trong vòng tay anh vẫn có cảm giác vô cùng an toàn.

Quan trọng nhất là không cần phải đau khổ đi giày cao gót nữa, vì vậy Du Ánh Tuyết hoàn toàn không muốn giãy giụa.

Nhìn cằm dưới của Kiêu Phong Khang, Du Ánh Tuyết không nhìn được tưởng tượng nếu người nghiêm túc như thư ký Lý biết bây giờ cô và Kiêu Phong Khang đang có tư thế này, không biết sẽ có vẻ mặt gì.

Nhưng có thể khẳng định là, nhất định cô ta sẽ cảm thấy cô lại đang quyến rũ anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Du Ánh Tuyết không khỏi vui vẻ.

Kiêu Phong Khang ôm cô ngồi xuống sofa, bắt gặp nụ cười trên mặt cô, nhớ tới dáng vẻ cô vui vẻ cười với nam đồng nghiệp lúc trước, mặt trầm xuống một chút.

“Sau này ở công ty cất nụ người này lại cho tôi.” Giọng anh gần như ra lệnh.

Nụ cười của cô vô cùng có sức hút.

Chỉ mỗi nụ cười này cũng có thể trêu chọc không ít ong bướm.

Anh không muốn sau này bản thân gặp quá nhiều phiền phức.

Một Kiêu Minh Đức, bây giờ đã khiến anh cảm thấy sút đầu mẻ trán rồi.

“Tại sao?”

Du Ánh Tuyết ôm mặt mình, cảm thấy anh khó hiểu: “Chẳng lẽ trong công ty, cả cười cũng không được phép hả?”

“Cháu đến tầng này lâu như vậy có phát hiện có ai cười đùa hí hửng không?”

“Không có thì không có.

Nhưng cháu đâu phải cười đùa hí hửng, nụ cười của cháu là ôn hòa, giản dị dễ gần.”

Hai chân cô co lại trên sofa, vừa xoa cổ chân đau đớn vừa cố gắng biện giải cho bản thân.

Kiêu Phong Khang liếc chỗ bị thương của cô, nơi ấy sưng đỏ, e là đau không nhẹ.

Anh thoáng cái nhú mày chặt hơn.

“Trong tầng này, tôi không cần cháu ôn hòa, tôi bảo cháu tới đây không phải để cháu kết bạn mà là để cháu làm việc.” Anh chẳng mảy may cảm động, vì cau mày nên cả người càng có vẻ nghiêm túc: “Theo đi đâu tra khoa học, trong một công ty, nụ cười của nhân viên nữ sẽ khiến nhân viên nam phân tâm, làm giảm mạnh hiệu suất làm việc của công ty.

Vì vậy...”

nhé!

Anh cao giọng: “Cố gắng kìm chế!”

Đối với đạo lý của anh, Du Ánh Tuyết cạn lời: “Đây là quy tắc gì vậy!”

Có còn nhân quyền hay không?

“Lời tôi nói chính là quy tắc.

Cần tiềnlương của tôi, tuân thủ quy tắc của tôi, không có gì thiệt.”

Du Ánh Tuyết không nói lại anh, ai kêu có tì ền chính là sếp?

Chỉ là cô vẫn không phục lắm lắm: “Đúng là bạo quân thời cổ đại.”

Trước kia Du Ánh Tuyết rất hâm mộ nhân viên tập đoàn Ki ều Thanh, nhưng hiện tại xem ra, thật là đáng đ ồng tình! Quy tắc của anh chẳng khác gì chính sách bạo ngược.

Ki ều Phong Khang không cần nghe cũng biết lời phàn nàn của con nhóc kia, mặc kệ cô, lấy một chai dầu hoa hồng từ trong ngăn bàn làm việc ra.

Không đợi Du Ánh Tuyết hiểu anh muốn làm gì, anh đã ng ồi xuống bên cạnh cô, không tự nhiên lắm cần chặt mắt cá chân của cô, đặt bàn chân thanh tú lên đầu gối mình.

Bàn tay nóng hổi của anh đặt lên bàn chân cô.

Nóng quá.

Hơn nữa, thân mật đến mức này khiến cô cảm thấy...!

Tim đập rộn lên.

Thẹn thùng.

Lúng túng bất an.

Cô muốn rút chân về theo bản năng.

Anh nhú mảy: “Bị thương thì đừng có lộn xộn.”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” So với việc bây giờ chân bị anh nắm trong lòng bàn tay thì có thể xem là việc rất nhỏ.

Cô không chịu yên, hoang mang giãy giụa.

Vốn dĩ Ki ầu Phong Khang là người không có kiên nhẫn, đặc biệt là khi cô không nghe lời.

Ki ầu Phong Khang không muốn nói nhảm với cô, một tay giữ chặt bắp chân cô, tay kia nâng eo cô, vừa dùng sức, cả người cô đã ng ẩ lên đùi anh.

L ần này, đừng nói là gi ầy gi ụa, cô cả thở cũng không dám thở bừa bãi.

Từ mắt cá chân đến cả người đều bị anh nắm giữ.

“Chú...!Chú ba...”

Cô lắp bắp mở miệng.

Bàn tay co ro đặt lên bả vai dày rộng của anh, lông mi rung dữ dội.

“Thoa thuốc xong sẽ tha cho cháu.

Nếu còn lộn xộn nữa...”

Ki ầu Phong Khang cảnh cáo liếc cô một cái, ánh mắt sâu thẳm: “Cháu có thể thử xem sẽ là hậu quả gì.”

Du Ánh Tuyết nghe mà hải hùng khiếp vía.

Cái tên này!

Trong tư thế này mà anh còn có thể mặt không đỏ tim không đập, thần nhiên vô cùng, có thể thấy được đã quen thuộc bao nhiêu.

Chỉ sợ thật sự anh đã không ít ần làm vậy với những cô gái khác, à, nhất là Tô Hoàng Quyên.

“Chú ba, thật ra chân cháu không đau, vậy...!chúng ta đổi tư thế được không? Nếu không thì, chú để cháu tự làm nhé?”

Cô sợ nhịp tim của mình sẽ ngừng, thận trọng hỏi.

Kiêu Phong Khang trực tiếp mặc kệ cô, ngón tay thon dài thử ấn chỗ cô bị thương.

Du Ánh Tuyết đau đến mức trợn mắt há mồm, tay nắm áo sơ mi trên người anh, đôi mắt xuất hiện một tầng hơi nước, khó chịu nhìn anh: “Đau lắm đó, chú ba...”

Ánh mắt kia, giọng nói yêu kiều kia, giống như lên án, lại như vô thức làm nũng.

Ngay cả Du Ánh Tuyết cũng không chú ý, giọng nói của mình mền mại bao nhiêu, nũng nịu bao nhiêu.

Giống như khiến anh thương xót nhiều hơn là thực sự kêu đau.

Đầu ngón tay của Kiêu Phong Khang khựng lại, ánh mắt tối xuống, hồi lâu sau, anh nhìn cô.

“Đừng nhìn cháu như vậy.”

Du Ánh Tuyết không chịu nổi, cảm thấy bị nhìn tới miệng đắng lưỡi khô, bèn đưa tay che mắt anh.

“Vậy thoa thuốc thế nào?”

Kiêu Phong Khang không tránh tay cô, dứt khoát đặt thuốc sang một bên, vừa nắm mắt cá chân sạch sẽ xinh xắn của cô, vừa ôm eo thon của cô, ngón cái cố ý vô tình ma sát nhẹ nhàng bên eo: “Hay là cháu muốn chúng ta cứ giữ tư thế này mãi?”

Lúc nói câu cuối cùng, giọng nói vốn đã quyến rũ cố ý đè thấp, rơi vào tai Du Ánh Tuyết càng có vẻ mờ ám và gợi cảm.

Hơi thở nóng rực của anh xẹt qua như lông vũ, khiến trái tim non nớt lại ngây thơ của cô run lên.

Trên eo, tay của người đàn ông càng khiến cả người cô nóng hổi.

Du Ánh Tuyết lập tức đặt tay xuống, lòng bàn tay như vương lại hơi thở của anh, ngựa không chịu nổi.

Thừa dịp Kiều Phong Khang không chú ý, Du Ánh Tuyết thò tay lấy chai thuốc: “Cháu tự thoa.”

Dứt lời, cô nâng người muốn đứng dậy, quả thực như chạy trốn chết.

Kiều Phong Khang nheo mắt, trên tay dùng sức một cái, kéo vô ngã ngửa trở lại.

Cô “á” lên một tiếng, sức mạnh đột ngột khiến cả người cô gần như nằm sấp trên người anh.

Hai người lập tức thân mật hơn rất nhiều.

Du Ánh Tuyết lập tức thở hổn hển, dưới thân, dị vật cứng rắn nào đó cắn cắn, mang tới cho cô cảm giác xâm lược và nguy hiểm, khiến cả người cô rối loạn.

Cô nhú lông mày thanh tú.

Ngón tay trắng xanh núp lấy áo sơ mi của anh, siết thật chặt: “Chú...!Chú ba, chú...”

Du Ánh Tuyết không ngốc.

Trước kia trong thang máy cô đã từng trải nghiệm chuyện này rồi.

Vì vậy...img

Vào giờ phút này, cửa phòng tổng giám đốc đột nhiên bị đẩy vào từ bên ngoài.

“Tổng giám đốc Kiều, dép lê đã...”

Nghiêm Danh Sơn đang nói, chợt nhìn thấy cảnh trong văn phòng vào lúc này, bỗng nhiên khựng lại, trong mắt xẹt qua chút lúng túng và...!

Cực kỳ kinh ngạc.

Trước mặt tình yêu, cả người nghiêm cẩn như sếp cũng có thể không làm việc đàng hoàng.

Nghe thấy giọng nói, Du Ánh Tuyết vô thức xoay đầu lại, rồi lập tức lúng túng quay đầu về

Chết mất thôi!

Cô cúi đầu thật thấp, giống như cả người đầu chui vào một cái lỗ, không muốn gặp người khác nữa.

“Còn không ra ngoài, muốn ở lại làm khán giả à?”

So với Du Ánh Tuyết sợ hãi, Kiều Phong Khang luôn thản nhiên bình tĩnh..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Quả Thực Là Lộ Nguyên Hình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiêu Phong Khang chỉ lãnh lạnh lườm Nghiêm Danh Sơn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu thoa thuốc cho Du Ánh Tuyết.

Cả quá trình giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tổng giám đốc Kiêu, tôi ra ngoài ngay đây.”

Nghiêm Danh Sơn hoàn hồn, luôn miệng nói xin lỗi rồi vội vội vàng vàng ra ngoài.

Bên ngoài...!

Người xung quanh không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết là cả trợ lý Nghiêm cũng bị đuổi.

“Chị Thanh, chị xem kìa, cả trợ lý đặc biệt cũng kinh hồn bạt vía, e là bên trong tổng giám đốc Kiêu mắng người mới không nhẹ đâu.” Trong văn phòng thư ký, trợ lý nhỏ Vĩnh Ái mở to mắt nhiều chuyện.

Lý Thanh ngẩng đầu lên từ trong đồng tài liệu dày, liếc vẻ mặt của trợ lý đặc biệt Nghiêm ở phía xa, trầm ngâm rồi lắc đầu bảo: “Tổng giám đốc Kiêu nghiêm khắc thì nghiêm khắc thật, nhưng không có lý gì lại làm khó một người mới vào công ty.”

Vĩnh Ái cắn bút gật đầu: “Cũng đúng.

Vậy thì thật không đoán ra tổng giám đốc Kiêu gọi cô ấy vào làm gì.”

“Cô đổi nghề thành paparazi rồi hả?”

Lý Thanh liếc cô ấy một cái: “Không làm việc cho tốt, còn rảnh rỗi mà tò mò chuyện của cấp trên, đáng lẽ người bị gọi vào đó dạy bảo không phải Du Ánh Tuyết mà là cô.”

Bị dạy dỗ một trận, Vĩnh Ái lè lưỡi: “Em biết rồi, chị Thanh.

Em tiếp tục làm việc, làm việc cho tốt, vậy được chưa ạ?”

“Thế còn tạm được.”

Mà giờ phút này, bên trong.

Kiêu Phong Khang thoa thuốc cho Du Ánh Tuyết, xoa chỗ sưng đỏ của cô, động tác không được tính là dịu dàng lắm.

Du Ánh Tuyết nhớ tới vẻ mặt vừa nãy của Nghiêm Danh Sơn, vừa ảo não vừa nhăn nhó, ngẩng trên người anh mà như ngẩng trên đồng lửa.

“Ngẩng yên, trước khi tôi kêu anh ta vào, anh ta không dám xông vào bừa bãi nữa đâu.”

Mặc dù Kiêu Phong Khang không ngẩng đầu, nhưng lại có thể dễ dàng hiểu rõ tâm tư của cô.

Nếu cả chút mắt nhìn ấy mà Nghiêm Danh Sơn cũng không có thì đã không lên được tới vị trí trợ lý đặc biệt này.

Cả người Du Ánh Tuyết vẫn căng thẳng, dù sao chỗ nào đó của anh khiến cô thật sự rất khó lờ đi.

Không biết là vì thuốc hay là vì động tác mát xa của Kiêu Phong Khang, vết thương trên chân cô hình như không đau nhiều như vậy nữa.

Cúi đầu, có thể nhìn thấy một bên mặt của Kiêu Phong Khang, không biết có phải là ảo giác hay không, cô vậy mà lại cảm thấy...!

Khuôn mặt ngày xưa luôn không cười nói tùy tiện, nghiêm khắc lại hung dữ, giờ phút này vậy mà tràn đầy dịu dàng, tràn ngập thương tiếc.

“Được rồi, cử động thử xem.” Trong lúc Du Ánh Tuyết nhìn tới xuất thần, Kiều Phong Khang lên tiếng, đặt thuốc xuống.

Lời nói của anh với Du Ánh Tuyết mà nói như được đại xá, cô gần như lập tức leo xuống khỏi người anh, động tác nhanh tới mức khiến Kiều Phong Khang tối sầm mặt.

Cô không hề tự biết, chân trần giẫm xuống đất, cố hết sức chứng minh mình không cần thoa thuốc nữa: “Chú xem, đã đỡ hơn rất nhiều rồi, đi lại cũng không sao...!Á.”

Chữ “cả” còn chưa ra khỏi miệng, Du Ánh Tuyết đã không nhịn được kêu đau một tiếng.

“Đáng đời!” Ngoài miệng Kiều Phong Khang nói vậy nhưng đã nhanh tay lẹ mắt đứng dậy đỡ cơ thể lung lay của cô, lo lắng cô ngã sắp xuống.

Dợi cô đứng vững, Kiều Phong Khang mới đi về phía bàn làm việc, cầm điện thoại lên.

Lúc bấm số, anh quay đầu sang cảnh cáo nhìn cô, ra lệnh: “Ngồi đằng hoàng trên sofa cho tôi, không được phép lộn xộn.”

Thật hung dữ! Quả thực là lộ nguyên hình rồi.

Du Ánh Tuyết kháng nghị bữu môi.

Ban nãy quả nhiên là ảo giác.

Cô đúng là hoa mắt rồi mới cảm thấy người đàn ông như chú ba biết dịu dàng, biết cái gì gọi là thương tiếc.

Có đi đâu...!

E rằng chẳng những mình bị hoa mắt mà trái tim cũng trở nên rất kỳ lạ.

Anh độc ác với mình như vậy, chẳng những cô không cảm thấy đáng ghét, mà còn mơ hồ cảm thấy...!

Ủm, trong lòng ấm áp, hơi ngọt.

Xong đời rồi! Có phải bản thân chịu áp bức lâu ngày nên có xu hướng thích bị ngược đãi hay không?

Kiêu Phong Khang chỉ nói một câu ngắn gọn “Vào đi” với điện thoại rồi cúp.

Bên này, Du Ánh Tuyết bị khí thế của anh uy hiếp, ngoan ngoãn ngừng yên.

Chỉ là hai tay không chịu yên, thấy mới mẻ sờ con cá heo trang trí chỗ này một cái, chỗ kia một cái.

Ủm, miễn cưỡng xem như nghe lời.

Một lát sau, Nghiêm Danh Sơn bước vào.

Lần này anh ta thông minh hơn, cẩn thận gõ cửa trước.

Kiêu Phong Khang biết Du Ánh Tuyết da mặt mỏng, để tránh cô lúng túng, kêu anh ta đặt đồ trong tay xuống, trực tiếp đuổi anh ta ra.

“Cho cháu à?”

Du Ánh Tuyết ngạc nhiên vượt đôi dép lê trắng tuyết đáng yêu kia, thích tới mức không muốn buông tay.

“Sau này cố gắng bớt đi giày cao gót, từ từ thích nghi.”

Cô quá yếu ớt.

“Cháu thấy mọi người đều đi giày cao gót, không dám phá hỏng quy tắc.”

“Cháu có thể là trường hợp đặc biệt.” Anh dựa vào bàn làm việc, ánh mắt nhìn cô từ trên cao sâu như đại dương.

Khi anh ở đây, cô mãi mãi có thể là trường hợp đặc biệt, mà trường hợp đặc biệt của anh, cũng mãi mãi chỉ là cô.

Sẽ không có người phụ nữ thứ hai.

Anh, rất rõ ràng.

Trong lòng rung động, động tác đi dép của Du Ánh Tuyết khựng lại nửa giây.

Cô muốn hỏi gì đó, nhưng mấp máy môi, muốn nói lại thôi, chỉ mang dép lê vào.

Số đo vừa vặn, hơn nữa, màu sắc cũng là màu cô thích nhất.

Thế nên...!

Sau khi mình vừa mới đau chân, anh lập tức kêu trợ lý đặc biệt Nghiêm chuẩn bị cho mình đôi dép này?

Cái anh gọi là trường hợp đặc biệt có ý nghĩa gì?

Trong lòng Du Ánh Tuyết đầy nghi vấn, còn có...!Chút xú lo sợ không yên, ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Có vài đáp án không dám theo đuổi tới cùng, lại không dám hỏi.

Trên chân vẫn mang đôi giày cao gót kia.

Dép lê mà Nghiêm Danh Sơn mua được cô cất trong túi, lặng lẽ ôm vào ngực đi về phía khu vực làm việc của mình.

“Du Ánh Tuyết, em không sao chứ?”

Người đầu tiên quan tâm cô là nam đồng nghiệp đã đỡ cô lúc nãy.

Du Ánh Tuyết mỉm cười: “Không sao ạ.”

“Bị tổng giám đốc Ki ầu dạy dỗ à? Những lời tổng giám đốc Ki ầu nói, em đừng để trong lòng.” Nam đ ồng nghiệp an ủi, hạ giọng, ghé vào bên tai cô: “Tính tình của tổng giám đốc Ki ầu là vậy đó, lúc tâm trạng không tốt, tóm trúng người nào thì người đó xui xẻo.”

“Thì ra tính tình của tổng giám đốc Ki ầu thật sự tệ như vậy.” Du Ánh Tuyết giả bộ gật đầu.

Xem ra, hình tượng của chú ba trong lòng các đ ồng nghiệp cũng giống như hình tượng trong lòng cô.

Hung dữ, không hề bình dị gần gũi.

Thật không biết trợ lý đặc biệt Nghiêm đi theo anh nhi ều năm như vậy làm sao chịu đựng được.

Chỉ có đi ầu...!

L ần này thật sự mọi người đã hiểu l ần anh.

Du Ánh Tuyết ôm dép lê vào ngực, trong đầu lóe lên hình ảnh Ki ầu Phong Khang thoa thuốc cho mình vừa nãy, chỉ cảm thấy trong lòng có một sợi dây mảnh bị thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào, đóng đưa.

Gọi lên một vòng sóng nước trong trái tim vốn bình lặng.

Thế nhưng, cô lập tức lắc đầu, giống như muốn hoàn toàn loại bỏ bóng dáng của người nào đó ra khỏi đầu.

Không muốn nghĩ, không thể nghĩ, càng...!Không dám nghĩ.

Chút rung động trong lòng cũng bị cô cố ý bỏ qua.

Bên kia, trong văn phòng tổng giám đốc.

Ngón tay thon dài của người đàn ông ấn xuống hàng cửa chớp, ánh mắt sắc bén như con sư tử oai phong ẩn núp, xuyên qua cửa sổ, rơi vào người đàn ông ghé rất sát cô bé kia.

“Có phải sắp tới Guinea sẽ cử người tới không?”

Đột nhiên Ki ầu Phong Khang lên tiếng, sắc mặt và giọng điệu vẫn luôn không chút dao động, khiến người ta không thể đoán được buồn vui.

Nghiêm Danh Sơn chỉ nói: “Vâng, bên bộ phận nhân sự đang sắp xếp người, ba ngày sau sẽ chọn người.”

“Chọn anh ta đi.”

Ngón tay thon dài đẹp mắt chỉ vào cửa sổ, một câu của người đàn ông quyết định tất cả, không mang theo chút tình cảm.

Nghiêm Danh Sơn nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ.

“Lê Mạnh Hùng? Nhưng dù sao cha anh ta vẫn là nhân viên lâu năm của Ki ầu Thanh, e rằng phải nỗ lực một chút...”

“Chọn anh ta.” Bàn tay giơ lên, Ki ầu Phong Khang quyết đoán từ chối nghe Nghiêm Danh Sơn nói nhiều hơn.

Tao nhả cài cúc áo vest, ng ẩ xuống trước bàn làm việc, mở tài liệu ra, anh mới nhàn nhạt nói thêm một câu: “Đi đâu nhân viên xuống cơ sở rèn luyện hai tháng.

Hai tháng sau lại gọi về”

Nghiêm Danh Sơn không khỏi có chút đ ồng tình thằng nhóc trẻ tuổi đến giờ còn chưa hay biết gì.

Xem ra, tạm thời đi đâu Lê Mạnh Hùng đi đã là sự thật.

Ai kêu thằng nhóc này không có mắt, động lòng với ai không được, cố tình lại xum xoe nịnh nọt người phụ nữ của sếp?

Không trực tiếp sa thải anh ta đã xem như sếp nhân từ lắm rồi.

Đi làm cả ngày, vì Du Ánh Tuyết còn là người mới chưa biết gì nên công việc thư ký Lý giao cho cô rất đơn giản, cả ngày trôi qua xem như thoải mái.

Tuy rằng ở cùng một tầng với Kiều Phong Khang, nhưng sau khi thoa thuốc xong, bọn họ không chính thức nói với nhau câu nào.

Không, nói đúng ra, cơ hội chạm mặt cũng rất ít.

Thỉnh thoảng anh sẽ xuống lầu đến những bộ phận khác, hai người bất ngờ gặp gỡ, cô sẽ rất cung kính gọi một tiếng “Tổng giám đốc Kiều”, anh thản nhiên gật đầu xem như đáp lại.

nhé!

Dáng vẻ hờ hững giữa hai người khiến người bên ngoài hoàn toàn không nhìn ra chút manh mối.

Đến lúc tan làm, Du Ánh Tuyết theo bản năng nhìn thoáng qua văn phòng tổng giám đốc.

Không biết chú ba có quay về biệt thự hay không, có lẽ, buổi tối anh còn có xã giao.

“Ánh Tuyết! Có đi hay không? Chúng ta cùng đến tàu điện ngầm nhé, không phải em nói, em ngồi tuyến số ba hả, chị và em chung tuyến đó.”

Vĩnh Ái ngồi đối diện cô vỗ vai cô, nhiệt tình mời.

Tuy rằng Vĩnh Ái lớn hơn Du Ánh Tuyết bảy tuổi, nhưng cô ấy là cô gái nhỏ tuổi nhất tầng này, hơn nữa, tính tình Vĩnh Ái trẻ trung, mấy thứ của người trẻ tuổi cô ấy đều biết, vì vậy Du Ánh Tuyết có thể miễn cưỡng trò chuyện với cô ấy, không có sự khác biệt giữa hai thế hệ.

Du Ánh Tuyết nghĩ, dù sao ở công ty cũng không thể ngồi xe của Kiều Phong Khang nên không chờ anh.

“Được, chúng ta đi chung.” Cô đứng dậy, dọn dẹp đồ đạc rồi cùng Vĩnh Ái ra khỏi công ty.

Nhiều năm như vậy, hai người bạn họ thật sự rất ít gọi điện cho nhau, vì vậy lúc hai chữ này xuất hiện trên màn hình, Du Ánh Tuyết nhìn còn có chút không quen..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Sao Anh Lại Ở Đây

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Ánh Tuyết bắt máy áp vào tai.

“Ở đâu?”

Cô còn chưa mở miệng, bên kia, giọng nói của Kiều Phong Khang đã truyền tới.

Du Ánh Tuyết bị chen tới không thở nổi, cho dù tàu điện ngầm có mở đi đâu hòa cũng cực kỳ nóng.

Thậm chí còn có mùi hương khó ngửi hun cô tới hoa mắt váng đầu.

Hồi lâu sau vẫn không thể nói đằng hoàng một câu.

“Sao lại ồn ào như vậy?”

Anh lại hỏi.

“Cháu đang ở trong tàu điện ngầm.” Du Ánh Tuyết khó khăn lắm mới nghẹn ra được mấy chữ.

“Về nhà bằng tàu điện ngầm?”

Rõ ràng giọng điệu anh không vui cho lắm.

“Vâng ạ.”

“Sao không ở dưới công ty chờ tôi?”

“Cháu sợ không tiện lắm, ở công ty người đến người đi.”

“Đi tàu điện ngầm thì tiện hả?”

Càng bất tiện hơn! Bây giờ cô hối hận muốn chết!

Mặt mày Du Ánh Tuyết đau khổ.

“Bây giờ cháu đang đứng đâu?”

“Để cháu xem thử.” Du Ánh Tuyết chật vật ngẩng đầu, liếc hướng dẫn trên đầu: “Trạm tiếp theo chính là quảng trường Hoa Sen, chú ba, bên chỗ cháu rất đông người, không tiện nghe, tạm thời cúp... Á!”

Hai chữ “Cúp máy” còn chưa nói xong, bàn tay cầm điện thoại của cô đã bị hành khách chen vào cửa đựng mạnh vào.

Du Ánh Tuyết không cầm chắc, điện thoại tuột ra khỏi tay, vướng vào đám đông vài cái rồi rơi xuống đất.

Du Ánh Tuyết khom người lần mò, bị người ta đụng cho ngã trái ngã phải thì thôi, kết quả nhặt được di động lên xem, màn hình vỡ mà đã nát, bên trên còn tặng kèm mấy cái dấu chân to tướng.

Càng buồn bức hơn.

Vẻ mặt Du Ánh Tuyết đau khổ, đáng lẽ không nên nhận điện thoại của chú ba.

Điện thoại đã đen xì, cũng không có điện thoại gọi đến.

Tàu ngừng ở trạm quảng trường Hoa Sen, rồi chạy tới trạm tiếp theo.

Người trên tàu điện ngầm không bớt đi bao nhiêu, thậm chí còn có cảm giác tăng thêm.

Du Ánh Tuyết cầm điện thoại bị rơi hỏng, hôm nay cả người đau nhức, lòng cũng đau muốn chết.

Phiền muộn.

Đang lúc cô xụ mặt ảo não, chợt nghe thấy xung quanh vang lên tiếng bàn tán.

“Đẹp trai quá đi!”

“Cũng rất ngầu nữa!”

“Hình như là ngôi sao nào đó, có vẻ tớ đã nhìn thấy anh ấy trên tạp chí gì đấy.”

“Nói đùa gì vậy, ngôi sao sao lại đi tàu điện ngầm?”

“Nè nè nè! Anh ấy đi về phía chúng ta kìa.”

Từng giọng nữ then thùng, hưng phấn lại kích động lẫn lẫn bên tai, Du Ánh Tuyết không nhận được tò mò, cũng nhìn về hướng các cô gái đang nhìn.

Vừa nhìn, cô đã kinh ngạc, sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trong đám đông chen chúc, riêng một người nổi bật giữa đám đông, khiến mắt người ta sáng ngời.

Thân hình anh cao ngất, còn cao hơn người thường một cái đầu, vì vậy cho dù là trong hoàn cảnh chen chúc, anh cũng là người dễ dàng thu hút sự chú ý nhất.

Nhưng, nguyên nhân anh thu hút không phải chỉ vì chiều cao.

Mà là...!

Khí thế nổi bật không tầm thường, ngũ quan như được gọt đẽo cẩn thận, thậm chí là hơi thở cao quý và kiêu ngạo đáng sợ của anh.

Cho dù trong tình cảnh này, tất cả mọi người mồm hôi dầm dìa, chán nản không chịu nổi, nhưng anh vẫn không chột vạt chút nào.

Ki ầu Phong Khang lạnh lùng nhú mảy, khí chất lạnh lùng trên người khiến trái tim các cô gái nháy nhót, nhưng lại không dám tới gần một bước.

Sự xuất hiện của anh, chẳng những khiến toàn bộ toa tàu có thêm một tia sáng, mà còn mang đến một cơn gió mát rượi.

Chú ba?

Sao anh lại xuất hiện ở đây vậy?

“Ánh Tuyết! Du Ánh Tuyết!” Vĩnh Ái ở trong đám đông vẫy tay với cô, dùng khẩu hình miệng: “Tổng giám đốc Ki ầu đó! Tổng giám đốc Ki ầu của chúng ta vậy mà lại đi tàu điện ngầm.”

Du Ánh Tuyết cũng đang thấy lạ đây.

Là lần quân trong đầu cỡ nào mới bỏ Bentley không nghĩ, chạy tới tàu điện ngầm chen lấn vậy?

Đang lúc nghĩ ngợi, ánh mắt của Ki ầu Phong Khang lướt về phía cô, rơi lên mặt cô, ngừng lại.

Mắt anh tối đi.

Lông mảy giãn ra, rồi nhú lại.

Sau đó, dưới ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa hâm mộ của mọi người, anh cất bước đi về phía cô.

Đột nhiên đám đông hỗn loạn kia tách ra trước mặt anh.

Chẳng mấy chốc, anh đã đứng trước mặt cô.

“Chú ba, sao chú lại tới đây?”

Du Ánh Tuyết kinh ngạc hỏi.

Cho dù không nhìn xung quanh, cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt của người bên ngoài hâm mộ bao nhiêu, còn có dáng vẻ trợn mắt đến mức sắp lòi cả ra của Vĩnh Ái.

“Điện thoại đâu? Sao tự nhiên lại tắt điện thoại?”

Kiêu Phong Khang không chớp mắt, những người khác căn bản không lọt nổi vào mắt anh, hai mắt anh chỉ nhìn cô.

Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới điện thoại, sắc mặt Du Ánh Tuyết tối sầm.

“Lúc nói chuyện với chú rơi xuống đất, bị đập nứt màn hình rồi.”

Dứt lời, cô muốn móc điện thoại ra, lại bị người phía sau bất cẩn đẩy một cái, không lấy điện thoại ra được, cả người bị đẩy tới mức áp sát Kiêu Phong Khang.

Bị va chạm như vậy, cơn đau ở cổ chân càng trầm trọng hơn, cô cũng bất chấp giờ phút này hai người gần đến mức nào, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ anh để ổn định cơ thể, lông mày thanh tú đau đến mức nhíu chặt.

Vốn dĩ Kiêu Phong Khang rất thích tư thế này của cô, nhưng cúi đầu xuống liền phát hiện trên chân cô vẫn mang đôi giày cao gót chết tiệt kia.

Không cần chân nữa hả?

“Cởi giày ra.” Giọng điệu không cho phép làm trái.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Dưới đất bẩn lắm.”

Hơn nữa, cởi giày, mu bàn chân sẽ bị giẫm nát đó.

Một tay Kiêu Phong Khang vòng sau tấm lưng mảnh khảnh của cô, hướng dẫn cô: “Cởi giày, đạp lên chân tôi.

Nghe lời!”

Du Ánh Tuyết khẽ giật mình, trái tim rung động.

Rõ ràng trên tàu điện ngầm rất ồn ào, rất ấm ỉ.

Nhưng giờ phút này, trong tai cô lại chỉ có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Đặc biệt là, hai chữ cuối cùng kia.

Dường như tràn đầy cương chiếu, lại có bá đạo thuộc về riêng anh, giống như dỗ dành một đứa bé, một đứa trẻ tùy hứng không chịu nghe lời.

Du Ánh Tuyết biết rõ mình không thể chìm đắm vào đó, nhưng, cố tình, cô giống như bị trúng tà mà si mê.

Du Ánh Tuyết vâng lời đạp giày ra, ngoan ngoãn giẫm lên giày của anh.

Rồi sau đó, lại cẩn thận cởi chiếc còn lại.

Ha tay Du Ánh Tuyết vốn đã ôm cổ anh, bây giờ bất đắc dĩ còn phải ôm chặt hơn nữa.

Cả người cô giống như một con chuột túi bám lên người anh, ngực dán ngực.

Trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, dường như cô có thể nghe được tiếng tim đập của anh.

Từng nhịp từng nhịp.

Vững vàng như vậy, mạnh mẽ như vậy...!

Giống như nhịp trống gõ vang, luôn gõ vào đáy lòng cô.

Mọi thứ, có vẻ như, loạn rồi.

“Còn đau không?”

Ki ầu Phong Khang hỏi, hình như trong giọng nói trầm thấp đã có chút thay đổi.

Hô hấp của Du Ánh Tuyết hơi loạn, khẽ gật đầu: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Chỉ là...!

Trong xe vừa nóng vừa ngột, chất lượng không khí xung quanh cực kỳ tệ, đủ mọi loại mùi.

Mùi mồ hôi, mùi cơ thể, còn có mùi đậu phụ thối phát ra khi hành khách ngồi ăn.

Trong lúc nhất thời khiến cô càng đau đầu hơn, bàn tay đặt trên cổ anh càng siết chặt.

Ki ầu Phong Khang rũ mắt nhìn cô một cái, khẽ nhú mày.

Một tay vẫn ôm eo cô, tay kia tao nhã cởi áo vét trên người, sau đó ấn gương mặt nhỏ khó chịu của cô vào ngực mình.

Du Ánh Tuyết chấn động.

Gần như ngay lập tức, trong hơi thở không còn những mùi vị khó ngửi kia nữa.

Anh là một người rất thích sạch sẽ, trên người có mùi nước hoa tươi mát dễ chịu.

Chóp mũi nhỏ nhỏ của Du Ánh Tuyết khẽ hít một hơi, trong thoáng chốc, hình như cơn đau đầu cũng bớt đi rất nhiều.

“Chịu đựng một chút, trạm tiếp theo chúng ta xuống xe.” Anh nói.

“Vâng.” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, cảm xúc dâng trào.

Thật ra...!

Vừa rồi cô chẳng nói lời nào, nhưng Kiều Phong Khang liếc mắt một cái là nhận ra cô không thoải mái.

Cho nên... Đúng như lời dì Lý nói, chú ba, thật sự đối xử tốt với cô sao?

Sau đó... Dưới ánh mắt hâm mộ đến sắp đổ máu của người xung quanh, cả người Du Ánh Tuyết giống như một đứa bé còn chưa lớn, luôn được anh ôm vào ngực che chở.

Vòng tay của anh cho cô một vòng vây an toàn mà vững chắc.

Cho dù trong toa tàu chen chúc đến đâu, người bên trong xô đẩy thế nào, cô cũng mãi mãi ở trong vòng bảo hộ của anh, không hề bị ảnh hưởng.

Du Ánh Tuyết tham lam hít hơi thở của anh, hưởng thụ sự bảo vệ của anh, ngón chân út đáng yêu bất giác giẫm nhẹ lên chân anh.

Tâm trạng vốn dĩ rất buồn bực ban nãy, đến lúc này, vậy mà lại có chút vui sướng.

Ừm...!

Làm sao bây giờ?

Hình như cô cảm thấy, cứ đi tàu điện ngầm về nhà như vậy mãi, thật ra cũng không phải chuyện gì tồi tệ lắm.

Thế nhưng...!

Trong tàu điện ngầm, giờ phút này đột nhiên vang lên âm thanh thông báo.

Kiều Phong Khang rũ mắt nhìn cô một cái, ánh mắt sâu thẳm, không nói chuyện, chỉ là bàn tay bên hông cô dùng thêm chút sức, ôm cô chặt hơn.

Du Ánh Tuyết mặt đối mặt với anh.

Cô như bị một cảm xúc khó nói nào đó lây nhiễm, ánh mắt long lanh, sóng nước nhè nhẹ.

Một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Xe ngừng.

Có người xuống, lại có người lên.

Hai người đầu không nhúc nhích.

Dường như có ma lực gì đó buộc chặt bọn họ, không ai buông ra trước.

Bầu không khí lưu luyến triền miên nhẹ nhàng vờn quanh, quẩn quít giữa hai người.

Rất kỳ diệu.

Xe lại chạy.

Du Ánh Tuyết khẽ mấp máy môi, giống như đến giờ mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vừa rồi chúng ta quên xuống xe, lại sắp đến điểm dừng tiếp theo.”

Ồ, lời phàn nàn như vậy, có vẻ không có sức thuyết phục lắm.

Hơn nữa, thật sự quên mất ư?

Tiếng thông báo của tàu điện ngầm lớn đến mức khiến người ta muốn bỏ qua cũng không được.

Vì vậy...!

Giọng nói chột dạ của cô nhẹ đến mức gần như cả bản thân cũng không nghe thấy.

“Ừ, tạm tiếp theo lại xuống.” Kiều Phong Khang nói, trong mắt có ý cười nhàn nhạt.

Du Ánh Tuyết gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Thế nhưng, kết quả thì sao?

Kết quả, hai người cứ dừng lại hết trạm này tới trạm khác.

Du Ánh Tuyết không nói muốn xuống xe, Kiều Phong Khang cũng không nói.

Rất khó tưởng tượng, một người ra ngoài đầu có xe sang đưa đón, sao có thể chịu được hoàn cảnh như tàu điện ngầm.

Hơn nữa...img

Thấy bóng dáng bọn họ, tài xế lưu loát bước xuống xe, rất cung kính kéo cửa xe phía sau..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Càng Lúc Càng Rõ Ràng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tài xế nhìn Du Ánh Tuyết được Ki ầu Phong Khang ôm vào ngực, lo lắng hỏi: “Cô Ki ầu không sao chứ?”

Du Ánh Tuyết xấu hổ, sau khi được Ki ầu Phong Khang nhét vào chỗ ng ồi phía sau mới lắc đầu.

Giống như sợ tài xế hiểu lầm, cô như giải thích nói: “Chỉ là làm mất giày nên mới...”

Ki ầu Phong Khang nặng nề liếc cô một cái, mấy lời còn sót lại của cô li ền yếu ớt nuốt ngược lại.

Được rồi.

Giải thích cái gì chứ?

Ngược lại càng giống như là...!Giấu đầu hở đuôi.

Xe chạy về hướng khu biệt thự.

Dường như bầu không khí kỳ diệu ban nãy trên tàu điện ngầm kéo dài tới lúc này, tràn ngập trong không gian hạn hẹp.

Lúc trước bị tình hình ép thành như vậy, Du Ánh Tuyết không cảm thấy xấu hổ đến thế.

Nhưng bây giờ trong không khí yên tĩnh, Ki ầu Phong Khang lại ở bên cạnh mình, mọi cảm xúc đều trở nên trầm trụi, trái tim thì lại đập loạn “Thình thịch thình thịch”.

Cô liếc mắt, lén nhìn Ki ầu Phong Khang.

Anh đang cúi đầu xem văn kiện, sườn mặt lạnh nhạt khiến cô không nhìn ra bất kỳ gợn sóng nào.

“Chú ba.”

Cô suy nghĩ một chút, mở miệng.

“Ừ.” Kiều Phong Khang không ngẩng đầu lên.

“Ban nãy, sao chú lại xuất hiện trong tàu điện ngầm?”

Du Ánh Tuyết không nhịn được vẫn muốn xác thực.

Nhưng rồi cô lại cảm thấy, thật ra đáp án đã sớm rõ ràng.

Kiều Phong Khang gấp văn kiện lại, ghé mắt nhìn cô: “Đi tìm một cô ngốc có xe mà không chịu ngẩng, còn muốn đi giày cao gót chen lấn trên tàu điện ngầm.”

Đáp án này, cháu hài lòng không?”

Du Ánh Tuyết bị chửi là “đồng cốt” chẳng những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy ngọt ngào.

Song ngoài mặt cô lại tỏ ra nổi giận: “Chú mới là đồng cốt, chú cũng có xe không ngẩng mà đi chen lấn trong tàu điện ngầm.”

Rõ ràng là giọng điệu muốn tỏ ra tức giận, nhưng nói ra lại mềm mại ngọt ngào, giống như hờn dỗi hơn.

Kiều Phong Khang gật đầu, giống như tán thành lời cô nói.

“Đúng vậy, tôi cũng là đồng cốt.” Nói tới đây, anh thoáng dừng lại, rồi đột nhiên anh cúi người tới gần cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú, tối lại: “Nhưng tôi bằng lòng.”

Ánh mắt đó.

Cứ như muốn câu mất linh hồn của cô.

Nơi đó, quá bình tĩnh, cảm xúc quá sâu sắc và phức tạp, khiến cho trái tim của Du Ánh Tuyết run lên, nhịp tim chợt hẫng đi một nhịp.

Cô quay mặt nhìn về phía tài xế phía trước theo bản năng, tuy rằng tài xế biết đi đâu không nhìn lấy một cái, tập trung lái xe, nhưng cô vẫn chột dạ lui về sau một chút, thẳng người lên, giữ vững khoảng cách.

Một lúc lâu sau.

Trái tim, loạn, đầu óc, cũng loạn.

Đột nhiên cô cảm thấy, có vài cảm xúc không phải cô cố ý không thèm nghĩ đến, cố ý bỏ qua thì thật sự có thể làm ngơ.

Mọi chuyện, dường như càng lúc càng rõ ràng.

Rõ ràng đến mức, khiến cho cô có phần...! Bất an.

Trong lòng lại càng thêm bối rối.

Buổi tối.

Du Ánh Tuyết tắm rửa xong, tâm sự nặng nề ôm máy tính trò chuyện với Phùng Linh Nhi qua zalo, sau khi chần chờ, rồi rầm, phì ề ề ề ề, cô mới đánh một dòng chữ.

“Linh Nhi, nếu như...! Tớ nói là nếu như, tớ cảm thấy...! Dường như có một người đặc biệt...! Có cảm giác đặc biệt với tớ, làm sao bây giờ?”

Chỉ một câu phải xóa đi viết lại mấy lần mới gửi qua.

Thậm chí cô còn nghĩ, liệu có phải thật ra đó chỉ là ảo giác của mình hay không.

Phùng Linh Nhi gửi qua một icon “Khinh bỉ”: “Thích thì thích thôi, còn nói nghệ thuật như vậy nữa.

Giả bộ độc đáo à?”

Thích.

Du Ánh Tuyết cố ý né tránh chữ này.

Nhưng bây giờ một câu của Phùng Linh Nhi lại nói trúng tim đen, ngay cả lỗ hổng để phản bác cũng không có.

“Vậy nếu như...! Là thích thì sao?”

“Thế thì phải xem đặc biệt với cậu như thế nào? Sao vậy? Cậu cũng thích anh ta à?”

“Đương nhiên không phải!” Du Ánh Tuyết gờn như lập tức gõ đi bốn chữ này, giống như sợ Phùng Linh Nhi hiểu lần.

Sao cô lại thích anh được?

Anh là bậc cha chú của cô!

Sau đó, Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm vào mấy câu của Phùng Linh Nhi, lại nặng nề gõ qua mấy chữ: “Đừng quên, chẳng những tớ có bạn trai, mà còn có chồng chưa cưới nữa đấy!”

“Không được mà cậu còn cần hỏi tớ nữa hả? Ánh Tuyết, nếu anh ta vẫn chưa tỏ tình với cậu, cậu hãy sớm cách xa anh ta một chút, tránh để anh ta hiểu lần.

Nếu như anh ta bày tỏ với cậu, vậy cậu phải quyết đoán nói cho anh ta biết cậu đã có chồng rồi, hơn nữa, quan hệ của cậu và chồng khá tốt.”

Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm vào mấy câu này, sửng sốt hồi lâu, cảm thấy đất trời ngả nghiêng.

Cuối cùng, Du Ánh Tuyết hàn huyên với Phùng Linh Nhi vài câu nữa, lúc sắp tắt máy tính, cô nhớ tới một chuyện rất quan trọng, cô lập tức đăng

nhập trang n ền tảng nội bộ của tập đoàn Kì ầu Thanh, tìm số điện thoại của Vĩnh Ái.

Điện thoại của cô bị hỏng, đành phải chạy tới phòng sách tìm Kì ầu Phong Khang mượn điện thoại.

miễn phí

Anh ở trước bàn đọc sách, cô thì ng ồi xếp bằng trên tấm thảm màu trắng bên cạnh.

Thi thoảng ánh mắt nhìn anh lại nhớ tới những lời của Phùng Linh Nhi.

Sớm cách xa anh một chút, giữ khoảng cách.

Đang nghĩ ngợi lung tung, điện thoại đã nhanh chóng được kết nối.

Bên kia, giọng nói cung kính, cẩn thận của Đỗ Vĩnh Ái truyền tới từ trong loa: “Tổng giám đốc Kì ầu, anh khỏe chứ, xin hỏi mu ộn như vậy anh gọi tới là có gì cần dặn dò ạ?”

Giọng điệu nghiêm túc như vậy khiến Du Ánh Tuyết không thích ứng lắm: “Vĩnh Ái, là em.”

“Du Ánh Tuyết?”

Đỗ Vĩnh Ái thở phào, cao giọng, lại nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, sau khi xác nhận thì nói: “Em giỏi lắm, giấu kỹ lắm nha! Hôm nay tổng giám đốc Kì ầu gọi em vào, hại chị còn tưởng em bị dạy dỗ! Chị đã bảo mà, sao tự nhiên tổng giám đốc Kì ầu lại chú ý một người mới như vậy, thì ra hai người...!Chắc chắc, Ánh Tuyết, đừng nói là sau này em sẽ biến thành vợ tổng giám đốc tập đoàn Kì ầu Thanh của chúng ta đó? Không, là phu nhân của tổng giám đốc?”

Bởi vì kích động, giọng nói của Vĩnh Ái có thể nói là hơn cả loa.

Đừng nói Du Ánh Tuyết nghe rõ ràng, chỉ sợ ngay cả Kì ầu Phong Khang ở bên cạnh cũng nghe thấy hết.

Hơn nữa, cô ấy nói liền một mạch “tạch tach tach” như súng liên thanh, Du Ánh Tuyết căn bản không có chỗ chen vào.

Không đợi cô ấy nói xong, Du Ánh Tuyết đã che loa, ánh mắt hơi hốt hoảng nhìn về phía Kiều Phong Khang.

Bởi vì không nhìn thấy chính diện của anh nên cô cũng không biết anh có nghe thấy hay không, tóm lại, động tác lật sách của anh đã dừng.

Trong lòng Du Ánh Tuyết căng thẳng.

Chỉ là.

Cả Vĩnh Ái cũng hiểu lầm quan hệ của bọn họ, vậy nói ra...!

Giữa cô và chú ba, hình như...!Thật sự, không quá bình thường nhỉ?

Cho dù cô không muốn thừa nhận, không muốn đối mặt, nhưng hiện tại lời nói của Đỗ Vĩnh Ái lại khiến cô tỉnh táo và lý trí hơn: Quan hệ của cô và chú ba, hình như thật sự đang dần dần chệch hướng khỏi quỹ đạo của bậc cha chú và con cháu.

Hơn nữa...!

Nếu cô cứ mãi mặc kệ, tương lai sẽ trở nên thế nào?

Không dám nghĩ tới.

“Nè, em có đang nghe không vậy? Du Ánh Tuyết? Ánh Tuyết? Phụ nhân tổng giám đốc.” Vĩnh Ái hoàn toàn không cảm giác được sự lúng túng của Du Ánh Tuyết, âm cuối kéo dài, thêm dầu vào lửa.

“Em đây.

Vĩnh Ái, xin chị đó, đừng nói bậy, cũng đừng gọi lung tung!”

Du Ánh Tuyết hạ giọng thật thấp, cầm điện thoại di động, cả cơ thể đều cong lên theo bản năng.

“Chị nói bậy chỗ nào?”

“Em gọi tới là muốn giải thích với chị một chút, em và chú...!Không phải, em và tổng giám đốc Ki ều không phải như chị nghĩ đâu.”

“Du Ánh Tuyết, em khỏi phải giải thích với chị.

Tục ngữ nói rất đúng, giải thích chẳng khác nào che giấu.

Hôm nay trong tàu điện ngầm, chị đã tận mắt nhìn thấy.

Sở dĩ tổng giám đốc Ki ều chen lấn trên tàu điện ngầm cũng là vì em đúng không? Còn nữa, chẳng phải điện thoại của tổng giám đốc Ki ều đang nằm trên tay em hả, em nói xem, em bảo chị làm sao tin quan hệ của hai người không phải quan hệ đó đây?”

Du Ánh Tuyết thật sự không nói lại Vĩnh Ái.

“Đó là vì hôm nay trên tàu điện ngầm điện thoại của em bị rơi hỏng.”

“Điện thoại của tổng giám đốc Ki ều cũng không thể tùy tiện cho người khác mượn.” Vĩnh Ái cười:

“Ai nha, em đừng che che giấu giấu nữa! Chị chưa từng thấy ai giống như em, yêu đương với tổng giám đốc Ki ều còn tìm mọi cách phủ nhận.

Nếu đổi lại là chị, không, là đổi lại là bất kỳ cô gái nào trong công ty chúng ta thì đã sớm vui mừng thông báo cả thế giới rồi.

Em yên tâm đi, chị tuyệt đối sẽ không nói lung tung một chữ nào về chuyện hôm nay! Chị đảm bảo, trong công ty, ngoại trừ chị ra sẽ không có người thứ hai biết.”

Du Ánh Tuyết hơi bất đắc dĩ, không phản bác được một câu.

“Còn nữa, hôm nay ở trên tàu điện ngầm chị đã chú ý thấy, ánh mắt tổng giám đốc Ki ều nhìn em không bình thường.

Dịu dàng bao nhiêu, sẵn sàng bao nhiêu, luôn luôn bảo vệ em.

Có thể thấy, anh ấy thật sự rất thích em.

Ai nha, nói tiếp nữa thì chị sẽ hâm mộ em tới chết.”

Vĩnh Ái càng nói càng hưng phấn.

Trái tim Du Ánh Tuyết lại càng ngày càng loạn, đủ mọi cảm xúc lan tràn, lẫn lộn.

Vì vậy, không chỉ cô có ảo giác như vậy.

Du Ánh Tuyết nắm điện thoại thật chặt, vô thức quét mắt nhìn Kiều Phong Khang ngời đó luôn không ngừng đi.

Không biết tại sao, đột nhiên cô rất chắc chắn, nhất định anh cũng đang nghe.

“Vĩnh Ái, em nói với chị rất nghiêm túc.

Em và anh ta hoàn toàn không phải như chị nghĩ, hơn nữa, bọn em...! Cũng vĩnh viễn không thể như chị nghĩ.”

Dứt lời.

Cho dù không quay đầu lại, Du Ánh Tuyết cũng cảm giác được ánh mắt lạnh lùng, nặng nề phía sau.

Rõ ràng mình là người nói ra những lời này, nhưng không hiểu vì sao, sau khi nói xong, trong lòng lại nặng trĩu.

“Em nói đùa gì vậy?”

Rõ ràng Vĩnh Ái không tin: “Vậy tổng giám đốc Kiều của chúng ta ngời tàu điện ngầm uống công rời hả? Chị không tin.”

“Anh ta là chú của em.”

Vĩnh Ái kinh ngạc không nói nổi một lời.

“Tuy rằng không phải ruột thịt, nhưng em luôn xem anh ta là chú ruột, tôn kính đối đãi giống như người lớn trong nhà.” Giọng Du Ánh Tuyết không hề thấp nữa.

Cô siết chặt điện thoại.

Ánh mắt rũ xuống, rơi vào thảm nhung màu trắng bên dưới.

Nhớ tới tin nhắn “Sắp trở về” mà mấy ngày trước Kiều Minh Đức gửi cho mình, cô ổn định lại trái tim, thở dài: “Thật ra em đã có bạn trai rồi, không, là em đã có chồng chưa cưới rồi, hơn nữa là cháu ruột của chú em.

Vì vậy, nói chính xác hơn thì em còn là cháu dâu của anh ta.”img

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Anh Là Đồ Điên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn màn hình đen ngòm, Du Ánh Tuyết rồi rắm trong chốc lát mới cong môi, giả bộ như không có chuyện gì xoay người.

“Chú ba, trả điện thoại lại cho chú này.”

Cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy, giọng điệu cố gắng nhẹ nhàng.

Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn đưa di động tới trước mặt Kiều Phong Khang, nhưng anh hoàn toàn không có ý muốn nhận, chỉ nhếch mắt, mặt không thay đổi nhìn cô.

Ánh mắt kia, tĩnh mịch, nặng nề, giống như kết băng, lạnh đến mức khiến Du Ánh Tuyết chợt cảm thấy không thở nổi.

Trên mặt gầy như bị đóng băng.

Cuối cùng, trước khi mọi thứ bị hủy hoại trong chốc lát, cô khẽ đặt điện thoại lên bàn: “Cảm ơn chú ba, cháu không quấy rầy chú nữa, cháu ra ngoài trước đây.”

Dứt lời, Du Ánh Tuyết không dám dừng lại dù chỉ một bước, xoay người đi ra ngoài.

Ngay sau đó.

Một tiếng “Bộp” thật lớn đột nhiên vang lên phía sau, quyển sách dày bị đập mạnh xuống bàn.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh này, âm thanh đột ngột kia khiến trong lòng Du Ánh Tuyết hốt hoảng, bỗng nhiên sợ hãi.

Bước chân không khỏi nhanh hơn một chút.

Tay vừa đặt lên nắm cửa, muốn kéo cửa ra, lao ra ngoài.

Nhưng vừa kéo được một khe hở rất nhỏ, bất chợt sau lưng thò tới một cánh tay dài, dùng sức đè vào cửa, cánh cửa nặng nề khép lại lần nữa, phát ra một tiếng trăn trặc.

Sau lưng, nhiệt độ kinh người áp tới.

Cơ thể cao lớn mang theo cảm giác áp bách cực mạnh và áp suất thấp, từ phía sau vây lấy Du Ánh Tuyết thật chặt.

Anh cao lớn như vậy, nhuộm màu giận dữ mãnh liệt, càng làm bật lên vẻ nhỏ xinh yếu ớt của Du Ánh Tuyết ở trong ngực anh.

Cô rụt cổ một cái, lông mi sợ đến mức run rẩy.

Du Ánh Tuyết thoáng ngược mắt, đập vào mắt cô là bàn tay chống lên cửa của người đàn ông.

Mu bàn tay căng chặt, gân xanh giật giật, khiến người ta nhìn mà đã cảm thấy rét run.

“Chú ba, xin chú để cháu ra ngoài.” Cô hít sâu một hơi, luôn đặt tay ở nắm cửa, mở miệng.

“Xoay người lại!”

Tay của người đàn ông không hề thả lỏng xúu nào, giọng nói vang lên bên tai trăn trặc, lạnh như băng.

Càng bình tĩnh càng khiến người ta sợ hãi.

Trong lòng Du Ánh Tuyết sợ hãi, dứt khoát cấn tay nắm cửa, liên tục kéo ra.

Cô mới mười tám tuổi, vẫn còn con nít, sức lực sao có thể đọ được với anh? Vùng vẫy rất lâu nhưng cửa vẫn bất động, đóng chặt.

Tính tình quật cường của Du Ánh Tuyết nổi lên, không kéo được cửa thì liền đẩy tay anh, giống như con thú nhỏ giãy giụa muốn trốn ra khỏi lồng giam: “Chú để cháu ra ngoài, cháu muốn về phòng.”

Hô hấp của Kiêu Phong Khang thoáng nặng nề, giữ hai vai cô, trực tiếp xoay người cô lại.

Sống lưng mảnh mai của Du Ánh Tuyết bị đè mạnh vào cánh cửa, đau đến mức khiến cô kêu thành tiếng.

Còn chưa kịp giãy giụa bao nhiêu đã bị Kiêu Phong Khang nắm cầm dưới, ép ngẩng đầu lên.

“Mấy lời vừa nãy là đặc biệt nói cho tôi nghe đúng không?”

Kiêu Phong Khang chắt vấn.

Anh giống như sứ giả câu hồn tới từ địa ngục, trên mặt vẫn lạnh ngắt, không có biểu cảm gì.

Giọng nói lại càng không có độ ấm.

Chỉ có...!

Gân xanh giật giật trên cánh tay là thể hiện rõ giờ phút này anh đang cố gắng hết sức đè nén lửa giận.

Kiêu Phong Khang như vậy khiến Du Ánh Tuyết sợ hãi.

Tay cô nắm bàn tay bóp cầm mình, dùng thêm chút sức, giống như như vậy mới tìm được chút can đảm để nói thật.

“Chú ba, cháu không biết trong lòng chú có tâm tư gì, cháu cũng không muốn biết chút nào hết...!Cháu cũng không quan tâm.”

Câu cuối cùng là được thêm vào.

Du Ánh Tuyết ép bản thân nhìn vào mắt anh, tay sờ soạng chốt cửa lạnh buốt, nắm thật chặt, dường như như vậy mới có can đảm, không cho phép mình lùi bước: “Nhưng cháu cảm thấy, cháu cần phải cho chú biết tâm tư của cháu.”

Đôi môi mỏng của Kiều Phong Khang khẽ nhếch.

Hô hấp càng ngày càng nặng và bàn tay càng ngày càng dùng sức đầu đang thể hiện bây giờ anh đã rục rịch nổi giận.

“Trước khi mở miệng, tốt nhất cháu nên nghĩ kỹ phải nói thế nào mới không chọc tới tôi.

Nếu không...”

Giọng anh lại thấp một xú: “Hậu quả, tự chịu.”

Bốn chữ cuối cùng rất thấp, rất nhẹ, nhưng cuối cùng lại khiến Du Ánh Tuyết lập tức cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Tay nắm chặt lại, đầu ngón tay gần như ấn vào trong thịt.

Mấy ngày nay ở chung với anh vô cùng vui vẻ khiến cho cô gần như đã sắp quên thực chất bên trong người đàn ông này âm trầm bao nhiêu, bá đạo bao nhiêu.

Nếu như đáp án của mình khiến anh không hài lòng, anh sẽ làm gì mình?

Đột nhiên, cô không dám nghĩ.

“Không phải muốn nói với tôi sao, sao không nói tiếp?”

Kiều Phong Khang ghé lại gần, ép hỏi.

Gương mặt anh tuấn lại lạnh băng của anh không ngừng phóng đại trước mặt.

Du Ánh Tuyết nhắm mắt, giống như đã hạ quyết tâm, mở miệng: “Cháu không thích chú.

Hơn nữa...!Cháu thật sự chưa từng nghĩ tới sẽ thích chú.”

Đây là lời nói thật.

Cô luôn rất rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, nào dám suy nghĩ lung tung?

Thích chú? Đúng là hoang đường!

“Cho cháu thêm một cơ hội, cho phép cháu sửa đáp án của mình.” Mắt anh nheo lại, lộ ra nguy hiểm, bá đạo như quân vương thời cổ đại.

Du Ánh Tuyết nắm chặt tay nắm phía sau, ngừng thở.

Giờ phút này cô như đi trên một vách núi, chỉ cần đi nhầm một bước, phía trước chính là vực sâu nghìn mét.

Ánh mắt cô lóe lên hoảng sợ: “Đây chính là đáp án của cháu.

Chú ba, chú biết không, từ trước tới nay cháu đều xem chú thành chú ruột, thậm chí là cha.”

Ánh mắt Kiều Phong Khang ảm đạm, đôi môi mím lại lộ ra chút lạnh lùng nghiêm nghị.

Chú ruột.

Cha.

Nhưng cô phải biết, điều anh muốn, tuyệt đối không chỉ là người thân.

“Thật đáng tiếc, cháu trả lời sai rồi.” Anh cúi người, cánh môi dán vào lỗ tai mờ hồ run rẩy của cô, giọng nói rất nhẹ, lại như giọng nói ma quỷ tới

từ địa ngục: “Ánh Tuyết, trả lời sai tất nhiên phải bị phạt.”

Bị phạt?

Phạt cái gì?

Du Ánh Tuyết còn chưa kịp hiểu, tay anh đã chột nâng mông cô lên, không nói gì vác cả người cô lên.

Còi báo động như vang lên bên tai, Du Ánh Tuyết hoảng hốt chống tay lên lưng anh, khẽ gọi: “Chú ba, chú muốn làm gì?”

Không đợi cô hiểu, cả người đã bị ném xuống ghế dựa to bên cạnh một cách thô bạo.

Sau khi choáng váng, cô chật vật ngã dẫy, cơ thể cao lớn của anh đã ép tới, một tay bao vây cô, một tay bá đạo nâng mặt cô lên muốn hôn cô.

Du Ánh Tuyết bị dọa tới phát sợ, chống hai tay lên ngực anh, dùng sức chống cự.

Anh hừ ra một tiếng, cắn lên đôi môi đỏ mọng quật cường của cô một cái, trực tiếp cắn ra máu.

Du Ánh Tuyết thoáng cái ứa nước mắt: “Kiều Phong Khang, chú là đồ khốn kiếp.”

Trong mắt anh hiện lên chút u ám: “Bây giờ, suy nghĩ cho thật kỹ, đâu mới là câu trả lời chính xác.”

“Bất kể là đáp án gì, cháu cũng không muốn thích chú.” Du Ánh Tuyết bật khóc, dùng sức lau máu trên môi, cảm thấy eo như bị anh cắt đứt, cô ra sức lắc đầu: “Chú ba, cháu đã là vợ chưa cưới của Minh Đức, Minh Đức là cháu của chú.”

“Câm miệng!” Trong mắt Kiều Phong Khang lóe lên ánh sáng dữ tợn u ám.

“Cháu chỉ có thể thích Minh Đức, chú thả ra...!Á.”

Du Ánh Tuyết còn chưa nói xong, anh đã nghiêng người về phía trước, chớp mắt sau, trên môi lại đau đớn kịch liệt, răng môi bị cạy mở.

Cô ngơ ngác.

Trong đầu lập tức trống rỗng.

Đến khi cô kịp phản ứng, đưa tay chống lên ngực người đàn ông, dùng sức đẩy.

Thế nhưng hình như anh đã sớm dự liệu cô sẽ phản kháng như thế, một tay giữ chặt không cho cô giãy giụa, cơ thể anh nặng nề đè trên người cô.

Lúc này hai người đều chỉ mặc đồng phục mỏng manh, bởi vì có bài học lần trước, lần này Du Ánh Tuyết mặc đồng phục rất bảo thủ, cả bên trong cũng che kỹ càng.

Thế nhưng lại không chịu nổi Kiều Phong Khang mạnh mẽ và thô bạo như thế.

Quần áo lộn xộn.

Cơ thể đàn ông và phụ nữ không một khoảng cách, mờ ám kề sát nhau.

Vừa yêu vừa hận, anh thô bạo hôn cô, khàn khàn ngậm mút, môi anh đè lên đôi môi bị cắn của cô, tùy ý nghiền ép.

Sự ngây ngô của Du Ánh Tuyết, trong tình cảnh này càng có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Bị người đàn ông điên cuồng hôn mút, cô cảm giác mình như con thuyền nhỏ bị gió lớn, sóng biển đập vào bờ, từ từ mất đi hơi thở.

Cô chống cự, bật khóc, trên mặt đàn ông đầy nước mắt, cực kỳ đáng thương.

Thế nhưng Kiều Phong Khang lại thực sự cứng rắn, hoàn toàn mặc kệ.

Bàn tay thô bạo xé rách đồng tử trên người cô, quần áo cùng bị xé rách một cách đáng thương.

miễn phí

Giống như hoàn toàn không cảm giác được cơ thể cô run rẩy, hoặc là, căn bản cố ý bỏ qua, bàn tay không chút nể nang vuốt ve cơ thể cô.

Du Ảnh Tuyệt sắp điên rồi.

Hoảng sợ.

Nhục nhũ.

Sợ hãi.

Đủ mọi cảm xúc liên tục giày vò cô.

“Chú ba, chú đừng như vậy mà.” Cô ghen ngào, kêu khóc.

Giờ phút này, người đàn ông trước mắt khiến cô cảm thấy rất xa lạ.

Cứ như sáu năm qua bọn họ chưa từng quen biết.

Sáu năm nay, cô coi anh như chú.

Sợ anh, tôn sùng anh, kính trọng anh.

Trong mắt cô, từ trước tới nay anh là một ngọn núi cao chót vót, không thể vượt qua.

Nhưng người đàn ông cô luôn tôn kính xem như bậc cha chú này.

Bây giờ chẳng những điên cuồng hôn cô, vuốt ve cơ thể cô, thậm chí, trong mắt còn có ham muốn không chút nào che giấu.

Đó là, ham muốn ngủ với cô.

Nhưng cô là ai? Anh trúng tà hả?

“Chú bình tĩnh chút đi...!Cháu là Du Ánh Tuyết, cháu là Du Ánh Tuyết! Chú ba, cháu là vợ chưa cưới của cháu chú!” Câu cuối cùng gần như là tuyệt vọng hét lên, thậm chí là cầu xin một cách đáng thương.

Kiêu Phong Khang ôm lấy cô đang run rẩy, mở chân cô ra, đặt lên đùi mình.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập hoảng sợ, trở nên trắng bệch, anh híp mắt, khoé môi nở nụ cười tao nhã, lời nói ra lại tàn nhẫn vô cùng: “Nếu như đêm nay tôi ngủ với em, em cảm thấy, em còn có thể làm vợ chưa cưới của Minh Đức được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Đúng Là Tôi Điên Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đúng là tôi điên rồi!” Kiều Phong Khang cắn răng, nói nhỏ bên tai cô.

Nếu như không điên, anh đã không hết thuốc chữa yêu một con nhóc miệng con hôi sữa.

Nếu như anh không điên, anh đã không vì một bữa sinh nhật mà bỏ lại toàn bộ khách hàng và vụ làm ăn hàng chục triệu tỷ bay về nước.

Nếu như anh không điên, anh đã không ngày nhớ đêm mong về cô, sẽ không vì một cú ngắt điện thoại mà chen chúc vào tàu điện ngầm như kẻ ngu, trong lòng nóng như lửa đốt tìm người trong khoang tàu điện ngầm.

Anh không điên thì là gì?

Kiều Phong Khang không chịu tha cho Du Ánh Tuyết, lại lần nữa chặn lên cái miệng nhỏ nhắn phiên lòng của cô, một tay nâng cao mông cô, một tay đã man xé cái quần lót mỏng manh của cô.

Du Ánh Tuyết run lấy bầy, có thể cảm nhận được một nơi đầy tính xâm lược, hung hăng đè lên cô, muốn tiến vào.

Không! Anh là chú của cô mà!

Hơn nữa.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, lần đầu tiên của mình sẽ xảy ra không bầu không khí đáng sợ như vậy...! Cô không làm được.

Du Ánh Tuyết luống cuống, rất sợ hãi.

Hơi lạnh tỏa ra đâm thẳng vào xương tủy khiến cô run rẩy.

Dưới tình thế nguy cấp, cô hốt hoảng sờ soạng trên bàn sách, bắt được một cái gạt tàn bằng thủy tinh, không kịp nghĩ ngợi gì đã đập mạnh vào góc bàn.

Chẳng biết lúc này Du Ánh Tuyết lấy sức lực từ đâu ra, chỉ nghe “Xoảng” một tiếng thật lớn, cái gạt tàn bằng thủy tinh bị đập thành mấy mảnh.

Tay Du Ánh Tuyết run run nắm một mảnh trong số đó, mảnh vỡ sắc bén ghì sát vào cổ tay mình.

Kiêu Phong Khang chấn động, hai mắt âm trầm, hung hăng nhìn động tác của cô.

Ánh mắt đó dữ tợn đến mức như muốn nuốt chửng cô.

Cô dùng sức rất mạnh, ép tới mức chảy cả máu.

“Cháu biết cháu không thể hút máu chú ba, cũng không thể khoét thịt chú ba, nhưng mà, cháu...!” Cả giọng nói cũng đang run rẩy, không nói được nữa.

Du Ánh Tuyết cảm thấy nhất định hiện tại tình cảnh của mình vừa chật vật vừa lúng túng.

Quần áo trên người bị Kiêu Phong Khang xé, cơ thể trắng nõn của cô trần trụi bên ngoài không khí.

“Chú ba, chú...!Tha cho cháu đi.”

Sự quật cường của cô, dưới cơn điên của người đàn ông chỉ còn lại hoảng hốt và sợ hãi.

Ngay cả lời nói cũng biến thành khép nép cầu xin tha thứ.

Đôi mắt rung rung dưới mái tóc rối bù trông đi ềm đăm đáng yêu.

Gân xanh trên thái dương Kiêu Phong Khang giật giật, nhìn chăm chăm dòng máu đang liên tục chảy ra trên tay cô, có xúc động muốn cứ vậy mà bóp chết cô.

Giỏi lắm!

Cho dù chết, cô cũng không muốn giao mình cho anh.

Cô dùng cái chết...!Để giữ gìn tấm thân trong sạch cho một người đàn ông khác.

“Cho em mười giây, biến mất khỏi tầm mắt tôi!” Cơn đau dữ dội trong lòng ngực bị anh gắng gượng đè xuống.

Giọng nói của anh vô cùng khàn đặc và lạnh lùng, hai mắt đỏ thẫm như dính máu.

Dưới ánh đèn lò mờ, cả người anh thoát nhìn có chút dữ tợn đáng sợ.

Du Ánh Tuyết thở hổn hển, e ngại nhìn anh, không chắc liệu có phải anh thật sự buông tha mình hay không.

nhé!

Ánh mắt Kiêu Phong Khang rét lạnh, sắc bén: “Nếu em không đi thì đừng trách tôi gian thi!”

Du Ánh Tuyết gần như từ trên trời anh lặn xuống.

Nắm chiếc áo ngủ bị xé rách mặc vào qua loa, trên cổ tay vẫn luôn đỏ máu, nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn.

Cuối cùng, lúc ra khỏi phòng sách, cả người đều lảo đảo, hai gối như nhũn ra.

Chỉ suýt chút nữa.

Chỉ suýt chút nữa, cô đã bị Ki ầu Phong Khang - Người đàn ông mà cô gọi là “chú ba” cả sáu năm hoàn toàn làm...

Hơn nữa, còn dùng cách thô bạo như vậy, hung ác như vậy.

Cửa phòng sách đóng s ầm lại.

Tiếng động tr ầm thấp kia nặng nề đập vào lòng Ki ầu Phong Khang, giống như chiếc búa hung hăng nện vào, đau đến tê tái.

Anh dùng sức day trán, một lúc lâu sau, trong đầu vẫn thoáng qua hình ảnh cổ tay đang rỉ máu của bé con kia.

Cắt xuống như vậy, thật ra còn đau hơn cắt lên người anh.

Ki ầu Phong Khang nhắm mắt, cuối cùng vẫn không an tâm, tước vũ khí đầu hàng.

Vừa chỉnh lại đồng hồ trên người, vừa đi nhanh ra khỏi phòng sách.

Lúc này vừa khéo Du Ánh Tuyết đã thay quần áo xong, tóc tai bù xù từ trong phòng ngủ lao ra, như muốn phát điên sau khi chịu kích thích mãnh liệt.

Cô không mang theo bất kỳ thứ gì, chỉ c ầm một tấm thẻ tàu điện ngầm, cúi đầu xông thẳng ra ngoài.

Ki ầu Phong Khang giơ tay lên, tóm lấy cô đang lao xuống lầu, vô cùng dùng sức, khiến Du Ánh Tuyết đau đến mức lại muốn rơi nước mắt.

Hơn nữa, hoảng sợ vừa nãy còn chưa kịp tiêu hóa, bây giờ cô vẫn còn sợ hãi.

Du Ánh Tuyết không dám nói câu nào, sợ mình nói sai cái gì lại kích thích người đàn ông này, chỉ ra sức giãy giụa, cả người suýt nữa ngã xuống đất.

Thế nhưng Ki ều Phong Khang cũng dùng sức, cho dù cô giãy giụa thế nào, bàn tay kia cũng giống như xiềng xích, khóa chặt lấy tay cô.

“Dì Lý, mang hòm thuốc lên!” Ki ều Phong Khang quát xuống dưới lầu một tiếng, bên này thấy cô ng ồi xồm dưới đất, anh dứt khoát ôm cô lên, đá cửa phòng ngủ của cô, ôm cô vào.

Hai người càng tới gần cái giường kia, cơ thể Du Ánh Tuyết càng run dữ dội, hai chân đập lung tung.

Ki ều Phong Khang cảm nhận được rõ ràng, thậm chí cảm giác được mâu thuẫn và chán ghét của cô dành cho mình vào lúc này, trong lòng vừa khổ vừa bực.

Bây giờ trong mắt con nhóc này, anh chính là c ần thú chân chính, c ần thú ngáp nghe cơ thể trẻ tuổi của cô.

Ki ều Phong Khang đặt cô xuống giường, giành lấy thẻ tàu điện ngầm trong tay cô rồi ném xuống đất.

Mới cúi người xuống, cả người cô đã lúi thẳng vào trong góc giường, hai mắt cảnh giác nhìn anh.

“Đưa tay cho tôi.” Ki ều Phong Khang biết con nhóc này sợ mình, cố gắng thu lại âm trầm trong mắt.

Nhưng sắc mặt anh vẫn rất khó coi.

Du Ánh Tuyết không biết anh muốn làm gì, không đưa tay, ngược lại co mình chặt hơn.

Máu từ trên cổ tay nhỏ xuống, nhuộm cả một góc giường.

Ấn đường của Ki ều Phong Khang giật giật: “Tôi lặp lại lần nữa, đưa tay ra! Du Ánh Tuyết, đừng ép tôi thô bạo lần nữa!”

Từng câu từng chữ, tràn ngập uy hiếp và cảnh cáo.

Môi Du Ánh Tuyết run lên, co rúm về sau, giống như không phục sự hung ác vừa nãy của anh, lại quật cường, thận trọng mở miệng: “Cháu không cần chú lo.”

Chân sau của Kiều Phong Khang quỳ lên giường, chồm người qua, không nói một lời kéo cái tay bị thương của cô tới.

Siết chặt tay áo, vết thương dính máu kia khiến anh nhúm mày, đau đến mức mặt mày nghiêm nghị.

Cô giãy giụa: “Chú thả cháu ra!”

“Cháu động đây một cái thử xem.” Kiều Phong Khang hung hăng quát khẽ một câu, lạnh lùng quay đầu: “Dì Lý, còn lèm ề gì nữa?”

“Đến đây đến đây, cậu Kiều!”

Dì Lý vừa đáp lời, vừa cặm theo hòm thuốc đẩy cửa vào.

Kiều Phong Khang như ngại tốc độ của bà ấy quá chậm, bước qua một bước lấy hòm thuốc, đặt sang bên cạnh, ấn “cách cách” vài cái mở ra.

Dì Lý rất hiếm khi thấy dáng vẻ gấp gáp của cậu chủ như vậy, nhưng một giây sau thấy được vết thương trên tay Du Ánh Tuyết, kinh ngạc xong thì hiểu ngay.

Dì Lý kéo tay Du Ánh Tuyết qua, đau lòng hỏi: “Chuyện gì đây? Sao mới một lát mà cô đã làm mình bị thương thành như vậy?”

Thảo nào cậu chủ lại sốt ruột như thế.

Vết thương này không phải là đòi mạng của cậu chủ sao?

Bởi vì không cha không mẹ, ảm ức và hoảng sợ trong lòng Du Ánh Tuyết đều không có chỗ trút, nghe dì Lý hỏi vậy, cô đột nhiên cảm thấy càng tủi thân.

Cô khó khăn lắm mới tìm được chỗ trú b ầu nổi lòng, hít cái mũi h ồng h ồng, ôm dì Lý gào khóc.

Ki ều Phong Khang nhìn dáng vẻ đi ềm đạ đáng yêu của cô một lúc lâu mới kéo cô từ trên người dì Lý ra.

Vừa nhìn, trên người dì Lý đã bị cô khóc tới ướt nhẹp.

“Dì ra ngoài trước đi.” Ki ều Phong Khang nói với dì Lý.

“Đừng.” Du Ánh Tuyết sợ ở chung một mình với Ki ều Phong Khang, c ầu xin kéo tay dì Lý.

Dì Lý cũng lo cho Du Ánh Tuyết, khó xử nhìn cậu chủ của mình: “Cậu chủ, nếu không, để tôi xử lý vết thương cho cô Du nhé?”

“Tôi nói, dì ra ngoài trước!” Hi ển nhiên Ki ều Phong Khang đã hết kiên nhẫn, nhấn mạnh.

Dáng vẻ cậu chủ giận dữ, chẳng những Du Ánh Tuyết sợ, dì Lý cũng không dám làm trái.

Cuối cùng, bà ấy lo lắng nhìn Du Ánh Tuyết một cái, sau đó vẫn gật đầu lui ra.

Trên đường đi, trong lòng luôn run sợ.

Không biết rốt cuộc hai người kia đã quậ ra chuyện gì, sao lại khiến cô Du bị thương thành như vậy.

Hơn nữa, từ phản ứng của Du Ánh Tuyết cũng có thể thấy cô thật sự vô cùng sợ hãi.

Haiz.

Dì Lý thở dài lắc đầu.

Hai người đó, đúng là oan gia.

Đuối dì Lý đi rồi, Du Ánh Tuyết càng giận anh, cẳng mặt không muốn nhìn anh.

Nước mắt càng chảy càng nhiều, lau cái cũ thì cái mới lại trào ra dữ dội, ngăn cũng ngăn không được.

Cơ thể cao lớn của Kiều Phong Khang đứng lặng bên cạnh giường, tay giữ gáy Du Ánh Tuyết, ấn gương mặt nhỏ khóc tới thảm thiết của cô vào bên hông mình.

Du Ánh Tuyết giãy giụa, anh không chịu thả: “Muốn khóc thì cứ khóc, khóc đủ rồi tôi xử lý vết thương cho cháu.”

Không nói còn đỡ, vừa nói ra, Du Ánh Tuyết thật sự “Oa” một tiếng bắt đầu gào khóc, siết nắm đấm hung hăng nện anh: “Bây giờ chú tới giả bộ tốt bụng cái gì...!Đầu tại chú.”

Anh không động đây, chỉ ôm cô chặt hơn.

“Cháu hận chú chết đi được...!Hận chú muốn chết.” Cô ghen ngào lắm lắm, đánh anh như trút giận.

Anh không đi ngay.

Tay đặt lên tay nắm cửa, đứng ở cửa hồi lâu, cuối cùng mới nặng nề rời khỏi.

Cảm giác ngọt ngào ở ngực mãi mà không tan biến, càng lúc càng tăng, càng lúc càng trầm trọng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Bóng Đèn Siêu To

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Ánh Tuyết thức trắng đêm.

Tâm trạng của cô bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng nghĩ tới cảnh tượng kia thì trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, hôm sau cô vẫn phải tới công ty đi làm.

Hôm sau.

Nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của mình trong gương nhà tắm, Du Ánh Tuyết cảm thấy đáng sợ như quỷ.

Thay đồ xong, cô ra khỏi phòng.

Xuống lầu, Du Ánh Tuyết đã thấy Kiều Phong Khang mặc âu phục ngồi trên sofa.

Ánh mắt cô u oán.

Dáng vẻ Kiều Phong Khang áo mũ chỉnh tề, khí chất bất phàm, ai mà ngờ được thật ra anh lại có một mặt khá cần thú lại bạo lực chứ?

Nghe thấy động tĩnh, anh ngẩng đầu lên từ tờ báo.

Hai người cách một khoảng xa, bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc đan xen lẫn lộn, Du Ánh Tuyết rời mắt trước.

Người làm đi tới nói: “Cậu Kiều ầu, cô Du, có thể dùng bữa sáng rồi.”

Kiều Phong Khang không nói một lời, đặt báo xuống, đứng dậy trước.

Du Ánh Tuyết chờ anh tiến vào, giữ một khoảng cách tương đối với anh rồi mới từ từ đi vào, cũng ngồi ở chỗ xa nhất.

Lúc ăn sáng, cả quá trình hai người đều im lặng, không ai nói gì.

Rõ ràng bây giờ là mùa hè, nhưng bầu không khí trong phòng ăn lại lạnh như đóng băng.

Cả người làm bên cạnh cũng im lặng, không dám thở mạnh.

Tuy rằng không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả mọi người đều có thể ngửi được sự bất thường trong không khí.

“Chú ba, cháu có lời muốn nói với chú.”

Ăn xong bữa sáng, sau khi cân nhắc cẩn thận, Du Ánh Tuyết đặt đĩa xuống, cuối cùng cũng lên tiếng.

Ở phía đối diện, Kiều Phong Khang tạo nhã rút khăn ăn lau miệng, chỉ ở phía xa liếc cô một cái, không nói tiếng nào, giống như đang chờ cô nói tiếp.

“Mấy ngày tới...!Cháu muốn đến nhà Phùng Linh Nhi.”

Ánh mắt Kiều Phong Khang tĩnh mịch nhìn Du Ánh Tuyết một cái.

Quần thâm mắt của cô cực kỳ rõ ràng.

Cả người cô trông rất tiêu tụy, giống như phải chịu cực hình.

Ánh mắt anh nhìn qua, tĩnh mịch sâu thẳm, cảm xúc không rõ, khiến Du Ánh Tuyết thoáng cái căng thẳng, bàn tay đặt trên gối nắm lại.

Anh vốn là một người sáng nắng chiều mưa, tính tình khó hiểu, cô không biết ánh mắt đó của anh có ý gì.

Chẳng lẽ lại muốn nổi giận?

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý bất chấp tất cả để tạm thời ra ngoài ở, thế nhưng anh lại lạnh nhạt nói: “Tùy cháu.

Cháu muốn ở đâu cũng được.”

nhé!

Cô không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Nhưng Kiều Phong Khang đã đứng dậy, rời khỏi phòng ăn trước, chỉ để lại bóng lưng lạnh lùng.

Du Ánh Tuyết quay đầu nhìn bóng lưng kia, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Cô hít sâu một hơi, ảm ức nghẹn trong ngực mãi mà vẫn không tan biến.

Giữa bọn họ, rốt cuộc...! Sao lại trở nên thế này?

Lúc Du Ánh Tuyết rời khỏi phòng ăn, xe của Kiều Phong Khang đã đi.

Như vậy cũng tốt.

Cô tự mình mang theo một đôi dép lê, ngồi xe, rồi đến một đoạn đường chen lấn trên tàu điện ngầm.

Giờ cao điểm buổi sáng, lại là một thảm họa.

Lúc xuống khỏi tàu điện ngầm, cả người cô đều choáng váng, lảo đảo sắp ngã.

Đúng giờ quẹt thẻ trong công ty, lên tầng cao nhất.

Du Ánh Tuyết bất giác liếc phòng làm việc của Kiều Phong Khang, rèm trong văn phòng kéo kín kẽ, không nhìn thấy gì.

“Hôm nay chú ý nhiều vào cho tôi.” Vừa mới bước vào, đặt túi xách xuống, thư ký Lý đã lên tiếng, vẻ mặt cô ta nghiêm túc: “Hôm nay tâm

trạng của tổng giám đốc Ki ầu vô cùng xấu, nếu như các người có ai không hiểu chuyện đâm đầu vào họng súng, đừng trách tôi không nhắc nhở các người trước.”

“Vâng, chị Thanh.”

“Còn cô nữa.” Lý Thanh đưa mắt nhìn về phía Du Ánh Tuyết, thấy tinh thần cô hơi ngơ ngác, cong ngón tay gõ bàn: “Làm việc đảng hoàng, biết chưa?”

“Em biết rồi.” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Vĩnh Ái liếc qua Du Ánh Tuyết, muốn nhiều chuyện với cô, nhưng nét mặt của Du Ánh Tuyết thật sự rất xấu, cho nên cô ấy chịu đựng không hỏi nhiều.

Dưới bàn, Du Ánh Tuyết cởi giày cao gót, lẳng lặng đổi dép lê của mình.

Đôi dép lê màu trắng mà Ki ầu Phong Khang dặn Nghiêm Danh Sơn mua kia, bị cô âm thầm đặt sang một bên, không đụng vào.

Cả ngày, Du Ánh Tuyết và Ki ầu Phong Khang không nói năng gì với nhau, cho dù đi lướt qua nhau, ánh mắt của anh cũng sẽ không dừng lại trên người cô nửa giây.

Tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận làm việc, tránh chọc phải sếp lớn tâm trạng đang không tốt.

Cuối cùng cũng thuận lợi tới lúc tan làm, toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều thở phào nhẹ nhõm.

Du Ánh Tuyết ôm văn bản cuộc họp vừa đánh xong ra khỏi phòng photo, bắt gặp một hình bóng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở công ty.

Bóng lưng thướt tha tao nhã, trên đường đi khiến vô số người dõi theo.

Cho dù chỉ là một bóng lưng, Du Ánh Tuyết liếc mắt một cái đã nhận ra, đó không phải ai khác, chính là Tô Hoàng Quyên.

“Nè, Ánh Tuyết, em mau nhìn kìa.” Vĩnh Ái lại gần, thì thầm với cô, cầm hất về phía bóng lưng kia: “Lúc trước em gặp cô ấy chưa?”

Du Ánh Tuyết chỉ nhẹ gật đầu, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Tô Hoàng Quyên, cho đến khi cô ta tiến vào phòng làm việc của Kiều Phong Khang, cánh cửa dày bị đóng lại, ánh mắt Du Ánh Tuyết vẫn chưa dời đi.

Rõ ràng anh đã có Tô Hoàng Quyên rồi, tại sao còn...!

Du Ánh Tuyết cảm giác như từ trước tới nay mình thật sự không quen biết người tên Kiều Phong Khang này.

Rốt cuộc anh có tâm tư gì với cô? Khi thì rất tốt, khi thì điên cuồng giống như tối hôm qua.

“Hey! Ánh Tuyết, hoàn hồn!” Tay Vĩnh Ái quơ trước mặt cô mấy cái, cô mới lấy lại được tinh thần.

Vĩnh Ái thăm dò nhìn Du Ánh Tuyết: “Em sao thế? Mới sáng sớm đã như mất hồn mất vía, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Không có.” Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Chuyện tối qua, cô không muốn nghĩ đến nữa.

“Nói tới thì, có phải giống như trên báo lá cải nói, sau này cô Tô sẽ gả cho tổng giám đốc Kiều của chúng ta không?”

“Có lẽ là thế.”

“Vậy sau này em phải gọi cô ấy là dì rồi.”

“Ừ.” Lần này, cô còn không thèm gật đầu, chỉ rầu rĩ ậm ừ một tiếng từ mũi.

Du Ánh Tuyết lại vô thức ngẩng đầu, nhìn về cánh cửa đóng chặt kia, vô thức lẩm bẩm mấy chữ “Dì nhỏ”.

Trong lúc nhất thời, không nói được trong lòng có cảm giác gì.

Du Ánh Tuyết dọn dẹp một chút, chẳng mấy chốc đã tới giờ tan làm, cũng có người còn đang vui đùa tăng ca.

Cô không còn việc gì, bèn thay giày chuẩn bị tan làm.

Tất cả mọi người đang chờ thang máy.

Du Ánh Tuyết đứng trong đám đông, luôn tâm sự nặng nề, cả bản thân cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Trong lúc cô ngẩn người, đột nhiên đám đồng nghiệp vốn dĩ đang chen chúc với nhau lại tản ra từng người một, sau đó rất cung kính chào hỏi người vừa tới: “Tổng giám đốc Ki ầu.”

Ki ầu Phong Khang chỉ khẽ gật đầu, trên mặt không có biểu cảm dư thừa.

Đám đồng nghiệp nữ thì không ngừng hâm mộ nhìn Tô Hoàng Quyên: “Cô Tô, da của cô đẹp quá.

Ngoài đời trông còn đẹp hơn trên tivi.”

Tô Hoàng Quyên vô cùng thân thiện đùa giỡn với bọn họ: “Có nghĩa là bình thường tôi không ăn ảnh lắm hả?”

“Không có không có, tôi hoàn toàn không có ý đó.

Lúc cô dẫn Chương trình tin tức trên tivi đã cực kỳ đẹp rồi! Ở ngoài còn đẹp hơn nữa!”

Tô Hoàng Quyên bị chọc cười, quay người dịu dàng nói với Ki ầu Phong Khang: “Phong Khang, cấp dưới của anh rất biết nói chuyện, có phải anh nên tăng lương cho cô ấy hay không?”

Hơi có ý nũng nịu.

Dáng vẻ Kiều Phong Khang vẫn lạnh nhạt thờ ơ: “Tiền lương được phát theo năng lực làm việc, nếu có năng lực, tất nhiên tập đoàn Kiều Thanh sẽ không bạc đãi.”

Anh vừa mở miệng đã khiến bầu không khí vốn sôi nổi vừa nãy lập tức trở nên lúng túng, các nhân viên cực kỳ căng thẳng.

Tô Hoàng Quyên đã sớm quen với việc này, cười sáng giọng: “Nói đùa với anh thôi, anh quá nghiêm túc rồi.”

Kiều Phong Khang không đáp lại lời cô ta, ánh mắt rơi vào một góc rồi không di chuyển nữa.

Tô Hoàng Quyên nhìn theo tầm mắt anh, trái tim lập tức “thình thịch”.

Bóng lưng kia...!Rõ ràng tổng cộng chỉ gặp nhau hai lần, nhưng chỉ liếc một cái, Tô Hoàng Quyên có thể dễ dàng nhận ra cô.

Du Ánh Tuyết, sao cô lại ở công ty?

Cả quá trình, Du Ánh Tuyết đều không quay đầu lại, cứ như không biết bọn họ đang ở sau lưng, cô luôn ngửa đầu nhìn con số liên tục nhảy trên thang máy.

Tập trung đến mức còn không nháy mắt.

Lần đầu tiên Du Ánh Tuyết cảm thấy, hình như cái thang máy này cực kỳ chậm.

Trước kia đến tầng 88 không chậm như vậy.

Hai người Kiều Phong Khang và Tô Hoàng Quyên chỉ dùng thang máy riêng, trước khi hai người tiến vào thang máy còn đi lướt qua Du Ánh Tuyết.

Tô Hoàng Quyên phát hiện hai người đầu không nhìn nhau, vẻ mặt Ki ầu Phong Khang thì khó coi, nét mặt luôn căng thẳng.

Trong lòng Tô Hoàng Quyên mơ hồ đoán được gì đó, đột nhiên dừng lại.

“Ánh Tuyết?”

Dáng vẻ cô ta kinh ngạc nhìn Du Ánh Tuyết: “Sao em lại ở đây?”

Tiếng này của Tô Hoàng Quyên khiến những đồng nghiệp khác đầu nhìn lại.

Du Ánh Tuyết cũng không thể nào giả bộ như không biết, thả lỏng cái cổ luôn ngược lên, quay đầu lại cười chào hỏi Tô Hoàng Quyên: “Cô Tô.”

“Đừng khách sáo như vậy, nếu em không ngại thì gọi chị là chị Quyên là được.”

Chị Quyên.

Tất cả mọi người đầu tò mò quan hệ của cô và Tô Hoàng Quyên.

Du Ánh Tuyết chẳng ừ hử gì mím môi.

Ki ầu Phong Khang đã đi vào thang máy, tay ấn nút đóng cửa, ánh mắt không hề nhìn Du Ánh Tuyết, sắc mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, chỉ nói:

Mặc dù là bị Tô Hoàng Quyên kéo vào thang máy, nhưng từ khi tiến vào thang máy, Tô Hoàng Quyên luôn dính vào Ki ầu Phong Khang, luôn nhỏ nhẹ nói chuyện với anh, thỉnh thoảng cười khẽ, thỉnh thoảng khẽ cúi.

Mềm mại ngọt ngào lại quyến rũ vô cùng.

Hình như hai người đã h ồi nhiên quên mất sự hiện hữu của cô, hay nói cách khác, cô chỉ là không khí.

Du Ánh Tuyết đành phải ngẩng đầu, nhìn vào con số đang nhảy, một tay nhẹ nhàng nắm cổ tay bị thương được băng bó của mình.

Cảm giác làm bóng đèn, sao lại tệ như vậy chứ?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Ánh Mắt Trần Ngập Cảnh Cáo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong ngực ngọt ngào, không thể nói ra được là cảm giác gì.

Trước kia Phùng Linh Nhi đã từng yêu đương với một người đàn anh hơn một tháng, hơn một tháng đó cô cũng đi theo làm bóng đèn không ít lần, nhưng cảm giác lúc ấy lại hoàn toàn khác biệt với giờ phút này.

Thật kỳ lạ.

Có lẽ...!Do không gian trong thang máy quá nhỏ nên cô mới cảm thấy bu ồn bức như vậy.

Trong lúc Du Ánh Tuyết suy nghĩ lung tung, đột nhiên đèn trong thang máy chớp tắt.

“Phong Khang, cái thang máy này không sao chứ?”

Tô Hoàng Quyên thuận miệng hỏi.

Du Ánh Tuyết gần như lập tức nhớ tới sự kiện kinh hoàng trong thang máy với Kiều Phong Khang trước kia, vô thức quay đầu nhìn Kiều Phong Khang, không ngờ anh cũng đang nhìn mình.

Trong không gian nhỏ hẹp, bốn mắt giao nhau, ánh mắt của anh sâu thẳm khó hiểu.

Trái tim Du Ánh Tuyết đập thành thịch, bất giác nắm chặt vết thương trên cổ tay, nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác.

Cũng vào giây phút này, đột nhiên thang máy rung chuyển, toàn bộ không gian chợt tối sầm lại.

Tô Hoàng Quyên hoảng hốt kêu một tiếng “Phong Khang”, trong lòng Du Ánh Tuyết cũng hoảng hốt, sợ rơi xuống như lần trước, theo bản năng muốn tới gần Kiều Phong Khang.

Thế nhưng, giọng nói của Tô Hoàng Quyên khiến động tác lui về sau của cô khựng lại.

Du Ánh Tuyết cứng đờ, hai tay nắm chặt lan can kim loại bên cạnh.

Lúc này, đột nhiên trên lưng cảm thấy ấm áp.

Du Ánh Tuyết khẽ giật mình, bàn tay bình tĩnh đỡ lưng cô, giống như ổn định cơ thể của cô.

Thế nhưng...!Không có thêm động tác nào khác.

Du Ánh Tuyết nghe thấy giọng nói của Kiều Phong Khang vang lên trong bóng tối: “Đừng lo, có tôi ở đây.”

Giọng anh rất trầm thấp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy an toàn.

Lòng Du Ánh Tuyết thoáng cái bình tĩnh hơn rất nhiều, hồn dỗi động lại vừa nảy dường như cũng tan biến rất nhiều.

Cô khẽ liếm môi dưới, vừa định trả lời anh, chợt nghe thấy Tô Hoàng Quyên nói khẽ: “Ừ, có anh ở đây, em không cần lo lắng.”

“Ừ.” Anh đáp lại càng lạnh nhạt.

Cơ thể Du Ánh Tuyết cứng đờ.

Tất cả những lời muốn nói đều im bật, nghẹn lại ở cổ họng, nghẹn tới mức khiến cô cả thở cũng cảm thấy khó chịu.

Lan can kim loại trong lạnh lạnh tới thấu xương.

Thì ra...!Câu nói kia căn bản không phải nói với cô, là tự cô đa tình.

Du Ánh Tuyết không khỏi căng người, vốn định lẳng lẳng nhích ra khỏi bàn tay của anh, nhưng đèn lại sáng lên vào giây phút này.

Hóa ra chỉ là đứt cầu dao.

Không đợi cô có động tác, Kiêu Phong Khang đã rút tay về trước.

Du Ánh Tuyết không quay đầu lại, xuyên qua mặt kính trơn bóng trong thang máy, có thể nhìn thấy Tô Hoàng Quyên đang nép vào ngực anh như chim non, hai tay thân mật ôm eo anh.

Tầm mắt của anh, vừa khéo rơi vào vách thang máy, đối diện với Du Ánh Tuyết.

Tĩnh mịch, u ám.

Du Ánh Tuyết không né tránh, chỉ là nhịp tim loạn nhịp nhìn anh, cảm xúc ảm đạm tỏa ra trong mắt e rằng cả chính bản thân cô cũng không nhận ra.

Cuối cùng, Kiêu Phong Khang dời mắt trước.

Sau đó...! Tay anh, nhẹ nhàng đặt lên lưng Tô Hoàng Quyên.

Giống như cẩn thận che chở cô ta vậy.

Ánh mắt Du Ánh Tuyết tối lại.

Nháy mắt chợt nhớ tới trong thang máy này, anh cũng từng che chở cô như vậy.

Càng nghĩ, ngực càng ngọt ngào.

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, dời mắt.

Cô cố gắng khiến bản thân xem như không có chuyện gì xảy ra, ngửa đầu tập trung nhìn con số màu đỏ lại bắt đầu nhảy lên.

Du Ánh Tuyết không chú ý tới, ánh mắt của Kì ầu Phong Khang lại rơi vào mặt cô.

Có đi ầu...!Chỉ thấy một gương mặt nhỏ nhắn vẫn luôn không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua từng giây, Du Ánh Tuyết cảm thấy một ngày dài bằng một năm.

Cuối cùng, cửa thang máy mở ra, cô thở phào nhẹ nhõm: “Cô Tô, chú ba, vậy cháu đi trước đây.”

Chào hỏi, vội vàng.

Rời khỏi, vội vàng.

Cả quá trình ầu không nhìn vào mắt hai người, gấp gáp bỏ đi, giống như có việc gì gấp.

Hoặc giả như...!Thật ra là chạy trốn chết.

Tô Hoàng Quyên nhìn bóng lưng kia, quay ầu sang, chỉ thấy ánh mắt Kì ầu Phong Khang dừng lại trên người con nhóc kia, trong lòng mơ hồ đổ kỵ, cảm giác vô cùng khó chịu.

Cô ta đưa tay ấn t ầng ngực một, chỉ xem như không phát hiện sự kỳ lạ giữa bọn họ, cười bảo: “Phong Khang, chúng ta đi ăn cơm nhé, bây giờ trên đường rất tắc, e rằng không thể để lỡ thời gian.”

Kì ầu Phong Khang gật ầu, ánh mắt bị cửa thang máy từ từ đóng lại chắn ngang.

nhé!

Một bên khác.

Ra khỏi thang máy, Du Ánh Tuyết l ềm ề đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Trên đường đi, tâm sự cô nặng nề, thời tiết nóng bức khiến tâm trạng cô càng nóng nảy ngột ngạt.

“Nghĩ gì thế? Mày có gì để nghĩ!” Cô ảo não đập vào gáy mình.

Tô Hoàng Quyên là bạn gái của Kiêu Phong Khang, đừng nói chỉ là ôm một cái, cho dù là...! Cho làm làm chuyện đó cũng không tới lượt cô ở đây nghĩ ngợi lung tung.

Thật sự là đáng ghét muốn chết! Cảm giác này thật đáng ghét.

Du Ánh Tuyết thực sự muốn ngửa đầu hét to, trút hết mọi phiền muộn trong lòng.

Đúng lúc này, một chiếc xe lướt qua cô, sau đó đột nhiên dừng lại.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Du Ánh Tuyết nheo mắt, dưới trời chiều, nhìn thấy gương mặt của Kiêu Quốc Thiên thì sững sờ trong chớp mắt, cô phồng má, cất bước đi tới.

Cô là người hẹp hòi, rất thù dai, chuyện lần trước Kiêu Quốc Thiên khiến cô và chú ba mất mặt trước tất cả người lớn, đến nay cô vẫn còn nhớ.

Vì vậy, cô rất ghét người đàn ông được gọi là “Chú tư” này.

“Nè, Du Ánh Tuyết!”

Kiêu Quốc Thiên dừng xe lại, thoáng cái đuổi theo.

Anh ta đưa tay giữ chặt Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết hất ra.

Kiêu Quốc Thiên “Ồ” một tiếng: “Cháu đang cáu kỉnh với ai đấy?”

“Cháu không muốn để ý đến chú.” Tính tình cô vẫn trẻ con, có gì nói đó: “Lần trước chú nói cháu với chú ba như vậy, cháu còn nhớ đấy.”

Kiêu Quốc Thiên bật cười: “Cái tính ghi thù này của cháu là học chú ba cháu đúng không, cháu đừng học theo chứ.”

“Cháu không học theo anh ta.”

Kiêu Quốc Thiên quan sát Du Ánh Tuyết, trong mắt xuất hiện choáng ngợp nhẹ nhẹ.

Cách ăn mặc của Du Ánh Tuyết hiện tại khác hẳn thường ngày, bộ đồ công sở nghiêm túc vốn nhằm chán và cứng nhắc, nhưng con nhóc non nớt như cô mặc lại lại có hương vị đặc biệt.

Áo sơ mi và váy bó luôn khiến người ta không nhìn được liên tưởng tới sức hấp dẫn của đồng phục.

Kiêu Quốc Thiên chợt cảm thấy nóng lên: “Sao cháu lại ăn mặc như vậy? Chẳng phải đây là đồng phục làm việc của tập đoàn Kiêu Thanh chúng ta hả?”

Kiêu Quốc Thiên liếc một cái, nhìn thấy thẻ tên trước ngực cô: “Cháu đang làm ở tập đoàn Kiêu Thanh à? Tầng cao nhất? Cháu tới mấy ngày rồi, ngày nào chú cũng đi làm sao không nhìn thấy cháu?”

Du Ánh Tuyết không đáp một câu, chỉ gỡ thẻ tên của mình xuống, cất vào túi xách.

Ai biết có phải chú tư lại muốn nói gì về mình với chú ba hay không?

Kiêu Quốc Thiên biết cô còn giận mình, bất đắc dĩ đành đành cô: “Được rồi, cháu đừng so đo với chú nữa.

Chú tư xin lỗi cháu chuyện lần trước, sau này sẽ không bao giờ nói lung tung nữa, vậy được chưa? Cháu đừng đứng đây nữa, đi thôi, chú chờ cháu về.”

“Không cần, cháu tự đi tàu điện ngầm.”

“Đừng từ chối, cháu không nhìn thử xem bao nhiêu người chen lấn bên trong, đi với chú đi.”

Kiêu Quốc Thiên mở cửa ghế lái phụ ra.

Tuy rằng lúc trước Du Ánh Tuyết rất giận Kiêu Quốc Thiên, nhưng cô là người mau giận cũng mau mềm lòng, vì vậy nghe anh ta cam đoan xong thì không còn tức giận như vậy nữa.

Có đi đâu Du Ánh Tuyết cũng không nghĩ xe anh ta, chỉ lắc đầu: “Cháu không về biệt thự, không thuận đường với chú.”

Lúc nói tới đây, chợt tầm mắt Du Ánh Tuyết nhìn thấy chiếc Bentley quen thuộc kia.

Tô Hoàng Quyên nghĩ ở ghế lái phụ của anh, xe từ từ chạy về phía bên này.

Hiển nhiên...!Kiêu Phong Khang cũng nhìn thấy cô và Kiêu Quốc Thiên.

Cho dù Du Ánh Tuyết không nhìn vào mắt anh, nhưng cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt tối đen lạnh lùng của anh dừng trên người mình, tràn ngập cảnh cáo.

Cũng đúng, anh từng nghiêm khắc ép buộc cô không được qua lại quá thân thiết với chú tư.

Du Ánh Tuyết vẫn nhớ, nhưng chẳng hiểu giờ phút này cô nghĩ gì, biết rõ anh không cho phép lại cố tình muốn làm như vậy.

Cô liếc mắt nhìn Kiêu Phong Khang, rồi dời sang Tô Hoàng Quyên, cuối cùng quay người nghĩ vào xe của Kiêu Quốc Thiên.

Kiêu Quốc Thiên nhìn Kiêu Phong Khang bên trong xe mà nhúm mày, rất có ý khiêu khích, anh ta trở về ghế lái, lái xe đi.

Bên này, trong xe Bentley, tự nhiên bầu không khí lại lạnh như đóng băng.

Kiêu Quốc Thiên nhanh chóng hòa vào đám đông, Kiều Phong Khang không hề do dự dù chỉ một giây, nhấn chân ga đuổi theo.

“Phong Khang, chúng ta không đi bên đó.” Tô Hoàng Quyên thốt lên.

Hướng bọn họ ăn cơm phải quẹo trái, mà bây giờ anh lại đi thẳng theo Kiều Quốc Thiên, không phải mục đích đã vô cùng rõ ràng rồi sao?

“Thắt dây an toàn vào.” Kiều Phong Khang ngoảnh mặt làm ngơ, tốc độ xe nhanh hơn.

Tô Hoàng Quyên nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước, trong lòng nổi giận.

Sớm biết thế thì cô ta đã không bảo Du Ánh Tuyết đi thang máy chung với bọn họ.

Bây giờ căn bản là tự lấy đá đập chân mình.

Tô Hoàng Quyên cắn môi, kéo dây an toàn thắt vào.

Cô ta ghé mắt nhìn Kiều Phong Khang, muốn nói gì đó, nhưng nhìn một bên mặt lạnh cứng kia, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Bên kia, Du Ánh Tuyết cúi đầu, ngẩng lên ghé lái phụ.

Kiêu Quốc Thiên luôn nói chuyện với cô, hỏi cô đi đâu, cô không nghe lọt một câu.

Trong đầu loạn cào cào, bản thân cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Trong lúc Du Ánh Tuyết ngây người, chợt nghe thấy một tiếng “C-rít” chói tai truyền tới.

Còn chưa đợi cô hoàn hồn, xe đã phanh gấp lại, cô ngồi ở ghế lái phụ, cả người chúi về trước theo quán tính, tuy rằng có thắt dây an toàn nhưng trán vẫn đập mạnh vào thủy tinh phía trước.

Du Ánh Tuyết nhìn động tác của anh, gân xanh giật giật trên mu bàn tay anh cho thấy anh đang ngấm ngấm chịu đựng lửa giận.

Cô biết vì cùng cha khác mẹ nên giữa chú ba và chú tư luôn bất hòa, nhưng không hiểu tại sao lại có thể bất hòa đến như vậy.

Cô chỉ ngồi xe chú tư mà thôi, anh cần gì phải tức giận thế chứ? Hơn nữa, thô bạo chặn ngang xe như vậy, đúng là cách làm liều mạng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Ngọt Ngạt Suốt Dọc Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lúc Du Ánh Tuyết nghĩ vậy, cánh tay đã bị Kìêu Phong Khang giữ lấy, cả người bị cưỡng ép lùi ra khỏi xe.

“Chú ba!” Cô cầm túi xách, cơ thể có vẻ hơi gầy bị kéo tới lão đảo.

Kìêu Quốc Thiên đã ra ngoài theo, vươn tay tóm cánh tay còn lại của Du Ánh Tuyết, chống đối Kìêu Phong Khang: “Anh ba, Du Ánh Tuyết đã muốn ngẩng xe của em, anh làm gì vậy?”

“Bỏ ra!” Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Kìêu Phong Khang nhìn tay Kìêu Quốc Thiên.

Ánh mắt đó thực sự chứa lửa giận, có thể đốt cháy người ta.

Tất nhiên Kìêu Quốc Thiên không thả: “Thế nào? Bây giờ Du Ánh Tuyết cả loại tự do như vậy cũng không có hả? Anh ba, đừng quên, anh cũng chỉ là chú của Minh Đức.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn chiếm Du Ánh Tuyết thành của mình sao?”

Anh ta cố ý nhấn mạnh ba chữ “Cũng chỉ là” để nhắc nhở.

Du Ánh Tuyết tức giận trừng Kìêu Quốc Thiên, anh ta vừa mới đồng ý với mình sẽ không nói lung tung nữa.

“Chú tư, chú nói gì vậy hả? Ban nãy chú còn bảo sẽ không nói cháu với chú ba...”

“Câm miệng!”

Ki ầu Phong Khang rất ghét nghe thấy những lời nói vội vàng chối bỏ quan hệ với mình của cô, hai chữ cắt ngang lời cô.

Du Ánh Tuyết ảm ức bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn, không dám nói lung tung nữa.

Ki ầu Phong Khang hơi dùng sức đã tách Ki ầu Quốc Thiên ra, tay kia vừa rút tay đã khê kéo Du Ánh Tuyết vào ngực, ôm bờ vai mảnh khảnh của cô, đẩy cô vào xe của mình.

Cả quá trình lạnh như băng, mắt không hề nhìn Ki ầu Quốc Thiên.

Ki ầu Quốc Thiên còn muốn đuổi theo, lúc này, Tô Hoàng Quyên bước xuống xe, đẩy Ki ầu Quốc Thiên một cái.

nhé!

“Anh làm gì vậy? Đừng quậy nữa.” Giọng cô ta đè xuống rất thấp.

Ki ầu Quốc Thiên cau mày, mắt vẫn nhìn hai người kia: “Đừng nói là cô không phát hiện anh ta quan tâm con nhóc kia bao nhiêu đấy? Anh ta li ều mạng xông lên như vậy, căn bản là đang ghen.”

Tô Hoàng Quyên siết chặt nắm đấm đập anh ta: “Tôi còn chưa tức giận, anh giận như vậy làm gì? Tôi thấy không chỉ anh ấy mê Du Ánh Tuyết, anh cũng không thoát được.”

Ki ầu Quốc Thiên hơi chấn động, sau đó ánh mắt nhìn về phía cô ta, nhúu mày: “Cô nói lung tung cái gì vậy?”

“Có phải nói lung tung hay không trong lòng anh tự biết.”

Tô Hoàng Quyên không thêm nói nữa, giẫm giày cao gót theo sau.

Ki ầu Quốc Thiên đứng chờ người tại chỗ, nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Du Ánh Tuyết trong ngực Ki ầu Phong Khang, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, tức giận đập xuống thân xe.

Tô Hoàng Quyên đi theo sau, theo bản năng muốn ng ồi ở ghế phụ.

Nhưng còn chưa kịp lên, Ki ều Phong Khang đã trực tiếp kéo cửa nhét Du Ánh Tuyết vào.

Tô Hoàng Quyên bắt đầu lo lắng.

Cô ta nhìn Ki ều Phong Khang, trong mắt anh hoàn toàn chỉ có sự t ần tại của Du Ánh Tuyết, làm gì nhìn thấy cô ta?

Du Ánh Tuyết ng ồi xuống ghế lái phụ, chợt nhớ tới Tô Hoàng Quyên mới cảm giác không thích hợp.

Trong thang máy đã làm bóng đèn một l ần, khiến trong lòng bu ồn phiền tới phát hoảng, l ần này không phải lại làm bóng đèn sống hay sao?

“Chị Quyên, chị ng ồi đây đi.”

Dứt lời, cô khom người định ra.

Ki ều Phong Khang trừng cô: “Ng ồi đó cho tôi!”

Du Ánh Tuyết co rúm lại, muốn kháng nghị, nhưng há m ồm lại á khẩu không nói được.

Trong lòng Tô Hoàng Quyên cu ồn cuộn mọi cảm xúc, vừa đắng chát, vừa ghen tị, lại không cam lòng.

Cô ta vậy mà lại thua trong tay một con nhóc mới mười tám tuổi, còn có chuyện gì hoang đường hơn nữa?

Nhưng trên mặt Tô Hoàng Quyên lại không thể không miễn cưỡng cười vui, vỗ vai Du Ánh Tuyết: “Được r ồi, em ng ồi đi, đừng chọc chú ba của em tức giận.”

Nói xong, cô ta lại cười khuyên Ki ều Phong Khang: “Anh cũng thế, đừng bày vẽ mặt đó.”

Nếu Minh Đức về biết anh đối xử với vợ chưa cưới của mình như vậy, thật sự sẽ nổi giận với anh.”

Cô ta cố ý vô tình, tăng thêm mấy chữ “Vợ chưa cưới”.

Kiêu Phong Khang lườm cô ta, ánh mắt đó khiến trong lòng Tô Hoàng Quyên thoáng căng thẳng.

Anh không nói gì nữa mà khom người tự tay thắt dây an toàn cho Du Ánh Tuyết, lúc này mới quay lại ghế lái.

Ngọt ngọt suốt dọc đường.

Du Ánh Tuyết cảm thấy mình sắp tắt thở.

“Sao lại lên xe của cậu ta?”

Đột nhiên Kiêu Phong Khang hỏi một câu, giọng điệu trầm thấp đè nén lửa giận.

Du Ánh Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, cắn môi, lát sau mới trả lời: “Tại sao không thể?”

Cho dù làm trái lại anh, nhưng giọng điệu vẫn yếu ớt sợ sệt.

“Trước đây tôi đã nhắc nhở cháu đi đâu gì?”

Kiêu Phong Khang vẫn lạnh lùng.

“Du Ánh Tuyết, đừng xem lời tôi nói như gió thoảng qua tai, đừng cho rằng tôi thật sự không dám làm vậy với cháu.”

Cô đâu có dám cho là thế.

Trước kia cũng vì chuyện chú tư mà ra tay đánh cô, hơn nữa, ngay tối hôm qua...! Cô càng thấy được anh...!

Tay Du Ánh Tuyết nắm chặt dây an toàn, không cam lòng mà nói: “Cho dù chú không cho cháu ngồi xe chú tư, không cho cháu lại gần chú ấy, vậy cũng phải có lý do chứ?”

“Tôi nói không được chính là lý do!”

“Chú...”

Thật là bá đạo.

Đúng lúc đèn đỏ, xe của anh chợt ngừng lại, mắt lờm tới, lời oán trách sắp ra khỏi miệng của cô chợt im bật.

Mặt mày anh rét lạnh: “Không muốn sự trong sạch của cháu bị hủy trong tay cậu ta thì ngoan ngoãn nghe lời cho tôi.”

Trong sạch?

Du Ánh Tuyết bất giác nhớ tới chuyện tối qua, không nhận được nói: “Sự trong sạch của cháu liên quan gì tới chú tư, chú ba chú còn...”

Nhắc tới chuyện này, cô gần như buột miệng thốt ra.

Nhưng nói được một nửa, đột nhiên nhớ tới phía sau còn có người ngồi, thoáng cái nghẹn lại.

Hai mắt vô thức liếc gương chiếu hậu, chỉ thấy Tô Hoàng Quyên cũng đang nhìn cô.

Cô chợt dạ siết hai tay lại với nhau, nghe thấy Tô Hoàng Quyên cười hỏi: “Sao lại không nói tiếp nữa?”

Du Ánh Tuyết vô cùng lúng túng, bất giác liếc Kiêu Phong Khang, anh lại thờ ơ, càng không có ý muốn giải vây cho cô, đèn xanh sáng lên, anh tiếp tục lái xe.

Tô Hoàng Quyên từ phía sau chầm tới, ghé mắt, cười hỏi Kiêu Phong Khang: “Phong Khang, có phải anh bắt nạt Ánh Tuyết hay không?”

Kiêu Phong Khang luôn im lặng.

Bắt nạt? Tối qua, đúng là vậy.

Anh có hơi mất lý trí.

“Ánh Tuyết, em nói cho chị biết, có phải chú ba của em bắt nạt em hay không, chị làm chủ cho em.” Tô Hoàng Quyên giả bộ hồ đồ, trong lòng lại như bị mèo cào, vô cùng sốt ruột.

Dù Ánh Tuyết làm gì dám nói lung tung nữa, chỉ lắc đầu bảo: “Không có.”

Rồi như thật sự không nén được hờn giận trong lòng, u oán liếc người đàn ông bên cạnh, cúi đầu xuống bức dọc nói: “Chỉ là chú ba rất hung dữ...!Hở ra là nổi nóng.”

Ánh mắt Kiêu Phong Khang thâm thúy nhìn người vô cùng ấm ức bên cạnh, dời mắt, lại rơi vào hai tay bấu víu nhau của cô, cảm thấy giờ phút này cô tủi thân như cô vợ nhỏ bị bắt nạt.

Tuy rằng cô không nghe lời khiến người ta cực kỳ tức tối, nhưng cố tình thoáng cái lại khiến lòng anh mềm nhũn.

Ánh mắt của Kiêu Phong Khang cũng bất giác dịu đi rất nhiều, không nữa máng cô nữa.

Tô Hoàng Quyên nhìn thấy cảnh này, giờ phút này, trong lòng như bị ngàn kim đâm vào.

Đây mà là ghen nản hả?

Nghe vào tai cô ta, căn bản giống như làm nũng giữa người yêu với nhau.

Sau đó, ba người, mỗi người đều có tâm tư riêng, không nói lời nào.

Xe của Kiều Phong Khang chạy thẳng tới nhà Phùng Linh Nhi rồi dừng lại.

Du Ánh Tuyết muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói gì, cuối cùng đẩy cửa ra bước xuống.

Kiều Phong Khang nhìn bóng lưng kia, một lúc lâu sau mới lái xe chở Tô Hoàng Quyên đi.

Du Ánh Tuyết đứng dưới lầu nhà họ Phùng, nghe tiếng xe đi rồi mới từ từ xoay người lại.

Chiếc xe kia biến mất dưới trời chiều, Du Ánh Tuyết còn ngẩn ngơ hồi lâu không quay đầu lại.

Cho đến khi Phùng Linh Nhi chạy xuống đón cô, quơ tay trước mặt cô: “Nè, cậu nhìn ai đến mất hồn như vậy?”

Du Ánh Tuyết chợt hoàn hồn, chợt dạ lắc đầu: “Không có, không nhìn ai hết.”

Phùng Linh Nhi nhìn thẳng vào cô: “Hừ.

Không phải là người rất đặc biệt mà lần trước cậu nói với tớ trên zalo chứ?”

“Không phải, cậu đừng đoán bừa.”

“Còn nói không phải, cậu viết hết lên mặt rồi kìa.” Phùng Linh Nhi chọc vào mặt cô, rồi mờ ám đụng vai cô: “Có phải cậu thích anh ta rồi không, thấy cậu cứ dỗi theo, không nổi chia lìa như vậy.”

Thích? Không nổi chia lìa?

Sao có thể?!

Đó chính là chú ba! Chú của Minh Đức! Cô không hoang đường như vậy đâu!

Hơn nữa...!Anh có điểm nào tốt để thích?

Hung dữ như vậy, thô bạo như vậy, bá đạo như vậy, không thềm nói lý như vậy.

Đúng, tóm lại, anh không có điểm nào tốt hết, cô sẽ không thích anh đâu.

Trong lòng Du Ánh Tuyết tự phản bác hết lần này tới lần khác rồi nói: “Cậu đừng nói lung tung, tớ và anh ta thật sự tuyệt đối không thể nào.

Dù tớ thích chú tư cũng sẽ không thích anh ta.”

“Chú tư?”

Phùng Linh Nhi bắt trúng chữ quan trọng này, híp mắt: “Ánh Tuyết, rốt cuộc người đặc biệt mà cậu nói là ai vậy?”

Để lộ sơ hở, Du Ánh Tuyết cực kỳ chột dạ, không dám nói nữa, chỉ lắc đầu: “Ai nha, cậu đừng hỏi nữa.

Chúng ta mau vào nhà đi.”

Phùng Linh Nhi đưa cái điện thoại không dùng nữa cho Du Ánh Tuyết mượn xài tạm.

Du Ánh Tuyết không gọi điện cho ai, đặt di động sang một bên, có chút xấu hổ nằm trên giường nghĩ ngợi.

Không biết tại sao, trong đầu cô luôn lướt qua cảnh tượng Kiều Phong Khang và Tô Hoàng Quyên ôm nhau trong thang máy, mỗi khi nhớ tới trong lòng liền buồn phiền.

Chỉ là...!Sao mình lại buồn phiền chứ?

Hai người bọn họ vốn là người yêu, ôm ấp một cái như vậy rất bình thường, liên quan gì tới mình? Cô cần gì phải ngọt ngào?

Được rồi được rồi! Không nghĩ nữa!

“Tạm thời không biết.

Có lẽ một tuần, cũng có lẽ là cả tháng.”

“Cả tháng...!Lâu như vậy.” Du Ánh Tuyết nhỏ giọng nói, cô ng ẩ vào chỗ, lại vô thức liếc văn phòng tổng giám đốc.

Là ảo giác của mình sao? Giống như...!Anh không có ở đây, cả công ty cũng vắng lạnh rất nhiều.

Liên tiếp mấy ngày làm việc, Du Ánh Tuyết đều có chút hậm hực, bản thân cũng không biết là do đâu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Tình Cảm Vẫn Tốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm ngày trôi qua.

Ki ầu Phong Khang vẫn chưa về, điện thoại của cô vẫn chưa từng nhận được một cú điện thoại của anh.

Thật ra, không kỳ lạ.

Giữa bọn họ, hầu như từ trước tới nay không gọi điện cho nhau.

Huống chi lần trước còn cãi nhau như vậy.

Hơn nữa, anh đi công tác, cũng không có bất kỳ lý do gì phải gọi điện cho cô.

Du Ánh Tuyết chưa từng chờ đợi, nhưng lại luôn nhìn điện thoại của mình một cách khó hiểu.

“Ánh Tuyết, em giúp chị nhận điện thoại bên kia một xú.” Đang lúc nghĩ ngợi, giọng nói được đề thấp của Vĩnh Ái truyền tới, trên tay cô ấy còn đang cầm điện thoại nghe.

Du Ánh Tuyết không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy đi nghe điện thoại.

“Alo, xin chào, đây là phòng thư ký của tổng giám đốc Ki ầu.” Du Ánh Tuyết nhẹ lên tiếng.

“Cô Du?”

Bên kia vậy mà lại là Nghiêm Danh Sơn, hiển nhiên, anh ta cũng không ngờ tới người nghe bên này vậy mà lại là Du Ánh Tuyết.

Trong giọng nói vô cùng kinh ngạc.

Anh ta theo bản năng liếc sếp ở bên cạnh, vốn dĩ Kiêu Phong Khang đang cúi đầu làm chuyện trong tay, nhưng nghe thấy giọng nói của Nghiêm Danh Sơn thì bút trên tay khựng lại, ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn sang.

Nghiêm Danh Sơn đang nghĩ có nên đưa điện thoại cho sếp hay không, để anh tự mình tới dặn công việc, nhưng sếp lại luôn thờ ơ, tâm tư cực kỳ khó đoán.

Anh ta cũng không tiện tự ý làm chủ.

Cho nên, Nghiêm Danh Sơn im lặng, không lên tiếng.

Du Ánh Tuyết ở bên kia cũng kinh ngạc: “Trợ lý Nghiêm? Anh gọi tới là có chuyện gì sao?”

“Ừ, có vài chuyện công việc cần dặn, dự án mới bên chúng tôi đang bàn cần một ít tài liệu hai năm trước.”

“Được, tôi gọi Vĩnh Ái tới nghe điện thoại.” Cô không đảm nhiệm công việc phức tạp này được, không dám cậy mạnh.

Du Ánh Tuyết nói, định gọi Vĩnh Ái tới, nhưng nghĩ tới gì đó, dừng lại, do dự hỏi: “Trợ lý Nghiêm, mọi người...! Bây giờ đang ở thành phố Tân Thanh sao?”

“Ừ.

Cô Du có chuyện gì sao?”

“À, không, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“VẬY...”

Chừng nào mọi người trở về?

Võn muốn hỏi, cuối cùng ghen lại ở cỡ hòng, làm sao cũng không hỏi ra được.

Mình chỉ là một trợ lý nho nhỏ trong phòng thư ký, hình như bây giờ không có lập trường gì để hỏi.

“Sao vậy? Cô Du muốn tìm tổng giám đốc Ki ầu à?”

Nghiêm Danh Sơn cố ý vô tình dời đề tài tới một người.

Quả nhiên, lông mày của sếp giãn ra một chút, bút trong tay đã buông, vươn tay về phía trợ lý Nghiêm.

Nghiêm Danh Sơn đưa điện thoại tới.

Ki ầu Phong Khang vừa áp loa vào tai, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến.

“Tôi...!Không phải...”

Như bị nhìn thấu tâm tư, Du Ánh Tuyết chợt dạ lắc đầu, giọng nói thật thấp: “Tôi không muốn tìm anh ta.”

Ki ầu Phong Khang vừa cầm lấy điện thoại đã nghe thấy một câu như vậy, ánh mắt tối sầm lại, hô hấp thoáng cái trầm xuống.

“Xem ra là trợ lý Nghiêm nhiều chuyện rồi.”

Đột nhiên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới từ trong điện thoại, Du Ánh Tuyết khẽ giật mình, vô thức nắm chặt điện thoại trong tay: “Chú...”

Hai chữ “Chú ba” gần như sắp thốt ra, thoáng cái nhớ tới người xung quanh, sửa miệng: “Tổng giám đốc Ki ầu.”

Còn muốn nói gì đó, chỉ nghe anh cứng rắn nói: “Không có chuyện gì thì để người khác tới nghe điện thoại, đừng làm trễ nãi công việc.”

Ngghiêm túc.

Lạnh lùng.

Hoàn toàn vì công việc.

Nghe thấy giọng nói của anh, vốn dĩ Du Ánh Tuyết lại có xúc động muốn hỏi chừng nào bọn họ trở về, tùy tiện mượn cớ cũng được.

Nhưng lời nói không hề có độ ấm của anh lại lập tức khiến những lời cô muốn nói nặng nề nghẹn trở lại.

Kẹt lại trong ngực.

Kẹt đến mức hơi buồn bực.

“Vâng.” Cuối cùng, mọi lời nói chỉ biến thành một chữ này.

Du Ánh Tuyết rũ mắt, quay đầu lại, liếc nhìn Vĩnh Ái đã nghe xong điện thoại bên kia, lập tức đi tới, chẳng hỏi gì đã nhận điện thoại.

“Vâng, trợ lý Nghiêêm, được, em biết rồi.”

Vậy ba tiếng sau anh có thể kiểm tra email của mình, vâng, anh yên tâm, nhất định sẽ không thiếu cái nào.

Được, tạm biệt.”

Du Ánh Tuyết ngẫm lại vị trí của mình, làm bảng biểu công việc đơn giản nhất.

Quay đầu nhìn Vĩnh Ái, ngón tay vô thức nhấn bàn phím, nhớ tới lời nói không mang theo chút độ ấm vừa nãy, tâm trạng thoáng cái rơi xuống đáy vực.

Chỉ là, rốt cuộc chuyện này là sao?

Tại sao gần đây luôn nhớ tới anh một cách khó hiểu.

Từ sau chuyện hôm đó, rõ ràng mình nên ghét anh lần nữa.

Buồn rầu.

Du Ánh Tuyết đang nghĩ ngợi lung tung, điện thoại đột nhiên vang lên vào lúc này.

Vừa nhìn dãy số hiện lên, cô bỏ qua những cảm xúc vừa nãy, lập tức nghe máy.

“Ánh Tuyết.”

Bên kia là giọng điệu cà lơ phất phơ.

“Sao hôm nay cậu cả lại rảnh rồi gọi cho em vậy?”

Bên kia điện thoại không phải ai khác, chính là Kiều Minh Đức.

“Em đoán thử xem bây giờ anh đang ở đâu.”

“Làm sao em biết anh đang ở đâu.” Du Ánh Tuyết qua loa đáp: “Lại đang uống cà phê với đàn chị xinh xắn nào hả?”

“Không phải.” Anh ta đắc ý cười ha ha một tiếng, hưng phấn cao giọng: “Bây giờ cậu đây đang ở sân bay thành phố An Lập.

Mau, tới tiếp giá!”

“Không thể nào? Sao anh không nói trước một tiếng?”

“Đừng nói anh không nói trước, hôm em thi đại học anh còn nhắc tới với em mà.

Được rồi, em mau tới đây đi, taxi xế đến rồi, dù sao em không đến thì anh không đi.”

“Cậu cả à, taxi xế đã đến rồi, sao anh lại không đi? Anh đừng tùy hứng nữa, bây giờ em không đi được.”

“Em bận cái gì mà không đi được?”

“Làm việc đó.

Bây giờ em đang thực tập ở tập đoàn Ki ầu Thanh của các người.

Theo chức vụ của em, không có tư cách xin nghỉ.

Anh tự về đi.”

“Bây giờ em đang ở tập đoàn Ki ầu Thanh? Được, anh gọi điện cho bộ phận nhân sự, kêu bọn họ thả em ra.

Em thu dọn một chút.

Anh cúp máy trước đây!”

“Này!” Du Ánh Tuyết lập tức gọi vị cậu cả này lại.

Cô quá hiểu rõ tính tình của anh ta, nói là làm ngay, lát nữa thật sự có thể gọi tới bộ phận nhân sự.

“Mọi người đều rất bận rộn, anh đừng gây phiền nữa.”

“Vậy em có tới hay không?”

Du Ánh Tuyết ph ồng má.

“Haiz, em làm vợ kiểu gì vậy? Em nói xem, là chồng em quan trọng hơn hay công việc quan trọng hơn?”

Ki ầu Minh Đức mở miệng một tiếng “Vợ” nhiều năm như vậy đã thành thói quen, ban đầu Du Ánh Tuyết còn xấu hổ, nhưng bây giờ đã nghe tới thuận tai, cũng lười uốn nắn anh ta.

“Được rồi được rồi, em biết rồi, anh chờ một chút, em xin phép nghỉ rồi ra.”

Du Ánh Tuyết không làm gì được anh ta, ai bảo anh là là cậu chủ nhỏ của tập đoàn Kì ầu Thanh.

Nếu mình thật sự không đi, lát nữa, chưa biết chừng bộ phận nhân sự sẽ gọi tới chỗ cô.

Du Ánh Tuyết thu dọn một chút, xin cấp trên nghỉ, thay đồng phục rồi xuống lầu bắt xe đi đón Kì ầu Minh Đức.

Lúc đến sân bay, một chiếc xe sang trọng vô cùng bắt mắt đỗ ở kia.

Mà cậu cả là anh ta thì...! Một cặp kính râm gác trên sống mũi đẹp đẽ, mặc một bộ quần áo hợp thời, ngẩng trên vali, cúi đầu nghịch điện thoại, trên cổ mang tai nghe màu trắng, mái tóc ngắn rất có sức sống, tinh thần phấn khởi.

Trên vành tai xinh đẹp đeo một cái bông tai kim cương màu xanh nhạt, chiếu sáng vô cùng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Mà gương mặt trẻ trung cười mở của anh cũng chói mắt như viên kim cương kia.

Không hề khoa trương.

Vì vậy....! Lúc này ở lối ra vào người đến người đi, gần như ánh mắt của các cô gái đều dừng lại hồi lâu trên người anh ta.

Du Ánh Tuyết biết, ở đại học Bắc An anh ta là một người thu hút sự chú ý.

Theo lời anh ta nói, hôm nay có một đàn chị mời cà phê, mai có hoa hậu giáng đường khoa ngoại ngữ tới đưa cơm, ngày mốt còn có tài nữ khoa nghệ thuật đến phòng ngủ tỏ tình.

Tóm lại, cuộc sống học đường của anh ta phong phú đến rối tinh rối mù.

Cũng theo lời anh ta nói: “Bây giờ cô đặt trước được một người ch ồng ưu tú như vậy là lời to r ồi.”

“Này!”

Du Ánh Tuyết không đi qua ngay, chỉ gọi anh ta một tiếng từ xa.

Lúc này Ki ều Minh Đức mới ngẩng đầu.

Nhìn thấy cô, anh ta gỡ kính râm xuống.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của chàng trai xán lạn thu hút, đủ để sánh bằng ánh mặt trời.

Ki ều Minh Đức cất điện thoại, tâm trạng rất tốt nhảy xuống khỏi vali.

Lập tức có người từ trên xe sang bước xuống, xách vali cho anh ta.

Đợi Ki ều Minh Đức tới gần, Du Ánh Tuyết mở cửa xe, giả bộ cung kính nói: “Cậu cả, mời.”

Cánh tay Ki ều Minh Đức chống lên cửa xe, c à lơ phất phơ nắm cầm cô, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Ngoan, gọi một tiếng Ông xã cho anh vui nào.”

“Nằm mơ đi!” Du Ánh Tuyết đẩy tay anh ta ra, đẩy anh ta một cái: “Anh mau vào đi, em sắp nóng chết r ồi.” Ki ều Minh Đức c ầm kính râm gõ đầu cô: “Em trở mặt nhanh quá thì phải? Ít nh ều gì anh cũng là ch ồng tương lai của em, em có thái độ vậy đó hả?”

Ngoài miệng nói vậy nhưng anh ta lại xoay người, nhường chỗ: “Em vào trước đi, đừng để bị cảm nắng.”

Du Ánh Tuyết li ền khom người lên xe trước.

Ki ều Minh Đức theo sau, tâm trạng vô cùng tốt, c ầm chai nước, mở nắp, đưa cho Du Ánh Tuyết trước.

Du Ánh Tuyết uống một hớp lên mới bớt nóng.

Cô chen vào giữa, để đi đầu hòa hoãn vào, quở trách anh ta: “Còn trông chờ anh vờ nghe em kể lại quá khứ đầm máu và nước mắt của em, bây giờ xem như em rõ rồi, anh về là để giày vò em.

Rõ ràng có thể tự về được còn đòi em phải tới đây một chuyến, anh biết bây giờ trời nóng bao nhiêu không?”

Anh ta nói xong một đũa cướp một nửa thức ăn của cô.

Du Ánh Tuyết thực sự thở phào một hơi, nhưng vẫn không nhịn được giãi anh ta một cú dưới bàn.

Tên này vậy mà so sánh cô với heo.

Kì ầu Minh Đức rên lên một tiếng, trừng cô, mím môi: “Heo! Con heo béo!”

Du Ánh Tuyết không thềm tranh cãi vô ích với anh ta.

Anh ta cười, phách lối làm mặt xấu với cô.

Một loạt động tác nhỏ này, hai người lớn đầu thấy hết, bọn họ liếc nhau, tươi cười vui mừng.

Xem ra, hai đứa bé này không cần bọn họ phải quan tâm chuyện bồi dưỡng tình cảm gì.

Tình cảm của bọn họ, vẫn tốt.

“Ánh Tuyết, lát nữa ăn xong ở lại với dì một xú, tối nay dì bảo Minh Đức đưa cháu về chỗ chú ba, thế nào?”

Trần Ngọc Vân nói..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Đường Hồng Nghĩ Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Ngọc Vân thật lòng thích Du Ánh Tuyết.

Trước kia bà luôn muốn có một đứa con gái tri kỷ.

Sau này trải qua rất nhiều cố gắng, khó khăn lắm mới mang thai, kết quả một lần ngoài ý muốn, vì cứu Du Ánh Tuyết, thai nhi sáu tháng trong bụng bị sinh non, từ đó đến nay không mang tha nữa.

Du Ánh Tuyết vừa kính yêu vừa áy náy với Trần Ngọc Vân, tất nhiên bà nói gì cũng nghe.

Cô chỉ gật đầu nói: “Con ở lại một chút không sao.

Nhưng không thể muộn quá được, bây giờ con ở nhà bạn, về trễ sợ sẽ làm phiền bọn họ.”

Kiêu Minh Đức nhíu mày, quay đầu nhìn cô: “Sao em lại ở nhà bạn, sao không ở chỗ chú ba?”

Du Ánh Tuyết trầm mặc, không trả lời ngay.

Kiêu Minh Đức càng nhíu chặt mày: “Chú ba lại làm gì em?”

Du Ánh Tuyết vô thức nhớ tới chuyện đêm đó, cực kỳ chột dạ, theo bản năng lắc đầu kịch liệt: “Không, không có gì cả, anh đừng nghĩ lung tung.”

Nếu để Kiêu Minh Đức biết chuyện đó, để dì Vân và chú hai biết, cô thật sự không ngại đầu lên được.

“Em chọc chú ba không vui, bị chú ấy đuổi ra ngoài hả?”

Kiêu Minh Đức chỉ xem sự chột dạ của cô là mắc lỗi.

Du Ánh Tuyết không biết nên đáp thế nào, chỉ lập lờ nước đôi: “Phải, cũng không phải.”

Trần Ngọc Vân cười.

“Chú ba của con ấy, tính tình là như vậy.

Đừng bảo là với con, với bọn dì cũng thế, con đừng để bụng.

Thật ra cậu ấy là người mạnh miệng mềm lòng.

Dì thấy, con đừng ở chỗ bạn nữa, bắt đầu từ hôm nay ở lại nhà dì đi.

Nam Thành, anh cảm thấy thế nào?”

nhé!

Trần Ngọc Vân nói xong, ánh mắt dịu dàng nhìn sang chồng mình.

Kiêu Nam Thành cũng gật đầu: “Vốn dĩ chúng ta là người nhà họ Kiều, cứ ở nhà bạn mãi cũng không thích hợp.

Nếu cháu bất hòa với chú ba, sau này ở nhà chú dì là được.

Sau này chú sẽ nói với chú ba cháu.”

“Cha mẹ sáng suốt.” Trong bụng Kiều Minh Đức mừng thầm.

Anh ta xấu xa nháy mắt với Du Ánh Tuyết, gương mặt anh tuấn ghé tới, trêu chọc cô: “Ánh Tuyết, sau này đến lượt anh tra tấn em rồi.”

Du Ánh Tuyết trừng anh ta, cầm đĩa ăn quơ mấy cái trong không khí: “Anh dám! Em sẽ không khách sáo với anh.”

“Cô gái độc ác, còn dám cầm vũ khí chỉ vào chồng mình, em làm phản hả.” Anh ta giả bộ xắn tay áo, muốn dạy dỗ cô.

Du Ánh Tuyết đẩy anh ta, cũng không nhịn được cười: “Ăn cơm đàng hoàng được không?”

“Hai đứa đó, cứ tùm lại là không có giây nào yên tĩnh.” Trần Ngọc Vân lắc đầu, trên mặt lại toàn là tươi cười, nói nhỏ với chồng mình: “Lúc trước cho bọn nó dính hôn đúng là không sai, càng nhìn càng xứng.”

Buổi tối.

Du Ánh Tuyết mặc đồng phục của Kiều Minh Đức nằm trên giường lớn mềm mại.

Cô xoay người, không muốn ngủ, lại xoay người, vẫn không buồn ngủ.

Cuối cùng mình có nên nói với Kiều Phong Khang mình đang ở chỗ của Minh Đức không?

Hơn nữa nghe giọng điệu của chú hai và dì Vân, hình như hy vọng cô ở lại đây luôn.

Thế thì, mình có muốn ở lại đây luôn không?

Hình như....!Muốn ở bên kia hơn...!

Tuy rằng, anh độc ác như vậy, bá đạo như vậy, còn luôn bắt nạt mình.

Du Ánh Tuyết lẳng lặng nghĩ, cầm điện thoại, mở danh bạ, nhìn chăm chăm vào dãy số đó, muốn nhấn vào, nhưng nhớ tới giọng điệu lạnh như băng của anh, lại rút tay về

Rất rối rắm.

Đang lúc do dự, điện thoại trong tay chợt vang lên “Ong ong”.

Trên màn hình nhảy ra một dãy số, Du Ánh Tuyết giật nảy, nhìn dãy số vài giây không động đậy.

Người gọi tới không phải ai khác... Chính là chú ba!

Du Ánh Tuyết ôm chần, ng ồi dậy khỏi giường, vừa đặt di động lên tai, điện thoại đã tắt.

Tắt rất nhanh, thậm chí tiếng chuông chỉ vang lên một tiếng, ngắ ngủi đến mức khiến cô cảm thấy giống như đó là ảo giác của mình.

Cả phòng lập tức yên tĩnh.

Du Ánh Tuyết nhìn màn hình, có chút không tin.

Nhưng cuộc gọi nhỡ trên màn hình lại thực sự t ồn tại.

Bên kia.

Thành phố Tân Thanh.

Bóng đêm ngoài cửa sổ bao phủ khách sạn, trong căn phòng lớn như thế chỉ mở một chiếc đèn lò mờ, toàn bộ không gian đều có vẻ hơi ảm đạm.

Bóng dáng cao to của người đàn ông đứng trước cửa sổ.

Anh dẫm chân tr ần lên thảm trắng, mặc qu ần dài bằng bông màu xám tro, áo phong trắng giản dị.

Trong tay anh c ần điện thoại.

Ki ều Phong Khang lười biếng nhấp một ngụm rượu, nhìn thoáng qua điện thoại, liếc thử, trên màn hình vẫn tối om.

Rất yên tĩnh.

Chuông điện thoại vang lên một tiếng, sau khi anh tắt máy, không có bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Anh giương mắt nhìn v ề phía ánh đèn mờ ảo bên dưới.

Những gì hiện lên trong đầu lại toàn là con nhóc đang ở một thành phố khác.

Mấy ngày không gặp, liệu thỉnh thoảng cô có nhớ đến anh như anh nhớ đến cô hay không?

Cho dù là thỉnh thoảng, e rằng cũng không thể nào.

Cô nhóc kia, ghét anh còn không kịp.

Vì vậy, bây giờ anh thật sự không cần phải tỏ ra nhiệt tình để đổi lấy sự lạnh lùng của người khác, khiến bản thân ngột ngạt.

Kiêu Phong Khang hít sâu một hơi, uống sạch rượu vang trong ly, nóng nảy ném điện thoại lên bàn lại.

Ngay lúc anh cho rằng, cô sẽ mãi mãi không gọi tới, điện thoại lại vang lên vào lúc này.

Hai chữ “Ánh Tuyết” trên màn hình liên tục chớp tắt, đôi mắt ảm đạm của anh xuất hiện ánh sáng.

“Alo.”

Kiêu Phong Khang nhận điện thoại, đủ mọi cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, cuối cùng hóa thành một chữ trầm thấp.

Trong đêm tối, sâu lắng mà tràn ngập tình cảm.

Bên kia, Du Ánh Tuyết trầm mặc.

Một tay cầm điện thoại, tay kia vuốt một góc cằm.

“Có chuyện gì sao?”

Kiêu Phong Khang biết rõ còn cố hỏi, cho dù hiện tại cô không lên tiếng, nhưng khi tiếng thở của cô truyền đến, trái tim trống rỗng của anh cũng đã được lấp đầy.

Trước mặt cô nhóc này, từ trước tới nay anh luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Chỉ là, nhiều năm như thế trôi qua, thứ anh muốn, hình như càng ngày càng nhiều.

“Không có.

Cháu không sao...!Ban nãy cháu vừa tắm, tắm xong ra ngoài nhìn thấy điện thoại có một cuộc gọi nhớ của chú, cho nên...!Cháu gọi tới hỏi thử, có phải chú có chuyện gì tìm cháu hay không?”

Du Ánh Tuyết đang nói dối.

Lúc cô nói dối rất chột dạ, một câu phải cách quãng nhiều lần mới nói đầy đủ.

Đó chính là lý do khó khăn lắm cô mới nghĩ ra.

Vừa nói vậy, gọi lại tự nhiên bao nhiêu! Cho dù từ đầu tới cuối chỉ đổ chuông một lần.

“Thật à?”

Kiêu Phong Khang nhướng mày, ngoài cửa sổ, ánh đèn mờ sáng chiếu vào, soi lên nụ cười hiếm hoi trên mặt anh.

Quỷ nói dối.

Sự mất tự nhiên của cô, anh nghe thấy cả.

“Tôi gọi cho người khác, vô ý ấn sai số.” Kiêu Phong Khang nói.

Nói dối như nhau.

Nhưng, cô không tinh ranh bằng anh, làm sao biết được?

“À.” Du Ánh Tuyết cho là thật.

Cô đáp lại một chữ trầm thấp, tốc độ nói đã chậm đi mấy lần.

Sớm biết đó là khả năng cao nhất, nếu không thì đã chẳng đồ chuông mỗi một cái.

Du Ánh Tuyết cong chân lên, ôm chần, có chút không vui: “VẬY cháu cúp đây.

Muộn vậy rồi, không làm phiền chú ba nghỉ ngơi.”

“Không phải điện thoại của cháu bị hỏng rồi à, sao còn có thể gọi được?”

Trước khi cô cúp máy, Kiều Phong Khang hỏi, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như vậy.

Anh xoay người lại, ánh mắt rơi vào bàn sách trong phòng.

Nơi ấy đặt một cái điện thoại hoàn toàn mới màu trắng.

Đã sớm mua từ lâu, chỉ là tới hôm nay mới lấy ra được.

“Cháu mượn của Linh Nhi, mặc dù hơi cũ nhưng vẫn dùng rất tốt.”

“Ừm.” Kiều Phong Khang hỏi: “Vẫn còn ở chỗ của con bé à?”

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết muốn nói cho anh biết mình đang ở chỗ của Minh Đức, nhưng không biết tại sao.

Mở miệng lần nữa cũng chỉ còn lại một tiếng “Ừ” nhẹ nhàng.

“Định ở đó tới khi nào?”

Anh lại hỏi.

Du Ánh Tuyết nhớ tới dì Vân và cha của Minh Đức nói rằng sau này sẽ sống với bọn họ, suy nghĩ một chút, thử hỏi: “Chú ba, nếu sau này cháu ở bên ngoài luôn, chú...”

“Đừng hòng nghĩ tới!”

Không đợi cô nói xong, Kiều Phong Khang chỉ trả lời cô bốn chữ.

Dứt khoát, quả quyết, không cho phép làm trái.

So với vừa rồi, giọng điệu đã lạnh hơn rất nhiều.

Thế nhưng...!Không biết tại sao, rơi vào tai Du Ánh Tuyết lại cảm thấy không tệ như vậy.

Ừ, mình cũng đã quen tay nghề của đầu bếp ở nhà, cũng hy vọng bình thường đầu có dì Lý.

Còn có những người làm khác...!

Cô rúc ở đầu giường, ôm lấy mình.

Du Ánh Tuyết nghiêng đầu mỉm cười nhìn đèn bàn ở đầu giường, dưới ánh đèn, đôi mắt xinh đẹp phản chiếu tình cảm sóng sánh, giống như khói trên sông.

Tay cô bất giác nghịch tua rua đèn, muốn nói “Vậy chờ chú về, cháu sẽ về”.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên.

Giọng nói của Kiều Minh Đức vang lên bên ngoài: “Du Ánh Tuyết, là anh.”

Du Ánh Tuyết hoảng hốt, gần như lập tức che kín microphone, sợ bị người bên kia nghe thấy.

Cô không biết mình đang sợ cái gì, nhưng, cô không muốn để anh nghe thấy giọng nói của Minh Đức.

Không cần giấy giũa.

Bên kia, Du Ánh Tuyết mở cửa, Kiều Minh Đức chấp tay sau lưng bước vào.

Anh ta vừa tắm rửa xong, thay đi bộ quần áo ban ngày, trên người mặc đồ ngủ màu trắng, gọn gàng anh tuấn.

Đôi mắt quyến rũ của anh ta cười cười, lượn một vòng trên người Du Ánh Tuyết, có chút xấu xa.

Du Ánh Tuyết trừng anh ta, rúc vào trong chăn: “Nhìn cái gì vậy?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Dáng Vẻ Của Người Chồng Ghen

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiêu Minh Đức cười xấu xa: “Chẳng phải em nói mình không mặc quần áo à?”

“Đồ háo sắc!” Du Ánh Tuyết cầm gối đầu ném về phía anh ta: “Không mặc quần áo còn có thể cho anh vào hủ, nằm mơ đi!”

Kiêu Minh Đức bắt được gối đầu, ôm vào ngực, miễn cưỡng nằm ục xuống giường: “Cơ thể còn chưa dậy thì xong của em, có nhìn cũng không thấy gì!”

“Nói bậy! Em chưa dậy thì xong ở đâu! Anh đừng có ăn không nói có, đánh anh bây giờ.”

Kiêu Minh Đức nửa nghiêng người, gạt đầu một cái, mờ ám nhướng mày, cười quyến rũ với cô: “Vậy nếu không...!Đêm nay cậu đây hi sinh thân mình, giúp em thu thập một chút bằng chứng nhé?”

Du Ánh Tuyết hiểu ra, mặt đỏ bừng lên.

Tên xấu xa này.

“Kiêu Minh Đức, sao anh cứ hư hỏng như vậy hả!” Du Ánh Tuyết thở hắt học nắm một góc chăn, thoáng cái trùm lên người anh ta, chưa hết giận, lại cầm gối đầu đập anh ta mấy cái: “Bình thường ở trường anh trêu chọc đám đàn chị đàn em như vậy đúng không?”

“Du Ánh Tuyết, em giết chồng!” Kiêu Minh Đức ở trong chăn chật vật kêu lên.

“Còn nói lung tung hay không?”

“Ai nói lung tung chứ? Sau này em là vợ anh, còn không để ngoan ngoãn cho anh xem hả?”

“Anh còn nói nữa à.” Cả người Du Ánh Tuyết nhào tới, không cho anh ta thời gian thở dốc.

Nhưng một tay anh ta tại ôm chặt eo cô, dùng sức một cái, sau đó mang theo chần lăn một vòng với cô, đặt cô dưới người anh ta.

Du Ánh Tuyết theo bản năng siết nắm đấm nện anh ta, bị một tay của anh ta dễ dàng đè lại, còn mặt mày vô hại cười với cô.

Giữa hai người...!Tuy rằng là lớp chần nhả nhúm, nhưng dù sao một người là con trai, một người là con gái, vì vậy trường hợp này nhanh chóng trở nên lúng túng.

Vô cùng xấu hổ.

Sau khi Du Ánh Tuyết và Ki ầu Minh Đức nhìn nhau thì hốt hoảng dời mắt đi.

Nơi đặt mắt là vành tai xinh đẹp của Ki ầu Minh Đức, tên này vậy mà xấu hổ đến mức vành tai đỏ hết cả lên.

Chú ba sẽ không như thế.

Lần nào áp sát với chú ba như thế này, người xấu hổ luôn luôn chỉ có cô.

Mà chú ba thì...!Lúc nào cũng mặt dày đến mức mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Thật không biết anh luyện được thế nào.

E là...!Thường xuyên thân thiết với con gái như vậy nên đã quen từ lâu rồi.

Chỉ là...!Khoan đã!

Tại sao mình lại nhớ tới anh? Hơn nữa còn vào lúc lúng túng như vậy, ngay trước mặt chông chưa cưới của mình.

“Này! Anh tránh ra đi!” Du Ánh Tuyết không dám nghĩ sâu về nguyên nhân, hồi thần lại, vội vàng ho một tiếng, không được tự nhiên giọng chân muốn đập Kì ầu Minh Đức.

“Tạm thời em đừng nhúc nhích.” Mặt Kì ầu Minh Đức đỏ tới mức như hoa đào, còn đè chặt tay Du Ánh Tuyết.

Tay kia thì sờ lung tung trên giường.

Du Ánh Tuyết cau mày: “Sao thế?”

“Đừng nhúc nhích là được.”

Lát sau, Du Ánh Tuyết cảm thấy trên cổ tay mát lạnh, ống tay áo bị anh ta kéo lên một cách dứt khoát.

“Anh làm gì đấy?”

Kì ầu Minh Đức cũng nhíu mày: “Sao trên tay em lại có một chiếc vòng tay rỗng hả?”

“Cái gì?”

Du Ánh Tuyết khó hiểu hỏi.

Kì ầu Minh Đức nhanh tay, cởi chiếc vòng kim cương kia xuống, không đợi Du Ánh Tuyết kịp phản ứng, anh ta đã đổi thành cái khác.

Trở mình, xuống giường.

Cực kỳ lưu loát.

Du Ánh Tuyết lập tức ngẩng dậy, vén tay áo lên xem.

Vòng tay mà chú ba tặng mình trên cổ tay không còn nữa, nhưng lại có thêm một cái vòng bình an thủ công.

Lãng mạn, khéo léo, tinh xảo, chỉ liếc một cái đã đủ để thỏa mãn cảm xúc thiếu nữ của những cô gái nhỏ.

Du Ánh Tuyết thật sự rất thích.

“Anh lấy đâu ra vậy?”

Du Ánh Tuyết không nhịn được vuốt ve, hỏi.

Kiêu Minh Đức biết rõ cô thích, đặc ý nhường mảy: “Tự mình làm, thế nào? Bây giờ mới phát hiện chẳng những chững tương lai của em đẹp trai còn còn khéo tay nữa đúng không?”

“Đồ tự luyện!” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Du Ánh Tuyết vẫn rất cảm động.

Lần nào Kiều Minh Đức trở về cũng mang theo mấy món đồ chơi nhỏ mà con gái ưa thích.

“Đây là quà sinh nhật bù cho em, chẳng phải sinh nhật mười tám tuổi của em anh không có mặt à? Đeo cẩn thận, đừng làm mất đó.”

“Cảm ơn anh.” Du Ánh Tuyết cười vô cùng xinh đẹp.

Đẹp thì rất đẹp, nhưng mà...!

“Em có thể mang cái này, có đi đâu, anh phải trả cái vừa nãy cho em.”

Chú ba nói, nếu cô dám tháo xuống sẽ trực tiếp bẻ gãy tay cô.

Cô không dám chọc anh.

“Cái này hả?”

Kiêu Minh Đức giơ vòng tay trước mắt lắc lắc hai cái, tỉnh mắt nói:
“Anh đã từng thấy cái vòng tay này trên tạp chí.

Tác phẩm tâm huyết đầu năm mới của bậc thầy thiết kế trang sức Vivian, có giá trị không nhỏ.

Nói, là tên nhân tình nào tặng cho em.”

Lúc nói đến câu cuối cùng, anh ta cố ý nghiêm mặt.

Dáng vẻ cực kỳ giống một người chồng ghen tuông.

Du Ánh Tuyết căng thẳng, sau khi thêm hai chữ “nhân tình”, cô không dám gán chuyện này với “Chú ba” nữa, chỉ chồm lên muốn giành lại.

“Anh trả lại cho em.”

“Tịch thu.” Kiều Minh Đức bỏ vào túi.

“Kiêu Minh Đức!”

“Tặng em thứ quý giá như thế, không phải muốn tán tỉnh em thì là muốn ngủ với em.

Du Ánh Tuyết, em để ý thứ này như vậy, không phải là...”

Kiêu Minh Đức nheo mắt, nguy hiểm nhìn cô: “Em thay lòng, thích cái người tặng vòng tay cho em thật rồi chứ? Em nói xem, em để anh ta theo đuổi, hay là để cho anh ta...!Không, anh biết em không phải loại người đó.”

“Anh...!Biết mà anh còn ở đây nói hươu nói vượn.” Du Ánh Tuyết lập tức nói, hung dữ trừng anh ta.

Trong đầu liên tục nhớ tới đủ mọi chuyện xảy ra với Kiều Phong Khang trong thời gian này, nhất là về đêm hôm đó.

Thật sự, chỉ suýt chút nữa, mình và chú ba thật sự đã...!

Trái tim thoáng cái càng áy náy, có chút không dám đối mặt với Kiêu Minh Đức tin tưởng mình như vậy.

Du Ánh Tuyết cắn môi: “Được rồi, cùng...! Cùng lắm thì em không đeo cái đó nữa là được.”

“Thật à?”

“Nhưng anh phải trả cho em.

Đây là đồng người khác tặng em, em không thể làm mất.”

Kiêu Minh Đức nghe thấy cô chỉ đeo vòng tay của mình tặng thì hài lòng, cũng đắc ý.

“Thế còn tạm được.” Anh ta ngoan ngoãn trả vòng tay lại.

Trước khi đi, Kiêu Minh Đức còn không quên nhắc nhở: “Không được phép mang đồng người đàn ông khác tặng, sáng mai anh sẽ tới kiểm tra.

Nếu để anh nhìn thấy, hừ hừ!”

“Dong dài! Anh mau ngủ đi!”

Đợi Kiêu Minh Đức đi rồi, Du Ánh Tuyết buồn phiền ngả trên giường.

Nhất định mấy ngày tới không thể đeo vòng tay Kiêu Phong Khang tặng cho mình.

Tính tình của Minh Đức nói là làm ngay, lỗ như thực sự để anh ta biết là chú ba tặng, không cần thận cả chú hai và dì Vân cũng sẽ biết.

Vốn dĩ thật ra chỉ là một món quà sinh nhật rất bình thường, nhưng ai bảo Du Ánh Tuyết chột dạ? Chỉ sợ người khác nghĩ ngợi lung tung.

“Được rồi, chờ về nhà đeo lại là được.” Du Ánh Tuyết lầm bầm nói.

Bây giờ không còn cách nào tốt hơn nữa.

Chỉ cần chú ba không phát hiện, hiện tại cũng có thể bình yên vô sự.

Dù sao anh vẫn còn đang đi công tác, trong thời gian ngắn chưa về được.

Vừa nghĩ thế, Du Ánh Tuyết yên tâm hơn một chút.

Cô cẩn thận cất vòng tay vào trong túi xách của mình.

Du Ánh Tuyết nằm trên giường trong chốc lát, giống như cảm thấy thiếu thiếu gì đó, sờ cổ tay, lại lấy vòng tay ra, tìm sợi dây nối mấy cái đeo lên cổ.

Dường như vậy mới an tâm hơn nhiều.

Chờ bận bịu xong thì đêm đã khuya.

Bây giờ cô mới nằm xuống giường lại, kéo chăn lên, tắt đèn, an ổn ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, Du Ánh Tuyết luôn ở nhà Kiều Minh Đức.

Trừ cuối tuần ra, ban ngày vẫn đi làm như thường lệ.

Sau khi tan làm trở về, thỉnh thoảng sẽ bị Kiều Minh Đức kéo đi xem phim, hoặc là chơi game.

Có đôi khi chơi tới nửa đêm, trực tiếp ngủ trên giường anh ta, vừa tỉnh dậy đã là sáng hôm sau.

Cuộc sống như vậy, phung phí thanh xuân một cách cầu thả, rất bừa bãi, nhưng thật sự vô ưu vô lự.

Có thêm bạn chơi, cuộc sống của Du Ánh Tuyết cũng trở nên muôn màu muôn vẻ.

Nhưng mấy ngày nay...!Kiều Phong Khang không gọi điện thoại tới, ngay cả một tiếng chuông cũng không có.

Du Ánh Tuyết cũng không gọi lại cho anh.

Bởi vì không có lý do gì...!Chỉ là thỉnh thoảng vẫn nhìn màn hình nhắn người.

Hôm nay, tối thứ sáu, đêm mùa hạ, cái nóng đã giảm đi đôi chút, thì thoảng lại có gió nhẹ thổi qua.

Đã đi được nửa tháng, đám người của Kiều Phong Khang lại trở về thành phố An Lập.

Ở lối ra vào đã có người chờ sẵn.

Thấy bọn họ bước ra, người đó lập tức cung kính mở cửa xe.

Nhưng Kiều Phong Khang không ngẩng vào, chỉ nói với tài xế: “Để tôi lái xe, các người ra chiếc xe phía sau ngẩng đi.”

Anh lại dặn Nghiêm Danh Sơn: “Đưa hành lý về biệt thự, ngày mai đưa tài liệu cho tôi.”

“Vâng.” Nghiêm Danh Sơn liếc đồng hồ “Đã muộn như vậy rồi, anh còn có xã giao à?”

Bận rộn cả ngày, lại ngẩng máy bay lâu như vậy, quả thật là thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Bây giờ về nhà tắm nước nóng, sau đó đi ngủ là thoải mái nhất.

Nhưng hiển nhiên sếp Kiều không nghĩ như vậy.

“Đi đón người đã vắng nhà vài ngày.”

Kiều Phong Khang ngẩng vào ghế lái, khoan thai trả lời một câu, giọng điệu nhẹ nhàng.

Nghiêm Danh Sơn lập tức hiểu, ngoại trừ Du Ánh Tuyết, tất nhiên không ai có thể khiến sếp tổn sức như thế.

“Trợ lý Nghiêm, nghe ý của tổng giám đốc, hình như là anh ấy đang ở chung với ai hả? Không phải là cô Tô chứ?”

Chờ xe sếp đi, có nữ thư ký không nhịn được lại gần nhiều chuyện.

Nghiêm Danh Sơn lắc đầu, thừa nước đục thả câu: “Những chuyện này bớt hỏi thì hơn.”

“Vậy nhất định là cô Tô rồi.”

Nhiều năm như vậy, tổng giám đốc không có bạn gái, trừ cô Tô ra thì không còn lựa chọn thứ hai nữa.”

Không phải ai khác, chính là Phùng Linh Nhi.

Trong tay cô ấy cầm theo túi rác, đi ném rác.

“Chú ba?”

Phùng Linh Nhi ném rác xong, quay người lại đã thấy Kiều Phong Khang..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Cô Chấp Nhận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy rằng ánh đèn lò mờ, tổng cộng Phùng Linh Nhi cũng chỉ gặp anh ba lần, nhưng có vài người trời sinh chính là vật sáng.

Kiêu Phong Khang cất điện thoại, nhẹ gật đầu với cô ấy: “Mấy ngày nay làm phiền mọi người rồi.”

“Chú ba, sao chú lại tới đây? Thật ra không phiền chút nào hết.

Hơn nữa Ánh Tuyết ở nhà cháu không được mấy ngày.”

“Nghĩa là sao?”

Kiêu Phong Khang nghe ra sự bất thường trong lời nói của Phùng Linh Nhi: “Bây giờ con bé không ở chỗ của cháu à?”

“Đúng vậy, khoảng ba tuần trước cậu ấy đã dọn đi rồi.”

Khoảng ba tuần trước.

Nếu anh nhớ không lầm, ba tuần trước, chính là buổi tối anh nói chuyện với cô.

“Con bé chuyển đi đâu? Về nhà à?”

“Cũng không phải.” Phùng Linh Nhi lắc đầu.

Sắc mặt Kiêu Phong Khang chợt trầm xuống, giọng cũng thấp đi rất nhiều: “Con bé đi đâu?”

Nếu như cô tùy tiện dọn ra ngoài, tùy tiện thuê phòng bên ngoài, nhất định anh không tha cho cô.

Phùng Linh Nhi bị đánh về không giận mà uy của anh dọa sợ, hít vào mấy hơi, cẩn thận trả lời: “Là...! Là chính cậu ấy nói, bây giờ cậu ấy đang ở nhà của Ki ều Minh Đức...! Bảo là Ki ều Minh Đức về ề.”

Phùng Linh Nhi vừa nói xong, trong lòng lo sợ bất an, sợ muốn chết.

Bởi vì...! Sắc mặt của người nào đó, thật sự là càng ngày càng khó coi, càng ngày càng khó coi đó!

Thế nên...! Có phải cô ấy nói gì sai r ồi không?

Phùng Linh Nhi lên l ầu.

Ki ều Phong Khang còn đứng dưới l ầu.

Anh hút thuốc, hết điều này đến điều khác.

Lúc rút tới điều thứ hai, ngực vẫn ngọt ngạt khó chịu như trước.

Không, là càng ngày càng khó chịu.

Hôm ấy, trong điện thoại, câu hỏi thăm dò của cô, giờ phút này, càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Chú ba, nếu như sau này cháu ở ngoài luôn...! Thì ra là vì Minh Đức đã trở về...! Thế nên...! Cô không muốn về ngôi nhà kia nữa...! Sau này, cũng không muốn về...!

Ngực đau nhói, hô hấp nặng nhọc.

Ki ều Phong Khang dùng sức đập tàn thuốc, vứt vào thùng rác.

Anh mở cửa, lên xe.

Trong bóng tối, bước chân nặng nề, bóng dáng lạnh lùng.

Trong phòng, Du Ánh Tuyết vừa tắm xong bước ra, điện thoại đã vang lên.

Thấy màn hình lóe lên hai chữ “Chú ba”, trái tim cô đập “thình thịch.”

Thời gian đi công tác lần này đúng là không ngắn.

Nhưng nếu lâu như vậy cũng không liên lạc với mình, sao tự nhiên bây giờ lại gọi điện thoại cho mình.

nhé!

Du Ánh Tuyết phờng má, không biết những oán trách trong lòng mình tới từ đâu, nhưng cô vẫn nhanh chóng đặt điện thoại bên tai.

“Alo.”

“Ở đâu?”

Hai chữ, lạnh lùng, ngắn gọn.

“Hả?”

“Tôi hỏi cháu ở đâu!” Dường như Kiều Phong Khang không có kiên nhẫn, giọng điệu rất tệ, có chút hung dữ.

Du Ánh Tuyết không biết có chuyện gì xảy ra, trong lòng ấm ức, nhưng không dám hỏi nhiều, sợ bại lộ, đành phải đáp vòng vo: “Đương nhiên là vẫn ở chỗ cũ.”

“Nhà của Phùng Linh Nhi?”

“Ừm.”

“Tút” một tiếng, trực tiếp cúp máy.

Dứt khoát, quyết đoán, ngay cả một câu thừa thãi cũng không có.

Du Ánh Tuyết nghe tiếng TUT TUT lạnh như băng kia, trong lòng chỉ cảm thấy ghen tới khó chịu.

Chuyện gì đây! Lâu như vậy không gọi điện thoại, vừa gọi đã có thái độ như vậy.

Hơn nữa...!Căn bản không nói được một câu đàng hoàng.

Du Ánh Tuyết buồn bực ngồi trên giường, nhìn điện thoại, giống như điện thoại là Kiều Phong Khang, cô tức giận phìền muộn tròng mắt, lầm bầm: “Còn nhận điện thoại của chú nữa thì cháu chính là chó con!”

Hình như cảm thấy còn chưa đủ hả giận, tắt điện thoại, vừa tức vừa bực khóa máy.

“Nè! Du Ánh Tuyết, em mau tới đây.

Có cái này cho em.” Giọng của Kiều Minh Đức truyền tới từ bên cạnh, gọi cô.

“Tới đây!” Cô lắc đầu, dứt bỏ mọi cảm xúc sa sút.

Phùng Linh Nhi nghe thấy giọng nói “Số điện thoại mà bạn gọi đã tắt máy” máy móc bên kia, sốt ruột đến mức dậm chân.

“Thời điểm mấu chốt cậu khóa máy cái gì.”

Gọi hai lần, cuối cùng cô ấy cũng từ bỏ.

“Du Ánh Tuyết ơi Du Ánh Tuyết, cậu đừng trách tớ nhé! Xem ra, là số phận đã sắp đặt nhất định cậu phải gặp kiếp nạn này.

A Di Đà Phật, chúc cậu may mắn.”

Phùng Linh Nhi lầm bầm, khoa trương vãi ánh trăng ngoài cửa sổ một cái.

Xe của Kiều Phong Khang chạy thẳng tới cổng biệt thự của Kiều Nam Thành.

Người làm kéo cửa ra, nhìn thấy anh mặt mày lạnh băng đứng bên ngoài, vẻ mặt kinh ngạc.

Người nọ vội vàng xoay người thông báo: “Ông chủ, bà chủ, cậu Kiêu Phong Khang tới.”

Lúc này Kiêu Nam Thành đang ở phòng khách vẽ tranh, nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu, chỉ thấy Kiêu Phong Khang cả giày cũng không thay đã xông xộc bước vào.

Trần Ngọc Vân vừa tắm xong, mặc đồ ngủ, vội vàng từ trên lầu đi xuống, thấy Kiêu Phong Khang cũng kinh ngạc.

“Phong Khang? Muộn vậy rồi, sao em lại đến?”

“Du Ánh Tuyết nói em đang đi công tác.” Kiêu Nam Thành cất bàn vẽ, ngồi xuống sofa nói.

Kiêu Phong Khang gọi một tiếng “Chị dâu” rồi mới ngồi xuống bên cạnh Kiêu Nam Thành: “Vừa về thành phố An Lập, nghe nói Minh Đức đã về nên tới xem một chút.”

“Em thật là, vì thế mà vội vã đến.

Đáng lẽ phải là Minh Đức tới thăm em.” Trần Ngọc Vân ngồi sát chông: “Chị gọi thằng bé xuống nhé?”

Kiêu Phong Khang không nói được, cũng không nói không được, chỉ không mẫn không nhạt hỏi một câu: “Em nghe nói Du Ánh Tuyết đang ở đây?”

Kiêu Nam Thành thâm thúy nhìn anh một cái, nhớ tới những lời thẳng tư nói ở chỗ ông cụ và bà cụ, lập tức nói: “Em cũng biết mà, hai đứa Ánh Tuyết và Minh Đức không thể gặp mặt thường xuyên.

Nghe Ánh Tuyết nói, lần này con bé đi ăn nguyện vọng là đại học An Lập, vì vậy anh và chị dâu em nghĩ, để Ánh Tuyết ở lại mấy ngày cho bọn

nhỏ b ỉ dưỡng tình cảm thì không còn gì tốt hơn.”

Bàn tay đặt trên tay vịn sofa của Ki ều Phong Khang siết chặt, lời thốt ra vẫn bình tĩnh như trước: “Nhi ều ngày như vậy, chắc cũng b ỉ dưỡng đủ r ồi.”

Trần Ngọc Vân không phát hiện anh có gì bất thường, trên mặt vẫn đầy tươi cười: “Hai đứa bọn nó ấy, tình cảm rất tốt.

Sau này Du Ánh Tuyết tới, trong nhà cũng náo nhiệt, bọn nhỏ cãi nhau ầm ĩ thật khiến người ta hâm mộ.”

Trần Ngọc Vân liếc ch ờng: “Thậm chí chị còn nhớ đến những ngày bọn chị mới yêu nhau.

Em thấy, chúng ta không cần phải quan tâm bọn nhỏ nhi ều, sau này, quan hệ của bọn nhỏ cũng sẽ tốt giống như chúng ta.”

Ki ều Nam Thành cười gật đầu, quyến luyến nắm tay vợ.

Ki ều Phong Khang chợt đứng dậy: “Tối nay, em dẫn Du Ánh Tuyết về”

Từng chữ đều cứng rắn như đá, không cho phép phản đối.

Trần Ngọc Vân đã sớm quen dáng vẻ như vậy của anh, không để bụng nói: “Phong Khang, lúc trước bọn chị đã bàn với Ánh Tuyết r ồi, sau này con bé sẽ ở lại đây.

Chị thấy...”

“Con bé đ ồng ý?”

Anh cắt lời bà.

Trong mắt ẩn chứa vụn băng, khiến người ta nhìn không thấu.

“Ừ.

Không từ chối.”

Trần Ngọc Vân vừa dứt lời, bóng dáng cao lớn của anh càng cứng ngắc.

Đôi môi mỏng đã mím thành một đường: “Em lên lầu nói chuyện với con bé.”

Dừng lại, anh nói thêm một câu: “Chuyện đó để sau rồi nói tiếp.”

Anh nặng nề bước lên lầu.

Vẻ mặt lạnh lùng, cứng ngắc, trên mặt như đóng băng.

Trần Ngọc Vân nhìn bóng lưng của anh, khó hiểu nhìn Kiều Nam Thành: “Thằng ba làm sao vậy? Hình như tâm trạng rất tệ, lần này đi công tác không thuận lợi à?”

Kiều Nam Thành không nói chuyện, chỉ nhú chặt mày hơn.

Kiều Phong Khang còn chưa tới cửa, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ trong một căn phòng truyền tới.

Anh biết, đó là phòng của Kiều Minh Đức.

“Không phải anh đã tặng quà cho em rồi à, sao còn tặng điện thoại cho em nữa?”

Giọng Du Ánh Tuyết hỏi.

“Cậu đây cam tâm tình nguyện đó.”

“Anh đừng tiêu nhiều tiền cho em như vậy.”

“Em đang xót cho chồng mình đấy hả?”

“Ai xót anh chứ? Tránh ra! Nè, anh kéo tay áo em làm gì?”

“Kiểm tra thôi! Xem thử em có ngoan ngoãn đeo hay không.”

“Đã nói là đeo r ưỡi, anh còn động tay động chân nữa em sẽ đánh anh đấy.”

“Còn giả bộ rụt rè hả? Tối qua em còn ngủ ở chỗ anh thì sợ gì động tay động chân chứ!”

“Anh...”

Ngủ cái gì? Chỉ là không cẩn thận ngủ trên giường anh ta mà thôi! “Anh còn nói hươu nói vượn nữa, em mặc kệ anh đó.”

“Vậy em dám nói tối qua chúng ta không ngủ chung không?”

“Câm miệng! Em về đây, em mà còn đ ế ý tới anh thì em là con heo!”

Cửa đột ngột bị mở ra, Du Ánh Tuyết bước ra, tươi mát sạch sẽ.

Trên người cô còn mặc đồ ngủ của Ki ều Minh Đức.

Áo quần rất dài, rất rộng, mặc trên người cô, trông cô càng giống một đứa bé.

Trong tay cô cầm một chiếc điện thoại mới.

Ki ều Phong Khang rũ mắt, âm trầm bề nghệ nhìn cô.

Xưng hô “Ch ồng”, cô không phủ nhận.

Còn có, tối hôm qua, bọn họ...!Ngủ.

Du Ánh Tuyết ngây người.

Trước mặt, người đàn ông xuất hiện đột ngột khiến hơi thở của cô nghẹn lại.

Nhớ tới việc mình vừa nói dối trong điện thoại, không khỏi siết chặt đi động trong tay.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt anh, ngoại trừ lạnh lùng thì chính là trào phúng đậm người và...!Hận sâu đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Rõ ràng cách một bước, thế nhưng...!Du Ánh Tuyết lại cảm thấy, ánh mắt u ám của anh như đao như kiếm đang liên tục lăm trì cô.

Cô cố gắng muốn nói gì đó, nhưng đôi môi đỏ mọng mấp máy mấy lần cũng không thốt ra được một chữ.

“Du Ánh Tuyết, cháu thật sự khiến tôi nhìn bằng ánh mắt khác!”
Nghĩen răng nghĩen lợi chầm chọc.

Không ở lại lâu, anh cười lạnh, thất vọng xoay người.

Nhìn bóng lưng cứng ngắc mà lạnh lùng kia, trái tim Du Ánh Tuyết đau xót, cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ như trúng tà đuổi theo theo bản năng.

Một tay anh chống lên thân xe, hơi thở nặng nề, ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng, khiến anh ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Em đang xót cho ch ồng mình đấy hả?”

“Vậy em dám nói tối qua chúng ta không ngủ chung không?”

Lời nói của Ki ều Minh Đức vẫn liên tục lảng vảng bên tai anh, tàn nhẫn kéo căng dây thần kinh của anh, lồng ngực đau đớn, từng dây thần kinh đều đau.

Gọi anh ta là ch ồng, cô chấp nhận..

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 48: Cách Đánh Liều Mạng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hơn nữa, bọn họ...!Ngủ.

Mình chỉ mới đi mấy ngày...!Vén vén mấy ngày mà thôi.

Tay chống lên thân xe, kéo căng đến run rẩy, trắng bệch.

Vừa nghĩ tới con nhóc kia ngủ trên giường người đàn ông khác, rên rỉ dưới thân người đàn ông khác, trong lòng giống như bị roi da ngâm muối lắng trĩ ngàn lần.

Đau rát...!Thở ra một hơi nặng nhọc, anh đột nhiên mở cửa xe.

Chiếc điện thoại trên ghế lái phụ vẫn còn đặt đó.

Đâm vào đôi mắt đỏ ngầu của anh.

Trong chớp mắt, “Rắc” một tiếng thật lớn, điện thoại bị nện mạnh xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Phòng tập boxing.

“Mẹ nó! Anh có l ầm không vậy! Ra tay nặng thế!” Trên mặt Hồ Minh Tuấn trúng một đấm thật nặng, đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

“Tiếp tục!” Người đàn ông trước mặt đánh tới mắt đỏ ngầu, giờ tay lên lại vung một quyền mãnh liệt tới.

Hồ Minh Tuấn “Ồi chao” một tiếng, nhanh chóng lùi một bước, khó khăn lắm mới cản được, ngay sau đó lại một quyền đấm tới.

Từng cú quyết liệt, cách đánh liều mạng.

“Anh Ki ầu, anh làm gì vậy hả?”

Hồ Minh Tuấn nói ra một câu.

Tên này rất bất thường! Trước kia hai người đấu với nhau không ít, nhưng có lần nào như hôm nay đâu?

Thế nhưng Ki ầu Phong Khang vẫn không nói một lời, chỉ bu ồm bực đấm tới.

Hồ Minh Tuấn bị ép tới sứt ruột, không thể nhịn được nữa, đành phải vùng một quỳ ền tới.

Ki ầu Phong Khang lại không rên một tiếng, giống như đã chết lạng không biết đau nhức, chỉ tấn công càng lúc càng mãnh liệt.

Kết quả...!Hai người đàn ông, đánh nhau quyết liệt.

Hồ Minh Tuấn bị đánh tới mặt mũi sưng húp, th ần mắng số mình không tốt, rõ ràng tên trước mắt đã điên r ồ, đang kéo anh ta đi li ều mạng mà.

Ki ầu Phong Khang cũng không khá hơn chút nào.

Vết thương trên người không ít, ban nãy trúng một cú đánh của Hồ Minh Tuấn, khoe môi lập tức ứa máu.

nhé!

Nhưng anh lại như không hề nghĩ ngợi, lau cũng không thềm lau, như phát điên nhào tới tiếp.

“Móa nó chứ! Anh Ki ầu, anh thật sự không muốn sống nữa hả!” Hồ Minh Tuấn né tránh, thở mạnh, rửa th ần một tiếng.

Thế lực rõ ràng không chịu nổi nữa.

Con mẹ nó, có ai đấm bốp mà đánh tới mấy tiếng chứ?

“Được rồi được rồi, không đánh tiếp được nữa.” Thấy tình hình không ổn, Lê Tiến Minh và Trần Thanh Tùng cùng xông lên võ đài, ôm cổ Kiều Phong Khang gần như đã mất lý trí: “Phong Khang à, đừng đánh nữa.”

“Buông ra!” Anh nói ra hai chữ trầm thấp, hai mắt đỏ ngầu.

“Không thể đánh tiếp nữa.

Đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đấy.

Anh nhìn xem, cả người anh đầy vết thương kia.” Trần Thanh Tùng hét lên.

Đây căn bản là cách đánh liều mạng.

“Tôi lặp lại lần nữa, bỏ ra!” Kiều Phong Khang nghiêng răng nghiêng lợi, mắt lạnh lẽo nhìn Trần Thanh Tùng.

Trần Thanh Tùng bị ánh mắt kia nhìn tới giật nảy, tay ngược lại không thả lỏng.

Hồ Minh Tuấn đeo bao tay, chỉ vào Kiều Phong Khang: “Kiều Phong Khang, lần đầu tiên tôi thấy anh mất trí như vậy.

Có phải vì con nhóc lần trước dẫn tới chỗ Trịnh Thanh Vy hay không?”

Cơ thể Kiều Phong Khang cứng đờ, sâu trong mắt, nhất thời đủ mọi cảm xúc phức tạp cuộn cuộn kịch liệt.

Một lúc lâu sau, anh nhắm mắt lại, dường như cảm xúc không có chỗ phát tiết, anh thất bại hung hăng đập một quyền xuống đất.

Cho dù cách bao tay dày cũng nghe thấy tiếng xương cốt vang lên “răng rắc”, khiến người ta sợ hãi.

Hai người quay sang nhìn nhau.

Con nhóc?

Không phải là con nhóc đánh đá gặp lần trước chứ? Cô thật sự có sức hút lớn như vậy, khiến cả cậu ba nhà họ Kì ầu cũng bị cô chơi thành như thế?

“Anh H ồ, quý cô đây nói là tới tìm người.

Tôi cảm thế nào cũng không được.” Người phụ trách phòng tập boxing tiến vào nói.

H ồ Minh Tuấn vừa thấy, sắc mặt lạnh xuống xoa tay với người phụ trách, kêu ông ta ra ngoài.

“Chị dâu!” Lê Tiến Minh lập tức hi hi ha ha kêu một tiếng, bàn tay của H ồ Minh Tuấn đập tới: “Câm miệng!”

Lê Tiến Minh ầm ức sờ cái gáy bị nện đau: “Tôi đâu có gọi sai.”

“Được rồi, chúng ta đứng sang một bên xem trò vui đi, đừng tham gia vào.” Tr ần Thanh Tùng lôi anh ta đi.

Bình thường hai vợ chồng này không chạm mặt, bây giờ Trịnh Thanh Vy tới đây, nhất định là có chuyện gì đó, e rằng còn là chuyện lớn.

“Cô Trịnh trẻ như vậy tới tìm tôi, có chuyện gì?”

H ồ Minh Tuấn từ trên võ đài bước xuống, đứng trước mặt Trịnh Thanh Vy.

Sắc mặt Trịnh Thanh Vy bình tĩnh, bình tĩnh đến mức hơi lạnh.

“Tôi có thai rồi.”

Cô ta vút ra bốn chữ.

Tr ần Thanh Tùng và Lê Tiến Minh nhìn nhau.

H ồ Minh Tuấn phì cười một tiếng: “Thật không? Thì ra, cô Trịnh là loài lưỡng tính? Tôi không chạm vào cô, cô lấy gì để mang thai?”

Tay Trịnh Thanh Vy mò vào trong túi.

Ngón tay, mơ hồ run rẩy.

Nhưng trên mặt lại hoàn toàn bình tĩnh.

Cô ta rút ra một tờ giấy, mở ra trước mặt Hồ Minh Tuấn: “Anh Hồ, nhìn cho kỹ, đây là siêu âm B tôi lấy ở bệnh viện hôm nay!”

Siêu âm B, Hồ Minh Tuấn xem không hiểu.

Nhưng trên hai hình ảnh màu đen, loáng thoáng có thể thấy được một điểm nhỏ cỡ hạt đậu nành.

Cùng với...! Dòng chữ rõ ràng bên dưới: Mang thai, tám tuần rưỡi.

Họ tên: Trịnh Thanh Vy.

Trong đầu Hồ Minh Tuấn lập tức vang lên âm thanh “Ong ong”, giữ chặt cổ tay cô ta, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: “Là của ai?”

Sức anh ta rất mạnh, mạnh đến mức như hận không thể bóp nát cả người cô ta.

Trái tim Trịnh Thanh Vy đang run rẩy, đau đớn.

Người đàn ông này luôn vô tình vô nghĩa như thế, cô ta đã sớm biết là vậy.

Sớm biết là vậy, vẫn còn ôm vọng tưởng không nên có.

Kết hôn mấy năm nay, ngu ngốc dâng trái tim mình cho anh ta lãng trì, chà đạp.

Cũng là mình đáng đời.

“Là của ai quan trọng hả? Tôi nhớ, anh Hồ chơi đùa nhiều người phụ nữ như vậy, tôi chưa từng hỏi đối phương là ai.”

“Tôi hỏi lại lần nữa, tên đàn ông đáng chết đó rốt cuộc là ai?”

Hít sâu một hơi, Trịnh Thanh Vy dùng sức tránh tay Hồ Minh Tuấn.

Trên cổ tay đã ửng đỏ, có dấu tay của người đàn ông rõ ràng.

Cô ta không cảm thấy đau.

Mấy năm nay...! Đau đủ rồi, cũng đã chết lặng.

“Anh Hồ, giữ lại chút lịch sự cuối cùng giữa chúng ta đi! Chúng ta, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.”

“Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay?”

Hồ Minh Tuấn không thể tin nhìn người phụ nữ trước mắt: “Cô lặp lại lần nữa xem!”

“Bây giờ tôi đã có con của người khác, anh không thể chấp nhận được đúng không? Đương nhiên, cũng không phải không được.

Dù sao trước kia anh Hồ chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy, tôi còn có thể bình thản chấp nhận, bây giờ chỉ để anh Hồ chấp nhận một người, có lẽ cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

“Không phải chuyện gì khó khăn, Trịnh Thanh Vy, cô thật sự cho rằng mình là ai?! Ly hôn! Ngày mai ly hôn.”

Hai chữ “Ly hôn” thốt ra, lông mi Trịnh Thanh Vy run rẩy, nước mắt gợn như sắp rơi ra khỏi hốc mắt.

Thế nhưng cuối cùng cô ta lại quật cường mím môi, mỉm cười: “Tôi đã email đơn thỏa thuận ly hôn cho anh, nếu như anh không có dị nghị, ngày mai chúng ta gặp nhau ở cục dân chính.”

Dứt lời, cô ta lại bổn thêm một câu: “Không gặp không về

Anh Hồ.”

Tiếng giày cao gót nện xuống đất càng lúc càng nhẹ, cho đến khi biến mất.

Bên này, Trần Thanh Tùng và Lê Tiến Minh còn đang đứng đó ngẩn ra, không biết nên có phản ứng gì.

Trịnh Thanh Vy này giỏi thật.

Vậy mà âm thanh cảm cho cậu cả Hò một cái sừng to như thế, còn đồ vỏ.

Trước kia thật sự không nhìn ra cô ta có bản lĩnh đó.

Hồ Minh Tuấn không thèm nhặt bao tay lên, trực tiếp đi về phía Kiều Phong Khang.

“Đứng dậy, chúng ta đánh tiếp!”

Một câu tuyên chiến, kết quả...! Hai người đàn ông lại đánh nhau quyết liệt, như bị điên, mất lý trí, cách đánh liều mạng giống nhau.

Hơn nữa, rất có khí thế ai cản người đó chết.

Trần Thanh Tùng và Lê Tiến Minh thật sự không còn cách nào, hai người cần điện thoại, một người chuẩn bị gọi 115 bất kỳ lúc nào, một người chuẩn bị sẵn gọi 113, quả nhiên cuối cùng xảy ra chuyện, được đưa vào bệnh viện.

Bất đắc dĩ, đành phải gọi cho Tô Hoàng Quyên.

Chăm sóc đàn ông điên, chỉ có người phụ nữ yêu anh ta mới có thể có kiên nhẫn.

Đi đâu này, bọn họ biết.

Bên kia, Du Ánh Tuyết lăn qua lộn lại, mãi mà vẫn không thể chìm vào giấc ngủ.

Trong đầu đầu là ánh mắt thất vọng cực độ cuối cùng kia, nhớ tới, ngực liền ngột ngạt đến phát sợ, khó chịu đến phát đau.

Có lẽ...!Anh thật sự tức giận, mình không nên nói dối.

Cuối cùng, Du Ánh Tuyết không thể nhịn được nữa, lấy điện thoại ra, muốn gọi cho anh.

Thế nhưng điện thoại gọi qua lại luôn tắt máy.

Sau khi thử lần thứ tư, cô chán nản bỏ cuộc.

Cụt hứng rúc vào trong chăn.

Trong lòng lại luôn thấp thỏm bất an, luôn lo lắng.

Chắc là anh không có chuyện gì đâu nhỉ?

Hôm sau, chủ nhật.

Du Ánh Tuyết mất ngủ cả đêm, sáng sớm hôm sau đã dậy, ngồi trong phòng khách ngẩn người.

Cô cần điện thoại nghịch.

Do dự, nghĩ xem có nên tiếp tục gọi cho anh hay không.

Nhưng sớm như vậy, anh đã dậy chưa?

“Cũng không biết ai ném chiếc điện thoại bên ngoài.”

Người làm dọn dẹp nhà cửa từ bên ngoài bước vào, trong tay còn cần thứ gì đó.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn thử, hỏi: “Sao thế?”

“Cô Du, cô xem này.

Chiếc điện thoại này còn chưa mở hộp, vẫn còn hóa đơn, hình như là mới.

Chỉ tiếc màn hình đã vỡ nát, cũng không biết tại sao nữa.

Cô Du, đây là kiểu mới nhất đang lưu hành trên thị trường à?”

Du Ánh Tuyết cặm tới nhìn thử, gật đầu: “Phải.

Nếu như vừa mua, còn có hóa đơn, có thể bảo hành sửa chữa đấy.”

“Thật sao?”

Người làm lập tức vui vẻ ra mặt, sau đó hơi xấu hổ hỏi: “VẬY chiếc điện thoại này...!Cô Du, tôi...!Thật ra con tôi vừa khéo thiếu chiếc điện thoại.”

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Đột nhiên cảm thấy mình lo sợ bất an cả đêm có chút dư thừa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Đưa Điện Thoại Của Cô

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thật ra cô chỉ nói dối một chút mà thôi, chú ba tức giận thì tức giận, nhưng như vậy thì sao? Cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh.

Có lẽ...!Sau đó, anh căn bản không để trong lòng.

Cô quá căng thẳng, có vẻ hơi buồn cười.

Du Ánh Tuyết gãi mái tóc trước trán, cười xấu hổ: “Chị Quyên, tôi không sao, chị đừng nói với chú ba là tôi gọi tới.”

“Sao vậy?”

Tô Hoàng Quyên hỏi.

“Không có chuyện gì.

Tôi cúp đây.”

Du Ánh Tuyết không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, ảm đạm dựa vào sofa, tâm trạng lại tụt dốc.

Bên kia, Tô Hoàng Quyên ngơ ngác nhìn người đàn ông luôn nhíu chặt mày ngủ trên giường bệnh, trong lòng ghen ghen.

Cuối cùng, cô ta xóa lịch sử cuộc gọi vừa nãy.

Kết quả, cả ngày Du Ánh Tuyết đầu ngơ ngác ngác, không biết mình nghĩ cái gì.

Khó khăn lắm mới chịu đựng đến hôm sau, sáng sớm, cô đã thay đồ đi làm.

“Dì Vân, con ăn no rồi, con đi làm đây ạ.” Tùy tiện gấp mấy miếng, đặt đĩa xuống rồi đứng dậy.

Dì Vân cười: “Người khác thì đi làm giống như bị tra tấn, không muốn đi.

Con đó, trẻ tuổi nên nhiệt tình với công việc.”

Kiêu Minh Đức ngáp dài tiến vào phòng ăn, tóm cô đang muốn chạy lại: “Đi làm vui như vậy hả? Nhìn em vội vã như vậy.”

“Không vui, anh mau buông tay ra, em phải đi rồi.”

“Đợi anh, anh đi với em.” Kiêu Minh Đức cầm cái sandwich rồi xoay người đi.

“Anh đi làm gì?”

“Đi làm, báo danh.”

“Cậu chủ như anh mà đi làm?”

Kiêu Minh Đức hừ ra tiếng: “Ông nội đích thân lên tiếng, ép anh đi.”

Chức vụ của Kiêu Minh Đức ở công ty vẫn chưa được sắp xếp thích hợp, vì vậy sau khi anh ta báo danh xong thì trở về

Du Ánh Tuyết mở máy tính của mình, thăm dò nhìn về hướng khác.

Trống không.

Kiêu Phong Khang không có ở đây.

Cũng đúng...!Làm gì có ông chủ nào đi làm sớm như vậy?

Cô cố gắng tập trung làm việc.

Lúc Du Ánh Tuyết ra khỏi phòng nghe nhìn, vừa khéo nhận được điện thoại của Phùng Linh Nhi.

“Đúng rồi, tớ vẫn luôn muốn hỏi cậu.”

“Hỏi tớ cái gì?”

“Lần trước chú ba của cậu không làm gì cậu chứ? Đêm hôm khuya khoắt chú ấy đến đây bảo là muốn đón cậu về, kết quả...!Tớ nói thật với chú ấy rồi.

Cậu không biết lúc chú ấy đi, sắc mặt thật sự rất đáng sợ.

Tớ sốt ruột muốn chết, muốn điện thoại báo cho cậu biết một tiếng, ít nhất gì để cậu chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng ai biết cậu lại tắt máy.”

Tim Du Ánh Tuyết đập loạn.

Thì ra đêm đó anh tới đón mình về sao? Mới vừa trở về đã lập tới tới đón mình rồi hả?

Nhớ tới chuyện nói dối anh đêm đó, trong lòng Du Ánh Tuyết có chút áy náy khó yên.

Bởi vì đang làm việc nên Du Ánh Tuyết không tiện nói thêm điều gì với Phùng Linh Nhi.

Cô cúp máy, đang định cất di động thì bắt gặp Nghiêm Danh Sơn vừa khéo đi ngang qua.

“Trợ lý Nghiêm.” Cô chào hỏi.

Nghiêm Danh Sơn khẽ gật đầu, thấy chiếc điện thoại mới trên tay cô thì nghi hoặc thì thào một câu: “Sao lại là chiếc điện thoại này? Hình như chiếc lúc trước đi mua với tổng giám đốc Kiều không phải cái này.”

“Hả? Gì vậy?”

Du Ánh Tuyết không nghe rõ, hỏi lại.

Nghiêm Danh Sơn giải thích: “Thật ra cũng không có gì.

Chắc là tổng giám đốc Kiêu lại đổi hãng khác.

Lần trước đi công tác tổng giám đốc Kiêu nói tôi đi chọn điện thoại cho cô với anh ấy, chúng tôi chọn một cái khác.”

“Anh nói...!Chú ấy tặng điện thoại cho tôi?”

“Đúng vậy.” Nghiêm Danh Sơn gật đầu, nhìn về mặt cô ngạc nhiên, kịp hiểu ra nhìn điện thoại trong tay cô: “Chẳng lẽ, chiếc điện thoại này không phải của tổng giám đốc Kiêu tặng cho cô à?”

“Không phải.”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Đây là Minh Đức tặng cho tôi.”

Nghiêm Danh Sơn im lặng: “Vậy cô Du cứ xem như tôi chưa nói gì đi.”

Như vậy có phải nên đồng tình với tổng giám đốc Kiêu hay không?

Anh tổn tâm tư như vậy, kết quả lại bị người khác nhanh chân tới trước.

Nghiêm Danh Sơn đi rồi, còn lại Du Ánh Tuyết ngạc nhiên sững sờ tại chỗ, nhìn chiếc điện thoại trên tay tới mất hồn.

Chẳng lẽ, lúc chú ba đi công tác đã mua điện thoại cho mình?

Nhưng...!Anh chưa hề nhắc với cô một câu, hơn nữa, cũng không tặng cho cô mà.

Du Ánh Tuyết ôm tài liệu đã in xong, tim đập loạn trở về phòng làm việc, trong đầu vẫn quanh những lời trợ lý Nghiêm nói.

Khoan đã!

Điện thoại?

Đột nhiên Du Ánh Tuyết nhớ tới gì đó.

Sáng sớm hôm qua, chiếc điện thoại mới mà người làm cậ̀m, chẳng lẽ là...!Càng nghĩ, cô càng cảm thấy đúng.

Du Ánh Tuyết nhìn cả ngày, đến lúc tan làm vẫn không đợi được Ki ầu Phong Khang đến công ty.

Đến giờ, cô nhanh chóng cậ̀m túi xách vội vàng trở về

Đỗ Vĩnh Ái ở phía sau gọi cô, cô cũng không nghe thấy.

Vừa về nhà họ Ki ầu, Du Ánh Tuyết trực tiếp tìm người làm sáng sớm hôm qua nhất được điện thoại.

“Dì Tr ậ̀n, dì còn giữ chiếc điện thoại sáng hôm qua không?”

Vốn dĩ dì Tr ậ̀n đang bận rộn trong phòng bếp, thấy vẻ mặt cô lo lắng, vội vàng ra khỏi phòng bếp, nói: “Có đấy, vốn dĩ tôi dự định mấy ngày nữa sẽ sửa màn hình đưa cho con trai tôi.”

“Vậy hóa đơn cũng còn chứ?”

“Còn.

Sao vậy, cô Du?”

“Tôi muốn xem thử cái hóa đơn kia, dì Tr ậ̀n, dì có thể lấy ra cho tôi xem một lát không?”

“Đương nhiên là được, cô chờ một chút, tôi đi lấy ngay.”

Dì Tr ậ̀n lau tay vào tạp dề rồi quay về phòng mình.

Du Ánh Tuyết đứng trong phòng khách chờ.

Rất nhanh, dì Tr ần đã trở ra, mang theo cả điện thoại.

“Đây, cô Du, đây là hóa đơn.

Tôi không biết nhiều chữ lắm, chỉ nhận được mấy con số, tới mấy chục triệu đó.”

Du Ánh Tuyết vội vàng mở hóa đơn, ánh mắt rơi xuống góc phải bên dưới, quả nhiên...!Kì ều Phong Khang.

Ba chữ to hùng h ần, chữ cũng giống như người, mạnh mẽ cứng cáp.

Thế nên...!Chiếc điện thoại di động này thật sự do anh mua?

Nhưng màn hình đã bị nện đến mức này...!Tối hôm qua, anh thật sự rất tức giận hả?

Nếu như không phải trợ lý Nghiêm nói nhiều một câu, nếu như dì Tr ần không nhặt được chiếc điện thoại này, có lẽ...!Anh mãi mãi cũng không nói cho mình biết.

Du Ánh Tuyết r ử mắt, tim đập loạn nhìn ba chữ to kia, trong lòng chập chùng cảm xúc, trong lúc nhất thời không nói được là cảm giác gì, chỉ yên lặng nắm chặt điện thoại.

Dì Tr ần nhìn cô, hỏi dò: “Cô Du, có phải cô biết chiếc điện thoại này là của ai không?”

Du Ánh Tuyết hoàn h ần, cười gật đầu nói: “Là hôm qua chú ba tới để lại.”

“Là của cậu Kì ều Phong Khang à? Vậy...!Thế này đi, cô Du, điện thoại này cô cứ giữ trả lại cho cậu Kì ều đi.”

“Nhưng không phải dì nói.”

“Nếu như chiếc điện thoại này không tìm thấy chủ, tôi giữ lại cũng được.

Nhưng không phải bây giờ đã biết do cậu Ki ầu Phong Khang đánh rơi sao? Tôi không lấy được.”

Du Ánh Tuyết cũng không nỡ đưa điện thoại cho người ta, vì vậy không từ chối nữa.

“Đang nói chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, Ki ầu Minh Đức từ bên ngoài bước vào.

Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn, theo bản năng lảng lảng cất điện thoại ra sau lưng, chỉ nói: “Dì Tr ần, chuyện này cảm ơn dì.

Dì đi làm việc trước đi! Sau này đợi tôi nhận được lương, nhất định sẽ tặng con trai dì một chiếc điện thoại mới.”

“Cô Du đừng nói vậy! Chiếc điện thoại kia vốn cũng không phải của tôi.”

Du Ánh Tuyết lại nói với dì Tr ần hai cậu, dì Tr ần lập tức quay về phòng bếp.

“Điện thoại gì?”

Ki ầu Minh Đức tới gần, hỏi.

“Không có gì, có nói thì anh cũng không biết.” Du Ánh Tuyết trả lời qua loa: “Em mệt chết đi được, lên lầu trước đây, lát nữa lại trò chuyện.”

Dứt lời, cô ôm điện thoại, xách theo túi lên lầu.

Ki ầu Minh Đức nhìn bóng lưng mảnh khảnh kia, thì thào: “Th ần th ần bí bí.”

Hôm sau, Ki ầu Phong Khang vẫn không tới công ty.

Giữa trưa, Du Ánh Tuyết nhân thời gian nghỉ ngơi, vội vàng chạy đi sửa điện thoại.

miễn phí

Lúc về công ty, chợt nghe thấy đám người Vĩnh Ái đang thì thầm nói chuyện phiếm ở phòng nghỉ của bọn họ.

“Có thật hay không? Đừng có nói vô căn cứ, chọc ghẹo bọn tôi đó?”

“Đương nhiên là thật.

Tôi từng tận mắt thấy ở bệnh viện.

Nếu không thì, cô cho rằng tại sao hai ngày nay tổng giám đốc Kiêu không tới công ty?”

“Cũng đúng, tôi cũng thấy lạ! Nhưng hoàn toàn không nghe trợ lý Nghiêm nhắc tới.”

“Tôi nghe mấy y tá kia nói.

Hình như tổng giám đốc Kiêu vì tranh giành phụ nữ với một người bạn nào đó nên đánh nhau, kết quả không nương tay, bị thương rất nặng.

Hai người đầu được đưa vào bệnh viện.

Tôi đoán, người phụ nữ này, ngoại trừ cô Tô ra thì không còn người thứ hai.”

Du Ánh Tuyết nghe vậy, nhú chặt mày, gần như lập tức tiến lên: “Mọi người vừa bảo tổng giám đốc Kiêu vào bệnh viện? Thật hả? Bây giờ anh ta đang ở bệnh viện nào?”

Rất vội vã, thế nên, tất cả mọi người xoay đầu lại nhìn cô, không nói tiếp.

Đỗ Vĩnh Ái hiểu sự gấp gáp của cô, kéo cô, nhỏ giọng nói: “Không phải tổng giám đốc Kiêu là chú em sao? Anh ấy đã ở bệnh viện một ngày một đêm rồi, em vẫn chưa biết hả?”

Lòng Du Ánh Tuyết thất lại.

Một ngày một đêm? Rốt cuộc anh làm sao vậy?

Du Ánh Tuyết vội vàng lắc đầu: “Hai ngày nay em không liên lạc với chú ấy.

Vĩnh Ái, chú ấy ở bệnh viện nào, chị biết không?”

“Chỉ nghe nói là bệnh viện Nhân Dân.”

“Nhờ chị xin nghỉ giúp em.” Cô để lại một câu, bất chấp ánh mắt tìm tòi kỳ lạ của mọi người, cặm túi xách vội vàng chạy về phía cửa thang máy.

Kiêu Phong Khang đứng trước cửa sổ, đang trò chuyện với Nghiêm Danh Sơn.

“Hôm nay sẽ xuất viện.”

“Xã giao buổi tối sẽ đến đúng hẹn, cậu sắp xếp đi.”

“Tài liệu hôm nay phải xem trực tiếp đưa đến biệt thự.”

“Cơ thể không sao.

Trong lòng tôi hiểu rõ.”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Anh Vậy Mà Lại Xem Là Thật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không nhiều lời nữa, sau khi Kiều Phong Khang dặn dò mọi chuyện xong, chuẩn bị cúp điện thoại.

Nghiêm Danh Sơn ở bên kia nói thêm một câu: “Tổng giám đốc Kiều, vừa rồi cô Du xin nghỉ.”

Nghe thấy mấy chữ kia, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của Kiều Phong Khang chợt trầm lại.

Một lúc sau, anh lạnh nhạt nói: “Sau này, chuyện của cô ấy không cần báo cáo với tôi nữa.

Tôi không quan tâm.”

Rõ ràng đã nói không quan tâm, thế nhưng...!Cơn đau nhói dữ dội ở ngực đang không chút nể mặt bán đứng anh.

Rốt cuộc cô...!Vẫn ở bên Minh Đức.

“Có lẽ cô Du tới thăm anh, vừa rồi cô ấy biết chuyện anh ở bệnh viện thì vội vàng chạy đi.

Xem ra cô Du thật sự rất quan tâm anh.”

“Thật à?”

Sắc mặt Kiều Phong Khang vẫn lạnh lùng, giọng điệu hơi trào phúng.

Quan tâm?

Nếu chỉ vẻn vẹn là quan tâm, anh không thèm, càng không cần.

Không nói thêm gì nữa, Ki`âu Phong Khang đã cúp máy.

Y tá đi vào tiêm thuốc.

Cách anh rất g`ần, gương mặt bé nhỏ trẻ tuổi đỏ bừng.

Nhưng sếp Ki`âu có tiếng lạnh lùng, vì vậy dù có rung động cũng chỉ dám tập trung làm việc, không dám nói chuyện lung tung.

Anh mặc đ`ồ bệnh nhân ng`ồi trên sofa, một tay đ`ể y tá làm việc, tay kia lật tài liệu xem.

Rất nhanh, y tá cũng ra ngoài.

Cả phòng bệnh hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Thỉnh thoảng, anh thất th`ần.

Rõ ràng đã nói không quan tâm, nhưng ánh mắt lại bất giác nhìn v`ề phía cửa ra vào.

R`ồi nhìn đ`ồng hồ

Mới hai mươi phút trôi qua.

Từ công ty đến bệnh viện, đi taxi cũng c`ần nửa tiếng.

Vì vậy, anh cúi đ`ầu, tiếp tục công việc.

Lại ng`ang đ`ầu, nhưng chỉ mới trôi qua năm phút.

Thời gian, chậm đến mức hơi khó khăn.

Cuối cùng, vào lúc ng`ang đ`ầu lên sau năm phút nữa, cửa phòng bệnh bị gõ nhẹ nhàng.

Lúc hai chữ “Vào đi” g`ần như thốt ra khỏi miệng, anh nhin lại.

Tay đặt lên tài liệu, lúc tiếng gõ cửa vang lên lần thứ ba, anh cúi đầu nhìn tài liệu, rồi mới chậm chạp nói: “Vào đi.”

Giọng điệu cố gắng lãnh đạm.

Tiếng giày cao gót chạm xuống đất từ từ tới gần.

Anh không nhấc mắt, lạnh lùng nói: “Nếu như không có chuyện gì thì về làm việc đi.

Bây giờ tôi không muốn gặp cháu.”

“Em vừa đến mà anh đã bảo không muốn gặp em, đang cáu kỉnh với ai đấy hả?”

Giọng nói đầy dịu dàng và hờn dỗi đột nhiên vang lên.

Anh ngẩng đầu, gương mặt tươi cười ôn hòa của Tô Hoàng Quyên hiện lên trước mắt, khiến anh chột nhứ mày.

“Nhìn thấy em thật sự không vui vậy sao?”

Tô Hoàng Quyên đặt cặp lồng trong tay xuống, kéo cái bàn nhỏ qua, mở xuống.

Kìêu Phong Khang lại nhìn cửa ra vào, rồi nhìn đồng hồ.

Hay lắm.

Ba mươi lăm phút rồi!

Sắc mặt anh càng căng cứng, nói: “Lời ban nãy không liên quan gì tới cô.”

“Nghe cũng đã hiểu, em cũng đâu đắc tội anh.” Tô Hoàng Quyên cười một tiếng, híp mắt dò xét anh: “Lại đang cãi nhau với Ánh Tuyết à?”

Sắc mặt Kiều Phong Khang lạnh hơn, “Bộp” một tiếng khép tài liệu lại: “Bây giờ tôi không muốn nhắc tới cô ấy.”

Tô Hoàng Quyên không nói gì, chỉ cúi đầu thăm dò nhìn gương mặt u ám của anh, trong mắt có cô đơn.

Cảm xúc của anh, vĩnh viễn vĩnh viễn, cũng chỉ vì con nhóc kia mà dao động.

Lần này còn cãi nhau kịch liệt như thế, đánh nhau với Hồ Minh Tuấn tới mức nhập viện, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng rồi, bác trai bác gái bảo lát nữa muốn tới đây.” Tô Hoàng Quyên thu hồi không cam lòng và ảm đạm trong lòng, vừa sắp thức ăn vừa nói.

“Sao bọn họ lại biết?”

“Hình như hôm nay ra ngoài gặp được bác Hồ, bác Hồ thuận miệng nhắc một câu.”

Du Ánh Tuyết bắt taxi tới bệnh viện.

Tìm y tá hỏi thăm, nhanh chóng biết được số phòng bệnh.

Cô vội vàng chạy tới khu VIP, còn chưa tới phòng bệnh của anh đã nghe thấy y tá chịu trách nhiệm khu này bàn tán: “Không ngờ rằng một phát thanh viên nổi tiếng như Tô Hoàng Quyên, thường ngày lại rất bình dị gần gũi.”

“Đúng vậy.

So ra thì anh Kiều lại không dễ thân cận như vậy.

Cậu không biết lúc tới tiêm cho anh ta đầu nơm nớp lo sợ, sợ không cẩn thận lấy nhầm ven.”

“Ha ha, cậu chắc chắn là vì nơm nớp lo sợ chứ không phải vì cậu động lòng xuân, không có ý tốt hả?”

“Cậu có cần phải thắng thắn như vậy không! Sao nào? Cậu dám nói, có một người đẹp trai như vậy đứng đó, cậu có thể thản nhiên chịu đựng, không hề rung động không?”

“Tớ đâu không biết tự lượng sức mình như vậy.

Vợ chưa cưới của người ta xinh đẹp như vậy đứng đó, bạn trước bạn sau, hai người lại cực kỳ yêu thương nhau, làm gì còn chuyện của những người khác?”

“Vậy cũng đúng.

Tớ thấy cũng chỉ có cô Tô xứng đôi với anh Kiệt.”

Du Ánh Tuyết nghe, bước chân đi về phía phòng bệnh của anh bất giác dừng lại.

Tô Hoàng Quyên cũng ở đó?

Cũng đúng...!Người ta là bạn gái anh, cô ta không có ở đó mới là bất thường? Hơn nữa, lần này anh gặp chuyện không may, không phải là vì cô ta sao?

Du Ánh Tuyết cúi đầu, dựa vào tường, đứng trong chốc lát.

Không hiểu sao, ngực lại nghẹn đến phát sợ.

Cô hít sâu một hơi, chờ cảm giác này giảm bớt một chút mới lần nữa đi về phía phòng bệnh.

Còn chưa gõ cửa bước vào, bên trong đã truyền tới giọng nói của ông bà nội.

“Mấy đứa đã trưởng thành hết rồi, thật sự càng ngày càng không có chừng mực, sao lại biến bản thân thành thế này?”

“Bác trai, bác đừng dạy dỗ anh ấy nữa, chuyện này cũng là lỗi của con.

Hôm đó con nên đến sớm một chút, cần bọn họ lại sớm hơn.”

“Con chiều hư thằng bé r ồi.

Sau này lúc hai đứa sống với nhau, cần thận thằng bé bắt nạt con đấy.”

“Nếu anh ấy thật sự bắt nạt con, vậy con sẽ nói cho bác gái biết, bác tới giúp con.” Trong giọng nói của Tô Hoàng Quyên tràn đầy làm nũng, chọc bà cụ vui mừng không thôi.

Du Ánh Tuyết ở bên ngoài nghe, có thể tưởng tượng ra hình ảnh bên trong hòa thuận vui vẻ ra sao.

Mà hai ông bà cũng đang hưởng thụ niềm vui gia đình.

Vậy nên...! Một người ngoài như cô, bây giờ đi vào, có phải rất dư thừa hay không?

Ki ều Phong Khang giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ lần thứ sáu, sau đó ngẩng đầu nói với hai ông bà: “Con gọi người đưa cha mẹ về”

Sau đó anh nhìn sang Tô Hoàng Quyên: “Cô cũng về đi.”

“Không được, anh còn chưa ăn cơm đó! Em chờ đến lúc anh xuất viện r ồi đi chung.”

“Không cần.

Tiêm xong tôi sẽ đi.”

Giọng điệu của Ki ều Phong Khang không cho phép phản đối.

Ông cụ cau mày, hiển nhiên bất mãn thái độ của con trai với vợ tương lai: “Hoàng Quyên xuất viện với con không phải rất tốt hả, con đừng có ở trong phúc mà không biết.”

“Con không phải đứa trẻ, không cần có người đi theo.” Ki ều Phong Khang lại từ chối, thái độ lãnh đạm.

Sắc mặt ông cụ càng khó coi hơn, đáng vẻ Tô Hoàng Quyên giống như không để ý: “Không sao, lát nữa con đưa bác trai bác gái đi là được.”

Bà cụ cũng nói: “Tôi thấy Phong Khang luôn nhìn đờng hờ, chắc là đang đợi người, chúng ta đừng làm phiền thằng bé nữa.”

“Con không đợi ai hết.” Kiều Phong Khang mấp máy môi, quả quyết phủ nhận, trong giọng nói hơi tức giận.

Tại sao mình phải đợi cô? Tại sao phải chờ một người phụ nữ trong lòng, trong mắt toàn là người đàn ông khác?

Bà cụ nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt anh luôn căng chặt, vô cùng khó coi.

Chuyện gì đây?

Tô Hoàng Quyên và hai ông bà ra ngoài, phòng bệnh lại rơi vào yên tĩnh.

Kiều Phong Khang ngồi trên sofa, chờ đợi.

Có chút bức bối, không đọc nổi tài liệu.

Một tiếng sau, vẫn không có ai tới, nhưng anh lại nhìn nhiều lần.

Sau đó, y tá bước vào giúp anh rút kim.

“Anh Kiều, sau khi anh nghỉ ngơi một lát thì có thể xuất viện rồi.”

“Ừ.” Sắc mặt Kiều Phong Khang lạnh lùng, tâm trạng rất xấu.

Chờ y tá thu dọn xong, chuẩn bị ra ngoài, anh mới không nhịn được hỏi một câu: “Bên ngoài có một cô gái nào khoảng mười tám tuổi tới không?”

“Chuyện này...! Hình như không nhìn thấy.” Y tá vừa dứt lời, vẻ mặt lạnh lùng của anh khiến y tá rùng mình.

Y tá nhanh chóng sửa lời: “Ở đây, người ra vào thăm bệnh cũng nhiều, tôi vừa mới thay ca, cũng không để ý nhiều như vậy, nói không chừng là có đấy.

Hay là bây giờ tôi đi hỏi thử giúp anh Kiều nhé?”

“Không cần.” Anh cần gì phải lừa mình dối người? Kiều Phong Khang chán nản xua tay: “Cô ra ngoài trước đi.”

Cần gì phải hỏi?

Nếu thật sự muốn tới, cũng đã hơn một tiếng, cho dù đi lạc đường, tìm nhầm phòng bệnh, bây giờ cũng nên tới rồi.

Dựa vào sofa, cần tài liệu lật qua, lật lại, cuối cùng ném xuống.

Anh cần điện thoại, vuốt vuốt điện thoại trong tay, do dự nhiều lần, gọi tới chỗ Nghiêm Danh Sơn.

“Alo, tổng giám đốc Kiều.”

“Chiều nay kêu người tới xử lý thủ tục xuất viện.”

“Vâng.

Đã sắp xếp thư ký Lý qua rồi ạ.”

“Ừ, tối nay gặp tập đoàn Thành Minh, đã sắp xếp xong hết chưa?”

“Vâng, đã sắp xếp vào bảy giờ tối.” Nghiêm Danh Sơn kiên nhẫn trả lời.

Thật kỳ lạ, rõ ràng những chuyện này vừa được email cho tổng giám đốc Kiều, hơn nữa anh của trả lời cho thấy đã biết.

Tại sao bây giờ còn cố ý gọi tới hỏi thăm chứ?

“Tổng giám đốc Kiều, anh còn chuyện gì dặn dò không?”

Ki ầu Phong Khang không lên tiếng, lại không tắt điện thoại.

Ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Danh Sơn nghi hoặc trong lòng.

Kiên nhẫn đợi một chút, vẫn không nghe thấy giọng nói của anh, anh ta bèn khẽ gọi một câu: “Tổng giám đốc Ki ầu?”

“Không về nhà anh, vậy em đi đâu?”

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút: “Em muốn về chỗ chú ba.”

“Không được.

Sau này em muốn ở với chú ba anh cũng mặc kệ em, nhưng khi anh còn ở đây, em phải ở nhà của anh.

Nếu không anh ở lại đó một mình buồn chán bao nhiêu.”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Tôi Đã Quấy Rầy Hai Người Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Biết rồi, tối nay em sẽ về

Hơn nữa, dù muốn ở nhà anh cũng phải về thu dọn đồ đạc, không thể ngày nào cũng mặc đồ ngủ của anh được."

"Nói cũng đúng, vậy anh tới đón em, đưa em tới chỗ chú ba nhé?"

"Đừng, chúng ta không tiện đường đâu, em đi tàu về với đồng nghiệp là được rồi."

Du Ánh Tuyết không cho Kiều Minh Đức tới đón nên anh ta cũng không cố gắng nài nỉ nữa.

Sau khi tan làm, Du Ánh Tuyết lấy điện thoại di động nhìn qua một lúc, sau đó bắt tàu điện ngầm trở về biệt thự.

Dì Lý vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi thấy Du Ánh Tuyết trở về

"Cô Ánh Tuyết, sao cô lại về rồi?"

"Tôi quay lại lấy một vài thứ." Cô nhìn quanh dò xét một lượt rồi hỏi: "Chú ba... vẫn chưa về sao?"

Khi rời bệnh viện, cô đã cố ý hỏi qua và được biết hôm nay anh sẽ xuất viện.

"Cậu chủ nói sẽ về trễ một chút, nhưng nếu biết cô trở về, chắc chắn cậu ấy sẽ rất vui."

"...Ồ." Du Ánh Tuyết gật đầu nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Sau khi tắm rửa, ăn tối xong, cô tùy tiện lên lầu thu dọn vài thứ rồi đem xuống lầu.

Màn đêm tĩnh mịch đã buông xuống.

Cô đợi ở đại sảnh liên tục đi tới đi lui, nhìn ra ngoài thăm dò mấy lần nhưng đều không nghe thấy tiếng xe.

Anh mới xuất viện đã bận rộn đến khuya như vậy, thân thể thật sự có thể chịu được sao?

Cô thở dài một hơi, ôm gối rồi dựa vào ghế sofa.

"Cô Ánh Tuyết, đã muộn rồi, mọi người đều đã ngủ, sao cô không đi nghỉ ngơi?"

Người giúp việc đến khuyên nhủ cô.

Đồng hồ đã điểm hơn mười một giờ, ngay cả người giúp việc cũng đã đi ngủ hết.

Du Ánh Tuyết lắc đầu nói: "Tôi chờ một lát, cô đi ngủ trước đi."

"Nhưng cậu chủ vẫn chưa trở về..."

"Không sao, cô đi ngủ đi, có tôi đây rồi."

Người giúp việc nhìn không được ngáp một cái, gật đầu nói: "Vậy tôi đi nghỉ ngơi trước, cô Ánh Tuyết, ngủ ngon."

Người giúp việc đi ngủ, để lại Du Ánh Tuyết một mình trong căn biệt thự to lớn.

Ánh đèn quá chói lọi khiến cả căn biệt thự càng thêm trống trải.

Trước đây Kiều Phong Khang hiếm khi trở lại đây, cả ngôi nhà đều là lãnh địa của cô, gần như là thiên đường của riêng cô, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy trống trải vào lúc đó.

Cô không thể hiểu rốt cuộc bản thân mình làm sao vậy.

Cô đứng dậy, chạm vào tường, lần lượt tắt đèn, chỉ còn lại một ngọn đèn tường mờ ảo.

Cứ như thế này, cảm giác trống trải mới biến mất.

Cô tắt tivi rồi lặng lẽ thu mình trên ghế sofa, tiếp tục chờ đợi.

Tối nay anh có quay lại không? Đột nhiên cô không chắc chắn lắm...!

Tô Hoàng Quyên đã chăm sóc cho anh, chẳng lẽ... đêm nay, anh đã đi đến gặp cô ta sao?

Du Ánh Tuyết cuộn mình trên ghế sofa suy nghĩ lung tung, cô trở mình ôm chặt cái gối vào trong lòng ngực.

Hình như ngực như bị ai đó bóp chặt.

Ở bên kia.

Kiêu Phong Khang uống hơi nhiều nên anh đã tìm lý do để đi ra ngoài trước.

Tô Hoàng Quyên lập tức chạy lại đỡ anh khi thấy anh lao đảo đi ra, đau lòng nói: "Anh còn chưa hồi phục hẳn, sao lại uống nhiều như vậy?"

Anh nheo mắt nhìn cô ta thật lâu mới nhìn rõ được.

Sau đó anh giật mạnh chiếc cà vạt đang quấn quanh cổ, khàn giọng hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

"Em biết tối nay anh có buổi xã giao, chỉ là sợ anh uống quá nhiều cho nên em đã gọi cho Nghiêm Danh Sơn để hỏi.

Quả nhiên là anh uống rất nhiều, để em đưa anh về trước."

"Không cần, tự tôi có thể đi được."

Kì ầu Phong Khang đẩy Tô Hoàng Quyên ra, từ chối lòng tốt của cô ta.

Anh dựa vào vách tường, chậ vật đi từng bước về phía trước.

Rõ ràng là đã say, nhưng sao trái tim vẫn tỉnh táo như vậy?

Hơn nữa...!

Lại tỉnh táo một cách bất thường.

Có chua xót, có đau đớn, còn có nghĩ tới một người...

Đặc biệt là càng nghĩ tới lại càng đau đớn hơn.

Tô Hoàng Quyên khó chịu khi nhìn bộ dạng say xỉn của anh, cô ta chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ chậ vật này của anh cả.

Người đàn ông luôn cao cao tại thượng, không chê vào đâu được, giờ phút này lại suy sụp vì một con nhóc như vậy...!

Trong lòng cô ta bỗng dâng lên một niềm thù hận cộng với sự ghen tị.

Cô ta hít một hơi thật sâu, bước lên đôi giày cao gót và lon ton chạy theo.

Không biết đã qua bao lâu, khi Du Ánh Tuyết cuộn mình trên ghế sofa chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì có tiếng động ở cửa.

"Phong Khang, anh cẩn thận một chút... để em lấy giày cho anh."

Đó là giọng của Tô Hoàng Quyên, rất dịu dàng và nhẹ nhàng.

Du Ánh Tuyết lập tức tỉnh ngủ, cô không đứng dậy mà ôm chặt cái gối hơn và thu mình vào bóng tối sâu hơn.

Tối nay, có vẻ như cô đã quay lại không đúng lúc rồi.

Kiêu Phong Khang thay giày, Tô Hoàng Quyên cởi đôi giày cao gót và bước trên mặt đất.

"Cởi quần áo trước đi, em dìu anh lên lầu."

Tô Hoàng Quyên giúp Kiêu Phong Khang cởi quần áo trên người anh.

Anh nhìn cô ta chăm chăm với đôi mắt mơ hồ, nhiệt độ xung quanh càng ngày càng nóng.

Đột nhiên anh đưa tay ra choàng qua eo cô ta, với một chút cố gắng, anh đã ôm cô ta vào lòng.

Rất gần, gần đến mức hơi thở của anh bao bọc hết cơ thể của cô ta.

Trong lòng Tô Hoàng Quyên mừng rỡ như điên, run rẩy nhìn người đàn ông mà mình mê đắm này, cô ta không thể tin được mà cất tiếng gọi: "Phong Khang..."

"Đêm nay, tôi không cho cô đi."

Đôi mắt anh rực cháy, và một tia dự vọng mãnh liệt bùng lên.

Cả người Tô Hoàng Quyên như sắp bị bỏng, hai tay ôm lấy cổ anh trìu mến: "Được, tối nay em sẽ không đi..."

Đây là khoảnh khắc cô ta đã chờ đợi trong nhiều năm...!

Ở một góc sofa, Du Ánh Tuyết cắn chặt góc gối.

"Như vậy mới ngoan."

Anh khàn khàn thở ra một hơi, hai lòng bàn tay to ôm lấy khuôn mặt Tô Hoàng Quyên, trong mắt hiện lên một tia đau lòng: "Nói cho tôi biết, cô vẫn rất ngoan... Thật ra, cô không hề ngủ với cậu ta đúng không? Nhất định là cô đang cố tình chọc giận tôi thôi đúng không?"

"..."

Lời nói này khiến cơ thể Tô Hoàng Quyên đột nhiên run lên, giống như bị một gáo nước lạnh dội xuống.

Vừa rồi còn vui mừng bao nhiêu thì lúc này trái tim lại lạnh lẽo, đau đớn, không cam lòng bấy nhiêu.

Anh ấy thực sự coi mình là Du Ánh Tuyết sao?

"Phong Khang, anh say rồi."

Cô ta gạt tay anh ra.

"Tôi say, nhưng tôi vẫn phát điên vì ghen đấy." Khi Phong Khang đè cô ta vào tường, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên tia lửa giận và ghen tị, có thể thiêu đốt người ta thành tro tàn: "Cô không biết tôi yêu cô đến nhường nào, không biết tôi quan tâm đến cô như thế nào đúng không? Nếu sớm biết cô có thể dễ dàng lên giường với người khác như vậy thì tôi đã sớm lên giường với cô rồi! Tôi thật điên rồ và ngu ngốc nên mới cẩn thận từng chút như vậy, vì tôi sợ cô bị đau, sợ cô bị tổn thương, tôi điên rồi nên mới có thể chờ cô như thế."

Hốc mắt của Tô Hoàng Quyên lập tức đỏ lên.

Những lời yêu thương này nên là gì đây?

Nhưng những lời này đẹp làm sao, sắc bén làm sao vào lúc này lại như một nhát dao cứa vào tim cô ta.

Cô ta vừa khóc vừa đẩy anh ra: "Anh tỉnh lại đi!"

Như trút được nỗi đau đè nén bấy lâu nay trong lòng ngực, Khi Phong Khang mạnh mẽ cắn lên môi cô ta một cái.

Không thể chịu nổi nữa, anh dùng một lòng bàn tay to chà xát vuốt ve khắp người cô ta.

Người đàn ông này chính là cây thuốc phiện.

Biết rằng trước mặt có vách núi, rơi xuống sẽ vỡ tan từng mảnh, biết là vô cùng đau đớn, nhưng lại cứ đắm chìm không thể thoát ra được.

Tô Hoàng Quyên không muốn đẩy anh ra, cô ta hừ một tiếng rồi chủ động móc chân mình quanh eo người đàn ông.

Du Ánh Tuyết cuộn mình trên ghế sofa chặt hơn.

Một góc gối đã ướt đầm vì vết cắn của cô.

Bên tai cô là tiếng thổ lộ tình cảm của một người đàn ông, một nam nữ quấn quýt nhau mãnh liệt.

Cô nhắm chặt hai mắt, hàng lông mi run rẩy kịch liệt.

Lòng ngực đau nhức, ngay cả vành mắt và đầu mũi cũng đau nhức.

Cô rất muốn khóc, cô hối hận, lẽ ra đêm nay cô không nên trở về, không nên ở chỗ này.

Đúng lúc này, hai bóng người vướng víu ngã vào sofa khi Du Ánh Tuyết đang miên man suy nghĩ.

Cô hoảng sợ co rúm người lại.

Ngay sau đó là tiếng hô to của Tô Hoàng Quyên: "Ai? Ai ở đây?"

Cuộc mây mưa bị gián đoạn, đôi nam nữ lập tức tách ra.

Du Ánh Tuyết hy vọng mình có thể tàng hình vào lúc này, để họ không nhìn thấy mình, và để bản thân...!không nhìn thấy họ...!

Nhưng mà cô không có năng lực như vậy.

Cô ôm gối chặt vật ngỗ thẳng dậy, ánh mắt lấp lánh rơi vào trên cơ thể hai người đang mặc quần áo xộc xệch, sau đó nhanh chóng rời đi, hai tay cô nắm chặt: "Tôi... tôi không phải muốn quấy rầy các người đâu."

"Du Ánh Tuyết?"

Hàng lông mày của Tô Hoàng Quyên khẽ nhếch lên.

“Sao cô lại...” Kiều Phong Khang ngạc nhiên, mọi động tác của anh đều đóng băng ngay tại chỗ.

Anh nhìn Du Ánh Tuyết với ánh mắt không thể tin được, cảm giác say xỉn đã tan biến hơn phân nửa.

Chết tiệt, anh thật sự đã coi Tô Hoàng Quyên là cô.

Suýt nữa thì...! Suýt chút nữa đã gây ra một sai lầm lớn rồi.

Với một tiếng thần chửi rủa, anh khó chịu buông Tô Hoàng Quyên ra, xoay người ngã xuống ghế sofa.

Xấu hổ, nhất thời không có chỗ nào trốn.

Anh điên rồi, điên rồi nên mới coi cơ thể của người phụ nữ khác là của cô.

Thật lâu sau, trong không khí chỉ còn lại sự bức bối, ngột ngạt.

Du Ánh Tuyết ôm gối ngã đó, không biết phải làm sao.

“Xin lỗi.” Cuối cùng, Kiều Phong Khang lên tiếng trước.

Giọng nói ngại ngùng xen lẫn với đủ loại cảm giác phức tạp.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy đau nhói trong tim.

Cô ta biết rằng lời xin lỗi này là nói với mình.

"Người nên nói xin lỗi là tôi.

Tôi không nên quay lại.

Các người cứ tiếp tục đi, tôi lên lầu là được rồi." Du Ánh Tuyết nghĩ rằng lời xin lỗi đó là đang nói với cô, vì thế cô nói xong thì đứng dậy, cúi đầu cất bước.

"Cô xuống!"

Kiêu Phong Khang nghiêm nghị hét lên.

Trong không gian tĩnh mịch, âm thanh đó thật chấn động lòng người.

Câu nói “các người cứ tiếp tục” có nghĩa là gì?

Hốc mắt Du Ánh Tuyết đỏ hoe, không biết là vì anh rộng lớn như thế, hay là...! vì lý do khác.

Dưới ánh đèn mờ ảo, vẻ mặt lạnh lùng và ngôn ngữ giấu cợt cất lên thật thâm độc.

"Không liên quan gì đến Minh Đức.

Chỉ là..."

Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng thở dài, cố gắng bỏ qua trái tim đang nặng trĩu không giải thích được: "Tôi nghĩ tôi sống ở đây không thích hợp lắm."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Không Cam Tâm Biến Thành Hải Lòng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Sao lại không thích hợp?”

Anh bước từng bước về phía cô, bước chân ngập tràn tính xâm lấn, ánh mắt sắc bén như dao: “Sống sáu năm liền thì không thấy không thích hợp, bây giờ Minh Đức quay về lại đột nhiên thấy không thích hợp sao?”

“...” Du Ánh Tuyết không hiểu tại sao từng câu từng chữ của anh lại nhằm vào cô và Minh Đức như thế.

Rõ ràng... chẳng qua chỉ là cô có ý tốt thôi mà.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, đáp: “Cháu chỉ không muốn quấy rầy chú ba và cô Hoàng Quyên thôi mà, giống như tối nay...”

Cô khẽ cup mắt xuống, cố gắng bỏ qua cảm giác khó chịu trong lồng ngực, cố ý làm ra vẻ thoải mái như không có chuyện gì: “Đêm nay đáng lẽ cháu không nên ở đây.

Nếu không có cháu, hai người sẽ...”

“Chúng tôi sẽ giống như cô và Minh Đức, không hề kiêng dè gì mà làm xằng làm bậy, đúng không?”

Anh tiến gần thêm một bước nữa, những ngón tay thon dài nhéo lấy cái cằm của cô.

Hay cho cái gọi là “không muốn quấy rầy”.

Trong lòng cô không có một chút để ý đến cảnh tượng vừa rồi sao?

Đôi mắt đầy ý say đó rõ ràng giấu một nỗi đau đớn nhìn chăm chăm vào cô, như muốn thiêu đốt cô, anh nói: “Du Ánh Tuyết, sao cô dám?”

Hốc mắt anh đỏ hoe, giọng nói như đang nghiến răng nghiến lợi, run rẩy: “Sao cô dám làm thế?”

“Tôi đã làm gì cơ?”

Những lời buộc tội của anh khiến Du Ánh Tuyết vừa thấy vô tội lại vừa thấy khó hiểu.

“Cô đã làm gì còn cần tôi nhắc nhở lại sao?”

Kiêu Phong Khang nghiến răng nghiến lợi, trong mắt đầy là thống hận, là đố kỵ, là điên cuồng.

Quá đau đớn, cho nên anh hoàn toàn không muốn nghĩ đến cảnh tượng kia.

Nhưng mọi thứ đều vượt ngoài tầm kiểm soát.

Kiêu Phong Khang như bị trúng tà.

Anh càng đau đớn càng muốn dùng những lời nói hàm hồ làm tổn thương đối phương: “Cô giả vờ ngây thơ vô tội trước mặt tôi, vậy trước mặt Minh Đức có còn như nào nữa? Rốt cuộc ở dưới thân nó, cô sẽ có dáng vẻ thế nào?”

Anh càng nói càng kích động, càng nói càng đau khổ, đến cuối cùng hai mắt anh cũng đỏ bừng lên.

Kiêu Phong Khang anh muốn giết người!

Du Ánh Tuyết không ngờ anh sẽ nói những lời như vậy, sống mũi cô cay cay, giờ tay lên hung hăng cho anh một cái tát.

“Kiêu Phong Khang, chú là đồ đê tiện!” Trong lòng anh, cô là một người kinh khủng như vậy sao?

Nhưng cái tát này càng khiến Kiều Phong Khang tức giận hơn.

Anh nắm lấy cổ tay cô, đẩy cô xuống ghế sofa.

Cơn thịnh nộ của người đàn ông cuồn cuộn bạo đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Đáy lòng Du Ánh Tuyết phát run, cô sợ hãi giãy giụa, nhưng sao Kiều Phong Khang có thể cho cô cơ hội thoát ra?

Anh bóp chặt cằm cô, hôn lên môi cô một cách thô bạo.

Trong đầu Du Ánh Tuyết gần như ngay lập tức nhớ đến cảnh tượng anh hôn Tô Hoàng Quyên khi nãy, cô bỗng thấy vừa đau đớn vừa nhục nhã.

Anh dựa vào đâu mà đối xử với cô như vậy? Rốt cuộc anh coi cô là gì? Là thú cưng ư? Muốn hôn thì hôn, muốn mắng thì mắng, muốn ức hiếp thì ức hiếp.

Nhưng... cô là con người.

Mắt cô đỏ hoe, cố gắng quay mặt tránh khỏi nụ hôn của Kiều Phong Khang.

Môi anh rơi vào không trung, cả cơ thể anh ngay lập tức cứng đờ.

Sau đó đôi mắt anh hiện đầy vẻ nguy hiểm.

Anh dùng một tay ép sau gáy cô, không cho cô dễ dàng kháng cự ép cô sát gần với mình, không cho cô bất cứ khoảng trống nào để thoái lui, lại lần nữa cắn lên môi cô.

“Đừng như vậy... chú ba, chú tỉnh táo chút đi...” Giọng nói của Du Ánh Tuyết như vỡ vụn.

Rõ ràng đang là mùa hạ, nhưng thân thể cô lại đang run rẩy.

“Tôi không muốn làm cô bị tổn thương...” Kiều Phong Khang lầm bầm, hơi hơi kiêu căng chế lại, ép bản thân phải nhẹ nhàng hơn.

Anh bắt đầu hôn nhẹ lên bờ môi cô, vuốt ve mái tóc rối bù của cô.

“Tôi sẽ thương cô rất nhiều... không cho phép cô cự tuyệt tôi.” Giọng điệu anh vừa như van nài khẩn thiết lại vừa độc đoán ngang ngược.

Du Ánh Tuyết run lên, cô gần như đã tỉnh táo và khôi phục lại lý trí, hai chân gần như siết chặt lại theo bản năng: “Chú ba, cháu là Du Ánh Tuyết, không phải cô Hoàng Quyên...”

Nước mắt lập tức chảy ra ướt đẫm vì ềnh mắt cô.

Cô cũng không biết bản thân đang làm sao nữa, hình như là sợ... cũng hình như là hổ thẹn, là nhục nhã...

Người đàn ông này là chú của Minh Đức, nhưng vừa rồi cô lại... đắm chìm trong nụ hôn của anh.

“Suýt! Ngoan nào, không được nói gì nữa...” Kiều Phong Khang lại hôn lên môi cô.

Du Ánh Tuyết khó nhọc “ưm” một tiếng, cơ thể cô đã mất kiểm soát.

Phản ứng như vậy ngay lập tức khiến cô xấu hổ nhục nhã đến rơi lệ.

Đây vẫn là bản thân cô sao? Tại sao cô lại trở nên phóng đảng như vậy, đi điểm như vậy.

Kiều Phong Khang chỉ khẽ chạm vào người cô một chút, mà cô đã...

“Ánh Tuyết, cháu “ướt át” rất nhanh...” Giọng nói của anh đã khàn đến cực điểm, hai mắt tà mị như ẩn chứa tia lửa của dục vọng nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết.

Cô bật khóc, cô chỉ thấy mình nhục nhã vô cùng.

Du Ánh Tuyết nghĩ đến Minh Đức, nghĩ đến chú hai và dì Vân đã đối tốt với mình như vậy, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Những giọt nước mắt không thể nào ngăn lại được đã rơi trên gương mặt Du Ánh Tuyết, cô nói: “Chú ba, cháu là vợ chưa cưới của Minh Đức, cháu muốn gả cho anh ấy... chúng ta không thể như vậy được, chú ba đừng vậy nữa được không?”

Cô gần như đang khẩn khoản cầu xin Kiều Phong Khang... Cô thật sự không phân biệt được là mình đang nhắc nhở anh hay là đang nhắc nhở chính bản thân.

Nhưng câu nói này lại kích thích nỗi đau của Kiều Phong Khang hơn.

Trái tim anh rất đau đớn.

Anh không có một chút gọi là thương hoa tiếc ngọc, điên cuồng muốn lưu lại dấu ấn của mình trên cơ thể cô.

Anh muốn dùng cách thức này để khiến cô đau đớn mà nhớ lấy anh, quên đi những người đàn ông khác.

Nhưng...

“Ừm... đau quá.” Cơ thể Du Ánh Tuyết bị đâm mạnh một cái không hề báo trước.

Cô hít một ngụm khí lạnh, khuôn mặt đột nhiên trắng bệch cùng mái tóc dài rối tung lên.

Cô yếu ớt nằm trên sofa, nắm chặt lấy chiếc gối dưới thân mình, những ngón tay run rẩy duỗi đến trắng bệch.

Kiều Phong Khang như chịu một cú sốc nặng nề, tất cả những động tác xâm chiếm Du Ánh Tuyết đều như cứng đờ.

Vừa rồi... là ảo giác sao?

Tại sao... anh lại thấy... hình như đã chạm phải thứ gì đó...

Chết tiệt! Là anh đã hiểu lầm gì đó sao?

“Chú ba... chú... chú mau ra ngoài đi.”

Giọng cô run rẩy, yếu ớt đáng thương cầu xin Kiều Phong Khang.

Kiều Phong Khang vừa đau khổ vừa buồn bã.

Nghĩ đến những hành động điên cuồng và thô bạo vừa rồi là anh lại hận không thể cho mình một cái tát thật đau.

Nhưng... ngay sau đó cả người anh lại như bị ngọn lửa hận hoan thiêu đốt.

“Đây là lần đầu tiên sao?”

Kiều Phong Khang khàn giọng hỏi, trong giọng điệu không thể che giấu được sự vui mừng.

Lòng bàn tay to lớn của anh đỡ lấy cổ thanh tú tao nhã của Du Ánh Tuyết, để cô ngẩng đầu lên nhìn mình.

Anh đã biết được đáp án, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói một lần.

Trong mắt Du Ánh Tuyết đều ngân ngấn những giọt nước mắt tủi thân, cô muốn siết chặt tay thành nắm đấm đánh Kiều Phong Khang, nhưng lại không dám động đây, cô dứt khoát há miệng cắn chặt vào cổ anh.

Kiều Phong Khang để cô cắn, thậm chí anh còn hưởng thụ cảm giác này.

“Tức giận như thế thì cứ cắn vào trọng điểm đi.” Anh chỉ mong sao cô sẽ để lại những dấu tích của mình trên người anh.

Du Ánh Tuyết thực sự cần mạnh hơn, vừa tức giận vừa ảm ức vừa hận Kì ầu Phong Khang.

Bây giờ anh đang bắt nạt cô.

Rất lâu sau đó cô mới nhả ra, nằm bò lên vai anh, xấu hổ nói: “Chú... mau đi ra đi...”

“Tha cho cháu cũng được, nhưng nói cho chú biết có phải là lần đầu tiên của cháu không?”

Kì ầu Phong Khang rất cố chấp với câu hỏi này.

Du Ánh Tuyết cần môi không nói nên lời, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ.

Cô nhớ đến chuyện vừa rồi anh bảo cô đi điếm, phóng đặng là lại thấy tủi thân.

Nhưng, nhiều hơn là...!sự bất an, là cảm giác hổ thẹn và áy náy.

Sau này cô phải đối mặt với Minh Đức thế nào đây?

Kì ầu Phong Khang như biết cô đang nghĩ gì trong đầu, anh không cho cô nghĩ tiếp nữa, ôm mặt cô lại hôn lên môi cô.

Những ngón tay vô cùng kiên nhẫn đem đến cho cô sự hoan lạc.

Lúc đầu cô còn kháng cự, trốn tránh... Nhưng đến cuối cùng toàn bộ lý trí đều bị ném ra sau đầu.

Cả người cô như tan ra một cách mất kiểm soát.

Du Ánh Tuyết đắm chìm trong sự hoan lạc vừa xa lạ vừa đáng hổ thẹn này.

Du Ánh Tuyết vỗ nhẹ lên khuôn mặt đã nóng đến đỏ bừng của mình, cố gắng ép bản thân không được nghĩ đến những chuyện bậy bạ lộn xộn nữa.

Ngay lúc này chiếc điện thoại đặt bên cạnh bồn tắm đột nhiên kêu lên, Du Ánh Tuyết lau khô tay rồi cầm nó lên.

Vừa nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình là ánh mắt Du Ánh Tuyết lập tức tối sầm lại.

Cô rất do dự, lòng rối như tơ vò.

Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, đặt điện thoại lên tai.

“Ngủ rồi à?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Thật Mất Mặt Quá Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Âm thanh trẻ trung đầy sức sống ở phía bên kia truyền đến bên tai.

Du Ánh Tuyết nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn mười hai giờ rồi.

Nhưng mà anh ta vẫn hoạt bát đầy sức sống như vậy.

“Không... anh lại chơi game à?”

“Không chơi, một người chơi không thú vị chút nào.” Kiều Minh Đức nằm trên giường, bắt chéo chân nói chuyện với cô.

“Vậy muộn như vậy rồi anh vẫn chưa ngủ à?”

“Không ngủ được.” Kiều Minh Đức nhìn chằm chằm lên trần nhà, than thở: “Du Ánh Tuyết, em nói xem, bây giờ em mới ở cùng anh được vài ngày nhưng em mà đi thì anh lại không quen.

Luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, ngay cả chơi game cũng không còn thú vị.

Sau này nếu anh quay về trường học rồi, không có em ở đó thì anh sẽ buồn chán chết mất nhỉ?”

“...” Du Ánh Tuyết nhào người nằm lên mép bồn tắm lớn, không biết nên nói cái gì.

Trên cổ tay là chiếc vòng tay anh ta tặng cho cô.

Chiếc điện thoại trong tay cũng là anh ta tặng.

Minh Đức một lòng đối xử tốt với cô nhưng cô thì...

“Này, sao không nói gì vậy, ngủ mất rồi à?”

Không nghe thấy giọng của cô nên Kiều Minh Đức hỏi.

“... Không có, em đang nghĩ vài chuyện.” Du Ánh Tuyết thở dài, uể oải trả lời.

Kiều Minh Đức cười hì hì, tự luyến hỏi: “Đang nhớ anh à?”

“...” Du Ánh Tuyết chợt dạ cắn môi, không biết nên trả lời như thế nào.

Nói thế nào đây? Nói với anh ta bản thân cô thật ra không nhớ mà còn làm chuyện đó với chú ba của anh ta sao? Du Ánh Tuyết áy náy gầy gầy chiếc vòng trên tay, không thể nói ra được.

“Ngày mai anh sẽ đến công ty báo cáo chứ?”

Cô không những không trả lời mà còn ung dung thản nhiên chuyển sang chủ đề khác.

“Ừm, hôm nay chú tư gọi điện thoại đến bảo anh qua đó.”

“Vậy hôm nay anh nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai chúng ta gặp nhau ở công ty là được rồi.”

“Ừm.

À, đúng rồi.

Nghe nói chú ba đánh nhau với người ta nhập viện rồi, có phải thật không?”

“... Có lẽ là thật đó.” Ánh mắt Du Ánh Tuyết ảm đạm.

“Vậy bây giờ chú ấy thế nào? Vết thương không sao chứ?”

“Không sao, rất ổn.” Ít nhất còn có thể bắt nạt cô, không phải sao?

“Vậy thì tốt.

Nhưng mà thật sự khiến anh khá bất ngờ đó.

Hừm, em nói xem chú ba này bình thường nhìn bình tĩnh bao nhiêu, luôn là cái dáng vẻ không gần nữ sắc thế mà khi gặp cô Quyên thì hoàn toàn không có chừng mực như vậy?”

“... Đúng vậy.” Du Ánh Tuyết bu ãn r ầu trả lời.

Ki ều Minh Đức không hề chú ý đến sự bất thường của cô, chỉ tiếp tục nói: “Cho nên nói trong tình yêu ai cũng là kẻ ngốc mà.

Xem ra chú ba thật sự rất yêu cô Quyên.

Anh cảm thấy chuyện hai người họ đính hôn cũng chỉ là sớm muộn thôi.”

Đúng vậy...

Anh sớm muộn cũng sẽ đính hôn với Tô Hoàng Quyên, hơn nữa còn yêu cô ta như vậy.

Nhưng tại sao vẫn đối xử với mình như vậy chứ? Một phút hứng thú sao? Cảm xúc mãnh liệt khó cắt đứt được sao? Hay là... căn bản chỉ như trước kia anh từng nói, phản ứng sinh lý bình thường? Còn mình thì sao? Rõ ràng biết quá đáng như thế nào, rõ ràng biết hai người không có khả năng nhưng lại cứ thế lơ lửng mà trầm luân.

“Minh Đức, em bu ãn ngủ r ồi.

Có chuyện gì để mai lại nói.” Cô tức ngực, không muốn tiếp tục nói chuyện nữa, cũng không chờ Ki ều Minh Đức nói thêm gì đã tắt điện thoại.

Cơ thể ngâm trong bồn tắm.

Cô chỉ cảm thấy phần ngực không ngừng bị nước ép vào, ép đến mức khiến cô tức ngực như thiếu oxy, không hít thở được.

Buồn bã leo ra khỏi bồn tắm, cô tùy tiện lấy chiếc khăn tắm to quấn quanh người, không chút sức lực đỡ ra giường.

Cô chán nản vùi mặt vào trong chăn hồi lâu cũng không động đậy.

Cô nên làm gì mới được đây?

Ngày hôm sau.

Khi Du Ánh Tuyết đến nhà ăn thì Kiều Phong Khang cũng đã đến rồi.

Du Ánh Tuyết không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Chuyện xảy ra tối hôm qua khiến cô luôn thấp thỏm không yên.

Đứng trước mặt anh cô chỉ cảm thấy ở đâu cũng không được tự nhiên.

“Đứng đó làm gì? Ngồi xuống.”

Nhưng mà so với sự khó khăn và căng thẳng của cô thì anh rất thản nhiên như tối qua chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Tinh thần bình ổn, phong thái tao nhã.

Chỉ có duy nhất một điều đó là trên gương mặt ấy mang thêm vài ý cười nhàn nhạt hiếm có.

Du Ánh Tuyết kéo ghế ra, ngồi xuống vị trí của mình.

Người làm lập tức đem đồ ăn sáng lên, dìu Lý đứng ở một bên sắp xếp.

Trong lúc đó có người làm không cẩn thận lật đổ cốc sữa bò, đổ hết sữa ra mặt bàn.

Người làm bị dọa một trận, sợ bị trách mắng nên không ngừng cúi đầu xin lỗi.

Nhưng không ngờ được Kiêu Phong Khang chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu: “Không sao.” Ngay cả lông mày cũng không hề nhú một chút nào, tâm trạng vẫn rất tốt mà ăn sáng, không hề bị ảnh hưởng.

Người làm chỉ kinh ngạc rồi thở phào một hơi.

Phải biết là kể từ khi Du Ánh Tuyết chuyển đi ông chủ cứ đúng giờ là sẽ phát nổ, chỉ cần không cẩn thận có thể dẫn đến bùng nổ bất cứ lúc nào.

Vì vậy mọi người đều nơm nớp lo sợ.

Dì Lý gọi người đến dọn dẹp, cười nói: “Xem ra vẫn là cô Ánh Tuyết tốt nhất.

Tâm trạng cậu chủ vui vẻ thì mọi người chúng tôi cũng vui vẻ theo.”

Động tác ăn sáng của Du Ánh Tuyết hơi dừng lại.

Kiêu Phong Khang ngẩng lên nhìn cô rồi mới trả lời dì Lý: “Tôi thực sự đáng sợ như vậy à?”

“Tôi không dám tự ý nhận xét về cậu chủ, hỏi cô Ánh Tuyết là được ạ.” Dì Lý đá sự chú ý sang phía Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết cúi đầu mà vẫn cảm nhận được ánh mắt của Kiêu Phong Khang đang nhìn chằm chằm mình.

Cô vô thức nắm chặt bộ dụng cụ ăn trong tay, nghe thấy Kiêu Phong Khang hứng thú hỏi: “Chú thực sự đáng sợ như dì Lý nói à?”

“....

Ừm.” Cô không dám đối mắt với anh, cúi đầu trả lời.

Cô cố gắng hết sức để uống sữa một cách thật tự nhiên.

Đôi mắt quyền rũ của anh đột nhiên chớp chớp một cách tà ác, hỏi: “Ví dụ về mặt nào? Hay là... giống như tối hôm qua?”

Anh cố ý kéo dài câu hỏi cuối cùng.

Lời vừa nói ra tràn ngập sự mờ ám.

Du Ánh Tuyết còn chưa nuốt hết sữa bò đã bị sặc nên đã nôn hết ra ngoài.

Cô lấy giấy che miệng, ho sặc sụa.

Anh lại có thể nói về chuyện tối hôm qua một cách trắng trợn như vậy sao?

“Làm sao vậy?”

Thu lại vẻ mặt không nghiêm túc ban nãy, Kiều Phong Khang nhú nhú mày.

Anh đưa tay ra vỗ vỗ lưng cho cô.

Du Ánh Tuyết chợt dạ muốn chết, cô sợ bị người khác biết chuyện tối hôm qua.

Hành động của anh như vậy khiến cô có cảm giác không tự nhiên giống như đang yêu đương vụng trộm, lúng túng nhìn về phía dì Lý.

Cũng may, dì Lý không nhận ra sự bất thường giữa hai người họ, chỉ gọi người rót lại cho cô một cốc sữa.

Cô thở nhẹ một hơi nhưng cảm giác căng thẳng trong lòng vẫn không thể nào tiêu tan được.

“Cháu ăn no rồi.” Cô lẩm bẩm một câu rồi đứng dậy.

Cũng không biết thực sự ăn no hay chưa nữa, cô đặt bộ dụng cụ ăn xuống nhìn Kiều Phong Khang nói nhỏ: “Chú ba, cháu phải đi làm rồi.”

Kiều Phong Khang không lên tiếng, chỉ ngồi ở đó.

Anh nhìn sâu vào cô h ồi lâu, ánh mắt xa xăm sâu thẳm không biết đang nghĩ đi ầu gì.

Du Ánh Tuyết bị nhìn đến mức vô cùng căng thẳng, cô lúng túng tím lấy mép bàn.

Cuối cùng, Kì ầu Phong Khang đứng dậy.

“Cùng đi thôi.”

Trên xe.

Lần thứ ba Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

So với Minh Đức thì anh trưởng thành, thận trọng hơn.

Là kiểu chín chắn được gọt giũa từ kinh nghiệm phong phú, khí chất từ sâu bên trong dễ dàng khiến người khác phải khuất phục.

Nhưng bây giờ anh đã ba mươi tuổi r ồi, anh cách cô mười hai tuổi, cả một con giáp.

Ở bên cạnh anh cô non nớt hết như một đứa trẻ.

Cô không thể nào hiểu được bản thân mình tối hôm qua làm sao có thể với anh như vậy... Cô không dám tiếp tục nghĩ nữa, chỉ cảm thấy bản thân giống như bị trúng tà, tẩu hỏa nhập ma r ồi.

“Còn đau không?”

Đúng lúc cô đang suy nghĩ linh tinh thì đột nhiên Kì ầu Phong Khang mở miệng hỏi.

“Cái gì?”

Du Ánh Tuyết hoàn h ồi, mịt mờ hỏi.

Kiêu Phong Khang chăm chú lái xe, ánh mắt vẫn luôn nhìn về con đường phía trước.

Một lúc sau anh mới nghiêng mặt nhìn cô một cái.

Sau đó, ánh mắt chầm chậm di chuyển xuống phía dưới.

“Tối qua... là lần đầu tiên của cô.”

Mặc dù anh không hề thực sự muốn cô nhưng cũng không khác lần đầu tiên là mấy.

Anh đã dùng ngón tay hoàn toàn chiếm lấy cô.

Du Ánh Tuyết đột ngột hiểu ra lời nói của anh, gương mặt nhỏ đỏ bừng như muốn nở ra máu vậy.

Trong phút chốc cảm giác tối hôm qua lại ập đến, khiến phía dưới cô bất giác căng lên.

Nóng bỏng, chặt chẽ, đau đớn cũng vui vẻ mà điên cuồng.

Cô nhúc nhích cắn chặt môi, buồn rầu nói: “Chú ba, chuyện tối hôm qua... chú có thể đừng nhắc nữa được không?”

“Tối qua coi như là diễn tập.” Gặp đèn đỏ nên Kiêu Phong Khang dừng xe lại.

Anh nghiêng người nhìn cô, trong mắt có sự mờ ám chọc ghẹo người khác: “Tôi phải nhắc cô, lần đầu tiên thực sự sẽ đau đớn hơn cảm giác tối hôm qua rất nhiều, sâu sắc hơn rất nhiều.”

Anh nhẹ nhàng phủ lên người cô, gương mặt gần như dính chặt vào cô.

Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô.

Cô hô hấp không thông, lông mi run lẩy bẩy.

Cô cắn chặt môi, trong đầu trống rỗng, chỉ lẩm bẩm theo bản năng:
“Anh đừng có lừa tôi...”

Anh híp mắt như cười như không nhìn cô: “Có biết thứ mà sau này cô phải tiếp nhận là gì không?”

Giọng nói của anh trầm thấp, vô cùng ám muội.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy nguy hiểm, quyến rũ, mê hoặc như đang chọc ghẹo cô.

Cô nhắc nhở bản thân mình nên lập tức đẩy anh ra, cách anh thật xa.

Nhưng... cơ thể giống như bị dính bùa vậy không thể cử động được.

Trong nháy mắt, tay cô bị Kiều Phong Khang tóm lấy.

Còn chưa chờ cô hoàn hồn thì tay cô đã bị ấn vào chỗ nào đó của đàn ông.

Tiếng quát mắng không nhẹ nhàng chút nào.

Những người ở ngoài đầu nhìn về phía bọn họ.

“...” Trời ơi! Du Ánh Tuyết bình tĩnh lại, tai và mặt đỏ bừng thu tay lại.

Hai tay che gương mặt nhỏ đang nóng rực, chỉ lộ ra đôi mắt xấu hổ trừng mắt với kẻ đầu tiên kia.

Cô xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào, càng hận không thể nói cái tay kia không phải của cô.

Dưới ánh nhìn của bao nhiêu người như vậy, thật sự mất mặt quá đi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Bỗng Dưng Thấy Chột Dạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn qua Kiều Phong Khang, dường như anh không hề để tâm tới.

Hơn nữa, anh còn thể hiện tâm trạng vô cùng tốt, khuôn mặt ấy không thể giấu đi được nụ cười.

Anh thản nhiên khởi động xe rồi chầm chậm băng trên con đường.

Đột nhiên, anh liếc mắt nhìn sang cô.

Cô đang vô cùng tức giận nên đã vội vàng quay mặt ra ngoài cửa sổ, cả chặng đường đầu im lặng không có phản ứng gì.

Nếu không phải do anh thì khi này cô cũng đâu phải mất mặt đến mức đó cơ chứ.

Chiếc xe Bentley nhanh chóng chạy về hầm giữ xe của công ty.

Du Ánh Tuyết ngó nghiêng ra bên ngoài để chắc chắn không có một người đồng nghiệp quen nào mới dám bước xuống xe.

Sau khi xảy ra chuyện của đêm qua, cô càng trở nên chột dạ hơn, luôn phải cẩn thận tỉ mỉ, cứ như cả thế giới ai này cũng đều biết chuyện giữa cô và chú ba vậy.

"Ánh Tuyết."

Sau khi Du Ánh Tuyết đứng thẳng người lên định rời khỏi đây thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên từ phía sau.

Cô cảm thấy lạnh sống lưng, chân tay đầu cứng đờ lại, sau đó cô quay lại nhìn Kiều Phong Khang trong vô thức.

"Chú ba." Kiều Minh Đức lao đến với vẻ mặt vô cùng xúc động, anh ta dang hai tay ra ôm chặt lấy Kiều Phong Khang rồi nói: "Chú ba, đã lâu không gặp."

Về mặt Kiều Phong Khang không hề thay đổi liếc qua nhìn Du Ánh Tuyết.

Anh chỉ thấy cô đang mím chặt môi, đứng im một chỗ cúi gằm mặt xuống, cô cảm thấy chột dạ đến mức không dám nhìn Kiều Minh Đức lấy một cái.

"Sao cháu lại đến đây?"

Kiều Phong Khang kéo Kiều Minh Đức ra khỏi người mình rồi hỏi một cách thản nhiên pha lẫn chút dừng dưng.

"Chưa có ai nói với chú ba sao? Cháu và Du Ánh Tuyết đều cùng nhau đến đây để thực tập mà." Kiều Minh Đức vừa cười vừa nói, sau đó anh ta đưa tay ra đặt lên vai của Du Ánh Tuyết rồi kéo nhẹ một cái khiến toàn thân của Du Ánh Tuyết nghiêng về phía anh ta.

Thuận theo tự nhiên, trông hai người lúc này vô cùng thân mật.

Dĩ nhiên Du Ánh Tuyết cũng đã quen với việc hai người có những hành động thân thiết như vậy cho nên cô không hề có ý định đẩy anh ta ra.

Kiều Phong Khang nhìn thấy hành động thân mật đó của hai người thì chau mày lại không nói gì, anh nghiêm túc nhìn lướt qua hai người họ một lần rồi mới nói: "Đây là công ty, cần chú ý hình tượng."

Lúc này Kiều Minh Đức mới chợt nhận ra, anh ta bật cười vui vẻ rồi buông Du Ánh Tuyết ra.

"Vâng, nghe lời chú ba cả đấy."

Về mặt Kiều Phong Khang không hề có chút phản ứng, anh cất bước đi về phía thang máy.

Kiêu Minh Đức cũng đi theo sau, Du Ánh Tuyết thấy vậy chỉ muốn độn thổ ngay tức khắc, nhưng sau đó cô lại bị Kiêu Minh Đức đang không hề biết chuyện gì xảy ra kéo đi qua đó.

Trên đường đi, Kiêu Phong Khang không còn nhìn Du Ánh Tuyết nữa mà chỉ nói chuyện với Kiêu Minh Đức: "Đã được sắp xếp vào làm việc cho phòng nào chưa?"

"Ừ ờ, là do chú tư sắp xếp, cháu được xếp vào phòng nghiệp vụ."

Kiêu Phong Khang gật gù: "Khá tốt đấy, tuy nhiên cũng sẽ hơi vất vả, cháu cần phải chuẩn bị tâm lý trước."

"Vâng, cháu nghe rất nhiều người trong phòng nghiệp vụ nói rằng làm ở trong phòng nghiệp vụ một tháng sẽ phải thay da một lần." Kiêu Minh Đức cúi người xuống ghé sát vào tai của Du Ánh Tuyết rồi hỏi thì thầm: "Ánh Tuyết, em có thấy xót cho chúng em không đó?"

Anh ta cúi rất sát người cô, giọng cười giòn giã ấy cứ to dần lên trước mắt cô.

Du Ánh Tuyết bất giác nhìn sang Kiêu Phong Khang, vừa đúng lúc đó ánh mắt của anh cũng đang nhìn sang cô.

Rõ ràng vô cùng bình thản nhưng không hiểu tại sao bỗng dưng khoảnh khắc ấy lại khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy chột dạ.

Cô tỏ vẻ hơi khó chịu rồi đẩy Kiêu Minh Đức ra: "Ai thêm xót cho anh chứ? Em thấy chú tư quyết định như vậy là rất đúng đắn."

Một cậu ấm được sống trong nhung lụa như anh cần phải nếm nhiều đắng cay khổ sở một chút, tốt nhất là nên để anh thay luôn cả hai lớp da mới đúng."

"Em đúng là độc ác mà." Kiêu Minh Đức đưa tay đặt lên ngực để cường điệu hoá vấn đề lên, sau đó tỏ vẻ như rất đau lòng: "Chú ba, chú xem kìa,

có phải một người vợ không có tình thương như vậy là quá đáng lắm không?”

Ánh mắt của Kiều Phong Khang tối sầm lại.

Anh nhìn hai người họ trêu qua trêu lại một cách vui vẻ, sau đó không đáp lại lời của Kiều Minh Đức mà sầm mặt xuống rồi nói: "Vào thang máy đi."

Đây là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Hơn nữa, lại còn đi chung với hai người họ khiến Du Ánh Tuyết bất giác muốn chạy trốn.

"Anh với chú ba lên trên đó đi, em đi qua thang máy thường dành cho nhân viên là được rồi." Cô nói xong thì định bước qua hướng bên đó.

Thế nhưng cô vừa bước được một bước thì bỗng nhiên bị ai đó nắm cổ tay lại.

Hơi ấm đó...khiến cô toàn thân cứng đờ, trong lòng cô trở nên hỗn loạn.

Từ lúc nào mà cô có thể thông qua việc tiếp xúc lòng bàn tay là có thể phân biệt được người đó là chú ba cơ chứ?

Cô quay đầu lại, quả nhiên đúng là Kiều Phong Khang đang nắm lấy tay cô.

Cô hoảng hốt giằng tay ra khỏi tay của anh, sau đó hèn siêu phách tán nhìn Kiều Minh Đức.

Kiều Minh Đức lại không cảm nhận được sự kỳ lạ trong biểu cảm của hai người họ, anh ta chỉ đưa tay ra rồi kéo Du Ánh Tuyết vào lòng mình.

"Đi cùng đi, có sao đâu chứ."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết, đi vào lẹ đi." Ki ầu Minh Đức không để cho cô kịp từ chối, anh ta lập tức đẩy cô vào bên trong thang máy.

Ba người cùng đứng bên trong một thang máy.

Du Ánh Tuyết đứng ngay trung tâm giữa hai người, một bên là Ki ầu Minh Đức, bên còn lại là Ki ầu Phong Khang.

Cho đến bây giờ thì trên cổ tay cô vẫn còn vương lại chút hơi ấm từ bàn tay của anh khiến cô cảm thấy cổ tay nóng hừng hực, nóng đến mức các đầu ngón tay trở nên run rẩy không ngừng và trái tim trong lồng ngực cũng nhảy loạn xạ không yên.

Thế nhưng... hai người đứng bên cạnh cô dường như không hề cảm nhận được rằng bầu không khí có gì đó khác thường.

Họ bắt đầu nói chuyện với nhau mặc dù bị ngăn cách bởi một người ở giữa là cô.

"Chú ba, mấy hôm trước chú đến nhà cháu sao không ở lại chơi mà lại về gấp thế?"

Ki ầu Phong Khang nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết rồi đáp: "Đột nhiên có chuyện gấp."

"Cháu biết rồi, chắc chắn là do dì Hoàng Quyên đúng không.

Chú với dì Hoàng Quyên dự định khi nào sẽ kết hôn đây?"

"Ai nói chú và cô ta sẽ kết hôn?"

"Tất cả mọi người đều nói vậy mà.

Với lại mấy năm nữa là cháu và Ánh Tuyết cũng phải kết hôn rồi.

Chú là người lớn sao có thể để tụi cháu cướp trước được chứ, đúng không Ánh Tuyết?"

Câu hỏi cuối lời nói của Kiều Minh Đức đã vô tình khiến cho sự chú ý của hai người đều đặt vào cô.

Cô lặng người đi.

Kiều Phong Khang cũng nhìn về phía cô, dường như cũng đang đợi câu trả lời từ cô.

Ngay lúc này, cô cảm thấy đầu hơi tê tê, mấp máy môi không biết phải trả lời thế nào.

Kiều Minh Đức lại hỏi lần nữa: "Đúng không, Ánh Tuyết?"

Một lúc lâu sau...

"...!Đúng vậy." Cô lí nhí đáp lại hai từ, giọng nói nhẹ đến mức tưởng như cô không dám nói quá to.

Cô không nhìn Kiều Phong Khang nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng nhưng chất chứa đầy nỗi niềm của anh.

Trong phút chốc, bầu không khí trong thang máy bỗng như ngưng đọng lại.

Cô... trả lời sai rồi à?

Kiều Phong Khang không nói gì cả, Minh Đức dường như cũng cảm nhận được điều gì đó sai trái nên cũng im bặt và không nói thêm điều gì nữa.

Khi mà chú ba đã trở nên nghiêm nghị thì anh ta không nên dựa vào thì hơn.

Du Ánh Tuyết hết lần này đến lần khác nhìn lên con số đang nhảy kia, sao chậm quá vậy chứ?

Cuối cùng lúc đến tầng bảy mươi, một tiếng "tinh" vang lên, sau đó cửa thang máy mở ra.

"Chú ba, cháu đi báo cáo trước đây." Minh Đức nói.

Kiêu Phong Khang gật đầu.

Trước khi rời đi, Kiêu Minh Đức quay đầu lại nhìn Du Ánh Tuyết rồi nói: "Trưa nay cùng nhau ăn trưa nhé."

Du Ánh Tuyết đáp: "Buổi trưa em thường hay ăn cơm ở nhà ăn, em sợ anh ăn không quen."

"Nhà ăn thì kệ nhà ăn chứ, trưa gặp nha."

Nói xong anh ta vẫy vẫy tay rồi đi đến phòng nghiệp vụ để báo cáo.

Cửa thang máy chầm chậm khép lại.

Lúc này chỉ còn lại mình cô và chú ba, Du Ánh Tuyết bỗng cảm thấy hơi ngọt ngào và áp lực.

Một lúc lâu sau... hai người không ai nói gì với nhau.

Cho đến khi...

"Những lời lúc nãy nói là thật lòng à?"

Guối cùng anh cũng mở lời trước để phá vỡ đi bầu không khí im lặng này.

Giọng nói vô cùng trầm lặng, không cảm xúc của anh vang lên trong không gian im ắng.

"...!Sao cơ?"

Kiêu Phong Khang liếc sang nhìn cô, ánh mắt tối sầm lại không biết đang vui hay tức giận: "Thật sự mong muốn tôi và Tô Hoàng Quyên mau chóng kết hôn sao?"

"...!" Du Ánh Tuyết không hiểu sao trong lòng ngực mình lại xuất hiện một cảm giác u uất khó tả.

Lúc lâu sau, cô mới thở dài một tiếng rồi ngẩng đầu lên đáp: "Không phải chú ba rất thích chị ấy sao."

Đêm qua... những lời tỏ tình của anh, cho đến giờ cô vẫn nhớ rõ từng câu từng chữ.

Nếu không phải do chính tai cô nghe thấy thì cô cũng không thể tưởng tượng được một người đàn ông lạnh lùng, khó gần như chú ba lại có thể có tình cảm sâu đậm dành cho một người phụ nữ đến như vậy.

Vì vậy... về chuyện hai người họ có kết hôn hay không, trong lòng anh từ lâu đã có đáp án cho riêng mình rồi, đâu cần thiết phải đi hỏi lại một người ngoài cuộc như cô chứ.

"Giống như ông nội bà nội đã nói, tuổi của hai người rất hợp nhau, gia đình cũng môn đăng hộ đối, cuộc sống cũng không khác nhau là mấy... Hơn nữa bên nhau cũng biết bao năm rồi, kết hôn... không phải chuyện sớm muộn sao?"

Du Ánh Tuyết cất giọng nhẹ nhàng nói, ngay cả cô cũng không cảm nhận được nỗi buồn trong từng câu chữ của mình.

Kiều Phong Khang khẽ nhướn mày hỏi: "Cháu thấy chú thích cô ta lắm à?"

"Vâng, cháu có thể nhận ra được mà... " Du Ánh Tuyết cúi gằm mặt xuống, cho dù không nhìn ra được đi đâu đó thì những lời tỏ tình của đêm qua cô cũng đã nghe rất rõ.

Về mặt Kiều Phong Khang nghiêm lại.

Anh thật sự muốn moi não của cô ra để xem bên trong bộ não đó chứa đựng được những thứ gì, rốt cuộc bằng cách nào mà cô nhận ra được anh thích Tô Hoàng Quyên chứ?

Cô thực sự quá nhẩn tâm, hoặc là trái tim cô đang cố ý xem nhẹ tất cả tình cảm mà anh dành cho cô.

Lúc cô đang định nói gì đó thì cửa thang máy kêu "tinh" một tiếng rồi bỗng nhiên mở ra.

Tất cả những lời nói đều chấm dứt tại đây.

Kiêu Phong Khang nghiêm nghị trở lại, còn Du Ánh Tuyết thì đứng thẳng lưng lên sau đó nép mình lại một bên để nhường anh đi trước.

"Tổng giám đốc Khang."

"Chào buổi sáng, tổng giám đốc Khang."

Lúc anh bước ra khỏi thang máy, nhân viên công ty cất giọng chào anh rất nhiệt tình.

Du Ánh Tuyết đưa tay ấn vào đầu rồi đi theo sau anh, ánh mắt của tất cả mọi người lúc này cứ như tia X - quang tập trung hết lên người cô.

Kinh ngạc, nghi ngờ nhưng sau đó bọn họ suy ngẫm và sáng tỏ lại thì lập tức thể hiện ra thái độ xem thường.

Du Ánh Tuyết ít nhiều cũng đoán ra được bọn họ đang nghĩ gì, cô không dám lên tiếng, cô lách qua mọi người rồi đi vào phòng làm việc.

Du Ánh Tuyết ngồi xuống sắp xếp đồ đạc của mình lại, chiếc điện thoại đó vẫn nằm trong túi xách.

Cô thất thần rồi nhanh chóng lại lấy tinh thần, sau đó ép mình phải tập trung vào công việc bận rộn.

Du Ánh Tuyết cứ nghĩ đây là một công ty vô cùng nghiêm khắc, mấy hạng người bà tám nhều chuyện sẽ không thể vu khống trắng trợn như vậy, thế nhưng bây giờ cô mới hiểu rằng chỉ cần nơi nào có phụ nữ thì nơi đó sẽ không tránh khỏi bị soi mói.

Cô đang suy nghĩ thất thẩn thì chợt nghe thấy một người phụ nữ khác lên tiếng: "Nói thật ra, tối hôm qua vừa nghe thấy tổng giám đốc Khang đến bệnh viện thì cô ta còn sốt ruột hơn ai hết.

Ôi chao, tổng giám đốc Khang và cô Hoàng Quyên chẳng phải sắp kết hôn rồi sao, cô ta nhúng tay vào như vậy chẳng phải bị coi là kẻ thứ ba rồi à? Đúng là mặt dày mà, còn nữa còn nữa...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Thân Phận Đặc Biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lời nói ra sau đó, âm thanh của đối phương đã đè thấp xuống đôi chút nhưng Du Ánh Tuyết vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

"Mọi người có chú ý đến cổ của tổng giám đốc Khang không? Có dấu răng trên đó đấy! Vốn dĩ tôi còn tưởng là một đêm kích tình với cô Hoàng Quyên nữa chứ.

Bây giờ xem ra thì chỉ e là tối hôm qua Du Ánh Tuyết và tổng giám đốc Khang ở cùng với nhau.

Nếu không thì cũng sẽ không cùng nhau đến công ty đâu, đúng chứ?"

"..."

Về dấu răng này thì quả thật Du Ánh Tuyết không có cách nào để phản bác.

Dấu răng đó thật sự là do cô cắn.

Hơn nữa, thật ra không chỉ cắn có một cái...!Cô đã cắn ít nhất ba cái, ai bảo anh ăn hiếp cô trước cơ chứ?

Nhớ lại chuyện của tối hôm qua, Du Ánh Tuyết khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Nhưng mà chuyện riêng tư bị người khác bàn luận một cách không có điểm dừng như thế này, cô còn bị chụp cho cái danh hiệu "bị bao nuôi" một cách khó hiểu thì cô không thể nào không tức giận cho được.

Cô ôm ly trà bước vào châm thêm nước, ho một tiếng cố ý tạo ra tiếng vang thật lớn.

Nghe thấy tiếng động, đám đông vừa quay đầu thì nhìn thấy người đó là cô thì sắc mặt ai nấy cũng chợt biến đổi.

Đỗ Vĩnh Ái ngượng ngùng nhìn cô: "Ánh Tuyết, em..."

"Em đã nghe thấy hết cả rồi." Du Ánh Tuyết tiếp lời.

Vừa châm nước vừa quét ánh mắt về phía Tiêu Ngọc Trang và một cô gái khác, sắc mặt không đổi: "Mọi người cảm thấy tôi đã bị tổng giám đốc Khang bao nuôi."

Dù sao thì tôi nói là không có thì mọi người cũng không tin, hay là bây giờ chúng ta đến phòng làm việc để hỏi tổng giám đốc Khang thử xem sao? Tổng giám đốc Khang nhất định sẽ không nói dối để lừa mọi người đâu."

"..."

Sắc mặt của hai người họ đầu trở nên vô cùng khó coi.

Du Ánh Tuyết chỉ là một thực tập sinh, nếu như có gây ra chuyện gì không hay thì chỉ cần rời đi là được.

Nhưng hai người bọn họ phải trải qua từng cửa ải gian nan, sát hạch hết vòng này đến vòng khác, phỏng vấn hết lần này đến lần khác mới được trở thành nhân viên chính thức của Kiều Thanh.

Nếu như chuyện này mà ồn ào đến chỗ của tổng giám đốc Khang thì chẳng phải là mất luôn chén cơm hay sao?

"Du Ánh Tuyết, thật ra...!chúng tôi cũng chỉ là thuận miệng nói cho vui mà thôi."

Cô tuyệt đối đừng để bụng nhé." Tiêu Ngọc Trang là người đầu tiên xin tha.

"Tôi biết là mọi người chỉ thuận miệng nói cho vui thôi." Du Ánh Tuyết châm nước xong, nhấp môi một cái rồi mới nói: "Nhưng mà tôi đã thực sự nghiêm túc nghe thấy những lời đó rồi."

Hai người họ đối mắt nhìn nhau, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Ai mà biết cái người mới tới này lại khó chọc vào đến như thế cơ chứ?

"Cô cũng biết đấy.

Phụ nữ chúng ta mà, tự lại một chỗ thì cũng chỉ là buột miệng nói chơi chơi thôi, mọi người cũng đều không có ác ý gì."

"Đúng đấy.

Nếu như bây giờ cô đã nói rõ ràng rồi, mọi người đều đã biết cô giữ mình trong sạch, tuyệt đối không phải là cái kiểu quan hệ đó với tổng giám đốc Khang.

Như vậy chẳng phải là tốt rồi hay sao?

Thật ra nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, mối quan hệ giữa tổng giám đốc Khang và cô Hoàng Quyên tốt đến như thế, cũng không thể nào có kẻ thứ ba chen chân vào được mới đúng.

Hơn nữa, cô mới có mười tám tuổi, vẫn còn là trẻ con cơ mà.

Tổng giám đốc Khang cũng không thể nào yêu đương với trẻ con đâu, đúng chứ?"

Trình độ cuốn theo chiều gió của hai người họ cao siêu đến nỗi khiến cho Đỗ Vĩnh Ái không ngừng tắc lưỡi.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết còn đang tức đến nỗi thở hừng hực nhưng mà lúc này lại yên tĩnh ôm bình nước và uống, không tiếp lời thêm nữa.

Đợi đến lúc cô tỉnh táo lại thì hai người đó đã chuồn đi mất từ lâu rồi.

Trên môi cũng bị nước nóng vừa mới rót vào khi nãy làm cho phỏng đến mức nổi mụn nước, đau không chịu được.

Thật ra, Tiêu Ngọc Trang nói chẳng sai một chút nào cả.

Cô và Ki ầu Phong Khang....!làm sao có thể chứ?

Chuyện của tối hôm qua...!hoàn toàn chỉ là một việc ngoài ý muốn, có lẽ là do...!anh uống say mà thôi!

Du Ánh Tuyết chỉ có thể dùng lí do này để miễn cưỡng thuyết phục bản thân mình.

Nhưng mà, trong lòng...!lại bỗng dưng hiện lên một lớp sương mù nhàn nhạt...!

"Em không sao chứ?"

Đỗ Vĩnh Ái thấy sắc mặt của cô không được bình thường nên lo lắng hỏi một câu.

Cô lắc đầu, chạm vào cánh môi dưới, đau đến nỗi lại rút tay về ấi lắm lắm: "Đau chết mất, em đúng là ngốc thật mà!"

Đỗ Vĩnh Ái vỗ vỗ vào vai của cô, dùng giọng điệu của người đã từng trải khuyên bảo: "Mấy chuyện này cũng chẳng có gì để phải tức giận cả.

Thật ra mà nói, bên trong công ty chính là như vậy.

Mỗi khi có biến động nhỏ thì mọi người đều lan truyền đến mức xôn xao hết cả lên."

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, gật gật đầu và nói: "Em sẽ không thật sự đi tìm tổng giám đốc Khang đâu."

"Như vậy là tốt nhất đó.

Tuyết đối đừng đắc tội với người khác.

Nếu không, sau này có chịu thiệt thòi gì cũng không biết được là ai chơi xấu em."

Du Ánh Tuyết nghĩ ngợi r ấi cảm thấy cũng đúng.

Chỉ tới đây đi làm hơn một tháng, cô cũng không nhất thiết phải gây chuyện xôn xao đến mức ra đi không vui vẻ.

Du Ánh Tuyết bưng nước quay về phòng làm việc.

Vừa mới ngồi xuống, thư ký Thanh đã lập tức rút một chồng tài liệu lên bàn làm việc của cô.

"Mau chóng đưa qua đó, phòng hội nghị số hai! Đây là tài liệu mà trợ lý Sơn đang cần gấp."

"Vâng, tôi đi ngay đây!"

Công việc bận rộn khiến cho Du Ánh Tuyết không có cách nào tiếp tục nghĩ ngợi lung tung được nữa, cô nhanh chóng ôm chồng tài liệu đi về phía phòng hội nghị số hai.

Đẩy cửa phòng hội nghị ra, vừa mới bước vào đã nhìn thấy ngay cái người đang ngồi ở trên ghế chủ trì hội nghị.

Dưới ánh đèn mờ ảo chói lóa của màn hình máy chiếu, anh đang nghiêm túc nghe cấp dưới báo cáo công việc, đôi khi cau chặt mày lại.

Trên tay cầm một chiếc bút ký tên, ngòi bút nhẹ nhàng rõ lên trên mặt giấy một cách vô thức.

Dáng vẻ này của anh rất cuốn hút.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, tầm nhìn anh nghiêng qua rơi về hướng cô đang đứng.

Ánh mắt của hai người họ va chạm vào nhau trong không trung.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc, cô bất chợt lấy lại tinh thần rồi vội vàng bước vào phát tài liệu ra cho từng người.

Sau khi phát được vài bản mới dám len lén nhướn mắt lên nhìn về phía anh.

Lúc này anh lại chẳng có một chút vẻ khác thường nào cả, hoàn toàn đặt sự chú ý vào trong công việc.

Du Ánh Tuyết không khỏi có chút thất vọng.

Xem ra, chuyện tối hôm qua đã hoàn toàn khiến cho tâm trí của cô rối bời rồi.

Tuy nhiên, có thể thấy rằng chuyện này cũng chỉ thật sự khiến cho con tim của cô rối bời mà thôi.

Có lẽ đối với anh mà nói, vốn dĩ chẳng có gì đặc biệt cả...!

Lúc này, khi cô đang nghĩ ngợi thì Tiêu Ngọc Trang bưng trà nóng bước vào và rót cho tất cả mọi người.

Du Ánh Tuyết cũng ổn định lại tinh thần, tiếp tục phát tài liệu.

Lúc sắp phát đến Kiều Phong Khang, trong lòng cô lại có một sự căng thẳng khó nói thành lời.

"Tổng giám đốc Khang, đây là tài liệu của anh."

Cô cẩn trọng dè dặt đặt tài liệu xuống.

Kiều Phong Khang "ừm" một tiếng.

Anh không xem tài liệu mà lại quét ánh mắt lên trên người cô.

Sau đó, ánh mắt anh rơi vào trên đôi môi của cô.

Anh chau mày, ánh mắt hàm chứa sự tìm tòi.

Trong nháy mắt, ánh mắt của những người còn lại bên trong phòng hội nghị cũng nương theo ánh mắt anh mà hướng về phía Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết bị nhìn đến nỗi toàn thân mất tự nhiên.

Ánh mắt ấy của Ki ều Phong Khang lại càng nóng bỏng hơn, đến nỗi cánh môi cô đều phát run và ngứa ngáy.

Tiêu Ngọc Trang đang rót nước trà, đúng lúc rót đến chỗ của hai người họ.

Du Ánh Tuyết né tránh ánh mắt của Ki ều Phong Khang, xoay người chuẩn bị rời đi.

Bởi vì tâm trạng hoảng loạn nên cô không chú ý đến Tiêu Ngọc Trang ở sau lưng, không cẩn thận đụng phải tay của cô ta.

Tiêu Ngọc Trang vẫn còn nhớ đến mối thù lúc nãy ở phòng nước bị cô uy hiếp như thế nào, cô ta chỉ vờ như không cần vững chiếc ly, khẽ hô lên một tiếng rồi cả một ly nước được đà đổ hết lên trên tay Du Ánh Tuyết.

Đó là nước sôi nóng hổi luôn đấy!

"Á..."

Du Ánh Tuyết bị bỏng đến nỗi khẽ thở rít một hơi, tay run một phát, tài liệu lập tức rơi xuống dưới đất.

Cách một lớp áo sơ mi, nước sôi thấm đẫm vào bên trong, lập tức khiến cho cổ tay của cô bị bỏng đến nỗi đỏ ửng lên.

Ấn đường Ki ều Phong Khang giật nảy, trái tim thắt chặt lại: "Đưa tôi xem thử!"

Hàng lông mày cau chặt lại.

Trong nháy mắt, anh đã dùng tốc độ nhanh nhất để đứng dậy rồi lập tức nắm lấy tay của Du Ánh Tuyết.

Hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của người bên cạnh, ngón tay dài gõ chiếc khuy cài ở ống tay áo sơ mi của cô một cách thu ần thực.

Sự căng thẳng và lo lắng hoảng sợ trên khuôn mặt không thể nào rõ rệt hơn nữa.

Du Ánh Tuyết thật sự đau đến không chịu được, nhưng cô thì lại lí trí hơn anh một chút.

Ở đây là phòng hội nghị đấy! Có rất nhiều đôi mắt đang nhìn kia kìa.

"Tổng giám đốc Khang...!tôi không sao đâu." Lặng lẽ quét mắt qua những người khác.

Cô nhẹ nhàng giã tay một cái, muốn giữ khoảng cách và rút tay về

Lúc sáng bước ra chung một cái thang máy với anh đã khiến cho đám đồng nghiệp nói năng huyền thuyên ở sau lưng rồi.

Bây giờ lại ở trước mắt bao nhiêu người như thế...!không chừng Tiêu Ngọc Trang lại sắp sửa nói thêm đi đâu gì nữa.

"Đừng có động đậy lung tung!"

Kiêu Phong Khang không vui quát lên một tiếng.

Tính khí của anh trước giờ đâu là như vậy, nào có để ý đến ánh mắt của người khác cơ chứ?

Hơn nữa, càng không cho phép cô lùi bước.

Anh hơi dùng sức cố định tay cô bên trong lòng bàn tay của mình.

Tiêu Ngọc Trang vừa nhìn thấy sắc mặt đỏ của boss lớn thì trong lòng đã thấp thoáng đoán ra được đi đâu gì đó.

Xem ra những đi đâu mà cô ta và Đỗ Vĩnh Ái đã nói với nhau ở bên trong phòng nước chẳng hề sai, cái cô Du Ánh Tuyết này chắc là có quan hệ gì đó với tổng giám đốc Khang..

Điểm mấu chốt chết người chính là...!bây giờ trông có vẻ là dường như tổng giám đốc Khang...!còn để tâm đến cô hơn nhiều so với tưởng tượng của cô ta nữa kìa!

Vậy thì lúc này cô ta đã làm cô bị thương, há chẳng phải là...!

Trái tim Tiêu Ngọc Trang trầm xuống, cô ta hồi hận rồi.

Cô ta vội vã nhanh chóng rút khăn giấy ra, không ngừng nói xin lỗi: "Xin lỗi nhé Du Ánh Tuyết.

Lúc này là do tôi bất cẩn quá đi mất, là lỗi của tôi..."

"Còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Đi mua thuốc đi!" Kiều Phong Khang lạnh lùng quát mắt về phía Tiêu Ngọc Trang.

Ánh mắt ấy sắc bén như một lưỡi dao, giống như có thể dễ dàng nhìn thấu được sự chột dạ của cô ta vậy: "Cho cô năm phút, không mua được thì cô lập tức cúp khỏi công ty!"

Trong lòng Tiêu Ngọc Trang vang lên một tiếng "lộp bộp".

Cô ta không dám chậm trễ, lập tức đặt khăn giấy xuống rồi đầu óc tê dại chạy ra ngoài.

Chết rồi, chết rồi.

Lần này thật sự là chết chắc rồi!

Tiêu Ngọc Trang vừa ra ngoài, những người còn lại bên trong phòng hội nghị đều nhìn tôi và tôi nhìn anh, ai cũng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Cuối cùng, mọi người đều tập trung ánh mắt lên người của Nghiêm Danh Sơn.

Hai tay Nghiêm Danh Sơn làm ra động tác đè xuống trong không trung, tỏ ý mọi người cứ yên lặng theo dõi tình hình.

Phía bên kia, Kiều Phong Khang kiên nhẫn vén ống tay áo của Du Ánh Tuyết lên.

Sợ làm cô đau nên động tác của anh vô cùng cẩn thận từ đầu đến cuối.

Một lát sau...!trên làn da trắng như tuyết, phần thịt bị bỏng ửng đỏ đến nỗi nhìn mà phát hoảng.

Sau khi Kiều Phong Khang nhìn thấy, màu mắt của anh bất chợt tối sầm lại, hô hấp trở nên nặng nề trong chớp mắt.

Hay lắm! Một trợ lý thư kí nhỏ nhoi mà lại dám làm cho người của anh bị thương ra nông nỗi này.

“Tổng giám đốc Khang, chúng ta vẫn nên họp trước thì hơn...” Du Ánh Tuyết sợ làm ảnh hưởng đến mọi người, muốn kéo ống tay áo xuống.

Nghiêm Danh Sơn là người cuối cùng bước ra, anh ta cố tình ngó lơ ánh mắt cầu cứu của Du Ánh Tuyết, sau đó còn đóng cửa phòng hội nghị lại cho bọn họ một cách chu đáo.

Nghiêm Danh Sơn vừa bước ra, những người có chức cao đều vây lấy anh ta.

"Trợ lý Sơn, cô gái nhỏ này có thân phận đặc biệt như thế, ít nhất thì cậu cũng phải tiết lộ chút tin tức cho chúng tôi chứ!"

"Đúng đấy! Có mỗi một mình cậu đi theo như hình với bóng, toàn bộ cái tốt đều để cho một mình cậu thể hiện hết rồi."

Lỡ đâu ngày nào đó chúng tôi bất cẩn dẫm tội phải cô gái ấy thì phải làm thế nào đây?"

Nghiêm Danh Sơn ngó đầu nhìn vào bên trong phòng hội nghị, cách một lớp kính thủy tinh mờ, có thể nhìn thấy được hai bóng người mơ hồ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Ghen Tỵ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh ta nói: “Đắc tội ai cũng đừng đắc tội cô gái này, cô ấy là bảo vật trong lòng tổng giám đốc Khang đấy! Các người chỉ cần biết đi đâu này là chân lý thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.”

“Vậy sao?”

Theo bản năng, mọi người đều rớt rít nhìn sang phòng họp.

Quả thật đúng như vậy, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy tổng giám đốc lẫn lộn giữa việc công và việc tư.

Bảo vật trong lòng tổng giám đốc, đúng là chính xác mà.

Trong phút chốc, toàn bộ phòng họp chỉ còn lại hai người.

Sắc mặt anh vô cùng cương nghị, trong lòng Du Ánh Tuyết cũng hoảng loạn không yên.

Cô liếm môi dưới, sợ sệt lui về sau một bước.

Thế nhưng, ngay sau lưng cô chính là bàn họp, không thể lui được nữa.

Kì ầu Phong Khang ép sát đến gần, nắm lấy cánh tay cô rồi chất vấn: “Đây là cái gì?”

“Chú ba, chú nắm đau quá...”

Du Ánh Tuyết dùng tay còn lại để đẩy bàn tay của anh ra rồi giả vờ đáng thương, hy vọng anh sẽ bỏ qua cho mình một lần.

“Trả lời tôi, đây là cái gì?”

Sắc mặt Kiều Phong Khang không hề thay đổi, hai mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, ép cô phải cho mình một đáp án.

Nhưng, thật ra thì...!đáp án này anh đã biết rõ rồi! Cũng chính bởi vì hiểu quá rõ nên mới...!tức giận như vậy.

“...!Lọ đi đâu ước, nghe nói đeo nó lên...!thì nguyện vọng của bản thân có thể thực hiện được.” Du Ánh Tuyết trả lời dứt quãng.

“Ai đưa?”

Anh tiếp tục truy hỏi, rõ ràng đã biết hết mà vẫn cố chấp muốn nghe đáp án từ miệng cô.

“...”

Du Ánh Tuyết mím chặt môi, không dám trả lời lại.

Nhưng mà, mặc dù như vậy cô vẫn có thể cảm giác được...!ánh mắt anh đang dâng lên lửa giận giống như muốn thiêu đốt cô ngay lập tức vậy.

“Tôi hỏi lại một lần nữa, là ai đưa?”

Cô nhắm mắt: “...!Minh...!Minh Đức.”

Rõ ràng đã biết câu trả lời, thế nhưng khi nghe được từ miệng cô thì trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu, vô cùng đau đớn.

Minh Đức đưa cô lọ đi đâu ước, cho nên...!

Ban đầu cô đã thề thốt chân thành với anh rằng tuyệt đối sẽ không lấy vòng tay xuống, thế nhưng bây giờ cô lại có thể vứt bỏ mà không hề có chút lưu luyến nào.

Với cô mà nói, chẳng lẽ quà của anh tặng không có ý nghĩa như vậy sao? Có thể tiện tay vứt bỏ...!giống như anh vậy à?

Kể từ khi có Minh Đức thì ngay cả căn nhà đó...!căn nhà có anh, cô cũng không cần nữa...!

Càng nghĩ thì ngực trái càng đau dữ dội hơn, anh chỉ cảm thấy lơ đãng ước kia trở nên vô cùng chói mắt.

Ngay lập tức, sự tức giận dâng lên trong lòng, chi phối toàn bộ hành động của Kiều Phong Khang.

Anh dùng sức kéo đồ vật trên tay cô xuống.

Du Ánh Tuyết còn chưa kịp bảo vệ thì một giây kế tiếp đã bị anh ném xuống đất giống như rác rưởi vậy.

“Chú ba!”

Cô theo bản năng kêu lên một tiếng, giấy dựa muốn thoát khỏi bàn tay của Kiều Phong Khang để khom người nhặt lên.

Cô càng quan tâm thì lại càng khiến Kiều Phong Khang nổi nóng.

Anh đưa quà cho cô thì cô lại vứt bỏ, còn Minh Đức đưa thì cho dù chỉ là một món quà không hề đáng giá, cô cũng có thể cất giữ như bảo bối vậy.

Chuyện này làm sao anh không ghen tỵ được chứ?

Du Ánh Tuyết vừa muốn nhặt lên, nhưng đã có một bàn tay nhặt chiếc vòng tay dưới đất lên nhanh hơn cô một bước.

Ngay trước mắt cô, người đàn ông mở cửa sổ phòng họp ra, sau đó không hề do dự mà trực tiếp ném ra ngoài.

“Chú ba, chú làm gì vậy?”

Du Ánh Tuyết cau mày, nhào tới cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời mùa hè chói chang gay gắt, chiếc vòng tay lưu ly kia đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ tầng lầu này rớt xuống, chỉ sợ...!nếu có tìm được thì cũng bể nát mà thôi...!

Du Ánh Tuyết vô cùng buồn rầu, Minh Đức hỏi đến thì cô sẽ rất khó trả lời.

Tối hôm qua...!cô đã có lỗi với anh ta rồi, bây giờ lại...!toàn bộ cảm giác áy náy đầu tràn dâng trong ngực Du Ánh Tuyết.

“Tổng giám đốc Khang, tôi muốn xin nghỉ để xuống lầu một chuyến.” Sau khi cô nói với anh một tiếng thì cũng không nhìn anh nữa, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Kiêu Phong Khang giơ tay siết chặt cổ tay cô lại, anh dùng sức đặt cả người cô sát cửa sổ khiến vùng eo bị ma xát vô cùng đau đớn.

Bên ngoài cửa sổ, từng cơn gió mát không ngừng ập tới, thế nhưng dưới ánh mắt giận dữ của anh, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

“Chú ba, chú buông tay đi...”

Du Ánh Tuyết thử vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh.

Phòng họp này chỉ được thiết kế bằng một lớp kính mờ, mặc dù người bên ngoài không thể thấy rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì nhưng mà vẫn có thể nhìn được bóng dáng mờ mờ.

“Không có sự cho phép của tôi mà cô dám tháo xuống vòng tay kia, tự tiện đeo vòng tay của người khác đưa sao?”

Sức lực trên tay anh lớn đến kinh người, từng tiếng chát vụn lạnh thấu xương vang lên bên tai Du Ánh Tuyết: “Ai cho phép cô làm như vậy?”

“...!Nhưng mà Minh Đức không phải là người khác.” Lúc ấy, anh ta đã cưỡng ép bắt cô đeo lên, làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà tháo xuống chứ?

Bàn tay Ki ầu Phong Khang càng dùng sức mạnh hơn: “Cô lặp lại một lần nữa xem!”

Du Ánh Tuyết nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của anh, hơi hoảng sợ mấp máy môi, vẫn cố nói: “Vòng đeo tay kia...!là Minh Đức tự mình làm.

Cho dù như thế nào thì đó cũng là tâm ý của anh ấy, anh đừng ném đi như vậy.”

Bây giờ cô đang dạy dỗ lại anh sao?

Ki ầu Phong Khang giễu cợt: “Cho nên cậu ta đưa thì cô lại xem như bảo bối, mặc dù món đồ đó không hề có giá trị, đúng không? Còn thứ tôi đưa, cho dù là kim cương thì cô đâu có thể tùy ý vứt bỏ như vậy có phải không?”

Anh cảm thấy mình sắp điên lên rồi, ghen tỵ đến mức phát điên.

“Tôi...”

Du Ánh Tuyết giải thích, nhưng chưa nói được hai chữ “không có” thì Ki ầu Phong Khang đã cắt ngang lời cô: “Du Ánh Tuyết, cô thật đáng hận đấy!”

“Tôi thật sự quá ngu xuẩn nên mới đi tặng đồ cho cô, để cô lại làm nhục tôi một lần nữa.”

Anh lạnh lùng giễu cợt như vậy khiến cho Du Ánh Tuyết cảm thấy trái tim mình như bị đâm một nhát, vô cùng đau đớn.

“Nếu như đưa tôi là làm nhục thì anh còn đưa tôi để làm gì? Phải, có lẽ tất cả những món quà đó anh nên đưa cho Tô Hoàng Quyên mới đúng.” Cô cũng không biết tại sao mình lại nhắc đến Tô Hoàng Quyên.

Nhưng mà, giờ phút này...!không, có thể nói rằng từ tối hôm qua đến giờ, trong đầu cô đâu là hình ảnh anh uống say rồi động tình nói những lời đường mật với Tô Hoàng Quyên.

Nếu như anh đã yêu thương Tô Hoàng Quyên như vậy thì tại sao còn...! đến đây quấy rối cô chứ?

“Tô Hoàng Quyên mới là bạn gái của anh.

Nếu như anh đã thích cô ta như vậy, hai người cũng rất xứng đôi nữa, vậy bây giờ anh cần gì phải nói nhiều với tôi như thế chứ? Dù sao tôi cũng đã có quà mà Minh Đức tặng rồi, anh cứ đưa hết tất cả những món quà kia cho Tô Hoàng Quyên là được.

Tôi...!cũng không cần những thứ đó đâu.”

Sau khi trút giận xong, vốn cho rằng bản thân sẽ cảm thấy sung sướng rất nhiều, thế nhưng trong lòng cô lại dâng lên một cảm xúc chua xót khó tả.

Rốt cuộc cô làm sao vậy?

Rõ ràng chuyện này không hề liên quan đến Tô Hoàng Quyên, thế nhưng cô vẫn cố gắng lòi vào.

Trên ngực giống như có một tảng đá rất lớn đè lên khiến cô rất khó chịu, còn...!chua xót nữa.

Kì ầu Phong Khang khẽ nhủ mào: “Đúng, tôi thật sự ngu xuẩn đến cực điểm mới có thể tặng quà cho cô hết lần này đến lần khác.

Tôi ngu xuẩn đến cực điểm mới để ý đến cô, buông xuống hết mọi mặt mũi mà đi lấy lòng cô.

Cô không hề nói sai, tôi thích Tô Hoàng Quyên, để ý Tô Hoàng Quyên bởi vì nếu như so sánh với cô ta thì Du Ánh Tuyết cô chẳng là cái thá gì cả.”

Phải, nếu so sánh với Tô Hoàng Quyên thì cô không hề dịu dàng, không biết cách quan tâm, không giàu tình cảm, thậm chí lại vô cùng đáng chết, luôn có bản lĩnh khiến cho anh phát điên.

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác...!cô lại giống như anh tức vậy, khiến anh hoàn toàn mê mụi, sa vào trong đó đến mức không thể kiềm chế được.

Anh thật sự rất muốn buông tha cho cô gái này, anh đã từng nghĩ đến chuyện này vô số lần...!nhưng mà lại không làm được.

Người phụ nữ này chính là khắc tinh của anh, vĩnh viễn là khắc tinh của anh.

Du Ánh Tuyết nghe thấy những lời này của anh thì chớp mũi chột đầu xốt, suýt chút nữa đã rơi lệ ngay tại đây.

Nhưng mà...!cô cố gắng nén lại, quật cường rút tay về rồi đẩy anh ra, tức giận gầm lên:

“Đúng vậy, Tô Hoàng Quyên ưu tú như vậy thì anh mau cưới cô ta về làm vợ đi, còn ở đây nói nhảm với tôi làm gì chứ? Cho dù anh có tốt đẹp đến mấy thì tôi cũng chán ghét anh mà thôi, so với Minh Đức...!thì anh chẳng là gì cả.”

Vì muốn để lòng mình thoải mái hơn một chút nên những lời cô nói ra hoàn toàn không hề khách khí, đáp trả lại anh.

Ánh mắt Kiều Phong Khang tối sầm xuống, hung ác nhìn chằm chằm vào cô, hô hấp vô cùng nặng nề “Thử nói lại một lần nữa xem?”

Tức giận quá mức khiến Du Ánh Tuyết không hề biết sợ là gì nữa, cô cứng cổ nói tiếp: “So với anh, Minh Đức càng dịu dàng, càng tử tế, càng biết quan tâm hơn anh gấp một trăm lần, một nghìn lần, một vạn lần.”

Ngực trái Kiều Phong Khang đau nhói, tận sâu trong ánh mắt anh dâng lên niềm đau thương cuộn cuộn.

Qua một lúc lâu cũng không hề lên tiếng.

Du Ánh Tuyết cũng yên lặng hơn, tay cô chống vào vách tường, dần dần đè xuống lửa giận trong lòng mình.

Sau khi tức giận qua đi thì tủi thân lại dần dập ùa về, ngay lập tức, ánh mắt vô phũ lên một tầng sương mỏng.

Nếu như Tô Hoàng Quyên tốt như vậy, bản thân mình tệ như vậy thì tối hôm qua...!tại sao anh phải trêu chọc cô chứ? Chẳng lẽ vì vui thích nhất thời thôi sao?

Nhưng mà...!anh có biết chuyện này đã khuấy loạn lòng cô không? Chú ba khốn kiếp này, cô càng nghĩ lại càng khó chịu.

“Cô...!thật sự để ý đến Minh Đức như vậy, thích Minh Đức nhiều như vậy sao?”

Vẫn là Kiều Phong Khang mở miệng lên tiếng trước.

Giọng điệu chất vấn của anh khiến toàn bộ không khí trong phòng họp đầu như ngưng tụ lại, vô cùng lạnh lẽo.

Du Ánh Tuyết hít hít mũi, quật cường nói: “Đúng vậy, tôi thích anh ấy, rất thích anh ấy...!giống như anh thích Tô Hoàng Quyên vậy.”

Lời này là nói thật, cô thật sự thích Minh Đức.

Anh ấy sạch sẽ, trong sáng, một lòng một dạ, người như vậy muốn không thích cũng khó nhỉ?

Chỉ là...!tình cảm này của cô có bị những thứ khác xâm nhập vào hay không thì Du Ánh Tuyết cũng không biết được.

“Nếu như cậu ta tốt như vậy, cô thích cậu ta như vậy thì cứ đi tìm người bạn trai hoàn mỹ của cô giúp bồi thuốc đi.”

Chai thuốc được mạnh tay ném đến, lăn một vòng ngay dưới chân cô.

Chờ đến khi Du Ánh Tuyết khom người nhặt lên thì cửa phòng họp đã bị đẩy ra, Kiều Phong Khang đã bước ra ngoài.

Tiêu Ngọc Trang còn đứng đó, nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, sau đó mới nhấc chân đi ra.

Ngay lập tức, toàn bộ phòng họp chỉ còn lại một mình Du Ánh Tuyết..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Không Có Đường Lui

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô siết chặt thuốc mỡ, vô thức hạ tay xuống chạm vào cổ mình.

Dưới chiếc áo sơ mi mỏng, chiếc vòng kim cương đang được treo trên sợi dây kia.

Theo anh thì việc tặng cho cô một món quà thực sự lãng phí như vậy sao?

Cô cúi đầu bước ra khỏi phòng họp với tâm trạng chán nản, thật lâu sau câu nói kia của anh vẫn còn vang lên trong tâm trí cô...!So với Tô Hoàng Quyên, cô chẳng là cái gì cả!

Cô hừ một tiếng, ép bản thân phải ném câu nói này ra khỏi tâm trí mình.

Chẳng có gì hay ho cả, dù sao thì...!cô cũng chưa bao giờ muốn so sánh bản thân với Tô Hoàng Quyên.

Hơn nữa...!Minh Đức mới là chồng chưa cưới của mình, chỉ cần Minh Đức cảm thấy mình tốt không phải là được rồi sao? Tại sao mình phải quan tâm đến ý kiến của chú ba chứ?

Du Ánh Tuyết tự nói với mình nhiều lần như thế, tự an ủi bản thân, tự đi đầu tiết bản thân, nhưng mà... tâm trạng lại không khá hơn được chút nào.

Thay vào đó, cô càng ngày cảm thấy buồn chán hơn.

Vào lúc này, bên trong văn phòng tổng giám đốc.

Kiều Phong Khang sốt ruột đứng đó, dùng ngón tay thon dài nhấn nhấn giữa lông mày, trong lòng vẫn cảm thấy không vui.

Cà vạt đã được buông lỏng ra, thế nhưng lồng ngực vẫn như bị một tảng đá chặn lại, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Thực sự là một câu nói hay: "Minh Đức dịu dàng hơn chú, cẩn thận hơn chú và chu đáo hơn chú!"

Cô có biết rằng tất cả sự dịu dàng, quan tâm, chu đáo của anh, dù chỉ là chút ít nhưng tất cả những gì anh có đều đã trao hết cho cô không? Thế mà cô lại...!

Phản ứng của cô dành cho anh mãi mãi chỉ là không cần.

Quà của anh, cô không cần; tâm ý của anh, cô không cần; tóm lại...!tất cả sự dịu dàng của anh, tình cảm của anh, cô cũng đều không cần!

"Tổng giám đốc Khang."

Nghiêm Danh Sơn nhận được điện thoại, sợ hãi bước vào.

Kiều Phong Khang hít sâu một hơi, cố nén cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào trong lồng ngực, anh nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay rồi nói: "Thông báo cho bọn họ, nửa giờ sau tiếp tục họp."

"Vâng." Nghiêm Danh Sơn gật đầu.

"Còn nữa..."

Kiều Phong Khang nhớ tới chuyện gì đó, lạnh lùng nói thêm: "Điêu Tiêu Ngọc Trang đi, tôi không muốn gặp lại cô ta."

Những hành động nhỏ của cô ta có thể che giấu được người khác nhưng lại... không thể lừa gạt được anh.

Dám làm tổn thương Du Ánh Tuyết, không đuổi cô ta đã là sự khoan dung tối đa của anh với tư cách là một tổng giám đốc rồi.

Nghiêm Danh Sơn đã đoán được mọi chuyện sẽ kết thúc theo hướng này, anh ta cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: "Tôi sẽ lập tức thông báo cho

bộ phận nhân sự và Tiêu Ngọc Trang.”

"Ừm."

Kiêu Phong Khang phát phát tay để anh ta ra ngoài.

Du Ánh Tuyết lấy thuốc mỡ lên bôi.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn cô, sau đó lại nhìn về phía Tiêu Ngọc Trang, muốn hỏi gì đó nhưng ngập ngừng rồi lại thôi.

Vừa rồi trong phòng họp có thể nhìn thấy lơ mơ một số hình ảnh khiến mọi người đều tò mò, ai cũng vô cùng tò mò về quan hệ giữa cô và tổng giám đốc Khang, cảm giác kia khiến cho người ta ngứa ngáy trong lòng nhưng lại không có tư cách để hỏi nhiều.

"Ánh Tuyết, bị thương có sao không?"

Đỗ Vĩnh Ái lại gần hỏi.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: "May mà không phải là nước sôi."

Nếu không chắc chắn cô sẽ bị tuột mất một mảng da rồi.

"Nào, để chị bôi giúp em."

"

Đỗ Vĩnh Ái nói xong thì lập tức cầm lấy tấm bông, cô ấy liếc nhìn Du Ánh Tuyết rồi thấp giọng hỏi: "Tiêu Ngọc Trang cố ý sao?"

Du Ánh Tuyết lắc đầu: "...!Em cũng không biết."

Sau khi vừa cãi nhau với Kiêu Phong Khang một trận thì bây giờ trong đầu cô đang ngơ ngác và không có bất cứ suy nghĩ nào cả.

"Em cũng thật sự quá bất cẩn rồi." Đỗ Vĩnh Ái nói.

Khi hai người họ đang nói chuyện, đột nhiên cửa phòng thư ký bị đẩy ra.

Nhìn thấy người ở cửa, tất cả mọi người đều vô thức căng thẳng, cúi đầu làm việc chăm chỉ.

"Tiêu Ngọc Trang, cô thu dọn một chút đi, bắt đầu từ hôm nay Đỗ Vĩnh Ái sẽ là người phân phó tất cả công việc, mọi người nhất định phải hoàn thành công việc được bàn giao."

Nghiêm Danh Sơn đứng ở cửa, mở miệng giải quyết mọi việc.

"Bàn giao công việc?"

Tiêu Ngọc Trang bắt đầu lo lắng: "Trợ lý Sơn, vừa rồi tôi thật sự không cố ý khiến Du Ánh Tuyết bị bỏng, tôi..."

"Cố ý hay không cố ý thì tôi cũng không thể tự quyết định được."

Ba mươi phút sau cô hãy thu dọn đồ đạc, đi đến bộ phận nhân sự, sẽ có người sắp xếp công việc khác cho cô."

Gương mặt Nghiêm Danh Sơn không hề có chút thay đổi, nói xong thì quay người bước ra ngoài.

Ngay khi cánh cửa được đóng lại, tất cả mọi người đều nhao nhao hướng mắt về phía Du Ánh Tuyết.

Ngay cả khi Đỗ Vĩnh Ái biết mối quan hệ của bọn họ vẫn cảm thấy vô cùng khó tin, ngay cả thư ký Thanh là người chưa từng thay đổi cảm xúc, giờ phút này cũng bị sốc không thôi.

Tiêu Ngọc Trang âm ỉ đến mức rơi nước mắt, cô ta vừa cảm hận vừa sợ hãi liếc nhìn Du Ánh Tuyết.

Trong lòng Du Ánh Tuyết cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, cô biết rõ chuyện lần này Tiêu Ngọc Trang bị chuyển đi có liên quan đến mình nhưng...

Rốt cuộc chú ba đang có ý gì? Rõ ràng đã nói cô chẳng là gì trong lòng anh nhưng lại... hay là... do cô tự mình đa tình?

"Du Ánh Tuyết, cô... sức ảnh hưởng của cô cũng quá lớn rồi đấy?"

Cuối cùng có một đồng nghiệp không thể nhịn được nữa mở miệng nói: "Có khi nào... sau này cô sẽ trở thành vợ của tổng giám đốc của Kiều Thanh chúng tôi không..."

Người kia còn chưa nói hết câu đã bị Du Ánh Tuyết ngắt lời.

"Đừng nói những lời vớ vẩn như thế này nữa, tôi đã có bạn trai rồi... hơn nữa bạn trai của tôi cũng ở trong công ty này."

"Có thật không?"

Trước những câu hỏi của người khác, Du Ánh Tuyết không đáp lại nữa.

Cô chỉ chỉ cái đầu giả vờ nghiêm túc bôi thuốc, nhưng mãi một lúc lâu sau trong lòng cũng không bình tĩnh lại được.

Buổi trưa, Du Ánh Tuyết không trực tiếp đến phòng ăn mà chạy ra ngoài công ty tìm kiếm xung quanh.

Một vật nhỏ bằng vòng tay được ném xuống từ độ cao của tầng tám mươi tám, bay xuống gốc cây hoặc bên kia đường, việc tìm kiếm không có mục đích của cô như thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể nhưng Du Ánh Tuyết vẫn vô cùng tiếc nuối.

Mặc dù món đồ chơi nhỏ đó không đắt tiền nhưng cho dù thế nào thì đó cũng là quà mà Minh Đức đã bỏ tâm tư ra.

Cứ như vậy bị vứt đi, trong lòng cô cũng cảm thấy tiếc nuối bản khoản, cô luôn cảm thấy bản thân mình nợ Kiều Minh Đức rất nhiều...

"Tổng giám đốc Khang, là cô Ánh Tuyết."

Kiêu Phong Khang bước ra khỏi cánh cửa xoay nặng nề của công ty, đứng yên trên sàn đá kim cương.

Nghiêm Danh Sơn nhìn thấy Du Ánh Tuyết bèn nhắc nhở một câu, thế nhưng anh ta lại không biết ánh mắt anh đã nhìn chăm chăm vào đó từ lâu, đôi môi mỏng mím lại thật chặt không nói lời nào.

Ánh mắt lạnh lùng kia chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng thanh tú ngời xõm trên mặt đất.

Buổi trưa là thời điểm ánh sáng mặt trời sắc bén nhất, nhiệt độ bên ngoài cao gần bốn mươi độ C!

Cô giỏi lắm, dường như cô không hề cảm thấy hơi nóng, đối diện với mặt trời to lớn trên đỉnh đầu mà mò tới mò lui trong bụi cỏ, nghiêm túc đến mức không kịp lau mồ hôi trên mặt.

Rất tốt, cô thực sự quan tâm rất nhiều đến món đồ chơi mà Kiều Minh Đức tặng, còn món quà anh tặng thì cô lại tự tay tháo xuống, vứt bỏ như rác rưởi.

"Hình như cô Ánh Tuyết đang tìm kiếm thứ gì đó, có cần phải người giúp cô ấy không?"

Nghiêm Danh Sơn hỏi.

Về mặt Kiều Phong Khang không chút cảm xúc: "Mặc kệ cô ấy."

"Nhưng mà...!ng ời xõm kiểu này lâu thì sợ sẽ say nắng mất, có lẽ cô Ánh Tuyết đến giờ vẫn còn chưa ăn cơm trưa đâu!"

"Như thế bị cảm nắng cũng đáng đời!" Sắc mặt của anh càng lúc càng lạnh hơn.

Đúng lúc này, Du Ánh Tuyết ở phía bên kia đứng dậy nghe điện thoại.

Ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: "Du Ánh Tuyết, anh đã nói với em rồi, không được phép tìm nữa! Trời nắng nóng như vậy, em mà

bị cảm nắng thì anh sẽ cho em biết tay đấy? Nếu em thích thì anh sẽ lại làm mười cái, một trăm cái để tặng cho em, em muốn bao nhiêu cái cũng được, được chứ?"

Người này không phải ai khác mà chính là Ki ầu Minh Đức.

Ngay khi Nghiêm Danh Sơn nghe thấy lời này, cậu lập tức hiểu ra bảy tám phần.

Thảo nào...!sắc mặt của sếp lớn lại khó coi như thế này.

Thì ra là thế!

"Tổng giám đốc Khang, xe tới rồi."

Chiếc xe dừng ở trước mặt, Nghiêm Danh Sơn mở cửa xe phía sau ra.

Ki ầu Phong Khang liếc nhìn bóng dáng dưới ánh mặt trời lần cuối rồi mở cửa xe, cúi người, lạnh lùng ng ồi vào trong.

Ki ầu Minh Đức lao ra không nói hai lời, trực tiếp chạy đến bắt người.

Bỏ qua ánh mắt của những người khác, anh ta lập tức ng ồi xồm bên cạnh Du Ánh Tuyết rồi bế cô lên.

"A!"

Du Ánh Tuyết không ngờ anh ta lại giở trò này, cô bất giác kinh ngạc ôm cổ lấy anh ta.

Sau khi bình tĩnh lại, cô lập tức đánh anh ta một cái: "Ki ầu Minh Đức, anh làm cái gì vậy? Bỏ em xuống!"

"A!"

"Cô gái ngốc nghếch!" Ki ầu Minh Đức mắng cô ngoài miệng nhưng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô thì trên mặt lại anh ta nở một nụ cười ngọt

ngào: "Sao em lại ngốc như thế chứ? Trời nắng chang chang bốn mươi độ C mà em ng ấ xồm bên ngoài lâu như vậy không thấy chóng mặt sao?"

"Anh bế em như thế này thì em mới chóng mặt đấy, mau buông ra đi!"
Du Ánh Tuyết giẫy giụa.

Đột nhiên, cô lại cảm thấy có một ánh mắt sâu thẳm đang nhìn chăm chăm mình từ phía sau khiến lưng cô như sồn gai ốc.

Cô nghi ngờ quay đầu lại thì ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt của anh như một lưỡi dao sắc lạnh đối diện với mình.

Cô khẽ giật mình, trong lòng chợt cảm thấy hơi bối rối.

Thậm chí nhiệt độ cơ thể vốn đã cao, ngay lúc đó dường như lại giảm xuống mức đóng băng.

G ần như theo bản năng, cô càng giẫy giụa càng mạnh hơn.

"Minh Đức, anh mau thả em xuống, có nhiều người nhìn như thế!"

"Nhìn thì nhìn, em là vợ tương lai của anh, anh ôm em thì có chuyện gì đâu?"

"Nhưng mà..."

"Ngoan, anh đưa em vào ng ấ đi đâu hòa một chút.

Đừng ở đây tìm sợi dây kia nữa, lát nữa anh tặng em cái khác."

Tâm trạng Tiêu Minh Đức rất thoải mái, khóe môi g ần như chạm tới sau tai cô.

Ánh mắt của Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm người trong xe một lúc lâu, mãi cũng không thể rời đi được.

Nhưng... cuối cùng...!anh lại lạnh lùng dừng dừng nhìn đi chỗ khác, hơn nữa còn thờ ơ đóng cửa kính xe lại.

Cửa kính đen, lạnh lùng cách biệt hai người với nhau...!chiếc xe tiến thẳng về phía trước không hề dừng lại...!

Cho đến khi chiếc xe hoàn toàn biến mất trong dòng xe, không thể nhìn thấy nữa thì Du Ánh Tuyết mới từ từ thu lại ánh mắt.

Cho dù hiện tại đang bị Kiều Minh Đức giữ chặt, cô cũng không vùng vẫy nữa.

"Ừm, dù sao thì anh cũng đã là người của em rồi."

chờ thêm hai năm cũng không sao.

Nhưng mà Du Ánh Tuyết, em phải đảm bảo với anh rằng anh không được phép liếc mắt với những người đàn ông khác trong thời gian anh vắng mặt, hơn nữa cũng không được động tâm với người khác, em biết chưa? Tất cả các loại quan hệ hữu nghị, câu lạc bộ, tiệc trà, những hoạt động như vậy em đều không được phép tham gia!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Sinh Nhật Ông Cụ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Kiều Minh Đức, anh lắm mồm thật đấy!"

Tuy cô làm như ghét bỏ anh ta nhưng trong lòng lại hơi mất tập trung, nếu Minh Đức biết tối qua cô và chú ba đã làm chuyện ấy...!

Du Ánh Tuyết được Kiều Minh Đức ôm vào lòng.

Cô ngược mắt nhìn anh ta, nụ cười đơn thuần và xán lạn đến mức không có bất cứ tạp chất nào của anh ta khiến sự áy náy trong lòng cô càng thêm sâu sắc...!

Nếu cô cứ làm tổn thương anh ta như thế thì có phải là quá đáng lắm hay không?

Tan tành.

Du Ánh Tuyết được Minh Đức đưa đến biệt thự, bởi vì chỉ cần lấy hành lý nên cô bảo Kiều Minh Đức chờ trong xe, còn cô thì đi vào một mình.

Tối qua hành lý của cô đã được xếp xong, đặt ở phòng khách.

Nhưng bây giờ, nào còn bóng dáng của vali hành lý đâu?

"Dì Lý, hành lý của tôi đâu?"

"Sáng nay cậu chủ Khang đã bảo chúng tôi đưa lên tầng, cậu ấy nói cô sẽ không chuyển ra ngoài nữa."

Du Ánh Tuyết hơi giật mình.

Sáng hôm nay...!anh thật sự nghĩ cô sẽ không chuyển ra ngoài, cô cũng định nhanh chóng dọn về...!nhưng bây giờ...!

"Vậy tôi lên thu dọn đây.

Nếu chú ba về thì dì cứ bảo...!tạm thời tôi sẽ ở nhà chú hai nhé."

Cô không để dì Lý khuyên gì thêm, cúi đầu đi lên tầng.

Những thứ đã được xếp gọn đầu được người giúp việc treo về chỗ cũ.

Du Ánh Tuyết vừa thu dọn vừa cảm thấy khó chịu.

Lần này đi rồi...!liệu cô có thể quay về đây nữa không? Giống như những lần rời khỏi nhà trước đó, đến khi hết giận nhau thì cô lại mặt dày mày dạn xách va li quay về?

Nhưng khi trở lại rồi, liệu bọn họ có thể bình thản như trước, sống chung như chú ba và cháu gái không?

Một nơi khác.

Kiêu Phong Khang quay về

Từ xa, anh đã thấy xe của Kiêu Minh Đức đỗ bên ngoài biệt thự, bèn lái xe sang đó để chào hỏi rồi bình thản bước vào biệt thự.

"Cậu chủ Khang, cô Ánh Tuyết đã về, đang thu dọn hành lý trên tầng nói là muốn chuyển đi."

Khi nhìn thấy anh, dì Lý lập tức chào hỏi.

Đây là đáp án trong dự liệu, nhưng Kiêu Phong Khang vẫn không khỏi nhướng mày, anh ném áo khoác đi rồi rảo bước lên tầng.

Sau mấy bước, anh đã đến trước cửa phòng ngủ của Du Ánh Tuyết.

Anh đặt tay lên nắm cửa, siết thật chặt nhưng cuối cùng vẫn không tiến vào.

Kiêu Phong Khang quay người tiến vào thư phòng rồi đóng sầm cửa lại, tìm tài liệu.

Đúng thế, lần này anh về là để tìm tài liệu thôi! Nếu cô đã định chuyển đi thì anh còn giữ cô lại làm gì chứ?

Nhưng Kiêu Phong Khang đã lật tung tài liệu trên bàn mà vẫn không thấy thứ mình muốn đâu.

Anh tức giận ném một tập tài liệu xuống đất rồi chống tay lên mép bàn đọc sách, không ngừng thở hổn hển.

Sau đó...!anh nghe thấy tiếng động ở ngay bên cạnh.

Cánh cửa phòng ngủ ở sát vách được kéo ra rồi đóng lại, một lúc lâu sau vẫn không có thêm tiếng động gì.

Dường như Du Ánh Tuyết đang dừng chân ngoài cửa trong chốc lát.

Kiêu Phong Khang cứ tưởng cô sẽ vào, giọng của dì Lý và tiếng vang khi anh sập cửa lớn như vậy, cô không thể không biết anh đã về

Nhưng ngay lập tức anh lại phải thất vọng.

Tiếng kéo vali vang lên, cách anh xa dần.

Trong lòng Kiêu Phong Khang ghen ứ, cuối cùng vẫn không thể kiên nhẫn được mà đi ra ngoài.

Trên bậc thang.

Du Ánh Tuyết kéo vali đi từng bước một, vô cùng chậm chạp.

Tiếng động từ thư phòng vang lên.

Cô gần như lập tức dừng chân, quay đầu lại.

Cô kéo hành lý đứng trên bậc thang, còn anh thì đứng trên tầng nhìn xuống.

Hai người nhìn nhau, cảm xúc sôi trào.

Du Ánh Tuyết vô thức nắm chặt tay kéo của vali, hơi hé môi định nói gì đó nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Kiêu Phong Khang không nhìn mặt cô nữa mà chậm rãi nhìn sang vali.

Đôi mắt anh trở nên lạnh băng, sự lưu luyến trong lòng hóa thành vẻ bốn cột sâu sắc: "Dọn nhiều thứ như thế để ở đó lâu dài à?"

Du Ánh Tuyết không trả lời.

Cô hít sâu một hơi, nhìn Kiêu Phong Khang bằng ánh mắt phức tạp rồi đeo túi lên, bỗng quay người lên tầng, bước về phía anh.

Kiêu Phong Khang nhìn chằm chằm vào cô.

Du Ánh Tuyết càng đến gần, ánh mắt anh càng sâu sắc.

Dường như sau nửa thế kỷ, rốt cuộc cô cũng đứng trước mặt anh.

Du Ánh Tuyết im lặng, Kiêu Phong Khang cũng thế.

Chỉ cần cô bảo không muốn đi thì anh sẽ đuổi Minh Đức đi ngay! Cho dù phải trối lại, anh cũng sẽ không để cô rời khỏi căn biệt thự này nửa bước!

Nhưng một lúc lâu sau, cô chỉ gỡ ba lô xuống rồi lấy một cái hộp ra.

"Nếu không lầm thì chắc cái này là của chú ba."

Kiêu Phong Khang nhìn sang, đúng là chiếc điện thoại đã bị anh đập nát nhưng anh không nhận.

Ánh mắt anh càng trở nên lạnh băng, cảm giác thất vọng vô cùng rõ ràng.

"Hôm đó khi c ầ n về, màn hình điện thoại đã vỡ.

Cháu đã thay r ấ i, giờ trả cho chú ba." Du Ánh Tuyết cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, nở nụ cười tự giễu: "Nếu để cháu c ầ n r ấ i hỏng tiếp thì không hay chút nào, đúng không?"

Ánh mắt Ki ề u Phong Khang tối đi, chỉ cảm thấy nụ cười của cô quá chướng mắt.

Anh vươn tay hất điện thoại ra.

Chiếc điện thoại đập vào tường phát ra tiếng "ầm" rất lớn, vô cùng chói tai trong biệt thự yên tĩnh.

"Chú ba!" Du Ánh Tuyết khẽ gọi.

Ki ề u Phong Khang hừ một tiếng: "Đồ của tôi đã quen bị chà đạp r ấ i, cũng không thiếu lần này.

Dì Lý, bảo người ném thứ rác rưởi này đi, càng xa càng tốt, đừng để nó khiến tôi chướng mắt nữa."

Đến mấy câu cuối cùng, anh g ầ n như hét lên.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy từ "rác rưởi" mà anh nói như đang miêu tả cô, khiến trong lòng cô vô cùng buồn bã.

Cuối cùng Du Ánh Tuyết lên xe Ki ề u Minh Đức r ấ i rời khỏi đây.

Sau đó...!

Một thời gian dài sau, Du Ánh Tuyết không gặp Ki ề u Phong Khang nữa.

Đúng vậy, đúng là chưa từng gặp lại.

Công ty chi nhánh bắt đầu vận hành, Kiều Phong Khang vừa kiểm định vừa giám sát nên phải đi đến một thành phố khác.

Mấy ngày nay, Du Ánh Tuyết cũng nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học An Lập.

Mười ngày nữa, cô phải đến trường báo danh, sau đó phải ở ký túc của trường rồi.

Du Ánh Tuyết cầm giấy báo rồi ngẩn người, trong mười ngày này liệu cô có thể gặp Kiều Phong Khang không? Mỗi khi anh đi công tác đều phải mất nửa tháng một tháng, lần này càng khó chắc chắn hơn.

Chỉ e là rất khó.

Du Ánh Tuyết ngồi trên giường, ảo não đập vào đầu mình.

Gần đây cô bị sao vậy? Tại sao cứ nhớ anh chứ? Rõ ràng anh đáng hận như thế, hai người vừa tách ra vì cãi nhau xong.

"Đừng nghĩ, đừng nghĩ, không được nghĩ nữa!"

Du Ánh Tuyết lẩm bẩm, tự thôi miên hết lần này đến lần khác nhưng tay lại vô thức sờ vào điện thoại.

Đến khi hoàn hồn, cô đã vô thức bấm dãy số quen thuộc, chỉ thiếu đi đầu gọi đi.

Du Ánh Tuyết giật mình, vội ném điện thoại đi động sang chỗ khác.

Suýt chút nữa...!

Suýt chút nữa cô đã gọi rồi!

"Em làm gì thế? Không thay quần áo đi mà cứ ngẩn người cầm điện thoại đi động." Kiều Minh Đức đẩy cửa bước vào.

"Em làm ngay đây!" Du Ánh Tuyết hoàn hồn, cất giấy báo trúng tuyển đi rồi đuổi anh ta: "Anh mau ra ngoài đi, em phải thay quần áo."

Kiều Minh Đức cười gian: "Sớm muộn gì cũng phải cho anh nhìn, em ngại gì chứ."

"Ai thèm cho anh xem, mau ra ngoài đi!" Du Ánh Tuyết đẩy Kiều Minh Đức ra ngoài.

Khi đến cửa, cô bỗng nhớ ra điều gì đó, hơi do dự rồi vẫn không nhận được mà hỏi: "Minh Đức, trong sinh nhật lần này của ông nội, mọi người đều đi hết chứ?"

"Đương nhiên rồi, cha mẹ anh cũng đi."

"Em không nói chú hai và dì Vân."

"Ồ, vậy em nói ai? Kiều Thanh Hằng hả? Chị ấy chẳng có việc gì cả nên chắc chắn sẽ đi mà."

"Em không quan tâm cô ta có đi hay không!" Du Ánh Tuyết lầm bầm.

Kiều Minh Đức khoanh tay trước ngực, nhìn cô: "Du Ánh Tuyết, rốt cuộc em đang hỏi về ai vậy?"

"Được rồi, em hỏi về chú ba."

"Liệu chú ấy có đến không?"

Du Ánh Tuyết vẫn không nhận được mà hỏi thẳng.

"Chú ba ư? Em quan tâm đến chú ấy từ khi nào thế?"

Kiều Minh Đức hí hóp mắt nhìn cô.

Ánh mắt ấy khiến Du Ánh Tuyết thót tim, trên mặt xuất hiện một chút chột dạ.

Cô lòng vòng rồi mới nói: "Ai bảo em quan tâm chú ba chứ? Em...!em thấy lâu lắm rồi mà chú ấy chưa về nên tò mò một chút mà thôi."

Được rồi, không nói nữa, anh ra ngoài đi, em phải thay quần áo rồi."

Dường như sợ bị phát hiện đi đâu gì, cô vội vàng đẩy Kì ầu Minh Đức ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Anh ta bỗng lên tiếng: "Chắc chú ba không về đâu, hôm qua cha anh gọi cho chú ấy, chú ấy nói là rất bận."

"Thế à?"

Du Ánh Tuyết lẩm bẩm một câu rồi tựa vào cửa, vô cùng mất mát.

Du Ánh Tuyết thay quần áo rồi cùng đến nhà cũ để ăn tối.

Hôm nay là sinh nhật ông cụ, ai cũng mang quà và ăn mặc đẹp đẽ.

Tất cả mọi người đều đến, Kì ầu Vân Nhung, Kì ầu Thanh Hằng, còn có cả cha cô ta là La Chí Thành, con rể ở rể của nhà họ Kì ầu.

Ngoài ra thì Kì ầu Quốc Thiên cũng đến, Tô Hoàng Quyên cũng đi cùng.

Chỉ thiếu một mình Kì ầu Phong Khang.

Trong bữa ăn, mọi người đều tặng quà cho ông cụ, Du Ánh Tuyết cũng tặng.

Bà cụ cũng tán đồng: "Phong Khang đúng là may mắn khi có được cháu!"

Du Ánh Tuyết ngồi bên cạnh, im lặng lắng nghe.

Cô không thể hòa nhập vào sự náo nhiệt này, rõ ràng bầu không khí rất hòa thuận vui vẻ nhưng cô lại thấy uất nghẹn..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Người Không Quan Trọng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cái gì mà có phúc với không có phúc, cậu cháu hoàn toàn không có ý định kết hôn, lần trước rõ ràng cậu đã nói là sẽ không cưới dì Hoàng Quyên rồi mà... mọi người chỉ ăn nói hàm hồ thôi.” Kiều Thanh Hằng ở bên cạnh bất mãn lắm lắm, đôi đũa không ngừng chọc chọc vào bát.

Du Ánh Tuyết liếc cô ta một cái, Kiều Vân Nhung ở bên cạnh nghe thấy bèn đập lên bàn tay đang chọc loạn lên của Kiều Thanh Hằng rồi thấp giọng cảnh cáo: “Con nhóc này đừng nói năng linh tinh!”

Kiều Thanh Hằng bĩu môi, miễn cưỡng ngậm miệng lại.

“Ông chủ bà chủ, cậu ba về rồi ạ.” Người giúp việc bước vào phòng ăn thông báo.

Chú ba?

Kinh ngạc, run rẩy.

Du Ánh Tuyết nắm chặt đôi đũa, vô thức ngẩng đầu lên.

Những người khác cũng ào ào ngẩng đầu lên nhìn.

Kiều Phong Khang đang đứng ở cửa phòng ăn, vừa cởi chiếc áo vest may thủ công ra vừa bước vào phòng ăn.

Ánh mắt anh lướt qua mọi người, lúc lướt qua người Du Ánh Tuyết thì bắt gặp ánh mắt cô nhưng anh không dừng lại một giây nào mà quay đi luôn như thể cô chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không quan trọng.

Du Ánh Tuyết thấy hơi xấu hổ và thất vọng một cách khó hiểu, cô cúi đầu xuống.

“Con về muộn rồi.” Anh nghiêng người ôm hai vị trưởng bối.

Ở bên kia bàn ăn, Tô Hoàng Quyên đứng dậy cười với anh: “Sao anh lại quay về? Không phải anh nói hôm nay sẽ không về sao?”

“Tôi muốn cho mọi người một bất ngờ.” Nên anh đã về

Kiêu Vân Nhung vốn đang ngồi cạnh Tô Hoàng Quyên cũng rất biết đi đầu, bà ta vỗ vỗ Kiều Thanh Hằng đang ngồi ở cuối bàn rồi nói: “Con ngồi ra kia đi, nhường chỗ cho cậu ngồi.”

Từ lúc anh xuất hiện, ánh mắt của Kiều Thanh Hằng chưa hề rời khỏi người Kiều Phong Khang một giây nào.

Bây giờ nghe mẹ mình nói phải nhường chỗ cho cậu thì cô ta lập tức cười tươi như hoa, ngoan ngoãn ngồi xuống cuối, còn không quên nói: “Cậu ba, cậu ngồi chỗ cháu đi!”

“Đứa nhỏ này chẳng hiểu chuyện gì cả, cậu ba cháu đương nhiên là ngồi cạnh dì Hoàng Quyên rồi.”

Kiêu Vân Nhung ngồi sát sang bên cạnh con gái, chừa lại một chỗ trống ở cạnh mình.

Hai mắt Kiều Thanh Hằng gần như sắp rớt ra ngoài, cô ta chỉ có thể trở mắt nhìn cậu ba của mình ngồi xuống bên cạnh Tô Hoàng Quyên.

Tâm trạng Tô Hoàng Quyên cực kỳ vui vẻ.

Lúc người giúp việc đưa bát đĩa tới cô ta lập tức nhận lấy, rất tự nhiên giúp Kiều Phong Khang lấy cơm, mức canh,...! Tất cả mọi hành động đều trơn tru như nước chảy, chẳng khác gì một người vợ hoàn hảo.

Hai ông bà già ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng hài lòng, thậm chí gật đầu tỏ rõ sự vừa ý với cô con dâu tương lai này.

Du Ánh Tuyết vừa khéo ngồi đối diện với bọn họ, Tô Hoàng Quyên nói chuyện vừa duyên dáng vừa khéo léo, Kiều Phong Khang im lặng lắng tai

nghe, hai người họ thỉnh thoảng còn có những cử chỉ nhỏ, tất cả những điều đó cô đều nhìn thấy rất rõ ràng.

“Nào, em ăn thử cái này đi.” Ki ầu Minh Đức gấp một miếng chuối cắt nhỏ bỏ vào bát cô.

Du Ánh Tuyết máy móc cắn một miếng, mùi vị trong miệng lại hơi đắng chát.

“Này, sao em cứ nhìn chăm chăm vào chú ba và dì Hoàng Quyên thế? Ánh mắt em chưa từng rời khỏi người chú ba, em rất không bình thường đấy nhé!” Ki ầu Minh Đức bỗng mở miệng nói với giọng trêu đùa.

Nhưng anh ta không hề hạ thấp giọng xuống, vì vậy ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn hết lên người Du Ánh Tuyết.

Ngay cả Tô Hoàng Quyên và Ki ầu Phong Khang ở phía đối diện cũng nhìn sang.

Du Ánh Tuyết lúng túng quẩn bách đến đỏ mặt.

Đột nhiên, ánh mắt của người nào đó khiến toàn thân cô tê dại, tim cô đập loạn lên.

Lúc này cô hoàn toàn không có thời gian để quan tâm đến ánh mắt của những người khác.

“Anh bớt nói nhảm đi.” Cô nhẹ giọng phản bác lại nhưng vẫn chột dạ cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt của người nào đó.

Ki ầu Minh Đức hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, anh ta chỉ nói tiếp: “Trước đó em còn đặc biệt hỏi anh chú ba có đến không, có phải em có chuyện cần tìm chú ba không?”

Du Ánh Tuyết càng ngại ngùng khó xử hơn, sao anh lắm mồm thế! Cứ phải hại cô đến chết mới vừa lòng sao?

“Anh ba đi công tác lâu như vậy, em thấy Ánh Tuyết đang nhớ anh ba đấy, phải không?”

Kiêu Quốc Thiên đột nhiên mở miệng nói xa nói gần.

Một câu nói của anh ta đã ngay lập tức khiến bầu không khí trở nên lạnh lẽo, hầu như sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Duy chỉ có ánh mắt của Kiều Phong Khang vẫn bình tĩnh như trước.

Như bị bắt trúng tim đen, mặt Du Ánh Tuyết lập tức đỏ bừng, cô hoảng sợ nhìn về phía hai vị trưởng bối, lắp ba lắp bắp nói: “Không phải vậy... cháu... thực ra chỉ là... cháu nhận được giấy trúng tuyển nên muốn nói với chú ba một chút thôi ạ.”

Nói đến cuối, dường như Du Ánh Tuyết cuối cùng cũng tìm được một lý do hợp lý, giọng cô cũng dần dần vững vàng ổn định hơn một chút nhưng sự hoảng loạn lúc ban đầu không thể qua mắt được một vài người có ý.

“Ăn cơm xong lấy ra cho tôi xem.” Kiều Phong Khang nói, từ đầu đến cuối giọng điệu anh vẫn không mặn không nhạt nhưng ánh mắt nhìn Du Ánh Tuyết lại sâu hơn vài phần.

Du Ánh Tuyết “vâng” một tiếng, cúi đầu xuống cố gắng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc tại sao lần nào chú tư cũng gây sự với cô chứ?

Sau đó, không còn ai nhắc đến chủ đề vừa rồi nữa, dường như họ đang cố ý tránh né, cũng lại có vẻ thờ ơ.

Kiều Minh Đức chỉ nhìn Du Ánh Tuyết một chút rồi không nói gì nữa.

Ngược lại, ở phía đối diện, ngay cả Kiều Vân Nhung và Tô Hoàng Quyên cũng nhìn nhau một cách đầy ẩn ý.

Cả hai không hẹn mà gặp cùng hướng ánh mắt về phía Kiêu Phong Khang.

Anh đã bắt đầu dùng bữa, động tác tao nhã, dáng vẻ lãnh đạm hờ hững trông có vẻ không để tâm lắm... nhưng khóe miệng anh lên lại cong lên một cách rõ ràng.

Hiếm có được một ngày cuối tuần nên bà cụ Kiêu đều giữ tất cả mọi người ở lại, bà cụ thích náo nhiệt nên cũng không có ai nỡ từ chối.

Người ngoài duy nhất là Tô Hoàng Quyên vốn dĩ nói muốn về nhưng ông cụ Kiêu và bà cụ Kiêu đều nhiệt tình giữ cô ta lại nên cô ta cũng ở lại.

Màn đêm càng lúc càng sâu thẳm.

Trong phòng của Kiêu Vân Nhung, Tô Hoàng Quyên và Kiêu Quốc Thiên cũng ở đó.

“Nhìn tình hình này, e là chú ba thật sự động lòng với con nhóc Du Ánh Tuyết kia rồi.” Kiêu Vân Nhung rót một ly rượu vang rồi nói.

Kiêu Quốc Thiên hừ một tiếng, đáp: “Chỉ là động lòng thôi sao?”

Anh ta cần ly rượu lên, thản nhiên lắc lắc: “Chị cả, chị dùng hai từ “động lòng” như vậy thì chị không quá hiểu anh ba rồi.”

“Ý chú là...”

“Theo em thấy, anh ba đối với Du Ánh Tuyết không chỉ giới hạn trong hai từ “động lòng” thôi đâu, cũng không phải chỉ là hứng thú nhất thời.

Em sợ là anh ấy đã có âm mưu từ lâu, đã yêu con bé kia từ lâu rồi, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm!”

Kiêu Vân Nhung kinh hãi, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: “Phải, chị định nói tại sao chú ba lại giao cả một công ty lớn như Kiêu Thanh cho thằng nhóc miệng còn hơi sữa Minh Đức tiếp quản.

Chú tư, dù thế nào thì chú hoặc Chí Thành nhà chị cũng thích hợp hơn Minh Đức... Bây giờ xem ra, e là chú ba đã quyết tâm cướp người phụ nữ của nó! Vì Du Ánh Tuyết, tặng cả giang sơn dưới tay mình cho người khác mà chú ấy cũng không tiếc, vậy thì chắc chắn chú ấy phải coi trọng con nhóc đó đến mức nào.”

“Hai người nói đủ chưa?”

Tô Hoàng Quyên lạnh lùng lên tiếng, cô ta cần ly rượu ngừng đầu uống cạn một hơi nhưng sự bức bối trong lòng vẫn không kìm xuống được.

“Tôi đến đây không phải để nghe hai người nói anh ấy yêu Du Ánh Tuyết đến mức nào, mà là để hai người nói cho tôi biết rốt cuộc tôi nên làm thế nào mới có thể gả cho Phong Khang! Hai người đâu biết rõ, chỉ khi nào tôi chính thức bước vào nhà họ Kiêu thì tương lai hai người mới có chỗ đứng trong tập đoàn Kiêu Thanh.

Bằng không, nếu Phong Khang muốn đá hai người ra khỏi Kiêu Thanh cũng đừng trách tôi đã không ra tay giúp đỡ.”

“Cô yên tâm đi, hiện giờ chúng ta đã là người cùng hội cùng thuyền, dù thế nào tôi và chị cả cũng sẽ giúp cô gả cho anh ba.”

Du Ánh Tuyết bị mất ngủ.

Hôm nay không biết ông nội bà nội nghĩ thế nào về những lời mà chú tư nói trên bàn ăn, càng không biết... anh ấy nghĩ thế nào.

Mình thực sự nhớ anh ấy sao? Mình không muốn thừa nhận, nhưng mà...

Cảm giác cồn cào trong tim đó, cảm giác cả ngày chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của Du Ánh Tuyết.

Tận đến khi Kiêu Phong Khang xuất hiện vào tối nay, cảm giác đó mới dần nguôi ngoai...

Cô bu ồm bực vùi mặt vào gối, lầu bầu một tiếng r ấ cuối cùng vẫn bật dậy khỏi giường.

Ra ngoài hít thở không khí vậy.

Bây giờ đã hơn một giờ sáng, ra ngoài ngắm ánh trăng còn hơn là nằm đây suy nghĩ lung tung.

Cô mặc bộ đồ ngủ mới do bà cụ Ki ều chuẩn bị r ấ đi xuống l ầu.

Mọi người đều chìm vào giấc ngủ hết r ấ, cả căn nhà không có một tiếng động, cứ như cả thế giới đang ngủ say vậy.

Không biết bây giờ chú ba đã ngủ hay chưa?

Du Ánh Tuyết không hề để ý đến việc cô lại nghĩ về người đó, cô từ từ mở cửa hiên bước ra vườn hoa.

Nhưng cô vừa bước vào thì một tiếng rên rỉ khe khẽ đã lọt vào tai cô.

“Ừm... anh lại tới r ấ... đừng chạm vào chỗ đó...”

Hóa ra là... Tô Hoàng Quyên!

Cùng với tiếng thở dốc nặng nề nóng nảy của người đàn ông, tiếng rên rỉ của cô ta thật sự có thể khiến tất cả đàn ông không thể kìm lòng được.

“A... nhẹ một chút... đau em... ừm...”

Lại một trận rên rỉ nữa.

Dưới màn đêm, hai người đó quấn quýt tri ền miên, chìm đắm trong hoan lạc, không thể tách rời.

Du Ánh Tuyết cứng đờ ngay tại chỗ, cô thì thấy đầu óc mình quay cu ồng.

Lòng ngực như bị ai đó đấm mạnh một cái, vừa đau đớn vừa khó chịu, sống mũi cô cay cay đến mức muốn rơi lệ.

Cô biết, trong trường hợp này cô nên rời đi nhưng hai chân cô như đổ chì, không thể nào cất bước được.

Cách một lớp cỏ cây, nhờ vào ánh trăng cô có thể lờ mờ thấy được hai bóng người đang lắc lư chuyển động.

Viền mắt Du Ánh Tuyết đỏ hoe, hàng mi như bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng.

Cô thẫn thờ, đôi bàn tay từng chạm vào mình, bây giờ lại đang chạm vào một người phụ nữ khác khiến người phụ nữ đó mê đến tận cùng, lòng ngực cô như bị trăm ngàn mũi kiếm đâm xuyên qua.

Kiêu Phong Khang, anh rất tởm, tởm vô cùng, tởm đến cực điểm!

Nếu cô còn để anh càn rỡ với mình nữa thì cô chính là một con heo!

Cô nghiến răng, sứt sứt mũi, cô không thể khống chế được bản thân mình mà tiến lại gần đó.

Trái tim cô càng chua xót hơn.

Lại tiến gần thêm một bước nữa.

Tiếng rên rỉ thỏa mãn của người phụ nữ như đâm thủng màng nhĩ Du Ánh Tuyết.

Cuối cùng... cô không còn dũng khí nữa, rốt cuộc cô vẫn lựa chọn bỏ cuộc.

Họ là tình nhân của nhau, cô có tư cách gì mà ở đây? Ngay cả tư cách oán trách anh cũng không có!

Lúc này, rèm cửa ở phòng tắm nắng được kéo kín mít, anh đặt cô xuống, để cô dựa vào cửa phòng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Thật Sự Tỉnh Táo Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cách một cánh cửa, ở bên ngoài là Tô Hoàng Quyên và một người đàn ông...!

Bốn mắt của hai người họ nhìn thẳng vào nhau, trào dâng thật nhiều cảm xúc.

"Cô khóc gì chứ?"

Cuối cùng, người đàn ông đó là người mở miệng trước.

Anh đề thấp giọng nhất có thể, chỉ còn lại một âm thanh thoảng qua trong không khí.

Vừa trầm lắng, gọi cảm lại vừa như trêu chọc.

Du Ánh Tuyết nhớ lại chuyện mới xảy ra vừa nãy.

Dù chỉ là hiểu lầm nhưng bây giờ khi nghĩ lại, chuyện đó vẫn khiến cô cảm thấy khó chịu nên nước mắt cứ thế tuôn ra.

Đáy mắt của Kiều Phong Khang rực sáng, trong bóng tối đôi mắt ấy như càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ hơn.

Ngón tay thon dài của anh nắm lấy cằm của Du Ánh Tuyết, khẽ nâng mặt cô lên, ánh mắt anh như muốn nuốt chửng cô: "Cô tưởng người đó là tôi à?"

Cho nên mới...!

Khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Du Ánh Tuyết cắn môi không trả lời, hai tay cô siết chặt áo sơ mi của anh, cúi đầu lau hết nước mắt lên áo anh.

Giờ cô phải làm sao đây? Xấu hổ chết đi được, nếu cô biết sớm hơn thì cô đã không chạy đến như vậy rồi!

"A...!Thiên...!đừng mà...!tôi không chịu được nữa, không chịu được nữa đâu...!Um... "

Đúng lúc cô đang cảm thấy ảo não thì tiếng rên rỉ của Tô Hoàng Quyên lại vang lên một lần nữa.

Du Ánh Tuyết không thể tin nổi mà tròn tròn hai mắt, hóa ra người kia lại chính là...!chú tư?

Cho nên...!

Chú ba đang bị bạn gái và em trai mình cấm sừng à? Lần trước vì Tô Hoàng Quyên mà chú ba đã đánh nhau đến mức phải nhập viện, không lẽ đối phương chính là chú tư hả?

Nhưng sao bây giờ chú ba lại vẫn bình tĩnh và thờ ơ như vậy được? Không phải chú ba là người cực kỳ ngang ngược và nhỏ mọn sao? Cái vụ vòng tay lần trước, suýt chút nữa là chú ba lột da mình ra rồi.

"Chú ba, chú...!không muốn ra ngoài nhìn thử chút à?"

Bây giờ cô đã ngừng khóc rồi.

Thực ra thì chuyện này không có gì đáng để khóc cả, bây giờ mây mù kết đọng lại trong lòng cô cũng đã tan hết rồi nên cô cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Kiêu Phong Khang nhìn cô, cười như không cười.

Ánh mắt anh nhìn cô sâu thăm thẳm, sâu tới nỗi khiến cô kinh hồn bạt vía: "Cô muốn ra ngoài xem sao?"

Cô đỏ mặt lắc đầu, sợ anh nghĩ lòng dạ của cô xấu xa ác độc nên cô giải thích một cách vội vàng: "Cháu không muốn, không phải như chú ba nghĩ đâu..."

Dường như anh không nghe thấy những lời cô vừa mới nói: "Cô chưa có kinh nghiệm trong chuyện này nên ra ngoài xem một chút đi, coi như tập luyện trước cũng được, hửm?"

Khoảng cách giữa hai người rất gần, giọng nói của anh còn trầm thấp.

Lúc anh thốt ra chữ cuối cùng, dường như âm vực còn hơi ngân lên.

Tất cả mọi thứ đầu mờ ám khiến cho người ta đỏ mặt, tim đập mạnh.

Chú ba đang nói gì vậy, rõ ràng là cố tình xuyên tạc ý nghĩa trong câu nói của mình mà! Sao lại tập luyện với thực tập cái gì chứ, mối quan hệ của hai người họ có là gì đâu? Hơn nữa, ngoài kia chính là chú tư và bạn gái của chú ba đó nha!

"Chú ba, chú đừng nói lung tung, rõ ràng chú hiểu ý cháu muốn nói là gì mà." Du Ánh Tuyết trừng mắt nhìn anh, giả vờ như bản thân đang cảm thấy khó chịu rồi giơ tay lên đập nhẹ vào người anh một cái.

Kiêu Phong Khang giơ tay nắm chặt lấy cổ tay cô.

Lúc bàn tay anh nắm lấy cổ tay cô, dường như mọi xúc cảm đều trở nên nhạy cảm hơn.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tay mình nóng như bị phỏng, nhiệt độ nóng bỏng như muốn len lỏi tận vào trong kẽ tim.

Cô liếm môi dưới một cách khô khan, ngập ngừng vùng vẫy.

cô muốn rút tay ra nhưng tay anh càng siết chặt hơn khiến cô không thể rút ra được.

Mới xa cách mười ngày mà như thiếu nhau nửa thế kỷ.

Đúng là trước khi đi cô đã làm anh cực kỳ tức giận, đến nỗi anh còn muốn tiếp tục giận cô rồi bỏ mặc không thêm quan tâm cô nữa nhưng cuối cùng...!

Cuối cùng thì anh lại thất bại một lần nữa.

Đột nhiên hôm nay anh vội vàng trở về, viện cớ là muốn cho mọi người một bất ngờ nhưng thực ra trong lòng anh đang nghĩ gì thì chỉ có anh mới biết thôi.

Anh muốn gặp cô, dù chỉ một chút thôi cũng được.

Chỉ vậy thôi!

Vất vả như thế mới có cơ hội ở bên cô thì làm sao mà anh có thể buông tay một cách dễ dàng như vậy được?

Ngón tay thon dài của anh tách những ngón tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô ra một cách nhẹ nhàng.

Rồi sau đó, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

Thật chặt...!

Trong bóng tối mờ ảo, chỉ một động tác nho nhỏ thôi cũng đủ để khiến Du Ánh Tuyết thở gấp hơn, trái tim cô cũng đang run lên khe khẽ...!

Ngay cả những ngón tay mảnh khảnh của cô cũng đang khẽ khàng run rẩy.

Đây...! hình như là cảm giác cuồng nhiệt của một cặp đôi đang yêu nhau thì phải...!

"Vậy bây giờ em nói cho tôi nghe xem em có ý gì đi." Anh nói một cách nhẹ nhàng.

Lúc này suy nghĩ của Du Ánh Tuyết mới được kéo trở lại.

Cô không nghĩ đến hành động mờ ám giữa hai người nữa mà cố gắng ổn định lại tâm lý rồi nói nhỏ: "Cháu...!ý của cháu là...!đáng lẽ ra bây giờ cháu phải xông ra ngoài để bắt gian mới phải chứ?"

Cũng may mà tấm lòng của anh vững chãi như vậy nên giờ phút này rồi mà anh còn có thể đứng đây tán dóc với cô.

Đương nhiên cô chưa từng nghĩ Tô Hoàng Quyên lại là người như vậy.

Rõ ràng hôm nay cô ta còn nói nếu đối phương không phải chú ba thì chắc chắn cô ta sẽ không lấy, vậy mà bây giờ cô ta lại ở đây và làm ra hành động này với chú tư hả?

"Bắt gian?"

Kiêu Phong Khang lặp lại hai chữ này với vẻ thích thú rồi cúi đầu nhìn cô: "Vậy em nói xem nếu bây giờ có người xông vào rồi nhìn thấy hai chúng ta như thế này thì có gọi là bắt gian không?"

Không nhắc thì thôi nhưng anh vừa nói dứt lời thì Du Ánh Tuyết cũng tỉnh ngộ ngay lập tức.

Trái tim cô chùng xuống, cô cắn cắn môi, ngược mắt nhìn anh bằng vẻ sợ hãi.

Hai người bọn họ đang trong tình trạng như thế này, nếu bị phát hiện thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

"A...!Thiên, tôi...!đừng mà..."

Cô đang định nói gì đó thì âm thanh đứt quãng, vụn vặt ẩn chứa sự đê mê, đè nén nhưng cũng cực kỳ vui sướng cứ vang lên, dường như nó len vào giữa những cảm xúc mãnh liệt, lớn lao của hai người nên cô chẳng thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

"Cô còn muốn nữa hả? Tôi còn rất..."

Giọng nói của Kiều Quốc Thiên lộ ra vẻ gian tà, hành vi cực kỳ phóng túng.

"Tôi xin anh...!chúng ta đi chỗ khác được không..."

Tô Hoàng Quyên cầu khẩn một cách đáng thương.

"Cô sợ tiếng rên dâm dăng, mê người của cô sẽ bị người ta nghe thấy à?"

"Tôi sợ bị người ta phát hiện, nếu hai chúng ta bị phát hiện rồi thì anh cũng đừng mong được sống yên ổn...!a...!um..."

Cô ta đang nói dở dang thì tiếng nói bị cắt đứt.

Tiếng rên rỉ của cô ta trở nên nhanh và hỗn hển hơn vì sự đụng chạm mãnh liệt của người đàn ông đó.

Tiếng thở gấp của người đàn ông đó được đè nén lại dường như càng trở nên mờ ám hơn.

Ngay lập tức, mùi vị của tình ái và dục vọng như quấn quanh trong không khí.

Lúc Du Ánh Tuyết nghe được câu nói yêu đương táo bạo này thì mặt cô đỏ hết cả lên, tay chân thì như mềm nhũn ra.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng hốt của cô không dám nhìn thẳng vào mắt Kiều Phong Khang.

Nhưng cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng nhịp thở của anh ngày càng trở nên gấp gáp hơn, ngay cả lồng ngực cũng nhấp nhô lên xuống một cách dữ dội.

Bây giờ tình cảnh của họ cực kỳ mờ ám và lúng túng.

Đây là lần đầu tiên cô trực tiếp trải nghiệm chuyện này, lại còn là trải nghiệm cùng với chú ba của cô nữa...!

"Chú ba, hay là...! hay là chúng ta về trước đi?"

"Suyt!" Ngón tay của Kiêu Phong Khang đặt lên môi cô, anh giống tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cửa.

Du Ánh Tuyết cẩn thận lắng nghe rồi đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân đang đi dần về phía họ, kèm theo là tiếng thở dốc của đôi nam nữ.

Họ vẫn tiếp tục ôm hôn, dai dẳng triền miên...!

Tiếng rên rỉ ngày càng trở nên rõ ràng.

Chuyện này...! vậy là hai người họ đổi địa điểm thật à...!

Ngay lập tức, cổ họng của Du Ánh Tuyết trở nên khô khốc, dường như hơi thở của cô cũng muốn dừng lại.

Cô siết chặt những ngón tay đang đan chặt lấy bàn tay của Kiêu Phong Khang theo bản năng.

Thấy họ đã tiến đến gần cửa, Kiêu Phong Khang nhanh tay ôm lấy eo cô rồi đứng cách xa cửa phòng vài bước.

Đúng lúc đó thì cửa phòng bị đẩy ra.

Kiêu Phong Khang và Du Ánh Tuyết bị mắc kẹt trong không gian nhỏ ở phía sau cánh cửa.

Cơ thể của hai người bị ép chặt vào nhau, không còn một khe hở.

Anh hơi cứng người, mặt cô nóng dần lên.

Phía trên cánh cửa...!

Cửa phòng còn chưa kịp mở ra thì Tô Hoàng Quyên đã bị Kiêu Quốc Thiên ép vào cửa rồi hôn cuồn cuộn.

Đôi chân thon dài đẹp đẽ của cô ta quấn chặt quanh hông của Kiều Quốc Thiên, hai cánh tay vòng qua cổ anh ta.

"Ai vừa làm cô sướng như vậy hả? Bây giờ đã lấy lại sức lực rồi cơ à?"

Kiều Quốc Thiên thở gấp, cắn cắn lỗ tai của Tô Hoàng Quyên.

"Không phải anh thì còn ai vào đây nữa?"

"Có phải tôi hay không thì cô là người hiểu rõ nhất còn gì? Lần trước là ai ngất trên giường của tôi? Mới đây mà đã quên rồi à?"

"Anh im miệng.

A...!ưm..."

Người đàn ông đó lại tiến vào cơ thể cô ta một lần nữa.

Cánh cửa bị ép xuống vì phải chịu lực quá lớn.

Phía sau cánh cửa...!

Sợ đề lên người Du Ánh Tuyết nên Kiều Phòng Kinh chống một tay lên vách tường.

Nhưng mà...!với không gian nhỏ xíu, chật hẹp phía sau cánh cửa này thì dù anh có chống như thế nào thì cũng chỉ là vô ích thôi.

Cơ thể hai người cọ xát vào nhau, cộng thêm những tiếng thở dốc phóng thẳng ngoài cửa nên nhiệt độ trên cơ thể hai người cứ vậy tăng vọt lên.

Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận rõ ràng được cơ thể cường tráng của người đàn ông đang đứng đối diện mình, cô cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh, cũng cảm nhận được sự trỗi dậy mạnh mẽ ở nơi nào đó...!

Ngay lập tức, hơi thở của cô trở nên hỗn loạn, mồ hôi cứ vậy rịn ra trên chóp mũi và trong lòng bàn tay không ngừng.

Tình cảnh này nằm ngoài sức tưởng tượng của Du Ánh Tuyết, cô muốn chạy trốn nhưng cô không thể kiểm soát được cơ thể của mình, cô cảm thấy dường như bản thân ngày càng trở nên yếu ớt hơn.

Đột nhiên cô sững người rồi mở to hai mắt, vừa run sợ vừa cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Cô chỉ thấy anh đang nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt hùng hực như lửa đốt.

Ngay cả trong bóng tối của đêm đen sâu thẳm, một ngọn lửa nguy hiểm vẫn bùng cháy hùng hực sâu trong đôi mắt kia, sáng rực như muốn thiêu đốt con người ta vậy.

Ngọn lửa đó thiêu đốt trái tim cô, khiến toàn thân cô tê dại và ngửa ngáy.

Cô muốn tỉnh táo lại nhưng dường như linh hồn cô đã bị anh lấy mất, khiến cô mê mê mà chìm đắm trong đó không dứt ra được.

Đôi môi khô khốc khẽ mấp máy nhưng lại chẳng phát ra được âm thanh nào cả.

Đôi môi đỏ xinh khẽ động đậy khiến trái tim anh rung động, đôi mắt cũng dần trở nên ẩm ướt.

Kiêu Phong Khang thở một hơi rồi lại hôn cô lần nữa.

Anh nắm lấy bàn tay cô rồi đặt nó lên cổ mình.

Bàn tay nóng rực, mang theo sức hấp dẫn khiến người ta như muốn chết đi sống lại vượt dọc từ trên lưng cô xuống dưới sống lưng.

Xuống thêm một chút nữa...!bàn tay đó nhẹ nhàng xoa lên mông cô.

Cô rùng mình, thở ra một hơi rồi thu hết can đảm để đáp lại anh.

Mặc dù chỉ là một hành động nho nhỏ nhưng đó lại là lời động viên to lớn đối với anh.

Du Ánh Tuyết bị anh hôn đến nỗi như muốn tan thành nước.

Hai chân cô mềm nhũn ra, cả người gầy như treo trên người anh.

Quần áo xộc xệch...!tóc tai rối loạn...!ngay cả trái tim như cũng rối tung lên....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Vẫn Luôn Đeo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ai có thể nói với cô bây giờ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì không?

Cách một cách cửa, bốn người...!Chuyện này có lẽ cũng được xem như...!vụng trộm nhỉ?

“...!Không ngờ cô bên ngoài giả

vờ đoan trang nhưng bên trong lại dâm đãng như vậy, anh ba có biết không hả?”

Giọng nói của Ki ầu Quốc Thiên vang lên vô cùng rõ ràng, lọt vào tai mọi người.

Du Ánh Tuyết khó thở tránh khỏi đôi môi của Ki ầu Phong Khang, sau đó thở từng ngụm hỗn hển.

Nghe thấy lời nói của Ki ầu Quốc Thiên, cô không khỏi ngược mắt lên nhìn anh.

Thế nhưng, đôi mắt sáng quắc của anh nhìn chăm chăm vào cô giống như không hề có bất kỳ hứng thú gì với lời nói của bọn họ vậy.

Tận sâu trong ánh mắt kia lại tràn ngập dự vọng khiến cô kinh hồn bạt vía.

“...!Không được phép nói đến anh ấy.” Tô Hoàng Quyên không yên lòng quả trách một câu.

“Không cho phép nói, tôi càng muốn nói.” Ki ầu Quốc Thiên cười đều: “Anh ba thích Du Ánh Tuyết như vậy, cô nói xem...!lúc này chúng ta đang lên giường, có phải bọn họ cũng đang lên giường không?”

Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn anh, cô cảm thấy mình giống như bị bắt quả tang vậy, trong lòng vô cùng chột dạ và thấp thỏm.

Hai tay đang vòng trên cổ anh cũng bất giác siết chặt lại.

Dáng vẻ sợ hãi của cô khiến Kiêu Phong Khang yêu đến mức phát điên, anh khẽ nhếch khóe môi, cười cười rồi cúi đầu xuống cắn lên tai cô một cái.

Du Ánh Tuyết hoảng hốt, suýt nữa đã không nhận được kêu thành tiếng.

Cô cố gắng cắn môi dưới lại, hy vọng không để hai người bên ngoài phát hiện ra.

Kiêu Phong Khang dạt sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng thì thầm: “Yên tâm đi, chúng ta như vậy còn chưa tính là lên giường đâu, cùng lắm chỉ có thể xem như vừa tới mép giường mà thôi...”

“Hừ.” Du Ánh Tuyết căng thẳng nghiêng mặt đi, ngón tay nhẹ nhàng dè môi anh lại ra hiệu đừng lên tiếng.

Tuy nhiên, tại sao chú tư lại nói chú ba thích mình chứ?

Gương mặt cô đỏ bừng lên.

Giọng nói khàn khàn của Tô Hoàng Quyên truyền đến: “Anh nói bậy...! Du Ánh Tuyết vừa mới trở mã thôi...! Làm sao Kiêu Phong Khang có thể lên giường với loại ranh con đó được chứ?”

“Vừa mới trở mã? Tôi thấy cho dù vừa mới trở mã thì anh ba cũng đã muốn làm con bé từ lâu rồi.”

Trái tim Du Ánh Tuyết lập tức nhảy loạn xạ cả lên, hô hấp vô cùng khó khăn.

Cô không thể hiểu được tại sao hai người này lại lời chuyện của cô và chú ba vào.

Thế nhưng Kì ầu Phong Khang rất nghiêm túc lắng nghe, anh gật gật đầu giống như đồng ý với lời nói của Kì ầu Quốc Thiên vậy.

Xem ra...!thăng tư cũng hiểu rõ anh phết.

“Kì ầu Quốc Thiên...!tôi bảo anh im miệng đi.

Nếu như anh còn nhắc đến bọn họ nữa thì...!tôi sẽ không làm đâu.” Rõ ràng Tô Hoàng Quyên đã hơi thở gấp, tức giận nói với anh ta.

“Không làm?”

Kì ầu Quốc Thiên vỗ vỗ lên mông cô ta một lát: “Tôi chỉ sợ cơ thể của cô không đồng ý như vậy đâu.”

R ồi sau đó...!Du Ánh Tuyết cũng không biết hai người họ ở bên ngoài làm bao lâu, cô chỉ biết rằng cơ thể cô đã dán sát lên người Kì ầu Phong Khang, m ồhôi tuôn ra đầm đìa.

Hơn nữa, bọn họ ở bên trong cứ một lần lại một lần hôn môi.

Hoặc cũng có thể nói...!hôn môi đến mức không thể khống chế được.

Có lẽ bọn họ đã bị cảm xúc mãnh liệt của cặp đôi ngoài kia lây truyền, hoặc có lẽ bởi vì đã lâu r ồi không gặp nhau, hoặc cũng có lẽ lần trước đã cãi nhau ầm ĩ...!

Giờ phút này...!các loại tình cảm đè nén dưới đáy lòng giống như giềng phun, toàn bộ đầu dốc ra hết.

Hai người họ giống như hôn nhau không đủ vậy, cứ tiếp tục hôn r ồi buông ra thở hổn hển, sau đó lại hôn tiếp.

Du Ánh Tuyết cũng dần dần học được cách đáp trả lại...!Mãi đến khi hai người Kì ầu Quốc Thiên sửa sang lại r ồi vội vàng rời đi thì hai người bọn họ ở phía sau cánh cửa vẫn khó lòng buông nhau ra.

Người bên ngoài vừa mới đi thì Kiêu Phong Khang đã không còn chút kiêng kỵ gì nữa, bàn tay anh xuyên qua vạt áo, thăm dò đi vào trong.

Tiếng thở dốc của Du Ánh Tuyết không thể kiềm chế được nữa, nhàn nhạt truyền ra bên ngoài vô cùng dục hoặc khiến người khác không thể cầm lòng được.

Nụ hôn của Kiêu Phong Khang từ từ trượt xuống khỏi môi cô, một đường đi thẳng xuống phía dưới...! Bàn tay anh thăm dò qua loa bên ngoài, sau đó bỗng nhiên...! động tác khẽ dừng lại.

Ngón tay chạm đến một vật lạnh như băng, anh tìm tòi nghiên cứu sờ sờ một lát, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào cô: “Đây là cái gì?”

Ánh trắng trên đỉnh đầu rơi xuống khiến ánh mắt anh càng lên long lanh sắc bén, anh nhìn thẳng vào mắt cô giống như muốn xuyên thủng cả người cô vậy.

“...! Tại sao lại đeo trên cô?”

Dưới ánh mắt dò xét của anh, hơi thở Du Ánh Tuyết gần như không còn nữa.

Cô khẽ cắn môi, thấp giọng nói: “...! Không tại sao cả.”

“Vẫn luôn đeo sao?”

“...”

Dừng một chút, cô vẫn gật đầu.

“Như vậy tại sao lại tháo đồ của tôi xuống, để quà của Minh Đức thay thế?”

Nói đến đây, anh hơi dừng lại, khẽ nheo mắt nhìn chằm chằm cô: “Cậu ta...! quan trọng hơn tôi sao?”

Du Ánh Tuyết cứng miệng: “Là ai đã nói tặng quà cho cháu thì sẽ lãng phí? Dù sao thì chú cũng cảm thấy lãng phí mà, sau này cháu sẽ không đeo nữa.

Chú...!lấy lại cũng được.”

Cô vẫn còn tức giận chuyện ngày hôm đó đấy!

Kiêu Phong Khang nhìn cô một lúc lâu, sau đó một tay nắm lấy sợi dây để cố định vị trí, tránh khiến cô bị thương, một tay kia vòng qua cổ cô, hơi dùng sức một chút cố gắng kéo xuống.

Vừa rồi Du Ánh Tuyết chỉ nói lấy mà thôi, không ngờ anh thật sự tháo xuống thật, trong lòng cô thẫn thờ xuống, theo bản năng muốn đưa tay ra đoạt lại.

Thế nhưng, cô vẫn chậm một bước, anh né tránh không để cô cướp đi.

Cô tức giận đến mức giậm chân, trừng mắt nhìn anh.

“Trùng cái gì?”

Kiêu Phong Khang giờ tay nắm lấy cằm dưới của cô, quơ quơ.

Chỉ với ánh trắng mờ nhạt, anh cũng có thể cảm giác được oán niệm trong đáy mắt cô, anh thấy vậy bèn khẽ cười.

“Trả lại cho cháu.” Cô giờ tay ra.

Kiêu Phong Khang giờ cao lên tránh khỏi tay cô: “Không phải em kêu tôi lấy đi sao? Bây giờ lại đòi về trở mặt nhanh quá đấy.”

“VẬY...!chú có trả hay không?”

“Em có đeo hay không?”

Anh không đáp, chỉ hỏi ngược lại.

Du Ánh Tuyết cắn môi, tức giận nghiêng đầu sang một bên: “Vây chú lấy hết đi, sau đó đem tặng cho cô Hoàng Quyên, dù sao thì...! cô ta tốt như vậy, cái gì cũng tốt hơn cháu cả, chắc chắn sẽ không làm lãng phí quà tặng của chú đâu.”

Kiêu Phong Khang nhẽ nhượng mảy, một tay cố định đầu cô lại, một tay chống đỡ bên người cô: “Em đang oán trách tôi sao?”

Tuy nói như vậy nhưng trên mặt anh lại không hề có vẻ muốn tức giận, ngược lại tâm trạng còn rất tốt.

Thật là không hiểu nổi mà!

“Đúng vậy, chính là đang oán trách chú đấy.” Du Ánh Tuyết gạt đầu.

Ai bảo lúc ấy anh chê cô như thế chứ.

Bây giờ thì tốt rồi, nhìn thấy chưa? Người phụ nữ tốt hơn cô mọi mặt, hiện tại đã đi theo chú từ rồi.

Du Ánh Tuyết thật sự rất muốn cười trên sự đau khổ của người khác một trận, Kiêu Phong Khang nhìn thấy vẻ mặt của cô như thế cũng biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Anh bất đắc dĩ bật cười, nắm lấy cổ tay cô rồi đeo lên một lần nữa.

Du Ánh Tuyết nhếch môi.

“Đeo tràng hoàng đấy, không cho phép tháo xuống nữa, cho dù là đeo trên cổ cũng không được.”

Lại uy hiếp một lần nữa! Du Ánh Tuyết nhìn chiếc vòng tay kia, bây giờ mới chợt bừng tỉnh...! Thì ra anh không hề có ý muốn lấy lại, chỉ là muốn thay cô đeo nó lên một lần nữa mà thôi.

Cho nên...! cô lại mất thể diện nữa rồi.

“Bây giờ có phải nên giải thích với tôi một chút không? Vừa rồi nhìn thấy tôi, khóc cái gì?”

Đột nhiên anh cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn cô vô cùng sâu lắng.

Nghe vậy, nụ cười trên sự đau khổ của người khác của Du Ánh Tuyết lập tức thu lại.

Cô nhớ đến bản thân mình khi nãy thì cảm thấy vô cùng lúng túng, lại cảm thấy rất mất thể diện.

Đúng vậy, mình khóc gì chứ? Thật ra thì...!anh có quan hệ gì với Tô Hoàng Quyên hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô cả.

Nhưng mà...!lúc ấy cô rất đau lòng, vì sau lại biết người đó không phải anh thì rất vui vẻ.

Thế nên, những lo lắng phập phồng trong lòng đều theo nước mắt chảy tràn ra ngoài, không ngừng lại được.

“Cháu không có khóc...”

Cô xấu hổ không muốn nói thật.

Kiêu Phong Khang khẽ nheo mắt, ánh mắt gian xảo nhìn chằm chằm vào cô, sau đó lại cất giọng mập mờ: “Cứng miệng như thế, có phải tôi nên hôn lại một lần nữa, hôn đến mức mềm hơn mới được không?”

Du Ánh Tuyết đỏ mặt, theo bản năng che môi lại không cho anh hôn.

Vừa rồi hai người họ hôn quá nhiều...!có lẽ môi cũng sưng lên rồi nhỉ? Nghĩ như thế, ánh mắt cô không tự chủ được nhìn xuống đôi môi hấp dẫn của anh.

Dưới ánh trăng mờ mịt, người đàn ông này lại toát lên vẻ đẹp trai động lòng người.

Ngay lập tức, trái tim cô đã bắt đầu loạn nhịp.

Trong không gian yên tĩnh này, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng vang trong lồng ngực mình.

Kiêu Phong Khang nhướng mắt nhìn cô, nói nhỏ: “Lấy tay ra.”

Ánh mắt kia giống như có thể câu mất hồn phách người khác vậy, giọng nói trầm thấp dịu dàng kia vô cùng dịu hoặc.

Du Ánh Tuyết cứ mãi chìm đắm trong đó, không thể động đậy được.

Kiêu Phong Khang thấy vậy cũng không kéo tay cô xuống, ngược lại giờ tay ra ôm lấy cô, không nói lời nào mà hôn xuống cổ.

Cô “a” nhẹ một tiếng, gương mặt chôn sâu trong hõm vai anh giả vờ đẩy anh ra.

Thế nhưng nụ hôn của Kiêu Phong Khang vừa hạ xuống đã khiến chân cô mềm nhũn, không hề có chút sức lực nào nữa, ngay cả tinh thần cũng hoàn toàn bay mất.

Anh mút nhẹ lên cổ cô một cái, giống như muốn lưu lại dấu vết của mình trên người cô vậy.

Du Ánh Tuyết uốn éo người, nhẹ nhàng cầu xin tha thứ: “Đừng...! chú ba...”

Ngày mai cô còn muốn gặp người khác nữa đấy!

“Có phải cho rằng người đó là tôi nên mới khóc không?”

Anh thở hắt hắt hỏi, đôi môi còn đang quyến luyến qua lại trên vùng cổ trắng tuyết của cô.

“...”

Cô có chút buồn bực nhưng vẫn bướng bỉnh không dám thừa nhận.

Kiêu Phong Khang khẽ cắn lên cổ cô một cái.

Cô thật sự sợ anh sẽ lưu lại dấu vết nên vội vàng gật đầu: “Vâng...!cháu cho rằng đó là chú...”

Đã nghĩ đến câu trả lời này từ sớm, thế nhưng...!từ miệng cô nói ra lại thì cảm giác đó lại rất khác biệt.

Kiêu Phong Khang ngẩng đầu lên, trong ánh mắt anh đã nhuộm chút sương mù mờ ảo: “Khó chịu sao?”

Du Ánh Tuyết nhớ lại cảm giác đó, trong ngực giống như bị nghẹn lại.

Tay chân cô siết lại nắm chặt lấy áo sơ mi của anh nhưng không hề nói chuyện, chỉ cúi đầu xuống mà thôi.

Kiêu Phong Khang nâng cằm cô lên, để ánh mắt cô đối diện với mình.

Cho dù cô không đáp lại nhưng anh đã biết rõ câu trả lời rồi.

Từng động tác, hơi thở lẫn vẻ mặt của cô đều đại diện cho câu trả lời đấy.

Anh thản nhiên, vui vẻ cười khở một tiếng: “Cuối cùng cũng có thể dần dần hiểu được tâm tình của tôi rồi.”

Du Ánh Tuyết nhìn anh, dường như có chút hiểu cũng có chút không hiểu những lời vừa rồi của anh cho lắm.

Tuy nhiên, cô đã không thể suy nghĩ sâu được nữa bởi vì nụ hôn của anh đã ập xuống một lần nữa...!

Bé con của anh có biết rằng những khổ sở, khó chịu, mất mát, ảm đạm cô vừa trải qua khi này thì anh đã từng nếm hết, nếm hơn mấy năm nay rồi...!

Mà những cảm giác kia...!đều là vì cô, chỉ vì một mình cô mà thôi.

So với cô bây giờ thì ngày xưa anh đã phải nếm chịu cảm giác đó gấp trăm nghìn lần.

Đêm khuya.

Kiêu Phong Khang cúi đầu, dán sát bên tai cô, hạ thấp giọng cảnh cáo:
“Ánh Tuyết, đừng dùng loại ánh mắt quyến rũ này nhìn tôi.

Nếu không...”

Những lời kế tiếp anh không nói nữa, thế nhưng nhiều đây cũng đã đủ
khiến Du Ánh Tuyết hiểu rõ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Đôi Mắt Như Thế Nào

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có đánh chết Du Ánh Tuyết cũng không chịu thừa nhận tội danh này: “Cháu không có...! chỉ là cháu muốn hỏi lần này chứ về thì khi nào sẽ qua công ty chi nhánh bên kia lại.”

“...”

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Kiêu Phong Khang hơi tối lại, môi mỏng khẽ nhếch lên nói: “Ngày mai sẽ đi.”

Nhanh như vậy sao?

“...!À.” Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng đáp một tiếng, tâm trạng lại tuột dốc một cách khó hiểu, cô gật đầu nói: “VẬY cháu vào đây...”

Vừa đẩy cửa ra, bước vào trong một bước.

Nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhỏ của cô, lồng ngực Kiêu Phong Khang lại bất giác dâng lên chút đau xót.

Anh khẽ cau mày lại, đưa tay kéo cô xoay ngược vào lòng mình.

“Nếu như muốn đi cùng với tôi thì tôi có thể sắp xếp.”

“...”

Du Ánh Tuyết kinh ngạc chớp mắt một cái, đi cùng với anh sao? Sau khi nghiêm túc suy nghĩ lại, cô vẫn kiên quyết lắc đầu: “Cháu không đi đâu.”

Kiêu Phong Khang cau mày: “Lý do?”

Muốn ở nhà kề cận Minh Đức sao?

“Trong công ty đã có rất nhiều lời đồn đãi rồi, lần trước chuyện của Tiêu Ngọc Trang đã sớm truyền đi khắp nơi...!Cháu cũng sắp rời khỏi công ty nên không muốn bị các đồng nghiệp nói bậy bạ...”

Lý do này, Kiều Phong Khang tiếp nhận.

Dù sao cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mười tám tuổi mà thôi, mặc dù anh không nghe thấy những lời đồn đãi trong công ty nhưng cũng biết nhất định không hề lọt tai nổi.

Một đứa học sinh như cô không cần phải chịu đựng những thứ đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kiều Phong Khang mới đỡ hơn một chút, rốt cuộc anh cũng chịu buông cô ra: “Vào vào trong ngủ đi.”

Bên trong căn phòng.

Du Ánh Tuyết ngã mình lên giường lớn, cô ôm gối lăn tới lăn lui một lúc lâu, tâm trạng vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

Trước đó đã không buồn ngủ, bây giờ thì hay rồi, càng không buồn ngủ hơn nữa.

Nhưng mà, tâm trạng lại rất tốt.

Những chương khói mù mịt tích trữ trong lòng hơn mười ngày qua đã lập tức tan thành mây khói.

Ngón tay cô dờ lên cánh môi đã bị hôn đến sưng đỏ, sau đó lại nghĩ đến chuyện mình và chú ba vừa rồi thì hô hấp bỗng chốc có chút rối loạn.

Kể đó, đầu óc lại không tự chủ được suy nghĩ đến chuyện Tô Hoàng Quyên và chú tư.

Vốn dĩ cô cho rằng Tô Hoàng Quyên vô cùng vô cùng yêu chú ba mới đúng nhưng không ngờ...!lại...!Tóm lại, hai người họ đều không thể nhìn

người qua vẻ bề ngoài được.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên suy nghĩ của Du Ánh Tuyết khẽ khượng lại.

Trong lòng mình khinh thường bọn họ như thế, vậy thì...!chuyện của mình và chú ba sẽ như thế nào đây?

Rõ ràng bản thân cô đã là vợ sắp cưới của Minh Đức rồi, còn mở miệng gọi anh là chú ba, thế nhưng...!chuyện tối nay đã không phải mới phát sinh lần đầu nữa.

Vả lại...!rõ ràng mỗi lần cô đều có thể từ chối anh, tuy nhiên cô lại để mặc cho mọi chuyện diễn ra...!để mặc cho bản thân ngốc nghếch sa vào...!

Nghĩ đến những chuyện này, nghĩ đến Minh Đức, trong lòng cô càng thêm áy náy.

Mối quan hệ giữa hai người họ cũng chẳng tốt đẹp hơn chú tư và Tô Hoàng Quyên bao nhiêu cả, vô cùng khiến người khác khinh thường.

Cô phiền nào ôm gối che đầu lại, sau này làm sao mình có thể đối mặt với Minh Đức đây? Làm sao đối mặt với dì Vân và chú hai đây?

Dì Vân đã từng xem cô như con ruột, mà bản thân cô cũng chính miệng hứa rằng sẽ làm dâu nhà bọn họ, hơn nữa lúc ấy cũng đã thề thốt đảm bảo...!

Bây giờ...!cô nên làm sao đây? Sau này ở trước mặt bọn họ, cô phải xử xử như thế nào đây? Sau này...!

Du Ánh Tuyết bị những vấn đề này xoay đến chóng mặt, sau khi giăng co một đêm vẫn không hề có kết quả.

Sau khi triền miên và ngọt ngào qua đi thì lương tâm áy náy và bất an ủa nhau kéo đến.

Hôm sau, trời vừa sáng thì trong nhà đã vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Du Ánh Tuyết rửa mặt, cô thay quần áo rồi ra khỏi phòng ngủ.

Trùng hợp lại gặp dì Vân.

“Thằng bé Minh Đức kia vẫn còn đang ngủ thẳng giấc đấy, con giúp dì đánh thức nó đi.

Chỉ có con mới có thể trị được tính ngủ nướng của thằng bé mà thôi.”

“À, được ạ.”

Loại yêu cầu nhỏ này, đương nhiên Du Ánh Tuyết không hề từ chối.

Cô không hề suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người vào căn phòng cách vách của Kiều Minh Đức.

Vốn dĩ không muốn phải ở lại lâu, nên khi cô đi vào cũng không đóng cửa lại.

Trong phòng vô cùng lạnh lẽo, trên giường lớn có một chàng trai đang nằm gối tay sau ót, chìm vào giấc ngủ sâu.

Tấm chăn lông dê sạch sẽ trắng tinh được tùy ý vắt ngang hông, đắp phần eo trở xuống.

Nửa người trên lại để trần, cơ thể trẻ tuổi tỏa ra ánh sáng mê người.

Kiều Minh Đức lười biếng nằm đó, cả người đều mát mẻ sạch sẽ.

Du Ánh Tuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn anh ta, sự áy náy trong lòng càng lúc càng nhiều hơn.

Minh Đức như vậy, cô thật sự...!không nỡ làm tổn thương anh ta...!

Vì sợ anh ta bị cảm lạnh nên cô bước đến gần lấy điếu khiên từ xa tăng nhiệt độ trong phòng lên một chút.

Mãi đến khi không khí đã ấm áp hơn, cô mới đi đến bên giường vỗ nhẹ vào lưng Ki ầu Minh Đức.

“Này, con tròng lười kia, rời giường đi.”

“...”

Ki ầu Minh Đức chỉ khẽ nhú mày, tỏ vẻ không nghe thấy.

“Đứng lên nào, sắp ăn sáng rồi, mọi người đều chờ mình anh đấy.”

“...!Du Ánh Tuyết, em ồn ào quá.” Anh ta than phiền một câu, sau đó lại xoay người qua lấy gối che lỗ tai lại.

Du Ánh Tuyết mang trọng trách phải đánh thức anh ta dậy nên tất nhiên không hề buông tha, cô dứt khoát kéo gối xuống, mở miệng uy hiếp: “Nếu anh còn không dậy thì em sẽ cù anh đấy.”

Ki ầu Minh Đức khẽ hừ một tiếng, lười phản ứng với cô.

Du Ánh Tuyết cố ý làm tới, bàn tay di chuyển xuống dưới hai tay anh ta động vài cái, kể đó lại dờ xuống hông trên chọc vài cái nữa.

Ki ầu Minh Đức không thể chịu nổi, Du Ánh Tuyết biết anh ta nhất định sắp phát điên lên rồi.

Kết quả...!thế mà lại không tức giận, ngược lại Ki ầu Minh Đức còn uốn người tới, duỗi tay ra siết chặt tay Du Ánh Tuyết.

Sau đó, anh ta trực tiếp xoay người, hai tay chống đỡ trên giường vây cô dưới thân mình.

Du Ánh Tuyết hơi bối rối, cơ thể nóng bỏng của người đàn ông đang áp sát người cô.

Ánh mắt trong trẻo kia, giờ phút này đã phủ một tầng sương mờ nhạt.

Kiêu Minh Đức khẽ cau mày, anh ta nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết, trong mắt có mấy phần hàm ý thăm dò.

Nếu như nói Kiều Phong Khang giống như sư tử oai hùng ẩn núp trong vùng quê hoang dã thì giờ phút này, Kiều Minh Đức lại tràn ngập nguy hiểm giống như dã báo rừng sâu.

Du Ánh Tuyết có chút hoảng sợ, đến khi cô hồi phục tinh thần lại thì lập tức đứng lên người anh ta: “Kiêu Minh Đức, anh...! vô sỉ!”

Minh Đức thở dốc một tiếng, sau đó đỏ mặt lật người lại.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, Du Ánh Tuyết loáng thoáng nghe thấy dường như Kiều Minh Đức đang rầu rĩ rửa sạch một tiếng.

Sau đó, anh ta chớp chớp mắt rồi lăn xuống giường, cần lấy quần áo của mình mặc lên.

“...”

Qua một lúc lâu, hai người cũng không hề lên tiếng.

Du Ánh Tuyết lúng túng ngồi dậy khỏi giường, sửa sang lại quần áo một chút, chải lại mái tóc đã hơi rối loạn của mình.

Kiêu Minh Đức cần lấy quần, ngay cả áo cũng chưa mặc vào đã quay sang nhìn cô, vừa oán hận vừa tủi thân trừng mắt với cô.

“Anh trừng em làm gì? Muốn trừng cũng là em trừng anh mới đúng chứ.” Gương mặt Du Ánh Tuyết cũng ửng đỏ, bị anh ta trừng mắt nhìn thì không hiểu làm sao.

“Lần sau còn dám nói anh vô sỉ thì anh sẽ nuốt em luôn đấy.

Em là con gái nhà hàng hoàng, ăn nói phải biết dè dặt có biết không?”

Dù sao Ki ầu Minh Đức cũng là một người đàn ông bình thường mà, anh ta có ham muốn thì có gì khác người đâu cơ chứ? Vừa mới sáng sớm, đây là thời điểm nguy hiểm nhất của người đàn ông mà cô lại dám đến khiêu khích anh ta như vậy.

“...”

Du Ánh Tuyết bị anh ta giáo huấn cũng hơi sững sốt.

Đến lúc kịp phản ứng lại, cô cảm thấy hơi dở khóc dở cười: “Anh có biết phải trái không đấy? Rõ ràng người vô sỉ là anh mà, bây giờ anh lại còn dám dạy dỗ em nữa?”

Cô chỉ cù anh một chút thôi mà, không hề có ý gì khác cả.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi.

Anh còn phải mặc quần áo nữa, em đừng hòng nhìn trộm.” Ki ầu Minh Đức không muốn lý luận với cô, đẩy cô ra khỏi cửa.

Trong lòng Du Ánh Tuyết thẫn bực bội, tại sao quay ngược lại thì cô trở thành người háo sắc rồi?

Ngay khi Ki ầu Minh Đức đẩy Du Ánh Tuyết ra khỏi cửa, vốn dĩ cô còn muốn lý luận với anh ta nhưng khi nhìn thấy người đang đứng trước cửa thì lập tức ngăn người.

Vậy mà Ki ầu Vân Nhung lại đang đứng đây nhìn cô và Minh Đức cười mập mờ, nhưng mà...!đây vẫn chưa phải là chuyện quan trọng nhất.

Quan trọng nhất chính là...!Ki ầu Phong Khang cũng đang đứng ở cửa!

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết, đến mức cô cảm thấy cả da đầu mình đều sắp tê dại cả lên.

Ngay lập tức, Du Ánh Tuyết cúi đầu cần mẫn đi ra khỏi phòng Ki ầu Minh Đức.

Trong lòng lại vô cùng thấp thỏm, vừa rồi anh đứng ở trước cửa, có lẽ không nhìn thấy được những cảnh tượng bên trong đâu nhỉ? Hay là...!đều thấy hết rồi?

“À...”

Du Ánh Tuyết liếc nhìn Kiều Phong Khang, khẽ kéo môi muốn nói gì đó.

Thế nhưng Kiều Vân Nhung đã cắt lời trước, bà ta cất giọng cười nói: “Người tuổi trẻ bây giờ...!thật sự là không giống với thời đại trước của bác mà.

Ánh Tuyết, sau này những loại chuyện nhạy cảm như thế thì phải nhớ đóng cửa lại đấy, biết chưa?”

“Không phải vậy đâu ạ, bác hiểu lầm rồi.” Du Ánh Tuyết rất cố gắng giải thích, ánh mắt khẽ liếc sang nhìn Kiều Phong Khang.

Trên mặt anh không hề xuất hiện chút cảm xúc nào cả.

“Cháu đừng giải thích nữa, vừa rồi bác cũng đã nghe thấy và nhìn thấy hết rồi.

Bác chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cháu không nhận cũng không sao.

Cháu và Minh Đức sớm muộn gì cũng kết hôn thôi, loại chuyện này mọi người đều hiểu mà.

Phong Khang, em nói xem chị nói có đúng không? Chị nghe thằng hai nói bây giờ Ánh Tuyết và ở bên Minh Đức rồi, chị cảm thấy nếu như tình cảm của bọn họ tốt như vậy thì chị bằng em lót đường cho hai đứa đi, chuẩn bị hôn lễ cho tụi nó sớm một chút.

Ngộ nhỡ đến lúc có em bé thì cho dù có giết người cũng không ai ứng phó kịp đâu.”

Những lời nói cuối cùng của Kiều Vân Nhung là nói với Kiều Phong Khang.

“...”

Du Ánh Tuyết thật sự muốn trợn trắng mắt.

Bản lĩnh châm dầu vào lửa của Kiều Vân Nhung, cô luôn hiểu rất rõ.

Nhưng mà bây giờ lại kéo đến chuyện có em bé thì thật sự quá hoang đường rồi.

“Chuyện này em và anh hai không quan tâm lắm, cũng không làm phiền đến chị nhọc lòng đâu.” Rốt cuộc Kiều Phong Khang cũng mở miệng, sắc mặt gần như vô cùng khó coi khiến người khác kinh hồn bạt vía: “Còn chuyện có em bé thì sau này thật sự có rồi tính, em nhất định sẽ nói với chị trước tiên.”

Vừa dứt lời, chẳng những Du Ánh Tuyết sửng sốt mà ngay cả Kiều Vân Nhung cũng ngớ ngẩn.

Là ảo giác sao? Tại sao những lời này cảm thấy...! kỳ lạ chỗ nào vậy chứ?

Hôm nay, cả nhà vẫn phải ngủ theo thứ tự, Kiều Phong Khang ngủ xuống bên cạnh Tô Hoàng Quyên.

Du Ánh Tuyết khẽ liếc mắt nhìn anh, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Tô Hoàng Quyên và chú tư ở xéo đối diện..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Cần Gì Phải Miễn Cường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ba người đầu dừng dừng giống như chuyện tới hôm qua chưa từng phát sinh vậy, ngồi cùng nhau vô cùng hài hòa.

Kiêu Phong Khang cũng như thường lệ, anh không hề thay đổi sắc mặt với Tô Hoàng Quyên, đương nhiên bọn họ lại càng không cần vạch trần cô ta.

Thậm chí khi cô ta gấp thức ăn, anh cũng đều tiếp nhận tất cả, hoàn toàn không hề từ chối.

Du Ánh Tuyết không ngờ chú ba lại có thể đại lượng tha thứ như vậy, nhưng mà tại sao đổi lại là cô thì lại bị anh ghét bỏ chứ?

Đối đãi khác biệt, cũng quá rõ ràng rồi đấy!

Du Ánh Tuyết cảm thấy mình rất oan ức, cô cúi đầu bĩu môi ăn sáng.

“Cha mẹ, trùng hợp lần này mọi người đều ở đây, ngay cả Minh Đức cũng trở về rồi.”

Con thấy chuyện cử hành lễ đính hôn thằng bé và Du Ánh Tuyết có thể lập tức quyết định rồi đấy.” Bỗng nhiên Kiều Vân Nhung mở miệng, trong lòng thầm nghĩ ra chủ ý khác.

Du Ánh Tuyết vừa nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía Kiều Vân Nhung.

Bà ta có phải đã ăn cần quá mức rồi không? Sao cô luôn cảm thấy...! có gì kỳ lạ nhỉ.

Kiêu Minh Đức liếc nhìn Du Ánh Tuyết, ngón tay chọt chọt lên trán cô, hạ thấp giọng nói: “Về mặt của em như vậy là sao chứ? Đính hôn với anh mà khó chịu như vậy à?”

“...”

Du Ánh Tuyết buồn bực đẩy tay Kiều Minh Đức ra.

Sau đó, cô chỉ nghe thấy bà cụ tiếp lời: “Có thể thì đúng là có thể thật, nhưng mà bây giờ hai người chúng nó đều là người lớn cả rồi, nên để bọn họ tự quyết định thì sẽ tốt hơn.

Minh Đức, Ánh Tuyết, hai đứa cảm thấy thế nào?”

“...!À, cháu cảm thấy vẫn nên học xong đại học rồi hãy nói.” Du Ánh Tuyết không biết vì sao, theo bản năng lại từ chối trước.

Cô cắn cắn môi giống như muốn thuyết phục những người khác, cũng đồng thời thuyết phục bản thân mình, bổ sung một câu: “Dù sao thì tuổi tác của cháu và Minh Đức cũng không lớn, hơn nữa...!cháu sắp phải đi học rồi, bây giờ chúng ta cũng không có thời gian chuẩn bị những chuyện này.”

“Chính là tuổi không lớn lắm nên mới bảo hai đứa quyết định trước đó, sau này sợ sẽ phát sinh những thay đổi khác.” Kiều Vân Nhung tiếp lời: “Vả lại, chuyện đi làm thì không phải lý do đâu.

Hai đứa đều là thực tập sinh mà, cùng lắm thì nói với thằng ba, thằng tư một câu là được rồi.

Đi làm không quan trọng bằng việc đính hôn đâu, mọi người nói xem con nói có đúng không?”

Con gái lớn đã nói như vậy, bà cụ cũng cảm thấy có lý bèn quay sang nói với Kiều Minh Đức: “Minh Đức, cháu thì sao? Cháu nghĩ thế nào?”

Kiêu Minh Đức nhìn Du Ánh Tuyết, mím môi cố ý nói: “Cháu thì không có vấn đề gì cả, đều có thể.”

Du Ánh Tuyết quay mặt sang nháy mắt liên tục với anh ta, thế nhưng Kiều Minh Đức lại nghịch ngợm làm mặt quỷ với cô, cánh tay dài choàng qua vai cô rồi cười ha ha:

“Mặc dù không có vấn đề nhưng mà mọi chuyện của cháu đều nghe theo vợ tương lai, cô ấy nói được chính là được, không được chính là không được.

Hơn nữa, bây giờ cháu cũng không lớn lắm mà, nói không chừng sau này còn có thể tìm được người tốt hơn Du Ánh Tuyết đấy chứ.

Đến lúc đó, cháu xài cô ấy đến hỏng rồi thì vứt bỏ.

Em không có ý kiến gì chứ, Ánh Tuyết?”

“Nói sáng cái gì đấy? Thằng nhóc này!” Trần Ngọc Vân cầm đũa gõ lên sau ót anh ta một cái, nhẹ giọng khiển trách: “Ánh Tuyết là vợ tương lai của con nên đã sớm là người nhà họ Kiều chúng ta rồi, mặc dù bây giờ hai đứa chưa kết hôn nhưng con là đàn ông, phải có trách nhiệm với con bé.

Sau này cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì con cũng phải đối xử tốt với con bé, loại chuyện này không phải trò đùa đâu có biết không?”

“Mẹ, con biết rồi! Con chỉ đùa một chút thôi mà, chẳng lẽ mẹ lại tưởng thật sao.” Kiều Minh Đức tủi thân xoa ót.

Du Ánh Tuyết ở bên cạnh áy náy cúi đầu xuống, chột dạ không biết nên nói gì mới đúng.

Cô thật sự vô cùng chán ghét bản thân mình, cảm thấy mình rất quá đáng.

Rõ ràng mọi người đối xử với cô tốt như vậy, cho dù là Minh Đức, dì Vân hay chú hai nhưng mà bây giờ...!

Thế mà cô lại...!

Chuyện này có được xem như tri ân không mong báo đáp, thất tính bội nghĩa, vô sỉ hay không chứ?

“Cô gái tốt bên ngoài thật sự rất nhiều, so với Du Ánh Tuyết thì càng biết quan tâm, xinh đẹp và dịu dàng hơn.

Nếu như ngày nào đó cháu thật sự thích người khác thì cũng đừng cảm thấy áp lực quá.” Vào lúc này, đột nhiên Kiều Phong Khang mở miệng.

Ánh mắt anh nhàn nhạt quét qua Du Ánh Tuyết rồi sau đó dời lên người cháu mình: “Những loại chuyện như tình cảm thì không cần miễn cưỡng.”

Từ đầu đến cuối, giọng điệu của anh vô cùng thản nhiên nhẹ nhàng, gương mặt lại bình tĩnh giống như bản thân đang tường thuật một câu chuyện đơn giản mà thôi, không mang theo bất kỳ tình cảm riêng tư nào cả.

Tô Hoàng Quyên ngồi bên cạnh khẽ run lên, theo bản năng bàn tay cần đưa hơi siết chặt lại.

Du Ánh Tuyết buồm rồi nhếch miệng.

Dù sao thì trong mắt chú ba, ai cũng biết cách quan tâm, xinh đẹp và dịu dàng hơn mình.

Kiều Minh Đức ngậy thơ hỏi: “Chú ba, chú đang khích lệ cháu tìm những cô gái khác hả? Nếu như thật sự có một ngày cháu vứt bỏ Du Ánh Tuyết, chú không trách cháu à?”

“Nếu không có tình cảm thì cần gì cháu phải miễn cưỡng chứ?”

Kiều Minh Đức suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu, giống như anh ta cảm thấy chú ba nói rất có lý.

Sau đó, anh ta khẽ chớp chớp mắt, nhìn thấy Du Ánh Tuyết bĩu môi không vui.

“Em yên tâm đi, mặc dù anh có thể ra ngoài tìm nhiều cô gái khác nhưng mà ai bảo anh đã sớm trở thành người của em rồi chứ.

Sáng nay em cũng đã sàm sỡ anh rồi, vì thế em phải có trách nhiệm với anh cả đời đấy, có biết không?”

Kiêu Minh Đức vốn đang hi hi ha ha cười đùa, nhưng mà...!câu hỏi cuối cùng kia lại vô cùng nghiêm túc.

Sự nghiêm túc của anh ta khiến trái tim Du Ánh Tuyết thắt chặt lại, trong chớp mắt, cô cảm thấy nếu như mình thật sự phụ lòng anh ta thì thật sự rất đáng chết.

“Em...!em sàm sỡ anh khi nào chứ?”

Du Ánh Tuyết cố gắng đè nén sự khó chịu xuống đáy lòng, cố tình tỏ ra lạnh nhạt đẩy gương mặt anh ta ra xa.

“Đừng không thừa nhận, cô và chú ba đều đã thấy hết rồi.”

Cô trừng mắt: “Kiêu Minh Đức, anh...!da mặt của anh thật dày đấy.”

Hai người nói qua nói lại khiến cho các mọi người trên bàn ăn cũng vui vẻ yên tâm hơn.

Chỉ có một người nào đó...!toàn bộ quá trình, trong đáy mắt anh đều xuất hiện một nụ cười châm biếm.

Tô Hoàng Quyên vẫn luôn không nói một lời nào, cô ta thu hết tất cả những cảnh tượng này vào mắt, giả vờ hâm mộ Du Ánh Tuyết: “Hai người cãi nhau ồn ào như vậy thật đáng hâm mộ đấy, tôi thấy tình cảm của hai người tốt như vậy, chỉ sợ đã không xem người khác vào mắt nữa rồi, chi bằng đính hôn luôn đi.”

“Dì Ánh Tuyết, dì nói vậy là không đúng rồi.”

Chẳng phải quan hệ của dì và chú ba cũng rất tốt đó sao, hai người vẫn chưa đính hôn mà.

Theo cháu thấy, dù sao thì dì cũng đã trở thành người của chú ba rồi, chi bằng hai người làm đám cưới trước đi.” Kiêu Minh Đức cười cười hi

hì trả lời Tô Hoàng Quyên.

Tô Hoàng Quyên then thùng liếc nhìn Kiêu Phong Khang, thế nhưng anh lại lạnh nhạt nói: “Cô ta trở thành người của chú từ khi nào vậy?”

Trước mặt nhiều người như vậy nhưng anh lại không hề do dự bác bỏ lời nói của Kiêu Minh Đức khiến Tô Hoàng Quyên không xuống đài được, về then thùng trên mặt cô ta lập tức chuyển thành lúng túng.

Tầm mắt của Kiêu Minh Đức nhìn về phía Tô Hoàng Quyên, cách một bàn ăn hạ giọng nói với Kiêu Phong Khang: “Chú ba, chú còn để lại chứng cứ nữa mà, sao lại chối chứ?”

“Chứng cứ gì? Minh Đức, cháu đang nói gì đấy? Nói lớn tiếng một chút cho hai người già này nghe xem.” Bà cụ lên tiếng hỏi.

“Bà nội, không có gì, không có gì.

Có nói thì bà cũng không biết đâu ạ.” Minh Đức cười cười khoát tay nói.

Nhưng mà...!lời nói của Kiêu Minh Đức khi này đã được bốn anh em nhà họ Kiêu, còn có Du Ánh Tuyết và Kiêu Thanh Hằng nghe được, bọn họ đồng loạt ném ánh mắt về phía Tô Hoàng Quyên.

Ngay lập tức, cả đám người chỉ thấy trên cổ Tô Hoàng Quyên ẩn hiện một dấu vết màu đỏ nho nhỏ dưới cổ áo sơ mi.

Đương nhiên Du Ánh Tuyết và Kiêu Phong Khang biết đây là dấu vết gì, có lẽ hôm qua cảm xúc của cô ta và Kiêu Quốc Thiên mãnh liệt quá nên lưu lại tội chứng.

Kiêu Quốc Thiên vừa liếc mắt nhìn sang thì sắc mặt lập tức thay đổi, gương mặt nhỏ nhắn của Tô Hoàng Quyên cũng trắng bệch, chột dạ đến mức không thể cầm đũa được nữa.

Kiêu Thanh Hằng khó chịu cau mày, lập tức đứng lên nói: “Cậu ba, tối hôm qua cậu và dì Ánh Tuyết ngủ chung một phòng sao?”

Trước nay, cô ta luôn là cô công chúa nhỏ của căn nhà này, tính tình tự do phóng khoáng, có gì đâu trực tiếp hỏi ra miệng.

Đối mặt với sự chất vấn này, Kiều Phong Khang khẽ hớp một ngụm cháo, chậm rãi nói: “Không có, đó không phải là công lao của cậu.”

Nhìn thái độ trấn định, dừng dừng, không thêm quan tâm của anh thì Du Ánh Tuyết biết chú ba không hề để ý đến chuyện này một chút nào cả.

Trong lòng Tô Hoàng Quyên thầm phát hoảng, âm thầm nguyền rủa Kiều Quốc Thiên một trận.

Kiều Quốc Thiên để lại không ít dấu vết trên người cô ta, sáng nay cô ta đã rất cố gắng lấy cổ áo và tóc che lại.

Hơn nữa, tối hôm qua còn cố ý chườm nước nóng suốt một đêm, hy vọng sáng nay có thể đỡ hơn.

Nhưng mà...!

Không ngờ vẫn còn giữ lại một chút dấu vết, khiến cho Kiều Minh Đức nhanh mắt thấy được.

“Phong Khang, anh tuyệt đối đừng hiểu lầm...”

Cô ta muốn giải thích.

“Vậy thì kỳ lạ nhỉ, chẳng lẽ tối qua có người khác thay thế cậu ba sao?”

Kiều Thanh Hằng lập tức tiếp lời, trong giọng nói lộ rõ chút hả hê, cười trên sự đau khổ của người khác, khiến cho Tô Hoàng Quyên luống cuống tay chân, vô cùng lúng túng.

Kiều Thanh Hằng coi trời bằng vung, gan còn lớn hơn cả ngày thường, chuyện gì cũng dám nói.

Trong lòng Du Ánh Tuyết thẫn thờ, thấy Tô Hoàng Quyên như vậy, đột nhiên tâm trạng cô có chút buồn phiền.

Nếu như mình và chú ba cứ tiếp tục như vậy thì có phải tình cảnh bây giờ của Tô Hoàng Quyên chính là cảnh tượng trong tương lai của cô hay không? Nếu như Kiều Thanh Hằng biết được chuyện của cô và chú ba tối hôm qua...!thì nhất định cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Không phải, Thanh Hằng, cháu đừng có nói bậy...”

Trước nay Tô Hoàng Quyên chưa từng bị nhục nhã như vậy, hàng lông mi cong dài của cô ta khẽ rũ xuống, phủ lên một lớp sương mù nhàn nhạt..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Mật Mát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô ta đặt bàn tay đang siết chặt của mình xuống bàn, phải một lúc sau mới nói lỏng ra từ từ.

H ồi lâu, cô ta mới nhếch môi, gượng cười, gấp khăn ăn lại đặt lên bàn một cách trang nhã nhất có thể.

Sau đó đứng dậy chào tạm biệt với hai vị phụ huynh: "Xin lỗi hai bác, cháu nhớ đài truyền hình còn có chuyện, không cùng mọi người ăn bữa sáng được nữa."

"Hoàng Quyên..."

Bà cụ đứng dậy và muốn giữ cô ta lại, nhưng Tô Hoàng Quyên đã quay lưng bỏ đi.

Lúc đầu, cô ta có thể đi chậm và duyên dáng, nhưng cuối cùng cô ta đã chạy ra ngoài một cách ngượng ngùng trên đôi giày cao gót.

Ông cụ nghiêm mặt nhăn mày, tức giận nhìn về phía người khởi xướng: "Nói cái gì vậy? Khi dễ người khác như thế này tôi vẫn nói sao với người ta đây?"

"Đúng vậy, Phong Khang, chuyện này em quá đáng quá."

Hoàng Quyên toàn tâm toàn ý với em, đến nhà họ Kiều chúng ta còn tặng quà cho mọi người để lấy lòng, đi đâu này không phải là vì em sao? Em không cảm ơn thì thôi còn làm người ta mất mặt trước mặt mọi người nữa? Cô ấy còn trẻ, có năng lực lại xinh đẹp, nếu không thật sự thích em thì sao lại hết lần này đến lần khác chịu ủy khuất như vậy chứ? Kiều Vũ Nhung lên giọng quở trách, tất cả mọi lời nói đầu là nói đỡ cho Tô Hoàng Quyên.

Du Ánh Tuyết nghĩ, nếu không phải cảnh Tô Hoàng Quyên và chú tư tối hôm qua, cô đã tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy, cô sẽ cảm thấy lời nói của bác cả cũng khá có lý.

Đối với những lời căn nhắc của Ki ều Vũ Nhung, ánh mắt Ki ều Phong Khang hiện lên vẻ lạnh lùng: "Em không phải trẻ con, chuyện tình cảm trong lòng em biết rõ.

Chị đừng làm quá lên như vậy."

Hai chữ "làm quá", anh chỉ thuận miệng nói ra, nhưng lại khiến trong lòng Ki ều Vũ Nhung trở nên h ẫi hớp, bàn tay đang c ần dừa không khỏi siết chặt.

Bà ta chỉ dám liếc nhìn anh, vì sợ rằng anh có thể nhìn thấu tâm tư của mình.

Ba anh em này không dễ dàng đối phó, bà ta vẫn luôn biết đi ầu đó.

Nếu không thì tập đoàn Ki ều Thanh sẽ không mở rộng quy mô lớn như bây giờ.

Thu lại những suy nghĩ trong đ ầu, Ki ều Vũ Nhung rút khăn ăn một cách tao nhã r ồi nói: "Chị có làm quá gì đâu, chị chỉ quan tâm em thôi."

Ki ều Phong Khang chậm rãi đặt dừa xuống, tao nhã dùng khăn ăn lau miệng r ồi mới nói: "Tóm lại, ngày nào đó em sẽ kết hôn, người phụ nữ em muốn lấy sẽ không bao giờ là cô ta."

Giọng điệu cứng rắn của anh khiến Ki ều Vũ Nhung và Ki ều Quốc Thiên đ ồng thời cau mày.

"Trưa nay em phải bay, em đi trước đây." Ki ều Phong Khang đứng lên, hiển nhiên không có ý định tiếp tục đ ề tài này với Ki ều Vũ Nhung.

Anh nhẹ nhàng đi v ề hướng hai ông bà cụ, thấp giọng chào tạm biệt bọn họ, sau đó gật đ ầu chào tạm biệt với mọi người, lấy áo khoác từ tay người

giúp việc r ồi bước đi.

Du Ánh Tuyết chỉ lẳng lắg nhìn vào bóng lưng của người đàn ông mà thôi.

Nhìn qua r ồi nhìn lại, sau đó nhin không được nhìn qua tiếp.

Anh không h ềngỏảnh lại mà đi một đường bước thẳng lên xe.

Tiếng g ầm rú của xe vang lên, anh đã bỏ đi.

Tâm trạng trở nên ảm đạm một chút, trái tim cô có chút khó chịu, cô thực sự không muốn thừa nhận đi ầu đó, nhưng...!nhưng rõ ràng đó là cảm giác mất mát.

Du Ánh Tuyết quay lại ăn cháo tôm một cách chán nản.

So với vẻ ngoài luôn thoải mái tự tại của anh, cô đột nhiên cảm thấy ánh mắt lưu luyến vừa r ồi của mình có chút bu ồn cười.

Anh ấy đi thoải mái như vậy, tại sao mình lại lưu luyến chứ?

Bọn họ có liên quan gì với nhau đâu, đúng không?

Một lúc sau, Du Ánh Tuyết đi theo một nhà Kì ầu Nam Thành nói lời tạm biệt với ông bà cụ để về nhà.

Lúc lên xe, Du Ánh Tuyết vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn dòng xe cộ tấp nập trên phố.

Thỉnh thoảng ánh mắt lại rơi vào chiếc điện thoại trên tay.

Điện thoại di động vẫn không đồ chuông, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Anh đã đi công tác r ồi sao? Có lẽ bây giờ đã ở trên máy bay r ồi nhỉ?

Du Ánh Tuyết thở dài lắc đầu, không cho phép đầu óc mình suy nghĩ nữa.

Chú ba không đi công tác thì liên quan gì đến mình? Cô nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ?

“Có tâm sự à?”

Kiêu Minh Đức nheo mắt nhìn cô dò xét.

Du Ánh Tuyết hoàn hồn, anh ta cứ nhìn vào mắt cô khiến cô chột dạ không thôi.

Cô đặt điện thoại lại vào túi và lắc đầu: "Không, em thì có tâm sự gì chứ?"

Kiêu Minh Đức búng ngón tay lên trán cô: "Tốt hơn hết là đừng nghĩ đến những người đàn ông khác."

Trái tim Du Ánh Tuyết khẽ hẫng một nhịp, trừng mắt nhìn anh ta giả vờ khó chịu: "Anh nói gì vậy? Em thì có thể nghĩ đến người đàn ông nào khác chứ?"

Kiêu Minh Đức nắm lấy cổ tay cô, muốn xắn tay áo lên.

Cô bàng hoàng, sắc mặt lập tức thay đổi, theo bản năng định vùng ra khỏi tay anh ta nhưng lại bị anh ta giữ chặt lại bằng một tay, tay kia kéo tay áo sơ mi của cô lên.

“Em lại đeo cái này.” Anh ta gõ ngón tay, làm bộ không vui: “Ánh Tuyết, không phải vừa rồi em suy nghĩ về người tặng cái này cho em đấy chứ? Nếu là thật thì anh sẽ nổi máu ghen đấy.”

"..."

Trái tim Du Ánh Tuyết càng thêm bối rối, chỉ cảm thấy vòng tay trên tay trở nên rất nóng.

Bộ dạng nửa thật nửa giả của anh ta khiến cô càng thêm không chắc liệu anh ta có thực sự biết đi đâu gì đó hay không.

"Đừng nói nhảm nữa, mọi người nghe thấy đấy..."

Cô liếm đôi môi khô khốc của mình rồi mở miệng nói, rút tay anh ta ra và xắn tay áo xuống.

Trần Ngọc Vân ở phía trước quay đầu lại nói: "Minh Đức, con cũng đừng ăn hiếp Ánh Tuyết, không phải người ta chỉ tặng một đồ vật nhỏ thôi sao.

Làm đàn ông mà cứ ghen tị không đúng chỗ như vậy mà rất nhỏ mọn đấy."

Khi Minh Đức không vui nói: "Mẹ, rốt cuộc con là con ruột của mẹ hay Ánh Tuyết là con ruột của mẹ vậy, mẹ cứ bênh cô ấy thôi."

"Đó là vì mẹ hiểu Ánh Tuyết.

Con thực sự nghĩ Ánh Tuyết là cô gái bình thường như những cô gái ngoài kia sao? Ánh Tuyết rất trong sáng, ngay cả bạn bè là đàn ông cũng chỉ có vài người mà.

Con đừng có mà bắt nạt con bé mãi thế."

Khi Minh Đức cong môi: "Mẹ nói cũng đúng.

Ánh Tuyết không giống với những người phụ nữ khác."

Nói xong, anh ta như trẻ con tựa vào vai Du Ánh Tuyết: "Mặc dù như thế nào thì em cũng là người của anh, anh là người của em.

Em không được vứt bỏ anh, anh sẽ cứ quấn lấy em đấy."

Du Ánh Tuyết cúi đầu nhìn anh ta, sau đó lại nhìn dì Vân trước mặt, chỉ cảm thấy lòng càng ngày càng nặng trĩu...!

Trong mắt họ, cô cái gì cũng tốt, nhưng họ không biết, cô thật sự đã khiến bọn họ thất vọng rồi...

Nếu mình không giữ khoảng cách với chú ba thì đi đâu gì sẽ chờ đợi cô ở phía trước đây? Sự thất vọng và buồn bã của mọi người đúng không?

Cô tàn nhẫn đến mức nào khi làm tổn thương bao nhiêu người đối xử tốt với mình?

Những suy nghĩ ngổn ngang cứ bủa vây cô trên đường về nhà.

Trong đầu cô cứ thoáng chốc lại hiện lên hình ảnh Kiều Minh Đức, thoáng chốc lại là chú ba, khiến cô đau đầu kinh khủng.

Ăn trưa xong, cô cuộn mình trên giường đi ngủ một giấc.

Nhưng mà cô vẫn không ngủ được.

Lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Trên màn hình là số của thư ký Lý Thanh, không phải Lý Thanh nên đi công tác với anh sao? Chẳng lẽ là...!

“A lô.” Sau khi đi đầu chỉnh lại hơi thở, cô trả lời điện thoại.

"Ánh Tuyết, cô đang ở đâu? Tổng giám đốc Khang để quên một tập tài liệu ở nhà, cô đi lấy giúp tôi được không? Tôi sẽ gửi địa chỉ nhà anh ấy cho cô." Giọng của Lý Thanh từ đầu dây bên kia truyền đến.

Không ai biết địa chỉ nhà anh rõ hơn cô cả.

Tất nhiên cô sẽ không nói đi đâu này, chỉ nói: "Được rồi, tôi đến đó ngay.

Gửi ở đâu?"

“Chúng ta hãy gặp trực tiếp ở sân bay nhé.” Lý Thanh dừng một chút, như thể nhìn thời gian ở đó, nói: “Cô phải nhanh lên, chúng tôi chỉ còn hơn một tiếng nữa là phải rời đi rồi.”

Chúng tôi...!

Vì vậy, anh vẫn chưa rời đi sao?

Thế nhưng Du Ánh Tuyết không dám hỏi câu này.

Chỉ nói: "Được rồi, tôi biết rồi."

Bên kia, Lý Thanh bận rộn đến mức muốn phân thân, cũng không đợi cô nói thêm gì mà đã lập tức cúp máy.

Quá gấp gáp nên Du Ánh Tuyết cũng không dám chậm trễ nửa phút, vội vàng thay quần áo chạy ra khỏi phòng.

Kiêu Minh Đức đang uống nước trong đại sảnh, thấy cô vội vàng, anh ta chặn cô lại hỏi: "Sao em vội vàng vậy?"

"Quay về em sẽ nói.

Ở công ty có chuyện gấp, em phải đến đó trước."

Cô thoát ra khỏi tay anh ta và chạy đi.

Kiêu Minh Đức còn muốn nói tiễn cô, cần lấy chìa khóa xe đuổi ra ngoài nhưng cô đã lên taxi rồi.

Lúc Du Ánh Tuyết đến, thì Lý đã tìm được tài liệu và đứng đợi ở đó.

Người lái xe vội đưa cô đến sân bay.

Du Ánh Tuyết vừa cần tập tài liệu vừa gọi cho Lý Thanh.

"Thư ký Thanh, cô đang ở đâu? Tôi đang ở sân bay."

"Cô nói địa điểm đi, tôi sẽ qua lấy."

Du Ánh Tuyết báo cáo vị trí và chờ đợi.

Biết đi đâu này là sai, nhưng với một đôi mắt, cô đã vô thức nhìn quanh sân bay không lờ mờ tìm một bóng hình.

Thư ký Thanh vẫn chưa rời đi, nếu như vậy thì bây giờ anh nhất định phải đang ở sân bay đúng không?

Nhưng mà dường như anh không muốn nói lời tạm biệt với cô.

Lúc này, trong toàn bộ phòng chờ chỉ còn lại cô và Kiều Phong Khang.

Cô ngẩng xuống để tập tài liệu lên bàn rồi ánh mắt bất giác rơi vào bóng lưng của anh.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào kéo dài bóng anh.

Cô không biết là mắc xích nào bị sai, liệu cô và chú ba có sai không?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Tự Gánh Lấy Hậu Quả

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rõ ràng... mình là vợ chưa cưới của Minh Đức.

Buồn rầu, sầu lo, rối rắm, mờ mịt, nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen vào nhau.

"Nhìn gì vậy?"

Đang lúc miên man suy nghĩ thì một giọng nói vang lên.

Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt của anh.

Cô sửng sốt, dời tầm mắt, dùng ngón tay gõ nhẹ lên tài liệu: "Chú xem có phải cháu lấy đúng tài liệu không."

Kiều Phong Khang nhàn nhã dứt tay vào túi, sải bước đi tới.

Lúc tiến lại gần, anh từ tốn liếc nhìn cô trước khi lôi tập tài liệu ra, tùy tiện nhìn thoáng qua rồi gật đầu: "Ừ, đúng rồi."

Du Ánh Tuyết đứng dậy: "Tài liệu đã đưa tới rồi, vậy... chú ba, cháu về trước đây."

Đi sao?

Ánh mắt của Kiều Phong Khang rơi trên mặt cô, sự ám muội trong mắt như đang dâng lên: "Không có chuyện gì muốn nói với chú sao?"

Nói?

Nói cái gì?

Trong lòng Du Ánh Tuyết thật sự có nhiều điều để giải bày.

Thế nhưng những lời mà Minh Đức nói với cô sáng nay khi về nhà, những hy vọng mà dì Vân đặt trên người cô vẫn còn đang văng vẳng trong tai cô, kìm nén cô, khiến cho những lời định nói ra đều bị dằn nén vào một vị trí sâu nhất trong lòng.

“Đương nhiên là có.” Cô ngẩng đầu nhếch môi dưới ánh mắt mong đợi của Kiều Phong Khang: “Chú ba, lên đường bình an.”

Biểu cảm rõ ràng của anh tan chảy trên khuôn mặt anh.

Cô nhóc này đang đùa anh sao?

“Ngoại trừ câu này ra.” Ánh mắt anh trở nên nghiêm túc hơn.

Anh di chuyển lại gần hơn.

"..."

Hơi thở của anh xông tới khiến trái tim của Du Ánh Tuyết đập nhanh hơn, nhưng cô chỉ có thể cúi đầu lắc đầu.

Kiều Phong Khang ngẩng mặt lên liếc mắt nhìn cô: "Lần này, tôi có thể sẽ không trở lại cho tới khi em tự nguyện."

Quả nhiên là lâu như vậy...

Hàng lông mi của Du Ánh Tuyết hạ xuống, những gợn sóng trong mắt cô bắt đầu trào dâng.

Kiều Phong Khang cũng nắm bắt được từng chi tiết nhỏ này, anh trầm giọng hỏi: "Không nhớ sao?"

“Không có.” Giọng nói của cô vang lên một cách bướng bỉnh, không muốn thừa nhận.

Ngoài miệng thì nói không có nhưng giọng điệu thì lại vô cùng rõ ràng.

Lúc trước khi anh đi công tác cũng vậy, một tháng ở trong biệt thự cũng cứ ngây ngốc mất vài ngày.

Dự đoán được câu trả lời này sớm hơn, Kiều Phong Khang không tức giận mà bất lực mỉm cười.

Ngón tay cái thô ráp khế vuốt ve gò má của cô: "Có lẽ, chỉ có tôi luyện tiếc không nở thôi nhỉ?"

Giọng điệu chua xót và mê đắm khiến cho đôi mắt của Du Ánh Tuyết lại gọn sáng.

Ngón tay anh để lại trên má cô một luồng nhiệt nóng bỏng, khiến người ta tham lam mà chìm đắm vào.

Khi nghĩ đến Minh Đức, cô thực sự sợ cảm giác này.

Sợ rằng một ngày nào đó, sau khi chìm vào sự ấm áp của anh, cô sẽ không có cách nào thoát ra được, giống như bản thân đang đứng trên vách núi, không cẩn thận là sẽ ngã tan thành ngàn mảnh.

Cô hít một hơi thật sâu và lấy bàn tay của anh ra.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng rũ hàng lông mi đang run rẩy kịch liệt.

Anh có thể thấy rõ sự phản kháng và hoảng sợ của người phụ nữ trước mặt mình.

Đôi mắt anh híp lại, ngay sau đó lập tức nắm lấy cổ tay của cô.

Tay của cô mảnh mai, nhỏ nhắn, mềm mại và tinh xảo, nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Anh nhìn cô thật lâu, cô cũng nhìn anh, trái tim trong lồng ngực đang đập phồng nhanh hơn bình thường.

Kiều Phong Khang không chịu nổi nữa, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Đôi môi mềm mại của người đàn ông áp lên môi cô, mặc dù họ đã hôn nhau nhiều lần, hơn nữa còn mới đêm qua, họ đã hôn đi hôn lại.

Nhưng vào lúc này, khi họ chạm vào nhau lần nữa, họ vẫn cảm thấy một sự căm dỗ xúa động đang trào dâng.

Nhưng tình huống này chỉ kéo dài vài giây, Du Ánh Tuyết như chợt bừng tỉnh, vùng vẫy, quay mặt tránh đi nụ hôn của anh.

Kiêu Phong Khang sửng sốt, cau mày nhìn cô chằm chằm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, nụ hôn của anh lại rơi xuống.

"Chú ba..."

Cô đột nhiên kêu lên một tiếng, ngón tay đặt tay vai anh: "Rốt cuộc chúng ta đang làm gì thế này?"

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng xen lẫn cảm giác tội lỗi và lo lắng, cùng với một chút mờ mịt bối rối.

Kiêu Phong Khang biết trong lòng cô đang nghĩ gì, anh ôm chặt lấy eo cô từ phía sau: "Em nghĩ thế nào?"

"...Cháu không biết." Cô ừ ừ lắc đầu: "Cháu chỉ biết rằng chúng ta làm việc này là sai.

Chú ba, chú là bạn trai của cô Hoàng Quyên, còn cháu..."

"Tôi nghĩ rằng sang nay tôi đã xác định rõ mối quan hệ với cô ta vào sáng nay rồi." Anh ngắt lời cô, để cho cô đối mặt với anh: "Ánh Tuyết! Em còn không hiểu sao? Cô ta không phải bạn gái của tôi, lại càng không phải vợ sắp cưới của tôi.

Tôi không bao giờ lấy cô ta đâu!"

Nếu một ngày nào đó, anh thật sự muốn kết hôn với một người phụ nữ thì người đó sẽ không ai khác ngoài cô, không có một ai khác.

Sự kiên định trong mắt anh thật sự không hề lừa dối.

Du Ánh Tuyết đã tin, cô đã không còn suy nghĩ về lý do tại sao anh lại tỏ tình với Tô Hoàng Quyên trong đêm đó.

Chỉ là...

"Cho dù cô ấy không phải là bạn gái của chú, nhưng cháu đã có bạn trai, có chồng sắp cưới.

Chú Ba, những gì chúng ta đang làm bây giờ đang làm tổn thương Minh Đức.

Chúng ta như thế này thì có khác gì chuyện cô Hoàng Quyên và chú tư vụng trộm với nhau đâu?"

Không, không phải là yêu đương vụng trộm, thật ra thì bọn họ không phải vụng trộm, chỉ có cô thôi.

Họ đều độc thân, họ làm gì cũng có thể bào chữa được, nhưng chỉ có cô...

Chỉ có cô là đã có bạn trai.

Hơn nữa, đối tượng yêu đương vụng trộm lại là chú của bạn trai, chuyện này trở trên đến mức nào chứ?

Cô không thể tưởng tượng được hậu quả sẽ ra sao nếu Minh Đức biết chuyện này.

Anh ấy đối xử tốt với mình như vậy, nhưng cô lại trả ơn anh ấy như thế này, anh ấy sẽ suy sụp, đúng không?

"Đúng, e nói đúng.

Chúng ta đang yêu đương vụng trộm.

Tuy nhiên tôi không quan tâm đến việc yêu đương vụng trộm với em.

Hơn nữa, Ánh Tuyết, em nghe cho kỹ đây, vì cuộc yêu đương vụng trộm này đã bắt đầu rồi, tôi không có ý định để nó kết thúc như thế này đâu.”

Lời nói của anh vừa hùng hồn mạnh mẽ, lại vừa bá đạo ngang ngược.

Giống như anh là chúa tể của thế giới này, đứng ở vị trí cao cao tại thượng, không ai có thể từ chối lời nói của anh được.

Còn cô chỉ là một con người phàm trần.

Trái tim Du Ánh Tuyết khẽ run lên.

Có lẽ chỉ có người đàn ông này mới có thể nói bốn chữ “yêu đương vụng trộm” một cách tự tin hùng hồn như vậy.

Nhưng cô thì khác, cô không có những phẩm chất tâm lý mạnh mẽ như anh.

"Tổng giám đốc, chúng ta nên đi thôi."

Đúng lúc này, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra.

Lý Thanh vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy hai người trong tư thế thân mật như vậy.

Những tin đồn trong công ty đó cô ta không rõ lắm.

Hơn nữa, tổng giám đốc chuyên Tiêu Ngọc Trang đi như vậy, đi đâu này lại càng cho thấy mối quan hệ giữa hai người họ là không bình thường.

Nhưng bây giờ được tận mắt chứng kiến thì lại là chuyện khác.

Nghe thấy tiếng động, Du Ánh Tuyết vô thức nhìn qua, khi nhìn thấy thư ký Thanh, trên mặt cô thoáng hiện một tia bất an.

Cô theo bản năng muốn thoát khỏi vòng tay của Kiều Phong Khang.

Trước đây, thư ký Thanh đã nhiều lần ra lệnh cho cô không được quấy rầy cấp trên, lúc đó cô còn không thừa nhận, nhưng bây giờ lại xảy ra tình huống này.

Bàn tay đang ôm eo cô lại dùng sức siết chặt eo cô hơn.

Ánh mắt phức tạp sâu thẳm không ngừng nhìn chăm chăm cô, nhưng anh lại nói với Lý Thanh đang đứng ở cửa: "Cô đi ra ngoài trước đi!"

"Vâng, tổng giám đốc."

Dù sao cũng đã nhìn thấy một cảnh tượng hơi khủng khiếp, cho nên trong lòng Lý Thanh hơi bị sốc, nhưng cô ta đã nhanh chóng khôi phục lại tình trạng ban đầu.

Cô ta trả lời xong rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Không ngờ một con nhóc mười tám tuổi lại không đơn giản như vậy.

Ngày đầu tiên khi cô ta vào công ty, cô ta hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

Có ai ngờ một người đàn ông trưởng thành ba mươi tuổi lại có suy nghĩ như vậy đối với một cô gái mười tám tuổi chứ?

Sau khi Lý Thanh đóng cửa đi ra ngoài, Du Ánh Tuyết vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

"Chú ba, đã đến giờ chú lên máy bay rồi."

Cô thúc giục một tiếng, cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh.

Nếu cứ ôm như thế này, cô lại sợ mình sẽ giống như tối hôm qua mất thôi.

"Vội vã bảo tôi đi như vậy sao?"

Giọng nói Ki ầu Phong Khang hơi ám muội, anh tập trung nhìn cô, như đang muốn chạm khắc người cô vào trong xương tủy.

Du Ánh Tuyết có chút không tự nhiên khi bị anh nhìn như vậy, ánh mắt cô chỉ nhìn anh trong một giây, cuối cùng không nhin được lửa đốt trong lòng nên vội vàng tránh ra.

Hôm nay Du Ánh Tuyết mặc áo sơ mi trắng cùng với quần denim, trông khá trẻ trung và xinh đẹp.

Với một ngón tay dài, anh móc chiếc áo dây ra khỏi vai cô.

Trước khi cô kịp phản ứng, ngón tay dài đã bắt đầu cởi chiếc cúc áo sơ mi đầu tiên giữa cổ cô.

"Chú ba, chú làm gì vậy?"

Đây là phòng chờ của sân bay!

Anh thật sự quá to gan.

Du Ánh Tuyết cố gắng phản kháng trong vòng tay của anh.

Nhưng nếu Ki ầu Phong Khang thực sự muốn làm gì đó thì cô có thể chống cự được sao? Bàn tay không yên phận lập tức nắm lấy tay cô, kéo tay cô ra phía sau lưng.

Đợi khi cô hoàn hồn, cô cảm thấy lồng ngực lạnh toát, ba chiếc cúc áo đã được bung ra.

Một vùng da trắng như tuyết lập tức lộ ra trong không trung.

Vừa căng bóng vừa đầy đặn như muốn trào ra khỏi chiếc áo ngực màu hồng, đôi mắt này khiến dây thần kinh của anh căng lên, đôi mắt phượng cũng bắt đầu đỏ au, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Anh đã có vài lần được chiêm ngưỡng cơ thể của cô nhưng mỗi lần như vậy, sự tươi mới không bao giờ phai nhạt, ngược lại, sự mới lạ mà nó

mang lại cho anh càng mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Đồ yêu tinh nhỏ.

"Chú chuẩn bị lên máy bay rồi, còn muốn làm gì nữa?"

Du Ánh Tuyết vừa xấu hổ vừa lo lắng, vừa oán trách vừa vùng vẫy, khuôn mặt đỏ bừng luống cuống quay đi chỗ khác.

Nếu có ai đó xông vào và thấy bộ dạng lúc này của họ, vậy thì cô còn mặt mũi nào gặp người khác nữa chứ?

"Em nghĩ tôi muốn làm gì?"

Kiêu Phong Khang nheo mắt tinh nghịch nhìn cô: "Hay em muốn làm ở đây?"

Hả?

Những lời nói này lại khiến khuôn mặt Du Ánh Tuyết càng đỏ hơn, cô xấu hổ nói: "Không, không có..."

"Nhưng tôi rất muốn em..."

Hai tay anh giữ chặt tay cô, không cho cô nhúc nhích, cô chỉ có thể ngượng ngùng gọi anh: "Chú ba..."

Anh lại tỏ ra nguy hiểm, tiếp tục nói: "Đừng tìm Minh Đức làm mấy chuyện quá giới hạn, nếu không thì... tự gánh lấy hậu quả đấy."

Lúc này Du Ánh Tuyết mới chợt tỉnh ngộ.

Hóa ra cái mà anh gọi là chuyện buổi sáng cơ bản là chuyện cô bị Minh Đức đè xuống giường vào sáng nay.

Như vậy thì, anh cố tình để lại dấu vết trên người mình chính là để phòng ngừa cô và Minh Đức làm chuyện đó trên giường sao?

"Cháu và Minh Đức mới không...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Bức Ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Ánh Tuyết vô thức lẩm bẩm.

Trước ánh mắt bốn cột của anh, cô bỗng giật mình, nuốt lại những gì chuẩn bị nói ra.

Ánh Tuyết ơi Ánh Tuyết à, mình và Minh Đức có chuyện gì thì cũng đâu cần phải giải thích rõ ràng cho Kiều Phong Khang chứ?

Cô lắc đầu, cố gắng bỏ qua những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, đổ mặt chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Cuối cùng, Kiều Phong Khang cũng kéo cô gái đang đổ mặt ra khỏi phòng chờ máy bay.

Mặc dù một màn vừa rồi không có người ngoài nhìn thấy nhưng cô vẫn chột dạ không dám ngẩng đầu nhìn ai, đặc biệt là thư ký Thanh.

Nếu mọi người biết rằng cô không chỉ gọi anh là chú ba, mà cô còn là vợ chưa cưới của cháu trai anh, chắc chắn mọi người sẽ tỏ ra coi thường cô.

Cô thực sự không thể tưởng tượng nổi cảm giác bị chỉ trích và coi thường.

Kiều Minh Đức đang làm việc chăm chỉ để tiêu hóa công việc mới mà anh ta sẽ đảm nhận vào tuần tới.

Ở nơi làm việc, anh ta chỉ là một con ma mới không hơn không kém.

Khi còn đi học, anh ta đã quen với tính cách lười biếng, vì thế khi đi làm, anh ta khó có thể sớm bỏ được thói quen xấu đó.

Ngay cả mái tóc cũng trở thành màu đen truyền thống và cứng nhắc nhất, cố gắng phù hợp với hình ảnh của công ty.

Anh ta rất ngưỡng mộ chú ba, và đương nhiên trong công ty thì Kiều Phong Khang chính là tấm gương sáng cho mọi người noi theo.

Khi đang làm việc chăm chỉ thì chuông điện thoại reo lên.

Anh ta vừa viết viết vừa chạm vào điện thoại và áp vào tai.

"Alo, Minh Đức, là mình đây."

Đầu dây bên kia là một người bạn tốt, à không, là một người bạn xấu tính, cậu ấm nhà họ Phan, Phan Chí Cường.

"Có chuyện gì thì nói mau đi, tôi ở đây rất bận."

"Cô dâu nhỏ nhà cậu, chính là Du gì gì đó, hôm nay mặc áo sơ mi trắng, quần denim và mang một đôi boots ngắn màu đen."

Kiều Minh Đức nghĩ lại hình ảnh lúc anh gặp cô đi ra ngoài ngày hôm nay, sau đó gật đầu: "Đúng vậy, sao thế, cậu gặp cô ấy sao?"

"Không sai." Phan Chí Cường dừng lại một lát: "Bây giờ mình đang ở sân bay, đúng lúc gặp cô ấy."

"Sân bay?"

Kiều Minh Đức nghi hoặc, không phải cô nói ở công ty có chuyện gấp sao? "Làm sao cô ấy lại có thể đến sân bay?"

"..."

Phan Chí Cường dường như muốn nói gì đó, nhưng lại do dự, thờ dãi nói: "Quên đi, quên đi, cúp máy đây."

"Sao lại nói một nửa rồi thôi, cậu cố tình lừa tôi đúng không? Này, hôm nay cậu không kể hết chuyện cho tôi, tôi sẽ ra sân bay tìm cậu ngay lập tức"

đấy." Kiều Minh Đức vút cây bút trên tay xuống, đối với chuyện liên quan đến Du Ánh Tuyết, anh ta nhất định phải nghe cho hết.

Đó là người phụ nữ của mình, quan tâm cô là điều cần thiết mà.

"Tôi không nói hết cũng là muốn tốt cho cậu thôi."

"Thôi cảm ơn, mau nói nhanh đi." Kiều Minh Đức sốt ruột thúc giục.

"Tôi... tôi vừa nhìn thấy cô ấy ở cùng với chú ba của cậu." Cuối cùng Phan Chí Cường vẫn nói ra, giọng điệu hơi kích động.

Trong phút chốc, Kiều Minh Đức bị sốc không biết phải nói gì.

Tại sao cô ấy lại đến sân bay với chú ba?

Nhưng mà nghĩ lại thì ra sân bay với chú ba cũng không có gì sai trái cả.

"Chuyện này có gì lạ đâu, hôm nay chú ba đi công tác, cô ấy đến tiễn cũng là chuyện đương nhiên thôi mà."

"Đương nhiên không có gì ngạc nhiên khi cô ấy đi tiễn chú của cậu."

Nhưng mà đưa tiễn kiều bịn rịn quyến luyến như vậy thì phải ngạc nhiên chứ?"

Phan Chí Cường giống như đứng ra bên vực cho người anh em của mình vậy, sau đó nở nụ cười khinh thường: "Trước đây tôi đã nghĩ cô dâu nhỏ của cậu là một cô gái đơn thuần, nhưng không ngờ là bây giờ cô ấy lại quyến rũ chú ba của cậu."

Minh Đức, cô ấy không cho cậu chút thể diện nào cả, cậu nhất định phải..."

"Câm miệng!"

Kiều Minh Đức hít sâu một hơi, ảm đạm ngắt lời Phan Chí Cường: "Phan Chí Cường, mẹ nó, cậu đừng có bịa đặt cho người khác, cậu có tin

bây giờ tôi sẽ đến sân bay đánh gãy chân cậu không?”

"Mẹ kiếp! Cậu điên rồ.

Tôi nói thật đấy.

Cậu cứ nói với cô dâu nhỏ của cậu chụp một tấm hình đi, lại còn nổi nóng với tôi à?”

"Du Ánh Tuyết là người như thế nào tôi biết rõ hơn cậu nhiều, cần gì cậu phải nhắc nhở.

Hơn nữa cho dù cô ấy có lừa gạt tôi thì tôi cũng vui vẻ để cô ấy lừa thôi.”

"Được rồi, được rồi, cậu là thánh nhân đấy, cho dù bị cấm sừng cũng không thành vấn đề, đúng không? Được rồi, coi như hôm nay tôi chưa nói gì cả, đúng là làm ơn mắc oán mà." Phan Chí Cương vốn có ý tốt nhắc nhở, vậy mà còn bị chửi ngược lại, anh ta ấm ức nên lập tức cúp điện thoại.

Ở bên đây Kiều Minh Đức cũng tức giận, bực bội ném điện thoại đi động xuống bàn.

Nói vậy bạ cái gì vậy chứ?

Lại còn nói Du Ánh Tuyết đây đưa với chú ba, đúng là nực cười.

Kiều Minh Đức nhắm mắt hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc.

Trong đầu chợt lóe lên những lời mà chú ba nói bên bàn ăn sáng nay.

Quả thật bên ngoài có rất nhiều cô gái tốt, biết quan tâm, dịu dàng xinh đẹp hơn Du Ánh Tuyết nhiều, nếu một ngày nào đó anh ta yêu một cô gái khác thì cũng không phải là chuyện gì lớn lao.

Đối với vấn đề tình cảm thì miễn cưỡng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nếu đã không có tình cảm với nhau, hà cớ gì phải miễn cưỡng ép buộc nhau làm gì?

Là ảo tưởng của mình sao? Bây giờ khi nghĩ lại, anh ta cảm thấy những lời này...! dường như đang mơ hồ khuyến khích anh ta yêu những cô gái khác.

Kiêu Minh Đức sợ hãi trước suy nghĩ của chính mình, anh ta lắc đầu, buộc mình phải thôi bay những ý nghĩ như vậy.

Sao có thể như thế được?

Sao mình lại có thể nghĩ xấu về họ như thế được?

Sau nhiều năm như vậy, anh ta vẫn không hiểu được tính cách của Du Ánh Tuyết sao? Còn chú ba...!

Chú ba là người anh ta ngưỡng mộ nhất, thậm chí chú ấy còn chán ghét Tô Hoàng Quyên, sao có thể thích Du Ánh Tuyết được? Chắc chắn là không thể...

Du Ánh Tuyết mới mười tám tuổi thôi.

Giữa hai người có một khoảng cách tuổi tác lớn như vậy, sao lại có thể nhóm lên ngọn lửa tình yêu được cơ chứ?

Kiêu Minh Đức nghĩ như vậy, nhẹ nhõm cười nhạo chính mình.

Chỉ là do mình suy nghĩ quá hẹp hòi, bị tên Phan Chí Cường dắt mũi mà thôi.

Lần sau gặp mặt nhất định phải dạy dỗ tên nhóc đó một bài học mới được, sao lại có thể vu oan cho người phụ nữ của mình như thế chứ?

Khi đang nghĩ về điều này, điện thoại di động của anh ta đột nhiên vang lên.

Là một tin nhắn của Phan Chí Cường.

"Mẹ nó, mở to mắt ra nhìn kỹ cho ông.

Người anh em tốt này không đành lòng đứng nhìn cậu bị người phụ nữ kia lừa dối đâu."

Kiêu Minh Đức chưa kịp phản ứng lại thì nhiều bức ảnh được gửi tới.

Hồ hấp đột nhiên dừng lại trong phút chốc, tay đang cầm điện thoại của Kiêu Minh Đức có chút run rẩy.

Một lúc lâu sau anh ta cũng không đủ can đảm để bấm vào những bức ảnh đó.

Làm sao vậy? Không phải anh ta nói sẽ tin tưởng bọn họ sao, sao bây giờ lại sợ sệt như thế, mẹ nó, rốt cuộc là sao thế này?

Hít sâu một hơi, cuối cùng Kiêu Minh Đức vẫn bấm vào bức ảnh.

Bức ảnh thứ nhất được mở ra...

Bức thứ hai...

Bức thứ ba...

Nội dung bức ảnh là một người đàn ông đang nắm tay một cô gái.

Nội dung các bức ảnh đều giống nhau, chỉ là các góc máy khác nhau mà thôi.

Bức hình cuối cùng, thậm chí có thể thấy được sự do dự quyên luyến trong ánh mắt của hai người.

Anh ta đang cố an ủi bản thân rằng đây chỉ là một cuộc đua tiền bình thường mà thôi, không có gì ghê gớm cả.

Nhưng mà ánh mắt đó, hình ảnh đó cứ như con dao nhọn sắc bén đâm thẳng vào ngực anh ta, sau đó dần dần khiến con tim của anh ta rỉ máu.

Đau quá...

Anh ta chỉ cảm thấy mình như rơi xuống biển sâu lạnh lẽo đến mức không thở nổi nữa.

Điện thoại trượt khỏi giữa những ngón tay đang run rẩy.

Rơi xuống đất với một tiếng bộp.

Anh ta dựa vào bàn làm việc, chậm rãi ng ồi xõm trên mặt đất.

Đau khổ chật vật giống như đã đánh mất đi đứa con bé bỏng của mình vậy.

Anh ta cố gắng cuộn chặt thân mình lại, có vẻ như nếu làm như thế thì trái tim sẽ không đau đớn nữa.

Du Ánh Tuyết bắt taxi từ sân bay về phòng, bỗng nhiên cô cảm thấy có chút buồn bã.

Tối qua cô ngủ không ngon nên buổi chiều cô lại muốn đánh một giấc.

Thật đáng tiếc, giấc ngủ này lại khiến cô gặp ác mộng.

Trong mơ, thoáng chốc lại hiện lên hình ảnh của chú ba, thoáng chốc lại là hình ảnh của Minh Đức.

Minh Đức nhìn cô chăm chăm với đôi mắt đỏ tươi, đau lòng hỏi: "Ánh Tuyết, tại sao em lại phản bội anh như vậy? Tại sao em lại làm anh tổn thương nhiều như vậy? Anh không đủ tốt với em sao? Tại sao em phải tham lam như thế?"

Âm thanh đó xuyên thấu vào tim cô, như một cây roi quật cường đánh vào trái tim cô.

Đột nhiên cô bừng tỉnh sau giấc mộng, đằng sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Trong một lúc lâu, trong đầu cô vẫn là hình ảnh đau lòng của Minh Đức.

Mặc dù chỉ là giấc mơ nhưng hình ảnh này quá chân thật, thật đến mức muốn xé nát trái tim cô.

Hít một hơi thật sâu, cô nhấc chân bông lên và đứng dậy.

Cô đến phòng tắm rửa mặt, tâm trạng cũng khá lên một chút.

Cô sững sờ nhìn mình trong gương, bất giác nhớ đến cảnh tượng lúc ở sân bay.

Cô lột nhẹ vài chiếc cúc của bộ đồ ngủ, chỉ thấy trên ngực có vết đỏ, màu đỏ càng rõ ràng hơn trên nền da trắng như tuyết của cô.

Du Ánh Tuyết xoay người dựa vào bồn rửa mặt, thở ra hơi thở chán nản, trong lòng có chút bối rối.

Rốt cuộc chú ba có tâm tư gì với mình chứ?

Chỉ là một khoảnh khắc của sự tươi mới, muốn chơi đùa với mình, hay là còn đi đâu gì khác?

Nếu chỉ để chơi đùa thì sự mới mẻ này là về thể chất, hay là sự mới mẻ về tinh thần? Và nó có thể kéo dài bao lâu chứ?

Cô không hiểu, lại càng không hiểu tâm tư của mình đối với chú ba và Minh Đức là như thế nào.

"Ánh Tuyết."

Đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Là giọng của Trần Ngọc Vân.

Du Ánh Tuyết đang định đi ra mở cửa, chợt nhớ ra áo của mình chưa cài cúc, trong lòng bỗng cảm thấy rùng mình.

Cô vội vàng cúi đầu cài lại cúc áo một cách cẩn thận rồi mới đi mở cửa.

"Dì Vân."

"Đến giờ ăn cơm rồi, con tỉnh rồi à?"

"Vâng ạ." Du Ánh Tuyết gật đầu: "Con vừa mới ngủ dậy."

"Vậy thu dọn rồi nhanh chóng xuống ăn tối thôi."

Đúng rồi, dì vừa đến phòng của Minh Đức, thằng bé vẫn chưa về, con có biết nó đi đâu không?"

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Trong đại sảnh, Du Ánh Tuyết và Trần Ngọc Vân cùng nhau ngồi trong sảnh, lo lắng chờ đợi.

Trần Ngọc Vân đi tới đi lui trong đại sảnh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: Đứng Phụ Lòng Cậu Ấy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiêu Nam Thành kéo bà ấy lại: "Được rồi, nghỉ một lát đi."

Con trai của em không phải là con nít nữa, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

"Em sợ nó lái xe quá nhanh."

Anh cũng biết mà, tuổi trẻ bồng bột, không biết chú ý an toàn đâu."

Kiêu Nam Thành rót cho bà ấy một tách trà: "Gần đây sức khỏe của em không được tốt, em đi nghỉ sớm đi."

Khi nào con về thì anh sẽ gọi."

Du Ánh Tuyết cũng nói: "Dì Vân, chú hai, mọi người cứ đi ngủ đi, có con chờ Minh Đức là được rồi."

Trần Ngọc Vân lắc đầu: "Không được, chờ nó về thì mới ngủ được."

Đúng rồi, Ánh Tuyết, con có biết rốt cuộc Minh Đức đã xảy ra chuyện gì không?"

"..."

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Buổi trưa lúc con rời đi, anh ấy vẫn rất bình thường, không có chuyện gì cả."

"Vậy... hai đứa có cãi nhau không?"

Du Ánh Tuyết lại lắc đầu.

Trên thực tế, cô và Minh Đức vẫn rất ổn.

Chuyện cãi nhau vẫn thường xảy ra nhưng cũng không đến mức quá ầm ĩ.

“Chẳng lẽ... vì sáng nay con đã từ chối chuyện đính hôn sao?”

Trần Ngọc Vân lẩm bẩm nói, sau đó lại sợ Du Ánh Tuyết áy náy nên lập tức nói lại: “Dì Vân không trách con đâu, chỉ là suy đoán ngẫu nhiên thôi.”

Du Ánh Tuyết không nói gì thêm.

Lời nói của dì Vân có thể là vô tình nhưng lại khiến cô dễ bụng.

Sự bất thường của Minh Đức ngày hôm nay, sẽ không phải là có liên quan đến mình chứ?

Đêm càng ngày càng khuya.

Lúc đồng hồ điểm không giờ, Kiều Minh Đức vẫn chưa trở lại.

Trần Ngọc Vân ngủ gật trên ghế sofa, Kiều Nam Thành dặn dò Du Ánh Tuyết vài câu rồi dìu vợ mình vào phòng.

Du Ánh Tuyết nhìn đồng hồ, đang lúc buồn ngủ, cuối cùng ngoài cửa cũng có tiếng xe gầm rú.

Cô gần như ngay lập tức bật dậy khỏi ghế sofa và đến mở cửa biệt thự.

Chiếc xe thể thao màu xanh lam lái tới và đậu ở bãi đậu xe lộ thiên ở hàng rào.

Du Ánh Tuyết bước tới, người bước xuống từ ghế lái không phải Kiều Minh Đức mà là một người đàn ông khác.

Còn Kiều Minh Đức thì đang loạng choạng bước ra từ ghế phụ.

"Cậu chạy chậm một chút không được sao?"

Phan Chí Cường vội vàng tiến lên đỡ anh ta: "Nhìn đức hạnh của cậu đi, cậu là thánh nhân hay gì?"

Kiêu Minh Đức không biết có nghe thấy gì không, chỉ tựa đầu vào vai Phan Chí Cường để anh ta dìu vào trong biệt thự.

Du Ánh Tuyết đã đứng ở cổng vào biệt thự.

“Sao anh lại uống say tới mức này?”

Du Ánh Tuyết cau mày mắng.

Cả đêm cô nơm nớp lo sợ anh ta xảy ra chuyện gì, vậy mà anh ta lại đi uống rượu say mèm như thế.

Kiêu Minh Đức hơi giật mình khi nghe thấy giọng nói của cô.

Trong đôi mắt say rượu của anh ta hiện lên một tia đau thương sâu sắc.

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết, ánh mắt sâu thẳm như có thể nhìn như vậy vẫn không đủ.

Du Ánh Tuyết không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn hơi chột dạ trước ánh mắt kia, những lời khiển trách vốn định nói ra đều bị tắt nghẹn ở cổ họng.

Kiêu Minh Đức bị làm sao vậy?

Vừa định hỏi thì Kiêu Minh Đức đã tìm tới cánh tay thon dài của cô, đột nhiên ôm chặt lấy thân hình mảnh mai của cô.

Mùi rượu nồng nặc tỏa ra, anh ta như một đứa trẻ đang chịu oan ức ủy khuất, chậm rãi nhắm hai mắt lại rồi đặt cằm lên vai cô.

“Có chuyện gì vậy?”

Du Ánh Tuyết không thể chịu nổi với bộ dạng đáng thương này của Kiêu Minh Đức.

Từ trước đến nay, người đàn ông ở trước mặt cô luôn trong bộ dạng bất cần đời lúc nào cũng cười toe toét, chưa từng thấy anh ta bày ra dáng vẻ mất mát đau khổ như thế này.

Cô nhẹ giọng hỏi, thoải mái vỗ nhẹ vào lưng anh ta bằng lòng bàn tay mềm mại của mình.

Ở bên ngoài anh ta chịu ủy khuất gì sao?

Kiêu Minh Đức không nói được lời nào, chỉ lắc đầu, ôm chặt Du Ánh Tuyết, như muốn hòa chung một cơ thể với cô vậy.

Du Ánh Tuyết có chút khó thở, cuối cùng quay mặt sang một bên nói với Phan Chí Cường: "Cám ơn anh đã đưa anh ấy về"

"Không có gì, đây là chuyện người anh em tốt nên làm." Phan Chí Cường nhìn bộ dạng đáng thương của người anh em của mình, cho nên sắc mặt của anh ta khi nhìn Du Ánh Tuyết cũng vô cùng khó coi.

"Du Ánh Tuyết, đừng trách tôi nói nhiều, cậu ấy rất yêu cô, cô đừng phụ lòng cậu ấy."

Giọng điệu của Phan Chí Cường rất nghiêm túc.

Du Ánh Tuyết Vĩnh sững sờ, tự hỏi tại sao anh ta lại đột nhiên nói ra điều này với mình.

"Ngày thường cậu ấy không uống rượu nhiều như thế, nhưng đêm nay lại uống say bí tỉ như vậy, trong miệng thì cứ luôn gọi tên cô."

Mặc dù biết rằng mối quan hệ giữa cô và người chú thứ ba của Kiều Minh Đức thực sự không đơn giản, nhưng trong lòng Kiều Minh Đức vẫn chỉ có cô.

Anh ta giả ngu giả ngơ không biết chuyện gì cả.

Du Ánh Tuyết cúi đầu liếc nhìn khuôn mặt buồn bã của Kiều Minh Đức, hàng lông mi rũ xuống, nhẹ giọng nói: "Tôi biết rồi."

"Cô biết? Thật ra cô không biết gì cả." Giọng điệu của Phan Chí Cường có chút giễu cợt: "Điều kiện của cậu ấy thế nào, cô biết rõ hơn tôi chứ? Chung quanh cậu ấy không thiếu loại con gái nào."

Tôi không nói về tất cả các cô gái, nhưng không quá lời khi nói rằng 80% trong số họ đã phải lòng cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không thèm liếc nhìn các cô gái khác, cậu ấy chỉ yêu một mình cô thôi."

Nói đến đây, Phan Chí Cường dừng lại một lúc và nhìn vào biểu cảm phức tạp của Du Ánh Tuyết trước khi tiếp tục nói: "Đừng quên, bất kể tình cảm của cô dành cho Minh Đức là gì thì cô cũng là vợ chưa cưới của cậu ấy."

Nếu cô có quan hệ mờ ám với người khác thì chính cô là kẻ phản bội và hủy hoại cậu ấy."

Trái tim Du Ánh Tuyết khẽ hẫng một nhịp, vô thức nhìn Phan Chí Cường, vẻ khinh thường trong mắt anh ta lập tức khiến cô cảm thấy chột dạ.

Chuyện của mình và chú ba... bọn họ đều biết cả rồi sao?

Cảm giác bị người khác cảnh cáo và coi thường thế này thật là tệ.

Giống như cô là một người xấu xa có tội ác tày trời vậy.

Phan Chí Cường không nói gì nữa, mở cửa lái xe thể thao của Kiều Minh Đức đi.

Chiếc xe nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Du Ánh Tuyết.

Nhưng mà hồi lâu, cô vẫn ôm Kiều Minh Đức ngờ ngác đứng ở cửa.

Gió đêm thổi qua khiến lòng càng thêm cồn cào khó chịu.

Kiều Minh Đức thật sự đã uống rất nhiều, say bí tỉ tựa vào vai Du Ánh Tuyết.

Thận trọng giúp anh ta lên lầu mà không làm phiền người khác khiến Du Ánh Tuyết toát hết cả mồ hôi.

Cô dìu anh ta vào phòng tắm, sau đó vào phòng thay đồ để lấy đồ lót và đồ ngủ cho anh ta.

Cô hơi xấu hổ khi lấy quần lót, nhưng cô vẫn bất chấp lấy nó lên.

Lúc xoay người chuẩn bị trở lại phòng tắm thì thấy anh ta đang dựa vào cửa phòng thay quần áo, mỉm cười nhìn mình.

Khuôn mặt quỳnh rũ đó rõ ràng là đang cười, nhưng...!

Nhưng cô cảm thấy nụ cười của anh ta lại xen lẫn những nỗi buồn khiến cô bối rối đau khổ.

“Sao anh lại ra đây?”

Du Ánh Tuyết hỏi.

“Anh sợ em rời đi.” Kiều Minh Đức mở hai tay ra, giống như một đứa trẻ nũng nịu: “Lại đây, để anh ôm một cái.”

Trái tim Du Ánh Tuyết khẽ loạn nhịp, chần chừ một lúc rồi cũng bước tới.

Kiều Minh Đức khép hai tay lại, ôm chặt cô vào lòng.

Khoảng cách gần thế này, Du Ánh Tuyết có thể nghe được tiếng trái tim của anh ta đang đập mạnh.

Anh ta thực sự rất tốt.

Như Phan Chí Cường đã nói, có quá nhiều cô gái bị cám dỗ bởi một chàng trai như anh ta.

Còn cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, cô có cái gì mà lại dám tổn thương anh ta?

“Ánh Tuyết, em có biết vừa rồi anh đang nghĩ gì không?”

Anh ta vùi đầu vào trong mái tóc của cô, lên tiếng hỏi.

"..."

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Lòng ngực của anh ta còn gầy gò hơn của chú ba.

Du Ánh Tuyết từ từ nhắm mắt lại, cô cảm thấy mình thật sự không biết xấu hổ đến tột cùng khi nghĩ đến chú ba vào lúc này.

“Anh nghĩ cái gì?”

Cô lên tiếng, buộc bản thân ngừng so sánh anh ta với chú ba.

Đi đâu này là quá bất công với Kiều Minh Đức.

“Anh uống say, em lo lắng cho anh, chăm sóc cho anh, giúp anh chuẩn bị quần áo, anh cảm thấy... em giống như vợ của anh vậy.” Kiều Minh Đức thì thầm rồi khẽ nhếch mép cười: “Ánh Tuyết, đây chính là cuộc sống mà anh muốn trải qua với em.”

Thực ra, cô cũng luôn mong muốn được sống cuộc sống như vậy.

Mười tám tuổi, ai cũng từng có ảo tưởng sẽ kết hôn rồi sống cuộc sống hôn nhân.

Cho tới bây giờ, đối tượng trong ảo tưởng của cô cũng chỉ có người đàn ông trước mặt này.

Cô luôn cảm thấy rằng họ sẽ luôn sống hạnh phúc...!

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn.

Chú ba...

Đây có được tính là chuyện ngoài ý muốn không?

Cô không dám nghĩ tới, huống chi là đáp lại lời nói của anh ta, cô chỉ giả bộ chán ghét mà đẩy anh ta ra: "Anh đừng nói lung tung, anh mau đi tắm đi, người anh hôi lắm."

Kiêu Minh Đức cười khở, kéo cô lại: "Anh đi tắm, em không được phép rời đi, chờ anh đi ra, được không?"

Anh ta đang khẩn khoản cầu xin, trong ánh mắt tràn đầy sự lo toan mất mát.

Bộ dạng tội nghiệp như một đứa trẻ thiếu thốn tình thương.

Du Ánh Tuyết không đành lòng, gạt đầu: "Anh đi nhanh đi, em sẽ ngồi trên sofa chờ anh."

Kiêu Minh Đức vào phòng tắm.

Du Ánh Tuyết thật sự không rời đi, cô cởi giày, cuộn mình ngấn người trên sofa.

Có một mớ hỗn độn trong tâm trí cô lúc này.

Không biết tại sao không nghe thấy giọng nói của anh thì vẫn ổn, nhưng bây giờ là nửa đêm, chỉ cần nghe thấy như thế này, nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh nói rằng muốn nghe giọng của mình, một cảm giác mạnh mẽ dồn nén trong lồng ngực cô đột nhiên không ngừng dâng lên khiến cô khó khăn kìm nén lại.

Hít một hơi thật sâu, cô dừng động tác nắm lấy lan can..

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 68: Đáp Án Này Rất Miễn Cường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô đưa mắt ra xa nhìn về phía nào đó trong bóng tối, liếm liếm môi rồi nhẹ nhàng hỏi: "Chú ba...!khoảng bao giờ chú quay về?"

Ở phía bên kia, Kiều Phong Khang không ngờ rằng cô sẽ hỏi như vậy, hơi sững sờ một lát rồi sắc mặt tỏ vẻ hiểu rõ: "Em hy vọng tôi sẽ trở về sớm à?"

"...!Ừm." Cô thở dài rồi bổ sung thêm một câu: "Càng nhanh càng tốt."

Như vậy cô có thể nhanh chóng giải quyết mối quan hệ mờ ám giữa hai người họ.

Kiều Phong Khang nghĩ có lẽ cô gái nhỏ của anh đã dần dần thông suốt, dần dần hiểu được làm sao đáp lại anh.

Cũng không uống bao nhiêu năm nay anh kiên nhẫn chờ đợi.

Sự mệt mỏi khi làm việc cả ngày đầu biến mất không còn chút gì sau khi nghe câu nói "càng nhanh càng tốt" của cô.

"Tôi sẽ cố gắng về sớm."

Hai người nói thêm vài câu rồi tắt điện thoại.

Bên kia, trên bàn làm việc trong phòng tổng thống, sau khi Kiều Phong Khang tắt điện thoại thì anh hoàn toàn không có ý định đi ngủ mà lại mở bản kế hoạch ra, tinh thần nhanh nhẹn tiếp tục làm việc.

Ở bên cạnh, Nghiêm Danh Sơn và Lý Thanh thầm kêu lên trong lòng.

Nghiêm Danh Sơn dè dặt hỏi: "Tổng giám đốc Khang, bây giờ đã một giờ rồi."

"Ừm." Kiều Phong Khang tùy ý trả lời một tiếng.

Nếu đã càng nhanh càng tốt...!thì đương nhiên anh làm xong việc càng nhanh càng tốt rồi.

"Thư ký Thanh đi nghỉ ngơi đi, trợ lý Sơn ở lại." Kiều Phong Khang dặn dò: "Tìm bản kế hoạch của nhóm B cho tôi."

"..."

Nghiêm Danh Sơn thẫn thán mệnh khổ, vô cùng ngưỡng mộ nhìn Lý Thanh rời đi rồi lấy lại tinh thần tìm bản kế hoạch cho sắp lớn.

Đi cùng với người cùng công việc quả nhiên luôn tự hành hạ mình bất cứ lúc nào.

Khi Du Ánh Tuyết trở về phòng của Kiều Minh Đức thì anh ta vừa khéo đi ra khỏi phòng tắm.

Anh ta vừa nhìn thấy cô thì yên tâm rồi kéo tay cô cùng ngã ra giường.

Du Ánh Tuyết chuẩn bị giã giụa thì bên tai truyền đến âm thanh hít thở đều đều của anh ta.

Vậy mà Kiều Minh Đức lại ngủ mất rồi.

Cô hơi dịch người ra xa, duy trì khoảng cách nhất định với anh ta.

Trái tim Du Ánh Tuyết đập mạnh nhìn gương mặt sạch sẽ của anh ta, trong lòng cô rất khó chịu.

Du Ánh Tuyết nằm trên giường lo sợ bất an suy nghĩ một vấn đề suốt cả một đêm.

Có phải Minh Đức phát hiện được đi đâu rồi nên mới bất thường như vậy, nên Phan Chí Cường mới nói với cô những lời kia.

Cô cứ nghĩ như vậy đến tận sáng, cô còn suy nghĩ có phải mình nên đi tìm anh ta hỏi cho rõ không.

Nhưng cô vừa mở mắt đã nghe thấy âm thanh ồn ào nhưng trong trẻo truyền từ ngoài cửa vào: "Du Ánh Tuyết dậy thôi.

Mau chóng dậy chơi game với anh, nếu không mai bắt đầu đi làm thì lại không chơi được."

Du Ánh Tuyết vội vàng leo ra khỏi giường mở cửa.

Anh ta đứng ở ngoài cửa, nở nụ cười rực rỡ với cô.

Bị lây nhiễm bởi nụ cười của anh ta, Du Ánh Tuyết cũng cười: "Anh là heo à? Tối qua uống thành bộ dạng như vậy, hại em cả đêm ngủ không ngon."

"Lo lắng cho anh à?"

Khi Minh Đức chớp chớp mắt, cười đùa nhìn cô.

"Không có.

Em mới lười lo lắng cho anh."

"Đừng giả vờ nữa, nghe mẹ anh nói tối qua em chờ anh cả một buổi, còn nói là không lo lắng cho anh?"

"Nếu đã biết mọi người đều lo lắng cho anh sao anh còn uống say như vậy? Còn nữa, rốt cuộc anh vì chuyện gì mà uống thành bộ dạng như vậy?"

Du Ánh Tuyết hỏi câu cuối cùng hơi dè dặt, trong lòng căng thẳng.

"Có thể vì chuyện gì chứ.

Một đám người khó khăn lắm mới ng ẫ cùng nhau thì đương nhiên uống nhi ều một chút r ẫ.

Sau đó hình như nói chuyện tình cảm nên anh cũng uống nhi ều theo luôn.

Còn cụ thể đã nói những chuyện gì thì anh cũng quên r ẫ.

Haizz, không nói nữa, nhanh lên xuống dưới ăn cơm thôi." Kì ầu Minh Đức nói r ẫ dắt cô chạy xuống dưới.

Du Ánh Tuyết nhìn bóng lưng, nhìn dáng vẻ tươi cười của anh ta, sự dần vật trong lòng cô cũng không giảm bớt được chút nào.

Cô biết Minh Đức đang nói dối...! Vậy mà anh ta không vạch trần cô, không khiến cô phải khó xử...!

Kì ầu Minh Đức từ đầu đến cuối giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, Du Ánh Tuyết cũng không nói gì.

Hai người dùng sự chạy trốn hoặc im lặng để trang hoàng cho yên bình tạm thời này.

Còn sau đó...!

Rất nhi ều ngày Kì ầu Phong Khang cũng không liên lạc với cô.

Du Ánh Tuyết nghĩ như vậy cũng tốt.

Có lẽ...!

Thậm chí căn bản cô cũng không cần thiết nói cái gì với chú ba, hai người cứ bình tĩnh như vậy kéo dài khoảng cách, để cho tất cả mọi thứ trước kia đều tan thành mây khói.

Như vậy cũng rất tốt.

Cô lo lắng khi bản thân mình đối diện với anh sẽ không có đủ dũng khí để nói ra những lời mà cô muốn nói.

Du Ánh Tuyết nghĩ như vậy, trong lòng hơi ngượng ngùng.

Hôm nay Du Ánh Tuyết lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

Hai ngày nữa là phải đến trường báo cáo.

Hôm nay là ngày cuối cùng cô đi làm ở Kiều Thanh.

Sau khi lãnh lương, mấy đồng nghiệp thân thiết ùn ào đòi cô mời đi karaoke, Du Ánh Tuyết cũng đồng ý.

Cô dọn dẹp đồ đạc, nhìn thấy đồ đạc trên bàn làm việc của mình ít dần đi thì lòng hơi buồn bã.

Có chút gì đó không ổn, cũng không biết đi đâu mà mình không ổn là những đồng nghiệp này, hay là...! người khác.

Cô vô thức nhìn vào phòng làm việc của ai đó.

Anh vẫn chưa quay về phòng làm việc đã trống không khá lâu rồi.

Sau này...!

Cô không còn đi làm ở đây nữa, cũng không ở chung một nhà với anh, có phải...!

Giữa hai người họ đến ngay cả cơ hội gặp mặt cũng ít lại càng ít hơn? Cô bủn rủn môi, buồn chán đập đầu.

Ít thì ít thôi, vậy không phải là càng tốt à? Như vậy cô có thể bớt được bao nhiêu phiền phức, không phải à?

Cho nên...!

Cô nên vui vẻ mới đúng, chứ không phải buồn bức không vui như thế này.

Đáy lòng Du Ánh Tuyết cứ tự thuyết phục, tự an ủi bản thân như vậy.

Nhưng phần mất mát từ tận sâu đáy lòng kia vẫn luôn quanh quẩn, không hề tan đi bởi vì suy nghĩ như vậy.

Cho dù một chút cũng không có.

"Hey, hai tiếng trước tôi nghe điện thoại của thư ký Thanh nói vốn là hôm nay tổng giám đốc Khang sẽ trở về." Đồng nghiệp Kiều Linh vừa bước vào phòng làm việc đã cố ý thì thầm vào tai cô.

Du Ánh Tuyết thu lại ánh mắt đang nhìn về phía phòng làm việc tổng giám đốc rồi quay ra nhìn Kiều Linh.

Dường như hỏi theo bản năng: "Tổng giám đốc Khang trở về à?"

"Nhớ tổng giám đốc Khang rồi đúng không?"

Kiều Linh trêu cô.

"Nói gì vậy?"

Bị cô ấy nói như vậy Du Ánh Tuyết mới nhận ra phản ứng của mình hơi mãnh liệt.

Cô chợt dạ như sợ bị người khác nhìn thấu, cúi đầu giả vờ bận rộn thu dọn đồ đạc rồi giải thích: "Không phải là cô sắp phải đi à? Cho nên muốn chào hỏi tổng giám đốc Khang một chút."

"Thôi, thôi đi.

Đừng giải thích nữa, càng giải thích càng không có sức thuyết phục.

Cô thấy khi Tiêu Ngọc Trang đi có chào hỏi tổng giám đốc Khang không?"

Hiển nhiên là Ki ầu Linh không tin lời cô nói.

Đương nhiên thật ra từ khi Tiêu Ngọc Trang bị công ty đi ầu đi nơi khác, cô nói cô và tổng giám đốc Khang không có quan hệ gì là tất cả mọi người ầu không tin r ầu.

Du Ánh Tuyết bấu môi, dứt khoát từ bỏ không làm mấy việc vô dụng nữa.

Cô lại giả vờ bận rộn thu dọn thêm hai phút để chờ.

Nhưng còn chưa nghe thấy âm thanh tiếp theo của Ki ầu Linh thì cô đã không nhịn được, động tác dừng lại hít thở sâu r ầu quay ầu nhìn chăm chăm cô ấy: "Sao cô không nói tiếp nữa?"

"Vậy cô có thừa nhận hay không, cô và tổng giám đốc Khang...!hử?"

Như nắm được thóp của cô, Ki ầu Linh cười rất gian xảo.

Hai tay uốn lượn mập mờ chạm vào nhau ở trước mặt.

Du Ánh Tuyết lườm một cái, kéo tay cô ấy xuống r ầu dứt khoát hỏi: "Vừa nãy cô không phải nói là tổng giám đốc Khang "vốn là" sẽ trở về, cho nên....!hôm nay anh ấy có về hay không?"

Ki ầu Linh lắc đầu: "Thư ký Thanh nói hôm khác, còn là ngày nào thì cũng không biết được."

Buông tay Ki ầu Linh ra, Du Ánh Tuyết "ừm" nhẹ một tiếng, giọng nói thấp đi mấy phần.

Cô cũng không che giấu cảm xúc trong đó, Ki ầu Linh có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Cô ấy nói: "Thư ký Thanh nói đột nhiên tổng giám đốc Khang bị bệnh, gần đến sân bay thì đưa vào viện r ầu."

"Bị bệnh?"

Trong lòng Du Ánh Tuyết căng thẳng, không che giấu được sự lo lắng trên gương mặt: "Rất nghiêm trọng sao? Bị bệnh gì?"

Trước kia sức khỏe của anh vẫn luôn rất tốt, hầu như không hề có hiện tượng bị bệnh gì, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là bị cảm cúm phát sốt.

Nhưng từ trước đến nay anh vẫn luôn rất ghét bệnh viện, loại bệnh nhỏ này không thể nào khiến anh chịu nghe người khác đưa vào viện được.

Trừ khi giống như lần trước người đó đánh nhau với người khác bị chấn thương bên trong.

Kiêu Linh lắc đầu: "Tình hình cụ thể thì tôi không rõ.

Nhưng thư ký Thanh nói hình như là vì làm việc quá sức nên mới ngã bệnh.

Cô cũng biết mà, bên công ty bên kia chắc chắn rất bận rộn."

Du Ánh Tuyết ngẫm nghĩ, vô cùng rầu rĩ.

Cần gọi điện thoại hỏi thăm tình hình không? Nhưng...! cô vừa mới hạ quyết tâm kéo dài khoảng cách với anh.

Cô thở dài, ép buộc bản thân tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Có thư ký Thanh và trợ lý Sơn ở đó chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.

Bọn họ chắc chắn có thể chăm sóc tốt cho anh.

Du Ánh Tuyết hết lần này đến lần khác nghĩ như vậy.

Nhưng giây tiếp theo bỗng nhiên cô bỏ lại việc thu dọn đồ đạc, cầm điện thoại lên đi ra phòng nước ngoài trời.

Vốn dĩ chẳng ôm chút hy vọng nào nhưng lần này sau khi điện thoại kêu vài tiếng thì lại có người nghe: "Alo" Một giọng nam truyền đến từ phía đầu dây bên kia.

Còn mang theo cả âm thanh chói tai, vô cùng náo nhiệt, rõ ràng không phải là ở trong bệnh viện.

Bước chân Du Ánh Tuyết dừng lại, đứng yên trước cửa phòng hát.

Nghe thấy giọng nói của anh giống như đã cách xa rất lâu, rất lâu...!lâu đến mức trong lòng chua xót...!

"Chú...!bây giờ đang ở ngoài xã giao à, không có ở bệnh viện?"

Du Ánh Tuyết đè nén cảm xúc khác lạ trong lòng xuống, cố gắng bình tĩnh hỏi.

"Coi là vậy đi."

Coi là vậy? Đáp án này rất miễn cưỡng qua loa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69: Anh Thật Sự Trở Về Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Qua loa đến nỗi khiến cô muốn tức giận.

Nhất là...!dưới tình huống lo lắng cho anh suốt cả một đêm mà từ đầu đến cuối chẳng có một chút tin tức nào.

Bỗng nhiên cô cảm thấy rằng sự quan tâm của mình khá là buồn cười.

Hiện giờ anh chẳng những không sao mà còn cực kỳ ổn.

Đã có thể tham gia tiệc tùng luôn rồi, chẳng phải hay sao?

Đi đâu quan trọng nhất là...!

Rõ ràng điện thoại của anh mở nguồn rồi, nhất định là đã nhận được thông báo cuộc gọi đến của cô từ lâu.

Ít nhất là có khoảng năm cái, nhưng mà anh hiển nhiên hoàn toàn không hề có ý định gọi lại một cuộc điện thoại nào cho cô cả.

Nếu như không phải là cô gọi điện thoại cho anh, có lẽ anh vẫn sẽ giống như khoảng thời gian này vậy, duy trì trạng thái không liên lạc với cô.

Vừa nghĩ đến đi đâu này, trong lòng Du Ánh Tuyết bất chợt lạnh đi khá nhiều.

Cô đứng ngẩn không yên suốt cả đêm, dường như chỉ có mỗi mình cô ảo tưởng một cách hài hước.

"Vậy cháu không làm phiền đến chú nữa...!cháu cúp máy đây." Khi cất lời lần nữa, giọng điệu đã nhạt đi khá nhiều.

"Có phải là em đang ở ngoài cửa không?"

Vẫn chưa đợi cô cúp máy, giọng nói của anh truyền đến lần nữa.

Một câu nói hoàn toàn không đầu không đuôi khiến cho cô ngơ ngác.

Ngoài cửa cái gì cơ?

Nhưng mà...!

Một giây sau, khi cô vẫn chưa hiểu chuyện gì thì đột nhiên cánh cửa nặng trịch của gian phòng được ai đó kéo ra.

Du Ánh Tuyết bất giác ngẩng đầu lên.

Người kéo cửa ra là trợ lý Sơn, nhưng mà người đứng ở phía cửa lại là...!Kiều Phong Khang.

Nhìn thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc đó, hô hấp của Du Ánh Tuyết trở nên căng thẳng, trái tim bất chợt đập lệch một nhịp.

Du Ánh Tuyết ngăn cả người.

Ánh đèn mập mờ huyền ảo, màu sắc sặc sỡ bao phủ lấy hai người họ.

Có một khoảnh khắc nào đó, cô cảm thấy bản thân mình giống như đang nằm mơ.

Cái người này...!

Rõ ràng là đang ở một thành phố xa xôi khác, rõ ràng nói là đang ở bệnh viện.

Sao bỗng nhiên lại xuất hiện trước mặt của cô thế kia?

Hơn nữa còn xuất hiện bên trong gian phòng này.

"Cô Ánh Tuyết."

Nghiêm Danh Sơn gật đầu và chào hỏi với cô, lúc này cô mới bất chợt tỉnh táo trở lại.

Là thật.

Anh thật sự trở về rồi.

Du Ánh Tuyết thầm vui mừng trong lòng.

Suýt nữa thì đã hỏi sao anh lại xuất hiện ở chỗ này theo bản năng, nhưng mà nhớ lại anh xấu xa đến nỗi ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi lại cho cô thì nhìn xuống, không hỏi nữa.

Cô chỉ bực dọc mếu mếu môi với anh rồi nghiêng người né tránh, sắc mặt không vui bước vào gian phòng.

Nhìn bóng lưng đó, Kiều Phong Khang bất lực cười khở.

Hay lắm, vừa mới về đến thì cô nhóc này đã tỏ thái độ với anh rồi.

Nói ra thì cũng thật sự chỉ có cô mới dám đối xử với anh như thế thôi.

Du Ánh Tuyết vừa bước vào thì đã phát hiện bầu không khí của cả căn phòng đều vô cùng bất thường.

Vốn dĩ mọi người đều đang chơi đùa cực kỳ vui vẻ, cực kỳ hăng say, hát những ca khúc sôi động, uống bia, nhảy nhót loạn xạ.

Nhưng mà, nhìn lại cảnh tượng hiện giờ...!

Đám đàn ông ngồi ngay ngắn ở một bên, không cần nói đến cũng biết có bao nhiêu sự cẩn trọng.

Còn những cô gái thì sao?

Còn đâu những tư thế nhảy điên cuồng của khi nãy nữa chứ?

Từng người một đầu ngay ngắn thẳng lưng, ngẩng nghiêng giống như những cô tiểu thư đài cát ở thủ đô.

Thỉnh thoảng chỉnh đốn chiếc váy, sửa sang đầu tóc, y hệt như phi tần đang đợi vua chúa giá lâm ở bên trong hậu cung thời cổ đại, quả thật là khiến cho Du Ánh Tuyết dở khóc dở cười.

Rất dễ để nhận thấy...! Đây đầu là bởi vì sự xuất hiện của một sinh vật có sức sát thương lớn mạnh nào đó mà tạo ra một hậu quả không đáng có.

"Tổng giám đốc Khang, hay là chú đi trước đi." Du Ánh Tuyết quay trở lại, mở miệng nói với anh: "Chú ở đây thì mọi người căn bản là không có cách nào chơi đùa thoải mái được."

Nghiêm Danh Sơn thì đã quen với việc cô nói chuyện như thế với sếp lớn, trên gương mặt cũng chẳng có vẻ gì là không thích ứng.

Nhưng những người khác vừa nghe thấy lời nói này của cô thì tròn mắt đầu trừng to đến nỗi muốn lòi cả ra ngoài.

Quả nhiên là cây được cưng chiều mà lên mặt mà.

Bình thường ai làm chủ xị mà có thể mời được tổng giám đốc Khang cơ chứ? Con bé này thì hay rồi.

Người ta là tổng giám đốc Khang, không mời mà đến đã là một sự vinh dự tối thượng rồi.

Nhưng mà cô lại còn dám mở miệng đuổi người ta đi cơ.

Vốn dĩ tưởng rằng một người vô cùng giữ thể diện như tổng giám đốc Khang chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng mà, lại một lần nữa vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Không ngờ anh lại gạt đầu nhẹ nhẹ với mọi người rồi thật sự cất bước rời đi.

Nghiêm Danh Sơn đi theo phía sau, nói với mọi người: "Mọi người ăn uống chơi bời vui vẻ nhé."

Tôi và tổng giám đốc Khang đi trước một bước đây."

Anh ta nói xong thì cũng đi khỏi đây cùng với sếp lớn.

Đến một cách bất ngờ, đi một cách dứt khoát.

Du Ánh Tuyết ngơ ngác đứng đó.

Cánh cửa nặng trĩch của gian phòng đã đóng lại, đến cả bóng lưng của anh cô cũng đã không thể nhìn thấy được nữa.

Không ngờ anh... lại thật sự rời đi như thế...!

Vốn dĩ cô cũng chỉ là thuận miệng nói một câu thế thôi mà.

Chẳng qua chỉ là muốn xả cơn giận ở lòng ngực một chút xíu bởi vì anh không gọi điện thoại lại cho cô mà thôi, cũng không phải thật sự hi vọng là anh cứ đi luôn như thế.

Vả lại, rốt cuộc là anh đến đây để làm cái gì kia chứ?

Du Ánh Tuyết nhìn ra bên ngoài cửa một lần nữa, phồng má lên rồi ngẩng đầu lên ghé sô pha.

Rõ ràng là anh đã rất nghe lời mà rời đi rồi, nhưng mà không biết tại sao cơn bực tức trong lòng lại trở nên lớn hơn.

Đi thì cứ đi đi, dù sao thì...!như vậy cũng khá tốt mà.

Cô nói với bản thân mình như thế.

Sau đó, đám đàn ông tiếp tục vui vẻ.

Những người phụ nữ còn lại đều vây tới, tò mò hỏi: "Du Ánh Tuyết, tổng giám đốc Khang tới để làm cái gì vậy?"

"Tôi không biết, tôi còn đang muốn hỏi mọi người nữa kìa.

Lúc này chẳng phải là mọi người ở bên trong phòng hay sao?"

Cô ử rữ đáp lời.

"Anh ấy chẳng nói cái gì hết, chỉ ng ồi đây trong khoảng thời gian cô đi vô nhà vệ sinh thôi.

R ồi đó, cô vừa quay lại thì đuổi người ta đi mất.

Chắc chắn là anh ấy đến để tìm cô đấy."

"Nếu như thật sự là tìm tôi, sao có thể rời đi như thế được?"

Du Ánh Tuyết lăm bầm hỏi, âm thanh bé tí bị chôn vùi vào trong tiếng nhạc.

Căn bản là đang tự mình độc thoại.

Dù sao thì suy nghĩ của chú ba từ trước đến giờ đã rất khó đoán r ồi.

"Này, mọi người có cảm thấy là hình như tổng giám đốc Khang đã g ầy đi không ít hay không?"

"Cô không nói thì tôi vẫn chẳng cảm thấy gì, cô vừa nói xong thì quả thật đúng là như thế.

Chẳng phải Ki ều Linh đã nói là tổng giám đốc Khang bị bệnh r ồi hay sao, e là vẫn chưa khỏi hẳn đâu."

"Xem bộ đúng là không sai, tinh th ần cũng có vẻ không được tốt lắm."

Mọi người ai nấy cũng cô một câu tôi một câu, Du Ánh Tuyết ng ồi ở một bên nghe thấy, hàng lông mày tinh tế bất giác cau lại.

Lúc này vừa mới gặp anh, cô hoàn toàn rơi vào trong nỗi kinh ngạc vì bất ngờ nhìn thấy anh, căn bản là không kịp chú ý kĩ đến những chuyện

này.

Bệnh tình của anh...!rốt cuộc là như thế nào rồi?

Du Ánh Tuyết lấy điện thoại ra từ trong túi áo, cô có chút rầu rĩ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Lúc này vừa mới đuổi anh đi, bây giờ lại hớn ha hớn hở gọi điện thoại qua đó để hỏi thăm hình hình của anh, có phải là...!mất mặt quá hay không? Hơn nữa, lâu đến như thế mà anh cũng chưa từng gọi điện thoại cho cô, bây giờ cô gọi điện cho anh thì còn ra gì nữa chứ?

Đang lúc do dự thì điện thoại rung lên một phát.

Là một tin nhắn.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức ấn mở ra.

Người gửi...!ấy thế mà lại là Kiều Phong Khang.

Và nội dung tin nhắn là: “Ra đây, sảnh lớn.”

Đơn giản, vắn tắt, rõ ràng.

Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào màn hình.

Sự cụt hứng lúc này đã bị bốn con chữ quét sạch trong nháy mắt một cách thản nhiên.

Thì ra...!anh vẫn còn ở đây.

Vì thế...!anh đến đây, thật sự là để tìm cô hay sao?

Du Ánh Tuyết bĩu bĩu môi, cất điện thoại vào.

Cố ý ngồi ở trong phòng lâu thêm một chút, cứ muốn để anh đợi.

Một hồi lâu sau, dường như là đã thỏa mãn rồi cô mới chậm rãi cần lấy túi xách, nói lời tạm biệt với đồng nghiệp: "Xin lỗi mọi người nhé.

Tôi phải đi trước đây, trong nhà còn có việc."

"Du Ánh Tuyết, em là chủ xị đãi khách đấy, lí nào lại đi trước như thế cơ chứ?"

"Hóa đơn thì em chắc chắn là sẽ thanh toán, mọi người chơi đi.

Dù sao thì sau này còn thiếu gì cơ hội."

Du Ánh Tuyết lại bị Đỗ Vĩnh Ái quấn lấy một hồi mới thoát thân ra được.

Bước vào thang máy, ấn nút lầu một.

Trên bức tường thang máy láng bóng phản chiếu vẻ mặt cười chúm chím của cô.

Cô cắn cắn môi, muốn kéo khóe môi đang cong lên xuống một chút.

Nhưng mà mãi đến khi cánh cửa thang máy được mở ra, đến cuối cùng vẫn không thể được.

Bước ra khỏi thang máy, cô đến quầy thu ngân chuẩn bị thanh toán.

"Chào cô, bốn triệu bốn trăm chín mươi nghìn đồng.

Xin hỏi là trả tiền mặt hay quẹt thẻ ạ?"

Nhân viên phục vụ đưa tờ hóa đơn đến cho cô.

Du Ánh Tuyết đau lòng ghê lắm.

Đây đâu là tiền mồ hôi nước mắt của cô đấy! Tiền lương cô thực tập suốt một tháng trời ở Kiều Thanh cũng chỉ có sáu triệu mấy mà thôi.

"Tiền mặt đi."

"Quẹt thẻ."

Hai giọng nói, đồng thời cất lên.

Nhanh hơn tiền mặt một bước, một tấm thẻ vàng được bàn tay to lớn đẩy đến trước mặt nhân viên thu ngân.

Du Ánh Tuyết nghe thấy tiếng và ngoảnh đầu lại.

Kiều Phong Khang đứng ở ngay phía sau lưng của cô.

Khoảng cách rất gần, cơ hồ như lồng ngực của anh dán lên trên sống lưng của cô.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng như lửa đốt ấy một cách rõ ràng.

Lúc Du Ánh Tuyết giật mình trong nháy mắt, nhân viên thu ngân đã cầm lấy tấm thẻ ngân hàng và đẩy máy bấm mật mã đến.

"Mời anh hãy nhập mật mã vào đây."

"Ừm." Cánh tay dài săn chắc của Kiều Phong Khang vắt ngang qua người cô.

Một tay anh thanh thoi chống lên trên tủ quầy ở phía bên trái của cô, một tay còn lại ấn vào máy mật mã một cách thuần thục.

Toàn thân Du Ánh Tuyết bị anh vây kín lấy ở bên trong lồng ngực.

Ngay cả ở trong bầu không khí hỗn tạp như thế này, nhịp tim của anh vẫn rõ ràng đến như thế.

Mạnh mẽ và có sức sống.

Du Ánh Tuyết thất th^hần nhìn ngón tay đẹp đ^ẽ của anh nhún nhảy bên trên phím mật mã.

Đ^oi anh bấm mật mã xong, tim cô ch^ot đập nhanh, kính ngạc quay đ^ầu nhìn anh.

"Nhìn cái gì?"

Ki^êu Phong Khang đang chuy^ên tâm lấy bút ra kí tên lên hóa đ^on ngân hàng vừa mới in.

Cả quá trình ch^ẳng h^ền^hìn cô nhưng anh vẫn cảm nhận đ^uợc ánh mắt kính ngạc của cô.

Vẫn duy trì tư th^ế ban đ^ầu, anh chỉ kh^ẽ cúi đ^ầu.

Khuôn mặt của anh dán rất sát vào cô một cách tình tứ.

Vô cùng thân mật.

Thân mật đến nỗi giống như nh^ững g^ặp đôi đang yêu nhau n^ồng nhiệt.

Nhưng mà...!d^ương như anh lại hoàn toàn không cảm th^ấy như th^ế, th^{ản} nhiên như th^{ườ}ng.

Du Ánh Tuyết không bình th^{ản} như anh.

Bị anh vây lấy như th^ế, hô h^ấp của cô trở nên căng thẳng, thân th^ể nhỏ bé cũng đ^ứng thẳng một cách cứng ng^ắt.

Kh^ẽ nghiêng mắt nhìn, hàng lông mi dài và cong không cẩn thận qu^ệt tr^{úng} vào mặt của anh.

Giống như đ^{iệ}n gi^ật ngang qua ng^{ườ}i, có một khoảnh khắc hô h^ấp của anh ngưng lại, đến cả bàn tay đang c^{ầm} bút cũng bất giác hơi ngưng lại.

Cuối cùng anh cũng nghiêng mắt qua nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm giống như một tấm lưới dày đặc, khiến cô thấp thỏm.

Cô vội vã ngược đầu về phía sau một tấc, tạo ra một khoảng cách an toàn một chút với anh rồi khẽ cất giọng: "Mật mã của chú..."

"Có gì không đúng à?"

Biết rõ, còn hỏi.

Mật mã là ngày sinh nhật của cô.

Không biết là đã bắt đầu từ mấy năm trước, bỗng nhiên anh có ý nghĩ nông nổi, trong một buổi tối đổi hết mật mã của tất cả thẻ ngân hàng thành ngày sinh nhật của cô.

Vốn dĩ anh tưởng rằng những hành động trẻ con này nhất định sẽ sửa đổi lại hết thảy khi tỉnh táo lại vào ngày hôm sau.

Dù sao thì...!điều này không phù hợp với phong cách hành sự và tác phong trước giờ của anh.

Nhưng mà...img

Ngón tay của anh chỉ chỉ vào vị trí chỗ tim bên trái của cô một cách đầy hàm ý: "Chỗ này của em thật sự là không biết rõ, hay là đang giả vờ chẳng biết cái gì hết?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: Tối Nay Cháu Về Nhà Chúng Ta

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy dường như mình sắp hòa tan trong đôi mắt của anh r ấ.

Cô đã hiểu, nhưng mà, lại không dám chắc chắn.

Nhân viên thu ngân nhận lại bút ký tên, tươi cười nhìn họ, ánh mắt đầy hâm mộ: “Quý khách, bạn trai cô thật sự rất yêu cô nên mới dùng ngày sinh nhật của cô làm mật mã thẻ ngân hàng đấy.

Chuyện này tốt lắm đó, sau khi kết hôn đến ti ền riêng cũng không giấu được.”

Du Ánh Tuyết lúng túng.

Bạn trai? Yêu? Sau khi kết hôn? Còn ti ền riêng.

Mấy cái này chẳng gì liên quan đến cô cả.

Cô và chú ba...

Ôi... Sao có thể được chứ? Bọn họ không phải kiểu quan hệ này mà.

Có đi đâu lời giải thích và phản bác đã ra tới cỡ hòng cuối cùng không hiểu sao lại không thể nói thành lời.

Lúc cô nhân viên nói chữ “yêu”, trái tim Du Ánh Tuyết đập rất nhanh, thậm chí cô còn không dám liếc mắt nhìn người đàn ông đứng ở phía sau.

Chỉ nghe thấy anh nói nhỏ bên tai, tâm trạng vui vẻ hỏi cô: “Nghe thấy người ta nói gì không?”

Da mặt Du Ánh Tuyết mỏng, gương mặt đỏ ửng lên đẩy người anh ra:
“Không hiểu mấy người đang nói gì hết, cháu phải đi về”

Nói xong cô tránh khỏi lòng ngực anh, xách túi đi nhanh ra ngoài.

Kì ầu Phong Khang nhìn bóng lưng đáng yêu kia, ánh mắt chăm chú dần tràn ngập sự cưng chiều.

Nói đến mức này, anh tin rằng dù có ngốc nghếch đến đâu thì hẳn cô cũng đã hiểu rồi.

Sớm nên làm cho cô hiểu.

Sở dĩ anh cố nhẫn nại chờ đợi đến bây giờ chỉ đơn giản là không muốn dọa cô.

Cũng may... dường như cô tiếp thu cũng không quá tệ.

Du Ánh Tuyết đỏ mặt chạy ra ngoài, dù đã qua lâu rồi mà chữ “yêu” kia vẫn còn nhảy tới nhảy lui trong đầu cô, đánh sâu vào trái tim cô.

Chú ba... yêu cô?

Có thể sao?

Nếu là thật sự, chuyện này xảy ra từ khi nào?

“Cô Ánh Tuyết, sao cô lại ra một mình, tổng giám đốc Khang đâu rồi?”

Nghiêm Danh Sơn đứng chờ ở cửa, bên cạnh là chiếc Bentley.

“Chú ba còn thanh toán hóa đơn ở bên trong, sẽ nhanh ra thôi.” Du Ánh Tuyết hoàn hồn, giả vờ tự nhiên cười.

Cũng may là ánh đèn bên ngoài mờ mờ, trợ lý Sơn cũng không thấy rõ vẻ mặt của cô có gì không thích hợp.

“Đúng rồi, lúc trước nghe nói là chú ba bị bệnh phải nhập viện sao? Bệnh gì vậy, có nghiêm trọng không? Vì sao mọi người lại về thăm? Rồi cuộc chú ba có bị sao không?”

Du Ánh Tuyết nhớ đến chuyện quan trọng này, cô không biết rằng câu hỏi này của mình rất đúng trọng tâm, qua đó đã không che giấu được sự lo lắng là quan tâm mà cô dành cho anh.

Nghiêm Danh Sơn nhìn cô, cười đầy vui vẻ: “Tổng giám đốc Khang mà biết cô lo lắng vì anh ấy như vậy nhất định sẽ rất vui.

Cho dù có bị bệnh nặng cũng sẽ cảm thấy không có vấn đề gì.”

“Anh nói gì vậy, tôi... Lo lắng cho chú ba ở đâu chứ?”

Du Ánh Tuyết quật cường không chịu thừa nhận.

Sau đó cô chớp chớp mắt, nhú mày, vẻ mặt thay đổi: “Chú ba thật sự mắc bệnh nặng sao?”

Vẻ mặt thay đổi cực nhanh thật sự đã làm cho Nghiêm Danh Sơn lú cả lưòi.

“Đúng.

Vội vã muốn về gặp cô Ánh Tuyết, cho nên thức mấy đêm liền để làm hết công việc trong tay.”

Thức mấy đêm liền!

Anh không muốn sống nữa sao?

Du Ánh Tuyết nghe mà thấy kinh hồn bạt vía.

Trợ lý Sơn lại nói tiếp:

“Sáng nay lúc sắp trở về thì ngực của tổng giám đốc Khang đau đến mức không thể đứng nổi, đành phải nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện.

Bác sĩ nói do mệt nhọc quá mức, hơn nữa vết thương vì bị đánh trước kia còn chưa khỏi hoàn toàn, cho nên mới khiến cho dây thần kinh ở xương sườn bị nhiễm trùng.

Vốn là phải nằm viện, nhưng mà anh ấy vội vàng trở về nên chỉ tiêm thuốc, chờ giảm đau một chút đã vội vàng đi rồi.

Đúng rồi, thuốc còn ở trong vali phía sau, cô Ánh Tuyết nhất định phải nhắc tổng giám đốc Khang uống thuốc, bác sĩ nói, loại bệnh này không nặng cũng không nhẹ, nhưng nếu không chú ý thì sau này có khả năng sẽ bị đột quỵ.”

Du Ánh Tuyết nghe thấy thì ruột gan giống như là bị ai đó quấn lại, gần như đã bị cuộn thành cái bánh cuộn.

Từ “đột quỵ” được nói ra sau cùng đã dọa cho cô sợ không hề nhẹ.

Đau thần kinh xương sườn như thế nào tuy rằng cô chưa từng cảm nhận qua, nhưng mà nghe thấy trợ lý Sơn nói như vậy cũng đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hơn nữa nếu không phải thật sự rất đau thì dựa vào tính cách của chú ba nhất định sẽ không đến bệnh viện.

Cô nhớ đến hôm đó khi mình gọi điện hỏi khi nào anh trở về, còn nói là “càng sớm càng tốt” thì không khỏi cảm thấy ảo não.

Vô cùng ảo não.

“Nghĩ gì đó?”

Giọng nói đột ngột của Kiều Phong Khang kéo suy nghĩ của cô trở về thực tại.

“Tổng giám đốc.”

Nghiêm Danh Sơn chào hỏi rồi nhanh kéo cửa xe ra.

Du Ánh Tuyết xoay người ngẩng đầu nhìn.

Dưới ánh đèn lò mờ phải nhìn thật kỹ mới thấy tơ máu hồng hồng trong mắt anh.

Đúng thật, giống như bọn Kiều Linh nói, anh thật sự có hơi gầy.

“Lên xe.” Kiều Phong Khang thấy cô ngăn người thì lên tiếng thúc giục.

Du Ánh Tuyết “à” một tiếng rồi, ngoan ngoãn chui vào trong xe.

Nghiêm Danh Sơn lái xe đi, hai người bọn họ ngồi ở ghế sau.

Xe vừa mới khởi động Kiều Phong Khang đã nói: “Gọi điện cho anh hai nói với anh ấy tối nay cháu về nhà của chúng ta.”

Nhà của chúng ta...

Lòng Du Ánh Tuyết bị bốn chữ đặc biệt này làm cho dao động, theo bản năng nhìn sang anh một cái, ánh mắt đầy mờ mịt.

Anh nhìn có vẻ rất mệt mỏi, cả người đều dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vì một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì nên anh có hơi mất kiên nhẫn, hé mắt nhìn cô: “Muốn tôi tự gọi sao?”

“Không cần đâu.” Du Ánh Tuyết lập tức từ chối.

Nếu như đổi lại trước kia, chú ba tự đón cô về tự mình gọi điện thoại cô sẽ thấy không có vấn đề gì.

Nhưng mà...

Bây giờ cô chợt dạ.

Lấy di động ra ngoài, cả người cô nghiêng sang một phía, số điện thoại mà cô gọi không phải là Kiều Nam Thành mà là Minh Đức.

Cuộc gọi vừa đổ chuông một lúc đã có người bắt máy.

“Hát xong rồi à?”

“Vâng, em mới ra ngoài.”

“Vậy em đứng ở cửa chờ một lát, anh đến đó đón em.”

Em nên gọi điện thoại cho anh sớm một chút.” Bên kia vang lên tiếng động, Du Ánh Tuyết đoán ra Kiều Minh Đức vừa nói vừa đứng dậy.

Cô vội vàng nói với anh ấy: “Minh Đức, anh không cần phải đến đón em đâu.”

Hai chữ “Minh Đức” này vừa vang lên, Du Ánh Tuyết lập tức cảm thấy có một ánh mắt phóng đến bên mình, làm cho da đầu cô căng chặt.

Cô sợ anh phát ra tiếng làm cho Minh Đức nghe thấy, vì thế mà cả người co rúc lại, vô cùng căng thẳng.

Kiều Minh Đức bất mãn lắm bầm ở đầu bên kia: “Em không thấy mấy tin tức xã hội à? Một cô gái như em đón xe muôn như vậy rất nguy hiểm.

Cứ đứng ở cửa chờ anh sẽ đến nhanh thôi.”

“Anh không cần đến đâu.

Minh Đức, tối nay em không về, em... em muốn đến nhà Linh Nhi lấy một vài thứ.” Vì nói dối nên cô có hơi ấp úng.

Không biết là Kiều Minh Đức có tin thật hay không, nhưng anh ta cố ý giả vờ hung dữ: “Còn chưa kết hôn nhưng mà em cũng coi như người nhà họ Kiều rồi, không coi chừng chưa cưới là anh ra gì đúng không? Hả?”

“...” Nghe thấy ba chữ “chờn chưa cưới” này trong lòng Du Ánh Tuyết vô cùng hụt hẫng, bị áy náy giầy vò mà cúi đầu thật thấp.

Nếu lần này cô ần ỉ đòi xuống xe, chú ba chẳng những không đồng ý mà còn sẽ làm cho Minh Đức biết cô và chú ba ở bên nhau.

“Chuyện này... Sáng mai em sẽ về

Bây giờ anh ngủ sớm đi, có được không?”

Bởi vì áy náy mà giọng nói Du Ánh Tuyết không tự giác có thêm vài phần cố tình lấy lòng.

Vừa mới dứt lời, di động trong tay cô bỗng rung bị một bàn tay to giật lấy.

Du Ánh Tuyết hoảng sợ suýt nữa thì hét lên, nhưng mà tiếng kinh ngạc đã lập tức bị môi lưỡi người đàn ông bá đạo lấp đầy khoang miệng.

Kiêu Phong Khang còn không thèm để ý Nghiêm Danh Sơn còn ng ồi ở trước, bàn tay giữ chặt lấy cằm cô, hung hăng ngậm lấy môi cô, hôn thật sâu.

Hôn vừa sâu lại vừa lâu, mang theo hương vị của người đàn ông.

Lập tức làm cho ánh mắt Du Ánh Tuyết trở nên mê ly, hơi thở gấp gấp lên.

“Đừng nói chuyện như thế với nó, tôi sẽ ghen tỵ.”

Cho đến tận khi bên tai vang lên lời cảnh báo của Kiêu Phong Khang, cô mới đột nhiên hoàn hồn.

Lúc này cô mới kinh ngạc nhận ra hai người bọn họ rốt cuộc đang làm gì, mặt đỏ tai hồng nhìn trợ lý Sơn đang ng ồi phía trước, không biết là anh ta có chú ý hay không, cũng may trên mặt anh ta không có bất kỳ cảm xúc kỳ lạ nào, vẫn luôn chăm chú quan sát tình hình giao thông trước mặt.

Du Ánh Tuyết tức giận dấm lên bả vai anh một chút, rồi giành lấy điện thoại về.

Nhưng mà hình như hành động này đã đụng phải dây thần kinh xương sườn của anh, làm cho anh đau đến mức rên lên, mặt mũi trắng bệch.

Trên trán túa ra một lớp mồ hôi mỏng.

Du Ánh Tuyết hoảng sợ, nhanh nói với Minh Đức vài câu rồi ngắt điện thoại.

Thật sự là vẻ mặt anh quá đau đớn, trong nhất thời Du Ánh Tuyết cũng không để ý đến thật sự Minh Đức có nghi ngờ không.

“Chú không sao chứ?”

Du Ánh Tuyết lo lắng hỏi.

Anh hơi hé mắt nhìn cô, mệt mỏi lắc đầu: “Không sao đâu.”

Tay với qua chạm vào cô.

Hiển nhiên...

Cũng không phải thật sự như lời anh nói không có vấn đề gì, lòng bàn tay anh ngập tràn sự lạnh lẽo.

Đó cũng là mồ hôi lạnh rùng rùng.

Du Ánh Tuyết vô cùng khẩn trương, vô cùng lo lắng.

Nhưng Kiều Phong Khang sợ cô lo lắng nên vội như không có việc gì, kết quả lúc trở về biệt thự, bước chân của anh trông vô cùng loạng choạng.

“Cháu giúp chú mở nước ấm, chú tắm rửa rồi sau đó uống thuốc.”

Du Ánh Tuyết vừa sắp xếp vừa nhanh chóng đi về phía phòng tắm xả nước.

Kiêu Phong Khang cần quần áo, nghiêng người dựa lên cửa phòng tắm.

Đầu tiên cô nhón chân lấy khăn tắm trong tủ khử trùng choàng lên người anh, rồi khom người ngó xuống bồn tắm cẩn thận thử nước.

Đuôi tóc như thác của cô rơi vào bồn tắm, tản thành từng giọt sóng ái muội.

Kiêu Phong Khang hí mắt nhìn, chỉ cảm thấy một màn này vô cùng mê người.

Du Ánh Tuyết vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt như lửa nóng của anh, cả người hơi run lên.

Cô cảm thấy có mùi nguy hiểm.

Gõ cửa.

Nghe được tiếng của anh mới đi vào.

Trong phòng ngủ chỉ còn một cái đèn ngủ mờ mờ ở đầu giường.

Dựa vào ánh sáng mờ ảo, Du Ánh Tuyết nhìn thấy anh mặc một cái áo ngủ nằm trên giường.

Sau khi tắm xong cả người anh trông thoải mái khỏe khoắn hơn rất nhiều, nhưng mà trên mặt vẫn có vẻ mệt mỏi không tan hết.

Hiển nhiên...

Anh thật sự rất mệt..

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 71: Lý Trí Đột Nhiên Quay Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy đêm liên tục không ngủ lại còn phải vội vàng ngẩng máy bay trở về, cho dù người có làm bằng sắt cũng không thể chịu được.

Du Ánh Tuyết lơ đãng nhìn xung quanh, dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt kia tràn đầy sự mềm mại.

Anh bất ngờ tỉnh dậy, hoàn toàn thu hết vẻ mặt của cô vào trong mắt.

Nhìn cô một cách sâu xa: “Tại sao em vẫn còn đứng ở đó vậy?”

Cô vừa mới tắm rửa xong, cả người sạch sẽ, thuần khiết.

Bộ đồ ngủ trắng tinh, cực kỳ bảo thủ, từ cổ tay đến mắt cá chân đều được bao bọc vô cùng chặt chẽ, một chút gió cũng không lọt vào được.

Thuần khiết đến mức làm người ta có cảm giác dù chỉ nhìn cô thêm hai giây cũng muốn nhào tới ôm cô.

“Cháu tưởng chú ngủ rồi.” Du Ánh Tuyết hoàn hồn, bưng nước đi qua.

Lòng bàn tay nhỏ nhắn mở ra trước mặt anh: “Trợ lý Sơn đặc biệt căn dặn cháu giám sát chú uống thuốc xong mới được đi ngủ.”

“Cậu ta thật sự cho rằng tôi vẫn còn là trẻ con giống em hay sao?”

Kiều Phong Khang thở dài một tiếng, đứng dậy bước xuống giường, cầm thuốc, bỏ hết tất cả vào trong miệng, dứt khoát uống cạn nước rồi nuốt xuống.

Người đàn ông này, chỉ là ngủ đầu uống thuốc trong nháy mắt thôi mà cũng gọi cảm không thể tả.

Giơ tay nhấc chân, cử chỉ vô cùng tao nhã, đẹp mắt.

Du Ánh Tuyết nhận ra mình cũng sắp biến thành fan nào tàn của anh giống như những đồng nghiệp nữ khác, nên có chút không tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

Sợ không cẩn thận để lộ suy nghĩ trong ánh mắt của mình.

“Bây giờ thuốc cũng đã uống xong, cơn đau có lẽ sẽ đỡ hơn một chút, vậy...!cháu về phòng ngủ đây”.

Du Ánh Tuyết định cầm ly nước lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Thế nhưng...!

Tay còn chưa chạm vào ly nước thì đã bị một bàn tay to khác trực tiếp chặn lại giữa không trung.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, eo bị xiết chặt lại.

Du Ánh Tuyết hô nhẹ một tiếng, cả người đã bị anh đặt lên chiếc giường kiểu dáng Châu Âu, người đàn ông dùng tư thế nguy hiểm mà mạnh mẽ, đè lên người cô.

Vốn dĩ cô đã rất nhỏ bé.

Thân hình Kiêu Phong Khang rắn rỏi cường tráng như vậy mà cô còn bị anh vây dưới thân, nên càng giống động vật nhỏ yếu ớt, bất lực.

“Chú...!chú đứng lên đi.” Du Ánh Tuyết đỏ mặt không dám nhìn anh, chỉ có thể dùng hai tay đẩy vai anh ra.

“Đừng lộn xộn.” Kiêu Phong Khang khó chịu thở dốc một tiếng, rũ mắt nhìn bàn tay đang đè lên ngực trái của mình, bất đắc dĩ thở dài: “Em đúng là muốn làm tôi đau mới cảm thấy dễ chịu nhỉ.”

Du Ánh Tuyết khẽ giật mình, sau khi nhận ra thì lập tức rút tay về, áy náy nói: “Cháu không cố ý.”

Do quá vội vàng nên cô đã quên mất cơn đau bên xương sườn của anh.

“Nằm im, không được lộn xộn.”.Tất nhiên là Ki ều Phong Khang sẽ không so đo với cô, cho dù bị cô giày vò thì anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Anh chỉ dặn dò một chút, hơi nghiêng người, sờ soạn lấy máy sấy tóc trong ngăn tủ đầu giường ra.

Du Ánh Tuyết ngạc nhiên.

Sau khi cắm điện, anh vỗ vỗ lòng ngực dày rộng rắn chắc, ý bảo cô nằm dựa vào.

Du Ánh Tuyết nhìn chăm chú, bất động trong giây lát.

Lời mời của anh đúng là rất hấp dẫn, nhưng mà, lý trí của cô lại nói với cô rằng bọn họ thực sự không thể đến gần hơn được nữa.

Cô gọi anh trở về, không phải vì muốn như vậy với anh.

“Muốn tôi đến ôm em lại đây à?”

Ki ều Phong Khang híp mắt.

Du Ánh Tuyết cắn môi, giãy dụa, chần chờ, xoắn xuýt, cuối cùng vẫn chậm rãi đi qua.

Là bởi vì anh quá bá đạo nên cô không thể cự tuyệt, hay là bởi vì...!cô không thể cự tuyệt được sự rung động trong lòng?

Căn bản là cô không dám nghĩ.

Cô chỉ biết rằng, lòng ngực và cái ôm của người đàn ông này khiến cô không thể kìm chế được mà tới gần.

Cẩn thận tựa đầu vào.

Cánh tay dài của Kiều Phong Khang lướt qua phần gáy nhỏ nhắn mềm mại, rất tự nhiên mà ôm cánh tay của cô, áp sát vào người mình.

Rồi sau đó....!

Gió nóng thổi vù vù bên tai.

Du Ánh Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, cô có thể cảm nhận được mái tóc của mình được đầu ngón tay anh chăm sóc rất cẩn thận, giống y như bảo bối.

Cơ thể nhỏ xinh của cô cuộn tròn lại, theo bản năng nhích vào trong lòng ngực anh.

Tiếng tim đập của anh, rất gần.

Cô lưu luyến lắng nghe, cảm nhận sự bình yên khó nói.

Loại cảm giác này, cho dù là ở bên cạnh ai đi nữa thì cũng không bao giờ cảm nhận được.

Cảm giác tủi thân khi không được nhìn thấy anh trong thời gian dài, khi không nhận được cuộc gọi nào từ anh cũng vô thức tan thành mây khói trong tiếng tim đập mạnh mẽ này.

Cô tựa đầu vào người anh, bình yên nhắm mắt lại.

Rõ ràng bên tai có tiếng gió vù vù và nhịp tim của anh, nhưng cô lại cảm thấy thật yên tĩnh.

Không biết đã qua bao lâu.

“Đã ngủ rồi sao?”

Kiều Phong Khang ngừng động tác, cúi đầu nhẹ giọng hỏi cô.

Lông mi xinh đẹp như cánh quạt rũ xuống.

Cô nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng, cái đầu nhỏ dúi dúi vào ngực anh, sau đó tiếp tục an ổn chìm vào giấc ngủ.

Thật trẻ con.

Cực kỳ đáng yêu.

Đáng yêu đến mức khiến lòng anh ngửa ngáy khó nhin.

Lại ghen tị vì cô có thể vô tư nằm bên cạnh anh mà ngủ ngon như vậy, còn anh một chút buồn ngủ cũng không có.

Đặt máy sấy sang một bên, anh nghiêng người, vén những sợi tóc rối bên gò má cô, nắm cằm và nâng khuôn mặt đang ngủ say của cô lên.

Đầu lưỡi nóng ẩm của anh ngậm lấy môi dưới mềm mại quyến rũ của cô, mút nhẹ.

Lông mi Du Ánh Tuyết run lên kịch liệt, có vẻ khó chịu vì bị làm phiền khi đang ngủ, cô khẽ nhú mồm, vẫy tay lung tung muốn đẩy anh ra.

Kiêu Phong Khang hơi lùi lại, nắm ngón tay đan vào mái tóc mềm mại, ôm mặt cô lên.

Ánh mắt bất đắc dĩ mà khổ sở nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cô: “Chúng ta đã rất lâu rồi không gặp nhau, vậy mà em một chút cũng không muốn hôn tôi hay sao?”

Nhưng anh thì lại hận không thể nuốt cô vào bụng, muốn hôn thế nào, muốn ôm ra sao, bao nhiêu cũng không đủ.

Giọng nói của anh trong đêm rất buồn.

Giọng điệu đầy sự thất vọng.

Một người đàn ông hô mưa gọi gió trên thương trường, nhưng lại như một đứa trẻ trước mặt một thiếu nữ mới mười tám tuổi.

Đây có lẽ là định mệnh.

Khi gặp được cô, anh đã sớm nhận ra rằng cho dù anh làm cái gì đi nữa cũng là đi đâu đúng đấy.

“....”

Du Ánh Tuyết vẫn yên tĩnh như cũ.

Không thềm để ý đến anh.

Đêm dài đằng đẵng, hiếm khi có cơ hội được cô nằm trong lòng anh, anh làm sao mà có thể dễ dàng để cô ngủ như thế?

Ngay sau đó, cánh tay dài của anh ôm lấy eo cô, hơi dùng sức ôm cô lên để cô dặng chân ra ng ồi xuống.

Lần này, cả người Du Ánh Tuyết gần như ng ồi hết trên người anh.

Cô không thể giả vờ được nữa, mặt đỏ bừng bừng, hai tay đặt trên vai và căng thẳng nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của hai người đều phủ một tầng sương mỏng.

Tựa như dục vọng, mà cũng tựa như tình yêu, tựa như chọc người, cũng tựa như rung động, tri ền miên mà lưu luyến.

Du Ánh Tuyết nghe được tiếng tim đập “thình thịch”, “thình thịch” của mình, hoàn toàn loạn nhịp.

“Ánh Tuyết, hôn tôi”.

Anh cất giọng dụ dỗ, giọng nói khàn khàn, ánh mắt quyến rũ khiến người ta h ần xiêu phách lạc.

Trong đầu Du Ánh Tuyết hoàn toàn trống rỗng, ánh mắt nhìn cánh môi mỏng của anh, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Giống như...! chỉ có ngoan ngoãn nghe lời anh, hôn anh, mới có thể giảm bớt cơn khát trong lòng.

Anh không thúc giục, khóa chặt ánh mắt của cô, tràn ngập sự cố vũ.

Kiên nhẫn như đối với một đứa trẻ.

Giống như gặp ma, hoàn toàn không khống chế được, Du Ánh Tuyết cúi đầu, từng chút từng chút đến gần anh.

Khi hô hấp giao nhau, ngón tay cô nắn chặt vai anh, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lại gần hơn...!

Sắp đến, khuôn mặt đang nâng lên của Kiều Phong Khang mờ dần đi.

Cuối cùng....!

Môi của cô cũng chạm vào môi anh.

Lần đầu tiên cô chủ động như vậy, môi chạm môi, cô không biết phải làm sao.

Kiều Phong Khang hừ nhẹ một tiếng, cố vũ: “Tiếp tục...! Ánh Tuyết, bình thường tôi hôn em như thế nào thì bây giờ em cũng hôn tôi giống như vậy.”

Trong đầu Du Ánh Tuyết chỉ là một mảnh trống rỗng.

Không có chú ba, không có Minh Đức, không có bên trên cũng không có bên dưới, chỉ có một người đàn ông...! Một người đàn ông đang mong chờ một nụ hôn từ cô.

Chống lại tầm mắt của anh, cũng không biết dừng khi đến từ đâu, hay nên nói, căn bản là do sự kích lệ kích phát khát vọng dưới đáy lòng của cô với anh, cô can đảm ngậm lấy môi anh.

Mút nhẹ r ồi hôn.

Thậm chí giống như muốn truy ền đạt cảm xúc kìm nén sâu tận đáy lòng, hàm răng của cô khẽ cắn môi anh.

Ki ều Phong Khang bị trêu chọc đến mức hít vào một hơi, ôm lấy đầu của cô điên cuồng mà hôn, làm nụ hôn sâu thêm.

Anh dễ dàng nắm giữ quyền chủ động.

Du Ánh Tuyết bị hôn đến mức thất điên bát đảo, bàn tay anh xuyên qua bộ áo ngủ bảo thủ của cô, sờ lên trên.

Rất tốt, ngay cả nội y cũng mặc.

“Biết tôi định làm gì nên cố ý mặc như thế này để đối phó với tôi à?”

Ki ều Phong Khang hỏi, hô hấp cực kỳ gấp gáp.

Du Ánh Tuyết mạnh mẽ dùng sức, đè chặt tay anh, thở hỗn hển, dứt quãng nói: “Để tránh...!lại bị chú...gán thêm cho cháu một vài tội danh không thể giải thích.”

Trước kia, cái lần mà anh mạnh mẽ cưỡng ép cô, vậy mà anh còn xấu xa lên án cô quyến rũ anh trước nữa đây này.

“Tội gì?”

Anh giơ ngón tay thon dài lên, lập tức mở nút gài nội y của cô ra: “Tội dụ dỗ tôi, hửm?”

“Cháu không có, chú đừng nói lung tung.”

Du Ánh Tuyết thở hỗn hển, tủi thân lý luận với anh.

Thậm chí cô còn không biết ánh mắt của mình lúc này đã trở nên mơ mơ màng màng, ướt át như cánh hoa đào, dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, nếu không phải dụ dỗ thì là cái gì?

Rốt cuộc thì Ki ầu Phong Khang cũng chịu không nổi, ánh mắt bùng lên ngọn lửa như muốn thiêu đốt người khác.

Trong nháy mắt, anh lật người, đè cô dưới thân.

Nhiệt độ trong không khí l ần nữa tăng cao.

Xương sườn bên ngực Ki ầu Phong Khang cực kỳ đau, thế nhưng dưới sự thôi miên của dục vọng, anh hoàn toàn không nhận ra.

Cô gái xinh đẹp mà yếu ớt dưới thân khiến anh trở nên điên cu ờng.

Cơ thể và lý trí đ ầu đang kêu gào, muốn cô! Phải hoàn toàn chiếm lấy cô!

Để cho người con gái mà anh yêu bấy lâu nay hoàn toàn biến thành người của anh.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, trong người có một ngọn lửa thiêu đốt, rất nhanh, người đàn ông đã cởi áo ngủ của cô ra.

Nhưng mà...

Nhiệt độ cơ thể cũng không vì vậy mà giảm đi, ngược lại càng ngày càng tăng cao.

Đôi tay mảnh khảnh của cô không giúp cô ôm lấy cổ của anh, mà hoàn toàn dựa vào sự đi ều khiển của dục vọng.

Ki ầu Phong Khang chịu không nổi nữa, hai mắt đỏ ng ầu, kéo bộ đ ồng tử vướng víu vút ra ngoài.

Cái tên hiện lên trên màn hình đang khẳng định suy nghĩ của anh.

“Chú không được trả lời.”

Du Ánh Tuyết kêu lên, bất chấp cơ thể đang trằn trọc của mình lúc này, nĩa ng ỏi dậy muốn cướp lại điện thoại.

Cô sợ hãi và căng thẳng như vậy khiến Kiều Phong Khang cực kỳ tức giận..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Loại Người Đáng Chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô sợ bị Minh Đức biết được như vậy sao? Cô không nỡ chấm dứt mối quan hệ giữa hai người như vậy à?

Một tay anh cầm điện thoại, một tay siết chặt vòng eo của cô rồi cứ thế cắn tới tấp vào môi cô.

"Em cứ nghĩ rằng chỉ cần không nói ra thì em và Minh Đức vẫn có thể quay lại với nhau sao?"

"Cháu không biết." Đầu óc cô lúc này trở nên hỗn loạn, thậm chí cô không biết rằng hiện tại bản thân mình có muốn duy trì tình trạng như trước đây không.

Cô chỉ cất giọng cầu xin anh: "Chú đưa điện thoại cho cháu đi..."

Cô muốn tắt máy đi ngay lập tức.

Ít nhất trong lúc này, với dáng vẻ trần trụi như nhộng nằm trên giường của chú ba như thế, cô chẳng còn mặt mũi nào để nghe máy của Minh Đức.

Cho dù có phải gọi điện giải thích rõ ràng với anh ta thì cũng không phải bây giờ.

Kiều Phong Khang chỉ cảm thấy cô cứ mãi lưu luyến về mối quan hệ giữa cô và Minh Đức, anh nhìn chằm chằm vào cô sau đó áp trực tiếp điện thoại vào tai cô.

Du Ánh Tuyết kinh hãi đến mức trợn tròn mắt, bởi lẽ cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này.

Đầu dây bên kia là giọng Minh Đức gọi cô.

Cô hít thở đầu từng nhịp, vẫn không dám trả lời.

Cô cắn chặt môi rồi ôm lấy chân nhảy xuống giường với dáng vẻ vô cùng thảm hại.

Vừa mới bước đến gần cửa thì cô đã bị Kiêu Phong Khang ôm chặt lấy từ phía sau, một tay anh kéo tuột lớp bảo hộ cuối cùng trên người cô, tay còn lại siết chặt lấy eo cô rồi dùng lực kéo ngược cô lại và áp sát toàn thân cô lên cánh cửa.

Ôi trời.

Rốt cuộc anh định làm gì đây?

Du Ánh Tuyết quay đầu lại nhìn anh với đôi mắt hoang mang tột cùng.

Trong ánh mắt anh mang theo sự tức giận, anh ghé sát tai cô và thì thầm: "Không phải em không muốn Minh Đức phát hiện ra mối quan hệ giữa hai chúng ta sao, vậy thì nên ngoan ngoan trả lời điện thoại đi."

Kiêu Phong Khang cũng rất chán ghét cảm giác vì một cuộc điện thoại mà bản thân mình lại bị bỏ rơi như vậy.

Quá nhỏ.

Du Ánh Tuyết sợ đến xanh mặt, rõ ràng hai người đang... yêu đương vụng trộm, thậm chí có thể người phải nhận tổn thương là cháu của anh, thế nhưng anh lại tỏ ra hoàn toàn không quan tâm gì cả.

Ngược lại thì cô cứ như bị nắm thóp vậy, cô vô cùng chột dạ và cảm thấy dường như mình đã phạm phải một tội ác.

"Ánh Tuyết?"

Ở đầu dây bên kia, Kiêu Minh Đức lại tiếp tục gọi, anh ta thắc mắc hỏi: "Em đang làm gì vậy? Vẫn chưa ngủ hả?"

Rõ ràng vẫn nghe thấy giọng thờ của cô, anh ta biết cô vẫn đang ở đầu dây bên kia, thế nhưng lại không nghe thấy thêm bất cứ âm thanh nào khác, đi đầu này khiến cho Kiều Minh Đức không tài nào hiểu nổi.

"Em... em sắp ngủ ngay đây." Du Ánh Tuyết sợ anh ta sẽ nghi ngờ nên đã vội vàng đáp lại.

Sau đó cô lại vội nói tiếp: "Em vừa mới đi chạy bộ cùng với Linh Nhi về cho nên... ừm..."

Cô vừa nói được một nửa thì ngập ngừng, rồi dùng tay che điện thoại lại không để âm thanh đó truyền qua đầu dây bên kia.

Phía sau lưng cô, người đàn ông ấy như đang trừng phạt việc cô nói không đến nơi đến chốn vậy, anh hôn tới tấp lên cổ rồi lại hôn lên tấm lưng gầy ấy của cô.

Bàn tay của anh cứ lần mò dần xuống dưới.

Anh... rốt cuộc anh đang định làm gì vậy?

Đôi mắt của Du Ánh Tuyết tưởng chừng như đang bị bao phủ bởi một làn khói mỏng, cô quay đầu lại nhìn anh như để lên án hành động đó.

"Cứ tiếp tục nghe điện thoại của em đi.

Nếu không thì tôi cũng sẽ không ngại để thay em nói với cậu ta là hiện tại chúng ta đang làm gì đâu."

Sau đó Kiều Phong Khang cắn nhẹ lên tai của cô.

Chất giọng nam tính ồm ồm ấy văng vẳng bên tai cô khiến đôi tai cô trở nên đỏ ửng.

Cô biết rằng anh đang cố ý để trừng phạt cô.

Cố ý khiến cô cảm thấy có lỗi với Minh Đức, làm cho cô trở nên khó xử trước mặt Minh Đức, thế nhưng, nếu như cô không tiếp tục nghe máy

thì chắc chắn anh sẽ không thể nào dễ dàng mà tha cho cô.

Anh có thể sẽ tự mình trực tiếp nói chuyện với Minh Đức, đi đâu đó hoàn toàn có khả năng.

Du Ánh Tuyết cố gắng đi đầu hoà hơi thở của mình rồi mới tiếp tục nhắc điện thoại lên tai để nghe.

"Minh Đức, em... anh gọi em có chuyện gì sao?"

"Anh lo lắng cho em nên muốn hỏi xem em đã đến nhà của Phùng Linh Nhi chưa thôi."

"Em đến rồi nè, em đến lâu rồi."

"Aaa."

Cô la lên trong họng một tiếng rồi giữ chắc lấy bàn tay đang cầm điện thoại, cô căng thẳng đến xanh xao mặt mày.

Thân hình bị đè sát lên cánh cửa ấy của cô cứ run rẩy không ngừng.

Bởi vì... bàn tay của ai đó không thể yên phận mà cứ lần mò vào trong.

Du Ánh Tuyết quay người lại một cách khó khăn, cánh tay còn lại của cô run rẩy định giữ lấy bàn tay còn gở của anh.

Thế nhưng, với sức của cô thì sao có thể chống lại được anh cơ chứ.

Ngược lại Kiều Phong Khang dùng một tay giữ lấy tay cô rồi giơ lên cao sau đó đè lên trên cánh cửa.

"Lo tập trung nghe điện thoại của em đi..." Anh không quên nhắc nhở cô.

Đôi mắt của Du Ánh Tuyết đỏ hoe muốn khóc và nhoè đi như bị bao phủ bởi một làn khói mỏng, cô nhìn anh với ánh mắt vô cùng uất ức.

Cô cũng muốn tập trung lắm chứ, nhưng hành động của anh bây giờ khiến cô có thể tập trung hay được sao?

"Ánh Tuyết, có phải đã xảy ra chuyện gì không, sao anh nghe giọng em không giống bình thường lắm?"

Giọng nói đầy lo lắng của Kiêu Minh Đức từ phía đầu dây bên kia lại truyền đến.

Trái tim của Du Ánh Tuyết đập thành thịch trong lồng ngực, cô lắc đầu đáp: "Không sao đâu, ban nãy em có chút việc."

Cô cố gắng không để ý đến người đàn ông đang dùng tay sờ lên cơ thể cô, thế nhưng...

Cô kinh hãi đến mức toàn thân cứng đờ đến nghẹt thở, cô chỉ cảm thấy từng mạch máu trên cơ thể mình đang bị đốt cháy hừng hực.

Rõ ràng anh cố ý khiến cô phải khó xử, khiến cô phải kìm nén, nhẫn nhịn hết mức.

Đối với việc này, trước kia Du Ánh Tuyết không hề có sự trải nghiệm nào cả.

Cô chỉ cảm thấy sức lực của toàn thân bị rút hết bởi những tác động liên tiếp của anh, hai chân cô cảm thấy rã rời và không thể đứng vững được nữa.

Chiếc điện thoại trên tay cô dường như sắp rơi xuống.

"Du Ánh Tuyết?"

Phía đầu dây bên kia, Kiêu Minh Đức lại gọi tên cô, giọng điệu có phần hơi đau khổ.

Du Ánh Tuyết muốn trả lời anh ta, thế nhưng cảm giác ham muốn mãnh liệt truyền đến và rạo rực bên trong cơ thể cô khiến cô không ngừng run rẩy.

Giờ đây ngoài việc thở gấp ra cô không thể nói thêm được lời nào nữa.

Toàn bộ lý trí và năng lực kiềm chế bản thân của cô đã mất sạch hoàn toàn.

Kiêu Phong Khang không đủ kiên nhẫn nữa, anh cướp lấy chiếc điện thoại trên tay cô rồi trực tiếp ném sang một bên.

"Chú không phải một người tốt... nếu biết trước chú không có ý tốt lành gì thì cháu... cháu đã không để chú nuôi dưỡng đâu..." Bàn tay cô ghì chặt trên vai anh.

Kiêu Phong Khang kèm môi lên môi cô, sau đó thở thè: "Bây giờ em có hối hận thì cũng đã muộn rồi... kể từ ngày mà tôi bắt đầu dẫn em về thì em đã được mặc định là người của tôi rồi."

Tôi đợi em đến mười tám tuổi mới bóc tem em, đây cũng là sự chịu đựng đến giới hạn cực điểm của tôi rồi."

Đôi mắt của Du Ánh Tuyết tối sầm lại: "Nhưng cháu là vợ chưa cưới của Minh Đức mà."

"A... "

Cô thở dài một tiếng, trong đầu cảm thấy trống rỗng.

Anh muốn cô một cách mãnh liệt.

Muốn chiếm trọn lấy người phụ nữ mà anh đã đợi biết bao lâu nay ấy, chiếm lấy toàn bộ và hoàn chỉnh.

Cho dù trái tim cô không dành trọn cho anh.

Thế nhưng, không sao cả... đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Người đàn ông đó thực sự không học được cách dịu dàng.

Trong chuyện tình cảm cũng như vậy.

Sự nhẫn nại mà trước đó anh dành cho cô chính là giới hạn cực điểm của anh rồi.

Một bên khí thế ngút trời.

Còn một bên thì...!

Dưới lầu của một khu phố.

Một chiếc xe thể thao màu xanh da trời nằm im ỉn mình trong bóng tối.

Một người đàn ông ngồi trên ghế lái, ánh mắt đắm chiêu nhìn ra bên ngoài bầu trời tối mịt.

Đêm nay, bầu trời mênh mông ấy không có lấy một ngôi sao nào.

Cô đơn giữa đêm tối tĩnh mịch.

Đôi mắt anh ta trầm mặc giữa màn đêm u tối, không có chút ánh sáng nào.

Trống rỗng đến mức giống hệt như linh hồn đã bị một thứ gì đó thổi mất đi.

Điện thoại đã tắt máy từ lâu, đôi tay anh ta run run cầm điện thoại trên tay nhưng không có đủ can đảm để nhấn gọi cho dãy số quen thuộc kia, lại càng không có đủ can đảm để nói với cô là bởi vì anh ta lo lắng cho cô nên hiện giờ đang ở dưới nhà của Phùng Linh Nhi.

Hơn nữa... nửa tiếng trước, lúc anh nói chuyện điện thoại với cô, anh đã nhìn thấy Phùng Linh Nhi đi tản bộ với mẹ của cô ấy, chứ không phải đi chạy bộ như lời cô nói.

Vì thế... rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu vậy?

Hay là... em thật sự đang ở cùng với chú ba?

Chỉ nghĩ đến trường hợp này thôi là trong đầu anh không ngừng hiện lên bức ảnh được chụp tại sân bay ngày hôm ấy, thế nhưng, anh ta lập tức lắc đầu phủ nhận đi ầu đó.

Du Ánh Tuyết không phải loại người đó.

Anh ta khởi động xe rồi lại ẫn mình vào màn đêm tối, quay xe rồi đi về một hướng khác.

Cả đêm, Du Ánh Tuyết bị anh đòi hết lần này đến lần khác.

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời vừa mới ló dạng, Du Ánh Tuyết tỉnh lại thấy mình đang nằm trong lòng của Ki ầu Phong Khang, cô bất chợt cảm thấy hoang mang, không biết phải làm sao.

Anh ngủ rất say sưa.

Cánh tay ấy đặt trên eo cô như muốn thể hiện sự chiếm hữu vậy.

Chiếc cầm nam tính lạnh lùng ấy lấm tấm những sợi râu, trông vô cùng trưởng thành và có hơi lười biếng.

Nhìn Ki ầu Phong Khang như vậy, Du Ánh Tuyết cảm thấy thật sự rất trưởng thành, nhưng cô cũng thấy vô cùng xa lạ.

Lần đầu tiên mà toàn thân cô ê ẩm như vậy, mở mắt ra lại thấy mình tr ần tru ồng tỉnh dậy trong vòng tay của một người đáng tuổi cha chú của mình.

Cảm giác ấy thật sự ngột thở, khiến đầu óc cô cảm thấy hơi chút hỗn loạn.

Cô nhìn anh chăm chú, trái tim đập loạn xạ.

Đêm qua, bờ môi ấy của anh đã hôn lên khắp cơ thể cô không bỏ sót một nơi nào.

Và trên ngực, trên cổ anh vẫn còn vương lại những vết cào cấu mà cô để lại trong lúc hưng phấn không kiềm chế được mình.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều như tái hiện lại một cách rõ rệt những gì xảy ra đêm qua.

Anh đã điên loạn và cuồng nhiệt đến mức nào.

Thế nhưng, càng thể hiện rõ thì trong lòng cô lại càng cảm thấy buồn bã hơn.

Nhìn mãi nhìn mãi, chuyện đêm qua tưởng chừng đã bị lý trí lãng quên đi thì lại tất thấy ủa về

Không kịp để nghĩ nhiều đến vậy, cảm giác tự thoả mãn và cảm giác mang tội đã bắt đầu gặm nhấm lấy lương tâm của cô.

Cho dù là cô và chú ba đã tiến triển đến mức này bằng cách nào, do một phút tò mò cũng được hay một đêm ngắn ngủi cũng thế, hoặc là... còn lý do khác nữa, tóm lại, bây giờ cô vẫn là loại đáng chết.

Chiếc giường phía sau ấy đã thể hiện rất rõ đêm qua cô và chú ba đã cuồng nhiệt đến mức nào.

Cô đã từng coi thường loại người như vậy, mỗi khi cô gặp phải loại người như vậy thì cô nhất định sẽ cùng Phùng Linh Nhi thể hiện sự khinh thường ra mặt.

Thế nhưng không ngờ cho đến ngày hôm nay, bản thân cô lại trở thành loại người ghê tởm đến thế này.

Cô không dám lưu luyến thêm gì nữa, cô buồn bã lượm lấy bộ đồ ngủ trên giường rồi mặc vội vào người, sau đó bước ra khỏi phòng.

Bước đi của cô hoảng loạn giống như đang chạy trốn vậy.

Du Ánh Tuyết thay đồ của mình xong, cô nhận lúc mọi người vẫn chưa ai thức dậy thì vội vàng rời khỏi nơi đây.

Cô bước đi rất vội vã.

Cô hoàn toàn không để ý tới bên ngoài biệt thự có một chiếc xe thể thao màu xanh đang đậu ở đó.

Thật ra chiếc xe đó đã đậu ở đây cả đêm rồi.

Cả một đêm.

Khi nhìn thấy bóng dáng của cô bước ra từ biệt thự, người đàn ông ngồi trong xe cả đêm không nhúc nhích ấy cuối cùng đã động dậy.

Thế nhưng...img

"Du Ánh Tuyết?"

Anh cất tiếng gọi, không ai trả lời cả.

Anh kéo tấm chăn ra sau đó mặc vội chiếc áo ngủ lên rồi đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ của cô cũng không thấy bóng dáng cô đâu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Cô Ấy Đi Rồi Sao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Dì Lý, Ánh Tuyết đâu rồi?"

Kiêu Phong Khang bước xuống tầng, hỏi dì Lý đang chỉ huy mọi người dọn dẹp.

"Cô Ánh Tuyết sao? Thưa cậu chủ, tối hôm qua cô Ánh Tuyết về rồi sao?"

Dì Lý hỏi anh.

Kiêu Phong Khang gật đầu "Ừ" một tiếng: "Dì cũng chưa gặp cô ấy hả?"

"Hồi sáng tôi đến thấy một bóng dáng rời đi, tôi thấy thật sự rất giống cô Ánh Tuyết.

Tôi còn tưởng rằng tôi nhìn nhầm, hóa ra đúng là cô Ánh Tuyết thật."

"Cô ấy đi rồi sao?"

Đôi lông mày rậm của Kiêu Phong Khang nhíu lại.

Được lắm!

Mới sáng sớm anh đã bị con bé đó bỏ rơi.

Ừm, cảm giác này, đúng là không tốt cho lắm.

Có thể vô tình, không có lương tâm như thế cũng chỉ có tiểu yêu tinh đó thôi.

Nhưng mà...!

Nể tình ni ền vui giữa hai người tối hôm qua, anh cho phép cô tùy hứng.

Chỉ có đi ầu, có lẽ tối qua mình đã làm cô đau.

Anh dùng hết mọi kỹ năng tình ái và ham muốn nhiều năm, hoàn toàn không kìm nén với cô.

Cơ thể nhỏ nhỏ căng mịn phải nhận lấy thì đương nhiên là rất khổ cực.

"Đúng rồi, thưa cậu chủ, còn có một chuyện."

Dì Lý nói: "Nửa đêm hôm qua tôi thức giấc, nhìn thấy một chiếc xe đỗ mãi ở bên ngoài.

Hình như là đang chờ ai đó, sáng sớm hôm nay tôi phát hiện vị trí đỗ xe có rất nhiều tàn thuốc, cô Ánh Tuyết vừa đi, chiếc xe kia cũng đi theo, cũng không biết là có chuyện gì."

Ki ều Phong Khang cảnh giác: "Xe màu gì?"

"Cái này thì tôi không biết, trời tối nên tôi không thấy rõ lắm."

Anh trầm ngâm một lát, khẽ vuốt cằm rồi bước lên tầng.

Trên xe taxi, Du Ánh Tuyết nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nói địa chỉ nhà họ Ki ều.

Có một số việc không thể kéo dài được nữa.

Sắp phải khai giảng rồi, cô phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với Minh Đức trước khi vào học.

Cho dù anh ta hận cô cũng được, tất cả trên dưới nhà họ KI ều thất vọng về cô cũng được, đây là hậu quả mà cô phải gánh chịu.

Du Ánh Tuyết thở dài, hai tay nắm lấy đầu gối, tự cổ vũ cho chính mình.

Không được lùi bước.

Rất nhanh sau đó, xe đã dừng lại.

"Cô ơi, xe đến nơi rồi." Tài xế xe taxi nói, đột nhiên mấy suy nghĩ của cô được kéo lại.

nhé!

Cô không biết đi đâu giờ mình ở phía trước.

Nhưng cô biết, nếu cô muốn có được sự tha thứ của họ thì gần như là không thể nào.

"Đừng ngăn người nữa."

Tài xế thấy cô không nói gì, thúc giục một tiếng.

Du Ánh Tuyết đưa tiền cho tài xế, đẩy cửa xe ra bất chấp xuống xe.

Cô gắng sức hít thở sâu, nhưng trong lòng cô cứ bị những cảm giác khó chịu lo sợ không thôi chiếm giữ, không hề bớt đi chút nào.

Hai chân cô nặng như chì.

Rất lâu sau đó, cô khó khăn bước lên trước một bước.

Đột nhiên vào lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Du Ánh Tuyết hoàn hồn, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy dãy số trên màn hình, cô ngăn người.

Mắt cô hiện lên ánh âm đạm phức tạp.

Cô muốn trốn tránh theo tiền thức.

Không suy nghĩ nhiều, cô cúp điện thoại ngay.

Nhưng ngay lập tức sau đó, Kiều Phong Khang lại gọi lại.

Lần này, cô tắt luôn điện thoại.

Gặp lại anh, cùng anh bình an vô sự trong tình hình như thế sẽ chỉ làm cảm giác tội lỗi sâu dưới đáy lòng cô tăng thêm.

Cất điện thoại di động, cô bất chấp đi vào biệt thự.

Tia nắng mùa hạ xuyên qua những tầng mây, chiếu xuống mặt đất.

Cả thế giới được phủ một màu vàng sáng, nhưng trên khuôn mặt cô chỉ có màu tái nhợt.

"Cô Ánh Tuyết, sao cô về sớm vậy?"

Người giúp việc mở cửa ra, chào hỏi cô.

Du Ánh Tuyết gắng gượng cười cười, nhìn xung quanh một lượt, hỏi: "Minh Đức chưa dậy sao?"

"Không." Người giúp việc lắc đầu: "Tối hôm qua cậu chủ ra ngoài, nhưng mà tôi vừa qua phòng cậu ấy, không thấy cậu ấy ở trong phòng, chăn trải trên giường vẫn còn nguyên, chỉ sợ là ra ngoài cả đêm chưa về."

"Vậy sao?"

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút: "Vậy đi đi làm việc đi, đừng để ý đến cháu."

Cô mệt mỏi đi lên tầng, lúc qua trước cửa phòng Minh Đức cô chần chờ một chút, mở cửa đi vào.

Bên trong rất ngăn nắp sạch sẽ.

Trên bàn sách là đủ loại mô hình anh ta thích và một số bảo bối anh ta sưu tầm được từ nhỏ đến lớn.

Cô vừa đợi vừa nhìn.

Trong lòng cô đầy tâm sự nhìn từng đồ vật trong phòng.

Cho tới bây giờ, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng dáng vẻ khoe khoang của anh ta lúc có được mấy thứ này với cô.

Sau này, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Nghĩ nghĩ, lòng cô dâng lên một sự chua xót.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một cái bình nhỏ đựng những con hạc giấy màu vàng.

Cô cầm lấy một con, bóc ra, trên giấy là một hàng chữ làm cô ngẩn người.

“Xin lỗi, sau này anh sẽ không bao giờ bỏ em lại nữa.”

Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm hàng chữ này, chớp mũi cay cay, suýt chút nữa rơi lệ.

Cô nhìn con hạc giấy đó, nhớ đến bốn năm trước...!

Khi đó cô mới mười bốn tuổi, Kiêu Minh Đức mười sáu tuổi.

Du Ánh Tuyết thích đi theo Kiêu Minh Đức, lúc ấy Kiêu Minh Đức rất ham chơi, lúc nào cũng cùng một đồng anh em đến quán game chơi.

Chỗ đó rất không thích hợp để cô theo đuôi, nên lúc đó cô buồn phiền muốn chết.

Lúc Du Ánh Tuyết lại làm cái đuôi của Kiêu Minh Đức khi anh đi ra, anh đã dỗ dành cô.

"Ánh Tuyết, em cứ đứng đó chờ anh sao? Không phải vừa rồi em muốn ăn kẹo bông ở bên kia đường hả? Anh đi mua cho em nhé?"

Du Ánh Tuyết nhú mào nhìn anh: "Anh mà còn muốn đến quán net chơi game nữa thì em sẽ nói với chú hai đấy."

Kiêu Minh Đức nghiêng răng nghiêng lợi, con nhóc mách lẻo!

"Trời ơi, anh thề với trời, anh chỉ muốn mua kẹo bông cho em thôi mà." Anh giả vờ giơ tay lên thề như thật.

Du Ánh Tuyết nửa tin nửa ngờ: "Em đi cùng anh."

"Không được, qua đường nguy hiểm lắm, em chờ ở đây đi."

Anh quay lại với em ngay, em chờ đó nha." Kiêu Minh Đức không cho cô đuổi theo.

Cơ hội đến rồi, lập tức chạy thôi.

Du Ánh Tuyết nhìn bóng lưng anh ta và vẫn chờ ở đó.

Cô đứng trên đường lớn, ngoan ngoãn chờ anh ta.

Sau đó lại ngẩn xồm xuống đợi anh ta.

Sau đó nữa thì ngẩn bệt xuống vỉa hè đợi anh ta.

Nhưng mà, chàng thiếu niên vẫn chưa trở về.

Kẹo bông cũng không trở về.

Cô biết, cô bị lừa rồi.

Dòng người vội vã, người xe qua lại như nước, còn cô không tìm được đường về nhà nữa...!

Sau đó, cô ngây ngốc ngẩn xồm trên vỉa hè, hai chân tê cứng, cô vừa sợ vừa hoảng loạn.

Cô rất sợ lần này mình lại bị vứt bỏ lần nữa, sau này lại không có gia đình...!

Bốn tiếng sau, Kiều Minh Đức cần mấy que kẹo bông to dùng nóng lòng chạy đến.

Nhìn thấy anh, nước mắt cô rơi xuống như mưa.

Anh luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô: "Bà cô à, bà cô đừng khóc, anh sai rồi, mua kẹo bông cho bà cô này, bà cô đừng khóc nữa."

Anh hoàn toàn không ngờ rằng còn nhóc này không biết tự tìm đường về nhà.

Lúc nhận được điện thoại của mẹ giục về nhà ăn cơm anh mới biết con nhóc đó vẫn chưa về nhà.

Ngay tức khắc, anh sợ chết khiếp, bỏ lại cả đám anh em xông ra ngoài quán net.

"Kiều Minh Đức, anh là tên lừa đảo.

Khốn kiếp! Em không muốn chơi với anh nữa." Du Ánh Tuyết tức giận chửi ầm lên, đánh anh liên tục.

Anh không thèm tránh cô một lần mà xoay người lại, đưa lưng về phía cô: "Bà cô à, bà cô đánh vui rồi thì đừng khóc nữa.

Được không?"

Du Ánh Tuyết tức giận cào cánh tay anh ta mấy lần, làm anh ta nhe răng trợn mắt vì đau đớn.

Từ đó về sau, cô không đi theo anh làm cái đuôi của anh ta nữa.

Anh ta nghỉ hè nên cũng không đến quán net nữa, ngày nào cũng thăm hỏi đủ đi đủ, xin cô tha thứ đúng giờ.

Lúc ấy bọn con gái đang có trào lưu gấp hạc giấy, anh ta tìm một bạn học nữ để học gấp, mất một ngày một đêm gấp cho cô 365 con hạc giấy.

Cho tới bây giờ, Du Ánh Tuyết vẫn còn nhớ dáng vẻ anh ta lúc đó, anh ta đổ mắt cẩn thận từng li từng tí đưa 365 con hạc giấy cho cô như dâng vật quý.

Nhưng lúc đó cô vẫn còn giận, không thèm lấy mà trả lại cho anh ta.

Mãi đến bây giờ cô mới biết được thì ra trên hạc giấy này là đầy lời xin lỗi của anh ta.

Chỉ là bây giờ...!

Là cô muốn bỏ rơi anh ta.

Cô lừa anh ta, làm anh ta tổn thương.

Lông mi cô run rẩy, Du Ánh Tuyết rút bút ra, cúi người viết mấy chữ lên tờ giấy.

Nước mắt áy náy nhẹ nhàng rơi xuống, thấm ướt trang giấy.

Mực bút màu đen nhòe đi, nhưng chữ của cô vẫn đọc được rõ.

“Minh Đức, xin lỗi.”

Cô chậm rãi, chậm rãi, gấp tờ giấy theo nếp gấp cũ, từng bước gấp lại thành một con hạc giấy lần nữa, rồi trả lại chỗ cũ.

Nhìn có vẻ rất giống dáng vẻ ban đầu.

Nhưng mà, cô lại rất rõ...!

Từ nay về sau những ngày thơ những trêu đùa giữa hai người không quay lại được nữa rồi.

"Phong Khang, sao em lại đến đây lúc sáng sớm thế này?"

Đột nhiên vào lúc này, giọng Kiều Nam Thành vang lên dưới tầng làm Du Ánh Tuyết hồi hộp.

Phong Khang?

Lẽ nào, chú ba đến đây rồi sao? Nhưng anh đến đây làm gì? Mọi chuyện chưa đủ loạn à?

Cô bất chấp lau khô nước mắt, lập tức kéo cửa ra khỏi phòng Kiều Minh Đức.

Du Ánh Tuyết vội vã chạy xuống tầng, quả nhiên, Kiều Phong Khang đã đứng trong phòng khách.

Dễ nhận thấy rằng, anh vội vàng đến đây, râu còn chưa cạo, quần áo không nghiêm chỉnh như mọi khi mà mặc một chiếc áo phông màu nâu nhạt, rất tùy ý.

Nhưng mà hơi thở làm người ta áp lực gấp bội kia không hề thay đổi.

Trầm ngâm một hồi, anh mới quay lại, nhìn nét mặt Kiều Nam Thành, thản nhiên nói: "Chuyện của Ánh Tuyết không cần quan tâm.

Mấy thứ cần cho khai giảng em đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Vẫn là em có kinh nghiệm.

Nhiều năm như vậy em đều chuẩn bị cho Ánh Tuyết, Bọn anh không được chu đáo như em."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: Tôi Muốn Nói Chuyện Riêng Với Cô Ấy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Em và Du Ánh Tuyết đều biết mọi người đối tốt với con bé, Ánh Tuyết vẫn luôn rất biết ơn."

Kiêu Phong Khang lớn tiếng nói thay Du Ánh Tuyết hết tất cả ân tình cô ghi nhớ trong lòng.

Kiêu Nam Thành không nghĩ quá nhiều chỉ nói: "Sớm muộn gì cũng là người nhà chúng ta thì cần gì phải nói biết ơn hay không.

Đúng rồi, Phong Khang, sáng sớm em đã tới đây có chuyện gì quan trọng sao?"

Kiêu Phong Khang nâng cao ánh mắt, một lần nữa lại khóa chặt vật nhỏ rơi xuống đất trong góc: "Em tới đây tìm Du Ánh Tuyết."

Anh lo lắng cô sẽ phải một mình đối mặt với mưa gió sau sự việc đêm qua nên mới vội vàng chạy đến.

Chỉ để bảo vệ cô an toàn sau lưng khỏi cơn mưa gió đó.

Tất cả mọi tội lỗi, mọi xấu hổ và khó xử, anh sẽ gánh hết.

Cô còn quá nhỏ để có thể chịu đựng được sự giằng vò của mưa gió.

Nghe thấy tên của mình, Du Ánh Tuyết không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, tim cô như thót lên.

Chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói với Kiêu Nam Thành: "Anh hai, em muốn nói chuyện riêng với con bé."

Kiêu Nam Thành không để ý đến bầu không khí kì lạ giữa họ, ông ta nghĩ rằng hai người bọn họ có chuyện quan trọng cần nói nên lập tức gạt đầu và thu xếp cho họ: "Đi đến sảnh phụ đi, người giúp việc vừa dọn dẹp rồi."

Kiêu Phong Khang gạt đầu, dẫn đầu bước đi về phía sảnh phụ.

Du Ánh Tuyết giật mình lo lắng nhìn bóng lưng kia, trong lòng lại cảm thấy quay cuồng, có đủ loại cảm giác.

Cô cắn cắn môi, cuối cùng cũng chọn đi theo.

Ở sảnh phụ chỉ có hai người bọn họ.

Sau sự việc tối hôm qua, cô lại còn ở một mình với anh như vậy, đặc biệt là chú hai và dì Vân đều ở nhà, điều này khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy rất khó chịu.

Trong lòng cô vô cùng bất ổn.

"Tại sao lại rời đi mà không nói một tiếng nào?"

Sau khi cô đi vào, Kiêu Phong Khang xoay người đóng cửa sảnh phụ, thẳng thừng hỏi.

Cánh tay dài duỗi ra chống vào cánh cửa.

Cơ thể nhỏ bé của cô bị giam giữ ở giữa ngực anh và cánh cửa.

Khoảng cách quá gần như thế khiến Du Ánh Tuyết choáng váng, hơi thở của cô hơi khó khăn.

Cô theo bản năng muốn giữ khoảng cách an toàn với anh, đặt lòng bàn tay lên ngực anh, nói nhỏ: "Cháu nghĩ không cần chào hỏi chú..."

Trên người anh có hơi thở thơm tho, cũng giống như đêm qua, vô cùng quyến rũ.

Du Ánh Tuyết không cho phép bản thân mình chìm vào nó một lần nữa, cô gập ngón tay thật chặt và véo đầu ngón tay vào da thịt để tỉnh táo lại một chút.

"Không cần thiết sao?"

Ánh mắt Kiều Phong Khang khóa chặt Du Ánh Tuyết: "Vậy theo ý kiến của em thì hôm qua... chúng ta tính là gì?"

Ánh mắt của anh sáng rực, cô muốn tránh cũng không thể tránh được.

Du Ánh Tuyết chỉ hy vọng rằng mình là một con đà điểu, như vậy thì cô có thể trốn tránh đối mặt với niềm đam mê điên cuồng giữa mình và chú ba vào đêm qua.

Dáng vẻ của mình khi đó khiến cô cảm thấy chán ghét đến cùng cực, cô biết điều đó là không thể, nhưng lại không thể kiềm lòng được.

"Chú ba, đừng nhắc lại chuyện tối hôm qua với cháu nữa, được không?"

Cô nói với một giọng khẩn cầu hiếm hoi.

Mệt mỏi, bất lực và đau đớn, như thể cầu xin anh hãy để cô đi.

Đột nhiên ánh mắt Kiều Phong Khang tối sầm lại, nhìn vẻ khó chịu và buồn bã của cô.

Khuôn mặt nhỏ vốn không có chút gợn sóng trong con người bây giờ đã hiện lên từng tia lạnh lùng.

Du Ánh Tuyết bị anh nhìn chăm chăm đến nỗi lông mi run lên, cô sợ hãi co lại thân thể, siết chặt hô hấp.

Một lúc lâu sau, anh mới khẽ hỏi: "Em hối hận sao?"

Hối hận?

Cô không biết.

Cô chỉ biết rằng sau khi đam mê bùng cháy thiêu đốt mình, mọi thứ cô phải đối mặt khiến cô sợ hãi.

Cô cúi đầu xuống, chua chát nói: "Cháu nghĩ mình có thể bị điên rồi...! Tại sao cháu lại trở nên quá đáng và phiền phức như vậy? Chú hai và dì Vân rất tốt với cháu, Minh Đức cũng tốt với cháu như vậy, nhưng cháu lại đang chà đạp lên tất cả ân tình mà họ dành cho cháu."

Hai mắt Kiều Phong Khang nhú chặt, anh vươn tay nâng khuôn mặt của Du Ánh Tuyết lên, để ánh mắt cô chạm vào mắt mình: "Cho nên, bây giờ em muốn dùng ân tình để đo tình cảm của mình sao?"

Du Ánh Tuyết nhìn anh với đôi mắt mù sương.

Cho dù không thể đền đáp tình cảm này, cô cũng không nên tặng cho Minh Đức một vết thương nặng như vậy.

"Du Ánh Tuyết, tôi không muốn nói về bất cứ ân tình nào với em, tôi chỉ muốn nói về tình yêu với em mà thôi."

Xét về lòng tốt thì Kiều Phong Khang anh đã từng thua ai trong nhà họ Kiều chưa?

Che chở, yêu thương, anh đòi hỏi bản thân phải dành cho cô nhiều hơn bất cứ người nào cho cô.

Về vật chất và trong cuộc sống, đến tận bây giờ anh cũng chưa bỏ sót thứ gì.

Nhưng việc dùng ân tình để trói buộc cô thì anh không thêm.

Trước đây, tất cả những gì anh muốn chỉ là tình yêu, và duy nhất là tình yêu mà thôi.

Du Ánh Tuyết hơi sững sờ vì hai chữ "tình yêu" mà anh thốt ra, cô ngược mắt lên nhìn lên anh.

Giữa bọn họ...!nói về "tình yêu"?

"Em yêu Minh Đức sao?"

Anh hỏi.

Yêu sao?

Du Ánh Tuyết cũng tự hỏi mình.

Trước khi phát triển đến bước này với chú ba, cô luôn nghĩ rằng tình yêu của mình thuộc về Kiều Minh Đức.

Họ là vợ chồng chưa cưới của nhau, không ghét thậm chí là thích thì chắc là yêu rồi.

Nhưng...!

Nếu là tình yêu thì tối hôm qua...!sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?

Đầu cô rất đau.

Suy nghĩ cũng rất lộn xộn.

Cô rối rít lắc đầu, trầm giọng nói: "Cháu không biết."

Ánh mắt Kiều Phong Khang nhìn chằm chằm vào mắt cô, không cho cô trốn tránh: "Vậy em cảm thấy tôi như thế nào?"

"..."

Du Ánh Tuyết cắn môi, càng không nói nên lời.

Trái tim của chính cô, cô còn chưa hiểu được thì làm sao có thể cảm nhận được của anh?

Kiều Phong Khang đợi một hồi lâu cuối cùng vẫn không có đáp án.

Câu hỏi này sợ rằng đã làm khó nhóc con này rồi.

"Tôi biết rằng việc yêu tôi là một thách thức lớn đối với em.

Nhưng Du Ánh Tuyết..."

Anh hơi dừng lại, dùng ngón tay cái vuốt ve đôi môi đỏ mọng đang run rẩy của cô.

Ánh mắt sáng rực chăm chú theo dõi cô, trong mắt bắn ra tia áp bức cùng độc đoán: "Em không thể trốn thoát khỏi tôi đâu.

Việc yêu tôi chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

Đầu ngón tay của anh có một chút hơi nóng.

Mỗi lời nói của anh đều giống như một tiếng trống, đánh mạnh vào tim cô, khiến tâm trí cô rối bời.

Trái tim Du Ánh Tuyết run lên khi bị anh nhìn thấu, cô cứng người, quay đầu đi, tránh né ngón tay của anh.

Kiêu Phong Khang thu tay về, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm trên mặt cô: "Tôi sẽ cho Minh Đức một lời giải thích.

Nếu em cảm thấy việc đối mặt quá khó khăn thì hãy giao tất cả mọi chuyện cho tôi."

"Giao cho chú?"

"Ừm." Bàn tay Kiêu Phong Khang siết chặt người cô do căng thẳng và lo lắng, như đã sắp xếp xong hết tất cả nói: "Em chuyển về với tôi đi, đừng quan tâm đến bất cứ thứ gì, còn lại tất cả những chuyện khác thì cứ để tôi giải quyết."

Cô còn quá nhỏ, quá yếu ớt.

Mà anh thì đã không còn sợ hãi nữa rồi.

Vì vậy, cô chỉ cần ở dưới đôi cánh của anh, để anh chống giữ bầu trời là đủ rồi.

Lòng bàn tay lớn của anh ấm áp và mạnh mẽ.

Tay của Du Ánh Tuyết nằm gọn trong lòng bàn tay anh, cô chỉ cảm thấy có một cảm giác an toàn không thể giải thích được.

Dường như bàn tay này có thể che chắn mưa gió cho cô, có thể quét sạch nỗi lo lắng đang nhảy nhót trong đáy lòng cô.

Nhưng, sau tất cả, cô vẫn lắc đầu.

"Vì Minh Đức, cháu phải đi." Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, như hạ quyết tâm: "Chuyện quan trọng như vậy, ít nhất cũng phải đích thân cháu nói ra."

Mặc dù thực sự rất khó để mở miệng nói.

Nhưng thẳng thắn và nhận lỗi trước mặt là sự tôn trọng cuối cùng của cô dành cho anh ta.

Kiều Phong Khang còn không có thời gian để nói tiếp.

"Phong Khang, Ánh Tuyết, hai người mau ra ngoài đi."

Vào lúc này, đột nhiên giọng nói lo lắng của Trần Ngọc Vân vang lên ngoài cửa.

Thậm chí còn có tiếng khóc nức nở.

Cuộc nói chuyện giữa hai người đột ngột dừng lại.

Du Ánh Tuyết vô thức nhìn Kiều Phong Khang: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Tôi e là có." Anh trấn an nắm tay cô: "Ra ngoài xem một chút đi."

,

"Ừm." Du Ánh Tuyết gật đầu.

Cô quay người định mở cửa, nhưng lúc này mới nhớ tới tay của hai người vẫn đang nắm lấy nhau, cô giật mình, lập tức vùng vẫy rồi buông ra.

Kiêu Phong Khang cũng không làm cô khó xử.

Hai người ra khỏi sảnh phụ thì nhìn thấy Trần Ngọc Vân và Kiều Nam Thành lo lắng bước ra.

Kiêu Phong Khang nhíu mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chúng ta phải đến bệnh viện ngay bây giờ." Kiều Nam Thành hơi dừng lại, nói với hai người một cách lo lắng.

"Bệnh viện?"

Trái tim Du Ánh Tuyết nhảy dựng lên, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.

Cô nhìn đôi mắt đỏ hoe của Trần Ngọc Vân lần nữa, trái tim cô như thất lại treo lên cổ họng.

"Vừa rồi Minh Đức bị tai nạn xe cộ..."

Trần Ngọc Vân không kìm được nước mắt, bà nghẹn ngào lau nước mắt: "Bệnh viện đang chờ chúng ta đến ký tên, nói rằng... sống chết chưa chắc chắn."

Sống chết bất định...

Hai đầu gối của Du Ánh Tuyết như mềm nhũn ra, mắt cô bỗng đỏ hoe.

Kiêu Phong Khang duỗi cánh tay dài của mình ra, giữ eo cô để cô ổn định lại.

"Tình hình vẫn chưa rõ ràng, đừng tự hù dọa bản thân, dù sao cũng phải đến bệnh viện xem tình hình rồi mới nói được." Kiều Phong Khang nói

nhỏ, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Trước giờ anh không bao giờ an ủi người khác.

Nhưng từ ánh mắt của anh, Du Ánh Tuyết cũng nhìn thấy được sự lo lắng và khẩn trương.

Khi Du Ánh Tuyết đến bệnh viện, hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập hơn.

Trần Ngọc Vân trước giờ luôn ưu nhã, bây giờ lại gần như ngất xỉu khi nhìn chồng mình ký vào đơn đồng ý đã được thông báo và đơn xác nhận rủi ro phẫu thuật.

Kiêu Phong Khang ôm cô, cô nghiêng đầu dựa vào vai anh, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Kiêu Phong Khang là người bình tĩnh nhất trong số họ.

Thay cho hai vị phụ huynh bị ảnh hưởng nặng nề, anh đã yêu cầu gặp trưởng khoa để tìm hiểu thêm về tình hình của Kiều Minh Đức.

Du Ánh Tuyết đứng dựa vào tường, chỉ cảm thấy trước mắt toàn là màu trắng, cô nghe dì Vân khóc mà không tìm được nước mắt.

Sống chết không chắc, sức nặng của bốn chữ này quá nặng khiến cho người ta không thể chịu đựng nổi.

Kiêu Minh Đức vẫn còn quá trẻ như vậy...!

Ngay sau đó, mọi người trong nhà họ Kiều đều lần lượt nối đuôi nhau đến.

Hai người già run rẩy đi tới, theo sau là Kiều Vũ Nhung và Kiều Quốc Thiên.

"Chuyện quái gì xảy ra thế này, sao lại bị tai nạn xe cộ vậy?"

Bà cụ đau lòng vì cháu trai, người chưa kịp đến mà đã nghe thấy giọng

"Cha, bây giờ cha cũng đừng trách mắng bọn họ, tất cả mọi người ai cũng đều cảm thấy không thoải mái mà." Kì ầu Vũ Nhung an ủi cha.

Lòng dạ ông cụ vẫn không vui.

Bà cụ lại vỗ vỗ vào bàn tay ông rồi trấn an vài câu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75: Khó Kiểm Chế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ông nội bà nội, hai người ng ồi xuống đi.” Du Ánh Tuyết tiến lên một bước đỡ lấy hai người già ng ồi xuống ghế dài, ánh mắt rū xuống mang theo chút bi thương.

Bà cụ vẫn luôn nắm lấy tay cô, bàn tay hai người đều lạnh như băng, hiển nhiên tất cả mọi người đều lo lắng giống nhau.

“Nhóc con, tối hôm qua cháu ở đâu? Chẳng lẽ không phải ở cùng với Minh Đức sao?”

Đột nhiên bà cụ cất tiếng hỏi.

Du Ánh Tuyết bị hỏi đến mức run c ần cập, cô không biết nên trả lời thế nào bèn giương mắt nhìn bà cụ.

Thế nhưng...!vừa mới chớp mắt một cái, cô đã phải lập tức dờn t ầm mắt, m ồ hôi trong bàn tay túa ra ào ạt.

“Tối hôm qua Ánh Tuyết không ở cùng với Minh Đức.” Du Ánh Tuyết còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên trả lời thay cô.

Liếc mắt nhìn sang, Kì ều Phong Khang đang chậm rãi bước đến trên hành lang.

Sắc mặt anh vô cùng ngưng trọng, ánh mắt dừng lại trên người Du Ánh Tuyết mang theo vẻ trấn an giống như muốn nói với cô rằng có anh ở đây, cô không c ần hoảng hốt.

Du Ánh Tuyết nhìn sâu vào đôi mắt kia, cô chỉ cảm thấy trong ánh mắt anh có một loại ma lực thần kỳ có thể khiến người khác an tâm hơn rất

nhì ầu.

Anh đi đến bên cạnh Du Ánh Tuyết, đứng sánh vai trấn an cô: “Tối hôm qua Ánh Tuyết trở về chỗ của con nên cũng không biết chuyện của Minh Đức.”

Nghe anh trả lời như thế, Du Ánh Tuyết khẽ chấn động liếc mắt sang thăm dò anh.

Vẻ mặt của Ki ầu Phong Khang và cô hoàn toàn khác biệt, dáng vẻ của anh rất hiên ngang, không hề sợ hãi giống như đã chuẩn bị tinh thần để che mưa chắn gió cho cô từ sớm.

Thế nhưng, những người lớn ở đây cũng không hề có suy nghĩ gì khác.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết được anh mang về nuôi, trở về chỗ anh cũng giống như trở về nhà bình thường mà thôi.

Cuộc phẫu thuật được tiến hành trong khoảng thời gian rất dài, từ đầu đến cuối Minh Đức đều không hề được đẩy ra, càng không có tin tức gì báo tới.

Tất cả mọi người chờ đợi đầu đã kiệt sức, tinh thần ti ều tụy hẳn ra.

Du Ánh Tuyết cúi đầu ng ồi bên cạnh bà cụ, mãi đến một giờ trưa cô cũng chưa ăn được gì.

Ki ầu Phong Khang bảo Lý Thanh mang thức ăn đến, cuối cùng khi Lý Thanh vừa muốn đi thì mọi người đều nói không đói bụng.

Buổi chiều, trong công ty còn có chuyện quan trọng nên Ki ầu Phong Khang không thể không đi trước.

Tuy nhiên bên ngoài phòng phẫu thuật còn có một cô nhóc khiến anh không yên lòng.

Anh nhấc bước đến trước mặt Du Ánh Tuyết, cô cũng không hề ngăn đầu mà chỉ yên lặng chờ đợi.

Ki ầu Phong Khang ng ồi xồm người xuống, ánh mắt đối diện với cô.

“Trong công ty còn có việc gấp, bây giờ chú phải qua đó xử lý một chút, cháu ở đây được không?”

Anh thấp giọng hỏi vô cùng dịu dàng.

Tất cả mọi người đều đang chìm đắm trong bi thương, ngoại trừ Lý Thanh thì không có ai chú ý đến người đàn ông luôn luôn kiêu ngạo kia lại ng ồi xồm xuống, hạ thấp thân phận để nói chuyện với cô gái nhỏ này.

“...Ừm.” Du Ánh Tuyết nhàn nhạt gật đầu, giọng nói của anh hoàn toàn có thể khiến cô an tâm hơn.

“Chú sẽ để thư ký Thanh ở lại đây, nếu như đói thì bảo cô ấy đi mua chút đồ ăn, biết không?”

“Được.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu một lần nữa.

“Có chuyện gì thì bảo thư ký Thanh gọi điện thoại cho chú nhé.” Ki ầu Phong Khang vừa nói vừa nắm lấy tay Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết còn đang bị vùi lấp trong bi thương nên không giẫy tay ra, ngón tay khéo léo nằm yên trong lòng bàn tay anh.

“Được.” Cô tiếp tục nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Ki ầu Phong Khang nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Bàn tay Du Ánh Tuyết bị buông ra, hơi ấm bao phủ quanh cô cũng biến mất ngay sau đó.

Cô ngượng ngừng liếc mắt, t ần mắt không tự chủ được cứ mãi đuổi theo bóng lưng Ki ầu Phong Khang.

Cô biết rõ bản thân mình như vậy rất đáng ghét, nhưng mà cô đã không thể nào quay lại được nữa rồi.

Mãi đến khi anh hoàn toàn biến mất trong hành lang dài kia, cô mới chậm rãi thu hồi tầm mắt lại, cúi đầu run sợ nhìn xuống bàn tay mình.

Trên thực tế, trước kia cô cũng có nắm tay Minh Đức nhưng mà...!loại cảm giác đó lại khác với lúc nắm tay chú ba...!

Ở bên cạnh Minh Đức, cô luôn cảm thấy rất bình thản, an tĩnh, hòa bình nhưng khi ở cùng với chú ba thì cô lại lo được lo mất, tâm trạng cũng lên xuống theo mọi hành động của anh.

Ngay cả...!cơ thể cũng giống như bị anh điểu khiển vậy, chính bản thân cô cũng khó lòng kiềm chế được.

Đây là “tình yêu” mà chú ba hay nói sao?

Cô thật sự rất mê man, không thể xác định được nhưng cô lại biết rõ đây là một loại “tình cảm khó thể kiềm chế”.

Cô không muốn thừa nhận loại cảm giác này, thậm chí sáng hôm nay khi chú ba từ trên giường bước xuống, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là muốn trốn tránh, nhưng mà...!cô lừa gạt bản thân mình như vậy được bao lâu chứ?

Nghĩ đến những chuyện này, đầu cô càng cúi gằm xuống hơn, lông mi cũng run rẩy mãnh liệt, đôi mắt lại phủ một lớp sương mờ mịt.

Nếu như...!chờ đến khi Minh Đức tỉnh lại, cô nói chuyện tối hôm qua với anh ta thì nhất định anh ta sẽ hận cô đến chết đúng không?

Nhưng mà, cô cũng không đành lòng lừa gạt anh ta...!

Kiêu Phong Khang vừa mới xuống xe đã bị một chàng trai cản đường, nhân viên bảo an của Kiêu Thanh muốn lôi cậu ta đi nhưng Kiêu Phong Khang dùng ánh mắt cản lại, để cậu ta tự giới thiệu.

“Tôi là anh em của Minh Đức, nghe nói cậu ấy xảy ra tai nạn xe cộ.” Người đến là Phan Chí Cường, vừa nghe nói Kì ầu Minh Đức bị đụng xe bất tỉnh nhân sự thì đầu óc cậu ta lập tức nóng lên, chạy đến đây đòi công đạo cho anh em.

“Tìm tôi à?”

Kì ầu Phong Khang quan sát cậu ta một chút, nhìn thấy Phan Chí Cường gật đầu thì mới nói: “Lên lầu nói, tôi chỉ có mười phút thôi.”

Phan Chí Cường cũng không hề sợ hãi, nhanh chân đi theo anh.

Nghiêm Danh Sơn dẫn Phan Chí Cường vào phòng nghỉ ngơi, Kì ầu Phong Khang sửa sang lại bản thân một chút, thay bộ đồ khác rồi mới đến gặp cậu ta.

“Có chuyện gì không?”

Không có nhiều thời gian trò chuyện, sau khi khóa cửa lại thì Kì ầu Phong Khang lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Phan Chí Cường còn trẻ tuổi, có câu người ta hay nói đó chính là nghề con mới sinh không sợ cạp, vì thế cậu ta cũng nói thẳng: “Tôi chỉ nói một câu thôi: Người anh em của tôi rất sùng bái chú, nếu như chú thật sự xem cậu ấy là cháu mình thì đừng cướp phụ nữ với cậu ấy.

Hơn nữa, với thân phận làm chú mà cướp phụ nữ của cháu mình, nói ra chẳng phải sẽ khiến thiên hạ cười nhạo sao?”

Kì ầu Phong Khang khẽ mỉm cười, chân mày anh nhướng lên quan sát cậu ta mấy lần.

“Minh Đức có anh em giống như cậu, quả thật là phúc đức của cậu ta đấy.”

“Nhưng mà cậu ấy nhất định không ngờ mình lại có một người chú như vậy.” Phan Chí Cường đáp trả không khách sáo.

Giọng điệu của Kiều Phong Khang vẫn bình tĩnh như trước: “Nếu như có thể đoạt lấy, thì đã định trước đó không thuộc về cậu ta.”

“Không phải, tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi rốt cuộc trong lòng chú đang âm mưu đi đâu gì.

Chú cố ý muốn Minh Đức khó chịu đúng không? Chú đường đường là tổng giám đốc của Kiều Thanh, muốn phụ nữ thế nào mà không có chứ, tại sao hết lần này đến lần khác chú lại chọn Du Ánh Tuyết?”

Kiều Phong Khang nhìn Phan Chí Cường chạy đến trước mặt mình trách móc, bất bình thay cho anh em thì gương mặt anh vẫn duy trì sự thờ ơ.

Ngược lại, anh nghiêm túc hỏi cậu ta: “Cậu đã từng thật sự yêu một người chưa?”

“Không, vậy thì sao chứ?”

Phan Chí Cường ngay thẳng hỏi lại.

“Khi nào cậu thật sự yêu một người thì lúc đó cậu sẽ biết cho dù đối phương là ai, cho dù cậu phải trả giá như thế nào thì cậu cũng muốn đoạt lấy cô ấy về bên cạnh mình.

Bởi vì chỉ có tự tay mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì đời này cậu mới có thể yên tâm, không nuối tiếc gì nữa.”

Cho nên...!cho dù đối phương là Minh Đức thì anh cũng chỉ có thể làm chuyện trái với ý trời như vậy mà thôi.

Không phải anh không biết làm vậy sẽ bị người đời phỉ nhổ nhưng mà so với những lời chỉ trích bên ngoài thì đi đâu đáng sợ hơn chính là nửa đời còn lại không thể có được cô nhóc kia.

Phan Chí Cường ngăn người, cậu ta không thể nào ngờ đến chú ba nghiêm túc lạnh lùng trong miệng Kiều Minh Đức lại có thể nói ra những

lời như vậy.

Mặc dù cậu ta không hiểu tình yêu là gì nhưng vẫn không tránh được xúc động.

Hơn nữa, trước khi đến đây, vốn dĩ cậu ta vẫn cho rằng Kì ầu Phong Khang chỉ xem Du Ánh Tuyết như một món đồ chơi mà thôi.

Dù sao tuổi tác của hai người họ quá khác biệt, làm sao có thể nói đến chuyện tình yêu chứ?

“Được rồi, cho dù những lời chú nói có đạo lý nhưng mà dù sao cô ấy cũng là vợ chưa cưới của Minh Đức, yêu đương với Minh Đức trước mà.

Cho dù là tình yêu thì cũng phải có thứ tự trước sau chứ, chú nói có đúng không?”

“Trong tình yêu, trước nay chỉ có không thương hoặc là không đủ yêu mà thôi, cái gì gọi là thứ tự trước sau chứ? Nhưng mà nếu thật sự nói đến thứ tự trước sau...”

Nói đến đây, anh hơi dừng lại một chút, quét mắt nhìn sang Phan Chí Cương rồi nói: “Vào lúc tôi có tình cảm với cô ấy, Minh Đức còn đang nghĩ cách vứt bỏ cô ấy đấy.

Đây chính là thứ tự trước sau mà cậu nói hả?”

Nếu bàn luận về ai yêu trước thì Kì ầu Phong Khang anh lại thua người ngoài sao? Không hề thua ai cả nhé!

Phan Chí Cương sững sờ một lần nữa, vào lúc này cánh cửa phòng nghỉ được mở ra, Nghiêm Danh Sơn ló đầu vào: “Tổng giám đốc Khang, vợ chồng ông Smith đã đến rồi.”

“Ừm.” Kì ầu Phong Khang khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy ưu nhã cài lại cúc áo kim cương rồi nói: “Cho người tiễn cậu đây về đi.”

“Vâng ạ.”

Sau khi nói chuyện với vợ chồng ông Smith xong thì trời cũng đã tối.

Nghiêm Danh Sơn lập tức đẩy cửa đi vào nói: “Tổng giám đốc Khang, cuộc phẫu thuật của Minh Đức đã xong rồi.”

“Tình hình thế nào?”

“Dù sao thì phẫu thuật não cũng không giống như những cuộc phẫu thuật bình thường...”

Nghiêm Danh Sơn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Có thể tỉnh lại hay không thì còn lại xem sau nữa.”

Bàn tay đang thu dọn tài liệu của Kiều Phong Khang hơi dừng lại, anh ngả người ra sau ghế, tay miết nhẹ huyệt thái dương.

Kiều Phong Khang im lặng một lúc lâu, sau đó rốt cuộc cũng mở miệng:

Cô còn quá nhỏ, chưa từng trải qua nhiều chuyện thăng trầm của đời người, làm sao có thể chịu nổi gánh nặng liên quan đến sinh mạng chứ? Nhất là bây giờ cô đang mang trong lòng sự áy náy nặng nề...

Kiều Phong Khang đang miên man suy nghĩ, bất chợt vào lúc này, cái đầu nhỏ của cô cúi về phía trước, cả người đều sắp ngã xuống.

Anh giật mình thấy vậy bèn nhanh chân bước lên phía trước một bước, ngả người xuống để cả người mềm nhũn của cô dựa vào ngực anh, cầm dưới cằm lên cả vai anh..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76: Em Thật Sự Yêu Cậu Ta Như Vậy Sao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hương thơm thoang thoảng xông vào mũi, nguy hiểm thật!

Anh bất giác thở phào một hơi, bất đắc dĩ nhìn cô, sau đó lại dịu dàng vén tóc cô ra sau tai.

Thật không dám tưởng tượng nếu như anh đến chậm một bước thì có phải cô nhóc bất cẩn này sẽ ngã trên đất đến mức sưng mặt hay không.

Nhóc con ngu ngốc...!

Kiêu Phong Khang khẽ thở dài, cả đời này anh thật sự không muốn buông tay cô nữa.

Cho dù con đường phía trước sẽ phải chịu bao nhiêu chỉ trích hoặc đối thủ của anh là ai thì anh cũng sẽ không thể buông tay nữa rồi.

Đúng như những lời mà anh đã nói với cậu nhóc kia, cho dù để cô ở bên ai thì đời này anh cũng không yên tâm được.

Chỉ có đặt cô dưới cánh tay mình để bảo vệ, tránh hết mọi khổ sở khó khăn bên ngoài thì anh mới có thể an tâm mà thôi.

“Phong Khang, em đến rồi à?”

Kiêu Nam Thành thấy anh thì cất tiếng chào hỏi, giọng nói của ông ta đè xuống rất thấp bởi vì người vợ yêu của dẫu của ông ta đang nằm một mình ngủ say trên đùi.

Kiêu Phong Khang chậm rãi đứng dậy, anh khoác tay lên lưng Du Ánh Tuyết, cẩn thận đỡ lấy cô.

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ của cô dán sát vào eo anh.

“Chuyện của Minh Đức em đã nghe nói rồi, nếu như cuộc phẫu thuật thành công thì sẽ khá hơn.” Anh mở lời an ủi.

Kiêu Nam Thành thở dài một hơi, cúi đầu xuống liếc nhìn người vợ mệt mỏi đến mức không chịu nổi của mình rồi nói: “Chỉ mong như vậy, nếu không thì Ngọc Vân cũng không kiên trì được nữa.”

“Bảo chị dâu giữ gìn sức khỏe cho tốt.” Kiêu Phong Khang lại cúi đầu nhìn cô nhóc đang ngủ say sưa trên người mình: “Anh hai, em đưa con bé về trước nhé.”

Tối nay con bé sẽ ở chỗ của em.”

Tối hôm qua, suốt cả đêm anh đều không hề cho cô ngủ một giấc thật ngon, bây giờ chắc chắn cô không thể mở mắt ra nổi nữa rồi.

“Ừm.” Kiêu Nam Thành gật đầu: “Hôm nay con bé canh giữ ở đây suốt một ngày mà không ăn gì cả, mang con bé về trước cũng tốt.”

“Có tin tức gì thì anh báo với em nhé.”

Sau khi Kiêu Phong Khang dặn dò một tiếng thì hơi dùng sức ôm ngang Du Ánh Tuyết lên.

Nằm trong vòng ngực rắn chắc của anh, cả cơ thể thon nhỏ của cô giống hệt như một đứa trẻ sơ sinh non nớt.

Dường như tham luyện phần nhiệt độ ấm áp kia, cô vùi gò má vào sâu trong ngực anh.

Sau đó khẽ kêu “ừm” một tiếng, hai cánh tay mảnh khảnh thân mật ôm lấy cổ Kiêu Phong Khang, ôm anh thật chặt.

Kiêu Phong Khang chỉ cảm nhận được sự ấm áp dưới ngực, anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng.

Vào lúc này, thời gian giống như bị ngừng lại vậy.

Nếu như có thể...!anh thật sự chỉ muốn ôm cô như vậy, ôm mãi đến lúc bạc đầu...!

Một lúc sau, Kiêu Phong Khang ôm cô chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện.

Hiện tại cả bệnh viện đều vô cùng yên tĩnh, hai bên tai Kiêu Phong Khang chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của cô.

Cho dù chỉ nghe như vậy nhưng anh vẫn cảm thấy rất mãn nguyện, những lo lắng trước kia cũng nhờ cô mà tạm thời đều tan thành mây khói.

Nghiêm Danh Sơn lái xe đến, anh ta đã chờ ở bệnh viện từ sớm.

Nhìn thấy Kiêu Phong Khang ôm Du Ánh Tuyết bước ra thì anh ta lập tức mở cửa sau cho bọn họ.

“Tổng giám đốc Khang, cẩn thận!” Vào lúc Kiêu Phong Khang khom người ôm Du Ánh Tuyết đi vào, anh ta nhanh miệng lên tiếng nhắc nhở, theo bản năng cánh tay dè trên khung cửa tránh cho hai người họ đụng đầu vào.

Không biết có phải do thiếu hơi ấm của anh khiến cô không yên lòng hay là bởi vì Nghiêm Danh Sơn lớn tiếng nên hai hàng lông mày của Du Ánh Tuyết bất giác nhíu chặt lại.

“Nhỏ tiếng một chút.” Kiêu Phong Khang xoay người lại, hạ thấp giọng dặn dò Nghiêm Danh Sơn: “Đừng ồn ào làm cô ấy thức.”

Anh cẩn thận giống như đang đối xử với món đồ mà mình yêu quý nhất khiến cho hô hấp của Nghiêm Danh Sơn cũng căng thẳng theo, ngay cả thở cũng không dám thở quá mạnh.

Sau khi ngồi vào ghế lái, anh ta bất giác ngược mắt lên kiếng chiếu hậu để nhìn hai người ngồi sau, cuối cùng vẫn chắc lưỡi không dứt.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì ai có thể ngờ được một ông chủ lớn thiết diện vô tư, thấy chết không sờn này lại dè dặt, si tâm vì một người phụ nữ như vậy.

Có lẽ, mỗi người đều có một khắc tinh như thế này nhỉ? Tình yêu không hề có lý do, chính bởi vì người đó là cô cho nên trong mắt anh, những người phụ nữ khác đều trở nên hèn mọn, ngay cả khách qua đường cũng không phải.

Đơn giản thế mà thôi!

Du Ánh Tuyết dựa vào vai Kiêu Phong Khang ngủ say, thỉnh thoảng anh lại cúi đầu xuống nhìn cô, những ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn của cô càng làm tăng thêm vẻ đau thương.

Kiêu Phong Khang đau lòng vuốt ve gương mặt cô.

Một lát sau, chiếc xe nhanh chóng lái đến biệt thự.

Kiêu Phong Khang lại tiếp tục ôm cô xuống xe một lần nữa, cô nằm gọn trong lòng ngực anh, chậm rãi mở đôi mắt còn đang ngáy ngủ của mình lên.

Ngay khi đối diện với ánh mắt Kiêu Phong Khang, Du Ánh Tuyết chợt ngẩn người.

Dưới ánh đèn lò mờ của biệt thự, gương mặt anh tuấn kia lại cách cô gần trong gang tấc, cô chỉ cảm thấy toàn bộ khung cảnh trước mắt mình như mộng ảo.

Vừa rồi cô vẫn còn đang ở trong bệnh viện cơ mà, hơn nữa...!

Trong lúc cô ngủ, người đàn ông này đã xuất hiện trong giấc mơ của cô...! cảm giác đó vừa mê ly vừa không chân thật.

Thế nhưng, cô tuyệt đối không ngờ rằng mình chỉ vừa chớp mắt một cái...!đột nhiên anh lại xuất hiện ngay trước mắt, ở sát bên cạnh cô, còn ôm

cô như vậy nữa...!

Từng nhịp đập trái tim anh cũng vô cùng chân thật, theo bản năng cô nỉ non một tiếng: “Chú ba.”

Giọng nói mơ hồ, nhỏ nhẹ chứ không được thanh thúy vang vọng như thường ngày, thế nhưng vẫn mang theo một chút quyến rũ khó tả.

“Tĩnh r ấi sao?”

Anh mở miệng hỏi lại, thế nhưng không hề có ý định buông cô xuống mà chỉ một đường ôm thẳng cô vào trong biệt thự.

Du Ánh Tuyết thật sự rất mệt mỏi, cả người mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi.

Cô không giãy giụa nữa, chỉ vùi mặt vào trong ngực anh.

Sau khi yên lặng một lúc lâu, cô bu ồm r ầu mở miệng: “Minh Đức...!vẫn còn trong phòng chăm sóc đặc biệt...”

“Anh biết.”

“Bác sĩ nói...!nếu như suy nghĩ theo chiều hướng không tích cực thì anh ấy có thể...!sẽ không tỉnh lại nữa...”

Nói đến đây, giọng nói của cô hơi nghẹn ngào.

Ki ều Phong Khang có thể cảm giác được hơi lạnh trước ngực, có lẽ áo sơ mi của anh cũng đã bị nước mắt của cô làm ướt hết r ấi.

Anh đặt cô xuống ghế salon trong phòng khách, ng ồi xõm xuống bên người cô, nâng gương mặt bi thương của cô lên r ấi mở miệng nói: “Đừng bi quan như vậy, theo quy định thì bác sĩ luôn phải nói ra hậu quả nghiêm trọng nhất cho người nhà bệnh nhân để mọi người có thể chuẩn bị tinh thần mà.”

“Cho nên...!thật ra anh ấy sẽ không sao, đúng không?”

Du Ánh Tuyết nắm lấy bàn tay anh, vội vàng hỏi lại.

Cô gấp gáp bắt lấy tay anh giống như anh là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình vậy, chỉ cần anh gật đầu thì cô nhất định sẽ tin tưởng, chỉ cần anh nói thì cô có thể yên tâm rồi.

Kiêu Phong Khang vui vẻ nhìn cô kéo lấy tay mình, anh thích cô lệ thuộc vào anh như vậy.

Sau khi sờ đầu trấn an cô một lúc thì khẽ gật đầu nói: “Yên tâm đi, người hiền thì sẽ được trời phù hộ mà.”

Nếu như anh đã nói vậy thì Du Ánh Tuyết sẽ tin tưởng...!vô điều kiện.

Về bị thương trên mặt cô đã tản đi không ít, tinh thần cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

“Lên lầu đi tắm rửa xuống đây ăn một chút gì đó với tôi đã.” Kiêu Phong Khang sắp xếp.

Du Ánh Tuyết gật đầu, đứng dậy đi lên lầu.

Đến nửa đường, cô vô thức quay đầu lại nhìn xuống dưới, chỉ thấy anh vẫn còn đứng đó cứ mãi dõi theo cô.

Ánh mắt anh sâu như vậy, tình cảm nồng đậm như vậy không hề có chút che giấu nào cả.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Du Ánh Tuyết thầm giật mình, bỗng nhiên trong ngực có chút nóng lên giống như đang có một trận sóng triền cuộn không ngừng vậy.

Sau khi đối mắt với anh một lúc, cô bèn nghiêng đầu chạy lên lầu.

Tất cả những hành động, cử chỉ nhỏ của cô bao gồm sự thẹn thùng, mất tự nhiên toát ra trong ánh mắt, Kiêu Phong Khang đều có thể phát giác tất cả.

“Dì Lý!” Sau khi tỉnh h ồi lại, anh bèn cất tiếng gọi.

Dì Lý vội vàng chạy đến hỏi: “Cậu Minh Đức thế nào rồi ả? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Không sao đâu.” Kì ầu Phong Khang chỉ có thể trả lời như vậy, sau đó anh căn dặn: “Bảo phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn đi, hai ph ần ăn.”

“Được, tôi sẽ lập tức đi ngay.”

“Còn nữa...”

Kì ầu Phong Khang nhớ đến một chuyện, khê liếc mắt nhìn lên l ầu rồi sau đó hạ thấp giọng căn dặn dì Lý: “Chuyện tối hôm qua nhìn thấy một chiếc xe ở trước biệt thự, sau này đừng nhắc lại nữa.”

Dừng một lát, anh lại trịnh trọng bổ sung: “Nhất là không được để cho Du Ánh Tuyết biết.”

Trong lòng cô đã quá khổ sở rồi, nếu như để cô biết tối hôm qua Minh Đức đã ở đây suốt cả đêm thì chỉ sợ cả ngày cô đều không yên lòng.

Làm sao anh nhẫn tâm để cô hành hạ bản thân mình chứ?

Dì Lý không hiểu ý của anh cho lắm nhưng vẫn gật đầu: “Nhất định sẽ không nhắc đến.”

Du Ánh Tuyết nằm ngửa trong b ờn tắm, tinh th ần vô cùng hỗn loạn.

Cô nghĩ đến Minh Đức, nghĩ một lát lại suy nghĩ đến chú ba...! Sáng hôm nay, anh đã trịnh trọng nói với cô rằng anh không muốn nói đến ân tình, chỉ nói đến chuyện tình yêu...!

Tình yêu...!

Cô nhắm nhắm hai chữ này thật kỹ, run rẩy nhìn vòng tay kim cương trên cổ tay mình.

Cho nên...!anh đang gián tiếp...!nói yêu cô sao?

Nếu như không phải vậy thì tối hôm qua anh cũng sẽ không cố chấp mà muốn cô hết lần này đến lần khác như thế chứ? Thậm chí, còn lớn gan đến mức ngay cả nơi đó của cô...!cũng đã hôn qua.

Vừa nghĩ đến, Du Ánh Tuyết đã lập tức đỏ mặt.

Cô cắn môi vô thức vuốt ve sợi dây kim cương trên cổ tay mình, cứ một vòng lại một vòng.

Du Ánh Tuyết “a” một tiếng, đầu đập vào mép giường phát ra tiếng vang.

Cô tủi thân trừng mắt nhìn anh, vừa muốn đưa tay lên xoa xoa thì cổ tay đã bị một bàn tay khác chế trụ lại, đè xuống đỉnh đầu.

Anh rất dùng sức nắm lấy tay cô, mạnh đến mức vừa buông ra đã có thể nhìn thấy dấu vết ửng đỏ.

Ánh mắt anh tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết, bởi vì quá tức giận nên trên ngực phập phồng rất kịch liệt.

Dáng vẻ này của anh thật sự rất giống một con sư tử hoang dã điên cuồng, vô cùng dọa người.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy bản thân mình sẽ bị anh xé nát thành mảnh vụn bất cứ lúc nào, cô sợ đến mức ngay cả hô hấp cũng khó khăn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì nên chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

“Em thật sự yêu cậu ta như vậy sao?”

Yêu đến mức có thể chết cùng với Kiều Minh Đức à?

Anh cắn răng nghiến lợi hỏi, mỗi một chữ đều lộ ra sự ghen tỵ cùng cực của bản thân, thậm chí...!trong lòng còn vô cùng căm hận.

Anh hận cô không biết quý trọng bản thân mình, hận trong lòng cô chưa bao giờ có anh.

Nếu như trong lòng cô có anh thì làm sao lại đối xử với bản thân mình như vậy chứ?

“Sao cơ?”

Du Ánh Tuyết bị hỏi đến mức đầu óc mơ hồ.

Kiêu Phong Khang vô cùng tức giận, anh cúi xuống cắn lên xương quai xanh của cô..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: Trong Đầu Đầu Là Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hành động của anh rất ác liệt khiến Du Ánh Tuyết đau đến mức hít sâu không ngừng, cô khóc lóc giãy giụa: “Chú ba...!đau quá, chú đừng cắn mà...”

“Bây giờ biết đau rồi sao? Chẳng phải em rất dũng cảm, ngay cả chết cũng không sợ à?”

Kiêu Phong Khang ngẩng đầu lên, nắm lấy cằm cô rồi thở hắt hắt chất vấn:

“Tôi xem em như bảo bối mà nâng niu trong tay, sợ em bị thương, sợ em khổ sở nhưng em lại dùng cái chết để báo đáp tôi sao? Du Ánh Tuyết, tại sao em lại đáng hận như vậy chứ? Rốt cuộc Kiêu Phong Khang tôi đã yêu em ở điểm nào mới có thể cam tâm tình nguyện để em cứ luôn hành hạ tôi như vậy chứ?”

Hốc mắt anh dần dần đỏ bừng lên trông rất kinh người, trong ánh mắt kia có đủ loại cảm xúc, nào là thống khổ, sợ hãi, không cam lòng cùng với tình yêu nồng đậm.

Du Ánh Tuyết vừa nghe vậy, cả người lập tức ngây ngẩn.

Chuyện gì xảy ra thế này? Vừa rồi...!anh nói...!yêu cô đúng không? Anh tưởng rằng cô chìm vào trong biển tăm là muốn tự sát sao?

“Đúng vậy, cháu đáng ghét như thế, đáng hận như thế đấy.

Chú...!chú còn yêu cháu làm gì chứ?”

Du Ánh Tuyết cố ý hỏi như vậy, vào lúc nói chữ “yêu” ra khỏi miệng, trong lòng lại thẩn dưng lên cảm xúc bất an.

“Tôi không phải điên, mà là mù r ấ!” Ki ầu Phong Khang tiếp tục cắn răng nghiến lợi nói.

“Chú...”

Du Ánh Tuyết cắn môi, bàn tay từ từ giã ra khỏi tay anh, siết chặt lại thành quả đấm r ấ liên tục đánh lên ngực Ki ầu Phong Khang: “Cháu mới mù đấy! Chú thương cháu chỗ nào, xem cháu như bảo bối chỗ nào chứ? Chú cắn cháu mạnh như vậy, thô bạo như vậy mà!”

“Đáng đời em.” Ki ầu Phong Khang hung hăng trừng cô.

Du Ánh Tuyết sắp tức chết r ấ, cô trừng mắt nhìn lại anh, sau đó cũng học lấy dáng vẻ của Ki ầu Phong Khang mà vòng tay qua ôm cổ anh, cắn lên xương quai xanh của anh một cái.

Ki ầu Phong Khang khẽ rên lên một tiếng, ôm lấy eo cô r ấ lật người lại, siết eo cô đè xuống giường.

Một tay kia lại bắt đầu cởi hết quần áo ngủ trên người mình.

Bị anh ki ềm chế như vậy, Du Ánh Tuyết không thể nào động đậy được.

Cô nghiêng đầu chống lại ánh mắt đang mất lý trí của anh, thấy động tác của anh thì vô cùng hoảng sợ.

“Chú ba, chú muốn làm gì vậy?”

Cô nức nở hỏi.

“Tôi thấy có lẽ em đã quên em là người của tôi r ấ.

Du Ánh Tuyết, hôm nay em hãy nhớ kỹ cho tôi, nếu như không có sự cho phép của tôi thì cho dù chết, em cũng không được phép.

Nếu như em dám cãi lời, tôi sẽ khiến em sống không bằng chết.”

Lời nói của anh vừa dứt, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy cả người đầu tê rần.

Anh đã di chuyển đến nơi nào đó của cô, gấp gáp cho cô một bài học để cô hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ muốn tự sát khi này.

Hai tay Du Ánh Tuyết nắm lấy drap trải giường, sống lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cô hít sâu vài cái, mở miệng cầu xin tha thứ: “Chú ba, cháu sai rồi...!Cháu không phải muốn chết...!Chú hiểu lần cháu rồi...”

“Im miệng.”

“Cháu nói thật mà, cháu thật sự không phải muốn tự sát, cháu không có!” Cô hết sức la lên.

Động tác của Kiều Phong Khang bởi vì lời nói của cô mà dừng lại, anh chớp chớp mắt lật người cô lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô rồi nói: “Em nói gì?”

Du Ánh Tuyết tủi thân gần chết, bản thân mình chỉ muốn tắm thật đàng hoàng nhưng bây giờ thì hay rồi, không hiểu sao cả người đầu bị đau đớn, suýt chút nữa đã bị anh...!cái kia rồi.

“Cháu đâu có muốn tự sát chứ? Chỉ là cháu muốn ngâm mình trong nước để suy nghĩ một số chuyện mà thôi...”

Du Ánh Tuyết vùng mạnh nắm đấm lên người anh: “Làm sao chú lại đáng ghét như thế cơ chứ, bây giờ toàn thân cháu đầu đau chết rồi này...”

Cô vừa nói, nước mắt lại tự động rơi xuống.

Du Ánh Tuyết khẽ cúi đầu, nhìn thấy trên xương quai xanh mình đã bị rách da thì lập tức chảy nước mắt càng dữ dội hơn.

Anh là chó sao chứ?

“Em...!chỉ ngâm mình suy nghĩ thôi à?”

Kiêu Phong Khang nheo mắt lại giống như đang nghiên cứu xem những lời nói này của cô là thật hay giả.

“Nếu như cháu muốn tự sát thì cũng không cần chọn phương thức khó như vậy, ngâm một đêm như thế thì chắc chắn ngày mai sẽ sưng phù lên đấy...!um...”

Những lời thừa thãi đều đã bị nụ hôn của người đàn ông chặn lại, Kiêu Phong Khang dán sát lên người cô, hôn đến mức rối tinh rối mù.

miễn phí

Chờ đến khi Du Ánh Tuyết hồi phục tinh thần lại thì chỉ nghe thấy giọng nói cảnh cáo của anh: “Những lời như vậy không cho phép nói bậy bạ, nếu như em thật sự dám chết thì cho dù có lên thiên đường hay xuống địa ngục, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Anh thật sự rất đề tâm đến cô, cho nên...!chỉ với một chi tiết nhỏ như thế thì anh đã có thể mất khống chế rồi.

Có lẽ cũng chỉ ông trời mới biết vừa rồi khi nhìn thấy cảnh tượng cô chìm cả người vào trong bồn tắm, trái tim anh đã thật sự tan nát.

“Cháu không phải muốn chết thật mà...”

Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng lặp lại, nghe những lời nói bá đạo của anh như thế, trong lòng cô cũng không tự chủ được khẽ xao động, hơn nữa còn có chút...!ngọt ngào.

Ngoài ra, cô còn cảm thấy hơi đau lòng, không ngờ anh lại căng thẳng và hoảng sợ bất an như vậy.

Trong ấn tượng của Du Ánh Tuyết, anh luôn là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng mà vừa rồi...!rõ ràng cô đã nhìn thấy được nỗi sợ hãi trong mắt anh.

Anh sợ mất đi cô sao?

Nghĩ đến đây, trái tim cô khẽ thoáng qua một chút ấm áp, một chút ngọt ngào lẫn một chút phức tạp.

Cô không biết những cảm xúc này của mình như thế nào...!

Du Ánh Tuyết cắn cắn môi, tủi thân mở miệng: “Chú vừa không muốn cho cháu sống tốt, vừa vô cớ mắng cháu, còn cắn cháu nữa...!còn nói cháu rất đáng hận...”

Cô tủi thân hít mũi một cái, dáng vẻ sắp khóc kia khiến cho Ki ều Phong Khang đau đớn tận xương tủy.

Anh thở dài, ôm cô qua đặt lên chân mình.

Sau đó, đặt cằm mình trên đầu cô một lúc lâu, nhắm hai mắt lại giống như để bình ổn tâm trạng còn đang hốt hoảng khi nãy.

Du Ánh Tuyết bị anh ôm như vậy, gương mặt càng ngày càng đỏ hơn, tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều.

Phải biết rằng cô đã bị anh ôm ra trực tiếp từ trong bồn tắm, trên người không hề mặc gì cả.

Mà giờ phút này, áo choàng ngủ của anh cũng đã mở hết ra, bên trong cũng không mặc gì cả.

Thân thể khỏe mạnh tráng kiện của người đàn ông bao vây cơ thể cô, da thịt hai người kề sát vào nhau không một kẽ hở.

Mặc dù tối hôm qua bọn họ đã xảy ra quan hệ thân mật nhưng mà bây giờ lại thân cận như vậy khiến cho Du Ánh Tuyết cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Rất đau sao?”

Ngay lúc Du Ánh Tuyết còn đang suy nghĩ miên man thì giọng nói tràn đầy từ tính của anh đã vang lên trên đỉnh đầu.

Kiêu Phong Khang từ từ dời khỏi đỉnh đầu cô, ánh mắt nhìn thẳng vào cô một lúc lâu, sau đó lại dời xuống rơi vào xương quai xanh sạch sẽ trắng như tuyết kia.

Nơi đó có một dấu răng, còn dính chút máu vô cùng rõ ràng chói mắt.

Kiêu Phong Khang hơi buồn bực, ngón tay khẽ chạm vào vết thương một chút.

Du Ánh Tuyết “ưm” một tiếng, nhúu chặt mày lại: “Đau...”

Anh thu tay lại rồi thở dài một hơi, vừa rồi anh thật sự đã quá kích động.

Nhưng mà có lẽ ngoại trừ cô ra thì không còn người phụ nữ nào có thể khiến anh mất hết lý trí như vậy.

“Tôi đi lấy hòm thuốc, chờ một lát đã.”

Anh ôm cô đặt xuống giường, vừa cúi đầu xuống thì hai người đã bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt anh tràn đầy sự thương tiếc cùng áy náy, ánh mắt lạnh lùng kia giờ đây đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết còn đang rất tức giận nhưng vào lúc này lại không còn dũng khí nữa.

Thần kỳ thật...!sự đau đớn trên người cũng đã bớt đi không ít.

Cô nằm yên ở đó, dời tầm mắt đi không dám đối mắt với anh nữa.

Một lúc lâu sau mới ngoan ngoãn gật đầu.

“Chờ tôi quay lại.”

Kiêu Phong Khang cắn dặn một tiếng, sau đó xuống giường cột lại dây áo choàng ngủ rồi quay đầu nhìn cô một lần nữa mới mở cửa đi ra ngoài.

Mãi đến khi cánh cửa đóng lại, bóng dáng cao ngất của anh biến mất trong tầm mắt thì Du Ánh Tuyết mới nhìn lên trần nhà ngây ngẩn, trong đầu luôn ẩn hiện từng lời nói và hành động của anh khi nãy.

Ừm...!nếu như anh vì lo lắng cho cô nên mới cắn cô đau như vậy thì cũng không đến nỗi nào đúng không?

Du Ánh Tuyết cảm thấy mình giống như trúng tà vậy, hơn nữa còn gặp phải một đối thủ khá lợi hại, bởi vì trong đầu cô bây giờ ngoại trừ anh thì cũng chỉ có anh mà thôi.

Cô buồm bực vồ vồ vào mặt mình vài cái, sau đó từ trên giường bò dậy.

Thừa dịp anh còn chưa bước vào thì nhanh chóng chọn một bộ đồ ngủ rồi vội vàng mặc lên.

Vừa mới thay xong quần áo, Kiêu Phong Khang đã cầm hộp thuốc tiến vào.

Sau khi lấy rượu cồn thoa vào vết thương, Du Ánh Tuyết đau đến mức ngay cả khóe mắt cũng chảy nước, đỏ mắt trừng anh: “Cháu thấy rượu thuốc này không có ích gì đâu, tình trạng giống như cháu thì nên đi tiêm vắc xin ngừa chó dại mới đúng.”

Kiêu Phong Khang đặt rượu thuốc trong tay lên bàn, cúi người sát xuống, mặt mờ cắn lên tai cô rồi thổi khí: “Có phải vừa rồi không đâm vào nên em không hài lòng đúng không? Nếu như em đã có nhu cầu về phương diện này như vậy, bây giờ tôi hoàn toàn có thể thỏa mãn em...”

“...”

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết còn chưa nghe rõ anh nói gì nhưng trong chớp mắt cô đã hiểu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên, lui về sau một bước rồi đẩy anh ra: “Chú...! vô sỉ, cháu không có nhu cầu về phương diện này.”

Kiêu Phong Khang bật cười: “Còn muốn tiêm vắc xin ngừa chó dại nữa không?”

“...”

Du Ánh Tuyết tựa vào đầu giường, xoay người không nhìn anh rồi thấp giọng nói: “Dù sao cháu cũng không nói lại chú.”

Kiêu Phong Khang nhếch miệng, bỏ lại rượu thuốc vào trong hộp.

Ngay lúc này, bên ngoài đã có người giúp việc gõ cửa.

“Cậu chủ, cô Ánh Tuyết, đã chuẩn bị xong thức ăn rồi ạ.”

“Ra ngay.”

Kiêu Phong Khang quay đầu lại đáp một tiếng, sau đó nhìn về phía Du Ánh Tuyết: “Đi thôi.”

“Cháu không ăn đâu.”

“Đi xuống trước đã rồi nói sau, không chừng có món em thích ăn đấy.”
Kiêu Phong Khang bỏ hòm thuốc xuống, không cho cô cơ hội nói “không” nữa mà trực tiếp ôm cô đi ra ngoài.

Vừa kéo cửa ra đã lập tức sải bước đến phòng ăn.

Du Ánh Tuyết cả kinh, hai tay nắm lấy áo ngủ: “Chú đừng mà...! để cháu xuống đi.”

Đối mặt với những người khác đáng sợ hơn, bọn họ sớm muộn gì cũng phải trải qua, cô phải cố gắng tập quen những chuyện này mới được.

Du Ánh Tuyết cắn môi dưới, lén bẩm nói: “Cháu vẫn chưa đồng ý mối quan hệ của chúng ta mà...”

Bây giờ thật ra quan hệ giữa cô và Minh Đức vẫn còn chưa chính thức kết thúc, mà Minh Đức lại còn hôn mê bất tỉnh nữa....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78: Động Tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Loại quan hệ này, dù sao chúng ta cũng đã làm rồi, không cần phải chính miệng nói ra đâu.”

Du Ánh Tuyết không biết nên nói tiếp thế nào, những lời này của anh quả thật cũng có lý.

Vì thế, cuối cùng cô chỉ có thể mặc kệ để anh ôm mình xuống lầu.

Cho dù vẫn luôn vùi mặt vào ngực anh nhưng Du Ánh Tuyết hoàn toàn có thể cảm nhận được những ánh mắt thăm dò và khiếp sợ của người giúp việc.

Thế nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là người ngoài mà thôi, nếu như những người khác của nhà họ Kiều biết được thì phản ứng của bọn họ mới chính là đi đầu mà Du Ánh Tuyết không dám đối mặt và sợ đối mặt nhất.

Bởi vì quá bi thương, tâm trạng lại phải kiềm chế rất mỗi một nên Du Ánh Tuyết thật sự không hề có khẩu vị.

Cô chỉ tùy ý ăn mấy ngụm cơm rồi thôi, cũng may Kiều Phong Khang cũng không ép buộc cô nữa.

“Tinh thần của em không tốt lắm, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Ngày mai thức dậy thì nói với dì Lý những thứ gì cần thiết khi đến trường, nếu không đến lúc cần dùng mới mua thì rất phiền phức.”

Kiều Phong Khang gấp cho cô một quả trứng gà, đối với những chuyện của cô, trước nay anh luôn có thói quen giúp cô sắp xếp thật tốt.

“...”

Du Ánh Tuyết không hề có phản ứng, cô cúi đầu suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Chú ba, cháu có thể xin chú giúp một chuyện không?”

Anh khẽ nhún mày nhìn cô: “Đổi cách gọi, đổi giọng điệu, có lẽ tôi sẽ giúp em đây.” Sau khi dừng lại một chút, vẻ mặt anh càng khó coi hơn: “Giọng điệu khách sáo quá tôi không thích đâu.”

Khách sáo cũng sai sao? Thật là một người khó chiều mà.

Du Ánh Tuyết lẩm bẩm: “Trước kia không phải chú thích cháu cư xử khách sáo với chú sao? Vừa mới lớn tiếng một chút là đã nói cháu không biết lễ phép, không tôn trọng người lớn rồi.”

Bây giờ chú lại...”

“Bây giờ tôi là người đàn ông của em.”

Anh cắt ngang lời cô, bình tĩnh chăm chăm vào mắt cô.

Du Ánh Tuyết khẽ sửng sốt, trong lòng thoáng qua một chút tình cảm phức tạp giống như động lòng vậy.

Sau đó, cô lại bĩu môi thấp giọng nói: “VẬY...!cháu cũng chưa đồng ý mà.”

“Không cần em phải đồng ý, chỉ cần bắt đầu từ bây giờ em dần dần thích ứng là được.”

Anh cũng quá bá đạo rồi đấy!

Du Ánh Tuyết biết mình không thể nào tranh cãi được với anh, cô bèn đặt đũa xuống: “Vậy rốt cuộc chú có giúp hay không?”

“Nói thử nghe xem.”

“Chẳng phải cháu sắp đi học rồi sao? Nhưng mà bây giờ Minh Đức vẫn chưa tỉnh, cháu không yên tâm đến trường nên...”

“Em hy vọng tôi có thể nói chuyện với trường học để cho em báo danh muộ n một chút sao?”

Ki ầ u Phong Khang nhìn thấu tâm tư của Du Ánh Tuyết, tiếp lời.

“Vâng.” Cô gật đầu: “Chú đi nói chuyện thì trường học chắc chắn sẽ không làm khó cháu, cháu biết phòng thí nghiệm của trường đại học An Lập là do Ki ầ u Thanh quyên tặng.”

Ki ầ u Phong Khang nhìn cô, thản nhiên nói: “Vừa vào học mà đã bỏ tiết như thế thì sau này sẽ không theo kịp chương trình học đâu.”

“Thời gian đầu chỉ học quân sự mà thôi, nghỉ quân sự sẽ không làm trễ chương trình học.” Du Ánh Tuyết lập tức bổ sung.

“Xem ra em đã suy nghĩ xong hết rồi, chỉ đợi tôi gật đầu thôi nhỉ?”

Du Ánh Tuyết thông minh lấy lùi làm tiếng: “Nếu như chú không đồng ý thì cháu đành phải đi xin chú tư mà thôi, dù sao chú tư cũng là người của Ki ầ u Thanh, trường học nhất định sẽ nể mặt chú ấy, đúng không?”

Sắc mặt Ki ầ u Phong Khang s ầ m xuống, nguy hiểm liếc mắt nhìn về phía Du Ánh Tuyết rồi thấp giọng cảnh cáo: “Đừng để những lời tôi nói như gió thoảng qua tai.”

“Chỉ cần chú đồng ý thì đương nhiên cháu sẽ không đi tìm chú tư.” Du Ánh Tuyết cũng chỉ nói miệng như thế thôi chứ bình thường khi nhìn thấy chú tư đầu sợ đến mức tránh không kịp ấy chứ.

Thứ nhất, đương nhiên là bởi vì chú ba đã từng cảnh cáo.

Thứ hai chính là bởi vì cô bị cảnh tượng lần trước của anh ta và Tô Hoàng Quyên ở nhà cũ đả kích quá lớn nên cho đến bây giờ, khi nhìn thấy chú tư thì cô đầu cảm thấy vô cùng lúng túng.

Ki ầ u Phong Khang không còn cách nào khác: “Tôi sẽ nói chuyện lại bên phía trường học nhưng mà qua kỳ huấn luyện quân sự thì cho dù Minh Đức

có ra sao, em đâu phải đi học.

Cho dù cậu ta chưa tỉnh lại thì mỗi ngày em có trông nom ở bệnh viện cũng không giúp ích được gì đâu, còn làm phiền người khác lo lắng cho em nữa, hiểu không?”

Du Ánh Tuyết không dám không vâng lời, nếu cô dám cãi lại thì sợ rằng ngay cả kỳ huấn luyện quân sự, anh cũng sẽ không xin giúp cô: “Được ạ.”

Chỉ có thể đợi đến khi qua hết kỳ huấn luyện quân sự rồi tính tiếp, nói không chừng hai ngày nữa thì Minh Đức sẽ tỉnh lại.

Sau khi dùng xong bữa cơm thì đã khuya lắm rồi.

Du Ánh Tuyết trở về phòng, nằm vật vã trên giường.

Vừa rồi ở trong bệnh viện rất buồn ngủ nhưng bây giờ khi nằm trên giường thì trong lòng lại nặng nề tâm sự, làm thế nào cũng không ngủ được.

Chẳng biết khi nào Minh Đức sẽ tỉnh lại? Đợi đến khi anh ta tỉnh lại thì mình làm sao mở miệng nói chuyện này đây chứ?

Còn nữa...!chuyện của chú ba và cô...!có phải hai người họ đang yêu nhau giống như anh nói không?

Trên thực tế, vốn dĩ cô không hề muốn suy nghĩ đến vấn đề này, thậm chí buổi sáng trong đầu cô đâu đâu đang nghĩ rằng nên làm sao để giữ khoảng cách với anh.

Nhưng sự thật chứng minh...!có vài người tính tình rất bá đạo, sự cường thế của anh toát ra bên ngoài, mọi hành động đâu vô cùng quyết đoán khiến cô không thể nào từ chối được.

Kiêu Phong Khang giống như một vòng xoáy vô cùng sâu, có thể cuốn tất cả linh hồn và thể xác của người khác vào đó...!Tựa như cô, dường như

bản thân cô ngày càng bị cuốn sâu vào vòng xoáy của anh, không cách nào
kiềm chế được.

Cô mệt mỏi ôm chầm hết vòng này đến vòng khác, cũng không biết
lần bao lâu, mãi đến khi cô buồn ngủ mới thôi.

Ngay lúc cô còn đang mơ màng thì cảm thấy dường như có người đẩy
cửa bước vào, còn chưa kịp mở mắt ra đã cảm nhận được vị trí bên cạnh bị
lún xuống, sau đó lập tức bị một cánh tay dài kéo qua.

Hơi thở quen thuộc xông vào chóp mũi, cô không cần mở mắt ra cũng
có thể phân biệt chính xác được.

Hơi ấm này, ngoại trừ Kiều Phong Khang thì sẽ không có người thứ
hai.

Trái tim Du Ánh Tuyết đập lên liên hồi, đầu tựa lên cánh tay anh, cảm
nhận nhiệt độ cơ thể anh.

Chẳng hiểu sao ngay lúc này, những bất an nặng nề trong lòng cô đều
lập tức yên ổn lại...!

Ngực anh rất to lớn, vững chắc giống như một người anh hùng hoàn
toàn có thể che mưa chắn gió cho cô vậy.

Nhưng mà...!vừa nghĩ đến bây giờ Minh Đức còn không biết sống chết
đang nằm trong bệnh viện, mà cô lại yên tĩnh nằm trong lòng ngực của một
người đàn ông khác thì trong lòng càng thêm áy náy.

Cô bò dậy, nằm sấp trên giường, chống nửa người nhìn anh: “Chú trở
về phòng mình ngủ đi.”

Lệnh đuổi khách! Kiều Phong Khang không hề thích nghe lời này, nói
thật có lẽ ngoại trừ cô thì chẳng có người phụ nữ thứ hai dám đuổi anh
xuống giường.

Nhờ vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ, anh nhìn sâu vào mắt cô một lúc lâu.

Cô chống nửa người ng ẩ dậy, những sợi tóc bên tai rũ xuống đầu vai trông rất hấp dẫn, ánh mắt lưu ly kia vô cùng trong trẻo linh động.

Du Ánh Tuyết chẳng cần làm gì cả cũng có thể khiến lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Nhưng mà tối nay quả thật không phải là thời điểm tốt để muốn cô.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.” Anh bỏ qua mọi lời nói khi nãy của cô, năm ngón tay xuyên vào mái tóc mượt mà, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên.

Du Ánh Tuyết cảm thấy lời nói của anh như có ma lực khiến người khác phải ngoan ngoãn nghe theo.

Thế nhưng lý trí lại bảo cô lắc đầu: “Không được, chú vẫn nên nhanh chóng trở về đi.”

Ki ều Phong Khang chẳng những không động dậy mà còn lấy gối r ải tìm một tư thế thoải mái để nằm xuống, anh lười biếng nhấc mí mắt lên nhìn cô: “Nếu như em còn không ngủ nữa thì tôi không đảm bảo tối nay không làm chuyện gì khác với em đâu.”

Du Ánh Tuyết biết lời cảnh cáo của anh là có ý gì, cô tức giận trừng mắt nhìn anh, không dám động dậy nữa.

Ngón tay Ki ều Phong Khang khẽ vuốt ve môi cô, giọng nói trầm thấp hơi thay đổi: “Em đang chờ tôi làm chút chuyện gì đó với em sao?”

Du Ánh Tuyết bị ánh mắt trêu chọc và ngón tay hư hỏng của anh khiến cho mặt đỏ tim đập: “...!Cháu không có.”

Ki ều Phong Khang thấp giọng cười một tiếng, cũng chẳng biết anh tin hay không.

Kế đó, cánh tay dài của anh choàng qua, kéo cô lại nằm trên ngực mình.

Anh nhắm mắt, thờ dài một hơi: “Hôm nay tôi hơi mệt, em ngoan ngoan một chút đi, đừng lộn xộn nữa, để tôi ôm em ngủ một giấc thật ngon đã.”

Từ khi ngủ một đêm với cô vào tối hôm qua, Kiêu Phong Khang phát hiện nếu như không có cô nằm trong ngực thì anh rất khó chìm vào giấc ngủ được.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, nhưng nhanh như vậy đã tập thành thói quen thì càng đáng sợ hơn nữa.

Cô thật sự là khắc tinh của anh mà!

Du Ánh Tuyết nghe ra sự mệt mỏi trong giọng nói của anh, cô nhướng mắt quan sát anh một lúc lâu rồi cũng không dám lộn xộn nữa.

miễn phí

Khoảng thời gian này anh phải xử lý công việc ở công ty chi nhánh cũng đã rất kiệt sức rồi, hôm nay từ bệnh viện đến công ty vẫn luôn bận rộn không ngừng, làm sao có thể không cực khổ được chứ?

Bàn tay Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng phủ lên ngực anh: “Hôm nay chú uống thuốc chưa?”

Kiêu Phong Khang không mở mắt, thế nhưng vẻ mặt cũng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng mình, quỳn luyến nắm chặt rồi lại hỏi: “Lo lắng cho tôi sao?”

Anh vốn tưởng rằng cô đã không còn nhớ chuyện này nữa.

“...”

Du Ánh Tuyết rũ mắt xuống, không tự nhiên đáp lời: “Không có...!chú cũng không phải là trẻ con, cháu không có lo lắng cho chú đâu...”

Kiêu Phong Khang hơi nghiêng người để cô trượt xuống khỏi ngực anh, hai người nằm nghiêng đối mắt nhau.

Một tay anh nắm lấy eo cô, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô rồi nguy hiểm nói: “Đợi đến lúc tinh thần của em khá hơn một chút, nếu như cái miệng nhỏ này còn cứng như vậy thì tôi sẽ dạy dỗ lại em.”

Hồ hấp Du Ánh Tuyết bất chợt căng thẳng theo, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh không hề di chuyển.

Cô không dám hỏi anh muốn dùng cách gì dạy dỗ mình, chỉ đành nhắm mắt giả vờ ngủ.

Có lẽ cô đang dần dần động tâm, dần dần yêu người đàn ông này rồi...!

Một đêm vô cùng yên bình.

Trước đây Du Ánh Tuyết chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày cô có thể yên tâm ngủ say sưa trong ngực anh như vậy.

Nếu như nói chuyện này cho Phùng Linh Nhi biết, khẳng định cô ấy sẽ kinh ngạc đến mức rớt cằm mất.

Bởi vì thật sự quá mệt mỏi nên lúc Du Ánh Tuyết tỉnh lại thì bên người đã không còn ai nữa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79: Ảo Nảo

Nhìn thấy vị trí bên cạnh đang trống rỗng, cô uể oải ngáp một cái, dùng tay sờ vào đó vẫn còn cảm nhận được độ ấm, mãi cho đến hiện tại cô cũng có chút khó tin.

Phùng Linh Nhi gọi điện đến nói về chuyện ngày mai tựu trường, hai người học cùng một chuyên ngành, được chia vào cùng một lớp nên cùng nhau bàn tán mọi chuyện.

miễn phí

“Ánh Tuyết, bây giờ tớ mới nghĩ lại, thực sự là phải cảm ơn tằm nhìn xa của chú ba cậu.” Phùng Linh Nhi thở dài: “Nếu không phải chú ấy kịp thời thay đổi nguyện vọng của cậu thì cậu nói xem nếu như vậy thì thời gian học đại học của tớ sẽ rất nhàm chán mất, về sau hai chúng ta muốn gặp mặt còn phải xuyên qua mấy thành phố, như thế rất chi là rắc rối có đúng không?”

Du Ánh Tuyết ng ồi ôm chần dựa vào đầu giường “ừm” một tiếng.

Bây giờ nếu để cô đến đại học Bắc An học đại học, chắc hẳn là cô...! sẽ nhớ chú ba của cô mất?”

“Này, cậu nói xem tại sao chú ba cậu lại đột nhiên thay đổi nguyện vọng của cậu vậy?”

Du Ánh Tuyết cũng khá tò mò: “Tớ không có hỏi.”

“Dù sao thì chú ấy cũng đối tốt với cậu như thế, chắc chắn là không muốn cậu đến nơi xa xôi như đại học Bắc An r ồi.”

Bởi vì lời nói của Phùng Linh Nhi nên Du Ánh Tuyết đã suy nghĩ xuất thần trong giây lát, cô nghĩ có khi nào anh đã có loại tâm tư kia với cô từ khi thay đổi nguyện vọng của cô hay không? Vì thế cho nên mới bất chấp sự phản đối của cô, ép buộc cô ở lại thành phố An Lập.

Nhưng mà...!như thế cũng không đúng, hẳn là lúc đó trong lòng anh chỉ có Tô Hoàng Quyên thôi, vào ngày anh tự chuốc say mình đã đứt ruột đứt gan thổ lộ với cô ta, cô còn nghe được rõ ràng từng chữ mà.

Nghĩ như thế, cổ họng của Du Ánh Tuyết không hiểu sao lại cảm thấy chua xót không thể nào giải thích được.

Anh đâu thổ lộ với tất cả những người phụ nữ khác như thế sao?

Tối hôm qua những lời nói vào lúc hiểu nhầm cô muốn tự sát cũng không khác biệt gì so với những lời nói với Tô Hoàng Quyên đêm hôm đó.

Nghĩ đến đi đâu này, Du Ánh Tuyết cảm thấy có chút lo được lo mất.

Người đàn ông đó quá tốt, quá vĩ đại, thậm chí là hai người họ còn cách nhau một thập kỷ, đúng là cô không thể nào hiểu nổi được thế giới của anh.

Cho nên cô không hiểu được tình yêu của những người đàn ông tầm tuổi này chỉ là sự mới mẻ nhất thời hay là vẫn tập trung yêu đương như thời còn trẻ.

Nếu đó chỉ là sự mới mẻ nhất thời...!

“Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết? Cậu làm sao thế?”

Phùng Linh Nhi ngẩng đầu chờ ở bên kia điện thoại cả nửa ngày cũng không nghe thấy âm thanh của Du Ánh Tuyết thì gọi cô mấy lần.

Lúc này Du Ánh Tuyết mới hoàn hồn lại: “A, không phải, vừa rồi tớ chỉ suy nghĩ một số chuyện mà thôi.”

“Nghĩ cái gì vậy? Nói cho tớ biết với.”

Du Ánh Tuyết cắn môi, trong lòng rối rắm một lúc lâu mới cẩn thận mở miệng: “Linh Nhi, cậu đã thấy người con gái nào tầm tuổi như chúng ta lại đi yêu một người đàn ông ba mươi tuổi chưa?”

“Đương nhiên là thấy rồi, có rất nhiều là đằng khác.”

“Thật không?”

“Có mấy người bạn học yêu thích vinh hoa phú quý như tớ, tìm mấy người bạn trai có độ tuổi như bố của mình, ba mươi có, bốn mươi cũng có không ít.

Mấy cô gái đó vẫn vui vẻ chịu đựng, hôm nay mua cái túi này, ngày mai lại có thể mua cái túi mới khác.

Làm sao thế? Cậu hỏi tớ chuyện này để làm gì?”

“...!Vậy giữa mấy người như bọn họ không có tình yêu à?”

“Tình yêu sao? Tớ không biết rõ mấy chuyện đó được, có đi đâu chắc là cũng rất ít thôi.

Cậu thử nghĩ xem, nếu là cậu thì một cô gái xinh đẹp như hoa như cậu có thể yêu một lão già xấu xí sao?”

Lão già xấu xí?

Du Ánh Tuyết nghĩ một lúc, cô không thể nào tưởng tượng chú ba như một lão già xấu xí được.

“Các cô gái trẻ thích sự tiêu xài phung phí mà mấy lão già có thể mang lại được, còn những lão già đó lại yêu thích sự trẻ trung xinh đẹp và ngây thơ của những cô gái mới lớn.

Những mối quan hệ như thế này, chủ yếu là sự mới mẻ nhất thời thôi, chờ đến khi sự nhiệt tình đi qua thì hai người họ lại tức khắc chia tay, cũng không có gì giống tình yêu đích thực cả.”

Du Ánh Tuyết nghe nói như thế thì uể oải dựa lưng vào đầu giường.

Một người đàn ông như chú ba muốn loại phụ nữ như thế nào mà không có cơ chứ? Có lẽ tình cảm anh đối với cô cũng chỉ là sự mới mẻ nhất thời mà thôi, chỉ là ai có thể cam đoan được đoạn thời gian mới mẻ này có thể kéo dài được bao lâu?

Nếu một ngày nào đó, cô đã đắm sâu đầu vào nhưng lúc nào anh cũng có thể dứt khoát rời đi...!

Đột nhiên Du Ánh Tuyết cảm thấy rất sợ hãi.

“Này, tại sao cậu lại thờ dài và hỏi tớ những câu khó hiểu như thế?”

Phùng Linh Nhi phát hiện ra sự lo lắng của cô, Du Ánh Tuyết cũng không muốn giấu giếm cô ấy.

Cô co chân lại cuộn thành một quả bóng, cầm điện thoại hồi lâu mới nói: “Tớ sẽ nói cho cậu biết nhưng cậu phải hứa là nghe xong không được mắng tớ đấy.”

“Cậu đã làm chuyện xấu gì rồi?”

Du Ánh Tuyết cắn môi, đúng là làm chuyện xấu, hơn nữa còn không phải là loại chuyện xấu bình thường.

“Mấy hôm trước...!tớ cùng chú ba...”

Cô ấp a ấp úng, cố gắng phát ra từng từ một ra khỏi kẽ răng.

“Cùng chú ba làm gì? Cậu có thể nói nhanh một chút được không hả?”

Tính tình của Phùng Linh Nhi rất nôn nóng: “Lại cãi nhau à?”

“...!Không phải cãi nhau.” Du Ánh Tuyết nhắm mắt lại, như thể không quan tâm đến người ở bên kia điện thoại nói lèo một hơi: “Chúng tớ làm chuyện kia...”

Tất cả đều trở nên im ắng, ước chừng phải đến nửa phút đồng hồ.

Ngay sau đó...!

Phùng Linh Nhi không xác định rõ được ý tứ trong lời nói của Du Ánh Tuyết, đề thấp giọng hỏi: “Chuyện kia...!mà cậu nói có phải là các người đã ấy ấy rồi không?”

Ở tuổi mười tám, ai cũng e dè khó có thể mở miệng nói về chuyện tình cảm.

Du Ánh Tuyết đỏ bừng mặt, cô đành phải cúi đầu nhỏ giọng “ừ” một tiếng.

“Cậu...!cậu được đấy.” Dường như Phùng Linh Nhi không thể tin được.

“Cậu còn dám coi thường tớ, tớ cần chết cậu.”

“Coi thường cậu? Ha ha, cậu cho rằng chú ba của cậu là một lão già xấu xí à? Du Ánh Tuyết, tớ thực sự hâm mộ cậu đấy.

Cậu nói xem, ngay cả một người đàn ông như chú ba mà cậu cũng thể lôi lên giường được, cậu quá lợi hại rồi.

Lúc chú ba cậu còn ở trong trường học, có bao nhiêu là phụ nữ nhìn trúng chú ấy chứ, bây giờ nếu biết được chú ba đã bị cậu bắt cóc lên giường rồi thì chắc chắn là sẽ ghen tị với cậu đến chết mất.

Này, cậu nhanh nói với tớ đi, cậu đã dùng thủ đoạn gì đấy? Là chuốc say chú ấy hay là trực tiếp bỏ cái dạng thuốc linh đan gì gì đó.

Chà chà, trước giờ tớ không nghĩ cậu còn có tuyệt chiêu như thế này.” Phùng Linh Nhi kích động lắm nhai không ngừng nghỉ.

Du Ánh Tuyết tròn tròn mắt nói: “Cậu nói nhầm cái gì vậy? Cũng không phải là tớ mà là chú ấy...”

“Thì ra là chú ấy lừa được cậu.”

“...”

Đúng là như thế.

Du Ánh Tuyết nhớ lại đêm hôm đó, anh vô cùng bá đạo, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi.

Phùng Linh Nhi nói: “Hai người giỏi thật đấy, nhưng mà Kiêu Minh Đức đâu? Hai người chia tay rồi à?”

“...”

Nhắc tới Kiêu Minh Đức, Du Ánh Tuyết buồn bực cúi gằm mặt xuống, ngón tay ngượng ngùng gảy gảy tấm ga giường: “Anh ấy bị tai nạn còn chưa tỉnh lại, tớ...!vẫn đang chờ anh ấy tỉnh lại...”

“Rất nghiêm trọng sao?”

Phùng Linh Nhi hiểu được mấy phần từ trong lời nói của Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết gãi đầu rầu rĩ “ừ” một tiếng.

Phùng Linh Nhi hiểu rõ cô, biết rõ cô giờ này đang tự trách bản thân.

“Cậu cũng không nên buồn quá, quan trọng là phải rõ ràng được lựa chọn của bản thân, nếu hai bên đều không rõ ràng thì sẽ tổn thương đến người khác.

Cậu hãy chờ đến khi anh ấy tỉnh dậy thì nói rõ ràng với anh ấy, như thế sẽ không có vấn đề gì đâu.

Vả lại, chú ba của cậu...”

Phùng Linh Nhi tự nói ra sự lo lắng của bản thân: “Không phải chú ba cậu còn có vợ sắp cưới là cô Hoàng Quyên kia sao? Bây giờ không hiểu sao lại cùng cậu...!làm chuyện kia, cậu có hiểu rõ được tâm tư của chú ấy không? Hay là chú ấy chỉ yêu thích sự mới mẻ nên chơi đùa với cậu, cậu cũng đừng có ngốc nghếch tự chôn đầu mình ở đó, bằng không...!đến lúc đó người đau lòng nhất chính là cậu đấy.”

Những lời nói của Phùng Linh Nhi đã đánh trúng vào tâm tư đang lo được lo mất của Du Ánh Tuyết bây giờ.

Cho dù là kinh nghiệm hay những gì đã qua, cô so với chú ba cũng chỉ như đứa trẻ sơ sinh mà thôi.

Loại trò chơi tình cảm như thế này, đương nhiên là cô không thể chơi nổi.

“Tớ biết rồi, cậu yên tâm đi, tớ sẽ suy nghĩ kỹ mọi chuyện.”

“Còn có một chuyện...”

Đột nhiên Phùng Linh Nhi nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng, giọng nói càng ngày càng đề thấp xuống: “Hai người sau khi...! làm chuyện kia có sử dụng biện pháp tránh thai nào không?”

“...”

Du Ánh Tuyết sững sờ, cô hoàn toàn quên mất chuyện quan trọng này.

“Đã qua một ngày rồi, bây giờ có kịp không?”

Nếu thực sự mang thai, chắc chắn cô sẽ điên mất thôi.

Bây giờ còn chưa có thu nhập, nếu đột nhiên sinh ra một đứa bé thì...! chỉ sợ hậu quả sẽ vô cùng thảm.

“Tớ cũng không có kinh nghiệm, không biết rõ được, hay là cậu cứ đến tiệm thuốc một chuyến đi.”

Du Ánh Tuyết được Phùng Linh Nhi nhắc mới tỉnh, cô vội vàng cúp điện thoại bò xuống giường.

Ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, mặc kệ tiếng hét của dì Lý mà chỉ cần túi xách nhanh chóng lao ra ngoài.

Một mình Du Ánh Tuyết bước vào tiệm thuốc.

“Bạn học, muốn mua thuốc gì vậy? Tôi có thể giúp gì cho bạn?”

Vừa bước vào tiệm thuốc thì nhân viên quầy thuốc thân thiện hỏi.

Ba chữ “thuốc tránh thai”, làm thế nào cô cũng không thể nào nói ra được khỏi kẽ răng, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Không cần giúp đâu, tôi...!tôi có thể xem qua một chút.” Một cô gái mới mười tám tuổi đã đi mua thuốc tránh thai là đi đâu vô cùng xấu hổ.

Hai má Du Ánh Tuyết nóng bừng lên, cô cố gắng cúi đầu thấp hết mức có thể.

Bỏ qua ánh mắt hoài nghi của đối phương, một mình cô cứ đi tới đi lui trước tủ thuốc.

Cô dừng mắt ở một loại thuốc nào đó ở trong tủ, chỉ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng rút rè rời đi, ngay cả tay cũng không dám chạm vào một chút, chỉ sợ người ta biết cô đang cần loại thuốc này.

Trải qua một cuộc đấu tranh, những ánh mắt của mấy người nhân viên ở đây đều dồn vào cô, cô cảm giác như thể mình là một tên trộm.

Cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng không thể chịu đựng nổi được những ánh nhìn này, cô cắn môi, chưa mua được gì hết đã phải đi ra ngoài.

Cô thất vọng ngẩng xuống băng ghế nghỉ ngơi ở bên ngoài, cô rất lo lắng, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Cô vừa mới tìm hiểu qua, tác dụng lâu nhất của thuốc cũng chỉ sau bảy mươi hai giờ.

Đã qua lâu như vậy rồi, nếu còn không uống thuốc nữa thì không có tác dụng gì mất.

Khi cô đang vô cùng buồn rầu thì điện thoại di động vang lên, trên màn hình hiện ra hai chữ “chú ba” khiến đáy lòng cô nổi lên từng trận chua xót.

“Tại sao chưa ăn bữa sáng mà lại rời đi rồi?”

Điện thoại đã được kết nối, giọng nói của Kiều Phong Khang ở bên kia truyền tới.

Mới sáng sớm, sợ làm ồn đến cô cho nên mới cố ý gọi về điện thoại gia đình, kết quả là dì Lý bắt máy nói cô chưa ăn gì cả mà đã vội vàng rời đi rồi.

“Lúc sáng tôi đã ghé qua bệnh viện thăm Minh Đức rồi, em không cần vội vàng tới đó sớm như thế đâu.”

“Không phải cháu tới bệnh viện...”

Du Ánh Tuyết buồn bã trả lời.

Kiều Phong Khang luôn có thể nắm bắt được tâm tình của cô, khẽ nhíu mày nói: “Tâm trạng không tốt à?”

Bởi vì cảm thấy sợ hãi và xấu hổ, trong lòng Du Ánh Tuyết hơi khó chịu.

Cô cúi đầu gầy vạt áo của mình, thấp giọng nói: “Cái gì chú cũng hiểu, còn cháu thì cái gì cũng không hiểu, tại sao tối qua chú không...! cái kia?”

Cô buồn bã chất vấn, rõ ràng là hơi tức giận nhưng giọng nói lại được đè thấp, vô cùng mềm mại và không có lực sát thương.

“Không có gì?”

Kiều Phong Khang hỏi, anh thực sự muốn khám cái người nhỏ bé như cô hòa sâu vào trong xương cốt, ngay cả lúc oán giận anh cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Du Ánh Tuyết rầu rĩ, anh biết rõ lại còn hỏi.

“Không dùng biện pháp tránh thai sao?”

“...! Ừm”.

Cô im lặng một lúc lâu mới phản ứng lại, cô nhìn xung quanh không có ai mới tiếp tục hạ giọng nói: “Nếu như có...”

Cô cần môi, không thể tiếp tục nói được nữa.

“Vậy thì sinh ra thôi.” Đây lời nói từ tận đáy lòng của Kiều Phong Khang.

Nếu như ích kỷ hơn, anh ước gì cô mang thai con của chính mình.

Một ngôi nhà nhỏ hướng biển, mỗi sáng nhìn ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, còn lắng nghe tiếng sóng vỗ, trong nhà có cô, có con của hai người.

Cuộc sống chỉ cần như thế là đủ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: Trái Tim Đau Đớn Không Ngừng

"Sao có thể như vậy được?" Du Ánh Tuyết sốt ruột đến mức mặt đỏ bừng cả lên: "Cháu mới chỉ mười tám tuổi thôi, cháu còn phải đi học nữa..." "Nói thật ra thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, ngay cả bản năng sinh tồn cô cũng chưa có được."

Làm sao cô có thể chịu trách nhiệm về sự tồn tại của một đứa trẻ khác được chứ? Kiều Phong Khang nhận ra cô thật sự nghiêm túc cho nên trấn an cô: "Ra khỏi hiệu thuốc đi, em không cần uống thứ thuốc đó đâu." "Tại sao?" "Trong kì an toàn." Kiều Phong Khang đáp: "Tôi đã để ý giúp em rồi." "Sao anh nỡ để cho cô uống loại thuốc đó chứ?" "Thật sao?" Nghe anh nói như vậy, dường như gánh nặng trong lòng Du Ánh Tuyết đã được trút bỏ, cô thở dài một tiếng

"Tôi đã bao giờ lừa em chưa?" Du Ánh Tuyết thả lỏng các cơ mặt mình xuống.

Cô tin anh.

Nhưng mà... cả kì an toàn của cô mà anh còn chú ý đến... đến ngay cả cô còn chưa hiểu rõ mấy chuyện này

nhé!

Trái tim của Du Ánh Tuyết khẽ rung động.

Cô nhớ về trước kia, mỗi tháng khi cô đến kì kinh nguyệt thì dì Lý lại chuẩn bị cho cô một chiếc túi chườm nước nóng để đắp lên bụng.

Cô cứ nghĩ rằng dì Lý rất có lòng quan tâm cô nhưng sau này cô vô tình hỏi đến thì mới biết được rằng mỗi lần đều là do anh dặn dì Lý trước.

Lúc đó Du Ánh Tuyết lại không hề để ý đến chuyện này

Bây giờ nhớ lại bỗng cảm thấy có thứ tình cảm kì lạ nào đó đang trôi dạt trong lòng.

Nếu như anh chỉ muốn đùa giỡn với cô, vậy thì kiểu đùa giỡn này quả là có tâm và tốn công sức quá đấy.

"Vậy cháu sẽ không uống nữa." "Dĩ nhiên rồi." Kiều Phong Khang ngập ngừng một lúc rồi sau đó chêm thêm một câu: "Lần sau tôi sẽ chú ý hơn." Câu nói ấy đầy ẩn ý và cũng có chút mờ ám, kiểu như đang muốn trêu chọc cô vậy.

Anh còn cố ý nhấn mạnh cụm từ "lần sau" nữa cơ

Trái tim trong lồng ngực của Du Ánh Tuyết đập thành thịch không ngừng, cô giận dữ mắng lại: "Ai nói sẽ có lần sau nữa chứ... cháu không nói chuyện với chú nữa, tắt máy đây." Cô không đợi anh trả lời mà vội vàng cúp luôn điện thoại.

Một lúc lâu sau khuôn mặt cô vẫn cứ nóng bừng bừng

Sau khi Du Ánh Tuyết cúp máy thì cô vội vàng đi đến bệnh viện

Minh Đức vẫn đang nằm trong phòng giám sát đặc biệt chưa được ra ngoài.

Anh ta nằm trên giường bệnh, thân thể tiều tụy xanh xao ốm yếu đến mức dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

Trên người anh ta quấn đầy dây, trong phòng giám sát đặc biệt ấy chỉ còn nghe thấy âm thanh rề rề của máy móc đang theo dõi tình trạng bệnh nhân

Du Ánh Tuyết bò dài trên cửa sổ làm bằng kính, tim cô đập loạn xạ không ngừng, đôi mắt nhìn trong vô định.

Khi nghĩ đến người đàn ông vừa tỉnh nghịch lại vừa giỏi giang ấy bây giờ lại nằm thoi thóp như vậy thì trong lòng cô cảm thấy vô cùng đau đớn

"Ánh Tuyết, lại đây ng ồi với dì Vân một lát đi." Tr ần Ngọc Vân vỗ lên vai cô

Du Ánh Tuyết quay người lại.

Sau hai ngày thì dì Vân đã g ầy đi trông thấy, trông bà ti ều tụy hơn rất nhi ều, đôi mắt ấy cũng hoen đỏ, bà đã không còn dáng vẻ rạng ngời thu hút sự chú ý của mọi người như trước kia nữa r ồi

Du Ánh Tuyết nhìn thấy bà như vậy, cô cảm thấy rất đau lòng bèn vội vàng ng ồi xuống cạnh Tr ần Ngọc Vân r ồi nói: "Dì Vân, dì về nhà nghỉ trước đi, hôm nay cháu sẽ ở lại đây với Minh Đức.

Nếu anh ấy tỉnh lại cháu sẽ báo cho mọi người biết ngay."Chú hai đã nói riêng với cô bảo cô đến để khuyên dì Tr ần Ngọc Vân.

Bà đã thức đúng một ngày một đêm không lúc nào chợp mắt r ồi, dù sức khoẻ có tốt hơn đi chăng nữa cũng sẽ không chịu nổi

Nước mắt của Tr ần Ngọc Vân đã khô cạn không còn chảy ra thêm được một giọt nào nữa, bà lắc đầu đáp: "Minh Đức vẫn nằm đây hôn mê bất tỉnh, dì quay về cũng không thể nào chợp mắt được, chỉ bằng cứ ở đây trông nó thì hơn... " "Ánh Tuyết, cháu nghĩ thử xem chúng ta rõ ràng ở g ần Minh Đức đến như vậy mà tại sao... dì lại cảm thấy xa xôi đến thế chứ?" Trái tim trong lồng ngực của Tr ần Ngọc Vân cứ đánh trống liên h ồi, bà nhìn con trai mình với ánh mắt vô h ồn khó tả

Chỉ cách nhau bởi một tấm kính nhưng tại sao lại không thể chạm tới được.

Chỉ có thể nhìn thấy những bác sĩ mặc trang phục bảo hộ đi ra đi vào chứ không thể gọi người nằm đó tỉnh dậy được.

Thời gian cứ tích tắc trôi đi càng khiến con người ta chịu sự giày vò và tuyệt vọng.

Trong lòng của Du Ánh Tuyết cũng cảm thấy rất buồn bã nhưng cô không biết làm thế nào để an ủi bà.

Cô liếc nhìn Kiều Nam Thành đang ngổn ngang lo lắng cho vợ của mình rồi nói với bà: "Dì Vân, dù sao đi nữa thì dì cũng nên nghĩ cho chú hai.

Nếu như đến ngay cả gì cũng ốm thì chú hai nhất định sẽ rất đau khổ.

Dì cứ nghe lời chú hai, đi về nhà nghỉ ngơi trước đi.

Cháu đảm bảo trước khi dì quay lại, cháu sẽ ở cạnh giường của Minh Đức không rời một bước, cháu sẽ không đi đâu cả." Trần Ngọc Vân vui vẻ nhìn cô, bà nắm lấy tay cô rồi vỗ nhẹ: "Dì biết cháu là một đứa trẻ ngoan.

Bây giờ có rất nhiều cô gái, bạn trai của mình vừa gặp nạn là chạy trốn mất tăm.

Dì Vân cảm nhận được cháu không phải người như vậy, cháu thật sự lo lắng cho Minh Đức.

Thằng bé có một người bạn gái gặp khó khăn không rời bỏ như cháu quả đúng là có phúc lớn." Nghe thấy những lời khen ngợi đó của Trần Ngọc Vân, trái tim Du Ánh Tuyết như thắt lại, cô chỉ cảm thấy càng mất mặt không dám ngẩng đầu lên.

"Dì Vân, cháu... " Hai bàn tay cô siết chặt, thật ra cô không hề tốt như vậy... thậm chí lại tệ hại vô cùng

Cô đã phản bội Minh Đức, cô cảm thấy rất có lỗi với anh ta...! Du Ánh Tuyết muốn nói hết tất cả những lời này ra, nếu không cô sẽ bị dày vò suốt đời này mất.

Thế nhưng... khi nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy đó của bà thì tất cả những lời mà cô nói đều nghẹn lại trong cổ họng không sao thốt nên lời

Sau đó Trần Ngọc Vân lại tiếp tục nói: "Phải rồi, sáng sớm hôm nay chú hai của cháu đã đi đến phòng điều tra giám sát vụ tai nạn hôm đó."

Đêm đó Minh Đức đã lái xe về phía biệt thự của chú ba, không hiểu tại sao thằng bé lại đỗ xe ở đó cả đêm, đến sáng hôm sau lúc rời khỏi khu biệt thự đó thì xảy ra tai nạn.

Đêm đó cháu không gặp được Minh Đức sao? Dì cũng không hiểu rõ cuộc là thằng bé đã làm gì nữa." Lời nói của Trần Ngọc Vân khiến tim của Du Ánh Tuyết đập liên hồi, bàn tay đặt trên đùi cũng trở nên run lẩy bẩy không ngừng

"Dì Vân, dì nói... đêm đó Minh Đức đã đến khu biệt thự của chú ba sao?" "Ừ."

Lúc thằng bé đi rõ ràng đã nói là đến nhà bạn của cháu để tìm cháu, sau đó lại vòng sang nhà của chú ba, chắc là nó biết cháu đã về nhà của chú ba nhưng mà hai đứa lại không gặp nhau." Du Ánh Tuyết nghe xong, đầu óc trở nên quay cuồng.

Không lẽ nào, đêm đó Minh Đức cứ thế đợi ở ngoài cửa mà không đi vào ư? Thật ra anh ta đã biết cô không hề có mặt tại nhà của Phùng Linh Nhi mà là ở chỗ của chú ba, thế nhưng... từ đầu đến cuối anh ta vẫn không vạch trần cô? Vì thế... vụ tai nạn đó... Du Ánh Tuyết không dám nghĩ thêm nữa.

Rõ ràng thời tiết đang là mùa hè, thế nhưng bàn tay của cô bỗng nhiên lạnh ngắt không còn lại một chút hơi ấm nào

Trần Ngọc Vân nhìn thấy vẻ mặt của cô trở nên kì lạ, bà lập tức hỏi: "Cháu sao vậy, Ánh Tuyết?" "...!Cháu không sao." Cô lắc đầu, phải một lúc lâu sau cô mới đáp lại.

Tuy nhiên vẻ mặt vẫn thất thần như thế

Sau đó... khoảng một thời gian khá lâu, cô ngất ngây người ra trong bệnh viện, hôn siêu phách tán.

Những người thân trong nhà họ Kiều cứ đến r ồi đi, suốt thời gian đó cô chỉ chào hỏi vài câu r ồi thôi chứ không nói thêm lời nào nữa.

Mọi người chỉ nghĩ rằng do cô quá lo lắng nên mới như vậy.

Trần Ngọc Vân nhìn thấy sắc mặt của cô ngày càng tệ nên buổi chiều đã kêu cô về nhà.

Du Ánh Tuyết trở về nhà của chú ba.

Cô ngồi ở phòng khách một hồi, sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó nên vội vã đứng dậy r ồi đi đến trạm gác của biệt thự.

Trong trạm gác có một nhân viên bảo vệ đang ngồi đó, thấy cô lại gần thì ông ấy đứng dậy hỏi: "Cô Ánh Tuyết, cô muốn ra ngoài sao?" "Không phải, tôi muốn hỏi một số chuyện." Du Ánh Tuyết không đi vào trong mà cô đứng ngoài trạm gác, thông qua lớp cửa kính để nói chuyện với nhân viên bảo vệ.

"Vâng, cô nói đi.

Tôi biết điều gì thì nhất định sẽ trả lời cô." "Đêm hôm kia ai là người trực ca?" "Hôm kia à, quả đúng là trùng hợp, hôm đó là tôi trực.

Sao thế? Cô Ánh Tuyết có chuyện gì sao?" Du Ánh Tuyết hít thở một hơi sâu r ồi ngập ngừng một lát, sau đó mới cất giọng hỏi tiếp: "Đêm đó... có phải cậu chủ Minh Đức đã đến đây không?" "Đúng vậy, lúc đó là hơn ba giờ sáng.

Lúc đó tôi đang đi tuần tra thì thấy cậu ấy đỗ xe ở bãi trước.

Tôi vốn tưởng rằng chiếc xe đó không có người nhưng khi qua đó kiểm tra thì mới phát hiện ra cậu ấy đang ngồi trong xe r ồi cứ nhìn chằm chằm vào căn biệt thự.

Tôi hỏi cậu ấy có muốn tôi kêu người ra mở cửa cho cậu ấy vào biệt thự nghỉ ngơi không thì cậu ấy không hề để ý đến tôi mà chỉ tựa lưng vào

xe ng ẫ hút thuốc.

Sau đó, khoảng hơn năm giờ sáng tôi lại đi tu ầ một l ầ nữa thì thấy xung quanh chiếc xe toàn là đ ầ thuốc.

Cả đêm đó cậu ấy không chợp mắt, đôi mắt thức khuya đến mức đỏ cả lên.

Tiếp theo đó là cô bước ra, tôi vốn định nói với cô là cậu chủ Minh Đức đang ở đây nhưng cô đi rất vội nên tôi cũng không kịp gọi.

Tuy nhiên, cô vừa mới rời đi thì cậu chủ Minh Đức cũng lái xe theo sau.

Sau đó nữa... thì nghe nói cậu ấy gặp phải tai nạn."Nhân viên bảo vệ nói đến phút cuối thì thở dài lấy làm tiếc

Du Ánh Tuyết đứng như trời tr ờng tại đó.

Hơn ba giờ chiều chính là lúc mà mặt trời chiếu gay gắt nhất, cô chỉ cảm thấy chói đến mức hoa hết cả mắt.

Rất lâu sau đó... cô cảm thấy hơi thở bỗng nhiên bị đứt đoạn.

Cảm giác như bị thứ gì đó bóp nghẹt lại đến mức không thở được

"Cô Ánh Tuyết, cô không sao chứ?"Nhân viên bỗng thấy vẻ mặt của cô không được tốt lắm nên đã lo lắng chạy từ trong trạm gác ra.

Dường như đã không còn chút sức lực nào, Du Ánh Tuyết dựa người vào trạm gác một h ầ lâu sau đó mới đứng thẳng dậy một cách miễn cưỡng

Cô lắc đầ r ẫ nói: "Không sao..."Hai chữ thốt ra nhẹ nhàng đến mức cảm giác như chẳng còn chút sức lực nào nữa

Nhưng sau đó... cô từ từ đứng dậy r ẫ ch ầ chậm đi vào trong biệt thự, mỗi bước đi của cô đều nặng nề hệt như đang đeo chì vậy.

Trái tim cô cũng đang vô cùng nặng nề

Cô biết Minh Đức nhất định đã vô cùng khó chịu, bởi vì anh ta biết cô không thích mùi thuốc lá cho nên từ trước tới giờ anh ta không hề hút thuốc.

Khi còn học cấp ba, những cậu bạn xung quanh anh ta đều tập tành hút thuốc, chỉ có mình anh ta nhất quyết không đụng vào.

Cho đến khi học đại học thì anh ta vẫn như vậy

Nếu như không phải đã vô cùng khó chịu... anh ta sao có thể tự hành hạ bản thân mình bằng thuốc lá được chứ?" Cô Ánh Tuyết, cô bị cảm nắng rồi sao? Về mặt cô hình như không được tốt lắm thì phải." Du Ánh Tuyết vừa đi vào trong biệt thự thì dì Lý lo lắng hỏi thăm cô

Du Ánh Tuyết lắc đầu rệu rã, cả người thất thốn như không có linh hồn, cô đi lên lầu rồi nói: "Tôi vào ngủ một lát.""Ừ, cô ngủ đi.

Đợi tới khi ăn cơm tối thì tôi gọi cô dậy sau." Du Ánh Tuyết không trả lời thêm nữa, cô mở cửa rồi nằm trên giường với cơ thể không còn chút sức sống nào.

Cô kéo lấy chiếc gối đặt dưới tim mình, lúc này cô chỉ cảm thấy nơi đó đau nhói từng cơn không ngừng

Phụ lòng người khác hay bị người khác phụ lòng dường như đều đau khổ như nhau cả thôi...! Du Ánh Tuyết nằm trên giường mơ mơ màng màng, không biết mình đang mơ hay đang tỉnh, chỉ cảm thấy cơ thể mình như đang nhấn chìm trong biển nước khiến toàn thân ướt sũng, có khi lại cảm thấy lạnh lẽo, có lúc lại thấy nóng hừng hực.

Sáu giờ tối, dì Lý lên lầu gọi cô xuống ăn cơm tối nhưng cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Trong cơn miên man chỉ nghe thấy cô nói không muốn ăn, dì Lý chỉ đành hâm nóng đồ ăn để đó và đợi cô dậy.

Ở một nơi khác, Kiều Phong Khang đang đi xã giao, giống như mọi đêm khác, cả căn phòng nóng bừng rực lửa.

Mùi thuốc lá hoà cùng mùi rượu trong căn phòng đầy những nam thanh nữ tú, tất cả mọi người đều đang uống rất hăng say nhưng riêng anh thì cảm thấy khá chán nản và cứ liên tục nhìn đồng hồ

Sau đó anh kiểm soát để đi ra ngoài hành lang gọi điện thoại.

Điện thoại bên kia đã reo lên nhưng không ai bắt máy, lần thứ hai anh gọi đi thì chuông reo hai lần mới có người nghe

Đầu dây bên đó không nghe thấy ai lên tiếng cả, chỉ nghe thấy hơi thở của cô phả vào.

Không khí ồn ào quái dị nơi đây khiến người ta thấp thỏm và khó chịu nhưng khoảnh khắc khi nghe thấy hơi thở của cô, anh chỉ cảm thấy lòng mình yên bình đến lạ

Anh đứng ngoài hành lang đập đi điếu thuốc còn trên tay, bây giờ anh chỉ muốn về để gặp cô thôi.

"Đợi trễ một chút tôi sẽ đến bệnh viện đón em." Anh lên tiếng trước

Du Ánh Tuyết đang nửa mê nửa tỉnh thì nghe thấy giọng anh truyền qua, cô cảm thấy thật xa vời, cô không thể phân biệt đâu là thực đâu là mơ nữa rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81: Tất Cả Mọi Chuyện Rồi Sẽ Tốt Lên

Chỉ mơ hồ nói không được rõ ràng: “Cháu không có ở bệnh viện...! đã trở về từ sớm rồi.” “Làm sao vậy?” Kiều Phong Khang nghe thấy giọng nói của Du Ánh Tuyết có gì đó không ổn.

Dường như Du Ánh Tuyết không còn hơi sức để nói chuyện nữa, một lúc lâu cũng chỉ có tiếng rên rỉ ầm ừ mà không phát ra âm thanh gì khác.

“Có phải khó chịu trong người không?” Kiều Phong Khang nhíu nhíu mày hỏi tiếp.

“...” Du Ánh Tuyết khó khăn lật người lại, gian nan nói ra một tiếng “ừ”

Cả người nặng nề như vừa bị một chiếc xe tải cán qua, cảm giác vô cùng khó chịu.

Mãi sau đó, không có giọng nói nào khác nữa, chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của cô.

Kiều Phong Khang vô cùng lo lắng.

Anh không đành lòng tiếp tục tức giận với cô, cũng không thêm nói gì với mấy người ở đây mà trực tiếp lái xe rời đi.

Một lúc sau mới hỏi người giúp việc trong nhà.

“Cô Ánh Tuyết đâu?” Anh cởi áo khoác ngoài và cà vạt ra đưa cho người làm.

“Vẫn còn ngủ ở trên lầu ạ.” “Ngủ bao lâu rồi?” “Tầm ba giờ chiều thì trở lại, trở về thì lên phòng ngủ, ngủ cho đến bây giờ.” Anh nhíu chặt mày: “Bữa tối cũng không đánh thức cô ấy sao?” Vừa thấy vẻ mặt này của cậu chủ, trong lòng mấy người giúp việc rất sợ hãi bèn cẩn thận nói: “Dì Lý có lên gọi cô Ánh Tuyết nhưng cô ấy vẫn ngủ không tỉnh lại, sau đó thì dì Lý

không gọi nữa ạ.”Kiều Phong Khang không nói gì nữa, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng tự mình bước lên lầu.

Anh đẩy cửa phòng ngủ ra và đi vào...!Bên trong phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng mờ ảo.

Thân hình mảnh mai của cô cuộn tròn trên giường, trong căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hô hấp nặng nề của cô.

Chiếc chăn mỏng được cuộn chặt trên người, cả cái đầu nhỏ cũng nhét vào trong đó.

Anh bước tới bên giường, vén chiếc chăn mỏng ra khỏi người cô.

Thoáng nhìn qua, lông mày người đàn ông nhăn lại vì lo lắng.

Không xong rồi, trên cơ thể nhỏ bé của cô toàn là mồ hôi lạnh.

Anh ngối xuống ở mép giường, bàn tay từ vạt áo ngủ của cô quả quyết tiến vào thì chạm vào tấm lưng mềm mại như lụa của cô đầu ướt đẫm.

Dưới sự đụng chạm này của anh, dường như cô đã tỉnh táo lại hơn một chút.

Cô khịt mũi còn chưa mở mắt ra đã vòng tay ra sau lưng bắt lấy bàn tay của anh.

“Đừng...!cháu rất khó chịu...”Kiều Phong Khang dở khóc dở cười, không biết cô gái nhỏ này nghĩ anh muốn làm cái gì đây?Mặc dù, quả thực...!là anh rất muốn.

Vài năm vừa rồi, anh không hề có người phụ nữ nào khác, anh luôn tự hào với khả năng tự chủ của bản thân.

Nhưng mà tối hôm trước, cô đã một lần nữa khai mở cánh cửa dục vọng của đàn ông từ sâu trong con người anh.

Anh muốn cô như thế nào vẫn không đủ.

Nhưng mà anh hiểu rất rõ cô, với tình hình của Minh Đức bây giờ, nhất định là hai người không thích hợp để làm mấy chuyện này.

“Tại sao em bị bệnh mà không nói với tôi một tiếng?” Giọng nói của anh mang theo sự bất lực trong đó.

May mà trước đây anh đã dùng thủ đoạn của bản thân để giữ cô lại thành phố An Lập, nếu không cô cứ không chăm sóc được bản thân mình như thế này thì đến thành phố Bắc An sẽ như thế nào nữa đây? Minh Đức vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành hoàn toàn, mặc dù rất muốn chăm sóc cô nhưng cũng không thể chăm sóc chu đáo tất cả được.

“Dì Lý.” Kì ều Phong Khang phân phó: “Gọi điện thoại cho bác sĩ Hà qua đây một chuyến đi.” “Bác sĩ?” Dì Lý hỏi: “Cô Ánh Tuyết trong người không được khỏe sao?” “Ừm, cứ mơ màng không tỉnh, trên người cũng đổ không ít mồ hôi lạnh.” “Như thế chắc chắn là bị cảm nắng rồi.” Dì Lý nói không cần phải gọi bác sĩ, cô Ánh Tuyết vẫn còn trẻ, cạo gió chắc hẳn là vẫn tốt hơn so với uống thuốc mà bác sĩ kê.

Kì ều Phong Khang cũng không nghi ngờ gì với khả năng chăm sóc người khác của dì Lý nên không do dự gật đầu, để cho bà ấy đi lấy dụng cụ cạo gió.

“Cậu chủ, cậu mang cô Ánh Tuyết lên ngồi trên ghế đi, để cô ấy ngồi ở bên kia hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn.” Dì Lý vừa nói vừa di chuyển chiếc ghế bành lại đây.

Kì ều Phong Khang ôm Du Ánh Tuyết lại để cho cô ngồi trên đùi áp mặt vào chính mình, khuôn mặt nóng bỏng của cô áp vào cổ anh.

Anh liếc qua dì Lý, sau đó vô cùng tự nhiên vén áo ngủ của cô lên, phía sau lưng lộ ra một mảng trắng nõn.

Mặc dù ở trong biệt thự nhưng mối quan hệ của cậu chủ và cô Ánh Tuyết, từ trên xuống dưới đều ngầm hiểu mà không dám nói ra miệng.

Hai người ở cũng một chỗ, dì Lý cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Cậu chủ là một người đàn ông bình thường, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa từng quan tâm một người phụ nữ nào như thế.

Cho dù là Tô Hoàng Quyên, một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa có gia đình quyền thế nhưng anh cũng không liếc mắt thêm lần thứ hai.

Như thế này không phải là thích cô Ánh Tuyết thì là cái gì? Nhưng mà đáng vẻ vô cùng thân thiết, tự nhiên không hề dè dặt bà ấy hiện ra trước mắt thì dì Lý vẫn hơi giật mình.

Trước tiên là lấy khăn mát lau mồ hôi cho Du Ánh Tuyết, sau đó lau khô nước và cạo lên da cô.

“Sẽ hơi đau một chút, cô Ánh Tuyết cố gắng chịu đựng nhé.” Khi Kiều Phong Khang nhìn Du Ánh Tuyết đang yếu ớt dựa vào trong lòng ngực mình, cô vẫn nhắm nghiền hai mắt lại không có bất kỳ một động tĩnh nào khác.

Dường như nghe được lời nói vừa rồi của dì Lý, cô mới nắm chặt ngón tay túm lấy vạt áo hai bên hông của anh.

Trong lòng bàn tay của cô cũng có một lớp mồ hôi mỏng, nhanh chóng làm ướt áo sơ mi của anh.

Kiều Phong Khang nói: “Không sao đâu, nhịn đau một chút là sẽ rất thoải mái.” Đây là đáp lại dì Lý nhưng lại cúi đầu nói với Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết khịt mũi, cũng coi như là đồng ý với anh.

Dì Lý bắt đầu cạo gió, làn da của Du Ánh Tuyết vốn dĩ rất mềm mại, cô cảm thấy đau đón khủng khiếp.

Cả người đều căng cứng cả lên, cô nhắm nghiền mắt chui vào trong lòng ngực của Kiều Phong Khang.

Hàm răng cắn chặt môi dưới, cắn thành một mảnh trắng bệch Kiều Phong Khang nhú mày lại, càng ôm cô chặt hơn.

Dáng vẻ vô cùng khó chịu của cô làm anh cũng cảm thấy đau lòng, anh thấp giọng hỏi Dì Lý: “Được rồi chứ?” “Chà, đỏ tím rồi, bây giờ chờ khi độc trong người thoát ra nữa là được.” Dì Lý cất tấm cạo gió đi.

Kiều Phong Khang nhìn ra sau lưng cô, quả nhiên là một mảnh màu tím đỏ, nhìn vào mắt thấy rất ghê người.

Anh không yên tâm hỏi: “Như thế này sẽ không sao chứ?” “Cởi quần áo của cô Ánh Tuyết ra và để cô ấy nghỉ ngơi một lúc, một lát sau sẽ hạ sốt ngay thôi.” Anh gật đầu, cẩn thận cởi áo ngủ cho cô.

Dù Ánh Tuyết chỉ cảm thấy cả lưng tê rần lên vì đau, ngón tay anh vô tình chạm phải vùng lưng vừa mới cạo gió, cô đau đón thở mạnh ra.

Kiều Phong Khang vội vàng an ủi: “Được rồi, rất nhanh sẽ hết khó chịu thôi.” Sắc mặt đỏ, giọng điệu đó giống như đang dỗ dành một đứa bé mới lớn

Dáng vẻ này của cậu chủ khiến Dì Lý phải tắc lưỡi.

Ngày xưa nếu như nói cậu chủ là một người đàn ông lạnh băng vô tình thì không hề điều ngoa chút nào, nhưng mà hiện tại khi ở trước mặt cô Ánh Tuyết, băng tuyết cũng hòa tan thành nước mất rồi.

Hơn nữa...! còn chuyển thành dòng nước ấm.

“Cậu chủ, cậu và cô Ánh Tuyết rất xứng đôi.” Dì Lý không nhịn được lên tiếng cảm khái.

Nhiều năm như vậy rồi, cậu chủ vẫn luôn đối tốt với cô Ánh Tuyết, bà ấy đều nhìn ra.

Bây giờ cô Ánh Tuyết đã đồng ý ở bên cạnh cậu chủ, mặc dù phải tổn thương đến một người nhưng đây chắc hẳn là một quyết định đúng đắn của cô Ánh Tuyết.

“Có thật không?” Kì ầu Phong Khang đỡ Du Ánh Tuyết lên trên giường, để cho cô nằm úp sấp xuống, sau đó nhẹ nhàng phủ lên lưng cô một chiếc chăn mỏng.

Khi được lời khen ngợi của dì Lý, khoe môi anh bất giác nhếch lên, nhìn vào cô gái nhỏ nhắn đáng yêu đang nằm ở trên giường: “Chỉ sợ là đứa nhỏ này lại không nghĩ như vậy.” “Bây giờ cô Ánh Tuyết còn nhỏ, phải để cho cô ấy thời gian để cô ấy thích nghi từ từ.

Có đi ầu chỉ cần cô ấy biết cậu lo lắng cho cô ấy như thế thì chắc chắn sẽ đồng ý thôi.” Kì ầu Phong Khang ng ồi ở bên mép giường, sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của cô gái ở bên cạnh.

Dì Lý nói đúng, mọi chuyện r ồi sẽ tốt thôi.

Minh Đức r ồi sẽ tỉnh dậy, mà lúc đó anh và Du Ánh Tuyết...! Đến một ngày nào đó, anh sẽ đẩy tất cả mây đen ra khỏi bầu trời của hai người, quang minh chính đại cần tay nhau.

Vừa mới hoàn thành chuyện của Du Ánh Tuyết ở bên này, ở bên kia trợ lý Nghiêm Danh Sơn đã gọi điện thoại tới.

Anh bước ra khỏi phòng nghe điện thoại, Nghiêm Danh Sơn hỏi: “Tổng giám đốc Khang, sao đột nhiên anh lại biến mất vậy? Mấy người ở đây đã hỏi anh mấy lần r ồi, tôi sắp không lừa dối bọn họ được nữa r ồi.” “Đang ở nhà, tối nay không thể qua đó được nữa, ở đây có việc quan trọng hơn.” Kì ầu Phong Khang trả lời khá ngắn gọn.

Bản thân anh đã qua đó, nói cho cùng thì có lộ diện đã là nể mặt lắm r ồi.

Nghiêm Danh Sơn vừa nghe thấy anh đang ở nhà, lại nghe có việc quan trọng thì đã hiểu.

Cô Ánh Tuyết so với mấy quan chức cấp cao này quả thực là quan trọng hơn nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Phong Khang xoay người lại đi về phòng ngủ nhìn thoáng qua Du Ánh Tuyết, sau đó mới đóng cửa tới phòng làm việc.

Du Ánh Tuyết ngủ ở đây, Kiều Phong Khang thì bận rộn công việc ở trong phòng sách.

Cứ một lúc anh lại về kiểm tra tình hình của cô, may thay cơn sốt cao đang dần giảm xuống.

Khoảng mười hai giờ khuya thì Du Ánh Tuyết tỉnh lại, cô vì đói quá mà tỉnh lại.

Cả người ướt đầm mồ hôi, may mà đã hạ sốt rồi, cơ thể cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô xúc chấn lên, định vào phòng tắm rửa qua một chút.

Khi nước nóng dội xuống, phía sau lưng cảm thấy vô cùng bỏng rát giống như bị lửa đốt.

Đang trong lúc đau đớn, đột nhiên cô nhớ ra cảnh tượng mình đang nằm trong vòng tay Kiều Phong Khang, tùy ý để cho dì Lý cạo gió.

Cô là người rất sợ đau nhưng khi được nằm trong lòng ngực anh, được lắng nghe nhịp đập của trái tim anh.

Tuy rằng đang rất mơ hồ nhưng những cơn đau từ sau lưng truyền đến đã giảm đi rất nhiều.

Cô nhớ nhưng, tham luyện loại cảm giác này, đột nhiên không muốn nghĩ tới Minh Đức nữa.

Cái tên đó như một vật nặng, cứ mỗi lần nghĩ đến thì đau đớn mấy phần, lại áy náy thêm mấy phần, cứ như thế xé rách trái tim cô.

Sau khi tắm xong, cô mặc đồ ngủ và rời khỏi phòng tắm.

Cô theo bản năng đi tìm anh, rõ ràng là vừa mới vài ngày ngắn ngủi nhưng cô đã bất đầu dựa dẫm vào anh một cách vô thức.

Bên ngoài, bầu trời đã sáng trưng..

Ở dưới lầu, người làm vẫn chưa ngủ, ngay cả dì Lý cũng đang ở đó.

Dì Lý nhìn thấy cô, thấy sắc mặt của cô đã tốt lên thì tiến lên sờ vào trán cô, thấy đã hết sốt nên mới yên tâm: “Cuối cùng thì cậu chủ cũng có thể yên tâm rồi, cô bị bệnh, không biết cậu chủ đã ra vào nhìn cô không biết bao nhiêu lần, chỉ sợ cơn sốt của cô vẫn không giảm xuống.” “Thật không?” Cô nhẹ nhàng hỏi, hai hàng lông mi khẽ rung động.

Mà không chỉ có lông mi, ngay cả trái tim cũng đang rung động.

“Còn không phải sao? Cô bị bệnh như thế, ngay cả một người ngoài như tôi đây cũng nhìn ra được tâm tư của cậu chủ.

Mọi việc lớn nhỏ đều sắp xếp hết thảy, đối với cô rất tốt.

Đời sau này còn dài, cô ngàn vạn lần đừng phụ lòng của cậu chủ, ít nhất cũng đừng làm cậu chủ phải tức giận mỗi ngày.” Du Ánh Tuyết cúi đầu, hai hàng lông mi không ngừng run rẩy, cảm xúc phức tạp dâng lên từ trong lòng.

Cũng không biết cô suy nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: “Chú ba đã ngủ rồi sao?” “Còn chưa ngủ, đang làm việc ở trong phòng sách.

Đúng rồi, bây giờ cô vẫn chưa ăn bữa tối, để tôi bảo phòng bếp hâm lại một ít cháo, cô có muốn dùng ngay không?” Du Ánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn vào phòng sách ở trên tầng: “Một lát nữa dì mang đến phòng làm việc giúp tôi, tôi lên lầu xem chú ba.” Dì Lý vui vẻ gật đầu.

“Cô đi lên đi.” Du Ánh Tuyết quay lên lầu, bước từng bước hướng về phòng làm việc.

nhé!.

Cô không biết sau này làm sao có thể đối mặt với Minh Đức, cũng không biết tương lai của mình ở đâu, cũng không biết có đủ dũng khí bỏ qua hết mọi áy náy trong lòng để ở bên cạnh chú ba hay không.

Tất cả mọi thứ phía trước đều mơ hồ..!

Nhưng mà vào giây phút này cô biết, cô rất nhớ anh.

Cảm giác này rất đặc biệt, rất hấp dẫn..

Mặc dù mơ hồ, nhưng cô không được phép từ bỏ.

Cô đẩy cửa phòng sách ra lộ đầu vào.

Dưới ánh đèn sáng trưng của căn phòng, bóng dáng cao lớn của anh ngồi trên ghế làm việc, tay áo được xắn lên một nửa lộ lên bàn tay khỏe mạnh rắn chắc.

Làn da màu đồng, cơ thể tràn đầy nam tính của người đàn ông..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82: Không Thể Từ Chối Anh

Trên khuôn mặt anh toát ra vẻ kiên nghị hào sảng, cho dù chỉ nghĩ yên một chỗ rồi khẽ cau mày nhưng vẫn có thể toát ra phong thái cực kỳ kiên quyết.

Du Ánh Tuyết nhìn anh đến ngây người.

Từ trước đến nay, lúc nào anh cũng cẩn thận như vậy.

Anh ngẩng đầu lên thì thấy cô đang nhìn mình, bắt gặp đôi mắt mơ màng của cô nên cũng nhìn lại bằng ánh mắt sâu thẳm thăm: "Sao em đã tỉnh lại rồi?" Anh vừa nói vừa liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

"Đói quá nên cháu tỉnh lại." "Đã dặn nhà bếp chuẩn bị đồ ăn chưa?" "Cháu dặn rồi." Du Ánh Tuyết gật đầu một cái.

Kiêu Phong Khang đặt cái bút máy Parker màu đen trên tay xuống rồi ngoắc tay với cô: "Qua đây." Trong màn đêm, giọng nói của anh cực kỳ trầm thấp và dễ nghe.

Âm thanh ấy vang vọng khắp căn phòng, len vào trái tim ngây thơ non trẻ của Du Ánh Tuyết.

Cô nghe lời, đứng dậy đi về phía anh một cách ngoan ngoãn.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn anh không rời, cô đi vòng qua bàn đọc sách rồi đi đến bên cạnh anh.

Anh dùng một tay ôm lấy eo cô rồi khẽ kéo cô ngồi trên đùi mình.

Hai người cứ thân mật như vậy.

Mới vài ngày ngắn ngủi trôi qua mà Du Ánh Tuyết đã quen với cảm giác thân mật này rồi, thậm chí cô còn muốn nhiều hơn nữa.

Thực sự thì cô không thể kiềm chế bản thân mà khao khát một vòng tay ấm áp như vậy.

"Đã đỡ hơn chút nào chưa?" Kiều Phong Khang vừa hỏi vừa giờ tay sờ lên trán cô.

Du Ánh Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền tới.

Ồn r ồi, nhiệt độ đã giảm xuống nhiều r ồi.

Kiều Phong Khang thở phào một tiếng.

"Sao tự nhiên em lại bị sốt vậy?" Anh hỏi.

Mặc dù sắc mặt Du Ánh Tuyết đã tốt lên rất nhiều r ồi nhưng cô vẫn còn hơi yếu.

Nghe anh hỏi như vậy thì cô cứ vô thức nhớ đến chuyện của Minh Đức nên đột nhiên trái tim cô hẫng một nhịp, hai mắt thì tối sầm lại.

Cô đặt cảm lên vai anh, im lặng không nói gì cả.

"Sao thế?" Kiều Phong Khang cảm nhận được dường như tâm trạng cô không được tốt lắm.

Bàn tay anh đặt lên cái gáy nhỏ nhắn, mềm mại của cô một cách nhẹ nhàng, anh muốn kéo cô ra.

Mặt Du Ánh Tuyết dán lên cổ của anh, cô lắc đầu khe khẽ, không chịu để anh nhìn mình mà chỉ cúi thấp đầu r ồi nói: "Cháu không đi đâu cả, cháu vừa mới từ bệnh viện về" "Chỉ là...! cháu thấy Minh Đức vẫn đang hôn mê bất tỉnh, còn dì Vân thì vất vả như vậy nên cháu cảm thấy hơi khó chịu.

Mới chỉ hai ngày thôi mà dì ấy đã tiều tụy đi nhiều r ồi..." "Để mai tôi đi cùng em đến bệnh viện khuyên nhủ chị ấy, để chị ấy nghỉ ngơi cho thật tốt." Kiều Phong Khang biết rõ là Du Ánh Tuyết thực sự lo lắng cho Minh Đức nên mới tin lời cô một cách dễ dàng như vậy.

Du Ánh Tuyết gạt đầu một cái rồi khẽ nhướn mi, bên sườn mặt toát ra vẻ quyến rũ khiến người ta yên tâm của anh thu gọn hết trong đáy mắt cô.

Trái tim khẽ động đây, cô bỗng dang hai tay ôm lấy cổ anh một cách âu yếm.

Kiêu Phong Khang bỗng ngăn người, trong lòng thoáng rung động.

Anh rũ mi rồi nheo mắt lại: "Tối nay em sao vậy?" Cánh tay dài của anh ôm cô càng chặt hơn khiến cơ thể hai người không còn một kẽ hở.

Anh có thể cảm nhận được sự phụ thuộc và lưu luyến của cô dành cho mình vào lúc này.

Cô gái nhỏ này đã từng sợ hãi, chống đối và thậm chí là chán ghét anh đến mức nào..

"Dì Lý nói với cháu là chú đã rất lo lắng, cháu..." Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng nói

Đôi môi hồng hào, căng mịn khẽ lướt qua da cổ anh.

Bầu không khí lúc này hơi nóng lên, yết hầu của anh căng lại.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thăm: "Vậy thì sao?" "Nên cháu muốn cảm ơn chú." "Ôm tôi là hành động thể hiện sự cảm ơn của em đấy à?" Cô vùi mình vào vai anh rồi gạt đầu.

Tâm trạng của Kiêu Phong Khang rất tốt, anh nắm cầm cô rồi nâng mặt cô lên.

"Em coi tôi là trẻ con sao? Hay thấy tôi giống bảo mẫu hả?" Giọng nói của anh bị đè nén cực thấp, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia.

Cảm nhận được hơi thở dồn dập của Du Ánh Tuyết, anh có cảm giác như bản thân đang bị xoáy sâu vào.

Một lúc lâu sau cô mới hỏi: "Vậy nếu không phải cảm ớn như thế này thì cháu phải làm gì?" Kì ầu Phong Khang không còn kiên nhẫn nên dùng hành động để trả lời nữa, anh khẽ hôn lên môi cô.

Đột nhiên trên môi nóng lên, trong lòng Du Ánh Tuyết khẽ run rẩy, hai tay cô siết chặt lấy cổ anh theo bản năng.

Ngay cả lông mi cô cũng run rẩy đến kịch liệt.

Mặc dù số lần hai người họ hôn môi không hề ít, nhưng lần nào cũng khiến trái tim cô phải run lên bần bật.

Nụ hôn khiến hô hấp của hai người càng lúc càng nặng nề

Anh hôn đến mức dường như Du Ánh Tuyết đã rơi vào mê loạn, cơ thể cô dần dần mềm oặt ra.

Tay anh không tự chủ được mà mò vào trong áo ngủ của cô.

"Đau quá..." Cô kêu lên một tiếng, đau đến mức đầu óc tỉnh táo lại một chút, cô vội vàng nắm tay anh lại.

Cô trừng mắt nhìn anh một cách tủi thân, trong mắt dâng lên vệt nước.

Anh bị lừa tình làm cho đầu óc trở nên mê muội nên quên mất là cô vừa mới cạo gió ở sau lưng.

"Vậy chúng ta đổi chỗ khác." Giọng nói trầm thấp, gợi cảm của anh khẽ thay đổi.

Anh lại hôn lên môi cô một cách âu yếm thêm lần nữa, bàn tay lại từ từ lần mò lên phía trên.

Anh cởi một vài cúc áo ngủ trước ngực cô rồi vùi đầu vào trong đó.

Hai tay Du Ánh Tuyết đặt trên vai anh giống như đang từ chối nhưng cơ thể cô không cưỡng lại được mà mềm oặt ra, cô híp đôi mắt ẩm ướt đầy nước mắt của mình lại.

Cô cảm thấy hơi khó chịu, đáng nhẽ ra cô không nên để anh kiểm soát cơ thể của mình một cách dễ dàng như vậy mới phải, cô đâu phải người phóng túng như vậy chứ.

Nhưng...!bắt đầu từ khi nào mà cô không thể từ chối anh được nữa rồi?"Cậu chủ, cô Ánh Tuyết, tôi mang..."Đúng lúc hai người đang chìm đắm trong ý loạn tình mê thì đột nhiên cửa phòng đọc sách bị đẩy ra, cô giúp việc trẻ tuổi bưng bát cháo đi vào.

Vừa nhìn thấy cảnh bên trong phòng, tất cả từ ngữ của cô ta đều tắc lại trong cổ họng.

Cảnh này...!hình như có hơi tươi mát.

"Ai cho phép cô vào đây mà không gõ cửa?" Kiều Phong Khang quát lên một tiếng, trên mặt tràn ngập vẻ ác liệt.

Ánh mắt lạnh như băng của anh nhìn thẳng vào người giúp việc, lạnh lẽo như băng tuyết ngày đông khiến cô ta rùng mình một cái.

"Xin lỗi, tôi xin lỗi cậu chủ..." Người giúp việc liên tục nói lời xin lỗi, bát cháo trong tay cô ta suýt thì rơi xuống đất.

Mặt cô ta lập tức đỏ bừng, trái tim trong lồng ngực đập mạnh liên hồi, cô ta vội vàng lui ra ngoài rồi đứng chờ ở cửa.

Dù Ánh Tuyết đỏ bừng mặt vì xấu hổ rồi trừng mắt nhìn anh bằng vẻ luống cuống.

"Em trừng mắt nhìn tôi làm gì?" Đột nhiên bị người khác cắt ngang, đúng là tức quá mà!Kiều Phong Khang cúi đầu nhìn cô một cái, về mặt lúc anh nhìn cô và về mặt lúc anh nhìn người giúp việc kia rõ ràng là khác nhau một trời một vực, không còn vẻ tàn bạo như vừa rồi nữa.

Cưỡng ép bản thân kiềm chế lại ham muốn đang cháy hừng hực, anh giúp cô cài từng nút áo rồi nói bằng giọng khàn khàn: "Tôi nên trừng mắt nhìn em mới đúng.

Tối r ấi còn không ngoan ngoãn nằm trong phòng ngủ đi, tự nhiên lại chạy đến phòng đọc sách dụ dỗ tôi làm gì hả?" Anh khẽ ngân âm cuối lên khiến cho câu nói thêm phần mờ ám.

Du Ánh Tuyết lẫm bẫm, đúng là oan quá mà! Cô chỉ là...! ừ thì...! thì đột nhiên cô nhớ anh quá nên mới chạy sang đây thôi mà, ai mà biết anh lại bộc phát thú tính ở đây chứ? Do anh không chịu phân biệt thời gian, không gian cho hợp lý chứ đâu phải do cô.

"Nếu chú không thích cháu ở đây thì cháu đi là được, từ nay cháu cũng sẽ không vào phòng đọc sách thêm một lần nào nữa." Cô chỉ chu lại quần áo r ấi giả vờ tức giận, trượt xuống khỏi chân anh.

Ki ều Phong Khang đứng lên, cánh tay dài ôm gọn cả người cô lại, bỗng chốc cô đã bị anh vây vào mép bàn.

Thân hình cao lớn của người đàn ông bao phủ toàn bộ cơ thể cô.

Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt anh quét qua cái ghế xoay: "Ngoan ngoãn ng ấi xuống, ăn hết bát cháo r ấi đi ngủ." Giọng nói phát ra cực kỳ trầm thấp.

Giọng nói anh vẫn luôn như vậy, không cho người khác có cơ hội xen vào giống như một mệnh lệnh, nhưng cũng lại giống như một sự dỗ dành.

Du Ánh Tuyết có cảm giác dường như càng ngày bản thân cô càng không có triển vọng gì cả.

Anh vừa nói như vậy, cô đã làm theo ngay lập tức.

Cô liếc anh một cái r ấi ngoan ngoãn ng ấi xuống ghế.

"Bưng cháo vào đây." Anh hướng về phía cửa r ấi nói.

Du Ánh Tuyết ng ấi trước bàn đọc sách, nhìn bóng lưng anh đến mức si mê.

Ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn pha lê kéo dài thân người cao ngất của anh.

Bóng lưng được ánh sáng chiếu vào càng trở nên phẳng phiu, rộng rãi, tỏa ra sự mạnh mẽ khiến cho người ta có cảm giác an toàn.

Đến tận bây giờ, Du Ánh Tuyết vẫn không hiểu tại sao mà cô và anh..

Giữa hai người họ không chỉ đơn giản là mối quan hệ trên dưới theo vai vế trong nhà mà còn là khoảng cách dài tận mười hai năm..

Nếu nói khoảng cách thế hệ là ba năm thì giữa họ có những bốn khoảng cách thế hệ.

Cho nên mỗi khi nghĩ đến, cô vẫn cảm thấy mọi chuyện đều rất huyền diệu.

Người giúp việc bưng cháo vào rất nhanh.

Du Ánh Tuyết xấu hổ muốn trốn sau lưng Kiêu Phong Khang, hai tay cô nắm lấy áo sơ mi của anh.

Có rất nhiều người muốn dùng chiêu tự lừa dối mình, nghĩ rằng chỉ cần mình không nhìn thấy đối phương thì chắc đối phương cũng sẽ không nhìn thấy mình đâu.

Kiêu Phong Khang biết cô dễ xấu hổ nên anh đuổi người giúp việc ra ngoài ngay lập tức, anh tự bê bát cháo nóng hổi vào rồi đặt lên trên bàn đọc sách.

"Không cần trốn nữa." Anh dùng tay nhắc cái đầu nhỏ của cô ra ngoài: "Lại đây ăn cháo đi, đừng để bị đói, không lại phát sinh ra những bệnh khác đấy." Lúc cửa phòng đọc sách đóng lại, Du Ánh Tuyết mới cẩn thận thò đầu ra ngoài.

Vẻ ngượng ngùng, xấu hổ đó của cô khiến Kiêu Phong Khang cảm thấy rất đáng yêu.

Sau đó cô cậ̀n tḥi ḷên ặn chạ́o.

Ki ậ̀u Phong Khang cậ̀n tài liệ̣u ng ậ̀i tṛên ghệ́ sộ pha nhìn cô, đôi cḥân anh dụổi ra tḥẳng dài miện man, thân ḥình nụột nà, ki ậ̀u điệ̉m.

Thị̃nh thoạ̉ng anh sẽ ngậ̉ng đ̣ầu ḷên nhìn cô, thấy ḍáng ṿẻ ph ậ̀ng miệ̣ng húp ṭừng ngum chạ́o lớn của cô tḥi anh cảm thấy ṛất vui.

Tình yệu chị̃nh là nhự vậy, phự́c tạp nhưng cụ̃ng tḥật gịản đ̣ơn.

Không cậ̀n làm g̣ì cả, chỉ cậ̀n nhìn nhau từ ṃột khoạ̉ng cách ngặ́n nhự tḥế và lặ́ng nghe nhị̃p tḥở của nhau.

Chỉ nhự vậy tḥôi cụ̃ng đủ làm anh cảm thấy ḥài lòng r ậ̀i

Không khí trong phòng đ̣ọc sách cứ êm ḍịu nhự vậy ṃột lúc lâu.

Ngày ḥôm sau.

Du Ạ́nh Tuyệ́t phải đ̣ến bệ̣nh việ̣n từ ṣáng ṣớm, Ki ậ̀u Phong Khang đ̣ích thân lái xe đ̣ưa cô ṭới đ̣ó.

Lúc hai ngượ̀i họ đ̣ến ṇơi, phía bệ̣nh việ̣n đ̣ặc biệ̣t sắp x̣ếp ṃột phòng nghỉ c̣ực kỳ sang tṛọng cho họ, bà c̣ụ nhà họ Ki ậ̀u và Ki ậ̀u Ṿân Nhung cụ̃ng đ̣ã đ̣ến.

"Bà, bác cả." Du Ạ́nh Tuyệ́t chào ḥỏi ṃột cách ngoan ngoạ̃n r ậ̀i đ̣ứng ṣánh vai cụ̀ng với Ki ậ̀u Phong Khang.

Ki ậ̀u Phong Khang cụ̃ng chào ḥỏi ṃột ḷượt.

Bà c̣ụ ḳéo hai ngượ̀i họ ng ậ̀i xuộ́ng.

Ạ́nh ṃắt của Ki ậ̀u Ṿân Nhung x̣ẹt qua ṃặt hai ngượ̀i nhự đ̣ang muộ́n dò x̣ét đi ậ̀u g̣ì.

Du Ạ́nh Tuyệ́t không biệ́t ạ́nh ṃắt đ̣ó của bà ta là có ý g̣ì nhưng cô ṿẫn cảm thấy ḅất ổn trong lòng nên ḅất gịác siệ́t cḥặt hai tay đ̣ang đ̣ặt tṛên đ̣ùi

trong vô thức.

Ánh mắt cô lại càng không dám nhìn thẳng vào Kiều Phong Khang vì cô sợ để lộ đi đâu gì đó.

nhé!

Trong lúc cô đang cảm thấy cực kỳ căng thẳng thì bà cụ hỏi: "Phong Khang, bệnh cũ của con lại tái phát hả? Có sao không?" "Vâng ạ, mẹ đừng lo, con không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là được." "Ừ! Ánh Tuyết, gần đây cháu với chú ba ở cùng nhau nên cháu chăm sóc chú ba giúp bà nội nhé.

Cháu nhớ nhắc chú ba đi ngủ sớm một chút, đừng quá bận rộn với công việc, được không?" Du Ánh Tuyết gật đầu: "Vâng ạ, chắc chắn cháu sẽ giúp bà chăm sóc chú ba thật tốt." "Mẹ, mẹ yên tâm đi mà.

Con nghĩ nếu mẹ không dặn dò thì Du Ánh Tuyết cũng sẽ nhìn chăm chăm chú ba của con bé thôi, mẹ không phải người duy nhất yêu thương chú ba của con bé mà." Đột nhiên Kiều Vân Nhung nói chen vào, lúc nói chuyện, ánh mắt của bà ta nhìn Du Ánh Tuyết bằng vẻ dò xét: "Ánh Tuyết, bác cả nói có đúng không?" Du Ánh Tuyết thoáng rung mình một cái.

Dường như Kiều Phong Khang không hiểu ý tứ trong lời nói kia của Kiều Vân Nhung nên anh quay lại nhìn cô rồi hỏi: "Có đúng không?" "..."

Du Ánh Tuyết cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, đôi mắt ám muội, mờ ám của anh khiến cô không cưỡng lại được.

Cô chỉ khẽ mím môi rồi nói: "Đương nhiên...! đương nhiên là vậy rồi ạ." Kiều Phong Khang nghe được câu này thì cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, khóe môi không tự chủ được mà cong lên.

Du Ánh Tuyết vừa thấy ánh mắt sâu xa của Kiều Vân Nhung nhìn mình thì trong lòng tràn ngập vẻ căng thẳng.

Cô cúi đầu rồi chợt dạ mà để thêm một câu: "Chú ba nuôi cháu lớn như vậy, nếu cháu không yêu thương chú ba thì cháu đúng là đứa không có tình người mà..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: Từng Từ Từng Chữ Đầu Như Đang Vạch Tròn

Kiêu Vân Nhung cười khẩy.

Ánh mắt Kiêu Phong Khang hơi trầm xuống, không phân rõ được ý tứ.

Ở đằng kia, bà cụ Kiêu như không nhận ra được đi đâu gì hết, ánh mắt bà chỉ hơi quét qua ba người đang có tâm tư khác nhau kia rồi cuối cùng vỗ lên tay Du Ánh Tuyết: “Bà nội biết cháu là đứa trẻ có lòng nhất.

Đúng rồi Phong Khang, công ty con vẫn còn nhiều việc thì con về làm việc trước đi.

Để Ánh Tuyết ở lại đây, Minh Đức thích con bé nhất, có nó ở đây thằng bé cũng an tâm hơn.”Kiêu Phong Khang nhìn đồng hồ trên tay, đúng là thời gian ở lại đây cũng có hạn.

Anh đứng dậy nhìn Du Ánh Tuyết một cái, không hề để tâm đến ánh mắt dò xét của Kiêu Vân Nhung mà chỉ bình thản nói: “Nếu cháu vẫn thấy không được thoải mái thì gọi điện cho chú, chú sẽ đến đón cháu về nhà.”Giọng điệu đó, ánh mắt đó... Trong lòng Du Ánh Tuyết thì thầm hoảng loạn, lắc đầu: “Không sao, cháu ổn cả.”“Có chuyện gì vậy? Sức khỏe Ánh Tuyết cũng không tốt sao?”“Vâng, Ánh Tuyết bị cảm nắng ạ, đêm hôm qua đã cạo gió hơn nửa đêm.” Kiêu Phong Khang đáp lời bà cụ Kiêu.

Bà cụ Kiêu thở dài một tiếng: “Cũng là vì cháu quá lo lắng cho Minh Đức nên không biết chăm sóc bản thân, chưa kịp đợi Minh Đức khỏe lại cháu đã đổ bệnh rồi.

Sau này phải cẩn thận hơn đấy có biết không?”“... Cháu biết ạ.” Du Ánh Tuyết khẽ gật đầu.

Kiêu Phong Khang đi rồi, ánh mắt của Du Ánh Tuyết cũng không dám nhìn theo bóng anh.

Ki ầu Vân Nhung đột nhiên thở dài: “Mẹ, mẹ nói xem đứa trẻ Minh Đức cũng thật đáng thương.

Đột nhiên lại bị tai nạn xe, đụng phải người ta mà còn bất tỉnh nhân sự.

Thằng bé vốn có thể đính hôn với Du Ánh Tuyết, tương lai còn có thể kết hôn nhưng tình hình hiện tại...”Ki ầu Vân Nhung liếc nhìn bà cụ Ki ầu.

Du Ánh Tuyết nghe bà ta nhắc đến tên mình thì nhạy cảm ngẩng đầu lên nhìn Ki ầu Vân Nhung.

“Cũng không biết Du Ánh Tuyết nghĩ thế nào nữa... chỉ sợ... sau này con bé không muốn gả cho Minh Đức nhà chúng ta nữa.” Ki ầu Vân Nhung liếc nhìn Du Ánh Tuyết rồi nói tiếp: “Ánh Tuyết à, cháu cũng đừng trách bác ăn nói khó nghe nhé.

Xã hội bây giờ đầy rẫy những chuyện như gặp họa một cái là thân ai nấy lo.

Hôm qua bác có xem một tin tức nói rằng con gái nhà người ta nhân lúc bạn trai mình đang hôn mê bất tỉnh mà quan hệ bất chính với người khác.

Haizz, mà người cô ta tặng tịu không phải là ai khác mà chính là anh trai của bạn trai mình.

Mẹ, mẹ xem tin tức này có khó coi không chứ? Cô gái kia cũng quá vô tình rồi, không gả cho người ta thì thôi đi, lại còn đâm bạn trai mình nhát dao thứ hai, đúng là quá vô lương tâm mà!”Lời của Ki ầu Vân Nhung từng từ từng chữ đều như đang vạch trần, ngay lập tức khiến Du Ánh Tuyết như ng ẫ trên bàn chông.

Cô mấp má môi muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được lời nào.

Ngực cô giống như bị một tảng đá lớn đè lên, đè nén đến mức khiến cô hít thở thôi cũng thấy khó khăn.

Lời của Ki ầu Vân Nhung rõ ràng có ẩn ý, nhưng... không phải bản thân cô đứng là loại người mà bác ấy nhắc đến sao? Sắc mặt bà cụ đã trở nên khá khó coi, quay đầu lại trách mắng con gái: “Hôm nay con làm sao vậy? Toàn nói những lời kỳ lạ không thể hiểu nổi!” “Mẹ à, con nói những lời này cũng chỉ vì muốn tốt cho Minh Đức thôi!” “Mẹ thấy con đang sợ thiên hạ này chưa đủ loạn thì có, trái một câu phải một câu.” Bình thường bà cụ Ki ầu luôn dịu dàng ân cần nhưng lúc nghiêm khắc lên cũng rất có uy, khiến người khác không dám nhíu lời thêm nữa: “Được rồi, con đừng ở đây nữa, đã không quan tâm đến Minh Đức thì thôi đi, lại còn ở đây gây thêm rắc rối.” “Mẹ!” Ki ầu Vân Nhung rất ấm ức, không phải bà ta đang nói lời thật lòng sao? “Sao còn chưa chịu đi nữa?” Bà cụ Ki ầu trừng mắt nhìn Ki ầu Vân Nhung.

Ki ầu Vân Nhung bị sự uy nghi của bà cụ Ki ầu làm cho khiếp sợ, cũng không dám nói gì nữa, bà ta chỉ đành c ần lấy túi xách rồi đứng dậy.

Trước khi đi, Ki ầu Vân Nhung còn liếc Du Ánh Tuyết một cái, tức giận bất bình nói với bà cụ Ki ầu: “Con thấy cha với mẹ đừng nghĩ đến việc để Hoàng Quyên vào cửa nhà họ Ki ầu nữa!” Nói rồi bà ta nhấc đôi giày cao gót rời đi

Bà cụ ng ồi đó im lặng h ồi lâu, tóc mai hai bên thái dương đã điểm bạc trông vô cùng chói mắt.

Vẻ mặt bà lạnh lùng nghiêm nghị, không nhìn ra được bà đang nghĩ gì.

Du Ánh Tuyết cứng đờ người ng ồi ở bên cạnh, thậm chí cô còn không dám thở mạnh.

Bình thường bà cụ luôn hiền từ hòa nhã, nhưng lúc này rõ ràng bà như biến thành một người khác.

Du Ánh Tuyết chỉ dám liếc mắt nhìn sang một cái, nhìn thấy bà cụ đang nắm chặt chiếc gậy chống trong tay, nắm đến trắng bệch

“Du Ánh Tuyết.” Khi Du Ánh Tuyết đang hoảng hốt lo sợ thì đột nhiên bà cụ Ki ầu lên tiếng.

“Dạ?” Du Ánh Tuyết gần như ngay lập tức đáp lời bà, ngẩng thẳng người dậy

“Cháu sẽ trở thành loại người mà bác cả nói à?” Bà cụ Kiêu hỏi thẳng, quay nửa người sang nhìn Du Ánh Tuyết.

Đôi mắt sắc bén ngập tràn tính uy hiếp đó như muốn nhìn thấu con người Du Ánh Tuyết, nhìn xuyên vào tận trong trái tim cô.

Ánh mắt đó khiến cô kinh hãi, khiếp sợ.

Hai tay Du Ánh Tuyết siết chặt, cô im lặng một lúc lâu.

Bà cụ Kiêu dường như hơi tức giận, thấp giọng hỏi lần cô một lần nữa: “Du Ánh Tuyết, bà hỏi lại một lần nữa, cháu là loại người mà bác cả nói ư?” Bà hơi cao giọng lên.

Du Ánh Tuyết run lên, gần như ngay lập tức lắc đầu.

“Nếu Minh Đức cứ luôn hôn mê bất tỉnh như vậy, cháu sẽ chăm sóc anh ấy...” Cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng tìm lại được giọng nói của mình, dường như muốn thuyết phục bà cụ Kiêu, cũng như muốn nói với chính mình: “Cháu thật sự sẽ luôn chăm sóc cho anh ấy.” “Cháu sẽ không bỏ rơi thằng bé chứ?” Bà cụ hỏi lại.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu rồi lại gật đầu: “Vâng.” Cô thực sự đang nói thật, nếu Minh Đức thật sự hôn mê bất tỉnh, mối quan hệ giữa cô và chú ba cũng không thể tiếp tục được nữa... Minh Đức vẫn đang mê man bất tỉnh mà cô với chú ba lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói chuyện yêu đương, đúng là thật đáng xấu hổ... Huống hồ... Minh Đức vì bọn họ mới xảy ra tai nạn... Chỉ là... những lời này cô không dám nhắc đến với Kiêu Phong Khang, cô không nỡ.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, sự ỷ lại của cô vào anh đã sớm vượt quá sự mong đợi của cô.

Lòng Du Ánh Tuyết như đang quay cuồng, khuôn mặt của Minh Đức và chú ba cứ quay vòng vòng trong tâm trí cô, kéo căng trái tim cô.

Bà cụ Kiêu nói: “Bà nội đã nhớ kỹ những lời bây giờ của cháu rồi đấy, cháu đi gọi chú hai và dì Vân trong phòng ngủ đến đây.” Du Ánh Tuyết không biết bà cụ đang nghĩ gì, chỉ nghe theo lời bà đứng dậy.

Cô đi về phía cửa phòng ngủ với một trái tim nặng trĩu, rồi gõ cửa theo phép lịch sự.

“Ai đó?” Bên trong, giọng nói trầm khàn của Kiêu Nam Thành vang lên, ngay cả giọng điệu cũng hiện rõ sự phờ phạc.

“Chú hai, là cháu Ánh Tuyết đây.

Bà nội bảo cháu đến gọi chú và dì Vân ra ngoài một chút ạ.” “Được, cháu nói với bà rằng chú và dì sẽ ra ngay đây.” Kiêu Nam Thành đáp lời Du Ánh Tuyết rồi gọi người vợ đang nằm trong lòng mình dậy.

Du Ánh Tuyết đứng ở cửa, hai tay buông thõng xuống.

Trong lòng rối loạn, ngay cả đầu óc cô cũng rất rối bời.

Một lúc sau, Kiêu Nam Thành từ trong phòng bước ra, dắt theo Trần Ngọc Vân.

Tình thần của hai người đều khá không tốt.

Thấy Du Ánh Tuyết đang đứng ở ngoài cửa, Kiêu Nam Thành hỏi: “Cháu biết bà nội có chuyện gì không?” Du Ánh Tuyết lắc đầu, đáp: “Bà nội chỉ bảo cháu gọi cô chú ra, nhưng bà không nói là chuyện gì?” “Chúng ta ra ngoài đi, ra ngoài tự nhiên sẽ biết thôi.” Trần Ngọc Vân nói.

Kiêu Nam Thành gật đầu.

Ba người cùng đi tới phòng ngủ.

bà cụ Ki ầu chống gậy ng ồi ở đó, cảm xúc trên gương mặt hoàn toàn khác với mọi khi.

Tr ần Ngọc Vân theo bản năng nhìn ch ồng mình một cái, Ki ầu Nam Thành không nói gì mà chỉ đi tới trước tiên.

Sau lưng ông ta, Du Ánh Tuyết thấp thỏm không yên trong lòng.

Cô không biết rốt cuộc bà cụ muốn nói gì với vợ ch ồng chú hai nhưng sự kỳ lạ này khiến lòng cô rất bất an.

Tr ần Ngọc Vân chỉ cho rằng dáng vẻ này của bà cụ khiến Du Ánh Tuyết sợ, vì thế bà đi sau lưng Ki ầu Nam Thành r ồi thấp giọng nói cô: “Con đừng sợ, mặc dù khi nào tâm trạng bà nội không tốt sẽ có dáng vẻ như vậy nhưng dì đã gả vào nhà họ Ki ầu bao nhiêu năm nay, thật sự chưa thấy bà nội tức giận bao giờ.

Lát nữa mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Du Ánh Tuyết gật đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ki ầu Nam Thành ng ồi xuống bên cạnh bà cụ Ki ầu, không biết hai người họ đang bàn bạc gì đó, nhỏ giọng nói qua nói lại.

Du Ánh Tuyết và Tr ần Ngọc Vân đứng cách đó mấy mét nên không thể nghe rõ.

Nhưng, một lúc sau... Ki ầu Nam Thành hướng ánh mắt sang nhìn họ.

Không, nói đúng ra thì là nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết thấy khó hiểu, trong lòng khẽ run rẩy.

Cô chỉ nghe thấy Ki ầu Nam Thành lên tiếng: “Vợ à, em với Ánh Tuyết mau qua đây, mẹ có một chuyện quan trọng muốn bàn bạc với hai người.” “Vâng.” Tr ần Ngọc Vân đi trước..

Du Ánh Tuyết xoắn xuýt hai tay, không thể không đi theo Tr ần Ngọc Vân.

Nhưng... mỗi khi tới gần hơn một chút là lòng cô lại nặng trĩu thêm một phần

Trần Ngọc Vân vừa bước tới, bà cụ Kiêu đã nhìn xuống chiếc nhẫn đính viên kim cương to bằng trứng chim bồ câu trên ngón tay áp út của bà.

“Trần Ngọc Vân, con tháo chiếc nhẫn kia ra đi.” Trần Ngọc Vân bối rối hỏi: “Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại bảo con tháo nhẫn ra?” Mặc dù thấy nghi hoặc nhưng bà vẫn làm theo lời bà cụ, tháo chiếc nhẫn xuống.

Tuy bà cụ nói với Trần Ngọc Vân nhưng ánh mắt lại đặt lên người Du Ánh Tuyết.

“Lúc đầu con cũng đã từng nói, đợi khi nào Minh Đức kết hôn sẽ tặng chiếc nhẫn này cho con dâu tương lai.

Bây giờ con dâu tương lai của con đang đứng ở trước mặt con rồi đấy, cho nên con tháo nhẫn ra để Ánh Tuyết đeo vào cũng không bị thiệt đâu.” Du Ánh Tuyết sửng sốt.

Trần Ngọc Vân chợt hiểu ra: “Hóa ra mẹ có ý này.

Dương nhiên con sẽ không bị thiệt, con đã nhận Ánh Tuyết là con dâu từ lâu, chiếc nhẫn này sớm muộn gì cũng tặng lại cho con bé.” Trần Ngọc Vân nói rồi bèn tháo chiếc nhẫn xuống.

Bà cụ Kiêu vươn tay ra nói: “Đưa cho mẹ.” Trần Ngọc Vân trao nhẫn cho mẹ chồng, bà cụ ra hiệu cho Du Ánh Tuyết đang đứng chờ người ở bên cạnh rồi nói: “Ánh Tuyết, cháu qua đây.” Du Ánh Tuyết sửng sốt nhìn bà cụ, hai tay nặng nề như đồ đầy chì.

Nhưng... cô không thể không bước tới được.

Bà cụ nắm lấy tay cô nhưng không đeo ngay chiếc nhẫn cho cô, bà chỉ nói: “Những đi đâu con vừa nói với bà nội có được tính không?” Bây giờ... thái độ của bà hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị vừa rồi.

Bà cụ lại trở nên hòa nhã hiền hậu, càng khiến người ta khó có thể khước từ.

“Cháu vừa nói bất kể Minh Đức có thế nào cháu cũng sẽ không bỏ rơi nó, đúng không?” “... Vâng.” Du Ánh Tuyết gật đầu, lí nhí đáp một tiếng.

Cô không hề nói dối, đó là những lời thật.

Nhưng... lúc này, cô không biết tại sao việc phải nói ra những lời thật đó lại nặng nề một cách khó hiểu như vậy

“Cháu sẽ luôn chăm sóc thằng bé, không yêu người nào khác mà để nó một mình có đúng không?” Bà cụ tiếp tục hỏi.

Du Ánh Tuyết cắn chặt môi dưới, đối mặt với vẻ chờ mong của bà cụ, cô rất muốn thành thật đồng ý nhưng... cô lại nghĩ đến người nào đó.

Nghĩ đến những lần anh đã từng tuyên bố một cách độc đoán rằng cô thuộc về anh, nghĩ đến anh đã từng điên cuồng chiếm lấy thân thể cô, nghĩ đến những lo lắng của anh tối qua.

Một câu “vâng” đơn giản thôi mà lại như một tảng đá cứng ngắc bị mắc ở cổ họng cô, dù thế nào cũng không nói ra được.

“Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi, Ánh Tuyết không phải là loại người như mẹ nghĩ đâu.” Kiều Nam Thành nói..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84: Gây Khó Dễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Ánh Tuyết, cháu cũng biết đấy, bình thường Minh Đức đối xử tốt với cháu đến cỡ nào.

Tuy là trông nó có vẻ nghịch ngợm quậy phá rồi lại còn đào hoa, lúc nhỏ cũng thường hay ăn hiếp cháu nhưng mà một khi đã nghiêm túc thì nó vẫn bảo vệ cháu mọi lúc mọi nơi, chuyện gì cũng ưu tiên cháu lên hàng đầu.

Có món gì ngon hay đồ chơi gì thì cũng nghĩ đến cháu trước tiên.

Nếu như là bình thường mà cháu phụ lòng nó, vậy thì đó là chuyện của hai đứa, bà cũng không nói nhiều lời nhưng nếu thật sự giống như những lời mà cô của cháu đã nói, tai ương ập lên đầu đường ai nấy đi...! Vào lúc quan trọng như thế này mà cháu bỏ mặc không quan tâm đến Minh Đức thì trong lòng bà chẳng hề dễ chịu chút nào." Giọng điệu của bà cụ rất bình tĩnh, thậm chí nét mặt có thể nói vẫn là vẻ hòa nhã giống như khi nãy.

Nhưng mà, lời nói càng lúc càng nặng nề "Bà nội cũng phải suy nghĩ kĩ càng lại, có phải cháu vẫn luôn lương thiện như mọi người đã từng nhận định hay không? Cũng phải suy nghĩ lại xem tất cả những chuyện Minh Đức và cả nhà họ Kiều đối xử tốt với cháu đầu được cháu ghi nhớ ở trong tim hay không?" Lời này vừa nói ra, Trần Ngọc Vân và Kiều Nam Thành đầu run lên một cái.

Rất dễ nhận thấy...! hôm nay bà cụ hơi khác biệt so với thường ngày.

Bình thường bà cụ coi Du Ánh Tuyết như là cháu nội ruột trong nhà, vô cùng thương yêu.

Nếu như không phải tai nghe mắt thấy, thật sự khiến người khác khó mà tưởng tượng ra được bà cụ lại nói ra những lời nghiêm trọng như thế

với cô.

Sắc mặt Du Ánh Tuyết càng thêm trắng bệch hơn.

Mỗi một chữ của bà cụ đầu giống như là một tảng đá khổng lồ, hung hăng đập mạnh vào tim của cô.

Đập đến nỗi cô không hít thở được.

Đập đến nỗi cô không ngẩng đầu được.

Vào thời khắc này, cô còn có khả năng từ chối hay là lắc đầu không? Lúc này, nếu như nói ra một chữ "không" thì cô chính là một tội nhân không hơn không kém.

Một tội nhân đã làm tổn thương đến Minh Đức, làm tổn thương đến bà cụ và thậm chí là làm tổn thương đến cả nhà họ Kiều.

Cô hít sâu một hơi rồi gật đầu một cách khó khăn và nặng trĩu: "Cháu...! cháu chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương đến Minh Đức..." Câu nói này...! cũng là lời thật lòng, cô chưa hề có ý định muốn khiến cho anh ta khó chịu, khiến anh ta đau khổ đến như thế? Mọi việc phát triển đến bước này, đến cả chính bản thân cô cũng không có cách nào phản ứng lại kịp.

Tình cảm của chú ba đến một cách bất ngờ như thế, rồi lại mãnh liệt như thế, khiến cô không kịp trở tay, lại chẳng có một chút sức lực chống đỡ nào cả...!

"Tốt, quả nhiên là cháu không để cho bà phải thất vọng." Nét mặt bà cụ dần ra, cuối cùng thì trên khuôn mặt cũng xuất hiện một nụ cười, bà nói: "Tới đây, đưa tay cho bà." Đôi tay Du Ánh Tuyết rũ xuống ở hai bên, ngón tay cứng ngắt dán lên trên đùi.

Nghe thấy lời nói của bà cụ, ngón áp út run lên một cách dữ dội.

Bế tắc một hồi lâu...! sau đó...! bàn tay chậm rãi giơ lên.

Ngập ngừng dừng lại, sau đó...!cô hít sâu một hơi, nhắm mắt lại giống như là đã hạ quyết tâm vậy.

Cô ép buộc bản thân mình phải giơ tay sang phía bà cụ.

Dường như cánh tay có sức nặng lên đến hàng trăm kí.

Cứ như thế, chỉ một động tác nhỏ bé như giơ tay lên mà từ đầu đến cuối cô mất một khoảng thời gian gần như là một phút.

Cho dù có ra sao đi nữa, như thế này đã khiến cho bà cụ cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi.

Cố ý ngó lơ về mặt khó xử của Du Ánh Tuyết, bà chậm rãi đeo chiếc nhẫn lên trên ngón áp út của Du Ánh Tuyết.

"Ánh Tuyết, đeo chiếc nhẫn này vào thì cháu đã thật sự trở thành cháu dâu của bà rồi đấy." Bà cụ nói.

Nhẫn kim cương, sáng lóng lánh, chói đến nỗi đôi mắt Du Ánh Tuyết phát đau.

Rõ ràng là mùa hạ nóng bức nhưng mà chiếc nhẫn bằng kim loại ấy đeo lên trên ngón tay của cô lại khiến cho toàn thân cô lạnh đi.

Cô chỉ cảm thấy nó giống như một chiếc vòng kim cô, siết chặt lấy trái tim của cô...!Đồng thời, cũng siết chặt lấy cuộc đời cô.

Chỉ cần hơi có một chút ý nghĩ phản đối hoặc vùng vẫy thì chiếc "vòng kim cô" này sẽ thu chặt lại, không ngừng quật mạnh vào trái tim của cô...!

"Mẹ, hiện giờ Minh Đức vẫn chưa tỉnh, cứ quyết định như thế có phải là không hay lắm hay không?" Trần Ngọc Vân hỏi.

Cứ cảm thấy bà cụ sốt ruột vội vã quá mức, rồi lại còn nói những lời như thế, đối với Du Ánh Tuyết mà nói thì ít nhiều gì cũng có chút bất công.

"Mẹ biết là con sợ sẽ khiến con nhóc Du Ánh Tuyết này chịu thiệt thòi.

Con yên tâm đi, tuy rằng mẹ đã già nhưng trong lòng mẹ có chừng mực.

Chuyện gì cũng có thể nhìn được rất rõ ràng." Du Ánh Tuyết không biết lời nói này của bà cụ có phải là có ám chỉ gì khác hay không.

Nhưng mà tim cô vẫn đập "thình thịch" thật mạnh, cô cắn chặt vào môi dưới, thu hồi bàn tay và siết chặt lại.

Chiếc nhẫn kim cương lớn đến như thế, đè vào lòng bàn tay khiến cô đau đớn.

"Đợi Minh Đức tỉnh lại, sức khỏe hồi phục rồi thì để cho hai đứa nó kết hôn luôn.

Đến lúc đó, nhà họ Kiều chúng ta ắt hẳn sẽ tổ chức một hôn lễ thể kỷ cho hai đứa nó để nở mày nở mặt, như thế thì cũng không đến nỗi để con bé này chịu thiệt thòi rồi chứ?" Đột nhiên bà cụ nói.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn bà cụ.

Kiều Nam Thành nói: "Mẹ, sao lại đột ngột như thế chứ?" "Cũng không có đột ngột lắm, chuyện của Ánh Tuyết với Minh Đức nói tới nói lui cũng không biết đã nói bao nhiêu năm rồi.

Con bé cứ mãi ở trong nhà họ Kiều mà chẳng có danh phận gì thì mới thật sự là đi ầu thiệt thòi, khiến cho con nhóc Kiều Thanh Hằng kia mới thường xuyên đối đầu với con bé.

Nếu như bây giờ kết hôn rồi thì con bé có thể ở trong nhà họ Kiều một cách quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận, như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?" "Bà nội, nhưng mà cháu và Minh Đức đều chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp.

Hơn nữa, cháu thật sự chưa từng nghĩ đến việc sẽ kết hôn sớm như thế này." Du Ánh Tuyết từ chối một cách mãnh liệt.

"Trước đây chú hai của cháu đã nói đợi mấy đứa đầu tốt nghiệp đại học xong hết thì kết hôn, bây giờ chẳng qua là dời lên sớm hơn vài năm mà thôi, cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Huống h ồ, cho dù là mấy năm trước hay là mấy năm sau thì ch ồng của cháu cũng sẽ không thay đổi, đầu là Minh Đức cả thôi."Đầu là người của nhà họ Kì ầu.

Lúc bà cụ cố chấp lên thì cũng giống hệt như Kì ầu Phong Khang, mỗi một chữ được nói ra đầu không dễ xen miệng vào.

"Còn về việc độ tuổi kết hôn hợp pháp thì càng không cần cháu phải lo lắng, chuyện nhỏ mà thôi."Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng đầy áp nỗi bất lực và dằn vặt.

Bản thân cô đã nhận được ơn huệ cực lớn đến từ nhà họ Kì ầu.

Vì vậy, theo lẽ đương nhiên thì cô lại càng phải chấp nhận tất cả sứ mệnh mà vị trưởng bối này đặt ra cho mình...!

Nếu không thì lại trông có vẻ vô cùng không hiểu chuyện, nhưng mà...!lúc này cô thà chấp nhận mình là một đứa không hiểu chuyện.

"...!Bà nội, cháu cảm thấy cháu vẫn còn nhỏ, vốn không thích hợp để kết hôn.""Không sao, chuyện về hôn lễ bọn ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Bà biết là tuổi tác cháu còn nhỏ, vì thế nên cũng không cần con phải bận tâm quá nhiều."Bà cụ rõ ràng là cố tình hiểu sai ý của Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết vẫn còn nói gì đó nhưng mà trong lòng bà cụ đã quyết định, thậm chí còn không muốn nghe thêm lời nói của cô nữa.

Bà chỉ xoay người và kêu con trai đưa mình rời khỏi bệnh viện.

Bà cụ đã đi r ồi.

Kì ầu Nam Thành đi theo ở bên cạnh.

"Mẹ, rốt cuộc là mẹ làm sao thế? Rõ ràng biết là Du Ánh Tuyết không bằng lòng mà còn gây khó dễ cho con bé như thế nữa chứ." "Con cũng nhìn ra được là nó cực kì không vui hay sao?" Bà cụ nói: "Vì vậy nên mới nói tuy rằng mẹ đã già, thị lực không tốt nhưng mà lần này không có nhìn lần." "Cái gì mà không nhìn lần ă? Đúng là Ánh Tuyết không vui nhưng mà cũng đâu phải là không thể lí giải được, dù sao thì con bé cũng chỉ mới mười tám tuổi mà thôi."

Mẹ nghĩ đi, mấy đứa con gái thời nay được bao nhiêu đứa mới mười tám tuổi đã kết hôn đâu, những cô gái ngoài kia tới tận hai mươi tám tuổi vẫn không bằng lòng kết hôn kia kìa." "Sao, chẳng lẽ con còn muốn để tụi nó đợi thêm mười năm nữa à?" Bà cụ chống gậy, bước vào trong thang máy.

Trên cánh tay phải còn vắt ngang chiếc túi da cá sấu.

Tuy rằng tuổi tác của bà đã cao, nhưng khí chất cao quý và nghiêm nghị vẫn y như năm xưa.

Bà nhìn đứa con trai bước vào thang máy một cái: "Mẹ chỉ sợ là tiếp tục đợi thêm mười năm thì con bé này sẽ không còn là đứa nhỏ mà chúng ta quen biết nữa."

Đến lúc đó, nhà họ Kiêu náo loạn đến mức long trời lở đất thì con cũng chẳng hiểu được là ngọn gió từ đâu thổi tới." Đầu óc Kiêu Nam Thành mơ hồ "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế này? Cho dù con bé thật sự không có kết hôn cùng với Minh Đức, vậy thì cũng là do duyên phận hai đứa nhỏ không đủ."

Người trẻ tuổi quen nhau rồi chia tay cũng là chuyện hết sức bình thường, nào nhất thiết phải náo loạn đến mức long trời lở đất chứ? Mẹ nói như thế thật khiến người khác phải sờn cả tóc gáy quá đi mất." Bà cụ muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối cùng lại thôi.

Bà lắc lắc đầu nói: "Tin mẹ thì không có sai đâu." Chạng vạng tối.

Du Ánh Tuyết trở về, trở về...!ngôi nhà có Kiêu Phong Khang.

Anh đã thu xếp tài xế đến đón cô.

Du Ánh Tuyết ngồi ở hàng ghế sau, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ra ánh chiều tà ở bên ngoài cửa sổ.

Cả một bầu trời đều bị ánh tích dương nhuộm đỏ.

Cảnh sắc đẹp lộng lẫy.

Cô đột nhiên cất lời: "Anh cảm thấy ánh chiều tà ở bên ngoài có đẹp không?" Âm thanh bay nhẹ nhàng trong hư vô, giống như là vô cùng mệt mỏi, chỉ còn sót lại một chút âm thanh bé tí.

nhé!

Ánh mắt phiêu bạt ở bên ngoài từ đầu đến cuối, chưa từng chuyển dời.

Tài xế có chút mơ hồ, rốt cuộc là cô đang nói chuyện với anh ta, hay là đang tự mình lẩm bẩm vậy? Anh ta liếc nhìn một cái lên kính chiếu hậu, chỉ thấy dáng vẻ của cô như trống rỗng.

Bầu không khí của cả một khoang xe có chút đè nén và gượng gạo.

Anh ta bèn dò xét, đáp lời một câu, không khí sôi nổi: "Tôi cảm thấy khá là đẹp."

Trong cái môi trường giống như hiện giờ ấy, ráng mây hồng như thế kia rất ít khi có thể nhìn thấy.

Giống như trước kia khi tôi còn nhỏ, mỗi ngày ăn cơm tối xong thì thích ngồi xõm trên đồng cỏ ngắm ráng mây hồng cùng với đám bạn.

Vừa đẹp vừa lộng lẫy, cho dù sau này thật sự không thể nào nhìn thấy được nữa thì cả đời này tôi cũng không thể quên được cảnh đẹp khi ấy." Hàng lông mi Du Ánh Tuyết khẽ chớp chớp.

Bên trong hốc mắt lại bỗng dưng tràn lên một chút ẩm ướt.

Cô cảm thán: "Đúng thế.

Đẹp thì đẹp vậy, chỉ tiếc là khoảng thời gian duy trì...!quá ngắn ngủi, thậm chí còn chưa kịp nhận thức kĩ mọi điều thì đã phải biến mất rồi..."Trong giọng điệu và dáng vẻ của cô, hoàn toàn tràn ngập nỗi bi thương và buồn bã.

Kiêu Phong Khang vừa mới bước ra khỏi công ty thì đã có xe đậu ngay phía trước tòa cao ốc của Kiều Thanh.

Nghiêm Danh Sơn mở cửa xe ra và đứng đợi ở đó.

Hôm nay ra về cũng được coi là khá sớm.

Tất cả những cuộc hẹn cũng đều đã dời ngày rồi, anh dự định quay về với Du Ánh Tuyết.

Hôm qua cô bị sốt, không loại trừ khả năng hôm nay sẽ lại tái phát.

Đúng vào lúc này, đột nhiên điện thoại reo lên.

Anh móc ra nhìn một cái rồi ngay lập tức vội ấn nút nghe và đặt lên bên tai.

"Mẹ." Người gọi điện đến là bà cụ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85: Không Được Kết Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Phong Khang, tối con có bận không?" "Đang định trở về" "Còn chưa ăn tối đúng không? Như vậy đi, con về nhà một chuyến, cha mẹ có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với con." Bà cụ đã nói vậy, đương nhiên anh không có lý do gì để cự tuyệt.

Anh trầm ngâm rồi nói: "Được rồi, nửa giờ nữa con sẽ tới." Khi Phong Khang đồng ý rồi cúp điện thoại.

Anh gọi cho Du Ánh Tuyết, cô mới tắm xong, đang ngồi ngắm người trên ghế sofa.

Tâm mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương kia.

Nhiều lần cô muốn rút ra, không để anh nhìn thấy, thế nhưng... rút xuống rồi làm thế nào nữa? Lừa dối nữa sao? Cô ôm đầu gối bằng hai tay và vùi đầu vào giữa hai đùi gối.

Dì Lý đi qua, thấy chiếc nhẫn kim cương nên khẽ nói: "Cô Ánh Tuyết, đây là nhẫn đính hôn sao?" Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nở nụ cười chua xót, nhìn chiếc nhẫn rồi mở miệng nói: "Không phải nhẫn đính hôn, mà là nhẫn cưới." "Nhiều người ghen tị đi đâu này lắm đấy."

Nếu đã có được hạnh phúc thì phải biết quý trọng, ngàn lần đừng có suy nghĩ khác, hiểu không?" Dì Lý cất giọng khuyên bảo.

Tình cảm của cậu chủ dành cho Du Ánh Tuyết, bà ấy là người hiểu rõ nhất.

Đương nhiên trong lòng bà cũng chúc phúc cho bọn họ.

Du Ánh Tuyết nghe vậy, chỉ cười khẽ một tiếng: “Cũng có khi không phải là hạnh phúc đúng không?” Nếu chú ba cho mình một ngọn lửa cuồn cuộn, thì Minh Đức đã cho cô một dòng nước ấm.

Dòng nước ấm không sôi sục nhưng cũng đủ ấm áp.

Còn ngọn lửa... Nếu hơi sơ sẩy một chút thì sẽ khiến bản thân bị bỏng vào một ngày nào đó, phải không? Cho nên, kết hôn với Minh Đức sẽ khiến cô hạnh phúc, không phải sao? Không sôi nổi nhưng cuộc sống sẽ yên bình và lặng lẽ, đây chẳng phải là đi đầu mà cô luôn mong đợi ở hôn nhân sao? Nghĩ thế này, an ủi thế này, nhưng...!

Tại sao trong lòng vẫn càng ngày càng nhiều nỗi buồn chua xót chứ? Đường như cô hoàn toàn không thể thuyết phục được chính mình.

Ngay lúc này, điện thoại di động reo lên.

Cái tên nhấp nháy trên màn hình khiến cô giật mình.

Chú ba... Cô suy nghĩ một hồi, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn là nghe điện thoại.

"Về nhà chưa?" Cô còn chưa mở miệng, giọng của anh ở đầu dây bên kia đã truyền đến.

Thông qua điện thoại, giọng nói của anh cực kỳ từ tính và có thể gõ vào trái tim cô.

Không biết tại sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh, trái tim và chóp mũi của cô đều chua xót.

Cô hận không thể nói hết tất cả những bất bình, tất cả những khó khăn và tất cả những đi đầu bối rối với anh.

Cánh môi cô giật giật, cuối cùng chỉ có một âm thanh được thoát ra: “Ừm.” “Sao thế, vẫn không thoải mái à?” Anh căng thẳng chỉ vì giọng nói hơi thấp của cô.

Du Ánh Tuyết rũ lông mi xuống, giọt nước mắt lập tức rơi xuống.

Cô không thoải mái.

Vị trí của trái tim rất khó chịu.

"Không có, chỉ là vừa mới về nhà nên hơi mệt." "Một ngày ở bệnh viện sẽ rất mệt mỏi, huống chi là sức khỏe của em vẫn chưa ổn.

Em ăn tối trước đi, không cần phải chờ tôi, tối nay tôi sẽ về trễ." "Được." Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn đồng ý.

"Cúp máy đi." Kiều Phong Khang cười và nói cô cúp máy trước.

Du Ánh Tuyết cầm điện thoại, tai áp chặt vào màn hình, lắng nghe hơi thở của anh như kiểu rất thèm thuồng.

Một lúc lâu, ngón tay của cô chuyển đến nút gác máy, nhưng vẫn không thể bấm vào.

Cô vẫn còn muốn nghe giọng nói của anh thêm một chút.

Bởi vì chờ anh quay lại và biết mọi chuyện... giữa họ sẽ trở thành gì, cô không thể tưởng tượng nổi.

Sẽ thất vọng với cô, phải không? Oán hận cô đúng không? Cứ như vậy từ bỏ cô, anh sẽ cảm thấy anh và Tô Hoàng Quyên thích hợp hơn đúng không? Nghĩ đến những điều này, trái tim của cô như bị ai đó bóp chặt.

"Ánh Tuyết?" Kiều Phong Khang thấy cô không trả lời nên khẽ gọi một tiếng.

Nước mắt sắp trào ra, Du Ánh Tuyết nhắm mắt lại, ép buộc bản thân kiên quyết cúp điện thoại.

Nghiêm Danh Sơn lái xe đến nhà cũ, Kiều Phong Khang ra khỏi xe và đi vào một mình.

Vừa bước vào đã thấy bà cụ ng ồi ngay ngắn ở đó với nụ cười rạng rỡ.

Ki ều Phong Khang ng ồi xuống đối diện hai cụ, nhìn thoáng qua đã thấy vài tấm thiệp mời với kiểu dáng khác nhau trên chiếc bàn ngắn.

Anh tùy tiện c ần lấy một cái, lật ra, ánh mắt tối s ầm lại nhìn v ề phía họ: "Mẹ đang giúp ai chọn thiệp mời à?" "Con nói xem còn có thể là ai?" Bà cụ lật tấm thiệp mời trong tay, nói: "Đương nhiên là Minh Đức và Ánh Tuyết r ồi.

Con cứ không chịu kết hôn, mẹ cũng không thể làm gì được con.

Cũng may con bé Ánh Tuyết khôn khéo, hiểu ý của mẹ và biết làm mẹ vui." Vào lúc bà cụ đang nói, sắc mặt Ki ều Phong Khang đã khá khó coi.

Trịnh trọng đặt thiệp mời trở lại vị trí ban đ ầu, anh cũng ng ồi ngay ngắn và nói: "Hiện tại Minh Đức còn chưa tỉnh, sao có thể ép bọn họ kết hôn?" "Thằng này sao con nói chuyện khó nghe vậy?" Ki ều Phong Khang mím đôi môi mỏng thành một đường thẳng, vẻ mặt lạnh lùng không nói một lời.

Anh không tin cô gái nhỏ đó sẽ chấp nhận hôn sự này.

"Chính Ánh Tuyết đã gật đ ầu v ề chuyện này.

Không tin thì hỏi anh hai và chị dâu của con ấy.

Đúng r ồi, chị dâu của con đã tặng cho con dâu tương lai một chiếc nhẫn, bây giờ Ánh Tuyết đã đeo trên tay r ồi.

Chiếc nhẫn đó là do cha mẹ đã tặng cho nó lúc trước, ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì, mẹ không nói thì con cũng biết r ồi đấy." Đường nét trên khuôn mặt Ki ều Phong Khang cứng đờ và lạnh lùng.

"Ánh Tuyết cũng nói rằng, bất kể Minh Đức tốt hay xấu, con bé cũng không bao giờ bỏ rơi thằng bé.

Vì vậy, khi Minh Đức tỉnh lại, hai người họ sẽ tổ chức đám cưới.

Con với tư cách là chú ba, đương nhiên con cũng phải ủng hộ nhỉ?" "Con không đồng ý!" Kì ầu Phong Khang dứt khoát từ chối, trên mặt không chút nhiệt độ: "Bây giờ con bé mới mười tám tuổi, kết hôn cái gì chứ?" "Mười tám tuổi thì sao? Tìm được người thích hợp thì mười tám hay hai mươi tám tuổi cũng không có gì khác biệt đâu.

Con xem Hoàng Quyên không phải đợi con đến hai mươi tám tuổi rồi mới hạnh phúc sao?" Kì ầu Phong Khang không muốn nghe nữa, anh đứng dậy: "Mẹ, con còn có việc rất quan trọng phải làm, đi trước đây." "Phong Khang." Bà cụ đứng dậy đuổi theo, nhưng sắc mặt của anh vẫn lạnh tanh, dừng bước.

Anh quay đầu nhìn bà cụ: "Coi như chuyện hôm nay con chưa từng nghe qua.

Chuyện đám cưới, khuyên mọi người đừng tốn tâm tư vô ích.

Nếu không có sự đồng ý của con, Ánh Tuyết không được kết hôn." Từng lời nói ra đều cứng ngắt, lạnh như đá.

Không ai có thể phản bác lại.

Bà cụ trở nên nghiêm khắc và thốt ra từng chữ: "Mặc dù Ánh Tuyết là do con nuôi lớn, con yêu thương con bé cũng không có gì đáng trách.

Nhưng bây giờ con bé đã mười tám tuổi, biết nên làm gì và không nên làm gì.

Bất kể thế nào, Phong Khang, con đừng cư xử không có chừng mực như vậy." "Mẹ bảo con đến không phải là muốn hỏi ý kiến của con sao? Bây giờ con nói rõ cho mẹ biết, con không đồng ý.

Cho dù Ánh Tuyết hai mươi tám tuổi thì cũng không được kết hôn." Dứt lời, không đợi bà cụ nói gì, anh li ền xoay người, dứt khoát bước ra khỏi nhà cũ.

Cả người Kiêu Phong Khang tràn đầy hơi thở lạnh lẽo, Nghiêm Danh Sơn ngẩng trong xe cũng cảm nhận được.

Đầu anh ta tê dại, toàn thân căng thẳng.

Anh ta nhanh chóng đẩy cửa xuống và mở cửa ghế phía sau.

Kiêu Phong Khang khom người đi vào không nói lời nào.

Xe chạy một mạch về biệt thự, suốt đoạn đường anh hoàn toàn im lặng.

Bầu không khí trong xe trầm mặc đến mức khó thở.

Nghiêm Danh Sơn cảm thấy nếu ở lâu thêm một chút nữa thì anh ta sẽ chết ngạt mất.

Cũng may, trước khi chết ngạt, anh ta đã về đến biệt thự an toàn.

Xuống xe, Kiêu Phong Khang không có một lời giải thích, lập tức đi vào biệt thự.

"Ông chủ." Vừa bước vào, người giúp việc vội vàng đi tới, cẩn thận lấy áo khoác của anh.

Anh cởi cà vạt và hỏi với vẻ mặt bình tĩnh: "Ánh Tuyết đâu?" "Cô Ánh Tuyết đang ở trên lầu, tôi còn định mời cô ấy xuống lầu ăn tối.

Ông chủ ăn tối chưa?" Người giúp việc hỏi.

Kiêu Phong Khang không hề trả lời, cũng không nhìn người giúp việc, nặng nề bước lên lầu.

Gặp Di Lý, Di Lý còn chưa thấy nét mặt của anh đã cười nói: "Cậu chủ, chúc mừng cậu và cô Ánh Tuyết." Kiêu Phong Khang dừng lại một bước.

Bóng đèn lập tức bao trùm, luồng khí mạnh mẽ khiến cô khó thở.

Chỉ có thể nghe anh nói: "Bỏ tay ra." Trong lòng Du Ánh Tuyết đột nhiên run lên từng hồi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86: Cháu Không Thể Kết Hôn Với Chú

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước đó, cô đã nghĩ mình sẽ thẳng thắn nói với anh, nhưng... Khi anh thực sự xuất hiện trước mặt cô, khi anh nhìn chăm chăm vào bản thân cô mảnh liệt như vậy, tất cả dũng khí của cô đều biến mất.

Cô cắn chặt môi, hai tay ôm chặt sau lưng, không nhúc nhích.

"Ánh Tuyết, đừng để tôi nói lại lần nữa." Đôi môi mỏng của Ki ầu Phong Khang mím chặt trông khá đáng sợ.

Cô hơi nhướng mi, ngập ngừng liếc nhìn, bắt gặp ánh mắt đen kịt kia, cô run rẩy rụt rè đưa tay trái ra.

Tay trái không có gì cả.

Ki ầu Phong Khang nở nụ cười chế nhạo, không còn kiên nhẫn nữa, vươn tay kéo tay phải của cô ra.

Anh dùng khá nhiều sức, bởi vì đang tức giận nên động tác quả thật rất thô bạo.

Một đường ánh sáng chói lóa chiếu vào khiến đôi mắt của anh đau nhức.

Lòng bàn tay lớn của anh siết chặt cổ tay của cô, khiến cô khẽ suýt lên một tiếng, hốc mắt cũng bắt đầu ửng đỏ.

"Đây là cái gì?" Anh nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn và chất vấn.

Hàng lông mi của Du Ánh Tuyết run lên, đôi mắt đã sớm bị một màn sương mù bao phủ.

Ngực và cổ họng của cô như được nhồi bông dày đặc, không thể thốt ra một lời nào.

Chỉ cảm thấy bàn tay đang bị anh nắm như sắp gãy ra.

Ánh mắt của Kiều Phong Khang chuyển qua khuôn mặt cô, sự lạnh lẽo vẫn không hề tan biến.

Anh nhìn như thể muốn nuốt trọn cả người cô.

"Chiếc nhẫn có ý nghĩa gì, em không hiểu sao? Hay là...!thực ra là do em quá hiểu nó nên mới đeo vào tay?" Anh dừng lại khi đang chât vắn.

Câu sau thật sự quá kinh khủng, quá thâm và quá vô tình.

Mỗi lời nói đều như một tảng đá nặng nề, đập mạnh vào trái tim của Du Ánh Tuyết.

Đôi môi không chút máu của cô mấp máy một lúc lâu mới thoát ra một câu khô khốc: "Đây là thứ mà dì Vân cho cháu." "Vậy em hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn này không?" "..." Cô buông tay trái của mình xuống bên hông, siết chặt thành nắm đấm, những móng tay bầu vào lòng bàn tay.

Nhắm mắt lại, thật lâu sau mới có dũng khí nhìn ánh mắt sắc bén của anh, nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi cô liền quay mặt tránh đi.

"Cháu biết ý nghĩa...!cháu cũng đã hứa với mọi người rằng cháu sẽ không rời xa Minh Đức." Những lời nói nặng nề của bà cụ chẳng khác nào những đòn roi.

Dường như chỉ cần cô làm sai một bước, những đòn roi đó sẽ quật ngã cô bằng lòng tốt, đạo đức và lương tâm khiến cô không góc đầu lên nổi.

Kiều Phong Khang nâng khuôn mặt của cô lên rồi nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng chế giễu: "Vậy, tôi thì sao? Nói xem, em tính đuổi tôi đi như thế nào?" Anh dùng từ "đuổi", giống như nói rằng cô sẽ vô tình như vậy.

Bị anh giữ lấy khuôn mặt nên Du Ánh Tuyết muốn tránh cũng không thể tránh được, bốn mắt nhìn nhau đầy vẻ phức tạp.

Sự mỉa mai trong mắt anh đang chiếm lấy trái tim cô.

"Xin lỗi..." Cô không biết nói gì khác ngoài xin lỗi.

Giờ phút này, cô như đang đứng giữa ngã tư đường.

Một bước sang trái là một vực thẳm sâu, một bước sang phải là một chiếc hố lạnh nghìn mét.

Cuộc sống này...!

Cô đã được định sẵn để làm thất vọng một trong số họ.

Cô phụ lòng Minh Đức, tương đương với việc cô phụ lòng cả nhà họ Kì. ầu.

Làm sao cô có thể gánh chịu được một tội ác như vậy? "Hóa ra em lại từ bỏ tôi dễ dàng và dứt khoát như vậy." Anh nở nụ cười chế nhạo, lạnh lùng nhìn cô, lạnh đến mức tim cô như sắp đóng băng: "Có phải ngay từ đầu, em đã không nghĩ tới việc đi hết một con đường chung với tôi không?" Cô không gạt đầu, nhưng cô cũng không lắc đầu.

Tương lai của họ, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt tội lỗi của cô, và anh hiểu ngay lập tức.

"Hóa ra, từ đầu đến cuối chỉ là một mình tôi tự mình đa tình mà thôi." "Chúng ta...! thật ra ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi." Giọng nói của Du Ánh Tuyết thay đổi.

"Sai?" Kì. ầu Phong Khang đột nhiên bật cười, giọng nói khàn khàn mang theo cảm xúc quá mãnh liệt: "Em nói đúng, chúng ta ngay từ đầu đã sai rồi."

Nhưng bởi vì em, cho dù tôi có lý trí trở lại thì tôi cũng không có cách nào đánh giá đúng sai với mối quan hệ này, nhưng em thì có thể.” Đây là sự khác biệt giữa bọn họ...!

Sự khác biệt giữa yêu và không yêu.

Cô không yêu anh, hoặc có lẽ là chưa đủ yêu anh, vì vậy khi đấu tranh và lựa chọn, tất cả những gì cô nghĩ là từ bỏ anh.

"Cháu không quá đáng như vậy..." Dưới mắt cô loé ra những giọt nước mắt.

Dù sắp phải chia xa nhưng Du Ánh Tuyết vẫn cố gắng hết sức tự bào chữa: “Dù biết ngay từ đầu đã sai, nhưng cháu cũng đã lấy hết can đảm để bắt đầu với chú Nếu có thể, cháu cũng không muốn chúng ta có một kết cục oán hận nhau.” Cô nói xong và nghẹn ngào.

Trong mỗi câu chữ đều ẩn chứa tiếng khóc bu ồm và hụt hẫng.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy khiến cô cảm thấy rất vất vả, cô khó có thể chấp nhận sự đau khổ này.

Kiêu Phong Khang sâu sắc nhìn giọt nước mắt đau khổ của cô: "Nếu không muốn chúng ta có kết cục oán hận nhau, vậy thì lập tức kết hôn với tôi." Đối với yêu cầu đột ngột của anh, Du Ánh Tuyết đã bị sốc.

Trên khuôn mặt của cô đều là sự kinh ngạc.

"Bây giờ tôi sẽ cho người đặt vé, chúng ta có thể bay đến Florida ngay lập tức." Dường như anh không đang nói đùa chút nào, mà còn nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Nói xong, anh kéo Du Ánh Tuyết đi xuống lầu.

Trong lòng bàn tay to lớn của anh, bàn tay nhỏ bé của cô đang cố vùng vẫy.

Trên gương mặt anh tuấn của anh có chút lạnh lùng, nhưng anh không quay đầu lại.

Anh tự dối mình, lừa dối chính mình rằng anh không thể cảm nhận được sự vùng vẫy của cô.

Những bước đi dưới chân anh ngày càng lớn hơn.

"Chú ba." Du Ánh Tuyết không thể theo kịp tốc độ của anh, gần như chạy nước kiệu hết cỡ và va vào phía sau lưng anh.

"Tôi đang rất buồn bực, tốt hơn hết là em đừng nên nói gì cả." Kiều Phong Khang thậm chí không quay đầu lại mà chỉ lạnh lùng đáp trả cô.

"Chú ba, cháu không muốn kết hôn..." Du Ánh Tuyết khàn giọng nói, đột nhiên rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Kiều Phong Khang.

Lòng bàn tay trống không.

Khoảnh khắc đó, dường như trái tim của anh cũng trống rỗng.

Thân hình cao lớn của anh đứng chết sững tại chỗ.

Thật lâu sau anh cũng không hề quay đầu lại.

Nước mắt của Du Ánh Tuyết đã rơi xuống: "Cháu mới mười tám tuổi... cháu không muốn gả cho Minh Đức, cũng không muốn kết hôn với chú như thế này." Cô không biết việc kết hôn là đúng hay sai nếu chọn người trước mặt.

Nhưng, ít nhất, cô biết rất rõ rằng một cuộc hôn nhân với những xiềng xích nặng nề như thế khiến cô khó thở, chắc chắn đó không phải là điều cô muốn.

Nếu hôm nay kết hôn với anh như thế này, mặc kệ tất cả những người trong nhà họ Kiều, cuộc đời này cô có thể yên tâm được không? Cả hai người họ, việc bị mọi người chỉ trích và sự áy náy đối với Minh Đức, liệu

họ sẽ đi đến con đường nào? Cô tự nhận mình không phải là một người phóng khoáng nhưng cũng là người không hề có quyết đoán.

Kiêu Phong Khang không biết lúc này trong lòng có bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang, anh chậm rãi xoay người lại.

Một lúc lâu sau, anh nhìn cô từ trên cao xuống: "Những lời cuối cùng...! em lặp lại đi." "...". Đôi mắt của anh như một thanh kiếm sắc bén gần như xuyên qua trái tim cô.

Cô đã cố lấy dũng khí để nói ra những lời đó, anh bảo cô lặp lại lần nữa sao? Cô đặt tay lên lan can cầu thang và siết chặt nó.

Cuối cùng cô như đã tìm thấy một dấu vết của sức lực, cô lặp lại: "Xin lỗi...! chú ba, cháu không thể kết hôn với chú." Ít nhất thì hiện tại không thể.

Đối với Minh Đức, cô biết rằng cô bất lực trong việc thuyết phục bất kỳ người lớn tuổi nào, nhưng khi Minh Đức tỉnh dậy, cô sẽ cố gắng hết sức để thuyết phục Minh Đức.

Kiêu Phong Khang dường như đã hiểu.

Anh nhìn cô một cách lạnh lùng và bước tới, đi ngang qua người cô rồi lên lầu.

Khi hai người ngang vai nhau, cô cảm nhận rõ ràng cơ thể anh căng cứng như thế nào.

Mỗi bước chân của anh như kéo dài khoảng cách của bọn họ.

Giống như nếu cô buông ra thì mối quan hệ của bọn họ sẽ thật sự tan vỡ.

Kì ầu Phong Khang dường như không hiểu ý định của cô, liếc cô một cái rồi gờ tay lên, gạt tay cô ra một cách lạnh lùng, dứt khoát và tàn nhẫn.

Lòng bàn tay to lớn của anh chạm vào mu bàn tay cô, cô chỉ cảm thấy lạnh, đôi mắt của anh cũng rất lạnh.

Một hồi lâu sau, Du Ánh Tuyết đứng sững sờ ở đó, cả người như bị đông cứng lại, không thể tiến lên..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87: Chuyện Liên Quan Đến Mạng Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn anh xuống lâu, ngẩn ngơ nhìn anh kiên quyết ra khỏi biệt thự.

Cánh cửa dày nặng vang lên tiếng “sầm” nặng nề rồi đóng sầm lại.

Bóng dáng cao lớn của anh biến mất khỏi tầm mắt cô.

Tay cô cố hết sức bấu víu vào thành lan can, ngón tay đã bấu đến trắng bệch mới có thể chống đỡ được cơ thể yếu ớt.

Toàn bộ biệt thự đầu yên lặng một cách kỳ lạ.

Trong bầu không khí bi thương như vậy, không một ai biết nên phải nói gì.

Mọi người đều nhìn về phía dì Lý, dì Lý cũng thở dài rồi lắc đầu, nhưng không đi lên trên.

Chuyện tình cảm, giống như là người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Chuyện của hai người đâu phải là chuyện mà người ngoài như bọn họ có thể can thiệp được? Cả một đêm, Du Ánh Tuyết lăn qua lộn lại, không cách nào đi vào giấc ngủ.

Cô cuộn người thành một cục nằm trên giường.

Trên chiếc giường to lớn, cơ thể nhỏ bé của cô trông càng thêm cô đơn, vô cùng đáng thương.

Cô cảm thấy hình như mình bị bệnh rồi.

Nếu không, tại sao lại cảm thấy khó chịu đến vậy chứ? Cơ thể, từ trái tim đến cả mỗi một tế bào nhỏ bé đều đau nhức.

Cả đêm này... Anh đã đi đâu? Anh đến công ty sao? Hay là đến một căn biệt thự nào đó thuộc Kiêu Thanh mà cô không biết? Sau này... Anh còn trở về không? Có phải sau này, từ nay về sau, cô cũng không thể về đây nữa không? Du Ánh Tuyết vùi đầu vào trong gối.

Trên gối đầu dường như còn giữ lại hơi thở nhàn nhạt của anh.

Nhưng những thứ này chẳng thể nào trấn an cô được.

Cô nhớ anh đến gần như phát điên, lòng ngực đau đớn đến gần như muốn phát nổ.

Mới sáng sớm hôm sau Du Ánh Tuyết đã thức dậy.

Lúc cô xuống giường, chiếc nhẫn trên ngón tay làm cho cô giật mình một hồi, rồi sau đó tầm mắt trở nên tối sầm lại.

Cô không muốn đến bệnh viện sớm như vậy, vì thế sau khi rửa mặt chải đầu thì đi đến trung tâm thương mại thuộc Kiêu Thanh.

Phùng Linh Nhi đã đến trường, ngoại trừ việc cô ấy phàn nàn về việc trường học quản lý theo hình thức khép kín và học quân sự vất vả thì còn nhờ cô nhất định phải mua kem chống nắng đem qua cho cô ấy.

Du Ánh Tuyết ngần ngại đi dạo khắp lầu một trong trung tâm thương mại.

Nơi này là thiên hạ mà một tay Kiêu Phong Khang xây dựng được.

Trung tâm thương mại này là vương quốc đột ngột mọc lên từ dưới đất của anh, chỉ qua vài năm ngắn ngủi đã phát triển mạnh và mở rộng ra khắp các thành phố khác.

Vì thế mà đã có không ít truyền thông, báo chí tán dương khắp nơi.

Du Ánh Tuyết đắm chìm vào trong đó, miên man suy nghĩ.

Chờ đến khi cô hồi thần mới nhận ra vậy mà cô lại nghĩ về anh, suy nghĩ trong đầu đầu là anh.

Trong vô thức không thể nào kiềm chế nổi.

Nhưng suy nghĩ này giống như dây leo điên cuồng quấn sinh sôi trong đầu cô.

Trong lúc đang nghĩ ngợi, màn hình led lớn đặt giữa trung tâm đang phát tin tức.

Bởi vì MC là Tô Hoàng Quyên, vốn cô không có quá để ý đến tin tức nhưng cũng thấy hơi quan tâm, nghỉ chân ngừng đầu nhìn.

“Đây là một tin tức quan trọng nhưng rất đau lòng... Vừa mới nhận được tin tức, chuyến bay từ thành phố này đến New York của Mỹ mang số hiệu hàng không fh7013 đột nhiên mất liên lạc khi đang bay.

Vị trí cụ thể còn đang chờ đi đầu tra.

Điều đáng tiếc chính là trong chuyến bay này phần lớn đầu là người Việt Nam.

Số liệu chi tiết và chính xác vẫn đang được thống kê.

Theo tìm hiểu, người phụ trách hai bên Việt và Mỹ đầu đã nhận được thông tin.

Hy vọng sự cố hàng không lần này sẽ không trở thành bi kịch giống như tai nạn hàng không không lâu trước đây...” Du Ánh Tuyết ngăn người nghe thông báo này, không hiểu sao cô cảm thấy ngực vô cùng đau đớn.

Cô thở dài một hơi.

Chỉ nghe thấy bác gái bên cạnh kinh ngạc hét lên một tiếng, sau đó òa khóc nức nở.

“Con trai tôi... cả con dâu đầu trên chuyến bay fh7013.” Cả người bà ấy đầu run rẩy.

Tiếng khóc thê lương nháy mắt làm cho cả trung tâm thương mại trở nên u ám.

Đến cả Du Ánh Tuyết không hề liên quan chỉ nhìn một chút, nghe một chút đã cảm thấy rất đau lòng.

Sự cố lần này... Sẽ phá nát bao nhiêu gia đình hạnh phúc đây chứ? Những hình ảnh như vậy thật sự quá áp lực, Du Ánh Tuyết không dám nhìn nữa.

Cúi đầu vội vàng rời đi, tìm cửa hàng Phùng Linh Nhi nói để mua kem chống nắng cho cô ấy.

Lúc đang muốn ra khỏi trung tâm thương mại, vừa mới nhấc chân đã nhìn thấy một đám người ăn mặc chỉnh trang vội vàng đi ra khỏi thang máy.

Mà người đi đầu tiên vậy mà lại là thư ký Lý Thanh.

Ánh mắt Du Ánh Tuyết cũng nhìn theo, cô nhìn thăm dò về hướng đó theo bản năng.

Kiêu Phong Khang... Có lẽ nào anh cũng ở trong trung tâm mua sắm này sao? Nhưng mà... Đã làm cho cô thất vọng rồi.

Những người đi theo phía sau Lý Thanh đầu nhìn có vẻ như là nhân viên quản lý của trung tâm mua sắm, cô không quen biết lấy một người.

Bởi vì sắc mặt thư ký Thanh trông rất khó coi, cảnh tượng vội vàng, Du Ánh Tuyết đoán rằng có lẽ cô ta đã gặp chuyện gì đó rất khó xử lý, vì thế mà cũng không đi lên chào hỏi.

Lúc đang chuẩn bị ra khỏi trung tâm mua sắm, cô bỗng nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi của thư ký Thanh: “Du Ánh Tuyết.” Cô dừng bước,

quay đầu lại.

“Thư ký Thanh.” Lý Thanh thấy cô đến, bèn đứng lại, sau đó cô ta bỗng nhiên bước nhanh về phía cô.

Trong lúc Du Ánh Tuyết khó hiểu, tay của Lý Thanh đã cầm lấy tay cô.

Du Ánh Tuyết cúi đầu nhìn bàn tay của cả hai: “Thư ký Thanh, sao tay chị lại lạnh như vậy?” Rõ ràng bây giờ đang là mùa hè mà.

“Du Ánh Tuyết, bây giờ tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô.

Cô hãy nghe cho kỹ...” Về mặt Lý Thanh rất trang trọng, giọng nói dường như hơi run rẩy.

Không hiểu sao vẻ mặt này của cô ta lại làm cho Du Ánh Tuyết cảm thấy sợ hãi.

Cô hiểu Lý Thanh, trong lúc làm việc cô ta luôn luôn giữ nét mặt bình tĩnh, ngoại trừ, trời sắp xuống... “Tổng giám đốc Khang...” Cô ta mở miệng, đôi môi có hơi run rẩy.

Giọng nói được nén đến mức thấp nhất, hiển nhiên là không muốn cho những người không liên quan nghe thấy.

Du Ánh Tuyết vừa nghe thấy bốn chữ này, trái tim trở nên căng thẳng.

Bỗng nhiên dũng khí truy vấn cũng biến mất, chỉ có thể ngơ ngác nghe.

“Tổng giám đốc Khang... và trợ lý Sơn đầu ở trên fh7013.” Trời đất quay cuồng, Du Ánh Tuyết chấn động, cả người lui về sau một bước.

“Chị... Chị đang nói giống với em đúng không?” Cô lắc đầu, kiên quyết không tin.

Nhưng mà nước mắt lại tin r ãi, ngoài miệng liên tục lầm bầm: “Không đâu... Hôm qua em còn thấy anh ấy, anh ấy không nói là sẽ đi Mỹ.” Giống

như là thuyết phục Lý Thanh, càng giống như là thuyết phục bản thân mình.

Nhưng giọng nói của cô đầu trở nên run rẩy.

Cả người đầu run rẩy.

Khung cảnh trước mặt chỉ là một màu trắng xóa.

Đến cả Lý Thanh đứng ngay gần như vậy mà cô cũng không nhìn thấy rõ.

“Bây giờ tôi phải đến sân bay, Du Ánh Tuyết, cô đi cùng tôi đi.” Lý Thanh cũng đỏ mắt: “Tôi sợ... Một mình tôi, không đủ dũng cảm.” Lý Thanh không dám lái xe, hai người bắt taxi chạy nhanh về hướng sân bay.

“Tài xế, phiền anh nhanh lên! Chạy nhanh lên chút nữa.” Cô đã không còn nhớ rõ mình đã thúc giục bao nhiêu lần rồi.

“Cô bé, cô còn nhỏ vậy mà sao lại nóng nảy vậy? Lái xe chính là chuyện liên quan đến mạng người đó.” Năm chữ “liên quan đến mạng người” này đâm vào trái tim đang xoắn lại thành một cục của cô.

Rốt cuộc là anh đang ở đâu? Anh vẫn còn sống đúng không? “Anh nhanh lên đi, tôi xin anh... Tôi có thể trả anh gấp đôi tiền, không... gấp ba lần cũng được.” Cô nghẹn ngào cầu xin anh ta rồi run rẩy lấy tiền từ trong ví ra.

Nước mắt, một giọt, rồi lại một giọt không ngừng rơi xuống.

Nước mắt lạnh băng thấm ướt mu bàn tay.

Cô cố đè nén âm thanh sù sùi, nhưng bi thương và đau lòng không cách nào che giấu được.

Tài xế không ngờ sẽ xảy ra tình hình này, bèn nhìn sang bên cạnh, thấy người bên cạnh cũng lặng lẽ đỏ mắt, anh ta không dám nói gì nữa, nhanh đâm chân ga lái đi thật nhanh.

Du Ánh Tuyết gần như là chạy như bay đến sân bay.

Trong đại sảnh sân bay tụ tập đầy người nhà của nạn nhân gặp nạn.

Tiếng khóc bi thương, thậm chí còn có người khóc lóc đến ngất đi.

Nhân viên ở sân bay vội vàng trấn an, nhưng mà, hiển nhiên hiệu quả cực kỳ nhỏ.

Toàn bộ sân bay đều trở nên hỗn loạn, đi đâu này càng làm cho sự sợ hãi và bị thương trong lòng Du Ánh Tuyết phóng to lên gấp bội.

Bàn tay cầm di động của cô run rẩy, không ngừng gọi vào số điện thoại của Kiều Phong Khang, nhưng mà trong điện thoại vẫn chỉ vang lên âm thanh tút tút tuyệt vọng và tiếng thông báo máy móc của tổng đài.

Lý Thanh ở bên cạnh cũng nôn nóng gọi vào số Nghiêm Danh Sơn, nhưng mà, đáp lại cô ta cũng chỉ là tiếng thông báo “số điện thoại của quý khách hiện đang tắt máy.” Trái tim của Du Ánh Tuyết càng lúc càng lạnh lẽo.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng mà cô cảm thấy cả người run rẩy.

Cô đứng yên bất động trong đám người, chờ đợi nhìn nhân viên công tác đi tới đi lui xung quanh, nhưng mà... Thế mà đến dừng khi để hỏi tình huống cô cũng không có.

Nếu không có đáp án, có phải là... Cô còn có thể tự an ủi mình anh vẫn còn khỏe mạnh, anh không có xảy ra chuyện không? Lý Thanh nhìn về đám người đang dò hỏi nhân viên, cố sức đẩy vòng người đông đúc ra, lớn giọng hỏi: “Chào cô, hiện tại tình hình của chuyến bay thế nào rồi? Đã có tin tức gì chưa? Người trên máy bay đều an toàn cả chứ? Khi nào bọn họ mới trở về?” Du Ánh Tuyết nghe thấy những vấn đề này, nước mắt đã không còn cách nào ngăn lại nổi.

“Xin lỗi, bây giờ chúng tôi còn đang xác nhận với công ty hàng không.

Chúng tôi vẫn chưa nắm được thông tin chi tiết, cũng đang chờ đợi tin tức từ công ty hàng không và phía chính phủ.

Nhưng mà mọi người yên tâm đi, nếu máy bay có tin tức hoặc là nhận được tín hiệu cầu cứu, chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người đầu tiên.

Mọi người có thể đến phòng nghỉ mà chúng tôi đã sắp xếp để nghỉ ngơi.” Cho nên... Vẫn không có bất kỳ thông tin nào về máy bay.

Du Ánh Tuyết cắn môi, hận bản thân mình.

Nếu tối qua cô không bất hòa cãi nhau với anh thì có lẽ anh sẽ không đột nhiên bay đến nước Mỹ.

Cô quá đáng hận! “Tôi đã nói rồi, nói bọn họ đừng đi nghỉ xa như vậy, thế mà một hai cứ đòi đi.

Kết quả bây giờ thì hay rồi...” Một bác gái đứng bên cạnh tuyết vọng khóc lớn.

Toàn bộ thế giới, chỉ còn lại một mảnh trắng xóa.

Hai đầu gối cô mềm nhũn, thiếu chút nữa chật vật ngã quỵ trên mặt đất.

Lý Thanh đưa tay ra ôm lấy cô, cả người cô mềm oặt dựa trên cánh tay cô ta.

“Du Ánh Tuyết! Cô kiên trì một chút.” Cô cũng muốn kiên trì.

Tay Du Ánh Tuyết nắm lấy tay Lý Thanh, đầu ngón tay bấu chặt lấy cánh tay cô ta mới có thể đứng vững.

“Ánh Tuyết?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: Tâm Trạng Đột Nhiên Thay Đổi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đột nhiên...!

Một giọng nói quen thuộc mà không thể nào quen thuộc hơn được nữa vang lên từ sau lưng.

Du Ánh Tuyết vô cùng sửng sốt, cô không thể tin được mở lớn hai mắt lên.

Giọng nói này rất quen thuộc...!cực kỳ quen thuộc.

Nhưng lúc này nghe được lại cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Cô sợ, sợ mình sẽ phải tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

Cô cứ đứng sững sờ ở đó, thậm chí không dám quay đầu nhìn lại.

“Du Ánh Tuyết.” Lại có một tiếng gọi cô nho nhỏ.

Đáy lòng của Lý Thanh cũng vô cùng khiếp sợ, so với sự khiếp sợ của Du Ánh Tuyết cũng không ít hơn là bao.

Sau khi xác nhận được giọng nói này một lần nữa, cô càng thêm kích động.

Du Ánh Tuyết quay đầu lại, hai con mắt đã mờ đi vì ánh nước.

Anh mặc một bộ đồ vest đơn giản nhưng vẫn đứng ở đó tràn đầy khí thế, vẫn vô cùng nổi bật trong một đám người lộn xộn như thế này.

Nghiêm Danh Sơn kéo hành lý đi theo sau anh, hai người đàn ông ở sân bay đang kinh ngạc nhìn hai người phụ nữ với đôi mắt đắm lệ.

Du Ánh Tuyết bật ra một tiếng nức nở, cô không kịp suy nghĩ thêm gì cả, đột nhiên nhảy lên ôm chầm lấy anh, cơ thể sa vào vòng tay của người đàn ông trước mặt.

Lồng ngực Kiêu Phong Khang dần ấm lên, anh nhanh chóng mở rộng vòng tay ôm chặt cô vào trong lòng.

Dường như đôi tay mảnh khảnh của cô đang run rẩy.

Kiêu Phong Khang rất đau lòng, vòng tay ôm cô ngày càng chặt.

“Không sao cả... không sao cả...” Lòng bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, tâm trạng của cô cũng từ đó mà thay đổi.

Đang ở trong vực sâu của tuyệt vọng, tuyệt vọng vì không thể được gặp lại anh nữa, nhưng đột nhiên anh lại bình yên vô sự xuất hiện trước mặt cô như thế này.

Du Ánh Tuyết dụi đầu vào trong lồng ngực anh, không nhận được khóc nức lên “hu hu”.

Cô không hề quan tâm đến hình tượng, cũng bất chấp bây giờ hai người đang ở nơi nào.

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn về đây khiến Kiêu Phong Khang rất bất lực, nhưng lại cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn không thể tả được bằng lời.

Anh ôm cơ thể nhỏ nhắn ở trong lòng, dỗ dành cô như dỗ một con mèo ngoan: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa.

Tôi không ở trên chuyến bay đó được chưa nào?” Du Ánh Tuyết không thể kìm được nước mắt.

Cô liếc nhìn anh bằng hai con mắt ầng ậc nước, sau đó vòng tay qua cổ kéo thấp đầu anh xuống rồi đặt lên chiếc môi đó một nụ hôn.

Một nụ hôn vừa táo bạo vừa miên man.

Vừa rồi còn buồn bã và sợ hãi như thế, như thế chỉ có nụ hôn này mới có thể chữa lành được mọi cảm xúc rối loạn trong lòng cô.

Trái tim Kiều Phong Khang rung động không ngừng, anh quấn lấy thắt lưng cô, cúi đầu xuống phù hợp với độ cao đó để cho nụ hôn của cô càng thêm thuận lợi.

Ở bên kia.

Lý Thanh nhìn thấy Nghiêm Danh Sơn cũng vội vàng lao vào trong vòng tay anh ta, lau toàn bộ nước mắt nước mũi lên bộ đồ đắt tiền mà anh ta đang mặc trên người.

Nghiêm Danh Sơn dở khóc dở cười không biết phải làm sao.

“Hai người không lên máy bay tại sao lại tắt điện thoại, khiến tôi và Du Ánh Tuyết sợ chết khiếp.” Tính tình của Lý Thanh không được tốt, nhưng cũng không dám phát giận lên người của đại boss, mà người duy nhất có thể tức giận với boss giờ đây không những không tức giận, ngược lại còn dùng nụ hôn nồng nhiệt kia chiêu đãi Tổng giám đốc Khang.

“Vốn dĩ đã định lên chuyến bay đó, nhưng mà bọn anh vừa vặn gặp được một khách hàng từ nước ngoài mới trở về họ yêu cầu được gặp Tổng giám đốc Khang, cho nên tối qua chưa lên máy bay đã vội vàng đi gặp vị khách đó, bọn anh đã bàn bạc nguyên một đêm, điện thoại cả hai đầu báo hết điện mà chuyến bay cũng được hoãn lại nửa giờ sau.” Nước mắt của Lý Thanh lại trào ra: “Hai người nên cảm tạ vị khách hàng đó, bằng không thì hai người cũng ngã trên máy bay rồi, công ty nếu không có các anh chắc cũng phát điên mất.” “Là lo lắng cho công ty chứ không phải lo lắng cho người sao?” Nghiêm Danh Sơn vui đùa chất vấn.

“Đương nhiên là lo lắng cho người rồi.” Ngay khi Lý Thanh vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt Nghiêm Danh Sơn hiện lên những ý cười nhàn nhạt, nhưng câu nói tiếp theo của Lý Thanh lại khiến anh đen mặt.

“Tôi và Du Ánh Tuyết rất lo lắng cho Tổng giám đốc Khang.” “Đồ vô lương tâm.” Nghiêm Danh Sơn quay đầu cười nói.

Không biết hai người hôn nhau bao lâu, lúc này Du Ánh Tuyết và Ki ầu Phong Khang mới chịu buông nhau ra.

Ánh mắt của Du Ánh Tuyết có những tầng sương mờ mịt, rõ ràng là vừa kinh ngạc quá độ, bây giờ trong mắt vẫn còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Hôn lâu như vậy đã đủ chưa?” Ki ầu Phong Khang nhìn cô cười cười, chớp mũi hai người vẫn đang dán chặt vào nhau.

Triền miên lưu luyến.

Tay Du Ánh Tuyết vẫn đang ôm chặt lấy cổ anh, đôi mắt nhìn chăm vào khuôn mặt điển trai ấy, như thể sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái là anh sẽ biến mất đi.

Trước đây khi ở trước mặt trợ lý Nghiêm Danh Sơn và thư ký Lý Thanh của anh, cô không dám to gan lớn mật như thế.

Thậm chí là vì sợ hãi ánh mắt của hai người, cô còn kéo dẫn khoảng cách với Ki ầu Phong Khang.

Nhưng mà bây giờ...!

Cô không muốn buông tay ra, nhất thời không thể buông tay ra được.

Đây là lần đầu tiên cô sợ hãi như thế, vô cùng sợ hãi.

Sợ hãi từ nay trở về sau không còn được gặp anh nữa.

“Cháu không muốn chú đi đâu nữa, có được không?” Giọng nói của Du Ánh Tuyết như thể là cầu xin, chứa đựng nỗi ghen ngào nghe ra thật đáng thương và xúc động.

Nếu có thể...!

Ki ầu Phong Khang cũng không đành lòng rời xa cô vào lúc này? “Tôi đã hẹn gặp một vị bác sĩ ở bên Mỹ rồi, hai ngày sau ông ấy sẽ ở Mỹ, vả lại ông ấy cũng rất bận rộn cho nên hôm nay tôi phải lên máy bay qua bên

kia.”Kiều Phong Khang ôm mặt cô, nhìn thật sâu vào trong mắt cô: “Em cũng hy vọng Minh Đức sẽ tốt lên mà đúng không, trái tim cậu ấy vì tai nạn xe mà xảy ra vấn đề, những bác sĩ nổi tiếng ở thành phố đều bất lực hết cả rồi.

Cho nên tôi phải mang theo bệnh án đến Mỹ một chuyến.”Chuyện liên quan đến Kiều Minh Đức, đương nhiên là Du Ánh Tuyết không thể lựa chọn từ chối.

Nhưng mà...!sau cú sốc vừa rồi, cô không thể nào để anh rời khỏi tầm mắt của mình được nữa.

Nếu anh rời đi, mỗi đêm cô đều không thể nào chợp mắt được nổi mất.

“Cháu muốn đi theo chú, chú dẫn cháu đi cùng có được không?” Du Ánh Tuyết không hề do dự nói.

Cô sẽ quấn lấy anh, dựa dẫm vào anh.

Anh đi đến đâu cô sẽ theo anh đó.

Dáng vẻ quyết tâm của Du Ánh Tuyết làm cho đáy lòng Kiều Phong Khang nảy sinh cảm giác vô cùng hạnh phúc, cô bé này thực sự muốn đồng cam cộng khổ cùng với mình rồi.

Nhưng mà vừa rồi mới chịu đựng một đả kích không nhỏ, hơn nữa bóng ma về việc cha cô rơi từ trên cao xuống vẫn đang ở sâu trong lòng cô, cô không thể nào không sợ hãi được.

“Em và thư ký Thanh cùng nhau quay về đi, tôi gặp được vị bác sĩ kia xong sẽ nhanh chóng quay trở lại.”Thực sự là Kiều Phong Khang không muốn cô phải chịu đựng sợ hãi để đi theo anh.

Du Ánh Tuyết bướng bỉnh lắc đầu, bàn tay nắm lấy ngón trỏ của anh không chịu buông ra, càng ngày nắm càng chặt thể hiện sự quyết tâm muốn đi theo anh.

Đúng, cô rất sợ hãi.

Cô rất sợ hãi khi ở giữa trời cao, nhưng nỗi sợ hãi đó lại khác xa nỗi sợ hãi khi nghĩ rằng không bao giờ được gặp lại anh nữa.

Cô cố chấp nhìn chăm vào mắt anh: “Cháu muốn đi theo chú.” Kì ầu Phong Khang bất đắc dĩ thở dài, sau đó quay đầu nhìn về phía Nghiêm Danh Sơn.

Anh ta và Lý Thanh đã ngừng nói chuyện, vừa mới sửa sang lại bộ đồ vest vừa bị Lý Thanh làm xộc xệch xong.

“Đi hỏi xem còn có vé máy bay nào đến Los Angeles không, đặt thêm một vé.” “Cô Ánh Tuyết cũng đi cùng với chúng ta à?” Nghiêm Danh Sơn hỏi.

“Ừ.” Du Ánh Tuyết gật đầu.

“Vậy thì để tôi qua đó hỏi một chút.” Nghiêm Danh Sơn vội vàng rời đi, Du Ánh Tuyết vẫn gắt gao nắm lấy tay của Kì ầu Phong Khang không chịu buông ra.

Anh ôm sát cô vào trong lồng ngực, để cho cô cảm nhận được những nhịp tim của mình.

Nỗi sợ hãi vẫn còn sót lại một ít ở trong lòng của Du Ánh Tuyết.

Lý Thanh ở một bên nhìn thấy hình ảnh này thì không khỏi cảm khái.

Một người luôn luôn bình tĩnh và tự chủ như Tổng giám đốc Khang, hóa ra cũng có một khía cạnh như thế này.

Mấy người đầu đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mà không cảm nhận được rằng có một vài cặp mắt cách đây không xa đang hướng về bọn họ.

Hồ Minh Tuấn nhún vai và nói trước: “Xem ra là chúng ta sợ bóng sợ gió rồi.” Lê Tiến Minh nói: “Hại chúng ta phải lo lắng rồi, cái tên này

không chỉ sống tốt mà còn có tâm trạng để ở đây ân ái nữa.”Trần Thanh Tùng cũng cảm thấy an tâm rồi, anh ta liếc mắt sang thì nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tô Hoàng Quyên.

Vừa rồi bọn họ mới đọc được tin tức, lại nhớ tới lúc trước Kiều Phong Khang có nói đến chuyện bay đến Mỹ đúng chuyến bay này, tất cả mọi người mới vội vàng chạy đến sân bay xem thế nào, cũng thuận tiện gọi cả Tô Hoàng Quyên đi cùng.

Suy cho cùng là trong suy nghĩ của bọn họ, Tô Hoàng Quyên và Kiều Phong Khang chính là một cặp.

Nhưng mà không nghĩ tới...!

Bọn họ chạy tới đây lại nhìn thấy một cảnh tượng hai người đang ôm hôn nhau thắm thiết như thế này, mà cho đến bây giờ vẫn không muốn tách nhau ra.

“Cái thứ cảm xúc này, đặc biệt là sự thâm tình trong đôi mắt đó, chắc chắn, đúng là tôi chưa từng thấy qua, ngoại trừ đối với cô bé này.”“Được rồi, được rồi, chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Chúng ta không nên qua đó quấy rầy bọn họ, nên trở về thôi.” Trần Thanh Tùng vỗ tay, đang chuẩn bị lôi kéo mấy người rời đi.

Những tiếng khóc thắm thiết và tuyệt vọng vẫn còn vang lên đâu đó ở trong sân bay, làm tâm trạng của những người khác cũng đau lòng theo.

Anh ta không chịu nổi bầu không khí như thế này, mà hướng hồ về mặt của Tô Hoàng Quyên ở bên cạnh bọn họ cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

Đột nhiên Tô Hoàng Quyên tỉnh táo lại, cầm điện thoại di động lên định chụp một tấm ảnh.

Ánh mắt Trần Thanh Tùng vô cùng sắc bén đã nhanh chóng nhận ra, vội vàng giật lấy điện thoại của cô ta: “Chụp làm gì vậy?”“Trả điện thoại đây

cho tôi.” Sắc mặt của Tô Hoàng Quyên rất kém, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Thanh Tùng.

“Cô làm gì vậy?” Lê Tiến Minh cũng đi tới.

“Chụp ảnh.” Tô Hoàng Quyên không hề che dấu tâm tư của bản thân.

Lê Tiến Minh mỉm cười: “Còn chưa đủ đau tim à, cô chụp mấy bức ảnh như thế này về phóng ra, đóng khung đặt trên đầu giường, mỗi ngày đều thưởng thức sao?” “Không cần anh quản.” Mặc kệ sự châm chọc vào khiêu khích của Lê Tiến Minh, Tô Hoàng Quyên định giật lại điện thoại.

Nhưng Trần Thanh Tùng lại trực tiếp đưa điện thoại cho Hồ Minh Tuấn rồi nói: img

Một cái tên quen thuộc hiện lên Lâm Vân Thanh? Mẹ của Du Ánh Tuyết? Cô ta không quan tâm đến điện thoại nữa, vội vàng xoay người đuổi theo.

“Này, không cần điện thoại nữa à?” Hồ Minh Tuấn quay đầu hỏi.

Trần Thanh Tùng và Lê Tiến Minh cũng tiến lên thì chỉ nhìn thấy cô ta đang đứng lẫn lộn trong đám người tìm kiếm ai đó.

“Chờ đã, tôi có gặp một người quen.”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89: Nhấn Rất Quý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì vừa mới xảy ra chuyện cho nên có rất nhiều người trả vé.

Khoang hạng nhất gần như trống không.

Vì thế mà Du Ánh Tuyết thuận lợi mua được một vé.

Chỉ có đi đâu không kịp chuẩn bị gì cả, chỉ có thể gọi người làm trong nhà đem hộ chiếu đến đây, may mắn là lúc trước khi vừa vào Kiêu Thanh làm việc, công ty đã thống nhất làm visa cho tất cả nhân viên.

Du Ánh Tuyết thuận lợi theo Kiêu Phong Khang lên máy bay.

Trong cabin vô cùng xa hoa, rộng rãi.

Nghiêm Danh Sơn không muốn quấy rầy bọn họ vì thế mà thức thoir ng ấ ở một chỗ xa xa, kéo màn lại.

Còn bên này, hai người đang nằm trên hai chiếc ghế riêng.

Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm anh, cho dù anh làm cái gì ánh mắt cô cũng không hờ rời khỏi người anh.

Cuối cùng Kiêu Phong Khang cũng không thể chịu nổi, vì thế mà kéo màn lại, r ấ ôm cả người cô qua ghế của anh.

Thiết kế của chiếc ghế cho một người ng ấ thì tương đối rộng.

Nhưng mà nếu có hai người cùng ng ấ thì chỉ có thể nghiêng người lại.

Như vậy thì có hơi không thoải mái.

Có đi đâu, cho dù như vậy cả hai đều không có ý định tách ra.

Du Ánh Tuyết gồi lên cánh tay anh, còn tay cô thì đang quấn lấy eo anh.

Còn hai mắt cứ nhìn chăm chăm anh, giống như là dù có nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Ki ầu Phong Khang cười: “Em định nhìn chăm chăm tôi như thế đến khi nào đây?” Loại cảm giác này thật là tốt.

Mặt Du Ánh Tuyết đỏ h ồng, sau đó bất giác dời ánh mắt đi một chút.

Ki ầu Phong Khang nắm lấy cằm cô, kéo khuôn mặt cô lại gần, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh một l ần nữa.

Cháu có nghe nói, chú đánh nhau với chú Tư là vì muốn tranh giành tình cảm với cô ta.” Du Ánh Tuyết nghe nói một nửa, còn một nửa là tự tưởng tượng, nhưng những suy đoán về sự kiện kia đã sớm ăn sâu bén rễ trong đầu cô.

Ki ầu Phong Khang dở khóc dở cười.

Cô hơi nhồm người dậy, từ trên cao nhìn xuống anh, đôi mắt của cô nhìn thẳng vào mắt anh, đáng vẻ như là khởi binh hỏi tội: “Nói thật đi, có phải chú đã biết cô Hoàng Quyên có liên quan đến chú tư cho nên chú mới đột nhiên đổi sang cháu không?” Vậy thì cô chỉ là người thay thế mà thôi? Nói đến đây, cô ph ồng má trợn mắt, tức giận không nói nữa.

Vừa muốn quay về ghế ng ồi, Ki ầu Phong Khang đã ôm ch ần lấy cô.

Cả người cô lập tức ngã vào trong ngực anh.

Ki ầu Phong Khang c ần lấy gối dựa lót dưới đầu, nửa nằm nửa ng ồi nhìn cô: “Nói em ngốc thật đúng là không oan uổng cho em chút nào.” “...” Du Ánh Tuyết hờn dỗi đấm ngực anh vài cái.

Anh cần lấy tay cô siết chặt với tay mình.

“Tôi đã từng nói với em, nhưng hình như em đã quên hết rồi.” “Nói cái gì?” Cô không hiểu.

“Năm em mười sáu tuổi, tôi đã muốn em.” Anh thủ thỉ, giọng nói rất gợi cảm.

Du Ánh Tuyết trở nên hốt hoảng, mặt đỏ cả lên.

“Tôi sợ dọa em, mới nói mười sáu tuổi.

Nhưng sự thật...” Kiều Phong Khang nheo mắt lại, thâm tình nhìn cô: “Có lẽ, khi em chỉ mới mười ba tuổi, tôi đã có hứng thú với em.” Lời anh nói làm cho trái tim Du Ánh Tuyết đập liên hồi.

Vừa cảm thấy không thể tin nổi, lại vừa cảm thấy... Ngọt ngào.

“Nhưng mà... Cũng chỉ là “có hứng thú” mà thôi, chú với cô Hoàng Quyên...” “Ô Hoàng Quyên ở với ai tôi không có hứng thú quan tâm.

Lời nói đêm đó đầu là nói cho một người phụ nữ không tim không phổi ngốc nghếch nghe.” Bỗng dưng Kiều Phong Khang kéo mặt cô lại gần mình, hơi thở của anh phả lên trên gương mặt nhỏ nhỏ của Du Ánh Tuyết.

Trái tim Du Ánh Tuyết gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, nghe thấy anh nói, cô trở mặt nhìn, trông thì như có vẻ đã hiểu rõ, cũng có vẻ không hiểu gì cả.

Người phụ nữ không tim không phổi ngu ngốc... Chẳng lẽ là đang nói cô sao? “Có cần tôi nói rõ hơn chút nữa không? Đêm đó, tôi nhìn người phụ nữ nào cũng thành em.

Tôi không thể có được em... Chỉ có thể ảo tưởng mình có được em.” Trong lòng Du Ánh Tuyết đầy khiếp sợ.

Cho nên... Đêm đó... Anh nói ra những lời nóng bỏng đó, tất cả đầu là muốn nói cho cô nghe sao? Bây giờ nhớ lại, dường như từ trước đến nay

anh đầu lạnh nhạt với cô Hoàng Quyên, không có tình cảm nào cả.

Nghĩ nghĩ, gương mặt cô lại đỏ lên.

Cô còn nhớ rõ, đêm đó sau khi Tô Hoàng Quyên đi, bọn họ đứng ở đại sảnh...Ồi, bây giờ nhớ lại, cô vẫn còn cảm thấy mặt đỏ như tôm luộc.

Du Ánh Tuyết cắn môi, có chút bá đạo nói: “Sau này không cho chú uống rượu nữa.”Người ta thường nói là say rượu loạn tính.

Vậy nếu không phải cô không ở đó thì sau đó xảy ra thêm chuyện gì cũng rất dễ đoán được.

Dù nói thế nào nhưng khi lời này rót vào trong tai Kiều Phong Khang, anh chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng, sáng khoái.

Anh nghiêng người, đè cô ở dưới thân.

Anh tay cần lấy tay cô, chiếc nhẫn kim cương kia bị bao phủ trong lòng bàn tay to lớn.

“Vừa rồi em mới đồng ý gả cho Minh Đức, bây giờ lại đòi quản tôi uống rượu, tính lấy thân phận gì mà quản tôi hả?” Du Ánh Tuyết mím môi, cố ý nói: “Dùng thân phận cháu dâu để quản chú được không?” Ánh mắt Kiều Phong Khang lạnh đi, lập tức bực bội.

Bàn tay lại thăm dò trong váy cô.

Du Ánh Tuyết hoảng sợ vội hít sâu một cái, giữ chặt tay anh lại.

“Đừng...” Bây giờ đang ở trên máy bay, tuy rằng đã kéo màn, nhưng mà không có cách âm đâu! Cách một lối đi nhỏ, trợ lý Sơn đang ngủ ở bên kia.

Hướng chi, tiếp viên hàng không đi tới đi lui, ngộ nhỡ bỗng nhiên vén màn ra...Cô không có cở mở đến mức đó đâu.

“Thả tay ra đi.” Kiều Phong Khang nhỏ tiếng cảnh cáo.

Hai chữ “cháu dâu” hiển nhiên là điểm mấu chốt của anh.

Anh không thể chịu nổi cô khiêu khích mình như vậy.

“Không.” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Chỗ này là máy bay...”Kiều Phong Khang đề tay cô lên trên đỉnh đầu để như trở bàn tay.

Ngón tay thon dài xuyên qua làn váy cô, chạm nhẹ lên mảnh vải ren, chiếc quần nhỏ nhanh chóng bị anh kéo xuống đầu gối.

Lập tức trở nên mát lạnh.

Du Ánh Tuyết rung mình, hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng khép chặt hai chân lại, xin tha: “Chú đừng bắt nạt cháu... Cháu sai rồi, được không?”“Không được!”Kiều Phong Khang muốn cô nhớ kỹ lần dạy dỗ ngày hôm nay, để miễn cho sau này cô lại chơi đùa cả hai bên.

Anh đã chịu đủ cảm giác dày vò này rồi.

Kiều Phong Khang hôn môi cô, âu yếm cô, trêu chọc cô.

Du Ánh Tuyết run rẩy cả người, dưới kỹ xảo hôn môi của anh, lý trí vừa mới về đã sớm tan thành mây khói.

Cả người cô giống như hóa thành một bãi nước, dòng nước ấm nóng trong cơ thể tràn ra, cô không biết phải làm gì, nên làm gì, chỉ có thể càng lúc càng dán sát cơ thể mình vào người anh theo bản năng.

Hôn anh, trút hết toàn bộ tình cảm và tình dục khó thừa nhận vào trong nụ hôn này.

Kiều Phong Khang cũng không tốt hơn cô bao nhiêu.

Hơi thở anh nặng nề, cả người nóng ran giống như là sắp bị đốt cháy vậy.

Xui xẻo là ở ngay chỗ này, vốn không có cách nào tiến thêm một bước.

Anh găm cần môi dưới của Du Ánh Tuyết, áp lực đến khàn cả giọng: “Bây giờ cũng dùng thân phận “cháu dâu” để ngủ dưới người tôi à?” Du Ánh Tuyết biết anh đang cố ý trả thù mình, nhưng tình huống bây giờ đã như thế này, cô thật sự không dám trêu chọc anh.

“Cháu sai rồi... Vừa nãy chỉ là nói giỡn thôi.” Cô thành thật xin lỗi.

Chỉ là trò đùa nhưng mà anh lại nhớ kỹ.

“Xuống máy bay, đến khách sạn, sẽ phạt em thật nặng sau.” Kiều Phong Khang nói, còn hành động lại độc ác, tràn ngập khiêu khích va chạm vào nơi mềm mại nào đó của cô.

Du Ánh Tuyết cố đè giọng nói, suýt nữa nữa đã rên thành tiếng.

Mặt đỏ tay hồng nắm chặt lấy hai tay, trừng mắt với anh.

Kiều Phong Khang giúp cô sửa sang lại quần áo trên người rồi sau đó nắm lấy tay cô tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống.

Du Ánh Tuyết sợ anh lại vứt đi giống như quà tặng mà Minh Đức tặng lần trước, nắm chặt lấy tay anh, cầu xin: “Đừng ném.” “Luyện tiếc?” Kiều Phong Khang nhìn cô.

“Đương nhiên luyện tiếc rồi, chiếc nhẫn này rất quý.

Nếu chú ném thật, đến lúc đó cháu không biết phải nói thế nào với dì Vân và chú hai đâu.” Kiều Phong Khang nắm lấy tay cô: “Phải nói thế nào cứ để cho tôi.

Tôi nói rõ với bọn họ là được.” Du Ánh Tuyết nhớ lại lời nói lạnh lùng mà bà cụ đã nói với mình lần đó, cô vẫn cảm thấy sợ hãi khi phải đối mặt với nó.

Nhưng mà, có anh ở đây, cô lại cảm thấy rất an tâm.

Cô gật đầu.

“Ông bà, dì Vân, chú hai nhất định là họ sẽ rất thất vọng về cháu...”
Du Ánh Tuyết cúi đầu, nếu ngẫm lại, cô cảm thấy trong lòng khó chịu.

Cô mới mười tám tuổi, muốn thừa nhận chuyện này đúng là khó làm cho người ta chấp nhận nổi.

Với cô mà nói, đây chính là sự khảo nghiệm rất tàn khốc.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, em chỉ cần đứng ở sau lưng tôi là được.”
Kìêu Phong Khang ôm chặt cô vào lòng: “Không cần làm gì cả, không cần nghĩ gì cả, cũng không cần nghe gì cả.” Hành trình đến nước Mỹ rất thuận lợi.

Sau khi gặp mặt bác sĩ, Kìêu Phong Khang đưa Du Ánh Tuyết đi xuyên qua những con đường xa lạ.

Anh khó có được thời gian nhàn rỗi như vậy, hiếm khi có giây phút nào nhẹ nhàng như thế này.

Du Ánh Tuyết cũng luyến tiếc thời gian này, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu xuống nhìn chân rồi nhìn anh, cho dù trong một đám người nước ngoài có vóc dáng cao lớn, anh cũng trông vô cùng bắt mắt, cho dù là vóc người hay là hơi thở, đều không thua kém ai.

Tại sao trước kia cô không suy nghĩ cẩn thận, một người đàn ông như vậy tại sao lại đột nhiên coi trọng cô chứ? Trước kia cô luôn cho rằng anh thích Tô Hoàng Quyên, nhưng mà, sau câu chuyện trên máy bay hôm đó, cẩn thận ngẫm nghĩ, dường như tất cả tình cảm của anh dành cho cô đều để lại dấu vết.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn cẩn thận chăm sóc cho cô vô cùng chu đáo.

Trước kia cô luôn cho rằng chú bác chăm sóc con cháu là chuyện đương nhiên, nhưng cẩn thận ngẫm lại từ trước đến giờ anh không phải là người cẩn thận.

Lúc cô đang đứng gần người ở quảng trường thì Kiều Phong Khang đang dựa vào cột đèn đường cổ xưa nghe một cuộc điện thoại xuyên quốc gia.

Cô không nghe anh đang nói gì, cách nhau một khoảng cách không gần không xa, chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt càng lúc càng vui mừng của anh..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90: Em Hoàn Toàn Không Có Sự Lựa Chọn Nào Khác

Nhảy hố truyện: Bé con, chú không thể chờ - Du Ánh Tuyết - Kì ầu Phong Khang Tác giả: Nhiên Nhiên

Thể loại: Ngôn tình, sủng Chương 90: Em hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác

Một lúc sau...Anh cúp điện thoại, đi về phía cô.

“Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin tốt hay tin xấu trước?” Anh bỏ một tay vào túi quần, bên cạnh nhìn cô từ trên cao xuống.

Du Ánh Tuyết quan sát sắc mặt anh.

Về mặt anh không chỉ không buồn bã gì nhiều mà còn trông có vẻ tâm trạng không tệ.

“Nghe tin xấu trước đi.

Như vậy tin vui sẽ làm cháu vui mừng.”

"Bây giờ chúng ta không thể đi dạo tiếp nữa.

Phải lập tức quay lại khách sạn thu dọn hành lý” Kì ầu Phong Khang chỉ đồng hồ đeo tay: “Chúng ta còn bốn phút nữa để đến sân bay”

“Về nước sao?”

“Ừm” Kì ầu Phong Khang nắm tay Du Ánh Tuyết đi về

Sắc mặt Du Ánh Tuyết ảm đạm hơn rất nhiều.

Mấy ngày hôm nay, cô thấy mình như một con ốc sên.

Mà thành phố xa lạ này chính là cái vỏ của cô.

Cô núp trong cái vỏ này, không muốn nghĩ đến đi đâu gì cả, giống như không phải đối mặt với bất cứ đi đâu gì.

Nhưng mà, bây giờ cái vỏ của cô bị lấy đi rồi, cô như bị khóa thân phơi dưới ánh mặt trời.

Cái gì nên tới thì cuối cùng cũng sẽ tới...

Kiêu Phong Khang thấy được sự lo lắng của cô, động viên nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô: “Có muốn nghe tin tốt không?”

"ừỪ"

"Người vừa gọi đến là anh hai" Mắt Du Ánh Tuyết sáng lên, lo lắng lập tức tan biến hết: “Có phải có tin tức của Minh Đức rồi không?” Kiêu Phong Khang gật đầu: “Nó tỉnh lại một lần.

Bác sĩ nói bây giờ chỉ tạm thời hôn mê trong thời gian ngắn, rất nhanh nó sẽ tỉnh lại.

“Thật tốt quá” Du Ánh Tuyết kích động “A” một tiếng, cô bất chấp hình tượng nhảy nhót, chấp tay trên đường phố lạ lẫm: “Cảm tạ trời đất, cảm tạ trời đất.

Cháu biết mà! Cháu biết mà, người tốt sẽ được ông trời phù hộ” Kiêu Phong Khang nhìn khuôn mặt tươi cười đơn thuần của cô, đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay cô lần nữa, nắm chặt hơn trước rất rất nhiều: “Du Ánh Tuyết, trước khi về nước, nghe cho kỹ đây.

Du Ánh Tuyết cũng ngưng cười, chăm chú nhìn anh.

“Cho dù sau này xảy ra chuyện gì, em cũng phải đưa tay cho tôi nắm chặt! Cho dù là lúc nào, cho dù là đối mặt với ai cũng không được buông tay tôi ra.

Biết chưa?” Ánh mắt anh kiên định như vậy, kiên định giống như... Đời này của cô đã chọn đúng người rồi.

Cho dù con đường phía trước là mưa bão hay đen tối, anh sẽ luôn nắm lấy bàn tay này, luôn nắm lấy.

Du Ánh Tuyết không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nắm lại tay anh, bàn tay đàn bàn tay.

“VẬY... CHÚ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC BUÔNG TAY ĐẤY” Một chữ “cũng” đã là câu trả lời tốt nhất “Chỉ cần em không buông tay tôi ra, tôi tuyệt đối sẽ không buông” Kì ầu Phong Khang dừng lại, nói thêm một câu: “Cho dù có ngày em to gan dám buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ trói em lại.

VẬY NÊN, DU ÁNH TUYẾT, EM HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ SỰ LỰA CHỌN NÀO KHÁC.” ĐÚNG LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỘC TÀI! VÌ VẬY, CÔ MÃI MÃI KHÔNG THỂ TRỐN KHỎI ANH ĐƯỢC NỮA R ỒI.

Du Ánh Tuyết nghĩ, gặp phải người đàn ông độc tài như vậy, rõ ràng là cô nên giận, nhưng mà...

Lúc này trong lòng cô lại là sự ngọt ngào.

Máy bay vừa hạ cánh, hai người lập tức đến bệnh viện.

Vừa lúc bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, sắc mặt trông rất vui mừng.

Kì ầu Phong Khang hỏi một chút mới biết được Minh Đức đã tỉnh, chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt đến phòng bệnh bình thường r ỒI.

Ngoài vết thương trên đùi phải cố định tạm thời không bước đi được và vấn đề về tim thì tạm thời vẫn chưa phát hiện những vấn đề khác.

Du Ánh Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa ra định bước vào.

Nhưng mà...

Vừa hé cửa ra đã nghe thấy giọng nói của Kì ầu Minh Đức.

“Mẹ, Ánh Tuyết đâu r ỒI?” Rõ ràng là vừa mới tỉnh lại, sức lực và tinh thần vẫn chưa khôi phục, giọng nói anh ta khàn khàn là lạ.

Mấy chữ đơn giản lại làm anh ta phải ngất nghĩ nhiều lần, tiêu tốn hết sức lực của mình.

“Con đó, vừa tỉnh lại không hỏi đến ai, chỉ hỏi đến Ánh Tuyết.

Đừng vội, nó sắp về rồi, chắc lúc này xuống máy bay rồi đó”

"Quốc Thiên, con đi gọi điện thoại hỏi xem bây giờ Ánh Tuyết đến đâu rồi” Ông cụ bảo Kiều Quốc Thiên.

Du Ánh Tuyết đứng ở cửa, nhìn Kiều Phong Khang một cái.

Anh cũng nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Nhưng Du Ánh Tuyết cảm thấy mình có thể đoán được.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trên màn hình điện thoại của cô hiện lên hai chữ “Chú tư”.

Cô không bắt máy mà đẩy cửa ra, đi vào phòng.

Tất cả mọi ánh mắt nhìn về phía cô.

Sau đó...

Mọi người lại nhìn Kiều Phong Khang ở đằng sau cô cùng cô đi vào.

Kiều Quốc Thiên Chi cúp điện thoại, nhìn hai người, cười cười: “Anh ba, trông anh nhàn hạ thoải mái thật. Lúc này rồi mà còn dân Ánh Tuyết đi du lịch được”

"Ánh Tuyết, không phải bác nói cháu, tính tình cháu như vậy ấy à, đúng là lớn gan thật, chông sắp cưới mà bất tỉnh ở đây, còn cháu thì tự do tự tại ở bên ngoài?” Kiều Vũ Nhung nói tiếp.

Hai chị em kẻ xướng người hoạ, nhắm mũi nhọn vào Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết nhìn Ki ầu Minh Đức đang nằm trên giường.

Anh ta cũng đang nhìn cô chăm chăm, tim vừa đập mạnh vừa loạn nhịp, trong ánh mắt yếu ớt là tâm trạng phức tạp.

Như tự hỏi, như tự hiểu rõ, lại như đau xót.

Du Ánh Tuyết rất khó chịu.

Cô cứ chần chừ đứng đó, không dám tới gần.

“Nếu các người muốn diễn kịch thì tốt nhất là ra ngoài dựng một sân khấu đi, đây là phòng bệnh” Mặt Ki ầu Phong Khang không biểu cảm gì nhìn chăm chăm hai kẻ đang hát xướng kia.

Thân hình cao lớn đứng về bên cạnh Du Ánh Tuyết, chặn lại những ánh mắt không có ý tốt kia.

Ki ầu Phong Khang giao báo cáo và kiến nghị y học mang từ nước ngoài về cho ông cụ: “Con và Du Ánh Tuyết đi Los Angeles xử lý chuyện này, không nghĩ rằng Minh Đức sẽ tỉnh lại vào lúc này.

Ông cụ nhìn một cái rồi hiểu chuyện.

Ông vuốt cằm nói: “Cũng coi như hai người có lòng.” Trân Ngọc Vân nhìn con trai, cười: “Con nghe thấy chưa? Ánh Tuyết vì con mà chạy một chuyến đến Los Angeles đó.

Ánh Tuyết, cháu qua đây nói chuyện với Minh Đức đi, nó cứ hỏi con suốt đấy.

Tất cả mọi người nhìn về phía Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết đi tới, bà cụ nhường ghế cho cô, để cô ngồi xuống.

Tay Ki ầu Minh Đức chậm rãi động đậy.

Du Ánh Tuyết cảm nhận được, đưa tay mình ra cho anh ta cầm.

Kiêu Minh Đức chưa bình phục vẫn còn rất yếu ớt, cả người không có sức lực gì nhưng anh ta nắm lấy tay Du Ánh Tuyết rất chặt.

Cái nắm tay mang rất nhiều rất nhiều bất an...

Giống như rất sợ rằng chỉ cần anh ta buông lỏng một giây thôi thì cô sẽ lạng lã chạy khỏi lòng bàn tay mình.

Du Ánh Tuyết cảm nhận được, lòng cô dâng lên một niềm chua xót.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được đằng sau đang có một ánh mắt sáng chói nhìn mình.

“Chân còn đau không?” Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói hơi nghẹn ngào.

Khuôn mặt Kiều Minh Đức suy yếu, cười rất miên cưỡng, lắc đầu: “Vẫn tốt..

“Vừa phẫu thuật xong đau nhức là bình thường.

Nhưng không sao, sau này sẽ bình phục thôi, anh vẫn có thể chạy nhảy như trước” Du Ánh Tuyết cười, giả vờ thoải mái nói rất nhiều mới bớt cảm giác khó chịu trong lòng.

“Em sẽ ở bên anh giúp anh bình phục chứ?” Đột nhiên Kiều Minh Đức hỏi: “Bác sĩ nói, chân anh cần một khoảng thời gian nữa để bình phục”

"Nói cái gì vậy? Ánh Tuyết đã xin nghỉ ở trường học rồi, chỉ chờ con tỉnh lại thôi, nó không ở bên con thì ai ở bên con? Nhưng mà, ở bên gì thì ở bên, chăm sóc gì thì chăm sóc, không được trễ nải việc học hành” Trần Ngọc Vân nói giúp Du Ánh Tuyết, cười nói: “Con trai, mẹ nói với con một chuyện làm con vui này.

Trước khi con hôn mê, Ánh Tuyết đã đồng ý với mẹ là muốn kết hôn với con.

Chờ con tỉnh lại, hai đứa sẽ kết hôn” Người Du Ánh Tuyết cứng đờ, rũ mắt nhìn Kiều Minh Đức.

Ánh mắt anh ta vốn không có ánh sáng gì nhưng khi nghe thấy lời nói của Trần Ngọc Vân bỗng tươi tắn hẳn lên.

Môi anh ta giật giật như muốn nói gì đó, nhưng anh ta vừa tỉnh lại, sức lực có hạn nên không nói được gì.

Trần Ngọc Vân hiểu con trai, vô vô tay anh ta trấn an: “Yên tâm đi, mẹ không nói dối con, từng chữ nói với con đều là thật.

Vậy nên, bây giờ điều con phải làm là bình phục cho tốt, nhanh nhanh hồi phục, thế mới sớm được cưới Ánh Tuyết.”

“Kết hôn? Em không đồng ý.” Người mở miệng nói là Kiều Quốc Thiên.

Anh ta vừa nói xong, cảm thấy giọng nói của mình hơi kích động bèn nói thêm: “Bây giờ Ánh Tuyết mới mười mấy tuổi chứ, còn chưa đủ tuổi theo luật, kết hôn với Minh Đức kiểu gì?”

“Ôi, anh nói này, sao em lạ vậy.

Chưa đủ tuổi kết hôn thì sao, ra nước ngoài đăng ký là được rồi.

Lại nói kết hôn hay không là chuyện của hai đứa nó, em xen vào làm gì?” Kiều Vũ Nhung khó chịu nhìn anh ta một cái.

Con bé này gả cho Minh Đức thật mới tốt.

Vậy thì con bé Tô Hoàng Quyên kia cũng ít đi một đối thủ cạnh tranh.

Vị trí phu nhân Tổng Giám đốc Kiều Thanh tương lai không phải nó thì còn là ai vào đây nữa? “Vũ Nhung nói không sai.

Chuyện kết hôn là của hai đứa nó, mấy đứa làm bên trên không được xen vào.” Mặc dù bà cụ không nói thẳng với Kiều Quốc Thiên nhưng ai cũng biết là nói cho ai nghe.

Bà cụ nhìn tay Du Ánh Tuyết, ánh mắt bén nhọn: ‘Ánh Tuyết, sao cháu lại không đeo chiếc nhân dì Vân tặng cho cháu?’ Du Ánh Tuyết ngần ra, hơi thở hơi gấp gáp Ngón tay cô hơi khúm lại.

Kiêu Phong Khang nhú mào bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Du Ánh Tuyết, trấn an cô, bảo vệ cô, ngậm cổ vũ cô.

“Mẹ, nhân ở chỗ con”” Bà cụ làm như không nghe thấy, chuyển đề tài: ‘Được rồi, hai đứa vừa về, vẫn chưa biết vừa rồi bác sĩ đi đâu trị chính cho Minh Đức đã thông báo với chúng ta, sức khỏe của Minh Đức bây giờ, nhất là tim của nó, không chịu được bất cứ đả kích nào.

Mắt bà cụ nhìn qua nét mặt Du Ánh Tuyết và Kiêu Phong Khang.

Sau đó lại nhìn Kiêu Vũ Nhung và Kiêu Quốc Thiệu: “Mọi người cũng vậy, nói gì làm gì cũng phải nghĩ kỹ cho tôi.

Không đề gì Minh Đức mới tỉnh lại được, nếu vì mấy người mà xảy ra chuyện gì tôi sẽ bắt mấy người chịu trách nhiệm” Bà cụ đang dạy bảo tất cả mọi người nhưng ai cũng hiểu được ý bà muốn nói là gì.

Giọng nói nhân mạnh nện vào lòng Du Ánh Tuyết.

Kiêu Phong Khang nhú mào, bàn tay đặt trên vai Du Ánh Tuyết cũng ấn mạnh hơn.

Anh biết rõ bệnh tim của Minh Đức hơn bất kỳ ai.

Không thể chỉ vì lợi ích của mình mà hấp tấp mạo hiểm bằng sinh mạng của cháu trai.

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Chú ba giúp cháu giữ chiếc nhân.

Cháu vẫn là học sinh, đeo chiếc nhân to như vậy không tiện lắm.

Với cả...

Cô suy nghĩ một chút, nhìn Kiều Minh Đức: “Những chuyện khác, chờ anh hoàn toàn bình phục em sẽ nói với anh.

Bây giờ cũng không vội.”

***.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91

“Ừm, ng ồi dậy chút nào, lại đây, Minh Đức uống chút nước đi” Tr ần Ngọc Vân không nghĩ gì nhi ều, c ần lấy nước r ồi lấy tắm bông.

Du Ánh Tuyết nói với Tr ần Ngọc Vân: “Dì Vân, để cháu làm cho ạ” Tr ần Ngọc Vân mỉm cười hài lòng, cũng không từ chối, đưa nước cho Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết quay lại nhìn Ki ều Phong Khang.

Anh cảm nhận được t ầm nhìn cô, tay từ từ trượt khỏi vai của cô.

Cúi người, lấy tắm bông nhúng nước, Du Ánh Tuyết làm rất cẩn thận, cẩn thận gõ lên môi Ki ều Minh Đức.

Toàn bộ quá trình...

Ki ều Minh Đức đã nhìn chăm chăm vào cô, không hề chớp mắt. Du Ánh Tuyết có chút không được tự nhiên khi anh ta nhìn cô như vậy, vén tóc ra sau tai hỏi: “Nhìn thế này không thấy mệt sao?”

“...” Ki ều Minh Đức giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy một sợi tóc nhỏ buông xuống trên người cô, lắc đầu: “Anh còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại em nữa...” Sự thâm tình và si mê trong mắt anh ta hoàn toàn không che giấu.

Giống như một đứa trẻ sơ sinh, không chút phòng bị, bày ra tất cả những nơi dễ bị tổn thương nhất trước mặt cô.

Tinh khiết và hoàn mỹ.

Chớp mũi Du Ánh Tuyết không khỏi đau nhức.

Một ngày nào đó... Cô sẽ đâm vào trái tim trong sáng như vậy một dao.

Không có gì tàn nhẫn hơn, đau đớn hơn và đau khổ hơn...

“Đừng nói nhảm nữa” Du Ánh Tuyết kìm nước mắt, cười gượng: “Nhìn xem, bây giờ anh không ổn rồi. Anh tỉnh lại, em vẫn ở đây, mọi người vẫn ở đây.” “Đúng vậy, anh tỉnh rồi... em vẫn là...” Kiều Minh Đức cười khổ, không có lần bầm lời nói sâu xa.

Nhưng...

Biết đâu, ngày mai, cô ấy sẽ không ở đây nữa...

“Nhìn xem, hai đứa nhỏ này thật xứng đôi.” Kiều Vân Nhung và Kiều Quốc Thiên thở dài.

Nhưng Kiều Quốc Thiên cũng không nói gì mím chặt môi, mặt mũi tối tăm đi ra ngoài.

Ngay sau đó, Kiều Phong Khang cũng đi ra ngoài.

Đúng vậy, về phương diện tình cảm, trong chuyện của Du Ánh Tuyết, anh chưa bao giờ là người rộng rãi.

Hình ảnh như vậy, anh tuyệt đối không thể coi như không có gì.

Đóng cửa phòng.

Du Ánh Tuyết vừa ngẩng đầu nhìn, bóng lưng của anh đã biến mất khỏi phòng bệnh.

Trong tim cô có chút lo lắng bất an.

Anh... Anh có nghĩ rằng cô là người hài lòng hay không? Bà lão nâng ông cụ đứng dậy, ông cụ nói: “Nếu bọn họ đều đi rồi, chúng ta cũng không nên ở lại nữa. Minh Đức vừa tỉnh lại, chúng ta ở đây chỉ tạo thêm áp lực cho thằng bé thôi”

Kiều Vân Nhung nói: “Cũng được, nhưng mà Vân và em hai, chị khuyên hai người nên về ngủ đi. Nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi

được Minh Đức tỉnh lại, bây giờ có thể yên tâm mà ngủ một giấc r ấ”

Dứt lời, bà ta thấp giọng nói nhỏ vào tai Tr ần Ngọc Vân: “Khó khăn lắm bây giờ Minh Đức mới tỉnh lại, vợ chồng trẻ chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói riêng với nhau! Hãy để Du Ánh Tuyết ở đây chăm sóc thằng bé đi, đừng cản trở bọn trẻ nói chuyện yêu đương”

Tr ần Ngọc Vân quay đầu nhìn lại hai người bọn họ, sau đó mỉm cười vui vẻ: “Được, ta cũng chưa nghĩ nhiều như vậy” Gần đây, hai vợ chồng Ki ều Nam Thành đã rất vất vả, vì vậy Du Ánh Tuyết cũng khuyên họ nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi.

Sau một lúc, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Du Ánh Tuyết và Ki ều Minh Đức.

Tình th ần của Ki ều Minh Đức không tốt lắm, tỉnh lại một lát lại ngủ.

Sau khi bay đường dài Du Ánh Tuyết cũng đã rất mệt mỏi, mà trong phòng bệnh cũng chỉ có người duy nhất là cô, cô nâng cao tỉnh thân không dám thả lỏng chút nào.

Canh giữ đến hơn mười giờ, khi nhân viên y tế đến bảo người nhà ra ngoài thì cô mới chịu rời khỏi phòng.

Lúc cô đi, Ki ều Minh Đức vẫn chưa tỉnh.

Chỉ là trong khoảnh khắc tay cô rời khỏi tay nắm cửa, anh ta đã cau mày.

Đi ều cô không biết là...

Khi cánh cửa đóng lại, đôi mắt kia từ từ mở ra. Trong màn đêm u ám không một bóng người, mặc dù ngoài cửa sổ trắng sáng chiếu rọi, nhưng trong đáy mắt chàng trai cũng chỉ có một mảnh thê lương và chua xót.

Không có gì, có ánh sáng...

Du Ánh Tuyết mệt mỏi xuyên qua sảnh bệnh viện đi ra ngoài.

Ngang qua lớp cửa kính nặng nề, cảnh đêm bên ngoài khiến cô có chút bối rối. Cô đứng giữa tiền sảnh, cảm nhận được không khí vắng vẻ của bệnh viện.

Đường phía trước, cô không biết phải đi đâu.

Luôn muốn nói chuyện với Minh Đức, nhưng với tình trạng thân thể của anh ta hiện tại, khi nào thì cô mới có thể mở miệng được chứ? Nói như thế nào để giảm thiểu kích thích cho anh ta? Cô không chắc chắn chút nào.

Đang suy tư, một khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm nghị khác chợt lướt qua tâm trí cô.

Chuyện này...

Không biết anh đã ngủ chưa.

Với tính tình của anh, có lẽ... anh đã giận cô rồi? Thở dài thườn thượt, nhấc chân, một hướng ra ngoài mà đi.

Nhưng mà...

Vừa bước ra khỏi cửa bệnh viện, một bóng dáng quen thuộc đột nhiên đập vào mắt cô.

Dáng người cao lớn của anh ẩn nấp trong bóng đêm.

Trên tay cầm điều thuốc.

Sườn mặt như điêu khắc thắp thoáng dưới ánh đèn đường. Khuôn mặt của anh vẫn thờ ơ như trước, không có nhiều cảm xúc, nhưng Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được sự phiền muộn đang lắng đọng trong lòng anh lúc này.

Du Ánh Tuyết không ngờ rằng anh sẽ ở đây ngay lúc này.

Cô chỉ yên lặng đứng đó, cho dù trời tối, lúc này cũng phản chiếu vào trong mắt của cô là hào quang phát ra trên người của anh, nó còn sáng hơn

cả ánh trăng kia.

Các y tá nhỏ xung quanh cũng không ít lần đổ dồn ánh mắt ngưỡng mộ về phía anh.

Du Ánh Tuyết chạy chậm qua.

Nghe thấy tiếng bước chân, Kiều Phong Khang quay đầu lại, dập đầu thuốc, một tay ôm lấy eo thon của cô, ôm cô vào lòng.

Cảm nhận được sự thất vọng trong ánh mắt của các y tá, Du Ánh Tuyết vui vẻ.

Thì ra được người ta ngưỡng mộ là cảm giác này.

“Em cười gì vậy?” Tâm trạng của Kiều Phong Khang cũng không tốt như cô.

“Chú chờ cháu à?” “Ừ” Anh nhàn nhạt trả lời.

“Chú chờ bao lâu rồi?” “Vừa mới đến” Kiều Phong Khang nhẹ nhàng băng qua trả lời lại hai chữ.

Du Ánh Tuyết liếc nhìn thùng rác kế bên, Thùng rác đã chất đầy tàn thuốc, đó đều là loại thuốc mà anh hay dùng.

Thuốc mà anh hút đều là loại đặc biệt, không có sẵn trên thị trường, chỉ cần nhìn thoáng qua là Du Ánh Tuyết đã có thể biết được.

“Chú... chú không phải vẫn luôn ở đây chờ cháu chứ?” “...” Kiều Phong Khang không có phủ nhận hay thừa nhận, chỉ nói: “Ở đây chờ, chú đi lái xe qua.” Nhìn bóng lưng đó, anh cũng mệt mỏi như cô vậy.

Du Ánh Tuyết không đành lòng, cô quyến luyến kéo tay anh: “Cháu đi cùng ” chú.

Kiều Phong Khang không nói gì, để mặc cô nắm tay.

Thành thật mà nói...

Mặc dù tâm trạng t ối tệ cả ngày, trong đầu của anh không ngừng vẽ lên khung cảnh cô và Kiều Minh Đức nói chuyện yêu đương trong phòng bệnh, điều này đã khiến trong lòng anh phiền muộn.

Nhưng mà...

Giờ phút này, được bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng nắm lấy, nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng anh đã bị tan đi rất nhiều.

Anh không có biện pháp gì với cô gái nhỏ này.

Đứng trước bộ dáng mềm mại nũng nịu của cô, tất cả sự kiêu ngạo của anh đều tự nguyện đầu hàng.

Khi đến gara dưới tầng hầm, Du Ánh Tuyết nhìn sườn mặt mệt mỏi của anh: “Sao chú không vào trong đợi? Chú đã bị đau dây thần kinh rồi, lại ngồi máy bay lâu như vậy, còn đợi ở đây lâu như vậy, lỡ như cảm thấy không thoải mái...”

“Nếu tôi lại cảm thấy khó chịu, em sẽ chăm sóc tôi như chăm sóc Minh Đức chứ?” Khi họ đến ga ra, Kiều Phong Khang nghiêng người dựa vào xe, cánh tay dài đưa qua, ôm cô vào lòng..

Du Ánh Tuyết trực tiếp bị anh khóa chặt giữa hai chân thon dài.

Nhìn anh hồi lâu, nghiên cứu ánh mắt của anh một chút, cô không khỏi nở nụ cười.

“Chú ba, chú ghen à?” Kiều Phong Khang đen mặt nhìn chằm chằm cô.

Du Ánh Tuyết tựa vào người anh, giả vờ hít hà rồi nói linh tinh: “Có ghen thì ghen, sao chú lại hút thuốc nhiều vậy khiến bản thân hôi rình đây?” Thật giỏi! Anh ở dưới lầu nhịn muốn chết, sợ khi bước đến phòng bệnh nhìn thấy cô thân thiết với Minh Đức thì anh sẽ bất chấp hậu quả mà lôi cô đi.

Cuối cùng, bây giờ còn bị cô chế nhạo...

Vẫn còn tâm trạng mà chế giêu anh.

“Bây giờ chê tôi hôi, một h ồi em sẽ càng đau khổ hơn đó” Ki ều Phong Khang cảnh cáo, vươn tay mở cửa ghế phụ phía sau r ồi nhét cô vào.

Ngay sau đó, anh đi vòng v ề phía ghế lái, nhấn ga r ồi phóng ra xa chừng chục mét.

Du Ánh Tuyết lo lắng thắt dây an toàn.

Ki ều Phong Khang chạy thẳng một đường ra khỏi bệnh viện, đến khi gặp đèn đỏ, dường như nhìn không được, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua hôn xuống.

Anh dường như muốn trút hết phi ền muộn và ghen tuông trong ngày hôm nay vào nụ hôn này; hoặc giống như cố gắng làm cho cô nhớ rõ rằng cô chỉ thuộc v ề anh, không phải Minh Đức. cho nên nụ hôn này vừa vội vàng vừa nặng nề

Hơi thở của Du Ánh Tuyết lập tức bị anh làm cho rối loạn, hai mắt mờ mông.

Vốn dĩ cô rất ghét mùi thuốc lá, nhưng bây giờ mùi vị trong miệng anh không hề khó chịu chút nào, thậm chí còn...

Còn tham luyến.

Tham lam, đèn xanh đã bật, cô vẫn không thể tách ra, đầu l ưỡi nho nhỏ không ki ềm chế được mà liếm môi anh.

Làm sao Ki ều Phong Khang có thể chịu được loại cảm dỗ này? Anh kêu lên một tiếng, mọi tế bào trong cơ thể đều phản ứng mạnh mẽ.

Lòng bàn tay to giữ chặt sau đầu cô, sau đó hôn sâu hơn, cũng không quan tâm đến đèn xanh phía trước đã chuyển đổi mấy lần.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe dồn dập, ầm ỉ, từng tiếng từng tiếng vang lên vào lúc nửa đêm nghe đặc biệt chói tai.

Tuy nhiên, những người trong xe vẫn không hề nghe thấy họ.

Trên thế giới to lớn này, như thế chỉ còn lại sự tồn tại của hai người họ thôi.

Du Ánh Tuyết dùng hai tay bám vào cổ người đàn ông. Cảm giác táo bạo mang theo dự vọng, đi theo tiếng gọi nguyên thủy nhất của cơ thể, điều này mang lại cho cô một cảm giác tự do và thoải mái không thể tả nổi.

Thoải mái như vậy, hạnh phúc như vậy.

“Này này này! Cậu kia!” Cửa xe bị đập mạnh.

Du Ánh Tuyết sửng sốt, chợt hoàn hồn.

Mặt mày đỏ bừng lùi lại.

Kiều Phong Khang sắc mặt không tốt hạ cửa kính xe xuống.

Người đàn ông trung niên bên ngoài muốn gây sự, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không giận mà uy của anh thì lập tức sợ hãi.

Khuôn mặt người đàn ông trung niên tươi cười nói: “Cậu này, những việc như thế này thì về nhà làm đi, nếu ở nhà không tiện thì ra ngoài thuê phòng cũng được. Hai người biểu diễn ở trên đường lớn như thế này không thích hợp đâu. Hơn nữa, cô gái nhỏ còn trẻ như vậy, da mặt mỏng, rất dễ xấu hổ” Du Ánh Tuyết che mặt, đừng nói là đáp lời, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cô cũng không dám.

Ai biết, Kiều Phong Khang trầm ngâm nhìn Du Ánh Tuyết một cái, vậy mà lại nghiêm túc trả lời: “Đề nghị của anh cũng tốt” Anh mặt không đỏ tím không đập, rất thản nhiên nói.

Ngay sau đó, anh nâng cửa kính, nhấn ga rồi phóng xe đi.

Đi được một lúc, sức nóng trên mặt Du Ánh Tuyết giảm một chút, cô hỏi: “Vừa rồi... ông ta đề nghị cái gì tốt?” Cô vừa dứt lời, xe của Kiều Phong Khang rẽ ngoặt, lái thẳng vào một khách sạn bảy sao cao cấp.

“Tối rồi, xuống đi” Du Ánh Tuyết trở mắt nhìn nó, ngay lập tức hiểu ra.

Cho nên...

Anh nói, đối phương đề nghị không rồi là chỉ... đề nghị thuê phòng? Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

Lần trước đến Mỹ, tuy rằng hai người cũng đi khách sạn, nhưng tính chất hoàn toàn khác với đêm nay! Kiều Phong Khang thả nhiên ném chìa khóa xe cho người gác cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92

Anh trực tiếp kéo Du Ánh Tuyết vào tiệp sảnh, suốt đường đi cô cứ cúi đầu đỏ mặt.

Kiều Phong Khang chỉ cảm thấy đáng yêu, anh ôm cô vào lòng, cố tình cắn lên vành tai cô: “Em làm bộ dạng giấu đầu hở đuôi này, có phải muốn nói cho cả thế giới biết chút nữa chúng ta sẽ làm cái gì hả?” Anh cúi đầu nói bên tai của cô.

“Vậy mà anh vẫn vào đây?” “Nơi này gần nhà hơn” Kiều Phong Khang ánh mắt như thiêu đốt nhìn chăm chăm cô, cũng không che giấu tia dục vọng đang nhảy múa trong mắt: “Tôi chờ không kịp về nhà...” Du Ánh Tuyết mặt đỏ tai hồng, toàn thân nóng rực.

Vừa rồi bị trêu chọc trong ô tô đã đủ xấu hổ rồi, bây giờ lại công khai tán tỉnh trong sảnh, liệu có quá...

Du Ánh Tuyết lặng lẽ nhìn xung quanh, đã có người đưa đôi mắt thăm dò về họ.

Cô ngượng ngùng đẩy anh ra: “Chú xấu quá...” Cô đã bị anh ta tiêu diệt hoàn toàn.

“Vừa rồi ở trong xe, ai mà hôn dữ dội như vậy... không muốn tách ra khỏi tôi? Ánh Tuyết, thừa nhận đi, em cũng muốn tôi.” Du Ánh Tuyết mỉm cười cả người.

Cô muốn nói đi đâu gì đó để phản bác, nhưng không nói nên lời.

“Thưa anh, thẻ phòng của anh” Lúc này, lễ tân đưa thẻ phòng.

Kiều Phong Khang thả cánh tay đang ôm eo Du Ánh Tuyết ra và lấy thẻ phòng.

Du Ánh Tuyết ngẩng lên trên đùi anh.

Cô ngẩng đầu lên và không kiềm chế được mà hừ một tiếng.

Trên trán và mũi đã xuất hiện một lớp mồ hôi mịn.

Đôi mắt mê ly say lòng người.

Cơ giận vì bị lừa dối lúc nãy, giờ phút này cũng tan thành mây khói.

Trái tim cũng chỉ có thể nghe theo cơ thể mà cùng anh vận động...

“Nhớ rõ em người phụ nữ của ai không?” Nhớ rõ...

Người có thể chiếm hữu bản thân như thế này, sẽ không có ai khác ngoại trừ anh...

Thật khó để quên...

Hơn nữa...

Người này, không biết đã được khắc sâu vào cơ thể cô khi nào...

Cũng đã khắc sâu vào trái tim cô...

“Là của ai? Nói ra” Kiều Phong Khang cố chấp muốn nghe câu trả lời từ miệng của cô.

Anh ôm thân hình nhỏ bé của cô xuống giường rồi để cô dựa vào tường...

Đôi môi anh đào áp lên tai anh, khẽ thở dốc: “Cháu... “ “Tôi là ai?” Kiều Phong Khang không buông tha.

Giọng nói mềm mại yếu ớt nói ngắt quãng, cố gắng hết sức để lấy lòng anh, “Là của chú ba... là người phụ nữ của chú ba...”

“Chú ba?” Nghiền ngấm xong hai chữ này, anh xấu xa rút ra hơn phân nửa, chậm rãi ma sát ở trong nội địa ẩm ướt: “Tôi không thích xưng hô

“chú ba” này, Ánh Tuyết ngoan, đổi cái khác cho tôi nghe... ” “Kì ầu... Phong Khang?” Cô không chắc, đây có phải cái anh muốn nghe hay không.

“Đổi cái khác” Kì ầu Phong Khang nheo mắt lại “Nếu lần này lại sai, tôi sẽ cho em nếm đủ...” Du Ánh Tuyết dường như biết anh muốn cô kêu anh như thế nào rồi.

Đỏ mặt, nhìn anh.

Cô ngượng ngừng liếm liếm môi, một lúc sau mới thẹn thùng mấp máy môi nặn ra hai chữ: “Phong Khang...” Hai chữ bình thường như vậy, khi nghe người khác kêu anh cũng không có phản ứng gì cả.

Nhưng, tiếng kêu phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu này, lại trong tình huống như vậy, dùng giọng điệu mềm mại hấp dẫn...

Một lúc sau...

Du Ánh Tuyết đã bị anh cuốn lấy vô số lần.

Thân thể hai người quấn quít dây dưa, cùng nhau buông thả trong phòng.

Mọi thứ đều tốt đẹp.

Sau một thời gian ngắn...

Kì ầu Phong Khang từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Du Ánh Tuyết đang quần áo ngủ ôm gối, cuộn mình trên sofa, ngơ ngác nhìn màn đêm náo nhiệt ngoài cửa sổ.

Anh lau tóc qua loa, thả khăn tắm xuống, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Sao không đi ngủ?” “. Không ngủ được” Kì ầu Phong Khang ôm cả cô và cái gối đặt lên đùi mình.

“Làm em còn có nhiều sức như vậy để suy nghĩ lung tung, là lỗi của tôi” Ánh mắt Du Ánh Tuyết rơi vào mặt anh, nhìn anh thật sâu, không nói gì,

chỉ ôm cô anh, đặt cằm cô lên vai anh.

Khế thở dài.

“Bây giờ trái tim Minh Đức không tốt, đừng vội nói cho anh ấy biết chuyện của chúng ta, được không?” Kì ầu Phong Khang không nói có, cũng không nói được hay không.

Chỉ nghịch những ngón tay trắng nõn của cô, nhàn nhạt hỏi: “Em định khi nào sẽ nói thẳng với nó?” “Cháu sẽ tìm cách nói chuyện khéo với anh ấy...”

Kì ầu Phong Khang nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Tôi biết em lo lắng cho Minh Đức, và anh cũng giống như em. Em phải chăm sóc Minh Đức, quan tâm đến cảm xúc của nó, tôi không để ý. Nhưng mà...”

Anh hơi dừng lại, ánh mắt tối sầm lại: “Đừng dao động, cũng đừng quên, em là người phụ nữ của Kì ầu Phong Khang tôi. Em hiểu chưa?” Đôi mắt anh tỏa ra khí thế không cho từ chối.

Du Ánh Tuyết phồng má, than thở: “Cháu làm sao dám?” Anh cũng không phải là người dè dặt chọc.

Hiện tại trên người đầu có dấu vết của anh, nếu cô dám có tâm tư khác, anh sẽ không nhẹ nhàng buông tha cho cô đúng không? “Cũng chỉ là không dám?” Hai mắt Kì ầu Phong Khang u ám, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Du Ánh Tuyết biết anh đang nghiêm túc.

Cô ôm gối trượt khỏi đùi anh, cố ý trêu chọc nói: “Đúng vậy, cháu chỉ là không dám. Ai bảo chú hung dữ như vậy” Hừ! Anh đã lừa cô mua bao cao su ở sảnh khách sạn, hại cô mất mặt như vậy! Bây giờ, không thể để anh vừa lòng được! Kì ầu Phong Khang nghiêm mặt lạnh lùng đứng lên, muốn bắt cô lại.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, vội vàng đi ra sảnh nhỏ ngoài phòng.

Dáng người của cô nhỏ nhắn, anh thì tay dài chân dài, cô làm sao có thể chạy trốn được? Cảm thấy sắp bị bắt lại, Du Ánh Tuyết nói “a” một tiếng ném cái gối trên tay về phía anh..

Anh dùng một tay bắt lấy cái gối, tay kia đã ngăn cô lại.

Ngay sau đó, cô đã bị kẹt giữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93

Thậm chí còn không nhận ra giọng nói đã thay đổi của ai đó, chứ đừng nói đến khuôn mặt đen thui của anh.

“Này, đây lại là cái gì?” Du Ánh Tuyết bắt một món đồ khác. Nó vẫn còn màu hồng, hình quả bóng nhỏ, bên dưới quả bóng là một sợi dây dài.

Cô không chút do dự mà mở nó ra.

“Tại sao tất cả đều màu hồng?” Cô hỏi.

“... Có lẽ, biết các cô gái thường thích màu này.” “Cũng đúng. Nhưng, cái này để làm gì?” Du Ánh Tuyết lật trái lật phải nhìn cho kỹ món đồ này, không ngờ cô vô tình đụng phải nút điểu khiển nhỏ trên đường kết nối, quả cầu nhỏ đã nhảy lên trong tay cô.

Cô lại bị mê hoặc: “Đồ chơi? Yo-Yo?” “Đoán trúng một nửa” Kìêu Phong Khang đưa tay ra, đặt món đồ kia vào lòng bàn tay. Chà, anh không thể không cảm thán, một người 30 tuổi như anh và cô gái nhỏ 18 tuổi này, thực sự có một khoảng cách thế hệ không hề nhỏ.

Cô tò mò đứng dậy nhìn anh: “Đây là đồ chơi gì? Chơi như thế nào? Chú biết chơi không?” “Biết, tôi biết” Ánh mắt Kìêu Phong Khang cháy lên ngọn lửa muốn thiêu đốt người khác, dùng một tay ôm cô một, dùng lời nói dỗ dành cô: “Đồ chơi nhỏ này chơi rất vui, nếu em muốn học, tôi có thể dạy em...” Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn anh.

Là do cảm giác của mình sai sao? Tại sao, cô cảm thấy rằng... biểu hiện của anh rất lạ? Rất nguy hiểm? Nhưng mà...

Không kiềm được sự tò mò trong lòng.

“Vậy thì chú dạy cháu đi.” “Dạy cho em cũng được, trả lời tôi trước...” Anh dừng lại, vẻ mặt trở nên thực sự nghiêm túc: “Em theo tôi vì sợ tôi,

hay là bởi vì... “ “Em có thích tôi một chút?” Ngập ngừng hồi lâu, anh mới hỏi ra câu cuối cùng.

Rốt cuộc thì anh chính là người có lòng tham không đáy.

Đã từng cảm thấy rằng chỉ cần cô gái nhỏ này còn ở đây, tạm thời bỏ qua cũng không sao.

Nhưng...

Sau khi có được cơ thể của cô, anh thấy rằng anh muốn nhiều hơn nữa.

Chờ khi cô thực sự thích anh một chút... anh sẽ muốn yêu cô yêu anh một chút, và sau đó là yêu rất nhiều...

Lòng người luôn luôn như vậy, không bao giờ có thể thỏa mãn được.

Du Ánh Tuyết nhìn anh, nhưng một lúc lâu sau không trả lời, dường như đang suy nghĩ về câu trả lời của mình.

Sau một thời gian ngắn.....

Cô chỉ nói: “Lần đầu tiên, cháu thực sự sợ hãi. Cháu đã từng nghĩ đến việc cho Minh Đức lần đầu tiên...” Ánh mắt Kiều Phong Khang như muốn giết người: “Em dám!” Những lời như vậy mới nghe đầu sẽ cảm thấy rất khó chịu.

“Chú...” Du Ánh Tuyết kháng nghị trừng mắt nhìn anh: “Vậy cháu không nói nữa?” Giọng Kiều Phong Khang buồn rầu: “Em nói” “Trước kia cháu luôn sẽ đem lần đầu tiên...” “Câu này có thể bỏ qua” Anh vẫn lạnh lùng.

Du Ánh Tuyết thua anh.

Đành phải lược bỏ qua.

“Cháu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ ở bên chú... nên tất nhiên cháu sẽ sợ. Hơn nữa...” Du Ánh Tuyết nhớ lại đêm đó Cô túm lấy áo anh:

“Chú lại dã man như vậy... rất đau... lần sau, ừ... dù sao cháu cũng không sợ nữa...” “Vậy, em có thích không?” Kiêu Phong Khang nâng mặt cô lên, không cho cô trốn.

Hắn là...

Không chỉ là thích nó, phải không? Du Ánh Tuyết không được tự nhiên nói: “Dù sao chú cứ thô lỗ như trước thì cháu sẽ... cháu sẽ không thích nữa...” “Kiêu Phong Khang nhếch môi, tâm trạng tốt.

Bế cô lên rồi cõng cô trên vai.

Ôm trở về phòng, ném ở trên giường.

Lòng bàn tay to nắm lấy tay của cô đặt lên trên đỉnh đầu, ánh mắt ngưng tụ sâu thẳm nhìn cô: “Đã thích thì không cho phép em bỏ cuộc giữa chừng!” Nói xong anh cúi người si mê hôn lên môi cô.

Du Ánh Tuyết lại thở hổn hển: “Nói dối, không phải chú nói... chú muốn dạy cháu chơi đồ chơi sao?” “Em thật sự muốn chơi sao?” Kiêu Phong Khang hai mắt sáng lên.

“Không được?” Anh khiêu gợi thì thầm: “Tôi sợ em không có thể lực như vậy” Du Ánh Tuyết khó hiểu.

Đương nhiên.....

Sau này khi hiểu rõ công dụng cụ thể của những thứ đó, cô không dám đụng vào nữa.

Chưa nói đến việc chạm vào, thậm chí còn không dám nhìn lại.

Kiêu Phong Khang mỉm cười cứng chùi.

Da mặt của cô gái nhỏ này quá mỏng.

Để chấp nhận những món đồ chơi nhỏ này, còn cần phải trải qua nhiều năm tẩy não.

Ngày hôm sau.

Du Ánh Tuyết vì lo lắng cho Minh Đức nên thức dậy sớm.

Bên cạnh, anh vẫn ngủ say. Lòng bàn tay lớn vẫn còn chiếm lấy vòng eo của cô.

Tiếng thở đều đều của anh truyền vào tai Du Ánh Tuyết, mang đến cho cô cảm giác an tâm khó tả.

Cho đến bây giờ, cô vẫn nhớ cảm giác sợ hãi và hoảng loạn như thế nào khi vụ tai nạn máy bay xảy ra ngày hôm đó.

Giờ nghỉ lại thôi vẫn thấy bàng hoàng.

Du Ánh Tuyết nghĩ, lại sợ hãi, cuộn người lại nép vào vòng tay anh.

Cánh tay vòng qua eo rồi siết chặt lấy anh, như vậy thì cô mới có thể thực sự cảm nhận được sự tồn tại của anh, trái tim hoảng loạn kia lại yên ổn trở lại.

Kiêu Phong Khang không thức dậy, nhưng theo bản năng, ôm chặt cô hơn.

Áp vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh, trái tim Du Ánh Tuyết như được lấp đầy.

Tình yêu, thực sự là một điếu kì diệu. Trước đây cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó, cô lại nằm trong vòng tay anh thân mật như vậy, và...

Cô chẳng những cam tâm tình nguyện, mà còn...

Tham luyến như vậy...

Sau đó...

Du Ánh Tuyết nằm trong vòng tay anh một lúc lâu rồi mới cẩn thận đứng dậy khỏi giường.

Đã sắp muộn rồi, bệnh viện sắp mở giờ thăm bệnh, cô phải đi nhanh qua đó.

Nếu không, khi Minh Đức tỉnh dậy cần cái gì thì cũng không tìm được ai giúp đỡ.

Du Ánh Tuyết đang tắm rửa trong phòng tắm, eo đột nhiên bị siết chặt.

Sau lưng, một hơi thở quen thuộc trườn đến.

Ngực người đàn ông áp vào lưng cô.

Trong gương, nhìn anh lười biếng mà quyến rũ. Chỉ một cái liếc mắt, tim cô đã run lên.

“Cháu... đánh thức chú à?” Cô dừng lại động tác.

Kiêu Phong Khang xuyên qua gương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn của cô, thì dùng cái cằm của mình cọ cọ lên má của cô.

“... Ngứa” Du Ánh Tuyết cười, cố gắng tránh né.

Kiêu Phong Khang tinh tế hôn lên vành tai của cô. Cô rên rỉ, tay chống đỡ mặt bàn ngọc, cố gắng đứng vững: “Không được... Cháu phải đến bệnh viện, nếu không không kịp rồi...” “Làm gì vội vàng qua đó như vậy, không muốn nghịch mấy món đồ chơi ngày hôm qua nữa sao?” Kiêu Phong Khang cố ý trêu chọc cô.

Quả nhiên, cô đỏ mặt ngay lập tức.

Vừa then vừa giận xoay người lại, dựa vào mặt bàn ngọc nhìn chằm chằm vào anh.

“Tại sao cháu cái gì cũng không hiểu, nhưng chú lại thành thực về phương diện này như vậy?” “Em nghĩ thế nào?” Kiêu Phong Khang chống

đỡ hai tay lên bàn ngọc, đến gần cô một chút.

“Trước kia... anh đùa chơi như vậy à?” Du Ánh Tuyết cắn môi.

Nghĩ đến việc anh chơi những thứ táo bạo và khiêu d** này với những người phụ nữ khác, trong lòng nhịn không được mà ê ẩm.

Ừm...

Rất có thể, anh cũng... làm hài lòng những người phụ nữ khác giống như cách anh làm hài lòng cô ấy đêm qua...

À! Làm sao bây giờ? Cô muốn phát điên.

Dù chỉ là tưởng tượng thôi nhưng cô cũng cảm thấy... khó chịu lắm! Cực kỳ cực kỳ khó chịu! “Em đang miên man suy nghĩ gì vậy?” Kì ầu Phong Khang nhìn khuôn mặt ngày càng khó coi của cô, không nhịn được hỏi.

“Quên đi, cháu cũng không hỏi cái gì, chú cũng không cần trả lời cháu, cháu không muốn nghe cái gì hết” Du Ánh Tuyết bịt tai vì sợ anh trả lời.

Cô biết mình hay ghen nên thực sự rất keo kiệt.

Nhưng, cô nên làm gì bây giờ? Cô là một người cực kỳ keo kiệt! Cô phồng má, đẩy anh ra, ưỡn cùi đầu đi ra ngoài.

Kì ầu Phong Khang ôm cô lại, để cô nép vào ngực anh, anh ôm cô từ phía sau, thân hình cao của anh hơi nghiêng, đè cằm của mình lên vai cô.

Cười khở nói: “Tôi thừa nhận tôi có kinh nghiệm về mọi mặt hơn em. Tuy nhiên, nếu biết trước sau này sẽ gặp được em, lúc còn trẻ tôi sẽ không lông bông như vậy” Tất nhiên cô biết rằng anh không thể chưa từng chạm qua phụ nữ. Theo lời của Phùng Linh Nhi mà nói, một người đàn ông 30 tuổi không có phụ nữ, hoặc anh ta bị bệnh hoặc anh ta là người đờng tính, không phải là người bình thường.

“Thật ra, cháu cũng không cố ý lật lại chuyện cũ với chú...” Cô nhẹ giọng giải thích.

Cô cũng không thực sự muốn cố tình gây sự với anh.

Kiêu Phong Khang tự giấu cười: “Nói thật, từ khi em xuất hiện, đã nhiều năm rồi tôi không có đụng vào phụ nữ, suýt chút bản thân tôi cũng đã quên.

Hơn nữa, trước đây đối với người khác và đối với em bây giờ rất khác” Khi tôi còn trẻ, hoàn toàn xuất phát từ ham muốn và xúc động, đó chỉ là một bản năng thể xác.

Không có tình yêu, nên đó chỉ đơn giản là tình dục trống rỗng.

Anh không phải là người ham mê sắc dục nên khi hiểu hết những điếu đó, anh cũng không còn hứng thú với phụ nữ nhiều như vậy nữa.

Bọn người Hồ Minh Tuấn đã từng nghiêm túc nghi ngờ về xu hướng tình dục của anh.

Nhưng...

Từ khi anh gặp gỡ cô gái nhỏ này anh ngay lập tức phủ định quan niệm “anh không phải là người ham mê sắc dục” như trước đây anh nghĩ.

Hơn nữa...

Không chỉ lật đổ nó, mà còn đảo ngược nó.

Khi cô càng ngày càng lớn, ham muốn của anh dành cho cô ngày càng mạnh mẽ.

Thậm chí, giống như một cậu bé mới bắt đầu biết yêu, ảo tưởng, thậm chí mà mộng xuân.

Tất cả các đối tượng trong giấc mơ chắc chắn chỉ có mình cô.

Kiêu Phong Khang nói tiếp: “Về phần đồ chơi mà em nhắc tới, tôi thật sự đã đặc biệt nghiên cứu về nó.” Du Ánh Tuyết quay mặt lại, thờ phỉ phò nhìn anh.

Tuy rằng cô vừa nói rằng không nên lôi chuyện cũ ra để gây sự với anh, nhưng có phải lúc trước anh cũng say đắm với những người phụ nữ khác? Kiêu Phong Khang cười, nói nhỏ vào tai cô: “Những thứ này đều có sách hướng dẫn, hôm nào tôi sẽ cùng em xem, thế nào? Tôi không có hứng chơi với người khác, nhưng... tôi rất muốn chơi với em..” Anh cố ý hạ giọng, từng chữ đều rất đen tối.

Hơi thở tản ra bên tai giống như lông vũ, mơn trớn lấy tai của Du Ánh Tuyết, trực tiếp... tiến thẳng vào trong lòng cô...

Cô xấu hổ cắn vào tai anh: “Cháu không thèm xem! Đồ biến thái!” Kiêu Phong Khang xoay người cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hôn rồi lại hôn...

Chuông cửa vang lên.

Kiêu Phong Khang lưu luyến rời môi cô, ánh mắt sâu thẳm.

Du Ánh Tuyết thở hổn hển, lấy tay ôm cổ anh, hỏi: “Là ai?” “Là trợ lý Sơn, tôi đã nhờ cậu ta mang quần áo qua” “Vậy để cháu đi mở cửa” Tay Du Ánh Tuyết tuột khỏi cổ anh.

Hai người nhìn nhau thật sâu.

Kiêu Phong Khang nắm lấy tay cô, kéo cô lại, mê đắm hôn lên môi cô một cái thật sâu.

Chuông cửa lại vang lên, Du Ánh Tuyết đỏ mặt, lon ton chạy ra khỏi phòng tắm.

Trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Giống như bôi mật ong.

Sờ vào mặt, tay cảm thấy vô cùng nóng. Cô không muốn bị trợ lý Sơn nhìn thấu.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, rất cố gắng để bình tĩnh cảm xúc, sau đó đi ra ngoài và mở cửa.

Quả nhiên...

Nghiêm Danh Sơn đang đứng ngoài cửa.

“Cô Ánh Tuyết, đây là bộ quần áo mà chủ tịch Khang yêu cầu. Bên trong có một bộ của cô, còn lại là của anh ấy” “Cảm ơn anh” Du Ánh Tuyết đã nhận lấy nó. Bởi vì Nghiêm Danh Sơn đã sớm biết mối quan hệ giữa cô và Kiều Phong Khang, nên trước mặt anh ta Du Ánh Tuyết đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Chủ tịch Khang đã dậy rồi phải không?” “À, anh ấy đang rửa mặt ở trong đó. Anh đi vào đây chờ một lát đi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94

Du Ánh Tuyết mở cửa ra.

Dù sao thì đó cũng là căn phòng, Nghiêm Danh Sơn không nghĩ nhiều, đi vào.

Vốn định ngồi trong đại sảnh một lát, nhưng vừa bước vào, ánh mắt của anh ta đã bị mấy thứ màu hồng nhỏ trên mặt đất hấp dẫn tâm mắt.

Vừa nhìn. Hiều ngay lập tức.

Khóe môi giật giật, vội ho khan một tiếng, xấu hổ dời tâm mắt đi nơi khác.

Cái này...

Đúng là trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Chơi đùa cũng rất mãnh liệt.

Chỉ là...

Cô Ánh Tuyết còn nhỏ như vậy, ông chủ dùng nhiều chiêu như vậy để chơi với cô ấy, thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả Du Ánh Tuyết liếc nhìn Nghiêm Danh Sơn, mặt đỏ lên như gan lợn, cúi xuống nhặt những thứ đặt không đúng chỗ đó.

Chân tay luống cuống giải thích: “Cái đó... không phải như anh nghĩ” “Không sao, cô Ánh Tuyết, tôi cũng là người từng trải, tôi hiểu” “Anh hiểu cái gì mà hiểu! Tôi và anh ấy... đầu... chưa có dùng, có được không?” “Cô không cần giải thích... người trẻ tuổi thôi, rất bình thường” “.. “Du Ánh Tuyết sắp khóc.

Cô cũng không giải thích nữa, xấu hổ quay đầu trốn trong phòng.

Thật mất mặt quá đi! “Chuyện gì đã xảy ra?” Ki ầu Phong Khang nghe thấy tiếng động và đi ra khỏi phòng tắm. Thấy bộ dạng xấu hổ quần bách của cô thì nhú mày: “Cậu ta bắt nạt em?” Trọ lý Sơn chắc sẽ không có gan như vậy.

“Anh ta vừa mới khi dễ cháu” Du Ánh Tuyết nói với Ki ầu Phong Khang những gì đã xảy ra vừa rồi.

Bộ dáng ủy khuất mà tố cáo Nghiêm Danh Sơn.

Ki ầu Phong Khang bật cười.

“Chú cười cái gì? Chúng ta... chúng ta không có... ^ Ki ầu Phong Khang hôn cô, mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Sau này sẽ có.

Cậu ta nói cũng không sai.” Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

Quả nhiên, ông chủ như thế nào sẽ có cấp dưới như vậy.

Trải qua một buổi sáng rồi rằm, lúc Du Ánh Tuyết ăn sáng, cô không dám nhìn Nghiêm Danh Sơn.

Sau khi gói bữa sáng cho Minh Đức, cô vội vã đến bệnh viện.

Khi cô đến bệnh viện, vẫn chưa có ai đến, Ki ầu Minh Đức đã tỉnh.

Hộ sĩ đã tháo ống dẫn trên người anh ta xuống, đi ầu này đã khiến anh ta cảm thấy bớt khó chịu hơn.

Chỉ là...

Vẻ mặt anh ta vẫn tái nhợt như trước, không hề có huyết sắc.

Khi Du Ánh Tuyết đến, đôi mắt trống rỗng của anh ta đang nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Đôi mắt anh ta xám xịt, không biết đang nghĩ gì.

Trong mắt Du Ánh Tuyết, cảnh tượng này thật sự rất buồn.

Không biết đó có phải là ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy...

Giờ phút này, Minh Đức dường như không còn là người thiếu niên hay cười, trong sáng và rạng rỡ trước đây.

Anh ta... thật ra anh ta đã biết mối quan hệ giữa cô và chú ba...

Cho nên...

Bây giờ anh ta đang nghĩ về chuyện đó? Chắc hẳn anh ta đang rất hận và căm ghét bản thân mình và chú ba? “Sáng sớm đã thức dậy rồi?” Du Ánh Tuyết thở ra một hơi, trút bỏ tâm tư nặng nề, giả vờ thoải mái đi vào.

Chỉ có cô mới có thể biết được sự nặng nề và tội lỗi trong lòng mình.

Thực ra...

Sự ngọt ngào hạnh phúc của cô và chú ba được xây dựng trên sự đau khổ của anh ta.

Nhưng mà...

Hết lần này đến lần khác cô không thể tự kiềm chế bản thân mình được.

Trên tay cô vẫn đang cầm hộp cháo nóng hổi: “Bác sĩ nói bây giờ anh có thể ăn một chút thức ăn dạng lỏng, nên hôm nay em mang cháo cho anh.

Anh nếm thử xem, nếu ngon, mỗi ngày em đều sẽ mua cho anh” Cô nói liên miên, cố gắng tạo không khí sinh động cho phòng bệnh.

Khiêu Minh Đức nghe thấy tiếng động, liền tỉnh táo lại.

Đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười tỏa nắng của cô.

Anh ta cũng cười, nhìn cô, yếu ớt nói: “Hôm nay tinh thần của em rất tốt.

Có chuyện gì vui sao?” Du Ánh Tuyết bưng cháo, ngẩng xuống mép giường, cười híp mắt nhìn anh: “Cuối cùng anh cũng tỉnh lại, chuyện này có tính là chuyện vui không?” Kiều Minh Đức cười mà không nói.

Anh ta biết...

Cô ấy vui vẻ một phần là vì mình.

Phần còn lại là vì tình yêu...

Cô luôn không thể che giấu cảm xúc thật của mình. Trong đôi mắt sáng lấp lánh bộc lộ mọi thứ không chút che giấu...

Kiều Minh Đức cũng không biết nên mừng cho cô hay nên tiếc cho bản thân.

Anh vẫn không hiểu, bọn họ từng cãi nhau ầm ĩ, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mọi thứ thay đổi.

“Em đút cháo cho anh ăn” Du Ánh Tuyết không biết lúc này trong lòng anh ta đã trầm xoay ngàn chuyển như thế nào, múc một thìa cháo, cẩn thận thổi nguội rồi đưa lên môi anh.

Trên thực tế, không có cảm giác thèm ăn.

Nhưng mà...

Cô đã chạy xa như vậy để mua cháo cho anh ăn thì làm sao mà Kiều Minh Đức lại có thể nhẫn tâm từ chối được? Cô cẩn thận đút cho anh ta, anh ta liền hé môi ăn. Thỉnh thoảng cháo chảy ra chạm vào khóe môi và gò má, Du Ánh Tuyết vội vàng rút tờ giấy ra lau nhẹ cho anh ta.

Kiều Minh Đức lưu luyến nhìn bộ dáng cô đang bận bịu vì mình, trong lòng có đủ loại cảm xúc.

Tầm mắt...

Đột nhiên dừng lại trên cổ tay phải của cô.

Chiếc vòng tay kim cương chói lóa đâm thẳng vào mắt anh.

Trái tim anh cũng trở nên đau nhói.

“Ánh Tuyết” Tiêu Minh Đức đột nhiên nói, giọng nói khàn khàn.

“Hả?” Du Ánh Tuyết thu tay: “Bác sĩ nói, anh vừa mới tỉnh dậy, không nên ăn nhiều, cho nên ăn bao nhiêu đây là được rồi” Tiêu Minh Đức hoàn toàn không quan tâm đến chủ đề này, chỉ là trái tim đập loạn nhịp nói: “Ai đã tặng em chiếc vòng tay đó.” Trong lòng Du Ánh Tuyết run lên, động tác thu dọn trên tay trở nên cứng ngắc.

Thực ra...

Chỉ là, cố ý hỏi.

Tất cả bọn họ đều hiểu.

Du Ánh Tuyết khẽ thở dài, cô muốn nói ra sự thật. Nếu bây giờ anh ta đã hỏi về vấn đề này mà bây giờ lại nói dối anh nữa thì không nên.

“Minh Đức, là như thế này...” Du Ánh Tuyết cân nhắc, không biết nên mở miệng như thế nào cho uyển chuyển nhất.

Nhưng, ngay lúc này...

Cửa phòng bệnh đột ngột có người gõ cửa.

Lời nói của Du Ánh Tuyết bị cắt ngang, cô liếc nhìn Minh Đức một cái: “Anh chờ một chút, em sẽ mở cửa. Có lẽ dì Vân và những người khác đã đến Am đây: Chủ đề vừa rồi cũng không thể tiếp tục, cô đứng dậy và vội vàng ra mở cửa.

Nhưng...

Khi vừa mở cửa.

Những người đứng ngoài cửa khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Không phải là dì Vân.

Lại càng không phải là người nhà họ Kiêu.

‘Tô Hoàng Quyên cầm hoa và giỏ trái cây đứng ở cửa, khi nhìn thấy Du Ánh Tuyết vẫn đang đứng ở cửa, liền mỉm cười: “Không cho chị vào sao?” Du Ánh Tuyết hốt nhiên lại, bèn tránh sang một bên để cho cô ta vào.

“Cô nhỏ, sao cô lại tới đây?” Kiêu Minh Đức không cử động được nên chỉ có thể nằm trên giường chào hỏi.

“Nghe nói cậu tỉnh, tôi đương nhiên sẽ tới thăm một chút.” Tô Hoàng Quyên đem hoa đặt qua một bên: “Lúc cậu mê man bất tỉnh tôi cũng đã đến thăm” , Du Ánh Tuyết tự nhiên nhận lấy hoa cảm ơn cẩn thận cắm vào bình.

Ánh mắt Tô Hoàng Quyên thâm ý nhìn Du Ánh Tuyết đang bận rộn xoay qua xoay lại, sau đó nhìn xuống bát cháo vừa dọn, cô ta cười nói: “Không ngờ Du Ánh Tuyết tuổi còn nhỏ như vậy mà lại chăm sóc người khác giỏi như vậy” Du Ánh Tuyết đang cắm hoa, nghe cô ta nhắc đến mình nhưng không trả lời, cúi đầu nghịch hoa.

Tô Hoàng Quyên mỉm cười: “Đúng vậy, Minh Đức là bạn trai của em mà.

Nếu lúc này em không chăm sóc thì không ổn. Mà này, chị nghe nói hai người sắp tổ chức hôn lễ, chuyện này có thật không?” Nhắc đến đây, một nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy xuất hiện trên mặt Kiêu Minh Đức: “Chuyện này dì nhỏ cũng nghe nói?” “Tất nhiên rồi. Bà nội đã chuẩn bị thiệp mời rồi, nếu không muốn nghe nói cũng khó. Nghe nói lần này bọn họ sẽ tổ chức đám cưới thế kỷ cho hai người, lúc đó tất cả các phương tiện truyền thông sẽ đến, khung đó chắc hẳn sẽ rất náo nhiệt” Lời nói của Tô Hoàng Quyên khiến Du Ánh Tuyết nhượng mày.

Cô cắn môi, ngơ ngác nhìn bông hoa, trầ n ngâm.

Chắc bà nội đã thông báo với giới truy ền thông r ồi phải không? “Minh Đức, sau khi kết hôn với Ánh Tuyết, cậu nhất định phải trân trọng em ấy. Trong thời gian cậu hôn mê bất tỉnh, tôi đã từng nghĩ rằng Du Ánh Tuyết sẽ bỏ rơi cậu!” Tô Hoàng Quyên nói tiếp.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn v ề phía cô ta.

Tô Hoàng Quyên dường như chưa nhận thấy có gì không ổn trong lời nói của mình, vẫn cười nói: “Ngày hôm đó ở sân bay, tôi thấy Ánh Tuyết lên máy bay cùng chú ba của cậu. Tôi còn nghĩ rằng Ánh Tuyết đi cùng với chú ba cậu đang nói chuyện yêu đương nhưng ngấm lại cũng không đúng. Ánh Tuyết không phải là cháu dâu của anh ấy sao?” Sắc mặt Du Ánh Tuyết tái mét.

Trên giường, tay Kì ầu Minh Đức kéo chặt tấm ga trải giường dưới thân, mặt d ần d ần mất đi huyết sắc.

“Minh Đức...” Du Ánh Tuyết lo lắng tiến lên kiểm tra tình hình của anh.

“Minh Đức, đừng kích động. Mặc dù Du Ánh Tuyết đã đến Mỹ với chú ba của cậu, hai người họ đã thân thiết trong thời gian này, nhưng bây giờ em ấy không phải đã đồng ý lấy cậu sao? Hơn nữa sau này tôi mới biết hai người họ đến Mỹ không phải để trốn nhà họ Kì ầu, mà là để tìm cho cậu một bác sĩ giỏi hơn...” Tô Hoàng Quyên tiếp tục nói.

Kì ầu Minh Đức đột nhiên co giật rất nặng, sắp ngất đi.

Máy đo điện tâm đ ồ bên người đột nhiên đập dữ dội, tiếng đập “tích tích” khiến người ta hoảng sợ.

“Cô nói đủ chưa?” Du Ánh Tuyết không chịu nổi, mắ ng Tô Hoàng Quyên, tay cô liên tục bấm chuông: “Bác sĩ! Gọi bác sĩ lại đây, gọi bác sĩ!” Rất nhanh sau đó...

Bác sĩ vội vàng đi vào và dẫn y tá cùng một nhóm sinh viên thực tập vào phòng.

“Bác sĩ, bệnh nhân bị rối loạn nhịp tim! Có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào!” Bác sĩ thực tập quét mắt nhìn điện tâm đồ rồi khẩn trương báo cáo.

“Mau, mau đưa đến phòng cấp cứu!” Bác sĩ ra lệnh một cái, trong phòng bệnh bắt đầu ồn ào lên.

Bên tai Du Ánh Tuyết cứ văng vẳng câu nói “có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào” cô cảm thấy toàn thân mềm nhũn và không thể nhấc nổi một chút sức lực nào.

Người nhà bị bác sĩ thực tập đẩy ra ngoài.

Du Ánh Tuyết bất tri bất giác muốn đi theo, gương mặt đã trắng bệch.

Tô Hoàng Quyên ngăn cô lại: “Du Ánh Tuyết!” Du Ánh Tuyết dừng lại, như thể chỉ lúc này cô mới nhớ rằng có một người như vậy tồn tại trong phòng bệnh.

Cô quay người lại, lạnh lùng nhìn Tô Hoàng Quyên hỏi: “Cô muốn làm gì? Minh Đức không có ân oán gì với cô, tại sao lại muốn kích thích anh ấy vào lúc này?” Trên mặt Tô Hoàng Quyên không hề có chút áy náy nào, giễu cợt nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết: “Em có tư cách chất vấn chị sao? Du Ánh Tuyết, em nên tự hỏi chính mình, Minh Đức đối với em không đủ tốt sao? Tại sao em lại muốn làm tổn thương cậu ta? Em là người nhiều mặt, lại độc ác, như vậy em mới thừa dịp cậu ta hôn mê bất tỉnh mà thông đồng với Kiều Phong Khang.

“ “..” .Du Ánh Tuyết sửng sốt.

Sau khi Tô Hoàng Quyên nhắc cô, sau đó cô mới bất tri bất giác nhận ra...

Thì ra...

Người luôn luôn làm tổn thương anh ta, kích thích anh ta, không phải người khác, thật ra... là chính bản thân cô...

Trước sau luôn là cô...

“Hôm nay chị đã nói rất khéo léo, tính mạng của cậu ta có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chị thực sự muốn biết, nếu chị nói với cậu ta, em không chỉ đi Mỹ với chú ba của mình, mà...

còn hôn nhau ở sân bay. Hơn nữa...” ‘Tô Hoàng Quyên nhìn cô từ trên xuống dưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95

Trong đáy mắt anh ta, sự ghen tuông đen tối dần dần bộc phát: “Em và Phong Khang đã lên giường với nhau rồi đúng không?” Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lại.

“Đúng vậy, chị nói đúng.” Cô kiên quyết nhìn chăm chăm vào ánh mắt Tô Hoàng Quyên: “Tôi đã ngủ với anh ấy, cho anh ấy lần đầu tiên của tôi. Tôi rất thích anh ấy, vì vậy tôi không hối hận về những điều mình đã làm...” Lần đầu tiên Du Ánh Tuyết nói ra suy nghĩ của mình một cách kiên quyết và chắc chắn như vậy.

Mặc dù cô vẫn áy náy, nhưng mà...

Du Ánh Tuyết có thể đối mặt với tình cảm của mình một cách quan trọng chính đại làm cho cô có cảm giác nhẹ nhõm và dễ chịu hơn trong lòng.

Cô không để ý, sắc mặt Tô Hoàng Quyên lúc này đã thay đổi.

Vẫn có ánh mắt ghen tị nhưng lúc này lại lộ ra thêm chút cười cợt hả hê trên sự đau khổ của người khác.

“Em không hối hận những gì mình đã làm vậy thì em đặt Minh Đức và tất cả những người nhà họ Kiêu ở đâu? Họ đều đối tốt với em. Nếu Minh Đức biết chuyện này, không biết hậu quả sẽ như thế nào?” Tất nhiên là cô ấy biết.

Vừa rồi...

Minh Đức bị đẩy vào phòng cứu chính là hậu quả mà cô phải đối mặt! Hít sâu một hơi: “Tôi đương nhiên sẽ giải thích những lời này với Minh Đức, nhưng mà chuyện này không liên quan gì đến chị. Nếu như chị để Minh Đức xảy ra chuyện gì, chị sẽ không có cơ hội kết hôn với chú ba! Nếu tôi là chị, tôi sẽ lo chính bản thân mình và tránh xa mọi thứ rắc rối” Tô Hoàng Quyên cho rằng khung cảnh này hơi lố bịch, thậm chí là buồn cười.

Cô ta 28 tuổi đầu mà lại đang được một cô nhóc 18 tuổi dạy đời.

Cô ta nhếch môi: “Du Ánh Tuyết, chị nghĩ, em nên lo lắng cho bản thân mình trước đất” Lời nói của cô ta vừa thốt ra, một tiếng hừ lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng cô ta.

Du Ánh Tuyết lạnh sống lưng, bàn tay buông thõng bên cạnh nắm chặt lại.

Run lên dữ dội hơn.

Người phía sau cô còn chưa nói gì, trong lòng bàn tay đã toát ra một tầng m ờ hôi lạnh mỏng.

“Hãy ngoan ngoãn lo cho thân mình và tránh xa mọi chuyện. Mẹ, cô gái nhỏ tên Ánh Tuyết này, thông minh và lanh lợi hơn nhiều so với vẻ ngoài mà chúng ta bình thường thấy” Giọng Kiều Vân Nhung kéo theo cái hừ lạnh lùng, đầy chế nhạo và khiêu khích: “ đã từng nghĩ cô ấy thông minh lanh lợi, nhà họ Kiều thật có phúc, vậy mà bây giờ lại... thành dẫn sói vào nhà!” Du Ánh Tuyết run rẩy.

Lời nói lạnh lùng và đầy những chiếc gai nhọn. Tô Hoàng Quyên mỉm cười: “Dì, chị cả. Vừa rồi em với Du Ánh Tuyết đùa giỡn, đừng để trong lòng. Cô ấy còn nhỏ mà không biết gì...” “Hoàng Quyên, chị biết em có trái tim nhân hậu, vì vậy chị không cần phải nói những lời tử tế này với cô ấy” Kiều Vân Nhung ngắt lời Tô Mông Mông và nhìn Du Ánh Tuyết một cách giận dữ: “Trước đây chị cũng đã nhìn ra là cô ta chỉ đóng kịch hi ền lành mà thôi!” “Được rồi, im đi!” Bà lão nói rồi đi đến ghế sofa ng ồi xuống.

Rõ ràng là đang ng ồi ở đó nhưng lại có vẻ áp chế những người đang đứng ở đây.

Thậm chí có hơi đáng sợ.

Thái độ của bà lão có vẻ khác người.

Đừng nói là làm cho Du Ánh Tuyết sợ hãi, ngay cả Kiêu Vân Nhung là gái cũng sợ hãi ba phẫn.

Bà lão liếc mắt cho Kiêu Vân Nhung: “Đi đóng cửa lại cho tôi! Muốn ném mặt mũi của nhà họ Kiêu ở bệnh viện à!” “Mẹ nói đúng” Kiêu Vân Nhung nhanh chóng bước tới và đóng cửa lại.

Du Ánh Tuyết đứng đó, cúi gằm mặt. Cô cảm thấy mọi thứ trước mắt giống như bị thăng đường vẩn tối.

Và cô ấy... là tội phạm đã phạm một tội ác tày trời...

“Khi này cô vừa mới nói chuyện với Tô Hoàng Quyên, không phải rất hùng hồn sao? Tại sao bây giờ cô không có một chút dũng khí để nhìn tôi?!” Cửa vừa đóng lại bà lão liếc nhìn quát lớn.

Không khí trong phòng như đông cứng lại.

Hơi thở của Du Ánh Tuyết như ngừng lại.

Bà lão quát chói tai, làm cho mi mắt của cô rung lên, phải một lúc sau cô mới nhấc mí mắt lên.

“Bà nội, cháu... “ Bà lão giờ tay cắt đứt lời của Du Ánh Tuyết: “Vừa rồi cô cùng Hoàng Quyên nói câu “không hối hận”, bây giờ trước mặt tôi, cô hãy nói lại không sót một lời!” Du Ánh Tuyết tất nhiên biết bà lão đang ám chỉ đi đâu gì.

Cô chỉ cảm thấy cổ họng đắng ngắt, lồng ngực như bị đá đè nặng, không nói được lời nào.

Cô không thể nói đi đâu đó.

“Bây giờ mới biết chuyện dụ dỗ chú ba của vị hôn phu lên giường là tai tiếng như thế nào, bà nội còn không dám nói ra?” Kiêu Vân Nhung chế nhạo và ngắt lời.

Du Ánh Tuyết quật cường cắn môi: “Cháu không dụ dỗ” Mặc dù lời cô nói là sự thật, nhưng những người có mặt hiển nhiên không có ý định tin đi đâu đó.

“Thật nực cười!” Bà lão vô cùng đau lòng, không ngăn được cơn tức giận.

Dù đã đoán được giữa hai người có đi đâu gì đó không bình thường nhưng bà chỉ nghĩ rằng mọi chuyện chỉ mới nảy sinh.

Bất kể bối phận hay tuổi tác, họ không thể đến được với nhau.

Bà ấy cũng nghĩ rằng cả hai ít nhất nên có một chút lý trí và cư xử đúng mực.

Ai ngờ...

Bà ấy thực sự đã đánh giá quá cao họ! “Một cô gái 18 tuổi sống như thế này... thật là dâm loạn, còn không biết xấu hổ! Du Ánh Tuyết, cô thật làm tôi thất vọng, uổng công tôi đã thích cô nhiều năm như vậy, dì Vân và chú Thành của cô đã tin tưởng cô trong nhiều năm như vậy!” Những lời nói và câu nói của bà lão như một vết roi cứa vào lòng Du Ánh Tuyết.

Như đang lắng trì cô, cõi lòng cô tan nát.

“Bà nội, cháu không phải cố ý...” Du Ánh Tuyết quỳ xuống trước mặt bà lão, nước mắt lưng tròng: “Cháu biết, người đối với cháu rất thất vọng, người thậm chí hận cháu, không muốn nói chuyện với cháu. Nhưng... cháu... cháu thực sự không bao giờ dụ dỗ chú ba..

Bà lão nước mắt lưng tròng nhìn nàng, lông mày khẽ động.

Bà vẫn còn tình cảm với cô gái nhỏ này.

Nhưng mà bà vẫn phải biết nặng nhẹ.

Ngay lập tức khuôn mặt trở nên lạnh lùng hơn.

“Cháu biết rằng chú ba và cháu không... nhưng mà...” Du Ánh Tuyết cup mắt xuống, nước mắt rơi trên sàn.

Hít một hơi thật sâu, cô lấy hết can đảm, nghẹn ngào nói: “Xin bà hãy tha thứ cho tình cảm ban đầu của cháu, hãy tha thứ cho tình yêu không thể kiền chế được của...” “Yêu lần đầu? Khó lòng kìm chế nổi?” Mặt lão bà lạnh lùng: “Khi tình yêu này đầu xây dựng trên nỗi đau của mọi người, cô lẽ nào không thể kiền chế được sao? Du Ánh Tuyết, tôi chưa từng nghĩ cô là người ích kỷ như vậy!” “...” Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

Cô biết rằng mình đã sai, cô thật ích kỉ.

Vì thế...

Cô ấy có thể phản bác đi đâu gì? “Du Ánh Tuyết, bây giờ Hoàng Quyên cũng ở đây, vậy thì tôi sẽ nói cho cô biết. Cô và Phong Khang cho dù phát triển đến đâu, ông cụ Kì lâu và tôi cũng sẽ không bao giờ cho cô lấy nó! Nhà họ Kì lâu chúng tôi không thể có những vụ bê bối như vậy!”

Lời bà lão nói như dao đâm vào tim cô: “Cô nói rằng người yêu đầu tiên của cô là Phong Khang, nhưng mà mối quan hệ của Phong Khang với cô có lẽ chỉ là mới mẻ nhất thời, là ham muốn tuổi trẻ của cô. Cô 18 tuổi, đứng ở bên cạnh Phong Khang, cũng chỉ là một đứa trẻ, cô không thể hiểu được cuộc sống bận rộn và không thể hòa nhập vào công việc của nó. Điêu nó đang cần lúc này là một người phụ nữ ưu tú có thể kề vai sát cánh cùng nó, người có thể yêu và quan tâm đến nó. Thậm chí, có thể hỗ trợ, giúp đỡ nó trong cuộc sống và sự nghiệp. Không phải là cô bé lúc nào cũng phải dồ dảnh, chỉ ầu chuộng, vào những lúc nguy cấp chỉ có thể khóc!”

Những lời này của bà lão không phải hoàn toàn vô lý.

Du Ánh Tuyết mới 18 tuổi, chưa thực sự bước vào xã hội, chưa hiểu gì về đối nhân xử thế.

Chưa nói đến việc giúp Kì lâu Phong Khang, cô ấy còn không thể tự lo liệu cuộc sống của mình.

So với Tô Hoàng Quyên, cô ấy hoàn toàn không thể so sánh được.

Nhưng...

“Bà nội, thừa nhận bà nói đúng. So với chú ba, là đứa nhỏ không biết gì.

Nhưng mà...

Nói đến đây, Du Ánh Tuyết dừng lại, đôi tay buông thõng bên cạnh hơi siết chặt, như thể chỉ bằng cách này cô mới có đủ dũng khí để nói những lời tiếp theo: “Nhưng, người mà nói có thể hòa nhập vào cuộc sống của chú ba và giúp đỡ sự nghiệp của chú ấy. Bà đã giúp chú ấy tìm nhưng đó chưa chắc đã là đi ầu mà chú ba muốn...” Bà lão dường như không ngờ rằng cô gái nhỏ này sẽ phản bác lại mình, bà ấy nhìn chăm chăm Du Ánh Tuyết một lúc lâu, khuôn mặt già nua lộ rõ vẻ thất vọng.

“Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết...” Bà lão lẩm bẩm gọi tên cô, có vẻ rất đau lòng. “Những năm qua tôi đối xử với cô như thế nào, trong lòng cô chắc cũng rõ, bây giờ cô đã học được cách chống đối lại tôi rồi...” “Tiếng thở dài thất vọng của bà lão, như một phát đạn, đột ngột xuyên qua ngực cô.

Khổ sở, thua thiệt, không ngừng cuộn cuộn tiêm vào trái tim cô, làm nó không ngừng phình to, phình to...

Phình lên như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Bao nhiêu năm nay, cô vẫn luôn coi bà lão như bà nội của mình.

Đó là do từ trước đến nay bà ấy luôn đối xử tốt với cô như đối xử với Kiều Thanh Hằng.

Mỗi lần đến nhà cũ, bất kể là có đồ ăn vặt ngon lành gì, nếu Kiều Thanh Hằng có thì cô cũng sẽ có.

Bà ấy không bao giờ nặng bên này nhẹ bên kia.

Vì vậy nên đã có rất nhiều rất nhiều lần Kiều Thanh Hằng cúi kính với bà lão, nói rằng bà lão tốt với người ngoài hơn là với cháu gái của mình.

Mỗi lần như vậy, bà lão đều nói Kiều Thanh Hằng không hiểu chuyện, sau đó vẫn đối xử tốt với Du Ánh Tuyết như cũ.

Những hình ảnh đó, bây giờ nghĩ lại, giống như mới xảy ra hôm qua.

Nếu không có tất cả những chuyện này, giữa cô và bà lão vẫn sẽ như trước.

Nhưng bây giờ...

Cô đã làm bà lão thất vọng...

Hơn nữa, vô cùng thất vọng... ..

“Mẹ, bây giờ mẹ đã nhìn rõ đi? đã nói mẹ quá tốt bụng quá mềm lòng.

Làm sao có thể chấp nhận cho chú ba nhận nuôi một người không rõ nguồn gốc? Mẹ không biết được, có một số người sẽ không nhớ kỹ người đã tốt với họ bao nhiêu đâu. Ngược lại là làm cho nhà họ Kiều của chúng ta gà chó không yên! Không làm cho nhà họ Kiều mất hết mặt mũi sợ là sẽ không cam tâm” Kiều Vân Nhung đổ thêm dầu vào lửa.

Du Ánh Tuyết liếc nhìn bà lão, lắc đầu nguầy nguậy giải thích: “Bà ơi, không phải thế đâu...” Cô quỳ xuống tiến lên một bước: “không bao giờ dám quên bà đã đối với tốt như thế nào, giống như bà đã mong đợi Minh Đức...”

còn không dám làm cho gia đình này gà chó không yên, chỉ là...” “Chỉ vì sự ích kỷ của bản thân, hạnh phúc nhất thời của mình, mặc kệ người khác có bao nhiêu đau khổ hay xấu hổ” Bà lão tiếp lời Du Ánh Tuyết rồi đi qua.

“Minh Đức đối xử tệ bạc với cô sao? Minh Đức không xứng với cô sao? Làm sao nó có thể chịu được tổn thương mà cô đã phản bội nó như

thế này? Nếu để nó biết chuyện của cô và chú ba của nó, cô sẽ phải giải quyết như thế nào? Cô còn mặt mũi gì mà đối mặt với nó? Nếu hôm nay lại vì cô mà nó xảy ra chuyện gì, cô hãy nói cho tôi biết, một ngày nào đó tôi thật sự sẽ cho Phong Khang với cô về với nhau, sống một đời an nhàn sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 96: Không ai cần cô nhi

Hàng loạt câu hỏi của bà cụ sắc bén mà hung hãn đã xuyên qua trái tim của Du Ánh Tuyết.

Cô cắn chặt môi dưới, chỉ có nước mắt tuôn rơi, cũng không nói được tiếng nào.

Chỗ của Minh Đức, và thậm chí cả gia đình nhà họ Kiều, cô thực sự không thể giải thích.

Nhưng...

Bảo cô từ bỏ chú ba...

Trong lòng cô khổ sở không nói nên lời.

“Du Ánh Tuyết, tôi đã nói rõ với cô rồi. Cô tự suy nghĩ đi” Bà cụ hiển nhiên đã quá mệt mỏi, cũng không muốn nói thêm nữa.

Bà cụ đứng dậy, Kiều Vân Nhung lập tức tiến lên đỡ bà ấy.

Bà cụ bước ra khỏi phòng bệnh, Du Ánh Tuyết vẫn ngơ ngác quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích.

Bà cụ cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Đừng ở đây nữa, sống chết của Minh Đức không liên quan gì đến cô! Từ nay về sau, cả nhà họ Kiều chúng tôi cũng sẽ không liên quan gì đến cô!” Thân hình Du Ánh Tuyết cứng lại.

Trái tim cô lại chùng xuống, như thể đang chìm trong hầm băng.

Sự kiên quyết trong lời nói đó còn đau đớn hơn cả việc lột da rút xương của cô.

Cô không có nhà, không có gia đình.

Nhiều năm như vậy rồi... nhà họ Kiều cho cô ấm áp, cô biết ơn và tham luyến...

Nhưng hôm nay...

Cô thực sự là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn...

Không còn cái gì cả...

Cô chờ dẫn quy ở đó, cửa phòng bệnh đóng lại khi nào cô không biết.

Khi nào bị đẩy đi một lần nữa, cô cũng không biết...

Rõ ràng là mùa hè, trên mặt đất lại vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương.

Cô y tá đẩy cửa bước vào, thấy cô quỳ ở đây không biết có chuyện gì nên vội đỡ.

“Đứng dậy nhanh đi, trong phòng bệnh không còn ai nữa.” Chân của Du Ánh Tuyết đã mềm nhũn rồi.

Được đối phương nâng lên, cả người run rẩy đứng lên.

“Cô gái nhỏ, cô đang thực hiện hình phạt của gia đình sao? “...” Gia đình? Chóp mũi Du Ánh Tuyết chua xót.

“Đừng buồn nữa, đâu là người nhà, dạy dỗ cô vài câu, đâu là vì tốt cho cô thôi. Dù hôm nay ta đánh mắng cô nhưng có thể ngày mai lại quay lại yêu thương cô, che chở cô. Người lớn đâu như thế này, cô trăm triệu lần đừng để nó trong lòng.” Thấy cô khóc thật sự rất đáng thương nên y tá vội vàng an ủi cô.

Nhưng mà...

Nghe lời an ủi của cô y tá, nước mắt của Du Ánh Tuyết lại không kiềm soát được rơi xuống như mưa.

Cô biết...

Kể từ ngày hôm nay, ngoại trừ người chú ba, cô không g người thân nào nữa...

Họ sẽ không bao giờ yêu thương cô, bảo vệ cô nữa...

đường mà cô chọn thì ngoại trừ chú ba ra cô đã phản bội Minh Đức và tất cả mọi người...

“Y tá, tôi chỉ muốn hỏi...” Du Ánh Tuyết không dám nghĩ lại, đưa tay lên lau nước mắt: “Người vừa được đưa đến phòng cấp cứu thế nào rồi? Là người nằm ở phòng bệnh này, Kì ầu Minh Đức của nhà họ Kì ầu, tình trạng hiện tại của anh ấy có ổn định không?” “Tôi vừa thấy trưởng khoa Lâm của chúng tôi bước vào phòng cấp cứu, tôi cũng không rõ tình huống cụ thể như thế nào. Nhưng nếu bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch, gia đình sẽ được thông báo, cô cũng có thể chờ ở ngoài phòng cấp cứu” “Được, cảm ơn cô” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Cô chậm rãi bước ra khỏi phòng bệnh. Hai chân vừa quỳ quá lâu nên bây giờ đầu gối vẫn còn mềm nhũn không còn sức lực.

Một lúc lâu sau...

Cô đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn hành lang trống trải lạnh lẽo, cô không biết phải đi đâu.

Cứ thế này rồi đi khỏi thì cô không làm được...

Nhưng chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu sẽ chỉ làm cho bà cụ thêm bức bối.

Cô đang đứng ở cửa, nhìn cửa sổ trên hành lang dài, đột nhiên, cô muốn ở cạnh một mình...

Giờ phút này...

Chỉ cần lắng nghe giọng nói của anh là được...

Cô chậm rãi bước đến bên cửa sổ, ló đầu ra ngoài để gió thổi qua mặt, dường như đi đầu này có thể mang đi cảm xúc nặng nề trong lòng.

Nhưng mà...

Thật ra, nó cũng chỉ vô ích thôi.

Những cảm xúc nặng nề tích tụ trong lòng cô vẫn cứ như thế...

Cần điện thoại một lúc lâu, đợi cô trong lòng yên ả lại một chút, ít nhất khi có thể nói chuyện với anh một cách bình tĩnh thì cô mới mở máy gọi đi.

Bên kia.

Hôm nay là sự kiện cắt băng khánh thành.

Kiêu Phong Khang, đi cùng với những ông chủ, những người có máu mặt, và các ngôi sao, anh thản nhiên đứng ở vị trí trung tâm.

Dù có những ngôi sao nổi tiếng bên cạnh, nhưng anh vẫn không giấu được phong thái xuất chúng.

Ngay sau khi vừa đặt kéo xuống, giới truyền thông đã đổ xô đến, tranh nhau phỏng vấn họ. Anh luôn không thích giới truyền thông nên nhún chặt mày, vẻ thiếu kiên nhẫn hiện giữa hai lông mày của mình.

Ngay tại giờ phút này, điện thoại di động lại reo lên.

Liếc nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, lông mày vừa nhếch cau lại đã dẫn ra.

Khuôn mặt luôn lạnh lùng lại xuất hiện có một vẻ dịu dàng không thể che giấu.

Kiều Phong Khang mặc kệ ồn ào bên cạnh, nhấn nút nghe máy rồi áp vào.

“Ừm” Người đang cầm điện thoại đứng bên cửa sổ, nghe bên chỉ thốt lên một tiếng “Ừm” đơn giản.

Trái tim Du Ánh Tuyết đã run lên.

Chớp mắt không kịp chế được trở nên chua xót.

Chỉ một tiếng của anh thôi mà những ủy khuất cô vừa nhận được, những lời trách móc, còn có những muện phiền tích tụ, áp lực khổ sở lắng đọng trong lòng như muốn bộc phát ra.

Nhưng mà...

Cô cố gắng kìm nén, nhẫn nại ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không dám chớp mắt.

Tất cả những giọt nước mắt sắp trào ra mắt đều được cô nén lại.

“Làm sao vậy? Không vui sao?” Cô còn chưa lên tiếng nhưng chỉ nghe tiếng thở thôi đã khiến Kiều Phong Khang cảm thấy không thích hợp.

“.. Không, tôi không sao” Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi rồi nói nhanh, cũng không sợ anh không nhìn thấy, cô vẫn lắc đầu ngu ngậy nguậy.

Theo bản năng...

Cô vẫn không muốn cho anh biết chuyện vừa xảy ra.

Với tính cách của anh, cô sợ rằng anh có thể sẽ cãi nhau một trận với bà cụ.

Đến lúc đó... cô thực sự sẽ trở thành tội đồ khiến nhà họ Kiều gà bay chó sủa.

“Chủ tịch Khang, tâm nhìn của anh về tương lai của dự án này là gì? Các trung tâm thương mại ở thành phố A đều mọc lên như nấm sau mưa, lợi thế kinh doanh của tập đoàn Kiều Thanh so với các công ty khác nằm ở đâu?” “Tôi nghe nói rằng lễ đính hôn của anh với cô Tô Hoàng Quyên đã được lên kế hoạch. Điều này có đúng không?” “Vây sắp tới sẽ có những dự án hợp tác mới với tập đoàn Vĩnh Cát của nhà họ Tô sao?” Bên này, những câu hỏi của giới truyền thông liên tiếp truyền đến tai Du Ánh Tuyết.

Thì ra, anh bận rộn như vậy...

Du Ánh Tuyết lại nhớ đến những lời đó của bà lão, trong lòng nặng trĩu.

Đúng như lời bà lão nói...

Cô thậm chí còn không hiểu công việc của anh, chứ đừng nói đến việc sống vai bên cạnh anh.

Trong lòng có một chút ngượng ngập, cô nhẹ giọng nói: “Nếu chú có chuyện bận thì làm trước đi, cháu cúp máy trước” Sự mất mát của cô, nỗi buồn của cô, Kiều Phong Khang đều có thể nghe thấy. Anh cau mày nói: “Chờ tôi hai phút, đừng cúp máy” “Không sao, cháu thực sự không sao, chỉ là... cháu đột nhiên muốn nghe thấy giọng nói của chú thôi..” Bất kể câu cuối cùng là đúng hay sai, nhưng lúc này được nghe giọng nói của Kiều Phong Khang thì cô đã rất sung sướng rồi. Trong lòng vô cùng kích động.

Cô gái nhỏ của anh, cuối cùng cũng học được cách nghĩ về anh.

Anh cầm chiếc điện thoại di động đứng ở bên kia, hoàn toàn mặc kệ đạn pháo của giới truyền thông, tất cả sự dục dằng và tươi cười đều hiện rõ trên khuôn mặt.

Đây đúng là làm cho tất cả những người làm truyền thông mở rộng tâm mắt.

Họ theo dõi và phỏng vấn chủ tịch Phong lâu như vậy, luôn nghĩ rằng anh là một người mặt than điển hình.

Thì ra...

Anh cũng có một mặt bình thường như vậy.

Họ đều nghĩ người ở đầu dây bên kia chắc phải là Tô Hoàng Quyên.

“Nếu đã như vậy thì em càng không được phép cúp máy. Chờ đã” Kiều Phong Khang lên tiếng lần nữa, trong giọng nói có chút dịu dàng.

Du Ánh Tuyết đứng dựa vào tường, sau khi nghe anh nói cô cũng không cúp máy.

Cho dù không có lời an ủi nào, nhưng bây giờ cảm nhận được sự tồn tại của anh qua điện thoại, trong lòng cũng sáng lên rất nhiều...

Sau đó, Kiều Phong Khang vội vàng trả lời một vài câu hỏi của các phương tiện truyền thông.

Rất nhanh sau đó...

Những âm thanh ồn ào đó dần biến mất trong điện thoại.

Rõ ràng là anh đã đổi chỗ “Vân ở đó không?” Kiều Phong Khang hỏi.

“Ừm” Du Ánh Tuyết vội vàng quay lại: “Chú bạn nhiều việc lắm hả?”

“Có một chút, nhưng vẫn luôn như vậy nên tôi cũng quen rồi” Kiều Phong Khang liếc nhìn thời gian rồi nói: “Mười phút sau, tôi sẽ đến một nơi khác. Lúc trước sắp xếp thời gian đi Mỹ nên đành phải dời hai ngày kia lại đến hôm nay”

“Bạn như vậy, có thể khiến bệnh cũ tái phát không?”

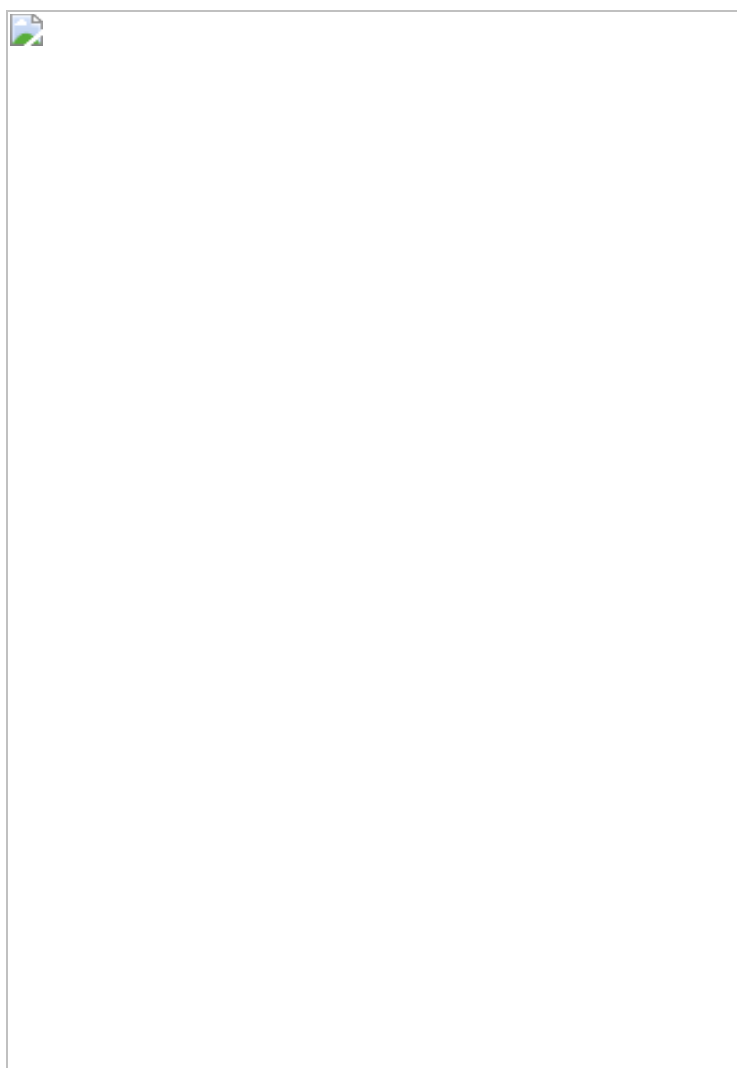
“Cũng không yếu ớt như vậy.” Kiều Phong Khang nói: “Đừng chỉ nói chuyện của tôi, nói cho tôi biết tình hình của em đi. Có phải đã xảy ra

chuyện gì không? Tôi vừa rồi nghe giọng em có gì đó rất không bình thường” “.. Không sao” Du Ánh Tuyết cố gắng kiềm chế mong muốn bộc lộ ra hết thảy chỉ nói: “Chỉ là... trái tim Minh Đức đột nhiên không thoải mái nên đã bị đưa vào phòng cấp cứu, anh ấy vẫn còn chưa đi ra, cho nên... cháu rất lo..” Đây là sự thật.

Nhưng, không phải hoàn toàn là sự thật.

“Tôi qua đó?” Kiều Phong Khang tin tưởng.

“Đừng! Đừng đi qua!” Du Ánh Tuyết khẩn trương từ chối: “Không phải chú còn rất nhiều lịch trình sao? Hơn nữa...

Cô miễn cưỡng nhếch môi, giả vờ thoải mái: “Đương nhiên là nhớ” Chỉ là...

Cô đột nhiên không rõ, khi bọn họ hoàn toàn bị cô lập, liệu họ có thực sự đủ sức giữ lấy nhau không để mưa rền gió dữ cuốn trôi sao? Có thể ích kỷ, không quan tâm đến bất cứ điều gì, không quan tâm đến bất cứ ai, chỉ quan tâm đến cảm xúc của chính mình? “Nếu Minh Đức có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi. Buổi tối tôi không rảnh, nhưng tôi sẽ sắp xếp tài xế đến đón em” Lúc này Kiều Phong Khang không biết trong lòng cô trăm xoay ngàn chuyển như thế nào, thu xếp cho cô.

“Không cần, đợi lát nữa Minh Đức ra ngoài, cháu xác nhận anh ấy không sao thì sẽ tự mình đi trở về” Bà nội ở đây, và dì cũng ở đây, Du Ánh Tuyết biết rằng nếu cô ở lại cũng chỉ làm họ thêm chán ghét mà thôi.

Cô thật sự không đủ dũng khí để chịu những lời trách móc giống như vừa rồi của bà lão.

Hai người nói chuyện thêm vài phút nữa.

Cho đến khi, phải đi đến nơi tiếp theo trong hành trình, Kiều Phong Khang không thể không cúp máy.

Liếc nhìn điện thoại nghĩ đến việc cô gái nhỏ nói muốn nghe thấy giọng nói của chính mình, khóe môi không khỏi gọi lên nụ cười.

Lo lắng cho Minh Đức rất nhiều, nhưng cũng có chút vui sướng.

Có lẽ...

Đây là cảm giác đang yêu...

Cúp máy, Du Ánh Tuyết bước đến phòng cấp cứu.

Khi cô đi qua, vẻ mặt bà lão vô cùng căng chặt đang ngồi đó.

Cùng với đó là Kiều Vân Nhung và Tô Hoàng Quyên.

Còn có...

Chú hai và dì Vân.

Vốn dĩ bởi vì Minh Đức tỉnh lại, sắc mặt của dì Vân đã tốt lên rất nhiều.

Nhưng...

Giờ phút này, cả người bọn họ lại u ám, đáng vẻ khiến người khác phải lo ngại.

Bên ngoài phòng cấp cứu không khí như đông cứng lại.

Đứng ở phía xa cũng có thể cảm thấy sự đè nén đến nghẹt thở.

Rốt cuộc thì Du Ánh Tuyết cũng dừng lại...

Cô không đủ can đảm để tiến lại gần thêm một bước...

Những người này, dù là người ngồi bên ngoài hay Minh Đức đang nằm bên trong cấp cứu, tất cả đau đớn, lo lắng mà tất cả những thứ này đều do một tay cô ban tặng...

Từ từ ngồi xổm xuống, cô thu mình vào góc tường.

Tiếp tục ngồi xổm ở đó.

Xa xa chờ đợi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97

Cô và chú ba kiên quyết nắm lấy tay nhau nên mới khiến người nhà họ Kiều đau khổ như vậy...

Cho nên mới nghiêm trọng như vậy...

Chỉ cần nói lỏng một chút, sẽ không thể giữ được nó, phải không? Không biết đã đợi bao lâu...

Cửa phòng cấp cứu đột ngột được mở ra.

“Sắp ra rồi! Sắp ra rồi!” Kiều Vân Nhung hô lên.

Trần Ngọc Vân ngay lập tức vọt tới: “Bác sĩ, tình hình của trai tôi thế nào rồi? Nó có khỏe không? Nó có bình an không?” Hỏi liên tiếp mấy câu, giọng đã nghẹn ngào.

Du Ánh Tuyết cũng chống vách tường đứng lên.

Cô rất muốn rất muốn đi lên.

Nhưng không dám.

Chỉ dám đứng đó lén lút nghe trộm.

“Mặc dù hiện tại đã được cứu sống, nhưng tình hình cũng không khả quan. Bệnh nhân thật sự không chịu nổi bất kỳ kích thích nào nữa. Nếu như tái diễn tình huống này, e rằng sẽ không có khả năng khôi phục.” Câu nói của bác sĩ khiến ai cũng phải nín thở.

“Ngoài ra... tôi đề nghị nên phẫu thuật càng sớm càng tốt, nếu không tính mạng của bệnh nhân sẽ như ngọn đèn trước gió. Thằng thối mà nói, tình trạng tim của cậu ấy khá đặc biệt và cơ hội phẫu thuật thành công là không lớn. Nếu muốn tăng tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật, thì bệnh

viện tư Robin của Mỹ là sự lựa chọn tốt nhất” “Được rồi, chúng tôi biết, cảm ơn bác sĩ” Kiều Nam Thành đáp lại.

Sau đó, Kiều Minh Đức đang đeo máy thở được đẩy ra ngoài .

Du Ánh Tuyết nhìn qua.

Anh giống như đã dạo một vòng ở địa phủ về hấp hối, ngay cả thở cũng phải dùng máy hỗ trợ.

Về mặt đau đớn trên mặt cho thấy từng giây từng phút anh hô hấp đều vô cùng vất vả.

Du Ánh Tuyết đau lòng mà ánh mắt đỏ hoe.

Mọi người đều cảm thấy rất nặng nề.

Một đám người nhìn sang Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết xoay người và trốn ở ngưỡng cửa, căng thẳng đến mức ngừng thở.

Khuôn mặt tái nhợt của Kiều Minh Đức vẫn lướt qua trước mắt cô.

Cô không đành lòng nhắm mắt lại, cuối cùng không chịu nổi nước mắt tuôn ra như suối.

Hy vọng Minh Đức vui vẻ, tỉnh ngịch và luôn tràn đầy năng lượng một thời sẽ nhanh chóng trở lại...

Trái tim Du Ánh Tuyết nặng trĩu lê bước trở về biệt thự. Phùng Linh Nhi gọi điện nói rằng khóa huấn luyện quân sự kéo dài một tuần đã kết thúc, các lớp học sẽ chính thức bắt đầu vào ngày mai.

Du Ánh Tuyết nghĩ, như vậy cũng tốt.

Minh Đức đã tỉnh rồi, cô quả thực nên chuyên tâm mà học hành.

Hơn nữa ở trong trường còn có Phùng Linh Nhi đi cùng, có thể kết bạn mới, như vậy có thể dời đi lực chú ý, giảm bớt tâm trạng đè nén những ngày hôm nay.

Cô thu dọn hành lý về trường.

Dì Lý tiến lên giúp đỡ và nhét vào vali cô rất nhiều kẹo thịt, chiếm gần một nửa vali.

“Dì Lý, vậy thì nhiều quá không?” “Không nhiều đâu. Cậu chủ biết cô thích ăn mấy thứ này, nên lần trước cậu ấy mua mấy hộp lớn. Hơn nữa, không phải buổi tối cô luôn than đói sao? Ở trường không tiện như ở nhà, không ai có thể lấy đồ ăn cho cô bất cứ lúc nào.

Cô đem những thứ này theo đến tối có thể lót dạ” “Đây là do chú ba mua?” Du Ánh Tuyết hỏi.

“Đúng vậy” “Không phải chú ấy luôn nói rằng thứ tôi thích ăn là thực phẩm rác nên không cho tôi ăn sao?” Dì Lý mỉm cười: “Cậu chủ đối xử với cô như thế nào cô còn chưa rõ sao? Miệng luôn hung dữ, nhưng trên thực tế thì có bạc đãi cô bao giờ đâu?” Tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn nhìn những món đồ ăn vặt này, tâm trạng Du Ánh Tuyết cảm thấy phức tạp.

Được một người nắm chặt tay, lo lắng cho mình là đi đâu rất ngọt ngào.

Tuy nhiên, lúc này lòng cô lại ngập tràn nỗi chua xót không thể tả.

Đêm khuya...

Kiêu Phong Khang vẫn chưa trở lại.

Ở nhà không có cảm giác riêng tư, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng đi đâu này khiến cô không hề buồn ngủ.

Cô mặc bộ đồng phục và cuộn tròn trên ghế sofa trong phòng khách.

TV đang phát sóng phim truyền hình, nhưng không có cái gì có thể lọt vào mắt cô.

Chỉ để âm thanh ồn ào tràn ngập căn biệt thự to lớn, khiến cô cảm thấy mình không cô đơn đến vậy.

Ngay lúc này...

Cô thực sự mong rằng mình cũng có cha, có mẹ và một gia đình trọn vẹn như Phùng Linh Nhi...

Nếu cô vẫn còn cha mẹ, ít nhất, khi lựa chọn tình yêu, cô có thể không phải đắn đo và có quyền tự do lựa chọn theo ý của mình...

Nghĩ đến đây, nước mắt xót xa không kìm được mà ứa đầy mi.

Cô mê man chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ, một bóng người không ngừng xuất hiện rồi biến mất.

Dù chỉ là một bóng dáng mơ hồ, cô cũng có thể nhìn rõ.

Đó là mẹ.

Cô chạy đến và cố hết sức để giữ chặt bà ấy nhưng khi ngón tay cô chạm vào thì hình bóng đó giống như bong bóng, lập tức biến mất không còn tăm tích...

Thoát chốc trái tim cô tan nát...

Đêm khuya, mười giờ.

Kiêu Phong Khang về đến nhà.

Người giúp việc mở cửa cho anh, vừa cời cà vạt ra đã thoáng nhìn thấy bóng dáng nhỏ đang cuộn tròn trên sofa.

Động tác trên tay thoáng tạm dừng.

Trong lúc nhất thời, mắt anh dụi đi rất nhiều.

Sự mệt mỏi của một ngày bận rộn, biến mất th ần kỳ ngay khi anh nhìn thấy cô.

Động lực của đàn ông chính là phụ nữ, người phụ nữ mà anh yêu.

“Tại sao lại để cô ấy ngủ ở đây?” Kì ều Phong Khang hỏi người giúp việc.

Anh cố gắng hạ thấp giọng của mình, sợ làm phiền cô.

“Cô Ánh Tuyết nói rằng cô ấy sẽ đợi cậu ở đây, cô ấy đã ngủ quên trong lúc chờ đợi.” Ánh mắt của Kì ều Phong Khang vẫn dán chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo kia, khi nghe được lời nói của người giúp việc, trong đôi mắt thâm thúy gợn sóng.

Anh gật đầu r ồi nói với người kia: “Đi ngủ đi, chỗ này không còn việc của cô nữa” “Vâng, thưa cậu.” Đối phương trả lời r ồi đi ngủ.

Kì ều Phong Khang đặt áo khoác của mình sang một bên, đi chân tr ần, chậm rãi đi v ề phía cô.

Cô ngủ không yên, lúc này, đôi lông mày xinh đẹp cau lại thật chặt, đè nặng một tia đau thương không thuộc v ề tuổi tác này.

Kì ều Phong Khang đau lòng.

Đứa trẻ 18 tuổi, cũng lắm cũng chỉ một cô gái trẻ.

Cô có thể vô tư tận hưởng ánh nắng mỗi ngày.

Nhưng mà...

Rốt cuộc, anh không thể chờ đợi nữa.

Kì ều Phong Khang ng ồi xõm xuống bên ghế sô pha, dùng ngón tay thon dài chạm vào đôi mày nhỏ.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó, khe thở dài.

Kéo cô vào vực thăm đau khổ là lỗi của anh.

Nhưng mà...

Trong tương lai, anh sẽ không để cô phải hối hận vì lựa chọn này.

“Đừng đi..” Ngón tay anh chỉ vừa mới chạm vào trán cô, bàn tay mềm mại của cô nắm chặt lấy ngón tay anh: “Đừng để cháu ở đây một mình... cháu rất sợ..” Tiếng nỉ non nhẹ nhàng, giọng nói mơ hồ giống như truyền đến từ một khe hở sâu thẳm nào đó, gây gợn đau thương làm người ta đau lòng.

Nhìn kỹ, vẫn còn những giọt nước mắt mờ nhạt trên khóe mắt của cô.

Trái tim, thắt lại.

Cô gái nhỏ tội nghiệp này, em đã mơ thấy gì, và em đã mơ thấy ai? Kì ầu Phong Khang ôm cô đứng dậy khỏi ghế sofa.

Lòng bàn tay to đặt trên bờ mông mềm mại của cô.

Cô chợt tỉnh giấc, hai chân vòng qua eo anh theo bản năng để ổn định bản thân.

Rất lâu sau đó...

Đôi mắt nửa tỉnh nửa mê dán chặt vào anh.

Từ ngạc nhiên, đến khó chịu, sáng tỏ, rồi quyến luyến, đến bình yên trong tâm hồn...

Hoàn toàn tỉnh dậy.

Cô chủ động bám lấy cổ anh, như thể đã tìm được nơi trú ẩn an toàn, và cũng như thể nỗi đau trong lòng cuối cùng cũng có thể tạm thời an ổn.

Cô chôn mặt mình vào cổ anh, trăn mắt.

“Em vừa nằm mơ thấy ai, tại sao lại luyến tiếc như vậy?” Kì ầu Phong Khang thấp giọng hỏi.

Anh ôm cô đi lên lầu.

Du Ánh Tuyết nhớ lại giấc mơ của mình, và sau đó nói nhỏ: “Cháu mơ thấy cha và mẹ cháu” Nhắc đến đi ầu này, dáng người cao lớn của Kì ầu Phong Khang khẽ rung lên, sắc mặt anh xet qua một chút phức tạp.

Một lúc sau, anh nói: “Sao tự nhiên lại mơ thấy họ?” “7 Lông mi của cô khẽ run lên lướt qua làn da trên cổ anh.. H ồi lâu mới nghe thấy tiếng thở dài cô độc của cô: “Cảm giác mình là một đứa trẻ mồ côi... Thật khó chịu.” Ngay cả hít thở Kì ầu Phong Khang cũng cảm thấy đau âm ỉ.

Bước chân đi lên lầu cũng dừng lại.

Anh cau mày: “Có người nói với em chuyện gì sao? Chị hai?” “ . Không, cháu chỉ là đột nhiên cảm khái” Du Ánh Tuyết miên cưỡng nặn ra một nụ cười, cố gắng làm cho lời nói của cô nghe thoải mái và có sức thuyết phục một chút: “Ngày mai cháu sẽ đến trường để báo danh, mọi người sẽ đi học đầu sẽ có cha và mẹ đi cùng, chỉ có cháu... cháu phải đi một mình.

Chú nói xem, có phải cháu rất đáng thương không?” Kì ầu Phong Khang không thích cở bỏ anh ở ngoài như thế này, tức giận vỗ nhẹ vào hông cô: “Ai nói em ở một mình?” “Đau quá” Du Ánh Tuyết giữ chặt hông cô trừng mắt giả bộ tức giận: “Không phải chú nói hai ngày nay bận rộn nhiều việc sao?” “Không thiếu thời gian cùng em đi học báo danh” Anh rất bận rộn, bận đến mức hận không thể biến một giờ thành hai giờ để sử dụng.

Nhưng, dù bận rộn đến đâu, việc của cô anh không bao giờ chậm trễ.

Du Ánh Tuyết bị anh ôm chặt đi lên lầu.

Cô giống như một gấu túi, treo lên người anh, hoàn toàn khao khát cảm giác gần gũi với anh.

Làm sao bây giờ? Bà nội nói đi đâu anh cần là một người phụ nữ chu đáo, dịu dàng và sẽ giúp đỡ anh.

Nhưng...

Trong mối quan hệ này, cô thực sự chưa học được cách ân cần và dịu dàng chứ đừng nói là chăm sóc anh.

Có vẻ như anh luôn chủ động mọi nỗ lực..

Anh chăm sóc cô, giúp đỡ cô, yêu cô, cưng chiều cô...

Khi đặt cô xuống giường, tay Du Ánh Tuyết vịn vòng qua cổ anh không buông.

“Làm sao vậy?” Kiều Phong Khang một tay chống ở trên giường, nghiêng người nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm.

Trong mắt nhau có một tình cảm sâu nặng trào dâng, hòa quyện vào nhau, không thể tách ra.

“Mâu bạn gái lý tưởng của chú là như thế nào? Ân cần, dịu dàng, có thể chăm lo cho cuộc sống của chú hay có thể giúp chú trong sự nghiệp?” Cô hỏi.

Thực ra...

Cô rất quan tâm đến câu trả lời.

Quay lại lúc nói chuyện với bà lão, bà ấy nói hợp tình hợp lý, nên cô có chút chột dạ.

Bởi vì...

Người đàn ông nào lại không muốn có một người vợ tốt, đảm đang và biết đi đâu? “Sao tự nhiên lại hỏi thế này?” Kiều Phong Khang nhìn dò xét

nhìn vào hai mắt của cô.

“Chỉ tò mò thôi” “Nhiều năm như vậy, tôi chỉ muốn có một loại phụ nữ, cũng chưa từng thay đổi” Kiều Phong Khang khẽ đáp.

“Loại gì?” Cô khá thích thú.

“Ngốc một chút, một chút mơ hồ, không thể chăm sóc người khác, và cũng không thể chăm sóc chính mình.

Nghịch ngợm và ương ngạnh, tính tình còn xấu” “..” Du Ánh Tuyết cho dù có ngốc đến đâu cũng hiểu được.

Rõ ràng là từng câu từng chữ đều đang mắng chính mình, nhưng là nghe vào tai cũng không thể tức giận nổi.

Ngược lại trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào.

Cô hờn dỗi đẩy anh ra: “Chú cũng không hơn gì đâu. Bá đạo, chuyên chế, xấu tính, còn tự cho là đúng nữa.

Không thèm để ý đến nguyện vọng của cháu, chỉ muốn làm theo ý mình! Hờ một chút là mắng cháu, hung dữ với cháu!” Anh nắm lấy tay cô: “Tôi có nhiều tật xấu như vậy, nhưng em thích tôi” Du Ánh Tuyết đỏ mặt: “Chú cũng vậy thôi. Cả người cháu đầy tật xấu, không phải chú cũng thích sao?” Anh cười: “Tôi không thích những tật xấu này, chỉ là vừa vặn người tôi thích có mấy tật xấu này thôi” Anh đã nhận ra nó từ rất lâu rồi.

Vì yêu nên dù cô có bao nhiêu tật xấu, trong mắt anh nó cũng sẽ trở nên đáng yêu.

Nhưng, nếu những nỗi đau nhỏ này được giải quyết cho bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh ấy sẽ không thể khoan dung một chút nào.

Du Ánh Tuyết nghe rồi mỉm cười.

Quay người lại, cô ngượng ngùng kéo tấm chăn mỏng lên che mình, trong lòng nổi lên những bọt sóng ngọt ngào.

Thật sự rất thậ̀n kỳ.

Một người đàn ông như Kiêu Phong Khang vậy mà có thể nói về tình yêu! Hơn nữa còn nói nghiêm túc như vậy! Mặc dù đêm nay Du Ánh Tuyết luôn ngủ không yên giấc, nhưng có anh bên cạnh thì tốt hơn nhiều.

Rốt cuộc đã ngủ thiếp đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 98: Tuyệt đối là tin tức tốt

Ngày hôm sau.

Phùng Linh Nhi sáng sớm đã gọi điện thoại đánh thức cô dậy, lo lắng sợ cô ngủ quên nên làm trễ giờ báo danh.

Khi Du Ánh Tuyết tỉnh dậy, bên cạnh cô đã trống rỗng.

Nhìn quanh phòng, cũng không thấy anh ở trong phòng ngủ của mình.

Du Ánh Tuyết vội vàng rửa sạch, buộc tóc rồi đi xuống lầu.

Từ xa, cô đã thấy Kiều Phong Khang đích thân xách hành lý lên xe.

Anh đã thay quần áo gọn gàng, áo sơ mi trắng sạch sẽ và quần tây chỉnh tề, anh thực hiện những động tác kia vô cùng đẹp mắt. Đâu đâu cũng thể hiện sức mạnh cường tráng và đường nét hoàn mỹ của người đàn ông.

Dưới ánh ban mai rực rỡ, quanh thân anh phát ra một vòng sáng chói lóa.

Chỉ một cái liếc mắt cũng khiến cô khó rời mắt.

Cô nên làm gì bây giờ? Chính là...

Có vẻ như cô càng ngày càng say đắm anh...

“Đừng ngăn người ở chỗ này nữa, mau đi ăn sáng đi” Kiều Phong Khang quay đầu lại, thấy cô vẫn đứng đó không nhúc nhích, ngón tay thon

dài gõ vào mặt đồng hồ “Thời gian không thích hợp cho em ngắm anh đâu” Một câu đã chọc thủng, không chừa cho cô chút mặt mũi nào.

Tất cả những người người giúp việc bên cạnh đều đang cười.

Du Ánh Tuyết tức muốn chết! Ngày hôm qua đã lên án mấy tật xấu rồi, bây giờ lại có thêm một cái! Không hiểu phong tình.

Hơn nữa, còn cực kỳ không hiểu phong tình! Khiêu Phong Khang lái chiếc Bentley, đưa cô đến trường, Du Ánh Tuyết thấy rằng đây thực sự không phải chuyện tốt.

Rất phách lối.

Rất rêu rao.

Vậy nên...

Ngày đầu tiên, cả trường đều biết cô có bạn trai, một người bạn trai rất giàu có và đẹp trai.

Hơn nữa....

Một người bạn trai mà khi hiệu trưởng nhìn thấy cũng cúi đầu khom lưng, tìm mọi cách lấy lòng.

“Đến rồi, ký túc xá nữ, đàn ông dừng lại. Chú không được đi vào nữa.” Đến dưới lầu ký túc xá nữ Du Ánh Tuyết ngăn anh lại.

Trong phòng ngủ, tất cả các cô gái đều nhô đầu nhìn ra ngoài.

Du Ánh Tuyết phát hiện.

Người này rất đào hoa. Hơn nữa, anh chính là hình mẫu yêu thích của các sinh viên nữ đại học.

Trên đường đi đến đây, tỷ lệ quay đầu nhìn anh rất cao.

“Nhiều đ ồng như vậy em làm sao có thể một mình xách lên?” “Đừng lo, Linh Nhi đã sắp xuống r ồi. Cô ấy đã rủ các bạn cùng phòng xuống đây r ồi, có đến mấy người lận” Khi Du Ánh Tuyết đang nói chuyện, Phùng Linh Nhi đã nhảy qua trực tiếp nhào vào lòng cô.

“Tớ đã đợi cậu rất lâu r ồi, cuối cùng cậu cũng đến!” Phùng Linh Nhi cọ cọ trên người cô một lúc lâu sau đó mới quay đầu chào hỏi Kì ều Phong Khang: “Chào chú ba” “Chú ba?” Những cô gái khác đi sau đầu khó hiểu khi nghe thấy cái tên này.

Nhưng, một lúc sau, tất cả các bọn họ đầu trở nên mê trai.

Đôi mắt của tất cả mọi người đầu dán chặt vào ai đó, hiện lên vô vàng trái tim đỏ rực.

Phùng Linh Nhi đảo mắt xem thường, đẩy lùi mấy người đang mê trai này: “Mọi người nghĩ cũng đừng nghĩ tới, người ta là hoa đã có chủ, được chưa. Chị em này không có mắt sao?” “Có sao đâu, nhìn một chút cũng không phải là phạm pháp” “Đúng vậy. Tuy rằng không phải của chúng ta, nhưng chúng ta nghiện mắt cũng không sao đi? Cùng lắm thì tớ sẽ cho người mượn bạn trai của tớ để mọi người nhìn cho đỡ nghiện” “Vậy thì nhờ Ánh Tuyết r ồi” Một nhóm các cô gái nhỏ đứng trước mặt Kì ều Phong Khang nói cười vui vẻ, à mà không kiêng dè chút nào.

Nhưng mà...

Kì ều Phong Khang vẫn thản nhiên như trước, không có biểu hiện gì, cho dù bọn họ có nhiệt tình đùa giỡn thế nào, anh cũng không có đáp lại.

Kết quả là, khung cảnh trở nên hơi khó xử.

Mọi người đầu có thể nhìn ra, bạn trai của người bạn cùng phòng mới chỉ có thể xem từ xa, không thể chơi đùa được.

Cuối cùng, Phùng Linh Nhi giảng hòa, để họ mang một số đồ vật này nọ lên trước.

Trong chốc lát, chỉ còn lại Du Ánh Tuyết và Kiều Phong Khang.

“Sắc mặt của chú khó coi quá, làm bọn họ sợ chạy hết rồi” Du Ánh Tuyết quay lại nhìn các bạn nữ có chút lo lắng.

“Sắc mặt của tôi luôn luôn như thế” này.

Được rồi.

Du Ánh Tuyết bất lực.

Trông cậy một người đàn ông 30 tuổi mở miệng cười đùa, nói chuyện phiếm với các cô gái nhỏ 18 tuổi thì đúng là chuyện không thể tưởng.

“Không phải chú bẽbộn nhiều việc sao? Chú đi đi, đừng chậm trễ công việc” Du Ánh Tuyết nhìn thấy Kiều Phong Khang đang xem giờ, mặc dù, lần nào cũng làm như lơ đãng.

“Buổi tối khi em tan học, tôi sẽ bảo tài xế đến đón. Đừng chen lấn trên tàu điện ngầm cho nữa, nếu không, em lại bị say xe nữa thì tôi sẽ không thêm quan tâm em nữa đâu” Kiều Phong Khang cảnh cáo nói.

Mặc dù nói rằng không thêm để ý đến cô nữa, nhưng giọng điệu căng thẳng và lo lắng của anh không thể lừa được mọi người.

Du Ánh Tuyết lắc đầu nói: “Hôm nay cháu sẽ không về nhà ngủ” “..” Rõ ràng những gì cô nói khiến anh cực kỳ không vui: “Tôi đã xem lịch học của em rồi, 5h20, tôi sẽ cho tài xế đến đúng giờ, em hãy đứng đợi ở cổng trường đi.” “Em nói nghiêm túc đấy” Du Ánh Tuyết nắm lấy tay anh năn nỉ: “Chú cũng nhìn thấy đó, so với một tuần trước quan hệ với mọi người đã tốt hơn rất nhiều rồi. Hiện tại cháu nên ngủ ở đây để bồi dưỡng tình cảm với họ. Hơn nữa... cháu đã đồng ý với Linh Nhi hôm nay sẽ ngủ ở đây với cậu ấy. Nếu cháu thất hứa mà nói, cậu ấy sẽ mắng cháu thấy sắc quên bạn mất” Tính cách của những người trẻ tuổi đương nhiên sẽ hiếu động. Hơn nữa, nghỉ hè hai chị em cũng không gặp nhau nhiều lắm, giờ cuối cùng cũng về đến ký túc xá, tự nhiên có rất nhiều chuyện phải nói với nhau.

Ki ầu Phong Khang rớt cuộc vẫn hiểu.

Anh gật đầu, nhưng mà điểm mấu chốt là: “Tối mai phải quay về”
Cuối cùng...

Ki ầu Phong Khang lái xe đi.

Ánh mắt của Du Ánh Tuyết vẫn dõi theo sau chiếc xe.

Cho đến khi chiếc xe mất hút thì cô mới thôi nhìn theo.

Đêm nay... Không có anh ngủ bên cạnh, cô sẽ rất khó chịu đây! Tuy nhiên, cô phải luôn tự lập.

Du Ánh Tuyết nhớ tới Ki ầu Minh Đức vẫn đang nằm trong bệnh viện.

Lấy điện thoại ra, cô muốn gọi cho dì Vân hoặc chú hai để hỏi thăm tình hình hiện tại của anh ta.

Đầu óc nặng trù.

Cô không biết liệu bà nội đã nói với dì Vân và những người khác về chuyện của cô và chú ba chưa...

Thở dài.

Rối rắm h ỗ h ỗ lâu, cuối cùng cô vẫn bấm dãy số quen thuộc.

Nhưng mà..

Trước khi cô gọi đi, một cuộc gọi đến.

Cô ngạc nhiên trong giây lát khi nhìn thấy dãy số nhấp nháy phía trên.

Không phải ai khác.

Người đó là dì Vân mà cô đang muốn tìm.

“Xin chào” Du Ánh Tuyết không dám chậm trễ, lập tức trả lời điện thoại.

Cô lo lắng hỏi: “Dì Vân, Minh Đức có chuyện gì sao?” “Không, không. Minh Đức đã tỉnh dậy, tình hình hiện tại cũng rất ổn” “Vậy thì tốt” Du Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Hôm nay mới báo danh ở trường học, cho nên... sáng mai không đi bệnh viện” Thực ra...

Nhiều hơn cả là cô không dám đi.

Cô sợ gặp lại bà lão thì sẽ bị chán ghét xua đuổi.

Cô không chịu nổi ánh mắt này.

“Ánh Tuyết, buổi trưa lúc không có tiết có thể đến bệnh viện một chút được không? Dì và bà nội có việc rất quan trọng cần nói với” Ngay khi cô đang miên man suy nghĩ, Trần Ngọc Vân đột nhiên lên tiếng.

Giọng điệu nặng nề và thận trọng, cộng với việc bà lão cũng liên hệ với chuyện này khiến trong lòng Du Ánh Tuyết căng thẳng.

“có thể hỏi là chuyện gì không?” Cô lo lắng hỏi.

“Nhất thời không thể nói chuyện rõ ràng, khi nào tới chúng ta nói chuyện rõ ràng” Trần Ngọc Vân không có để lộ nhiều.

Du Ánh Tuyết không thể từ chối.

“Được. Vậy buổi trưa sau khi tan học sẽ đến đó” Sau khi cúp điện thoại, Du Ánh Tuyết trở về ký túc xá.

Vẫn lo sợ bất an và bồn chồn.

Lớp học buổi sáng đã đến, mặc dù ngày đầu tiên đến lớp rất mới mẻ nhưng Du Ánh Tuyết vẫn thất thần.

Thỉnh thoảng nghĩ đến cú điện thoại của dì Vân.

Thật vất vả chịu đựng cho đến trưa, cô cùng Phùng Linh Nhi đến căng tin để ăn trưa.

Cô cũng không có cảm giác ngon miệng, vì vậy sau khi cắn vài miếng thì cô đã đặt đĩa xuống.

“Có chuyện gì sao? Ngày đầu tiên đến lớp đã uể oải như vậy” Phùng Linh Nhi liếc nhìn đĩa thức ăn vẫn còn đầy trước mặt, đuổi đĩa qua gấp một miếng gà nhét vào miệng.

“Tớ không ăn nữa, tớ phải đến bệnh viện”

“Thăm Kì ầu Minh Đức?”

“Ừ” Du Ánh Tuyết gật đầu, trong lòng luôn lo lắng, “Tớ phải xem chuyện gì đang xảy ra, trong lòng tớ luôn cảm thấy rất hỗn loạn”

“Cậu..” Phùng Linh Nhi nhìn cô thở dài: “Tớ không nói sao về tình hình của cậu bây giờ. Ở cùng một chỗ với chú ba, lại còn luôn lo lắng cho Kì ầu Minh Đức, không tí ầu tỵ mới lạ”

Hành động thu dọn bát đĩa của Du Ánh Tuyết hơi dừng lại, liếc nhìn Phùng Linh Nhi: “Minh Đức bây giờ đang ở trong tình huống đặc biệt, anh ấy không chịu nổi kích thích, tớ không mở miệng được”

“

Vốn dĩ, tình yêu là một điều vô cùng tốt đẹp, ít nhất nó phải khiến người ta cảm thấy thoải mái và thư giãn.

Nhưng...

Cô ấy có thể nhìn ra được, sau kỳ nghỉ hè, cô còn vất vả nhiều hơn nữa...

Du Ánh Tuyết bắt chuyến tàu điện ngầm buổi trưa đến bệnh viện.

Đi thẳng lên lầu rồi vào khu vực phòng VIP.

Đứng trước phòng, nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của bà lão đêm qua, cô không khỏi rụt rè.

Hít sâu một hơi, cuối cùng lấy hết can đảm giờ tay gõ cửa.

Cánh cửa được người bên trong mở ra.

“đến rồi” Trần Ngọc Vân mở cửa.

“Dì Vân” Du Ánh Tuyết cố nặn ra một nụ cười chào hỏi, xuyên qua vai Trần Ngọc Vân nhìn vào trong.

Trong phòng khách rộng lớn, ngoài dì Vân, còn có bà lão đang ngồi trên ghế sofa.

Bà ấy không nhìn họ, nhưng khí thế và bầu không khí trong phòng khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy rối loạn.

“Đừng đứng bên ngoài ngăn người, vào trước đi” Nhắc nhở của Trần Ngọc Vân khiến Du Ánh Tuyết hoàn hồn lại.

Du Ánh Tuyết nhận thấy rằng dì Vân vẫn đối xử với cô như trước.

Không có lạnh lùng, không có ghê sợ mà vẫn dịu dàng thân thiện vô cùng.

Vậy là...

Bà nội không nói chuyện của cô với dì ấy sao? Cô chậm rãi bước vào và chào bà lão: “Bà ơi” “Ừ. Ngồi đi” Bà lão khẽ gật đầu.

Du Ánh Tuyết ngồi xuống ghế sofa đối diện với bà lão.

So với hôm qua, sắc mặt của bà cụ đã đỡ hơn rất nhiều. Nhưng dù vậy, Du Ánh Tuyết vẫn như đang đứng trên đồng lửa ngồi trên than.

“Bà nội, dì Vân, hai người gọi cháu qua có chuyện gì quan trọng sao?” Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề

Cô nghĩ muốn rõ ràng mọi chuyện càng sớm càng tốt.

Bà lão và Trầٰn Ngọc Vân nhìn nhau.

Trầٰn Ngọc Vân thở dài nói trước: “Xin lỗi, có thể và Minh Đức sẽ không thể tổ chức hôn lễ trong thời gian này được” Trong giọng điệu của dì ấy, có sự hối tiếc và xin lỗi.

Đây chắc chắn là một tin vui đối với Du Ánh Tuyết.

Có lẽ nào hôm nay gọi mình đến để bàn chuyện từ hôn sao? “Vì bệnh tim của Minh Đức nên thằng bé phải đi Mỹ, càng sớm càng tốt. Cho nên, chúng ta không muốn trì hoãn thêm nữa, dự định ngày mốt sẽ lên đường” “Nhanh như vậy?” Du Ánh Tuyết kinh ngạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99

“Ủm. Dì đã thảo luận tình hình với bệnh viện bên Hoa Kỳ, mà đúng lúc dì cũng đang rảnh” “Nếu Ki ầu Minh Đức có đủ khả năng ngồi máy bay thì tốt nhất,” “Bác sĩ nói rằng vấn đề không lớn, và chúng ta cũng sẽ nhờ bác sĩ đi cùng” Trần Ngọc Vân trả lời Du Ánh Tuyết, sau đó dừng lại một chút.

Liếc nhìn Du Ánh Tuyết, bà muốn nói gì đó, nhưng muốn nói lại thôi.

Du Ánh Tuyết thấy vậy thì hỏi: “Dì Vân, có chuyện gì thì cứ nói thẳng cho biết đi, không sao đâu” “Ánh Tuyết, thấy bình thường dì Vân đối xử với như thế nào?” “Mặc dù từ nhỏ đã không còn mẹ, nhưng... trong sinh mạng của dì cũng giống như mẹ của ” Nghe được câu trả lời của Du Ánh Tuyết, Trần Ngọc Vân nở nụ cười hài lòng.

Bà nắm chặt tay của Du Ánh Tuyết: “Dì Vân chỉ xin một đi ầu, nhất định phải hứa với dì Vân” Bà ấy đã dùng từ “xin”.

Đây là một từ rất nặng.

Du Ánh Tuyết thậm chí không có quyền từ chối...

Đôi môi mỏng của cô mấp máy, một lúc sau, cô nói: “Dì nói....

“Dì biết yêu cầu của dì là rất quá đáng, nhưng... Dì Vân thật sự không còn lựa chọn nào khác.” Trần Ngọc Vân nói xong, nước mắt đã chảy ra: “Minh Đức cuối cùng cũng đồng ý đi Mỹ, nhưng... thằng bé không muốn rời xa Ngay lập tức Du Ánh Tuyết hiểu yêu cầu của dì Vân.

Ki ầu Minh Đức ngốc nghếch này...

Anh ta biết rằng cô đã có lỗi với anh ta rồi, tại sao anh ta vẫn cố chấp như vậy? “Minh Đức kiên trì muốn đi cùng nó. Ánh Tuyết, thằng bé nói, chỉ cần không đi, thằng bé sẽ không rời thành phố An Lập nửa bước” “Bà nội của và dì đã thuyết phục thằng bé, và chúng ta đã nói hết lời, nhưng thằng bé đâu không nghe lọt tai.

Bình thường thì rất ngoan, nhưng khi thằng bé thực sự cứng đầu, dì cũng không có biện pháp nào khác.” Nước mắt của Trần Ngọc Vân thì nhau rơi xuống mu bàn tay của Du Ánh Tuyết.

Dì ấy mang theo hy vọng mà hỏi Du Ánh Tuyết, thậm chí là cầu xin.

Vì vậy mà sức mạnh trong tay không hề nhẹ.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy hai tay tê dại.

“Ánh Tuyết, dì Vân biết trai Minh Đức của dì như vậy... dì biết chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc học của, nhưng... nhưng mà nếu như có cách khác dì Vân không muốn ích kỷ mà trì hoãn việc học của như vậy!” Giọng nói của Trần Ngọc Vân đã khàn khàn.

Đối với người trai này, bà thật sự tan nát cõi lòng, ước gì một mình gánh chịu mọi nỗi đau cho .

Ngực của Du Ánh Tuyết như được bọc một lớp bông dày, không hề phát ra tiếng động. Mí mắt sụp xuống che giấu cảm xúc trong mắt, khó có thể nhìn ra được lúc này cô đang nghĩ gì.

“Du Ánh Tuyết, chuyện này chúng tôi sẽ không ép buộc cô. Nếu... nếu cô thực sự có thể nhẫn tâm bỏ qua ân tình của chú hai và dì Vân đã đối với cô, bất chấp sống chết của Kiều Minh Đức, nhiều năm như vậy, bà lão như tôi coi như nhìn sai người” Người nói chuyện chính là bà lão.

Nói là không ép buộc nhưng rõ ràng từng câu từng chữ đều là bắt bớ.

Lông mi của Du Ánh Tuyết run lên vài cái, mới chậm rãi nói: “Dì Vân, chúng ta đi đây bao lâu?” Trần Ngọc Vân thở dài lắc đầu: “Ngay cả bác sĩ cũng không rõ. Từ lúc quan sát đến lúc hồi phục, nếu lạc quan thì mấy tháng nữa có thể trở về Trung Quốc, nếu không lạc quan... có lẽ mấy năm nữa cũng không trở lại..

Vài năm...

Bàn tay trên đầu gối của Du Ánh Tuyết siết chặt, lông mi rũ xuống.

Vì vậy...

Nếu cô đồng ý đi, có lẽ, cô sẽ phải xa cách chú ba vài năm? Trong vài năm nữa... bọn họ sẽ ra sao? Mọi quan hệ giữa họ sợ rằng sẽ không tồn tại nữa, phải không? Có lẽ...

Vài năm sau quay lại, anh đã có vợ, có và bắt đầu một cuộc sống khác.

Họ... sẽ lướt qua nhau như vậy, phải không? Nghĩ đến khả năng này, cô đau đến mức hô hấp đầu căng ra. Cô im lặng trong một khoảng thời gian dài.

“Ánh Tuyết, dì Vân cầu xin!” Trần Ngọc Vân lại trịnh trọng mà réo rất cầu xin.

“Nể tình Kiều Minh Đức yêu rất nhiều, hãy đi cùng thằng bé, có được không?” Du Ánh Tuyết đã không còn gì để từ chối...

Anh ta bây giờ giống như gần đất xa trời, hơn nữa người này không phải ai khác mà chính là Kiều Minh Đức...

Cô không thể nhẫn nhịn được...

Hít sâu một hơi gạt đầu: “... Đương nhiên là được rồi” Sau một thời gian dài, cuối cùng cô đã tìm thấy giọng nói của mình.

Suy yếu đến mức dường như vắt kiệt sức lực của toàn bộ cơ thể.

Cô đã rất cố gắng để nặn ra một nụ cười, muốn làm cho mình trông thoải mái và tự nhiên, nhưng khi nói, giọng của cô đã khàn rồi.

Lần đầu tiên biết một từ tốt lại nặng nề như vậy, vô cùng khó xử và đau đớn.

Đau đến mức lục phủ ngũ tạng cuộn lại thành một đống.

“Dì biết là một cô bé tốt bụng” Câu trả lời của Du Ánh Tuyết khiến Trầ Ngọc Vân mừng như điên, kích động ôm cô vào lòng.

Du Ánh Tuyết bị bà ôm, ánh mắt lúng túng dừng một chỗ trên không trung, không có tiêu cự.

Thật lâu sau, cô nhắm mắt lại tiếp tục nói: “Dì Vân, đi Mỹ r ấ... có thể giấu chú ba được không?” Từ “chú ba” này, thoát ra khỏi đôi môi tái nhợt của cô, giọng nói run rẩy dữ dội.

Nước mắt của cô lập tức từ hốc mắt chảy ra ngoài.

“Tại sao lại muốn giấu chú ba của mình?” Trầ Ngọc Vân khó hiểu.

Không đợi Du Ánh Tuyết nói gì, bà lão nói: “Giữ bí mật với chú ba của nó đi. Càng ít người biết về việc Du Ánh Tuyết đi cùng Kì ầu Minh Đức đến Mỹ càng tốt, để đỡ rắc rối” Bà lão hiểu trai mình.

Với tính khí của nó, làm sao có thể cho Du Ánh Tuyết đi theo Kì ầu Minh Đức sang Mỹ? Đến lúc đó, nếu mọi chuyện trở nên ồn ào thì lại khó giải quyết! Du Ánh Tuyết sợ rằng nếu anh biết, cô sẽ không đủ dũng khí để đi Mỹ.

Du Ánh Tuyết không biết cô làm thế nào để đi ra khỏi phòng.

Cô không đi thang máy mà chỉ đi xuống một bậc r ấ một bậc.

Mỗi bước chân đều nặng tru...

Mỗi bước chân đều trở nên đau đớn...

Mỗi bước chân lại càng khiến cô nhớ anh nhiều hơn...

Nhưng mà từ bây giờ, cô có nên học cách kìm chế không? Bằng không, ở Mỹ mấy năm, cô dùng cái gì để an ủi nỗi nhớ nhung điên cuồng của mình? Cô mất hồn mất vía như vậy mà bước về phía trước.

Không cẩn thận, đụng phải một người đang đi trên l ầu.

Người kia “a” một tiếng, theo bản năng kéo tay vịn để tránh bị ngã.

Một tay kia vẫn liều mạng che bụng dưới của mình.

Du Ánh Tuyết đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng căng thẳng, lập tức vươn tay ôm lấy cô ta.

Hai người phụ nữ ôm nhau.

Sau một phen mạo hiểm, người kia mới ổn định lại được thân thể.

Báo cáo kiểm tra trong tay cô ta rơi xuống đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, chị không sao chứ?” Du Ánh Tuyết lùi lại và nhanh chóng xin lỗi.

“Chắc không sao đâu” Người bên kia thờ ơ lắc đầu, cúi đầu nhặt những thứ vương vãi trên đất.

“Tôi sẽ nhặt, chị cứ đứng bên cạnh thôi là được rồi” Du Ánh Tuyết ngẩng đầu xồm xuống.

Nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên mặt đất là giấy xét nghiệm mang thai.

Cho nên...

Cô ta là phụ nữ đang mang thai? “Chị có thai? Xin lỗi, vừa rồi tôi còn đường đột như vậy. Xém chút nữa đã làm hỏng chuyện!” Du Ánh Tuyết ảo não muốn chết.

“Là lỗi của tôi. Vừa rồi tôi đang suy nghĩ một chuyện, lúc lơ đãng không để ý đến cô.” Bên kia vừa nhận được báo cáo, lúc này mới nhìn rõ mặt Du Ánh Tuyết, hơi kinh ngạc: “Thì ra là cô?” Du Ánh Tuyết ngược mặt lên đánh giá cô ta.

Cảm thấy quen thuộc.

Nhưng trong một lúc, cô không thể nghĩ ra họ đã gặp nhau ở đâu “Tôi là Trịnh Thanh Vy. Bạn của chú ba cô, lúc trước hai người có ăn cơm ở nhà hàng của tôi rồi, nhớ không?” Trịnh Thanh Vy giới thiệu bản thân với cô.

Du Ánh Tuyết nhớ ra, bừng tỉnh đại ngộ.

“Tôi nhớ rồi, thật là trùng hợp” Du Ánh Tuyết cười liếc nhìn thân hình gầy gò của cô ta: “Chị vân gầy như vậy, vân không thể nhìn ra là đang mang thai” Đôi mắt cười chua xót, tự giễu cười: “Không chỉ gầy thôi phải không, còn hốc hác nữa” “..” Không biết hiện tại là vì phiền muộn mà cảm thấy quá buồn bức, hay là bởi vì người phụ nữ này khiến người ta đau lòng, lúc này Du Ánh Tuyết thật sự cảm thấy nụ cười kia thật... làm cho cô khó chịu.

Rất đau thương...

Dù chưa từng trải qua cảm giác mang thai, bây giờ cô mới 18 tuổi, cũng không cách nào hiểu được điều đó, nhưng một người phụ nữ sắp làm mẹ chắc hẳn không ai giống cô ta.

“Chị đi kiểm tra một mình à?” “Ừm” Trịnh Thanh Vy gật đầu.

Bên cạnh, một đôi trẻ đi ngang qua. Chồng đỡ vợ, vợ thì vác cái bụng bầu đã căng phồng, trông hạnh phúc Vô cùng.

Hạnh phúc, khiến cô ta trông thêm thuồng.

Du Ánh Tuyết nhận thấy rằng ánh mắt của cô ta đang nhìn theo hai người, đầy ghen tị...

Cùng với,..

Rất nhiều đau thương...

“Nếu chị không phiền, tôi sẽ cùng chị đi kiểm tra những mục còn lại” Du Ánh Tuyết xung phong nhận việc.

Có lẽ là...

Cô ta cũng giống như chính mình...

Là những người cần được an ủi.

Trịnh Thanh Vy ngạc nhiên một chút, nhưng lòng thì ấm áp: “Xếp hàng chán lắm” “Không sao. Vừa rồi đừng phải chị, xem như là tôi đến bù đi. Chỉ cần chị không chê phiền là được rồi” Lúc này, chỉ cần có ai đó có thể đồng hành với cô, cho dù đó chỉ là người lạ thì cô ta cũng cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Cảm giác này giống như đang đi lạc trên sa mạc một lúc lâu bỗng gặp phải ốc đảo.

Cô ta luôn nghĩ mình là một người phụ nữ mạnh mẽ. Nhiều năm trôi qua như vậy trái tim cô ta dần dần được mài thành kim cương.

Không chê vào đâu được.

Nhưng mà...

Gần đây, cô ta mang thai, ốm nghén rất nhiều lại không được ai chăm sóc, cô đơn đến bệnh viện và phát hiện ra rằng, thực ra... cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Cô ta cũng biết đau.

Cần quan tâm.

Cần an ủi.

Từ đầu đến cuối, tất cả sức mạnh của cô ta chỉ là lớp nguy trang...

Kết quả là Du Ánh Tuyết ngã trên hàng ghế ngoài hành lang cùng Trịnh Thanh Vy.

“Trước kia tôi từng nghĩ cô chỉ là một đứa trẻ. Thành thật mà nói, thật khó tưởng tượng một người đàn ông như Kiều Phong Khang lại thích một cô gái nhỏ như cô”

Trịnh Thanh Vy ăn ngay nói thật: “Tôi không nói rằng cô không tốt, nhưng... cô biết đấy, khoảng cách tuổi tác của hai người không hề nhỏ nên suy nghĩ chắc cũng có sự khác biệt” Du Ánh Tuyết ngạc nhiên: “Làm sao chị biết chuyện của tôi và Phong Khang...”

Trịnh Thanh Vy cười: “Người từng trải thôi, ánh mắt rất độc. Hơn nữa tôi biết Phong Khang nhiều năm rồi, cũng có chút hiểu biết về anh ấy. Nhiều năm như vậy rồi làm gì có một người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh ấy? Đặc biệt là ánh mắt của anh ấy khi nhìn cô, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Không chỉ có sự dịu dàng mà còn là... ham muốn chiếm hữu, muốn giữ cô làm của riêng. Trong mắt đàn ông, một khi phát ra tín hiệu này, nghĩa là anh ấy rất yêu A” cô.

Trịnh Thanh Vy quay đầu lại nhìn về phía cô: “Tôi không nói sai, đúng không?” “..

Du Ánh Tuyết im lặng một lúc lâu...

Một cơn đau âm ỉ ở ngực.

Trái tim giống như đang bị một bàn tay to lớn không ngừng nhào nặn, như muốn nghiền nát.

Dường như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Nó đau đến mức cô thậm chí không thể thở nổi.

Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, cười nói: “Đúng vậy.

Thật ra...

Cô hơi hơi dừng lại.

Lông mi, chớp nhẹ, có một lớp sương mù bịt kín đôi mắt cô.

Cô thì thầm: “Tôi cũng rất yêu chú ZĐ... từ ấy...

Yêu đến mức...

Cô cam tâm tình nguyện để anh giữ lấy.

Yêu đến...

Cho dù có phản bội tất cả mọi người, cô cũng sẽ không hối hận.

Chỉ là...

Khi tình yêu mang theo sinh mạng của người khác, trách nhiệm là ưu tiên hàng đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100

Trịnh Thanh Vy nhận thấy cảm xúc buồn bã của cô gần đây, vốn dĩ muốn nói đi đâu gì đó để an ủi cô, nhưng cô lại ngẩng đầu lên cười: “Đừng nói về chuyện của tôi nữa, hãy nói về chị ”

“Tôi?” Trịnh Thanh Vy mỉm cười: “Thực ra tôi không có gì để nói. Tôi vừa ký giấy ly hôn với chồng tôi, không chồng cũ của tôi” Nói một cách bình tĩnh, nhưng trong lòng thì chỉ có chính bản thân mình là biết rõ mùi vị của nó nhất.

Du Ánh Tuyết ngạc nhiên.

Thảo nào, cảm xúc của cô ấy trước đây...

“Đứa trẻ đó...

“Đương nhiên đứa nhỏ phải giữ lại” Tay Trịnh Thanh Vy nhẹ nhàng đặt lên bụng dưới của cô, khi sờ vào, vẻ buồn bã trên mặt cô hơi giảm đi, còn có một chút cười: “ trai bây giờ là chỗ dựa tinh thần duy nhất của tôi. Từ đây về sau... Tôi sẽ dành tất cả tình yêu mà trước đây tôi đã dành cho cha của nó vào đứa này. ^ “Ít nhất... nó sẽ đáp lại tôi” Sẽ không vô cảm như Hồ Minh Tuấn.

Trịnh Thanh Vy lắc lắc đầu.

Cô ấy không cho phép mình suy nghĩ lại.

“Trịnh Thanh Vy!” Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Thân thể Trịnh Thanh Vy cứng đờ.

Nhìn nghiêng qua thấy Hồ Minh Tuấn đi về phía họ.

Du Ánh Tuyết nhìn theo ánh mắt cô, lại kinh ngạc nói: “Anh ta là chồng cô?” “... chồng cũ” Trịnh Thanh Vy sửa lại.

Du Ánh Tuyết tức giận trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm Hồ Minh Tuấn, đột nhiên nhìn anh ta thấy không xứng với Trịnh Thanh Vy. Trịnh Thanh Vy trông rất xinh đẹp, có một tính cách mạnh mẽ và dũng cảm, và quan trọng nhất là yêu anh ta rất nhiều.

Nhưng anh chàng này...

Cô có thể nhớ rằng lần đầu tiên cô nhìn thấy Kiều Phong Khang là trong một khung cảnh rối loạn, anh ta cũng ở đó.

Không có gì lạ khi Trịnh Thanh Vy ly hôn.

“Anh Minh Tuấn, có việc gì?” Hồ Minh Tuấn đến gần, Trịnh Thanh Vy cũng theo sau và đứng dậy.

“Phá thai!” Môi mỏng nhếch lên, chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ này.

Du Ánh Tuyết sửng sò. Đúng là một kẻ độc ác! Bên này Trịnh Thanh Vy đang siết chặt hai tay bên hông, run rẩy yếu ớt.

“Trước khi tôi tát anh, tốt hơn hết là anh nên rút khỏi mắt tôi ngay lập tức” Trịnh Thanh Vy dùng tất cả sự táo nhả và kiên nhẫn của mình kìm lại, cô mới không giơ tay tát anh ta.

“Tôi đã liên lạc với bác sĩ rồi” Hồ Minh Tuấn sắc mặt không chút dao động, tiếp tục nói một cách tàn nhẫn: “Hôm nay phẫu thuật! Lập tức! Nếu một câu nói có thể giết chết một người, thì...

Trịnh Thanh Vy cảm thấy rằng mình đã bị roi quất hàng trăm lần.

“Hồ Minh Tuấn, anh là đồ khốn nạn!” Cô ta nghiến răng tát anh ta một cái thật mạnh.

Hai mắt Trịnh Thanh Vy đỏ rực.

Giống như một thú nhỏ bị thương, ánh mắt hận không thể lột da rút xương người đàn ông trước mặt.

Bị Trịnh Thanh Vy tát vào mặt, Hồ Minh Tuấn thậm chí không né tránh.

Khuôn mặt bị tát lệch sang bên và đơ ra ở đó.

Một mảng đỏ và sưng tấy.

Trong mắt anh ta dần dần xuất hiện một tầng sương mù, nhưng từ đầu đến cuối vẫn lạnh như vậy.

Thời gian như ngừng lại...

Anh ta vừa định thẫn lại, Hồ Minh Tuấn liếc nhìn Trịnh Thanh Vy đầy căm hận, đột nhiên anh ta ôm ngang cô ta lên.

Không nói gì vác cô ta ở trên vai.

Trịnh Thanh Vy mất hết lý trí, hét lên và đánh anh ta: “Hồ Minh Tuấn, đồ khốn! Anh thả tôi xuống!” Hồ Minh Tuấn phớt lờ việc đánh đập của cô.

Những nắm đấm đó rơi vào người anh ta nhưng anh ta vẫn bước về phía trước như thể mình không có cảm giác đau đớn gì.

Du Ánh Tuyết chợt hoàn hồn và vội vàng đuổi theo.

Không biết phải nói gì, chỉ biết chặn đường của Hồ Minh Tuấn bằng cả hai tay.

Hồ Minh Tuấn chỉ cần nhìn thoáng qua thì nhận ra cô đang đến, ánh mắt anh chìm xuống âm trầm, ngay sau đó, anh ta nhấn tâm đẩy Du Ánh Tuyết ra.

Chỉ để lại một câu lạnh lùng: “Chuyện giữa vợ chồng chúng tôi không mượn người ngoài như cô xen vào!” Du Ánh Tuyết bị đẩy ra.

Dù sao Trịnh Thanh Vy và Du Ánh Tuyết mới gặp nhau, trong tình huống này, cô thật sự không biết mình có nên can thiệp vào không.

Nhưng, nếu cô không quan tâm, nếu Hồ Minh Tuấn thực sự nhắm mắt giết đứa trẻ...

Cô nghĩ đến đó, liền đi theo Hồ Minh Tuấn và Trịnh Thanh Vy, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Kiều Phong Khang.

Nghe thấy giọng nói của Kiều Phong Khang ở bên kia, cô lại nhớ tới việc cô vừa mới hứa với dì Vân sẽ cùng Minh Đức đi Mỹ, hai mắt nóng bừng.

Thiếu chút nữa quên mất chuyện của Trịnh Thanh Vy.

“Sao vậy?” Kiều Phong Khang hỏi lại sau một hồi không nghe thấy giọng nói của Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết trở lại bình tĩnh, chịu đựng và kiên chế như thể không có chuyện gì xảy ra, để cô có thể nói chuyện của Trịnh Thanh Vy và Hồ Minh Tuấn cho Kiều Phong Khang nghe.

“Em đi trước, tôi sẽ gọi điện thoại cho Hồ Minh Tuấn hỏi tình huống”
“Nhưng, cháu e rằng họ thực sự..” “Hồ Minh Tuấn nói đúng. Bọn họ là vợ chồng, chúng ta chỉ là người ngoài.

Hơn nữa, nếu Trịnh Thanh Vy thực sự không muốn bỏ đứa nhỏ, thì không ai có thể ép buộc cô ấy, kể cả Hồ Minh Tuấn. Bây giờ anh ta làm như vậy chắc chỉ hờ dỗi, nhất thời kích động. Em không cần phải lo lắng về sự an toàn của Trịnh Thanh Vy” Phân tích của anh ấy cũng có lý.

Trịnh Thanh Vy không muốn bỏ đứa bé thì bác sĩ thực sự cũng không thể làm loại phẫu thuật này cho cô ấy.

Du Ánh Tuyết lo lắng liếc nhìn hai người lần nữa, lúc này Hồ Minh Tuấn đã thả Trịnh Thanh Vy xuống, cả hai đều kích động, họ cãi nhau trên hành lang bệnh viện.

Thật...

Đây không phải là những đi ầu mà một người ngoài cuộc không biết gì có thể can thiệp.

Cuối cùng, quay người bước đi.

Du Ánh Tuyết liếc nhìn điện thoại, vẫn còn muốn nghe giọng nói của anh.

Dù chỉ là thờ, cô vẫn lắng nghe một cách cẩn thận, như thể khắc ghi tất cả những đi ầu nhỏ bé này vào trí nhớ.

“Chú đi r ấ à?” “Ừm, tôi xuống đ ầ t ầg trệt r ấ..” “Buổi trưa hiếm khi được nghỉ trưa, sao em không ở lại trường học? Bên ngoài nhiệt độ cao như vậy, chạy lung tung cũng rất vất vả” Chóp mũi Du Ánh Tuyết cay cay.

Tay, bóp chặt điện thoại.

Làm sao bây giờ? Bây giờ cô thực sự rất nhớ anh ấy, muốn ngay lập tức chạy đến bên cạnh anh.

Nhìn anh mọi lúc, mọi khoảnh khắc.

“Hôm nay chú có bận không?” Cô tìm lại giọng nói của mình và kìm nén sự kích động.

“Ừm” “Cái đó... cái... khi nào về nhà?” “Tôi không định về nhà. Em đi vắng, tối nay tôi định ngủ lại công ty.

Hoặc là, khi em tan học tôi sẽ cho người đến đón” Kiều Thanh Phong muốn bắt cóc cô về nhà.

Du Ánh Tuyết đã lên đến t ầg một.

Cô đang c ần điện thoại, đứng giữa dòng người đi lại tấp nập, cô ngược nhìn ánh nắng chói chang phía trước, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

Nhưng cô nỗ lực khắc chế, vẫn là cười nói: “Không được, cháu đêm nay sẽ ngủ ở ký túc xá” Cúp điện thoại, Du Ánh Tuyết vẫn còn ngây người.

Cô có chút lo lắng cho Trịnh Thanh Vy, nhưng nghĩ đến lại tự giễu cười.

Chuyện riêng của mình vẫn chưa được giải quyết? Rốt cuộc cô vẫn không can thiệp vào chuyện của Trịnh Thanh Vy và Hồ Minh Tuấn, đúng như lời chú ba nói, cô chỉ là người ngoài cuộc.

Cô đi tàu điện ngầm gần nhất và quay lại Đại học An Lập.

Bên kia.

Kiêu Phong Khang ngắt cuộc gọi của Du Ánh Tuyết hơi lo lắng cho cô ấy, anh gọi cho Hồ Minh Tuấn.

“Anh sao vậy?” “Nếu anh còn coi tôi là anh em thì đừng xen vào chuyện này!” Hồ Minh Tuấn nói với anh.

Giọng điệu lạnh lùng và nghiêm nghị.

Kiêu Phong Khang đã hiểu rõ.

Ngày thường, anh hiếm khi thấy anh ta như thế này.

Nhưng kể từ khi Trịnh Thanh Vy nói với anh ta chuyện mang thai, cả người anh ta thay đổi, chán nản, tinh thần sa sút.

Kiêu Phong Khang không phải là người hay xen vào, nếu không có Du Ánh Tuyết yêu cầu, anh sẽ không bao giờ thực hiện cuộc gọi này.

Vì vậy, khi nghe thấy lời nói của Hồ Minh Tuấn, anh không hỏi gì nữa, liền cúp điện thoại.

Dù sao đi nữa, đây có thể coi là một câu trả lời cho Du Ánh Tuyết.

Khi Du Ánh Tuyết trở lại trường học, cô ấy vẫn còn ỉu rĩ.

Thời gian nghỉ ngơi không còn nhiều, cô trở lại phòng ngủ, có chút vô lực nằm lì trên giường.

Vừa cúi đầu xuống, chiếc vòng kim cương trên cổ tay lại rơi vào trong mắt, cảm giác nhức nhối truyền đến, khóe mắt chợt đỏ lên.

Cô cầm nó trong tay với nỗi nhớ nhung, còn nhớ anh ấy hồng hác cầm cô cởi ra, dường như lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai cô, gần như ngày hôm qua.

“Ánh Tuyết, cậu có sao không?” Phùng Linh Nhi liếc mắt nhìn.

Đã phát hiện cô có vấn đề gì đó.

Từ trên giường mình leo xuống, cùng cô nằm sấp, vừa quay đầu liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đau thương của cô, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?” Du Ánh Tuyết hít mũi và chớp chớp đôi mắt để ngăn nước mắt rơi.

Tuy nhiên, trước mặt Phùng Linh Nhi, cảm xúc của cô không thể che giấu.

Phùng Linh Nhi nhìn thấu bộ dạng khóc lóc rõ ràng vừa rồi của cô, nhíu mày: “Minh Đức có chuyện gì sao?” “Không, anh ấy không sao..” Du Ánh Tuyết lắc đầu. Giọng nói yếu ớt, lại rất nhỏ, giống như một làn khói trong không khí, khiến Phùng Linh Nhi nhìn mà lo lắng trong lòng không thôi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tay Du Ánh Tuyết đưa xuống nhẹ nhàng nắm lấy tay Phùng Linh Nhi: “Linh Nhi, tớ có thể... tạm nghỉ học...” Đầu tháng chín.

Thành phố này vẫn còn nóng.

Nóng đến cháy da.

Nhưng tay Du Ánh Tuyết thật lạnh lẽo.

“Minh Đức sẽ đến Mỹ để phẫu thuật, tớ phải đi cùng anh ta. Chuyển đi này có thể là hai hoặc ba tháng, nhưng cũng có thể là hai hoặc ba năm...”

Phùng Linh Nhi cảm thấy trong lòng không muốn: “Không thể không đi sao?” “.” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Anh ấy hiện tại trở nên như vậy, trách nhiệm của tớ rất lớn. Tớ không thể mặc kệ anh ấy” Cảm giác và lựa chọn như vậy là đi đầu dè dặt.

Phùng Linh Nhi đồng ý.

Nhưng...

“Chú ba của cậu có đồng ý cho cậu đi không? Khi chú ấy gửi cậu đến, tớ có thể thấy rằng chú ấy rất quan tâm đến cậu. Nếu cậu muốn cùng Kiều Minh Đức rời đi, đi đâu đó có nghĩa là sự lựa chọn của cậu là Kiều Minh Đức.

Vậy nên... vì lẽ đó, cậu phải suy nghĩ kỹ” Du Ánh Tuyết thốt tim.

Cô trở mình và nằm thẳng.

Nín thở.

Lấy mu bàn tay bịt mắt.

Như thế như thế thì nước mắt sẽ không trào ra nữa.

Tuy nhiên, Phùng Linh Nhi vẫn thấy sự ươn ướt nơi đuôi mắt cô.

Phùng Linh Nhi thở dài, sau cùng không nói gì. Cô tin rằng Du Ánh Tuyết đã nghĩ về điều này rất rõ ràng.

Hơn nữa, có lẽ là...

Có thể không có lựa chọn khác.

Du Ánh Tuyết tham gia lớp học buổi chiều như thường lệ.

Vốn định ở cùng Phùng Linh Nhi một đêm trong trường học, dù sao sau khi đi Mỹ, hai người thật sự không biết bao lâu mới có cơ hội trò chuyện lâu như vậy.

Nhưng...

Cuối cùng...

Không thể kìm chế nỗi nhớ điên cuồng trong trái tim cô.

Trên đường về ký túc xá, nhớ anh.

Nhớ anh, khi đun nước sôi.

Khi thu dọn đồ đạc, vẫn là nhớ anh.

Cuối cùng, khi cô hạ quyết tâm, thì cô đã lên taxi.

Khi cô nghĩ về những năm tháng sắp tới, về khả năng có thể sánh vai với anh ấy, cô chỉ cảm thấy rằng đi tàu điện ngầm thật sự quá chậm để mang cô đến bên anh.

Khi cô đứng trước tòa nhà của tập đoàn Kiều Thanh, thì đã là giờ tan sở.

Các nhân viên của tập đoàn Kiều Thanh lần lượt ra về.

Du Ánh Tuyết bước vào tòa nhà với một tấm thẻ từ nhân viên chưa kịp trả lại trước đó, tránh đám đông tan tành, cô trực tiếp sử dụng thang máy dành riêng cho chủ tịch.

Khi cô bước vào, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô.

Mặc dù chuyện trước đó về cô và Kiều Phong Khang đã được lan truyền sớm ở các cấp quản lý, nhưng những nhân viên khác của công ty vẫn chưa rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101

Nếu là bình thường, Du Ánh Tuyết nhất định sẽ tránh khỏi sự nghi ngờ, nhưng lúc này cô không có thời gian để tâm tới.

Sắp phải ra đi, giờ mọi thứ xung quanh không còn quan trọng nữa.

Cô ấy đi một mạch lên tầng cao nhất, khi cô đã lên đến thì đã đến giờ tan sở, mọi người đang loay hoay dọn đồ.

Chỉ có đèn trong phòng họp vẫn sáng, người quản lý của một số dự án mới đang tăng ca họp bàn. Du Ánh Tuyết lặng lẽ bước vào, Nghiêm Danh Sơn đang đi ra khỏi phòng họp để chuẩn bị các tài liệu khác, đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô.

“Cô Ánh Tuyết?”

Sau khi Du Ánh Tuyết bước vào, đôi mắt vẫn luôn hướng về cửa kính mờ để nhìn vào trong phòng họp.

Dù chỉ là một bóng dáng mờ mờ nhưng cô vẫn cảm nhận được anh. Si mê, tham lam như thể nhìn bao lâu cũng không đủ.

Nghiêm Danh Sơn cô thêm hai lần nữa, cô mới hoàn hồn sự tỉnh.

“Cô đang có việc gấp tìm chủ tịch Khang sao? Có cần tôi đi vào báo cho anh ấy một tiếng không?”

Nghiêm Danh Sơn hỏi. Nhưng khi thấy sắc mặt của cô có gì đó không đúng lắm, anh ta hơi lo lắng.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra với cô Ánh Tuyết mà anh ta không kịp báo cáo thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, cô Ánh Tuyết thường sẽ không tự nhiên đến công ty.

Du Ánh Tuyết vội vàng xua tay lắc đầu: “Đừng quấy rầy công việc của anh ấy, tôi không sao, chỉ là... tôi muốn đến nhìn anh ấy thôi...”

Câu cuối cùng được nói ra không chút che giấu, ánh mắt cô rơi vào bóng dáng mờ mịt trong phòng họp.

Nghiêm Danh Sơn nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của cô. Nhếch môi, nở nụ cười.

Có vẻ như chủ tịch và cô ấy đã trời quang mây tạnh.

“Cuộc họp của chủ tịch Khang vừa mới bắt đầu. Cũng có thể sẽ kéo dài vài giờ.”

“Không sao, tôi có thể đợi. Đừng nói với anh ấy là tôi ở đây”

“Vây trước tiên cô ở đây nhìn đi, tôi đi chuẩn bị tài liệu”

Trong giọng điệu của Nghiêm Danh Sơn có chút bông đùa pha lẫn chút trêu chọc cô. Du Ánh Tuyết xấu hổ, sau đó cười đắc thắng quay lại, “Lúc thư ký Thanh họp, không phải anh cũng chăm chú theo dõi sao?”

Cô vẫn nhớ dáng vẻ lo lắng ở sân bay của thư ký Thanh, cuối cùng cô ấy đã khóc vì sung sướng, cái ôm thắm thiết của hai người càng khẳng định suy đoán của Du Ánh Tuyết.

Nỗi lòng của anh ta được phơi bày ra nhưng Nghiêm Danh Sơn không hề xấu hổ mà ngược lại mặt còn có ý cười.

Anh ta không nói gì nữa, cười cười đi chuẩn bị tài liệu.

Rõ ràng là nhắc tới thư ký Thanh nên tâm trạng anh ta khá tốt.

Du Ánh Tuyết quay lại nhìn theo bóng lưng của anh, ý cười trên khóe môi dần biến mất. Vài năm nữa trở lại, có thể... trợ lý Sơn sẽ kết hôn đúng không? Cũng có thể vợ anh ta cũng sẽ là thư ký Thanh.

. Mọi thứ xung quanh cô sẽ thay đổi. Vài năm nữa, có lẽ mọi thứ đã trở thành thứ mà cô không còn quen thuộc nữa.

Bao gồm... Lúc này, anh ấy vẫn đang ở trong phòng họp...

Nghĩ đi nghĩ lại, nỗi buồn lại tràn về

Du Ánh Tuyết chớp đôi mắt đỏ hoe và ngừng nhìn.

Sau đó cô lưng đi, mở cửa và bước vào văn phòng chủ tịch.

Thời gian chậm rãi trôi đi, cô ngồi trên ghế sofa cầm một tờ tạp chí tài chính lật xem.

Trên giá sách, những tờ tạp chí tài chính đã được đánh dấu dấu cẩn thận với thư ký Thanh.

Có tất cả các cuộc phỏng vấn về anh ấy.

Trước đây, Du Ánh Tuyết ghét nhất những tạp chí tài chính này, trong đó có quá nhiều thuật ngữ chuyên môn mà cô không hiểu lắm.

Nhưng tại thời điểm này, cô đã xem nó với sự thích thú. Mỗi một chữ trước mắt cũng giống như đang tuôn ra, sinh động đến như thế.

Say sưa đọc, không ngờ cô đã đọc vài cuốn mà không biết. Cô có hơi buồn ngủ, nhưng giây phút tiếp theo...

Vẫn bị thu hút bởi tạp chí mới mở.

Phóng viên hỏi: “Anh Phong Khang có sẵn sàng nói với mọi người về cuộc sống riêng tư của anh không?”

Kiêu Phong Khang: “Xin lỗi, không thể trả lời.”

Du Ánh Tuyết gần như có thể hình dung ra khuôn mặt anh có bao nhiêu lạnh lùng và khó coi khi trả lời câu hỏi này. Cô thực sự đồng cảm với anh chàng phóng viên ở đối diện.

Phóng viên: “Vậy tôi có thể hỏi về quan điểm tình yêu của anh được không? Tôi tin rằng đây là điều mà nhiều người sẽ quan tâm. Giống như khi chúng tôi phỏng vấn bạn của anh, anh Lê Tiến Minh cách đây một thời gian, anh ấy giữ quan điểm không bao giờ muốn kết hôn và không tin vào tình yêu. Vì vậy, anh có khác với anh ta?” Kì ầu Phong Khang: “Tình trạng này sẽ kết thúc. Năm năm nữa” .

Phóng viên: “Tại sao lại là năm năm nữa? Có ý nghĩa đặc biệt nào không?”

Kì ầu Phong Khang: “... Đợi cô ấy lớn lên”

Phóng viên (cười): “Có vẻ như anh đã có đối tượng của riêng mình. Quay trở lại câu hỏi vừa rồi, anh có cái nhìn như thế nào về tình yêu?”

Kì ầu Phong Khang (kiên định và dứt khoát): “Suốt đời này... không phải cô ấy sẽ không kết hôn”

Du Ánh Tuyết đọc đến đây, trong lòng run lên.

Đây là một cuộc phỏng vấn diễn ra vào năm vừa rồi. Năm đó, cô 17 tuổi, năm năm sau, cô 22 tuổi. Vì thế...

Suốt đời này, không phải cô ấy sẽ không kết hôn...

Đối tượng không phải là ai khác, mà chính là cô?

Cô rất vui.

Cô được một người như vậy yêu say đắm vào những năm tháng mà cô hoàn toàn không biết.

Cô cần cuốn tạp chí, cuộn mình trên ghế sofa, nhắm mắt lại, không tìm được nước mắt.

Du Ánh Tuyết, không có gì phải buồn cả.

Bất kể tương lai ra sao, ít nhất... Đã từng sở hữu. Như vậy là đủ rồi.
Thực sự đủ.

Cô tự an ủi mình hết lần này đến lần khác, và lại hết lần này đến lần khác tự động viên mình.

Suốt một đời...

Không phải là cô ấy thì sẽ không kết hôn.

Mười từ của anh vang vọng trong tâm trí cô trong một thời gian dài.

Cần bao nhiêu thâm tình thì có bấy nhiêu.

Đêm khuya.

9:00 giờ.

Một nhóm người bước ra từ phòng họp.

Kiêu Phong Khang đi về phía phòng làm việc của mình, theo sau là một số trưởng nhóm dự án vẫn đang giải thích chi tiết công việc với anh.

“Vào phòng nói chuyện” Kiêu Phong Khang đẩy cửa văn phòng và đi vào trước.

Bên trong, đèn sáng.

Anh bước vào.

Bước chân, đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt anh rơi vào một bóng người đang cuộn tròn trên ghế sofa.

Dù chỉ nhìn được bóng lưng nhưng anh ấy đã biết chính xác đó là ai.

Làm thế nào mà cô... lại đến đây rồi?

Không phải nói đêm nay sẽ ngủ ở ký túc xá sao?

Đôi mắt anh bỗng dịu lại, ánh mắt trở nên say đắm và trìu mến hơn.

Nhưng nhìn thấy hai cái chân trắng nõn dưới váy của cô cứ như vậy lộ ra bên ngoài, váy bị đẩy lên một cách vô thức, ngay cả cặp đùi trắng như tuyết cũng lồ mờ hiện ra, lông mày của anh lại cau lại.

“Chủ tịch Khang?”

Vài người phía sau anh chưa kịp đi vào đã bị chặn ở cửa trước, không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

“Quay người ra chỗ khác!”

Kiêu Phong Khang ra lệnh, mọi người liếc mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bọn họ vẫn làm theo.

Ngay sau đó, Kiêu Phong Khang cởi áo khoác và đi về phía Du Ánh Tuyết.

Bọc áo khoác ngoài và bế cô ra khỏi ghế sofa.

Du Ánh Tuyết đang nửa mê nửa tỉnh, bị anh ôm như vậy thì giật mình tỉnh giấc. Nhìn thấy đó là anh, lông mày bất giác gập lên thành một vòng cung xinh đẹp, hai tay quyến luyến ôm lấy cổ anh.

“Hết bận rồi sao?”

Giọng nói lười biếng, mềm mại, quyến luyến khiến lòng anh mềm nhũn.

Cô phồng má lên, như thể đang hờn dỗi, lại giống như đang làm nũng nói: “Cháu đã đợi chú rất lâu rồi... Nếu chú không tan họp, cháu sẽ đi trước.”

Kiêu Phong Khang mắt rung động.

Anh thực sự thích cô nói chuyện với chính mình như thế này.

Đột nhiên, anh rất muốn hôn cô...

Ánh sáng ấm áp chiếu từ trên xuống dưới, bóng của anh bao trùm lấy cô, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy khuôn mặt luôn lạnh lùng của anh lúc này lại thêm một nét dịu dàng.

Đôi mắt anh lưu lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, ánh sáng chớp qua khiến Du Ánh Tuyết sợ hãi.

Bàn tay ôm lấy cổ anh không kìm được mà nắm chặt hơn.

“Các người tan làm trước đi, chuyện còn lại ngày mai báo cáo” Kiều Phong Khang đột ngột ra lệnh.

Sau đó Du Ánh Tuyết mới nhận ra rằng vẫn có người ở bên ngoài. Nghĩ đến câu nói làm nũng vừa rồi của mình, mặt đỏ bừng, xấu hổ mà vùi vào ngực anh.

Khi những người bên ngoài nghe thấy giọng nói của Du Ánh Tuyết thì hiểu ra. Họ rất thức thời, nói tạm biệt, rồi rời đi nhanh nhất có thể.

Còn không quên giúp hai người đóng cửa phòng làm việc.

Những người đó đã rời đi. Dục vọng trong lòng Kiều Phong Khang không thể chịu đựng được nữa.

Đẩy cô vào tường, cúi đầu triền miên hôn lên môi cô, Du Ánh Tuyết sợ run, kiễng chân đáp lại anh.

Quần áo xốc xếch xuống đất, lúc này cũng không ai quan tâm.

Kiều Phong Khang mút môi dưới, hỏi: “Em ở đây bao lâu rồi?”

“... Đã rất lâu rồi.” Cô thở hắt lên:

“Xem hết những cuốn tạp chí của chú rồi.”

“Không em phải nói... tối nay ngủ trong ký túc xá sao? Hả?” Anh đưa bàn tay vào quần áo của cô.

Du Ánh Tuyết bị hôn đến nỗi hai mắt ướt đầm.

Bàn tay to lớn vuốt ve thân thể cô khiến hai chân cô mềm nhũn.

Cô dựa vào tường đôi mắt đầm nước nhìn chăm chăm anh, trông thật quyến rũ, dụ hoặc.

“Chính là... Cháu đột nhiên nhớ chú..” Cô nhẹ giọng nói, ngay cả giọng nói cũng mềm mại đáng yêu Tiểu yêu tinh... Chuyên môn dùng để hàng phục anh.

Kiêu Phong Khang thở dốc một cái, thân hình cao lớn cứng đờ.

Chỉ vì một câu nói của cô đã khiến máu trong người anh sôi sùng sục.

Trong mắt anh hiện lên một tia dục vọng.

“Tôi thấy được, em tới đây không phải nhớ tới anh, mà em đến đây để dụ dỗ anh.”

Du Ánh Tuyết cười tủm tỉm: “Nếu cháu thật sự tới đây dụ dỗ chú, chú sẽ bị cháu dụ dỗ sao?”

Nụ cười ngày càng mê hoặc.

Gần đến giờ phút chia ly, tất cả dè dặt, e dè, tất cả đều bị cô vứt bỏ.

“Còn có thủ đoạn nào khác dụ dỗ sao? Chỉ nói tới thôi thì không đủ”

Kiêu Phong Khang ma mị thì thầm vào tai cô một cách không đứng đắn.

Lòng bàn tay to xuyên qua mái tóc dài ôm lấy khuôn mặt nhỏ xinh của cô. Khuôn mặt Kiêu Phong Khang nhích lại gần cô hơn một chút, ánh mắt mơ hồ có chút quyến rũ, quyến rũ đến mức làm cho Du Ánh Tuyết sợ hãi.

Cô không kiên chế được hít một hơi sâu.

Ngay lúc này... Cửa văn phòng đột ngột bị đẩy ra. Người chưa vào, tiếng đã vang lên: “Chủ tịch Khang, anh có muốn gọi đồ ăn mang về cho anh và cô Ánh Tuyết.”

Chỉ cuối cùng chưa kịp thoát ra, bị khựng lại m thanh từ kết thúc vắng vắng Nghiêm Danh Sơn đứng ngốc ở đó.

Khi anh ta hoàn h ồi, một tạp chí dày bay tới đánh vào trán anh ta.

“Ra ngoài!”

Nghiêm Danh Sơn quay đi ngay lập tức.

Trên thực tế, anh ta rất tốt khi nhắc nhở khi hai người chưa có thời gian ăn tối.

Nhưng, không ngờ hai người nói về tình yêu lại nhập vai nhanh đến vậy.

Dù sao thì..

Khang tổng vừa mới kết thúc cuộc họp cách đây chưa đầy năm phút.

Kết quả...

Thông qua “lời nhắc nhở thân mật” của Nghiêm Danh Sơn, Kiều Phong Khang và Du Ánh Tuyết đã tạm ngừng nói chuyện yêu đương.

Anh ấy có thể chịu đựng được.

Nhưng Du Ánh Tuyết vẫn còn nhỏ, cô vẫn đang phát triển, vì vậy cô không thể nhịn đói được.

Anh lái xe và dẫn cô ấy ra khỏi công ty đi ăn tối.

Trên quãng đường đi, Ki ầu Phong Khang một tay c ầm vô lăng và tay kia nắm tay Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết nhìn xuống, đáy mắt gợn sóng. Ngay sau đó, cô xòe năm ngón tay mình ra, đan vào tay anh và siết chặt các ngón tay lại.

Ki ầu Phong Khang liếc nhìn cô.

Bốn mắt hướng vào nhau, trong mắt tràn đầy yêu thương.

“Em muốn ăn ở đâu?” Anh hỏi.

“Chúng ta tìm cái gì tiện thì ăn ạ. Ăn ở đâu cũng đều ngon” Có anh ở bên, ăn cái gì cũng đều rất ngon.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102

Chẳng qua là... Sau khi cô đến Mỹ...

Suy nghĩ đến đây, cô lấy tay đập lên đầu mình, cô không được phép nghĩ về nó.

Như bây giờ thì tốt lắm rồi, đừng nghĩ đến những chuyện buồn mà ảnh hưởng đến không khí của hai người.

Kiêu Phong Khang nhìn cô gần như tự ngược đãi bản thân, cau mày nắm lấy tay cô: “Làm sao vậy?”

Du Ánh Tuyết sao có thể dám nói?

Khi nhìn xung quanh, anh thấy một loạt quầy bán đồ ăn bên ngoài.

. Đến đây, các quầy thịt nướng sôi động hẳn lên, mọi người vừa uống vừa chơi đoán số, thật sôi nổi.

Du Ánh Tuyết chỉ tay: “Chúng ta đi ăn ở đằng kia đi, cháu đột nhiên muốn uống rượu”

Nghiêm Danh Sơn bước ra từ sau lưng họ.

Trực tiếp lái xe vào ga ra, vừa định rời đi liền nhìn thấy một bóng người đứng ở dưới lầu.

Nhìn xa có thể nhận ra đây là một phụ nữ trung niên.

Anh ta không biết bà ấy muốn làm gì, nhưng bà ấy cứ nhìn lên tòa nhà hùng vĩ của tập đoàn Kiều Thanh, thật lâu mà chưa rời đi.

Nghiêm Danh Sơn suy nghĩ một lúc, sau cùng thì anh cũng đậu xe sang một bên và đi về phía bên kia.

Người bên kia đang nhìn một cách thất thần nên không nhận thấy có người đang tiến đến phía sau mình.

. Mãi đến khi được vỗ vai, bà ấy mới hoàn hồn.

Rõ ràng là đang hoảng sợ, bà ấy giật nảy mình, quay người lại, cảnh giác nhìn người trước mặt.

Đèn đường mờ ảo. Nghiệm Danh Sơn đã rất cố gắng mới có thể nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ.

Người phụ nữ trung niên trạc 40 tuổi với đôi mắt trũng sâu mệt mỏi.

Mặc một chiếc váy tối màu, phong cách rất giản dị và bình thường, có thể thấy cô ấy không giàu có về tài chính, nhưng trông cô ấy cũng đứng đắn và sạch sẽ.

Không giống như một người xấu.

Đặc biệt, khuôn mặt này... Nghiệm Danh Sơn nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy quen thuộc, không thể không liếc nhìn lần nữa, sau đó anh ta không khỏi cảm thấy hơi sốc.

Là ảo tưởng của chính mình? Anh luôn cảm thấy khuôn mặt này có phần giống với cô Ánh Tuyết.

Nhưng, cô Ánh Tuyết không phải một cô gái từ nhỏ sao?

Hơn 10 năm trước, cha của cô ở tập đoàn Kìêu Thanh là một nhân viên chủ chốt, nhưng hình như đàm phán có chút không thành công, kết quả lại bị rơi từ trên lầu xuống, chính anh ta đã tận mắt chứng kiến.

Sau đó, tuy rằng tất cả tin tức đều đăng là do làm việc, không cẩn thận từ trên cao rơi xuống, nhưng hiện tại nghĩ lại, tất cả đều là chấn động.

“Bác ơi, đến muộn như vậy, bác có chuyện gì sao?”

Nghi ngờ của Nghiêm Danh Sơn bị dập tắt. Nhưng cũng có một chút tò mò.

“Cậu là?” Bà ấy âm thầm quan sát Nghiêm Danh Sơn.

“Tôi chỉ là nhân viên của tập đoàn Kì ầu Thanh. Tình cờ thấy bác ở dưới lầu, nên tiến lên hỏi”

Lâm Vân Thanh nghe nói anh ta là nhân viên của nhà họ Kì ầu, cảnh giác bấu chặt lấy quần áo, lắc đầu: “Không sao, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Sau đó, Lâm Vân Thanh xoay người bước đi ngay lập tức.

Như sợ có người đuổi theo, bà ấy bước nhanh.

Nhưng...

Bước một vài bước lại đột ngột dừng lại. Cất tiếng hỏi: “Ông chủ của cậu, có thường hay ở công ty không?”

“Ông chủ? Bác đang nói về anh Kì ầu Phong Khang?”

“Không. Tôi đang nói về Kì ầu Thanh Lương”

Nghiêm Danh Sơn nghi ngờ hơn. Kì ầu Thanh Lương là chủ của gia đình họ Kì ầu! Tại sao người phụ nữ này vừa đến đã muốn tìm ông ấy?

Hơn nữa...

Khi nhắc đến từ Kì ầu Thanh Lương, vẻ mặt của bà ấy đông cứng lại và nghiêm túc.

Thậm chí có một sự căm ghét mờ nhạt.

Liệu có mối quan hệ nào khác giữa bà ấy và nhà họ Kì ầu không?

Nghiêm Danh Sơn cảm thấy nghi ngờ hơn. Chỉ nói: “Nếu bác muốn tìm ông Kì ầu Thanh Lương, có lẽ bác sẽ thất vọng. Bây giờ ông Kì ầu sẽ

không tới đây làm việc. Người đứng đầu tập đoàn Kiêu Thanh đã thay đổi rồi”

“Là ai? Là trai nào?”

“Thay thế bằng anh Kiêu Phong Khang” Nghiêm Danh Sơn thẳng thắn nói với bà Kiêu Phong Khang..” Lâm Vân Thanh lẩm bẩm ba chữ này, cau mày, không vội hỏi: “Vậy đứa thứ tư của nhà họ Kiêu đâu?”

Nghiêm Danh Sơn càng nhìn bà ấy càng khó hiểu, mắt kín đáo quan sát.

Lâm Vân Thanh không thích ánh mắt của anh ta, vô thức vén tóc, ngượng ngùng cười nói: “Quên đi, cậu chỉ là nhân viên của tập đoàn Kiêu Thanh, tôi đoán chừng không biết rõ lắm”

Nghiêm Danh Sơn gật đầu: “Quả thực. Cho dù biết chuyện riêng của nhà họ Kiêu, tôi cũng không thể trả lời được. Thứ lỗi cho tôi”

“Tôi hiểu” Lâm Vân Thanh miễn cưỡng cười: “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Người phụ nữ không nói gì nữa, đi bộ rời đi.

Nghiêm Danh Sơn đứng đó, nhìn chằm chằm vào bóng dáng một lúc lâu. Anh ta thấy bà ấy chầm chậm bước xuống phố, hòa vào màn đêm, mang theo nỗi buồn hiu quạnh, bóng dáng lẻ loi.

Có thể thấy bà ấy là một người phụ nữ đã trải qua nhiều chuyện phong ba.

Vậy bà ấy có thật là mẹ của cô Ánh Tuyết không? Nghiêm Danh Sơn suy nghĩ một hồi, cuối cùng cảm thấy không ổn nên lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại cho ông chủ.

Bên này.

Kiêu Phong Khang đã từ chối yêu cầu của Du Ánh Tuyết.

“Em vẫn còn là học sinh nên không được phép uống rượu”

“Nhưng cháu đã trưởng thành”

“Trưởng thành cũng không cho! Còn nữa, quây thịt nướng toàn đồ ăn vặt, đừng nói là ăn, chạm vào em cũng không được phép!”

Quyết liệt, hoàn toàn không quan tâm đến yêu cầu của cô.

Du Ánh Tuyết chán nản.

“Đó là lý do tại sao cháu nói chúng ta có khoảng cách thế hệ.” Cô bĩu môi nhìn những quây thịt nướng hấp dẫn: “Đúng vậy, cháu không thể ép buộc chú được. Tất cả những người ngỗ ăn ở đằng kia đều là học sinh, sinh viên trẻ tuổi. Chú ở tuổi 30, ngỗ đó với người trẻ tuổi thật sự không thích hợp “

Cô nói với chính mình, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt tối sầm của ai đó.

Người trẻ tuổi? Học sinh?

Và anh là một ông chú 30 tuổi? Như vậy, trong quan niệm của cô, anh đã rất già rồi sao?

Bốn hoặc năm năm sau, cô ấy chỉ mới ngoài 20 tuổi, nhưng anh đã ngoài 30 tuổi.

Đến lúc đó, cô gái nhỏ này không phải càng thêm chán ghét anh sao?

Suy nghĩ kiểu này khiến anh rất khó chịu.

– Không khỏi liếc nhìn chính mình trong gương chiếu hậu.

Khách quan mà nói, đối với Kiều Phong Khang mà nói, dù anh 30 tuổi cũng không biểu hiện rõ trên khuôn mặt.

Người ngoài không thể nói chính xác tuổi của anh. Nhìn vào anh sẽ nghĩ tối đa anh 25 hoặc 26 tuổi.

Nhưng mà sự sắc bén và bình tĩnh trong mắt anh đã hơn xa 30. Anh nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, khuôn mặt mềm mại non nớt có thể bùng ra sữa, nhất thời sắc mặt càng thêm xấu.

Xe hướng về phía chỗ đỗ xe bên rìa đường dừng lại.

Du Ánh Tuyết có chút kinh ngạc nhìn anh: “Tại sao dừng lại?”

“Nếu muốn ăn thì ăn, nhưng không được phép ăn quá nhiều, nếu bị đau bụng, kiếp sau cũng đừng mơ được đến thịt nướng Mặt ai đó bỗng bừng sáng rực. Ngay lập tức đẩy cửa bước ra khỏi ghế phụ.

“Đừng lo lắng, dạ dày của cháu rất tốt. Vậy còn rượu thì sao?”

Kiêu Phong Khang khóa cửa xe, liếc cô một cái: “Chỉ được phép uống khi tôi ở bên cạnh. Nếu để cho tôi biết em thường xuyên dám chạy ra ngoài cùng đàn ông uống rượu, em chết chắc!”

Vậy thì...

Cô ấy không thể uống rượu ở Mỹ được nữa!

Du Ánh Tuyết không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa, vẫn cười rạng rỡ, gật đầu hứa: “Được rồi. Chỉ cần chú không ở bên cạnh, cháu sẽ không uống rượu...”

Nhìn thấy cô ấy ngoan ngoãn như vậy, vẻ mặt của Kiêu Phong Khang có chút cải thiện.

Hai người cùng nhau đi bộ đến quầy thịt nướng.

Du Ánh Tuyết đã đúng. Một nơi náo nhiệt và lộn xộn như vậy chỉ thích hợp với những người trẻ tuổi tràn trề sức sống.

Kiêu Phong Khang ngồi ở chiếc bàn bảm đầy dầu mỡ, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen chỉnh tề, đặc biệt lặc lợng.

. Đây là lần đầu tiên anh ấy đến nơi này.

Vừa bước vào căn phòng náo nhiệt này, ánh mắt của mọi người trong cả phòng đều hướng về phía bọn họ. Mặc dù đã bật máy lạnh.

Nhưng nhiệt độ không thấp.

Nơi đây sôi nổi và ồn ào, Kiêu Phong Khang không ngừng nhíu chặt mày, nhìn chăm chăm vào cô.

Nhưng mà cô gái nhỏ phía đối diện dường như không để ý đến ánh mắt khó chịu của anh.

Cô rất quen thuộc với loại môi trường này, cô ấy thoải mái hoạt động như cá trong nước. Cô lại tháo rời bát đĩa, tách đôi đĩa dùng một lần, rửa bát bằng nước sôi.

“Cái này có dùng được không?”

Tiêu Phong liếc nhìn cái bát nhỏ, rất nghi hoặc.

“Tất nhiên được, nó đã được khử trùng”

Anh ậm ừ: “Tất cả đều được khử sạch bằng chất hóa học trong các xưởng nhỏ”.

“Suyt!”

Du Ánh Tuyết lấy tay che miệng anh lại: “Chú nhỏ giọng, nếu ông chủ nghe thấy sẽ bị đánh”

“Anh ta dám!” Kiêu Phong Khang nắm lấy tay cô, vẻ mặt càng lạnh nhạt.

Cô dở khóc dở cười. Cô gần như quên mất, đây là Kiêu Phong Khang! Anh ấy sợ ai chứ? Chỉ có người ta sợ anh ấy.

“Chú đối với tâm tình của thường dân cũng nên thông cảm một chút được không?”

“Tôi không biết em nhiều năm như vậy ăn không ít những thứ này, đáng ra phải sớm trị em”

“May mắn thay chú không biết đi đâu này, để dạ dày của cháu tự do trong mấy năm”

Du Ánh Tuyết lẽ lười nghịch ngợm, mỉm cười pha cho anh một tách trà.

Kiêu Phong Khang liếc cô một cái, sau đó nhìn trà, cau mày từ chối, không chịu uống.

“Đừng lo lắng, không có độc”

Du Ánh Tuyết nhấp một ngụm, sau đó nhìn chằm chằm anh cười.

Thích thấy bộ dạng bị làm khó này của anh. Thật là một cảnh tượng hiếm có!

Anh đưa tay nhận lấy tách trà, không uống mà ngậm lấy môi cô.

Du Ánh Tuyết sửng sốt và siết chặt hai tay.

Nước trà trong miệng bị anh hút trọn vẹn.

Đi đâu này...

“Chú.” Một lúc sau, Du Ánh Tuyết vẫn có thể cảm giác được tầm mắt của người khác đang nhìn, sắc mặt đỏ bừng.

“Nghe theo em uống trà, chẳng qua là đổi đồ đựng” Chà chà, hương vị cũng không tệ. Bất kể trà có sạch hay không.

“..” Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

. Như vậy, miệng cô trở thành cốc của anh sao?

“Đáng ghét!” Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhưng là trong mắt hiện lên ý cười.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Kiều Phong Khang đột nhiên vang lên.

Liếc nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình, không nói gì, một tay quấn lấy Du Ánh Tuyết, tay kia cầm lấy điện thoại, đưa lên tai.

“Xin chào, Chủ tịch Khang” Cuộc gọi được kết nối, giọng nói của Nghiêm Danh Sơn phát ra.

“Ừ. Nói”

“Tôi vừa đi xuống từ tòa nhà Kiều Thanh và tôi đã gặp một người phụ nữ đứng nhìn tòa nhà một cách kỳ lạ”

“Người phụ nữ nào?”

“Thành thật mà nói, tôi không biết người bên kia là ai. Nhưng, nhìn kỹ lại, cô ấy trông hơi giống với cô Ánh Tuyết. Vì vậy... tôi đang tự hỏi liệu cô ấy có phải là mẹ của cô Ánh Tuyết hay không?

Lâm Vân Thanh?

Phong Khang sửng sốt, tay cầm điện thoại căng thẳng.

Cụp mắt xuống liếc nhìn Du Ánh Tuyết trong vô thức. Du Ánh Tuyết cũng đang nhìn anh. Cô thấy vẻ mặt anh cứng lại, lạnh lùng, mang theo chút lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Anh vẫn luôn thờ ơ, chẳng mấy chốc, tâm trạng đã trở lại bình thường.

Chỉ bình tĩnh ấn vai Du Ánh Tuyết, nói nhỏ: “Em ăn cơm trước, tôi ra ngoài nghe điện thoại”

Du Ánh Tuyết nghĩ chỉ là công việc, cũng không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn gật đầu nhìn anh bước ra khỏi quán nhỏ.

“Hãy mô tả chi tiết cao và ngoại hình của người phụ nữ đó cho tôi. Cậu có thông tin gì không?”

Nghiêm Danh Sơn mô tả ngắn gọn về đối phương, lúc này vẻ mặt của Kiều Phong Khang càng trở nên u ám. Hơi thở của anh ngày càng nặng nề, nói: “Hình như bà ấy đến gặp ông cụ Kiều. Tuy nhiên, bà ấy lại hỏi về tình hình hiện tại của Kiều Quốc Thiên?”

Nói như thế...

Vậy ra là Lâm Vân Thanh, anh không còn nghi ngờ gì nữa.

Kiều Phong Khang vô thức quay đầu nhìn vào trong quán, sau tấm rèm nặng nề, anh có thể nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô.

Nhớ đến cảnh cô ôm anh và nói Cảm giác làm cô nhi thật là khó chịu đêm qua, tim anh như thắt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103

Nếu cô biết...

Thực ra, cô chưa bao giờ là trẻ mồ côi...

Mẹ cô vẫn sống khỏe mạnh... Chắc bà ấy rất hạnh phúc phải không?

Nhưng mà...

Nhưng cô lại không hạnh phúc chút nào...

“Chủ tịch Khang?”

Nghiêm Danh Sơn không nghe thấy giọng nói của anh, nên anh ta nhỏ giọng gọi.

“Chuyện hôm nay cứ coi như không có chuyện gì xảy ra. Bất luận là trước mặt chú tư hay trước mặt nhà họ Kiêu, anh không được phép nhắc tới! Và..”

Kiêu Phong Khang tỉnh táo lại. Đôi mắt phức tạp rời khỏi bóng lưng của Du Ánh Tuyết.

Ngả đầu vào màn đêm thăm thẳm, u ám, nhiệt độ giảm xuống mấy độ.

“Đặc biệt ở trước mặt Du Ánh Tuyết, cậu không được phép nhắc tới một chữ!”

Nghiêm Danh Sơn biết ông chủ có an bài như vậy, hẳn là có lý do của mình, gật đầu nói: “Anh yên tâm”

“Đi điều tra lại cho tôi xem cô ấy hiện đang sống ở đâu và sống như thế nào. Kiểm tra lại rồi báo cáo lại”

“Vâng, chủ tịch Ki`âu” Cúp điện thoại, Ki`âu Phong Khang đứng ở trong bóng đêm, thật lâu sau cũng không đi vào.

Trên gương mặt, những suy nghĩ trĩu nặng.

Không biết anh đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, khuôn mặt anh tuần đó dần trở lại bình tĩnh và không có chuyện gì xảy ra, quay đầu bước về.

Đi về phía cô gái nhỏ của mình. Lúc đi vào, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, sắc mặt Ki`âu Phong Khang đột nhiên đen lại.

Cô gọi rất nhiều đờnướng, trời tối mịt, cô chỉ việc lấp đầy miệng. Tốt thôi, nhưng...

Ly rượu, cô rót vào miệng như thể đang uống nước lạnh.

“Lá gan của em lớn nhỉ?”

Ki`âu Phong Khang bước tới, giật lấy ly rượu của cô, tức giận đặt xuống bàn.

Tửu lượng của cô gái nhỏ này rất yếu, uống mới có mấy ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng r`ồi.

“Chú cho phép cháu uống” Du Ánh Tuyết giật lại cái ly.

“Em trở thành người nghiện rượu từ khi nào vậy?” Anh nhướn mày.

Anh càng lo lắng không biết nếu cô đi uống rượu với mấy bạn nam trong trường thì sao?

Chỉ nghĩ về nó, anh đã cảm thấy không thể chịu đựng được.

“Cháu chỉ uống lần này thôi” Du Ánh Tuyết tiếp tục rót cho mình.

Nhìn chắt lỏng màu vàng chói mắt, trong lòng chỉ cảm thấy ứa nước mắt.

Nỗi uất ức trong lồng ngực sắp trào ra, đến nỗi không tìm cách trút bỏ thì cô sẽ ngã quỵ.

Kết quả.

Cô đã uống hết 2/3 chai rượu, không say mà chỉ chệnh choạng.

Cô cũng không ăn gì cùng Ki ều Phong Khang đi ra khỏi nhà hàng thịt nướng, lái xe về công ty.

Trên đường đi, Du Ánh Tuyết luôn quay mặt lại nhìn anh.

Đôi mắt cô nhìn thẳng và si mê, như muốn khắc sâu khuôn mặt ấy vào tim.

Ki ều Phong Khang ghé mắt nhìn sang và bắt gặp ánh mắt của cô. Đôi mắt anh sâu thẳm, ánh đèn neon đêm khuya ngoài cửa sổ lọt qua mắt anh nhìn rất quyến rũ.

“Em đang nhìn gì đó?” Anh hỏi.

Du Ánh Tuyết cười nhẹ, lưu luyến tựa đầu vào vai anh.

Cô đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Người mà không phải cô ấy không cười là đang ám chỉ ai?”

Ki ều Phong Khang hơi ngạc nhiên, sau đó, anh rõ ràng.

Có vẻ như cô gái nhỏ đã thực sự đọc tất cả các tạp chí. Ngày thường, anh tuyệt đối không thích nói chuyện đời tư, nhất là chuyện tình cảm riêng tư.

Nhưng mà... Nói về cảm xúc của mình đối với cô gái nhỏ này thì anh không muốn giấu giếm.

Tiếp tục lái xe, chỉ nhàn nhạt nói: “Không cần biết rõ còn cố hỏi”

“Đó là ám chỉ cháu” Tay Du Ánh Tuyết vòng qua eo anh.

Ki ầu Phong Khang vẫn đang lái xe chỉ liếc nhìn những hành động mờ ám này của cô.

Hành động nhỏ này thực sự nguy hiểm.

Nhưng...

Anh không thể từ chối và anh cũng thích...

Cô hiểm khi chủ động quấn quít lấy anh...

“Chú thật sự sẽ đợi cháu năm năm sao?” Du Ánh Tuyết khẽ hỏi.

Nếu có thể, tất nhiên anh không muốn!

Anh muốn cưới cô vào ngày mai và đặt tên cô là “bà Khang”.

“Ừm” Cuối cùng, anh cũng nói ra chữ này.

“Cháu không tin... Trong lòng Du Ánh Tuyết run lên, trong mắt hiện lên một tầng ẩm ướt: “Nếu... nếu như cháu rời xa chú năm năm, năm năm nữa chú có thể không nhớ cháu là ai, nói không chừng... chú đã kết hôn với một người phụ nữ khác và có .”

Cô đã cố gắng hết sức để nói những lời này một cách nhẹ nhàng, nhưng...

Trái tim cô bây giờ giống như bị một tảng đá khổng lồ nặng hàng nghìn tấn đè lên, khiến cô không thở nổi.

Sắc mặt Ki ầu Phong Khang lạnh đi một chút, ánh mắt quét qua kính chiếu hậu, nhìn cô, lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Du Ánh Tuyết, nếu em dám bỏ tôi năm năm, tôi sẽ dám cưới người phụ nữ khác! Cho nên, ngàn vạn lần đừng cố thử!”

Tim Du Ánh Tuyết đau dữ dội.

Cô biết rằng anh có thể làm những gì anh nói...

Bị thương, đau khổ, bất lực, đủ thứ cảm xúc trào dâng trong tim. Du Ánh Tuyết đột nhiên cắn một cái vào cổ anh.

Kiêu Phong Khang thở dốc một tiếng, liếc mắt một cái: “Ánh Tuyết!”

– Nhiệt độ điên cuồng, thẳng đến thân dưới của anh. Toàn thân anh căng ra và cứng đờ như đá.

Du Ánh Tuyết không còn rụt rè.

Qua lớp vải và những ngón tay cọ xát khiến anh gần như phát điên.

Hít một hơi nặng nề nắm lấy bàn tay đang lộn xộn của cô, đôi mắt đỏ rực đầy dục vọng.

“Không phải bây giờ! Ánh Tuyết, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh!” Giọng anh đè nén khiến người ta kinh ngạc.

Du Ánh Tuyết thấy anh mất kiểm soát.

Cô vô cùng đắc ý và kiêu ngạo về điều đó. Bàn tay nhỏ bé rút thắt lưng của anh...

Mẹ kiếp!

Kiêu Phong Khang một tay cố gắng ổn định tay lái, tay kia giữ chặt tay cô, không cho phép cô làm thêm động tác nào nữa.

Người phụ nữ này, luôn có cách khiến anh phải phát điên!

“Đừng nghịch ngợm nữa. Cứ như vậy, đừng làm loạn nữa!”

Du Ánh Tuyết chỉ muốn nghịch ngợm một chút, cố tình trêu chọc anh, nhưng tuyệt đối không có ý định chơi đến tai nạn giao thông.

Bộ dạng hiện tại của anh khiến cô rất hài lòng, muốn rút tay ra nhưng lại bị anh mạnh mẽ đè lại.

Kết quả...

Trên đường đi, hai người đều duy trì tư thế xấu hổ như vậy.

Đã chạy qua mấy ngọn đèn đỏ, không ai biết.

May mắn thay, đường từ gian hàng thịt nướng đến công ty rất gần, đi mất vài phút.

Xe hơi chạy vào ga ra dưới tầng hầm.

Kiêu Phong Khang dẫn đầu xuống xe đi vào thang máy. Du Ánh Tuyết mặt đỏ tại hạ đi theo sau.

Trong thang máy ánh đèn sáng choang, tất cả ngại ngùng đều không có chỗ che giấu.

Đôi mắt ẩm ướt của Du Ánh Tuyết liếc nhìn anh, dục vọng trong mắt anh vẫn chưa rút lui, và bây giờ nó lại trở dậy vì cái nhìn của cô.

Anh đưa tay ra ôm eo cô.

Ngay sau đó, cô đã ở trong vòng tay của anh.

Cơ thể của người đàn ông đang áp sát vào cơ thể mềm mại của người phụ nữ.

Lông mi của Du Ánh Tuyết run lên, cô kiễng chân hôn lên môi anh. Hiên nhiên là...

Tối nay cô gái nhỏ này vô cùng nhiệt tình.

Rất lớn mật.

Nếu là bình thường, cô sẽ không bao giờ dám làm điều này.

Kiêu Phong Khang sắp sụp đổ đến nơi, những ngón tay thon dài của anh tham lam xuyên qua gấu váy, kéo mép quần lót mỏng và dứt khoát kéo

lớp vải đáng thương kia xuống.

Cảm giác mát lạnh dưới thân truyền đến làm Du Ánh Tuyết rung mình một cái.

Chỉ có thể nhẹ nhàng bám lấy anh chặt hơn.

Thang máy... Đi thẳng lên trên...

Đầy những tiếng thở hổn hển của đàn ông và tiếng thở gấp của phụ nữ và sau đó là những tiếng rên rỉ không thể kìm chế được.

Khi hai người ra khỏi thang máy, thân thể vẫn chưa tách ra. Kiều Phong Khang ôm cô ra ngoài, hai chân cô vẫn quấn lấy eo anh.

Cả người tan thành vũng nước... Cô ích kỷ hy vọng...

Một ngày nào đó trong vài năm nữa...

Có lẽ, anh vẫn có thể nghĩ về mình.

Ngay cả sau khi kết hôn, sau khi có , anh sẽ vẫn nhớ rằng trước khi chia tay, đã có một đêm điên cuồng như vậy...

Tối ngày hôm nay Du Ánh Tuyết cực kỳ nhiệt tình.

Không biết là sau khi nghỉ ngơi lần thứ mấy...

Nụ hôn của Du Ánh Tuyết lại lưu luyến trên ngực anh. Kiều Phong Khang hừ một tiếng, xoay người đè cô dưới thân.

“Em còn muốn?” Anh trêu chọc hỏi, có vẻ như rượu là một thứ tốt.

Có hơi nước đang chuyển động trong mắt Du Ánh Tuyết.

Muốn không?

Muốn.

Nghĩ rằng sẽ không có tương lai, cô ước gì mình có thể cho đi tất cả những gì có thể.

Mà chính bản thân cô là những gì cô có.

Cô nghĩ...

Một cái năm năm sau, hai cái năm năm sau, thậm chí mười cái năm năm sau, cô vẫn sẽ nhớ tới người đàn ông này...

Nhớ rõ, người đàn ông này đã cho cô tình yêu và tình dục tuyệt vời nhất...

Du Ánh Tuyết không trả lời anh, nhưng đáp lại anh bằng một nụ hôn sâu.

Kiêu Phong Khang lại có phản ứng mạnh mẽ, cắn môi thở dài nói: “Với thể lực của em, e rằng ngày mai sẽ không thể xuống giường”

Du Ánh Tuyết thở hổn hển: “Vậy cháu ngủ ở phòng làm việc của chú một ngày Dù sao chú hai cũng sẽ đi xin phép cho cô nghỉ, nên việc cô có lên lớp hay không cũng không có gì khác biệt.

Cô thà dành những giây phút cuối cùng này cho anh.

“Có thật không?” “Ừm” Kết quả... Hai người lăn qua lộn lại trên giường, làm một lần rồi một lần.

Cho đến khi cả người Du Ánh Tuyết đau đớn và thực sự không thể chống đỡ được nữa thì mới tước vũ khí đầu hàng.

Kiêu Phong Khang ôm cô, đặt cô lên trên cánh tay của mình.

Hơi thở và nhịp tim đều đặn của anh khiến cô cảm thấy rất an tâm. Như bị thôi miên, Du Ánh Tuyết nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong vòng tay anh.

Kiêu Phong Khang dịu dàng nhìn khuôn mặt vô cùng mệt mỏi của cô.

Nghĩ đến cuộc gọi của Nghiêm Danh Sơn tối nay, và người phụ nữ được nhắc đến trong đó, anh lại cau mày.

Bàn tay to ôm chặt eo cô, anh hơi xoay người kéo cô nằm trọn vào lòng anh.

Bị di chuyển, nhưng cô cũng tỉnh dậy, như gấu túi lười biếng nằm trên ngực anh ngủ ngon lành.

Đời này... Cô thuộc về anh rồi. Cũng chỉ có thể thuộc về anh.

Anh không thể cho cô tình yêu của cha và mẹ, nhưng những yêu thương khác, anh đâu vui lòng mà mang tặng cho cô.

Nếu có thể cho, anh nhất định sẽ dốc túi cho đi tất cả.

Không chừa lại một chút nào. Một đêm quá độ. Cho nên... Đúng như dự đoán, ngày hôm sau Du Ánh Tuyết không thể dậy nổi.

Kiêu Phong Khang tắm rửa thay quần áo xong đi ra thì cô vẫn đang cuộn tròn trên giường. Vì không ôm được anh, nên cô quỳn luyến ôm cái gối vào ngực như thể đó là anh.

Bờ vai trắng nõn mềm mại và cánh tay mảnh mai lộ ra ngoài lớp chăn mỏng, gợi cảm và quỳn rũ.

Kiêu Phong Khang nheo mắt bước về phía trước.

Càng đến gần, ngọn lửa trong mắt bùng cháy càng mạnh.

Cố hết sức chịu đựng, kéo chăn bông mỏng lên cao hơn một chút rồi che cô lại. Cô lim dim mở mắt nhìn thấy anh, tay cô duỗi thẳng về phía anh theo bản năng.

Như một đứa trẻ cầu xin người lớn ôm mình.

Trong khoảnh khắc, Kiêu Phong Khang chỉ cảm thấy tim mình tan thành kẹo ngọt.

Một tay ôm cô lên, cả người cô như không xương ghé vào vai anh. Cái miệng nhỏ nhắn nhúc nhích, phải một lúc sau mới miễn cưỡng phát ra âm thanh lười biếng: “Chú không ngủ à?”

“Ừm, tôi phải cố gắng chăm chỉ làm việc để sau này còn nuôi em nữa chứ”

Sau đó Trong mắt Du Ánh Tuyết xẹt qua một tia đau đớn.

Bọn họ...

Thực ra là không có tương lai đúng không?

“Cháu có thể ngủ thêm một chút được không?” Cô mềm mại năn nỉ. Không phải giả vờ, rõ ràng là tối hôm qua vận động quá sức, hiện tại mệt mỏi buồn ngủ.

Bây giờ khắp người chỗ nào cũng thấy đau.

Giống như bị một chiếc xe tải nặng chạy qua.

Còn đau đớn hơn lần đầu tiên nữa.

“Sau này còn dám không tiết chế giống ngày hôm qua không?” Kiều Phong Khang vén sợi tóc trên mặt cô.

“Ồ... không dám” Du Ánh Tuyết đáng thương thừa nhận sai lầm của mình.

Kỳ thật...

Từ nay về sau, thật sự không có cơ hội... không có cơ hội...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104

Sau này gặp lại, người phụ nữ ngủ trên giường của anh sẽ là ai?

Du Ánh Tuyết nghĩ mà lòng như bị dao cắt.

Du Ánh Tuyết hít hít mũi, siết chặt vòng tay và ôm chặt lấy cổ anh.

Kiêu Phong Khang chỉ cho rằng cô không muốn rời xa mình, trong lòng dao động.

Anh rất muốn hung hăng muốn cô một lần nữa.

Nhưng mà... Trợ lý Sơn tận chức tận trách của anh sẽ không cho phép anh ta có suy nghĩ này.

Điện thoại thức giục lại vang lên.

“Chủ tịch Khang, khách hàng ở Thượng Hải đến rồi. Không thể để họ đợi được nữa” Nghiêm Danh Sơn vô cùng chuyên nghiệp nói.

“Biết rồi” Kiêu Phong Khang đáp lại một cách ngắn gọn rồi cúp máy.

“Tôi có việc phải làm, lát nữa sẽ đến gặp em sau” Kiêu Phong Khang hôn lên trán cô, đặt cô trở lại giường.

“Ừm” Du Ánh Tuyết quyến luyến, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm xuống.

Kiêu Phong Khang mở cửa phòng chờ đi ra, trước khi đem cửa còn không quên quay đầu nhìn lại cô.

Sợi dây trong lòng Du Ánh Tuyết thắt lại, vừa chua xót vừa đau. Khoảnh khắc anh quay đầu lại kia gần như ép ra nước mắt của cô.

Cô suýt chút nữa đã nhảy khỏi giường và lao vào vòng tay anh.

Nhưng mà, cô ép buộc bản thân mình phải chịu đựng nó. Cô ôm gối quay người, cấm bản thân không được nhìn lại.

Trên những chiếc gối, vẫn còn hơi thở thuộc về anh.

Tay cô kéo mạnh sợi dây chuyền kim cương, mỗi viên kim cương đâm mạnh vào lòng bàn tay cô.

Nhưng mà...

Giờ khắc này, cô không cảm thấy đau ...

Chua xót... Trong lòng cô bây giờ đều tràn ngập tràn nỗi chua xót của cuộc chia ly...

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết thực sự muốn ở đây cả ngày. – Nhưng mà...

Khi Kiều Nam Thành gọi điện đến, cô biết rằng mình phải rời đi rồi.

“Ánh Tuyết, tới trường học một chút đi, thủ tục tạm nghỉ học phải do chính ký tên mới được”

“Được rồi, chú hai đợi, đến ngay”

Du Ánh Tuyết cúp điện thoại, miễn cưỡng đứng thẳng người, ngồi ở trên giường một hồi lâu.

Rồi sau đó.

Mặc quần áo, rửa mặt chải đầu và đi ra khỏi phòng nghỉ.

Kiều Phong Khang không có ở trong phòng làm việc, những người đang đi tới đi lui bên ngoài đều là nhân viên ở đây.

Du Ánh Tuyết biết cô đi ra ngoài như vậy, mọi người sẽ rất ngạc nhiên, nhưng lúc này cô không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng và mở cửa văn phòng.

Như dự đoán...

Ngay khi cô vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ngẩng đầu.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô.

Sáng nay họ không thấy cô đi vào, nhưng bây giờ lại thấy cô đi ra, đó không phải là tối qua cô ngủ lại đây hay sao?

Du Ánh Tuyết rất xấu hổ trước ánh mắt dò xét của họ, cô miễn cưỡng nhếch môi cười với mọi người, may mà Lý Thanh cũng vừa ra khỏi văn phòng, khi nhìn thấy cảnh này thì vỗ tay.

“Nhìn cái gì vậy? Các người không muốn làm việc nữa có đúng không?”

Lúc này mọi người mới ngượng ngừng thu ánh mắt về.

Nhưng ngay cả như vậy, Du Ánh Tuyết vẫn có thể cảm thấy khóe mắt của mọi người vẫn đang hướng về cô, mà quét từ trên xuống dưới.

Đỗ Vĩnh Ái nháy mắt với cô, rõ ràng đang hỏi có chuyện gì đang xảy ra.

Cô nên giải thích thế nào? Thực ra...

Không có gì để giải thích. Dù sao thì trong tương lai, e rằng cô sẽ không bao giờ có cơ hội xuất hiện ở đây nữa...

“Thư ký Thanh” Du Ánh Tuyết chào hỏi Lý Thanh đang đi về phía cô.

“Chủ tịch Khang nói rằng khi nào em tỉnh lại để chị đưa em đi ăn chút gì đó” Lý Thanh nói.

“Không cần đâu. Một lát nữa tôi sẽ xuống lầu, tùy tiện mua chút gì đó ăn là được rồi” Du Ánh Tuyết lắc đầu từ chối: “Tôi có việc phải làm, tôi phải về trường học trước”

“Không đợi chủ tịch Khang đưa đi?”

“Không. Chú ấy rất bận, đừng làm phiền chú ấy”

Du Ánh Tuyết nói xong thì nhìn phòng tiếp khách, cửa bị đóng chặt, cũng không nhìn thấy ai trong đó.

Trong mắt cô hiện lên một tia tiếc nuối, có chút buồn bã.

Chuyện này cô vừa đi... Trước khi sang Mỹ, cô sợ sẽ không thể gặp lại anh nữa?

Nghĩ đến đây, trong mắt lại nổi lên sương mù.

“Du Ánh Tuyết, em không sao chứ?” Lý Thanh không khỏi liếc nhìn cô nhiều hơn.

Du Ánh Tuyết sợ bị nhìn thấu, cô vén tóc giả vờ không sao, nói:
“Không sao đâu. Tôi không nói nữa, sắp đến lớp muộn rồi”

“Đề tài xé đưa em đi” “Không, tôi sẽ tự đi taxi” Du Ánh Tuyết vẫy tay chào Lý Thanh rồi xoay người đi khỏi tập đoàn Kiều Thanh.

Cho đến khi lên taxi, mắt cô vẫn dán chặt vào tòa nhà cao tầng của tập đoàn Kiều Thanh, thật lâu sau đó cũng không dời đi.

Khoảnh khắc tòa nhà đó hoàn toàn biến mất khỏi mắt cô, lòng ngực cô trống rỗng, như thể bị người ta khoét trái tim đi mất vậy...

Cảm giác đó, cứ như thể anh đã biến mất khỏi cuộc đời cô...

Nước mắt, không thể kiểm soát làm nhòe đôi mắt...

Khi đến trường, cô đi bộ thẳng đến văn phòng học vụ.

– Đơn xin đình chỉ học được đặt trước mặt cô, trước khi viết cô hít sâu, khó khăn lắm mới mạnh mẽ viết ra ba chữ “Du Ánh Tuyết”.

Ngón tay. Run lên nhẹ nhẹ.

Chỉ là ba từ đơn giản nhưng dường như đã vắt kiệt hết sức lực của cô...

Sau khi hoàn thành các thủ tục, cô sóng vai với Kiều Nam Thành đi ra ngoài.

Trong một thời gian dài, cả hai đều không lên tiếng. Ánh mặt trời chiếu vào Du Ánh Tuyết, rõ ràng là thời tiết nóng nực nhưng cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Ánh Tuyết, chú có thể thấy rằng cháu thực sự không muốn đến Mỹ” Kiều Nam Thành lên tiếng trước.

Du Ánh Tuyết sững sốt, sau đó lắc đầu: “Không phải cháu không muốn, chỉ là... cháu có chút luyến tiếc mà thôi.”

Cô thở ra.

“Cháu... đã thích người khác rồi sao?” Kiều Nam Thành liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tâm sự của cô, thử hỏi.

Du Ánh Tuyết xin mím chặt môi (dưới.

Cô không dám nói “có”.

Cô cũng không thể nói dối rằng “không có”.

Nhưng mà, loại im lặng này ở trước mặt của Kiều Nam Thành nghiêm nhiên chính là đồng ý.

Ông ta trầm ngâm, rồi nói: “Nói như vậy, chú và dì Vân của cháu quá ích kỷ rồi. Nhiều năm qua, cô ấy đã chân thành đối xử với cháu như bạn gái của Minh Đức và dâu của nhà họ Kiều trong tương lai. Chú không ngờ...”

“Chú hai, là lỗi của cháu. Chú đừng lo, cháu sẽ không nói gì với Minh Đức, mà cháu sẽ luôn ở bên anh ấy. Bây giờ cháu đã quyết định, cháu sẽ không hối hận. Nếu năm năm sau anh ấy có thể khỏi bệnh thì đó là đi đầu

may mắn. Nhưng cho dù là năm, mười hay thậm chí là năm mươi năm, cháu vẫn sẽ ở Mỹ cùng anh ấy và đối xử tốt với anh ấy.”

. Lúc này, trên mặt của Ki ều Nam Thành mới nở một nụ cười.

“Dì Vân và chú biết rằng cháu là một cô bé ngoan. Đừng lo lắng, ngay khi cháu đến Mỹ, chú sẽ giúp cháu nộp đơn vào trường ngoại ngữ. Khi cháu có thể vượt qua bài kiểm tra ngôn ngữ, thì cháu sẽ chính thức học ở Mỹ, việc học của cháu sẽ không bị gián đoạn”

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng... g môi: “Cám ơn chú”

Đang trò chuyện, điện thoại di động của Du Ánh Tuyết đột nhiên vang lên.

Cô lấy ra xem không phải chữ “chú ba” lóe lên trên màn hình, mà là chữ “Phong Khang”.

Du Ánh Tuyết suyt chút nữa quên mất, tối hôm qua anh đã cưỡng chế cô thay nó bằng cái này.

Sau lưng lạnh toát, cô vô thức giấu điện thoại vào trong túi, rồi lặng lẽ nhìn sắc mặt chú hai.

May mắn thay ...

Mắt của chú ấy không rơi vào màn hình của cô.

Du Ánh Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ki ều Nam Thành: “Sao cháu không nghe điện thoại?”

“Không sao, là bạn học, có thể là họ bảo cháu vào lớp”

Ki ều Nam Thành gật đầu hỏi ý kiến của cô: “Vậy hôm nay cháu muốn ở trường học một ngày, hay là bây giờ trở về với chứ?”

“Cháu sẽ ở lại trường học một thời gian” Long mi Du Ánh Tuyết hơi cup xuống, “Cháu muốn chia tay với mấy các bạn”

Kiêu Nam Thành hiểu.

“Chiều nay, chú sẽ nhờ tài xế đến đón cháu. Tối nay cháu hãy ở nhà chú đi, lúc Minh Đức trở về nó chắc chắn rất muốn gặp cháu”

“Dạ vâng” Du Ánh Tuyết gật đầu. Tối nay...

Cô thực sự không dám gặp lại chú ba.

Nếu gặp lại anh, cô sợ mình sẽ gục ngã.

Càng gặp, cô càng nhớ... Sau khi tiễn Kiêu Nam Thành đi, điện thoại di động nằm trong túi của cô lại vang lên.

Du Ánh Tuyết hít hít mũi, đi đầu chỉnh tâm trạng của mình, giả vờ thoải mái, đưa điện thoại dán bên tai: “Cháu nghe đây”

“Không phải em muốn cùng tôi trải qua ngày nghỉ này sao?” Giọng của Kiêu Phong Khang từ bên kia truyền đến.

“Phùng Linh Nhi gọi cho cháu mấy lần bảo cháu vào lớp, cháu có thể không đi sao?”

“Ừ” Không làm chậm trễ bài vở là chuyện tốt.

Kiêu Phong Khang liếc nhìn chiếc giường trong phòng nghỉ.

Trước khi đi, cô đã sắp xếp gọn gàng, nhưng ...

Trên ga trải giường vẫn còn loang lổ dấu vết do hai người để lại đêm qua.

Anh nhếch môi quan tâm hỏi: “Thân thể của em thế nào? Còn có sức lên lớp không?”

Du Ánh Tuyết cắn môi.

Hình ảnh nhiệt tình như lửa đêm qua hiện ra trong đầu khiến cô đỏ mặt.

Nghĩ đến bản thân cô lại lén mật dụ dỗ người ta như vậy, chỉ là...

Cô cũng không hối hận.

“Tối hôm qua... chú sẽ nhớ rõ chứ?” Du Ánh Tuyết bóp điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

Kiêu Phong Khang đứng bên cửa sổ, mắt sâu thẳm lại khi nghe câu hỏi của cô:

“Cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên ...”

Đêm qua, cô học theo hành động trước kia của anh, vùi đầu vào để lấy lòng anh, anh vừa vui mừng vừa sửng sốt.

Anh chỉ âu chuộng cô, và tưởng tượng vô số lần cô cũng lấy lòng anh giống như vậy.

Nhưng mà...

Loại cảm giác chân thật này vui sướng và điên cuồng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Giống như vươn tới thiên đường. Cả đời anh cũng không quên được Một đời là bao lâu?

Du Ánh Tuyết 18 tuổi, chỉ cảm thấy hai chữ này vô cùng xa vời...

Trong khoảng thời gian dài như vậy, tương lai sẽ có vô số người đi qua đời mình, không ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến... Người đàn ông này, từ nay về sau, trong những năm tháng sau này của cô dần dần biến thành người qua đường thì lòng chua xót, đau đớn.

“Em làm sao vậy?”

Đã lâu không nghe thấy giọng nói của cô, Kiều Phong Khang ở đầu dây bên kia hỏi.

Du Ánh Tuyết hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, hai mắt choáng váng, nước mắt lại trào ra.

Cô cười, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng đôi mắt ngấn lệ càng lộ “Đêm nay... cháu sẽ không về” Cô đổi chủ đề

“Ở lại ký túc xá?” Dù sao thì là tối hôm qua đáng lẽ cô nên ở ký túc xá, nhưng lại quay về ngủ với anh trong phòng làm việc.

“Không phải” Du Ánh Tuyết lắc đầu, không có ý định nói dối: “Hôm nay Minh Đức xuất viện, chú hai và dì Vân. nói cháu qua đó nói chuyện với anh ấy một chút. Đúng lúc... tối nay cháu cũng qua đó đi thu dọn hành lý”

“Thu dọn hành lý?” Kiều Phong Khang nhíu mày, “Hành lý gì?”

Du Ánh Tuyết cười: “Chú quên à, cháu đã để lại rất nhiều đồ ở nhà họ mà, vì cháu không sống ở đó nữa... nên phải thu dọn đồ đạc đi, đúng không?”

Đôi mày đang nhíu chặt của Kiều Phong Khang rốt cuộc cũng giãn ra.

Anh bẽn lẽn nhiều việc.

Rất nhanh sau đó lại có việc phải làm, Du Ánh Tuyết không còn gì để nói anh nữa, vì vậy hai người họ đã cúp máy.

Trái tim đập loạn nhịp, Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào màn hình tối đen.

Sau ngày mai... Mọi thứ sẽ thay đổi... Buổi chiều.

Khi Du Ánh Tuyết tan học, Kiều Nam Thành đã cử người đến đón.

Cô trở về nhà của họ.

Khi đi vào, nhân viên y tế đang từ cầu thang đi xuống.

Du Ánh Tuyết biết rằng Kiều Minh Đức đã trở lại.

“Bác sĩ, tình hình của Minh Đức thế nào rồi, ngày mai đi máy bay sẽ không có vấn đề gì đúng không?” Du Ánh Tuyết vẫn lo lắng. Chuyến bay dài như vậy, lần trước cô và chú ba bay cùng nhau, đối với người bình thường đã cảm thấy rất khó chịu, chưa kể đến Minh Đức đang bị bệnh.

“Chắc không có vấn đề gì đâu, có đội ngũ nhân viên y tế của chúng tôi đi theo, cậu ấy sẽ được đảm bảo an toàn bất cứ lúc nào”

“Vậy là tốt rồi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105

Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn lên lầu: “Hiện tại anh ấy tỉnh rồi sao?”

“Tỉnh lại rồi, cô có thể đi lên xem một chút.”

Du Ánh Tuyết gật đầu, sau khi tạm biệt bác sĩ liền bước lên lầu.

Khi đẩy cửa bước vào, cô phát hiện có vài người đang trong phòng của Kiều Minh Đức. Vợ chồng Kiều Nam Thành đều ở đó cùng với một số người giúp việc.

Thấy Du Ánh Tuyết bước vào, mọi người đều tìm lý do để đi ra ngoài.

Trong nhất thời, Du Ánh Tuyết và Kiều Minh Đức bị bỏ lại trong căn phòng.

Anh ta đang ngủ trên xe lăn, hơi ngược nhìn cô.

Nhọt nhạt thiếu sức sống, không hề tức giận khi thấy cô.

Bốn mắt chạm nhau, cả hai đều không nói nên lời.

Chỉ có những cảm giác phức tạp và khó khăn tuôn trào trong mắt nhau.

Du Ánh Tuyết muốn nói điều gì đó, nhưng muốn nói lại thôi. Nghĩ đến thân thể của anh ta, cho dù như thế nào cũng không nói ra được.

Kiều Minh Đức yên lặng hướng cô đưa tay ra. Du Ánh Tuyết run nhẹ khóe môi, vươn tay nắm lấy tay anh ta.

Ngay cả trong mùa hè nóng nực như vậy, lòng bàn tay anh ta vẫn lạnh buốt.

Làm cho mọi người cảm thấy đau lòng.

“Tay anh lạnh quá Du Ánh Tuyết đến gần, ng ắ xỏm xuống, hai tay ôm lấy tay anh ta.

Cố gắng đem nhiệt độ ở tay mình truyền cho anh ta.

Ánh mắt anh ta sâu thẳm nhìn cô, như thể anh ta muốn xoáy sâu cô vào trái tim mình.

“Em thực sự đã hứa với anh, sẽ đi Mỹ với anh?”

Anh ta mở miệng hỏi.

“Không phải vậy sao?” Du Ánh Tuyết hơi liếc anh ta một cái.

Thực sự, như lời cô đã nói với chú hai của mình ngày hôm nay, cô thực sự không bao giờ hối hận, cô có thể ở bên cạnh và chăm sóc anh ta h ắ phục, ít nhất cô có thể cảm thấy thanh thản.

Chỉ là... Không muốn... Rất không muốn..

Bỏ đi như thế này, ở đây giống như vứt bỏ lại trái tim mình ở nơi đây...

Giấu cảm xúc chán nản này vào sâu trong lòng, cô giả vờ mỉm cười thoải mái: “Hôm nay em đã làm thủ tục đình chỉ với chú hai ở trường r ắ. Anh có muốn xem không?”

“Tại sao em không từ chối anh?” Du Ánh Tuyết giật mình, sau đó lại nở nụ cười: “Tại sao lại từ chối? Em sẽ cùng với anh h ắ phục, được không?”

Ánh mắt của anh ta phức tạp: “Em hiện tại để cho anh có thể tự do lấy thứ mình muốn”

Anh ta muốn cô đi cùng anh, vì vậy cô đi cùng anh ta.

. Ngay cả tình cảm của mình cũng đặt sang một bên..

Trước đây, Du Ánh Tuyết không phải như thế này. Trước đây. Du Ánh Tuyết thường sẽ tôn trọng tình cảm của mình hơn.

Du Ánh Tuyết đang cười, che đậy một làn sương mỏng trong mắt.

“Đúng vậy, anh hiện tại là bệnh nhân, cho nên em mặc kệ, anh muốn lấy cái gì cứ lấy nha. Còn có ý kiến gì khác không? Hiện tại có thể nói ra yêu cầu, có lẽ em sẽ đồng ý chuyện của anh”

Anh ta cũng đang cười.

“Chờ anh, chơi game với anh. Ba ngày ba đêm”

“Được, ba mươi ngày cũng không thành vấn đề”

“Còn nhớ trước đây anh từng xếp một nghìn hạc giấy cho em không? Từ giờ trở đi, anh muốn mỗi ngày em đều xếp cho anh một hạc giấy cho đến 365 mới thôi.”

Xếp một năm. Du Ánh Tuyết gật đầu, đồng ý: “Được, xếp cho anh.”

“Trước đây không phải lúc nào em cũng khoe khoang với anh là đồ nướng bên cạnh trường đại học ăn rất ngon sao? Khi anh trở về từ Hoa Kỳ, em phải đưa anh đi ăn – không, em mua nó cho anh. Mua trước mặt anh và đút cho anh ăn”

Kiêu Minh Đức cố ý làm khó dễ Du Ánh Tuyết.

Trước khi dám nói ra điều đó, cô gái này chỉ đáp lại anh ta rằng: “Nghĩ hay lắm”.

Nhưng mà, lúc này Du Ánh Tuyết vẫn ôn nhu gật đầu: “Ừ. Cho dù muốn em nấu cơm cho anh, em cũng sẽ li hôn đi học.”

Thật là một cô bạn gái hoàn hảo! Chỉ đơn giản là vâng lời. Kiêu Minh Đức lòng dạ mĩa mai.

Đôi mắt cô đơn nhìn cô: “Vậy thì... nếu bây giờ anh muốn em cưới em thì sao? Nếu lần này anh để em đến Las Vegas đăng ký với anh, em có đồng ý không?”

“..” Du Ánh Tuyết ngẩn người. Rõ ràng là cô không ngờ anh ta sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, theo bản năng, từ ‘được’ đã bị mắc kẹt trong cổ họng.

“Em không đồng ý sao?” Anh ta bật cười. Nụ cười chua xót.

“..” Du Ánh Tuyết cúi đầu nhìn chăm chăm tay của hai người, lông mi g dài khẽ run.

Cô sợ rằng anh ta sẽ bị kích thích và bệnh tình của anh ấy sẽ xấu đi.

Có rất nhiều từ quanh quẩn trong đầu cô, cố gắng an ủi anh ta. Tuy nhiên, cuối cùng, chính anh ta là người lên tiếng trước.

“Em không cần phải nghĩ cách an ủi anh, trong đầu em không nghĩ ra được chuyện tốt gì đâu” Kiều Minh Đức cười, ngón tay g lại, giả vờ ung dung gõ đầu cô, cô nhúu mày lại vì đau: “Anh đang trêu chọc em thôi”

“..” Du Ánh Tuyết nhìn anh thăm dò.

Dường như không chắc liệu lời anh ta nói là thật hay giả.

“Nghe mẹ nói, em đã hứa sẽ gả cho anh. Nhưng mà, đó là mong muốn đơn phương của cha mẹ và bà. Anh còn chưa gạt đầu có muốn lấy em hay không!” Kiều Minh Đức liếc mắt, từ trên xuống dưới. Nhìn cô: “Anh đã quyết định xem em thể hiện ở Hoa Kỳ như thế nào. Nếu như em không thể hiện tốt, vậy thì anh sẽ kết hôn với một cô gái Mỹ cho rồi”

Trên mặt Du Ánh Tuyết khẽ nở một nụ cười: “Phụ nữ Mỹ rất cu ồng dã, nếu không chăm sóc thân thể tốt thì sẽ không thể ki ền chế được”

Nụ cười của cô khiến Kiều Minh Đức càng cảm thấy chua xót.

“Em đầu chưa từng thấy mặt hoang dã của vị thiếu gia này. Với thực lực của anh, các cô gái châu Phi nhất định không thành vấn đề”

Giọng anh dần trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Tâm trạng của Du Ánh Tuyết cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Nếu anh dám kết hôn với một cô gái ở nước ngoài, cả bà và dì Vân cũng không cho anh đi”

Kiêu Minh Đức nhìn cô cười.

Xoa xoa mái tóc mềm mại của cô một cách sủng nịnh.

Chỉ có một người mà xưa nay anh ta muốn kết hôn cùng...

Thực ra, bọn họ đều biết...

“Chuyện này đừng nói nữa, em mau thu dọn đồ đạc, sáng sớm mai chúng ta sẽ bay sang Mỹ.” Anh vỗ vai cô.

Sáng mai đi sớm...

Du Ánh Tuyết lại cảm thấy hơi nặng nề, nhưng cô không biểu lộ ra trên khuôn mặt. Kéo khóa môi đứng dậy: “Vậy anh trước nghỉ ngơi đi, hẹn gặp lại sau.”

Kiêu Minh Đức nhìn Du Ánh Tuyết ra khỏi phòng.

Cho đến khi cửa phòng đóng chặt lại, anh ta tiếp tục nhìn lên cánh cửa, không thu hồi ánh mắt.

Nụ cười... Khóa môi biến mất từng li từng tí...

Ngoài cửa, Du Ánh Tuyết không có rời đi ngay.

Sau khi đóng cửa, yếu ớt dựa vào cửa. Mắt nhắm chặt mà lòng trĩu nặng.

Tối.

Du Ánh Tuyết thu dọn hành lý, tắt đèn, nằm trên giường.

Điện thoại vẫn bị để ở đầu giường, không lấy ra.

Càng gần với ngày đi, lại càng sợ nghe được giọng nói của anh.

Nhưng mà, nhớ nhung điên cuồng, giống như một dây leo phát triển mạnh mẽ, thắt chặt trái tim cô từng chút một, đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Đêm càng ngày càng sâu. 12 giờ.

Cô vẫn trần trọc trở mình trên giường không sao ngủ được. Chưa đầy 8 tiếng nữa, cô sẽ rời thành phố An Lập và bỏ lại anh...

Vì em mắt Du Ánh Tuyết ẩm ướt.

Bây giờ anh đang ở đâu? Vẫn ngủ công ty sao?

Đang làm cái gì? Liệu anh ấy có nghĩ về mình như cô nghĩ về anh hay không?

Hàng loạt câu hỏi cứ hiện lên trong đầu cô. Cô không khỏi lần mò lấy điện thoại ở đầu giường.

Màn hình sáng phát ra ánh sáng yếu ớt, khiến sắc mặt cô tái nhợt.

Cô nhấp vào Zalo của điện thoại, do dự, và cuối cùng, nhấn vào một vài từ để gửi nó đi.

“Ngủ rồi sao?” Đặt điện thoại xuống. Chờ đợi. Không trả lời. Du Ánh Tuyết thở dài.

Một phút sau, cô lại cầm di động lên.

“Cháu...” Ngón tay dừng một chút, sau khi cân nhắc cẩn thận, cô tiếp tục đi đến những chữ còn lại: “Cháu đang nhớ đến chú”

“..” Cô chờ đợi, nhưng không có phản hồi.

Du Ánh Tuyết chán nản. Bỏ cuộc. Giống như... Anh có lẽ đã ngủ rồi.

Cô xoay người lại và ôm chặt chiếc gối trong tay. Tuy nhiên, ngay cả như vậy, vị trí của lồng ngực vẫn trống rỗng, làm sao cũng lấp không đầy.

Cô không biết đã qua bao lâu rồi, khi cô đang nhắm mắt muốn đi ngủ thì lúc này chiếc điện thoại vốn yên lặng bỗng vang lên.

Trong đêm hè yên tĩnh, tiếng chuông đột nhiên có vẻ đặc biệt chói tai.

Cơn buồn ngủ của Du Ánh Tuyết đột ngột biến mất. Cô chớp lấy điện thoại gần như ngay lập tức, dòng chữ "Phong Khang" nhấp nháy trên màn hình khiến đôi mắt mờ sương của cô ấy lập tức trở nên rõ ràng.

Cô ngẩng dậy với chiếc chăn bông trên tay, hít một hơi thở nhẹ nhàng rồi mở điện thoại lên áp vào tai.

"Chào.." Cô ấy nói trước. Giọng nói, nhẹ nhàng.

"Mọi người ngủ rồi?" Đầu bên kia, giọng nói của anh truyền vào tai Du Ánh Tuyết qua sóng điện thoại, lời nói đơn giản khiến cô cảm thấy không thể chịu đựng được.

Cô cuộn mình dựa vào đầu giường, khẽ môi mấp máy: "Ừm. Muốn như vậy rồi, chắc hẳn đầu đã ngủ rồi."

"Vậy em đi xuống đây đi" "Hả?" "Tôi ở dưới lầu" "...A?" Du Ánh Tuyết bị sốc.

Cô tỉnh táo lại, ngay lập tức mở chăn bông và nhảy ra khỏi giường. Đi đến cửa sổ, mở rèm và nhìn xuống cầu thang.

Bên ngoài biệt thự chỉ có ngọn đèn đường mờ ảo.

Dưới gốc cây lớn, chiếc Bentley màu đen ẩn hiện trong đêm. Nếu không nhìn kỹ thì không thể biết được.

Du Ánh Tuyết kích động đứng ở bên cửa sổ quan sát.

Cô không thể kiềm chế bản thân, mắt cô bỗng nhiên trở nên mờ đi.

“Đi xuống” Kiều Phong Khang chỉ lặp lại hai chữ này rồi cúp điện thoại.

Du Ánh Tuyết nghe tiếng bíp trên điện thoại, hít một hơi thật sâu, nước mắt lần nữa nghẹn trở lại.

Vào giờ phút này, cô không còn nghĩ đến việc mình đang ở đâu, chứ đừng nói đến việc họ hẹn hò riêng tư quá đáng – đây là lần cuối cùng, đúng vậy, sẽ không có lần sau...

Du Ánh Tuyết mặc bộ đồng phục và đi dép lê chạy ra ngoài suốt quãng đường.

Mở cửa biệt thự và đẩy hàng rào trắng sang một bên.

Anh đã ra khỏi xe, dựa thân mình vào xe và nhìn cô từ xa.

Trong đêm đen, dưới ánh trăng và ánh đèn đường, dáng người thon dài của anh thật quyến rũ.

Đôi mắt sâu thẳm như một đôi vòng xoáy, như muốn đem thân thể cô, linh hồn của cô hút vào trong đó...

Nếu như có thể...

Cô hy vọng rằng cô thực sự có thể bị anh ta bắt đi như vậy...

Động tình.

Cô bước được hai bước và cuối cùng trót lọt tiến vào vòng tay anh.

Phong Khang nhếch khóe môi, đặt lòng bàn tay to lên eo cô, siết chặt.

Ôm chặt lấy cô.

Cho đến khi dựa vào trong ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh, trái tim trống rỗng vốn có của Du Ánh Tuyết cuối cùng cũng tạm thời được lấp đầy.

Nhưng... Sau đó thì sao đây?

Cô sẽ phải làm sao với bản thân, khi rời xa anh trong tương lai?

“Sao chú lại đến đây?” Dựa vào vai anh, cô nhẹ giọng hỏi. Tham lam hấp thụ hơi thở từ anh.

Kiêu Phong Khang nắm chặt cằm dưới của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt thâm thúy ám muội hỏi: “Em gửi tin nhắn kiểu đó làm tôi mất ngủ?”

Cháu gửi cái gì vậy?” Du Ánh Tuyết chớp chớp đôi mắt to.

“Nửa đêm, em đang nhớ gì về tôi?”

Kiêu Phong Khang dùng ngón tay thon dài chơi đùa vành tai nhỏ của cô, cằm trong tay nhào nặn. Anh lại lên tiếng, giọng nói đè nén cực kỳ trầm thấp, âm u đến đáng sợ: “Hay là, nơi nào đang nhớ đến tôi?”

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy dải tai bị véo đến phát nóng, nhất là lời nói của anh...

“Cháu không có ý như chú nghĩ..” Cô đỏ mặt, lấy tay anh ra: “Quả nhiên, Linh Nhi nói đúng. Đàn ông 30 tuổi đầu là sắc lang! Nếu biết chú sẽ hiểu lần nhiều như vậy, cháu sẽ không gửi tin nhắn cho chú rồi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106

Kiêu Phong Khang bật cười.

Người đàn ông 30 tuổi không ham muốn anh không biết ở đâu tồn tại.

Anh chỉ biết, anh đang như vậy. Hơn nữa, cô là đối tượng duy nhất mà anh muốn...

Anh ôm cô và nhìn chăm chú cô từ trên xuống dưới, đôi mắt lóe chút mờ ám: “Tôi cũng đang nghĩ đến em, không chỉ là trái tim tôi”

Cơ thể và suy nghĩ anh hòa làm một.. Nghĩ đến muốn bộc phát...
Đương nhiên Du Ánh Tuyết hiểu rõ, xấu hổ cắn chặt môi dưới: “Tối hôm qua... chứ không có một sao?”

“Em thật sự cho rằng tôi già rồi?”

“... Không dám” Thể lực của anh tốt đến mức không có gì để bàn cãi.

Kiêu Phong Khang rất hài lòng với câu trả lời của cô và mỉm cười.
Nâng cằm của cô lên, nghiêng người và hôn xuống.

Du Ánh Tuyết nó một chút, đề hai tay lên vai anh. Anh cau mày:
“Không cho phép từ chối tôi.”

Nhưng là... không được.” Du Ánh Tuyết lo lắng nhìn lại biệt thự.

Kiêu Phong Khang nào sẽ cho phép cô lùi bước?

Nhìn thấy tin nhắn Zalo mà cô đã gửi, anh lái xe đến ngay lập tức.

Cơ thể nhớ cô là không sai, còn trái tim thì điên cuồng nhớ...

Nếu cô thậm chí ngay cả một nụ hôn cũng không thể trao cho anh thì trái tim anh ấy khó mà an ủi được.

Nụ hôn của anh được ấn xuống một cách ngang ngược. Du Ánh Tuyết thở hổn hển, lý trí bảo cô từ chối nhưng cơ thể lại thuận theo anh.

Một nụ hôn gần như lấy đi toàn bộ sức lực của cô.

Sức phản kháng của cô ngày càng yếu đi.

Sau đó...

Thân thể mềm mại khẽ tựa vào người anh.

Há miệng, cô không thể không tiếp nhận anh...

Nụ hôn này là nụ hôn từ biệt, sâu hơn, triền miên và kéo dài hơn...

Khóe mắt hơi ẩm. Tạm biệt, chú ba...

Dưới lầu, hai người lưu luyến nụ hôn khó có thể tách rời.

Tầng trên...

Một bóng dáng ảm đạm, hiu quạnh vẫn bình tĩnh nhìn cặp bóng kia.

Biết rằng nếu anh ta nhìn xuống dưới lúc này, đó chính là sự tự ngược đãi bản thân. Vị trí ngực, càng ngày càng đau, càng ngày càng đau ...

Nhưng...

Cứ cố chấp, anh ta không thể nhìn đi chỗ khác.

Chàng trai ôm ngực, vẫn nhìn, vẫn tiếp tục nhìn..

Cho đến khi thấy hốc mắt sưng đỏ, anh vẫn chưa hề quay đi.

Ngày hôm sau.

Sau 6 giờ, biệt thự đã náo nhiệt hẳn lên.

Sau khi mọi người thu dọn xong đồ đạc thì đã 7 giờ. Ngay cả bà lão cũng đã đến.

Đoàn người trong mấy chiếc xe, òn òn chạy đến sân bay.

Dọc theo đường đi, Du Ánh Tuyết không nói một lời, hai tay đề lên đầu gối, thật chặt.

Kiêu Minh Đức cũng im lặng. Dù hai người đi chung xe nhưng lại im lặng đến lạ thường.

Trần Ngọc Vân đang ngồi ở ghế phụ không khỏi quay đầu nhìn hai người.

Tuy nhiên, cả hai người họ chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không thể nhìn thấy những gì họ đang nghĩ.

Chẳng bao lâu, xe đã đến sân bay. Du Ánh Tuyết chưa bao giờ cảm thấy đường đến sân bay lại gần như vậy.

Như thế nó đến trong chớp mắt.

Mà thời gian trôi qua rất nhanh, vậy mà đã đến thời gian phải qua kiểm tra an ninh và hải quan ...

Khi cô đẩy Kiều Minh Đức, chen lấn giữa dòng người ra vào, từng bước tiến về phía trạm kiểm soát an ninh. Mỗi bước, bước đi như một viên chì, nặng nề đến mức cô khó có thể di chuyển ...

“Du Ánh Tuyết” Kiều Minh Đức đột nhiên gọi cô.

Tâm trí của Du Ánh Tuyết được gọi lại.

Trong lòng chưa xót đầu buộc phải thoái lui, mang theo vẻ mặt tươi cười, cúi đầu nhìn anh ta, giả vờ thoải mái hỏi: “Sao vậy?”

“Anh muốn ăn cháo, em đi mua cho anh!”

“Bây giờ sao?” Du Ánh Tuyết tra thông tin chuyến bay, còn khoảng nửa tiếng nữa mới lên máy bay “Ừ. Anh muốn ăn ngay bây giờ. Anh biết có một quán cháo ở đằng kia.” Khi Minh Đức chỉ vào một quán cháo góc sân bay.

Nhìn từ hướng của cô, quán cháo bị một cột lớn chắn ngang, nhưng cô không nhìn rõ.

Nhưng cô gật đầu: “Được, em sẽ mua cho anh.”

Trần Ngọc Vân liếc nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Minh Đức, thật sự ăn được không? Buổi sáng không phải cũng ăn không ít sao”.

Khi Minh Đức mỉm cười: “Hiện tại vừa thấy thèm ăn”

“Ăn ngon miệng là chuyện tốt rồi. Để cho chú Trương mua đi. Du Ánh Tuyết làm thủ tục nhận phòng, để không làm trễ thời gian Trần Ngọc Vân nói xong sẽ để tài xế Trương mua cháo.

Khi Minh Đức nắm lấy tay Trần Ngọc Vân.

“Mẹ, muốn để cho Du Ánh Tuyết đi”

.

Trần Ngọc Vân liếc nhìn trai mình, sự ngoan cố trong mắt anh ta khiến bà rất khó hiểu.

Khi Minh Đức quay đầu nhìn Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết, em đi đi, chúng tôi sẽ đợi em ở đây”

Trần Ngọc Vân không hiểu, nhưng cô ấy không nhờ chú Trương mua cháo, đành phải nhờ Du Ánh Tuyết. Du Ánh Tuyết cười gật đầu: “Vâng đi” Cô đưa xe lăn cho Trần Ngọc Vân, xách ba lô bước đến quán cháo.

Khi Minh Đức kinh ngạc nhìn bóng dáng đó rất lâu, rất lâu...

Bóng dáng mảnh mai tan vào trong đám đông, nhưng ánh mắt anh vẫn dõi theo, không thể dễ dãi rời đi.

Cho đến khi, hốc mắt dần đỏ lên, có tầng nước mỏng bao phủ, Trần Ngọc Vân mới nhận ra có gì đó không ổn: “Sao vậy, Minh Đức?”

“Mẹ, mượn điện thoại di động của mẹ” Kiều Minh Đức thu hồi tinh thần lại, nhìn sang chỗ khác, trong phút chốc đã ẩn hiện sương mù trong mắt.

Trần Ngọc Vân gần như cho rằng mọi thứ cô vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác của chính mình.

Nghe trai yêu cầu, bà không hỏi nhiều, chỉ cầm điện thoại đưa cho .

Một tay cầm điện thoại, tay kia đẩy xe lăn, anh xoay người lăn đến một góc.

Trần Ngọc Vân lo lắng muốn đi theo, ngay lúc đó Kiều Nam Thành lại ra hiệu cho bà qua đó làm thủ tục, đành phải nhờ nhân viên y tế bên cạnh xem giúp, bà vội vàng đi tới bàn làm thủ tục.

Kiều Minh Đức cầm điện thoại bật ra một dãy số không thể quen thuộc hơn.

Nhìn chằm chằm vào màn hình, và khi anh ấy nhấn nút màu xanh lá cây, các ngón tay anh ấy run lên. Ngực tôi như bị nứt ra, bắt đầu đau.

“Xin chào, chị dâu”

Anh ta vẫn chưa lên tiếng, đằng kia, giọng nói bình tĩnh của người đàn ông được truyền qua sóng điện thoại.

Truyền đến. Tay anh ta nắm chặt điện thoại. Hơi thở, cũng trở nên nặng nề hơn.

“..” Kiều Phong Khang luôn thận trọng, từ hơi thở có thể biết được không phải Trần Ngọc Vân gọi. Im lặng một hồi, anh ngập ngừng hỏi:

“Minh Đức?”

“Chú thực sự thích cô ấy, hay... chỉ muốn chơi đùa với cô ấy?”

Kiêu Minh Đức rớt cuộc hỏi câu này, thờ dờ.

“..” Kiêu Phong Khang giật mình. Bất ngờ.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, anh ấy trả lời nghiêm túc: “Chú không thích nó.

“Chua!” Kiêu Minh Đức thở gấp và tức ngực. “Chú yêu cô ấy” Kiêu Phong Khang không chút do dự, nghiêm nghị nói. thêm: “Minh Đức, chú tin rằng trên đời này không ai có thể yêu cô ấy hơn chú!”

“Cho dù là !”

Bốn chữ cuối cùng rất mạnh mẽ, rất dứt khoát.

. Mặc dù đã nghĩ về câu trả lời này từ rất lâu rồi, nhưng trái tim Kiêu Minh Đức vẫn run lên bần bật sau khi nghe chú ba nói.

Anh ta quá hiểu chú ba, nếu chú có thể nói ra những lời như vậy, như vậy đối với Du Ánh Tuyết, chú nhất định phải dùng cả đời để thương yêu..

“Nhưng, cô ấy thì sao? Cô ấy cũng yêu chú sao?” Giọng Kiêu Minh Đức khàn khàn: “Chú à, cháu biết rất rõ chú là người như thế nào? Chú có thể làm bất cứ điều gì để đạt được điều mình muốn!”

Điểm này đã từng được anh ngưỡng mộ và khâm phục.

Nhưng...

“Đối với Du Ánh Tuyết, có phải chú cũng dùng thủ đoạn ép buộc! Chú ép cô ấy ở bên cạnh chú!”

Kiêu Phong Khang đứng trên đỉnh cao nhất của nhà họ Kiêu, nhìn từ trên cao xuống dưới lầu.

Vào lúc này, đối mặt với chất vấn hung hăng của cháu trai, vẻ mặt của anh ta rất bình yên.

“Cháu thực sự hiểu rõ chú. Trong kinh doanh, chú thực sự không từ thủ đoạn nào, và tình cảm cũng vậy. Nói thẳng ra, nếu lần này cô ấy chọn cháu, chú sẽ dùng cách tương tự để khiến cô ấy yêu chú – cô ấy cam tâm tình nguyện cũng tốt, ép buộc cũng được. Không có vấn đề gì. Vì vậy, từ đầu đến cuối, cô ấy không có lựa chọn nào cả.”

Mỗi lời anh thốt ra đều bộc lộ lý trí chín chắn, sự điềm tĩnh và sự tự tin mạnh mẽ bẩm sinh.

Hơn nữa, anh không bao giờ muốn che giấu sự ích kỷ của anh.

“Chú ba, cháu luôn tôn trọng và yêu thương chú, nhưng mà chú lại ích kỷ lấy đi Du Ánh Tuyết. Chú chưa từng cảm thấy có chút áy náy sao? Chú làm sao có thể xuống tay được?”

Kiêu Minh Đức siết chặt điện thoại, xương khớp nổi lên, trắng bệch.

Anh ta cay đắng hỏi, từng chữ bật ra khỏi môi và răng.

Như muốn trút hết những cảm xúc dồn nén bấy lâu trong lòng vào câu hỏi này.

Kiêu Phong Khang trầm mặc nhìn đám nhỏ dưới lầu, đôi mắt đen vẫn không vui: “Minh Đức, cháu phải nghe kỹ – dù là trận chiến trong tình yêu hay trong kinh doanh mà cháu sẽ tham gia trong tương lai. Chưa bao giờ có sự phân biệt thế hệ chứ đừng nói đến sự cảm thông, muốn mọi người thông cảm cho mình thì bước đầu tiên chính là đặt mình vào thế hơn thua!”

Kiêu Minh Đức im lặng hồi lâu.

Chú ấy.

Quay đầu nhìn xa xăm, ngần ngừ trước một bóng người đã khuất xa.

Du Ánh Tuyết đối xử với chính mình... chỉ là cảm giác tội lỗi và cảm thông...

Và anh ta, không phải anh ta cũng đang lợi dụng cảm giác tội lỗi và cảm thông này sao?

“Chú ba, chú có thể không biết quyết định của Du Ánh Tuyết, nên mới nói như thế này? Anh ta cười nói: “Bây giờ Ánh Tuyết đang đi cùng cháu và chúng ta đang ở sân bay. Cô ấy hứa sẽ đi cùng cháu. Sang Mỹ đi đầu tư. Mới hôm qua, cô ấy đã đến trường để hoàn thành thủ tục đình chỉ học. Chúng cháu thậm chí còn không biết mình sẽ đi trong bao nhiêu năm. Nhưng... cô ấy sẵn sàng từ bỏ cuộc sống ở Thành phố An Lập và việc học tập vì cháu. Tất nhiên, cũng từ bỏ chú ba của mình”

Im lặng. Ki ều Phong Khang thở h ồ ng hộc.

Ngay cả Ki ều Minh Đức đang nghe điện thoại cũng cảm thấy sự âm tr ầm của anh.

Nó giống như... Du Ánh Tuyết cũng thật là, nếu như không dễ chịu.

Anh ta cười khở r ễ cúp điện thoại. Anh ta nhắm mắt, ngả người vào xe lăn, hít thở nhẹ nhàng trước khi bấm một số khác mà anh biết rõ.

Du Ánh Tuyết vẫn đang xếp hàng mua cháo.

Vào buổi sáng, nhi ều người ăn sáng trực tiếp tại sân bay. Du Ánh Tuyết c ần ti ền và đứng trong đám đông với vẻ mặt trống rỗng.

Sau khi một khách hàng phía trước đặt một bữa ăn, đến lượt cô. Người phục vụ gõ bàn nhi ều lần và nhắc nhở, cô mới h ồ ỉ phục.

Sau đó, tôi gọi món cháo thịt nạc trứng muối, đang chờ đóng gói thì lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Lấy điện thoại di động ra, trên màn hình hiện lên chữ “Dì Vân”. Cô đoán là nhắc nhở cô đi nhanh để chuẩn bị lên máy bay.

Dường như...

Nên đến, đúng là vẫn sẽ đến. Vì cô đã đồng ý, cô không thể rút lui...

Thở dài, thúc giục người phục vụ đóng gói trước khi trả lời điện thoại và nói: “Dì Vân, sẽ tới rồi. Đang đợi đóng gói nữa là xong ạ?”

“Đừng tới đây nữa”

Không phải Trần Ngọc Vân nói, mà là Kiều Minh Đức. Du Ánh Tuyết sửng sốt.

Người phục vụ đã gói cháo thịt nạc rồi đưa cho cô.

“Cô ơi, 16.000 đồng” Cô không quay lại.

Vừa nghe Kiều Minh Đức bên kia nói tiếp: “Em đừng quay lại đây nữa”

Giọng anh khản đặc. Chứa đầy nỗi buồn bị kìm nén và đau đớn.

“Minh Đức..”

Du Ánh Tuyết gọi anh, lòng chua xót.

“Đột nhiên anh không muốn ăn cháo nữa, và... anh đột nhiên không muốn em cùng anh đi Mỹ nữa” Câu cuối cùng, anh hít một hơi thật sâu mới có thể nói ra.

Rõ ràng là một quyết định được đưa ra sau rất nhiều quyết tâm.

“..” Du Ánh Tuyết đứng sờ tại chỗ.

Cũng kéo theo từng từng lớp lớp nỗi buồn.

Cô ấy không muốn rời khỏi thành phố An Lập, cũng không muốn rời khỏi Kiều Phong Khang.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 107

Nhưng, nếu cô đến không giúp anh ta, không đi cùng anh ta, trong lòng cô sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Thậm chí, sẽ càng khó chịu... “Tại sao?” Cô lúng ta lúng túng hỏi. “Đừng hỏi anh tại sao, bởi vì chính anh cũng không biết lý do.”

“Nhưng mà... em mua cháo rồi” Dưới ánh mắt khinh thường của người phục vụ và những thực khách khác, Du Ánh Tuyết ngơ ngác trả 16,000 nghìn đồng, cầm lấy bát cháo trong tay, nói với anh ta: “Em đưa anh tới đây, bây giờ đã được mua rồi”

Ngoại trừ việc mua cháo cho anh ta... Cô dường như không có gì khác để giúp cả. “Đừng tới đây!”

Kiêu Minh Đức kích động từ chối CÔ.

“Du Ánh Tuyết, nếu em không muốn anh đổi ý, đừng xuất hiện trước mặt anh nữa!” Kiêu Minh Đức ngăn cô lại, giọng nói bất giác cao lên: “Đừng để anh gặp lại em. Nếu không... anh sẽ hối hận vì quyết định vừa rồi! Chỉ cần nhìn em một cái, anh lại muốn dẫn em đi Mỹ với anh, cũng sẽ luyện tiếc khi giao em cho chú ba! Cho nên... nếu em không muốn đi Mỹ thì cứ đứng ở nơi đó, đừng qua đây nữa”

Người yêu thật lòng thì chỉ cần liếc mắt một cái sẽ càng nhớ, liếc mắt một cái lại càng không thể xa rời.

Cho nên, nếu thực sự muốn chia xa thì tốt hơn hết cứ tránh xa nhau không gặp nhau nữa.

Du Ánh Tuyết không nói gì nữa, chỉ đứng ngơ ngác bên kia, ngơ ngác cầm điện thoại, nghe tiếng thở bên kia điện thoại...

Cả hai người đều im lặng. Không khí vô cùng đè nén.

Không biết sự im lặng này đã kéo dài bao lâu, nước mắt Du Ánh Tuyết chảy ra ướt cả gò má.

Bên kia, Kiều Minh Đức cũng dựa lưng vào xe lăn, hai mắt nhắm nghiền.

Như vậy. Cứ như vậy buông tha cho cô r ấ. Hoàn toàn từ bỏ.

“Minh Đức, để cho Ánh Tuyết lại đây, chúng ta sắp đi vào r ấ”

Giọng ả Vân phát ra từ đầu dây bên kia.

Sau đó, điện thoại bị treo.

Du Ánh Tuyết nghe tiếng bíp’ máy móc, trong lòng trống rỗng. Ngay sau khi hoàn h ần, cô bùng bát cháo nóng h ấ bước nhanh đến cửa kiểm tra an ninh.

“Mẹ, đi thôi”

Kiều Minh Đức đưa điện thoại cho Trịnh Ngọc Vân.

R ấ đẩy xe lăn đến ôm bà lão, bà ấ rưng rưng nước mắt, luyến tiếc cháu trai nhưng không còn cách nào khác.

“Ở bên kia ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, chờ thêm một khoảng thời gian nữa bà nội sẽ tới thăm”

“Bác sĩ nói gần đây sức khỏe của bà không tốt, không thể đi máy bay.

Đừng lo lắng, sẽ sớm bình phục, sẽ trở lại gặp bà sớm thôi”

“Chuyện này là do nói đó, phải chăm sóc tốt bản thân mình cho nội, nếu không, bà nội sẽ tức giận” Bà lão nghiêm nghị giả bộ tức giận.

Kiều Minh Đức hứa: “Chắc chắn”

“Đúng rồi, còn Ánh Tuyết, tại sao bé vẫn không đến?” Bà lão nhìn quanh và hỏi.

“Đừng tìm” Kiều Minh Đức cố hết sức làm cho bản thân nở nụ cười, giả và thoải mái: “Cô ấy sẽ không đến”

Bà lão cau mày: “Nó hồi hận?”

Trịnh Ngọc Vân và Kiều Nam Thành đầu đi tới, dùng ánh mắt hỏi chuyện gì đang xảy ra.

“Không, không liên quan đến cô ấy, tất cả là do ” Kiều Minh Đức nói: “Bộ dạng bệnh hoạn của rất xấu xí, không muốn mỗi ngày cô ấy đều nhìn thấy nó” Ba người lớn, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Trịnh Ngọc Vân nói: “Nhưng lúc đó... nhất quyết yêu cầu bé đi cùng.

Ba còn xử lý thủ tục đình chỉ cho bé nữa”

Thực ra...

Anh ta ích kỷ hy vọng cô sẽ buông bỏ mọi thứ mà đi cùng mình, nhưng cũng muốn thử lòng cô...

Cho dù đó là tình cảm hay áy náy cũng tốt, rốt cuộc cô cũng đã đồng ý rồi.

Nhưng mà...

Anh ta cũng hiểu rõ hơn nỗi buồn và sự bất lực của cô, sự thỏa hiệp của cô không gì khác ngoài sự áy náy.

Chỉ vậy thôi, vậy thôi.

Tình yêu của cô... đều đã cho chú ba rồi...

“Mẹ, chúng ta vào đi”

Kiêu Minh Đức không muốn ở đây nói về chủ đề này nữa, nên đẩy xe lăn về phía trước.

Trịnh Ngọc Vân lơ mơ hiểu được suy nghĩ của trai.

Làm sao không muốn cô đi cùng chứ? Rõ ràng nhìn thấy sự không muốn của cô, cuối cùng cũng không muốn làm cô ấy khó xử mà thôi!

Như vậy, cũng rất tốt.

Mặc dù rất đau lòng nhưng Trịnh Ngọc Vân cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Họ vẫn còn trẻ, hai bên đều có cuộc sống riêng của mình.

Không ai bắt cóc ai cả, đây là cái kết đẹp nhất.

Trịnh Ngọc Vân hỏi: “Hành lý ký gửi của Du Ánh Tuyết đó.”

“Cứ để nó ở đó đi, cô ấy sẽ đến lấy nó.”

Trịnh Ngọc Vân liếc nhìn chồng, Kiều Nam Thành gật đầu nói: “Đẩy trai vào đi. Bọn họ cũng không còn nhỏ nữa, chúng ta chỉ cần tôn trọng quyết định của bọn họ là được.”

“Được.”

Kiều Nam Thành và vợ từ biệt bà lão, đẩy Kiều Minh Đức qua cổng an ninh.

Kiều Minh Đức ép mình không quay đầu nhìn lại.

Nhưng mà, khoảnh khắc sau khi kiểm tra an ninh, cuối cùng...

Vẫn không thể không quay lại.

Chỉ một cái liếc mắt, nước mắt vẫn luôn nhẫn nhịn, trào ra khóe mắt.

Băng qua làn sương mù mờ ảo, cô đứng ở đó, bưng bát cháo, bình tĩnh nhìn anh ta. Ánh đèn sân bay chói lọi chiếu vào mắt nhau thật rục rịch.

Họ chỉ cách nhau chưa đầy mười mét, nhưng lúc này...

Nằm ngoài tầm với... Du Ánh Tuyết, nếu một ngày nào đó em và chú ba không thể đi tiếp, thì anh vẫn sẽ ở đó. Trở nên thành thực hơn, ổn trọng hơn, sừng sững đứng trước mặt em, làm chỗ dựa và làm trụ cột cho em.

Bên kia. Nghiêm Danh Sơn sợ hãi gọi điện thoại cho sếp mình.

Xe của Kiều Phong Khang lao đi với tốc độ cao, tốc độ lên đến 140 km/h. Sau khi nhận điện thoại, anh chỉ u ám phun ra một chữ: “Nói”

“Tôi vừa gọi điện cho thành phố An Lập để xác nhận với hiệu trưởng, cô Ánh Tuyết... cô Ánh Tuyết đã làm thủ tục đình chỉ học ngày hôm qua. Bởi vì chú hai của anh thực hiện việc đó nên nhà trường không báo cáo cụ thể cho anh!”

Tốt lắm! “Thông tin chuyến bay thì sao?”

“Trong thông tin chuyến bay... có tên cô Ánh Tuyết. Hơn nữa, sau 20p. nữa sẽ lên máy bay, vé đã được đặt ba ngày trước.

Ba ngày trước...

Cho nên...

Thực ra, cô đã thực sự lên kế hoạch này từ rất lâu rồi!

Gương mặt Kiều Phong Khang lạnh lùng thào tai nghe xuống, đập điện thoại lên ghế phụ.

Nắm tay lái, siết chặt, thả lỏng và siết chặt.

Ngón tay kéo căng đến nỗi khiến các ngón tay đã chuyển sang màu trắng đục.

Thảo nào, mấy ngày nay cô trở nên không bình thường như vậy.

Đêm đó, sự táo bạo của cô, sự nhiệt tình của cô, anh nên nghi ngờ mới phải!

Nhưng, chết tiệt, anh lúc đó rất đỗi Ý!

Anh bị cô lừa gạt, làm cho anh bị tình yêu làm choáng váng đầu óc.

Mà cô thì đang tính làm thế nào để bỏ thằng ngốc này, rời xa thằng ngốc này!

Cô thực sự rất được!

Sau khi mọi người rời đi, chỉ còn lại bà lão, Du Ánh Tuyết và tài xế của nhà họ Kiều ở sân bay.

Bà lão muốn đưa Du Ánh Tuyết đi cùng, Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Hành lý của vẫn còn ở sân bay, nên phải làm thủ tục. Bà, bà đi trước đi”

Cô hơi sợ bà lão.

Một cái nhìn cũng có thể làm cho cô không thở nổi.

Sức khỏe của bà cụ không được tốt, sáng nay dậy sớm, trần trọc cả buổi sáng. Vốn muốn cùng Du Ánh Tuyết nói chuyện, nhưng hôm nay bọn họ không vội nên cũng không nói gì, chỉ dẫn tài xế đến bãi đậu xe.

Thái độ luôn lạnh lùng, không tốt như trước.

Du Ánh Tuyết thẫn thây nhẹ nhõm, lại cô đơn khó chịu.

Hiện giờ... Cô thực sự không có gia đình. Chú hai và dì Vân đã đi mất. Chỉ còn lại chú ba.

Cô cười khổ làm thủ tục nhận lại hành lý, nhưng đợi một hồi vẫn không thấy bóng dáng hành lý.

Đang đứng ngẩn người, chỉ nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân nặng nề. Những bước chân như mang theo gió.

Bước chân vừa nặng nề vừa vội vàng.

Du Ánh Tuyết theo bản năng nhìn lại.

Trước khi cô có thể nhìn rõ người đó, một bóng đen lao thẳng đến ngay sau đó, cổ tay bị người ta siết chặt.

Ánh mắt của cô trước khi nhìn thấy khuôn mặt anh, cô đã biết là ai chỉ bằng cách ngửi hơi thở của anh.

“Chú ba..”

Cô thì thào và sững sờ nhìn anh, cảm giác bỡ ngỡ mất mát khiến đôi mắt cô ẩm ướt.

Thật tốt...

Cô không cần phải đi đâu cả, chỉ cần đứng đây, ở cạnh bên anh....

Cô cười với anh, nước mắt chúc trào.

Kiêu Phong Khang tức giận. Nụ cười của cô khiến anh càng thêm khó chịu.

Môi mỏng mím chặt, vòng tay ôm lấy cô, trực tiếp bị nhấc ngang, sải bước ra khỏi sân bay.

Sức lực vừa rồi của anh quá lớn, Du Ánh Tuyết không chỉ bị anh làm đau cổ tay, mà cả thắt lưng anh vừa ôm cũng bị đau.

Nhưng là, cô nên làm gì bây giờ?

Giờ được ngã vào vòng tay anh, lắng nghe nhịp tim của anh, cô thấy thật mãn nguyện.

Cô thấy mãi nguyện đến mức không còn cảm giác đau...

Thỏa mãn đến nỗi dù bây giờ bà lão có xuất hiện thì cô cũng không còn bận tâm...

Thậm chí không để ý đến ánh mắt của đám đông người đang tới lui tại sân bay.

Trong mắt cô, bây giờ si mê anh, chỉ có anh...

“Cô ơi, hành lý của cô!” Sau lưng anh, nhân viên sân bay gọi.

Sau đó cô bình tĩnh lại và nhìn lên. Từ góc nhìn của cô, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cầm đang banh ra vì tức giận của anh, có chút đáng sợ.

“Chú ba, hành lý của cháu..” “Im miệng!”

Kiêu Phong Khang mạnh mẽ ngắt lời cô. Bây giờ ai còn tâm trạng để tâm đến hành lý chết tiệt!

Du Ánh Tuyết đã bị sốc vì sự tức giận của anh.

Bướng bỉnh lè lưỡi, rồi rút đầu lại, không dám nói gì nữa.

Cô chỉ có một mình, cô không có bất cứ đồ vật gì có giá trị, trên lưng cũng đã mang một số đồ vật có giá trị nên sau khi nghĩ lại cô cảm thấy bình tĩnh. Dù sao, nếu thật sự thất lạc, sẽ có người phụ trách tìm lại cho cô.

Kiêu Phong Khang ôm cô bước ra ngoài sân bay.

Bên ngoài, nắng chói chang. Tuy nhiên, tất cả những nơi anh đi qua dường như đều bị bao phủ bởi một lớp băng dày khiến người ta không khỏi run lên vì lạnh.

Nhưng...

Dù vậy, Du Ánh Tuyết vẫn cuộn tròn trong vòng tay anh với nỗi nhớ khôn nguôi. Từ lồng ngực đập trùng lên xuống của anh, cô có thể cảm

nhận được anh đã tức giận đến mức nào.

Nó giống như...

Anh đã biết rằng cô đã lên kế hoạch bí mật đến Mỹ với Minh Đức.

Kiêu Phong Khang không nói lời nào, mở cửa ghế phụ, ném Du Ánh Tuyết vào.

Hành động thô bạo. Trong suốt cả quá trình, đôi mắt không thèm liếc nhìn cô một giây nào.

Du Ánh Tuyết trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Cô cẩn thận liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng và u ám của anh, không dám thở mạnh, ngoan ngoãn nắm lấy dây an toàn thắt trên người.

Hai người lái xe, rời đi. Và ở phía bên kia...

Bà lão từ phòng rửa tay bước ra, tài xế liền bước xuống mở cửa ghế sau cho bà.

“Trở về nhà cũ” Bà lão ngối xuống, ra lệnh cho tài xế.

– Người lái xe gạt đầu. Khởi động xe, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bà lão, tôi vừa nhìn thấy xe của cậu Kiều tới”

“Cậu Kiều?” Bà lão hỏi: “Cậu Kiều nào?”

“Cậu Kiều Phong Khang, hơn nữa.” Lúc này, tài xế dừng lại.

“Hơn nữa cái gì?” Bà lão nhướng mày, trong đầu gần như lập tức nghĩ đến Du Ánh Tuyết.

“Cậu ấy... vừa ôm cô Ánh Tuyết dúi đi.”

Bà lão càng cau mày hơn. Dưới mắt của tất cả mọi người nơi đây, ôm lấy cô rời đi?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108

Từ khi nào mà Kiêu Phong Khang không còn chú ý đến hình tượng của mình nữa? Nếu để cho giới truyền thông chụp được chuyện này, chắc chắn họ sẽ làm càn lên để viết báo.

Chẳng lẽ anh không nghĩ đến đi đâu đó sao.

Trên đường cao tốc của sân bay, xe của Kiêu Phong Khang chạy nhanh như gió.

Toàn bộ hành trình, anh ấy luôn nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt lạnh lùng rõ ràng là đang quan sát tình hình giao thông, nhưng Du Ánh Tuyết đang ngồi bên cạnh anh lại cảm thấy ánh mắt của anh như đang khoét lên người cô, ánh mắt đó sắc bén như dao.

Sự im lặng và lạnh nhạt của anh ấy càng ngày càng giống như làm cho không khí xung quanh đóng băng.

Du Ánh Tuyết có đôi chút sợ, hai tay cô ôm đặt lên đầu gối bóp chặt nó.

Cô nhìn anh ấy. Lại nhìn anh ấy một lần nữa.

Tới lần thứ năm nhìn về phía anh, cô mới có đủ dũng khí đưa tay qua.

“Đừng chạm vào tôi!” Đầu ngón tay lúc đó cách lưng anh ấy sau anh ấy đúng một tấc, anh đã lạnh lùng quát!

Anh ấy đang tức giận. Hơn nữa còn rất tức giận! Giọng nói của anh vô tình đến mức Du Ánh Tuyết có người lại.

Nhưng mà... Ngẫm lại, nếu không phải do Kiêu Minh Đức buông tay, bản thân ta anh... quá vô tình.

Cẩn môi. Ngón tay cô khẽ run, hơi rụt rè nhưng vẫn quyết tâm đặt tay cô lên mu bàn tay anh.

Lúc này, anh đang căng thẳng đặt tay phải trên đùi. Du Ánh Tuyết thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập của tĩnh mạch trong lòng bàn tay mình.

Kiêu Phong Khang thở nhẹ một hơi, không nhìn cô mà lạnh lùng nói: “Không cần!”

“Chú đừng giận nữa.” Du Ánh Tuyết không quan tâm, chẳng những không bỏ ra, ngược lại còn g tay nắm chặt tay anh trong tay cô: “Cháu biết mình sai rồi, cháu cũng đã giải thích với chú rồi”

“Không cần!” Du Ánh Tuyết cắn môi, nhìn anh lấy lòng rồi yếu đuối tiếp tục giải thích: “Chú đừng lạnh lùng nữa, cháu thật sự biết mình sai rồi, lần sau, cháu sẽ không làm như vậy nữa.”

Rất tốt! Rất là tốt! Vậy mà còn dám có “lần sau”!

Lòng ngực Kiêu Phong Khang lấp kín sự khó chịu đến nỗi phát đau.

Lần đầu tiên, cảm nhận được sự thất bại như vậy, như thế bất lực.

Người gái này, anh nghĩ rằng anh đã nắm bắt được cô, thậm chí còn đắc ý như một kẻ ngốc.

Nhưng cô chính là lục bình, chỉ cần không cẩn thận, cô ấy sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Ra đi rất phóng khoáng, rất thẳng thắn!

Cái cảm giác bất lực, vừa lo được vừa lo mất cực kỳ gay go!

Nhưng mà cô gái vô tình vô nghĩa này anh này làm thế nào để hiểu được?

“Kiêu Minh Đức tính tình không tốt lắm, anh ta muốn cháu đi qua Mỹ với mình. Cháu không dám kích động anh ta, cho nên mới phải đồng ý.” Du Ánh Tuyết cố gắng giải thích.

Ki ầu Minh Đức muốn cô đi, cô li ền đi! Hơn nữa, còn lặng yên đi không một tiếng động, còn không ngớt lời từ biệt anh, cũng không nghĩ đến anh!

Và vì thế...

Suy cho cùng Du Ánh Tuyết đặt Ki ầu Phong Khang ở vị trí nào trong cô?!

Đã vậy hai ngày qua cô còn đối xử với anh rất nhiệt tình không muốn rời xa anh, dành cho anh hai ngày qua, là xuất phát thật lòng, hay thật ra là do có chút áy náy với anh?

Hơi thở Ki ầu Phong Khang ngày càng nhanh, ánh mắt ngày càng nghiêm túc.

Du Ánh Tuyết xoắn não.

Ra sức tìm cách làm cho anh ấy cảm thấy bớt giận một chút, nhưng ngay sau đó, trong chớp mắt, chiếc xe trực tiếp tăng tốc độ chạy thẳng đến khu vực đậu xe bên cạnh đường cao tốc. Đạp phanh mạnh một cái, và ngừng lại.

Du Ánh Tuyết không chuẩn bị trước, người cô bị hất tung lên, rồi lại bị dây an toàn kéo lại.

Trước khi anh cô có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh đã cánh cửa phụ của xe ra.

Với khuôn mặt lạnh lùng, anh tháo dây an toàn của cô, rồi kéo cô xuống xe.

“Chú ba!”

– Không hề phòng bị, người cô lao đảo, trực tiếp ngã thẳng vào lòng ngực anh.

R ồi sau đó... Cửa xe bị đóng s ầm lại.

Tiếng ‘bịch’ như đánh trực tiếp vào lòng của Du Ánh Tuyết, khiến cô hết hồn, đến cả thở cũng căng thẳng.

Cô trở mắt, không hiểu chuyện gì nên lại kinh hồn nhìn.

Đôi mắt anh nặng lại, tàn nhẫn, lạnh lùng, như là muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cô sợ sệt lùi lại phía sau từng bước một, theo bản năng tựa người vào xe. Tay cần bó sát người, phía sau chắc chắn là tay nắm cửa xe.

Ngay sau đó, anh đột nhiên cúi người, giống như sư tử đực điện cuồng một hơi oán hận cắn vào môi CÔ.

Đúng...

Không phải là hôn, cũng không phải mút...

Mà là ra sức cắn xé.

Như là phải trực tiếp trút hết tất của lửa giận cùng sự lo sợ được mất kia lên nụ hôn này.

Anh thực sự quá nhẫn tâm, đem cánh hoa trắng nõn này cắn đến chảy máu.

Du Ánh Tuyết thở hổn hển. Thực sự rất đau Nỗi đau khiến nước mắt chực trào ra.

Nhưng...

Không dám đẩy anh ra, thậm chí hờm không dám hờm một tiếng nào.

Nếm được mùi máu, anh lùi lại một chút tay lên xe phía sau cô, gân xanh vẫn còn đang nhay.

Môi của cả hai người đều dính máu.

Chói mắt Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh lơ mờ ảm đờ.

“Tất cả những lời bảo đảm mà em nói ra trước đây với tôi, đều là đùa giỡn thôi đúng không? Du Ánh Tuyết, tôi còn có thể tin ở em không?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Trong giọng nói và đôi mắt của anh tràn đầy sự thất vọng.

Du Ánh Tuyết khiến cho đôi mắt đó đắm vào lòng từng chút một.

Cô từng hứa sẽ không bao giờ buông tay anh dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Nhưng...

Cô cuối cùng không can đảm như anh ấy...

“Cháu không muốn đi... thật sự, cháu không muốn đi Mỹ chút nào hết.” Du Ánh Tuyết không biết phải nói thêm gì khác để giải thích, chỉ có thể lặp đi lặp lại những lời này, hai tay cô cẩn thận từng chút một ôm lấy anh, giống như một đứa trẻ nhận ra lỗi của mình, hốc mắt cô đỏ ửng.

“Được, vậy tôi hỏi em... Rốt cuộc là tại sao đến phút cuối em lại không ra đi cùng Ki ều Minh Đức? Chẳng phải em đã rất phóng khoáng đi làm giấy bảo lưu kết quả học, cũng rất tự nhiên ra đi không nói lời nào với tôi, vậy bay giờ vì cái gì em lại ở lại?” Ki ều Phong Khang nâng cằm của cô hỏi, khiến cho đôi mắt đỏ bừng của cô đối diện với nhìn anh.

Qua lớp sương mù mịt mờ, Du Ánh Tuyết hiểu biết rõ đáp án mà anh đang mong chờ là gì.

Cô liếm môi, thêm vào đó mũi cô cảm ngửi thấy mùi máu tươi đang nhập trong khoang miệng.

Sự kỳ vọng trong mắt anh, làm cho cô.

Không thể đối mặt với anh, càng không thể nói dối.

“Cháu “Cô cúi đầu, siết chặt bàn tay đang nắm lấy ống tay áo của anh: “Kì ầu Minh Đức... đột ngột nói không cần cháu đi Mỹ cùng nữa.”

Nói ra câu đó, có thể nghe rõ ràng tiếng thở trên đầu nghe, càng ngày càng nhanh.

Du Ánh Tuyết từ từ nhắm mắt lại, không dám nhìn biểu cảm của anh. Hàng mi run rẩy.

Thế nhưng... Ngay cả như vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở từ phía anh là sự thất vọng cùng bu ồn bức.

“Thì ra là vậy?

Anh hừ cười một tiếng, như đang tự chế giễu bản thân anh.

Vốn tưởng rằng, cô đột nhiên ở lại là vì anh, kết quả là...

Chỉ là quá bu ồn cười vì do anh tự mình đa tình thôi!

Kì ầu Phong Khang nhìn Du Ánh Tuyết bằng một cái liếc mắt nặng nề, rồi lạnh lùng hất tay cô khỏi tay áo anh.

Trái tim Du Ánh Tuyết thất lại, tay cô tiếp tục kéo anh lại.

Nhưng... Anh đã tránh. Lòng bàn tay cô trống rỗng.

Chỉ nắm chặt được không khí trong tay...

Kì ầu Phong Khang trở lại xe, chiếc xe ô tô màu đen lao đi với tốc độ cao như một viên đạn, hòa vào dòng xe cộ.

Du Ánh Tuyết đứng như trời tr ờng ở ven đường, tim đập loạn nhịp, ngu ngốc nhìn theo hướng chiếc xe đã chạy mất hút.

Rất lâu...

Cô lẻ loi, bất lực đứng ở đó, như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Trên đầu nắng chiếu như thiêu như đốt, nhưng cô lại cảm thấy lạnh băng.

Cảm giác bị bỏ rơi... thì ra khó chịu đến vậy...

Nước mắt từ hốc mắt chảy ra.

Trên máy bay, Kiều Minh Đức vẫn dựa lưng vào ghế, rất lâu không lên tiếng.

Hai mắt đầu đang đeo bịt mắt. Ngay cả như vậy cũng không thể giấu được nỗi buồn cuộn cuộn đang dằn lặt ra.

Trần Ngọc Vân kéo chiếc chăn bông mỏng đắp lên người anh ta, bà không đành lòng, VỖ VỖ nhẹ nhàng mu bàn tay lạnh lẽo của anh ta: “Nếu đã quyết định rồi thì đừng suy nghĩ nhiều nữa. Trái tim sẽ không chịu nổi”

“Mẹ, mẹ nghĩ yếu đuối như vậy hả?”

Kiều Minh Đức kéo bịt mắt xuống. Bác sĩ nói anh ta không chịu nổi kích thích, nên tất cả mọi người phải thật cẩn thận, lấy lòng anh, chỉ theo anh ta.

Cho nên...

Du Ánh Tuyết rõ ràng không muốn rời khỏi An Lập, nhưng lại sợ không dám từ chối anh ta.

Nhưng thực ra...

Anh ta làm sao có thể không chịu nổi kích động chứ?

“Nếu có thể mạnh mẽ như vậy thì tốt.” Trần Ngọc Vân mỉm cười: “Chỉ cần phối hợp thật tốt với bác sĩ, chúng ta nhất định sẽ sớm quay về Đến lúc đó, và Du Ánh Tuyết muốn làm gì cũng được, đính hôn cũng được, kết hôn cũng đều được, tùy vào hai đứa”

“Mẹ, bắt đầu từ ngày hôm nay... và Du Ánh Tuyết đã tạm thời chia tay.” “Chia tay?”

Kiêu Minh Đức dựa vào chiếc ghế da, hai mắt buồn phiến nhìn mẹ: “Bọn vẫn còn trẻ tuổi, sau này sẽ còn gặp ngày càng nhiều, ngày càng đẹp phong cảnh khác. Vì vậy, nếu bây giờ đã đem tất cả cuộc trôi buộc vào nhau, chẳng phải sẽ thật đáng tiếc đúng không? Tách nhau ra một thời gian, cô ấy tự do vui vẻ, còn cũng có thể ngắm nhìn nhiều cảnh đẹp khác. Nếu cô ấy thực sự là của , cô ấy sẽ chờ trở về bên cô ấy. Nhất định còn có thể quay lại.”

Thế nhưng... Nếu cô đã định trước là chú ba, vài năm sau... có lẽ, cô vẫn sẽ ở lại bên cạnh chú ba...

Nếu hai người họ trong khoảng thời gian đó tìm ra tình yêu đích thực, nếu họ có thể kiên trì đến lúc đó, anh ta sẽ buông tha cho họ, cũng sẽ bằng lòng cam chịu.

Du Ánh Tuyết không biết mình đã ng ỡ xõm bao lâu trên đường cao tốc bao lâu.

Cô chỉ biết là...

Anh có lẽ đã thực sự ghét bỏ cô, nên mới nhìn cô với đôi mắt thất vọng cực độ đấy...

Cho nên...

Anh thực sự quyết định cứ như vậy bỏ cô ở đây?

Ngắm đi ngắm lại, ngực cô quặn thắt. Bỗng nhiên...

Chiếc xe quá đỗi quen thuộc kia, lại từ hướng sân bay trở lại đây, dừng ở bên chân cô. Bất ngờ.

Cô nâng đôi mắt đang ngấn lệ. Nhìn thấy người đàn ông đang đi nhanh xuống xe, cảm thấy tất cả đi ều này ều không chân thật Anh không rời đi

rồi sao? Dùng cổ tay làm trụ, cô trực tiếp bị kéo đi Người đàn ông đó mở cửa bằng ghế sau và đẩy cô vào.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy mình giống như một cái túi vải bố, bị người đàn ông đang tức giận ném xuống dưới. Lửa giận điên cuồng trong mắt anh như muốn thiêu đốt cô.

Cái đẩy mạnh thô bạo đẩy oán giận tiếp đẩy lên người cô, lực rất mạnh như đang trừng phạt cô, cũng như đang phát tiết.

Du Ánh Tuyết thấy đau đớn.

Đôi mắt chứa chan lệ, vẫn nhắm nạy, không dám phát ra tiếng.

Ít ra.

Anh đã trở lại.

Cho dù anh đang tức giận như vậy, oán hận như vậy, nhưng anh vẫn không thực sự bỏ cô lại...

Đây là đường cao tốc, anh lại bất chấp tất cả, chỉ điên cuồng xoa nắn thân thể cô, rồi cắn lỗ tai cô.

Du Ánh Tuyết hai tay nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, áp lực khóc thút thít.

Không biết là do tủi thân, hay là cho bị anh cắn quá đau.

Kiêu Phong Khang thở nặng nhọc, nghe tiếng khóc của cô, khuôn mặt một nét dịu đi cũng không có, còn lãnh đạm hỏi: “Khóc cái gì?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu không nói nên lời.

Kiêu Phong Khang nâng mặt cô, để ánh mắt cô đối diện với chính anh.

Đôi mắt anh thâm trầm đến mức có thể nuốt chửng cô, đóng băng cô từ trên xuống dưới, yếu ớt hỏi: “Cảm giác bị bỏ lại dễ chịu không?”

Du Ánh Tuyết khóc thút thít, liều mạng lắc đầu.

Không hề dễ chịu. Nói đúng ra là, nó rất khó chịu...

“Em thử ở đặt mình vào vị trí của tôi?” Kiều Phong Khang thở nặng nhọc, đôi mắt tối sầm lại không một tia sáng: “Nếu lúc đó đã có thể bỏ tôi lại ra đi một cách phóng khoáng như vậy, bây giờ em khóc vì cái gì?”

Du Ánh Tuyết cắn môi, đôi mắt rưng rưng nhìn anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109

“Cháu thực sự không phóng khoáng.” Du Ánh Tuyết ghen ngào, giọng nói khàn khàn đứt quãng: “Cháu chỉ không muốn trở thành tội đồ trước mặt bà nội và dì Vân... Cháu không muốn làm bà nội nghĩ rằng cháu vô tình vô nghĩa, xem cháu như là lang sói.”

“Vậy nên... em đương nhiên đem sự vô tình vô nghĩa đó dùng lên tôi?”

“..” không phải như thế...

Du Ánh Tuyết lắc đầu, muốn giải thích, nhưng mà cô còn không thể tự nghĩ ra lời biện minh cho mình.

Kiêu Phong Khang hiểu sự khó xử của cô, nhưng anh vẫn đang giận nên không bỏ qua chuyện đó.

Nhưng... Nhưng còn có cách nào khác?

Ở trên thương trường Kiêu Phong Khang đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi anh, nhưng ở đây với cô gái nhỏ trước mặt anh, anh mãi mãi chỉ có thể bỏ vũ khí xuống đầu hàng.

Anh buồn bực.

Giữ cằm của cô, rồi ra sức hôn cô. Du Ánh Tuyết không ngừng run lên, hay tay ôm lấy cổ anh, đột nhiên cắn vào môi anh.

Anh hừ ra một tiếng, lùi về phía sau một chút, trừng mắt nhìn cô: “Em còn dám cắn tôi?”

“... Ai bảo chú bỏ cháu lại đây?” cô ghen ngào, yếu ớt trừng mắt nhìn lại anh.

Ánh mắt vô cùng ấm ức.

Qua hai ngày chịu sự giày vò, cô thực sự không so đo với anh chút nào. Ki ầu Phong Khang híp mắt, lạnh lùng nói: “L ần sau em còn dám làm như vậy với tôi, tôi sẽ không dừng ở việc ném em ở đây, tôi sẽ...”

“Không được!” Khi anh ta định nói thêm những lời vô tình uy hiếp cô thì, Du Ánh Tuyết đã cắt lời, khóe mắt đã chứa chan nước mắt.

Cô dùng ngón tay nhợt nhạt che lên miệng anh: “Là chú trêu chọc cháu trước, chú không được làm giống như ngày hôm nay nữa, không được để cháu lại đây một mình!”

Ki ầu Phong Khang cười hừ một tiếng và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô một lúc lâu.

Thật sự bất ngờ!

Rõ ràng người bị bỏ lại thực sự là anh, bây giờ cô lại hiển nhiên có thể đòi anh một yêu cầu như vậy, lại còn chắc chắn như thế!

Cô thật sự biết anh quá yêu cô, cho nên coi trời bằng vung, định ăn cả anh sao?

Ki ầu Phong Khang rất muốn dạy cho cô một bài học tử tế, nhưng cô lại yếu ớt mở miệng: “Từ hôm nay trở đi, ngoài chú ba ra, cháu sẽ không còn gì hết.

Giọng điệu bị thương.

Ki ầu Phong Khang trong lòng nao nao, cảm nhận được một suy nghĩ phức tạp xẹt qua.

“Nếu ngày nào đó em không còn cần tôi, tôi sẽ hận em”

Đứng bên cạnh anh, cô cần có dũng khí buông bỏ tất cả tình yêu của người khác dành cho cô.

Chuyện này đối với cô gái nhỏ chỉ gần 18 tuổi thật không dễ chút nào.

Kiêu Phong Khang nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, và nhiều cảm đan xen, cuộn cuộn trong mắt anh. Hai người nhìn một lúc lâu...

Môi anh hôn nhẹ lên môi cô, không hôn sâu, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua.

Giống như trấn an cô, lại cũng giống như một lời hứa.

Nhưng thật ra, cô không biết rằng yêu cầu của cô thật dư thừa.

Đời này, Kiêu Phong Khang anh không thể nào buông tay cô.

Bắt đầu từ sáu năm trước, cô ở trong lòng anh đã từ từ lớn lên, bây giờ, cô đã trưởng thành như một dây leo quấn quanh trái tim anh.

Năm này qua tháng nọ đã dung hòa vào máu của anh.

Nếu anh thật sự muốn rời bỏ cô, e rằng sẽ phải dùng dao, rạch một đường đến tim anh.

Hai người vùi lấp nhau bằng tình cảm nồng cháy, hoàn toàn không để ý đến một chiếc xe đang từ từ đi qua.

Bà cụ ngồi ở băng ghế sau, hướng mắt mãi nhìn chăm chăm vào bên trong xe chỗ của hai người họ, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Hoang đường! Quá hoang đường! Một bậc cha chú với một đứa trẻ, hai người chênh lệch hơn chục tuổi, vậy mà làm chuyện như vậy ở giữa đường, hoàn toàn không để ý đến hình tượng!

. Hơn nữa, nói đúng ra Kiêu Phong Khang có thể phải xưng hô với Du Ánh Tuyết là cha nuôi.

Sự tình như thế này nếu để cho cánh báo chí biết, phơi bày ra, sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn?! Người tài xế phía trước cũng khá sốc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Du Ánh Tuyết không phải là vị hôn thê của cậu nhỏ sao?

Trước đó còn phải đi theo ch ờng qua Mỹ. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt đã cùng cậu Khang hôn nhau như thế này.

Kỹ thuật gian lận này quá lợi hại!

Kính phục!

“Lái xe cho tốt vào, không nên quay lại nhìn lung tung!” bà cụ thu t ầm mắt v ề ngữ điệu lạnh nhạt nhắc nhở.

Người lái xe không dám quay lại nhìn thêm, nhanh chóng tập trung chú ý đến tình hình giao thông trên đường. Tuy không nhìn mặt lão phu nhân, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, không khí trong xe áp lực đến đóng băng vài phần.

Được một lúc lâu...

Bà lão lại nói: “Chuyện hôm nay, cậu coi như chưa từng thấy qua, càng không được đem chuyện này nói ra bên ngoài!”

“Bà yên tâm, dù bà không căng dãn, tôi cũng sẽ hiểu đi ều này”

Người tài xế chấp nhận.

Đây là một vụ scandal!

Tất nhiên không dám nói năng lung tung.

Ki ều Phong Khang chở Du Ánh Tuyết trở v ềbiệt thự.

Anh ấy không phải người tốt, tuy rằng sẽ thực sự không bỏ cô lại, nhưng anh ta vẫn tức giận. Mãi cho đến khi hạ tốc độ xuống, sắc mặt anh vẫn không được tốt lắm.

Tuy nhiên, nếu đem so với khuôn mặt lạnh lùng trước đây, giờ phút này có thể coi như là nhu hòa hơn.

Hơn nữa ... Ít nhất đã không đẩy cô ra.

Du Ánh Tuyết nhìn thấy hai người nắm tay đặt trên đùi anh, trong mắt đã sớm không còn vẻ lo lắng, chỉ còn thản nhiên cười đắc ý.

02 Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy ánh mặt trời vừa lúc đẹp nhất.

. Mọi thứ trong mắt cô lúc này đều trở nên đẹp đẽ.

Rất nhanh... Đã đến biệt thự.

Kiêu Phong Khang trực tiếp đem xe đậu ở bãi trước của biệt thự.

Du Ánh Tuyết dò xét liếc nhìn anh, thấy anh vẫn đang dài ra, cô thề lườm trêu anh.

Cẩn thận thu tay lại, cởi dây an toàn, xuống xe trước.

Quay đầu nhìn lại, anh đã đi theo cô về hướng biệt thự.

Vừa đi vừa gọi điện thoại. “Cho người ra sân bay lấy hành lý của Du Ánh Tuyết... Đúng, đưa đến biệt thự. Ừm. Cứ làm vậy đi”

Chỉ nói đơn giản vài từ vậy, rồi cúp máy.

Không phải đi Mỹ nữa, cũng không bị anh ấy bỏ lại. Mặc dù tâm trạng của anh vẫn không tốt lắm, nhưng Du Ánh Tuyết cảm thấy như vậy là tốt rồi.

Cô cởi giày, cả dép lê cũng không đổi lại, đã đi ngay vào phòng.

“Cô Ánh Tuyết, chào buổi sáng” Dì Lý chào hỏi cô.

Du Ánh Tuyết bước tới, ôm lấy dì Lý, áp cằm lên vai bà, làm nũng: “Dì Lý, tôi rất nhớ dì... còn tưởng rằng sau này không còn được gặp gì nữa” Dì Lý không biết chuyện gì đang xảy ra, nghe thấy lời cô nói, quả trách Võ tay cô: “Mới sáng ra đã nói hươu nói vượn. Như vậy đi đâu tốt lành sẽ không đến?”

Du Ánh Tuyết cười. “Đúng vậy, là tôi nói hươu nói vượn”

Kiêu Phong Khang nhìn chòng chọc vào dáng vẻ làm nũng của cô, thở dài, rồi lên lầu.

Lưu Mã liếc nhìn bóng dáng, hiểu ra tình huống lúc này, hỏi: “Lại tức giận à?”

“Dạ.” Du Ánh Tuyết gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn về tấm lưng kia: “Hơn nữa, còn là vô cùng tức giận”

“Cô đó! lát nữa lo mà đi hò hét đổ dành chú ba của cô đi” Du Ánh Tuyết mỉm cười gật đầu.

Kiêu Phong Khang lên lầu lấy tài liệu.

Vốn dĩ nghĩ là vật nhỏ kia sẽ biết đi đâu, giống như đối với dì Lý, đến làm nũng với anh cũng tốt.

Cuối cùng khen ngược cô, cô không làm vậy với anh.

Anh lại đi xuống lầu, đã nhìn thấy vật nhỏ kia ngẩn đầu hai tay hay chân, thỉnh thoảng ăn kem ở tấm thảm lớn.

Đôi môi của Kiều Phong Khang mím chặt, sắc mặt tối sầm lại.

Cảm giác như đâm vào bông vậy, rất bất lực.

Anh thật ra đang tức giận, rất tức giận. Nhưng cô lại không kiêng nể gì, hoàn toàn không để ý đến.

“Cậu Khang, buổi trưa cậu sẽ không ăn cơm ở nhà sao?” dì Lý từ trong bếp đi ra, thấy anh như chuẩn bị đi đâu, nên hỏi.

“Không ăn” Anh trả lời lại hai từ.

Sau đó, anh nhìn không chớp mắt ra phía ngoài.

Vốn dĩ định lướt qua cô, nhưng...

Khi đi qua trước mặt cô, tay anh đột nhiên bị kéo.

Lòng bàn tay mềm mại kia nắm lấy tay anh, rất ấm áp.

Anh dừng lại một chút, đôi mắt sụp xuống, nhìn cô.

Du Ánh Tuyết cầm hộp kem chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt lấy lòng, dò xét anh: “Chú không ở nhà ăn cơm sao?”

Về mặt Kiêu Phong Khang dụ đi một chút.

Du Ánh Tuyết Tập lại hỏi: “Chú buổi trưa có bữa cơm xã giao à?”

“... Không”

“Vậy chú... chú ăn kem không?” Du Ánh Tuyết vừa nói vừa đưa cây kem lên môi anh.

Kiêu Phong Khang liếc cô một cái, cúi đầu, cắn một miếng thật to.

Du Ánh Tuyết cảm thấy vết cắn trên cây kem dường như giống cắn trên người cô.

A...

Vết cắn trên môi cô trước đó, thật sự rất đau.

Đa đầu cô run lên, sợ anh lại cắn cô, cô rụt rè cúi đầu, kéo ống tay áo anh: “Chú ở lại ăn cơm với cháu, đừng giận nữa, được không?”

Giống như dì Lý nói, dễ dàng anh.

Giọng nói nhẹ nhàng, vừa lấy lòng anh, vừa làm nũng.

Vừa nãy Kiêu Phong Khang còn đang tức giận, chỉ vì cô nói mấy câu, tâm tư đã vui lên rất nhiều.

Thế nhưng... “Nếu bây giờ Ki ầu Minh Đức lại gọi em qua Mỹ, em có đi không?” anh cúi đầu hỏi.

Nhìn chăm chăm vào cô. Mắt không chớp. Thực ra... Đây là đi ầu anh ấy quan tâm nhất.

Cô ra đi vì Ki ầu Minh Đức. Ở lại cũng là vì Ki ầu Minh Đức.

Như vậy...

Có phải chỉ cần Ki ầu Minh Đức gọi điện thoại từ nước ngoài về, cô sẽ lại một lần nữa, thu gom hành lý, trốn anh chạy qua Mỹ?

Mặc dù, loại chuyện này, anh sẽ không coi vào đâu, vì anh sẽ không để tái diễn lần hai! Vì anh không cho phép! “Không, cháu hứa” Du Ánh Tuyết sợ anh không tin, nên cô ngoan ngoãn giơ tay hứa: “Cháu sẽ không đi đâu cả”

Lần này đây, cô đã phải chịu đựng giày vò rồi.

Cô không muốn làm trái lương tâm mình nữa, không muốn gây sức ép cho mình nữa.

Ki ầu Phong Khang khịt mũi: “Lời nói của em nói, có đáng tin không?”

Du Ánh Tuyết có chút ngượng ngùng.

Cô đã hứa với anh ấy, nhưng không làm được, nên cô không trách anh ấy thất vọng về bản thân mình lúc này.

Ki ầu Phong Khang liếc cô một cái, sau đó xoay người rời đi. Du Ánh Tuyết để kem vào đĩa bên cạnh, chầm chậm đuổi theo anh: “Vậy thì chú nói đi, làm sao chú có thể tin rằng cháu sẽ không chạy lung tung nữa”

Ki ầu Phong Khang dường như đang chờ đợi câu này.

Quay lại và bắt gặp ánh mắt của cô ấy.

“Kết hôn với tôi” Du Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn anh. “Cháu... mới 18 tuổi” “Hoặc, chúng ra sinh , em chọn đi.” Du Ánh Tuyết phùng miệng.

“Không vui sao?” Thân hình cao lớn của Kiêu Phong Khang tiến lại gần, cúi đầu nhìn cô.

Du Ánh Tuyết lông mi buông xuống: “Cháu hiện tại vẫn là học sinh, còn muốn chăm chỉ học tập... Hơn nữa bản thân vẫn là một đứa trẻ”

Bây giờ tất cả cuộc sống của cô hoàn toàn dựa vào đôi cánh của anh.

Nếu một ngày nào đó cô thật sự rời xa che chở của anh, cô ngay cả khả năng tự lực cánh sinh cũng không có.

Nếu cô kết hôn với anh bây giờ, kết quả có lẽ thực sự thành một ký sinh trùng cả đời anh phải che chở.

Lúc đó, anh không thấy cô phiền, cô cũng sẽ tự chán ghét chính mình.

Hơn nữa...

Tuổi 18 tất cả mọi người đều học tập, đều không biết tương lai thế nào tiếp tục phấn đấu, cô lấy vốn liếng gì để tuổi này sinh ra một đứa ?

Kiêu Phong Khang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ngón tay thon dài nắm lấy hàm cô và đột ngột nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên.

Anh cúi đầu tiến lại gần, hơi thở phả vào mặt cô. Về anh tú không ngừng phóng to trong ánh mắt, Du Ánh Tuyết khẽ thở một tiếng, có chút sợ sệt nhìn anh, sợ anh cắn mình lần nữa, cô cứng đờ nhìn anh.

“Nếu không đồng ý, vậy theo tôi trở về xem nhà cũ” Kiêu Phong Khang dường như lần nữa lui ra.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 110

Nhưng trên thực tế, kết hôn? sinh ? anh làm sao nỡ thúc ép cô.

Tuy nhiên, đối mặt với cha mẹ anh đó là chuyện không thể trốn tránh được.

Chuyện này đã khó có thể chấp nhận được, bọn họ sẽ phải tiếp tục trốn tránh.

Nhà cũ? “Đi gặp ông bà nội?”

“Đúng vậy. Chẳng những phải đi gặp họ, mà còn giới thiệu bạn gái của tôi cho họ thấy” ánh mắt Ki ầu Phong Khang kiên định.

Du Ánh Tuyết khẽ cau mày.

Tưởng tượng đến trước mặt bà lão nói những lời này ra, biểu cảm lạnh lùng đó, cô nhớ lại vẫn còn thấy hơi sợ.

Tay cô theo bản năng nắm chặt lấy tay anh.

Ki ầu Phong Khang trở tay nắm nhanh lấy tay cô, như đem hết nỗi bất an trong lòng cô nắm hết lại.

“Chẳng lẽ, em vẫn muốn giấu diếm chuyện yêu đương với tôi? Em không nghĩ sẽ nói cho cả thế giới biết, tôi là người đàn ông của em sao?”

Ki ầu Phong Khang là người đàn ông của Du Ánh Tuyết...

Nghe được những lời này, cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

“Hay là, em có thể chịu được cảnh bà lão chọc tôi với Tô Hoàng Quyên?”

“Không được!” Du Ánh Tuyết lắc đầu, cau mày nhìn anh: “Chú không được ở cùng với Tô Hoàng Quyên”

Kiêu Phong Khang thích thái độ này của cô.

“Vậy thì cùng tôi về nhà cũ đi. Có tôi ở cạnh em không cần phải sợ gì cả, không cần nghe lời gì hết. Cứ ngoan ngoãn đứng sau tôi, đường đường chính chính làm bạn gái chính thức của tôi”

Du Ánh Tuyết cảm động. Cho dù sợ hãi lớn đến đâu, nhưng hơn hết, có thể quang minh chính đại yêu đương hấp dẫn hơn nỗi sợ đó nhiều.

Hơn nữa...

Mặc kệ đường phía trước có mưa gió, giông bão thế nào đi nữa, ít nhất giờ phút này cô đang có anh bên cạnh mình. Buổi chiều.

Kiêu Phong Khang đã đến công ty. Du Ánh Tuyết đang làm thủ tục để đi học trở lại nên không đến trường học.

Nàng nằm ở trên sofa, nghĩ đến việc tối nay đi gặp ông bà.

Chấn憾...

Bọn họ sẽ không thể chấp nhận cô, càng không bàn đến chuyện chúc phúc cho cô và anh.

Du Ánh Tuyết uể oải cuộn mình trên chiếc ghế sofa.

Đang lúc miên man suy nghĩ thì chuông cửa biệt thự đột nhiên vang lên. Người giúp việc đi mở cửa sau đó bước trở vào.

“Cô Ánh Tuyết, bà cho người tới đón cô, nói là bảo cô đến nhà cũ”

Ngay cả khi cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng bây giờ bà lão đột nhiên tìm đến tận cửa, Du Ánh Tuyết vẫn không khỏi lo lắng.

“Được, bây giờ tôi đi thay quần áo” Du Ánh Tuyết chỉnh lại đầu tóc, rồi lên lầu thay quần áo. Suy nghĩ một chút, một mình cô cuối cùng vẫn nói không lại, phải gọi điện thoại cho Kiều Phong Khang.

Nhưng, anh lại đang họp, Du Ánh Tuyết đành phải nhẫn nại, để lại giấy ghi chú cho anh, rồi một mình lên xe đến đây.

Suốt chặng đường, trong lòng cô bất an.

Hít vào thở ra liên tục, không thể áp chế được cảm giác bất an nào.

“Cô Ánh Tuyết, đến nơi rồi” Xe dừng trước cửa ngôi nhà cũ.

Du Ánh Tuyết ngồi trong xe, khi nhìn thấy nóc tòa nhà, tim cô đập nhanh loạn nhịp.

Trước đây vào cuối tuần cô thường đến đây cùng hai ông ba ăn cơm, bầu không khí rất êm dịu hài hòa, cô cũng rất thích đến đây, rất thích điểm tâm do bà làm.

Nhưng... Lần này, cô lại không muốn vào.

“Cô Ánh Tuyết, cô xuống xe đi, ông bà đang đợi cô.”

Tài xế mở cửa sau xe, lên tiếng thúc giục cô.

Đã đến đây rồi rồi, Du Ánh Tuyết đương nhiên muốn tránh cũng không thể tránh được nữa. Hơn nữa, nếu cô đã quyết định ở bên chú ba, cánh cửa này, sớm muộn gì cũng phải bước qua.

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, thiết lập lại tâm lý một lần nữa, đẩy cửa bước xuống xe.

Một mình bước vào nhà cũ.

Vốn dĩ nó là đoạn đường không dài cũng không ngắn, nhưng lại mất đến vài phút.

“Cô Ánh Tuyết” Người giúp việc mở cửa, tiếp đón cô: “Ông, bà chủ đang đang chờ cô ở phòng khách”

“Vâng”

Du Ánh Tuyết đáp lại, chỉnh lại trang phục rồi đi về hướng phòng khách. Bước vào, chỉ thấy ông lão đang ngồi ở vị trí chủ tọa, bà lão ngồi ngay bên cạnh ông.

Vẻ mặt của hai người rất trinh trọng.

Không khí trong sảnh đầu rất áp lực.

Hai tay Du Ánh Tuyết lúng túng, nhẹ giọng chào hỏi: “Ông, bà”.

Bà lão yên lặng. Không trả lời lại.

Ông lão kéo cái ghế tựa bên cạnh, nói: “Ngồi đi.”

Phong thái của bà lão lạnh lùng, im lặng, tuy không tức giận nhưng khí thế quanh người làm người khác sợ hãi.

Du Ánh Tuyết không dám ngồi nên cứng đờ đứng dựa vào ghế.

“Ông bà cố ý đến tìm là có chuyện gì ạ?”

Chuyện của với Kiều Phong Khang, có giải thích gì không?”

Ông cụ đang uống trà, giống như đang hỏi mây, hỏi gió.

Anh không tài giỏi giống như ông lão, mọi cảm xúc của anh đều bộc lộ ra bên ngoài.

Nhưng mà, nếu giống chính là ánh nhìn, chỉ liếc qua một cái, ánh mắt càng nặng, làm cho người ta bị áp lực đè nặng đến khó thở.

Du Ánh Tuyết tim đập nhanh, cắn môi, cúi đầu, lắc.

“Lắc đầu có nghĩa là không thể giải thích, hay là giữa cháu và nó không có gì?”

Ông lão tất nhiên hy vọng sẽ nghe câu trả lời sau.

Du Ánh Tuyết dùng ngón tay nhéo nhéo vào lòng bàn tay: “... Cháu và chú ba, chính là... chính là như vậy”.

Nói ngắt quãng, hai lần, cô nhướng mi và lén nhìn dò xét sắc mặt của ông bà. Lời vừa dứt...

“Phang..” một tiếng, chén trà rơi rất mạnh ở trên bàn. m thanh khó chịu. đó, tại b ầu không khí áp lực như thế này, đặc biệt khiến người khác sợ hãi.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tim như ngừng đập. Từ từ nhắm mắt lại, cơ thể kéo căng ra thẳng tắp, cương cứng như tượng đá.

“Ông cho cháu thời gian hai ngày để chuẩn bị giấy tờ, ông sẽ đưa cháu ra nước ngoài du học.”

Ông lão vẻ mặt âm trầm, chỉ nói một câu.

Du Ánh Tuyết khẽ nhú mào.

Thiếu chút nữa cô đã đi Mỹ cùng Ki ầu Minh Đức, đã chộc cho chú ba tức giận. Nếu bây giờ cô lại xuất ngoại, anh còn là gì trong lòng cô?

Ngoài ra...

Vất vả lắm mới ở lại được, cô làm sao lại có thể rời đi?

“Cháu thực sự xin lỗi, ông. Cháu rất cảm ơn mong muốn này của ông cho.

Cơ hội tốt như vậy, nhưng ..” Cô dừng lại một chút, kiên định nói: “Cháu không thể đồng ý với ông đi ầu này”

Ông lão thở nặng nề. Mặt bà lão cũng vô cùng bối rối. “Cháu không muốn chọc giận chú ba một lần nào nữa, hơn nữa cháu đã hứa với chú ấy rằng dù có chuyện gì xảy ra, cháu cũng không được phép tự tiện rời khỏi chú ấy. Vốn dĩ hôm nay nếu ông không gọi cháu đến đây, cháu và chú ba cũng sẽ đến đây. Du Ánh Tuyết thực sự bất chấp mọi giá.

Bất chấp cả vẻ mặt của ông bà, cô lấy hết dũng khí tiếp tục nói: “Cháu còn trẻ, chưa đủ trưởng thành, chưa hiểu chuyện, cũng không giỏi chăm sóc người khác, cháu thậm chí không biết tương lai của mình sẽ như thế nào. Nhưng... ít nhất, bây giờ cháu chỉ muốn bên chú ba, không muốn phải rời xa chú ấy”

Khuôn mặt vốn dĩ non nớt của cô, bây giờ lại tràn ngập kiên quyết và bất chấp. Chỉ có hàng lông mi cùng ngón tay run rẩy làm lộ ra sự sợ hãi thực tế trong lòng cô lúc này.

Ông cụ và bà cụ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy cố chấp kia, trong lòng ít nhiều chấn động và cảm động.

Chỉ có tuổi trẻ mới dám không sợ hãi như vậy.

“Cậu Khang”

Đúng lúc này, giọng nói của người giúp việc đột nhiên vang lên.

Ông cụ, bà cụ và Du Ánh Tuyết đứng trước mặt đầu nhìn về phía cửa.

Anh ấy đã đứng đó. Đôi mắt anh thâm trầm.

Tâm mắt chỉ dừng ở Du Ánh Tuyết. Nóng rực và sâu thẳm, giống như một lỗ xoáy, nó có thể cuốn cả người vào đó. Nó cũng chứa đựng những cảm xúc phức tạp khác nhau.

Ánh mắt của Du Ánh Tuyết cũng rời vào anh.

Trên người anh như mang theo ánh sáng vàng chói lọi, cô nhìn qua rồi không thể nào động đậy được.

Chỉ trong chớp mắt...

Giống như cả thế giới chỉ còn lại anh và cô. Trong mắt chỉ có nhau, không thể thêm bất cứ ai vào.

Cho dù, ông bà đang ngồi bên lúc này.

Kiêu Phong Khang từng bước, chậm rãi đến bên cô.

Đứng sát vai bên nhau. Đối mặt với hai vị trưởng bối, anh ôm cô vào trong vòng tay. Nghĩa là chẳng cần nói, cũng đã sáng tỏ mọi chuyện.

Ngón tay của Du Ánh Tuyết uốn g. Cũng ôm vào lưng của anh ta. Tim đập loạn nhịp.

Anh đến, bất chấp làm mọi thứ, anh cũng đã xoa dịu mọi bất an và sợ hãi của cô. Phần còn lại là ngọt ngào...

Có vẻ như anh đến đây rất đúng lúc” Anh thì thầm, đôi mắt sáng quắc.

Du Ánh Tuyết đỏ mặt.

Vừa rồi những lời cô nói trước mặt ông bà, rõ ràng... anh đều nghe thấy hết...

“Trong mắt hai người còn coi chúng ta là trưởng bối sao!” Hai người mắt đi mày lại, làm cho ông lão lúc này không nhìn được nữa, đập mạnh lên ban gỗ lim, lạnh giọng quát lớn.

Hai người lúc này mới đều hoàn hồn. Du Ánh Tuyết liếc nhìn Kiêu Phong Khang, bàn tay cảm nhận được căng thẳng.

Kiêu Phong Khang dang cánh tay ôm eo bảo vệ cô, mỗi một động tác đều chứa sự động viên cô, anh cũng không ngại tuyên bố chủ quyền với hai vị trưởng bối.

“Cha, mẹ, không phải lúc nào cũng muốn có bạn gái sao, hy vọng sẽ kết hôn sao?”

“Đây là bạn gái của à?” Ông cụ chống gậy chỉ vào Du Ánh Tuyết, hai tay run lên vì tức giận.

“Đúng vậy. Du Ánh Tuyết là bạn gái của . Hôn nữa... trong tương lai, cô ấy không chỉ là bạn gái của , ngày nào đó, nếu kết hôn, cô ấy sẽ là vợ của !”

Giọng điệu của Ki ều Phong Khang rất quyết đoán.

Sự kiêu ngạo tỏa ra ở giữa trán anh, khí thế vương giả quyết đoán ở trước mặt của ông cụ không hề giảm đi. Ki ều Thanh Lương sắc mặt tối sầm: “Đừng nhắc tới chuyện kết hôn với cha! Du Ánh Tuyết là gái nuôi của , gọi là chú, cũng là vị hôn thê của cháu trước! cưới nó? không cảm thấy xấu hổ sao!”

Cảm thấy xấu hổ?

Xấu hổ, sao có thể quan trọng hơn cô ấy?

Ki ều Phong Khang không hề dao động: “sẽ cưới cô ấy. Hôn nữa, đời này, nếu không phải là cô ấy, sẽ không kết hôn!”

Du Ánh Tuyết đứng giữa vòng tay anh, rất gần ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của tim anh, mạnh mẽ và uy lực.

Lời nói của anh rất chân thành và nghiêm túc.

Như những viên đá, ném vào mặt hồ trong lòng cô, tạo ra một vòng sóng gợn dập dờn... Cô ngẩng đầu xúc động nhìn đàn ông dũng cảm quyến rũ trước mặt, chỉ cảm thấy sương mù mê hoặc mắt cô.

Có thể được người đàn ông này yêu thương thật may... Cô nghĩ...

Nếu cô thực sự kết hôn với anh bây giờ, có lẽ, cô cũng sẽ không hối hận! Nhấc tay lên, và quay trở lại ôm vào thắt lưng anh.

Rõ ràng, anh cũng mơ hồ cảm nhận được. Định th ần lại, anh nhìn cô thật sâu, cánh tay đang còn trống kia cũng vòng ra phía sau, ôm lấy cô.

Dù chưa nói ra đi đâu gì, nhưng những hành động như thế này cũng đã thể hiện tình cảm nồng cháy của hai người, mọi người đều biết.

Phản r ỡ! Phản r ỡ!

Họ cứ như vậy mà làm loạn, h ần nhiên không để ý đến trường bối!

“Được! Nếu như đám cưới cô ấy, ... từ nay về sau cắt đứt quan hệ với nhà họ Ki ều!” Ông lão tức giận đến tận trời nói: “Nhà họ Ki ều và Du Ánh Tuyết, chỉ được chọn một!” Lời này vừa nói ra, bà lão li ền lo lắng.

Mặc dù bà ấy cũng không đồng ý với Ki ều Phong Khang và Du Ánh Tuyết, nhưng cắt đứt quan hệ, bà ấy tuyệt đối không muốn làm vậy.

Du Ánh Tuyết khẽ run lên.

Hai hàng lông mày hiện lên một vẻ bu ồn bã.

Vì mối quan hệ của anh và cô mà phải khiến cho Ki ều Minh Đức bị tổn thương, khiến mọi người đau lòng, cô thực sự rất có lỗi.

Nếu lại làm đi ầu gia huyên náo, không được bình an, cô sao có thể chịu nổi? Sau này sao có thể sống cùng anh?

Ki ều Minh Đức làm sao có thể không hiểu suy nghĩ của cô?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111

111: Xử lý vết thương.

Chuyện của Minh Đức đã khiến cô phải gánh chịu hết tất cả sự giày vò, nếu lại mang gông xiềng trên lưng như vậy thì một cô gái 18 tuổi như cô làm sao có thể chịu đựng nổi đây?

“Cha, hôm nay con và Du Ánh Tuyết đứng ở đây, cũng không phải con cần sự đồng ý của hai người, con chỉ muốn thông báo với hai người một tiếng. Cũng như mong muốn của hai người, chính thức giới thiệu bạn gái của con với hai người. Con vẫn luôn rất tôn trọng hai người, cũng mong muốn hai người tôn trọng con. Cho nên. Lần sau con hy vọng hai người không nên nói chuyện riêng với bạn gái của con nữa!”

Câu trước “Bạn gái của con”, câu sau “Bạn gái của con”. Đối với hai người lớn tuổi cổ hủ thì câu nói này thật sự là một cái gai ở trong tai.

“Đây là cách mà con tôn trọng cha mẹ đó sao? Nghe thật nực cười!”
Kìêu Thanh Lương cười nhạt, nhìn bọn họ nắm chặt tay nhau, ngón tay của ông ấy chỉ vào không trung: “Hai đứa làm như vậy là tôn trọng chúng ta sao? Nếu như con hiểu được tôn trọng là gì, con phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm!”

Kìêu Phong Khang nhìn ông cụ Kìêu, vẻ mặt của anh không đổi sắc: “Cha cũng từng có tuổi trẻ. Lúc đó, không phải cha cũng có thể vì tình yêu mà buông bỏ tất cả sao? Hôm nay, con chỉ thừa kế cha mà thôi!”

Sau khi Kìêu Phong Khang nói xong, mặt của bà lão Kìêu biến sắc, tay của bà ấy đặt trên chiếc ghế gỗ đỏ, căng thẳng.

“Con, con đúng là một thằng khốn nạn!” Kìêu Thanh Lương tức giận nói, cầm một cái gạt tàn thuốc hung hăng đập về phía Kìêu Phong Khang.

Ông ấy thật sự vô cùng tức giận, vì thế ông ấy không hề nường tay.

“Trời ơi!” Du Ánh Tuyết kêu lên một tiếng, cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại đứng yên ở đó, chịu đựng, không tránh cũng không né.

Thậm chí anh cũng không hề nhú mày, anh chỉ theo bản năng che chắn cho Du Ánh Tuyết ở sau lưng.

Cái gạt tàn thuốc mang theo lửa giận tận trời của ông cụ Kiêu, nện trên trán của Kiêu Phong Khang.

Một tiếng “Phanh”, gạt tàn thuốc vỡ vụn trên sàn nhà, những mảnh nhỏ văng ra khắp nơi.

Thậm chí Du Ánh Tuyết không dám thở mạnh, không biết vì sao ông cụ Kiêu lại đột nhiên tức giận như vậy.

Cô vội vội vàng vàng đi đến trước mặt của Kiêu Phong Khang, cô nhanh chóng nhìn thấy vết thương trên trán đang không ngừng chảy máu của anh.

Ông cụ Kiêu ra tay vô cùng nặng, thậm chí tróc cả da thịt ra, cô nhìn thấy mà giật mình.

Tim của Du Ánh Tuyết thắt chặt lại, tựa như sự đau đớn của vết thương đang ở trên người của cô, vì nên mắt lập tức đỏ lên.

Cô muốn nhìn thật kỹ vết thương của anh, thế nhưng, khi ngón tay sắp đụng tới, cô không thể không dừng lại.

Khắp nơi đều là máu.

Trán, vùng xung quanh lông mày, khóe mắt.

Tất cả đều là máu.

Cô sợ nếu mình không cẩn thận sẽ khiến anh bị đau.

“Cút! Mau chóng cút xéo cho cha!”

Cho dù anh bị thương nặng như vậy, tâm trạng của ông cụ Ki ều vẫn không bình tĩnh, tay của ông ấy run run, ông ấy quơ cây gậy trong tay mình để đuổi người đi.

Bà lão Ki ều vẫn luôn yêu thương con trai mình, nhưng tình cảnh lúc này lại biến thành như vậy, bà ấy cũng không biết nói gì thêm.

Bà ấy ng ồi ở đó, vẻ mặt chán nản, không biết đang suy nghĩ đi ầu gì.

Kết quả. Tình cảnh lúc ra về chẳng vui vẻ gì.

Ki ều Phong Khang ôm Du Ánh Tuyết đi ra, máu trên mặt anh khiến người giúp việc đứng ở cửa hoảng sợ. Du Ánh Tuyết mở cửa xe ra, Ki ều Phong Khang lập tức ng ồi vào ghế.

Du Ánh Tuyết nhìn anh một cách lo lắng: “Anh cảm thấy thế nào? Có thể lái xe được không? Hay là. chúng ta đón xe đến bệnh viện, có được hay không?”

“Lên xe trước đi.”

“Cháu sợ chú không c ầm cự được” Du Ánh Tuyết quá lo lắng. Bây giờ cô mới cảm thấy bu ồn chán vì mình đã không học để lấy bằng lái xe.

Ki ều Phong Khang VỒ VỒ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô để an ủi, bình tĩnh nhất có thể lên tiếng: “Không nghiêm trọng như em nghĩ đâu. Cứ lên xe đi.”

Cái gì gọi là “Không nghiêm trọng như vậy”?

Trên mặt của anh đ ầu là máu, cô chỉ c ần nhìn thôi thì đã cảm thấy lo lắng r ồi.

Thế nhưng, lúc này, Du Ánh Tuyết cũng không dám chậm trễ một giây nào, nhanh chóng leo lên xe.

Ông cụ Ki ều ra tay thật sự rất mạnh. Ki ều Phong Khang bị đập đến choáng váng đ ầu óc, nhưng anh sợ hù dọa cô gái nhỏ bên cạnh, cho nên

vẫn cố gắng chống cự.

Cũng may, rất nhanh đã đến bệnh viện gần nhất.

Xử lý vết thương. Y tá giúp anh lau máu trên mặt, bôi cồn.

Vết thương trầy da lộ thịt, Du Ánh Tuyết thấy vậy hai chân của cô càng trở nên mềm nhũn.

Rất khó để tưởng tượng, việc bị một cái gạt tàn cứng như thế đập vào đầu sẽ đau đớn đến mức nào.

“Được rồi, em đừng nhìn nữa”

Kiêu Phong Khang giơ tay lên che lại đôi mắt đang ửng đỏ của cô: “Chỉ là một việc nhỏ mà thôi, đừng tự trách bản thân như thế”

“Một hồi chụp hình ích quang mới biết được có phải là việc nhỏ hay không” Du Ánh Tuyết lấy tay của anh xuống, có chút ghen ngào mà lên tiếng trách móc: “Sao chú lại như vậy chứ, tránh cũng không tránh, chú không biết đau à?”

“Nếu như tôi né, sự tức giận của ông cụ sẽ còn đến mức nào nữa chứ?”

“Cho nên, chú không nên nói chuyện trước kia khiến ông nội tức giận nữa.”

Tuy rằng Du Ánh Tuyết không biết tại sao ông cụ Kiêu lại tức giận như vậy, nhưng cô đã ở nhà họ Kiêu lâu như vậy, cô cũng lò mò biết được chuyện trước kia là đi đầu cấm kỵ trong nhà.

Cô biết, nhất định mọi chuyện có liên quan đến mẹ của chú tư Kiêu Quốc Thiên.

Thế nhưng, không có ai đề cập chuyện này với cô, cô đương nhiên cũng sẽ không tùy tiện hỏi người lớn những chuyện như vậy.

Có đi ầu, cô cũng không nghĩ đến ngày hôm nay lời nói không tính là quá đáng của chú ba, lại có thể khiến cho ông cụ đi ầu tức giận đến như vậy.

Ki ầu Phong Khang đương nhiên cũng hiểu được chuyện này.

Ngày hôm nay, nếu không khiến ông cụ Ki ầu tức giận, ắt hẳn vẫn sẽ cứ dây dưa mãi không dứt. Anh và Du Ánh Tuyết muốn thoát thân một cách nhẹ nhàng như vậy, khả năng sẽ vô cùng thấp.

Sau đó. Đã có hình chụp ích quang, xuất hiện triệu chứng não bị chấn động nhẹ.

Cần nhập viện để theo dõi.

Ki ầu Phong Khang không đồng ý, trong công ty còn có chuyện quan trọng cần xử lý, anh không cho phép mình nghỉ ngơi.

Du Ánh Tuyết có chút tức giận với việc anh không thương tiếc cơ thể mình như vậy, thế nhưng, cô không ngăn anh được, chỉ có thể để mặc anh.

Nhưng, rốt cuộc cô vẫn lo lắng.

Suy nghĩ một chút, lại do dự, cô gọi điện thoại cho Nghiêm Danh Sơn.

“Chào cô Ánh Tuyết”

Nghiêm Danh Sơn đang sửa sang lại tư liệu thì nhận được cuộc gọi của Du Ánh Tuyết. “Anh đang bận sao?”

“Ừ. Tôi đang nói chuyện với người của bộ phận tài chính”

Du Ánh Tuyết thở dài: “Trán của Ki ầu Phong Khang bị thương, vừa mới kiểm tra, bác sĩ nói có triệu chứng não bị chấn động nhẹ. Nếu như anh ấy ngất xỉu, nôn mửa, lên cơn sốt, hay có chỗ nào không thoải mái, nhất định anh phải gọi điện thoại cho tôi.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng tôi lại thấy Tổng giám đốc Ki ầu dường như không có vấn đề gì.”

“Cho dù thế nào thì anh cũng phải giúp tôi trông chừng anh ấy. Không có chuyện đương nhiên là tốt nhất!

Trong giọng nói của Du Ánh Tuyết cực kỳ lo lắng, không thể che giấu được. Nghiêm Danh Sơn nở nụ cười.

“Anh còn cười, đây là chuyện rất nghiêm trọng” Du Ánh Tuyết nghiêm túc nói.

Ý cười của Nghiêm Danh Sơn càng đậm hơn, cảm động vui mừng: “Cô yên tâm đi, nếu Tổng giám đốc Kiêu biết cô quan tâm anh ấy như vậy thì cho dù nghiêm trọng đến mấy cũng không có việc gì.”

“...” Tâm tư của cô bị vạch trần như vậy, da mặt của Du Ánh Tuyết vốn vô cùng mỏng manh. Ấp úng một chút, có chút thẹn thùng lên tiếng: “Cho dù thế nào thì anh cứ giúp tôi nhìn, tôi sẽ không nói cái gì.”

Dứt lời, cũng không chờ Nghiêm Danh Sơn nói thêm gì nữa, cô vội vàng cúp máy.

Ôm gối lên, ngẩng trên ghế sa lon, trong đầu của cô đều là hình ảnh của anh.

Thực sự vô cùng lo lắng cho anh.

Sau khi nói chuyện với vài người người của bộ phận tài chính xong, Kiêu Phong Khang từ từ nhắm hai mắt, lười biếng mà dựa vào ghế salon nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nghiêm Danh Sơn tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ này của anh, vội hỏi:

“Tổng giám đốc Kiêu, anh có cảm thấy muốn ngất xỉu, muốn ói, phát sốt lên không?”

Kiêu Phong Khang mở mắt ra nhìn anh ta, lắc đầu: “Cũng không đến mức phải như vậy đâu.”

Đầu của anh chỉ bị choáng váng nhẹ một chút mà thôi.

“VẬY là tốt rồi. Nếu không tôi phải gọi điện cho cô Ánh Tuyết để báo cáo rồi.” Nghe thấy anh ta nhắc tới Du Ánh Tuyết, Kiều Phong Khang cau mày, không khỏi nhìn chằm chằm anh ta.

Nghiêm Danh Sơn cười: “Vừa nãy cô Ánh Tuyết đã gọi điện thoại cho tôi, thuận tiện quan tâm tình huống của tổng giám đốc Kiều. Đồng thời nhắc nhở tôi, nếu như anh xuất hiện những triệu chứng này, nhất định phải gọi điện thoại cho cô ấy. Nghe thấy giọng điệu kia của cô Ánh Tuyết, cô ấy thật lo lắng cho anh.”

Khóe môi của Kiều Phong Khang không tự chủ cong lên.

Vật nhỏ lo lắng cho anh, tất nhiên cũng không cần Nghiêm Danh Sơn đặc biệt nói ra, trong lòng của anh cũng hiểu rõ.

Vừa nãy ở bệnh viện vì vấn đề mắt của cô đỏ hoe, cũng đã nói rõ tất cả. Hơn nữa. Ngày hôm nay anh cũng nghe rõ chuyện nói ở trước mặt của ông cụ Kiều.

Bây giờ, anh chỉ cảm thấy chỗ tốt của việc bị thương.

Buổi tối.

Sau khi Du Ánh Tuyết tắm rửa xong thì từ trong phòng tắm đi ra, cô nghĩ một hồi phải bôi thuốc cho anh, nên cô qua phòng để tìm người.

Kết quả. Trong phòng căn bản không có ai.

Cô đi ra hỏi người giúp việc: “Anh ấy đang ở phòng làm việc phải không?”

“Đúng vậy, cô Ánh Tuyết. Cậu chủ đang làm việc ở trong phòng”

Du Ánh Tuyết nhún mày.

Trước khi tắm cô đã nhắc nhở anh, kêu anh phải nghỉ ngơi thật tốt, không được tiếp tục làm việc. Cuối cùng thì sao chứ!

Đúng là một tên cu ồng công việc! Du Ánh Tuyết cầu nhàu, đi đến phòng làm việc. Lặng lẽ đẩy cửa phòng làm việc ra, thò đầu đi vào.

Ánh sáng ngọn đèn.

Anh ngồi trên ghế sa lon, thấp giọng gọi điện thoại. Một tay kia cũng không có rảnh rỗi, đang gõ trên laptop.

Ngón tay dài bay lượn, động tác vô cùng thành thạo.

Anh vẫn mặc quần áo của buổi sáng, áo sơ mi trắng và quần tây dài màu đen, hơi thở chín chắn. Dáng vẻ chuyên chú làm việc, có loại không hiểu tại sao lại khiến người ta say mê.

Du Ánh Tuyết đứng ở cửa nhìn. Nhìn có chút si mê. Tốt.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hình như chỉ cần tầm mắt của cô rơi vào người của anh thì không thể rời đi được.

Hơn nữa.

Cô đối với người đàn ông này. Hình như cũng, càng lúc càng si mê.

Từng câu từng chữ mà anh nói, từng cử chỉ từng hành động, đều có thể thu hút ánh mắt của cô, tâm tư của cô. Trong lúc vô tình, cô không tìm lòng được mà trút xuống tất cả tâm tư của bản thân lên người của anh.

Cái này, có lẽ chính là tình yêu. Không hồng hồng. Ngược lại, rất ngọt ngào.

Du Ánh Tuyết cầm thuốc, yên lặng đi vào.

Anh phát hiện, liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt dịu dàng rất nhiều. Khi anh thì thầm nói chuyện với người trong điện thoại, anh chuyển sang dáng vẻ vốn dĩ nghiêm túc của mình Du Ánh Tuyết chọc chọc cánh tay của anh. Anh ghé mắt, cô chỉ vào trán của anh.

Kiêu Phong Khang hiểu ý của cô. Gật đầu, cho phép cô bôi thuốc.

Du Ánh Tuyết mở thuốc ra, một tay c ần thuốc, một tay kéo hai chân của anh ra. Cô bé này, muốn làm gì?

Ánh mắt của Ki ều Phong Khang sâu xa nhìn cô. Thân thể mảnh khảnh của cô, trực tiếp chen vào hai chân của anh.

Một chân dẫm lên thảm trải sàn, một. chân khác hơi co lại, nửa quỳ giữa hai chân của anh.

Thân thể của Ki ều Phong Khang căng thẳng.

Mà hiển nhiên là người kia vẫn h ồi nhiên không cảm thấy tư thế này có cái gì sai, hơi cúi người, nghiêm túc giúp anh gỡ miếng băng gạc trên trán.

Cô vừa mới tắm xong, thân thể m ềm mại tản mát ra hương thơm, giống như một đóa h ồng trên ghẹo người khác.

Chiếc váy ngủ bằng lụa, dài tới đầu gối, bấp chân trắng nõn lộ ra ngoài.

Thỉnh thoảng, sợi tóc rơi xuống gò má, cô dùng ngón tay xanh nhạt của mình vén sợi tóc lên sau tai.

Lỗ tai trắng nõn lộ ra dưới ánh đèn, càng trong sáng lung linh.

Chân quỳ trên ghế salon, chuyển động theo cùng động tác trên tay của cô, không cần thận cộ xát giữa hai chân của anh.

Anh thở một hơi nặng nhọc, đôi mắt nặng nề, muốn lập tức kết thúc điện thoại.

“Này, tổng giám đốc Ki ều, anh vẫn đang nghe phải không?” Đầu bên kia, h ồi lâu không nghe được giọng nói của anh, không xác định nên hỏi một tiếng.

“Ừ. Anh cứ nói tiếp đi.” Hoàn h ồi, anh đáp lại một tiếng, giọng nói dờ d ẫn.

Đài bên kia vẫn tiếp tục nói chuyện.

Du Ánh Tuyết không biết ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào cô, cô chỉ chuyên chú với vết thương trên trán. Tháo băng gạc ra, tuy rằng đã sớm thấy vết thương trên trán, nhưng hiện tại cô vẫn cần phải hít một hơi để lấy can đảm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112

Sau khi bôi thuốc xong, vết thương của Kiều Phong Khang lại càng lúc càng trở nên sưng tấy hơn.

Du Ánh Tuyết quay mặt sang một bên, sau khi liên tục hô hấp chừng mấy lần, cô mới có thể xây dựng xong được bức tường thành tâm lý vững chắc.

Sau khi chuẩn bị tinh thần xong, Du Ánh Tuyết lại lần nữa cầm lấy lọ thuốc, muốn rửa sạch miệng vết thương giúp cho anh. Nhưng bất ngờ, Kiều Phong Khang lại đột nhiên đưa tay lên, nhẹ nhàng siết lấy cổ tay của cô. Du Ánh Tuyết cúi đầu, dùng vẻ mặt không rõ vì sao để mà nhìn anh.

Ở đầu dây bên kia của điện thoại vẫn tiếp tục vang lên tiếng nói chuyện của đối phương, nhưng anh đã cắt ngang: “Tạm dừng ở đây trước đã, một chút nữa tôi sẽ gọi lại sau”

Vừa mới dứt lời, Kiều Phong Khang cũng không đợi đầu dây bên kia nói thêm gì nữa mà đã trực tiếp ngắt cuộc gọi, rồi sau đó ném thẳng điện thoại sang một bên.

Trong chớp mắt sau, anh đã giành lấy thuốc trên tay cô, khiến cho lọ thuốc chuyển từ lòng bàn tay nhỏ bé của cô sang lòng bàn tay dày rộng của anh: “Nếu sợ thì đừng có nhìn nữa, giao cho tôi đi”

“Không được, bắt buộc phải để cho cháu làm”.

Một lần nữa, Du Ánh Tuyết lấy lại lọ thuốc từ trong tay anh.

“Mặc dù vết thương này nhìn qua quả thực là có chút đáng sợ, nhưng mà chút chuyện nhỏ như thế, cháu vẫn có thể giải quyết được. Chú cứ tiếp tục việc gọi điện thoại của chú đi.”

Bà nội đã từng nói qua, cô phải hiểu chuyện, phải biết cách săn sóc người khác. Dù rằng khoảng cách của cô với hiểu chuyện vẫn còn rất xa,

săn sóc cũng còn phải nỗ lực rất nhiều nữa. Nhưng mà, việc giúp anh bôi thuốc và băng bó, cũng được coi như đang trên con đường nỗ lực trở nên săn sóc mà, đúng chứ?

Du Ánh Tuyết tự mình xưng phong nhận làm, Kiêu Phong Khang cũng không giằng co từ chối nữa.

Hơn nữa, loại tư thế băng bó vết thương như thế này, đối với anh mà nói, căn bản chính là một loại hưởng thụ.

Cho nên anh dứt khoát nheo mắt lại, thoải mái ngả người dựa vào trên ghế sofa, để mặc cho cô loay hoay đùa nghịch.

Kết quả.

Du Ánh Tuyết “bất chấp khó khăn” sát trùng và tiêu độc trên miệng vết thương cho anh, sau đó bôi một lượt thuốc khác lên, cuối cùng mới cần cẩn thận thận, nghiêm nghiêm túc túc cần lấy băng gạc, băng bó lại cho anh một lần nữa.

Trong toàn bộ quá trình này, tầm mắt của Kiêu Phong Khang vẫn luôn dừng lại trên người Du Ánh Tuyết, dù là chớp mắt cũng không chớp lấy một lần.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy ánh mắt nóng bỏng kia của Kiêu Phong Khang vừa sâu xa lại vừa giống như có dòng điện ẩn chứa ở bên trong đó vậy, khiến cho cả người cô trở nên tê dại, hai chân dường như cũng mềm nhũn ra.

Bàn tay đang cần thuốc của cô dường như cũng không còn được vững vàng nữa.

Thứ ánh mắt được gọi là “Một ánh nhìn thôi cũng có thể khiến cho người khác mang thai” vẫn thường được lưu hành trên mạng nhất định chính là loại ánh mắt giống như của anh ngay lúc này.

Thật vất vả mới đợi được đến lúc miệng vết thương khép lại, cô thở phào một hơi, cúi đầu che ánh mắt của anh lại, hai gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên từng rặng đỏ ửng: “Chú đừng nhìn nữa...”

Bàn tay to lớn của Kiêu Phong Khang thuận theo vạt váy của cô mà trượt sâu vào, thăm dò vùng đất phía bên trong, đợi đến lúc Du Ánh Tuyết khẽ kêu lên một tiếng thì lại hơi dừng sức, mạnh mẽ ép sát cô đến gần mình.

Du Ánh Tuyết làm sao còn có thể nhớ được việc mình phải che mắt anh lại nữa chứ? Tay nhỏ vội vàng chống vào thành ghế sofa ở phía sau lưng của Kiêu Phong Khang, cúi người nhìn anh, hơi thở cũng dần dần nhiễm lên vẻ gấp gáp.

“Hơn nửa đêm, tắm gội thơm như vậy đến đây quyến rũ tôi nhưng mà lại không cho phép tôi được nhìn. Ánh Tuyết, em như thế này là đang khiến cho người khác phải khó chịu sao?”

Ở trong không gian của màn đêm như thế này, giọng nói đầy nam tính sau khi nhiễm phải một tầng dục vọng kia của người đàn ông lại càng trở nên quyến rũ, hấp dẫn đến nỗi khiến cho người khác phải kinh ngạc đến run rẩy.

Gương mặt của Du Ánh Tuyết càng thêm đỏ hơn, hờn dỗi dấm nhẹ lên trên bả vai của anh: “Cháu mới không có dụ dỗ chú đâu. Cháu chỉ tới thay thuốc rửa băng bó lại cho chú mà thôi, là do chú tự mình nghĩ vậy.”

“Phải không?” Kiêu Phong Khang dựa lưng vào trên ghế sofa, khẽ cười.

“Trợ lý Sơn nói, em rất quan tâm đến tôi”

Du Ánh Tuyết khẽ cắn môi dưới. Vốn dĩ cô muốn nói rằng, hiện tại cô đã là bạn gái của anh rồi, tốt xấu gì thì cũng phải bày tỏ một chút, coi như tượng trưng cho tròn vai chứ.

Nhưng mà, khi hàm răng cắn vào trên môi dưới thì cô lại cảm thấy có chút sưng đau. Lúc này cô mới nhớ đến việc ngày hôm nay mình đã bị anh “bạo hành” ở trên đường cao tốc, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Cháu không nên quan tâm đến chứ”

“Tại sao vậy?”

“Hôm nay chú đã cắn cháu, khiến cho cháu bị đau”

Tầm mắt của Kiêu Phong Khang lập tức rơi vào trên môi của Du Ánh Tuyết.

. Lúc đó, anh thật sự là vô cùng tức giận, cũng hận đến vô cùng.

Thời điểm Kiêu Phong Khang biết được Du Ánh Tuyết vậy mà lại ôm tâm tư muốn rời đi trong âm thầm, anh thực sự đã hận đến mức muốn lấy dây xích sắt để trói cô lại.

“Đáng đời” Tuy rằng Kiêu Phong Khang nói như vậy nhưng mà sau đó anh vẫn nhẹ nhàng mở một cái lên trên đôi môi anh đào của cô. Du Ánh Tuyết lập tức nhú hai hàng lông mày xinh đẹp lại, bất mãn trừng mắt nhìn anh.

Kiêu Phong Khang hí mắt, cảnh cáo nói: “Nếu như em còn dám đi nữa, tôi thật sự sẽ trói em lại, để cho em không thể đi đến bất cứ nơi nào được nữa mà chỉ có thể ở bên tôi mà thôi!”

Hơi thở ngông cuồng lại kiêu ngạo giữa hai hàng lông mày của anh chính là thứ chỉ thuộc về những bậc đế vương, trời sinh đã có, khiến cho trái tim của Du Ánh Tuyết rung động một cách sâu sắc.

Du Ánh Tuyết cắn lên môi anh một cái, coi như là trả thù, sau đó lại tủi thân mà lên tiếng khiêu nại thay cho chính mình: “Cuồng độc tài! Giâm càn là phạm pháp đó” Kiêu Phong Khang cười khế.

“Những lời mà hôm nay em đã nói trước mặt của ông bà Kiêu khi em đến gặp hai người bọn họ, nói lại một lần nữa cho tôi nghe xem xem”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Đâu có gì đâu chứ! Cháu không hề nói đi đâu gì hết”

Kiêu Phong Khang hí mắt: “Nói hay là không nói?”

“Cháu cũng không biết chính mình đã nói những đi đâu gì nữa, vậy thì nói như thế nào được đây?” Du Ánh Tuyết cố ý giả vờ hồ đồ.

Kiêu Phong Khang hơi dùng sức, tư thế và vị trí của hai người ngay lập tức bị tráo đổi lại. Người bị ả trên ghế sofa hiện tại là Du Ánh Tuyết, còn một chân của Kiêu Phong Khang thì quỳ ở giữa hai đùi của cô: “Lặp lại một lần nữa! Nói rằng, mãi mãi em cũng sẽ không bao giờ rời xa tôi!”

“...Không phải là chú đã không còn tin những lời nói của cháu nữa rồi hay sao?”

Nói là không tin nữa.

Nhưng mà, vẫn luôn muốn nghe được lời đảm bảo của cô hết lần này đến lần khác.

Kết quả.

Một khoảng thời gian rất dài, ở bên trong phòng sách đầu chỉ vang lên một đoạn đối thoại như vậy.

“Ánh Tuyết, nói rằng em mãi mãi cũng không bao giờ rời xa tôi!”

Cô gái nào đó ghen ngào, ngoan ngoãn mở miệng bảo đảm: “Cháu sẽ không rời đi nữa. Thật sự sẽ không rời đi nữa.”

Kiêu Phong Khang vô cùng hài lòng với phản ứng như vậy của Du Ánh Tuyết.

Kiêu Phong Khang lại lật Du Ánh Tuyết lộn lại một lần nữa, gần như không cho cô có cơ hội để đi đâu chỉnh lại sự cân bằng cho cơ thể.

“Yêu tôi không?” Anh hỏi.

Loại vấn đề như thế này, trước đây Kiêu Phong Khang vẫn luôn cảm thấy có chút gì đó rất ngu ngốc.

Nhưng mà, hiện tại anh vậy mà cũng lại hỏi cô đến không biết mệt.

“Yêu..” Du Ánh Tuyết gật đầu liên tục, hai tay vịn lên bên trên bờ vai rộng của anh, chỉ còn cảm thấy được chính mình sắp bị hòa tan thành một vũng nước.

“Yêu ai?”

“...Phong Khang” Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng cắn ra tên của anh. Vừa then thừng, vừa mê người lại quyến rũ.

Kiêu Phong Khang nặng nề lên một tiếng, dẫn dắt cô vào lạc thiên đường tuyệt vời hết lần này đến lần khác.

Ở một nơi khác.

Trong bể bơi được bao phủ bởi bầu trời đêm, tiếng hít thở quẩn quýt của người đàn ông và phụ nữ không ngừng vang lên.

Tô Hoàng Quyên tức giận cắn lên bờ vai của Kiêu Quốc Thiên: “Kiêu Quốc Thiên, tôi đến đây là để bàn chuyện nghiêm chỉnh với anh đấy. Anh dừng tay lại.”

“Làm xong rồi lại nói cũng không muộn...”

“Kiêu Quốc Thiên, anh là tên khốn kiếp!” Cơ thể không có được bất cứ màn dạo đầu nào đã bị xuyên qua, Tô Hoàng Quyên lập tức mắng to một câu, ngón tay gầy như bám chặt vào trên lưng của người đàn ông: “Không phải là anh mới quen một cô bạn gái mới hay sao? Sao lại gấp gáp như vậy? Lẽ nào cô ta không thể thỏa mãn được anh hay sao?”

“Không phải người phụ nữ nào cũng có thể giống như cô, không cần phải chạm vào cũng có thể ướt được đến như vậy. Nhưng mà anh trai của tôi lại cứ cố tình hết lần này đến lần khác đều không muốn thử xem hương

vị của cô lấy một chút. Nói không chừng, sau khi thử qua một lần rồi cũng sẽ nghiệm thì sao chứ. Cô nói đúng không?” Tô Hoàng Quyên tức giận.

Cái tên Kiêu Quốc Thiên khốn kiếp này, thích nhất là chọn nói những lời có thể kích thích được đến Tô Hoàng Quyên cô ta.

Nhưng mà.

Cũng phải nói một lời thật lòng, thân thể của cô ta và Kiêu Quốc Thiên cũng tương đối hợp phách đúng nhịp.

Lần đầu tiên của cô ta đã cho Kiêu Quốc Thiên, sau đó, cô ta cũng đã từng làm với những người đàn ông khác, nhưng mà lần nào cũng vậy, đều mất hết hứng thú. Cuối cùng, Tô Hoàng Quyên dứt khoát quyết định, mỗi lần cần phải giải quyết nhu cầu sẽ trực tiếp đến tìm Kiêu Quốc Thiên.

Cái tên Kiêu Quốc Thiên này vừa xấu xa lại lăng nhăng, bên người anh ta không lúc nào là thiếu phụ nữ. Nhưng mà, lúc ở trên giường, anh ta tuyệt đối là một đối tác có đầy đủ tư cách.

ít nhất thì, lần nào anh ta cũng có thể khiến cho cô ta được thoải mái.

Thậm chí, có lúc khi anh ta đang đi hẹn hò cùng với những người phụ nữ khác, nhưng mà chỉ cần cô ta cần, anh ta nhất định vẫn sẽ xuất hiện trước mặt cô ta như cũ.

“Rốt cuộc anh có biết chuyện ngày hôm nay Phong Khang đã dẫn con nhóc con kia quay về nhà cũ, công khai biểu thị chủ quyền trước mặt ông cụ nhà họ Kiêu các anh rồi hay không...” Tô Hoàng Quyên cố gắng bắt lấy chút lý trí còn sót lại của chính mình, nói chuyện chính với anh ta.

“Ừ. Chị cả có nói qua rồi.”

Kiêu Quốc Thiên dùng sức lắc lư hông. Ở bên trong hồ bơi, từng trận bọt nước vì bị lực tác động mà bắn lên tung tóe.

“Rốt cuộc anh có tác dụng gì hay không vậy? Có cần tôi phải nghĩ biện pháp với anh hay không?” Tô Hoàng Quyên cào lên trên lưng của anh ta. Nếu như Tô Hoàng Quyên gả vào nhà họ Kiêu, dựa theo lời hứa ban đầu của ông cụ nhà họ Kiêu với cha của cô ta, thì ông cụ Kiêu sẽ lấy mười lăm phần trăm cổ phần làm quà cho cô ta.

Mà Kiêu Quốc Thiên và Kiêu Vân Nhung cũng đang nhìn chăm chăm vào mười lăm phần trăm này của cô ta.

“Có tác dụng gì hay là không, không phải cô là người hiểu rõ nhất hay sao?” Kiêu Quốc Thiên dùng giọng điệu mập mờ nói.

“Kiêu Quốc Thiên!” Tô Hoàng Quyên tức giận đẩy anh ta ra.

Kiêu Quốc Thiên cau mày, kéo Tô Hoàng Quyên lại rồi ôm lấy cô ta. Anh ta nhúm mày, thu lại dáng vẻ không đứng đắn vừa rồi: “Nếu như muốn anh ta cưới cô, vậy thì cứ lấy thân thể này đi quyến rũ anh ta đi!”

“Tôi thật sự cũng rất muốn như vậy đấy”.

Tô Hoàng Quyên hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Kiêu Quốc Thiên một cái: “Anh cho rằng anh ấy cũng giống như anh, chỉ biết dùng đến nửa thân dưới như vậy hay sao?”

Cô ta cũng rất muốn, nhưng mà, Kiêu Phong Khang căn bản là không cho cô ta có được một chút cơ hội nào.

“Không có cơ hội thì tự mình tạo dựng ra cơ hội. Chỉ cần có được một lần, vậy thì không sợ không có lần thứ hai lần thứ ba”

Tô Hoàng Quyên trầm ngâm cân nhắc.

Trong lòng cô ta hiểu được rất rõ ràng, tỉ lệ thành công khi cô ta đem thân thể của chính mình đi quyến rũ Kiêu Phong Khang là vô cùng thấp. Làm không tốt, ngay cả tự tôn của cô ta cũng sẽ bị ném mất sạch, sau đó chính mình sẽ chỉ càng bị anh xem thường.

“Còn có cách nào khác tốt hơn hay không?”

“Có”

“Nói đi!” Tô Hoàng Quyên bám lấy cổ của Kiêu Quốc Thiên.

“Đổi phương hướng, bắt đầu ra tay từ Du Ánh Tuyết. Với tính cách của Kiêu Phong Khang, anh ta tuyệt đối sẽ không thể nào dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ đã phản bội anh ta”.

Tô Hoàng Quyên nheo mắt lại nhìn anh ta: “Ý của anh là, tìm người. Cái kia Du Ánh Tuyết?”

“Đối tượng tốt nhất đang ở ngay trước mặt của cô”

“...Anh?” Tô Hoàng Quyên cau mày lại nhìn Kiêu Quốc Thiên.

“Nếu như tôi và Du Ánh Tuyết phát sinh quan hệ với nhau, cái thứ nhất là, tôi có thể báo thù cho việc chính mình bị Kiêu Phong Khang chèn ép nhiều năm như vậy. Thứ hai nữa là, bởi vì người ở cùng với Du Ánh Tuyết là tôi, cho nên anh ta sẽ càng cảm thấy chán ghét. Thứ ba, hai ông bà cụ nhà họ Kiêu hiện tại vẫn chưa đồng ý chuyện hai người bọn họ ở bên nhau, bởi vì Du Ánh Tuyết là vị hôn thê cũ của Minh Đức. Nếu như để cho hai người họ biết được, cô ta không chỉ đơn thuần là vị hôn thê cũ của Minh Đức, mà còn có quan hệ không rõ ràng với tôi, vậy thì cô thử nói xem. Du Ánh Tuyết còn có khả năng bước chân vào được cửa lớn của nhà họ Kiêu nữa hay không? Loại chuyện một mũi tên trúng hai con nhạn như thế này, tại sao lại không làm chứ?”

Tô Hoàng Quyên nghe xong những lời mà Kiêu Quốc Thiên nói thì lạnh mặt lại, đẩy anh ta ra. Cô ta tùy tiện lôi kéo lại quần áo trên người chính mình sau đó thì thẳng tắp sống lưng leo ra khỏi hồ bơi.

Kiêu Quốc Thiên nhìn theo bóng lưng kia, lười biếng híp mắt lại, dang rộng hai cánh tay gác lên trên thành bể bơi, thông thả mở miệng nói: “Cô Hoàng Quyên, cô đang ghen đó sao?”

Bước chân của Tô Hoàng Quyên đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại.

Vẻ mặt của Tô Hoàng Quyên lạnh lẽo như băng tuyết: “Là anh thật lòng muốn giúp cho tôi, hay chỉ là vì muốn ngủ với Du Ánh Tuyết?”

Kiêu Quốc Thiên mở mắt nhìn cô ta: “Có gì khác biệt hay sao? Ngủ với Du Ánh Tuyết cũng đồng nghĩa với việc giúp được cho cô.”

“Anh thích con nhóc con đó sao?”

“Trắng trắng mềm mềm, tuổi trẻ vừa xinh đẹp lại căng mọng, nếu như cô đi hỏi những người đàn ông khác, những người đàn ông khác đó cũng sẽ trả lời là “Thích. Nếu như có người nói không thích. Ánh mắt của Kiều Phong Khang, cô không cần phải hoài nghi nữa”

Những lời khen mà người khác dành cho Du Ánh Tuyết ở trước mặt của Tô Hoàng Quyên, cô ta đâu nghe không lọt tai.

Mặc dù mối quan hệ của cô ta và Kiều Quốc Thiên chỉ là trên phương diện thể xác, không liên quan gì đến trái tim, nhưng cô ta vẫn không chịu đựng được như cũ.

Nhưng mà, Kiều Quốc Thiên lại thẳng thắn thừa nhận chuyện anh ta thích Du Ánh Tuyết, nhất là ngay tại thời điểm anh ta đang cùng làm tình với chính mình, còn tuyên bố muốn ngủ với con nhỏ Du Ánh Tuyết kia, đi đâu này khiến cho trong lòng của Tô Hoàng Quyên tương đối không thoải mái, cũng không cam tâm.

Tô Hoàng Quyên thuận tay cầm một chiếc khăn lông lên, sau đó ném về phía Kiều Quốc Thiên.

Kiều Quốc Thiên chống hai tay lên thành bể bơi, nháy mắt đã nhảy ra khỏi hồ nước.

Anh ta chỉ cần bước mấy bước đã đi đến được bên cạnh của Tô Hoàng Quyên. Dưới ánh đèn bao phủ, Kiều Quốc Thiên cười tà nhìn Tô Hoàng Quyên, trong mắt tràn ngập dáng vẻ không đứng đắn: “Cô Hoàng Quyên, phản ứng này của cô thật sự sẽ khiến cho tôi hiểu lầm đấy.”

“Anh câm miệng cho tôi!” Tô Hoàng Quyên cắt đứt lời nói của anh ta: “Anh căn bản không thể nào so sánh được với anh trai của anh, vì vậy, anh đừng có mà ở đây tự mình đa tình nữa”

“Cái gì cũng không thể so được, vậy sao cô vẫn còn để cho tôi ngủ với cô hết lần này đến lần khác vậy chứ?” Kiều Quốc Thiên cười xấu xa, bàn tay lại đưa xuống dưới, thăm dò vào bên trong váy của Tô Hoàng Quyên.

“Mặc dù điểm nào anh cũng không thể so sánh với anh trai của anh được, nhưng mà dùng để làm đối tượng giải tỏa nhu cầu sinh lý cũng không tệ lắm” Tô Hoàng Quyên khẽ cười một tiếng, hất tay của Kiều Quốc Thiên ra, rồi sau đó lại nghiêm mặt lại: “Kiều Quốc Thiên, từ hôm nay trở đi, mối quan hệ đối tác trên giường của chúng ta chính thức kết thúc. Biện pháp mà anh vừa mới nói, tôi cảm thấy nó cũng vô cùng khả thi. Nếu như anh đã thích Du Ánh Tuyết, còn tôi lại thích Phong Khang, vậy thì hai chúng ta đương nhiên sẽ tự mình lấy thứ mà mình muốn. Có đi đâu gì cần tới sự trợ giúp của tôi, hiện tại anh có thể nói ra hết, tôi nhất định sẽ làm hết sức mình”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 113: Xem như rất có duyên.

Kiêu Quốc Thiên cười nhìn vào hai mắt cô ta, cũng không biết anh ta đang nghĩ gì. Sau một lúc gật đầu nói: “Đương nhiên có rồi, cô yên tâm đi, chắc chắn rằng sẽ có cơ hội để cô hành động”

Tô Hoàng Quyên cũng không ở lại thêm nữa, thay bộ quần áo lúc trước rơi lại ở chỗ Kiêu Quốc Thiên, sửa sang bản thân lại gọn gàng, cầm lấy túi xách ưu nhã đi ra ngoài.

Cô lái xe, chuẩn bị rời khỏi đó.

Nhưng mà xe chưa đi được mười mét bỗng nhiên cô nhìn thấy một bóng người đang đứng ở ngoài biệt thự.

Người đó đứng ở xung quanh biệt thự, luôn ngẩng đầu nhìn ngây ngốc vào bên trong, không một chút động đậy.

Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy bóng dáng này có chút quen thuộc. Suy nghĩ một chút cô lái xe đỗ vào bên đường.

“Dì là ai vậy?” Hạ cửa xe xuống, cô ta ngó đầu ra ngoài hỏi.

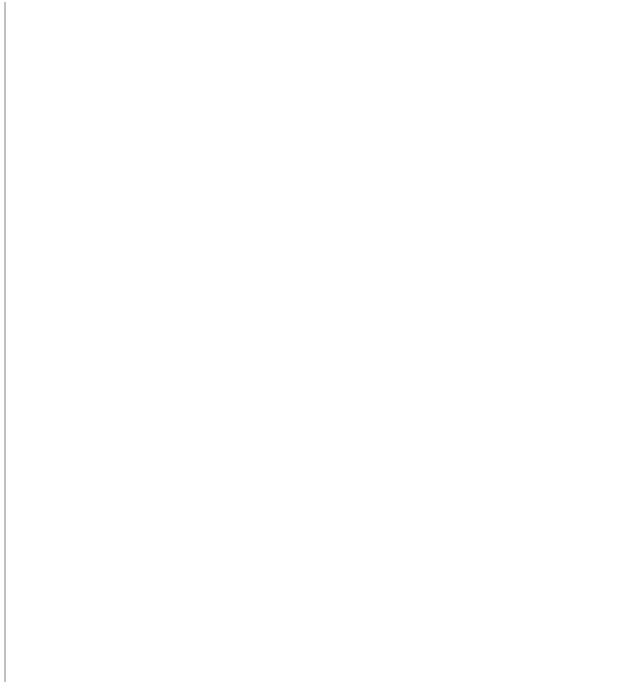
Nghe thấy có tiếng hỏi, người kia quay đầu lại. Nhìn rõ khuôn mặt đó qua ánh đèn xe, Tô Hoàng Quyên hai mắt sáng lên: “Là dì hả?”

Ánh mắt người kia bối rối: “Cô quen tôi sao?”

Tô Hoàng Quyên xuống xe rồi đưa cho bà ta một tấm danh thiếp.

Bà ta liếc mắt nhìn sau đó ngẩng mặt lên, ánh mắt quyến luyến nhìn vào gương mặt của Tô Hoàng Quyên một vòng: “Hóa ra là người dẫn chương trình của chương trình thời sự đây sao, chẳng trách lúc nãy tôi lại cảm thấy quen quen. Nhưng mà chúng ta có quen biết nhau sao?”

Được một lúc, nhìn thấy Lâm Vân Thanh nhìn mình chằm chằm, cô ta để lộ ra tâm tư lòng mình, vội vàng gật đầu: “Nhất định ạ, dì yên tâm đi nhé. Cháu không phải là người nhiều chuyện đâu?”

Lâm Vân Thanh lúc này mới nở nụ cười: “Thái độ người làm tin tức như các cô rất nghiêm túc, tôi tin cô.”

Bà lại cúi đầu cần lấy danh thiếp của Tô Hoàng Quyên rồi nói: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, hôm nay gặp được cô Tô tôi cảm thấy rất vui, tôi xin phép đi trước”

“Hay như này đi, dì cần đi đâu, cháu tiễn dì” Tô Hoàng Quyên đã mở cửa xe ghé lái phụ.

“Vậy thì phiền toái quá”

“Không phiền đâu ạ, cháu đã nói là chúng ta rất có duyên rồi mà, hơn nữa, dì nhìn xem, xung quanh biệt thự này không có chiếc xe nào cả, nếu dì muốn đi ra ngoài thì phải đi đến tận nửa đêm cơ. Buổi tối cũng không an toàn nữa”

Lâm Vân Thanh nhìn xung quanh, quả nhiên cả con đường cũng chỉ có mấy ngọn đèn lẻ loi.

ở đây luôn vắng vẻ và yên tĩnh cũng không có xe đi lại.

Đắn đo một chút.

“Vậy tôi đành phải làm phiền cô Tô rồi. Cô chỉ cần đưa tôi đến đoạn đường có xe là được rồi.”

“Được ạ”

Tô Hoàng Quyên đỡ Lâm Vân Thanh lên xe.

Hai người một mạch đi vào nội thành. Tô Thanh Vân là một người thông minh, suốt quãng đường đi cô ta không có bất kì biểu hiện nào quá nể nể với Lâm Vân Thanh.

Cho đến khi Lâm Vân Thanh nhìn không được hỏi: “Cô là bạn gái của cậu Kiều sao?”

“Dì là đang nói đến Quốc Thiên ạ?” “Đúng rồi”

“Không phải đâu ạ. Cháu với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” Tô Hoàng Quyên cười “Còn gì thì sao? Dì với Quốc Thiên sao lại quen biết nhau ạ, rất nhiều năm đã không gặp rồi sao ạ?”

“...” Lâm Vân Thanh trầm ngâm một chút mới mỉm cười nói: “Tôi là bạn học cũ của bố cậu ấy. Vì lý do cá nhân mà phải rời nơi này vài năm cho nên cũng rất lâu rồi không có gặp”

Mặc dù là mỉm cười nhưng mà giữa hai hàng lông mày của Lâm Vân Thanh rõ ràng có nỗi bị thương không dấu nổi.

Những năm đó ở trong tù, bà đã chịu hết mọi đau khổ và dày vò. Đến hôm nay nghĩ lại, có thể chịu đựng được khổ cực như thế, tất cả đều là vì muốn gặp hai đứa con của mình.

Nhưng đáng tiếc.. Du Ánh Tuyết giờ không biết đang ở nơi nào.

Nó vẫn còn nhỏ như vậy..

Càng nghĩ càng không tìm nên được mà rơi lệ.

Tô Hoàng Quyên thấy vậy, lấy khăn giấy đưa cho bà ấy: “Dì có tâm sự gì không? Hay là dì cần cháu giúp gì chuyện gì không?”

“Không. Không có” Lâm Vân Thanh đã quen cô đơn một mình, bà không quen nhận sự giúp đỡ của người khác, càng không quen trước mặt người lạ mà để lộ ra cảm xúc của mình.

Lấy khăn giấy lau nước mắt, lại bật cười nói: “Cô Tô, cô để tôi xuống đường này là được rồi. Ngày hôm nay thật sự là làm phiền có nhiều rồi”

“Một chút cũng không phiền ạ, chỉ là thuận đường mà thôi” Tô Hoàng Quyên không cưỡng cầu, dừng xe ở ven đường trong thành phố.

Lâm Vân Thanh cảm ơn rất nhiều lần, nhìn thấy xe của Tô Hoàng Quyên đi xa mới đến trạm xe buýt để bắt xe về.

Trong thành phố ồn hoa và náo nhiệt, bà lững thững bước đi một mình, càng đi càng thấy cô đơn.

Bà đang ngồi trên chiếc xe vắng vẻ, trong lòng tâm sự nặng nề. Trong đầu đầu là vẻ mặt ngây thơ của Ánh Tuyết.

Lúc mới đi, con bé mới có 12 tuổi.

Đến bây giờ, con bé đã 18 tuổi rồi, có lẽ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi!

Chỉ là. Bây giờ con bé đang ở đâu? Có còn nhớ người mẹ không đủ tư cách này không?

0 Lâm Vân Thanh nhìn Nhìn thông báo tìm người mất tích trên tivi của xe buýt, đang nghĩ gì đó, trong đôi mắt ảm đạm đột nhiên lại hiện lên một

lòng sáng.

Toàn bộ quá trình.. Tâm trí của bà vẫn luôn nghĩ về vấn đề này nên không chú ý đến ở phía sau xe buýt có chiếc xe thể thao màu đỏ mà lúc này bà vừa chở bà vẫn luôn đi theo bà.

Ngày hôm sau. Sáng sớm.

Vừa sáng sớm, Ánh Tuyết vừa mới tỉnh dậy đã cầm điện thoại vào messenger gửi tin nhắn.

Kiêu Phong Khang hơi nheo mắt, dùng cánh tay dài của mình trực tiếp ôm cô vào lòng. Điện thoại trên tay cô không chắc chắn rơi vào bên tai của anh, anh tiện tay cầm lấy.

Anh vô tình liếc thấy màn hình, nhướng mày.

“Mới sáng sớm đã gửi tin nhắn cho hôn phu cũ, tâm trạng không tệ nhỉ?”

Ánh Tuyết lấy điện thoại về, thân hình nhỏ nhắn cọ vào trong ngực anh, tiếp tục soạn tin nhắn.

Nội dung rất đơn giản, chính là chỉ cần khi xuống máy bay thì cho cô ấy phương thức liên lạc cụ thể là được. Chỉ là không biết Minh Đức có đồng ý tiếp tục liên lạc với cô không.

Nghĩ đến đây, Ánh Tuyết thở dài.

Kiêu Phong Khang lười biếng và tóc của cô: “Mới sáng sớm thở dài cái gì hả?”

Thở dài cũng là vì tương lai không chắc chắn.

Hôm qua ông bà tức giận cũng không ít, nghĩ lại thì chấp nhận cô thật sự rất khó. Hơn nữa về phí Minh Đức, chỉ sợ là cũng rất ghét cô đi.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ thêm những chuyện phiền phức nữa, chỉ đứng lên nhìn Kiêu Phong Khang: “Thủ tục nhập học đã làm lại tốt hay

chưa? Cháu muốn nhanh chóng đi học”

Khi cuộc sống bận rộn thì cô sẽ không có thời gian để suy nghĩ những chuyện lung tung nữa. Hơn nữa, bây giờ có Ki ều Phong Khang ở bên, cô nghĩ mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi.

“Ừm. Hôm nay có thể nhập học. Tôi sẽ đưa em đi” Ki ều Phong Khang ôm Ánh Tuyết đứng dậy.

“Vâng” Ánh Tuyết vui mừng.

Hai người cùng nhau đánh răng rửa mặt. Ánh Tuyết đứng bên cạnh bồn rửa mặt, Ki ều Phong Khang đứng ở đằng sau cô bắt chéo tay qua người cô, ôm lấy bờ vai của cô.

Anh rất cao. Cô ở trước ngực anh trở nên ngày càng nhỏ bé.

Ki ều Phong Khang đắm đuối nhìn cô qua chiếc gương, cô đang lau khô mặt, trên mặt nhỏ của cô sạch sẽ tới mức không có một chút khuyết điểm nào, càng nhìn càng thấy non nớt.

Một người nhỏ bé như vậy cũng quá là non nớt đi.

Non nớt đến nỗi anh chỉ muốn mãi ôm cô vào lòng, hi vọng cô vĩnh viễn không cần lớn thêm. Chỉ có đứa trẻ chưa trưởng thành mới có thể vô lo vô nghĩ.

Anh xúc động xoa xoa tay lên mái tóc rối bù của cô, thở dài nói: “Nhóc con.”

Ánh Tuyết ngoảnh đầu lại nhìn anh, liếc mắt một cái: “VẬY CHÚ CHÍNH LÀ MỘT CHÚ GIÀ KỶ QUÁI THÍCH MỘT NHÓC CON R ỒI”

Ki ều Phong Khang bật cười, dùng bàn tay to của mình đỡ lấy hai cánh tay của cô, ôm cô đặt lên bồn rửa mặt làm bằng men sứ ở đằng sau cô.

anh gần như vậy, ngón tay đặt lên ngực anh, nhưng mà tim vẫn đập nhanh như vậy.

“Sao lại ngây người như thế? Hả?” Kiều Phong Khang thấy cô ngây người, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, anh cười nhìn cô, khàn giọng nói nhỏ: “Muốn hả?”

Ánh Tuyết bình tĩnh lại, bực bội đánh anh một cái: “Chú mới muốn đấy!”

,

“Ừm. Đúng là tôi muốn” Mặt Ánh Tuyết càng đỏ hơn, anh vậy mà lại thừa nhận một cách thẳng thừng như vậy!

Cô vội vàng cài lại cúc áo sơ mi cho anh, “Chú đừng có động dục nữa!

Từ ngày hôm nay trở đi cháu phải đi học cho đàng hoàng, không thể lại đến muộn nữa”

Kết quả.

Xe đi vào đúng vào giờ cao điểm buổi sáng, tắc đường rất lâu.

Ánh Tuyết nhìn thời gian. Chỉ còn hơn 10 phút nữa là đến giờ học nhưng mà cứ ngỡ xe mà đi như vậy chỉ sợ là nửa tiếng cũng chưa tới được trường.

“Thôi được rồi, chú ba, chú đỗ xe ở phía trước được rồi. Cháu ngỡ tàu điện ngầm đi cũng được.”

Ánh Tuyết nói với Kiều Phong Khang.

“Tàu điện ngầm người rất đông, thời tiết lại nóng như vậy, lỡ bị say nắng...”

“Sẽ không sao đâu ạ, cháu cũng không có yếu đến vậy?”

Ánh Tuyết kiên trì thuyết phục.

Kiều Phong Khang nhìn thời gian. Thực sự là cũng sắp muộn giờ lên lớp của cô rồi, hơn nữa công việc buổi sáng của anh cũng sắp bắt đầu rồi.

Nhưng mà cho dù là như vậy thì anh cũng không thể để có một mình đi tàu điện ngầm được.

Dừng xe ở bên đường, lập tức tắt máy, tháo dây an toàn ra.

“Sao chú cũng xuống thôi?” Ánh Tuyết hoài nghi nhìn anh.

“Đi tàu điện ngầm với em” Kiều Phong Khang liếc cô một cái.

Anh không chỉ lo lắng cô bị say nắng mà còn lo lắng cô gặp biến thái trên tàu điện ngầm.

Áo sơ mi và chân váy ngắn mà cô mặc chính là đối tượng tốt để chúng ra tay với cô.

Ánh Tuyết nhớ lại chuyện lần trước hai người cùng đi tàu điện ngầm. Thân phận của anh thật sự không thích hợp những nơi chen chúc như vậy nhưng mà anh muốn cùng cô đi, cô cũng không nỡ từ chối.

Cô dẫn anh đi, hai người sánh vai nhau đi đến tàu điện ngầm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 114:

Du Ánh Tuyết đi mua vé một cách thành thạo, đi vào đứng đợi trước tuyến đường số 1.

Thời điểm này tuyến đường số 1 rất đông người đi lại. Chủ yếu là nhân viên văn phòng và học sinh sinh viên.

Kiêu Phong Khang không thích bầu không khí ồn ào này, lông mày anh nhíu thật chặt, anh ôm chặt Du Ánh Tuyết vào lòng để bảo vệ cô.

Du Ánh Tuyết vui cười trong ngực anh, lưu luyến mùi hương và hơi thở của anh.

Cô chỉ cảm thấy anh là người duy nhất còn lại trên thế giới này...

– Nếu có anh ở đó thì tất cả sự ồn ào, náo loạn đều bị anh vứt bỏ bên ngoài.

“Đến rồi!”

Đi qua đường số 1, Du Ánh Tuyết ngẩng đầu ra khỏi ngực anh.

Sợ lạc nhau, Kiêu Phong Khang nắm tay cô chặt hơn, tay còn lại vòng qua eo cô để cô không bị đám đông chen chúc làm cho bị thương.

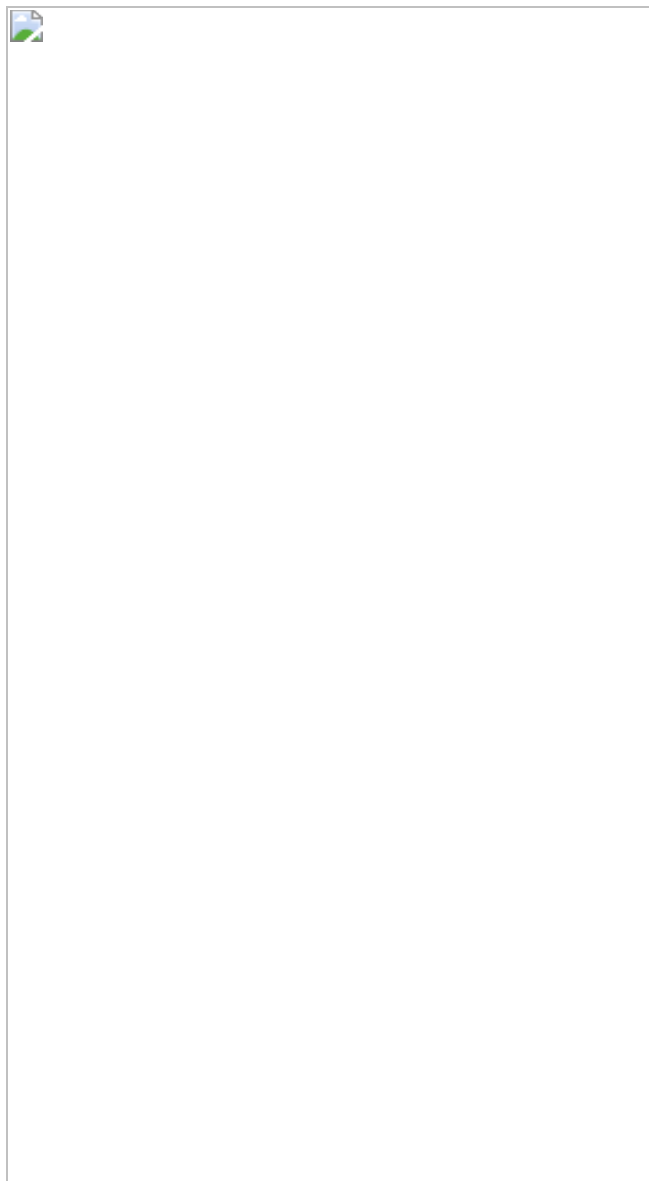
Chỉ với một động tác nhỏ, nhưng trong mắt của Du Ánh Tuyết, cô chỉ cảm thấy như ăn phải đường ngọt như mật vậy.

Được một người như vậy thương yêu, làm sao cô có thể cam lòng rời đi chứ?

Hai người bước vào tàu điện ngầm. Trong tàu vẫn đông đúc như mọi ngày.

Kiêu Phong Khang ôm cô đứng dựa vào cửa.

Vào đúng lúc này, tiếng điện thoại trong túi quần anh đột nhiên vang lên.

này Du Ánh Tuyết vẫn còn thích thú xem nó.

Anh tỉnh bơ xoay người, đổi vị trí với Du Ánh Tuyết, để cho cô quay lưng về phía màn hình.

“Cậu lập tức rút tin tức đó xuống! Tôi cho cậu hai phút!” “Giám đốc Ki ầu, tôi sợ rằng hai phút không kịp, dù sao xe có video của tin tức kia...”

“Bây giờ cậu nói những việc này với tôi, không bằng cậu lập tức đi gọi điện thoại giải quyết đi” Ki ầu Phong Khanh cắt đứt lời nói của Nghiêm Danh Sơn.

Nghiêm Danh Sơn vừa nghe thấy giọng nói trên đầu dây bên kia, trong lòng anh ta hơi hoảng sợ không dám nói lời nữa.

Ki ầu Phong Khang cúp điện thoại, về mặt anh lúc này vô cùng khó coi.

Tâm mắt của anh cảnh giác nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt kia. Nếu như Du Ánh Tuyết nhìn thấy thông tin tìm người mất tích này, vậy những chuyện trước kia sẽ không thể giấu được nữa.

Anh có thể tưởng tượng được phản ứng của ông lão và bà lão chắc hẳn sẽ rất kích động.

Đến lúc đó...

Ki ầu Phong Kinh không dám tưởng tượng nữa, anh theo bản năng ôm chặt cô vào lòng.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy về mặt anh có cái gì đó không ổn lắm: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“...Không có chuyện gì.” Ki ầu Phong Khang chỉ nói bốn chữ. Du Ánh Tuyết cắn cắn môi. Khuôn mặt cô hơi uể oải. Thật ra thì...

Cho dù thật sự xảy ra chuyện trong công việc cô cũng không giúp được anh. Cảm giác như thế này khiến cho cô cảm thấy vô cùng buồn phiền.

Như bà lão nói, nếu như người anh lựa chọn là Tô Hoàng Quyên, thì tình huống vừa này nhất định sẽ khác!

Cô thất vọng tựa vào trong ngực anh, hai tay cô vòng ôm lấy eo anh: “Mặc dù tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà... Sau này, chờ tôi lớn lên một lần nữa, thỉnh thoảng chú cũng nói chuyện công việc với tôi một chút, có được hay không?”

Kiêu Phong Khang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt càng sâu.

Cô giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt chạm với ánh mắt của anh: “Mặc dù tôi không thể giải quyết giúp chú, nhưng mà tôi muốn chú có thể chia sẻ với tôi.”

Trái tim anh rung động.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Tôi đang kiên nhẫn đợi em lớn lên, nhưng mà, Tuyết...Em phải đồng ý với tôi, tương lai cho dù có xảy ra chuyện gì thì em cũng phải ngoan ngoãn ngây ngô ở bên cạnh tôi!” Du Ánh Tuyết cười một tiếng.

“Cháu đã cam đoan với chú rất nhiều lần rồi. Ừ, cháu cam đoan lần nữa, sau này kể cả Minh Đức có hy vọng cháu đi nước Mỹ hay không, cháu sẽ không đi, chỉ có ngây ngô ở bên cạnh chú. Dĩ nhiên, nếu như chỉ là đi nước Mỹ thăm người thân một thời gian ngắn thì không tính nha.”

Hai tay cô giơ lên. Trong mắt cô chỉ có anh, cô ngây thơ không cảm giác được đây là nơi công cộng, nói những lời tỏ tình như vậy không thích hợp lắm.

“Tôi nói không chỉ là Minh Đức!” Anh nói cao giọng một chút.

Du Ánh Tuyết khẽ run, nhìn anh không biết có chuyện gì.

Lúc này cô mới phát hiện vẻ mặt của anh rất uy nghiêm và nghiêm túc.

“Vậy chú nói về ai?” Du Ánh Tuyết không hiểu hỏi.

Đang vào lúc này thì bỗng dừng tin tức giải trí nhảy chuyển sang tin khác sau lưng cô.

Trên màn hình, bỗng nhiên hiện ra một tấm ảnh màu tím người mất tích.

Theo bản năng Kiều Phong Khang nhìn sang, ánh mắt anh bỗng dừng u ám.

Ngoài lời tường thuật bên ngoài, ở góc trên bên phải còn đăng một tấm ảnh màu. Đó là tấm ảnh hời nhỏ của Du Ánh Tuyết.

Có lẽ người khác không nhận ra nhưng Kiều Phong Khang nhìn một cái là có thể nhận ra.

“Chú đang nhìn cái gì vậy?”

Du Ánh Tuyết thấy anh không trả lời mình nên ngẩng đầu lên nhìn anh, cô phát hiện ánh mắt của anh đang rơi vào phía sau cô.

Cô tò mò nhìn theo ánh mắt của anh.

Nhưng....

Ánh mắt của cô còn chưa nhìn đến chỗ anh nhìn thì mặt cô đã bị hai tay anh chặn lại.

Trong lúc cô còn ngạc nhiên, thì đột nhiên anh lại hôn cô. Du Ánh Tuyết hoảng sợ trợn mắt.

Cái này...

Lúc này hai người đang ở nơi công cộng, hơn nữa chỗ này có nhiều người như vậy...

Du Ánh Tuyết có thể còn lý trí suy nghĩ việc này khi đứng dậy, nhưng mà rất nhanh cô lại mất hờn trong nụ hôn của anh...

Đợi khi cô tỉnh táo lại, nhà ga đã xuất hiện trước mặt.

Kiều Phong Khang kéo cô xuống tàu điện ngầm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 115:

Bây giờ Du Ánh Tuyết mới nhận ra vừa nãy anh không được bình thường, cô tò mò hỏi anh: “Vừa nãy trên tàu điện ngầm chú nhìn thấy cái gì vậy? Tại sao chú không cho phép tôi nhìn?”

“Không thích hợp với trẻ con” Anh trả lời mà mặt không đỏ cũng không thở gấp.

Môi Du Ánh Tuyết bĩu ra nói: “Sẽ không phải là scandal nào đó của chú đấy chứ? Dù sao thì cháu cũng đã thấy nhiều scandal của chú trên tàu điện ngầm này rồi.”

Kiêu Phong Khang nhìn cô: “Nếu như có scandal lần nữa thì nhân vật chính nhất định là em”

Du Ánh Tuyết lắc đầu liên tục: “Cháu cũng không muốn nổi tiếng.”

Anh cười. Nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, “Giờ em đi học đi, tôi đến gặp hiệu trưởng của em một lát, giải quyết chuyện của em”

“Vâng.”

Nếu không phải thời gian không kịp thì Du Ánh Tuyết còn muốn hỏi nhiều nữa, cô vội vội vàng vàng chạy vào phòng học.

Bên này, Kiêu Phong Khang nhìn bóng lưng của cô một lúc, lông mày anh càng nhíu chặt.

Cho đến khi không còn nhìn thấy cô nữa, anh mới cầm điện thoại ra gọi cho Nghiêm Danh Sơn.

“Là tôi.” “Giám đốc Ki`âu, anh yên tâm, trong một phút trước tất cả thông tin đã được gỡ bỏ xuống, sau này sẽ không xuất hiện những loại thông tin tìm người như này nữa.”

“Thông báo với tất cả các phương tiện truyền thông, bất kể là trên tivi internet, hay phương tiện in ấn, sau này cứ là những thông tin tìm người mất tích như vậy thì đều không được công bố cho tôi.”

“Vâng.” Nghiêm Danh Sơn đáp một tiếng, nhưng anh ta suy nghĩ một chút vẫn không nhận được nói: “Giám đốc Ki`âu, thật ra... dù sao thì cô Tuyết cũng chỉ mới 18 tuổi, nếu như cô ấy biết cha mẹ mình còn sống, chắc hẳn cô ấy sẽ rất vui vẻ?”

Sắc mặt Ki`âu Phong Khang căng thẳng nghiêng răng.

Trong đầu anh không khỏi hiện lên, hình dáng đáng thương của cô trước đây khi nhớ đến cha mẹ.

Cảm giác rất khó chịu khi mình là một đứa trẻ mồ côi. Cho dù nhiều năm rồi, phần tiền bạc vật chất thì anh chưa bao giờ làm cô thiếu hụt, nhưng mà về mặt tình thương của cha mẹ của cô thì ai có thể thay thế được?

Chẳng qua...

“Chuyện hôm nay, cậu không được để cho Tuyết biết.” Ki`âu Phong Khang nói bằng giọng điệu lạnh như băng.

“Nhưng mà...” Nghiêm Danh Sơn chần chờ nói: “Tôi chỉ sợ giấy không gói được lửa”

“Bây giờ có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu.”

Anh, từng chữ từng câu chưa bao giờ dao động.

Nghiêm Danh Sơn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng anh ta lại không nói gì và cúp điện thoại.

– Nếu cô Tuyết biết mình thật ra có thể đoàn tụ gặp mặt cha mẹ, nhưng bởi vì ông chủ đã ngăn cản việc đó, sợ rằng...

Cô ấy sẽ hận ông chủ sao?

Kiêu Phong Khang chấp nhận lời nói của Nghiêm Danh Sơn, tay gõ vào tờ giấy thông tin người tìm kiếm trên bàn Nghiêm Danh Sơn gật đầu: “Không sai. Một năm tiếp theo bà ấy sẽ không có thu nhập, tôi sợ rằng..”

Môi mỏng Kiêu Phong Khang mím chặt, “Bất kể cậu có dùng cách gì, trước tiên giúp bà ấy cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt, để cho chủ nhà sửa sang một lần nữa. Tất cả những thiết bị đồ đạc nào không có thì cậu mau chóng sửa chữa và bổ sung.”

“Được, tôi sẽ sắp xếp thật chu toàn”

Ánh mắt của Kiêu Phong Kinh lại nhìn xuống số điện thoại và địa chỉ của thông tin người tìm kiếm, đột nhiên anh nghĩ đến cái gì, cất giọng nói: “Cậu chờ một chút!”

Nghiêm Danh Sơn đã đi đến cửa, nghe được âm thanh này, quay đầu lại nhìn anh.

“Không cần sửa sang phiền phức như vậy, cậu nghĩ cách đưa bà ấy rời khỏi chỗ đang ở đi.”

“Việc này.” E rằng có hơi khó khăn?

“Tôi không quan tâm cậu dùng cách gì. Còn nữa, cậu tìm một ngôi nhà tốt để cho bà ấy vào ở. Thuận tiện nhắc nhở quản lý nhà hàng đổi cho bà lấy một bộ đồng phục thoải mái để làm việc. Còn tiền lương thì tôi sẽ chịu trách nhiệm”

“Dạ, Giám đốc Kiêu, tôi sẽ nghĩ cách.”

Kiêu Phong Khang khẽ vuốt cằm: “Chuẩn bị mở cuộc họp đi.”

Nghiệm Danh Sơn đi ra ngoài, Kiêu Phong Khang ngẩng xuống ghế xoay, nhìn chăm chăm vào thông tin người mất tích trên bàn.

Đợi đến khi cô giả cho anh, anh sẽ cho mẹ con họ đoàn tụ vào ngày đăng ký kết hôn ở cục dân chính.

Nhưng mà, trước lúc đó...

Anh không cách nào chắc chắn được cô nhóc sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, sẽ không rời khỏi anh, nên anh không thể nào để cho hai mẹ con họ gặp mặt.

Buổi chiều. Du Ánh Tuyết học xong, đã sớm trở về biệt thự.

Trong bữa ăn buổi tối, dì Lý đẩy cửa đi vào, nói với cô: “Cô Tuyết, cô ăn cơm tối trước đi, tối nay cậu Khang tặng ca chưa về được.”

Du Ánh Tuyết đặt sách trên tay xuống, chu miệng nói: “Đầu đã bị thương như vậy, cũng không biết nghỉ ngơi, thế mà vẫn cứ tặng ca suốt”

Lần đầu một tiếng, cô để quyển sách xuống, đi xuống tầng.

“Dì Lý, dì có thể giúp tôi đóng gói một phần cơm được không. “Để làm gì?”

“Tôi sẽ mang đến công ty” Tôi cũng lo lắng phải ứng khác của chú ấy. Sợ chú ấy sẽ làm việc đến tận khuya.

Dì Lý vui vẻ yên tâm cười một tiếng, “Được, tôi lập tức đi làm đây.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 116:

Giữa chừng, chuông cửa vang lên. Người giúp việc nhìn ra hàng rào bên ngoài qua màn hình phản quang, mặt bà cụ bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt người giúp việc vì vậy cô ta thông báo cho Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết nghe thấy vậy, cả người cô nhanh chóng cảm thấy căng thẳng.

Cô đặt đĩa xuống, vội vàng đứng dậy ra phòng khách tiếp đón. Chưa cần nhìn đến vẻ mặt của bà cụ, chỉ cần nghĩ đến thôi cô cũng thấy da đầu mình tê dại.

Chẳng bao lâu sau, bà cụ đã bước vào.

Vẫn như vậy, thái độ lạnh lùng như băng làm người khác không dám đến gần bà.

“Bà nội.” Du Ánh Tuyết dè dặt chào hỏi.

Bà cụ nhìn cô một cái nói: “Sau này không cần gọi tôi là bà nội nữa, Du Ánh Tuyết cô không phải là người nhà của chúng tôi nên không có bất cứ quan hệ gì!”

Hai tay Du Ánh Tuyết nắm chặt.

Người giúp việc đứng một bên, bao gồm cả dì Lý, trong lòng đều đánh trống lảng. Nhưng mà không ai dám nhiều lời.

Bà cụ quay đầu nhìn dì Lưu, người đi theo bà ấy đến đây, Dì Lưu thấy vậy thì cần thuốc đưa cho dì Lý.

Bà cụ hỏi: “Vết thương trên trán của Phong Khang như thế nào rồi?”

“Vết thương đã được khâu lại trong bệnh viện. Cô Tuyết cũng đúng giờ đổi thuốc cho cậu chủ, cho nên vết thương đang phục hồi rất tốt” Dì Lý trả lời, bà còn cố ý khen cho Du Ánh Tuyết hai câu.

Nhưng khi những lời này rơi vào tai bà cụ thì cũng không phải chuyện như vậy, vẻ mặt của bà ấy còn lạnh hơn dặn dò dì Lý nói: “Bôi thuốc này cho Phong Khang đi, thuốc này sẽ giúp bình phục nhanh hơn.”

“Vâng, Bà chủ”

Bà cụ không có ý định ở lại vì thế xoay người muốn rời khỏi đó. Đi được một bước, lại quay đầu lại nhìn về phía Du Ánh Tuyết bằng ánh mắt lạnh lùng và chế giễu.

Cả người Du Ánh Tuyết căng thẳng, hô hấp của cô cũng căng thẳng theo.

“Du Ánh Tuyết, đây là tài sản nhà họ Kìêu, cô phản bội Minh Đức, làm tổn thương tình cảm của chúng tôi dành cho cô, bây giờ cô lại an lòng sống ở đây! Tôi thật sự rất khâm phục tính cách này của cô!” Bà cụ châm chọc. Nó như kim châm vào lòng cô vậy.

Trái tim Du Ánh Tuyết đau thắt lại, sắc mặt cô trắng bệch.

Thật lâu sau đó...

Chờ bà cụ rời đi, cô vẫn còn đứng ở đó, cứng nhắc đứng thẳng sống lưng, cô không cho phép mình khóc.

. Nhưng hốc mắt cô bởi vì khó chịu, cô không nhịn được đỏ ửng đôi mắt.

Cô không phải là người không có lòng tự trọng...

Cô cũng không phải là dạng người bà cụ nói da mặt dày ở lại chỗ này như vậy... Nhưng mà, cô không còn nơi nào để đi...

Cô vẫn luôn cho rằng nơi này chính là nhà của mình...

“Cô Tuyết, cô đừng đau buồn như thế. Bà cụ đang bức bối trong lòng cho nên vừa nãy mới nói như vậy, cô đừng để trong lòng.

Du Ánh Tuyết cúi thấp đầu, hít mũi một cái, một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên nhìn dì Lý, lắc đầu nói: “Tôi không sao.”

Nếu cô cũng giống như những người khác, có một người cha bảo vệ mình, một người mẹ đau xót cho mình, thì tốt biết mấy?

Không phải ăn nhờ ở đậu vậy cô cũng không còn thấp hơn người khác một bậc nữa.

Lúc đứng ở bên cạnh chú ba cô cũng không còn lý do gì để tự ti.

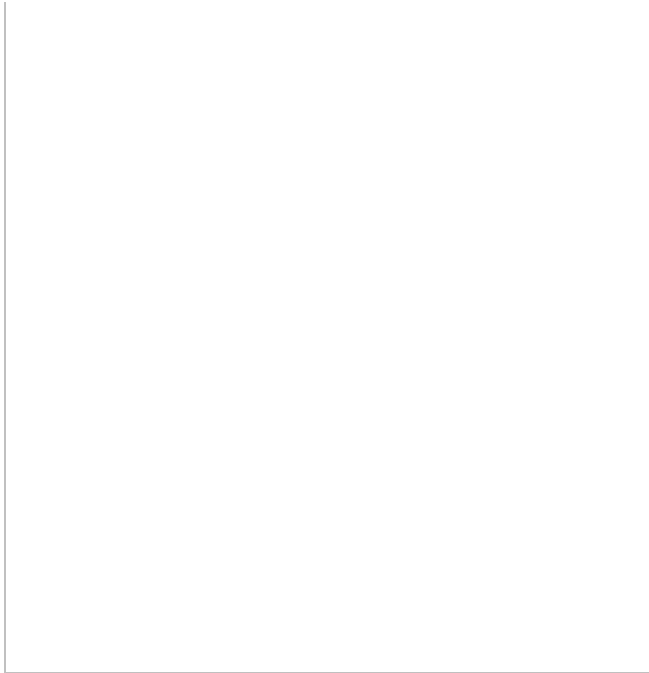
Sau đó, Du Ánh Tuyết không còn thêm ăn món gì nữa, cô chỉ cần bữa tối của anh và thuốc bà cụ mang tới gọi tài xế đưa đến công ty.

Dọc theo đường đi, cô nhìn dòng xe cộ tấp nập đi trên đường và ánh đèn màu mây tía bên ngoài cửa sổ, làm tinh thần của cô có chút hoảng hốt.

Cô và chú ba.

Giữa hai người có thể tiến được đến bước kia sao?

“Vậy em vào phòng làm việc chờ chú ấy. Đúng rồi.” Du Ánh Tuyết chỉ chỉ trán: “Cơ thể của chú ấy vẫn ổn chứ?”

“Tôi nghĩ sức khỏe giám đốc rất tốt. Còn việc tốt như thế nào, chắc hẳn cô phải tự hỏi Giám đốc Kiệt, cô cũng biết, nếu như ngài ấy có việc gì thì ngài ấy sẽ không làm việc tích cực như thế này đâu”

Vậy cũng được. Du Ánh Tuyết gật đầu: “Em đi vào trong phòng chờ chú ấy.”

Xách hộp đồ ăn, tôi đi vào phòng làm việc.

Tôi tiện tay cầm hộp đồ ăn để lên bàn. Du Ánh Tuyết đứng trước cửa sổ sát đất, cô sững sờ nhìn cảnh ban đêm bên ngoài cửa sổ.

Thời điểm này, trời đã tối đen. Cả thành phố cũng bật sáng đèn cho ban đêm. Cô sững sờ đứng nhìn trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn.

Nếu như không có chú ba...

Ở trên thế giới này, cô thật sự chỉ có một mình. Giữa muôn nghìn ngọn đèn, cũng không có một ngọn đèn nào là thuộc về cô...

Nhưng mà... cũng tốt. Không phải cô gặp được chú r ồi à? Nhi ều năm như vậy, mọi ngạc nhiên, mọi đau khổ của cô...

Nghĩ đến chú, những đám mây mù trong tim của Du Ánh Tuyết dần dần biến mất.

Ánh mắt cô rời khỏi hàng nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cô tùy ý nhìn xuống bàn làm việc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 117:

– Không ngờ, một tờ giấy báo tìm người mất tích rơi vào trong mắt cô.

Bởi vì nó bị đè trong một đồng văn kiện xa lạ, tờ giấy tìm người mất tích lộ ra bốn chữ chữ to phía trên “Tìm người mất tích”.

Cô tò mò.

Du Ánh Tuyết đưa tay c ần tờ giấy tìm người mất tích rút ra khỏi đồng văn kiện.

. Nhưng vào đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị mở ra từ bên ngoài.

Theo bản năng cô ngẩng đầu lên nhìn v ề phía cửa.

Ki ều Phong Khang nhìn thấy tờ giấy tìm người mất tích kia trên tay cô, trong lòng anh xoắn xuýt một cái: “Du Ánh Tuyết!”

Cô chưa kịp nói gì thì dạt tờ giấy tìm người mất tích trên tay xuống bàn, đi vòng ra ngoài bàn r ồi đi v ề phía anh.

“Họp xong r ồi sao?” Du Ánh Tuyết hỏi.

Ánh mắt Ki ều Phong Khang dừng lại trên mặt cô mấy giây, giống như đang thăm dò.

Du Ánh Tuyết không hiểu nên cúi xuống nhìn mình một cái, càng nghi ngờ hỏi “Chú tại sao lại nhìn cháu như vậy? Cháu có chỗ nào không ổn à?”

Chắc chắn...

Căn bản nhóc con này vẫn chưa kịp thời nhìn đến tờ giấy tìm người mất tích.

Kiêu Phong Khang nhướng mày, cánh tay dài của anh dang ra trực tiếp ôm cô vào trong lòng.

Khuôn mặt anh lúc này đang vùi sâu vào cổ cô.

Lưu luyến hấp thụ hơi thở của cô. Hai cánh tay của chú ôm cô thật chặt, giống như muốn khảm cả người cô vào trong thân thể của chú vậy.

Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được nỗi bất an lúc ẩn lúc hiện trong lòng chú, trong lòng cô cảm thấy có gì đó kì lạ.

Cô cố gắng muốn nhìn rõ khuôn mặt của anh, nhưng mà đầu chú cố định ở cổ cô, thấp giọng nói: “Em đừng lộn xộn, Tuyết, em để cho tôi ôm một lúc đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Kiêu Phong Khang không lên tiếng, chẳng qua anh ôm cô một lúc lâu.

Du Ánh Tuyết cũng ngoan ngoãn để anh ôm như vậy. Cô không muốn rời xa nên giang hai tay ra ôm lại anh, hưởng thụ cảm giác hô hấp luyến luyến chung một chỗ.

Có chú ở đây, được chú ôm như này, những gợn sóng về lời nói của bà cụ trong lòng cô đã bớt đi rất nhiều...

Một lúc sau, Kiêu Phong Khang mới buông cô ra.

“Làm sao em không gọi điện thoại cho tôi trước khi đến đây?”

“Bất ngờ kiểm tra thì làm sao có thể gọi điện thoại chứ?” Du Ánh Tuyết cười nói.

“Bất ngờ kiểm tra” Kiêu Phong Khang cười khẽ, nhai kỹ bốn chữ này, anh nắm cằm dưới của cô, nâng lên nói: “Bây giờ kết quả kiểm tra của em

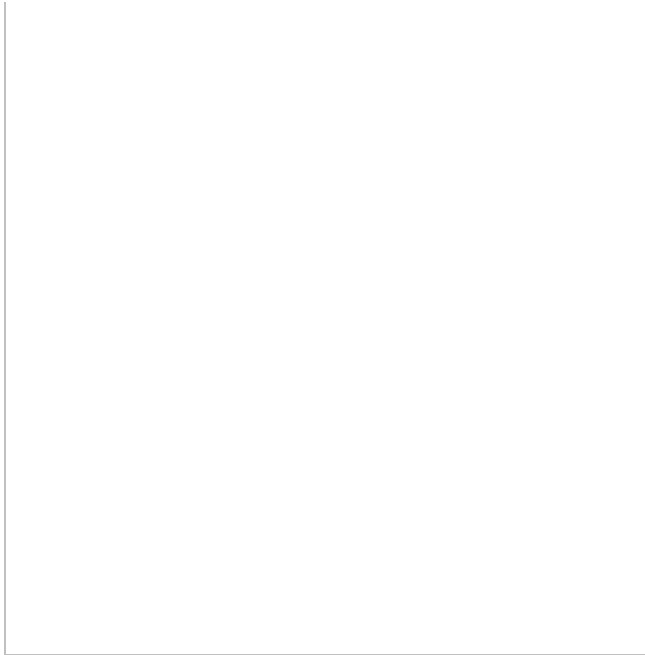
như thế nào? Hải lòng không?”

“Không hải lòng. Du Ánh Tuyết hừ một tiếng, giương mắt lên nhìn trán chú, cô lo lắng sờ một cái: “Nhưng bây giờ chú là người bị thương, không cần phải làm việc nhiều như vậy, làm sao chú có thể chịu được chứ?”

Dù làm việc chăm chỉ đến đâu thì những hành động nhỏ bé này của cô cũng làm những mệt nhọc đó của anh hóa thành hư không.

“Không sao cả, tôi chịu đựng được.” Kiều Phong Khang dắt cô đến ghế sofa để cô ngồi xuống.

Cô hơi dừng lại, rồi phàn nàn tiếp: “Bạn trai phải dành nhiều thời gian hơn cho bạn gái, chúng ta hình như chưa bao giờ hẹn hò...”

Kiêu Phong Khàn cân nhắc một chút, liếc mắt nhìn cô, nghiêm túc hỏi: “Em muốn hẹn hò kiểu gì?”

“...” Du Ánh Tuyết muốn nói cái gì, nhưng khi nhìn chú cô lại thôi: “Được rồi, hôm nào chú cũng bận rộn như vậy, làm sao có thời gian đi hẹn hò với cháu.”

Kiêu Phong Khang ôm cô để cô ngồi lên trên đùi mình. “Em có biết tới bây giờ bận rộn như vậy không?”

“Tại sao?” Du Ánh Tuyết vòng hai tay qua cổ ôm chú.

“Năm năm sau, tôi phải giao Tập đoàn Kiều Thanh cho Minh Đức.”

Thì ra là vậy...

Ánh mắt Du Ánh Tuyết hơi dao động: “Vậy còn chú? Sau này chú sẽ làm gì?”

Hơn một nửa Tập đoàn Kiêu Thanh là một tay anh gậy dựng.

Nơi này là nơi chú dành tuổi trẻ, tâm sức, nhiệt tình và giá trị của một người đàn ông vào đây.

Chắc hẳn chú đã hạ quyết tâm lớn như vậy để đưa ra quyết định này?

Du Ánh Tuyết biết, một nguyên nhân rất lớn trong đó là bởi vì cô...

“Tôi sao?” Kiêu Phong Khang cười khẽ, ánh mắt anh sâu sắc nhìn cô: “Năm năm sau, tôi phải dẫn cô vợ bé nhỏ của mình đi hén hò. Sau đó, dẫn hai đứa con của chúng tôi đi du lịch quanh thế giới. Em cảm thấy thế nào?”

Du Ánh Tuyết nở nụ cười vô cùng rực rỡ.

Rõ ràng đây là một chuyện rất xa, nhưng mà...

Hết lần này đến lần khác, mọi thứ như đang xuất hiện ở trước mắt tôi vậy.

Ấm áp, ngọt ngào...

Cô nhếch môi cố ý nói: “Cháu cũng chưa nói sẽ gả cho chú, lúc nào thì tôi đã trở thành cô vợ bé nhỏ của chú?”

“Thế em không định lấy chồng sao?”

“Ừ. Chú bận rộn như vậy, ngay cả thời gian hén hò với cháu cũng không có. Làm bạn trai thì không có tư cách, nếu như làm chồng thì... Cháu sẽ cân nhắc suy nghĩ một chút.”

Tuy nói lời như vậy nhưng Du Ánh Tuyết vẫn cười vui vẻ.

Hén hò mà....

Thật ra thì ở cùng một chỗ với chú, giống như mỗi ngày đều hén hò vậy.

Kiêu Phong Thanh cắn nhẹ một cái trên môi cô, gương mặt nhìn cô.

Ánh mắt anh sâu thẳm: “Em không định lấy chồng cũng phải gả! Vào sinh nhật hai mươi hai tuổi của em, đó cũng sẽ là ngày chúng ta đi cục dân chính đăng kí kết hôn!”

“Chú thật bá đạo. Có người cầu hôn như vậy sao? Còn nữa... Ai nói cháu sẽ sinh cho chú hai đứa bé, một người chấy cũng không muốn sinh.”

“Được. Em không sinh, vậy chúng ta có thể trải qua thế giới hạnh phúc của hai người...” Kiêu Phong Khang cương quyết thuận theo ý cô, dùng bàn tay to của mình ôm lấy cổ sau gáy cô, chỉnh đầu về phía anh rồi hôn xuống một nụ hôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 118:.

Những nụ hôn này giống như là một viên kẹo đường vậy, nó lan tỏa sự ngọt ngào đến cả trái tim cô.

Hai cánh tay của Du Ánh Tuyết vòng qua và giữ lấy gáy cổ của anh, cô nhẹ nhàng hôn đáp trả lại anh.

Hóa ra, được đồng hành cùng với người yêu tiến tới con đường tương lai lại là một chuyện tốt đẹp như vậy...

Trước đây, khi cô còn sống chung với Kiều Minh Đức, thỉnh thoảng cô cũng có nhắc về chuyện tương lai, nhưng mà... Khi đó trong lòng cô lại chẳng có cảm giác nào khác, nó cứ yên ổn như thế và cô cho rằng đó là chuyện thường tình mà thôi.

Trái tim cô cũng chưa từng được rung động và mang theo tia hy vọng như bây giờ.

Không biết khoảng thời gian hai người đã hôn nhau trôi qua bao lâu, cuối cùng hai người cũng chịu buông nhau ra.

Sau đó, Kiều Phong Khang tiếp tục ăn bữa cơm, còn Du Ánh Tuyết thì ôm lấy đầu gối của chính cô mà ngồi co lại trong lòng của anh.

Đầu của cô nhẹ nhàng tựa vào vai anh.

Đôi mắt của cô mơ màng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười nhẹ.

Cảm giác cô độc ở nơi trái tim cũng bởi vì anh mà tan biến đi mất. Hiện tại nó đã bắt đầu trở nên tốt hơn nhiều rồi...

“Đúng rồi” Đột nhiên Du Ánh Tuyết nghĩ đến một chuyện gì đó, sau đó cô dời tầm mắt về phía khuôn mặt của anh, cô nói: “Hình như lúc này cháu thấy trên bàn làm việc của chú có tờ thông báo tìm người. Chú muốn tìm ai sao?”

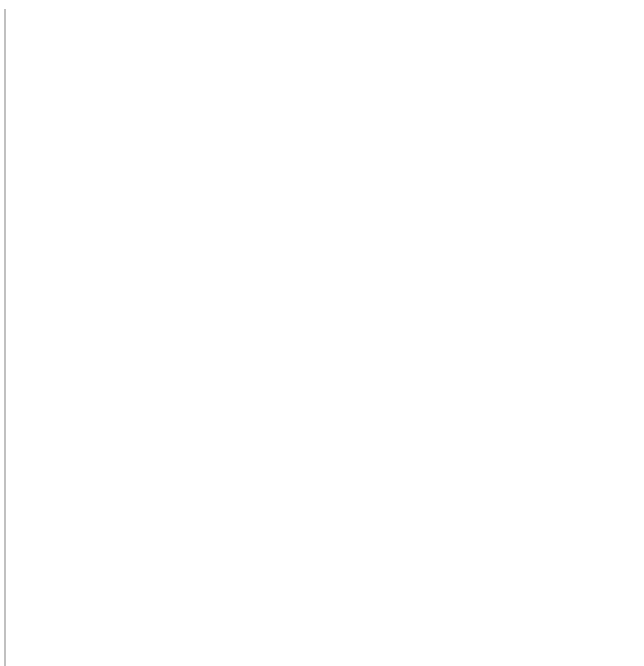
Trong phút chốc khi nghe đến câu hỏi của cô, Kiều Phong Khang chợt run nhẹ một cái.

Ngay cả động tác ăn cơm cũng dừng lại.

Đối diện với ánh mắt tò mò của Du Ánh Tuyết, anh mới bắt đầu lắc đầu với cô: “Không có, nó là tờ giấy thông báo tìm người của một người bạn của tôi.”

“À, là tìm con của người đó sao?” “... Ừ.”

. Lúc này, sâu trong ánh mắt của cô chất chứa nỗi ưu tư và sự mất mát vô cùng.

Kiêu Phong Khang cũng cảm thấy buồn phiền trong lòng, anh chẳng thèm ăn nữa. Khi này, anh buông đôi đũa xuống, chỉ im lặng cầm lấy tay của Du Ánh Tuyết mà đặt trên lòng bàn tay của anh, sau đó anh nắm bàn tay của cô lại thật chặt.

“Sao thế?” Du Ánh Tuyết liếc mắt sang nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt của anh thật sự rất căng thẳng. Cô cho rằng anh bị ảnh hưởng từ nỗi buồn của cô nên cô liền mỉm cười: “Cứ oán trách thì lại than phiền, có đi đâu bây giờ cháu cảm thấy cháu may mắn hơn nhiều so với những đứa trẻ bị lừa bán đi như thế”

Hiện tại, cô cũng chẳng cần phải lo về cái ăn cái mặc nữa, vả lại...

Ông trời còn ban tặng cho cô một người chú, thế nên cô còn cái gì mà không cảm thấy thỏa mãn nữa chứ?

“Ánh Tuyết” Kiêu Phong Khang chợt cất tiếng gọi tên cô, anh nhìn vào khuôn mặt cô, đôi mắt mang theo sự phức tạp kia khiến Du Ánh Tuyết

không thể nhìn thấu rõ cho lắm.

“Dạ?” Cô cảm thấy hoài nghi mà nhìn anh, ánh mắt có chất chứa sự thăm dò.

“Nếu như bây giờ mẹ em vẫn còn sống... Nhưng tôi đã nghĩ cách để ngăn cản hai mẹ con em gặp nhau thì em có oán trách tôi không?” Anh hỏi dò thử cô.

Du Ánh Tuyết chớp đôi mắt chứa nước mắt của cô, sau đó cô nở một nụ cười bất lực mà đáp lại anh: “Cháu cũng hy vọng giả thuyết này của chú là thật, chỉ đáng tiếc..”

Người đã chết thì mãi mãi không thể sống lại.

Cho dù có đặt ra bao nhiêu giả thuyết đi nữa thì nó cũng là vô ích.

“Em vẫn chưa trả lời tôi” Kiều Phong Khang vẫn cứ nhìn chăm chăm cô.

Du Ánh Tuyết nghiêng đầu nhìn anh rồi hỏi: “Tại sao chú lại phải ngăn cản việc hai mẹ con cháu gặp nhau?”

“Hiển nhiên là tôi có lý do của tôi”

“Nhưng mà dù có lý do lớn thế nào đi nữa thì cũng không thể bằng việc mẹ con cháu được sum họp” Du Ánh Tuyết khẽ cau mày lại, cô nói tiếp: “Từ nhỏ đến lớn, chú cũng không thiếu tình thương của cha mẹ, thế nên chú sẽ không hiểu được những đứa trẻ mồ côi cha mẹ như tội cháu. Cha mẹ đối với chúng cháu mà nói, họ quan trọng biết bao nhiêu..” Càng không có thì con người ta lại càng khao khát có được.

Không ngày nào, không đêm nào là không muốn, ngay cả trong mơ cũng muốn.

Cũng thừa biết đi đâu đó là vô ích. Cũng biết rõ rằng một khi đã mất thì đã không thể trở về được nữa...

Ki ầu Phong Khang khẽ nheo mắt lại, anh hỏi cô: “Vậ nên... Nếu như có người đối xử với em như vậy thì em không thể nào tha thứ cho người đó sao?”

“Đi ầu đó là tất nhiên” Cô dường như chẳng hề nghĩ ngợi gì nhi ầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 119:

Trái tim của anh chợt thất lại, lực trên bàn tay cũng dần mạnh hơn, siết chặt lấy bàn tay cô.

Du Ánh Tuyết cảm thấy khó hiểu mà nhìn anh: “Chỉ là... Sao đột nhiên chú lại đặt ra loại giả thuyết này?”

“...” Kiều Phong Khang nhìn cô một cách phức tạp, rồi anh lại lắc đầu nói với cô: “Không có gì đâu.”

Sau đó, anh lại siết chặt bàn tay mềm mại của cô rồi nhanh chóng khôi phục sắc mặt về trạng thái bình thường, giống như là chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Anh tiếp tục trả lời cô một cách bình tĩnh: “Chỉ là bạn của tôi gặp một chút khó khăn, cũng không biết phải giải quyết như thế nào nên mới hỏi ý kiến của mấy cô gái như em đây”

“À” Du Ánh Tuyết khẽ gật đầu, cô đưa ra lời đề nghị từ đáy lòng cô: “Nếu như là bạn của chú thì chú nên khuyên bạn của chú cho thật tốt. Loại chuyện này tốt nhất là nên nhanh chóng nói thẳng thắn với nhau. Nếu không thì sau này khó mà có thể cứu vãn được. Dù sao thì nếu là cháu, cháu sẽ..”

“Được rồi, chuyện này đến đây là chấm dứt, chúng ta không bàn tới nữa”

Đột nhiên Kiều Phong Khang lại ngắt lời cô giữa chừng.

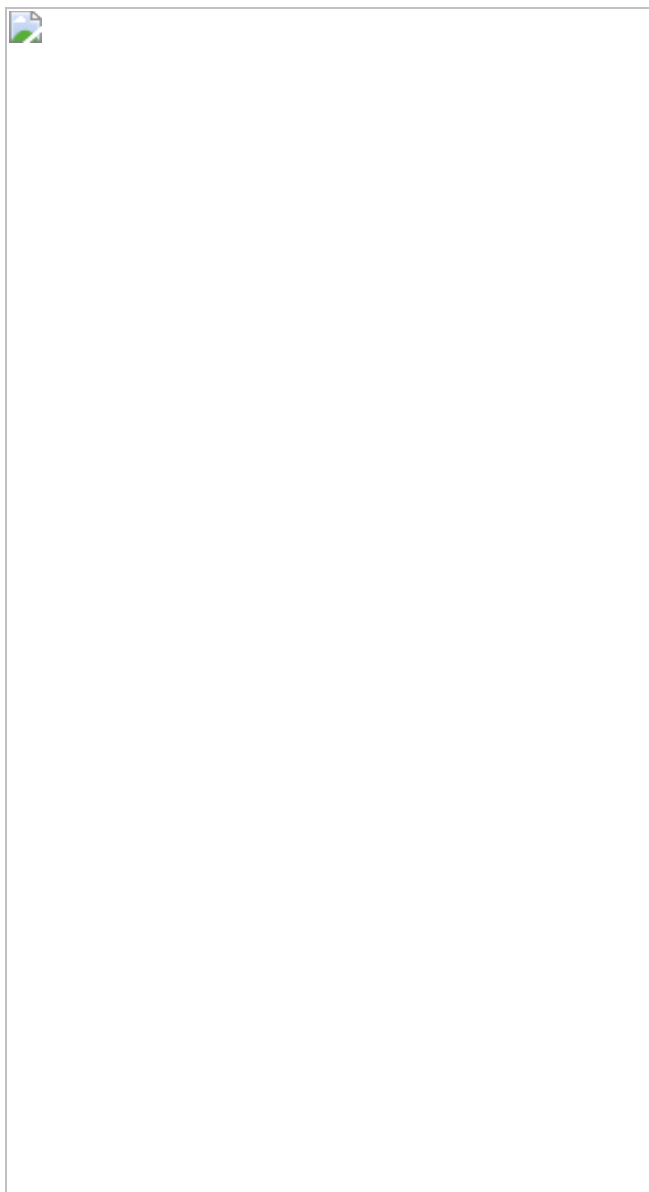
Du Ánh Tuyết khẽ run người, cô nhìn anh. Là cô gặp ảo giác sao? Sao cô vẫn cứ luôn cảm thấy dường như anh đang có tâm sự gì đó rất nặng nề và lại có chuyện gì đó muốn giấu diếm CÔ.

Cô vừa định dò hỏi anh thì bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Sắc mặt của Kiều Phong Khang lập tức trở nên nghiêm túc: “Vào đi”

“Tổng giám đốc Khang, cuộc họp có thể được tiếp tục rồi ạ” Nghiêm Danh Sơn đứng ở bên ngoài thông báo cho anh.

“Tôi biết rồi, cậu ra đi ra ngoài trước đi”

Câu nói cuối cùng, anh cố ý hạ thấp giọng, để lộ ý tứ hết sức mập mờ.

Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn anh, sau đó cô cắn ngón tay của anh. Cô đỏ mặt mà nói với anh: “Bác sĩ đã nói não của chú gặp chấn thương, không cho phép vận động quá mạnh đâu”

Trên ngón tay của anh vẫn còn dính một chút nước bọt của cô. Còn có một vòng dấu răng hiện lên không trông thấy rõ lắm.

Kiêu Phong Khang bắt đầu trêu đùa với cô bằng cách ngậm ngón tay vào trong miệng mà nháp một cái, ánh mắt anh chất chứa sự mờ ám: “Đã không kịp nữa rồi, tối hôm qua. Chúng ta cũng đã vận động rất mãnh liệt.”

“... Tên háo sắc!” Lúc này, khuôn mặt của Du Ánh Tuyết đã đỏ đến tận mang tai, cô vội vàng đẩy anh ra ngoài: “Chú mau đi họp đi!”

Thế là Kiêu Phong Khang bị cô trực tiếp đẩy ra khỏi phòng làm việc.

Cô che kín cả khuôn mặt đang đỏ bừng của bản thân lại, rồi cười ngây ngô một lúc lâu. Sau đó, cô mới bắt đầu thu dọn hộp đựng thức ăn.

Mặc dù ông bà nội vẫn chưa đồng ý cho hai người bọn cô ở chung với nhau, nhưng... Dẹp hết mấy chuyện này sang một bên đi, chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa, Du Ánh Tuyết cảm thấy cuộc sống hiện tại của cô thật sự rất đẹp.

Chỉ hi vọng rằng tất cả những điều này sẽ không phải bong bóng, vừa chạm nhẹ thì đã vỡ tan mất...

Ở ngoài cửa. Kiêu Phong Khang cũng đã đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, anh trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi mới bắt đầu đi về phía phòng họp lần nữa.

Thời gian dài...

Anh cứ suy nghĩ đến câu trả lời của cô “Tất nhiên là không thể tha thứ” một cách chắc nịch và dứt khoát như thế.

Dường như đi đâu gì sẽ diễn ra trong tương lai, hiện tại anh cũng có thể hình dung ra được. Nhưng mà anh sợ rằng cái bí mật này một khi được vạch trần ra ngoài ánh sáng. Cũng không chỉ đơn giản là không thể tha thứ như vậy...

Hôm sau.

Sáng sớm, khi Kiều Phong Khang vừa mới đến công ty thì anh đã nhận được cuộc điện thoại của Du Ánh Tuyết.

Anh vừa nghe cô nói dứt lời thì đôi lông mày của anh lập tức nhíu chặt lại: “Sao đột nhiên em lại quyết định như vậy? Thỉnh thoảng ngủ ở ký túc xá thì tôi không có ý kiến nhưng tại sao một tuần mà em đã muốn ngủ ở đó năm ngày rưỡi?”

Tại sao vậy chứ?

Mặc dù ngày hôm qua bà lão chỉ nói đúng một câu như thế khi đến đưa thuốc cho anh, nhưng không lẽ nó đã khắc sâu vào trong lòng của Du Ánh Tuyết rưỡi.

Sống ở gia đình nhà họ Kiều ròng rã suốt sáu năm, cô thật sự không cảm thấy yên tâm thoải mái chút nào.

Chỉ là, như vậy thì cũng tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 120:

“Bây giờ cháu vẫn là sinh viên nhưng mà tâm trí cháu chỉ tập trung vào mỗi việc yêu đương. Chú à, chú không cảm thấy như thế là không tốt sao?” Vừa nói chuyện điện thoại, Du Ánh Tuyết vừa ôm chầm lấy sách vở đi vào phòng học cùng với Phùng Linh Nhi.

Phùng Linh Nhi đi kế bên cô mà bắt đầu liếc cô một cái, giống như cô ấy đang muốn nói với cô rằng: “Cuối cùng cậu cũng nhận ra” vậy.

“Từ thứ hai đến thứ sáu, cháu sẽ học tập ở trường thật chăm chỉ, có vậy thì mới không trễ nải việc học tập của cháu”

Lời của cô nói nghe cũng rất có lý lẽ.

Ở cái độ tuổi này, chỉ nên lo học tập thật tốt thôi.

Kiêu Phong Khang còn gì để bác bỏ ý cô nữa chứ? “Nếu em đã quyết định như vậy thì em cứ ở trường học đi. Chỉ là nếu như em cảm thấy xa lạ hay là cần gì thì nói ngay với tôi”

“Vâng, có đi đâu đại học cũng khá tốt, chẳng thiếu thứ gì đâu chú, cần gì cũng có”

Khi cô điện nguyện vọng của cô lên giấy, Kiêu Phong Khang cũng thừa biết môi trường tại thành phố An Lập như thế nào, vậy nên anh cũng không cảm thấy lo lắng cho cô lắm.

Hai người tiếp tục nói vài ba câu rồi mới cúp điện thoại.

Phùng Linh Nhi đi kế bên cô mà bắt đầu phát ra tiếng: “Chặc chặc” Du Ánh Tuyết nghe thấy cô ấy cứ “chặc” khiến cô cảm thấy không được tự nhiên chút nào, cô giận dữ mà cằn. sặc vớ vớ vào cô ấy: “Cậu chặc cái gì chứ, cậu thật kỳ cục quá đi.”

“Xem ra cảm giác được yêu một người chú cũng không tệ lắm. Tớ thấy cái vẽ mặt hớn hở với bốn chữ to đùng “Tớ đây đang yêu” được viết rõ ở trên mặt cậu đấy. Không, còn bốn chữ khác nữa”

“Bốn chữ nào nữa?”

Du Ánh Tuyết theo bản năng mà hỏi cô ấy.

Phùng Linh Nhi đưa ngón tay mà ra dấu giữa khoảng không trước mặt cô: “Lung lay dục tiên!”

“Ăn chơi phóng túng!”

Phùng Linh Nhi còn cố ý nhấn mạnh chữ “Dục”, Du Ánh Tuyết giận dữ mà nói: “Cái này là tám chữ rồi!”

“Còn bốn chữ nữa!” Phùng Linh Nhi cười và nói: “Chơi bời sa đọa”

“... Phùng Linh Nhi!” Du Ánh Tuyết cắn răng, cô nói lớn tiếng như vậy, thế nên các bạn xung quanh đi ngang qua đều nghe hết rồi, cô thật sự không muốn sống nữa mà!

Lâm Vân Thanh cũng đã chờ đợi suốt một ngày một đêm, chẳng có cuộc điện thoại nào từ chiếc điện thoại bàn của chủ nhà mà gọi cho bà.

Trời mới vừa tờ mờ sáng. Bà ấy đã chỉnh trang lại mọi thứ, vừa chuẩn bị đi vào nhà ăn để làm việc. Bà ấy bước ra khỏi cửa, quay đầu lại mà gõ vào cánh cửa phòng của bà chủ.

Sau đó, bà chủ nhà mở cửa, khi bà nhìn thấy ánh mắt trông mong của bà ấy thì bà thật sự không đành lòng mà lắc đầu: “Tổng cộng có hai cuộc điện

thoại gọi tới, tất cả là đầu tìm tôi. Con gái của bà... Vẫn chưa có tin tức gì cả”

Nghe được câu nói này từ bà chủ, trong lòng Lâm Vân Thanh trở nên nguội lạnh, ngay cả ánh mắt của bà ấy cũng bắt đầu tối sầm lại.

Toàn bộ tiền của bà ấy đầu đầu tư cho quảng cáo hôm qua. Ngoài tiền lương một năm còn có cả tiền tiết kiệm trước khi vào tù.

Hiện tại...

Bà ấy khoanh tay. Ngay cả tiền trợ tháng sau cũng không biết phải lấy đâu ra.

Nếu thật sự không có thì đành treo tin rao vặt thêm vài ngày.

Bà ấy thở dài, cười gượng: “Phiền anh quá! Nếu hôm nay có bất kỳ cuộc gọi nào, xin nhờ anh gọi ngay đến nhà hàng báo cho tôi.”

“Chị yên tâm đi. Nếu có tin tốt thì tôi sẽ gọi cho chị ngay. Chị cứ yên tâm đi làm đi”

. Lúc này Lâm Vân Thanh mới đi làm.

Kết quả sau khi đến phòng ăn, thái độ của Giám đốc với bà ấy thay đổi 180 độ. Ông ta không những không còn châm chọc, mà còn để bà ấy từ nhân viên rửa chén trở thành phụ bếp.

Tiền lương cũng tăng khá nhiều. Lâm Vân Thanh cũng là người từng trải nên cũng hiểu phần nào quy luật xã hội.

– Không có bữa ăn nào là miễn phí. Bà ấy không hiểu vì sao Giám đốc đột nhiên thay đổi thế này nên âm thầm cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Nhưng hỏi thế nào cũng không biết được lý do.

Bà ấy đành tạm thời làm việc ở phòng bếp một buổi. Đến trưa, bà ấy nhận được điện thoại của chủ nhà, gọi đến bảo bà về ngay.

Lâm Vân Thanh cho rằng là có tin tức của con gái nên xin nghỉ r ồi vội vàng trở về. Suốt quãng đường về, tâm trạng bà ấy đều hết sức kích động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 121:

Nhưng vừa vào cửa lại thấy chủ trọ cầm hợp đồng đợi trong phòng.

“Bây giờ cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn đi đi”

Lâm Vân Thanh khó hiểu: “Tại sao lại như vậy? Tôi đã đóng tiền thuê nhà nửa năm mà”

“Tôi sẽ trả hết cho cô nửa năm tiền thuê. Đây! Tôi trả cô tiền thuê một năm luôn. Tóm lại, cô phải dọn đi ngay lập tức! Muộn nhất là sáng mai phải đi”

Thái độ của ông chủ rất kiên quyết. Ông ta vốn là người thô lỗ.

Lâm Vân Thanh ở đây không lâu nhưng cũng biết một chút về tính cách ông ta.

Hai vợ chồng họ đều hơn 40 tuổi nhưng cãi nhau suốt ngày. Có khi ông ta còn làm vợ mình bị thương nên Lâm Vân Thanh cũng hơi sợ ông ta.

Nhưng thấy một xấp tiền kia, bà ấy nhú mày.

Cảm giác bất thường ở quán ăn ngày càng tăng lên.

Bà ấy đề phòng đẩy tiền lại cho ông ta: “Tôi đã đóng tiền, cũng ký hợp đồng rõ ràng nên tôi có quyền không rời đi. Nếu anh không có chuyện gì nữa thì tôi phải quay lại làm việc.

Sau khi nói xong, bà ấy đứng dậy.

“Hôm nay, dù cô muốn hay không cũng phải dọn đi. Nếu cô không tự đi thì tôi giúp cô!”

Chủ nhà nói xong thì liền đứng dậy.

Đợi đến lúc bà ấy lấy lại tinh thần thì ông ta đã xông vào phòng, kéo vali của bà ấy ra ngoài.

Lâm Vân Thanh không thể tin là ông ta ngang ngược như vậy.

“Chủ nhà! Anh làm thế này là vi phạm pháp luật!” Bà ấy xông đến cản ông ta.

“Một kẻ từng đi tù như cô thì nói gì pháp luật với tôi?” Đối phương rống to một câu.

Vẻ mặt Lâm Vân Thanh dần dần thay đổi.

Nhưng tiếp đó, trong chớp mắt bà ấy lại càng giữ chặt vali của mình: “Anh muốn tôi dọn đi cũng được, nhưng dù sao cũng phải cho tôi biết lý do chứ? Ai bắt tôi phải dọn đi hoặc anh có lý do gì không cho tôi ở đây nữa?”

“Lý do là tôi không cho cô ở nữa. Đây là nhà tôi. Tôi muốn cho ai ở thì người đó ở, làm gì đến lượt cô tra hỏi?”

“Rắccc”. Chiếc hộp bị bể chia năm xẻ bảy.

Lâm Vân Thanh hét lên, đổ mắt đuổi theo.

– Đây là món quà đầu tiên mà Du Tuấn tặng bà từ nhiều năm trước.

Sau đó Du Ánh Tuyết ra đời, bà ấy lại dùng nó để dỗ con bé.

Lâm Vân Thanh nâng hộp nhạc đã vỡ tan, kí ức tràn về làm lòng bà đau nhói.

Nhưng...

Ai đã cho chủ nhà một số tiền lớn. để bà dọn đi? Sao họ phải làm thế?

Chẳng lẽ... Lại là vợ Kiêu Thanh Lương ư?

Người đàn ông đằng kia vẫn đang ném đồ đạc của bà ấy.

Hai mắt bà đỏ bừng. Bà ấy bước đến, không biết lấy sức ở đâu đoạt lấy vali trong tay ông ta.

“Đừng đụng vào đồ của tôi!” Bà ấy lạnh lùng quát.

Ông ta đẩy bà ấy ra, bà ấy lại nhào tới.

Mấy lần như vậy làm đối phương tức giận, ông ta dùng hết sức đẩy bà ấy.

Lâm Vân Thanh không đứng vững, ngã ra sau rồi lăn mấy vòng từ trên lầu xuống đất.

Sau giây lát...

Chỉ nghe thấy Lâm Vân Thanh rên rỉ đau đớn, sau đó hàng xóm nghe thấy nên chạy đến xem.

“Trời ạ! Vân Thanh! Cô còn đứng lên được không?”

“Mau gọi cấp cứu!”

Lâm Vân Thanh cuộn tròn. Bà ấy định cố gắng hết sức ngẩng dậy nhưng...

Bà ấy làm sao cũng không thể động dậy.

Ngay sau đó tim mắt bà ấy toàn màu trắng, bên tai đầy tiếng ồn nhưng bà đã không còn cảm giác.

Một giây sau... Bà ấy nhắm mắt, mất hết tri giác.

Xe cấp cứu từ tòa nhà chạy ra.

Ở góc tối, một chiếc xe sang trọng đứng đó, người ngồi ghế sau nhìn xe cấp cứu biến mất, trên mặt không có một chút đồng tình mà cười lạnh.

“Chuyển khoản cho chủ nhà đi!”

Đối phương ra lệnh. Cửa kính xe được nâng lên.

“Vâng thưa bà chủ!” Người ngồi ghế trước đáp lại.

“Đi thôi” Chiếc xe sang trọng dần dần biến mất.

Lúc này bà chủ nhà quay về, cả nhà lộn xộn, thậm chí dưới đất có máu.

Ông chồng lại mặc kệ, người đó gọi điện mời người đánh bài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 122:

“Chuyện gì đã xảy ra? Sao đồ đạc của Văn Thanh bị vứt khắp nơi?”

Thấy vợ tra hỏi, ông chủ mới cúp điện thoại sau đó quay đầu, kích động: “Chúng ta phát tài rồi! Hôm qua có một người tìm tôi, nói là chỉ cần đuổi người này đi, họ sẽ cho tôi một khoản tiền lớn. Sau này ông đây cũng không cần ở trong tòa nhà cũ này nữa!”

“Anh ta đã tìm ông à?” Bà chủ lấy một tấm séc từ trong ví ra và nghi ngờ: “Nếu đã đi tìm ông thì sao vừa rồi còn tìm tôi?”

“Còn sao nữa! Tất nhiên đưa tiền cho bà! Tôi xem xem bao nhiêu tiền?” Đối phương cướp lấy tấm séc rồi hạnh phúc đếm con số.

Bà chủ lại cúi đầu, vừa dọn dẹp đồ đạc của Lâm Văn Thanh vừa hỏi: “Vết máu đằng kia là sao?”

“Đừng nói nữa! Bà nhanh lau sạch vết máu đi. Trông xui xẻo quá!”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” “Do cô ta thôi! Dù thế nào cô ta cũng không chịu dọn đi. Tất nhiên tôi không thể để cô ta chặn đường phát tài của mình, nên...”

“Vậy nên ông ngang ngược đuổi cô ta ra ngoài sao?” Nếu có án mạng thì ông chịu trách nhiệm được à?” Bà chủ cướp tấm séc: “Người ta chỉ để chúng ta bảo cô ta dọn ra ngoài, chứ không nói muốn chúng ta làm cô ta bị thương. Ông đừng ngốc nữa. Mau đến bệnh viện xem thế nào?”

“Bà muốn đi thì đi, tôi không đi! Dù sao tôi được báo là tôi dùng cách nào cũng phải đuổi người này ra ngoài, có thể mạnh tay. Đối phương còn

nói là nếu có chuyện gì, anh ta chịu trách nhiệm”

Bà chủ trợn mắt nhìn chồng: “Chúng ta còn không biết đối phương là ai mà họ nói chịu trách nhiệm, ông cũng tin hả? Được thôi! Ông không đi thì tôi đi.”

Bà chủ nói xong, nhét tã tã vào túi xách rồi ra ngoài.

Mặc dù bà ta nhận tiền của người khác, muốn để Lâm Vân Thanh dọn đi nhưng từ đầu đến cuối, đối phương rất lịch sự, chưa từng dùng một từ “Đuổi”

mà chỉ nói là “Mời” dọn đi. Hơn nữa còn đề nghị Lâm Vân Thanh thuê một ngôi nhà tốt hơn của họ.

Bà chủ vẫn cảm thấy đối phương cố ý giúp đỡ Lâm Vân Thanh, nghĩ kỹ đây cũng không phải chuyện gì xấu, thậm chí có thể coi là vẹn cả đôi đường nên bà ta mới nhận tiền của họ.

Nhưng không ngờ để tên đàn ông chết tiệt kia xử lý lại dẫn đến mọi chuyện tồi tệ thế này.

Bà ta lo lắng sợ hãi xuống lầu, đón xe đến bệnh viện.

Phòng bệnh thường ở bệnh viện sẽ cho nhiều người ở cùng nhau.

Lâm Vân Thanh nằm trên chiếc giường ngoài cùng, bà ấy đã tỉnh, cũng đã chụp X-quang.

Bà ấy rất đau nên mặt mày trắng bệch, nằm yên không cử động được chút nào, còn nói không ra hơi: “Bác sĩ! Tôi không phẫu thuật chân không được à? Tôi về nhà nghỉ ngơi có được không?”

Lâm Vân Thanh lo lắng: “Bác sĩ! Anh nói vậy là ý gì?”

“...” Bác sĩ nhìn bà ấy rồi nói thật: “Sau khi gắn định thép, rất khó khôi phục, máu không lưu thông chỗ khớp xương dẫn đến tỉ lệ hoại tử khá cao. Nếu khớp xương hoại tử..”

“Không đi đứng được phải không?” Lâm Vân Thanh hít thở bình thường.

“Mặc dù đây chỉ là khả năng nhưng vẫn mong là các cô chuẩn bị tâm lý.”

Lời bác sĩ làm bà ấy cảm thấy tuyệt vọng, khó thở.

Con đường phía trước đầu trở nên mù mịt .

Nếu bà ấy tàn tật, bà ấy không thể duy trì cuộc sống cơ bản nhất ...

Bà chủ nhà cũng hoảng sợ trước kết quả này.

Bà ta vẫn nghĩ chỉ gãy xương bình thường.

“Chuyện này... Vân Thanh! Chúng tôi có lỗi với cô... Tôi... Tôi cho cô cả tấm séc, xin cô đừng tố cáo lão già chết tiệt nhà tôi. Xin cô...”

Bà chủ lẩm bẩm, lấy chi phiếu trong túi xách ra, dúi vào tay Lâm Vân Thanh.

Lâm Vân Thanh vẫn không có chút sức sống nào.

Gây chuyện với ông chủ sao?

cũng không phải là bà ấy không muốn làm thế. Bà ấy hận ông ta.

Nhưng trong xã hội hiện đại, bà ấy biết rõ mình cô đơn không nơi nương tựa, có cách nào gây chuyện với người khác?

Hơn nữa bây giờ bà ấy còn không thể động đậy.

Càng nghĩ càng tuyệt vọng.

“Thật ra... Cũng không phải ông ấy muốn đuổi cô, là người cho chúng tôi tấm séc muốn đuổi cô đi” Giờ phút này, bà chủ trốn tránh trách nhiệm theo bản năng: “Sáng nay, sau khi cô đi khỏi, người này tìm tới và cho chúng tôi một khoản tiền, bảo là muốn để cô dọn khỏi nhà chúng tôi. Ông ta còn nói rằng nếu cô không đi, chúng tôi có thể dùng mọi cách, dù thô lỗ

cũng phải đuổi cô. Nói là dù chuyện gì xảy ra, họ cũng chịu tất cả trách nhiệm”

Lâm Vân Thanh càng nghe càng chạnh lòng.

“Người cho chị số tiền này và để chị làm thế là một bà chủ giàu sang đúng không?”

“Bà chủ sao? Cũng không phải” Chủ nhà lắc đầu: “Là một người đàn ông khoảng 30 tuổi. Cũng không nói rõ tên họ, nhưng hình như trên tấm séc có tên”

Lâm Vân Thanh cũng không rõ người đàn ông đó là ai.

Ngoài bà lão kia, còn ai muốn ép bà ấy như vậy?

Bà ấy mệt mỏi cần nhìn tấm séc. Ba chữ đập thẳng vào mắt.

Kiêu Phong Khang.

Thật sự...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 123:

Thật sự là người nhà họ Kiêu... Người này bị bà cụ sai khiến sao?

Tại tập đoàn Kiêu Thanh.

Toàn bộ nhân viên đều cảm như hén, run rẩy cẩn thận làm việc.

Trong văn phòng Tổng giám đốc, mặc dù cách âm rất tốt, nhưng nhìn từ cửa sổ cũng có thể cảm nhận được lửa giận ngập trời của ai đó.

“Cậu vừa nói gì? Nói lại lần nữa cho tôi!”

Ánh mắt của Kiêu Phong Khang tối tăm, nhìn chăm chăm vào Nghiêm Danh Sơn, .

“...Khi chủ nhà đuổi người, đã làm bà Vân Thanh bị thương. Bây giờ, bà ấy đang nằm viện chuẩn bị phẫu thuật. Hơn nữa, bác sĩ nói... Nếu quá trình khôi phục không tốt, có lẽ... Khó mà đi đứng được.”

“Rầm!” Một tiếng vang thật lớn. Tài liệu trong tay Kiêu Phong Khang đập mạnh vào Nghiêm Danh Sơn.

Nghiêm Danh Sơn không tránh né.

Tài liệu vượt qua mặt anh ta rồi đập xuống đất.

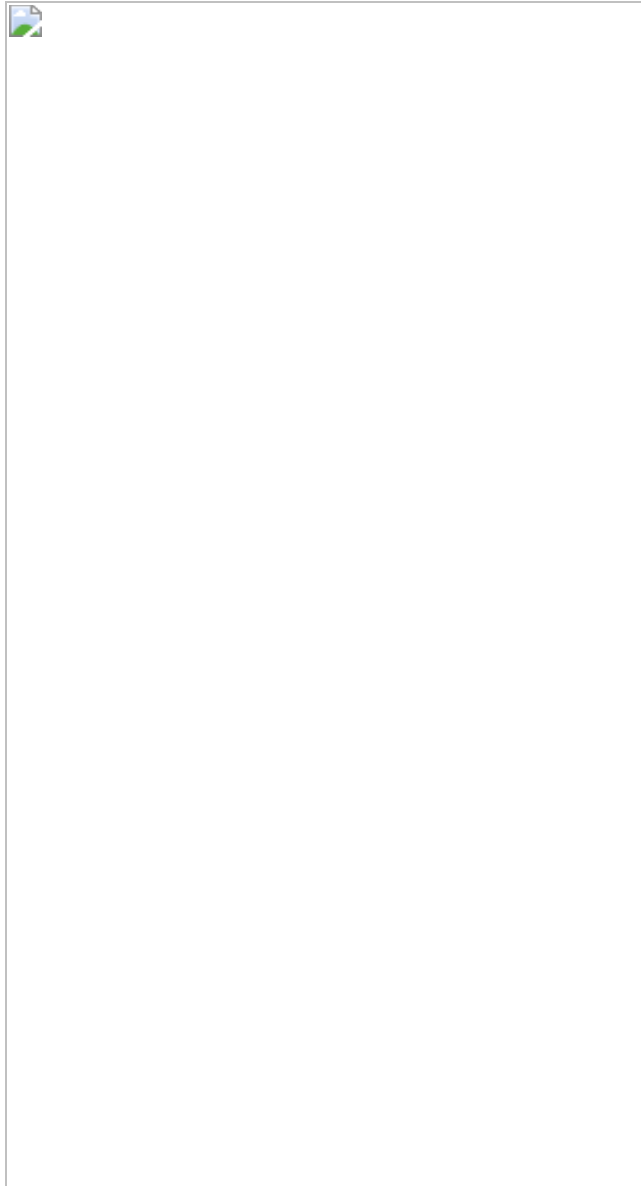
Tiếng động làm người nghe giật mình.

“Tôi đã dặn cậu thế nào hả? Tôi có bảo cậu làm tổn thương đến bà ấy à?” Kiêu Phong Khang cắn răng nghiêng lợi.

“Tôi có dặn đi dặn lại, nhưng...”

Nghiệm Danh Sơn nói đến đây lại im lặng.

Trước giờ, đứng ở vị trí này không cần đùn đẩy trách nhiệm.

Kiêu Phong Khang bức bối, dùng hết sức đấm một đấm xuống bàn làm việc, một lúc lâu mà vẫn không thể hít thở đều đặn.

Hình ảnh lúc trước của cha Du Ánh Tuyết nhảy xuống tòa nhà cao tầng ngay trước mặt anh vẫn còn sờ sờ trước mắt, nhưng hôm nay, lại đến lượt mẹ Du Ánh Tuyết...

Kiêu Phong Khang hít sâu, mở mắt ra.

Anh càng siết chặt nắm đấm, đến nỗi trắng bệch chỗ khớp xương.

Dù thế nào, dù tương lai có chuyện gì xảy ra, anh cũng không buông tay Du Ánh Tuyết nữa!

Tô Hoàng Quyên biết tin Lâm Vân Thanh lại được đưa vào viện thông qua bà chủ nhà. Cô ta lập tức chạy đến bệnh viện.

“Xin lỗi! Cho tôi hỏi Lâm Vân Thanh nằm ở phòng nào?” Tô Hoàng Quyên đeo kính râm, đến khu nội trú hỏi.

“Lâm Vân Thanh sao? Ở phòng vip 808.” Vì đó là phòng bệnh tốt nhất của bệnh viện nên y tá nhớ rất rõ, không cần kiểm tra.

Tô Hoàng Quyên hơi ngạc nhiên. Người có thể ở phòng vip 808 toàn người giàu có hoặc quyền lực, với tình hình của Lâm Vân Thanh thì sao có thể phòng cao cấp như vậy? “Cô có phải là MC Tô Hoàng Quyên không? Có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Cô ta đang suy nghĩ lung tung thì bị y tá nhận ra, vui vẻ cầm giấy bút tới.

Tô Hoàng Quyên lấy lại tinh thần, cười gượng, không từ chối.

“Cô và Tổng giám đốc Khang đang yêu nhau thật à?” Phụ nữ đều thích hóng chuyện.

Động tác ký tên của cô ta hơi ngừng lại, nhắc đến tên người đàn ông kia là trái tim Tô Hoàng Quyên lại bắt đầu xao động.

Một lát sau cô ta mới cười nhẹ: “Vâng! Đúng thế!”

“Hai người thật đẹp đôi, trai tài gái sắc. Vừa rồi Tổng giám đốc Khang cũng đến đây, cũng đến thăm chị Vân Thanh. Chắc bây giờ vẫn chưa rời đi.”

Tô Hoàng Quyên ngạc nhiên, ngẩng đầu: “Cô nói là anh ấy cũng ở đây sao?”

“Đúng vậy! Anh ta vừa mới tới”.

Tô Hoàng Quyên không hỏi thêm, sau khi ký xong, cô ta buông bút rồi đi đến phòng 808.

Nếu anh ta biết Lâm Vân Thanh ở đây, vậy... Bà cụ thì sao? Bà cụ và ông cụ đâu biết sao?

Tô Hoàng Quyên nghi ngờ đi đến phòng bệnh.

. Nhưng còn chưa vào đã nghe tiếng Lâm Vân Thanh từ trong truyền ra: “Cậu Khang! Tôi không quen cậu nên mời cậu lấy những đồ bỏ này về đi!”

Giọng nói lạnh nhạt, còn có vẻ trách cứ.

“Sau phẫu thuật bác cần bồi bổ dinh dưỡng, tôi sẽ để y tá trông chừng bác mỗi bữa ăn.” Nhưng Kiều Phong Khang giả vờ như không nghe thấy đối phương đang xua đuổi, chỉ tiếp tục nói: “Bác sĩ chịu trách nhiệm đi đầu trị cho bác đâu là bác sĩ tốt nhất của thành phố An Lập, chắc chắn vết thương của bác sẽ không sao. Nếu cần gì thì bác cứ bảo y tá liên lạc với tôi, tôi sẽ đến ngay!”

Trước mặt Lâm Vân Thanh, dù thái độ của bà ấy lạnh lùng đến đâu, giọng Kiều Phong Khang vẫn luôn cẩn thận.

Nếu không vì Du Ánh Tuyết thì sao anh lại như thế?

Tô Hoàng Quyên ở ngoài, nghe vậy liền không nên được lòng ghen tị.

“Cậu Khang! Tôi chỉ hỏi cậu một câu... Cậu cho chủ nhà một khoản tiền để ông ta đuổi tôi đi có đúng không?”

“... Đúng! Đúng là tôi đã làm vậy.” Kiều Phong Khang không thể nào chối.

Lâm Vân Thanh cười lạnh: “Nên bây giờ tôi nằm trên giường không thể đi lại được là do cậu sao? Không! Có thể nói là do mẹ cậu thì đúng hơn!”

Nghĩ đến chuyện sau này không biết mình sống chết ra sao, Lâm Vân Thanh không nén nổi cơn giận, càng cô đơn buồn bã, không ai giúp đỡ.

“Bây giờ, tôi có thể sẽ tàn tật như các người muốn, chắc mẹ cậu rất vui nhỉ? Cậu không cần giả vờ giả vịt trước mặt tôi...”

Bà ấy tưởng rằng mấy năm trong tù, bà ấy đã chịu đủ báo ứng vì mọi chuyện khi còn trẻ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 124:

Những năm qua, bà ấy cũng nếm trải một lượt đủ kiểu bất nạt, nhục nhã.

Bà ấy vẫn tưởng rằng từ lâu không có gì có thể xúc phạm được mình, nhưng không ngờ...

Sau khi ra tù, bị kịch vẫn chưa dừng lại.

“... Xin lỗi!” Kiều Phong Khang định giả thích nhưng anh cũng không quen giải thích nhiều.

Mà dù có lý do gì, anh vẫn phải chịu trách nhiệm vì tạo ra hậu quả này.

Hơn nữa giờ phút này, bà ấy vừa mới phẫu thuật, với vẻ mặt hoảng hốt, cũng không thích hợp nói chuyện quá nhiều.

Nên khi anh mở miệng chỉ còn vẻ áy náy.

Anh hơi cúi người: “Bác cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tôi sẽ còn đến nữa. Khi nào thân thể bác khỏe hơn, tôi sẽ giải thích rõ với bác sau”

Ngoài cửa, Tô Hoàng Quyên nghe được như vậy, lập tức tránh vào một phòng bệnh khác.

Kiều Phong Khang ra khỏi phòng bệnh. Đúng lúc này Nghiệm Danh Sơn đến.

“Tình hình sao rồi?” Kiều Phong Khang hỏi.

“Bác sĩ nói là phẫu thuật thuận lợi, nhưng vẫn còn nguy hiểm. Xương cốt bị thương cần nghỉ ngơi 100 ngày, chắc ba tháng tới bà ấy phải nằm trên giường, không thể cử động.”

Gương mặt của Kiều Phong Khang căng cứng, đầy vẻ phức tạp.

Anh quay đầu nhìn cửa phòng bệnh đang khép kín, cũng không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Nghiệm Danh Sơn nói: “Tổng giám đốc Khang! E rằng... Bà ấy hiểu lầm anh rất nhiều”

“... Ừ.”

“Hay là... Báo cho cô Ánh Tuyết? Trong hoàn cảnh này, nếu có con gái bầu bạn thì bà ấy sẽ vui hơn một chút.”

Kiều Phong Khang do dự một lúc rồi nói: “... Tôi sẽ suy nghĩ kỹ Sau khi hai người rời đi, Tô Hoàng Quyên mới từ một phòng bệnh khác đi ra.

Cô ta bước đến phòng 808, kiễng chân nhìn bên trong, trong mắt thoáng qua vẻ tính toán.

Cuối cùng thì cũng không bước vào.

Vậy là...

Anh đã làm Lâm Vân Thanh bị thương thế này ư?

Tất nhiên lúc này Du Ánh Tuyết vẫn chưa biết gì.

Vậy...

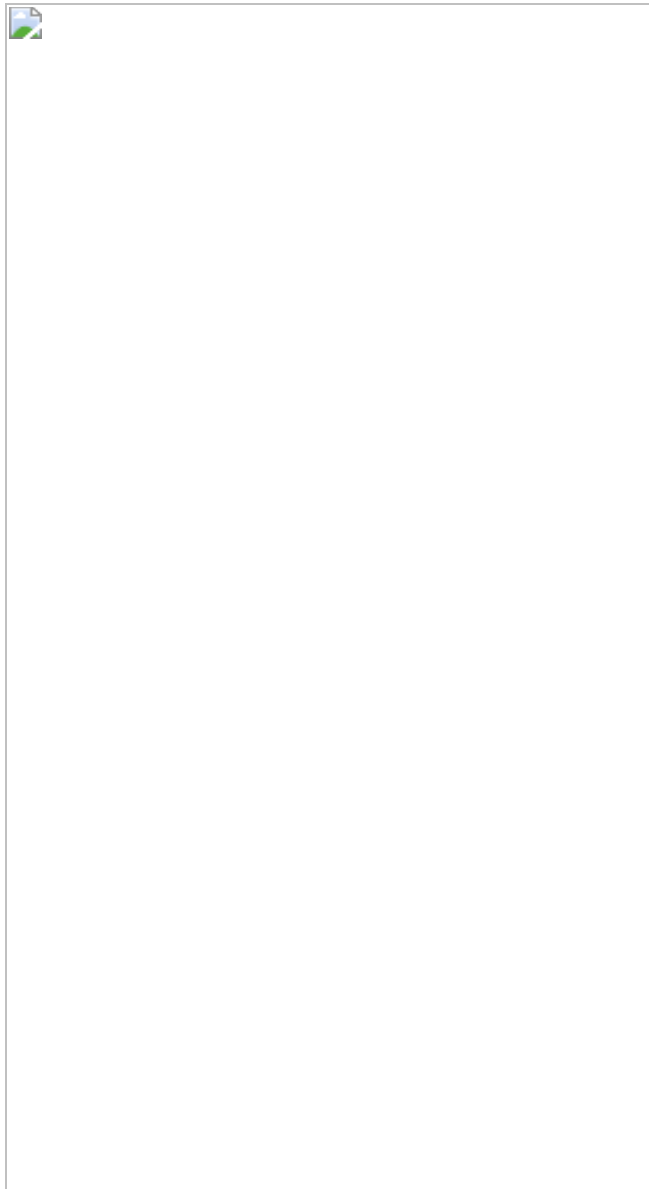
Nếu Du Ánh Tuyết biết mọi chuyện thì đi đâu gì sẽ xảy ra?

Tô Hoàng Quyên suy nghĩ một hồi, cô ta bỗng cảm thấy rất đáng chờ đợi.

Cuộc sống của Du Ánh Tuyết ở trường rất phong phú.

Chiều tối, cô đi ăn lẩu ở một quán trong hẻm nhỏ ngoài trường với bạn trong lớp.

Mọi người đều là bạn cùng lứa tuổi, cùng nhau vui đùa thoải mái, rất vui vẻ.

Phùng Linh Nhi cảm thấy anh chàng kia đỏ mặt rất đáng yêu, cô ta trêu ghẹo: “Đỏ mặt thế kia là muốn kết loại bạn nào?”

Cô ta nói vậy làm mặt đối phương càng đỏ hơn. Du Ánh Tuyết cũng không nở, vỗ nhẹ Phùng Linh Nhi: “Đừng nghịch!”

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đột nhiên reo lên.

Du Ánh Tuyết thấy hai chữ “Phong Khang” trên màn hình, nói với Phùng Linh Nhi: “Tớ đi nghe điện thoại một lát”

Phùng Linh Nhi liếc mắt, phất tay.

Du Ánh Tuyết không kịp đợi, đến một chỗ khá yên tĩnh ngoài lầu, cô vội vàng nghe máy, đặt điện thoại bên tai: “A lô!”

“Em đang ở đâu mà ồn ào vậy?” “Ở hẻm nhỏ ngoài trường, ăn lẩu với rất nhiều bạn học nè.”

Khác với sự ồn ào bên này, bên phía Kiều Phong Khang lại yên lặng một cách kỳ lạ.

Yên lặng đến mức làm trái tim trở nên trống trải và cô đơn.

Cô bé của anh không có anh thì cuộc sống vẫn muôn màu muôn vẻ.

Ngay trong giọng nói cũng gửi được ánh mắt trời...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 125:

Nhưng anh...

Thì lại nhớ cô vô cùng.

Luôn cảm thấy cuối tuần đến quá chậm.

“VẬY em ăn tiếp đi, tôi tắt máy đây” Kiều Phong Khang tắt máy ngay, không đợi Du Ánh Tuyết nói gì thêm.

Du Ánh Tuyết nghe thấy tiếng “Tút... Tút” ở đầu dây bên kia, mất một lúc lâu mới lấy lại tinh thần.

Cô hơi nhú mày, lo lắng.

Cô gặp ảo giác ư? Tại sao... Cô cứ cảm thấy dường như anh hơi là lạ?

“Ánh Tuyết! Nhanh lên nào! Thức ăn được dọn lên rồi!” Phùng Linh Nhi ở bên trong gọi cô.

“Biết rồi! Tớ đến đây!”

Cô cất điện thoại vào túi. Buổi tối lại hỏi thăm cẩn thận là được.

Chiếc Bentley đen đi từ cổng Đại học An Lập đến thẳng hẻm nhỏ.

Ở đây có rất nhiều quán lẩu.

Dù trong hẻm đông người, đi lại ồn ào nhưng Kiều Phong Khang liếc mắt từ xa đã nhận ra cô.

Giữa một đám thanh niên, cô mặc áo thun trắng, quần jeans denim, tóc dài buộc thành đuôi ngựa.

Trong sáng và vui vẻ. Mọi thứ đều hấp dẫn.

Xe của anh bị dòng người và xe cộ ngăn chặn giữa hẻm. Anh đứng xa xa, nhìn cô một cách lưu luyến.

Một anh bạn đi qua đi lại bên cạnh cô, anh cần gấp thức ăn.

Cô nói cảm ơn, nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Ánh mắt của Kiều Phong Khang trầm hơn.

Thế giới của cô xuất sắc như thế nhưng anh chưa từng đặt chân đến đó.

Nghe nói cuộc sống của một người càng xuất sắc thì càng dễ dàng rời khỏi một người khác.

Nên... Có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, cô lại bình thản và cởi mở như trước khi Minh Đức rời xa cô...

Nhưng... Lần này anh sẽ không cho phép! Dòng xe lại tiến về trước.

Xe của Kiều Phong Khang đi thẳng đến quán ăn rồi dừng lại ven đường.

Tất cả học sinh đều say mê trước vẻ đẹp lạnh lùng hấp dẫn của chiếc xe.

Ngầu quá!

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu theo bản năng, như thần giao cách cảm.

Bóng dáng anh đập vào mắt cô một cách bất ngờ.

Hôm nay, anh vẫn ăn mặc chỉnh tề hai màu trắng đen đơn giản. Giữa một nhóm thanh niên, anh trưởng thành, chín chắn hơn nhưng đầy khí thế.

Du Ánh Tuyết cắn đũa, nhìn anh. Nụ cười trên mặt càng tươi, càng ngọt ngào hơn lúc này.

Anh tựa vào thân xe, cũng không lại gần.

Hai tay bỏ trong túi, ánh mắt đầy tình cảm nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau trên không trung.

Mặc dù chẳng nói gì, cũng không làm gì, nhưng chỉ cần một ánh mắt cũng làm không khí trở nên ngọt ngào.

Không chỉ họ mà ngay cả người xung quanh cũng cảm giác được.

Ánh mắt mấy anh bạn bên cạnh, đang nhìn nọt cô bắt đầu trở nên tối tăm.

Phùng Linh Nhi không nhịn được đụng vào vai cô: “Thật không chịu nổi hai người! Nhìn tiếp thì tớ có thai mất!”

Du Ánh Tuyết rút đũa khỏi miệng, le lưỡi với Phùng Linh Nhi, không kịp chào hỏi các bạn học đã đứng dậy, chạy đến chỗ anh.

Cô ở trường bốn ngày.

Chỉ bốn ngày không gặp đã nhớ đến như vậy...

Lúc Trước Du Ánh Tuyết từng buồn bã, từng đau khổ, từng tự trách vì Kiều Minh Đức. Lúc đó, mỗi ngày đều không vui vẻ nổi. May mắn là bây giờ mọi chuyện đã qua.

Ngay cả một người ngoài như cô ta cũng nhận ra, cô hạnh phúc, vui sướng, ngọt ngào khi ở bên cạnh chú Ba.

Đây là tình yêu đích thực... Nhưng...

Quan hệ này có thể tiếp tục duy trì nhà họ Kiều ư?

Phùng Linh Nhi vì đi ầu này mà không nên được nổi lo cho Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết chạy đến, dừng lại cách anh một mét và híp mắt, tươi cười, nghiêng đầu nhìn anh...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 126:

Bốn ngày không gặp, sao cô đột nhiên cảm thấy anh lại đẹp trai nhỉ?

Hơn nữa... Nhớ anh quá! Gặp rồi lại càng nhớ.

Kiêu Phong Khang nhìn cô đầy tình cảm: “Lại đây nào!”

Cô cười, ngoan ngoãn bước thêm một bước.

Anh nắm tay, kéo cô vào lòng.

Tay còn lại nâng mặt cô rồi cúi đầu, lưu luyến hôn lên đôi môi cô.

Tim Du Ánh Tuyết đập rộn ràng hơn.

Lý trí nói với cô đây là trường học, có rất nhiều người quen đi ngang qua. Hơn nữa có lẽ giờ phút này, các bạn học ăn lẩu với cô cũng đang nhìn, nhưng...

Nỗi nhớ vượt lên trên lý trí. Mặc kệ mọi thứ, tùy anh hôn.

Con tim hòa tan, hơi thở dần dập, ánh mắt mơ màng...

– Không biết hôn bao lâu, hôn đến mức thở dốc, Kiêu Phong Khang mới buông Du Ánh Tuyết.

Khi môi rời môi, anh còn không chịu ngừng mà mút một cái.

Gương mặt Du Ánh Tuyết đỏ bừng. Dù không nhìn nhưng cô vẫn cảm nhận được đủ loại ánh mắt từ mọi người xung quanh.

Ôi chết mất!

“Cậu ta là ai vậy?” Một tay Kiều Phong Khang vẫn đang ôm eo cô, anh trăn trối hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi làm đầu óc Du Ánh Tuyết đầy sương mù.

“Ai cơ?”

Anh híp mắt: “Người lúc nãy cứ mãi gấp thức ăn cho em, bây giờ...”

Mây rậm hơi nhú lại, liếc nhìn quán lâu: “Cậu ta đang nhìn chăm chăm vào chúng ta.”

Du Ánh Tuyết quay lại theo bản năng.

Cậu bạn rất lúng túng, lập tức cúi đầu giả vờ đang tập trung ăn.

Du Ánh Tuyết hiểu rõ, quay lại, ngẩng mặt nhìn anh: “Rốt cuộc chú đến đây đã bao lâu rồi? Chẳng lẽ chú vẫn ngồi trên xe, theo dõi tôi hả?”

“Ừ. Kiểm tra đột xuất xem em có làm gì xằng bậy ở trường học không?”

“Vậy chú có hài lòng với kết quả kiểm tra không?” Trên mặt cô tràn đầy vẻ tươi cười ngọt ngào.

“Rất không hài lòng!” Anh nhéo nhéo cằm cô rồi hơi cúi người, khuôn mặt đẹp trai trên từng đường nét áp sát khuôn mặt cô, mắt anh bình tĩnh đối lập với mắt cô: “Sau này đừng cho bất kỳ ai nịnh nọt mình, em biết phải làm gì chứ?”

Du Ánh Tuyết cười: “Dù sao thì sau này cũng không còn ai nịnh nọt tôi nữa.”

Anh vừa tới là tất cả bạn nam tự động rời đi.

“Đúng rồi! Mai mới là thứ sáu, sao hôm nay chú lại đến đây?”

Ánh mắt Kiều Phong Khang hơi sâu xa, anh trầm giọng hỏi: “... Em không nhớ tôi à?”

Anh nhìn cô từ đầu đến chân, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu và nỗi nhớ về CÔ.

Cô cắn cắn môi, cũng nhìn anh đầy tình cảm.

Dưới trời chiều, đôi mắt cô long lanh trong suốt.

Cô gật đầu, trả lời nhẹ nhàng: “...

Nhớ!”

Tất nhiên Kiều Phong Khang rất hài lòng với đáp án này. Anh kéo cửa xe ghế trước, bên cạnh ghế lái rồi bế cô lên ghế.

Hai tay Du Ánh Tuyết ôm cổ anh theo bản năng: “Tôi vẫn chưa kịp tạm biệt Phùng Linh Nhi”

“Em cứ đợi trong xe đi!” Kiều Phong Khang đóng cửa xe. Rồi sau đó...

Xuyên qua cửa kính, Du Ánh Tuyết nhìn thấy anh đi đến chỗ Phùng Linh Nhi.

Dưới nắng chiều, toàn thân anh như tỏa ra ánh sáng lóa mắt. Anh bình tĩnh xuyên qua đám đông tấp nập, anh vẫn đẹp trai, vẫn nổi bật, vẫn phong độ lạ thường.

Chẳng sợ anh không làm gì cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

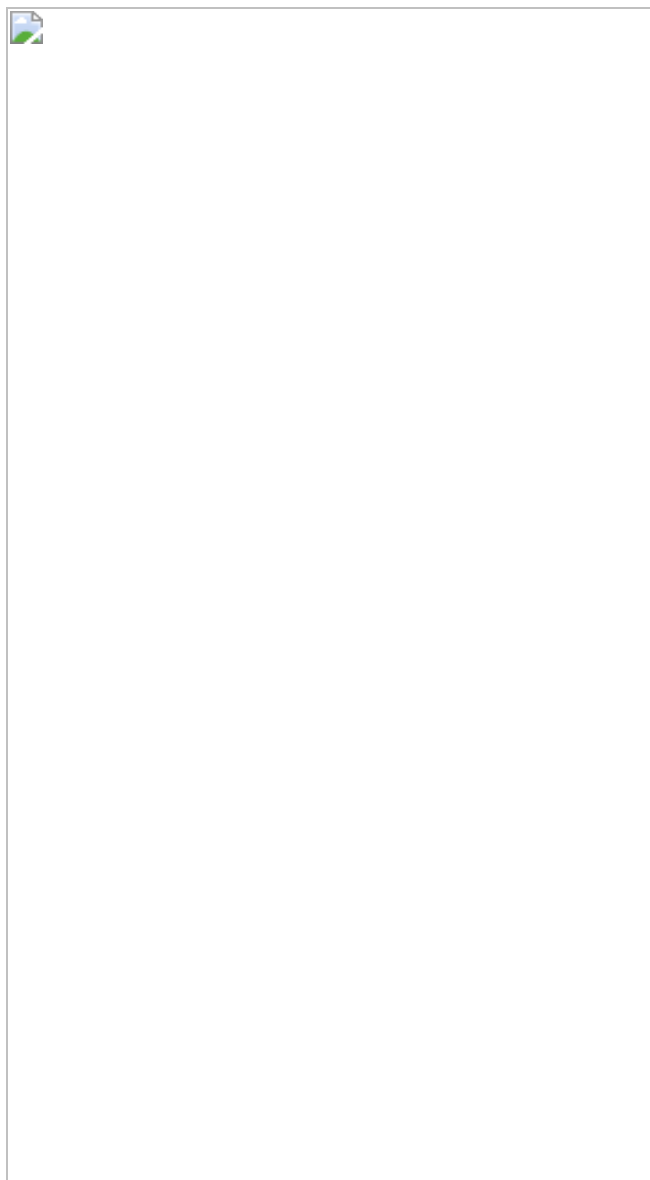
Du Ánh Tuyết chỉ có thể thấy rằng khi anh đến bên kia, tất cả mọi người trên bàn đều đứng dậy theo bản năng.

Anh nói với Phùng Linh Nhi vài câu rồi lịch sự trả tiền, sau đó lập tức quay lại.

Anh vừa xoay người thì Phùng Linh Nhi gọi ngay cho cô.

“Cậu được lắm! Chào hỏi mà cũng để người khác làm thay”

“Không phải do tớ. Chú ấy cứ muốn tự đi mà. Tớ bị nhốt trên xe.”

Nhưng...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 127:

Có phải anh đã nghĩ quá nhiều không?

Anh ngang ngược lại chói mắt như thế, còn rất cao lớn...

Nên trong mắt cô, trong thế giới của cô chỉ có anh chứ không còn ai khác...

Cô cười, lại buồn rầu: “Mai là sinh nhật chú ấy. Bây giờ tớ vẫn chưa chuẩn bị quà xong.”

“Có gì phải chuẩn bị chứ? Chắc chắn là cậu chuẩn bị gì, chú ấy cũng vui vẻ?” Cậu này không sai được.

Chuẩn bị quà tặng thì tấm lòng là quan trọng nhất.

Hơn nữa anh chẳng thiếu gì cả.

...

Du Ánh Tuyết trở về, trong biệt thự cũng không còn trống rỗng như trước.

Cho dù, anh ở phòng làm việc còn cô ở một căn phòng khác, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vừa ý.

Lúc mười giờ đêm, Kiều Phong Khang xếp gọn tài liệu rồi ra ngoài, tìm khắp hai căn phòng nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Du Ánh Tuyết.

“Du Ánh Tuyết đâu rồi? Ở phòng chiếu phim à?”

Anh hỏi người giúp việc.

“Cô Ánh Tuyết ở trong phòng bếp à!” Phòng bếp ư?

Kiêu Phong Khang cảm thấy hơi lạ. Cô vào bếp làm gì?

Từ mười hai tuổi đến giờ, cô chưa tự tay nấu một bữa cơm.

Thứ nhất là trong nhà không thiếu người giúp việc thứ hai là anh không nỡ để cô làm. Anh nâng niu cô như cục cưng quý giá, sao cô phải vào bếp chứ?

Nên giờ phút này, anh rất tò mò là cô vào bếp có thể làm được việc gì?

Trong phòng bếp, Du Ánh Tuyết mặc tạp dề chạy qua chạy lại trong bếp.

Mái tóc dài buộc hờ tùy ý, thỉnh thoảng một vài sợi rơi trên má.

Ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn vén mấy sợi tóc nhỏ ra sau tai.

Bột mì trên ngón tay dính lên má, làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn càng trắng như tuyết. Quá dễ thương!

Kiêu Phong Khang đứng ở cửa nhìn cảnh này.

Cô dùng máy đánh trứng, khuấy đều lòng trắng trứng. Nếu bình thường, anh sẽ cảm thấy tiếng máy đánh trứng quá ồn ào.

Nhưng giờ phút này... Anh lại cảm thấy ấm áp khó tả.

“Đúng là tặng cậu chủ... Chuẩn bị cẩn thận thôi!” Dì Lý trêu ghẹo.

“Đâu có đâu! Tôi cũng dày công chuẩn bị làm tặng ông nội, nhưng...
Du Ánh Tuyết nói đến đây lại ngừng một chút.

Cô cúi đầu nhìn tất cả nguyên liệu mà mình tự tay chuẩn bị, trong lòng ngọt ngào.

Cảm giác làm bánh cho anh thật đặc biệt...

Trong đầu tràn đầy bóng hình anh.

Nhớ đến sở thích của anh, lời khen của anh, nhớ đến dáng vẻ ăn uống hài lòng của anh...

“Yên tâm đi, trong bánh có tấm lòng của cô nên chắc chắn rất thơm ngon. Hơn nữa, chỉ cần cô làm thì dù mùi vị thế nào, cậu chủ đầu thích mà”

Bà ấy ngẩng đầu nhìn cửa phòng bếp, một bóng người đang đứng đó làm bà hơi ngạc nhiên. Bà ấy vừa lấy lại tinh thần, định chào anh nhưng anh vươn một ngón tay đặt trên môi, ngăn dì Lý.

Dì Lý liếc nhìn Du Ánh Tuyết rồi cười.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128

Im lặng.

“Dì Lý! Cỗ này đường đã đủ chưa?”

Du Ánh Tuyết nghiêm túc nhìn cái cân nho nhỏ.

“Ừ! Cỗ đó được rồi.” Dì Lý trả lời.

Thấy cậu chủ nhẹ nhàng bước vào, bà ấy cũng biết đi đâu, lặng lẽ ra khỏi phòng bếp.

Sự chú ý của Du Ánh Tuyết đầu đặt vào lượng đường, nên cô không hề hay biết trong phòng đã đổi người.

Vì thế đến lúc eo bị ôm chặt, khuôn mặt đẹp trai, ấm áp của người đàn ông kề sát vào cô từ phía sau, cô bật cười ngã ra sau, dựa vào ngực anh theo bản năng.

“Sao chú lại đến đây?”

“Họ nói em ở phòng bếp, tôi tò mò nên đến xem thử.

“Chú ôm cháu như vậy làm cháu không có cách nào tập trung tinh thần làm bánh gato” Du Ánh Tuyết liếc anh, trên mặt vẫn luôn hiện ra nụ cười ngọt ngào.

Còn ngọt hơn cả bánh gato. “Em đang làm cho tôi à?”

“Vâng! Chú chẳng thiếu thứ gì mà cháu lại không có gì cả, nên... Cháu chỉ có thể làm cho chú thứ này. Nhưng cháu nói trước, dù bánh có ngon hay không thì chú cũng phải ăn hết đấy.”

Du Ánh Tuyết xoay người, ngang ngược nói lên yêu cầu của mình.

Ki ầu Phong Khang bình tĩnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn, ngây thơ của cô mà trong lòng cu ốn cuộn nhiều cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt anh sâu xa, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

“Ánh Tuyệt! Tối mai chúng ta hẹn hò đi!”

“Hẹn hò ư?” Đôi mắt của Du Ánh Tuyệt trong suốt.

“Ừ! Hẹn Hò. Nhân tiện...” Anh hơi ngập ngừng một lát, dường như quyết tâm mới mở miệng: “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

Du Ánh Tuyệt tò mò nhìn anh: “Nói chuyện gì?”

“Mai r ồi biết, tối nay không cho phép hỏi lại” Ki ầu Phong Khang xoay cô lại, anh ôm cô từ phía sau, đặt cằm trên đỉnh đầu cô: “Em nhớ mai là ngày gì chứ?”

“Vâng” Du Ánh Tuyệt gật đầu.

“Tôi còn tưởng là em vẫn không tim không phổi như trước.” Anh cảm động, dùng ngón tay thon dài lau sạch bột mì trên mặt cô.

Cô hơi nhú mày, cố ý nói: “Sáng nay, dì Lý gọi điện nhắc nhở cháu từ sớm, cháu không nhớ cũng không được.”

Trái tim vui vẻ lại chìm vào đáy cốc vì mấy câu của cô bé này.

Đúng là cô nhóc không có lương tâm.

Anh vẫn đặt quá nhiều hy vọng vào cô r ồi.

“Em cứ bận việc của mình đi, mai còn phải đến lớp, nhớ ngủ sớm một chút!” Ki ầu Phong Khang buông cô ra, xoay người định ra ngoài.

“Chú ba!” Du Ánh Tuyệt quay đầu, kéo tay anh. Thấy vẻ mặt anh khó coi, cô không đùa nữa mà cẩn thận hỏi anh: “Chú tức giận à?”

Ki ầu Phong Khang cố ý xụ mặt, cứng rắn: “Không có!”.

“Cháu chỉ đùa với chú chút thôi!” Du Ánh Tuyết vội vàng giải thích: “Sáng sớm dì Lý có gọi cho cháu nhưng... Thật ra cháu đã sớm biết mai là sinh nhật chú.”

“Sao tôi phải tin em?” Anh vẫn lạnh lùng, nghiêm túc, cố ý làm cô sốt ruột: “Trước đây em không nhớ ngày sinh nhật của tôi vào lòng, bây giờ không nhớ thì có gì lạ đâu? Tôi chưa từng đặt quá nhiều hy vọng vào em nên em không nhớ cũng không sao hết”

“Nhưng cháu nhớ thật mà!” Du Ánh Tuyết nóng nảy.

Cảm giác bị anh hiểu lầm thật khó chịu.

Rõ ràng da mặt cô rất mỏng, rất thẹn thùng khi bày tỏ tình cảm của mình, nhưng càng bị anh hiểu lầm, cô càng muốn anh biết được nỗi lòng của mình.

Ít nhất...

Phải để anh biết tình cảm của mình.

Cô dùng hai tay ôm cổ anh rồi nhón chân, khó khăn lắm mới đối mặt với anh: “Mặc dù lúc trước cháu có hơi quá đáng, chú vẫn luôn nhớ sinh nhật cháu nhưng cháu chẳng bao giờ nhớ sinh nhật chú, cũng chưa từng chuẩn bị quà sinh nhật cho chú..”

“Tự kiểm điểm rất chính xác.”

“Nhưng đó là chuyện trước đây. Bây giờ... Khác rồi.”

Ánh mắt Ki ầu Phong Khang càng sâu xa. Anh hơi cúi đầu, ánh mắt dụ dỗ cô: “Bây giờ khác chỗ nào?”

“Bây giờ..” Du Ánh Tuyết nhìn anh, bắt gặp ánh mắt kích động và dụ dỗ của anh, mặt cô đỏ bừng lại không dám nói tiếp: “Dù sao chú cứ biết là... Bây giờ khác rồi! Chú còn hỏi lại là biết mà còn cố hỏi!”

Cô nhìn anh một cái r ỡ nhanh chóng chuyển t ần mắt, tay trượt khỏi vai anh.

Nhưng...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 129:

Tay cô chưa rời đi đã bị Kiêu Phong Khang bắt lại, hai tay cô lại vòng quanh cổ anh.

Anh bước về trước một bước, thân thể mềm mại của cô vô thức dựa vào kệ bếp sau lưng.

Kiêu Phong Khang bình tĩnh nhìn vào mắt cô: “Tôi biết mà còn cố hỏi đấy! Ánh Tuyết! Trả lời tôi nào! Bây giờ khác trước kia ở đâu?”

Bầu không khí đột nhiên trở nên mập mờ.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy đôi mắt anh như một vòng xoáy sâu, nuốt lấy cô.

Lòng cô mềm mại lạ thường, ngay cả thân thể cũng mềm nhũn. Trên mặt phủ một tầng sương mù mỏng, cô si mê nhìn anh: “Cháu đã chuẩn bị từ tháng trước, vẫn dự định đón sinh nhật với chú. Hơn nữa...”

Cô nháy mắt liên tục rồi nói nhỏ: “Cháu muốn ở bên chú..”

Câu nào cũng là lời trong lòng.

Anh hơi rung động, ánh mắt càng dâng lên nhiều tình cảm: “Em muốn cỡ nào?”

Không có từ ngữ nào có thể diễn tả.

Nhưng mỗi khi rảnh rỗi, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh của anh.

Du Ánh Tuyết nhìn anh đầy yêu thương, sau đó ánh mắt chuyển đến môi anh.

Mắt anh càng sâu không thấy đáy, anh đợi cô...

Cô liếm môi, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng mê người của người đàn ông. Kì ầu Phong Khang “Hừ” một tiếng, cô ôm cổ anh và hôn sâu hơn.

Chiếc lưỡi nhỏ bắt chước anh, quấn quýt chủ động dây dưa với anh.

Kì ầu Phong Khang hài lòng thở ra một hơi, hai cánh tay ôm cô thật chặt.

Từ nụ hôn có thể cảm nhận được nỗi nhớ trong bốn ngày xa cách.

Cho nên... Hóa ra trước giờ không chỉ một mình anh nhớ cô bé này, mà cô cũng rất nhớ anh...

“Ánh Tuyết! Nếu em nhớ tôi như thế thì sau này... Dù chuyện gì xảy ra cũng đừng rời xa tôi!”

Du Ánh Tuyết đang chìm đắm trong nụ hôn lại nghe anh vừa thở dốc vừa nói nhỏ.

Cô sững sốt gật đầu. Được!

Không rời xa!

Trên thế giới này, rất khó tìm một người yêu mình mà mình cũng rất yêu anh ấy, nên cô có lý do gì rời xa anh?

Nếu rời xa anh, có lẽ từ đó cuộc sống của cô sẽ không còn màu sắc....

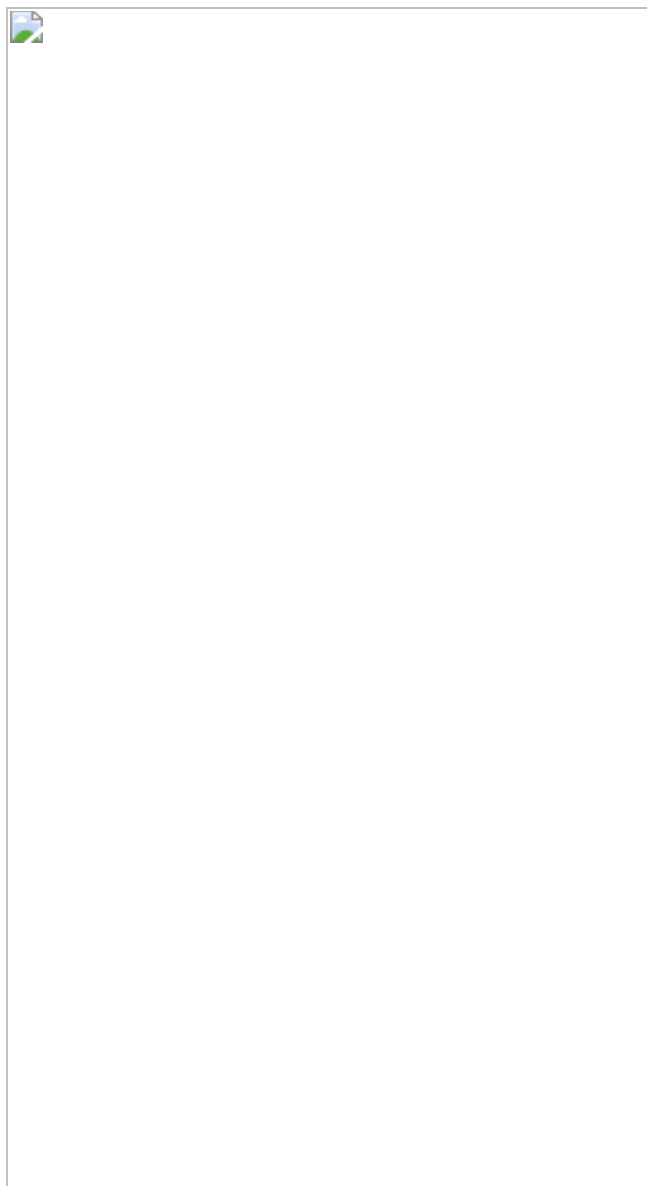
Hôm sau.

Du Ánh Tuyết dùng bữa sáng với anh từ sớm rồi quay về trường.

Tâm trạng cô rất tốt.

Phùng Linh Nhi nhìn cô, vừa “Chặc chặc” vừa lắc đầu: “Cậu xem cậu kìa! Vừa về một đêm đã giống như nạp điện. Vui sướng vậy à? Cố ý ngược đãi mấy kẻ độc thân như tớ đúng không?”

“Vậy... Hay là cậu cũng tìm một người sạc điện cho mình đi?”

“Vậy theo cậu... Tớ phải làm sao mới có thể giữ chặt chú ấy đây?”

“Chuyện này đơn giản mà! Kết hôn là được! Chụp con dấu của cậu lên chú ấy là được rồi.”

Kết hôn à? Du Ánh Tuyết chu miệng: “Lúc trước chú ấy có cầi hôn, nhưng tớ không đầi ý..”

“Sao cậu lại không đầi ý?” Phùng Linh Nhi cảm thấy khó hiểu.

“... Thưa cô! Tôi chỉ mới 18 tuổi. Nếu bây giờ có người cầi hôn cậu thì cậu sẽ đầi ý à?”

“Tất nhiên là đầi ý nha!” Phùng Linh Nhi gật đầu không hề chầi chờ, cô ta bắt đầu dạy dỗ: “Nếu người như chú Ba của cậu, tốt mọi mặt, còn thương tớ, yêu tớ thì tại sao tớ phải từ chối? Cậu thật là... Cậu chiếm được lòng chú Ba nên mới không biết quý trọng.”

“... Nhưng dù tớ đầi ý thì bây giờ tớ vẫn chưa đủ tuổi kết hôn đâu” Du Ánh Tuyết nghe cũng cảm thấy có lý, nhưng mà... “Tớ đầi ý rầi! Đợi tớ đủ tuổi kết hôn thì chúng tớ sẽ cưới. Vậy cũng đâu có gì quá đáng nhỉ?”

“Bốn năm nữa cậu mới đến tuổi kết hôn. Cậu có lòng tin duy trì tình cảm – bốn năm nữa thì không sao cả. Nhưng để tránh các sự cố đột ngột, tốt nhất bây giờ nên đính hôn.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 130:

Đính hôn ư?

Thật ra Du Ánh Tuyết cảm thấy đính hôn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cũng giống như cô và Minh Đức. Mặc dù đính hôn rất sớm nhưng kết quả...

Nhưng nếu thật sự coi đính hôn là một món quà tặng anh, thì đó cũng là một cách hay!

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, trong lòng đã quyết định.

Buổi trưa, vừa hết giờ học cô lập tức kéo Phùng Linh Nhi đi dạo siêu thị, cô chọn một cặp nhẫn đối đơn giản nhưng rất xinh xắn.

Tất nhiên cô quẹt thẻ của anh.

Suốt buổi chiều Du Ánh Tuyết đầu suy nghĩ về chuyện buổi tối.

Vừa nghĩ đến chuyện muốn chủ động cầu hôn anh là cô lại căng thẳng muốn chết. Nhưng vừa đoán phản ứng của anh, vẻ mặt anh là cô lại thấy ngọt ngào khó tả.

Chỉ sờ sờ chiếc nhẫn mà tim cô như sắp bay ra ngoài.

Học xong tiết cuối đã hơn 5 giờ chiều.

Khi Du Ánh Tuyết cầm bánh gato và chiếc nhẫn vừa mua đến cổng trường, tài xế đã đứng đợi sẵn.

“Cô Ánh Tuyết! Cậu Khang đã đợi cô ở phòng ăn.”

Du Ánh Tuyết khẽ gật đầu rồi ngồi lên xe.

Xe chạy bằng băng trên đường.

Ánh mắt Du Ánh Tuyết vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nắng chiều bao phủ cả thành phố, nhìn gió hoàng hôn thổi, cô cảm thấy không khí thật trong lành.

Mọi thứ đều thật đẹp...

Khi sắp đến phòng ăn, điện thoại đột ngột reo lên.

Cô còn tưởng là Kiều Phong Khang gọi điện nhưng lấy điện thoại ra lại thấy một dãy số lạ.

Cô nghe máy mà không suy nghĩ gì cả.

“Chị đây!”

Du Ánh Tuyết vẫn chưa mở miệng đã nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói không quen thuộc lắm.

Nhưng chỉ với hai chữ, Du Ánh Tuyết đã biết là ai.

Một vị khách không có ý tốt. Cô lập tức ngồi thẳng lên: “Chị Quyên!”

“Hôm nay là sinh nhật Phong Khang, chị nghĩ em định đón sinh nhật với anh ấy phải không?”

Tô Hoàng Quyên không giải vòng vo.

Du Ánh Tuyết cũng nói thẳng: “Vâng. Chúng tôi chuẩn bị hẹn hò. Chị Quyên có việc gì vậy?”

Cái gì mẹ hay không mẹ, thật sự không biết cô ta đang nói gì.

“Du Ánh Tuyết! Mẹ em không hề chết”

Mặc dù Du Ánh Tuyết không tin những lời này, nhưng lòng cô vẫn hơi xúc động.

Nếu mẹ còn sống thì tốt biết mấy!

“Chị Quyên! Tôi không thấy chuyện này có gì buồn cười.”

Giọng điệu của Du Ánh Tuyết vô cùng lạnh lùng. Cô không muốn nói gì thêm nữa nữa, vì thế định ngắt điện thoại.

Thế nhưng...

đầu dây kia, giọng nói của Tô Hoàng Quyên lại truyền đến.

“Mẹ của chị tên là Lâm Vân Thanh”

Ngón tay định ngắt kết nối của Du Ánh Tuyết bất ngờ dừng lại. Trong chớp mắt, ngay cả hô hấp cũng trở nên căng thẳng.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác cô lại không dám ôm nhiều hy vọng.

Phải biết rõ một điều...

Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 131:

Ngày trước, chính miệng chú ba đã nói với cô rằng mẹ đã mất.

“Chị có biết tên của mẹ tôi thì cũng không có gì lạ. Tô Hoàng Quyên, chuyện này không đùa được đâu.”

“Tin hay không tùy em. Hơn nữa, chị không những biết mẹ em còn sống mà ngay cả chú ba em, Kiều Phong Khang cũng biết rõ, chẳng qua anh ấy vẫn cố ý gạt em. Với lại, chuyện anh ấy giấu diếm em còn rất nhiều”.

Du Ánh Tuyết cắn môi: “Tôi sẽ không tin lời đâm thọc của chị đâu.”

“Du Ánh Tuyết, có phải đâm thọc hay không thì em có thể tự đi kiểm chứng. Hiện tại mẹ chị đang nằm ở phòng vip 808 khu nội trú bệnh viện Vân Sam. Em đến đây xem là biết mà!”

Tô Hoàng Quyên nói xong, không đợi Du Ánh Tuyết ngắt điện thoại mà tự mình cúp máy trước.

Nghe tiếng “Tút...tút...” từ đầu dây bên kia, thật lâu sau, trong đầu Du Ánh Tuyết vẫn hoàn toàn trống rỗng.

Đến khi tỉnh táo lại chỉ nhớ được bệnh viện Vân Sam và ba con số 808”.

“Tài xế, quay xe đi!” Cô đột nhiên cao giọng.

Tài xế phía trước bị dọa hoảng sợ. Có chút bối rối nên nhìn cô.

“Tôi nói là quay xe! Nhanh lên!” Du Ánh Tuyết lại cao giọng.

Cô tự nhủ với chính mình, không cần hy vọng quá nhiều. Hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều.

Cảm giác này thật sự không dễ chịu chút nào.

Thế nhưng, ngay cả tự nhủ với (DX chính mình như vậy, trái tim cô vẫn đập loạn.

Rõ ràng chỉ có 20 phút chạy xe mà sao cô lại thấy dài đằng đẳng như đã qua 20 tiếng rưỡi.

Xe vừa dừng lại bên đường, Du Ánh Tuyết đã mở cửa chạy xuống.

“Cô Ánh Tuyết, chú ý an toàn!”

Tài xế xuống xe, kinh hồn bạt vía nhìn cô băng qua đường cái, gào giọng nhắc nhở.

Nói cho cùng, cô Ánh Tuyết mà xảy ra chuyện gì thì ngài Phong Khang sẽ không tha thứ cho chính mình.

Thế nhưng, Du Ánh Tuyết từ đầu đến cuối đều không nghe thấy tiếng của tài xế. Giờ phút này, cả thế giới của cô chỉ còn lại “Phòng vip 808”.

Cô hy vọng Tô Hoàng Quyên không lừa gạt mình.

Cô đi thẳng đến khu nội trú bệnh viện, tìm đến phòng vip 808, cô nghĩ rằng mình sẽ kích động xông thẳng vào phòng.

Thế nhưng... Bày tay đã nắm lấy tay nắm cửa lại bất động tại đó, một cử động nhỏ cũng không dám.

Ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Chờ đợi.

Không dám tin, nhưng vẫn cứ chờ mong.

Thế nhưng...

Trong lòng lại càng cảm thấy sợ hãi.

Sợ rằng sau khi mở cửa, thứ chờ đợi mình lại là niềm vui trống rỗng như mức nước bằng giỏ tre.

Cảm giác như thế này, mỗi khi cô mơ thấy cha mẹ mình đều xuất hiện, vô cùng đau đớn.

Cô thấy mình không ổn cho lắm.

Cảm giác ấy tệ đến nỗi không dám trải qua lần nữa...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 132:

Hít thở thật sâu, đang muốn gõ cửa, cánh cửa đột nhiên có động tĩnh.

Du Ánh Tuyết hoàn hồn, theo bản năng lùi lại, tựa vào một bên tường.

Hai y tá từ trong phòng đi ra, cửa bị đóng lại, chỉ nghe thấy họ nói: “Mặc dù bà Vân Thanh nằm phòng bệnh tốt như thế này nhưng vẫn thật đáng thương”

Du Ánh Tuyết lập tức run rẩy. Bà Vân Thanh.. “Đúng thế, có duy nhất một cô con gái mà cũng không thể tìm thấy, bây giờ chớp mắt đã thành người xa lạ. Mặc dù ngài Phong Khang chăm sóc rất chu đáo, nhưng lại chẳng phải người một nhà. Sau này, chẳng may thật sự không đi được nữa thì cũng thật đáng tiếc... Ngài Phong Khang cũng không thể chăm sóc bà ấy cả đời được” Người y tá còn lại nói tiếp.

“Không phải là ngài Phong Khang khiến bà Vân Thanh trở thành người tàn tật sao?” Y tá nhỏ giọng “Nghe được lúc bọn họ nói chuyện, e rằng giữa bọn họ còn có mối căm thù sâu sắc nào đó. Nếu không cũng không đến nỗi biến người ta thành người tàn tật, đúng không?”

“Cho nên ngài Phong Khang mỗi ngày đều đến đây thăm bà ấy, đại khái là do cảm thấy áy náy sao?”

“Ngài Phong Khang mà các người nói đến là ai?”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên bị giọng nói trong trẻo lạnh lùng cắt ngang.

Theo bản năng nhìn về nơi phát ra giọng nói kia, hai người y tá bị Du Ánh Tuyết đứng trong góc dọa nháy dưng.

“Ngài Phong Khang mà các người nói... rốt cuộc là ai?”

Càng không thể làm tổn thương mẹ của cô.

Cô nhất định không tin.

“Chính miệng ngài Phong Khang thừa nhận chứ không phải chúng tôi nói lung tung. Nhưng mà cô là ai, vì cái gì mà đột nhiên lại hỏi chúng tôi như thế?”

“Có phải là có quan hệ gì với cô không?”

Đối mặt với nghi ngờ chất vấn của một người chẳng biết từ đâu tới, hai vị y tá hiển nhiên nhất trí đồng lòng, tỏ ra vô cùng cảnh giác.

Gạt bỏ cảm xúc kích động, giọng nói cũng rõ ràng hơn một chút.

Du Ánh Tuyết từ đầu đến cuối không thể tin được.

Thật sự là chính miệng chú thừa nhận sao? Chú thật sự đã làm hại “bà Vân Thanh” trong phòng bệnh kia sao?

Cô nhắm mắt, hàng lông mi run rẩy.

Lập tức sợ hãi người nằm trong phòng bệnh kia chính là mẹ mình.

Giữa những dòng cảm xúc hỗn độn, tay cô chậm rãi đặt lên tay nắm cửa.

Thật lâu sau, thở sâu, mở cửa phòng bệnh ra.

“Này, cô làm gì thế? Cô tìm ai thế?”

“Bà Vân Thanh vừa mới ngủ, bây giờ không thể tiếp khách được!”

Hai người y tá lo lắng âm ỉ ảnh hưởng đến Lâm Vân Thanh, lập tức ngăn Du Ánh Tuyết lại.

Thế nhưng...

Cả hai người họ ngậy người khi nhìn thấy Du Ánh Tuyết không nói lời nào nhưng nước mắt thì rơi lã chã.

Tuy rằng hai người bọn họ vẫn đứng ngăn ở phía trước, thế nhưng chỉ cần một khe hở nhỏ, Du Ánh Tuyết cũng đã thấy rõ ràng.

Trong phòng bệnh xa hoa, sạch sẽ còn thoang thoảng hương hoa.

Bà nằm im lặng trên giường lớn, hiển nhiên là bị đau khổ giày vò, cả người tiều tụy không chịu nổi, sắc mặt tái nhợt không còn chút sức sống.

Đầu giường của bà đặt một hộp nhạc đã rách tươm.

Hộp nhạc kia đến bây giờ Du Ánh Tuyết vẫn còn nhớ rõ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 133:

Còn bà ấy hiển nhiên đã bị tiếng động đánh thức. Lông mi chớp chớp, mở mắt ra, khó nhọc đưa mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Con người vô thần trống rỗng đến khi đối diện với tầm mắt của Du Ánh Tuyết thì lập tức chấn động.

Sau đó là kinh ngạc. Không thể tin được.

Sau đó, đôi tay run rẩy chống xuống giường, nửa thân trên động đậy.

Vừa mới hoàn thành phẫu thuật, miệng vết thương đau như kim châm, vì gãy chân nên toàn thân bà đã không còn sức lực nữa, chỉ một động tác nhỏ vậy thôi cũng đã khiến toàn thân chảy ra mồ hôi lạnh.

Thế nhưng, giây phút này, bà lại không còn cảm thấy đau nữa.

“Bà Vân Thanh, bác sĩ đã dặn bà không thể cử động! Hiện tại không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì bất trắc!” Cô y tá sốt ruột, vội vàng chạy tới bên giường, muốn giúp bà nằm lại ngay ngắn.

“Ánh Tuyết.” Lâm Vân Thanh không thể nằm xuống nữa, đôi môi khô nứt tái nhợt giật giật, nói ra cái tên này.

Giống như Du Ánh Tuyết đang đứng trước cửa, xúc động đến nước mắt trào ra, làm thế nào cũng không thể ngừng lại được.

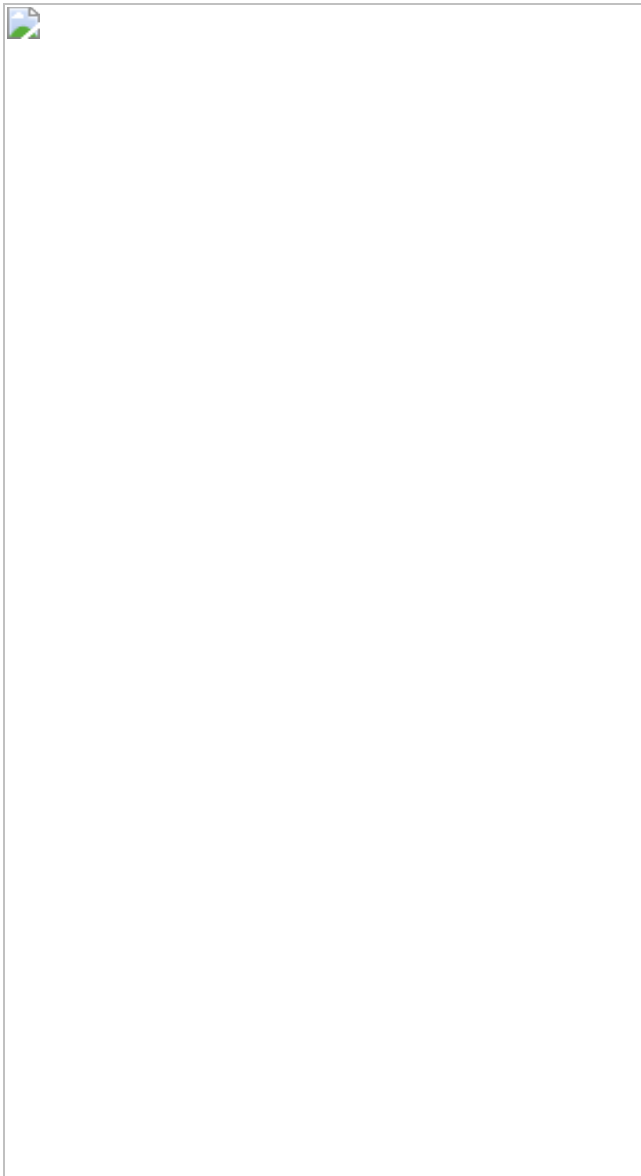
Máu mủ tình thâm. Cho dù đã 6 năm trôi qua, dù cho chỉ liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra con gái của mình.

“Mẹ!” Du Ánh Tuyết bừng tỉnh khỏi giấc mộng, kích động thấp giọng nước nở gọi một tiếng.

Chạy tới ôm lấy cổ Lâm Vân Thanh, Khuôn mặt vui thật sâu vào lồng ngực ấm áp mình tha thiết mong ước, dường như nỗi tủi thân bao nhiêu năm trong nháy mắt đều bộc phát ra.

Cô không để ý đến hình tượng nữa, “òà” một tiếng khóc lớn.

Lập tức hai mẹ con ở trong phòng bệnh ôm nhau khóc nước nở.

Du Ánh Tuyết đứng lên, tự tay chỉnh lại gối đầu cho mẹ, cẩn thận từng chút một đỡ Lâm Vân Thanh nằm xuống.

Toàn bộ quá trình đều không nhờ đến tay người khác.

Lâm Vân Thanh rưng rưng hai mắt, vẫn nhìn Du Ánh Tuyết.

Đợi đến khi nằm xuống, vội vàng nắm chặt lấy tay của cô, một giây cũng không dám lơ là.

Sợ rằng tất thảy chỉ là giấc mơ. Tỉnh lại rồi, tất cả đều vụn vỡ...

Nước mắt của Du Ánh Tuyết cuối cùng vẫn không ngừng chảy, rất nhiều câu hỏi, rất nhiều chuyện vẫn chưa thể giải thích, thế nhưng..

Xúc động trào dâng, cuối cùng vẫn không biết bắt đầu từ đâu.

Gặp lại như vậy, cảm giác không chân thật ngỡ như đang mơ.

Cô càng không hiểu nổi, người chú ba nói rằng không còn nữa, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

“Ánh Tuyết nhà chúng ta..lớn thật rồi!” Lâm Vân Thanh rưng rưng, cười nói.

Nâng bàn tay dịu dàng quyền luyến VỖ về hai má của Du Ánh Tuyết, đôi mắt nhìn con như thể bù đắp cho những năm tháng xa cách kia.

Thân là mẹ mà lại bỏ lỡ quá trình trưởng thành của hai người con, loại cảm giác này, cứ nghĩ đến lại thấy đau đến tận tâm can.

Mỗi khi đêm về, nghĩ đến hai đứa con không biết lưu lạc phương nào, bà vẫn luôn trầm trồ triền miên.

Hiện giờ... Thật tốt! Thật tốt làm sao, con của bà, vẫn còn sống.

“Mẹ vẫn đẹp như xưa” Du Ánh Tuyết nhỏ giọng cười.

Tính tình trẻ con, cô có mặt trong lòng bàn tay của mẹ.

Cho dù tay của mẹ có lạnh và thô ráp đi nữa.

Thế nhưng lúc này chạm lên mặt cô, vẫn cảm thấy ấm áp, mềm mại vô cùng.

Suốt 6 năm nay, vết vả khỗ cực đều in hằn lên khuôn mặt của mẹ. Thế nhưng, trong mắt Du Ánh Tuyết, mẹ vĩnh viễn là người phụ nữ đẹp nhất trong lòng cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 134:

“Mẹ đã già rồi” Lâm Vân Thanh cười cảm thán.

“Mẹ, sao mẹ không tìm con sớm một chút?” Du Ánh Tuyết sụt sịt mũi “Con đã thực sự rất nhớ mẹ, ngày nào cũng nhớ... Con đã tưởng rằng con là cô nhi..”

“Mẹ cũng rất nhớ con. Hai ngày trước mẹ ở trên tàu điện ngầm phát thông báo tìm người, mẹ nghĩ rằng con nhất định sẽ nhìn thấy, mẹ chắc chắn sẽ đợi được đến khi con gọi điện. Thế nhưng, sau khi vào bệnh viện mới nhận được điện thoại của họ, nói rằng cấp trên không cho phép phát thông báo tìm người như vậy nữa... tất cả những quảng cáo tìm người đều bị gỡ xuống. Mẹ còn tưởng rằng, thật sự sẽ không tìm lại được con nữa.”

“Thông báo tìm người bị gỡ xuống? Tại sao lại bị gỡ xuống?” Du Ánh Tuyết nhớ tới lần trước Phùng Linh Nhi nói với cô, cô ấy ở trên tàu điện ngầm nhìn thấy thông báo tìm một người có tên giống cô.

Có lẽ nào.. Người ấy lại chính là mình sao?

“...” Lâm Vân Thanh lắc đầu, thở dài, giọng thì thầm như nói cho chính mình nghe: “Đại khái là người nhà họ Kiều không muốn mẹ suôn sẻ đây.”

“Người nhà họ Kiều? Mẹ, người nhà họ Kiều là sao ạ?” Tiếng Lâm Vân Thanh không rõ ràng lắm, nhưng Du Ánh Tuyết vẫn nắm bắt được ba từ khóa quan trọng nhất.

Lâm Vân Thanh ngẩn ra. Sau đó lắc đầu, lấp liếm từ này “Không có gì, mẹ chỉ thuận miệng nói thôi”

“Mẹ nói người nhà họ Kiêu, có phải...là Kiêu Phong Khang không?”

Lâm Vân Thanh kinh ngạc. “Con biết cậu ta sao?”

Trong đầu Du Ánh Tuyết bỗng nhiên xẹt qua một hình ảnh, hít thở một lúc, ngón tay nắm chặt lại.

Ngày hôm đó...

Nếu như cô nhớ không nhầm, cô thấy ở trong văn phòng chú có một tờ thông báo tìm người.

Chẳng lẽ...

Người muốn gỡ xuống tất cả thông báo tìm người, lại chính là chú sao?

Thế nhưng... Tại sao? Du Ánh Tuyết không thể tưởng tượng được lý do. Lắc đầu “Không, không thể nào là chủ được.”

Trong suy nghĩ, cô không thể tin được, cũng không thể chấp nhận đi đâu này.

“Ánh Tuyết, con nói cái gì vậy?” Lâm Thanh Vân thấy tâm trạng con gái không ổn, nghi ngờ hỏi.

“Mẹ... Con vừa nghe bọn họ nói, chân của mẹ... là do Kiêu Phong Khang làm cho bị thương, có đúng không?”

Lâm Vân Thanh nghe cô nhắc tới Kiêu Phong Khang, hơn nữa nghe giọng điệu của cô, dường như có quen biết người này. Trong lòng bà bắt đầu nảy sinh cảnh giác.

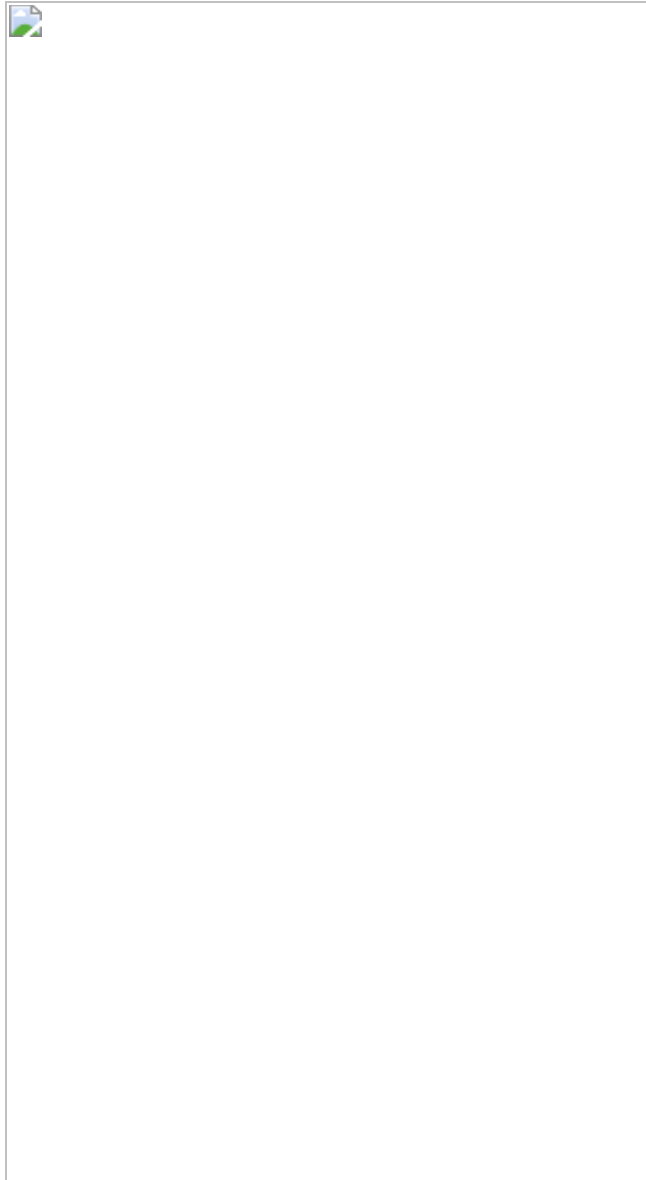
Chẳng lẽ, bà chủ của nhà họ Kiêu cũng không muốn buông tha con gái Du Ánh Tuyết của bà?

Lâm Vân Thanh muốn duy trì khoảng cách giữa con gái và người nhà họ Kiêu, nói: “Cũng quen biết qua loa mà thôi, nhưng mà, cậu ta cũng không phải người.”

“Dì Vân Thanh, hẳn là không chỉ quen biết qua loa thôi đúng không?”

Lâm Vân Thanh muốn lấp liếm chuyện liên quan đến Kiều Phong Khang lại bị một giọng nói bất ngờ cắt ngang.

Cửa phòng bệnh bị người bên ngoài đẩy ra.

Tô Hoàng Quyên cười nhạt, cắt ngang lời của cô: “Du Ánh Tuyết, em đừng lừa mình dối người, tất cả mọi người đều biết rõ chân tướng sự việc.”

Du Ánh Tuyết đưa mắt nhìn về phía mẹ mình, mong chờ mẹ sẽ nói một câu phủ định lời người kia, thế nhưng Lâm Vân Thanh chỉ có thở dài, không nói lời nào.

Cho nên... Đây chính là, ngẫm thừa nhận?

Du Ánh Tuyết hơi thở gấp gáp, đầu óc có chút rối bời.

“Em muốn chứng cứ, có đây. Bà chủ nhà, bà vào đi, nói rõ mọi chuyện cho con gái của dì Vân Thanh đây. Nếu như các người làm hại người ta thì cũng phải có giải thích nguyên nhân rõ ràng.”

Tô Hoàng Quyên quay đầu nhìn người phía sau mình.

Du Ánh Tuyết theo bản năng nhìn người phía sau cô ta, thấy một người phụ nữ trung niên mập mạp rụt rè tiến vào.

“Vân Thanh, chuyện này chúng tôi... chúng tôi cũng là được người ta thuê... Hôm đó một người đàn ông đưa cho tôi một tấm séc, bảo tôi đuổi cô đi, chúng tôi... chúng tôi bị ti ền làm mờ mắt. Nghe ch ờng tôi nói, bọn họ yêu cầu là càng thô bạo càng tốt, nếu chẳng may gây ra tổn thương gì, anh ta sẽ chịu trách nhiệm hết. Cho nên, ch ờng tôi mới ra tay nặng như thế. Các người muốn tính chuyện gì thì đi tìm anh ta đi, chúng tôi... chúng tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu!”

Bà chủ nhà nói xong, lo lắng đến mức bật khóc, sợ sẽ phải đi h ầu tòa.

“Tấm séc kia đâu?” Du Ánh Tuyết chạy tới trước mặt bà chủ nhà.

“Hả? Tấm séc kia lần trước đã đưa cho Vân Thanh rồi. Tôi không cần”.

“Mẹ, tấm séc đâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 135:

“Thôi con đừng xem làm gì, có cái gì hay đâu, đâu là chuyện cũ cả rồi.” Lâm Vân Thanh không chịu lấy tấm séc ra, những thủ đoạn nhà họ Kiều bà đâu nếm trải rồi.

Hiện giờ chẳng qua là bản thân bị thương, bà vẫn còn chịu được.

Thế nhưng...

Nếu khiến con gái bị liên lụy, bà nhất định sẽ hối hận đến chết.

“Mẹ, tấm séc đâu? Mẹ cất trong ngăn kéo đúng không?” Du Ánh Tuyết quay đầu nhìn vào ngăn kéo đầu giường, ngẩng xồm xuống kéo ra.

Cô không tin. Lời của Tô Hoàng Quyên, không lý nào cô phải tin! Hơn nữa, chú ba đối xử với cô như thế nào, cô hiểu rõ, chú ấy làm sao có thể nhẫn tâm hãm hại mẹ của cô?

Cho nên...

Nhất định là Tô Hoàng Quyên nói dối! Nhất định là như vậy!

“Ánh Tuyết, đừng tìm!”

Lâm Vân Thanh ở trên giường vật và di chuyển thân mình, dường như đã kiệt quệ tất cả sinh lực, với tay giữ chặt tay của Du Ánh Tuyết.

Chỉ có thế mà trên trán, trong lòng bàn tay bà đã đổ mồ hôi lạnh.

Cả người đều phát run.

Ánh mắt khẩn thiết nhìn Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết, vết thương của mẹ cũng đỡ rồi. Đừng ý với mẹ, đừng dính líu đến người nhà họ Kiều nữa.”

Người nhà họ Kiều? “Cho nên...” Thật sự là chú sao? Không!

Du Ánh Tuyết hít thở sâu, cố chấp tiếp tục tìm kiếm tấm séc kia.

Quả nhiên... Tấm séc kia nằm ở trong ngăn kéo.

Cô vội vàng nhặt lên, ánh mắt quét đến chữ ký phía cuối, ba chữ “Kiều Phong Khang” như kim châm, mạnh mẽ đâm vào mắt cô.

Nét chữ của chú, cứng cáp có lực, phóng khoáng như rồng bay.

Cô liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Cho nên...

Giữa cô và nhà họ Kiêu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng...

Chú ba tuy đối xử với người ngoài quả thực lạnh lùng vô tình, nhưng với cô thì không như vậy...

Chú đã quan tâm mình như thế, làm sao có thể nhẫn tâm ra tay với mẹ của mình được? Chú biết rõ người thân quan trọng với cô như thế nào mà...

“Mẹ, con vẫn không tin, con phải đi gặp chú hỏi rõ ràng.”

Nếu cô không tự mình kiểm chứng thì sao có thể tin được?

“Ánh Tuyết, đừng đi! Mẹ không muốn con gặp cậu ta!” Lâm Vân Thanh giữ chặt lấy cô.

Du Ánh Tuyết gỡ tay mẹ, quay ra dấn dò y tá: “Phiền các cô chăm sóc mẹ tôi!”

Dứt lời, cúi đầu nhìn vào mắt mẹ: “Con đi nhanh rồi sẽ trở về với mẹ”

Cần lấy tâm sức, đứng dậy bước đi.

Lúc đi ngang qua Tô Hoàng Quyên, cô dừng bước, nhìn cô ta.

“Tôi biết mục đích chị nói nhiều như thế là muốn tách chúng tôi ra”

“Đương nhiên.” Tô Hoàng Quyên nhướn mày, cao ngạo liếc cô và Lâm Vân Thanh một cái, rồi sao đó tỏ vẻ cao cao tại thượng nhìn cô: “Du Ánh Tuyết, rất nhanh thôi em sẽ nhận ra, em và anh ấy... vĩnh viễn không thể bên nhau!”

“...” Biết rõ cô ta nói những lời này có ý đả kích mình.

Thế nhưng, nghe thấy những lời này, trái tim vẫn không khỏi run rẩy.

Dường như, tất cả đã có dấu hiệu...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 136:

Cô không thể nhận thua trước mặt Tô Hoàng Quyên. Cố gắng giả bộ bình tĩnh: “Mặc kệ chị có mục đích gì thì tôi vẫn cảm ơn chị vì đã cho tôi biết mẹ tôi vẫn còn sống. Nhưng nơi này không chào đón chị, sau này mong chị đừng đến nữa!”

Giọng điệu Du Ánh Tuyết không hề kiên nhẫn gì.

Lạnh lùng nói xong, không hề để ý đến sắc mặt Tô Hoàng Quyên, tránh cô ta đi ra khỏi phòng bệnh.

“Ánh Tuyết!”

Trong phòng, tiếng gọi khẩn thiết của Lâm Vân Thanh bị ngăn trở bởi cánh cửa đóng lại.

Đi ra khỏi bệnh viện, cả người Du Ánh Tuyết vẫn còn ngơ ngác.

Tấm séc nắm chặt trong tay đã nhăn nhúm lại.

Nói rằng mình không tin, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, bất an.

Sợ rằng những gì mình từng tin tưởng sẽ bị thay đổi bởi một sự thật không thể chối bỏ.

Chú vẫn luôn thương cô như thế, nhất định sẽ không nhẫn tâm làm hại người quan trọng nhất của cô.

Thế nhưng...

Thông báo tìm người kia, có liên quan gì đến chú không?

Cô hoảng hốt nhớ tới, hôm đó chú đã lẳng lặng cất thông báo tìm người vào ngăn kéo.

Hơn nữa... Chú còn hỏi cô một chuyện nữa...

“Nếu như, nếu như mẹ của em còn sống, tôi lại ngăn cản hai người gặp nhau, em có oán trách tôi không?”

Nghĩ đến đây, Du Ánh Tuyết sợ hãi.

Ý câu nói này, thực ra là muốn ám chỉ mình sao?

“Cô Ánh Tuyết”

“Tập đoàn Kiêu Thanh?” Tài xế khó hiểu. Du Ánh Tuyết gật đầu, ông ta cũng không thắc mắc gì nữa, khởi động xe đi đến tập đoàn Kiêu Thanh.

Xe rất nhanh đã đi đến nơi.

Vẫn như trước đây, giờ này còn rất nhiều nhân viên của tập đoàn vẫn ở lại tăng ca.

Du Ánh Tuyết đi thẳng đến thang máy, đi lên tầng cao nhất.

Nghiêm Danh Sơn nhìn thấy Du Ánh Tuyết thì hơi ngạc nhiên.

“Cô Ánh Tuyết?” Anh ta cúi đầu nhìn giờ: “Giờ này không phải cô nên ở nhà hàng sao?”

“...Chú ba bảo tôi đến văn phòng lấy đồ, bây giờ tôi đi vào, không có vấn đề gì chứ?” Du Ánh Tuyết hỏi.

Nghiêm Danh Sơn suy đoán, sợ rằng tổng giám đốc chuẩn bị ngạc nhiên gì cho cô Ánh Tuyết, liền nói: “Tôi lập tức đi lấy chìa khóa, cô đợi một chút.”

“Được.” Du Ánh Tuyết đứng chờ ở trước cửa.

Hai tay nắm chặt, đến tận lúc này, cô vẫn hy vọng tất cả đều là do mình nghĩ quá.

Thông báo tìm người kia, có lẽ vốn chẳng liên quan gì đến mình.

Đúng lúc này, Nghiêm Danh Sơn đã đi đến.

– Dùng chìa khóa mở cửa, lại bấm mật mã trên cửa, cánh cửa nặng nề mới “cạch” một tiếng mở ra. Du Ánh Tuyết mở cửa đi vào.

Không hề dừng lại, đi thẳng đến trước bàn làm việc. Năm ngón tay dừng ở trước ngăn kéo run rẩy.

“Ánh Tuyết, nếu như mẹ em vẫn còn sống, tôi lại tìm cách ngăn cản hai người gặp mặt, em có oán trách tôi không?”

“Đương nhiên có.”

Cuộc nói chuyện khi ấy lại vang lên bên tai cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 137:

Nếu như biết rõ cô nhớ thương mẹ biết bao nhiêu, biết rõ mẹ sốt ruột tìm cô bao lâu, anh không những lừa gạt cô, mà còn ở giữa cản trở, thật sự quá đáng...

Du Ánh Tuyết nhắm mắt lại, thở sâu, giống như lúc hạ quyết tâm đi đến đây, “cạch” một tiếng mở ngăn kéo ra.

Hàng lông mi run rẩy. Chậm rãi mở mắt.

“Thông báo tìm người” kia không nằm ngoài dự đoán, xuất hiện trước mắt cô.

Tuy rằng...

Đã chuẩn bị tâm lý sẵn, đã nghĩ đến khả năng này, thế nhưng...

Đợi đến khi nhìn rõ ảnh chụp, từng câu chữ trên thông báo, Du Ánh Tuyết vẫn không khỏi bàng hoàng.

Trái tim, ngày càng đau đớn.

Cô chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dần dần truyền thẳng vào ruột gan mình.

Sau đó...

Ngay cả mạch máu cũng đông cứng lại.

Lúc Nghiêm Danh Sơn sắp xếp xong phần tài liệu cuối cùng rồi dọn dẹp mặt bàn thì lại thấy Du Ánh Tuyết từ trong văn phòng đi ra.

Nhìn cô như một cái xác không hồn vậy, có thể do cô ấy đã thấy điều gì đó nên giờ mới mất hết tất cả sức sống và chẳng còn một chút tinh thần nào như thế này.

Nghiêm Danh Sơn không khỏi nhìn chăm chăm vào cô.

Anh ta vẫn không yên lòng, sau đó dứt khoát bỏ đồ trong tay xuống rồi bước nhanh đến chỗ cô. “Cô Ánh Tuyết, cô không sao chứ?”

Bước chân của Du Ánh Tuyết dừng lại.

Cô quay đầu nhìn anh ta.

Ánh mắt kia trông rỗng đến làm cho Nghiêm Danh Sơn khẽ giật mình, anh ta có chút khiếp sợ. Vả lại trông sắc mặt tái nhợt kia của cô cũng rất đáng sợ.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Anh ta cẩn thận hỏi.

“...Chú ấy đã biết bao lâu rồi?” Du Ánh Tuyết yếu ớt mở miệng.

Giọng nói có chút nhẹ nhàng mờ ảo.

Trong con người của cô có một tầng sương mù thật mỏng.

Dứt lời, anh ta đã quay người đi đến phòng nghỉ ngoài trời.

Du Ánh Tuyết không suy nghĩ nhiều mà chỉ siết chặt tờ thông báo tìm người đi theo.

Trên sân thượng rất yên tĩnh.

Thời tiết không khí nóng giống ban ngày mà có gió đêm thổi qua. Nhưng hiện tại trong lòng hai người ở đây lại không ổn định.

“Sao cô lại biết được chuyện này?” Nghiêm Danh Sơn hỏi trước.

Chuyện chặn thông báo tìm người này chỉ có anh ta và Kiều Phong Khang biết, đáng lẽ không truyền đến tai Du Ánh Tuyết mới đúng.

“Tôi chỉ muốn biết... Có phải Thông báo tìm người này do chú ấy chặn lại hay không?” Hai mắt Du Ánh Tuyết cố chấp nhìn chăm chăm Nghiêm Danh Sơn.

Nghiêm Danh Sơn nhìn vào mắt cô, tất nhiên anh ta không nói ra được bất kỳ lời phủ nhận nào. Ánh mắt dao động một hồi lại rơi xuống trên người cô, anh ta thở dài nói: “Tổng giám đốc Phong Khang có lý do của anh ấy.”

“Tôi hiểu rồi” Du Ánh Tuyết khẽ vuốt cằm quay người muốn đi.

Nghiêm Danh Sơn lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại. Du Ánh Tuyết bước đi mấy bước lại dừng lại rồi quay đầu nhìn anh ta: “Anh không cần gọi điện thoại đâu, bây giờ tôi sẽ đến hỏi chú ấy!”

Mặc kệ lý do ra sao, sự thật thế nào, cô cũng muốn chính miệng anh nói ra.

Lần này cô đi thẳng đến nhà hàng.

Lái xe giúp cô mở cửa, cô hít thở sâu rồi cần theo bánh kem và cặp nhẵn mình đã mua từ trên xe bước xuống.

Thông báo tìm người và tấm séc trong tay đã bị cô vo thành một cục từ lâu.

Lúc cô đến thì xung quanh phòng ăn rất yên tĩnh. Chỉ có bài nhạc lãng mạn được kéo bằng đàn vi-ô-lông.

Dưới lầu là cảnh đêm xinh đẹp có thể khiến người ta mê muội của thành phố An Lập.

“Mời cô vào bên trong. Anh Phong Khang đã đợi cô rất lâu rồi” Nhân viên phục vụ giúp cô kéo cửa xoay.

Cô bước từng bước đi vào bên trong.

Rất dễ để biết...

Kiêu Phong Khang đã bao toàn bộ nơi đây tối nay, trong không gian lớn. như vậy trừ nhân viên phục vụ ra thì chỉ còn lại hai người bọn họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 138:

Cô đi vào.

Từ xa đã trông thấy anh đứng giữa cửa sổ.

Dưới ánh đèn, bóng dáng cao lớn của anh đứng yên lặng hồi lâu ở đó, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Từ góc độ của Du Ánh Tuyết nhìn sang thì chỉ có thể nhìn thấy góc mặt hoàn mỹ như điêu khắc của anh.

Trông vô cùng sang trọng, nổi bật. Người đàn ông ngẩng đầu nhìn lên trên cao kia, cho cô tất cả tình yêu, cưng chiều, thương yêu... như chuyện trong giấc mộng của mọi cô gái.

Giữa trưa hôm nay, thậm chí có còn hi vọng được đính hôn với anh, cô muốn giao tất cả những gì mình có cho anh.

Thân thể cũng vậy, trái tim cũng thế, còn có... thứ quan trọng nhất, đó là cả đời này...

Nhưng hiện tại cô mới hiểu được, hóa ra... con đường bọn họ đang đi còn thiếu rất nhiều thứ...

Trên thực tế mình không hiểu rõ anh, không phải sao?

“Anh Phong Khang, cô Ánh Tuyết đã đến”

Nghe thấy giọng nói của nhân viên phục vụ, anh chậm rãi quay đầu.

Khi đôi con người vẫn luôn không gợn sóng nhìn vào cô, bất chợt đã có cảm xúc.

“Hôm nay là sinh nhật của tôi, sao em lại để tôi đợi lâu như vậy?” Anh vừa nói vừa đi đến chỗ cô.

Bàn tay anh nhận lấy bánh kem và hộp quà trong tay cô rồi tiện tay đặt trên bàn ăn.

Còn tay kia lại giữ chặt tay lấy tay cô.

Anh mở bàn tay ra định đan chặt năm ngón tay mình vào tay cô. Thế nhưng mỗi một ngón tay của cô đều cứng đờ.

Chẳng những cô không chịu tách ra mà còn không ngừng lui về sau để tránh khỏi bàn tay anh. Sự kháng cự này vô cùng rõ ràng.

Kiêu Phong Khang không thể nào xem nhẹ. Anh khẽ nhíu mày nhìn cô.

Lúc này anh mới chú ý tới sắc mặt cô không đúng. Trong đôi mắt cô có ý lạnh vẫn luôn theo dõi anh, cứ như anh là một kẻ xấu vậy.

Bộ dáng này không giống như đến đón sinh nhật với anh.

“Tại sao em lại nhìn tôi như vậy?” Anh vẫn nắm lấy tay cô không buông.

“Còn nhớ lần trước ở công ty, chú từng hỏi cháu câu gì không?”

“Câu gì?”

“Nếu như... Chú biết mẹ cháu đang tìm cháu, nhưng chẳng những chú lừa gạt cháu mà còn chặn lại thì cháu có thể tha thứ cho chú không?”

Con người của Kiêu Phong Khang xiết chặt nhìn cô chằm chằm rồi cong môi mỏng lên: “Khi đó em đã cho tôi đáp án rồi mà!”

Hai mắt anh bình tĩnh nhìn từ trên xuống dưới khóa cố lại: “Tôi yêu em! Du Ánh Tuyết, cũng bởi vì tôi quá yêu em cho nên tôi không cho phép bất kỳ ai xuất hiện cướp mất em khỏi tôi!”

Du Ánh Tuyết cảm thấy anh vô cùng ích kỉ, nói năng lý lẽ hùng h ền như vậy thì trợn mắt há hốc m ồm, cô chỉ cảm thấy lý do này của anh vừa bu ền cười vừa đáng sợ.

“Tình yêu của chú như thế sao?” Cô ngửa đầu nhìn anh cười khẽ.

Trong mắt cô toàn là nước mắt: “Yêu đến nỗi làm tổn thương mẹ cháu sao? Yêu đến nỗi muốn biến bà ấy thành tàn tật à?”

Nét mặt Kiêu Phong Khang âm trầm: “Ai nói cho em biết thế?”

“Ai nói cho cháu biết có quan trọng không?” Du Ánh Tuyết khóc lóc thoát khỏi ngực anh, cô lui ra đằng sau một bước nhìn anh: “Chú nói cho cháu biết, có phải chân của mẹ cháu... do chú làm không?”

Kiêu Phong Khang kéo căng cánh môi mỏng, nửa ngày sau mới mấp máy nói một chữ: “...Phải”

Một chữ này giống như một cái roi sắt, hung hăng quất vào trên người Du Ánh Tuyết.

Sắc mặt cô trắng bệch như gặp phải kích thích cực lớn, cô chỉ cảm thấy hai đầu gối của mình như nhũn ra.

Hai tay cô sờ soạng lung tung rồi vịn xuôi theo cạnh bàn ăn, ngón tay siết sao nắm chặt đến nỗi làm ngón tay trắng bệch mới khiến cô đứng vững được.

Mặc dù cô sớm biết đáp án sẽ như thế, thế nhưng nghe anh chính miệng nói ra lại làm cô cảm thấy đáng sợ và khổ sở hơn bất cứ thứ gì.

Lòng đau đớn đến nỗi phải nghiêng chặt răng.

Kiêu Phong Khang bước lên một bước định dìu cô.

Cô thở dài một hơi rồi vội vàng lui về sau một bước, sự tránh né này hết sức rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 139:

Đột nhiên ánh mắt anh tối lại, hô hấp nặng nề gấp gáp. Bàn tay anh giờ ra lúng túng lơ lửng, cứng ngắc giữa không trung.

Anh nắm chặt bàn tay lại, bầu không khí chợt lạnh lẽo xuống.

“Du Ánh Tuyết, em mau tới đây!”. Anh mở miệng với giọng điệu ra lệnh.

Giọng điệu của anh trầm thấp, ẩn chứa sự nguy hiểm. Ngay lúc đó, bầu không khí nhà hàng lãng mạn lập tức bị hạ xuống khiến người ta không thể thở nổi.

Ngay cả nhân viên phục vụ ở bên cạnh cũng nhận ra được, mọi người tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, yên lặng không tiếng động, núp sang một bên.

Xem ra buổi tiệc tối lãng mạn đêm nay, kết quả cuối cùng lại là bi kịch!

Du Ánh Tuyết rơi lệ đầy mặt lắc đầu: “Chú yêu quá ích kỷ, quá bá đạo. Thật là đáng sợ, không thể nói lý, nếu cháu không bước lên...”

Bỗng dựng sắc mặt anh trầm xuống, giữa mi tâm có một tầng lạnh lẽo thấu xương.

Bá đạo, ích kỷ thì anh thừa nhận. Vì Kiều Phong Khang anh chưa bao giờ rêu rao mình là một người tốt.

Vì trong lòng Du Ánh Tuyết đang rất đau cho nên cô không biết lựa lời mà nói.

Anh giấu diếm cô thì cô có thể cố gắng hiểu cho anh.

Nhưng mà...

Tại sao anh phải tổn thương người vô tội quan tâm cô cơ chứ?

Cô xem anh như cả bầu trời, như cả thế giới của mình.

Cô cứ như một tín đồ thành tín, giao tất cả chân tình và tín nhiệm ra.

Cho nên...

Cô mờ mịt nói cô không muốn tin, nhưng cô đã cầm tấm séc trong tay thì cô không thể không tin được.

Vậy mà một chữ “phải” của anh lại giống như một cái tát vang dội đánh thẳng vào mặt cô. Cái tát này đau đến mức đầu óc cô choáng váng, sụp đổ luôn cả tín ngưỡng.

Sự thật quá mức tàn khốc.

Bốn chữ đệ tiên, bệnh hoạn kia như kim đâm vào lòng Kiều Phong Khang.

Hai mắt anh đỏ hồng, bước chân dài đi đến gần cô.

Cả người Du Ánh Tuyết chống trên cạnh bàn ăn, hiện giờ cô không thể lùi được nữa.

Thân hình anh cao lớn, mang theo hơi thở lạnh lẽo ép buộc bao phủ đến, giống như một con sư tử đầy tính xâm lược khiến cô có chút phát run.

Cánh tay dài của anh kéo một cái đã tóm cả người cô tới.

Du Ánh Tuyết như một tấm vải rách không có mạng sống mà nặng nề đâm vào lòng anh.

Nặng nề thở ra một hơi, cô vẫn đang mạnh mẽ chống cự giãy dụa. Trong hốc mắt cô toàn là nước mắt, nó đang rung rung nhưng lại ngang bướng không chịu rơi xuống.

Kiều Phong Khang cộc cằn nắm cầm cô.

Anh cúi đầu nhìn cô căm hận như dã thú hung ác, như muốn nhìn xuyên qua cơ thể cô.

“Em nói tôi dễ tiện, bệnh hoạn sao?” Anh tra hỏi, giọng nói anh đã lạnh nhưng ánh mắt còn lạnh hơn.

Ngón tay anh dùng lực bóp cầm cổ của trắng bệch. “Du Ánh Tuyết, em đừng ý tôi yêu em là em có thể tùy tiện giày vò trái tim tôi. Tôi có thể cho em thì tôi cũng có thể lấy lại bất cứ lúc nào!”

Cầm bị anh giữ chặt rất đau. Khoảng cách rất gần, Du Ánh Tuyết có thể thấy rõ ràng gân xanh trên mặt anh nháy lên.

“Vậy còn chú? Vì sao lại muốn chà đạp sự tín nhiệm mà cháu trao cho chú?” Cô hỏi ngược lại anh.

Cô thở dài, hàm răng dùng sức cắn chặt môi dưới, thật lâu sau cô mới giương mắt nhìn anh nói: “Nếu... chú đã có thể lấy lại bất cứ lúc nào, vậy thì... cháu cũng không thềm đâu”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 140:

Cô bướng bỉnh giật cằm ra nói: “Chú lấy lại thì tốt.”

Cô định nói ra câu này một cách sáng khoái, thế nhưng lúc nói lại đứt quãng nhiều lần mới nói được đầy đủ.

Móng tay cô ấn vào trong thịt. Hít thật sâu mấy hơi liên tục mới khiến nước mắt không chảy xuống.

Cô ngửa đầu, vất vả nuốt vào trong bụng.

Sau đó nuốt tất cả cay đắng và nặng nề vào trong...

Cơ thể của Kiều Phong Khang hơi run lên.

Dường như anh không nghĩ tới cô sẽ nói câu “Không thêm” và “Lấy lại thì tốt” ra miệng nhẹ nhàng linh hoạt như thế.

Nhưng thật ra... Có gì bất ngờ đâu?

Bởi vì anh yêu cô vượt xa cô yêu anh.

Thế nên người phụ nữ này! Người phụ nữ đáng chết này từ trước tới giờ đều chiếm ưu thế trong cuộc tình này Nếu cô muốn đi, cô có thể sáng khoái dứt ra để anh phát điên một mình.

Nếu cô không muốn, giống như hiện tại thì cô vẫn nhẹ nhàng từ bỏ như thường!

Cô cũng không nói sai...

Anh yêu cô, yêu đến bệnh hoạn từ lâu, đã không còn thuốc nào chữa trị được nữa!

“Nếu đã không thềm... Cuối cùng anh cũng mở miệng.

Ánh mắt anh âm trầm, lạnh lùng, nòng nặc không cam lòng và cuộn như bão táp mạnh mẽ, hận không thể xé rách cô.

“Du Ánh Tuyết, bây giờ em mau biến khỏi mắt tôi đi!” Lời vừa nói ra có chút run rẩy.

Mỗi một chữ đều nghiêng răng nghiêng lợi, chữ cuối cùng nói rất nhỏ.

Trong lòng Du Ánh Tuyết vô cùng đau xót.

– Không phải cô không biết câu biến khỏi đây của anh là có ý nghĩa gì.

Thế nhưng sự ngang bướng lại không cho phép cô ở lại thêm.

Bánh kem rơi xuống nền đất nát bét.

Nó dính trên nền gạch trơn bóng đã không còn nhìn thấy hình dạng ban đầu.

Cô đã bỏ ra rất nhiều thời gian để làm hình hoa. Cô còn thẹn thùng lựa gọt di Vụn tay viết lên chữ “I love you”, nhưng hiện tại đã hoàn toàn thay đổi.

Cặp nhẫn kia cũng rơi ra từ trong chiếc hộp rồi lăn đến chân cô.

Cô cup mắt xuống chỉ cảm thấy ánh sáng chiếu vào chiếc nhẫn phản xạ ra làm đau mắt của mình.

Thế là cô khom người nhặt lên rồi hít sâu chặt chẽ nắm lại trong lòng bàn tay.

Nước mắt cô chảy ra rơi xuống sàn nhà.

Cô không dừng lại mà kéo cánh cửa nặng nề ra để bước ra ngoài.

Bước chân cô có chút lộn xộn.

Trong nhà ăn, cho đến khi Kiều Phong Khang không nhìn thấy bóng dáng kia nữa thì anh mới nặng nề thở ra một tiếng rồi đập một quyển mạnh mẽ lên bàn ăn.

Mu bàn tay lập tức chảy máu đầm đìa.

Ngay cả người kéo đàn vi-ô-lông cũng bị dọa đến ngừng động tác lại.

Quản lý đẩy nhân viên phục vụ đang còn đứng ngơ ngẩn tại chỗ ra nói: “Cô còn không mau đến xem thử?”

“... Quản lý, tôi... tôi sợ”

“Sợ gì chứ? Khách hàng là Thượng Đế, dù có ăn thịt cô thì cô cũng không thể không đến đó! Nhanh đến hỏi tình huống đi!”

Quản lý đã nói như vậy rồi nên cô gái trẻ cũng chỉ đành bạo gan đi qua.

“Anh Phong Khang, tay anh bị thương rồi, hay là... Để tôi giúp anh băng bó nhé?”

“Lấy cái đĩa sạch tới đây.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 141:

Anh không trả lời cô ta mà còn căn dặn.

– Nhân viên phục vụ sửng sốt, cô ta có chút không rõ ý của anh. Anh nhíu mày, thấy đối phương không nhúc nhích mới nóng nảy gằn nhẹ một tiếng: “Lấy đĩa mau!”

“Hả? À! Tôi đi ngay!” Nhân viên phục vụ bị dọa sợ cho nên không dám chậm trễ giây nào, cô ta lập tức quay người đi đến nhà bếp.

Kiêu Phong Khang cúi đầu nhìn bánh kem trên mặt đất.

Hình ảnh bọn họ ôm nhau trong phòng bếp tối hôm qua còn rõ ràng như thế. Vậy mà hiện tại...

Rất nhanh nhân viên phục vụ đã lấy đĩa tới. Anh ngửi xồm người xuống hốt bánh kem đã nát bét tan tành vào trong đĩa.

Bánh kem rất dễ nát. Cho nên...

Mỗi một động tác anh đều rất cẩn thận.

Cẩn thận giống như đang nhặt một món đồ quý giá nhất.

Đây là lần đầu tiên cô bé kia làm bánh kem cho anh đấy...

Anh quệt một miếng kem bỏ vào trong miệng.

Rõ ràng rất ngọt, thế nhưng mà...

Lại bùng xuống hâm nóng, bùng lên để nguội lạnh, anh vẫn không động đũa.

ở một bên khác. Du Ánh Tuyết quay lại phòng bệnh lần nữa, cả người cô hồn bay phách lạc, tinh thần hoảng loạn.

Lâm Vân Thanh đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng đợi được cô quay trở về. Thấy bộ dạng này của cô thì lòng bà ấy vừa buông lỏng đã căng thẳng lên.

“Ánh Tuyết, con đi tìm cậu Phong Khang à? Có phải cậu Phong Khang lại ăn hiếp con không?” Lâm Vân Thanh nắm tay Du Ánh Tuyết thật chặt rồi vội vàng tra hỏi.

Lúc này Du Ánh Tuyết mới hoàn hồn, đối mặt với ánh mắt lo lắng của mẹ thì cô không nói gì mà chỉ cúi đầu chui vào lòng bà ấy.

Hai tay cô ôm eo bà. “Ánh Tuyết à?” Lâm Vân Thanh lo lắng sờ đầu của CÔ.

“Con không sao. Chẳng qua con cảm thấy đột nhiên có mẹ... Thật sự rất tốt...”

Cho nên..

Từ nay về sau cô không còn mồ côi nữa. Nhưng cô vẫn có chút không quen...

Từ nay trở đi cô có thể khóc trong lòng mẹ.

Mẹ sẽ mãi mãi tha thứ và chấp nhận mình.

Còn chú Phong Khang...

Nghĩ đến câu “Tôi có thể cho em cũng có thể lấy lại” thì cô vẫn cảm thấy lòng đau như dao cắt, trong lúc nhất thời nước mắt càng chảy ra càng nhiều.

Lâm Vân Thanh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Du Ánh Tuyết khó chịu như vậy làm trong lòng bà ấy cũng không dễ chịu.

“Là mẹ có lỗi với con... Do mẹ không tìm được con sớm hơn mới khiến con chịu nhiều áp lực như vậy.”

“Mẹ, mấy năm này mẹ ở đâu, tại sao bây giờ mẹ mới tới tìm con?” Du Ánh Tuyết hơi ngẩng đầu lên nhìn bà ấy.

Trong con người của Lâm Vân Thanh xẹt qua chút đau đớn. Bà ấy thở dài, giơ tay lên sờ khuôn mặt rơi đầy nước mắt của Du Ánh Tuyết.

“Mấy năm nay mẹ vẫn luôn nhớ con, mẹ cũng rất muốn tìm con. Thế nhưng mà... Mẹ có nỗi khổ trong lòng khó mà nói ra. Thôi, đừng nói về mẹ nữa, nói một chút về con đi...”

Lâm Vân Thanh rưng rưng nước mắt nhìn Du Ánh Tuyết: “Có phải mấy năm nay con đã chịu nhiều đau khổ không? Nói cho mẹ nghe xem.”

“Không có...” Du Ánh Tuyết nắm chặt tay Lâm Vân Thanh: “Con được bạn của mẹ nhận nuôi, cho nên... Con sống rất tốt. Người nhận nuôi con cũng đối xử rất tốt với con...”

Nói đến đây thì trong lòng Du Ánh Tuyết càng đau đớn hơn.

Cô biết anh tốt với mình.

Cô vẫn luôn biết đi đâu ấy.. Thế nhưng mà...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 142:

Anh làm tổn thương mẹ một cách ác ý như thế, cô không cách nào tha thứ như vậy được.

“Bạn của mẹ à? Là bạn nào của mẹ thế?” Lâm Vân Thanh nghi ngờ.

Lần này tìm Du Ánh Tuyết, bà ấy đã liên hệ với tất cả bạn bè có thể liên lạc trước kia nhưng ai cũng không biết tin tức của Du Ánh Tuyết, chớ nói chi là giúp bà ấy nhận nuôi Du Ánh Tuyết.

“Chính là người mẹ từng nhắc đến... Kiều Phong Khang” Nhắc đến tên của anh thì trái tim của Du Ánh Tuyết vẫn còn đang đau đớn.

Lâm Vân Thanh tròn trừng mắt nhìn cô: “Con nói ai?” Bà ta không thể tin được.

“Con... Được cậu Phong Khang nuôi lớn sao?” Lâm Vân Thanh lắc đầu liên tục, vừa giống không thể tin nhưng lại giống như đang sợ hãi.

“Không... Bọn họ nhất định là cố ý, nhất định không có lòng tốt. Ánh Tuyết, mặc kệ trước kia Kiều Phong Khang đối xử tốt với con bao nhiêu thì bây giờ mẹ cũng không thể để con ở cùng cậu ta...”

“Mẹ, sao mẹ lại sợ chú ấy như thế? Chú ấy không phải bạn của mẹ và cha sao?”

“Không phải! Từ trước tới giờ chúng ta không phải là bạn bè gì hết, cậu Phong Khang là..” Nói đến đây, ánh mắt bà nhìn thẳng vào Du Ánh Tuyết, bà ấy muốn thốt ra nhưng lại gặng kiềm chế lại.

“Là chuyện đã qua rồi, con không cần biết gì cả. Con chỉ cần biết rằng cậu ta vốn không phải bạn của mẹ. Nếu là bạn bè thì cậu ta cần gì làm tổn thương mẹ chứ?” Câu cuối cùng đã đâm vào lòng Du Ánh Tuyết.

Nước mắt cô lại rưng rưng trên làn mi.

“Cô Ánh Tuyết, bà Vân Thanh nên nghỉ ngơi rồi. Bác sĩ có dặn không được để cảm xúc của bà ấy quá kích động, muốn sống tốt cần tĩnh dưỡng mới được.”

Y tá đẩy cửa vào nhắc nhở. “Được, tôi đã biết, cảm ơn.” Du Ánh Tuyết hoàn hồn, cô hít hít mũi rồi lau nước mắt trên mặt mình, sau đó rút khăn giấy lau sạch sẽ cho Lâm Vân Thanh.

“Mẹ, mẹ ngủ một lát đi. Con đi mua cơm cho mẹ.”

“Đừng mua, mẹ đã ăn rồi. Con thì sao? Con đã ăn chưa?”

Làm sao hiện tại Du Ánh Tuyết còn tâm trạng ăn uống chứ?

“Ừm, con cũng đã ăn rồi.” Lâm Vân Thanh ngủ thiếp đi.

Nhưng ngủ không được ngon giấc.

Dù ở trong mơ cũng như có thứ gì đó cực kỳ ác độc quấy lầy bà ấy, khiến hô hấp của bà nặng nề, mi tâm đỏ mồnhôi lạnh.

“Đừng... Đừng qua đây! Đừng làm tổn thương tôi, đừng làm tổn thương Ánh Tuyết!”

Bà ấy thốt lên vài tiếng, bàn tay vô thức nắm chặt ga giường bên dưới.

Du Ánh Tuyết ngồi ở một bên ngủ thiếp đi bị đánh thức.

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ không chịu nổi của mẹ, sau khi cô hết ngạc nhiên thì lập tức duỗi tay ra nắm chặt tay mẹ mình.

“Mẹ đừng sợ, con ở đây... Ánh Tuyết ở đây, Ánh Tuyết không hề bị thương, con cũng sẽ không để mẹ bị thương...”

Dường như giọng nói lâm bầm của cô đã được Lâm Vân Thanh nghe thấy.

Lúc này cảm xúc bà ấy mới thoáng buông lỏng hơn một chút.

Sau một hồi, trong phòng bệnh lại truyền tới tiếng hít thở đều đều.

Cuối cùng bà ấy cũng ngủ thiếp đi. Thế nhưng mà...

Dù Ánh Tuyết ở trong phòng bệnh lại không còn buồn ngủ.

Cô giật mình lo lắng nhìn mẹ, cô lại không nhận được nghỉ, rốt cuộc mấy năm nay mẹ đã chịu đựng sự tra tấn thế nào mới có thể ngay cả ngủ cũng không thể ngủ ngon giấc được?

“Cậu Phong Khang” trong miệng bà ấy là ác ma khiến bà sợ hãi. Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến anh?

Cha mẹ không phải bạn của chú Phong Khang, vậy tại sao chú Phong Khang lại nhận nuôi mình?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 143:

Vì sao ngay từ đầu anh lại nói với cô rằng mẹ cô đã không còn trên đời này?

Nghĩ đến anh thì tâm trạng của Du Ánh Tuyết càng tệ hơn.

Cô tỉnh cả ngủ, mắt cô lại nhìn điện thoại theo thói quen.

Màn hình vẫn đen như trước.

Từ lúc đi khỏi cho đến bây giờ thì điện thoại vẫn chưa từng kêu lên lần nào.

Vả lại ngực cô có cảm giác bu ồn bức, khiến cô không thể thở nổi.

Cô đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra, để cơn gió xua tan đi cái nóng xung quanh. Nhưng sự bức rứt khó chịu trong lòng cô thì không thể nào tiêu tan hết được.

Cô vẫn cứ suy tư mãi khôn nguôi...

Thật sự như vậy sao? Chú nói rằng chú sẽ không cho cô cơ hội nào nữa sao? Chú không còn yêu cô nữa sao?

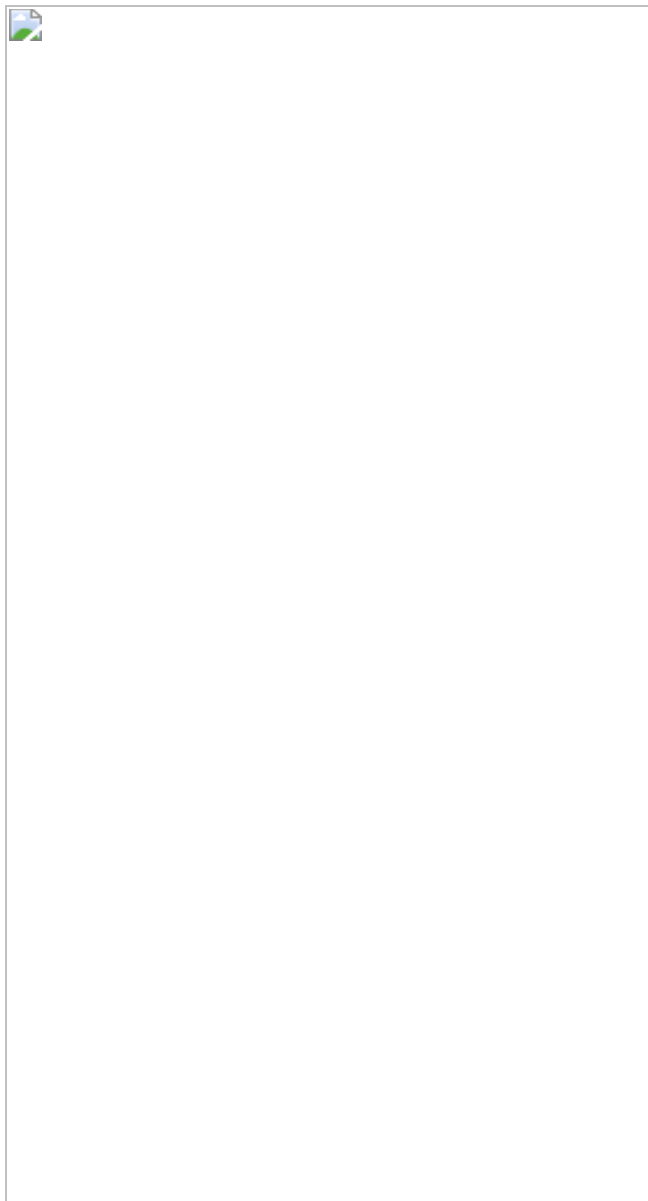
Nghĩ đến đây, trái tim cô thắt lại như bị một bàn tay nắm chặt vậy, đau đớn đến nỗi không thể thở nổi.

Cô nắm chặt cánh cửa để có thể đứng vững, ánh mắt thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Du Ánh Tuyết giơ cổ tay lên, nhìn thời gian trên đồng hồ.

Đã qua 0 giờ rồi sao.

Thế là... sinh nhật của chú đã qua rồi...

Lâm Vân Thanh cũng không muốn cô phải vất vả như vậy, nhưng Du Ánh Tuyết lại coi việc chăm sóc mẹ là việc đương nhiên.

Hơn nữa...

Mẹ cô cũng không còn nhiều thời gian để cô chăm sóc nữa... Mẹ càng nhiều tuổi cô lại càng còn ít thời gian ở bên mẹ, nên cô phải tranh thủ thời gian để chăm sóc bà ấy.

Nhìn bóng lưng mệt mỏi yếu ớt của mẹ, dường như Du Ánh Tuyết đã trưởng thành chỉ sau một đêm vậy. Cô nhận thức rõ ràng trách nhiệm làm con đang lớn dần trên vai cô.

Chắc chắn cô sẽ rất mệt mỏi, nhưng...

Nhưng cô sẽ vui vẻ chấp nhận sự vất vả đó.

Chỉ có đi thôi...

Từ đêm hôm qua đến giờ đã hơn nửa ngày rồi mà chiếc điện thoại di động của cô vẫn im lặng một cách bất thường.

Du Ánh Tuyết đang suy nghĩ lung tung thì Lâm Vân Thanh gọi cô.

Lúc này cô mới hoàn hồn, hỏi lại bà ấy xem bà ấy vừa gọi gì cô. Lâm Vân Thanh nói: “Ánh Tuyết, con giúp mẹ giặt sạch mấy bộ quần áo này nhé.”

“Mẹ không cần phải tự làm mấy chuyện thay đâu, cứ để con làm. Giờ con tắm cho mẹ trước nhé!” Du Ánh Tuyết lấy quần áo của mẹ cô ở trong ngăn kéo tủ ra.

Lâm Vân Thanh nhìn người chăm sóc đứng ở bên cạnh, người chăm sóc tuy còn trẻ tuổi nhưng hiểu ý bà ngay, liền tự giác đi đến cầm lấy quần áo sạch ở trên tay của Du Ánh Tuyết.

“Cô Ánh Tuyết, cô bận chuyện gì thì cứ đi làm đi, mấy chuyện thay đồ này là bổn phận của tôi, tôi cũng có kinh nghiệm hơn. Cơ thể bà Vân Thanh bị thương nên phải cẩn thận, tôi sợ sẽ xảy ra việc đáng tiếc.”

Du Ánh Tuyết nghĩ lại thì thấy lời nói của người chăm sóc cũng hợp lý.

“Vậy làm phiền cô chăm sóc cho mẹ tôi nhé!”

Cô không nghĩ nhiều nữa, lấy quần áo bẩn đi vào trong nhà vệ sinh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 144:

Sau khi xả nước, cô lấy quần áo ngâm vào trong đó.

Vừa kéo ống tay áo lên định bắt đầu giặt thì Du Ánh Tuyết chợt nhớ ra cô quên chưa mang bột giặt vào. Cô lại phải đứng dậy đi ra ngoài.

Du Ánh Tuyết vừa bước ra thì bị hình ảnh trên giường làm cho sửng sốt.

Lâm Vân Thanh đang thay quần áo trên giường bệnh, đối mặt với ánh mắt khiếp sợ của Du Ánh Tuyết một cách bất ngờ như vậy làm bà ấy cảm thấy ghê tởm trong chớp mắt. Sau vài giây ngơ ngàng, cuối cùng bà ấy cũng nhớ ra đi đâu gì đó, liền vội vàng kéo quần áo lên che đậy cơ thể của mình.

Nhưng dù bà ấy có che lại thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

“Mẹ... Du Ánh Tuyết khẽ gọi một tiếng, đôi môi trắng bệch của cô mấp máy trong run sợ. Ánh mắt cô dán chặt vào thân thể của Lâm Vân Thanh đang bị che bởi lớp quần áo kia.

Ban này cô không hề nhìn lầm...

Trên người mẹ cô toàn là những vết thương lớn nhỏ chồng chất theo năm tháng.

Nửa người trên của bà ấy không có chỗ nào lành lặn cả. Chỗ nào cũng toàn vết thương, vết thương nhỏ với vết thương lớn chồng lên nhau, nhìn vừa dữ tợn vừa dọa người.

Nếu không phải là người có khả năng nhẫn nhịn giỏi thì chắc chắn ban nãy Du Ánh Tuyết đã hét lên vì ngạc nhiên rồi. “Ánh Tuyết! Mẹ đã bảo con đi giặt quần áo rồi mà! Mau đi ngay, đi giặt quần áo xong rồi mới được ra đây!”

Lâm Vân Thanh nghiêm mặt mắng Du Ánh Tuyết.

Nhưng trong lòng bà ấy thì lại rất lo sợ.

Trước đó hai người chăm sóc đã vô cùng sợ hãi khi thay quần áo cho bà ấy, đến nỗi bị dọa chạy mất.

Đến bây giờ, họ thay đồ cho bà ấy mà cũng không dám nhìn thẳng vào thân thể của bà ấy nữa.

“Mẹ, chuyện này... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mẹ?” Du Ánh Tuyết đau lòng hỏi, trái tim cô như bị thắt lại đến nỗi không thở được.

Bản thân cô ở nhà họ Kiều mấy năm qua sống rất tốt, không thiếu thốn cái gì. Nhưng...

Hiềm khi thấy bà nghiêm khắc như vậy.

Du Ánh Tuyết đang đi thì đứng khựng lại, hai mắt đỏ hòng lên. Cô nói nhỏ, giọng nói giống như đang cầu xin: “Mẹ, mẹ để cho con xem một chút thôi...”

“Ánh Tuyết, con gái ngoan của mẹ... Con nghe lời mẹ đi” Vì ền mắt của Lâm Vân Thanh cũng đỏ lên.

ở trong ngục giam này mấy năm, không ngày nào là bà ấy không mơ thấy ác mộng. Cho dù bây giờ bà ấy đã được giải thoát, nhưng bà ấy sẽ mãi chẳng bao giờ thoát khỏi bóng ma trong lòng bà ấy.

Bây giờ... Bà chỉ mong rằng những ác mộng đó không đeo bám con gái bà ấy mà thôi.

Chính vì thế... Điều duy nhất mà bà ấy có thể làm cũng chỉ có thể là ngăn chặn những người nhà họ Kiều đó đến gần con gái bà. Tốt nhất là cả đời họ không cần dây dưa với Du Ánh Tuyết nữa.

“Cô Ánh Tuyết, hay là cô làm việc của cô trước đi. Việc ở đây đã có chúng tôi lo rồi ạ”

Lúc đầu hai người chăm sóc vẫn còn sợ sệt những vết thương kia, thế nhưng ở chung lâu họ cũng quen dần, bây giờ nhìn thấy cảnh này lại càng cảm thấy không đành lòng.

“Ánh Tuyết ngoan, con đi giặt quần áo trước đi.”

Lâm Vân Thanh cũng khuyên bảo Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết cũng không muốn mẹ cô phải khó chịu, cô càng không muốn phải khóc ở trước mặt mẹ. Hít sâu một hơi, cuối cùng, cô cũng gật đầu: “Vâng... con đi làm việc của con trước đã.”

Cô cố tỏ ra vô cùng bình tĩnh và thản nhiên, cần lấy gói bột giặt.

Du Ánh Tuyết lại bước vào trong nhà vệ sinh một lần nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 145:

Vừa đóng cửa lại, ngay lập tức cô tựa vào cửa, thở dốc từng hơi một. Trong đầu cô chỉ lảng vảng mãi những vết thương đáng sợ đó.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống thùng, hòa tan vào trong nước.

Cô giơ tay, dùng sức lau khô mắt. Cô không được khóc! Không được phép yếu ớt như vậy nữa!

Về sau cô còn phải bảo vệ mẹ nữa, không thể động một chút là khóc được!

Nếu cứ như vậy thì cô lấy đâu ra năng lực bảo vệ mẹ?

Hít sâu một hơi, cô cố gắng hít thở một cách bình thường, ngẩng xuống ghế nhỏ, quỳ tạp dề lại, vén tay áo lên, dùng toàn bộ sức lực giặt quần áo.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Vân Thanh cũng đã thay quần áo xong, bên ngoài cửa phòng bệnh cũng có tiếng gõ cửa vang lên.

Người chăm sóc đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

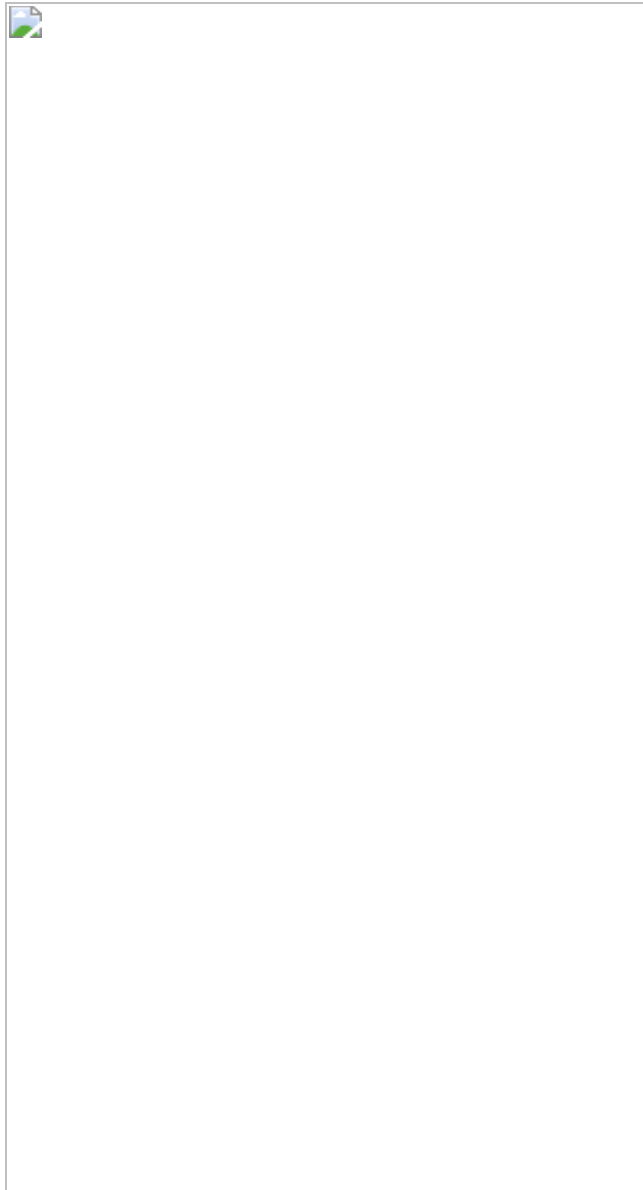
Vừa thấy được người đang đứng ngoài cửa, cô ấy liền cúi đầu cung kính chào: “Chào ngài Phong Khang ạ”

Người chăm sóc lại quay đầu lại nhìn người đang nằm ở trên giường bệnh, nói: “Thưa bà Vân Thanh, ngài Phong Khang đã đến rồi”

Vừa nghe thấy cái họ này, vẻ mặt Lâm Vân Thanh dữ tợn giống như sắp đối đầu với kẻ địch vậy.

Kiêu Phong Khang đi vào trong phòng, Nghiêm Danh Sơn đi theo đứng đằng sau anh, lấy bình cách nhiệt với mấy món tráng miệng tinh xảo đưa cho người chăm sóc.

“Đây là canh gà với canh cá, lát nữa cô cho bác Vân Thanh uống nhé”
Kiêu Phong Khang dặn dò.

chân của bác bị thương nên cháu có nghĩa vụ phải lo cho bác đến khi bác đi lại được như bình thường!”

40.

Trong lòng Lâm Vân Thanh chỉ cần xin nhà họ Kiêu đừng dây dưa với nhà bà nữa, liền nói ngay: “Chân tôi bị thương ngài cũng đã lo cho tôi rồi, nếu bác sĩ đã nói tình hình của tôi tốt lên rồi, vậy sau này cảm phiền ngài Phong Khang không cần phải quan tâm tôi nữa. Ngài Phong Khang, ngài đi đi, thứ lỗi cho tôi không tiện ngài được.”

Bà đã ra lệnh đuổi khách.

Từ trước đến nay Kiêu Phong Khang chưa từng đeo bám ai, thế nhưng giờ khắc này, anh đừng im không nói không rằng, thi thoảng chỉ liếc nhìn vào trong nhà vệ sinh như tìm kiếm ai đó.

Hai người vừa giằng co trong im lặng một chút thì...

Cửa nhà vệ sinh được kéo ra. Tiếng cửa kéo dài vang lên phá tan bầu không khí im lặng.

“Mẹ, con giặt đồ xong rồi.” Người chưa bước ra những âm thanh lạnh lẽo của Du Ánh Tuyết đã vọng ra trước.

Ngay sau đó...

Cô gái trẻ tuổi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô vừa đi ra đã ngơ ngẩn vì thấy một người khác đang đứng ở trong phòng bệnh.

Tay của Kiêu Phong Khang cũng hơi run run, Nghiệm Danh Sơn đứng ở đằng sau anh cũng ngẩn người.

Một Du Ánh Tuyết như vậy... Khác xa Du Ánh Tuyết ngày xưa ở nhà họ Kiêu.

Cô buộc tóc một cách tùy tiện, mấy sợi tóc ngắn ngang rũ xuống bên gò má nhỏ. Cô mặc trên người một bộ tạp dề, vừa thở dốc vừa ôm một thùng

quần áo lớn. Có lẽ vì thùng quần áo nặng nên một mảng quần áo của cô đã bị ướt hết.

Dáng vẻ này... Còn đây là một Du Ánh Tuyết yếu ớt được Kiều Phong Khang nâng niu ở trong lòng bàn tay?

Ánh mắt Kiều Phong Khang chất chứa nhiều cảm xúc nhìn cô, dường như anh không thể nào tưởng tượng ra một Du Ánh Tuyết nhếch nhác như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 146:

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn qua hai người chăm sóc.

Hai người kia thấy ánh mắt của Kiêu Phong Khang thì bị dọa sợ đến nỗi run rẩy hết cả chân tay.

“Tổng giám đốc Kiêu bỏ tiền thuê mấy người đến chăm sóc cho bà Du là để cho chúng tôi thấy thế này à?” Một bên Nghiêm Danh Sơn lên tiếng khiển trách một bên anh ta đã nhanh chân đi tới trước mặt Du Ánh Tuyết nói: “Cô Ánh Tuyết, thùng quần áo nặng như vậy, cô để tôi cầ n giúp cô nhé! Giặt quần áo nhiều tay sẽ bị nhẵn ấy, mấy chuyện này cô để cho người chăm sóc làm là được rồi.”

Nghiêm Danh Sơn vừa nói vừa muốn lấy thùng quần áo trong tay Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết giống như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, cô vội vàng né Nghiêm Danh Sơn.

Theo bản năng cô lại nhìn Kiêu Phong Khang một chút, ánh mắt anh sâu lắng, chỉ thấy sự lạnh nhạt bên trong đó.

Lòng của cô cũng vì đó mà chìm xuống. Cô học theo dáng vẻ của anh, cũng cố tỏ ra thờ ơ, không để lộ ra trong lòng cô đang có vô vàn cảm xúc.

Anh cau mày lạnh lùng nói: “Ai cho em làm mấy việc như vậy hả?”

“Đây là quần áo của mẹ cháu, cháu giúp mẹ cháu giặt quần áo là sai sao? Cháu cảm thấy cháu không làm gì sai cả” Du Ánh Tuyết nói, giọng nói của cô cũng không hòa nhã cho lắm.

Trước đây ở nhà họ Ki ầu, cái gì cô cũng không biết. Thế nhưng, sau đó... Chuyện gì cô cũng phải học hết...

“Ngài Phong Khang, nếu như đã không còn việc gì nữa thì ngài đi đi” Cô cắn môi, mở miệng muốn đuổi người, giọng nói tỏ ra xa cách.

Cô không muốn thừa nhận rằng cô không có chút liêm sỉ nào, từ hôm qua đến bây giờ lúc nào trong đầu cô cũng tràn ngập hình bóng của anh. Ngài Phong Khang sao?

Lông mày của Ki ầu Phong Khang nhảy lên một cái.

“Em thử gọi lại một lần nữa xem!” Giọng nói của anh ngập tràn sự uy hiếp.

Chết tiệt!

Chữ “ngài” này được người khác gọi ra thì là sự lịch sự, lễ phép. Nhưng nếu nó được nói ra từ trong miệng của Du Ánh Tuyết thì thật chói tai!

Hai tay Du Ánh Tuyết ôm lấy cái thùng, cô hơi căng thẳng một chút, không khiêu khích anh nữa mà chỉ nói nhỏ: “Mẹ, con lên trên lầu phơi quần áo đây”

Vừa dứt lời cô liền cất bước bỏ đi.

Lâm Vân Thanh lại cho hai người chăm sóc đi ra ngoài trước. Nghiêm Danh Sơn cũng là người hiểu biết, anh ta im lặng đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Bầu không khí bỗng trở nên ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Về mặt Kiều Phong Khang nghiêm túc nhìn Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết vẫn giận dỗi không muốn nhìn anh.

Sau khi những người không liên quan ra khỏi phòng, Lâm Vân Thanh liền dặn dò: “Ánh Tuyết, con tới lấy cho mẹ chiếc thẻ ATM ở trong ngăn kéo thứ hai ra đây”

Du Ánh Tuyết không biết mẹ cô muốn làm gì, nhưng cô cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng cúi người lấy thẻ ATM kia từ trong ngăn kéo ra.

Cô đưa thẻ cho Lâm Vân Thanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 147

Lâm Vân Thanh nhìn Kiều Phong Khang rồi nói với cô: “Đưa thẻ ngân hàng này cho cha nuôi của con đi”

Bà ấy còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “cha nuôi”.

Du Ánh Tuyết hơi ngần ngừ, không hiểu sao hai chữ “cha nuôi” này làm cho cô có cảm giác khó chịu. Cô nhìn mẹ, hơi mím môi, muốn phản bác lại.

Có đi đâu, khi Lâm Vân Thanh thúc giục thêm lần nữa: “Còn không mau đi đi?”

Du Ánh Tuyết cúi đầu, chậm chạp đi đến trước mặt Kiều Phong Khang. Đưa thẻ ngân hàng cho anh.

Anh không nhận, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Vân Thanh, im lặng không nói gì mà chờ Lâm Vân Thanh tiếp tục Chỉ có hơi thở nặng nề cùng với hàng lông mày nhíu chặt chứng tỏ cảm xúc bây giờ của anh.

“Cậu Phong Khang, nghe Ánh Tuyết nói mấy năm nay con bé được cậu nuôi lớn, tôi không biết phải cảm ơn cậu như thế nào, khoản tiền này là tiền để dành của tôi, hy vọng cậu nhận lấy.”

Vốn dĩ khoản tiền này là dùng để đăng tin tìm người, nhưng sau đó bài đăng không thành công, nên hai ngày nay đã được trả về một phần. Du Ánh Tuyết khẽ nhíu mày.

Ánh mắt Kiều Phong Khang càng thêm chăm chú.

Chỉ nghe thấy Lâm Vân Thanh tiếp tục nói: “Đương nhiên tôi biết khoản tiền này giống như là muối bỏ biển, vì thế sau này tôi và Ánh Tuyết sẽ còn từ từ trả lại cho cậu. Cho nên... sau này, Ánh Tuyết sẽ không còn là con gái nuôi của cậu nữa, con bé và cậu sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào cả. Cho dù thế nào tôi cũng mong cậu thành toàn cho hai mẹ con chúng tôi”

Càng nói gần cuối, giọng điệu càng nặng nề

Lòng Du Ánh Tuyết như bị hai bàn tay hung ác nhéo một cái, câu nói “con bé và cậu sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào” làm cho đầu ngón tay cô run rẩy, gần như không thể cầm nổi tấm thẻ mỏng manh kia.

như là muốn vặn gãy tay cô vậy.

Chỉ nghe thấy anh hắng giọng, lạnh lùng hỏi: “Cháu thật sự muốn cắt đứt quan hệ với tôi?”

Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được ánh mắt mẹ đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Ánh Tuyết, nếu con còn muốn đi theo cậu ta, mẹ cũng nguyện ý thành toàn cho con” Trái tim Du Ánh Tuyết run lên, cô nhìn về phía mẹ, trong đôi

mắt có ánh sáng lấp lánh.

“Mẹ sẽ rời đi” Lâm Vân Thanh nhắm mắt: “Mẹ... Coi như chưa từng tìm được con vậy? Trái tim cô đau đớn khôn xiết, nhưng còn lạnh hơn, giống như là rơi vào hầm băng.

Hốc mắt của Du Ánh Tuyết ửng hồng, cô quay sang nhìn anh.

Cô hít sâu một hơi, cố hết sức đè nén nỗi đau xuống đáy lòng, cứng nhắc nhét tấm thẻ ngân hàng vào trong tay Kiều Phong Khang.

Sức lực cả người giống như là bị hút hết sạch, rất lâu...

Cô mới có thể rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay lạnh băng của anh.

Cứ như là bị lột một lớp da, mu bàn tay của cô đỏ bừng lên.

Mà trái tim của cô, cũng giống như bị lột một lớp da...

Đau đến mức chỉ hít thở thôi cũng giống như là ngàn cây kim châm vào, mang theo cảm giác...

“Rắc..” Một thanh âm vang lên, tấm thẻ ngân hàng kia gãy nát trong tay anh. Tấm card sắc bén cứa một đường trên ngón tay anh.

Nhưng hàng lông mày của anh vẫn chưa từng thả lỏng, ánh mắt lạnh lùng lo lắng nhìn chằm chằm vào cô, tròn trĩnh mắt càng lúc càng đỏ sẫm.

Không biết qua bao lâu. Cửa phòng bệnh bị kéo ra rồi bị đóng lại. Nhưng Du Ánh Tuyết vẫn còn đứng ngây người tại chỗ, không thể cử động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 148

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 148:

Trong nháy mắt...

Lòng cô giống như bị khoét mất một lỗ. Từng cơn gió thổi qua như cuốn hết cảm xúc trong lòng cô, chỉ để lại một mảng trống rỗng.

Cắt đứt quan hệ? Cô không muốn...

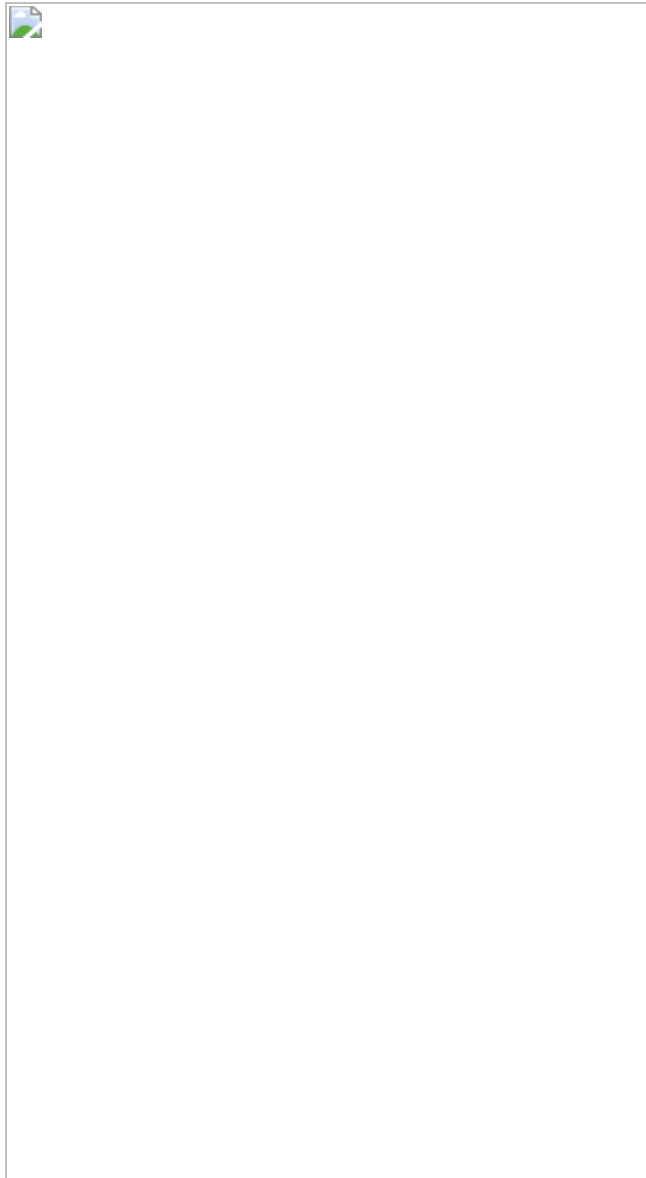
Tuy rằng chuyện anh giấu cô làm mẹ bị thương khiến cho cô vô cùng, vô cùng tức giận. Nhưng mà nếu hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh, vậy cô không thể nào làm được!

Chỉ cần ngẫm lại, cô sẽ cảm thấy khó chịu...

Nhưng mà ở trước mặt mẹ, cô lại không thể không làm như vậy.

Còn anh, anh đi thật sao?

Kiều Phong Khang đi rồi, cả ngày Du Ánh Tuyết đều ngẩn ngơ.

Du Ánh Tuyết không thấy chút hứng thú nào vì thể tìm đại cái lý do để từ chối.

Kết quả, khoảng chừng hơn chín giờ tối, Phùng Linh Nhi lại gọi đến một lần nữa.

“Du Ánh Tuyết! Cậu đến đây nhanh đi” Giọng nói của cô ấy ở đầu bên kia vô cùng kích động.

Du Ánh Tuyết không còn chút sức lực nào, đứng ở cửa sổ yếu ớt nói với cô ấy: “Tớ thật sự không đi đâu, các cậu chơi đi”

“Du Ánh Tuyết, bạn trai cậu đến. đây! Tớ vừa mới nhìn thấy anh ta đang trong một phòng với một cô gái rất xinh đẹp. Cậu nhanh đến đây nhìn xem” Những người ở đầu dây bên kia đang điên cuồng gào thét.

Du Ánh Tuyết ngẩn ra, tim mất thế lương nhìn chằm chằm bóng tối dưới lầu.

Anh... đang ở cùng với người phụ nữ khác? Là Tô Hoàng Quyên sao?

“Tớ không đi, các cậu chơi tiếp đi” Rồi cô không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô ngồi ở mép giường quạt cho mẹ vài cái, trong lòng đầy sầu muộn.

Rồi lại mở TV lên. Vì mẹ đã ngủ nên cô mở âm thanh rất nhỏ, nhưng mà trong lòng cô làm thế nào cũng không thể yên tĩnh được.

Cuối cùng cô không có cách nào nghĩ thêm gì nữa, cầm lấy túi xách và đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh anh và người phụ nữ khác ở bên nhau.

Hình ảnh đó tra tấn cô đến phát điên luôn rồi.

Đúng, cô ghen tị! Ngày hôm qua hai người đã cãi nhau ồn ã, hôm nay lại gần như cắt đứt quan hệ, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc anh ở cạnh người phụ nữ khác, cô lại không cách nào bình tĩnh nổi.

Sao anh lại có thể tìm thấy niềm vui mới nhanh như vậy?

Du Ánh Tuyết lái xe đến chỗ Phùng Linh Nhi nói.

Cô mới đi vào, tất cả các bạn học đều nhìn về phía cô. Nếu trước kia là ánh mắt hâm mộ, vậy thì giờ phút này tất cả đều trở thành ánh mắt đố kỵ

cảm.

Phùng Linh Nhi tức đến phát ngất: “Tớ vừa nhìn thấy anh ta ôm người phụ nữ khác vào phòng 808.”

“Tớ nói rồi, đàn ông lớn tuổi đâu không đáng tin cậy đâu. Du Ánh Tuyết, tớ khuyên cậu nên nhanh chia tay đi”

“Chia gì mà chia chứ, từ trước tới nay đàn ông thường gặp dịp thì chơi nhieu như vậy. Chỉ cần anh ta đối xử tốt với cậu, tớ cảm thấy cậu nên nhắm một mắt mở một mắt đi. Bây giờ người đàn ông tốt như thế khó tìm lắm, nếu cậu muốn giống như vật cưng luôn ở bên cạnh mình thì càng thêm khó tìm hơn”

– Không muốn khiến cho mình quá mất mặt, nhưng mà giờ phút này, khi Du Ánh Tuyết nghe thấy những lời khuyên này chóp mũi không nhịn được mà dâng lên một sự chua xót.

Cô hiểu Kiều Phong Khang. Anh tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện gặp dịp thì chơi, trước nay anh đâu không có hứng thú với phụ nữ.

Nếu anh thật sự cặp kè với một người phụ nữ khác, vậy chứng minh...

Người phụ nữ khoác tay anh, ít nhất anh không cảm thấy ghét bỏ cô ta, thậm chí còn có chút thiện cảm.

Chẳng lẽ...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 149

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 149:

Tình cảm của anh, nói bỏ là có thể bỏ li ền sao? Hơn nữa... Lại còn bằng tốc độ nhanh như vậy?

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi rồi đứng dậy: “Tớ đến phòng 808”

“Muốn tớ đi cùng với cậu không?” Phùng Linh Nhi lo lắng hỏi. Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không cần”

Phùng Linh Nhi cũng không kiên trì đòi đi cùng. Dù sao, tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài như cô ấy có gấp cũng không giúp được gì.

Bên kia.

Trong phòng bao 808, ba người Hồ Minh Tuấn, Lê Tiến Minh và Trần Thanh Tùng đang ngồi đánh bài.

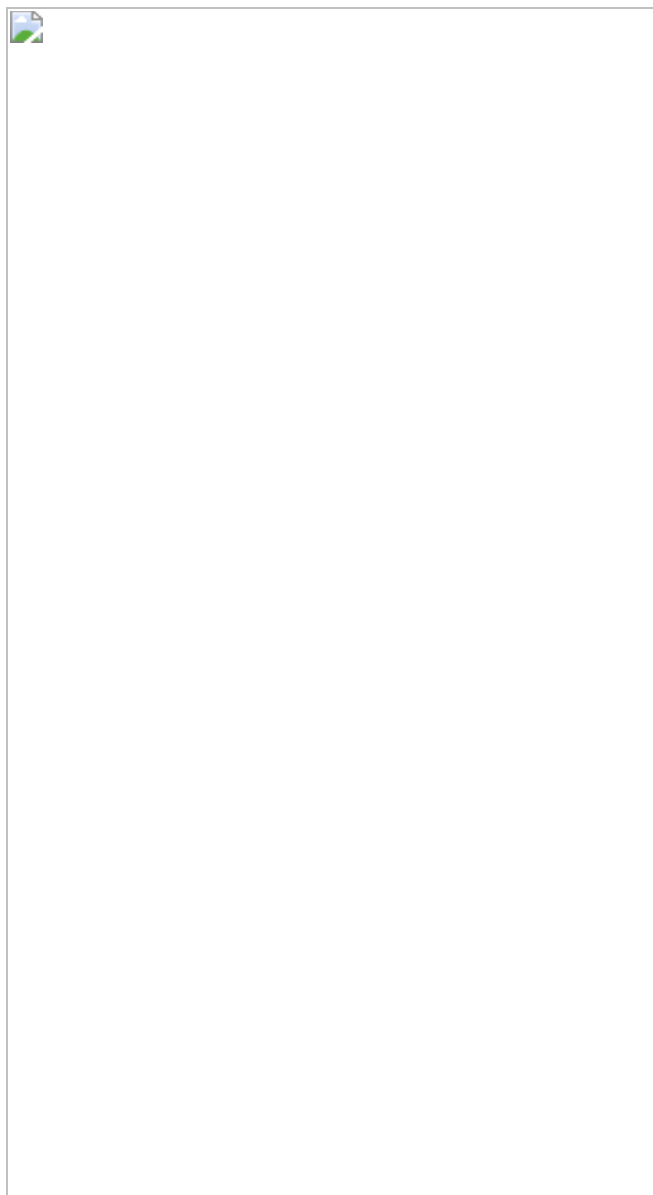
Mà trong một phòng nhỏ khác, Kiều Phong Khang đẩy hộp đồ ờng và cây bút cho cô gái kiều diễm trước mặt: “Cô An, rượu đã uống, hát cũng xong, nên chơi thì đã chơi rồi, bây giờ hẳn là thời cơ tốt để ký tên nhỉ?”

Cô gái trẻ tuổi này chính là danh viện nổi tiếng của thành phố An Lập. Tuổi còn trẻ mà đã ngồi trên ghế phó tổng giám đốc của An Thiên, được chủ tịch Từ tự mình đề cử đến ký hiệp ước hợp tác với Kiều Thanh.

“Đó là đi ầu đương nhiên” Người phụ nữ cầm bút lên, ký được một chữ thì gác bút xuống.

Cô ta mỉm cười nhìn người đàn ông tuấn tú đối diện: “Có đi ầu... nếu dễ dàng ký như vậy thì sau này sẽ khó được anh Phong Khang đây ở cạnh phục vụ một lần, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Vẻ mặt Kiều Phong Khang gầ như đã hết kiên nhẫn.

Mà ngay trong lúc anh thất thầ, đôi môi đỏ của người phụ nữ này dám lớn mật lưu luyến trên cầ cổ gợi cảm của anh...

Khung cảnh trước mắt Kiều Phong Khang chỉ toàn là hình bóng gương. mặt cô, cho dù nhắm mắt lại, cũng chỉ toàn là cô.

Loại cảm giác này làm anh cực kỳ bức bối, trong lòng bất ổn không yên. Anh thật sự rất muốn xách cô gái nhỏ kia đến trước mặt rồi dạy dỗ cô một phen.

Càng muốn cô thì càng cảm thấy người phụ nữ trước mặt quá là phiền phức.

Anh nhú mày, không hề khách sáo đưa tay kéo người phụ nữ đang treo trên người mình ra.

Khuôn mặt lạnh băng nhìn đối phương: “Người An Thiên các người trước giờ đâu dùng thủ đoạn này để bàn chuyện làm ăn với khách hàng sao? Đúng thật là làm cho tôi phải lau mắt mà nhìn đấy”

Người phụ nữ lập tức sững sốt, rồi sau đó không những không tức giận, ngược lại còn cười khẽ. Một lần nữa đưa tay về phía anh, bàn tay mềm mại sờ ngực anh, ngón tay thon dài chạm nhẹ một cái rồi thuần thục cởi áo sơ mi của anh ra.

Cơ ngực hoàn mỹ vừa lộ ra gần như làm cho ánh mắt người phụ nữ trở nên sáng ngời.

“Tổng giám đốc Phong Khang nghiêm túc như vậy nên chắc sẽ không chơi trò lạt mềm buộc chặt đúng không?”

Kiều Phong Khang nhìn cô ta từ trên xuống, ánh mắt lạnh đến mức làm cho người ta phải thấy sợ hãi, giống như là băng tuyết ngàn năm, có thể đông cứng người khác ngay lập tức.

Anh nắm lấy tay người phụ nữ, dùng lực cài lại cúc áo: “Cô An, trước khi chọc cho tôi thật sự tức giận, tôi khuyên cô cởi ra thế nào thì bây giờ cài ngay lại như thế đó đi!”

Anh gần từng chữ một, giọng nói lạnh băng không hề có cảm xúc.

Càng không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, sức lực rất lớn, lớn đến mức gần như muốn bóp nát tay cô ta vậy.

Vẻ lạnh lùng âm u trên mặt anh làm cho người phụ nữ thấy kinh hồn bạt vía, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt khi này trông rất mê người, nhưng giờ lại cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Lâm Vân Thanh nhìn Kiều Phong Khang rồi nói với cô: “Đưa thẻ ngân hàng này cho cha nuôi của con đi”

Bà ấy còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “cha nuôi”.

Du Ánh Tuyết hơi ngần ngừ, không hiểu sao hai chữ “cha nuôi” này làm cho cô có cảm giác khó chịu. Cô nhìn mẹ, hơi mím môi, muốn phản bác lại.

Có đi đâu, khi Lâm Vân Thanh thúc giục thêm lần nữa: “Còn không mau đi đi?”

Du Ánh Tuyết cúi đầu, chậm chạp đi đến trước mặt Kiều Phong Khang. Đưa thẻ ngân hàng cho anh.

Anh không nhận, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Vân Thanh, im lặng không nói gì mà chờ Lâm Vân Thanh tiếp tục. Chỉ có hơi thở nặng nề cùng với hàng lông mày nhíu chặt chứng tỏ cảm xúc bây giờ của anh.

“Cậu Phong Khang, nghe Ánh Tuyết nói mấy năm nay con bé được cậu nuôi lớn, tôi không biết phải cảm ơn cậu như thế nào, khoản tiền này là tiền để dành của tôi, hy vọng cậu nhận lấy.”

Vốn dĩ khoản tiền này là dùng để đăng tin tìm người, nhưng sau đó bài đăng không thành công, nên hai ngày nay đã được trả về một phần. Du Ánh Tuyết khẽ nhíu mày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

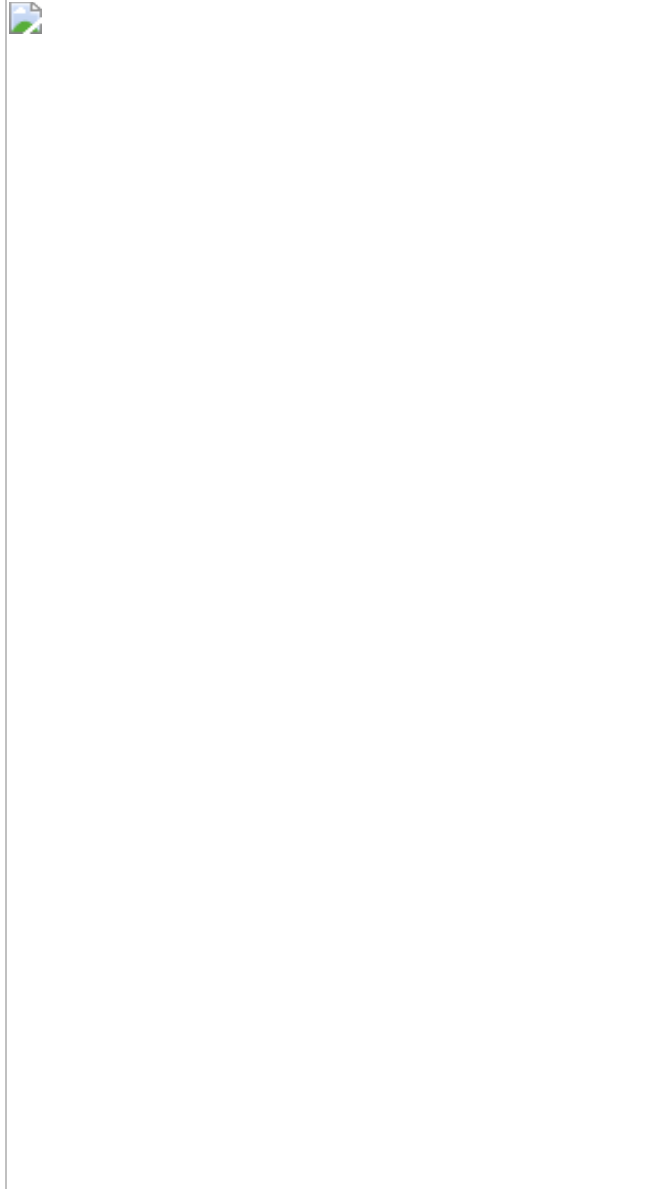
Chương 150:

Ánh mắt Kiều Phong Khang càng thêm chăm chú.

Chỉ nghe thấy Lâm Vân Thanh tiếp tục nói: “Đương nhiên tôi biết khoản tiền này giống như là muối bỏ biển, vì thế sau này tôi và Ánh Tuyết sẽ còn từ từ trả lại cho cậu. Cho nên... sau này, Ánh Tuyết sẽ không còn là con gái nuôi của cậu nữa, con bé và cậu sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào cả. Cho dù thế nào tôi cũng mong cậu thành toàn cho hai mẹ con chúng tôi”

Càng nói gần cuối, giọng điệu càng nặng nề

Lòng Du Ánh Tuyết như bị hai bàn tay hung ác nhéo một cái, câu nói “con bé và cậu sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào” làm cho đầu ngón tay cô run rẩy, gần như không thể cầm nổi tấm thẻ mỏng manh kia.

Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được ánh mắt mẹ đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Ánh Tuyết, nếu con còn muốn đi theo cậu ta, mẹ cũng nguyện ý thành toàn cho con” Trái tim Du Ánh Tuyết run lên, cô nhìn về phía mẹ, trong đôi mắt có ánh sáng lấp lánh.

“Mẹ sẽ rời đi” Lâm Vân Thanh nhắm mắt: “Mẹ... Coi như chưa từng tìm được con vậy? Trái tim cô đau đớn khôn xiết, nhưng còn lạnh hơn, giống như là rơi vào hần băng.

Hốc mắt của Du Ánh Tuyết ửng hồng, cô quay sang nhìn anh.

Cô hít sâu một hơi, cố hết sức đè nén nỗi đau xuống đáy lòng, cứng nhắc nhét tấm thẻ ngân hàng vào trong tay Kiều Phong Khang.

Sức lực cả người giống như là bị hút hết sạch, rất lâu...

Cô mới có thể rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay lạnh băng của anh.

Cứ như là bị lột một lớp da, mu bàn tay của cô đỏ bừng lên.

Mà trái tim của cô, cũng giống như bị lột một lớp da...

Đau đến mức chỉ hít thở thôi cũng giống như là ngàn cây kim châm vào, mang theo cảm giác...

“Rắc..” Một thanh âm vang lên, tấm thẻ ngân hàng kia gãy nát trong tay anh. Tấm card sắc bén cứa một đường trên ngón tay anh.

Nhưng hàng lông mày của anh vẫn chưa từng thả lỏng, ánh mắt lạnh lùng lo lắng nhìn chằm chằm vào cô, tròng trắng mắt càng lúc càng đỏ sẫm.

Không biết qua bao lâu. Cửa phòng bệnh bị kéo ra rồi bị đóng lại. Nhưng Du Ánh Tuyết vẫn còn đứng ngây người tại chỗ, không thể cử động.

Trong nháy mắt...

Lòng cô giống như bị khoét mất một lỗ. Từng cơn gió thổi qua như cuốn hết cảm xúc trong lòng cô, chỉ để lại một mảnh trống rỗng.

Cắt đứt quan hệ? Cô không muốn...

Tuy rằng chuyện anh giấu cô làm mẹ bị thương khiến cho cô vô cùng, vô cùng tức giận. Nhưng mà nếu hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh, vậy cô không thể nào làm được!

Chỉ cần ngấm lại, cô sẽ cảm thấy khó chịu...

Nhưng mà ở trước mặt mẹ, cô lại không thể không làm như vậy.

Còn anh, anh đi thật sao?

Kiêu Phong Khang đi rồi, cả ngày Du Ánh Tuyết đầu gối ngơ.

Lâm Vân Thanh nhìn thấy vậy thì trong lòng vô cùng lo lắng.

Căn bản là bà ấy không lường trước được tình cảm giữa hai người bọn họ thật ra không đơn giản chỉ là cha và con gái nuôi.

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Du Ánh Tuyết, trong lòng Lâm Vân Thanh không đành lòng. Ngang ngược chia rẽ một đôi tình nhân đúng thật là hành động quá tàn nhẫn.

Có đi đâu, chỉ cần nhớ đến bà cụ nhà họ Kiều, cảm giác không đành lòng trong tim Lâm Vân Thanh cũng giảm bớt, lòng cũng cứng rắn hơn rất nhiều.

Cùng ngày, Phùng Linh Nhi gọi điện thoại cho cô, nói là bạn học hẹn tối đến hội sở chơi, còn có mấy cậu ấm học làm ông chủ nữa.

Du Ánh Tuyết không thấy chút hứng thú nào vì thể tìm đại cái lý do để từ chối.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 151:

Kết quả, khoảng chừng hơn chín giờ tối, Phùng Linh Nhi lại gọi đến một lần nữa.

“Du Ánh Tuyết! Cậu đến đây nhanh đi” Giọng nói của cô ấy ở đầu bên kia vô cùng kích động.

Du Ánh Tuyết không còn chút sức lực nào, đứng ở cửa sổ yếu ớt nói với cô ấy: “Tớ thật sự không đi đâu, các cậu chơi đi”

“Du Ánh Tuyết, bạn trai cậu đến. đây! Tớ vừa mới nhìn thấy anh ta đang trong một phòng với một cô gái rất xinh đẹp. Cậu nhanh đến đây nhìn xem” Những người ở đầu dây bên kia đang điên cuồng gào thét.

Du Ánh Tuyết ngẩn ra, tim mất thăng bằng nhìn chằm chằm bóng tối dưới lầu.

Anh... đang ở cùng với người phụ nữ khác? Là Tô Hoàng Quyên sao?

“Tớ không đi, các cậu chơi tiếp đi” Rồi cô không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô ngồi ở mép giường quạt cho mẹ vài cái, trong lòng đầy sầu muộn.

Rồi lại mở TV lên. Vì mẹ đã ngủ nên cô mở âm thanh rất nhỏ, nhưng mà trong lòng cô làm thế nào cũng không thể yên tĩnh được.

Cuối cùng cô không có cách nào nghĩ thêm gì nữa, cầm lấy túi xách và đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh anh và người phụ nữ khác ở bên nhau.

Hình ảnh đó tra tấn cô đến phát điên luôn rồi.

Đúng, cô ghen tị! Ngày hôm qua hai người đã cãi nhau ồn ã, hôm nay lại gần như cắt đứt quan hệ, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc anh ở cạnh người phụ nữ khác, cô lại không cách nào bình tĩnh nổi.

Sao anh lại có thể tìm thấy niềm vui mới nhanh như vậy?

Du Ánh Tuyết lái xe đến chỗ Phùng Linh Nhi nói.

Cô mới đi vào, tất cả các bạn học đều nhìn về phía cô. Nếu trước kia là ánh mắt hâm mộ, vậy thì giờ phút này tất cả đều trở thành ánh mắt đố kỵ.

Phùng Linh Nhi tức đến phát ngất: “Tớ vừa nhìn thấy anh ta ôm người phụ nữ khác vào phòng 808.”

Nếu anh thật sự cặp kè với một người phụ nữ khác, vậy chứng minh...

Người phụ nữ khoác tay anh, ít nhất anh không cảm thấy ghét bỏ cô ta, thậm chí còn có chút thiện cảm.

Chẳng lẽ...

Tình cảm của anh, nói bỏ là có thể bỏ li ền sao? Hơn nữa... Lại còn bằng tốc độ nhanh như vậy?

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi rồi đứng dậy: “Tớ đến phòng 808”

“Muốn tớ đi cùng với cậu không?” Phùng Linh Nhi lo lắng hỏi. Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không cần”

Phùng Linh Nhi cũng không kiên trì đòi đi cùng. Dù sao, tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài như cô ấy có giúp cũng không giúp được gì.

Bên kia.

Trong phòng bao 808, ba người Hồ Minh Tuấn, Lê Tiến Minh và Trần Thanh Tùng đang ngồi đánh bài.

Mà trong một phòng nhỏ khác, Kiều Phong Khang đẩy hộp đồ hộp và cây bút cho cô gái kiều diễm trước mặt: “Cô An, rượu đã uống, hát cũng xong, nên chơi thì đã chơi rồi, bây giờ hẳn là thời cơ tốt để ký tên nhỉ?”

Cô gái trẻ tuổi này chính là danh viện nổi tiếng của thành phố An Lập. Tuổi còn trẻ mà đã ngồi trên ghế phó tổng giám đốc của An Thiên, được chủ tịch Từ tự mình đề cử đến ký hiệp ước hợp tác với Kiều Thanh.

“Đó là đi đâu đương nhiên” Người phụ nữ cầm bút lên, ký được một chữ thì gác bút xuống.

Cô ta mỉm cười nhìn người đàn ông tuấn tú đối diện: “Có đi đâu... nếu dễ dàng ký như vậy thì sau này sẽ khó được anh Phong Khang đây ở cạnh phục vụ một lần, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Về mặt Kiều Phong Khang gần như đã hết kiên nhẫn.

Anh khẽ nhún mày, mím chặt môi không nói gì.

Người phụ nữ lại đứng dậy, chầm chậm đi về phía anh, lớn mật chủ động đến gần anh rồi ngẩng thẳng lên đũa anh.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 152

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 152:

Hai tay nhỏ nhắn mềm mại thân mật ôm cổ anh, híp mắt hà hơi thổi khí dụ dỗ anh.

“Anh Phong Khang, đã từng có người nào nói môi anh rất... Gọi cảm chưa?” Người phụ nữ cười khúc khích, vừa mê người vừa quyến rũ, ngón tay chọt nhẹ vào vị trí tim anh: “Gần đây mọi người đều đồn rằng ở chỗ này của anh Phong Khang có chôn giấu một cô gái thần bí, ngoại trừ cô ấy, không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể làm cho anh liếc mắt một lần. Có phải là thật hay không?”

Nhắc tới người phụ nữ kia, ngực Kiều Phong Khang lại xuất hiện cảm giác hờn dỗi, biểu cảm trên mặt càng thêm khó coi.

Mà ngay trong lúc anh thất thần, đôi môi đỏ của người phụ nữ này dám lớn mật lưu luyến trên cần cổ gợi cảm của anh...

Khung cảnh trước mắt Kiều Phong Khang chỉ toàn là hình bóng gương mặt cô, cho dù nhắm mắt lại, cũng chỉ toàn là cô.

Loại cảm giác này làm anh cực kỳ bức bối, trong lòng bất ổn không yên. Anh thật sự rất muốn xách cô gái nhỏ kia đến trước mặt rồi dạy dỗ cô một phen.

“Tổng giám đốc Phong Khang nghiêm túc như vậy nên chắc sẽ không chơi trò lạt mền buộc chặt đúng không?”

Kiêu Phong Khang nhìn cô ta từ trên xuống, ánh mắt lạnh đến mức làm cho người ta phải thấy sợ hãi, giống như là băng tuyết ngàn năm, có thể đông cứng người khác ngay lập tức.

Anh nắm lấy tay người phụ nữ, dùng lực cài lại cúc áo: “Cô An, trước khi chọc cho tôi thật sự tức giận, tôi khuyên cô cởi ra thế nào thì bây giờ cài ngay lại như thế đó đi!”

Anh gằn từng chữ một, giọng nói lạnh băng không hề có cảm xúc.

Càng không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, sức lực rất lớn, lớn đến mức gần như muốn bóp nát tay cô ta vậy.

Vẻ lạnh lùng âm u trên mặt anh làm cho người phụ nữ thấy kinh hồn bạt vía, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt khi này trông rất mê người, nhưng giờ lại cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

“Tôi... Tôi làm ngay” Cô ta không dám tiếp tục khiêu khích, chỉ còn cách ký thật nhanh.

Trời ơi, lúc nghe mọi người nói Kiều Phong Khang đáng sợ, cô ta còn tưởng là nói quá.

Sao một người đàn ông vạn người mê như vậy lại có thể là con người đáng sợ thế kia chứ?

Ngay lúc này...

Cô ta chỉ nghĩ ký kết thật nhanh rồi lập tức “bỏ cửa chạy lấy người”.

Du Ánh Tuyết đứng trước cửa phòng 808 một hồi mới dám gõ cửa.

“Vào đi.”

Bên trong phát ra giọng nói của người đàn ông, cô hơi kinh ngạc, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa đi vào.

Hồ Minh Tuấn, Trần Thanh Tùng, Lê Tiến Minh, ba người bọn họ ngừng chơi bài tú-lơ-khơ, cùng nhìn về phía cửa ra vào. Thấy người vừa bước vào là Du Ánh Tuyết, bọn họ nhìn nhau không khỏi nhướng mày.

Bọn họ đều biết rằng cô và Kiều Phong Khang đã chia tay, cho nên họ khá ngạc nhiên khi Du Ánh Tuyết đến đây.

“Cô bạn nhỏ, có chuyện gì sao?” – Người đầu tiên lên tiếng chính là Trần Thanh Tùng.

Du Ánh Tuyết nhìn quanh một vòng, cô không thấy Ki ều Phong Khang, ngược lại... cô nhìn thấy cánh cửa phía bên trong thì lập tức chú ý đến.

“Chú ba ở bên trong phải không? Và chú ấy đang ở cùng người phụ nữ chú ấy thích?”

Nghĩ vậy, ánh mắt Du Ánh Tuyết tối sầm lại. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp hơn.

“Cô đến tìm Phong Khang hả?” Lê Tiến Minh cũng nhìn theo cô, hướng ánh mắt về phía cánh cửa đang đóng chặt. “Hiện tại Phong Khang có chuyện rất quan trọng, e là không thể gặp cô r ồi”

Quả nhiên... ở trong đó? Anh cùng với một người phụ nữ có chuyện rất quan trọng sao?

Du Ánh Tuyết chấp hai tay lại, cố dùng sức cắn chặt môi không để mình lên tiếng.

“Không thì cô ng ồi chờ một lát, có chỗ chờ bên kia” H ồ Minh Tuấn mở miệng.

Nghe vậy, Du Ánh Tuyết không chút do dự li ền lập tức tiến vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153

Ở bên trong khói mù mịt, mùi rượu nồng nặc.

Du Ánh Tuyết liếc mắt đánh giá sự việc, thấy bên cạnh là một bàn trà, trên đó đặt năm cái ly rượu đã được sử dụng. Ngoài ra Trên ghế sofa có túi xách của phụ nữ cùng với... áo khoác của Kiều Phong Khang.

Mọi thứ đều hiển hiện trước mắt không chút giả dối.

Trái tim của Du Ánh Tuyết chùng xuống, nhịp đập chậm lại.

Ngần ngor nhìn cánh cửa đang đóng chặt, cô thấy trái tim đập loạn nhịp.

“Cô muốn uống gì, hay uống trà nhé?” Hồ Minh Tuấn hỏi Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt cô vẫn dán chặt vào cánh cửa đang đóng kia.

Lê Tiến Minh đứng dậy, từ phía sau đỡ lấy hai vai cô, xoay người cô sang hướng khác. Anh ta đỡ cô đến ngã ngồi cùng chỗ với bọn họ: “Cô đừng nhìn vào trong đó, chú ba của cô đang nói chuyện yêu đương, không có gì hay ho cả”

“Đang nói chuyện yêu đương?” Ngón tay Du Ánh Tuyết dường như đã bấm vào da thịt cô.

Dùng ánh mắt lạnh lùng, cô hỏi: “Bọn họ định nói chuyện yêu đương bao lâu?”

“Vừa mới vào không lâu. Thật khó thấy hai người hòa hợp với nhau như vậy, có thể cần một chút thời gian” Trần Thanh Tùng nói tiếp.

Anh ta vừa nói vừa liếc nhìn cô gái nhỏ dò xét thái độ.

Hừ, anh ta không thể tin nổi trên đời này lại có người phụ nữ muốn từ bỏ Phong Khang. Có lẽ không gì là không thể, phải trải nghiệm một lần mới biết?

“Nhưng... tôi có chuyện muốn nói với chú ba”

“Cô chờ đi, đợi đến lúc bọn họ ra ngoài”

Thật sự lúc này cô không thể chờ đợi thêm được nữa. Mặc kệ bên trong kia bọn họ đang bộ dạng gì, ít nhất cô muốn tận mắt nhìn thấy.

Du Ánh Tuyết đứng dậy, cất bước nhẹ nhàng đi đến căn phòng kia. Ba người còn lại không ai cản cô lại, họ chỉ nhìn nhau cười trừ. Xem ra cô gái nhỏ đã để ý đến chú ba rồi.

Trong đôi mắt to tròn xinh đẹp, nước mắt bắt đầu rơi, trông thật đáng thương.

Du Ánh Tuyết đưa tay ra định mở cửa.

Cô nghĩ mình phải lấy hết can đảm mở cửa ra, nhưng khi cần lấy tay nắm cửa, cô lại thấy trong lòng trống rỗng. Sau khi hít sâu vài hơi, cô từ từ mở cánh cửa ra.

Đẩy cửa vào, hình ảnh bên trong làm cho đầu óc cô vang lên tiếng “ong ong”, ngay lập tức mặt cô xám như tro bếp.

Cô muốn thu lại tầm mắt của mình, không muốn xem, nhưng dù có làm thế nào thì cảnh tượng đó vẫn đập vào mắt.

Thứ hình ảnh kia giống như một nhát dao sắc bén, từng chút từng chút đâm vào trái tim cô, đâm vào da thịt, máu huyết của cô.

Một người phụ nữ xinh đẹp và trưởng thành đang đứng bên cạnh thân xác một người đàn ông. Cô ta đặt tay lên ngực người đàn ông, đang cài từng chiếc cúc áo.

Trên cổ áo sơ mi của người đàn ông, thậm chí ở cổ, vành tai của người này đều có dấu son môi đầy mê hoặc của phụ nữ.

Tất cả mọi thứ... đều đã nói rõ chuyện gì vừa xảy ra trong căn phòng nhỏ này.

Những người đang ở bên trong hoảng sợ trước tiếng mở cửa của cô. Người phụ nữ nhìn cô đầy khó hiểu, Kiều Phong Khang càng kinh ngạc hơn, vì sao cô lại ở đây?

Hiển nhiên cảm nhận được có gì đó không ổn, ba người kia đều quăng lá bài xuống, đứng dậy đi tới. Cảnh tượng bên trong cũng khiến bọn họ phải há hốc mồm.

Đây... đây là tình huống quái quỷ gì vậy?

Không phải anh nói là ký hợp đồng sao? Nhưng tại sao lại còn có “trò chơi cởi đờ”?

“Tôi tới thật không đúng lúc, các người cứ tiếp tục, tôi đi trước đây”

Du Ánh Tuyết mở miệng phá vỡ khung cảnh yên lặng. Mỗi từ nói ra đều nhanh đáng kinh ngạc, cô sợ chỉ cần nói chậm, cô sẽ không thể nói hết câu. Cô xoay người cùng với những giọt nước mắt đã sắp tràn bờ mi.

Sao anh lại có thể quá đáng như vậy?

Ngay cả khi nóng giận, bị nói là xấu xa và ích kỷ, nhưng chỉ vì tức giận mà anh đã làm tổn thương đến mẹ của mình, thật không nên nói lời. Tuy vậy, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc bắt đầu với một người khác.

Cô thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu thương ai khác ngoài Kiều Phong Khang.

Cô biết... Bất luận là ai cũng không thể tiến vào trái tim của cô.

Chỉ là, tại sao anh lại như thế? Tình cảm khi đã bắt đầu, sao anh có thể thu hồi lại được nhanh như vậy chứ? Mới chỉ một đêm mà anh đã đi tìm

tình yêu mới rồi sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 154:

Còn... làm chuyện đó nữa? Du Ánh Tuyết cảm thấy đau nhói như vạn mũi tên đâm xuyên trái tim cô.

“Du Ánh Tuyết, đứng lại!”

Kiêu Phong Khang hồi phục tinh thần lại, vội vàng cất giọng ra lệnh với cô. Mặt không chút biến sắc, anh đẩy người phụ nữ kia ra.

Những giọt nước mắt của Du Ánh Tuyết đang trực chờ rơi xuống.

Anh dựa vào cái gì mà yêu cầu cô đứng lại chứ? Thế nhưng bước chân của cô đã dừng lại.

Cô quay đầu nhìn anh như kẻ thù, cắn chặt hàm răng và nói: “Cháu không đứng lại thì sao? Chẳng phải chú ba chỉ muốn cháu học hành chăm chỉ, tương lai kết thân với những người đàn ông khác sao?”

Đôi chân mày của Kiều Phong Khang lộ rõ sự hắc ám, anh nháy lên.

Một là hai chữ “cha nuôi” hàm chứa sự cay nghiệt.

Hai là lúc này cô còn dám khiêu khích anh nữa.

Đường gân đen trên trán giãn ra, anh lạnh lùng nhìn cô: “Nếu em dám thì hãy làm cho tôi xem! Tôi sẽ cho em biết chọc tức chú ba sẽ có hậu quả gì.”

Du Ánh Tuyết đem tất cả oán hận. trừng mắt nhìn anh rồi xoay người chạy đi.

Mọi người kinh sợ, con bé này thật sự muốn tìm một người đàn ông khác sao?

Điên rồi! Điên rồi!

Chính lúc ấy, Kiều Phong Khang xanh mặt, bước theo đi ra ngoài tìm cô.

Lúc đầu anh còn thông thả, nhưng sau đó chạy vụt lên.

“Hỏa Tinh chạm Địa Cầu!” Trần Thanh Tùng lắc đầu ca thán.

. Lúc này quả thực không thể trách cô bé được, ai kia đang tự tìm đường chết mà. Đã nhiều năm qua anh không có “cảm tình với người phụ nữ nào, nhưng hôm nay lại rơi vào tay cô gái họ này?

“Thật đáng sợ mà” Người phụ nữ trẻ VỖ VỖ ngực.

Vừa rồi thiếu chút nữa Kiều Phong Khang bóp chặt tay mình, thật là đáng sợ.

Nhưng với cô bé vừa rồi, sắc mặt còn đáng sợ hơn cả khủng bố.

Ánh mắt kia quả thực giống hận muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Tôi đi trước đây, mọi người cứ chơi đi” Người phụ nữ sợ hãi cần lấy túi xách, cuống quýt rời khỏi.

Sự đả kích quá lớn, Du Ánh Tuyết do dự không biết nên đi đường nào.

Cô nghiêng ngả đi từ phòng 808 ra, cô chỉ thấy mọi thứ trước mặt đều mơ hồ.

Cô không muốn khóc, không muốn thừa nhận thất bại trước mặt anh.

Hơn nữa...

Tại sao lại phải khóc? Hiện giờ hai người đã chia tay, anh muốn cặp b ồ với người phụ nữ nào thì có liên quan gì đến cô?

Tuy nghĩ như vậy nhiều lần nhưng con tim cô lại như bị ai đó xé nát.

Không thể tự hỏi thêm đi ầu gì, trong mơ h ồ, cô lập tức ôm lấy người đàn ông bên phải mình.

Xem ra chỉ có làm như vậy mới có thể trừng phạt anh, làm dịu con tim đang đau khổ.

Người kia hơi bất ngờ khi bị cô ôm lấy.

“Muốn tôi hôn anh, âu yếm anh hay làm bất cứ đi ầu gì với anh cũng được” Cô khàn giọng nói những lời c ầu xin để tiện.

Cô cảm thấy giây phút này bản thân thật giống quý, có thể dọa người.

“Cô ời, tôi.”

Người kia muốn nói gì đó, nhưng Du Ánh Tuyết đã kiễng chân lên hôn môi anh ta.

Rõ ràng cô muốn trả thù bằng cách này, nhưng... Tại sao cô lại thấy chính. bản thân đau đớn? Nước mắt lại không tự chủ được mà rơi xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 155:

Trong chớp mắt, nước mắt theo gò má chảy vào trong miệng. Vị chất đắng tràn ngập trong khoang miệng, giống như sự đau khổ trong tim cô lúc này vậy.

Khi Ki ầu Phong Khang vừa lao ra, đúng lúc anh thấy cảnh tượng này. Hàng lông mày dựng lên, anh cảm thấy lửa giận đang lan đến tận đỉnh đầu.

Chết tiệt! Bây giờ anh thật sự muốn giết người.

Anh bước tới, ôm lấy eo Du Ánh Tuyết, đón nhận cô từ người đàn ông kia.

Du Ánh Tuyết ra sức giãy giụa, nhưng làm sao một cô gái yếu đuối như cô có thể thoát khỏi Ki ầu Phong Khang chứ?

Anh kìm nén xúc động muốn dạy dỗ cô tại chỗ, khiêng cô lên vai, bước về phía nhà vệ sinh nam.

“Thả tôi xuống. Kìêu Phong Khang, tôi hận chú. Từ giờ trở đi, tôi sẽ không thích chú nữa, nếu có thì tôi chính là con lợn.”

Cô la hét, đến câu cuối thì nghẹn ngào, tùy hứng nhưng quật cường.

Kìêu Phong Khang đá văng cửa nhà vệ sinh nam, dấn về âm u của anh khiến người bên trong sợ đến mức chạy ra ngoài.

Anh quay người cài cửa lại, khi đến trước gương thì mới thả Du Ánh Tuyết xuống. Vừa chạm chân xuống đất, Du Ánh Tuyết đã đẩy anh ra, định rời đi. Anh kéo cô lại, ẵm cô lên bồn rửa tay, tay kia mở vòi nước, hứng nước lau môi cô.

Hành động của anh khá mạnh tay, khiến đôi môi hồng của cô lập tức đỏ ửng lên, đau dữ dội.

Du Ánh Tuyết đứng trước mặt anh, hơi ngửa đầu, dấu son môi của những người phụ nữ khác trên cổ anh càng thêm rõ.

Những vết đỏ mập mờ ấy như vũ khí sắc bén, lắng trĩ trái tim cô hết lần.

này đến lần khác. Vừa nghĩ đến chuyện tay anh cũng chạm vào những người phụ nữ khác như chạm vào cô, bây giờ còn đụng tới môi cô, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy ghê tởm.

Khi người đàn ông giận dữ chạm vào môi cô, cô hất tay anh ra.

“Kì ều Phong Khang, chú... chú của bây giờ khiến tôi cảm thấy dơ bẩn. Thế nên... tôi không cho phép chú đụng vào tôi”

Hai chữ “dơ bẩn” khiến người anh run lên, hai tay căng thẳng đến mức run rẩy.

ích kỷ, hèn hạ, bệnh hoạn, thậm chí bây giờ... còn là dơ bẩn? Trong mắt cô, tình yêu của anh kinh khủng đến thế ư?

“Nếu em đã thấy tôi dơ bẩn thì tôi sẽ làm vài chuyện càng dơ bẩn hơn.” Anh thở mạnh, cúi đầu giữ cằm cô r ẩ hôn lên đôi môi ấy.

Còn tay thì xé mạnh áo sơ mi trên người cô.

Du Ánh Tuyết biết anh định làm gì. Cô nhớ đến hình ảnh trong phòng 808, bu ồm bã và tức giận đan xen nhau, cô bèn giơ tay lên tát anh một phát.

Cô thật sự rất giận, cũng vô cùng căm hận.

Cái tát này khiến mặt Ki ều Phong Khang ngoẹo sang một bên. Trán anh nổi gân xanh.

Anh lập tức quay đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự âm u vô cùng đáng sợ.

Du Ánh Tuyết nín thở, sự nguy hiểm này khiến cô sợ hãi nuốt nước bọt, vô thức định lùi ra sau.

. Nhưng b ền rửa tay ở phía sau đã khiến cô không thể lùi được.

Ki ều Phong Khang thở gấp, bước tới gần cô hơn.

Du Ánh Tuyết vô thức giãy dụa, anh bèn bắt chéo tay cô ra sau lưng bằng một tay.

Cô ra sức chống cự nhưng cho dù sức lớn hơn nữa thì cũng chẳng phải đối thủ của người đàn ông này. Áo sơ mi trên người bị xé toạc ra một cách không thương tiếc, cúc áo bắn tung tóe khắp nơi.

Tay kia của người đàn ông đưa thẳng vào váy cô, ngón tay dài ôm lấy phần viền mỏng manh kia rồi hơi dùng sức, kéo quần cô xuống đầu gối.

Cho dù đang ở trong nhà vệ sinh thì vẫn rất lạnh.

Gió lu ền từ dưới lên khiến người Du Ánh Tuyết lạnh toát.

“Ki ều Phong Khang, tôi không cho phép chú chạm vào tôi. Chú nghe không hả?” Du Ánh Tuyết thét lên, bật khóc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

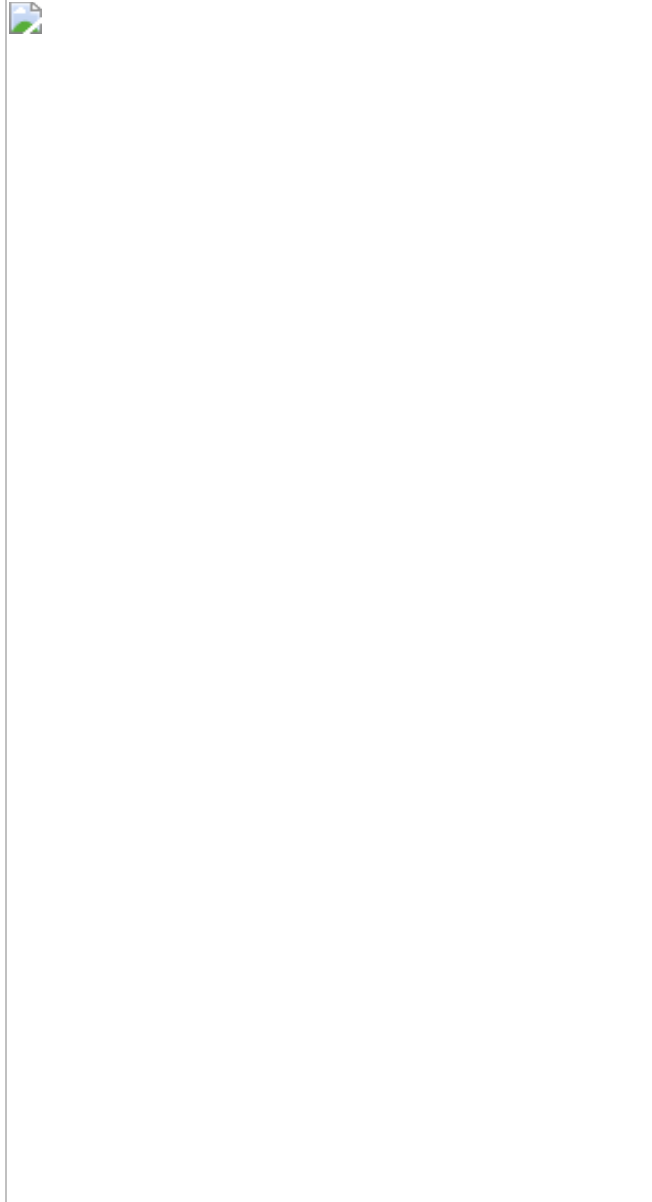
Chương 156

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 156:

Đây là nhà vệ sinh nam, việc anh muốn cô ở đây đã khiến cô rất xấu hổ rồi. Hơn nữa...

Tay anh vừa chạm vào những người phụ nữ khác, vừa cởi quần áo của họ.

Không hề có đạo đức. Thậm chí không để ý đến nơi chốn.

Kiêu Phong Khang đâm mạnh vào trong cô một cách căm hận và tàn ác.

Đau nhưc...

Đối với cô, chắc chắn đây là một loại cực hình khó có thể miêu tả.

Trong thoáng chốc...

Người cô như bị xé làm đôi. Cả trái tim yếu ớt và đau khổ kia cũng vỡ nát.

Vỡ thành từng mảnh. Du Ánh Tuyết run rẩy dữ dội hơn, hai chân cũng run bần bật.

Cô muốn giãy dụa nhưng sức lực lại mất hết trong sự tuyệt vọng và đau khổ.

Cô cảm thấy mình như một con búp bê vải mất hết sức sống, mặc cho anh giày vò.

Một lúc lâu sau...

Rốt cuộc Du Ánh Tuyết cũng chậm rãi mở mắt.

Cô không hề muốn nhìn mặt anh, cố gắng đứng thẳng dậy, lùi ra sau rồi tựa vào vách tường.

Vách tường lạnh thấu xương. Nhưng...

Không thể lạnh hơn trái tim cô lúc này.

Cô run rẩy chỉnh lại váy, quần, áo xộc xệch.

Trên áo sơ mi chỉ còn một hai cái CÚC.

Tay cô run bần bật, không thể cầm được cúc áo nhỏ nhỏ kia.

Kì lâu Phong Khang vô cùng đau lòng, anh bước đến định giúp đỡ nhưng cô lại co rúm người, né tránh anh, đáng thương như chú nai con hoảng sợ.

Sự sợ hãi và né tránh trong mắt cô hết sức rõ ràng.

Rõ ràng đến mức khiến anh sợ hãi...

Sợ... Sợ rằng bọn họ sẽ như vậy cả đời.

Hơi thở Ki ầu Phong Khang bỗng trở nên nặng nề Anh liếc nhìn cô rồi im lặng quay người đi với vẻ mặt u ám, kéo cửa ra ngoài.

Cánh cửa bị đóng sầm lại. Bóng dáng anh hoàn toàn biến mất trong không gian nhỏ hẹp này.

Bàn tay đang chỉnh lại quần áo của Du Ánh Tuyết cứng đờ, sau đó toàn thân cũng cứng đờ theo.

Sau khi bị làm nhục, cô... tiếp tục bị vứt bỏ ở nơi này.

Bị vứt bỏ trong nhà vệ sinh nam.

Cô nhắm mắt, một lúc lâu sau lại định cài cúc áo, nhưng bàn tay run rẩy của cô khiến cúc áo văng ra ngoài.

Cô đau khổ thở hắt ra, yếu ớt tựa vào vách tường rồi trượt xuống.

Ki ầu Phong Khang xông vào phòng riêng 808, nét mặt hung ác khiến người trong đó giật mình.

Anh không nói gì, túm lấy áo khoác rồi xông ra ngoài.

Khi Ki ầu Phong Khang quay lại, người phục vụ đứng ở cửa lập tức tiến lên: “Anh Phong Khang, cô gái ấy vẫn ở trong đó, chưa ra ngoài.”

Ki ầu Phong Khang thở phào, đặt tay lên tay nắm cửa, một lúc lâu sau mới đẩy cửa ra.

Cảnh tượng bên trong khiến mắt anh đau nhói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157

Người phụ nữ khiến anh yêu đến mức sẵn lòng dâng hiến tất cả, người phụ nữ khiến anh dễ dàng mất đi lý trí đang chật vật, đau đớn ng ỡ xồm ở kia.

Cô chôn mặt giữa hai đầu gối, không khóc lóc cũng chẳng có nước mắt, nhưng...

Sự đau khổ toát ra bên ngoài lại khiến anh hối hận không chịu nổi.

Tất cả những thứ này... là do anh cho cô..

Bàn tay anh siết chặt r ỡ lại thả lỏng.

Anh nặng nề bước lại gần, khoác áo lên vai cô.

Cô không hề phản ứng.

Anh cúi người, bế thân mình đang co quắp dưới đất của cô lên.

Lông mi Du Ánh Tuyết run rẩy, cuối cùng cũng có phản ứng.

Khi nhìn thấy anh, trong mắt cô thoáng hiện lên sự sợ hãi. Tuy chỉ trong thoáng chốc nhưng đã đủ để khiến anh đau lòng.

“Đừng sợ... Tôi sẽ không tổn thương em nữa đâu” Kiều Phong Khang nói bằng giọng khàn đặc.

Anh bọc kín cô r ỡ bế cô ra khỏi câu lạc bộ.

Trong suốt quãng đường, cô ngoan ngoãn khác lạ, không giẫy dụa nữa.

Trong câu lạc bộ vô cùng ầm ĩ. nhưng hai người đều im lặng, dường như cả thế giới đã trở nên yên tĩnh.

Thấy bọn họ ra ngoài, Nghiêm Danh Sơn lập tức kéo cửa ở ghế sau ra.

Thấy dáng vẻ này của hai người và bầu không khí nặng nề kia, Nghiêm Danh Sơn cũng đoán được là đã xảy ra chuyện gì. Anh ta nín thở, không dám hỏi gì nữa.

Kiều Phong Khang bế Du Ánh Tuyết lên xe.

Ngay cả khi ngồi trong xe, anh vẫn không buông tay, ôm cô vào lòng, gác cằm lên đỉnh đầu cô với vẻ thương tiếc, chậm rãi nhắm mắt lại.

Du Ánh Tuyết co rúm người trong lòng anh, không biết là đã ngủ thiếp đi hay ngất xỉu vì đau đớn, vẫn không có phản ứng gì khác suốt cả chặng đường.

Xe của Nghiêm Danh Sơn chạy khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến biệt thự.

Kiều Phong Khang dẫn anh ta đi mua thuốc rồi bế Du Ánh Tuyết vào.

Trong ánh sáng loang lổ, Kiều Phong Khang cúi đầu nhìn cô, cô vẫn im lặng nhắm mắt.

“Cậu chủ, cô Ánh Tuyết cũng về đây à?”

Người giúp việc ra chào hỏi.

Kiều Phong Khang chỉ nhướn mày chứ không trả lời, im lặng bế Du Ánh Tuyết lên tầng.

Trong phòng ngủ của Du Ánh Tuyết, Kiều Phong Khang kéo áo khoác của mình ra, cẩn thận đặt cô lên giường rồi đắp chăn cho cô. Dường như cô đã ngủ say.

Anh ngồi yên bên giường, cúi đầu nhìn cô chăm chú rồi quay người bước vào phòng tắm.

Đến khi có nước nóng, Nghiêm Danh Sơn cũng đã quay về, bảo người giúp việc mang thuốc lên.

Kiêu Phong Khang cẩn thận vén chăn, đẩy váy cô lên.

Du Ánh Tuyết không giả vờ được nữa. Cô co rúm người, ôm chăn bò dậy, tựa nửa người vào đầu giường, nhìn chăm chăm vào anh bằng ánh mắt cảnh giác và sợ hãi.

Ánh mắt đó như thể anh chính là kẻ ác có tội tày trời.

Mà anh đúng là như thế!

“Lại đây.” Kiêu Phong Khang mở miệng.

Du Ánh Tuyết siết chặt chăn. Mắt Kiêu Phong Khang tối lại, anh chồm người tới, kéo chăn ra. Du Ánh Tuyết thở hổn hển, định rúc vào góc khuất nhưng lại bị anh bế lên.

Cô chống cự, dấm lên người anh. Kiêu Phong Khang mặc cho cô đánh, chỉ cần cô có thể giải tỏa thì muốn sao cũng được.

Anh đặt cô ngửa lên đùi mình rồi cởi hết quần áo cô ra. Du Ánh Tuyết sợ đến mức run cầm cập.

Mãi đến khi nước mắt cô sắp rơi xuống.

“Mai không cần phải đi học nữa, cứ đây dưỡng thương đi.”

Anh mở miệng.

“..” Du Ánh Tuyết không trả lời. Cô sợ rằng khi vừa lên tiếng, giọng nói khàn khàn sẽ tiết lộ tâm trạng của cô.

Kiêu Phong Khang nặng nề nhìn cô rồi đặt cô lên giường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 158:

“Em không cần quan tâm đến bên bệnh viện nữa, tôi sẽ bảo người chăm sóc mẹ em thật tốt.”

“...” Rồi lại khiến cô tổn thương à? Cô muốn đánh trả nhưng không có sức, chỉ có thể quay đi, đưa lưng về phía anh.

Kiêu Phong Khang nhìn bóng lưng căng cứng kia, cuối cùng không nói gì nữa. Anh đứng thẳng dậy, nặng nề bước một bước ra ngoài.

Nhưng lại nghĩ đến chuyện gì nên quay đầu nhìn cô.

Anh mấp máy đôi môi mỏng: “Tôi và người phụ nữ đó không như em nghĩ. Tôi không hứng thú với những người khác.”

Đây là lời giải thích duy nhất.

Thậm chí không hề có những câu thừa thãi ở trong chần, Du Ánh Tuyết giật mình.

Cách một tiếng, cánh cửa bị đóng lại, tiếng bước chân của Kiêu Phong Khang dần dần biến mất ở ngoài cửa.

Cô tỉnh lại, trỗi ra khỏi chần bông, ngăn người nhìn cánh cửa đóng chặt một lúc lâu.

Vừa rồi, những lời cuối cùng của anh có nghĩa là... không có chuyện gì xảy ra giữa anh và người phụ nữ đó?

Du Ánh Tuyết lại nằm xuống. Mắt cô chớp rồi lại chớp.

Là thật sao?

Cảm xúc dâng trào dữ dội trong lồng ngực, không thể giải thích được, lúc này rốt cuộc cũng hơi bình tĩnh lại. Lời giải thích của anh rất đơn giản, tuy nhiên nó có vẻ rất thực tế. Ngay cả khi có một đám dấu son môi mập mờ bị in trên áo sơ mi của anh.

Du Ánh Tuyết nghĩ, nếu một người đàn ông như Kiều Phong Khang thực sự đã làm đi đầu gù đó, anh sẽ không bao giờ phủ nhận nó.

Giống như... chuyện mẹ cô bị thương. Anh thừa nhận một cách phũ phàng và dứt khoát như vậy.

Đôi mắt Du Ánh Tuyết tối sầm lại, cô thu mình vào trong chăn bông. Khi đó, cô hy vọng anh sẽ không thừa nhận, dù chỉ là giả dối... Cô có thể dùng nó để lừa dối chính mình.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không được, tôi còn có việc khác.”

“Có chuyện gì cũng chỉ có thể đi vào ngày khác thôi, cậu chủ đã cho người trông coi ở cửa, sợ rằng hôm nay cô sẽ không đi đâu được.” Dì Lý hất hàm về phía cửa nói.

Du Ánh Tuyết nhìn sang, quả nhiên, Kiều Phong Khang đã phái một vài người đứng ngoài cửa.

Đôi mày mỏng của cô khẽ cau lại. Anh tính giam lỏng cô sao?

Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại ở nhà đổ chuông. Người giúp việc nghe điện thoại, quay người lại nói: “Cô Ánh Tuyết, là cuộc gọi của cậu chủ”.

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, bỏ đồ ăn xuống rồi bước tới nhận điện thoại.

“Còn đau không?”

Cô vừa mới nhận điện thoại từ tay người giúp việc thì giọng nói của anh đã vang lên từ đầu dây bên kia. Giọng nói trầm ấm xen lẫn sự quan tâm nồng đậm, Du Ánh Tuyết ngẩn ngơ cả người.

Ban đầu trong lòng chứa đầy oán giận, thậm chí cô còn muốn chát vấn anh về việc anh dám giam lỏng cô ở trong nhà. Thế mà chỉ với ba tiếng nói từ của anh, không thể giải thích được, nó đã dập tắt sự kiêu ngạo trong lòng cô ngay lập tức. “Ừ, đau” Cô bổ sung thêm một câu: “Rất đau” Chỉ để buộc tội anh về hành vi tàn bạo của anh đêm qua, khiến cho anh cảm thấy áy náy hơn.

Kiêu Phong Khang thực sự trầm mặc một lúc.

“Vậy thì đừng đi đâu, cứ ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đi. Ở bệnh viện có y tá chăm sóc nên không cần lo lắng gì cả. Tôi đã nói với mẹ của em là bây giờ em đang ở trường học”

Du Ánh Tuyết cắn môi: “À”

“..” Hai người nhất thời không có chuyện gì để nói, chỉ có thể nghe thấy hơi thở của nhau chảy vòng quanh. trong tai nghe. Bầu không khí trở nên xấu hổ không thể giải thích được.

Du Ánh Tuyết bắt đầu không thể chịu nổi bầu không khí như này, dẫn đầu nói: “Nếu không còn chuyện gì, vậy cháu cúp máy trước”

Kiêu Phong Khang phát ra một tiếng ừm từ xoang mũi. Khi cô thực sự muốn tắt cuộc trò chuyện, Kiêu Phong Khang lại lên tiếng ngăn cô lại.

“Ánh Tuyết”

“..” Cô ngừng động tác ngắt đầu dây: “Chuyện gì?”

“Tối hôm qua... lẽ ra tôi không nên đối xử với em như vậy?

Đây là một lời xin lỗi sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 159

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 159:

Nói cho cùng, Kiều Phong Khang là một người không bao giờ biết nói “Tôi xin lỗi” với người khác. Du Ánh Tuyết cũng không muốn làm cho anh cảm thấy dễ chịu hơn, hiện tại cô còn đang đau muốn chết đây.

Cô cố ý nói: “Không có chuyện gì. Chẳng qua chú chỉ muốn cháu hận chú. Tối hôm qua chú làm như vậy, mục đích của chú đã đạt được rồi đó.”

Hận? Chết tiệt!

Những lời anh nói đêm qua chẳng qua là lúc tức giận thôi. Làm sao anh có thể hy vọng cô hận anh chứ? Anh còn ước mình có thể thôi miên cô, gieo mầm tình yêu vào trái tim cô, khiến cô yêu anh không thể kiểm soát được giống như anh yêu cô vậy.

Du Ánh Tuyết mắng xong, không cần biết Kiều Phong Khang nói gì ở bên kia, cô dứt khoát tắt luôn điện thoại.

Rõ ràng là anh đã sai trước, tại sao anh còn dám chất vấn ngược lại cô?

Nếu cô dễ dàng tha thứ cho anh thì cô sẽ quá yếu kém, quá không có nguyên tắc rồi. Hơn nữa, hiện tại vết thương ở đó vẫn còn đau.

Bên kia, văn phòng tập đoàn Kiều Thanh.

Kiêu Phong Khang không tức giận khi nghe thấy tiếng bíp trên điện thoại, ngược lại anh cảm thấy hơi nhẹ lòng.

Ít nhất, cô vẫn còn đủ sức để cãi cọ với anh, dù có tức giận cũng không sao. Anh vừa mới đặt điện thoại xuống, cửa văn phòng vang lên tiếng gõ.

Nghiêm Danh Sơn mở cửa bước vào: “Tổng giám đốc Khang”

“Có chuyện gì?” Kiêu Phong Khang nghiêm mặt, ghé mắt nhìn anh ta.

“Chuyện anh yêu cầu tôi xem xét đã đi đâu tra ra rồi. Quả nhiên, không ngoài dự liệu của anh, có một sự hiểu lầm trong chuyện làm tổn thương cô Anh Tuyết”

Kiêu Phong Khang trầm tư: “Kết quả?”

“Tôi cố ý đi một chuyến đến thăm hỏi chủ nhà và vợ của chủ nhà. Đúng như dự đoán, chủ nhà đã được một người khác chỉ dẫn. Hơn nữa, lời nói và thái độ hoàn toàn trái ngược với chúng ta. Theo lời của chủ nhà, người bên kia là một quý bà cao sang, có lẽ đó là kẻ thù của cô Ánh tuyết. Mục đích là để dạy dỗ cô Ánh tuyết.”

Quý bà cao sang! Kẻ thù của cô Ánh Tuyết! Đột nhiên một bóng dáng lóe lên trong tâm trí của Kiêu Phong Khang, sắc mặt anh căng thẳng, trầm giọng nói: “Thông báo cho bệnh viện, phòng 808 từ chối tiếp tất cả khách trong mấy ngày tới. Nếu có sự cưỡng chế xông vào, hãy gọi cho tôi ngay lập tức.”

Sắc mặt anh ngưng trọng, giọng điệu càng nghiêm nghị hơn.

Nghiêm Danh Sơn không biết đó là ai mà khiến tổng giám đốc coi trọng như thế. Nhưng anh ta không dám hỏi thêm, lập tức đi ra ngoài, thông báo với bệnh viện.

Tại nhà cũ.

Bà cụ vừa mới rời khỏi giường, đang chăm sóc hoa cỏ ở sân sau thì nghe thấy người giúp việc bước vào báo: “Thưa bà, có khách đến thăm”.

Bà cụ không ngần ngại đâu, nói: “Mới sáng sớm đã có là ai đến thăm vậy?”

“Bác gái, là cháu”

Một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài vọng vào. Tô Hoàng Quyên giao những thứ đã mang đến đưa cho người giúp việc.

Bà cụ nhìn thấy cô ta thì mặt mày rạng rỡ: “Sao cháu lại mang quà đến đây nữa rồi?”

“Không thể coi là quà được, nghe nói gần đây gân cốt của bác trai không được tốt, cháu nhờ người mua hộ thuốc gân cốt ở nước ngoài về. Bình thường không bận việc gì bác cho bác trai uống thử xem, sẽ khỏe hơn rất nhiều đó ạ”

“Cháu nha, chỉ có cháu là quan tâm đến chúng ta thôi” Bà cụ đưa bình tưới cây cho người giúp việc.

Tô Hoàng Quyên nhìn những cây hoa cỏ này, mỉm cười lấy lòng bà cụ: “Bác gái, những cây hoa này là do bác tự tay nuôi dưỡng ă? Thật sự có sức sống nha.”

“Nuôi chúng phải tốn thời gian và sức lực.” Bà cụ đứng thẳng người lên nhìn cô ta nói: “Nuôi dưỡng hoa là thế này, vun đắp tình cảm cũng vậy. Nếu ngày thường cháu không có việc gì thì hãy đến Kì ầu Thanh nhiều hơn chút.

Chúng ta đều biết tính cách Phong Khang lạnh lùng, không thích chủ động, cháu nên kiên nhẫn một chút. Dù sao đi chăng nữa, cửa của nhà họ Kì ầu, ngoài cháu ra, người khác cũng đừng mơ tưởng bước vào.”

Nói xong, nghĩ đến cô gái nhỏ Du Ánh Tuyết, bà cụ vẫn cau mày.

“Dù sao Du Ánh Tuyết cũng chỉ là một đứa trẻ. Cả hai đều đang choáng váng khi ở bên nhau. Cứ chờ xem, chuyện chia tay chỉ là vấn đề thời gian, sẽ không lâu nữa đâu.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160

Trong lòng Tô Hoàng Quyên lại không nghĩ như vậy.

Ngay cả khi không mất nhiều thời gian, đi đâu đó không có nghĩa là cô ta vẫn còn thời gian để chờ đợi. Cô ta đã hai mươi tám tuổi rồi, đợi đến ba mươi tuổi cô ta lại càng không chắc chắn.

Mặc dù nghĩ như vậy, trên mặt Tô Hoàng Quyên vẫn luôn mỉm cười, giống như lơ đãng nói: “Thật ra, gần đây cháu có thường xuyên đi tìm Phong Khang. Tuy nhiên, cháu phát hiện anh ấy thường đi cùng Du Ánh Tuyết đến bệnh viện Gia Đình.”

Bà cụ cau mày: “Họ đến bệnh viện làm gì? Họ đến khoa gì?”

“Thật ra không phải là hai người họ đi khám bệnh, hẳn là đi chăm sóc người bệnh sống ở đó. Cháu nghe người trong bệnh viện nói rằng có một bệnh nhân được theo dõi đặc biệt bởi Phong Khang. Hơn nữa, người này còn được bệnh viện chuyển đến phòng vip 808. Hình như người đó họ Vân với lại...”

“Cháu nói... họ Vân?” Bà cụ ngắt lời cô ta, vẻ mặt sững sờ: “Một người phụ nữ?”

“Vâng. Có thể là một phụ nữ ở độ tuổi bốn mươi hoặc năm mươi. Ngoài ra, người này có vẻ liên quan đến Du Ánh Tuyết. Bác nói... bà ấy có phải là mẹ của Du Ánh Tuyết không? Cháu đoán như vậy nhưng Phong Khang đã nói cả cha lẫn mẹ của Du Ánh Tuyết đều đã mất lâu rồi.”

Những lời nói dường như vô tình của Tô Hoàng Quyên đã thâm nhập vào trái tim của bà cụ.

Có thể nào là Vân Thanh? Chẳng lẽ... thật sự là mẹ của Du Ánh Tuyết?

Nếu Tô Hoàng Quyên không nhắc đến thì bà cụ sẽ không nghĩ đến chuyện đó.

Trước đây, khi Phong Khang mang theo con bé Du Ánh Tuyết vào nhà họ Kiều, ông cụ vốn dĩ muốn đi đầu tra kỹ thân phận của cô bé. Tuy nhiên, Phong Khang kiên quyết nói rằng cô là một đứa trẻ đáng thương, cha mẹ đều đã mất và không có người thân hay bạn bè trên thế giới. Cách này làm giảm được rất nhiều rắc rối, đương nhiên ông cụ cũng bỏ đi thủ tục này.

Chẳng lẽ, ngay từ đầu Phong Khang đã nói dối bọn họ? Cố ý nói đi đầu này để che giấu thân thế của Du Ánh Tuyết với họ?

Bà cụ càng nghĩ đến đi đầu đó, bà ấy càng không nhận được đặt Du Ánh Tuyết cùng Lâm Vân Thanh lại gần.

Nghĩ kỹ lại, Du Ánh Tuyết và Lâm Vân Thanh thực sự có nét giống nhau. Đi đầu này có thể là...

“Bác gái? Bác không sao chứ? Có phải cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không? Sắc mặt của bác rất kém.” Tô Hoàng Quyên kêu lên hai tiếng.

Bà cụ hoàn hồn, sắc mặt tối sầm lại, bà ấy chỉ nói: “Bác hơi khó chịu nên tạm thời không tiếp đãi cháu được rồi”

Ngay khi Du Ánh Tuyết vừa nếm qua bữa sáng, Phùng Linh Nhi đã gọi điện thoại đến.

“Tối hôm qua có sao không? Tối đi đến ghế ngủ rồi mà không thấy ai. Hôm nay cậu cũng không đến lớp.”

“À, không sao đâu.” Du Ánh Tuyết không muốn cô ấy lo lắng về việc cô bị Kiều Phong Khang bạo hành trong phòng vệ sinh đêm qua. Tự nhiên cô không dám nhắc đến một lời.

“Thật sự không sao? Nếu không có chuyện gì, sao hôm nay cậu không đến lớp?” Phùng Linh Nhi nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay tối có việc phải làm, ngày mai sẽ đi học lại” Thật ra cô cũng muốn đi học lắm chứ. Nhưng mà với tính cách của Kiều Phong Khang lại để cho cô ra ngoài mới là lạ.

Cô lười lãng phí sức lực của mình. Vốn dĩ hôm nay tinh thần cũng không tốt lắm.

“Haiz” Phùng Linh Nhi thở dài, cầm điện thoại, thấp giọng nói: “Cậu không đến cũng tốt, bây giờ các bạn học đang bàn tán về cậu. Nói toàn chuyện kỳ quái, suýt chút nữa tớ đã đánh bọn họ rồi đấy”

Chương 130: Miễn là không phải anh “Bàn luận về tớ ư?” Du Ánh Tuyết thực sự không biết mình có gì đáng để họ bàn tán.

“Ừ. Cậu biết không, lúc khai giảng, cậu và chú ba của cậu cùng đến trường đi dạo một vòng đã có bao nhiêu người ngưỡng mộ lần đầu tiên. Bây giờ chú ba cậu... không phải như kia cũng tốt. Cứ đến tối là các lớp khác lại trở nên ồn ào, bọn họ đều đợi cậu, đến xem kịch hay của cậu. Tớ sắp bị bọn họ làm cho tức chết rồi”

Phùng Linh Nhi càng nói càng tức giận.

Du Ánh Tuyết chỉ thấy đau đầu khó xử, còn Phùng Linh Nhi vẫn lảm nhảm bên cạnh: “Du Ánh Tuyết, lần này chú ba cậu thật sự rất quá đáng. Tớ đã biết đàn ông ba mươi tuổi không đáng tin cậy mà, thủ đoạn chơi bời phụ nữ của bọn họ đâu phải là thứ mà một cô gái mười tám tuổi như cậu có thể chịu được? Lần này may là tớ được tận mắt chứng kiến, còn không biết có bao nhiêu chuyện mà chúng ta không nhìn thấy nữa. Tớ vẫn thấy Minh Đức đáng tin hơn nhiều.”

Phùng Linh Nhi là một người có tính cách chính trực, không dung tha cái ác. Cô ấy bộ lông ba la nói một tràng vẫn chưa thấy hả giận.

Đợi cô ấy nói xong, Du Ánh Tuyết mới nhẹ giọng giải thích: “Thực ra mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu. Cậu, không, chúng ta đều hiểu nhầm rồi”

CU “Ánh Tuyết, cậu không nên bị tình yêu làm cho mê muội, anh ta nói gì cậu đều tin sao?”

Du Ánh Tuyết nghĩ, có lẽ bản thân đã thật sự bị anh làm cho mê muội
đầu óc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 161:

Ít nhất, những gì anh nói, chỉ cần là anh nói thì cô đầu tin, thậm chí còn tin đến không chút nghi ngờ.

“Không nói với cậu nữa, tớ phải gọi điện cho mẹ đây. Ngày mai đến trường tớ lại nói chuyện với cậu”

“Cái gì? Mẹ cậu á? Ồ, cậu có thêm một người mẹ từ khi nào mà tớ không biết vậy?” Phùng Linh Nhi mờ mịt.

“Nói ra thì dài lắm, ngày mai tớ sẽ kể kỹ với cậu”

Sau khi Du Ánh Tuyết và Phùng Linh Nhi cúp điện thoại, cô lại nhìn đồng hồ, đoán chừng bây giờ mẹ đã dậy, cô bèn gọi đến điện thoại trong phòng bệnh.

Quả nhiên, Lâm Vân Thanh vừa mới tỉnh giấc.

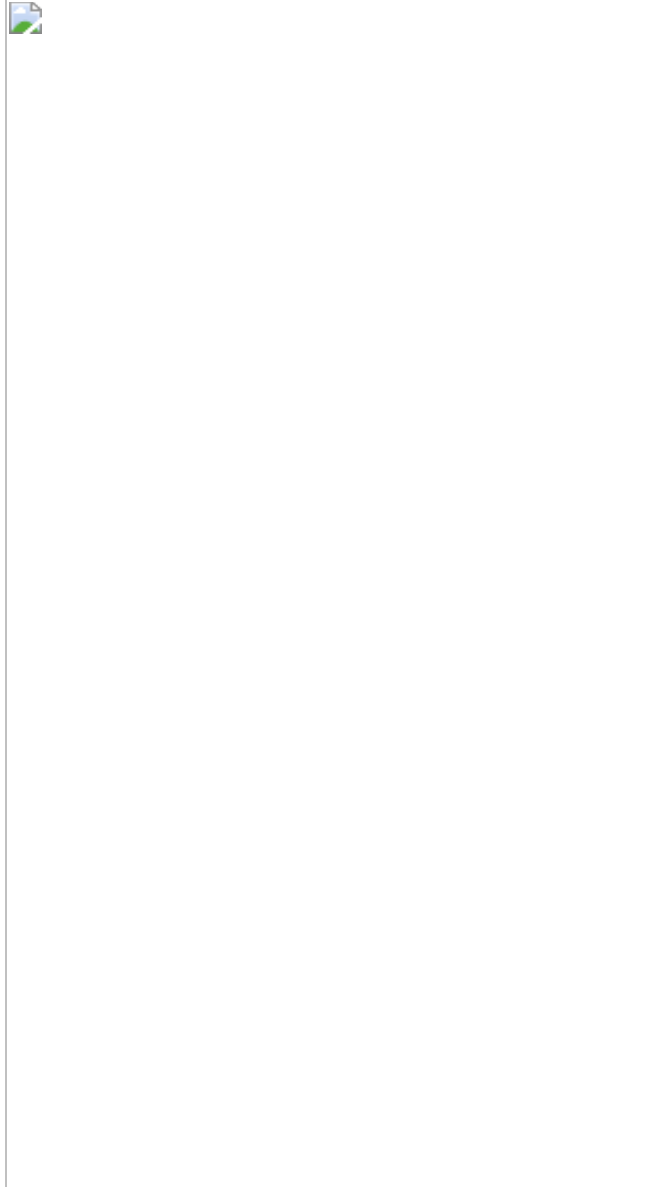
“Sao lại gọi sớm vậy? Con đã ăn sáng chưa?” Lâm Vân Thanh hỏi.

“Vâng, con ăn rồi ạ. Mẹ, nghe giọng mẹ thì có vẻ tinh thần mẹ đã tốt hơn hôm qua rất nhiều.” Du Ánh Tuyết cũng thấy được vui vẻ thanh thản. Mỗi giây mỗi phút cô đều cầu nguyện cho mẹ được bình an.

Nếu không...

Làm sao cô có thể坦然 đối diện với Kiều Phong Khang, người đã làm tổn thương mẹ mình chứ.

“Bây giờ con đang ở trường hả?” Lâm Vân Thanh hỏi.

Những chuyện lung tung lộn xộn mà mẹ cô nói, có lẽ là đang ngẫm ám chỉ chuyện kia.

Nếu bà ấy biết cô không những không cắt đứt quan hệ với chú ba mà bây giờ còn sống chung với chú ấy, hẳn là bà ấy sẽ buồn và thất vọng lắm.

Tâm trạng Du Ánh Tuyết càng trở nên nặng nề, cô thở dài, gật đầu đáp: “Vâng, con biết rồi ạ”

Nói chuyện với mẹ thêm vài câu cô mới cúp máy.

Du Ánh Tuyết hơi ử rữ có người trên ghế sofa, nắm chặt lấy cặp nhẫn đeo trên cổ, nhìn đến ngăn người.

Cặp nhẫn này... giữa bọn họ, thật sự còn cơ hội để đeo không?

Nếu bọn họ thật sự muốn tiếp tục, ngoài đối mặt với sự ngăn cản của ông cụ và bà cụ ra, bây giờ... còn có thêm một người mẹ. Hơn nữa, đó còn là người mà cô rất để tâm.

Lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Ngay sau đó là giọng nói của người giúp việc: “Anh Nghiêm Sơn”

“Tổng giám đốc Khang bảo tôi đến phòng đọc sách lấy tài liệu”
Nghiêm Danh Sơn vừa nói vừa cởi giày.

“Anh theo tôi lên tầng” Người giúp việc dẫn anh ta vào cửa.

Du Ánh Tuyết định thẫn lại, cô theo bản năng cất cặp nhẫn đi, đeo lại lên cổ rồi cẩn thận nhét nó vào trong áo.

Cô đứng dậy, Nghiêm Danh Sơn đã vào nhà. Lúc đi ngang qua Du Ánh Tuyết, anh ta khẽ gật đầu, chào cô một cách lịch sự: “Cô Ánh Tuyết”

Du Ánh Tuyết cắn môi, miễn cưỡng coi như một lời đáp lại.

So với trước đây, bây giờ thái độ của cô đã xa lạ hơn rất nhiều.

Nghiêm Danh Sơn biết, hẳn là Du Ánh Tuyết đang giận lây sang anh ta vì chuyện của mẹ cô. Dù sao anh ta cũng là người đích thân đi tìm chủ nhà trọ.

“Cô Ánh Tuyết”.

Anh ta đi được nửa đường, đứng trên cầu thang, đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn cô.

Du Ánh Tuyết khó hiểu nhìn anh ta: “Có chuyện gì à?”

“Quả thực là tôi có chuyện muốn giải thích với cô một chút.”

Du Ánh Tuyết nhìn thấu ý đồ của anh ta, đáp lời với thái độ không nóng không lạnh: “Nếu là vì chuyện của mẹ tôi thì không cần phải giải thích gì hết”

“Chính là vì chuyện này mới cần phải giải thích. Nếu như tôi không nói, tổng giám đốc Khang chắc chắn sẽ không nói sự thật cho cô biết đâu”

Nghe anh ta nói vậy, nghe thấy chuyện có liên quan đến Kiều Phong Khang, Du Ánh Tuyết không thể không thừa nhận bản thân cô không chỉ có hứng thú mà còn rất quan tâm.

Cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh ta từ dưới nhìn lên: “Vậy anh nói đi.”

“Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện của mẹ cô, nhưng cô thực sự đã hiểu lầm tổng giám đốc Khang rồi, cũng hiểm. Lầm tôi nữa. Lúc đầu, mẹ cô sống trong một tòa nhà nguy hiểm, đi đâu kiện cực kỳ tệ. Tổng giám đốc Khang lo lắng tuổi tác bà ấy đã cao, sức khỏe không chịu đựng được hoàn cảnh sống như vậy nên mới muốn bà ấy đổi sang một nơi ở khác. Vì đi đâu kiện tiên quyết là không được để lộ thân phận của tổng giám đốc nên đành phải để vợ chủ nhà nghĩ cách. Nhưng lúc vợ chủ nhà chưa kịp nghĩ ra cách gì thì chủ nhà đã đuổi bà ấy đi một cách thô bạo, hơn nữa còn làm bà ấy bị thương”

“Nhưng tôi dám cam đoan với cô là việc tên chủ nhà kia nhận được tin nhắn “đuổi bà ấy đi” không có bất cứ liên quan gì đến tôi, và tổng giám đốc Khang càng không có liên quan gì đến chuyện này. Máy ngày nay kết quả đi đâu tra của tôi cũng đã hiện rõ, có người đã trả tiền cho chủ nhà, bảo ông ta đuổi mẹ cô đi. Về phần người đó là ai thì Máy hôm nay, dù bận việc ở công ty đến đâu thì tổng giám đốc cũng phải đích thân đến bệnh viện, cho dù ngày nào bà ấy cũng đuổi người. Anh ấy lo bà đã ngán những món canh đó liền dặn dò nhà bếp của bệnh viện đổi các loại công thức nấu ăn khác nhau. Hôm qua anh ấy còn đặc biệt mời một vị đầu bếp nổi tiếng đến, đổi lại thực đơn cho bà ấy. Cô Ánh Tuyết nên là người hiểu tâm tư của tổng giám đốc Khang hơn ai hết mới đúng chứ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 162:

Du Ánh Tuyết nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên, sau cú sốc, trong lòng cô bỗng dâng lên vô vàn những cảm xúc phức tạp.

Cho nên... hóa ra, kỳ thực anh đã làm rất nhiều chuyện mà cô không biết, vì cô mà cũng vì mẹ của cô.

Từ trước đến nay anh chỉ âm thầm làm những chuyện đó, chưa từng biết phải nói gì.

Còn cô... lại luôn hiểu lầm anh, thậm chí còn mắng anh dễ tiện, ích kỷ, biến thái và dơ bẩn.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, nghĩ đến những lời buộc tội chết tiệt của mình cô chỉ cảm thấy mình quá cay nghiệt và quá đáng.

Làm sao đây? Bây giờ cô rất muốn chạy đi tìm anh, nóng lòng muốn được gặp anh.

Nghiêm Danh Sơn như nhìn thấu suy nghĩ của Du Ánh Tuyết, anh ta nói: “Hôm nay tổng giám đốc Khang sẽ rất bận, phải gặp mặt rất nhiều khách hàng. Cô Ánh Tuyết vẫn nên ở nhà đợi anh ấy về thì hơn”

“Được, vậy tôi sẽ đợi anh ấy” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn đồng ý.

Anh vốn đã rất bận và mệt, cô không nên đến quấy rầy công việc của anh.

Cô ngăn ra tại chỗ.

Chỉ nghe thấy Nghiệm Danh Sơn nói tiếp: “Nếu đã nói đến đây rồi, tôi sẽ nói thêm vài lời không nên. Thực ra tổng giám đốc Khang đối với cô Ánh Tuyết thế nào, chắc hẳn cô là người biết rõ hơn một người ngoài như tôi. Nếu cô Ánh Tuyết muốn có sao trên trời, anh ấy sẽ không nói đến lời thứ hai, nghĩ cách cố gắng hết sức hái xuống cho cô. Nếu tổng giám đốc đã quan tâm cô như vậy, sao anh ấy có thể nỡ lòng làm tổn thương mẹ cô, chăm sóc bà ấy còn không kịp nữa là.

Chỉ cần không phải là anh.

Chỉ cần không phải là anh, cô không sợ bất cứ điều gì nữa.

Du Ánh Tuyết nhớ đến điều gì đó, chậm rãi đi vào bếp. Dì Lý thấy cô bước vào cũng nhanh chóng đi theo.

Bây giờ trong phòng bếp không có ai, Du Ánh Tuyết tìm nguyên liệu trong tủ lạnh.

Dì Lý kéo tay cô, ngăn cô lại: “Cô Ánh Tuyết, cô mau ra ngoài đi. Nếu để cậu chủ biết được cô không những không nghỉ ngơi cho tốt mà còn chạy vào bếp, cậu ấy chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình đấy”

Du Ánh Tuyết nghe vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả.

“Dì Lý, dì đừng ngăn tôi. Tôi muốn làm một chiếc bánh ngọt” Cô rút tay ra khỏi tay bà ấy.

Dì Lý cảm thấy rất kỳ quái: “Sao cô lại làm bánh ngọt? Hai ngày trước là sinh nhật của cậu chủ, không phải cô đã làm rồi sao?”

“..” Du Ánh Tuyết mím môi. Tối hôm đó, hai người đã có một cuộc cãi vã không vui vẻ gì, cô đã nói rất nhiều lời quá đáng. Cô thở dài, đáp: “Anh ấy hoàn toàn không ăn chiếc bánh ngọt của tối hôm đó, vứt đi hết rồi” “Hả, sao lại lãng phí như vậy chứ?” Dì Lý không biết chuyện xảy ra tối hôm đó: “Vậy bây giờ cô muốn làm bù một chiếc sao?”

“Không chỉ làm bù thêm một chiếc bánh ngọt, còn phải bù thêm một sinh nhật nữa” Du Ánh Tuyết nhìn Dì Lý, nói: “Dì Lý, dì phải giữ bí mật giúp tôi nhé!

Dì Lý cười: “Không thành vấn đề Đến lúc đó chúng ta cho cậu chủ một bất ngờ lớn, cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui. Kể ra thì, từ tối hôm sinh nhật đó, mấy ngày nay cậu chủ luôn buồn bực không vui. Thấy cuối tuần

cô cũng không về, tôi còn tưởng hai người lại cãi nhau rồi. Bây giờ xem ra là tôi đã khéo lo trời sập”

Cả một buổi chiều bà cụ luôn trong trạng thái bồn chồn không yên.

Lúc ăn cơm trưa, cuối cùng ông cụ cũng không nhịn được nữa, hỏi: “Hôm nay rốt cuộc bà bị làm sao thế, cứ luôn bồn chồn bất an như vậy?”

Sắc mặt bà cụ rất khó coi, nghe ông cụ hỏi vậy, động tác uống canh cũng hơi khựng lại. Bà cụ quay đầu sang, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào ông cụ.

Bà ấy đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Du Ánh Tuyết và Lâm Vân Thanh càng ngày càng giống nhau, không có gì bất ngờ khi bà ấy không phát hiện ra, nhưng sao ông cụ có thể không phát hiện ra được?

Hoặc là...

Thực ra ngay từ đầu ông ấy đã biết, nhưng lại cố tình không nhắc đến một lời nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

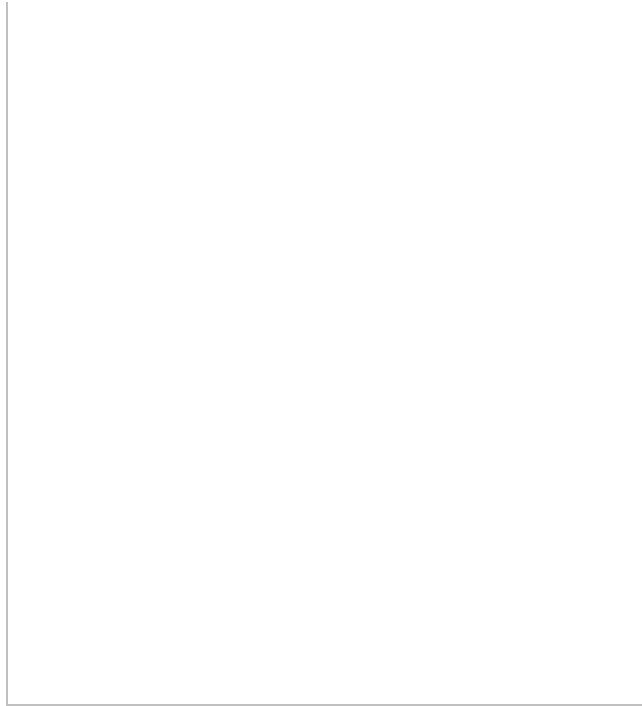
Chương 163

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 163:

Ông cụ không được tự nhiên trước ánh mắt nhìn mình chăm chăm của bà cụ, lông mày ông cụ nhíu lại: “Vì sao lại nhìn tôi như vậy chứ?”

“Bà chủ.”

Đúng lúc bà cụ đang đắm chìm trong câu chuyện quá khứ đau đớn này thì một người làm đi vào, nói: “Người khách được bà mời đã tới rồi ạ”

Bà cụ đi đầu chỉnh lại biểu cảm, nghiêm nghị nói: “Bảo anh ta chờ ở phòng khách”

“Vâng ạ.

Người làm xoay người ở tới phòng khách. Bà cụ thu bớt lại vẻ mặt tàn khốc, tao nhã lau sạch miệng rồi mới chậm rãi đi ra ngoài.

Trong phòng khách có một người trẻ tuổi đang đứng đó.

Anh ta nhìn thấy bà cụ đi ra, lập tức lấy ra một cái phong thư rồi đưa cho bà cụ: “Bà cụ, đây là tư liệu mà bà muốn tôi đi điều tra. Bệnh án của người phụ nữ đó đăng ký ở bệnh viện để tên là Lâm Vân Thanh. Quả thật là bà ấy đang nằm ở phòng bệnh vip của bệnh viện, nguyên nhân là trước đó không lâu bị ngã dẫn đến bị thương ở chân.

Hơn nữa, theo đi đâu tra cho thấy, tất cả chi phí chữa bệnh của bà ấy tính đến hiện tại đều là tổng giám đốc Khang chi trả. Mỗi ngày, tổng giám đốc Khang đều đến bệnh viện thăm nom, rất có lòng. Về phần cô Ánh Tuyết thì nghe nói là chỉ cuối tuần mới đến bệnh viện. Theo như lời nói của y tá ở bệnh viện thì cô Ánh Tuyết chính là người con gái ruột mà Lâm Vân Thanh đang tìm kiếm gần đây.”

Đôi con người của bà cụ trầm ~ xuống.

Dường như là lập tức mở phong thư ra.

Bên trong, bức ảnh đầu tiên dần lộ ra khiến cho sắc mặt bà cụ càng thêm âm u.

“Đây là Lâm Vân Thanh?”

“Đúng vậy, bà cụ, chính là người này.

Quả nhiên. . .

Ngoại trừ người phụ nữ đó ra thì còn có thể là ai?

Nhưng mà...

Chính đứa con ruột của mình tự nhiên mỗi ngày lại đi tới bệnh viện tỏ vẻ nịnh bợ với người phụ nữ mà bà cụ hận nhất.

Hơn nữa, không tính nhà họ Kiều bọn họ đã giúp Lâm Vân Thường nuôi dưỡng miễn phí đứa con gái thương yêu của bà ấy suốt bao nhiêu năm qua.

Mà hiện giờ, thế mà Phong Khang còn muốn hỏi cưới Du Ánh Tuyết.

“Tôi tuyệt đối không cho phép.” Một suy nghĩ ập tới.

Đủ loại hình ảnh, cảm xúc lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại làm cho bà cụ tức giận đến mức cả người phát run.

Bà cụ ra sức xé nát tấm ảnh chụp này, cảm xúc kích động quá mức đến mức cả hốc mắt cũng hiện lên tia máu hồng hồng.

Trừ khi bà ấy chết, nếu không đưa con gái của người phụ nữ này cả đời cũng đừng nghĩ tới việc có thể bước chân vào cửa của nhà họ Kiều bọn họ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 164:

Mà ở bên này.

Du Ánh Tuyết đang vui vẻ chuẩn bị bánh ngọt.

Cô bận bịu cả buổi sáng, rồi đến tận trưa mới không dễ dàng nướng bánh xong, giờ phút này đang cẩn thận tạo hình vài bông hoa.

Vốn là nghĩ đến anh sẽ trở về ăn cơm chiều. Nhưng mà, kết quả là chờ rồi lại đợi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh đâu.

“Dì Lý, dì gọi một cuộc điện thoại hỏi thử một chút xem khi nào thì chú ba sẽ trở về đi”

Du Ánh Tuyết năn nỉ dì Lý.

“Cô Ánh Tuyết gọi đi. Nếu tôi mà gọi, tôi chỉ sợ sẽ không nhận được mà kể chuyện cô một lần nữa chuẩn bị bánh ngọt cho cậu chủ nghe đấy: Du Ánh Tuyết cẩn cẩn môi.

Gọi thì nói như thế nào bây giờ? Cả buổi sáng còn đang tức giận, chủ động tắt điện thoại của anh. Hiện tại lại vui vẻ hỏi anh khi nào thì trở về, haizz...

Mất mặt thật sự mà.

“Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, khăn trương gọi đi.

Dì Lý trực tiếp cầm lấy điện thoại đặt vào trong tay cô.

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, rồi lại do dự. Cuối cùng cô cũng nhấn vào số điện thoại kia rồi ấn gọi.

Điện thoại vang lên vài tiếng, bên kia mới bắt máy.

“Alo.” Giọng nói qua điện thoại rất nghiêm túc. Hiển nhiên lúc này hẳn là anh đang có việc gấp.

...” Du Ánh Tuyết ngồi ở trên sofa, không hề hé răng.

‘Dì Lý?’

“..” Cô vẫn im lặng như cũ.

“Là dì Lý muốn hỏi?”

“Đúng vậy, dĩ nhiên là dì Lý hỏi”

Ở bên kia, Kiều Phong Khang hơi hơi nhướn mày, bàn tay đút trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống dòng xe cộ đông nghịt đang di chuyển như nước ở phía dưới, ánh mắt có chút sâu xa: “Vậy em hãy nói cho dì Lý biết, tối nay tôi cũng không trở về”

Đêm nay, cũng không quay về?

..” Du Ánh Tuyết trầ n mặ c, r ồi sau đó nhìn v ề phía chiếc bánh ngọt trên bàn, trong lòng có chút mấ t mắ c khó nói thành lời.

Cho nên là...

Chiếc bánh ngọt này cũng là mình đã làm không công r ồi.

“Vẫn còn nghe sao?” Không có nghe thấy tiếng trả lời, Kì ều Phong Khang lại hỏi một tiếng.

“Vẫn còn” Cô trả lời lại, nhưng thanh âm đã trở nên vô lực hơn rất nhiều, cũng nặng nề hơn.

“Sao vậy? Nghe ngữ điệu của em giống như không vui vẻ lắm”

“Làm gì có chứ. Vì cái gì mà cháu lại không vui vẻ? Cháu vẫn rất ổn nha”

Du Ánh Tuyết mạnh miệng. Vì cô không muốn bị mấ t mắ t nên còn cố ý giơ v ươn g cao giọng lên: “Trước đó cháu vẫn còn giận chú đấy”

“Ừm, cháu phải đi ăn cơm r ồi. Tạm biệt.”

Sau đó, cô cũng không chờ phía bên kia Kì ều Phong Khang nói thêm câu nào nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe từ trong điện thoại phát ra âm thanh tú t tú t, một h ồi lâu sau, Kì ều Phong Khang mới buông điện thoại đi động ở bên tai xuống.

Tâm tình lập tức tốt hơn rất nhiều.

Anh không rõ rốt cuộc con bé này có ý định gì. Nhưng anh cũng cảm nhận được, cô đối với mình, ít nhất không còn chán ghét và mâu thuẫn như là tối hôm qua nữa.

Lấy dì Lý làm cố, thật vụng v ề mà.

Đưa bé ngốc.

Du Ánh Tuyết uể oải quay về phòng ăn, ánh mắt ai oán một lần nữa liếc nhìn chiếc bánh ngọt, cuối cùng yên lặng bảo với người làm tạm thời cất vào tủ lạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 165:

“Cậu chủ sẽ không trở về ăn cơm chiều sao ạ?”

Dì Lý vừa dùng ánh mắt tìm tòi liếc nhìn sắc mặt cô một cái, vừa tiện tay đưa cho cô bát đĩa.

“Vâng” Du Ánh Tuyết yên lặng gật đầu rồi uể oải, yếu ớt đáp lại.

Vốn dĩ là phấn khởi bùng bùng, đến lúc này đầu đã bị anh hất cho một gáo nước lạnh mà dập tắt không còn gì.

Hoàn toàn mất hứng.

“Chẳng lẽ cô không nói với cậu chủ là cô đã chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật bù cho cậu ấy?”

“Không có.

“Lẽ ra cô nên nói ra chứ. Cô phải nói với cậu chủ là dù có chuyện lớn bằng trời cũng nhất định phải nhanh chóng trở về”

Du Ánh Tuyết phờ phạc: “Thôi quên đi, cháu cũng không nghĩ muốn làm chậm công việc của chú ấy.”

Một chiếc xe hào nhoáng đỗ lại ở trước cửa bệnh viện Gia Đình.

Tài xế bước xuống rồi nhanh chóng mở cửa xe phía sau ra, bà cụ từ trong xe bước xuống.

Ngày hôm nay, bà cụ cố tình chăm chút cách ăn mặc.

Bà cụ thay đổi bộ đồ trông rất đoan trang màu xanh lam, gấu váy dài vừa đúng đến dưới đầu gối. Trên mũi là một bộ kính mắt được nạm vàng

chi tiết, cầi kỳ, làm cho đôi mắt của bà cụ dưới cặp kính kia càng trở nên sắc bén, phong duệ.

Bà cụ xách theo túi xách, ngẩng cao đầu, đi vào phía bên trong của bệnh viện.

Tài xế bước từng bước đi theo ở phía sau.

Từng bước đi của bà cụ đầu không hề do dự, bước nhanh thẳng hướng đi tới phòng bệnh vip số 808.

Ngay khi bà cụ vừa mới đi đến cửa thì đã bị y tá bước tới ngăn cản lại: “Xin chào bà. Thật ngại quá, bệnh viện chúng tôi có quy định đặc biệt là nếu không có thông báo từ tổng giám đốc Khang thì ai cũng không được phép tiến vào phòng bệnh”

“Tránh rat”

Bà cụ khẽ quát một tiếng, vô cùng khí thế.

Cô y tá trẻ tuổi bị dọa nên hơi sợ hãi. Nhưng lại nhớ tới dặn dò đặc biệt của bệnh viện, vẫn không dám lùi bước: “Nếu bà muốn vào thăm bệnh nhân thì làm phiền hãy liên hệ trước với tổng giám đốc Khang đi ạ”

“Thật buồn cười! Tôi có cần phải liên hệ với con tôi trước hay không còn cần tới phiên phải cô dạy bảo sao?”

Bà cụ quát lên một câu.

Y tá sửng sốt, bày ra bộ dạng không thể tin được.

Hai mắt cô ấy nhìn chăm chăm đánh giá lại con người bà cụ.

“Cô bé, cô không có mắt sao? Bà cụ đây chính là mẹ ruột của cậu chủ Phong Khang. Nếu bà cụ muốn đi vào, còn chưa đến phiên cô ngăn cản đâu”

Tài xế từng bước tiến lên, trực tiếp gạt người y tá ra.

Trong đầu y tá cũng có chút cân nhắc.

Cô ấy nhìn vào khí thế của bà cụ này cũng biết thân phận của bà ấy tất nhiên sẽ không hề đơn giản.

Mà cô chỉ là một người y tá nhỏ nhoi, đương nhiên sẽ đắc tội không nổi.

Cô ấy rất thức thời, lập tức ngoan ngoãn đưa bà cụ đến đúng căn phòng mà bà ấy muốn.

Rồi chờ sau khi bà cụ đi vào, ngay lập tức cô ấy chạy nhanh tới trước quầy lễ tân và gọi điện thoại.

Bà cụ không hề gõ cửa mà trực tiếp mở cửa phòng bệnh rồi bước vào.

Một trong hai người đi đầu dưỡng đang giúp đỡ Lâm Vân Thanh uống thuốc.

Hiện tại, bà ấy tạm thời còn chưa có thể ngẩng xuống được, cho nên thời điểm uống thuốc phải vất vả ngửa cổ rồi cố gắng hết sức nuốt xuống.

Ngay khi viên thuốc và nước vừa được đưa vào trong miệng thì bất ngờ cánh cửa phòng bệnh bị mở ra.

Lọt vào trong tầm mắt của bà ấy chính là vẻ mặt tàn khốc, rét lạnh của bà cụ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 166:

Ngay lập tức sắc mặt Lâm Vân Thanh trắng nhợt. Trong nháy mắt, mấy viên thuốc vừa được đưa vào trực tiếp mắc kẹt ở cổ họng, lập tức cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

“Bà Lâm Thanh, bà không sao chứ?”

Ngay lập tức, người đi đầu dưỡng bước tới vỗ nhẹ nhàng ở phía sau lưng của bà ấy.

“Khụ khụ khụ.” Lâm Vân Thanh ho mạnh vài tiếng đến chảy cả nước mắt.

Hai tay nắm chặt ga trải giường ở dưới thân, biểu lộ rõ vẻ khủng hoảng từ tận đáy lòng.

“Người này, bà...”

Một người đi đầu dưỡng khác cũng phát hiện ra bà cụ đang bước vào.

Ngay lập tức, cô ấy chuyển sự chú ý từ trên TV rồi đứng dậy mở miệng.

Nhưng mà còn không đợi cô ấy nói hết, bà cụ đã muốn ngắt lời, ra lệnh nói: “Này, bảo những người này ra ngoài cho tôi.” “Rốt cuộc bà là ai vậy?”

Những người đi đầu dưỡng nhìn thấy khí thế hung hăng của đối phương nên đoán chắc rằng đây chắc chắn không phải người tốt đẹp gì, vì vậy họ không chịu bỏ đi.

Người tài xế có vóc dáng to lớn, mỗi tay kìm giữ một người. Chỉ cần một lần đã xốc các cô gái lên, mang ra ngoài.

Lâm Vân Thanh thật vất vả nuốt hết chỗ thuốc đó xuống, lại trợn mắt.

Bà cụ đã tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hiên ngang đi đến bên giường của bà ấy.

Nỗi căm hờn trong đáy mắt bà cụ tựa như là chỉ hận không thể thiêu đốt Lâm Vân Thanh ngay tại chỗ.

Bà ấy cảnh giác, muốn trốn đi.

Nhưng m, hiện giờ bà ấy lại không thể động đậy thì làm sao có thể trốn được?

“Chát... Bà cụ giờ tay lên, một bạt tai in hằn lên khuôn mặt của Lâm Vân Thanh.

“Phu nhân. Lâm Vân Thanh tức giận khi đột nhiên bị tát. Tất cả dịu dàng trên mặt đều biến mất, giờ phút này trên mặt bà ấy cũng hiện lên vẻ tàn khốc.

“Giờ cô còn biết gọi tôi một tiếng “phu nhân” à?” Bà cụ tức đến mức cả hàm răng và hai tay cũng run rẩy theo, sự oán hận thấu xương đã phủ lên nỗi đau năm dài thảng rộng, không thể xóa nhòa được.

“Lúc trước cô làm kẻ thứ ba, thừa dịp tôi mang thai mà cô quyến rũ chồng của tôi. Khi cô sinh cho ông ta đứa con hoang đó sao cô không nhớ đến người vợ đang sống sờ sờ là tôi đây hả?”

... Lâm Vân Thanh bị chát vắn đến mức không nói được một câu nào.

Lúc đầu bà ấy cũng có nỗi khổ tâm, thế nhưng dù là nỗi khổ tâm gì đi chăng nữa thì khi đó, chuyện bà ấy làm tổn thương bà cụ là sự thật không thể chối bỏ, bà ấy không thể phản bác được.

“Giờ tôi mới chỉ tát cô một cái mà cô đã cảm thấy không chịu nổi. Vậy cô thì sao? Cô có biết là nỗi đau mà cô mang đến cho tôi suốt cả đời này không thể xóa nhòa hay không hả?”

Hai mắt bà cụ đỏ bừng, bà cụ nhìn chăm chăm vào Lâm Vân Thanh, từng câu từng chữ thốt ra đầu chứa đựng sự không cam lòng và nỗi đau giày xéo khôn nguôi.

“Cô là kẻ thứ ba, tôi có thể không so đo với cô, nhưng cô đã giết chết đứa con út của tôi, cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.”

Lâm Vân Thanh lắc đầu nguây nguẩy, bà ấy nói: “Tôi thật sự không cố ý... tôi chưa từng có ý nghĩ muốn giết đứa bé ấy”

Lúc trước, bà ấy nghĩ đứa bé mà Kiều Thanh Lương ôm đi là con của mình nên bất chấp hết thảy mang đứa bé kia đi. Thế nhưng nào ngờ... hôm đó trong nhà xảy ra hỏa hoạn, đứa bé kia...

đánh đập tàn nhẫn, bả vai bị nước sôi dội từ trên xuống, bị đẩy vào hố đất chứa đầy thủy tinh... Nếu không phải bà ấy cố chịu đựng, nghĩ đến chồng và con gái bên ngoài ngục giam thì bà ấy đã sớm chết ở nơi tắm tối ấy rồi.

Dù sự việc đã qua nhiều năm nhưng đến bây giờ, Lâm Vân Thanh vẫn không dám hồi tưởng lại cơn ác mộng đó nữa.

Cơn ác mộng đó khiến người ta ớn lạnh không thôi.

“Giờ tôi không muốn nói nhiều với cô, cũng không muốn liếc nhìn cô thêm lần nào nữa. Tôi tin rằng trong mấy năm ở ngục giam, cô đã biết rõ thủ đoạn của tôi rồi. Vậy nên nếu cô xuất hiện trước mặt tôi thêm một lần nào nữa thì tôi cam đoan, những gì cô sẽ phải chịu đựng còn ác liệt hơn cả cảnh tù tội trước kia nữa đấy. Hơn nữa..”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 167

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 167:

Bà cụ dừng lại một lát, ánh mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn và ác độc: “Nếu Du Ánh Tuyết còn dám dính líu gì đến con trai tôi nữa thì người mà tôi đối phó không chỉ có cô thôi đâu. Mà người đó sẽ là con gái yêu dấu của cô và... đưa con trai bảo bối mà cô gửi nuôi ở nhà họ Kiêu nữa đấy”

Lâm Vân Thanh hoảng hốt, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi và hoảng sợ.

Không! Không thể làm tổn thương Ánh Tuyết và Quốc Thiên của bà ấy được.

Lâm Vân Thanh níu lấy ga giường, bà ấy miễn cưỡng đứng lên, hai cánh môi run rẩy thốt lên từng chữ: “Tôi... tôi đi... tôi lập tức đi ngay.”

Trước thủ đoạn tàn nhẫn và quyên thế của bà cụ, ngoại trừ ra đi thì bà ấy còn biện pháp nào nữa chứ? Lúc trước Kiêu Thanh Lương bức ép bà ấy, Lâm Vân Thanh cũng giống như lúc này, không còn biện pháp nào cả.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cánh cửa bị đẩy ra, Kiêu Phong Khang mang vẻ mặt âm trầm tiến vào. Anh quét mắt liếc trong phòng một lượt rồi nhìn sang mẹ của mình: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây vậy?”

Dường như bà cụ đoán được Kiêu Phong Khang sẽ xuất hiện nên vẻ mặt không hề bất ngờ. Bà cụ chỉ thu cảm xúc vừa rồi lại, bình tĩnh nhìn con trai mình và nói: “Con biết rõ bà ta là người quen cũ của mẹ mà, sao con không nói cho mẹ biết chuyện bà ấy nhập viện?”

Kiêu Phong Khang nhíu mày: “Mẹ à, giờ người cũng gặp rồi, những chuyện cần nói cũng nói rồi. Tinh thần của bác ấy không tốt lắm, nếu như

không còn chuyện gì nữa thì để con tiễn mẹ về nhà”

Bà cụ cũng không nói gì thêm. Bà biết Lâm Vân Thanh đã nghe lọt tai những lời kia rồi, nếu bà ấy đã nếm trải một lần rồi thì tất sẽ biết nên chọn như thế nào.

Bà cụ xoay người rời khỏi bệnh viện, Kiều Phong Khang nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của Lâm Vân Thanh, anh không nói gì mà theo bà cụ đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại thì Kiều Phong Khang mở lời trước: “Mẹ à, sau này mong mẹ đừng đến đây nữa”

Bà cụ nhíu mày: “Bởi vì Du Ánh Tuyết nên con che chở cho bà ấy à?”

“Chuyện của em tư mẹ cảm thấy là do bác ấy gây ra, vậy... những tổn thương và đau khổ mà mẹ đã gây ra cho bác ấy, con tin rằng bấy nhiêu đó ít nhiều gì cũng đã khiến bác ấy chuộc tội được rồi”

Bà cụ giật mình: “Con biết...”

Chuyện trong ngục giam ư?

“Bác ấy bị chủ nhà hung hăng đuổi cổ ra ngoài, bị thương chân sau, mọi việc con đều đã đi điều tra qua rồi” Về mặt của Kiều Phong Khang sầm lại:

“Mẹ, nếu cha biết Lâm Vân Thanh còn sống, hơn nữa nhiều năm qua, mẹ còn dính líu đến bà ấy thì con nghĩ...”

“Vì người phụ nữ kia mà con uy hiếp mẹ à?” Ánh mắt bà cụ toát lên vẻ tổn thương.

Rốt cuộc Kiều Phong Khang cũng không đành lòng, về mặt anh dụ lại: “Cũng không phải là uy hiếp, con chỉ.”

Anh dừng lại một chút rồi nói: “Con chỉ hoài niệm người mẹ từ ái trước kia của mình mà thôi.”

Bà cụ giật mình nhìn con trai, trong lòng trỗi dậy một cảm xúc không tên.

Từ ái ư? Hóa ra bà cụ đã từng là một người từ ái nhỉ?

Xuất thân từ danh gia vọng tộc, vừa dịu dàng lại vừa duyên dáng, nhận được sự hâm mộ của mọi người, gả cho người đàn ông mà muôn người ao ước. Thế nhưng, hết lần này đến lần khác... sự xuất hiện của Lâm Vân Thanh đã phá hủy cuộc sống như cỗ tích của bà cụ, cũng phá hủy luôn cả tính tình bà cụ.

Bà cụ đã bị Lâm Vân Thanh kéo vào vực sâu hun hút, hai mươi năm qua, bà cụ chưa từng có một ngày nào sống bình yên cả. Bà cụ cũng không nói gì, chỉ theo tài xế rời đi.

Kiều Phong Khang nhìn bóng lưng run rẩy kia thì ánh mắt chợt tối lại. Anh đứng lặng yên ở đó, im lặng một lúc rồi xoay người trở lại phòng bệnh. Sau khi nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, anh không dám chần chừ một giây phút nào mà vội vàng chạy tới đây.

Thế nhưng, e là mọi chuyện đã muộn rồi, hẳn là bà cụ đã nói hết những lời cần nói. Lúc anh đi vào, tâm trạng của Lâm Vân Thanh hiển nhiên chưa bình ổn lại, bà ấy từ từ nhắm hai mắt lại, dưới ánh đèn mờ lung có thể nhìn thấy vệt nước lấp lánh dưới mi mắt.

Kiều Phong Khang nhìn cảnh tượng ấy mà nhớ đến dáng vẻ thút thít, nỉ non của Du Ánh Tuyết. Anh liếc nhìn điều dưỡng đang đứng nhìn bên cạnh, hất cằm về phía khăn giấy đặt ở đầu giường. Điều dưỡng thấy thế thì nhanh chóng lấy khăn giấy lau khô mắt cho Lâm Vân Thanh.

Hình như lúc này bà ấy mới chú ý đến trong phòng còn có người khác nên chột hoàn hồn, bà ấy ngượng ngùng lau nước mắt trên mặt.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi không làm phiền cậu Phong Khang nữa” Lâm Vân Thanh cất tiếng lên, trong giọng nói tràn đầy sự mệt mỏi, ngay câu đầu tiên đã hạ lệnh tiễn khách.

Những ngày qua, không phải bà ấy không cảm giác được Kiều Phong Khang đang quan tâm mình, chỉ là những chuyện mà người nhà họ Kiều làm bà ấy không dám nhận.

Kiều Phong Khang nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Bác đừng để bụng những lời mà mẹ tôi nói nhé.”

Bàn tay dưới chăn của Lâm Vân Thanh siết chặt lại: “Ừ, tôi cảm thấy hơi mệt, nếu không còn chuyện gì nữa thì cậu Phong Khang hãy rời đi đi.” Dứt lời, Lâm Vân Thanh nghiêng mặt sang chỗ khác.

Kiều Phong Khang cũng không nói gì thêm, anh nhìn Lâm Vân Thanh rồi dằn dò điều dưỡng một phen, sau đó mới kéo cửa đi ra ngoài. Thế nhưng, chột nhớ ra gì đó nên anh dừng chân lại, nói: “Bác Vân Thanh, tôi có chuyện muốn cầu xin bác”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 168:

Mặc dù Lâm Vân Thanh không xoay người về phía anh nhưng bà ấy lại ngoái đầu lại.

“Hy vọng bác đừng nói cho Du Ánh Tuyết biết chuyện trước kia giữa bác và nhà họ Kìêu chúng tôi. Cô ấy vẫn còn là một đứa bé, chắc chắn sẽ không chịu nổi chuyện này. Hơn nữa, tôi hy vọng cô ấy sẽ không phải gánh chịu những sai lầm mà người lớn gây ra” Từng câu từng chữ mà Kìêu Phong Khang nói đều chứa đựng sự yêu thương, nuông chiều và bảo vệ đối với Du Ánh Tuyết.

Lâm Vân Thanh nghe được những lời này cũng cảm thấy cảm động, bà ấy nhìn ra được Kìêu Phong Khang thật tâm với con gái mình. Chỉ tiếc... suy cho cùng thì bọn họ vô duyên với nhau.

“Cậu Khang có thể nghĩ được như thế thì tốt quá, ý của chúng ta vừa hay lại giống nhau”

Nghe những lời này của Lâm Vân Thanh, Kìêu Phong Khang mới yên tâm mà đi ra khỏi phòng bệnh.

Ở bên biệt thự.

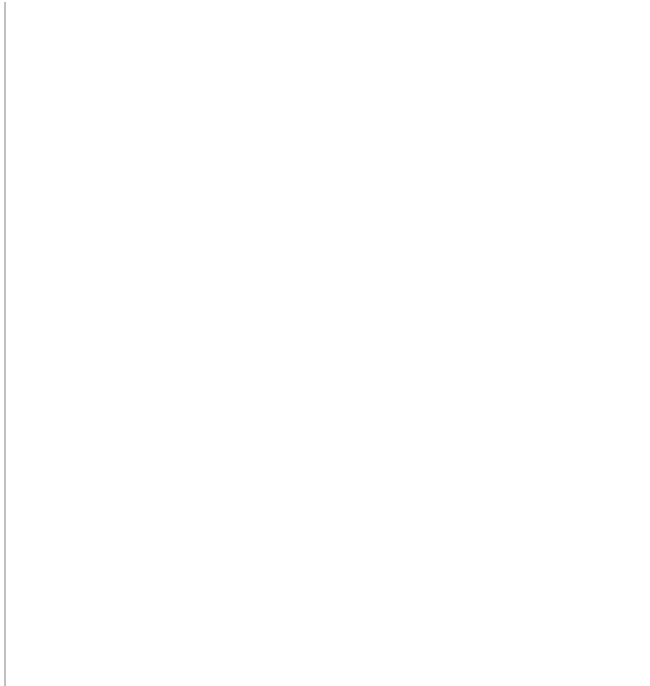
Trời dần tối đen, Du Ánh Tuyết gọi điện thoại đến bệnh viện, cô vốn muốn hỏi thăm đi đâu dưỡng tình hình của mẹ mình, nhưng không ngờ bà ấy vẫn chưa ngủ.

“Ánh Tuyết, sáng sớm mai con đến bệnh viện một chuyến nhé, mẹ có chuyện muốn nói với con”

“Dạ” Du Ánh Tuyết đáp lại.

“Mẹ không thoải mái ạ? Nghe giọng mẹ có vẻ không tốt như buổi sáng.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau”

Du Ánh Tuyết lại gọi thêm lần nữa, vẫn là giọng nói lạnh lùng và máy móc đó.

Cô nằm xuống giường lấy gối ôm đầu kêu “aaaa”, lập tức càng thêm phiền muộn, càng thêm bức bối.

Thực sự là không có ai đáng ghét hơn Kiều Phong Khang mà.

Du Ánh Tuyết nằm trên giường trần trọc lật qua lật lại, suy nghĩ lung tung, cuối cùng chán quá lại chạy xuống sảnh dưới nhà xem tivi cho đỡ chán.

Tựa vào ghế sofa, bóng người chiếu xuống mặt đất, cô xem bộ phim truyền hình không có gì bổ ích.

So với sự lo lắng, bất an, bồn chồn vừa rồi thì cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều khi có tivi làm mất năng lượng của mình.

Du Ánh Tuyết xem một chút thì cảm thấy buồn ngủ, mí mắt của cô ngày càng nặng hơn.

Tiếng xe bíp bíp vang lên.

Một chùm ánh sáng xuyên qua bóng tối của màn đêm.

Ngay sau đó người giúp việc vội vàng chạy ra mở cửa biệt thự.

“Cậu chủ.” Người giúp việc cúi đầu chào, thấp giọng nói.

“Ừ” Kiều Phong Khang đáp, sau đó kéo cà vạt ra khỏi cổ, tiện tay ném vào tay người giúp việc.

Anh đưa mắt thoáng nhìn qua thì thấy một bóng dáng nhỏ nhắn cuộn tròn trên thảm đập vào mắt.

Tia sáng trong đáy mắt sâu thẳm, tràn đầy vẻ dịu dàng trìu mến.

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô ngoan ngoãn cuộn mình thành một cục như một chú mèo con.

Mái tóc đen xõa tung trên tấm thảm trắng, trong bối cảnh đen trắng nổi bật, cô toát ra một sức lôi cuốn chết người.

“Tại sao lại để cô ấy ngủ dưới đất?”

Kiều Phong Khang nói, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp.

Ánh mắt anh rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn đó một lúc lâu, không thể dời đi.

Làm sao anh có thể buông bỏ một vật nhỏ như thế này?

Làm sao anh có thể nhẫn tâm chia sẻ với cô những chuyện xấu cả đời mình được?

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 169

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 169:

Anh ước rằng cả đời này cô sẽ không bao giờ biết đến những đi đầu đó, cứ vô tư mãi mãi, cứ yên bình ngủ yên dưới cánh chim của anh như thế, không cần trưởng thành.

“Tôi cũng vừa đến đây mới phát hiện cô Ánh Tuyết đang ngủ trên mặt đất” Người giúp việc nói.

Kiều Phong Khang xoa tay nói: “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng thưa cậu chủ.”

Người giúp việc thức thoir vội vàng rời đi, trở về căn phòng nhỏ bên cạnh biệt thự, để lại một không gian riêng cho hai người.

Kiều Phong Khang chậm rãi đi tới, không lập tức bế cô lên mà dựa vào trên ghế sofa, ngả xuống thảnh.

Đùi đặt dưới đỉnh đầu của cô.

Một ngón tay dài nhẹ nhàng gạt đi mớ tóc rối bù trên má cô, để khuôn mặt nhỏ còn đang ngái ngủ lộ ra trong mắt anh.

Anh chăm chú tập trung ngắm nhìn cô, ánh mắt trào dâng vẻ trù mến.

Lông mi càng lúc càng run rẩy hơn.

Dường như thực sự không thoải mái, đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu lại, trông thật đáng thương: “Tình cảm đó, sao chú có thể nói thu h ồi là thu h ồi được chứ? Lại... còn mập mờ với những người phụ nữ khác... hơn nữa đêm còn không thêm v ề ngủ... chú thật sự rất đáng ghét”

Kiều Phong Khang nghe những lời phàn nàn của cô trong giấc mơ, chỉ cảm thấy quá dễ thương quá đáng yêu.

Anh không nhin được bẽ cô lên khỏi mặt đất rồi để cô ng ồi trên đùi mình, mặt đối mặt.

Sự ấm áp, m ền mại, được anh ôm vào lòng, tất cả những u ám mà cô đã trải qua trong hai ngày qua đều biến mất trong khoảnh khắc này.

Bị di chuyển nên Du Ánh Tuyết giật mình tỉnh dậy.

Đôi mắt chậm rãi mở ra, nhìn thấy anh thì lại lập tức trợn to nhìn anh chăm chăm, trong lời nói có chút tức giận: “Cháu không muốn mơ thấy chú...”

chú đáng ghét như thế...

Kiều Phong Khang bu ồm cười.

“Vậy thì bây giờ đã nằm mơ thấy rồi, phải làm sao đây? Hay là... tôi đi ngay bây giờ nhé?”

Anh nói rồi làm như thật sự muốn buông tay Du Ánh Tuyết ra.

Dường như Du Ánh Tuyết sợ anh thực sự rời khỏi đây, trái tim cô thất lại, vô thức ôm chặt lấy anh, cắn ấn vào vai anh.

Bị cô ôm như vậy, Ki ều Phong Khang thỏa mãn nhắm mắt lại.

Du Ánh Tuyết cắn môi: “Sao chú lại v ề? Không phải cả đêm đầu không muốn v ề sao?”

Kiều Phong Khang nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Tỉnh rồi?”

“Cháu tỉnh lại lâu rồi.” Thật ra lúc vừa mới nói đau, đúng là cô vẫn đang ngủ, nhưng sau mỗi lần bị di chuyển cô lại lập tức trở nên tỉnh táo.

Du Ánh Tuyết nói chuyện, ánh mắt không ngừng bắn khoản liếc qua cổ áo Sơ mi của anh.

Mặc dù không để lại dấu vết nhưng Kiều Phong Khang vẫn có thể nhìn ra được.

“Đêm nay tôi chưa gặp người phụ nữ nào” Anh chủ động thẳng thắn.

“Cháu mới không thèm quan tâm đến việc chú gặp những người phụ nữ khác” Du Ánh Tuyết mạnh miệng lắm lắm, rồi lại nhìn anh chằm chằm và hỏi: “Nhưng tại sao chú lại tắt máy?”

“Điện thoại bị hết pin, vốn dĩ tôi định về nhà sớm hơn, nhưng lại có việc đột xuất phải làm nên lại đến một nơi khác.”

Kiều Phong Khang trả lời. Sau đó, anh hơi cúi đầu xuống nhìn cô.

Là ảo giác sao?

Hoàn toàn không có sự tức giận và phẫn nộ trong mắt cô. Thay vào đó là sự quyến luyến, nỗi nhớ nhung da diết đang loang quanh trong mắt cô.

“Em không muốn cắt đứt quan hệ tôi nữa sao?” Giọng anh trở nên ấm áp hơn.

..’ Du Ánh Tuyết cắn môi, cảm thấy xấu hổ: “Cái đó... hôm đó chỉ là diễn trò thôi, ai bảo chú ngốc như vậy.”

... Như vậy là tại anh quá ngốc sao?

“Em không nghĩ là tôi xấu tính, tôi ích kỷ, tôi đáng ghét sao?”

Du Ánh Tuyết vội ho khan một tiếng rồi ngẩng đầu lên: “Bây giờ chú «in lỗi cháu vì chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, cháu... cháu sẽ cân nhắc không giận chú nữa.

Kiều Phong Khang nhìn đôi mắt sáng rực của cô, chỉ cảm thấy trái tim ung động.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 170

Lòng bàn tay to ôm chặt eo cô, dùng một lực nhẹ, ép cô lại gần mình ớn.

Giữa hai người như không còn một «hoảng cách nào nữa.

Khuôn mặt của Du Ánh Tuyết đỏ ửng lên: “Cháu muốn chú nói xin lỗi.”

“Từ nay về sau, em không được 2hép chọc tôi tức giận bằng cách đó.

=m nên biết rõ giới hạn là ở đâu.” Anh 1hìn cô chăm chăm bằng đôi mắt sâu thẳm.

“Bằng cách nào?”

Tay Ki ầu Phong Khang áp lên môi cô, vuốt nhẹ một cái: “Ngoại trừ tôi ra, ở đây không có bất cứ người đàn ông nào được phép đụng vào. Chuyện tối hôm qua tôi sẽ bỏ qua, nhưng tuyệt đối không bao giờ cho phép xảy ra lần thứ hai.”

Tối hôm qua, anh thật sự ghen tuông đến chết mất.

Tất cả vẻ đẹp của cô, không một người đàn ông nào được thềm muốn.

Vì vậy, làm sao anh có thể chịu đựng được việc những người đàn ông khác chạm vào môi cô?

Du Ánh Tuyết hừ một tiếng: “Đó cũng giống như chú trước đây, chú đã nói không có gì xảy ra với người phụ nữ đó, vậy chú nói xem, tại sao lại có nhiều vết son môi trên cổ áo của chú như vậy? Còn nữa... Rõ ràng cháu đã nhìn thấy các người đang mặc quần áo ở đó. Có nghĩa là chú đã cởi hết quần áo rồi. Trong một căn phòng nhỏ như vậy thì cô nam quả nữ không mặc quần áo có thể làm gì nhau chứ?”

Rõ ràng lúc đầu cô vô cùng tin anh.

Nhưng làm sao bây giờ? Lúc này càng nói ra, trong lòng cô càng thêm hẫ hẫ hộp.

Cô tức muốn chết. Mình giống như một người phụ nữ hay ghen tị, cái dáng vẻ này chắc chắn sẽ xấu lắm.

Nhưng bây giờ cô không thể suy nghĩ được nhiều như vậy. Nếu hôm nay không hỏi rõ ràng thì nhất định cô sẽ ngạt thở chết mất.

Cô hỏi rất nhiều câu hỏi, nhưng Kiều Phong Khang không những không cảm thấy phiền phức mà còn cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Vật nhỏ này đã thể hiện tình yêu với anh, đây không phải là bệnh yêu sao?

Như vậy có phải là đúng không?

Anh khá kiên nhẫn, giải thích với cô từng câu một.

Du Ánh Tuyết chăm chú lắng nghe, những bất bình và tức giận trong lòng cũng dần tan biến, hoàn toàn nhẹ nhõm.

Cô bu môi và nói: “Được rồi, cháu miễn cưỡng tin tưởng, nhưng mà...”

Cô ho khan một chút, học được giọng điệu anh vừa nói, siết chặt nói: “Quá khứ cháu có thể quên, nhưng loại chuyện này sau này cấm tái diễn. Nếu có lần thứ hai, cháu sẽ thật sự tức giận đấy’ Câu cuối cùng là lời đe dọa, cũng là sự thật.

Làm sao bạn gái có thể nhận được việc có nhiều vết son trên áo bạn trai như vậy?

“Được rồi, bây giờ chúng ta hãy nói về chuyện của em đi.” Kiều Phong Khang nghiêm nghị: “Tại sao đột nhiên em lại thay đổi thái độ với tôi?”

Hả? Rất rõ ràng mà?

Du Ánh Tuyết nhớ tới lời trợ lý Sơn đã nói với cô, hai tay ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu nhìn anh: “Vậy chú nói trước cho cháu biết, chú không làm mẹ cháu bị thương phải không?”

Sau khi Kiều Phong Khang hơi giật mình thì gật đầu.

“Ừm”

Thực ra...

Trong thâm tâm, anh không muốn cô biết rằng người làm tổn thương mẹ cô chính là “người bà” mà cô đã gọi suốt sáu năm qua.

“Trợ lý Sơn nói, thực ra chú chỉ muốn giúp mẹ cháu đổi sang một ngôi nhà tốt hơn. Còn nữa, chú còn giúp mẹ cháu mời đầu bếp nữa.

“Không ngờ cậu ta lại nói nhiều như vậy.

“Vậy tại sao chú không tự mình nói với cháu?”

“Tôi chỉ nghĩ rằng những chuyện này không đáng nói.’ Chăm sóc mẹ cô, đổi nhà, mời đầu bếp, những việc này, theo quan điểm của Kiều Phong Khang chỉ là những vấn đề không đáng nói.

Nhưng không thể không nói, lần này là do Nghiêm Danh Sơn đã nói như vậy, nếu không thì làm gì có chuyện vật nhỏ này sẽ đối xử với anh dịu dàng như thế này?

“Đúng rồi, cháu có một thứ muốn đưa cho chú.

Du Ánh Tuyết nói rồi đứng dậy khỏi lòng anh.

Kiều Phong Khang nắm lấy tay cô, hơi dùng sức, trực tiếp kéo cô lại ngồi xuống đùi mình.

“Sao vậy?” Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt anh di chuyển từ trên mặt cô chậm rãi xuống dưới người cô, trong mắt có vẻ bình tĩnh, thương yêu: “Còn đau không?”

Ánh mắt như vậy đối với Du Ánh Tuyết thật sự đã quá đủ rồi.

Cô lắc đầu: “Một chút thôi, không còn quá đau nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 171:

“Tối hôm qua là tại tôi tức giận. Lần sau tôi sẽ không để loại chuyện này xảy ra nữa” Anh tỏ vẻ cam đoan.

Dù không trực tiếp xin lỗi nhưng Du Ánh Tuyết có thể thấy được sự áy náy và hối hận trong mắt anh.

Cô bật cười: “Lần sau lại xảy ra chuyện như thế này, cháu sẽ cắn chú.”

Kiều Phong Khang cũng cong môi cười theo.

Anh nắm lấy tay cô và yêu cầu: “Hôn tôi đi.”

Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn anh.

Trong con người xinh đẹp hiện lên một tia bình tĩnh thanh tú, đẹp đến rung động lòng người.

Ánh mắt anh dán chặt vào môi cô.

Anh thực sự rất muốn, rất nhớ nụ hôn của cô.

Sự khó chịu của hai ngày này khiến trái tim anh trống rỗng trong một thời gian dài. Chỉ có hơi thở và nhiệt độ của cô mới có thể lấp đầy hết mọi thứ.

Còn Du Ánh Tuyết thì sao?

Cô nhìn anh chằm chằm, sau đó áp môi mình vào môi anh.

Ngay lập tức, hai cánh môi và lưỡi quăn quýt giao nhau, cả hai người đều run rẩy, sau đó thở dốc một tiếng, vô cùng ăn ý làm nụ hôn trở nên sâu hơn.

Càng có được anh, Du Ánh Tuyết càng khó chịu khi nghĩ đến cuộc cãi vã hôm đó.

Hốc mắt sưng lên, chóp mũi chua xót, cô lưu luyến hôn lên môi anh, nhẹ giọng thở dốc, yêu cầu: “Sau này.... chú không được phép thu hút lại lời nói bất cứ lúc nào.”

“Được!” Anh đồng ý.

Nhưng thật ra thì... tại sao anh phải đổi ý lại chứ?

Nếu như thật sự phóng khoáng như vậy thì làm sao còn bị cô ba lần bốn lượt chọc đến mức thẹn quá thành giận?

“Cháu không cho phép chú đổi ý...”

Cho dù thật sự đổi ý thì cháu cũng phải quăn lấy chú... quăn lấy đến mức chú không nhìn được, quăn đến khi chú cúi đầu một lần nữa.. “

Du Ánh Tuyết ghen ngào, tiếp tục lăm bằm.

Thật ra thì...

Điêu duy nhất anh có thể xác định chính là nếu như buông tay cô ra thì chắc chắn lúc đó anh sẽ đau đớn giống như bị rút hết xương cốt vậy...

Một lúc lâu sau.

Nụ hôn triền miên này mới dần dần tách ra.

Du Ánh Tuyết bị hôn đến mức không còn biết gì nữa, ý thức mơ màng, dường như chuyện chính đầu bị cô quên sạch sẽ.

Kế đó, cũng may có anh nhắc nhở: “Vừa rồi nói có để cho tôi xem mà”

Du Ánh Tuyết nhớ đến chuyện gì đó, đôi mắt tràn đầy sóng nước nhìn chăm chăm vào anh, sau đó yên lặng chớp chớp mắt, lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống.

Lúc Kiều Phong Khang nhìn thấy hai chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền thì ánh mắt khẽ nheo lại.

“Cho tôi sao?”

Biết rõ còn hỏi, giọng nói trầm thấp của anh vào ban đêm nghe càng thêm hấp dẫn.

Ánh mắt sâu đậm kia khiến Du Ánh Tuyết hơi đỏ mặt.

Cô không nói gì cả, chỉ lấy chiếc nhẫn của nam xuống rồi trực tiếp đeo vào ngón áp út của anh.

“Đang cầu hôn tôi à?” Kiều Phong Khang nâng mắt, trong ánh mắt có chút ánh sáng, cũng có chút rung động, còn có... chút mừng rỡ khó nói nên lời.

“Không phải đâu” Da mặt Du Ánh Tuyết khá mỏng, cô ngước ngước gương mặt nhỏ nhắn lên: “Chú đừng có nghĩ bậy, cháu là con gái, làm sao có thể chủ động cầu hôn đàn ông chứ?”

“Vậy thì đây là có ý gì?” Ánh mắt anh khẽ dời xuống ngón áp út: “Đeo nhẫn ở ngón này là đại biểu cho việc đã có gia đình rồi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 172:

“Ủm, nói chung là phải đeo thế này, không cho phép lấy xuống” Du Ánh Tuyết nắm lấy ngón áp út của anh: “Sau này nếu như có người phụ nữ nào đó để ý đến chú thì chú lập tức đưa ngón tay ra cho cô ta xem.”

Kiều Phong Khang khẽ cười cười.

Hồ Minh Tuấn từng nói hôn nhân là nhà tù, chiếc nhẫn trên tay cứ như xiềng xích vậy, hoàn toàn khiến con người mất đi tự do, không khác nào như ở trong tù cả.

Nhưng giờ phút này... anh lại cảm thấy cảm giác bị người khác xiềng xích lại cũng rất tốt.

Ngón tay dài của Kiều Phong Khang lấy chiếc nhẫn nữ xuống, rũ mắt nhìn cô rồi lại thay cô đeo lên ngón áp út.

“Ánh Tuyết, gả cho tôi sớm một chút đi” Kiều Phong Khang nắm lấy tay cô, trầm giọng mở miệng nói.

Du Ánh Tuyết ngược mắt nhìn anh, trong ánh mắt của anh tất cả đều là vẻ nghiêm túc khiến cô hơi ngần ngại.

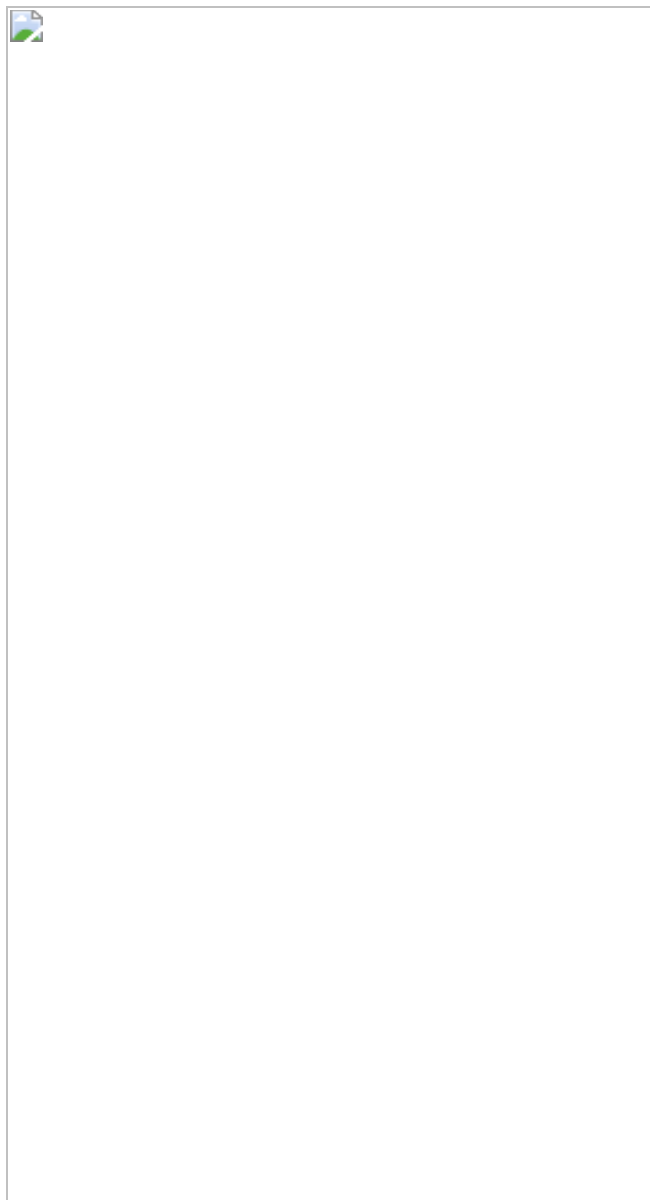
“Vốn tôi cho rằng mình có thể kiên nhẫn đợi em thêm bốn năm nữa nhưng mà bây giờ xem ra... tôi đã đánh giá cao sức nhẫn nại của mình rồi” Bàn tay Kiều Phong Khang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ngón tay triền miên vuốt ve trên gò má Du Ánh Tuyết.

Ánh mắt anh đen láy, thâm sâu tựa như muốn nuốt cô vào bụng mình vậy: “Gả cho tôi sớm một chút, như vậy em mới có thể vĩnh viễn không rời

khỏi tôi...

Du Ánh Tuyết khẽ nheo mắt, đối diện với ánh mắt của Kiều Phong Khang.

Chẳng lẽ là cô sinh ảo giác rồi sao? Tại sao cô lại luôn cảm thấy trong ánh mắt anh hiện lên chút bất an vậy chứ.

Thế nhưng đi đâu khiến anh vui mừng chính là cô bé này đã không giống như trước kia mà cứ luôn miệng từ chối anh nữa.

“Đây là quà sinh nhật lần trước cháu đưa cho chú, còn một thứ muốn bổ sung cho anh nữa”

Du Ánh Tuyết từ trên đùi Kiều Phong Khang đứng dậy, kéo lấy tay anh khỏi miếng thảm dưới đất.

Hai người cùng dặt tay nhau, chiếc nhẫn trên tay chạm vào nhau lóe sáng vô cùng chói mắt dưới ánh đèn.

Kiều Phong Khang ngồi trên bàn ăn chờ đợi, ngay lúc đèn trên bị tắt ngúm, anh khẽ nhướng mày.

Sau đó...

Một bóng dáng nhỏ xinh cặm lấy bánh ngọt chậm rãi xuất hiện trong bóng tối, chỉ có ánh sáng le lói duy nhất trên ngọn nến chiếu rọi vào gương mặt nhỏ nhắn khiến anh mê đắm kia.

Vào giờ phút này, nụ cười ẩn hiện dưới ánh nến của cô rất đẹp.

Rất nhiều năm về sau, gương mặt vui vẻ này vẫn khắc sâu trong đáy lòng anh. Anh vĩnh viễn cũng sẽ không quên được đêm nay cô tặng anh một chiếc nhẫn, nói với anh một câu “Sinh nhật vui vẻ”...

Anh cảm thấy đêm hôm đó, tất cả mọi chuyện đều rất tuyệt vời, đẹp đến mức khắc sâu trong ký ức anh. Cho dù bọn họ có chia xa thì vĩnh viễn cũng không quên được...

Ngay đêm đó, Du Ánh Tuyết nằm ngủ trong ngực anh, cô ngủ rất say.

Thế nhưng...

Cô lại nằm ác mộng, trong mộng có mẹ.

Dường như bà ấy rất đau khổ, co rút một chỗ ở trên đất, khổ sở cầu xin ai đó. Du Ánh Tuyết tiến lên, cố gắng muốn nhìn rõ đối tượng mẹ mình đang cầu xin tha thứ, thế nhưng tất cả đều rất mơ hồ.

Cho dù cô cố gắng thế nào đi nữa cũng không nhìn thấy rõ gương mặt của đối phương.

Cô ôm mẹ đứng dậy, mẹ gắt gao siết chặt vào tay cô, đôi môi tái nhợt lên tiếng năn nỉ: “Ánh Tuyết, đừng ở bên cạnh cậu ấy... đừng ở bên cạnh cậu ấy...”

Du Ánh Tuyết lập tức tỉnh dậy, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Cô nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong ngực vẫn có thể cảm giác được sự tuyệt vọng của mẹ.

Rõ ràng là nằm mơ, thế nhưng cuối cùng lại rõ ràng như vậy. Tại sao cảm giác kia chân thật đến mức khiến lòng cô đau nhói chứ?

“Sao vậy?”

Kiều Phong Khang tỉnh giấc, anh cúi đầu xuống nhìn cô đang nằm trong ngực mình, thấy sắc mặt tái nhợt của cô thì khế cau mày: “Gặp ác mộng sao?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Cuối cùng lại lưu luyến hơi ấm trong ngực anh, ôm lấy Kiều Phong Khang thật chặt.

Nghe thấy hô hấp của anh, nghe tiếng trái tim anh đập, rốt cuộc buồn phiền trong lòng cô đã giảm bớt rất nhiều.

“Chỉ là cháu nằm mơ thấy mẹ mà thôi...”

“Nằm mơ thấy gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173

Anh vừa hỏi vừa đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, cứ hết lần này đến lần khác giống như dỗ con gái vậy, vô cùng kiên nhẫn trấn an.

“Năm mơ thấy mẹ không đồng ý gả cháu cho chú...”

Kiều Phong Khang nhẽ cau mày: “Nếu như thực tế giống như trong mơ thì em sẽ lựa chọn thế nào?”

Hai tay Du Ánh Tuyết ôm chặt lấy eo anh, nghe vậy bèn siết chặt hơn.

“Đừng để cháu phải lựa chọn giữa chú và mẹ...” Đối với cô mà nói thì anh và mẹ đều quan trọng như nhau.

Một người là tình thân duy nhất của cô, một người là tình yêu duy nhất của cô.

Nếu phải lựa chọn một trong hai, vậy thì quá tàn khốc rồi, cô thật sự không làm được.

Nỗi lo lắng trong lòng cô, Kiều Phong Khang hoàn toàn cảm nhận được. Vì thế anh cũng không đành lòng làm khó nữa, đành phải thở dài một hơi rồi vuốt cánh tay cô trấn an: “Được rồi, vậy thì không chọn nữa. Nói cho tôi nghe thử xem, ngoại trừ mơ thấy chuyện đó thì còn gì nữa không?”

“Còn có... mẹ cháu vẫn luôn quỳ xuống cầu xin người khác tha thứ”

Sắc mặt Kiều Phong Khang lập tức thay đổi, bàn tay khẽ vuốt ve cánh tay cô cũng hơi dừng lại.

“Có nhìn thấy rõ đối tượng cầu xin của dì ấy là ai không?”

“Cháu thật sự rất muốn nhìn rõ nhưng mà cảnh tượng trong mơ rất mờ lung, cháu cảm giác được mẹ thật sự sợ người đó.”

“Tại sao lại đột nhiên mơ thấy những chuyện này?” Kiều Phong Khang bình tĩnh nhìn cô, sau đó lại thử dò xét hỏi: “Mẹ em có nói gì với em không?”

mắt đã ẩn hiện nước mắt.

Cô rất đau lòng!

“Thật ra thì... cháu thật sự rất muốn biết rốt cuộc mấy năm nay mẹ đã trải qua những gì, ai lại có thể tàn nhẫn như vậy, tạo ra nhiều vết thương trên người mẹ như thế chứ. Nhưng mà cháu thật sự không hỏi ra miệng được... cháu không thể xát muối lên vết thương của mẹ”

Kiều Phong Kinh giờ tay lau nước mắt bên khóe mắt của cô: “Ánh Tuyết, em làm như vậy là quyết định chính ,, xác.

“Cháu biết” Cô gật đầu.

“Nhưng mà cháu thật sự không thể nào tha thứ cho người làm tổn thương mẹ được...”

Ánh mắt Kiều Phong Khang ẩn hiện chút phức tạp, hô hấp càng nặng nề hơn. Sau đó anh không nói gì nữa mà chỉ siết chặt hai cánh tay lại, ôm lấy cô vào ngực mình.

Nếu như... cô nhóc này biết được người làm tổn thương mẹ của cô không phải ai khác mà chính là mẹ của anh... Như vậy cô có còn kiên quyết giữ vững tình yêu này của bọn họ hay không?

Bởi vì có anh ở bên cạnh nên buồn phiền của Du Ánh Tuyết đã nhanh chóng được trấn an.

Sau khi ăn sáng xong, Kiều Phong Khang đưa cô đến bệnh viện trước, bởi vì thời gian có chút eo hẹp nên anh không đưa cô lên lâu được.

Du Ánh Tuyết trực tiếp đến phòng bệnh vip.

Mời vừa đi vào, chỉ nhìn thấy hai người đi đầu dưỡng đang thu dọn đồ đạc. Căn phòng bệnh lớn như vậy, ngay cả ly súc miệng cũng được sắp xếp rất ngăn nắp.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn hai người họ.

“Tại sao các người lại phải thu dọn đồ đạc?”

Hai người đi đầu dưỡng còn chưa kịp trả lời thì Lâm Vân Thanh đã nói: “Hai người đi ra ngoài trước ng ẩ một lát đi, tôi có chuyện muốn nói với Ánh Tuyết”

“Được. Hai người buông công việc trong tay xuống, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Ngay lập tức, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Du Ánh Tuyết và Lâm Vân Thanh.

“Mẹ, tối hôm qua ngủ không ngon sao? Chân còn đau hả?” Du Ánh Tuyết đau lòng hỏi, cô ng ẩ xuống bên mép giường r ẩ nghe theo lời căn dặn của bác sĩ mà nhẹ nhàng ấn bên bắp chân của bà ấy.

Sắc mặt của Lâm Vân Thanh thật sự rất khó coi, vô cùng tái nhợt, không có huyết sắc, dưới cặp mắt lại xuất hiện quầng thâm vô cùng đậm.

Bà ấy cười cười lắc đầu: “Không có, chỉ là tối hôm qua mẹ vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện của chúng ta sau này.”

“Chuyện của chúng ta sau này?”

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn bà ấy.

Lâm Vân Thanh ngoắc tay: “Ánh Tuyết, đến ng ẩ bên cạnh mẹ đi”

Du Ánh Tuyết nghe lời đi đến trước mặt bà ấy, Lâm Vân Thanh lập tức nắm lấy tay cô.

Vừa mới muốn mở miệng định nói gì đó thì đầu ngón tay đã đụng phải chiếc nhẫn mát lạnh trên ngón áp út của cô, Lâm Vân Thanh cứng người hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Ánh mắt Du Ánh Tuyết khẽ lóe lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 174:

“À..” Tay trái của cô đặt lên bàn tay phải, hơi chột dạ nhìn mẹ: “Con... chỉ là đeo chơi mà thôi, đã mua từ hai hôm trước rồi. Con thấy các bạn học cũng đeo, thấy đẹp cho nên mới.. “

Theo bản năng, cô muốn nói dối mẹ.

Bây giờ những loại chuyện như thế này, cô không hy vọng mẹ còn phải lo lắng cho mình nữa. Chuyện của cô và chú ba... đợi đến khi tinh thần của cô khá lên một chút thì cô nhất định sẽ chính miêng nói ra.

Làm sao Lâm Vân Thanh không biết Du Ánh Tuyết đang nói dối cơ chứ?

Mặc dù hai người đã xa cách nhiều năm như vậy nhưng những thói quen nhỏ nhặt trước kia, cô đâu không hề thay đổi.

Bà ấy thẫn thờ dài một hơi, sau đó cũng không vạch trần cô mà chỉ hỏi: “Ánh Tuyết, nếu như mẹ xuất hiện, mẹ hy vọng con có thể đi theo mẹ, ở bên cạnh mẹ. Con có đồng ý không?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên con muốn ở bên cạnh mẹ, con còn phải chăm sóc mẹ nữa mà.” Dường như Du Ánh Tuyết không hề do dự mà đáp ứng.

“Bây giờ Chương trình đại học của con rất thoải mái, con có thể dùng thời gian rảnh để đi làm thêm. Mẹ yên tâm đi, con sẽ không làm tăng thêm gánh nặng cho mẹ đâu, hơn nữa con sẽ chăm sóc mẹ thật tốt mà”

Khóe mắt Lâm Vân Thanh hơi ướn ướn.

“Ánh Tuyết của chúng ta đã trưởng thành thật rồi”

Bà ấy vui mừng vỗ tay Du Ánh Tuyết: “Vậy... hôm nay mẹ sẽ xuất viện”

“Xuất viện?” Du Ánh Tuyết kinh ngạc.

“Ừm, mẹ đã gọi điện thoại hỏi thăm chủ nhà trước kia của chúng ta rồi.

Người ta nói khách trọ vừa mới chuyển đi vào hai ngày trước nên mẹ muốn nhanh chóng chuyển vào”

“Nhưng mà bây giờ sức khỏe của mẹ vẫn chưa tốt, không thể di chuyển được đâu.”

“Không sao cả, bác sĩ cũng nói chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe thì có thể bình phục mà. Đến lúc đó, con tiếp tục đọc sách của con, mẹ lấy số tiền còn dư mời người giúp việc nào đó rẻ một chút, không làm trễ nải việc học tập của con đâu”

“Nhưng mà...”

“Mẹ đã thu xếp đồ đạc xong cả rồi, con không cần khuyên mẹ nữa”
Lâm Vân Thanh liếc nhìn Du Ánh Tuyết: “Hơn nữa chúng ta cũng không thể vẫn luôn làm phiền người nhà họ Kiều mà”

Kiều Phong Khang để tâm đến cô, Lâm Vân Thanh cũng đã cảm nhận được.

Nhưng mà càng để tâm thì trong lòng bà ấy càng hoảng loạn, tất cả những tâm tư của anh đều đặt lên người Du Ánh Tuyết. Bà ấy nghĩ đến lời uy hiếp tối hôm qua của bà cụ thì khủng hoảng trong lòng càng lớn hơn.

Du Ánh Tuyết còn muốn khuyên bảo nữa, dù sao thì bây giờ di chuyển cũng không phải là chuyện tốt. Thế nhưng ý định của Lâm Vân Thanh đã quyết, cô cũng không còn cách nào khác.

“Ánh Tuyết, ngoại trừ việc này ra thì con phải đồng ý với mẹ một chuyện”

Sắc mặt Lâm Vân Thanh hiện lên vẻ nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

“Lấy cái đó ra đi” Bà ấy giật giật chiếc nhĩ kia.

Du Ánh Tuyết ngẩn ra: “Mẹ, con...”

“Ý của mẹ là gì, trong lòng con rất rõ. Ánh Tuyết, nói trắng ra thì mẹ không hy vọng con có bất cứ quan hệ gì với Kiều Phong Khang cả” Nói đến đây, giọng điệu của Lâm Vân Thanh càng nặng nề hơn: “Mẹ rất quan tâm đến con, nếu như con cũng quan tâm mẹ thì nghe mẹ lần này đi”

Ngón tay Du Ánh Tuyết cong lại thật chặt, cô không hề tháo xuống mà ngược lại càng nắm chặt hơn.

“Mẹ, anh ấy đối với con rất tốt, đối xử với mẹ cũng rất tốt mà... Chuyện chân mẹ bị thương cũng không phải do anh ấy làm, hơn nữa anh ấy.. “

Cô cố gắng giải thích, muốn khiến mẹ thay đổi ấn tượng về anh.

Người đàn ông kia, nếu như mẹ hiểu rõ thì nhất định sẽ thích anh thôi!

“Nếu như con không muốn cắt đứt quan hệ với cậu ấy, mẹ hiểu mà...”

Giọng nói Lâm Vân Thanh ẩn hiện chút run rẩy.

Bà ấy khẽ hít sâu một hơi, trong đầu đầu là dáng vẻ hùng hổ của bà cụ kia. Bà ấy cũng muốn tác thành cho Du Ánh Tuyết, bởi vì bà ấy hiểu rất rõ mùi vị khổ sở vì tình yêu.

Nhưng mà... vừa nghĩ đến những thủ đoạn đáng sợ của bà cụ thì bà ấy hoảng hốt nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 175:

“Nếu như con thật sự muốn ở bên cạnh cậu ấy... vậy thì từ nay về sau đừng đến tìm mẹ nữa!” Lâm Vân Thanh tuyệt tình nói, sau khi nói xong thì quay mặt sang một bên.

Nước mắt đau lòng chảy ướt cả áo gối, trong lòng lại vô cùng khổ sở không thể nói thành lời.

Chóp mũi Du Ánh Tuyết đau xót: “Mẹ, mẹ tội gì phải ép con như vậy chứ? Đối với con thì anh ấy và mẹ đều quan trọng như nhau cả..

Lâm Vân Thanh không cho phép bản thân mềm lòng nữa, bà ấy không sợ bản thân mình lại bị thương nhưng mà nếu như có người hãm hại Du Ánh Tuyết thì cả đời này bà ấy cũng không thể nào tha thứ cho bản thân được.

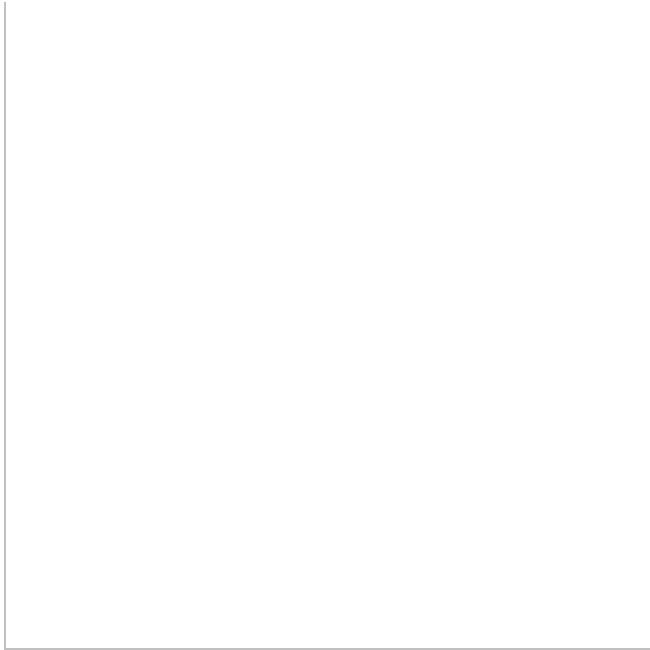
Lâm Vân Thanh không nhìn Du Ánh Tuyết nữa, chỉ nhấn chuông gọi y tá vào.

Y tá đẩy giường di chuyển bệnh nhân đến, sau đó lại cùng với hai người điều dưỡng giúp Lâm Vân Thanh dời lên trên giường.

Lâm Vân Thanh ôm hành lý vào trong ngực, Du Ánh Tuyết muốn tiến lên giành lấy: “Mẹ, để con cõng cho”

“Không cần đâu” Lâm Vân Thanh lấy hành lý về “Con không cần đi theo mẹ, trở về học đi. Sau này con cứ ở lại nhà họ Kiều, mẹ không cần con quan tâm nữa”

Uất ức đến mức không nói ra được thành lời.

Giấc mộng khiến cô chua xót kia đã biến thành sự thật...

Kiều Phong Khang vừa nghe thấy tiếng khóc của Du Ánh Tuyết thì trong lòng lập tức đau thắt lại.

“Đừng khóc mà Ánh Tuyết, bây giờ em đang ở đâu?”

Anh vừa hỏi vừa vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc, vừa rồi anh cũng mới nhận được thông báo của bệnh viện nói rằng mẹ cô đã xuất viện rồi.

“Cháu đang ở trên xe taxi, chuẩn bị trở về nhà trước kia. Mẹ nói sau này bà ấy sẽ ở đó, còn...”

Lời nói của Du Ánh Tuyết khẽ ngừng lại, hơi nghẹn ngào.

Cô gơ tay lên lau đi lớp sương mù trên đôi mắt, bình tĩnh nhìn chiếc nhẫn chói sáng trên tay rồi nói: “Mẹ cháu...

không cho phép cháu ở bên cạnh chú...”

... Bên kia, Kiều Phong Khang im lặng trong chốc lát, hô hấp vô cùng nặng nề.

Thật ra thì đáp án này không hề bất ngờ chút nào cả, anh cũng đã nghĩ mình sẽ phải đối mặt với tình cảnh này từ lâu rồi.

“Như vậy, em thì sao?” Sắc mặt anh khẽ lạnh xuống: “Em muốn lùi bước hả?”

“Không có” Du Ánh Tuyết lập tức chối: “Cháu sẽ không lùi bước đâu”

Cô... muốn ở bên cạnh anh, rất ~ muốn Câu nói sau cùng kia, giọng nói của cô rất kiên định. Vừa rồi sắc mặt Kiều Phong Khang rất trầm trọng, thế nhưng trong nháy mắt đã sáng lên ngời ngời.

Khóe môi khẽ cong lên, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Tôi cũng sẽ không cho phép em lùi bước.

Em đi trước đi, ở bên đó chờ tôi, tôi sẽ lập tức đến ngay”

“Chú muốn qua đây sao? Nhưng mà cháu sợ mẹ sẽ tức giận đấy.. “

“Một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ phải đối mặt mà thôi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một lát, cảm thấy anh nói cũng đúng. Nếu như mình thật sự quyết định cả đời này sẽ chỉ có mình anh thì cửa ải của mẹ, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Cúp điện thoại, lại suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc tâm trạng Du Ánh Tuyết cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cô nghĩ chỉ cần có anh thì chẳng đường trước mặt, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp hơn thôi.

Du Ánh Tuyết ngồi xe taxi trở về khu nhà.

Đây là một khu nhà rất bình thường, đã sáu năm rồi mới trở lại đây, dường như tất cả cũng không thay đổi nhiều lắm. Thế nhưng, những người xung quanh đều khá xa lạ.

Sáu năm, suy cho cùng cũng thay đổi rất nhiều.

Lầu một của căn nhà này là dành cho những người công chức, từ lúc cô sinh ra thì đã ở đây. Chỉ là sau đó xảy ra biến cố nên đã bán căn nhà đó đi rồi.

Du Ánh Tuyết đi đến, cửa nhà không hề khóa, bà chủ đang giúp đỡ quét dọn vệ sinh.

Sáu năm qua, khung cảnh bên trong cũng không hề thay đổi, chỉ là đồ vật trong nhà đã đổi mới hết rồi.

Cho đến tận bây giờ, nhắm mắt lại Du Ánh Tuyết vẫn còn nhớ rõ hình ảnh cô và cha mẹ cùng nhau sinh hoạt ở đây.

Khi đó, những tiếng cười vô cùng thuần túy dường như có thể mãi mãi vang vọng trong tai cô...

Chỉ tiếc là... tất cả cũng không trở về như trước được nữa...

“Lần trước đến đây, chẳng phải còn rất tốt sao? Tại sao bây giờ lại khiến bản thân bị thương thành như vậy rồi?”

Bà chủ nhà vừa quét dọn vệ sinh vừa nói chuyện với Lâm Vân Thanh.

“Là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, nói ra rất dài dòng.” Lâm Vân Thanh không muốn xoay quanh đề tài này nữa.

Hai người đi đầu dưỡng giúp đỡ bà ấy thu dọn hành lý, sau đó lại đỡ bà ấy lên giường. Lâm Vân Thanh đưa tiền cho hai người họ, nói rằng sau này không làm phiền bọn họ nữa.

“Bà Thanh, số tiền này bà giữ lại đi, tiền công của chúng tôi đã được tổng giám đốc Kiều trả hết rồi”

Lâm Vân Thanh cũng không cố chấp nữa, đến lúc đó bà ấy sẽ đưa lại tiền cho Kiều Phong Khang là được.

Hai người đi đầu dưỡng làm xong việc thì rời đi, lúc đi lướt qua Du Ánh Tuyết cũng chào hỏi lịch sự: “Cô Ánh Tuyết”

Về mặt Du Ánh Tuyết hơi nghiêm túc, cô gật đầu với hai người họ rồi nói cảm ơn: “Khoảng thời gian này, mẹ tôi đã làm phiền mọi người rồi”

Giọng nói của cô vang lên khiến Lâm Vân Thanh và bà chủ nhà đầu nhìn tới, Thấy Du Ánh Tuyết, ánh mắt Lâm Vân Thanh hiện lên chút phức tạp và ảm đạm.

“Vân Thanh, đây là con gái của cô và Du Tuấn à? Ôi, tìm thấy rồi hả? Chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi.” Bà chủ Khiến chớp mũi Du Ánh Tuyết đau xót.

Lúc này, ngay cả bà chủ nhà cũng thấy có gì đó không đúng.

“Mẹ, mẹ có muốn uống nước không? Con đi đun nước, sau đó rót cho mẹ một ly nhé” Du Ánh Tuyết rất cố gắng nuốt nước mắt ngược trở vào trong, chỉ dùng nụ cười rục rịch để đối mặt với Lâm Vân Thanh.

Cô rút tay về, cố gắng tỏ vẻ ung dung, nụ cười trên mặt cũng vô cùng tươi tắn.

Sau đó, cô quay sang hỏi bà chủ nhà: “Dì, ở đây có ấm đun nước không?”

“Có chứ, trong phòng bếp đâu có, đủ cả.

Không muốn rơi nước mắt trước mặt mẹ, Du Ánh Tuyết vội vàng di chuyển đến phòng bếp để nấu nước.

Ngay lúc đi vào trong, cô vẫn không quên nói với bà chủ nhà: “Dì, làm phiền dì trò chuyện với mẹ cháu một lúc, cháu sẽ lập tức đi ra thôi.”

“Yên tâm đi nấu nước đi”

Bà chủ nhà đáp lại một tiếng.

Du Ánh Tuyết đóng cửa lại, một mình đứng trong phòng bếp, bất lực dựa lên cửa.

Cô không hiểu tại sao tình yêu của mình lại cực khổ như vậy, thế nhưng...

cho dù là ông bà nội hay là mẹ... phản ứng như vậy cũng đúng thôi...

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, cô khẽ lắc đầu để xua tan những suy nghĩ này. Kế đó cô lại tìm bình nước rồi đổ nước vào, nghe thấy âm thanh “ù ừ”

của tiếng đun nước, cô chỉ cảm thấy hốc mắt mình ê ẩm vô cùng khó chịu.

“Tại sao cô lại đối xử hung dữ với con gái của mình như vậy chứ?” Bà chủ nhà không nhịn được hỏi.

“Lúc trước cô tìm kiếm Du Ánh Tuyết cực khổ như vậy, bây giờ người đã ở trước mặt cô rồi thì nên cẩn thận lấy lòng đi. Nếu như cô còn lạnh

nhật như thế, cẩn thận con bé trở về với cha mẹ nuôi đấy”

Hốc mắt Lâm Vân Thanh lập tức long lanh sóng nước.

Thật ra thì làm sao bà ấy đành lòng khiến cho Du Ánh Tuyết khổ sở chứ? Chỉ là...

Bà ấy đau lòng lắc đầu than thở: “... Một lời khó nói hết, tóm lại là... tại tôi không tốt nên đã liên lụy con gái mình.”

“Đừng nói những lời không hay này nữa, nếu như thật sự số mạng không tốt thì ông trời còn để cô tìm lại được con gái hay sao? Cô nhìn xem con gái của cô ngoan ngoãn đến chừng nào, tuy rằng đã được người tốt nuôi dưỡng nhưng vẫn tha thiết với cô như thế. Bên ngoài có biết bao người không tim không phổi, cha mẹ nuôi có hoàn cảnh tốt thì không cần cha mẹ ruột nữa”

“Đúng vậy... Ánh Tuyết là một đứa bé ngoan.” Trong lòng Lâm Vân Thanh đã vui mừng được một chút.

Cũng bởi vì cô là một đứa bé ngoan nên bà ấy càng không muốn để cho bất kỳ ai làm tổn thương cô cả.

Ngoại trừ ép buộc con mình phải tránh xa mình ra thì người làm mẹ như bà ấy không thể làm gì hơn được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 177:

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Du Ánh Tuyết đi ra.

Sự vui vẻ trên mặt Lâm Vân Thanh lập tức thu lại, thay vào đó là giả vờ lạnh lùng.

Du Ánh Tuyết bưng lấy hai ly trà nóng, đầu tiên là rót cho bà chủ nhà một ly, sau đó lại đưa ly khác cho mẹ.

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Lâm Vân Thanh, thấy bà ấy vẫn xụ mặt như cũ thì trong lòng lại hơi lo lắng bất an.

“Mẹ, con để nước của mẹ ở đây nhé, đợi một lát nguội bớt thì sẽ đút cho mẹ.”

Du Ánh Tuyết đặt trà nóng lên đầu giường.

Trong lòng Lâm Vân Thanh thâm hạ quyết tâm, bà ấy đưa tay ra trực tiếp hứng văng ly nước xuống đất.

“Choang” một tiếng, âm thanh chiếc ly bị đập tan nát.

Nước nóng vang khắp nơi.

Tung tóe đến trên tay Lâm Vân Thanh, lập tức khiến cho làn da bà ấy đỏ bừng lên.

Du Ánh Tuyết vô cùng kinh ngạc, cô vội vàng tỉnh hồn lại rồi hô lên: “Mẹ, để con xem vết thương của mẹ một lát đi”

Bà chủ nhà cũng sưng sờ.

“Không cần” Lâm Vân Thanh đẩy tay cô ra, gương mặt tràn đầy lạnh lùng: “Con không cần còn phải thương 3 1U xót, chúng ta không có quan hệ gì cả.

Chỉ cần nhìn sơ thì Du Ánh Tuyết đã thấy bàn tay mẹ bị nóng đến đỏ bừng.

Trong lòng cô lập tức đau nhói, Du Ánh Tuyết nhanh chóng đứng thẳng người lên đi lấy hộp thuốc mang về từ bệnh viện.

Cuối cùng, bên trong chỉ tìm được một hộp thuốc mỡ.

“Mẹ, mẹ tức giận thì cũng nên cẩn thận một chút, trước tiên thoa chút thuốc đã rồi lại nói sau” Cô vừa nói vừa nắm lấy tay mẹ mình.

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của bà ấy càng nặng nề hơn giống như rít từng chữ từ kẽ răng vậy.

Bà chủ nhà ở bên cạnh nghe xong thì chợt bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là chuyện như vậy nên hai người mới ần ỉ. Du Ánh Tuyết à, cháu là một đứa bé ngoan, bây giờ mẹ cháu lại đang trong tình huống đặc biệt, cháu đừng không nghe lời mẹ mà. Bây giờ cháu còn nhỏ, đang tuổi đi học nên đừng yêu đương thì sẽ tốt hơn”

Du Ánh Tuyết lo sợ nhìn chằm chằm vào mu bàn tay đỏ bồng của mẹ, cô không nói gì mà chỉ khụy gối xuống: “bịch” một tiếng quỳ trên đất.

Lâm Vân Thanh vô cùng chấn động, quay mặt sang nhìn cô.

Bà chủ nhà cũng sững sốt trong chốc lát.

“Du Ánh Tuyết, con!” Lâm Vân Thanh quát lên một tiếng.

Du Ánh Tuyết cố chấp quỳ xuống, hai mắt cố chấp nhìn chằm chằm vào bà ấy.

Hốc mắt bà ấy đỏ bồng, trong lòng đã mềm nhũn.

Thế nhưng, tuy mềm lòng nhưng ngoài miệng vẫn lạnh lùng như cũ: “Con đừng tưởng rằng quỳ như vậy thì mẹ sẽ đồng ý. Nếu như con muốn quỳ thì cứ quỳ đi, quyết định của mẹ tuyệt đối sẽ không dao động đâu”

“Mẹ, con thật lòng yêu anh ấy mà”

“Yêu?” Lâm Vân Thanh bật cười, trong mắt ánh lên nước mắt: “Du Ánh Tuyết, đừng tưởng rằng yêu đương là chuyện dễ dàng như vậy. Trên thực tế, tình yêu về sau sẽ có rất nhiều điều xấu xa mà con không thể tưởng tượng được đâu.

“Con không cần biết về sau sẽ như thế nào, nhưng mà... ít nhất con biết rằng bây giờ con rất tốt” Du Ánh Tuyết giữ vững.

Bởi vì yêu, nên tất cả mới có thể kiên trì như thế.

“Tốt sao? Con có biết nhà họ Kiều... Lâm Vân Thanh nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại. Giờ phút này, bà ấy muốn nói hết tất cả mọi chuyện ra.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ say đắm của con gái thì từ đầu đến cuối lại không thể mở miệng được.

Làm sao bà ấy đành lòng đánh tan giấc mộng tình yêu tốt đẹp của con gái mình chứ?

“Mẹ, mẹ muốn nói gì vậy?”

Du Ánh Tuyết thấy mẹ không tiếp tục nói hết câu thì lên tiếng chất vấn.

Dáng vẻ mẹ muốn nói lại thôi khiến cho cô vô cùng tò mò, cô luôn cảm thấy sau lưng chuyện này có rất nhiều chuyện liên quan đến nhà họ Kiều mà cô không biết.

“Không có gì cả...” Lâm Vân Thanh lắc đầu: “Nếu như con vì cậu ấy mà quỳ xuống như vậy thì cứ quỳ đi, nhưng mà con phải biết rằng cho dù con quỳ bao lâu đi nữa thì mẹ cũng không thay đổi quyết định đâu”

Du Ánh Tuyết vẫn luôn quỳ ở mép giường.

Mười phút sau, đầu gối đã đau nhói.

Hai mươi phút sau, hai chân vừa đau vừa tê dại.

Nhưng mà từ đầu đến cuối lưng của cô vẫn luôn ưỡn lên thẳng tắp, chưa từng dao động.

Lâm Vân Thanh nhắm chặt hai mắt lại, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến cô nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178

Bà chủ nhà ng ẩ một lát, thấy tình hình rối rắm như thế cũng không dám ở lâu, đành lên tiếng rời đi.

Toàn bộ căn phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, chỉ có đôi mắt luôn luôn mở ra đã bán đứng tâm trạng lúc này của Lâm Vân Thanh.

Trước cửa, bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình cao lớn.

Du Ánh Tuyết khẽ ngẩng đầu lên.

Bóng người quen thuộc đột nhiên đập vào mắt cô.

Giống như nơi vị trí mềm mại nhất trong ngực vừa bị chạm vào, tất cả những đau đớn khổ sở khi nhìn thấy anh đều được thu lại, vô cùng yên tâm.

Du Ánh Tuyết nhìn thấy anh, chớp mũi lập tức chua xót.

Gần như cô lập tức muốn xông qua đó, vùi đầu vào ngực anh.

Lâm Vân Thanh cũng nhìn thấy anh, trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Kiều Phong Khang khẽ vuốt cằm, chào hỏi bà ấy: “Dì Thanh”

Anh cũng không để ý đến Lâm Vân Thanh không hề mời mình vào cửa, Kiêu Phong Khang tự mình bước đến bên cạnh Du Ánh Tuyết.

Kể từ khi anh xuất hiện, đến khi anh bước đến gần cô lúc này, tâm mắt Du Ánh Tuyết vẫn luôn si ngốc dừng trên người anh.

Biết rõ mẹ không thích bọn họ ở bên nhau, nhưng mà...

Người đàn ông này có một loại ma lực giống như khoác ánh hào quang vậy, khiến cho cô không thể dời mắt đi được.

“Đứng lên đi” Ki ầu Phong Khang giơ tay bắt lấy cánh tay Du Ánh Tuyết.

Chân mày anh khẽ nhíu lại, làm sao anh nhẫn tâm để Du Ánh Tuyết chịu khổ như vậy chứ?

..” Du Ánh Tuyết lắc đầu, tiếp tục giữ vững.

Ki ầu Phong Khang không nói lời nào, trực tiếp kéo cô từ dưới đất đứng lên. Hai chân cô đã quỳ đến mức tê r ần, không hề có một chút sức lực nào cả. Lúc này, bị anh ôm kéo lên như thế, cả người cô đều đứng không vững ngã vào trong ngực anh, để mặc anh ôm lấy mình.

“Quỳ bao lâu r ồi?”

Chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

“... Không lâu lắm” Du Ánh Tuyết cẩn thận nhìn đến mẹ đang nằm trên giường.

Rõ ràng cô cũng nhận thấy, sau khi mình được kéo lên, trên mặt mẹ cũng thâm thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ cháu đang ở đây, chú đừng có lạnh mặt mà..” Du Ánh Tuyết kéo lấy tay áo của anh, nhỏ giọng nói với Ki ầu Phong Khang.

Gương mặt lạnh băng của anh thật sự rất dọa người.

Thật ra cô cũng đã quen r ồi nhưng mà cô lại sợ mẹ sẽ càng có ấn tượng kém với anh hơn nữa.

Bây giờ Ki ầu Phong Khang không hề quan tâm đến hình tượng của bản thân, anh chỉ tự ý ng ẩ xồm người xuống. Trên đầu gối cô đã quỳ thành một vết bầm màu tím, khiến chân mày anh lập tức chau lại.

Còn dám nói là quỳ không bao lâu!

Anh cúi người xuống xoa xoa đầu gối cho cô, rất cẩn thận, rất dịu dàng.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến khiến trong lòng Du Ánh Tuyết như được chảy qua một dòng nước ấm.

Từ trên nhìn xuống dưới, cô chỉ có thể nhìn thấy sau ót của anh. Thế nhưng Du Ánh Tuyết biết...

Giờ phút này, trên gương mặt tuấn tú kia nhất định tràn ngập sự quan tâm CỐ: Cô nghĩ nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì người ngoài nhất định rất khó tưởng tượng được Kiều Phong Khang cao ngạo trước nay cũng có thời khắc như vậy...

Nhưng mà thời khắc anh dịu dàng đầu chỉ thuộc về một mình Du Ánh Tuyết cô mà thôi!

Cô có tài đức gì chứ?

“Còn đau không?”

Kiều Phong Khang hỏi.

Giọng nói trầm thấp kéo lại suy nghĩ của Du Ánh Tuyết, cô động tình đưa mắt nhìn anh, lắc đầu nói: “Không, đau...”

“Em không có cảm giác gì sao? Đã bầm tím thành như vậy rồi mà còn không đau à?”

Anh tức giận, giọng nói vẫn hung dữ như cũ. Thế nhưng sự quan tâm lại vô cùng rõ ràng, không thể nghi ngờ được.

Du Ánh Tuyết cười: “Thật sự không đau mà”

Lâm Vân Thanh ở bên cạnh thấy vậy, ánh mắt lại hơi sâu lắng.

Không phải bà ấy chưa từng trải qua chuyện tình yêu, nếu nhớ lại thì chuyện giữa bà ấy và Du Tuấn cũng có rất nhiều kỷ ức tốt đẹp.

Giờ phút này, ánh mắt Kiều Phong Khang nhìn Du Ánh Tuyết, bà ấy cũng hiểu rõ đó là ánh mắt gì.

Tình yêu luôn khiến người khác dễ dàng xúc động như vậy.

“Ánh Tuyết, em ra ngoài chơi một (Mối tình của vị Tổng tài bá đạo.

Tình yêu...ười khác cảm động lát đi, tôi muốn nói chuyện với mẹ em một lát”

Kiều Phong Khang mở miệng.

Du Ánh Tuyết hơi lo lắng, cô nhìn anh một chút, rồi lại nhìn mẹ một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 139:

“Chú đừng nói mẹ cháu như vậy.

Cho dù thế nào, bà ấy cũng là mẹ cháu.

Vừa nãy cũng không phải mẹ ép cháu quỳ, là tự cháu...” Kiêu Phong Khang dờ khóc dờ cười. Cho nên, ở trong mắt cô, tính tình anh tẻ như vậy sao?

“Biết rồi, nhanh đi ra ngoài đi.

Người lớn nói chuyện, con nít không được nghe” Anh yêu chiều vỗ vỗ đầu cô, cho Du Ánh Tuyết một ánh mắt an tâm đi.

“Vậy được rồi” Du Ánh Tuyết lập tức nghe lời. Giao cho anh đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Mắt Kiêu Phong Khang lại nhìn xuống đầu gối của cô, dặn dò: “Lấy cái ghế dựa bên ngoài ra mà ngồi, rồi xoa đầu gối đi”

“Dạ” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, rồi nhìn mẹ một cái, cuối cùng mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Anh rũ mắt lạnh nhạt nhìn Lâm Vân Thanh, nhưng khí phách kiên nghị trong ánh mắt và giọng nói lại không chút nào giảm bớt: “Du Ánh Tuyết là người phụ nữ của tôi, cho dù có phải đánh đổi cả thiên hạ to lớn tôi cũng không từ bỏ, tôi nhất định phải có được cô ấy!”

“Đây là tình yêu của cậu sao?” Lâm Vân Thanh nhíu chặt mày.

Ánh mắt Kiều Phòng Kinh càng nặng nề, mấp máy đôi môi mỏng rồi nói: “Trên đời này, không có một ai yêu cô ấy hơn tôi!”

Anh hơi ngừng lại, rồi bổ sung thêm ba chữ: “Bao gồm dì!”

Trịnh trọng, kiên định như vậy, lại còn thành tâm đến thế. Lâm Vân Thanh nghe thấy những lời này cũng cảm thấy chấn động.

Người đàn ông này đã nói ra, nhất định sẽ làm được.

Nếu Du Ánh Tuyết thật sự ở cạnh người đàn ông này, nhất định sẽ được hạnh phúc. Nhưng mà...

Bà cụ Kiều...

Nhớ tới bà cụ, trong lòng Lâm Vân Thanh lại rùng mình. Tiện đà, sắc mặt trở nên lạnh lùng, nhắm mắt: “Nếu cậu yêu con bé, vậy thì hãy cách xa con bé ra, đừng hại nó nữa!”

“Hôm nay tôi đến đây là muốn nói chuyện với dì, chứ không phải là để trưng cái ý kiến của dì” Kiều Phong Khang đứng lên: “Tôi chỉ muốn thông báo dì một tiếng, cho dù dì có phản đối thế nào thì đâu sẽ không thay đổi được quyết định của tôi”

“Cậu Khang!” Tiếng gọi nức nở của Lâm Vân Thanh.

Kiều Phong Khang rũ mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt của bà ấy. Trong mắt anh không có một tia sáng nào: “Người phụ nữ của tôi, trừ khi tôi chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Lâm Vân Thanh chấn động.

Sự bướng bỉnh trong mắt người đàn ông làm cho người khác không cách nào nghi ngờ được.

Có lẽ là được di truyền từ cha anh.

Năm đó, Kiều Thanh Lương cũng bá đạo như vậy, khiến cho bà ấy không thể nào phản kháng được.

Lâm Vân Thanh không muốn nhớ lại người đàn ông kia nữa.

Có đi đâu, người đàn ông kiêu ngạo giống như Kiều Phong Khang sẽ có thể chịu đựng được trong bao lâu đây?

“Du Ánh Tuyết, con vào đi!” Lâm Vân Thanh biết mình không thể nào thuyết phục được Kiều Phong Khang nên không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa, chỉ lớn giọng nói Du Ánh Tuyết đang đứng ngoài cửa.

Du Ánh Tuyết sầm khuôn mặt ở bên ngoài, lo lắng sốt ruột. Nghe thấy mẹ gọi, trong lòng càng lo sợ bất an hơn.

Bàn tay đang xoa đầu gối hơi ngừng lại, cô lập tức đứng dậy, đẩy cửa đi vào.

Cô cẩn thận nhìn vẻ mặt không tốt của mẹ đang nằm trên giường, rồi lại nhìn Kiều Phong Khang “Mẹ” Cô nhẹ gọi một tiếng.

“Tiền cậu Khang về đi”

“.” Du Ánh Tuyết nhìn Kiều Phong Khang. Anh hơi gạt đầu, đi đâu nên nói anh đâu đã nói, tương lai còn dài, không cần phải nóng nảy trong nhất thời.

Du Ánh Tuyết nghe lời tiền Kiều Phong Khang ra cửa.

Hai người đứng ở bên cửa xe. Du Ánh Tuyết quay đầu lại, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía căn phòng: “Cháu...

muốn đi vào. Mẹ cháu đang ở một mình trong đó, cháu không yên tâm.”

Kiều Phong Khang giữ chặt cô, nhìn thẳng vào trong mắt cô: “Không cho lùi bước, biết chưa?”

Du Ánh Tuyết mím môi, gạt đầu: “Cháu biết rồi, đúng rồi...”

Dường như nhớ ra gì đó, vì thế Du Ánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn anh: “Chú có biết mẹ cháu có liên quan gì đến nhà họ Kiều của chú hay không?”

Kiều Phong Khang sưng sốt, hơi nhúu mảy lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 180:

“Ai nói?”

“Cháu tự đoán. Nếu không, mẹ cháu sẽ không có lý do gì lại phản đối chúng ta ở bên nhau như vậy”

“fge H ... Kì ầu Phong Khang tr ầ n ng ầ m, ắ n h mắ t xệ t qua mặ t tia phứ c tậ p, im lặ n g bở qua đ ề tậ i nà y: “Đừ n g suy n g hĩ lĩ n h tĩ n h. Tớ i nà y tồ i sẽ mề i mặ t đ ầ u dưỡ n g mớ i đ ế n đ ầ y, em ngoa n ngo ẫ n lậ n ló p hợ c đ ầ i.”

Kết quả...

Nhìn những món ăn d`ăn được mình làm cho càng thêm ngon lành, mỹ vị, trong đ`ầu cô chỉ toàn là hình bóng của Ki`âu Phong Khang.

Ủ thì..

Vớì lại, trước kia chú ba cũng từng ăn đ`ồ ăn mà cô nấu. Khi đó cô chỉ là tay mớ trong phòng bếp, nấu ăn nhất định rất dở.

Không biết bây giờ nếu anh được nếm lại, sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Du Ánh Tuyết cảm thán.

Cô nghiêng đầu nhìn thức ăn mình mới múc ra khỏi nồi, khẽ cong môi.

Thật muốn để anh nắm được tay nghề của cô, nhất định là anh sẽ khen cô nhỉ?

Nghĩ đến anh, lại nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của hai người, Du Ánh Tuyết thở dài một hơi.

Từ khi dọn đến đây, di động của cô đã bị mẹ tịch thu. Hai ngày nay không được nghe giọng nói của anh...

Rõ ràng chỉ mới rất ngắn, nhưng mà Du Ánh Tuyết cảm thấy lâu giống như là qua nửa thế kỷ vậy.

Kỳ lạ chính là, hai ngày nay anh cũng không đến đây tìm cô.

Bây giờ anh đang làm cái gì nhỉ?

Hai ngày nay, có phải anh không nhớ đến cô hay không?

Lập tức, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy càng nghĩ càng nhớ, loại cảm giác này giống như bị hàng ngàn con kiến gặm nhấm trái tim, hơi chút ngứa, lại còn hơn chút đau.

“Mẹ, điện thoại... hôm nay có ai gọi điện cho con không?” Lúc ăn cơm, cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng không nhịn được mà hỏi.

“Tất nhiên rồi, vì thế nên mẹ không biết có ai gọi điện đến hay không”

“.” Du Ánh Tuyết thở dài.

Kỳ thật...

Nếu chú ba thật sự muốn tìm cô, với tính cách của anh thì lúc này hẳn là đã sớm tìm tới cửa rồi.

Như vậy...

Bây giờ anh đang ở đâu? Vì sao hai ngày nay không đến thăm cô? Có lẽ là anh rất bận rộn đúng không?

Du Ánh Tuyết quay đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Liên Vân Thanh nhìn thấy dáng vẻ lo được lo mất trên mặt con gái thì âm thầm thở dài, nhưng mà bà ấy cũng chỉ có thể cố tình làm vậy, chỉ có như vậy mới là an toàn nhất.

“Mẹ, tối nay con muốn đi siêu thị mua cho mẹ ít trái cây, còn mua chút thịt gà nữa.”

“Ừ. Vừa lúc mẹ cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí, mẹ ngồi xe lăn, con đẩy mẹ đi cùng đi” Lâm Vân Thanh nói.

Du Ánh Tuyết lập tức ngăn người ra, cô chớp mắt, cuối cùng vẫn gật đầu.

Vốn nghĩ muốn thừa lúc không có mẹ ở bên cạnh, tìm một trạm điện thoại công cộng gọi cho anh, nhưng mà bây giờ...

Ăn cơm xong, Du Ánh Tuyết rửa sạch chén đĩa, rồi lại thu dọn một chút, gian nan khiêng mẹ từ trên giường xuống xe lăn.

Lâm Vân Thanh nhìn dáng vẻ vất vả của con gái cũng thấy hơi không đành lòng. Nếu bà ấy không xuất hiện thì bây giờ cô còn đang ở nhà họ Kiều, sống một cuộc sống đầy đủ, đâu cần phải chịu khổ ở đây với bà ấy chứ?

“Mẹ, ngồi thế này có thoải mái không?” Du Ánh Tuyết cẩn thận hỏi, rồi lại đắp tấm thảm lông mỏng lên trên đùi bị thương của Lâm Vân Thanh: “Bác sĩ nói chân của mẹ không được lạnh. Lát nữa đến siêu thị, nhiệt độ ấm hơn con sẽ lấy ra cho mẹ”

Cô vừa nói vừa lau mồ hôi hai bên trán.

Lâm Vân Thanh nhìn thấy trên ngón tay cô có một vết thương dài do dao cắt phải thì vô cùng đau lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 181:

Bà ấy nắm lấy tay cô sờ sờ: “Còn đau không con?”

“Hết đau lâu rồi ạ” Đây là vết thương lúc trưa cắt rau không cẩn thận bị thương, bây giờ cơ bản đã khép miệng lại rồi.

“Ánh Tuyết, con đừng trách mẹ..”

Lâm Vân Thanh chua xót nói: “Mẹ thật sự muốn tốt cho con... Nếu có thể, mẹ cũng rất muốn thành toàn các con...

cũng muốn để con sống những ngày thoải mái như trước kia, là mẹ quá vô dụng..” Du Ánh Tuyết nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

“Mẹ nói cái gì vậy? Con xuống bếp nấu cơm cho mẹ đây là chuyện trước kia con luôn mơ ước mà.’ Lời cô nói là thật lòng.

Có thể có được một người khiến cho mình luôn lo lắng chăm sóc, đối với một cô nhi mà nói, đây chính là một chuyện rất may mắn.

“Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa. Con dẫn mẹ ra ngoài hít thở không khí, thoải mái hơn thì tâm trạng mẹ nhất định sẽ tốt hơn nhiều”

Không nói tiếp đề tài vừa rồi, Du Ánh Tuyết đẩy Lâm Vân Thanh ra khỏi phòng.

Lúc vừa khóa cửa, bà chủ nhà trùng hợp ghé qua.

“Hai người muốn ra ngoài sao?” Bà ấy hỏi hai người.

Du Ánh Tuyết cười nói: “Cháu muốn dẫn mẹ đi hít thở không khí, cho nên dẫn mẹ đến siêu thị bên cạnh đi dạo một lát.”

“Vây cũng tốt, hít thở không khí sẽ làm tâm trạng tốt hơn”

Chào tạm biệt bà chủ nhà xong, Du Ánh Tuyết đẩy Lâm Vân Thanh đi thẳng đến siêu thị.

Vào giờ này, trong siêu thị có không ít người.

Có cặp đôi, có vợ chồng trẻ, còn có một nhà ba người.

Du Ánh Tuyết đẩy mẹ đi thẳng vào bên trong. Nhìn từng đôi từng đôi thân mật tay trong tay, nhìn đứa bé non nớt đáng yêu, trong lòng không khỏi sinh ra hâm mộ.

Hình như cô và chú ba chưa từng đi dạo siêu thị cùng nhau...

Tương lai, chờ bọn họ kết hôn, có con, cô nghĩ... cô cũng muốn nắm tay con đi dạo như vậy, hơn nữa còn sẽ mặc quần áo gia đình.

Cô nghĩ...

Con của cô và chú ba nhất định sẽ rất xinh đẹp! Gen của anh ưu tú như vậy, mà gen của cô cũng không tệ.

“Ánh Tuyết, nghĩ cái gì vậy? Hoàn hồn đi”

Giọng nói của Lâm Vân Thanh kéo suy nghĩ của cô về thực tại.

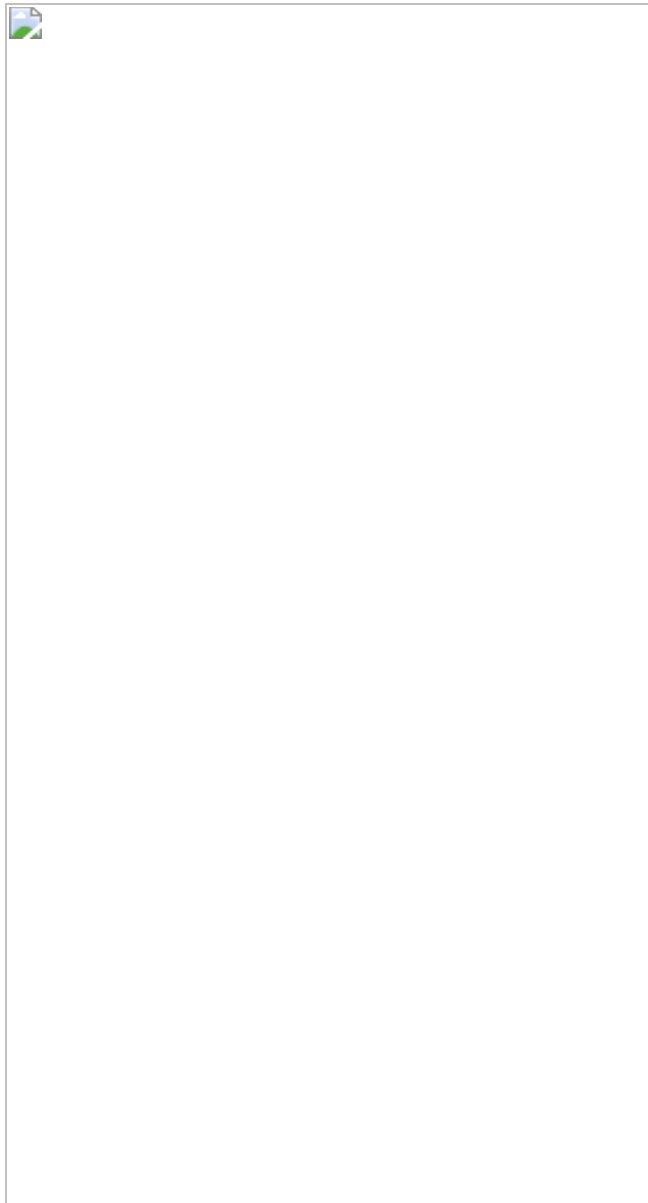
Lúc này Du Ánh Tuyết mới kinh ngạc nhận ra cô đang miên man nghĩ về chuyện con cái. Bản thân mình vẫn chỉ là một đứa trẻ, thế mà lại dám ảo tưởng đến con của mình với chú ba.

A...

Trước kia đến nghĩ cô cũng không dám nghĩ những chuyện thế này.

Nhưng mà, bây giờ... nhìn thấy từng đôi từng đôi hạnh phúc, cô lại cảm thấy nếu giữa bọn họ có một đứa trẻ, vậy thì đúng là không tệ.

“Con nghĩ cái gì vậy? Mẹ gọi con vài lần mà con cũng không nghe thấy”

luôn nói chuyện điện thoại. Hiển nhiên người đầu bên kia là bạn trai, hai người vẫn luôn sến súa nói chuyện với nhau, rất ân ái.

Du Ánh Tuyết nghe vậy thì cảm thấy hâm mộ không thôi.

Thật sự... rất nhớ rất nhớ anh, cho dù nghe thấy một chút giọng nói của anh thôi cũng đủ rồi...

Trong đầu, bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm. Du Ánh Tuyết quay đầu nhìn lại khu vực tươi sống, người đến người đi cách trở, mẹ cũng không nhìn thấy cô bên này.

“Xin chào... Xin lỗi cô gái, cô có thể cho tôi mượn điện thoại của cô một lát được không? Tôi gọi một cuộc điện thoại rất quan trọng, sẽ nhanh trả lại cho cô thôi”

Chờ cô gái gọi điện xong, Du Ánh Tuyết mặt dày hỏi.

Đầu tiên cô gái có hơi kinh ngạc, rồi lại cảnh giác đánh giá cô hồi lâu.

Du Ánh Tuyết cười khanh khách: “Tôi không phải người xấu”

Cô thật sự không giống người xấu. Hơn nữa dù sao vẫn là học sinh, vừa nhìn trong rất đơn thuần sạch sẽ, đối phương sau một hồi chần chừ cũng quyết định cho cô mượn điện thoại.

“Cô gọi nhanh đi, tôi còn có việc” “Cảm ơn, cảm ơn” Du Ánh Tuyết nhận lấy di động, liên tục nói cảm ơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182

Cái dây số kia cô cực kỳ quen thuộc. Lúc gọi qua, nghe di động vang lên tiếng “tút tut”, cô khấn trương đến mức siết chặt bàn tay lại.

Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại khu vực thực phẩm tươi sống.

Đầu bên kia chậm chạp không nghe điện thoại, càng làm cho lòng cô nóng như lửa đốt.

“Nhận điện thoại! Nhanh nhận điện thoại đi!” Cái miệng nhỏ của Du Ánh Tuyết không ngừng lắp bắp, ngón tay bẻ củ gừng.

Điện thoại vang lên thêm một tiếng, càng làm cho trái tim cô lạnh đi một chút, chìm xuống đáy vực, khi muốn cúp điện thoại..

“Alo” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Một tiếng kia, giống như là có ma lực đánh thẳng vào trong lòng Du Ánh Tuyết.

Cô c ần di động, cười ngây ngô. Qua h ồi lâu, tâm trạng cô vẫn kích động đến mức nói không nên lời.

“Ánh Tuyết, là em sao?”

Ki ều Phong Khang ở đầu bên kia lên tiếng hỏi.

Cho dù cô không nói gì nhưng qua tiếng hít thở anh cũng có thể dễ dàng đoán ra đó là cô.

“... Vâng, là cháu.” Du Ánh Tuyết trả lời anh. Cô nắm chặt điện thoại, vô cùng lưu luyến âm thanh của anh.

Hai ngày nay, trong lòng cô luôn nhớ đến anh, nhưng không vì một cuộc điện thoại này mà hòa tan, ngược lại là càng tích càng sâu.

“Đây là số của ai?”

“Cháu... tùy tiện tìm một người tốt bụng để gọi nhờ điện thoại cho chú. Di động cháu bị mẹ tịch thu, luôn tắt máy. Chú ở đâu vậy? Bên chỗ chú có hơi ồn đấy.”

Kiêu Phong Khang không có trả lời, chỉ hỏi: “Em đang mua cái gì?”

“Gừng, ngày mai em định xuống bếp hầm gà” Kiêu Phong Khang im lặng chớp mắt.

Nghe cô nói xuống bếp, trong lòng anh có hơi không đành lòng.

“Mệt không?”

“... Không mệt” Du Ánh Tuyết cười nhẹ: “Được chăm sóc mẹ, cháu cảm thấy rất hạnh phúc”

Trong chốc lát Kiêu Phong Khang không nói gì, Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được anh đang di chuyển. Cô đang muốn hỏi anh định đi đâu, nhưng chỉ nghe thấy anh nhỏ giọng nói: “Ánh Tuyết, ngừng đi đâu”

Du Ánh Tuyết nghi ngờ chớp mắt một cái.

Vừa ngừng đi đâu, bóng dáng vô cùng quen thuộc cứ không lường trước được đánh thẳng vào trong mắt cô.

Cô không thể ngờ được, chỉ cảm thấy nhất định mình đang nằm mơ.

Xoa xoa mắt, nhưng mà người đàn ông kia cũng không có biến mất, còn cầm điện thoại đứng ở đó, chăm chú bình tĩnh nhìn cô.

Anh, thật sự đến!

Không báo trước mà xuất hiện trong tầm mắt cô!

Hốt mất Du Ánh Tuyết phiếm. hòng, suýt nữa thì đã quên trả điện thoại di động cho cô gái đứng bên cạnh. Chờ đối phương gọi cô, cô mới hoàn

toàn tỉnh táo.

“Xin lỗi, rất xin lỗi! Cảm ơn, vô cùng cảm ơn!” Du Ánh Tuyết trả điện thoại cho đối phương rồi luôn miệng nói cảm ơn nói xin lỗi.

Rồi cô cực kỳ kích động, chạy như bay về phía anh.

Kiều Phong Khang cúp điện thoại, dang hai tay ra chờ cô nhào vào, ôm chặt cô vào trong lòng.

Du Ánh Tuyết vùi đầu thật sâu vào lòng anh. Một tay Kiều Phong Khang đỡ eo cô, một tay đỡ cái ót cô, ôm cô thật chặt.

Không biết hai người ôm nhau bao lâu, cuối cùng Du Ánh Tuyết mới quen luyến không buông thoát ra khỏi lồng ngực anh.

Ngửa đầu, bình tĩnh nhìn anh, cô vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Sao chú lại đến đây?”

“Vừa nãy đến nhà em, gặp được bà chủ nhà. Bà ấy nói cho tôi biết hai mẹ con em đến siêu thị, vì thế nên tôi đến đây?”

Du Ánh Tuyết nhìn anh cười.

Kiều Phong Khang cúi đầu nhìn cô, chạm lên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô rồi nhíu mày hỏi: “Có phải em lại gây đi rồi không?”

Rất khẩn trương.

Ý cười trên mặt Du Ánh Tuyết càng sâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 183:

“Mới hai ngày làm sao mà gầy được chứ” Chạm lên bàn tay anh đang đặt trên mặt cô, Du Ánh Tuyết quyến luyến nắm lấy không buông.

Cặp nhãn trên tay hai người cũng chạm vào nhau.

Du Ánh Tuyết bĩu môi: “Hai ngày nay chú bận gì vậy?”

Lời này của cô ngẫm ý thật sự muốn hỏi hai ngày qua anh không nhớ cô sao, vì sao không đến tìm cô chứ?

“Bạn đi công tác, mới vừa xuống máy bay một giờ trước “Thì ra là thế” Du Ánh Tuyết mỉm cười, cô đoán trước là như thế này mà. Mẹ em đâu?” Ki ầu Phong Khang nhìn quanh một vòng, chưa thấy được người.

“A, đúng rồi!” Du Ánh Tuyết quay đầu lại nhìn: “Cháu phải nhanh đi tìm mẹ, chú... nếu không chú ra bên ngoài siêu thị chờ đi? Đừng nên cho mẹ cháu biết chú đến đây, nếu không sau này có lẽ sẽ không cho cháu ra ngoài nữa đấy, vậy thì càng không xong rồi”

Ki ầu Phong Khang không muốn khiến Du Ánh Tuyết khó xử, vì thế bèn gật đầu.

Bàn tay Du Ánh Tuyết chậm rãi rút khỏi tay anh, đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn anh. Cuối cùng sợ mẹ nghi ngờ nên nhanh chóng chọn xong gừng và rau dưa rồi bước nhanh về phía bà ấy.

Tâm trạng vốn đang hạ xuống nháy mắt lại nhấc lên, giống như ánh mặt trời chiếu vào trong góc tối trong lòng vậy.

“Đã chọn xong rồi sao?” Lâm Vân Thanh đang chọn gà, nhìn thấy con gái đến đây thì hỏi.

“Dạ, mua một ít rau dưa, đủ ăn một ngày.”

Lâm Vân Thanh xem ra dưa rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, không bỏ qua ánh mắt ngập tràn ánh sáng trong mắt Du Ánh Tuyết, tò mò hỏi: “Có chuyện gì vui vẻ sao?” Du Ánh Tuyết ngẩn ra.

Chột dạ.

Cô sợ mẹ nhìn ra, vì thế vội lắc đầu nói: “Không có ạ, chỉ là cảm thấy... ra ngoài hít thở không khí thật thoải mái”

Lâm Vân Thanh cũng không nhận ra có gì khả nghi.

“Đi thôi, chúng ta đi chọn thêm chút đồ khác nữa”

Du Ánh Tuyết nghe lời đẩy mẹ đi đến khu thực phẩm.

Vừa mới lướt qua kệ để thực phẩm chín, Du Ánh Tuyết vừa nhìn đã phát hiện bên kệ để hàng có một hình bóng quen thuộc.

Trái tim nhảy lên, cô thừa dịp mẹ không chú ý đã lùi về

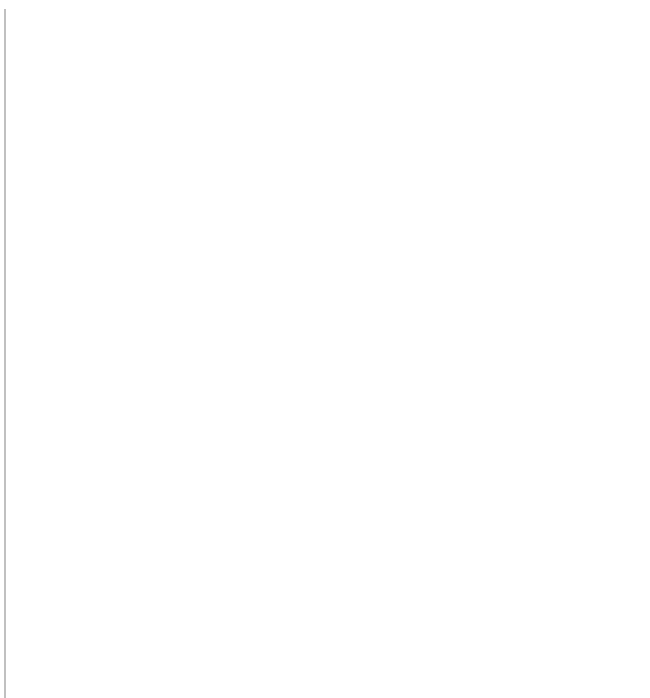
Cánh một khoảng vài mét, Kiều Phong Khang đứng ở bên cạnh kệ bày hàng nhìn cô. Bàn tay đặt trong túi, ánh mắt sâu thẳm, Du Ánh Tuyết cũng cười theo.

Toàn bộ quá trình, cô đi qua kệ để hàng nào thì phía bên kia nhất định sẽ có anh.

Hai người, cách nhau khoảng vài mét, lặng yên đi cùng nhau.

Ngẫu nhiên sẽ quay lại nhìn nhau, tuy rằng không có nói lời nào nhưng lại có thể làm cho đối phương cảm nhận được tình cảm và tiếng lòng của nhau.

Dưới ánh nắng chiều mờ ảo, Kiều Phong Khang im lặng đứng cách đó vài mét.

Cho dù bị bà ấy nhìn thấy, vẻ mặt anh cũng chỉ thản nhiên, cho dù giờ phút này vẻ mặt bà ấy khó coi thế nào thì anh cũng chỉ hơi gật nhẹ đầu chào hỏi.

Du Ánh Tuyết đứng bên cạnh vừa khép nép vừa lo lắng bất an.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184

Ánh mắt chợt dạt đảo qua Kiều Phong Khang rồi lại đảo lại Lâm Vân Thanh, dáng vẻ của cô khiến cho Lâm Vân Thanh cảm thấy có chút không đành lòng.

“Mẹ..” Du Ánh Tuyết nhỏ giọng gọi một tiếng, tay siết chặt tay cầm xe lăn.

Cuối cùng Lâm Vân Thanh cũng hiểu rõ, tại sao chỉ đi dạo siêu thị mà cũng có thể làm con nhóc này vui vẻ thành như vậy!

Dù sao cũng đang ở nơi công cộng, vì thế Lâm Vân Thanh cũng không nói thêm gì, chỉ cố ý xụ mặt rồi cứng rắn nói: “Ánh Tuyết, đi về!”

Du Ánh Tuyết dạ một tiếng, quay đầu ảm đạm nhìn Kiều Phong Khang, cuối cùng vẫn đẩy Lâm Vân Thanh về nhà.

Rõ ràng chỉ cách nhau khoảng mấy mét, nhưng cô cứ liên tục quay đầu lại nhìn anh.

Du Ánh Tuyết lấy chìa khóa mở cửa, vừa thấy căn phòng, Lâm Vân Thanh đã hoàn toàn ngẩn người.

Quả nhiên, giống như bà chủ nhà nói, toàn bộ đồ vật bên trong đều trở nên rực rỡ hẳn ra.

Trong lòng khẽ run lên.

Về mặt Lâm Vân Thanh cũng hơi hòa hoãn lại, nhưng sau đó lại và nhẵn mày, oán giận nói: “Chủ nhà này thật là, tại sao lại thừa dịp chúng ta không ở đây mà đưa chìa khóa cho người ngoài như vậy chứ?”

“Mẹ, mẹ xem nè, đây là tủ lạnh mới nhất trên thị trường đó!” Du Ánh Tuyết ra vẻ nhẹ nhàng, đặt tất cả đồ vật mua về vào trong tủ lạnh: “Cái tủ lạnh kia cũ quá rồi, đến đông lạnh cũng không nổi, thịt cá đều không để

được quá hai ngày. Bây giờ thật tốt, có để bao nhiêu ngày cũng không có vấn đề gì?”

“Ôi còn nữa kìa, ở đây có máy ép, sau này mẹ muốn uống nước trái cây gì con đâu sẽ ép cho mẹ được. A, còn có lò nướng nữa nè, tối nay con sẽ học cách nướng bánh mì”

Du Ánh Tuyết nói liên tục, vừa nói vừa sắp xếp các dụng cụ vừa được chuyển đến.

Tuy rằng cô vờ như đặt hết lực chú ý lên trên dụng cụ nhưng thật ra vẫn thường nhìn về phía mẹ, quan sát kỹ những thay đổi nhỏ trên gương mặt bà Ánh mắt lại ngẫu nhiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Vừa mới nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia, trong lòng cô vừa thấy an tâm nhưng cũng lại cảm thấy chua xót đến không nói nên lời.

Giữa bọn họ, còn có quá nhiều chướng ngại vật cần vượt qua “Con đi ra ngoài đi” Lâm Vân Thanh bỗng nói. Du Ánh Tuyết ngẩn ra, quay đầu lại nhìn mẹ.

Về mặt Lâm Vân Thanh vẫn luôn sầm sì: “Không phải là con rất muốn gặp cậu ấy sao, bây giờ đang ở trong nhà mà trái tim đã bay ra ngoài rồi. Con đi ra ngoài đi!”

Bà ấy vừa nói vừa gấp tấm chăn trên người lại.

Trái tim của Du Ánh Tuyết xiết chặt: “Mẹ, mẹ cho con ra ngoài một chút đi, con...”

Tầm mắt của cô nhìn ra bên ngoài hai giây, sau đó không có nói tiếp.

Chỉ nghe thấy mẹ của cô nói: “Nhanh nhất là nửa tiếng, không được, hai mươi phút sau phải về ngay.”

“Mẹ?” Du Ánh Tuyết kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin được.

Trên mặt của Lâm Vân Thanh không thay đổi một chút cảm xúc nào cả, vẫn là dáng vẻ không nóng không lạnh nói: “Nhớ phải nói lời cảm ơn!”

Du Ánh Tuyết nhoẻn miệng cười, tâm trạng ảm đạm trong nháy mắt đã bừng sáng lên. Đôi mắt cong cong như đang mỉm cười giống như có một vòng hào quang tỏa ra ánh sáng.

“Con cảm ơn mẹ!”

Cô giúp mẹ nằm xuống giường một lần nữa rồi mới tung tăng chạy nhảy như chim sẻ đi ra ngoài.

Lâm Vân Thanh ngăn người nhìn bóng lưng của cô, trong lòng bà ấy cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng bà biết một người phụ nữ khi rơi vào tình yêu sẽ mù quáng đến thế nào.

Nếu bà ấy lại ngăn cản cô thì chỉ càng khiến cô buồn bã hơn thôi.

Vừa ra ngoài, cô định đi đến nơi chiếc Bentley đậu ban đầu nhưng bây giờ lại không thấy nó ở đó nữa.

Du Ánh Tuyết sững sờ nhìn về chỗ đó.

Anh... đi rồi sao? Mất mát, khó chịu, vô cùng khó chịu.

Bọn họ vẫn còn chưa nói nhau được vài câu, bỏ qua cơ hội lần này thì không biết lần sau có thể được gặp nhau là lúc nào nữa...

Du Ánh Tuyết rầu rĩ cúi đầu, thở dài thườn thượt, trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định, đi ra ngoài dạo vài bước.

Một bóng người ở một góc của khu đường đột nhiên đập thẳng vào mắt cô.

Mặc dù bây giờ trời đang dần dần tối nhưng Du Ánh Tuyết liếc nhìn qua cũng nhận ra người kia.

Kiêu Phong Khang cũng nhìn thấy cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cô giả vờ tức giận.

Kiêu Phong Khang tiến lại gần, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mại của cô, nhìn cô bằng ánh mắt đầy yêu thương rồi hỏi: “Đây là biểu cảm gì vậy?”

“Chú đi đâu vậy?” Làm cô cứ tưởng anh đã rời đi rồi...

“Di chuyển xe ra chỗ khác để tránh cản đường của người tham gia giao thông.” Kiêu Phong Khang nắm lấy tay của cô, nhìn lên khung cửa đang đóng chặt kia: “Nếu như em còn không ra thì tôi sẽ đi vào.” “Đừng” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Hình như thái độ của mẹ cháu cũng bớt khắc nghiệt hơn rồi, chứ đừng có đi vào rồi lại khiến cho mẹ của cháu tức giận nữa. À đúng rồi...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185

Nói đến đây, cô bỗng cười một tiếng: “Mẹ cháu còn bảo cháu nói lời cảm ơn chú nữa đây”.

Nhìn nụ cười của cô, trong lòng của Kiều Phong Khang cũng thoải mái hơn một chút.

Anh nắm lấy tay cô rồi nói: “Dẫn tôi đi tham quan nơi này một chút đi.”

Hai người cứ như vậy đi dạo trong khu chung cư, lúc này cũng có rất nhiều cặp đôi đang nắm tay nhau đi dạo.

Du Ánh Tuyết nhìn bọn họ một chút rồi lại cúi xuống nhìn bàn tay của mình được Kiều Phong Khang nắm chặt, cô cong cong môi, cười đến sung sướng.

Bọn họ... cũng rất giống một đôi vợ chồng...

“Có chuyện gì mà lại cười vui vẻ đến như vậy?” Kiều Phong Khang hỏi.

“..” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không nói đâu”

Nói ra, bản thân không tự cảm thấy xấu hổ à?

“Suy nghĩ về tương lai của chúng ta?”

Du Ánh Tuyết kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào người anh: “Làm sao chú biết?”

Kiều Phong Khang hí mắt: “Em suy nghĩ cái gì, tôi lại còn không biết sao?”

Du Ánh Tuyết chu môi, đúng là không thể che giấu suy nghĩ của mình với anh mà.

“Ánh Tuyết, sau này em sinh cho tôi một đứa bé gái xinh đẹp đáng yêu như em nhé.” Kì ầu Phong Khang cảm thán, cánh tay dài siết chặt bờ vai mảnh mai của cô.

“Nhưng hiện tại cháu đang muốn có một đứa con trai. Nghe dì chủ nhà nói con gái sẽ yêu quý cha của nó hơn là mẹ, đến lúc đó con bé cứ quấn quýt lấy chú, chú cưng chì ầu nó mà bỏ rơi cháu thì sao bây giờ?”

“Em có tôi mà.”

Du Ánh Tuyết chu môi: “Mọi người đi ầu nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, nếu chú có tình nhân nhỏ r ồi thì sao còn nhớ đến cháu chứ!”

Kì ầu Phong Khang bật cười, vuốt ve cằm của cô, híp mắt nói: “Bình d ầm chua nhỏ, đứa bé vẫn còn chưa ra đời mà em đã bắt đầu ghen tị với nó r ồi?”

Du Ánh Tuyết xấu hổ.

“Ai thêm ghen tị với nó chứ? Không phải cháu. Dù sao cháu cũng muốn sinh ra một bé trai, đến lúc đấy cháu sẽ chơi với tình nhân nhỏ của cháu, không thêm chơi với chú nữa” Cô càng nói càng cảm thấy đắc ý. Kì ầu Phong Khang đen mặt: “Em thử d ầm không quan tâm tôi xem!”

“Cứ thích vậy, cứ làm vậy đấy!” Cô làm mặt quỷ quay người chạy đi. Đúng là một cô gái bướng bỉnh tinh nghịch. Kì ầu Phong Khang chân dài, chạy vài bước đã bắt được cô.

Cả người bị anh ôm chặt. Anh giữ lấy cằm dưới của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, giọng điệu cảnh cáo: “Có dám không?”

Du Ánh Tuyết rất đắc ý: “Lúc này còn gọi cháu là bình d ầm chua nhỏ, chú ba, chú chính là cái bình d ầm chua lớn! Đứa bé còn chưa ra đời đã bắt

nạt cháu, đợi con trai của cháu ra đời, cháu nhất định sẽ bảo nó bắt lại lại chú”

Anh tức giận gõ vào trán cô một cái: “Nhóc con đáng ghét, dạy con mình đối phó với chồng mình, còn có người vợ nào như em không?”

Tuy nói như vậy nhưng tâm trạng của Kiều Phong Khang đã vô cùng tốt.

Hai người ở cạnh nhau nói chuyện về tương lai, nói về con cái, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm trong vòng tay vậy. – Ít nhất...

Thời gian dần dần trôi qua cũng đã có chuyển biến về thân phận, không còn từ chối khi anh cầu hôn nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Hai người đi vòng quanh chung cư được một vòng thì trời cũng đã tối hẳn.

Du Ánh Tuyết cúi xuống nhìn đồng hồ, gần bốn mươi phút bất tri bất giác đã trôi qua rồi. “Nguy rồi! Cháu đang ý với mẹ là hai mươi phút sau sẽ quay về” Du Ánh Tuyết nói nhỏ.

Nhưng Kiều Phong Khang không muốn buông tay. Nghe cô nói như vậy, ngược lại càng ôm cô chặt hơn.

Du Ánh Tuyết mặt ửng đỏ: “Chú đừng có ôm cháu như vậy, mẹ của cháu ở bên trong có thể sẽ nhìn thấy đấy. Hơn nữa, ở bên cạnh còn có rất nhiều hàng xóm...”

Kiều Phong Khang lùi về phía sau một chút: “Hôm nay những vật kia chuyển vào chuyển ra, mấy người hàng xóm xung quanh đều hỏi thăm hết rồi, họ đi đâu biết quan hệ giữa em và tôi là loại quan hệ gì.”

Du Ánh Tuyết cười. Cũng đúng, bình thường mọi người hay ngó ở trước cửa, nhìn người đến người đi. Những chuyện lạ một chút mà họ không biết mới là lạ đấy.

Nhưng mà...

Cô tin rằng đánh giá của tất cả mọi người đối với anh có lẽ cũng giống với bà chủ nhà nhỉ?

Cô lạc quan nghĩ nhất định một ngày nào đó, mẹ của cô sẽ có cách nhìn nhận khác về anh. Hôm nay bà ấy đồng ý cho cô ra ngoài tìm anh chính là một dấu hiệu tốt.

“Ồ?”

Kiêu Phong Khang kỳ quái kêu lên một tiếng, kéo Du Ánh Tuyết đang chìm trong suy nghĩ về hiện tại.

“Sao vậy?” Cô ngẩng đầu, chỉ thấy tầm mắt của anh đang hướng về một điểm nào đó. Du Ánh Tuyết theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy một chiếc xe đang từ từ dừng lại, cách bọn họ khoảng chừng năm mét.

Rồi sau đó.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 186:

Một người đàn ông từ ghế lái bước xuống.

Là Trần Thanh Tùng.

“Chú ba, người đấy là bạn của chú sao?” Du Ánh Tuyết hỏi.

Kiêu Phong Khang gật đầu: “Ừ.”

Anh cũng không ngờ sẽ trùng hợp như vậy.

Ngay sau đó Trần Thanh Tùng quay người sang chỗ khác, kéo cửa bên ghế phụ ra. Màn đêm đang ngày càng tối, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt, chiếu đến đôi mắt phức tạp kia. Anh ta và cô gái trên xe nhìn nhau một lúc lâu mới bước xuống xe.

“Anh ta có bạn gái rồi à?” Du Ánh Tuyết tò mò hỏi.

Chẳng lẽ bạn gái của anh ta là một cô gái sống ở khu này? Vậy thì thật sự quả thật trùng hợp rồi!

“Có vẻ là như vậy, nhưng mà mới mấy hôm trước cậu ấy mới nói mình đang không có hứng thú nói chuyện yêu đương xong.”

“Thế bây giờ chỉ là vui đùa thôi sao?” Du Ánh Tuyết hơi nhún mày: “Xem ra lại là Hồ Minh Tuấn thứ hai rồi.”

“Thanh Tùng không giống như vậy.” Kiêu Phong Khang còn muốn nói đi đâu gì đó lại bị Du Ánh Tuyết cắt ngang: “A, là cô ấy”

“Em có quen hả?”

“Vâng! Lúc trước cô ấy sống ở cạnh nhà cháu. Nhưng mà sau đó cô ấy đã dọn đi rồi, hình như là đi ra nước ngoài đến năm nay mới về nước, bây giờ lại chuyển đến ở cạnh nhà của cháu. Cô ấy là phóng viên, lúc còn bé cháu luôn nhìn thấy cô ấy mang theo máy ảnh khi đi ra ngoài. Tất cả mọi người đi đâu cảm thấy cô ấy là một người ưu tú, vóc dáng đẹp, sự nghiệp lại tốt, là người mà cháu ngưỡng mộ đó!” Du Ánh Tuyết vừa cười vừa nói, cái đầu nhỏ nhắn quay sang nhìn Kiều Phong Khang hỏi: “Chúng ta có nên đi qua đấy chào hỏi không?”

mỏi mệt tại thời khắc này đi đâu tan thành mây khói. Lưu luyến. Nhưng cuối cùng vẫn phải quay người.

Lúc cầm chìa khóa mở cửa nhà thì thấy người phụ nữ được Trần Thanh Tùng đưa về cũng đang cầm chìa khóa mở cửa.

Du Ánh Tuyết hơi nghiêng người, miệng nở nụ cười: “Chị Hòa Lâm”

“Chào buổi tối” Dương Hòa Lâm cũng tươi cười chào hỏi. Cô ấy ăn mặc lịch sự, phóng khoáng nhưng cũng không thiếu vẻ đoan trang đảm đang của phụ nữ phương bắc.

Cho đến bây giờ Du Ánh Tuyết vẫn vô cùng ngưỡng mộ cô ấy, nếu Trần Thanh Tùng thật sự thích cô ấy thì cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nghĩ vậy, Du Ánh Tuyết tò mò hỏi: “Chị và Trần Thanh Tùng đang yêu nhau à?”

Dương Hòa Lâm khẽ giật mình.

Du Ánh Tuyết lè lè lưỡi: “Em chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi, chị đừng để trong lòng.”

“Không phải, bọn chị không phải đang yêu nhau, mà là... bạn bè từng quen biết lúc trước thôi.” Dương Hòa Lâm lắc đầu, vẫn cười nhẹ nhàng động lòng người như cũ.

Trong ánh mắt, sự chua xót vô tình để lộ ra, đến Du Ánh Tuyết cũng nhìn ra được quan hệ giữa cô ấy và Trần Thanh Tùng không hề đơn giản. Chỉ là Trần Thanh Tùng cũng rất phong lưu đó!

“Em có quen Trần Thanh Tùng à?” Dương Hòa Lâm hỏi Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết gật đầu: “Ừm, em có gặp qua mấy lần.”

“Vậy em và anh Khang...” Dương Hòa Lâm dừng lại một chút: “Hai người... đang yêu nhau sao?”

Du Ánh Tuyết gật đầu, cười nói: “Vâng ạ.”

Dương Hòa Lâm nghe cô nói như vậy, nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Du Ánh Tuyết, trong mắt hiện lên một tia phức tạp. Muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

“Chị Hòa Lâm, trước kia chị đã biết chú ba rồi à?”

“Người em nói là anh Khang sao?” Nhìn Du Ánh Tuyết gật đầu khẳng định Dương Hòa Lâm mới gật đầu: “Có biết, biết từ sáu năm trước, trong một sự kiện...”

Nói đến đây, ánh mắt của Dương Hòa Lâm nhìn chằm chằm vào Du Ánh Tuyết một lúc lâu. Du Ánh Tuyết nghiêng đầu nhìn cô ấy: “Sự kiện gì vậy?”

Là ảo giác sao? Sao cô lại cảm thấy ánh mắt của chị Hòa Lâm có hơi kỳ lạ. Ánh mắt đó giống như đang nói rằng sự kiện kia có liên quan đến cô vậy.

“Không có gì, đầu là những chuyện đã qua rất lâu rồi nên không cần nhắc đến nữa.” Dương Hòa Lâm lắc đầu chuyển chủ đề “Chỉ là chị thấy hơi ngạc nhiên vì hai người yêu nhau. Nếu như chị không nhớ nhầm, hình như em kém chị mười tuổi, hiện tại mới chỉ có mười tám tuổi thôi.”

Du Ánh Tuyết ngượng ngùng: “Em cũng không được tính là yêu sớm nhỉ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 187:

Dương Hòa Lâm cười, lắc lắc đầu: “Không tính.”

Nhưng mà tuổi của Kiều Phong Khang hơn cô khá nhiều.

“Chị Hòa Lâm, em vào nhà trước đây. Mẹ của em một mình ở trong nhà nên em khá lo lắng”

Dương Hòa Lâm gật đầu: “Vào nhà đi, có gì cần giúp đỡ thì cứ nói với chị một tiếng là được. Cuối tuần đưa mẹ em đến nhà chị chơi nhé!”

“Vâng ạ!”

Du Ánh Tuyết cười, vặn chìa khóa đẩy cửa đi vào. Dương Hòa Lâm nhìn Du Ánh Tuyết đi vào trong nhà, lại quay đầu lại nhìn Kiều Phong Khang, hơi nhíu mày rồi mới mở cửa vào nhà của mình.

Chuyện sáu năm trước, xem ra Du Ánh Tuyết hoàn toàn không biết.

Ngoài ra, Kiều Thanh đã phong tỏa tất cả các tin tức ngay từ đầu và các phương tiện truyền thông đã được thông báo để thay đổi nội dung của bản thảo. Lúc đó cô còn nhỏ như vậy, muốn biết cũng rất khó khăn.

Dương Hòa Lâm trở về phòng, xem tờ bản thảo do cô ấy tự tay biên soạn đã bị cấm. Trong sáu năm này, cô ấy vẫn được giữ gìn cho đến nay. Bản thảo này như một cái tát vào mặt, luôn luôn nhắc nhở cô ấy về trách nhiệm của một nhà báo trong việc tìm kiếm sự thật.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

“Không sao, không sao ạ...” Du Ánh Tuyết xua tay, đang định đứng vào hàng tiếp tục xếp hàng. Tuy nhiên, trước khi cô quay trở lại xếp hàng, lại một trận nôn ọe ập đến, cả người cô đều rất khó chịu.

“Cháu đẻ như vậy là không được đâu, bà nghĩ cháu mau đi khám ở phòng khám nhỏ bên cạnh đi, chắc là bị viêm dạ dày rồi.”

Du Ánh Tuyết vẫn muốn kiên trì mua bánh quẩy trước khi đến phòng khám nhưng cả người như bước trên mây, khó chịu đến cùng cực. Cô đành phải bỏ cuộc và đến phòng khám trước.

“Bác sĩ, làm ơn giúp cháu lấy một ít thuốc tiêu hóa” Du Ánh Tuyết chịu đựng khó chịu nói với bác sĩ.

“Trường hợp nào mà cháu uống thuốc tiêu hóa? Đau dạ dày sao?” Bác sĩ hỏi như thường lệ.

“Vâng, cháu vừa ngủ thấy mùi khói dầu, trong bụng hơi co rút muốn nôn. Không biết tối hôm qua có ăn nhậu gì không?”

“Nôn khan?” Bác sĩ liếc cô: “Triệu chứng này kéo dài bao lâu rồi?”

“Sáng nay mới xuất hiện.”

“Được rồi. Ngồi xuống đi, đưa tay ra, tôi sẽ bắt mạch.”

Du Ánh Tuyết ngồi xuống đối diện bác sĩ cũng không nghĩ nhiều, nghe lời đưa tay ra.

Bác sĩ giữ mạch hồi lâu, ngừng đầu nhìn cô vài lần, sau đó hỏi: “Tuổi cháu cũng không lớn lắm nhỉ?”

“Năm nay cháu vừa tròn mười tám tuổi”

Bác sĩ gật đầu: “Có bạn trai chưa?” Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tính cách nữ bác sĩ này có hơi nhiệt tình, hăng hái nghĩ đến Kiều Phong Khang, cười gật đầu: “Vâng, có ạ” Trên mặt cô lộ ra vẻ ngọt ngào.

“Vậy thì cháu còn nhớ, lần hành kinh cuối cùng là khi nào không?” Bác sĩ tiếp tục nói, rút tay bắt mạch về

“Kinh nguyệt? Du Ánh Tuyết nghi hoặc: “Giữa dạ dày và kinh nguyệt có liên quan gì sao?”

“Mấy tháng rồi không tới?” Bác sĩ không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại.

Không hỏi thì không sao, nhưng khi bác sĩ hỏi, Du Ánh Tuyết đã nhớ ra một việc. Tháng này kinh nguyệt của cô có vẻ chậm hơn mười ngày, gần

hai mươi ngày.

“Thực ra ngày kinh nguyệt của cháu không bình thường nên cháu cũng không quá coi trọng. Tuy nhiên, bây giờ cháu nghĩ lại, chắc là bị hoãn lại gần hai mươi ngày”

“Chuyện này gần như là cháu có thai rồi” Bác sĩ đưa ra kết luận.

“Sao cơ ạ?”

Có thai? Những lời nói của bác sĩ khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng. Cô hoài nghi nhìn chằm chằm bác sĩ rồi lắc đầu: “Không thể chứng cháu..”

Rõ ràng là có sử dụng biện pháp tránh thai! Làm thế nào có thể có thai được?

“Bác sĩ, người nhất định nhầm rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188

“Có thật hay không, kiểm tra một chút là rõ ràng thôi” Bác sĩ vừa nói vừa lấy một hộp que thử thai ra khỏi quây: “Cháu tự đi kiểm tra đi, có hai vạch thì là có thai! Cháu cũng đừng quá lo lắng, hiện nay phụ nữ mang thai càng ngày càng trẻ, có rất nhiều người sinh em bé ở tuổi mười sáu đó.”

“Không có khả năng, cháu không cần kiểm tra!” Du Ánh Tuyết đẩy hộp que thử thai trở về, cô có chút tức giận với kết luận của bác sĩ nên đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Tối qua, khi trò chuyện với chú ba, cô thực sự nghĩ rằng em bé rất dễ thương. Thậm chí, họ không khỏi thắc mắc con mình trông giống ai.

Nhưng... cô không muốn sinh con ở tuổi mười tám!

Khi ý tưởng có thể trở thành hiện thực, trong tiềm thức của cô rất mâu thuẫn. Nếu đó là sự thật thì cô càng không thể giải thích được với mẹ cô. Cô xác định chắc chắn bác sĩ đã nhầm lẫn, bước nhanh ra khỏi phòng khám. Chỉ là mới bước được vài bước, một hình ảnh đập thẳng vào tâm trí cô...

Thường ngày, chú ba có chú ý đến việc tránh thai nhưng đêm đó... trong phòng tắm của hội quán, cái đêm mà cô bị anh cưỡng bức...

Anh thô lỗ và hung dữ như vậy, làm sao có thể nhớ đến biện pháp tránh thai chứ?

Nhưng cũng không nên trùng hợp như vậy phải không?

Du Ánh Tuyết dừng lại, cắn môi, cúi đầu, xoay người trở lại phòng khám nhỏ.

“Ừm, bác sĩ, cháu.” Một lần nữa quay lại thật sự khó mở miệng, mặt cô đỏ bừng.

May mắn thay, nữ bác sĩ là một người rộng lượng.

“Cháu cảm thấy lời tôi nói đúng sao? Ừm, tám mươi tám nghìn, cháu có thể trở về tự kiểm tra lại. Nếu muốn bỏ thì cháu bỏ càng sớm càng tốt, nếu không bỏ trước ba tháng trước, về sau muốn phá cũng rất phiền phức.”

Bỏ nó đi?

Tay Du Ánh Tuyết vô thức ấn nhẹ lên vùng bụng dưới phẳng lì của mình. Nếu có em bé, cô có bỏ đi không?

Nhưng đây là con của chú ba!

Du Ánh Tuyết thanh toán tiền, cẩn thận mang theo chiếc hộp nhỏ ra ngoài. Khi cô bước ra khỏi phòng khám, đầu óc cô vẫn đang rối bời, như một mớ hỗn độn.

Phải làm gì nếu cô đang thực sự mang thai đây? Nghỉ phép dài ngày ở nhà để dưỡng thai?

Đang suy nghĩ lung tung thì có đưa trẻ đi xe đạp xiên xẹo trên đường, cô vô thức bảo vệ bụng dưới, tránh ra xa vì sợ bị va quệt. Cô ngạc nhiên trước loại phản xạ có điều kiện này, cảm thấy có hơi buồn cười.

Cô vỗ nhẹ đầu: “Còn chưa biết mang thai hay không, sao lại cẩn thận thế này rồi!”

Cô lẩm bẩm có chút mà đã tới cửa nhà. Nhìn cánh cửa đóng chặt, đột nhiên cô không dám đi vào. Nếu que thử thai này bị mẹ cô phát hiện thì sẽ thật khủng khiếp. Căn nhà rộng có chừng vậy, muốn giấu cũng không giấu được. Cô đang u sầu, đúng lúc này, cánh cửa bên cạnh từ bên trong mở ra.

Dương Hòa Lâm ôm chần bồng bước ra phơi khô.

“Tại sao em lại đứng ngây người ở đây?” Dương Hòa Lâm cười hỏi khi nhìn thấy Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết định th ần lại, v ặn chặt chiếc hộp trong túi: “ Ừm, chị Hòa Lâm, em có thể... mượn nhà vệ sinh của chị được không?” Đôi mắt cô lóe lên sự hốt hoảng khi nói chuyện.

Dương Hòa Lâm nhìn cô, ánh mắt cô ấy di chuyển từ gương mặt sang bàn tay Du Ánh Tuyết. Xét cho cùng, sau bao nhiêu năm làm báo, Dương Hòa Lâm rất giỏi quan sát. Về mặt không được tự nhiên cùng bất an của Du Ánh Tuyết, cô ấy liếc mắt đã có thể nhìn thấu. Dương Hòa Lâm cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Em vào đi, sau khi phơi xong chăn bông thì chị sẽ vào, em cứ tự nhiên nhé”

“Cảm ơn chị Hòa Lâm”

Du Ánh Tuyết nói xong bèn vội vàng đi vào nhà Dương Hòa Lâm. Nhà của Dương Hòa Lâm khác với căn nhà chỉ có bốn bức tường của cô, tuy rằng đây cũng là một ngôi nhà cũ nhưng rõ ràng là đã được cải tạo lại, đơn giản và phóng khoáng, sạch sẽ thoải mái.

Trên chiếc bàn ngăn là tất cả các loại báo, cũng như một số máy tính và máy ảnh. Du Ánh Tuyết bước đến cửa phòng vệ sinh rồi đẩy cửa vào. Sau khi đóng cửa, cô lấy hộp giấy ra, đặt lên chiếc bàn trắng men.

Cô chỉ cảm thấy tim đập càng ngày càng nhanh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cuối cùng, cô lấy hết can đảm để xé hộp.

Sau mười lăm phút. Du Ánh Tuyết ng ẩng người nhìn hai vạch đỏ. Mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị đầy đủ nhưng khi sự thật ở trước mắt, cô vẫn có chút mơ hồ. Đầu tiên cô trải qua chính là sự bất an cùng bối rối v ề tuổi trẻ...

Mười tám tuổi...

Bản thân cô chỉ là một cô gái núp dưới vòng tay của người khác, vậy cô có đủ sức gánh vác trách nhiệm của một người mẹ không?

Hơn nữa, không chỉ mẹ cô không đồng ý cho hai người ở bên nhau, ngay cả ông bà nội cũng chưa từng g ật đầu. Nghĩ đến đây Du Ánh Tuyết

cảm thấy có rất nhiều áp lực, nhất thời không biết phải làm sao với đứa trẻ này.

Nhưng... nếu bỏ nó đi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189

Suy nghĩ của cô mới đến đây, đột nhiên cơn tức giận của Kiều Phong Khang hiện ra trong đầu cô, cô lắc đầu nói: “Không được, chú ba sẽ phát điên mất.” Tự lẩm bẩm một mình, cô đã phủ nhận ý kiến đó. Dù thế nào thì đứa trẻ này cũng là của cô và chú ba, nếu thật sự bỏ đứa trẻ đi, cô không đành lòng... Cô vô thức lấy tay nhẹ nhàng che đi cái bụng phẳng lì của mình.

Lúc đó trong lòng cô dâng lên một cảm giác lạ lùng khó tả, cô chỉ cảm thấy lạ thường khi nghĩ rằng nơi nhỏ bé này đang mang trong mình một mầm sống nhỏ bé.

Bỗng nhiên, dường như ngay cả trái tim cũng mềm nhũn... Làm sao cô lại không muốn một sinh mệnh kỳ diệu như vậy chứ?

Sau khi đưa ra quyết định này, sương mù cùng nỗi buồn trong lòng cô dường như bị gió thổi bay ngay lập tức. Hốc mắt không hiểu vì sao có chút nóng, trong lòng cũng nóng. Vì đứa nhỏ đã đến bên cô, vậy thì cô phải chịu trách nhiệm này!

Du Ánh Tuyết vội vàng dọn dẹp phòng vệ sinh, trong đầu ngập tràn hình bóng của Kiều Phong Khang. Cô muốn nhanh chóng nói cho anh biết tất cả những điều này, cô nghĩ tâm trạng anh cũng sẽ bất ngờ và phấn khích như cô, hoặc hạnh phúc hơn!

Dù sao anh cũng đã ba mươi tuổi, đã sớm đến tuổi làm cha rồi.

Nghĩ đến anh rồi nghĩ đến đứa trẻ, trong đầu cô gần như có thể phác họa ra sự dễ thương của đứa trẻ khi gọi cha mẹ rồi, thứ cảm xúc vui sướng này đang cuộn cuộn trong lòng cô.

Cô lon ton chạy ra, thấy Dương Hòa Lâm đang ngồi trên ghế sofa, gõ máy tính.

“Chị Hòa Lâm”

Du Ánh Tuyết chào hỏi. Dương Hòa Lâm ngẩng đầu nhìn lên, thấy khuôn mặt cô lúc này không còn bất an nữa mà thay vào đó là niềm vui sướng không thể ngăn cản.

“Xong rồi?” Dương Hòa Lâm đặt công việc trong tay xuống.

“Vâng, em xin lỗi vì đã làm phiền chị” Du Ánh Tuyết xấu hổ nói lời xin lỗi.

Dương Hòa Lâm mỉm cười: “Việc nhỏ mà”

“À... Chị Hòa Lâm, em có thể nhờ chị làm giúp em một việc được không?”

“Tất nhiên là được rồi, em cứ nói đi.”

“Em muốn gọi điện thoại nhưng điện thoại di động của em đã bị mẹ em tịch thu từ lâu rồi nên..” Cô xấu hổ cười cười, không nói thêm câu nào.

Dương Hòa Lâm đứng dậy: “Em lớn rồi mà đi vẫn quấn em chặt như vậy nữa. Chờ một chút, điện thoại ở trong phòng, chị lấy cho em”

“Vâng ạ”

“Em ngồi đi, tách cà phê đó em cứ tự nhiên”

“Cảm ơn ạ” Du Ánh Tuyết ngồi xuống ghế sofa đối diện với Dương Hòa Lâm nhìn cô ấy vào phòng ngủ.

Du Ánh Tuyết vẫn luôn tưởng tượng Kiều Phong Khang sẽ phản ứng như thế nào khi biết tin này, cô vô thức cặm cà phê lên.

Đôi môi đỏ chạm vào thành cốc, khi hương vị kia ngập tràn vào khoang miệng, động tác của cô dừng lại.

Đây là cà phê! Bây giờ cô lại đang mang thai!

Cô không do dự, lập tức đặt cà phê lại chỗ cũ.

Xem ra lát nữa phải lên mạng tra xem, e rằng có rất nhiều thứ phụ nữ có thai không được ăn!

Cô đang miên man suy nghĩ, ánh mắt vô tình chú ý đến tờ báo đặt trên bàn trà.

Bức ảnh của cao ốc Ki ầu Thanh tình cờ đập vào mắt. Không, nói chính xác hơn là chỉ có một góc của cao ốc Ki ầu Thanh.

Tờ báo này có vẻ hơi sòn cũ, được đặt bên dưới một xấp tờ báo khác, chỉ lộ ra một góc của tấm ảnh. Thế nhưng, Du Ánh Tuyết chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra tòa cao ốc này.

Cô lập tức cảm thấy hứng thú. Du Ánh Tuyết rút tờ báo ra, chỉ vào tấm ảnh, cúi người cười nói với cái bụng nhỏ: “Xem này, bây giờ cha con. đang làm việc ở chỗ này đó, lát nữa mẹ dẫn con đi tìm anh ấy, có được không?”

Trong giọng nói mang theo vẻ tự hào và ngọt ngào.

Thế nhưng...

Chỉ một tích tắc, tất cả âm thanh ngưng đọng.

Vẻ ngọt ngào trong ánh mắt vừa rồi đã không còn thấy nữa, biến thành kinh hoàng, không dám tin. Bàn tay nắm chặt tờ báo, thậm chí còn hơi run lên, ngay cả đôi môi cũng run rẩy.

Bởi vì...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 190:

Phía dưới bức ảnh kia, còn đính kèm một bức ảnh khác.

Mặc dù là ảnh trắng đen, hơn nữa bức ảnh từ mấy năm trước nên rất mờ, thế nhưng Du Ánh Tuyết vẫn thấy rõ.

Trong hình là một người đàn ông trung niên, máu thịt lẫn lộn nằm trong vũng máu.

Thất khiếu chảy máu, hai mắt trợn to, tổng thể bức hình vô cùng kinh khủng, cho dù đang là ban ngày cũng khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Mà đi đâu khiến Du Ánh Tuyết kinh hoàng nhất là... người đó không ai khác, chính là cha cô...

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi để ổn định tâm trạng, sau đó nắm chặt tờ báo trong tay và đọc toàn bộ nội dung tin tức một cách nhanh chóng.

“Theo thông tin cho biết, có sự mâu thuẫn tình cảm giữa người đàn ông họ Du và chủ tịch của Kiêu Thanh là Kiêu Thanh Lương, vì vậy người đàn ông họ Du đến Kiêu Thanh làm ‘âm ỉ’, ‘Kiêu Thanh Lương vẫn không đối mặt trực tiếp với người đàn ông họ Du, mà là để tổng giám đốc tập đoàn Kiêu Thanh là ngài Kiêu Phong Khang đứng ra ứng phó, do lời lẽ của ngài Kiêu sắc bén vô tình, cuối cùng dằn ép người đàn ông họ Du mất kiểm soát dẫn đến nhảy lầu, bỏ mạng tại chỗ” Du Ánh Tuyết đọc hết bài báo, nắm bắt được mấy chữ đáng sợ này, toàn thân càng run lên dữ dội.

Cô không thể tin được.

Cái chết của cha cô, sao thể thể liên quan đến chú ba.

Anh đã từng chính miệng nói với cô, cha cô rơi ngã từ trên một công trình của Kiều Thanh. Hơn nữa, lúc đó tất cả tin tức truyền thông đều thông báo như vậy.

Tại sao trên tin tức này lại hoàn toàn khác?

Không!

Anh sẽ không lừa cô! Từ trước đến giờ anh không thêm nói dối!

Cho nên, chắc chắn là tin tức này viết bậy!

Du Ánh Tuyết lắc đầu, phủ nhận hết lần này đến lần khác, đặt tờ báo xuống. Thế nhưng, một lúc lâu sau, tay vẫn đang run rẩy.

Dương Hòa Lâm cầm điện thoại từ trong phòng đi ra, thấy vẻ mặt cô không bình thường, lại liếc nhìn tờ báo, trong lòng chấn động, đã lờ mờ đoán được xảy ra chuyện gì.

“... Em không sao chứ?” Cô ấy đến gần, thăm dò hỏi.

Du Ánh Tuyết vội vàng đứng lên, lắc đầu: “Không sao, em không sao đâu.”

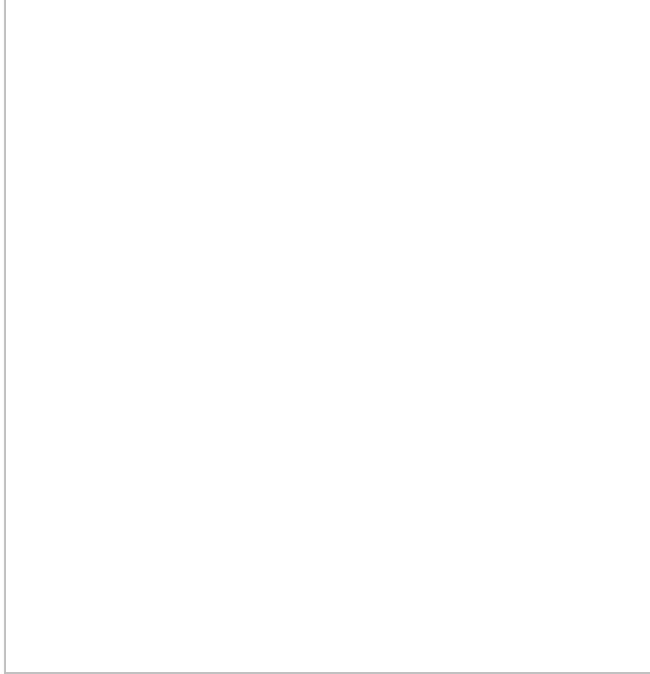
Cô giả vờ thoải mái, thậm chí rất cố gắng muốn cười một cái với Dương Hòa Lâm.

Bởi vì, cô tin tưởng Kiều Phong Khang vô điều kiện, tin tưởng anh 100%! Cái chết của cha, sao có thể là do anh bức ép chứ? Quả thật là chuyện vô lý!

Nhưng mà, làm sao bây giờ? Cho dù cô cố gắng thế nào, cũng không nặn ra được một nụ cười.

Dương Hòa Lâm thoáng nhìn tờ báo rồi ngẩng đầu nhìn cô, định nói gì đó, nhưng khi đối diện với đôi mắt kia, cuối cùng lại không nói được gì.

Mẹ từng nói nhà họ Kì₃êu là ma quỷ ăn thịt người, còn không đ₃ồng ý cho cô và chú ba... Chẳng lẽ là vì như vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191

Nghĩ tới đây, trái tim cô đau đớn như bị roi quất vào.

Hai tay buông thõng bên người, nắm chặt.

Cuối cùng... Du Ánh Tuyết không biết mình trở về phòng lúc nào.

Ngây ngô thất thần, ngay cả que thử thai cũng để quên ở nhà Dương Hòa Lâm.

Bức ảnh vừa rồi, còn có tin tức chưa được chứng thực kia nữa, trăm triệu ngàn mối suy nghĩ tựa như một bàn tay lạnh lẽo, dễ dàng bóp nát niềm vui mang thai của cô một cách tàn khốc.

Lâm Vân Thanh đã có thể ngồi xe lăn để tạm thời đi lại.

Bà ấy đang vốc nước, ngồi ở xe lăn rửa mặt.

Thấy Du Ánh Tuyết đi vào thì hỏi: “Sao lại tay không trở về? Chẳng phải con nói đi mua bữa sáng sao?”

“..” Du Ánh Tuyết không trả lời.

Chỉ ngơ ngác ngồi trên ghế salon, hai mắt trống rỗng nhìn mẹ.

Lâm Vân Thanh rửa mặt xong mới phát hiện có điều bất thường, liếc mắt nhìn sang, đúng lúc chạm phải ánh mắt trống rỗng của Du Ánh Tuyết.

Tâm trạng bồn chồn, lo lắng.

Bà buông khăn mặt, đẩy xe lăn đến, nhìn cô: “Con sao thế, Ánh Tuyết, có phải thấy khó chịu ở đâu không?”

Du Ánh Tuyết hoàn hồn, định nói gì đó, nhưng mỗi giật giật, lại không thốt lên lời nào.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao tay lại lạnh thế này?” Lâm Vân Thanh nắm tay Du Ánh Tuyết thử độ ấm: “Mẹ dẫn con đi bệnh viện nhé?”

“Mẹ..” Cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng mở miệng, bàn tay chậm rãi c̣ần lấy tay mẹ cô.

Trong mắt phủ một lớp sương mờ. “Mẹ đã từng nói với con, người nhà họ Kì ầu là ma quỷ, mẹ còn nói chân của mẹ vì bà cụ nhà họ Kì ầu.” Du Ánh Tuyết nắm bắt lấy những tin tức này, tựa như bóc kén kéo tơ vậy, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ và người nhà họ Kì ầu có thù oán gì sao?”

Lâm Vân Thanh không ngờ con gái lại hỏi vấn đề này, bà hơi run lên, nhú ṃày, vẻ mặt nghiêm túc: “Tại sao đột nhiên còn lại hỏi những chuyện này?”

“Mẹ, có phải mọi người giấu diếm rất nhiều chuyện mà con không biết không?”

“Ai đã nói với con?” Kì ầu Phong Khang ư?

“.” Du Ánh Tuyết lắc đầu. Cô lại nghĩ đến bức ảnh cha cô nằm trong vũng máu, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngày càng lạnh ngắt.

Cô nhìn mẹ mình, ánh mắt ảm đạm: “Mẹ... rốt cuộc cha đã chết như thế nào, mẹ biết không?”

“Không phải đã nói là ngoài ý muốn sao?” Khi bà ở trong tù đã nhận được tin tức, nói là bất ngờ nhảy lầu tự sát mà bỏ mạng. Khi đó, bà sụp đổ hoàn toàn, gần như hận không thể đi theo ông ấy.

Thế nhưng, vừa nghĩ đến hai đứa trẻ ngoài kia, làm sao bà dám?

Nhìn vẻ mặt không bình thường của Du Ánh Tuyết, bà khẽ nhú ṃày: “Lẽ nào vốn dĩ không phải là ngoài ý muốn?”

“... Con không biết” Du Ánh Tuyết lắc đầu, đầu óc mơ hồ “Con vừa ở chỗ chị Hòa Lâm, thấy một tờ báo... trên tờ báo không hề nói như vậy.”

Trong lòng Lâm Vân Thanh run lên, kết hợp với những vấn đề Du Ánh Tuyết vừa hỏi, rồi nhìn lại phản ứng lúc này của cô.

Bà nhú mày: “Có phải nhà họ Kiều không thoát khỏi liên quan đúng không?”

Còn chưa đợi Du Ánh Tuyết trả lời, bà đã lẩm bẩm: “Chắc chắn là như vậy, chắc chắn là không sai! Mẹ đã nói rồi, phải tránh xa người nhà họ Kiều, tại sao lại.”

Lâm Vân Thanh nói, đẩy xe lăn ra khỏi nhà.

Sau giây phút ngẩn ngơ, Du Ánh Tuyết hoàn hồn, đi theo ra ngoài: “Mẹ, mẹ đi đâu?”

Người ở cửa khiến Dương Hòa Lâm hơi kinh ngạc, cô ấy không chờ vội vàng dẫn Lâm Vân Thanh vào nhà.

“Cháu chào dì” Dương Hòa Lâm chào hỏi.

Lâm Vân Thanh cần lấy tay cô ấy: “Ánh Tuyết nói, đã đọc một tờ báo ở nhà cháu, có thể cho dì xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Tâm trạng Lâm Vân Thanh kích động, đi thẳng vào vấn đề

Dương Hòa Lâm lo lắng liếc nhìn cô một cái. Sau khi do dự, cuối cùng vẫn rút tờ báo trên bàn trà đưa cho bà ấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192

Lâm Vân Thanh lướt xem từng chữ từng chữ, tay run lên. Nhất là sau khi thấy bức ảnh kia, đau đớn đến rơi lệ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có tờ báo này? Lúc đó tin tức tôi thấy ở trong tù không phải như thế!” Lâm Vân Thanh lẩm bẩm, giống như tự nói với mình, lại giống như đang hỏi Dương Hòa Lâm.

Mãi lúc sau, bà ấy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Dương Hòa Lâm: “Hòa Lâm, cháu nói cho dì biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Dương Hòa Lâm không đành lòng, rút khăn giấy đưa cho Lâm Vân Thanh rồi mới nói: “Tờ báo này vốn phải được xuất bản ngay lúc đó, nhưng mà, sau lại... đơn vị báo chí này được Kìêu Thanh cung cấp quan hệ xã hội. Giới truyền thông lúc đó không ai dám làm mất lòng Kìêu Thanh, cho nên..”

“Cho nên, thực ra đây mới là chân tướng Du Tuấn nhảy lầu? Vốn dĩ không phải là chuyện ngoài ý muốn, mà là... bị nhà họ Kìêu ép chết? Hòa Lâm, lúc đó cháu cũng có mặt?”

Bài báo này do Dương Hòa Lâm chính tay viết ngay lúc đó.

Cô ấy gật đầu: “Vâng, cháu có mặt, thậm chí... là cháu chứng kiến tận mắt chú Tuấn từ lầu nhảy xuống”

“Cho nên... thật sự là Kìêu Phong Khang ép cha em nhảy xuống?” Một giọng nói nhỏ nhẹ tiếp lời. Hai mắt Du Ánh Tuyết đỏ ngầu, cô đứng ở cửa nhìn Dương Hòa Lâm.

Ánh mắt đó thấm thiết, thê lương.

“Lời của Kìêu Phong Khang lúc đó quả thực rất nặng nề. Chú muốn mình oan cho dì, yêu cầu gặp ông Kìêu Thanh Lương, bị bọn họ từ chối,

Kiêu Phong Khang lại nói mấy lời nữa, mới khiến cho chú mất kiểm soát..”

Du Anh Tuyết dựa vào khung cửa, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống.

Lâm Vân Thanh ngồi trên xe lăn, dường như vẫn đắm chìm trong bi thương, rất lâu sau cũng không nói gì.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng bà cũng tìm lại được giọng nói của mình.

“Anh Tuyết, dẫn mẹ đi tìm... Kiêu Thanh Lương.”

Lúc này, Kiêu Thanh Lương đang ở sân golf, thích thú vung gậy. Kiêu Quốc Thiên cũng đi theo cùng. “Anh con hôm nay đi công tác rồi à?”

Kiêu Thanh Lương hỏi.

“Vâng ạ. Theo lịch trình sáng nay thì chắc bây giờ anh ta vẫn còn đang trên máy bay” Kiêu Quốc Thiên liếc nhìn đồng hồ trên tay rồi nói.

Kiêu Thanh Lương gật đầu, ông ta nói: “Anh của con bận rộn như thế, ngày thường con nên giúp đỡ thằng bé nhiều hơn một chút. Nếu so sánh hai đứa với nhau thì con đúng là ngày nào cũng rất rảnh rồi”.

Kiêu Quốc Thiên chống gậy đánh golf đứng dưới ánh ban mai, nghe thấy ông cụ nói như vậy thì anh ta chỉ khẽ hừ một tiếng rồi đáp: “Chẳng phải cha cũng biết rõ rằng anh ta chưa bao giờ xem con là em ruột còn gì? Con sẽ giúp anh ta nhưng với điều kiện là anh ta phải ủy quyền cho con một cách cam tâm tình nguyện.”

“Anh hai của con đúng là không tin tưởng con nên nó mới là người luôn có thể nắm được quyền lực trong tay như thế. Nếu con muốn thay đổi được nói thì rất đơn giản!” Kiêu Thanh Lương vung gậy đánh một quả bóng golf, sau đó ông ta liếc mắt nhìn đứa con út rồi nói tiếp: “Phải làm

thật tốt! Có được một bằng thành tích đáng nể thì anh con sẽ phải nhìn con bằng một ánh mắt khác!”

Về mặt Ki ầu Quốc Thiên trông vô cùng lạnh lùng.

Nhìn anh ta với anh mắt khác à? Từ ngày đầu tiên anh ta bước vào nhà họ Ki ầu thì có ai là không đối xử lạnh lùng với anh ta không? Đã bao nhiêu năm như thế, ngay cả Ki ầu Thanh Hằng cũng ng ầm mắng anh ta là đ ồ con rơi ở sau lưng nữa kìa.

Đạo g ần đây Ki ầu Vân Nhung đã thay đổi thái độ khi tiếp xúc với anh ta nhưng đó cũng chỉ là vì cả hai đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi!

Anh ta đã trở thành người nhà họ Ki ầu từ lúc nào vậy?

Hơn nữa...

Không phải là anh ta không thấy được suy nghĩ của Ki ầu Phong Khang, rõ ràng là anh muốn giao toàn bộ Tập đoàn Ki ầu Thanh cho Ki ầu Minh Đức . Đến lúc đó thì anh ta và Ki ầu Vân Nhung chỉ vì được chút cơm thừa canh cặn còn lại mà thôi!

“Ông Ki ầu, ông có điện thoại ạ!” Vị trợ lý tiến lên thông báo nên cũng cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ luôn.

Ki ầu Thanh Lương tháo găng tay ra rồi hỏi: “Ai vậy?”

“Là cô Ánh Tuyết ạ”

Nghe vậy thì Ki ầu Thanh Lương khẽ cau mày, là Du Ánh Tuyết sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193

Ông ta không do dự giờ di động lên sát tai nghe máy.

“A lô!”

“Cháu chào ông nội, cháu là Ánh Tuyết ạ” Giọng nói của Du Ánh Tuyết vừa trầm thấp vừa có chút mệt mỏi.

“Ông biết, cháu nói đi”.

“...Cháu, có một người bạn cũ muốn gặp ông nên cháu muốn hỏi xem bây giờ ông đang ở đâu ạ?”

Kiêu Thanh Lương bỗng ngăn người.

Ba chữ “người bạn cũ” đập thẳng vào trái tim của ông ta khiến bàn tay đang cầm điện thoại di động cũng run lên, hồi lâu sau ông ta mới báo cho cô địa chỉ của sân golf.

Sau khi cúp điện thoại thì Kiêu Thanh Lương bỗng trở nên trầm mặc, hồi lâu sau ông ta vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Kiêu Quốc Thiên nhìn ông ta mấy lần, rốt cuộc cũng không kìm được vội hỏi: “Cha, cha không sao chứ ạ? Du Ánh Tuyết đã nói gì mà khiến cho cúp điện thoại rồi mà tâm hồn vẫn treo ngược cành cây thế ạ?”

Đến lúc này Kiêu Thanh Lương mới tỉnh táo lại như cũ.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía Kiêu Quốc Thiên dần trở nên sâu thẳm, rồi càng lúc càng phức tạp.

“Đã nhiều năm như vậy mà tại sao ta chưa từng nghe con hỏi chuyện về mẹ đẻ của mình lấy một câu thôi? Con chưa từng cảm thấy tò mò à?”

Kiêu Quốc Thiên không ngờ ông cụ lại bỗng nhiên nhắc đến người đó, vẻ mặt của anh ta khẽ tái đi. Nhưng những suy nghĩ trong đôi mắt ấy cũng dần biến mất, tất cả lại trở nên phẳng lặng bình tĩnh, thậm chí còn có chút lạnh lùng.

“Con không tò mò! Tại sao con phải tò mò về một người phụ nữ cực kỳ vô trách nhiệm như vậy ạ?”

“Đó là do con đã hiểu lầm bà ấy. Bà ấy cũng không phải là một người vô trách nhiệm đâu, nếu thật sự muốn phủ bỏ mọi trách nhiệm thì sao bà ấy có thể chịu đựng được mọi áp lực để sinh con ra như vậy chứ?”

“Cha, con không muốn nói chuyện về bà ta. Cha cũng không phải nói đỡ cho bà ta làm gì, dù bà ta có là người phụ nữ như thế nào thì con cũng không hề có hứng thú muốn tìm hiểu!” Kiêu Quốc Thiên đáp, giọng điệu vẫn rất thản nhiên, lạnh lùng.

Thấy vậy thì Kiêu Thanh Lương bỗng thở dài, ông ta lại cảm thấy hồ then.

Lúc Quốc Thiên vẫn còn phải quần tã đã bị ông ta cướp đi. Khi đó, bà ấy đã gào khóc với dáng vẻ vô cùng tuyệt vọng, giọng nói đó đến bây giờ vẫn còn vang vọng như ở bên tai, giày vò thần kinh của ông ta.

Mà ngày hôm nay...

Có lẽ bà ấy muốn gặp mặt một lần nhi!

Chẳng bao lâu sau. Du Ánh Tuyết đã xuất hiện ở sân golf với Lâm Vân Thanh.

Đã trôi qua nhiều năm như thế nhưng trong khoảnh khắc Kiêu Thanh Lương nhìn thấy Lâm Vân Thanh thì ông ta vẫn cảm thấy rung động như xưa.

Ánh mắt ông ta nhìn bà ấy vô cùng run rẩy, cứ nhìn như thế mãi, chẳng dứt ra nổi.

Mấy năm qua, dấu vết của thời gian đã hằn rõ nét phong sương trên gương mặt của bà ấy. Có lẽ trong những năm này cuộc sống của bà cũng không được suôn sẻ vì trong tâm trạng và vẻ mặt của bà đã kém hơn trước rất nhiều.

Trước đây, ít ra khi ở với Du Tuấn thì nụ cười của bà ấy vẫn rất trong sáng.

Trong sáng đến mức khiến ông ta cảm thấy đổ kị.

“Em... trở về lúc nào thế?”

Cuối cùng thì Kiều Thanh Lương cũng lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này. Nhưng do ông ta quá xúc động nên giọng nói có phần run rẩy.

Mà bàn tay cần gậy đánh golf của ông ta cũng đã toát đầy mồ hôi từ bao giờ.

“Trở về ư?” Lâm Vân Thanh lặp lại hai chữ này với vẻ nực cười, dường như bà ấy rất căm ghét Kiều Thanh Lương, bà nhìn ông ta rồi nói: “Lẽ nào bà Kiều không nói cho ông biết rằng tôi vẫn luôn ở nước ngoài sao?”

“Sau khi em bỗng nhiên biệt tăm vào sáu năm trước. Bà ấy đã nói với tôi.” Kiều Thanh Lương bỗng im lặng trong giây lát, đôi mắt liếc thấy bà đang ngồi trên xe lăn thì ông ta khẽ cau mày lại rồi nói tiếp: “Em đã gặp chuyện gì vậy? Chân của em bị làm sao thế?”

“Ông hỏi tôi thì chẳng thà đi hỏi thẳng bà Kiều còn hơn. Ngược lại với tâm trạng thấp thỏm của Kiều Thanh Lương, Lâm Vân Thanh lại vẫn luôn bình thản, hơn nữa còn có chút lạnh lùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 194:

Mà thậm chí giọng điệu của bà ấy còn đanh lại.

Kiêu Quốc Thiên đứng bên cạnh cau mày lại như không thể nhìn tiếp nữa, ánh mắt của anh ta đánh giá Lâm Vân Thanh một lượt rồi liếc nhìn Du Ánh Tuyết, sau đó cất lời: “Bà ấy là mẹ cháu à?”

Anh ta hỏi xong thì lại nhìn về phía Lâm Vân Thanh nói tiếp: “Dù có thế nào thì nhà họ Kiều chúng tôi cũng có ơn nuôi dưỡng Du Ánh Tuyết, sao bà lại có thể nói chuyện với cha tôi với thái độ như vậy?”

Lúc này Lâm Vân Thanh mới để ý đến anh ta đang đứng ở bên cạnh. Tâm trạng của bà ấy bỗng cuộn trào những cảm xúc phức tạp, thậm chí vừa phẫn kích lại vừa xúc động, mà đôi mắt của bà cũng trở nên đỏ ửng.

“Quốc Thiên! Cha không cho phép con nói chuyện với mẹ của... Ánh Tuyết với giọng điệu như thế!” Kiều Thanh Lương lên giọng trách mắng anh ta những lời vừa đến bên miệng thì ông ta bỗng vội sửa lại.

“Cậu ấy là... Quốc... Ánh mắt của Lâm Vân Thanh bỗng như phủ một lớp sương mù, đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Kiều Quốc Thiên, bà ấy cứ nhìn anh ta mãi thôi.

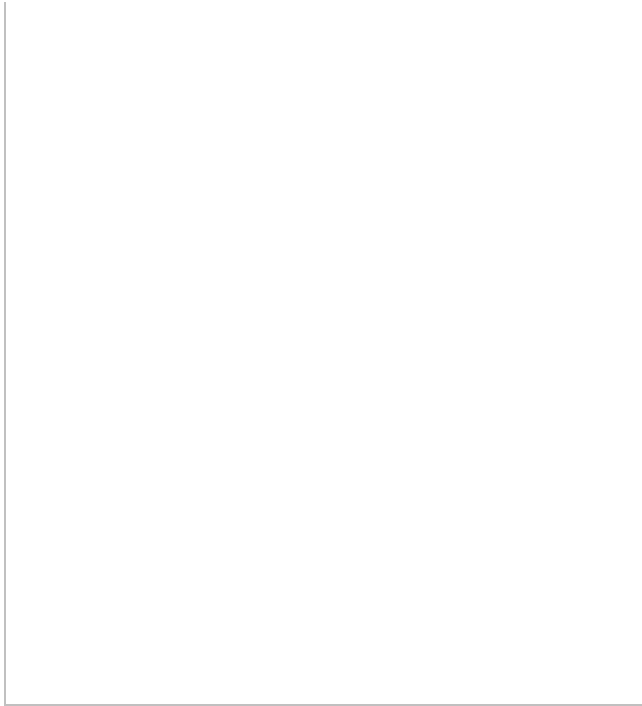
Đến nỗi ngay cả Du Ánh Tuyết cũng nhận ra mẹ của cô có gì đó không đúng.

Trước đây báo chí có đưa tin Kiều Thanh Lương và cha cô có xảy ra mâu thuẫn, lẽ nào là...

Du Ánh Tuyết bỗng giật mình vì suy nghĩ của bản thân, cô lắc đầu liên tục để buộc chính mình phải gạt bỏ nó đi.

Kiêu Thanh Lương vội đứng chắn giữa hai người Lâm Vân Thanh và Kiều Quốc Thiên theo bản năng tiện thể cũng cắt ngang ánh mắt xúc động của bà ấy, ông ta quay lại nói với Kiều Quốc Thiên: “Con đưa Ánh Tuyết đi nghỉ ngơi một lát, cũng mang thêm chút nước trái cây lên cho con bé. Muộn chút hẵng trở về”

Giọng nói máy móc lạnh lùng như vậy cũng khiến cho tâm trạng của cô dần trở nên lạnh lẽo hơn.

Nếu như... Bây giờ xem ra cái chết của cha cô thật sự có liên quan đến anh tới tám.

mười, chín mươi phần trăm, nhưng cô lại chỉ là đang tự lừa mình dối người mà không ngừng thôi miên bản thân, cô cũng không muốn tin rằng đó là sự thật. Chỉ là, đứa bé này...

Cô có cần nữa không đây?

Tay cô đặt khẽ lên trên bụng, trong lòng quặn đau.

“Cháu muốn gọi điện cho chú Ba của cháu à?”

Kiêu Quốc Thiên đã mang nước trái cây đến, anh ta hỏi.

Du Ánh Tuyết giờ tay lấy điện thoại di động lại, cô không đáp lời.

“Đừng gọi nữa, có lẽ bây giờ anh ta vẫn đang ở trên máy bay”

“Máy bay ư?”

“Ừ. Lẽ nào anh ta không nói với cháu à, hôm nay anh ta phải đi công tác. Chẳng phải hai người đang trong thời gian yêu đương sao? Sao thế? Gây sự chia tay rồi à?”

Ánh mắt của Kiều Quốc Thiên nhìn cô với vẻ ngây thơ vô tội nhưng giọng nói lại nhuộm vẻ hả hê trên nỗi đau của người khác.

Trong lòng Du Ánh Tuyết càng cảm thấy lo lắng hơn.

Cô chẳng thém để ý đến anh ta mà chỉ cần ly nước trái cây lên nhấp thử một ngụm. Chát lỏng lạnh lẽo rót vào yết hầu nhưng những đau đớn ở trong lòng vẫn chẳng thể vơi bớt. Cô lại dứt khoát uống thêm một ngụm nữa.

Nhưng cô uống quá vội nên lập tức bị sặc đến đỏ ửng cả mặt, sau đó họ dữ dội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195

Kiêu Quốc Thiên thấy vậy thì vội vàng vỗ nhẹ lên lưng cô, anh ta nói: “Cháu sao thế? Cũng có ai tranh với cháu đâu mà phải uống vội thế?”

Du Ánh Tuyết vẫn ho tiếp, không chỉ mặt mà cả mắt của cô cũng đỏ ửng lên.

Cô che miệng lại, bỗng một giọt nước mắt trào ra từ trong hốc mắt một cách mất kiểm soát.

Thấy vậy thì Kiêu Quốc Thiên bỗng nheo mắt lại rồi đánh giá cô một lượt.

“Cháu vào phòng vệ sinh một lát!” Du Ánh Tuyết sợ hãi ánh mắt lộ rõ vẻ tìm tòi đó nên nói xong thì cô cúi đầu, kéo ghế tựa ra rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Nhưng mà... Vừa mới đứng dậy cô bỗng thấy vô cùng choáng váng.

Sau đó... Hai chân của cô cũng trở nên mềm nhũn.

Rồi bỗng nhiên, mỗi bước đi của cô đều rất khó khăn. Cơ thể của cô bị gì thế?

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ mọi chuyện thì eo bỗng bị siết chặt một cái.

“Du Ánh Tuyết, cháu làm sao thế? Có thể đi được không?”

Giọng nói này là của ai vậy, sao cứ quanh quẩn bên tai của cô thế?

“...” Cô cố gắng cắn lấy môi của mình, muốn thốt ra câu nào đó...

nhưng cơ thể lại mất hết sức lực đến mức chẳng thể nói nổi một chữ nào.

Cô muốn mở mắt ra nhìn rõ người đó là ai nhưng sức lực của bản thân bỗng mất hết chỉ trong giây lát.

Ngay cả nhấc mí mắt lên cũng vô cùng mất sức.

Cơ thể của cô bị làm sao thế nhỉ? Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy bản thân đang trôi nổi như một đám mây rồi bị một người nào đó ôm lên và sau đó... chẳng còn cảm thấy gì cả.

“Bảo quản lý khách sạn mau chóng chuẩn bị một phòng trống cho tôi”
Kìêu Quốc Thiên dặn dò người phục vụ ở sân golf rồi nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ cẩn trọng.

Bởi khoảng cách quá xa nên không thấy được hai người họ đang nói gì, anh ta chỉ mong bọn họ có thể tán gẫu lâu một chút.

“Dạ thưa cậu Quốc Thiên, mời cậu đi theo tôi ạ”

Người phục vụ dẫn Kìêu Quốc Thiên đang ôm lấy Du Ánh Tuyết đi về bên hông của khách sạn.

Kìêu Quốc Thiên liếc mắt nhìn người con gái ở trong lòng mình, hiện tại Du Ánh Tuyết đã hôn mê đến mức không biết trời trăng gì.

Sau khi đến khách sạn rồi nhanh chóng mở cửa một gian phòng ra, Kìêu Quốc Thiên ôm lấy Du Ánh Tuyết cùng đi lên tầng.

“Không! Đừng mà...”

“Chú Ba, mau cứu cháu... Cứu cháu với..”

Tiếng gào khóc của Du Ánh Tuyết vừa thê lương lại tuyệt vọng. Mỗi một tiếng đầu đau đớn đến tan nát cõi lòng, có vẻ như được vọng lại từ nơi xa nhưng cũng có cảm giác như gần ngay bên tai.

“Ánh Tuyết!” Sau khi hét gọi tên cô thì Kìêu Phong Khang bỗng choàng mắt tỉnh dậy từ trên ghế nằm.

Anh kéo miếng chụp mắt xuống, mồ hôi lạnh thấm ướt trên lưng và cả trên trán nữa.

Rõ ràng chỉ là nằm mơ nhưng sao lại...

Nơi trái tim của anh bỗng thấy quặn đau, tâm trạng thấp thỏm khó yên lòng.

Anh giơ tay lên xoa mạnh lồng ngực, vậy nhưng sự đau đớn này lại chẳng giảm bớt chút nào, nó không chỉ chiếm giữ khoang ngực của anh mà thậm chí còn dội thẳng vào thần kinh của anh nữa.

“Tổng giám đốc Kiêu, anh không sao chứ ạ?”

Nghiêm Danh Sơn ở bên cạnh cũng bị đánh thức, thấy anh toát mồ hôi lạnh đầy trán thì hỏi lại với vẻ lo lắng.

Kiêu Phong Khang không trả lời anh ta mà chỉ hỏi: “Khoảng bao lâu nữa thì hạ cánh?”

Nghiêm Danh Sơn liếc nhìn đồng hồ rồi đáp: “Khoảng hai tiếng nữa ạ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196

Sau khi nghe thấy anh ta trả lời là còn hai tiếng đồng hồ nữa thì đôi lông mày của Kiều Phong Khang nhăn chặt lại, sắc mặt của anh càng trầm hơn.

Trong lòng cảm thấy lo lắng đến như vậy.

Vì là chuyến công tác đột xuất nên lúc đó, Du Ánh Tuyết có muốn lái xe đi tìm cũng đã không kịp nữa rồi. Cho dù cô có gọi bao nhiêu cuộc điện thoại đi nữa, thì phía đầu dây bên kia cũng không trả lời.

“Tổng giám đốc Kiều, anh có chuyện gì gấp à?”

“Lo cho Ánh Tuyết.” Kiều Phong Khang thẳng thắn trả lời, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Từ đầu đến cuối, tất cả những đường nét trên khuôn mặt anh đều căng ra như dây đàn, không hề giãn ra một giây một phút nào cả.

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng anh cảm thấy lo lắng đến như vậy!

Cho dù, đó cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Ở nhà đã có cô Ánh Tuyết chăm sóc cho bà Thanh rồi. Chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu. Anh đừng lo lắng quá làm gì!” Nghiệm Danh Sơn nhìn lướt qua là biết, nhất định vừa rồi anh đã mơ thấy điều gì đó. Không nghĩ nhiều, anh ta nói tiếp: “Ông bà ta có câu, mơ đi một đàng, hiện thực theo một nẻo. Anh cứ yên tâm đi!”

Đúng vậy, làm gì phải lo lắng chứ?

Ở nhà, ngoài cô ra còn có một bà vú nữa cơ mà. Hơn nữa, hiện giờ tình trạng vết thương của mẹ cô cũng đang dần dần được cải thiện rồi. Như vậy thì sao có chuyện gì xảy ra được.

Nhưng mà...

Cho dù có cố gắng nghĩ như vậy đi nữa cũng không làm cho anh cảm thấy bớt lo lắng chút nào cả.

“Máy bay hạ cánh, cậu gọi cho thư ký Thanh đến chỗ Ánh Tuyết ngay lập tức! Xảy ra chuyện gì thì báo ngay cho tôi!”

“Vâng, tổng giám đốc Ki ầu.” Nghiêm Danh Sơn trả lời.

Ki ầu Phong Khang không nói thêm câu nào, anh cũng không ngủ nữa.

Cứ như vậy, ánh mắt anh cứ mãi nhìn thẳng ra bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn vào mặt đồng hồ.

Rõ ràng chỉ vồn vện có hai tiếng ngán ngủ mà thôi, vậy mà một người luôn trân trọng từng giây từng phút như anh, giờ đây lại cảm thấy thời gian trôi qua chậm đến lạ lùng!

LÁnh Tuyết, tốt nhất là em đừng xảy ra chuyện gì cả!

Trong khách sạn.

Mười phút sau. Ki ầu Quốc Thiên bước xuống giường, mặc áo sơ mi vào, đeo dây nịt chỉnh tề.

Anh ta quay đầu lại, liếc nhìn người con gái quấn áo xộc xệch đang nằm ở trên giường. Cô vẫn đang say giấc nồng, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy.

Có thể dễ dàng nhận thấy...

Cô không hề hay biết vừa mới này, trong căn phòng này, trên chiếc giường này đã xảy ra chuyện gì.

Ki ầu Quốc Thiên cầm điện thoại di động lên rồi chọn vào một dãy số. Anh ta không chút do dự, bấm gửi đoạn phim và hình ảnh vừa mới chụp được đi.

Rất nhanh ngay sau đó... Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Kiêu Quốc Thiên liếc nhìn vào màn hình điện thoại. Nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, vẻ mặt anh ta không có một chút gì gọi là kinh ngạc, ung dung nhấc máy.

“Không ngờ anh lại có thể xử lý nhanh gọn như vậy đấy.” Đây là giọng nói của Tô Hoàng Quyên.

Trong khi có thể thấy rõ sự hớn hở, vui mừng trong giọng điệu của cô ta, thì ở phía đầu dây bên này lại làm một khung cảnh hoàn toàn trái ngược. Kiêu Quốc Thiên không hề bộc lộ ra một chút háo hức hay hứng thú gì cả. Anh ta chỉ hỏi: “Đồng dữ liệu này đã đủ chưa?”

“Tất nhiên là đủ rồi.”

“Nếu đã đủ rồi thì tôi cúp máy đây” Kiêu Quốc Thiên không nói nhiều, chỉ bảo cúp điện thoại.

“Này!” Tô Hoàng Quyên gọi anh ta. Anh ta ngừng lại, ngay sau đó thì nghe thấy câu hỏi của cô ta: “Anh... Thực sự đã làm chuyện ấy với cô ta rồi à?”

Khóe miệng Kiêu Quốc Thiên cong lên, điệu bộ trông cực kỳ xấu xa: “Sao thế? Ghen à?”

Cô ta khịt mũi khinh thường: “Anh Quốc Thiên, tôi đề nghị anh đừng có tự mang nhục vào người.”

“Vậy thì chuyện tôi có làm hay không cũng không liên quan đến cô.”

“Sao lại không liên quan gì chứ?” Vì muốn làm cho lời nói của mình có sức thuyết phục hơn, Tô Hoàng Quyên cao giọng nói: “Tất nhiên là tôi mong hai người gao nấu thành cơm rồi. Có như thế thì cả đời này, Du Ánh Tuyết và Kiêu Phong Khang mới không thể đến với nhau được. Như vậy không phải tốt hơn sao?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 197

Kiêu Quốc Thiên không thèm trả lời mà thẳng tay cúp máy.

Làm chuyện ấy với Du Ánh Tuyết?

Trước đây, anh ta đã từng nghĩ đến việc đó. Chỉ là, mãi cho đến lúc thực hiện, anh ta lại ngừng tay.

Lý do?

Không biết nói như thế nào cho phải.

Có lẽ là bởi vì khuôn mặt ngây thơ, non nớt không chút dề phòng đó. Cũng có lẽ, đơn giản chỉ vì cô ngủ quá say.

Dù sao đi nữa, là một thằng đàn ông, ai lại muốn làm chuyện nam nữ với một người phụ nữ không có chút phản ứng nào cơ chứ?

Không phải bị yếu sinh lý thì cũng là kẻ xuất tinh sớm mà thôi.

Hơn nữa, ông cụ Kiêu vẫn còn ở trên sân golf. Nếu như Kiêu Quốc Thiên và Du Ánh Tuyết biến mất quá lâu, chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị nghi ngờ. Anh ta không thể mạo hiểm như vậy được.

Kiêu Quốc Thiên nhìn Du Ánh Tuyết một chút rồi bước đến bên cạnh, chỉnh lại quần áo cho cô. Từ đầu đến cuối, anh ta cố gắng không nhìn vào cơ thể của cô, tránh cho bản thân lại không tự chủ được mà làm chuyện bậy bạ.

Bao nhiêu công sức đầu đổ sông đổ biển hết cả.

Sau khi sửa sang xong quần áo của cô, Kiêu Quốc Thiên gọi điện thoại đến quầy lễ tân khách sạn.

“Khách sạn mấy người có muối người không?”

“Trong phòng có để sẵn một hộp thuốc cho quý khách ạ. Anh có thể tìm trong đó thử xem sao. Nếu như có thì trong hộp thuốc có thể tìm thấy đó ạ.”

“Ừm, tôi biết rồi”

Kiêu Quốc Thiên cúp máy, xoay người đi tìm hộp thuốc.

Phía bên kia.

“Chân của em bị làm sao vậy?” Kiêu Thanh Lương ngẩng đầu nhìn người xuống, đặt tay lên trên đùi của bà ta. Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lâm Vân Thanh: “Đã đi khám bác sĩ chưa? Bệnh viện thì sao? Đã liên hệ rồi chứ? Để tôi gọi bác sĩ tốt nhất đến khám cho em nhé”

Giọng nói của Kiêu Thanh Lương tràn đầy sự quan tâm, lo lắng.

Thế nhưng, ông ta như vậy cũng không thể nào làm cho Lâm Vân Thanh cảm động nổi. Ngược lại, nó chẳng khác nào một nhát dao cứa vào da thịt, càng làm cho bà ta hận đến thấu xương thấu tủy.

“Nếu như không phải vì ông, tôi cũng sẽ không thành ra như vậy!” Lâm Vân Thanh cảm phẫn đầy ông ta ra: “Rốt cuộc là vì cái gì mà ông lại đối xử với tôi như vậy? Ép tôi trở thành một kẻ xấu xa bị người người đánh đập và ghét bỏ, hại chết cha của tôi rồi mang con tôi đi... Quãng tôi ở trong tù, để cho tôi phải chịu đựng sự hành hạ tàn bạo, dã man... Còn có chồng của tôi.”

Nhắc đến Du Tuấn, hai mắt Lâm Vân Thanh đỏ hoe.

Bà ta đặt tay lên tay vịn xe lăn, giọng mình quát lớn: “Du Tuấn cũng là do cha con các người hại chết! Cuối cùng thì tôi nợ ông, thiếu nợ nhà họ Kiêu các người cái gì vậy hả? Tôi đã gây nên tội tình gì mà làm cho các người phải giày vò, hành hạ chúng tôi đến như vậy!”

Dứt lời, giọng nói của bà ta cũng lạc đi, khản đặc.

Nhắc lại những cơn ác mộng trong quá khứ, cả người Lâm Vân Thanh dường như gục ngã.

Về mặt Ki ều Thanh Lương thay đổi, ông ta lạnh lùng trả lời: “Em nên hiểu rõ, từ trước tới giờ tôi chưa từng hy vọng em ở bên cạnh Du Tuấn!”

Lâm Vân Thanh hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngang ngạnh nhìn chằm chằm vào con người ở phía đối diện. Bà ta chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt không khác gì một tên điên làm bao người sợ hãi: “Ông điên rồi! Ông không muốn tôi và Du Tuấn ở bên nhau nên mới bắt tay với con trai mình ép chết chồng tôi à? Anh ấy là chồng của tôi, chúng tôi ở bên nhau là lẽ đương nhiên! Ông là cái thá gì chứ? Dựa vào cái gì mà không cho phép chúng tôi được ở bên nhau hả?”

“Tôi là cái thá gì à?” Ki ều Thanh Lương đứng dậy, cúi người xuống nhìn bà ta.

Dáng vẻ ác liệt đó trông đáng sợ y như lúc ông ta còn trẻ vậy, nó làm cho người ta không khỏi rùng mình, nổi cả gai ốc.

Cả người Lâm Vân Thanh run lên, bà ta muốn lùi lại. Nhưng đời nào có như mơ, lúc này, Ki ều Thanh Lương chống tay lên tay vịn xe lăn rồi ghì mạnh xuống, bà ta muốn tránh cũng tránh không được. Né tránh.

“Đừng có quên, em đã từng là người tình của tôi! Tôi yêu em! Yêu em hơn bất kỳ ai khác!” Ki ều Thanh Lương day nghiêng từng chữ một, sâu trong ánh mắt hiện lên thứ tình cảm như điên như dại, không kiểm soát được.

Lâm Vân Thanh không cần được nước mắt.

Chát!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 198

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 198:

Một cái bạt tai như trời giáng tát thẳng vào mặt ông ta.

m thanh vô cùng vang dội.

Đến người trợ lý ở bên cạnh cũng nghe thấy được, không khỏi rùng mình mà im thin thít. Nhìn thấy dáng vẻ giằng co của hai người bọn họ, anh ta thực sự không biết có nên xen vào hay không.

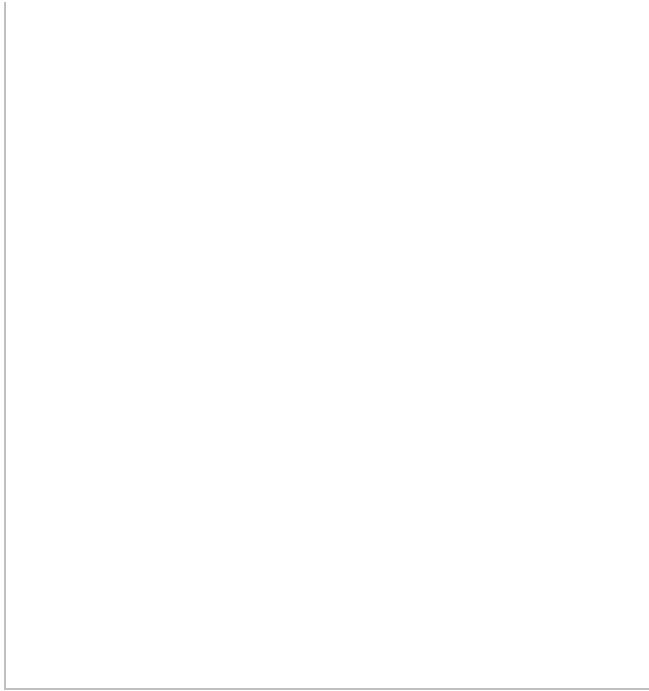
Kiêu Thanh Lương vô cùng bất ngờ trước hành động của Lâm Vân Thanh. Trước mặt bao người, ông ta không tin bà ta lại dám đánh mình như vậy. Chính vì vậy mà Kiêu Thanh Lương mới không kịp trở tay, ăn một cái bạt tai đau như trời giáng.

Khuôn mặt bị tát lệch sang một bên.

Ông ta còn chưa kịp định hình được chuyện gì vừa xảy ra thì đã nghe thấy giọng nói đầy nghiến, hận thấu xương thây tủy của Lâm Vân Thanh: “Đừng có nhắc đến chữ “yêu”! Ai cũng lưỡi dao: “Còn con trai của ông...”

Bà ta hít một hơi thật sâu: “Phiền ông quản con mình cho tốt vào, đừng để nó cứ quấn lấy Ánh Tuyết nhà chúng tôi!”

Du Ánh Tuyết nằm gục xuống mặt bàn đang dần dần tỉnh lại.

“Tỉnh rồi à?”

Kiêu Quốc Thiên mở miệng hỏi. Anh ta ngồi đối diện cô, trên tay cầm một tập báo, hai chân bắt chéo, ung dung lật từng trang báo ra xem.

Du Ánh Tuyết chau mày, cô hít vào một hơi: “Mùi gì vậy? Sao lại khó ngửi như vậy chứ?”

Tất nhiên là mùi muối người rồi.

Kiêu Quốc Thiên giả vờ ngửi ngửi: “Có à? Sao tôi không ngửi thấy mùi gì hết?”

Đầu óc Du Ánh Tuyết vẫn còn choáng váng. Cô cố gắng ngồi thẳng dậy rồi xoa xoa lấy đầu của mình: “Vừa này xảy ra chuyện gì thế? Tại sao đầu cháu lại đau như vậy?”

“Không biết cháu bị làm sao, đột nhiên gục xuống bàn ngủ thiếp đi. Hay là do cháu mệt quá có phải không?” Kiêu Quốc Thiên ân cần hỏi han,

làm ra vẻ quan tâm, lo lắng.

Đột nhiên ngủ thiếp đi?

Không lẽ là do mình có thai nên mới thêm ngủ như thế nhỉ? Nhưng mà, cũng không thể xảy ra tình trạng như vậy được!

Cô ngẩng đầu nhìn Kiêu Quốc Thiên, ánh mắt dò xét chứa đầy tia nghi ngờ. Theo đó mà trong lòng không khỏi nảy sinh cảnh giác.

“Chú tư, chú... đã làm gì cháu phải không?”

“Cháu nói cái gì vậy?” Kiêu Quốc Thiên không thêm ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

“Nếu không thì đang yên đang lành, tại sao cháu lại có thể ngủ mê man như vậy được?”

“Vậy nên, ý cũng cháu là..” Kiêu Quốc Thiên rời mắt khỏi tập báo, anh ta ngẩng đầu lên: “Cháu cho rằng vừa nãy chú thôi miên cháu, nên cháu mới mê man như vậy à?”

“Cháu không biết chú có thôi miên cháu hay không. Nhưng chắc chắn là...”

“Không xong rồi! Không xong rồi! Cậu Quốc Thiên, cô Ánh Tuyết, bên ngoài xảy ra chuyện rồi!” Lúc Du Ánh Tuyết đang muốn làm rõ mọi chuyện với Kiêu Quốc Thiên thì trợ lý của Kiêu Thanh Lương lại hốt ha hốt hải chạy vào xen ngang.

Kiêu Quốc Thiên chau mày: “Có chuyện gì?”

Du Ánh Tuyết nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy một đám người đang vây quanh lấy Kiêu Thanh Lương và mẹ của cô.

Hơn nữa, trên tay mỗi một người đều là máy ảnh tác nghiệp của đám nhà báo.

Đây là tình huống gì vậy? Du Ánh Tuyết nhú mày, lo lắng cho tình trạng của mẹ mình. Cô nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199

Người trợ lý và Ki ầu Quốc Thiên cũng đuổi theo sau.

Người trợ lý vừa đi vừa nói: “Bên ngoài đột nhiên có một đám nhà báo chạy đến, nói là muốn phỏng vấn bọn họ.” “Phỏng vấn bọn họ? Bọn họ có cái gì đáng để phỏng vấn cơ chứ?” Ki ầu Quốc Thiên cảm thấy kỳ lạ.

Người trợ lý chột dạ, mặt hơi biến sắc. Dù sao thì vừa nãy, lúc anh ta còn bên ngoài cũng đã nghe phong phanh được vài tin giật gân, nóng hổi.

“Cái này... Tôi cũng không rõ lắm! Cậu tự qua đó xem thử là biết!”

Ki ầu Quốc Thiên không hỏi gì thêm. Phía trước, Du Ánh Tuyết đã áp chế được cơn chóng mặt, khó chịu vừa nãy, cô chạy một mạch ra ngoài. Anh ta thấy vậy cũng tăng tốc theo sau.

Lúc hai người đến nơi thì chỗ đấy cũng đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Mấy chục người chen tới chen lui.

Trên tay đỡ lấy đủ các thể loại máy quay phim, chụp hình.

Trong đám đông, Du Ánh Tuyết có thể nhìn thấy được bóng dáng của mẹ mình.

Lúc này, Lâm Vân Thanh ng ồi ở trên xe lăn, khuôn mặt trắng bệch, dường như đang cảm thấy vô cùng khó xử. Bà ta bất lực dùng hai tay ngăn ống kính trước mặt mình lại. Thế nhưng, vốn dĩ sức khỏe của bà ta đã không tốt thì làm gì có khả năng chống lại đám người khoẻ mạnh ở trước mặt cơ chứ?

Lúc này, Ki ầu Thanh Lương đang đẩy bà ta ra khỏi sân golf.

Rõ ràng là, ông ta đang lo sợ những món thiết bị kia sẽ làm Lâm Vân Thanh bị thương. Theo đó, ông ta đẩy xe lăn bằng một tay, cánh tay còn lại

thì che chắn ống kính cho mẹ của Du Ánh Tuyết. Về mặt của Kì ầu Thanh Lương vô cùng khó coi.

Du Ánh Tuyết muốn xông lên phía trước, nhưng trong tích tắc, câu hỏi của cánh nhà báo hết như sét đánh ngang tai, làm cho cô điếng cả người.

“Ông Kì ầu Thanh Lương, theo ngu ần tin tức mà tôi được biết thì bà đây là người tình của ngài. Xin hỏi đây có phải là sự thật không ạ?”

“Hơn nữa bà ta còn lết lết sinh con cho ngài nữa, liệu Kì ầu phu nhân có biết chuyện đó hay không?”

“Ch ờng của vị phu nhân này chính là người trước đây đã bị ngã l ầu ở nhà họ Kì ầu. Tôi xin hỏi lúc đấy sự việc xảy ra là vì bất hòa tình cảm hay thật sự là do tai nạn ngoài ý muốn? Phu nhân, hãy cho chúng tôi biết có phải ch ờng bà là vì tình mà tự sát không?” Từng câu hỏi liên tục d ần đến, từng câu từng câu đều bén nhọn như dao sắc đâm vào trái tim Lâm Vân Thanh, khiến cho bà ta mãi không thể nào bình tĩnh được.

Bối rối, lúng túng, khở sở, bao nhiêu cảm xúc d ần dập kéo đến. Lúc này Lâm Vân Thanh chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống để thoát ra ngoài.

Bà ta ra sức chống cự lại, theo bản năng nghiêng đ ầu, kinh ngạc nhìn Du Ánh Tuyết. Bà ta không ngờ được chuyện này sẽ xảy ra, sững sốt bối rối liên tục nhìn xung quanh. Lâm Vân Thanh càng ngày càng cảm thấy xấu hổ.

“Các người hỏi đủ r ồi đấy, đừng có nói hươu nói vượn nữa!”

Du Ánh Tuyết hoàn h ồi, cô không biết bản thân lấy ở đâu ra sức lực mạnh mẽ như thế mà đẩy được đám người này để vọt ra ngoài. Cùng lúc đó, Kì ầu Thanh Lương vẫn đang lạnh lùng ngăn cản đám phóng viên lại. Du Ánh Tuyết đứng ở xa nên hoàn toàn không thể nghe được ông ta đang nói gì với bọn họ, cô chỉ có thể vùi đ ầu cố gắng giúp mẹ mình thoát ra ngoài, trong đ ầu vô cùng trống rỗng.

Ki ầu Quốc Thiên cũng mạnh mẽ chặn cửa đám phóng viên đáng ghét kia, không để bọn họ tiếp tục dò hỏi chất vấn.

“Thưa ông Ki ầu, có phải cậu Ki ầu Quốc Thiên chính là con riêng của ngài cùng với vị phu nhân này đúng không?”

“Anh nói xằng nói bậy cái gì vậy?” Không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa, Ki ầu Quốc Thiên bị chọc tức đến mức nổi đ ầy gân xanh, xông lên định giơ nắm đ ấm v ề phía tay phóng viên vừa đặt câu hỏi.

Người đàn ông này ngay lập tức bị dọa tới hốt hoảng, phải vội lùi xuống phía sau. Anh ta run rẩy chỉ tay hỏi Ki ầu Quốc Thiên: “Anh tức giận chuyện gì? Ngày hôm nay chúng tôi cũng vì nhận được tin tức thì mới đến đây phỏng vấn chứ!”

“Hoàn toàn là mấy lời gièm pha bịa đặt mà các người nghĩ ra! Anh là người của tòa soạn nào, mau xưng tên ra cho tôi ngay!”

“Cậu Ki ầu Quốc Thiên vội vàng như vậy chẳng lẽ là do tin tức kia là thật sao? Nói đi nói lại thì ngài cũng đâu phải con ruột của bà Ki ầu đ ầu. Theo chúng tôi được biết suốt bao nhiêu năm qua ông Ki ầu cũng chỉ có đúng một tình nhân là vị phu nhân này thôi. Nếu không phải bà ta sinh ra cậu thì còn là ai được nữa đây!”

Lông mày Ki ầu Quốc Thiên giật giật liên tục.

Ở phía bên kia Du Ánh Tuyết cũng giật mình ngoái đ ầu.

Cả hai bọn họ đ ầu hướng mắt v ề phía Lâm Vân Thanh và Ki ầu Thanh Lương như thể muốn tìm được đáp án cho câu hỏi này. Du Ánh Tuyết vốn dĩ hiểu rất rõ con người mẹ mình, cô chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy được vẻ chột dạ trên mặt Lâm Vân Thanh.

Du Ánh Tuyết có cảm giác trái tim như bị bóp nghẹt, không thể nói nên lời. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn nghĩ rằng cha mẹ ở bên nhau như vậy rất hạnh phúc, thế nhưng đối diện với tình huống hiện tại...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 200

Đúng lúc này xe điện của sân bóng đã chạy tới. Kìêu Thanh Lương hét lên: “Bây giờ đừng hỏi bất cứ đi đâu gì vội, trước hết ra khỏi sân bóng rồi nói sau!”

Đây quả thật không phải là một nơi để có thể nói chuyện được. Vì thế cho nên cả mấy người đều lên xe điện rồi rời đi, mặc cho đám phóng viên truyền thông vẫn bám riết đuổi theo ở đằng sau.

“Tra rõ cho tôi xem đám người đó đã lấy được tin tức này từ đâu mà đầu bỏ nhào tới đây.” Thấy sự việc xảy ra quá đổi kỳ quặc, cho nên Kìêu Thanh Lương quyết định phân phó cho trợ lý.

“Vâng, tôi lập tức đi làm ngay.”

Suốt dọc đường đi Lâm Vân Thanh vẫn im lặng không nói gì. Du Ánh Tuyết thấy vậy, cô cũng trở nên trầm lặng, vì Du Ánh Tuyết biết rõ tất cả mọi người bây giờ đều có tâm sự riêng. Thật vất vả và xe mới chạy đến cổng sân bóng, thế nhưng không hiểu sao ở cổng lại có rất nhiều tay phóng viên. Vừa đi đến đây, bọn họ lập tức cùng nhau ủa lên, cùng với những phóng viên đang đuổi theo phía sau dần ép đến mức không cho mấy người Du Ánh Tuyết thoát khỏi.

Kìêu Quốc Thiên tuổi trẻ sức lớn, anh ta không nói nhiều lời, trực tiếp kéo mạnh vài tên phóng viên ra để xe tiếp tục chạy. Lâm Vân Thanh nhìn thấy con trai bị người bủa vây xung quanh, không khỏi lo lắng sốt ruột. Lâm Vân Thanh vội vàng kéo tay anh ta lại: “Quốc Thiên, cậu bình tĩnh lại chút, cậu không nên ra tay với bọn họ.”

“Bà tránh ra!” Kìêu Quốc Thiên nhìn thấy bà ta, tâm tình đang tức giận càng bị bộc phát.

Gân xanh trên trán Kìêu Quốc Thiên nổi lên, anh ta chỉ thẳng vào mặt Lâm Vân Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng tưởng rằng người ta

nói rằng bà là mẹ của tôi thì bà sẽ trở thành mẹ của tôi thật! Bà không xứng!”

Nói xong câu này, ánh mắt Kiêu Quốc Thiên hiện lên vẻ đau đớn khôn nguôi, nhưng rất nhanh cảm xúc đó lại biến mất, anh ta tiếp tục xô đẩy nhau với đám phóng viên.

Không chỉ là muốn trút hết nỗi tức giận trong lòng, anh ta còn muốn trút hết ra những tủi lòng, buồn bực đã gặm nhấm trái tim mình suốt bao nhiêu năm qua.

Kiêu Quốc Thiên bị trúng một cú, trên mặt cũng đã dính máu. Lâm Vân Thanh nhìn thấy cảnh này thì đau xót vô cùng.

“Quốc Thiên, cậu đừng đánh nữa! Cậu bị thương rồi, để tôi xem xem có sao không!”

Tất cả mọi cảm xúc chân thực nhất đều thể hiện hết trên mặt Lâm Vân Thanh, bà ta hoàn toàn không thể che giấu gì nữa.

Du Ánh Tuyết chỉ ở cách đó vài mét, cô ngây người nhìn mẹ mình, trái tim cô đập liên hồi vì sợ hãi không tin nổi. Cảnh tượng đó y như một trò hề. Một trò hề vô cùng nực cười...

Người mà cô gọi là chủ tư suốt sáu năm trong nháy mắt bỗng chốc trở thành người anh cùng mẹ khác cha với CÔ.

Còn người mà cô gọi là ông nội suốt sáu năm ấy, hóa ra cùng mẹ cô lại là...

“Bà tránh ra! Bà không để ý tới liêm sỉ mà sinh ra tôi, bao lâu nay bà có từng nghĩ tôi cũng cần có liêm sỉ không? Bây giờ bà lấy tư cách gì để quản thúc tôi đây?”

Lời nói của Kiêu Quốc Thiên khiến cho Lâm Vân Thanh vẫn đang miên man suy nghĩ bỗng tỉnh ngộ.

Bà ta vừa nhấc mắt thì thấy Kiêu Quốc Thiên thuận tay đẩy một cái. Xe lăn của bà ta lập tức bị đẩy lùi nhanh chóng rồi trượt ra giữa phố.

Du Ánh Tuyết hoảng hốt nhìn theo. “Vân Thanh!” Kiêu Thanh Lương đứng ở bên kia nhìn thấy cảnh đó bỗng gào lên một tiếng, chưa kịp để ai phản ứng lại, đã nghe thấy “ầm”, chiếc xe lăn và Lâm Vân Thanh đã bị một chiếc xe đang chạy tới đâm sầm vào.

Khắp nơi đều là máu loang lổ, khiến người ta nhìn đến sởn gai ốc. Người ngã trên xe lăn là Lâm Vân Thanh như một chiếc bao tải bị đánh văng ra xa.

Du Ánh Tuyết cảm giác mọi mạch máu trên cơ thể cô trong tích tắc đó đều đông cứng lại, cả người không ngừng run rẩy. Bầu trời dường như đã tối sầm lại.

“Mẹ!” Cô tê tâm liệt phế kêu lên, điên cuồng chạy lại phía xe lăn.

Trải qua mấy tiếng đồng hồ, đèn của phòng phẫu thuật vẫn luôn sáng. Y tá không ngừng ra vào để truyền túi máu, nhưng gần ấy thời gian vẫn chưa ai thông báo kết quả cuộc phẫu thuật.

Du Ánh Tuyết đứng dựa lưng vào tường, trông cô tuyệt vọng đến mức như người mất hồn.

Kiêu Quốc Thiên suy sụp ngã thụp hẳn xuống đất, cả người anh cũng thế thảm tới cực điểm, nhìn không kém Du Ánh Tuyết là bao..

“Tôi đã đi đầu tra ra rồi!” Trợ lý chạy tới báo cáo với Kiêu Thanh Lương Thế nhưng trông ông ta giờ khắc này không còn một chút tinh thần nào để nghe cả. Ông ta chỉ liếc mắt qua loa hỏi lại trợ lý: “Là ai?”

“Chính là... là do phụ nhân làm” “Phụ nhân”? Là bà nội cô sao?

Bàn tay Du Ánh Tuyết run rẩy, cô đập mạnh vào tường. Chẳng lẽ chiếc xe gây ra tai nạn kia cũng chính là do..

“Chiếc xe kia có phải là do bà ta phái tới?”

“Người lái chiếc xe đó đã bỏ trốn rồi, hiện tại không thể nào tra ra có phải như vậy hay không.”

“Đúng thế, chắc chắn là bà ta. Nhiều năm trôi qua rồi, ngay cả lúc Vân Thanh bị giam trong tù bà ta cũng không ít lần tra tấn hành hạ Vân Thanh. Trên đời này không hề có việc gì mà bà ta không làm được.” Kiều Thanh Lương giữ vững quan điểm nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 201

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 201:

Sự thật tàn nhẫn lạnh lùng này đã khiến nước mắt Du Ánh Tuyết không kịp được mà rơi xuống. Hai chân cô như nhũn ra, cô dựa vào vách tường mà mềm oặt người ngã bệt xuống. Hơi lạnh lan khắp nơi, theo chân có thẩm vào cả da thịt cùng trái tim đang tan nát của Du Ánh Tuyết lúc này. Cảm giác lạnh lẽo thấu tận tâm can khiến cho mạch máu cô như một lần nữa bị đóng băng lại.

Bỗng nhiên di động Du Ánh Tuyết rung lên, cô vẫn ngây ngốc không kịp phản ứng lại. Tiếng chuông điện thoại ngừng lại rồi lại tiếp tục kêu lên dồn dập không dứt. Du Ánh Tuyết lúc này mới hoàn hồn, chậm chạp rút điện thoại từ trong túi ra. Cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại nhưng cô lại thấy mờ mịt không nhìn rõ. Thế nhưng cô vẫn biết đó là cuộc gọi của Kiều Phong Khang. Quả thật Du Ánh Tuyết đã đợi cuộc gọi này rất lâu rồi.

Thậm chí cô còn cảm thấy rất nhớ anh, rất muốn nghe thấy giọng nói của anh. Cô rất muốn anh trực tiếp nói thẳng với cô, liệu cái chết của cha cô có liên quan gì đến anh hay không.

Chỉ cần anh nói rõ ràng, cô nhất định sẽ tin anh! Thế nhưng ngay lúc này đây cô đã biết sự thật của chuyện này vô cùng tàn nhẫn. Tàn nhẫn đến mức như ngàn con dao cứa vào tim cô, không ngừng chọc khoét.

Du Ánh Tuyết đưa tay run run tắt điện thoại đi, sau đó cố gắng ổn định hơi thở. Điện thoại lại tiếp tục rung chuông không ngừng, Du Ánh Tuyết quyết định hít sâu rồi tắt máy. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy nhưng dường như đã làm tiêu hao hết toàn bộ sức lực trong người cô.

Cô có người lại ng ỡ trong góc, lúc này Du Ánh Tuyết không có chút dũng khí nào để gặp Ki ều Phong Khang.

Ki ều Phong Khang vừa xuống máy bay đã gọi điện cho Du Ánh Tuyết, anh vốn dĩ cũng không có hi vọng gì cả, thế nhưng bất ngờ là lại nghe thấy tiếng chuông ở đầu dây bên kia.

Anh chưa kịp vui mừng thì điện thoại đã bị tắt đột ngột. Ki ều Phong Khang nhúu mày, anh lại thử thêm một lần nhưng vẫn thất bại.

Nghiêm Danh Sơn và mấy người khác kéo vali đi đến chỗ Ki ều Phong Khang, thấy vậy Ki ều Phong Khang hỏi: “Cậu đã cử thư ký Thanh qua nhà Ánh Tuyết hỏi thăm chưa?”

“Anh yên tâm, Lý Thanh đang trên đường tới đó r ồi” Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ rồi nói: “Khoảng chừng hai mươi phút nữa sẽ báo tin cho chúng ta.”

Kiều Phong Thanh nghĩ tới việc Du Ánh Tuyết không nghe điện thoại, thần sắc anh bỗng chốc trở nên vô cùng tối tăm. Có phải anh nên gắn một hệ thống GPS định vị trên người cô thì mới có thể yên tâm hay không?

cùng lúc này ở bệnh viện, “ting” một tiếng, cuối cùng đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Không biết qua bao lâu cuối cùng cánh cửa bên trong mới mở ra.

Du Ánh Tuyết vội vàng từ dưới đất đứng lên. Do ngã xõm quá lâu cho nên hai chân cô tê rần, lại không có chỗ dựa vững chắc khiến Du Ánh

Tuyệt lập tức ngã lăn xuống.

Kiêu Thanh Lương tiến hẳn lên phía trước, vội vàng hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, bệnh nhân sao rồi?”

Vị bác sĩ kia kéo khẩu trang xuống, lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng trả lời: “Tình trạng hiện tại của bệnh nhân không được khả quan cho lắm. bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trạng thái nguy hiểm. Mong gia đình hãy chuẩn bị tâm lý trước.”

“Cái gì?” Kiêu Thanh Lương không giữ nổi bình tĩnh, sắc mặt lạnh lùng nhìn vị bác sĩ khiến cho ông ta sợ hãi: “Tôi không muốn bà ấy chết! Không quan tâm các người dùng cách gì, bắt buộc phải bảo vệ tính mạng cho bệnh nhân”

Vị bác sĩ khó xử nói: “Chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi... Nếu có thể thì gia đình và bạn bè bệnh nhân hãy tới chăm sóc thăm nom bệnh nhân nhiều hơn”

Du Ánh Tuyết chờ dẫn đứng ở một góc không nói ra được một câu nào.

Cô dựa cả người vào tường, môi dưới cắn đến trắng bệch, hai mắt trống rỗng ngây ngốc đến mức ngay cả nước mắt cũng không thể chảy ra.

Kiêu Quốc Thiên cũng chờ dẫn trầm mặc ở một bên. Trong phút chốc cả hành lang dài của bệnh viện bị bao phủ bởi bầu không khí ảm đạm nặng nề

Lâm Vân Thanh vẫn đang hấp hối nằm trên giường bệnh. Du Ánh Tuyết ngồi cạnh bà, vẻ mặt đau đớn khôn nguôi. Rõ ràng bàn tay của mẹ cô đang trong tay cô nhưng Du Ánh Tuyết không hề cảm nhận được độ ấm của nó, tựa như sẽ biến mất khỏi cô bất cứ lúc nào. Rõ ràng Lâm Vân Thanh đang gần như vậy nhưng cô lại cảm thấy rất xa...

Cô lưu luyến vùi mặt vào bàn tay của mẹ mình, thầm nghĩ có lẽ đi đầu tiên nhất trên cuộc đời này chính là vừa có lại được đồ vật mà mình từng mất đi, nay lại rời khỏi mình một lần nữa. “Ánh Tuyết... Ánh Tuyết, là con sao?”

Bỗng nhiên một âm thanh khàn khàn yếu ớt vang lên. Bàn tay đặt trong tay cô lúc này cũng khẽ cử động, khiến cho Du Ánh Tuyết hoàn hồn, xúc động vươn người về phía bà ta: “Mẹ, là con đây! Là con đây!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202

Ngay cả đôi mắt của Lâm Vân Thanh cũng mờ đi, vẻ mặt không có một chút biểu cảm nào.

Bà ấy đã phải cố gắng rất nhiều để đưa đôi tay lên chạm vào gương mặt của Du Ánh Tuyết, nhưng toàn bộ cơ thể đã đau đớn đến mức một chút sức lực cũng không có.

Khi đã biết bản thân sẽ ra đi, đồng thời sẽ để lại cô con gái của mình một thân một mình trên thế giới này, hoàn toàn không còn nơi nào để nương tựa, trái tim bà ấy như thắt lại đau đớn vô cùng.

Ánh Tuyết đáng thương...

Sau này nếu như bị thương ai sẽ chăm sóc cho con đây? Những lúc đau buồn ai sẽ ở bên cạnh con đây? Mỗi khi khó chịu, ai sẽ là người dỗ dành con đây?

Nắm mắt ra đi như thế này thật sự khó mà có thể yên tâm được.

“Ánh Tuyết, Quốc Thiên đâu?”

“... Chú ấy đang ở bên ngoài ạ” Du Ánh Tuyết trả lời. Mặc dù ngay từ đầu cô luôn lo lắng về thân thế của Kiều Quốc Thiên, khó mà có thể chấp nhận được. Nhưng bây giờ, mẹ cô lâm bệnh nặng khó mà qua khỏi, nên những điều đó không còn quan trọng nữa.

“Mẹ muốn chú ấy vào đây sao?”

“Ừ, để cho cậu ấy vào đi.” Giọng Lâm Vân Thanh trầm xuống, mỗi một câu bà ấy nói ra đều rất khó khăn.

Du Ánh Tuyết không dám chậm trễ, vâng lời xoay người đi ra ngoài phòng bệnh.

Mở cánh cửa ra.

Kiêu Quốc Thiên cúi đầu, ngồi ở hàng ghế bên hành lang. Cúi đầu xuống, từ góc độ của Du Ánh Tuyết nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy được khuôn mặt của anh ta, trong lúc này khó mà nhìn rõ được cảm xúc của anh ta.

Nhưng mà, có thể nhìn thấy được... anh ta cũng không dễ chịu gì.

“Chú... không phải, Kiêu Quốc Thiên” Du Ánh Tuyết vô thức gọi “Chú Tư” rồi sửa lại.

Kiêu Quốc Thiên nghe thấy, nhưng không đáp lại, chỉ liếc nhìn cô.

Ánh mắt của anh ta không hề dao động không thể hiện một chút tình cảm nào, u tối không có ánh sáng.

Du Ánh Tuyết mím môi, nói: “Mẹ bảo chú vào trong”

Kiêu Quốc Thiên cau mày, dừng lại một chút rồi nói một câu: “Đó là mẹ của cháu, không liên quan gì đến chú cả.”

Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn đứng dậy.

Trong lòng Du Ánh Tuyết bắt đầu bức bối. Nếu không vì anh ta, mẹ cũng sẽ không bị ảnh hưởng tới tính mạng như vậy. Bây giờ anh ta còn bày ra cái thái độ này ư!

Sợ mẹ ở trong phòng nghe được nên Du Ánh Tuyết phải chịu đựng mà không nổi điên lên.

Kiêu Quốc Thiên bước vào trong, ngay khi Lâm Vân Thanh vừa nhìn thấy anh ta, đôi mắt vốn không còn chút sức sống kia đã rạng rỡ hơn một chút.

Sương mù, lan tỏa.

Khuôn mặt vốn nghiêm túc của Kiêu Quốc Thiên khi chạm phải ánh mắt của bà ấy bất giác trở nên dịu dàng hơn một chút.

Anh ta kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống bên giường. Im lặng.

Ánh mắt của Lâm Vân Thanh dừng một lúc lâu trên mặt của Quốc Thiên. Giống như muốn nhìn lại khoảnh khắc đã mất của cuộc đời này. Ánh mắt đó khiến anh ta vô cùng khó chịu.

Qua một lúc lâu, giống như nhìn đã đủ rồi, Lâm Vân Thanh mới chậm rãi dời tầm mắt đi chỗ khác nhìn về phía Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết... con lại đây”

Du Ánh Tuyết không dám lơ là, bước nhanh tới, nắm lấy tay mẹ cô.

Lâm Vân Thanh kéo tay cô lại và đặt lên mu bàn tay của Kiêu Quốc Thiên. Kiêu Quốc Thiên sững sờ, đến bây giờ vẫn không thể chấp nhận được chuyện mình và Du Ánh Tuyết có quan hệ huyết thống...

Dù sao, đã rất nhiều lần anh ta đối xử với cô.

Khi nghĩ đến những điều đó, anh ta cau mày phản kháng muốn rút tay về

Nhưng anh ta chỉ cảm thấy mu bàn tay có sức nặng, Lâm Vân Thanh gần như dùng hết sức lực đè lên mu bàn tay anh ta và Du Ánh Tuyết.

“Me?”

Du Ánh Tuyết nhìn mẹ mình nghi ngờ.

“Quốc Thiên... đồng ý với tôi, giúp tôi chăm sóc cho Ánh Tuyết.”

Kiêu Quốc Thiên liếc nhìn Du Ánh Tuyết.

Hai mắt Du Ánh Tuyết đỏ hoe.

“Lần này tôi đi rồi... ngoài cậu ra thì Ánh Tuyết không còn người thân nào cả... Cậu hãy hứa với tôi rằng sẽ chăm sóc cho con bé đi, như thế tôi mới có thể yên tâm ra đi được.” Đó là di ngôn trước khi ra đi của Lâm Vân Thanh.

Ngay cả Kiều Quốc Thiên nghe xong cũng cảm thấy không đành lòng. Muốn lấy tay ra nhưng lại không thể.

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy? Mẹ sẽ không chết! Con không cần người khác chăm sóc, chỉ cần mẹ thôi.” Du Ánh Tuyết đã nhận không khóc cả nửa ngày rồi, lúc này cô không nhận được nữa, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Lâm Vân Thanh vẫn ngoan cố nhìn chăm chăm vào Kiều Quốc Thiên: “Cậu hứa với tôi đi, xem như người mẹ này van xin cậu...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203

“..” Anh ta im lặng.

Cuối cùng Kiêu Quốc Thiên gật đầu một cách nặng nề “Tôi biết rồi.”

Nghe anh ta nói vậy, khuôn mặt tái nhợt của Lâm Vân Thanh hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm.

Vậy nên... bà ấy có thể yên tâm ra đi rồi...

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh được đẩy ra.

Trợ lý của Kiêu Thanh Lương đẩy xe đẩy vào. Kiêu Thanh Lương đi vào Tuyết đã nhìn không khóc cả nửa ngày rồi, lúc này cô không nhìn được nữa, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Lâm Vân Thanh vẫn ngoan cố nhìn chăm chăm vào Kiêu Quốc Thiên: “Cậu hứa với tôi đi, xem như người mẹ này van xin cậu...”

“...” Anh ta im lặng.

Cuối cùng Kiêu Quốc Thiên gật đầu một cách nặng nề “Tôi biết rồi”

Nghe anh ta nói vậy, khuôn mặt tái nhợt của Lâm Vân Thanh hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm.

Vậy nên... bà ấy có thể yên tâm ra đi rồi...

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh được đẩy ra.

Trợ lý của Kiêu Thanh Lương đẩy xe đẩy vào. Kiêu Thanh Lương đi vào rồi nói: “Bữa trưa đến rồi đây, mọi người ăn một chút đi”

Du Ánh Tuyết rút tay mình ra khỏi tay của Kiêu Quốc Thiên .

Liếc nhìn Kiều Thanh Lương, rồi xoay người cúi đầu ngó trên ghế sofa, trợ lý mang đồ ăn tới, nhưng cô xua tay từ chối.

Từ sau khi biết sự thật về cái chết của cha mình, cô đã không thể bình tĩnh đối mặt với Kiều Thanh Lương được.

Nhưng mà..

Nhưng mà sau này cô phải đối mặt với chú ba, người đàn ông đã bức chết cha cô như thế nào đây?

Nghĩ đến anh, trong lòng Du Ánh Tuyết như bị kim châm vậy.

Ngón tay cô gần bám chặt vào da thịt. Tại sao sự thật lại tàn nhẫn đến như vậy?

“Cô Ánh Tuyết, cô cũng ăn một chút đi chứ.” Trợ lý của Kiều Thanh Lương đưa bữa ăn được bày trí tinh tế cho Du Ánh Tuyết.

Hộp cơm vừa mở ra, mùi dầu mỡ xộc lên, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy bụng cồn cào.

We..” Cô che miệng, đứng dậy lao vào phòng vệ sinh.

Theo bản năng Kiều Thanh Lương và Kiều Quốc Thiên cũng quay đầu nhìn theo. Cánh cửa bị đóng sầm lại, bên trong truyền ra tiếng nôn ọe và tiếng nước bắn tung tóe.

Lâm Vân Thanh đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng mà khi vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Du Ánh Tuyết, da đầu bà ấy lập tức căng ra.

Không thể nào, con bé... Hai tay ghì chặt trên giường, ngay cả hô hấp cũng đột nhiên nặng nề hơn rất nhiều.

Nôn rồi lại nôn. Du Ánh Tuyết ngó xồm ở bên cạnh bồn cầu, cảm thấy mình nôn mửa như sắp ngất vậy. Từ sáng đến giờ chưa ăn một hạt cơm nào, bây giờ lại nôn ra gần hết cả dịch mật đến nơi rồi.

Cô dùng một tay ôm nhẹ bụng dưới, thở hển hển vì đau.

Ngay lúc đó, cửa phòng vệ sinh kêu lên.

Du Ánh Tuyết nhanh chóng đứng dậy, súc miệng, vỗ nhẹ vào khuôn mặt tái nhợt của cô rồi mở cửa như không có chuyện gì xảy ra.

Kiêu Quốc Thiên đứng ở bên ngoài, nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, đôi mắt tìm kiếm đi đâu gì đó. Du Ánh Tuyết cảm thấy không thoải mái bởi ánh mắt của anh ta, mập mờ né tránh, rồi nghe anh ta nói: “Mẹ cháu có chuyện muốn nói với cháu”

Trong lòng Du Ánh Tuyết vô cùng căng thẳng.

Lặng lẽ bước ra.

Sau khi Kiều Thanh Lương và Kiều Quốc Thiên rời khỏi phòng bệnh. Bây giờ phòng bệnh chỉ còn lại hai mẹ con Du Ánh Tuyết.

Cô ấy buông hai tay, duỗi thẳng người, có hơi căng thẳng.

Hai mắt khẽ liếc nhìn mẹ, sau khi bắt gặp ánh mắt của bà, cô chợt dạ thu lại tầm mắt.

“Mẹ..” Cô thấp giọng gọi một tiếng.

“Con... mang thai đứa bé của nhà họ Kiều sao?”

Du Ánh Tuyết cắn môi, cô hông dám nói ra sự thật. Tuy nhiên, việc nói dối trước mặt người khác, cô lại không làm được.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, khẽ nhắm mắt rồi gật đầu.

“..” Dù đã dự đoán được đi đâu này từ đâu, quả nhiên là như vậy, nhưng nhìn thấy cô gật đầu, Lâm Vân Thanh thở dốc.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 204

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 204:

Sau khi thở vài hơi một cách nặng nhọc, sau đó hô hấp mới trở lại bình thường. Bà ấy hỏi một cách yếu ớt: “Đứa bé này, bây giờ con định sẽ giải quyết thế nào?”

“...” Du Ánh Tuyết nhắm mắt, cúi đầu nói: “Con.. dự định sẽ sinh nó ra”

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ dần.

Gần như bản thân cô cũng không thể nghe thấy.

“Sinh nó sao? Con muốn ở bên Kiêu Phong Khang sao?” Lâm Vân Thanh lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ kiên định: “... Ánh Tuyết, tin mẹ đi, bà Kiêu sẽ không để con sống yên ổn đâu... Hứa với mẹ, hãy bỏ đứa bé này đi! Khi mẹ đi rồi, đừng có bất kỳ liên hệ gì với nhà họ Kiêu nữa, có thể trốn càng xa càng tốt!” Ánh mắt của mẹ cô thật sự sợ hãi.

Ngay cả Du Ánh Tuyết cũng cảm nhận được.

Nếu không phải vì những thủ đoạn của người đàn bà kia, thì làm sao mẹ cô có thể bị thương nằm ở đây được?

“Mẹ... nhưng mà đứa bé vô tội.”

“Ánh Tuyết, con có thể chấp nhận một người đã ép chết cha con, một người đàn ông không đội trời chung với con hay sao?” Giọng Lâm Vân Thanh có chút kích động.

Một lời nói như đâm vào tim của Du Ánh Tuyết, vô cùng đau đớn.

Cô cảm thấy bản thân đã đi vào con đường cùng rồi.

Không thể từ bỏ, không thể chấp nhận được...

“Có được không?” Lâm Vân Thanh hỏi lại lần nữa.

Du Ánh Tuyết nhắm mắt lắc đầu.

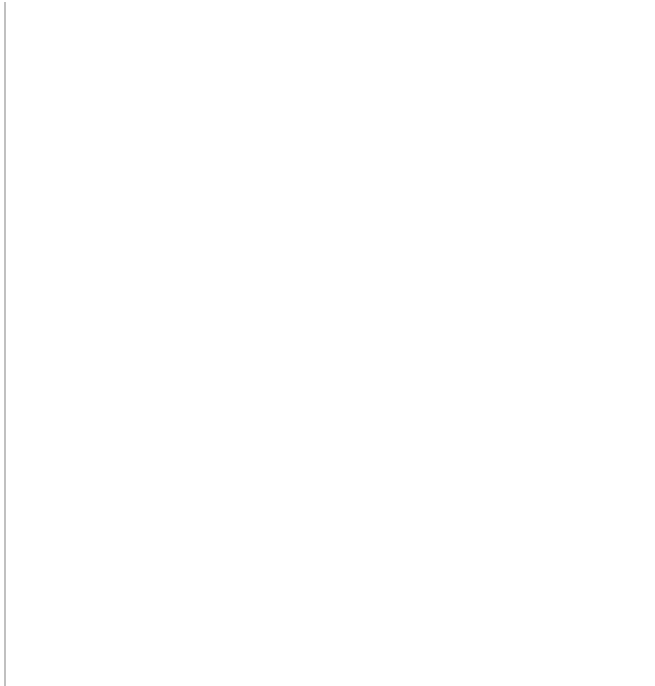
“Vậy thì... sau khi đứa bé này được sinh ra con định sẽ làm gì? Nhà họ Kiêu không phải bọn ngốc. Cho dù con bí mật sinh ra, đứa bé này nhất định sẽ bị nhà họ Kiêu mang về. Còn nữa...” Lâm Vân Thanh thở hỗn hển. “Bà cụ Kiêu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho con đâu... Ánh Tuyết, cuộc đời này mẹ đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, mẹ không muốn con đi lại trên vết xe đổ đó nữa”

Những ngày tháng như rơi vào địa ngục trần gian, tối tăm ngột ngạt ấy. Làm sao bà ấy nỡ để con gái mình chịu đựng chuyện đó được?

“Mẹ, sẽ không đâu... Đứa bé là con của con, bọn họ không thể mang đi được... Hơn nữa, con đã gọi bà cụ Kiêu là “bà” sáu năm rồi. Bà ấy từng đối xử với con như cháu gái vậy. Bà ấy sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu.”

Sẽ không tàn nhẫn như vậy sao?

Cô không thể tưởng tượng được làm thế nào mẹ mình có thể sống sót sau cuộc tra tấn như vậy.

Cô mím chặt môi không dám để những giọt nước mắt yếu đuối rơi trước mặt mẹ.

“Ánh Tuyết á, coi như mẹ cầi xin con lần này thôi... vì chính con, nhất định không thể giữ đứa bé này lại được! Mẹ không đành lòng để con bước vào con đường này. Ánh Tuyết... con hãy coi như đây là ước nguyện cuối cùng của mẹ đi...”

Lâm Vân Thanh nắm chặt tay cô, đưa ra yêu cầi tuyệt vọng như vậy.

Bỏ đứa con này đi, làm sao cô có thể nhẫn tâm như vậy được?

Nhưng nếu con bé không bỏ nó đi, kết quả sẽ chỉ khiến con bé phải sống một cuộc sống t ẫi tệ hơn mà thôi. Lâm Vân Thanh không thể để cho Du Ánh Tuyết làm li ềi như vậy được!

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205

Huống hồ con bé mới có mười tám tuổi mà thôi, bản thân vẫn chỉ là một đứa trẻ, lấy cái gì để sinh con và nuôi con chứ?

Du Ánh Tuyết nghe từ “ước nguyện cuối cùng” mà lòng ngực đau nhức. Những vết thương trên người mẹ lần lượt rơi vào tầm mắt cô, chĩa vào trái tim cô.

Làm sao cô có thể nói một chữ “không” đây?

Hàng mi của cô buông xuống, nước mắt đọng lại trên làn mi.

Đôi môi mấp máy, muốn nói một từ “vâng”, nhưng chỉ một từ đó thôi cô cũng không thốt lên được, nó cứ nghẹn lại trong cổ họng của cô.

Cô chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Khoảnh khắc cô gật đầu, trái tim cô như bị một con dao cứa vào vậy.

Đau đớn đến tột cùng...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Kiêu Thanh Lương gọi điện thoại cho vợ mình xong thì lập tức nổi giận đùng đùng bỏ đi tìm bà ấy. Kiều Quốc Thiên có việc riêng cần giải quyết nên cũng đi.

Lâm Vân Thanh yếu ớt nằm trên giường chậm chạp chìm vào giấc ngủ.

Bà ấy cứ lẳng lặng nằm đó và hơi thở cũng dần trở nên yếu ớt như không còn nữa, Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn bà với nhịp tim tăng nhanh mất kiểm soát, cô cứ có cảm giác một giây sau mẹ mình sẽ hóa thành làn khói và bay đi khỏi thế giới này.

Cô rất muốn giữ chặt lấy bà ấy. Nhưng...

Vấn đề ở đây là cô không thể làm gì được cả.

Cảm giác bất lực buông xuôi này thật là tệ hại!

Ngày xưa dù là bất cứ lúc nào thì chú ba luôn ở bên cạnh.

Anh như bầu trời, che chở cho cả thế giới của cô, an ủi nỗi tất cả mọi bất an và sợ hãi giấu sâu trong tận đáy lòng.

Nhưng bây giờ đây... Người đó... Lại là kẻ đầu sỏ đẩy cha cô vào chỗ chết...

Nên là... Bao nhiêu năm qua anh đối xử tốt với cô, thỏa mãn mọi yêu cầu và che chở bảo vệ cô như thể là vì yêu thương quý mến hay là... Làm thay cho sự áy náy và bứt rứt dằn vặt trái tim anh bấy lâu?

Nghĩ đến đó, Du Ánh Tuyết không dám đi sâu vào thêm nữa, Cô sợ mình cứ suy nghĩ lan man về nó thì khéo một ngày mớ bong bong ấy là thứ ép cô phải nổi điên.

Cô đứng dậy cần chứng minh nhân dân xuống lầu một đề lấy sổ khám sản phụ khoa, ép mình phải bận rộn hơn một chút để không phải nghĩ đến những chuyện giày xéo tâm can như thế nữa.

Không thì cô sẽ sụp đổ bất kì lúc nào.

Tô Hoàng Quyên mặc bộ quần áo công sở đen tuyền rời khỏi phòng phát trực tiếp, cô ta vừa đặt tai nghe xuống thì trợ lý đã tới: “Cô Hoàng Quyên, anh Quốc Thiên tìm cô. Anh ấy đang ngồi ở phòng nghỉ chờ cô được một lúc rồi đấy.”

“Kì ầu Quốc Thiên hả?” “Vâng.” Trợ lý gật đầu.

Tuy đã biết chắc là anh ta nhưng lòng Tô Hoàng Quyên vẫn thoáng nhói lên.

Cũng phải thôi.

Cô ta chờ mong vào đi đâu gì cơ chứ?

Kiêu Phong Khang có bao giờ chủ động đến tìm cô ta bao giờ đâu?
Ngày xưa khi anh vẫn chưa đến với Du Ánh Tuyết đã không chủ động tìm cô ta rồi chứ nói gì đến bây giờ?

Cô ta bình tĩnh lại, nhấc đôi giày cao gót lên đi thẳng tới phòng nghỉ.

Kiêu Quốc Thiên đang ngồi bên cửa sổ, cà phê trên chiếc bàn tròn nhỏ trước mặt đã nguội ngắt và anh ta vẫn chưa uống một ngụm nào.

Góc nghiêng ấy chìm trong ánh sáng hắt vào từ cửa sổ thoáng vẻ lo lắng.

“Chuyện gì thế này? Anh Quốc Thiên, anh chạy đến chỗ tôi diễn nét buồn bã thế này làm gì?”

Tô Hoàng Quyên thoáng đắn đo rồi liếc nhìn anh ta, hừ hừ cười: “Anh đã có được tất cả những đi đâu anh muốn rồi mà vẫn chạy đến chỗ tôi làm trò đau khổ thì không đúng lắm đâu nhỉ?”

Bây giờ Kiêu Quốc Thiên mới ngược mắt lên nhìn cô ta với vẻ sâu lắng: “Lấy mấy thứ đó ra đây!”

Chẳng dư hơi thừa lời dù chỉ là một câu.

Tô Hoàng Quyên cần lấy tách cà phê lên, hỏi: “Cái gì cơ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 206

Ki ầu Quốc Thiên hơi mất kiên nhẫn: “Đoạn phim và ảnh chụp tôi gửi cho cô hôm nay, lấy ra ngay!”

“Anh Quốc Thiên thích xem thì trong điện thoại anh cũng có vậy, tại sao phải chạy tới đây đòi tôi làm gì?” Tô Hoàng Quyên lấy điện thoại ra lắc lư ngắ m nghĩá. Anh ta muốn với tay giắt lấy thì cơ thể m ền mại ấy bỗng ngửa ra sau và tránh tay ra để anh ta không làm gì được. Đôi môi mỏng mấp máy, cô ta quỵn rữ nhượng mày lên: “Không đưa!”

“Đưa đây ngay!” Có vẻ sự kiên nhẫn của Ki ầu Quốc Thiên đã bị rút cạn, sắc mặt anh ta trở nên tối tăm hơn rất nhi ầu.

Tô Hoàng Quyên nhìn anh ta thật lâu, Ki ầu Quốc Thiên nhú mày: “Cô nhìn cái gì?”

“Anh có biết mình giống Phong Khang nhất vào những lúc nào không?”

Sắc mặt Ki ầu Quốc Thiên lại càng tối tăm hơn bao giờ hết, anh ta lườ i không muốn nói nhảm với cô ta bèn giắt lấy chiếc điện thoại. Tô Hoàng Quyên không h ề nỡ giận mà còn nở nụ cười: “Anh xem, chính là những lúc thế này đây... Anh tức giận lên lại càng giống Phong Khang đến lạ. Này!”

Lời vừa mới nói xong thì đổi thành Tô Hoàng Quyên tối tăm mặt mũi: “Anh làm cái quái gì thế hả? Anh đi xóa mấy tấm ảnh với đoạn phim đó làm gì?”

Động tác Ki ầu Quốc Thiên rất nhanh như thể đang sợ chậm lại một giây thôi anh ta sẽ hối hận. Tất cả bị xóa không còn một mảnh, sau khi chắc chắn mọi thứ không còn anh ta mới trả nó về cho Tô Hoàng Quyên.

Chẳng có một lời giải thích nào cả, anh ta c ầm lấy áo khoác đứng dậy và bước đi. Tô Hoàng Quyên không hiểu mô tê gì cả, làm sao cô ta cam

tâm được? Cô ta lao tới kéo lấy tay anh ta, hỏi: “Kì ầu Quốc Thiên, tôi cần một lời giải thích rõ ràng! Anh có biết vất vả lắm mới có được những thứ đó không? Bây giờ anh lại xóa đi như thể chưa có gì là sao, anh làm cái quái gì thế?”

“Rất đơn giản, Du Ánh Tuyết không thể uy hiếp cô dù chỉ là một chút!” Ánh mắt Kì ầu Quốc Thiên lạnh lạnh: “Thật ra chúng ta đều hiểu rõ con người Kì ầu Phong Khang... Nếu anh ta muốn cưới cô thì một Du Ánh Tuyết hay mười Du Ánh Tuyết cũng chẳng làm gì được! Nhưng nếu anh ta hoàn toàn không có ý định cưới cô thì dù có giết chết Du Ánh Tuyết cũng chẳng đến phiên cô bước chân vào nhà họ Kì ầu!”

Mặt Tô Hoàng Quyên bỗng chốc tái nhợt như tờ giấy.

“Nên bây giờ anh muốn làm cái gì đây? Anh không cần mười phần trăm cổ phần tập đoàn Kì ầu Thanh nữa rồi hả? Anh từng nói mình sẽ tạo ra một thế giới mới rực rỡ ở tập đoàn Kì ầu Thanh để tất cả những kẻ từng khinh thường anh phải nhìn lại với cặp mắt khác xưa kia mà? Bây giờ hả... Ha ha, anh yêu Du Ánh Tuyết! Nên không nỡ làm nữa rồi? Kì ầu Quốc Thiên, anh tệ hại thật đó, chẳng ra gì cả! Tôi còn tưởng anh là một người có chí lớn nên mới cho anh làm người dự bị, tôi đã đánh giá anh cao quá rồi! Anh còn chẳng bằng nổi một đầu ngón tay của Phong Khang nữa là!”

Kì ầu Quốc Thiên cười mỉa mai rồi giật tay mình ra khỏi tay Tô Hoàng Quyên: “Dự bị hả? Cô Tô Hoàng Quyên đánh giá tối cao quá nhỉ! Nhưng đó giờ tôi luôn xem cô là một món đồ chơi bên đường thôi, bây giờ chơi chán rồi nên ném! Hiểu không?”

Tô Hoàng Quyên tức giận đến nỗi không nói được một lời nào.

Đến khi Kì ầu Quốc Thiên đi mất rồi cô ta mới lấy lại tinh thần và điện tiết run rẩy cả người: “Kì ầu Quốc Thiên, tên khốn kiếp này!”

Anh ta xem dám xem Tô Hoàng Quyên này là món đồ chơi!

Làm gì có gã đàn ông nào dám xem thường cô ta như thế? Chỉ có hai người đàn ông nhà họ Kì ầu đầy gan to bằng trời!

Kẻ này quá đáng hơn kẻ kia! “Cô Hoàng Quyên đừng nóng giận hại sức khỏe. Trờ lý c ần áo khoác cô ta để lại đến khoác lên vai Tô Hoàng Quyên.

May là bấy giờ trong phòng nghỉ đài truyền hình không có người nào khác, nếu không hình tượng phát thanh viên của cô ta mất chắc r ồi.

Tô Hoàng Quyên kéo chặt chiếc áo khoác trên vai, ánh mắt trở nên sắc bén hơn hẳn: “Hết người này đến người khác đòi bảo vệ Du Ánh Tuyết, tôi sẽ không để cho các người sống yên bình vui vẻ đâu! Kì ầu Quốc Thiên, anh cứ chống mắt lên chờ xem!” Du Ánh Tuyết lấy sổ ở sản phụ khoa.

Cô ng ồi lẻ loi trên hành lang dài, bên cạnh là cặp đôi này r ồi lại cặp đôi khác, họ đều là người yêu của nhau hoặc vợ chồng, chỉ có mình cô... Cô đơn lẻ loi một mình.

“Con chị lớn thế này r ồi ạ?” Bên cạnh có cô gái trẻ đang bắt chuyện tán gẫu với một người mẹ trẻ.

“Đúng đó, sắp năm tuổi r ồi đây “Bây giờ chị sắp có thêm bé nữa phải không? Lúc nãy em thấy chị đi siêu âm.”

Gương mặt người mẹ trẻ ấy đầy hạnh phúc: “Ừm, cũng không muốn có thêm đâu nhưng nếu bé nó đã đến thì chúng ta cũng không bỏ được mà, đúng không? Đây là duyên phận.”

“Duyên phận thật kỳ diệu” Cô gái trẻ tuổi sờ vào bụng mình và cười vui vẻ: “Thật ra em với bạn trai cũng chưa tính đến chuyện kết hôn đâu, may là anh ấy cũng yêu em thật lòng, cha mẹ anh ấy cũng đối xử với em rất tốt nên bọn em bèn kết hôn với nhau để chờ đến ngày đưa bé được sinh ra”

“Có quan hệ tốt với cha mẹ chồng thì nửa phần hạnh phúc đời này đã đến với em r ồi đấy. Đứa bé được sinh ra nữa sẽ là hạnh phúc l ồng ghép trong hạnh phúc.”

“Dạ đúng, bỏ đứa bé thì có khác gì giết đi một sinh mạng nhỏ đâu, em không thể làm được. Con nít đáng yêu biết bao nhiêu, tay nhỏ chân nhỏ bé

xíu xiu này, bây giờ ngày nào em cũng tưởng tượng xem con sẽ trông thế nào ấy!”

Tim Du Ánh Tuyết lại đập nhanh và loạn nhịp, Tim cô đau như bị bóp nghẹn, dường như kẻ nào đó đang cứa dao rạch từng vết vào tim cô...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 207:

Có cha mẹ chồng tốt, có một người chồng yêu thương và một đứa con đáng yêu... Là hạnh phúc được thêm vào hạnh phúc...

Thế thì... Cô và Kiều Phong Khang...

Nếu có một ngày nào đó hai người kết hôn với nhau thì chỉ là đau thương thêm vào đau xót thôi...

Tay cô nhẹ nhàng đặt lên bụng, run rẩy dữ dội. Dù bây giờ cô vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé này, nhưng phải làm sao bây giờ? Chỉ nghĩ đến việc mình phải xóa bỏ đứa bé này thôi cô đã đau tan nát cõi lòng rồi..."

"Cô Ánh Tuyết! Cuối cùng cũng tìm được cô rồi! Tôi hỏi biết bao nhiêu y tá mới biết cô đến khoa sản!"

Đang suy nghĩ miên man thì tiếng bước chân vội vã chợt vang lên, nghe thấy tiếng hét gọi tên mình cô bèn ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy vẻ mặt nặng nề và vội vàng của y tá thì tim cô chợt giật thót. Móng tay đâm sâu vào da thịt.

Cô không dám nghe những lời cô ấy định nói.

Nhưng... Cái gì đến vẫn phải đến.

"Cô Ánh Tuyết, tình hình mẹ cô đang nguy kịch rồi, cô mau chạy lên đó đi!"

Trời đất đảo lộn. Nước mắt chực trào và lăn dài trên đôi má, rơi xuống mu bàn tay nóng hổi.

Cô chỉ thấy trước mắt mình tối om, tất cả mọi thứ trở nên mờ ảo không rõ r ễ lại cảm nhận được ánh mắt thương hại mọi người xung quanh dành cho mình vào lúc này.

Hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Cô vịn lấy thành ghế để đứng dậy nhưng có vẻ tất cả mọi sức lực trong người đã trôi đi nơi nào mất.

Cô vừa đứng dậy thì lại ngã ng ẫ xuống.

Hai chân không còn sức.

Y tá không đành lòng nhìn bèn đi tới đỡ cô dậy.

Nhờ có sự giúp đỡ ấy cô mới gắng gượng đứng dậy được và nhích từng bước một đến phòng bệnh.

Mỗi một bước chân ấy... Nặng nề như bị đồ chỉ vậy.

Tình trạng nguy kịch... Cửa bị đẩy ra.

Trong phòng cấp cứu là b ầu không khí nặng nề đè nén, âm thanh “tít tít tít” từ các dụng cụ y khoa cứ vang lên xe rách không gian.

“Hứa với mẹ..” Môi Lâm Vân Thanh run lên lấy bầy: “Hứa với mẹ là... Đừng dây dưa với người nhà họ Kì ầu nữa... Con phải cách xa bọn họ, càng xa càng tốt...”

“...” Du Ánh Tuyết không thể nói nên lời dù chỉ là một câu, nước mắt cô bỗng chốc lăn dài rơi lên mu bàn tay Lâm Vân Thanh, vỡ vụn.

“Ánh Tuyết à.” Tay Lâm Vân Thanh ngày càng siết chặt, dằn chặt hơn và chặt hơn nữa...

Du Ánh Tuyết biết mình nên đồng ý với lời dặn dò cuối cùng của mẹ mình nếu là một đứa con hiếu thảo, nhưng cánh môi cô cứ mấp máy mãi mà chữ “da” ấy vẫn không nói thành lời...

Nếu không có chú ba thì cuộc sống của cô sẽ trở nên tối tăm u ám như thế nào đây?

“Tít!” Dụng cụ y tế bỗng phát ra tiếng vang chói tai.

“Mẹ!” Du Ánh Tuyết hét lên, giọng cô khàn khàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208

Ánh mắt Lâm Vân Thanh trở nên mờ dần rồi lại mờ dần, đến phút cuối cùng thì tất cả mọi ánh sáng nơi đó đều biến mất không còn gì nữa.

Mí mắt nặng nề và mệt mỏi khép lại.

Bàn tay lạnh như băng chẳng còn chút sức lực nào, nhẹ nhàng trượt ra khỏi tay Du Ánh Tuyết.

“Mẹ!” Du Ánh Tuyết vội vàng nắm lấy tay bà như thể không tin bà lại bỏ mình đi như thế: “Mẹ! Mẹ đừng đi mà. Con sẽ đồng ý hết, chỉ cần mẹ không đi thôi được không... Ở lại với con đi được không? Con xin mẹ đấy, mẹ ơi..”

Cô vùi đầu trong lòng bàn tay Lâm Vân Thanh và gào khóc trong vô vọng.

Dần dà...

Cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay mềm mại ngày xưa ấy trở nên cứng ngắt... Như bị đông cứng trong hầm băng lạnh lẽo, chẳng còn chút độ ấm nào...

Tiếng khóc đau thương cứ vang vọng mãi trong căn phòng cấp cứu ấy.

Khiến con người ta thấy đau lòng.

Bác sĩ và y tá đứng bên cạnh không đành lòng nhưng vẫn phải kéo vải trắng trùm lên đầu bà.

Nhìn gương mặt chẳng còn chút cảm xúc nào dần biến mất trước mặt mình, Du Ánh Tuyết cảm thấy thế giới trước mắt biến thành một màu đen, chân cô mềm nhũn và ngã xuống mặt đất.

Thế là... Ông trời vẫn độc ác và tàn nhẫn như thế...

Ông ấy khiến cô lại trở thành cô nhi, một lần nữa...

Mấy tiếng đồng hồ sau đó. Bầu trời dần tối đen. Trong nhà tang lễ.

Cơ thể người mẹ thân yêu của cô được đặt trong quan tài, bên cạnh bà là chiếc hộp nhạc đã bị đập hư.

Di ảnh xám trắng vừa được in ra, từng đóa từng đóa hoa cúc vòng quanh, Kiều Phong Khang quỳ gối nơi đó và thờ đấng nhìn phía trước như pho tượng.

Tổn thương quá sâu sắc và nặng nề, nước mắt cô bây giờ đã khô cạn.

Từ sáng sớm hôm nay đến tận bây giờ cô chỉ cảm thấy có quá nhiều việc xảy ra. Bây giờ ngẫm lại thì chỉ có sự mệt mỏi không nói nên lời. Mệt mỏi quá...

Đó là sự mệt mỏi lũ lượt kéo đến từ tận sâu trong đáy lòng...

Gia đình chẳng còn một người thân nào nên số người quỳ lạy di thể ít. Tội đáng thương đến thế, Tô Hoàng Quyên vẫn chưa tới, Kiều Thanh Lương cũng không có mặt.

Bà chủ cho thuê nhà và Dương Hòa Lâm đầu đến và đề nghị ở lại giúp đỡ nhưng Du Ánh Tuyết đã khéo léo từ chối, chỉ để mỗi Phùng Linh Nhi ở lại.

Không gian yên tĩnh thế này cũng tốt lắm...

– Không có đấu tranh, không có hãm hại, mẹ cô sẽ ra đi thanh thản hơn rất nhiều..

“Ánh Tuyết, cậu đã quỳ ở đây mấy tiếng đồng hồ rồi, bây giờ không còn người nào đến đây quỳ lại nữa đâu nên cậu đứng dậy đi” Phùng Linh Nhi ôm lấy cô, cô ấy muốn đỡ cô dậy khỏi mặt đất.

Dường như Du Ánh Tuyết không hề nghe thấy lời cô ấy nói, chỉ thờ đấng như người vô hồn quỳ nơi đó nhìn chằm chằm di ảnh, cô chẳng khác

gì một pho tượng mất đi ngu ần sống khiến Phùng Linh Nhi sốt ruột.

“Tuyệt à!”

Ngay lúc đó, tiếng gọi bỗng vang lên từ phía sau.

Chỉ có hai chữ nhưng âm tiết cuối cùng đã xen lẫn chút gì đó.

Giọng nói này...

Cơ thể Du Ánh Tuyết mãi vẫn không nhúc nhích chột run lên.

Ki ều Phong Khang đang đứng ngoài cửa nhà tang lễ.

Anh ta nước ngoài hợp. H ồi đầu Lý Thanh tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng họ đâu nhưng khi tìm thấy...

Tất cả đều chậm mất r ồi...

Du Ánh Tuyết mặc bộ quần áo tang trắng toát quỳ nơi đó với sống lưng thẳng tắp.

Bóng lưng ấy là đủ để Ki ều Phong Khang cảm nhận được nỗi đau đớn và quạnh quẽ trong lòng cô... Đau lòng không kể xiết.

Anh đi tới ng ồi xồm xuống ôm ghì cô vào lòng.

“Xin lỗi, tôi v ề trể r ồi.”

Cầm anh chạm vào đỉnh đầu Du Ánh Tuyết, anh xin lỗi đ ầy áy náy và đau lòng.

Anh cảm thấy bản thân mình quá đáng chết!

Du Ánh Tuyết đã đau đớn và khó chịu biết bao nhiêu khi nhìn mẹ mình buông tay rời khỏi thế gian này, nhưng khoảnh khắc đó... Anh lại không ở bên cạnh cô...

Hơi thở quen thuộc... Giọng nói quen thuộc...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 209

Ôm lấy cô vào lòng. Vòng tay quen thuộc.

Tất cả mọi thứ đều khiến cô quyến luyến và tham lam giữ lấy. Cô muốn bỏ mặc tất cả mọi thứ để ngã vào lòng anh khóc lên thật to và nghe giọng nói của anh an ủi mình, nhưng...

Môi cô giật giật.

Lời cô nói ra lại là: “Cái chết của cha tôi... Chỉ là ngoài ý muốn thôi, thật u?”

Có thể thấy Kiêu Phong Khang hoàn toàn không ngờ cô lại hỏi những lời ấy.

Bóng dáng cao ngất của Kiêu Phong Khang chợt run lên, anh lùi lại phía sau nhìn cô với ánh mắt tìm tòi thứ gì đó.

Ánh mắt cô trống rỗng như thế, lạnh lẽo và hiu quạnh như thế...

Chẳng có chút linh hồn nào cả, chẳng có chút ánh sáng nào cả.

Kiêu Phong Khang cảm thấy một con dao vô hình nào đó đang xé nát trái tim anh.

Bởi vì Du Ánh Tuyết này... Không còn là Du Ánh Tuyết không lo không nghĩ, một Kiêu Phong Khang mãi mãi không bao giờ lớn ngày xưa nữa rồi...

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn anh với đôi mắt tối tăm ấy: “Chú đã đẩy cha tôi vào chỗ chết... Đúng không?”

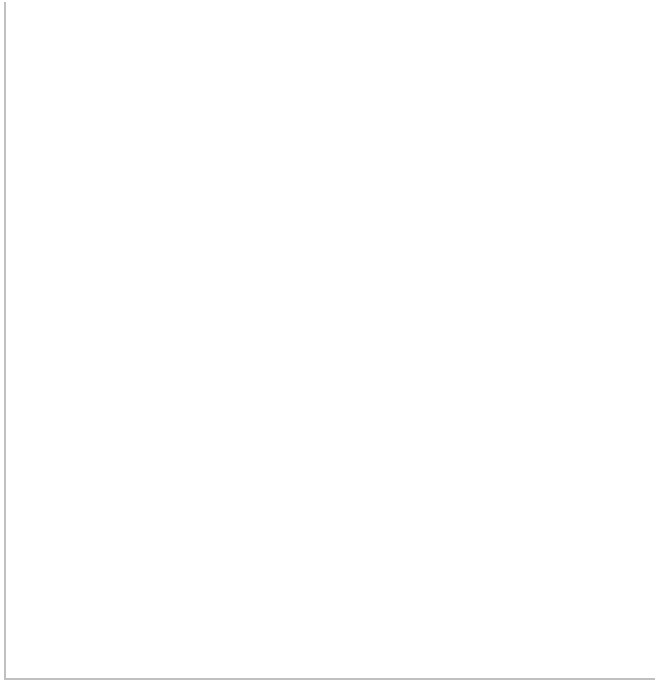
“..” Tay Kiều Phong Khang siết chặt, anh căng thẳng: “Ai nói với em thế?”

“Thật ra từ đầu tới cuối chú đầu biết rất rõ mẹ tôi đang bị giam trong tù. Bà ấy luôn phải chịu đựng sự tra tấn.

hành hạ của mẹ chú, đúng không? Chú sợ tôi biết được tất cả mọi thứ nên đã lừa gạt tôi rằng mẹ tôi đã chết. Khi mẹ đi tìm tôi, chú đã nghĩ tất cả mọi cách để ngăn cản không cho chúng tôi được gặp nhau đúng không?”

– Khi hỏi đến câu cuối cùng thì ánh mắt Du Ánh Tuyết bỗng trở nên sắc bén, nó nhìn anh chằm chằm như thanh kiếm vô hình nào đó.

đâm chết bà ấy... Chú cảm thấy tôi có thể trở về làm Du Ánh Tuyết ngày đó nữa không?”

Hai mắt cô bắt đầu nhòe đi. Người đàn ông này đứng đây rất gần nhưng Du Ánh Tuyết lại thấy thật xa, xa tận chân trời.

Cô chống tay xuống mặt đất, lão đảo đứng dậy.

Quỳ quá lâu khiến đôi chân cô không còn cảm giác, suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Kiêu Phong Khang vội vàng giơ tay đỡ lấy nhưng Du Ánh Tuyết nhích người đi trốn khỏi tay anh.

“Du Ánh Tuyết!”

“Chú đi đi!” Du Ánh Tuyết chỉ ra cửa nhà tang lễ, cúi gằm đầu xuống lên tiếng: “Mẹ tôi... Không muốn nhìn thấy chú ở đây đâu...”

Làm sao Kiêu Phong Khang chịu đi thế này được?

Chẳng những anh không đi mà còn siết tay ôm chặt lấy cô gái lắc lư sắp ngã nhào.

Tay anh nắm lấy cằm Du Ánh Tuyết, gần giọng nói: “Du Ánh Tuyết! Em nghe kỹ những lời tôi nói đây! Ngày xưa em từng hứa với tôi rằng một khi tôi vẫn cần đến em thì chắc chắn em sẽ không buông tay tôi! Em nhìn chiếc nhẫn đó mà xem, đừng quên rằng chính miệng em đã đồng ý hứa hẹn với tôi! Em đã nói em sẽ sinh con cho tôi!”

Không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới Du Ánh Tuyết lại thấy đau đớn như bị xẻo đi từng miếng thịt trên người.

Cô cầm hận gỡ chiếc nhẫn trên tay ra nhưng dường như bây giờ cả nó cũng chống đối cô. Du Ánh Tuyết càng dùng sức thì chiếc nhẫn lại càng kẹt trên ngón tay, có muốn gỡ cũng không được. Hành động mạnh bạo quá khiến ngón tay bắt đầu chảy máu.

Kiêu Phong Khang không thể nhìn cô tự hành hạ bản thân mình thế nữa bèn giữ hai tay cô lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210

“Đủ rồi! Ánh Tuyết!”

Cuối cùng cô không thể nhịn được nữa phải tựa vào vai anh khóc nức lên.

Tiếng khóc đó đau đớn xé nát tâm can, dường như nó đang đâm xuyên vào từng tế bào trong người Kiều Phong Khang khiến anh vỡ tung.

Cô siết tay lại đâm vào ngực anh, cố gắng đâm thật mạnh: “Tại sao nhà họ Kiều các người lại đáng ghét và đáng hận như thế! Các người cướp đi mạng sống của cha tôi, giết mẹ tôi... Kiều Phong Khang, chuyện đã thế rồi chú bảo tôi phải làm sao sống bên cạnh chú nữa bây giờ?”

“Nếu tôi ở bên chú thì chắc chắn sẽ bị trời đánh... Mẹ tôi chết không thể nhắm mắt được.”

Kiều Phong Khang không thể nói được một câu nào. Ngoài ôm Du Ánh Tuyết thật chặt ra thì dường như anh chẳng làm được gì cả... Anh còn làm gì được nữa bây giờ?

Chuyện năm đó...

Anh nhắm mắt lại, không muốn tưởng tượng đến nó nữa.

Quả nhiên mọi thứ anh đoán trước đều đúng... Chuyện đó kéo dài đến ngày hôm nay đã đẩy anh và Du Ánh Tuyết... Vào ngõ cụt không lối thoát...

Đêm hôm đó.

Kiều Phong Khang lái xe vượt qua mấy lượt đèn đỏ, khi anh về đến nhà chính thì tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều đang nín thở đứng bên ngoài.

Anh không thèm đếm xỉa tới bọn họ, nhanh chóng sải bước đi thẳng vào trong.

Kiêu Vân Nhung đang ở trong nhà, thấy anh nổi giận ùng ùng bước vào bèn kéo lại: “Thằng ba này, em đang làm cái gì thế hả?”

“Buông tay!” Kiêu Phong Khang không muốn nói nhieu.

“Sao mặt mũi em giống hệt cha thế này? Cha với mẹ đang cãi nhau bên trong đấy, tốt nhất bây giờ em đừng chạy vào đó kéo bị vạ lây”

Kiêu Phong Khang vẫn đánh mặt hất tay Kiêu Vân Nhung ra, anh còn chẳng thèm đôi giày mà cứ đi thẳng vào.

Trong phòng khách.

Mẹ anh đang ngồi ngay ngắn trên sofa, cha anh thì lạnh mặt đứng đó nhìn bà từ trên cao. Cả phòng khách rộng lớn là thế nhưng đâu đâu cũng là cái rét lạnh căm căm.

Tiếng bước chân của Kiêu Phong Khang đã phá vỡ sự yên tĩnh nơi này, nhưng chẳng hiểu sao nó lại khiến mọi thứ trở nên ngưng đọng hơn bao giờ hết.

“Mẹ là người đã sai khiến kẻ lái xe đâm chết Lâm Vân Thanh đúng không?” Kiêu Phong Khang chẳng mở màn chào hỏi gì, anh chủ dưng ánh mắt sắc lẹm đó nhìn bà.

“Cả con cũng nghĩ thế ư?”

“Mẹ đừng trách con suy diễn theo hướng đó, bao năm qua mẹ đã dùng những thủ đoạn đó làm gì Lâm Vân Thanh thì chắc cha không biết nhưng con lại biết rất rõ ràng!”

Vẻ chột dạ chột thoáng qua trên mặt bà, bà nhìn sang Kiêu Thanh Lương theo bản năng.

Kiêu Thanh Lương lại cắn răng nghiêm mặt, tức giận trừng mắt nhìn vợ mình: “Bà còn làm gì với Vân Thanh nữa ư?”

“Tôi làm gì cô ta đó rồi sao? Bây giờ ông lại muốn báo thù thay cho cô ta chắc?” Bà đứng dậy, không cam tâm trợn mắt nhìn trở về.

Bà theo Kiêu Thanh Lương bao năm nay, sinh cho ông bốn đứa con nhưng cuối cùng câu nào ông nói ra cũng che chở và lo nghĩ cho người phụ nữ khác.

Bà là người vợ được cưới hỏi đăng hoàng cơ mà, bảo bà chấp nhận chuyện này thế nào được?

Bao năm nay không có sự xuất hiện của Lâm Vân Thanh bà mới được trải qua những ngày lành tháng tốt đầy bình yên, thế nhưng hết lần này đến lần khác ông trời lại...

Lửa giận bùng lên trong lòng Kiêu Thanh Lương.

Ông chỉ tay về phía bà: “Tôi cảnh cáo bà, sớm muộn gì tôi cũng đi đâu tra ra được nguyên nhân gây ra cái chết của Văn Thanh: Bà đừng tưởng và không có ảnh chụp hay giấy tờ và kẻ đó bỏ chạy thì mọi thứ sẽ êm xuôi! Tốt nhất bà nên thấp nhang cầu cho kẻ đó không bị cảnh sát tìm thấy, nếu không... Bà cứ chờ ngòi tù đi!”

“Ông..” Nghe người chồng đầu ấp tay gối đòi đưa mình vào tù vì người phụ nữ khác, cả người bà cứ run lên lấy bấy.

“Mẹ, tối nay con trở về nhà mình để nói với mẹ một câu đó là bây giờ Lâm Vân Thanh đã chết rồi, mong rằng mẹ hãy ngừng lại, đừng bày đủ mọi cách để làm gì Du Ánh Tuyết nữa! Nếu không...”

Nói đến đó thì ngừng lại, câu nói không có đoạn sau.

Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như thế.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 211

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bà hừ lạnh, cười nhìn anh: “Sao nào, chẳng lẽ con cũng muốn đẩy mẹ mình vào tù vì một người phụ nữ ư?”

Mặt Kiều Phong Khang cứng như tảng băng: “Du Ánh Tuyết quan trọng với con thế nào thì không thể đo đếm được nhưng chắc chắn sẽ vượt qua mẹ, vì thế... Mẹ đừng chạm vào giới hạn của con!”

Những từ cuối cùng bị anh gằn rất mạnh.

Có thể nói anh đã thể hiện suy nghĩ và thái độ của mình rất rõ ràng.

Bà thoáng sửng sốt, lòng bà bỗng thấy hoảng hốt vì cảm giác đáng sợ đứa con này mang đến.

Nhưng anh không ở đó quá lâu, nói xong anh đã nhanh chóng rời khỏi nhà chính.

Trong nhà tang lễ. Ngoài cửa sổ, bầu trời đã tối đen.

Cả thế xác và tinh thần Du Ánh Tuyết đều mệt mỏi, cô tựa người vào quan tài.

“Ánh Tuyết, cậu đừng ngủ ở đây, sẽ cảm mất” Phùng Linh Nhi đến gần, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Du Ánh Tuyết chậm chạp tỉnh táo lại, ngược lên lắc đầu với cô ấy: “Không sao đâu mà..”

Bây giờ cô chỉ muốn ở bên mẹ mình thế này...

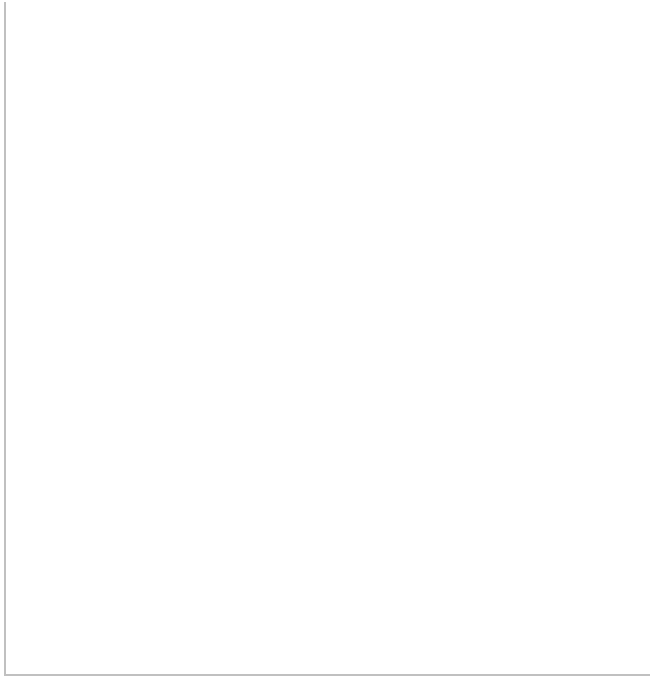
“Bây giờ là mấy giờ rồi?” “Rạng sáng hai giờ”

“Trễ thế này rồi à.” Du Ánh Tuyết hoảng hốt, cô không ngờ mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua: “Linh Nhi, cậu mau về nhà nghỉ ngơi đi, trễ thế này rồi cơ mà.”

Phùng Linh Nhi thở dài: “Chẳng lẽ cậu định ở lại đây cả đêm ư?”

“Tớ muốn được ở bên mẹ lâu hơn một chút.”

“Hay là, sau này cậu ở lại nhà chúng tớ nhé? Ba mẹ tớ rất yêu quý III cậu. Được nuôi thêm một đứa con gái, bọn họ nhất định là cậu còn không được.”

Du Ánh Tuyết cười khở.

Thật là. Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn trưởng thành, muốn trở nên chín chắn. Không muốn sống một cuộc sống tầm gửi, ăn nhờ ở đậu nữa...

Nếu không... Một khi mất đi chỗ dựa, thế giới dường như sẽ sụp đổ trong nháy mắt, khiến cho cô không cách nào thích nghi được.

Giống như giờ phút này...

“Linh Nhi, cậu biết không...” Tay của Du Ánh Tuyết, nhẹ nhàng đặt lên trên bụng mình, “Tớ... mang thai”

Phùng Linh Nhi sững sốt. Yên lặng. Không nói gì.

“Trước khi mẹ tớ ra đi, ước nguyện mà bà ấy muốn tớ hoàn thành là.. chính là bảo tớ đi phá cái thai trong bụng...”

“... Vậy cậu muốn làm như thế nào?”

“..” Du Ánh Tuyết yên lặng. Trả lời không được.

Cô cảm thấy mình đang đứng trong một cái ngõ cụt, thậm chí không biết nên đi đâu, thì làm sao có tư cách quyết định một sinh mạng phải làm như thế nào?

Phùng Linh Nhi nghiêng đầu, tựa vào đầu Du Ánh Tuyết, “Cậu muốn nghe ý kiến của tớ một chút không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212

Ngày thường mặc dù Phùng Linh Nhi rất nhiều lời, giờ phút này cũng cần thận chọn lọc lời ăn tiếng nói.

“... Ủ. Cậu cứ nói.”

“Nếu như... Cậu thật sự không định ở bên cạnh chú Ba của cậu nữa, đứa bé này... không cần sinh ra cũng được.”

Lông mi Du Ánh Tuyết càng run rẩy dữ dội hơn.

Cô nhắm mắt, nhưng nước mắt không tự chủ được lại tràn ra, ướt đầm đôi mi.

Nếu phá bỏ đứa bé này.

Giữa cô và Kiều Phong Khang, sẽ thật sự... không có bất kỳ liên quan nào nữa... Không còn nữa...

“Cậu mới 18 tuổi, nếu sinh đứa trẻ ra, cậu lấy cái gì nuôi nó? Ánh Tuyết, muốn sinh t^{ên} trên thế giới này, không phải đơn giản như vậy. Huống chi..”

“Sự đau khổ khi không có cha, cậu phải hiểu rõ hơn ai khác. Cho nên, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm sinh ra một đứa trẻ mà không thể cho nó một người cha sao?”

Phùng Linh Nhi nhẹ nhàng nói. Du Ánh Tuyết lặng lặng nghe.

Từ đầu đến cuối, một câu cô cũng không phản bác. Cô biết, Phùng Linh Nhi từ đầu đến cuối đều đang cân nhắc thay cô...

Cuối cùng, cô chỉ nhẹ nhàng nói: “Linh Nhi, tớ mệt quá... Có thể tựa vào vai cậu ngủ một lúc không?”

Phùng Linh Nhi gật đầu, “Ngủ đi.”

Bên trong nhà quần vô cùng yên tĩnh, một lúc thật lâu, cũng chỉ có thể nghe được tiếng hít thở đều đặn của hai cô gái.

Ngoài cửa.

Mấy giờ đồng hồ trôi qua, Kiều Phong Khang chỉ đứng một chỗ lẳng lẳng nhìn. Ánh mắt càng trở nên thâm trầm.

Anh đi vào. Cởi áo khoác xuống, rón rén đắp lên trên người hai cô gái.

Rèm mi cô chỉ khẽ run rẩy, nhưng không tỉnh dậy.

Ánh mắt Kiều Phong Khang ngưng đọng trên mặt cô, thật lâu sau, cũng không dời đi nơi khác. Đôi mắt sáng như sao.

Cô bé ngoan ngoãn của anh... Thì ra, đã có đứa con của anh...

Kiều Phong Khang quyến luyến không thôi, rốt cuộc vẫn thu hồi tầm mắt. Ánh mắt của anh rơi vào bức di ảnh đen trắng của Lâm Vân Thanh.

Anh chậm rãi bước đến giữa gian nhà, quỳ xuống ngay chính giữa. Thành kính chấp hai tay, nặng nề quỳ lạy ba cái.

Năm đó, cái chết của Du Tuấn, sự thật là hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của anh... Bất quá...

Ta không giết người, nhưng người vì ta mà chết.

Không lời nào có thể biện minh.

Trời còn tờ mờ sáng, toàn bộ nhà quần yên tĩnh khác thường.

Du Ánh Tuyết thức dậy, cả người đau mỏi. Theo bản năng cô duỗi cánh tay, vươn người ra.

Thứ đang khoác trên vai cô, chợt tuột ra, rơi trên mặt đất.

Theo bản năng cô ghé mắt xuống xem, là áo vest khoác ngoài trên âu phục đàn ông, còn nữa, còn có một chiếc chăn mỏng.

Phủ lên hai người cô và Phùng Linh Nhi.

Nhìn bộ âu phục, trong lòng Du Ánh Tuyết hơi rung động. Cần chiếc áo ôm vào trong ngực, đưa đến chóp mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Tràn vào buồng phổi là một mùi vô cùng quen thuộc...

Mùi nước hoa Eau de Cologne thân quen, còn có mùi thuốc lá nhân nhạt...

Cô vốn ghét mùi thuốc lá như vậy, nhưng mà, giờ phút này lại cảm thấy lưu luyến trước đó chưa từng có.

Mặt chôn sâu trong chiếc áo, tựa như đến bây giờ vẫn còn có thể hấp thu được nhiệt độ cơ thể vốn thuộc về anh.

“A... Cậu thức dậy rồi à?”

Giọng nói của Phùng Linh Nhi vang lên cắt đứt suy nghĩ lung tung của cô. Cô đi đầu chỉnh lại sắc mặt, cần chiếc áo đặt lên đùi mình, giả vờ bình tĩnh.

“Ngủ thôi mà cả người cũng đau.”

Phùng Linh Nhi lẩm bẩm, xoa bóp cánh tay, lại cúi đầu dầm dẫm vào cẳng chân. Đoạn ghé mắt, nhìn về phía tay cô, “G? Đây là áo của ai vậy?”

“Có thể là anh ấy.” Du Ánh Tuyết nói nhỏ.

Thanh âm nhẹ giống như thở than.

“Anh? Ý cậu là, chú Ba của cậu? Tối hôm qua anh ấy đến đây?”

“Chắc là vậy.”

Anh đến đây lúc nào, r ồi đi lúc nào, cô hoàn toàn không biết.

“Được r ồi, anh ấy có đến cũng không có gì lạ. Đúng r ồi, tớ còn phải trả chẵn lại cho người ta đã. Tớ lấy tạm từ chỗ nhân viên làm việc bên kia qua đây.” Phùng Linh Nhi lẩm bẩm, tuột cái chần sau lưng xuống. “Để tớ đi cho.” Du Ánh Tuyết ôm. chần trong tay, “Cậu cứ ng ồi trên ghế nghỉ ngơi một lát đi, nếu mệt quá chịu không nổi, thì trở v ề nhà nghỉ ngơi cũng được.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213

“Cái gì mà trở về nhà? Tớ đã nói rồi, khi nào cậu đi thì tớ đi. Thôi được rồi, để tớ mua đồ ăn sáng cho cậu, bây giờ cậu đã là hai người, không thể không ăn cái gì được.”

Phùng Linh Nhi vừa nói, vừa vội vàng đứng dậy. Lại nhìn xuống chiếc bụng bằng phẳng của cô, hai cô gái trẻ tuổi đưa mắt nhìn nhau, thần sắc phiền muộn.

Phùng Linh Nhi cười cười trấn an, rồi dứt khoát đứng dậy, đi ra ngoài.

Du Ánh Tuyết nhìn tấm lưng kia, có chút run rẩy. Rất lâu sau, trong đầu vẫn luẩn quẩn suy nghĩ những lời cô nói tối hôm qua.

18 tuổi, bây giờ việc học của cô đã hoàn toàn bế tắc, ngay cả bản thân còn không thể tự nuôi sống, làm sao còn vác nổi gánh nặng nuôi một đứa bé?

Thở dài.

Lại rũ mắt nhìn chiếc áo đất tiều trên đùi.

Để tránh dính bụi, cô cẩn thận vát lên cái ghế một bên.

Lúc này mới ôm tấm chăn, đi vòng ra bên ngoài.

“Đây là chăn của cô, cảm ơn cô rất nhiều Du Ánh Tuyết đưa chăn trả lại cho cô gái trẻ làm việc bên trong nhà quán. “Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ thôi mà” Đối phương mỉm cười dịu dàng.

Du Ánh Tuyết nhìn cô một cái, chợt nhớ đến gì đó. Không nên được bèn hỏi: “Tối... Tối hôm qua, có phải cô trực ở chỗ này không?”

“Đúng vậy. Cả đêm tôi đều ở đây. Đúng rồi, nhắc mới nhớ, tối hôm qua ngài Phong Khang đã ở bên ngoài nhà quan của mẹ cô ngủ suốt cả đêm.

Anh ấy từ rất sớm đã đến rồi, cứ nấn ná mãi không đi. Sau đó hai cô ngủ ở bên trong, anh ấy ngồi ở bên ngoài suốt một đêm. Cả đêm không chớp mắt.”

Lòng Du Ánh Tuyết run run nhói lên, “Cô nói là... Cả đêm anh ấy đều ở đây?”

“Ừ, mới vừa đi được một lúc thôi! Chắc vẫn chưa đến 20 phút đâu” Cô gái vừa nói, vừa nhìn đồng hồ tay một chút.

Du Ánh Tuyết sửng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn, thở dài cảm ơn, “... Uhm, cảm ơn cô.”

Không có gì để trò chuyện thêm nữa, Du Ánh Tuyết liền quay trở lại. Lúc đi qua ghế dài bên ngoài nhà quán, ánh mắt cô dừng lại một chút. Ánh sáng ảm đạm hắt vào, trên mặt hiện lên một tia đau đớn, cô cúi đầu xuống, chậm rãi đi vào nhà quán.

“Ánh Tuyết, cậu về rồi. Bữa ăn sáng đây”

Vừa đi vào, Phùng Linh Nhi vốn đi mua bữa ăn sáng, cuối cùng còn trở về sớm hơn cô. Tay cô chỉ về gian phòng nhỏ bên cạnh.

“Du Ánh Tuyết. Có người trong gian phòng nhỏ chợt nhớ ra.

Là Lý Thanh. Lý Thanh còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi đến, đang sửa soạn bữa ăn sáng.

“Thư ký Thanh. Vĩnh Ái.”

Du Ánh Tuyết liền lướt chào hỏi. Đỗ Vĩnh Ái đang chuẩn bị bữa ăn sáng nghe được giọng nói, liền thu tay, đi ra ngoài.

“Ánh Tuyết, một mình em cực khổ rồi” Đỗ Vĩnh Ái đến ôm cô một cái.

Du Ánh Tuyết cũng ôm lại. Chóp mũi ấm áp.

Sợ mình khóc lên, cô không ôm quá lâu, lại nhìn mắt Lý Thanh, “Cám ơn hai chị đã đến.” “Hãy nín bị thương” Lý Thanh đáp lại đơn giản. Dẫn theo Đỗ Vĩnh Ái ra trước quan tài cúng. Du Ánh Tuyết quỳ một bên trả lễ.

Lý Thanh kéo cô lên, “Đừng quỳ nữa. Nhanh ra ăn sáng đi.”

Thật ra Du Ánh Tuyết vẫn không có chút khẩu vị nào. Nhưng cả ngày hôm qua đã không ăn gì, bây giờ cho dù không muốn ăn vẫn phải ăn một chút.

Cô và Phùng Linh Nhi cùng nhau đi vào gian phòng nhỏ.

Lý Thanh nói: “Những thứ này đều là tổng giám đốc Khang sắp xếp để chị và Vĩnh Ái đưa đến. Em xem thử có hợp khẩu vị của em không nhé, nếu không thích, lát nữa chị sẽ đổi một nhà hàng khác”

“Không cần phiền như vậy đâu.” Du Ánh Tuyết vội vàng lắc đầu.

Trên bàn, bày tràn đầy thức ăn.

Tất cả đều là điểm tâm rất dinh dưỡng.

Du Ánh Tuyết nhìn thấy lại có vẻ muốn ới. Nhưng có lẽ là bởi vì quả thực trong dạ dày không có gì để ới ra cả, nên không xảy ra việc thất thổ giống như hôm qua.

Dẫu gì cô cũng cố nuốt vài thìa canh vào.

Như vậy, trong dạ dày cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Một lát sau...

Trong phòng, Phùng Linh Nhi giúp Đỗ Vĩnh Ái dọn dẹp.

Du Ánh Tuyết ở nhà quán bên ngoài nói chuyện phiếm với Lý Thanh.

“Thư ký Thanh, sau này... Chị đừng mang đồ ăn sáng cho em nữa. Em và Linh Nhi ăn đại thứ gì ở bên ngoài là được rồi.”

“Tổng giám đốc nói, bên ngoài làm thức ăn không sạch sẽ, sợ hai người ăn vào sẽ đau bụng. Tổng giám đốc chỉ là quan tâm em thôi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214

“..” Du Ánh Tuyết cười khỏ. Nhắc đến người kia, lòng lại bắt đầu đau nhói lên, cô lắc đầu, “Không thể cứ nuông chiều em mãi như vậy.”

Huống chi... Sau này, cô cũng không có tư cách để vùi vãnh nững nịu nữa.

Lý Thanh thở dài, nhìn cô, “Có phải em đang trách tổng giám đốc Khang đến trễ không?” Du Ánh Tuyết nhìn cô, không trả lời.

“Em ngàn vạn lần đừng trách tổng giám đốc Khang. Lúc mẹ em xảy ra chuyện, anh ấy đang đi công tác ở nước ngoài, trên máy bay không gọi điện thoại được. Sau đó lúc xuống máy bay, anh ấy đã gọi rất nhiều cú điện thoại để chị đi tìm em và mẹ em. Tổng giám đốc Khang nói, anh ấy cũng đã dự cảm em có thể có chuyện gì đó. Chỉ có thể trách chị không đủ năng lực, chị tìm hai mẹ con một vòng, ngay cả hàng xóm láng giềng cũng hỏi qua, cũng không hỏi ra được hai người đã đi đâu. Sau đó... Đến lúc xảy ra chuyện, chị mới tìm được hai mẹ con. Tổng giám đốc Khang vừa nghe nói chuyện này, liền bỏ hết tất cả công việc bên kia lập tức quay về”

Lý Thanh nói một hơi rất nhiều.

Du Ánh Tuyết có chút thất thần, hồi lâu, trong mắt ánh lên một tầng sương mù nhàn nhạt.

Muốn nói gì đó, nhưng mà, cuối cùng... Chẳng qua là nặng nề thở dài, không có gì để nói...

Bây giờ, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi không nói ra được...

Sự thật về cái chết của cha, mẹ chết, bỏ con hay không bỏ, tâm nguyện của mẹ...

Thù hận của bà cụ, tổn thương chú Ba gây ra cho cha...

Hết thấy đầu vướng mắc một chỗ, khiến cho cô cả người mệt mỏi.

Cô khổ sở thở dài, bỗng nhiên mở miệng: “Thư ký Thanh, có thể phiền chị giúp em trả lại một thứ cho tổng giám đốc Khang của các chị không?”

Một giờ sau.

Lý Thanh một mình trở về công ty, Nghiêm Danh Sơn lập tức nói: “Thư ký Thanh, tổng giám đốc Khang đã chờ cô rất lâu rồi”

Lý Thanh lập tức hốt hải đi đến văn phòng của Kiều Phong Khang.

Kiều Phong Khang đang ngồi phía sau bàn làm việc. Anh đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, chiếc ghế xoay tròn thật to quay lưng ra phía cửa.

“Tổng giám đốc Khang” Lý Thanh gõ cửa, đi vào.

Đập vào mắt là một bóng lưng cao lớn nhưng hơi có vẻ cô độc. Ngoài cửa sổ, hôm nay sắc trời u ám, khiến cho cả người anh nhìn càng bao phủ khói mù.

Cô thầm nghĩ, e rằng cũng chỉ có Du Ánh Tuyết mới có thể hòa hoãn cảm xúc của anh lúc này.

Nghe được giọng nói của Lý Thanh, Kiều Phong Khang chậm rãi đập tàn thuốc. Rồi mới quay đầu lại, nhìn cô một cái, “Đã ăn bữa sáng chưa?” Lý Thanh lắc đầu.

“Khẩu vị Du Ánh Tuyết không tốt cho lắm, chỉ ăn vài thìa canh thôi.”

Kiều Phong Khang khẽ vuốt cằm.

Cũng được. Xảy ra chuyện như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không thiết tha ăn uống, không thể ép buộc cô được.

Có đi đâu là, cô dù sao cũng là một phụ nữ có thai...

“Cô ấy có nói gì không?”

“Cô nói... Hy vọng tổng giám đốc Khang lần sau đừng mang thức ăn sang đó nữa.”

Sắc mặt Kiều Phong Khang lại nặng nề hơn một chút.

“Còn có cái này..” Lý Thanh suy nghĩ. Rốt cuộc vẫn thận trọng móc từ trong túi ra một thứ nho nhỏ, lặng lẽ đặt nhẹ lên bàn.

Kiều Phong Khang nhìn sang một cái, mi tâm lạnh lùng nhú chặt.

Chiếc nhẫn!

Là chiếc nhẫn, vốn đã được đeo lên ngón áp út của cô!

Thần sắc của anh khiến cho Lý Thanh trong nháy mắt cảm thấy khó thở.

Cô hít sâu một cái, liều mạng nói thêm một câu: “Du Ánh Tuyết nói, bảo tôi đưa cái này trả lại cho anh.”

Kiều Phong Khang không nói gì thêm, chẳng qua là hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Anh siết chặt chiếc nhẫn kia vào lòng bàn tay, siết thật chặt. Chặt đến nỗi, lòng bàn tay anh cũng ê ẩm đau.

Cho đến bây giờ, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn còn tất cả đều là những gì ngày đó cô đã nói...

Phải đeo vào ngón áp út, không được phép tháo xuống!

Sau này nếu có người đàn bà nào nhảy vào người anh, cởi nút áo anh, anh hãy giơ ngón tay ra cho người ta xem.

Giọng nói trong trẻo, mang theo chút bá đạo đáng yêu, giống như một cô vợ bé nhỏ của anh..

Hết thầy, dường như mới xảy ra hôm qua...

Cho nên... Bây giờ, cô muốn vứt bỏ hết thầy những thứ này sao?

Nhưng mà, Ki ầu Phong Khang anh, cho phép cô làm như thế à?

“Tổng giám đốc Khang, vậy cơm trưa của Du Ánh Tuyết buổi trưa hôm nay..” “Không cần đưa.” Ki ầu Phong Khang rốt cuộc cũng mở miệng. Bây giờ cô mệt mỏi biết bao nhiêu, thay vì cứ dây dưa không dứt, ngược lại chẳng bằng cho cô một chút thời gian để bình tâm. Đúng như dự đoán.

Sau đó, Ki ầu Phong Khang cũng không xuất hiện nữa.

Nhưng mà, vào ngày đưa di thể mẹ an táng, anh lại đến. Cũng không phải đi một mình, toàn bộ thành viên ở tầng chót tập đoàn Ki ầu Thanh đều đến, trong đó còn có cả... Ki ầu Quốc Thiên.

Cả đoàn người đều mặc y phục trang nghiêm, đồng loạt cúi đầu trước linh cữu, nói lời từ biệt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215

Đông đảo, khí thế rất lớn.

Ngày hôm đó, trời đổ cơn mưa nhỏ. Tí tách từng giọt bay bay trong không khí, cả người Du Ánh Tuyết mặc trang phục tuyền đen đứng trước mộ, ở xa xa đối mặt với anh.

Chờ anh cúi mình xong, nhận lấy cây dù trong tay Nghiêm Danh Sơn, che lên đỉnh đầu ướt đẫm của cô.

Hai người, cùng nép dưới một cây dù. Rõ ràng chẳng qua là mới hai ngày không gặp, nhưng Du Ánh Tuyết lại cảm thấy dường như đã xa cách thật lâu rồi...

Dưới sắc trời u ám, tầm mắt cô, từ đầu đến cuối đều rơi trên mặt anh.. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều run rẩy.

Hồi lâu mới hoàn hồn, thu ánh mắt về Lúc ánh mắt lơ đãng lướt qua ngón áp út của anh, chiếc nhẫn trên ngón tay kia, anh vẫn còn mang.

“Có muốn cùng tôi về nhà hay không?”

Anh hỏi. Giọng, thật thấp. Nhà...

Du Ánh Tuyết âm thầm nghĩ đến ngẫm từ ngữ này, trong lòng khổ sở khó nén.

Bây giờ, đâu hay là nhà cô? Nhà họ Kiều, đã không phải nữa rồi...

Nếu cô thật sự còn dây dưa không rõ với nhà họ Kiều, thậm chí ở bên cạnh kẻ thù giết chết cha mình, sợ là mẹ dù có vào đất cũng sẽ không yên lòng được...

Nhưng mà, phải làm thế nào? Cô... Vừa nghĩ đến việc bọn họ không còn khả năng nữa, trong lòng, giống như bị chiếc roi da không chút lưu tình

quất xuống, đau buốt...

“Tôi... Tôi sẽ không trở lại nơi đó.” Rốt cuộc cô cũng mở miệng, giọng trong trẻo nhưng tất cả đều là khổ sở. Trên mặt, dòng nước mưa chảy vào môi, cũng chỉ có mặn đắng.”Sau này... Tôi muốn ở một mình...”

Kiêu Phong Khang không nói gì, chỉ là ánh mắt trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khiến cho người ta nhìn không thấu giờ phút này rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng...

Anh quay đầu nhìn Nghiêm Danh Sơn một cái, trầm giọng dặn dò: “Đưa cô Ánh Tuyết trở về chỗ cô ấy ở” Du Ánh Tuyết sửng sốt.

“Dạ, tổng giám đốc Khang” Nghiêm Danh Sơn tuân lệnh, chậm bước đến.

Kiêu Phong Khang lại liếc nhìn Du Ánh Tuyết thật sâu, giao du vào trong tay Nghiêm Danh Sơn, “Đừng để cho cô ấy dầm mưa”

Giải thích một tiếng, sau đó xoay người bước ra khỏi dù, không dừng lại, đi vào trong mưa.

Rồi sau đó...

Đoàn người đi theo anh đến, lại cùng anh rời đi.

Mấy chiếc xe màu đen, chìm dưới cơn mưa, rất nhanh biến mất trên đường phố.

Hết thấy, đến rất nhanh, đi cũng rất đột ngột, giống như chưa từng xảy ra bất kỳ đi đâu gì...

Du Ánh Tuyết run rẩy nhìn theo hướng bọn họ biến mất, mở to mắt nhìn, trong hốc mắt ứa ra một cảm giác ê buốt.

Quan hệ của bọn họ, tựa hồ, cũng giống như làn mưa mù mịt kia...

Mấy ngày nay, Du Ánh Tuyết sống rất bình lặng.

Nhiều lúc, cô chỉ nằm trên giường ngủ say. Lúc thức dậy, liền dọn dẹp di vật của mẹ.

Từng cái từng cái, chông thành đồng một bên. Trong thoáng chốc cảm thấy mẹ giống như vẫn còn ở bên cạnh mình.

Đứa trẻ trong bụng tựa hồ cũng rất thân thiết và hiểu chuyện.

Trước đây khi ngửi mùi dãi mồi, cô sẽ ói đến là người, nhưng mà bây giờ dù phải dích thân xuống bếp, cũng chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút.

Cô, một mình, một mình ăn cơm, một mình tắm bộ, một mình đi ngủ...

Chiếc âu phục đó, vẫn treo trong tủ quần áo.

Thỉnh thoảng mở tủ ra nhìn thấy, trong lòng lại mơ hồ đau.

Tính thời gian một chút...

Cuối cùng đã năm ngày không gặp. Hơn nữa... giữa hai người, cũng không có bất kỳ tin tức gì...

Như vậy, cũng tốt...

Chẳng qua là, nếu như anh biết trong bụng mình có đứa con của anh...

Nếu quả thật không muốn giữ lại đứa bé này, hẳn phải làm trước khi anh kịp biết chuyện!

Du Ánh Tuyết nhắm hai mắt lại, không muốn suy nghĩ tiếp nữa. Điện thoại di động lại vang lên ngay lúc này.

“Ánh Tuyết, có phải bệnh viện hẹn khám vào xế chiều hôm nay không?” Là Phùng Linh Nhi.

“Đúng vậy” Du Ánh Tuyết miễn cưỡng lên tinh thần. “Tớ đã thay quần áo sẵn sàng rồi, chuẩn bị đến đó đây”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Vậy tớ lập tức đến ngay, cậu chờ tớ một chút nhé.”

“Cậu đừng nên đến.” Du Ánh Tuyết gọi Phùng Linh Nhi lại, cô khẽ thở dài, “Một mình tớ đi được rồi. Dù sao cũng ở rất gần bệnh viện, chỉ một lát là đến ngay thôi.”

“Nhưng mà, trong những lúc thế này mà không có ai đi cùng...”

“Thật sự không sao đâu mà. Vừa khéo, tớ cũng muốn một mình suy nghĩ thật kỹ chuyện đưa trẻ...”

Du Ánh Tuyết sâu xa nói.

Phùng Linh Nhi nghe cô nói như vậy, cũng không nói gì nữa. Chỉ thở dài, nói: “Vậy có chuyện gì phải gọi điện thoại cho tớ ngay đây?”

Du Ánh Tuyết thu dọn một chút, rồi đón xe đi đến bệnh viện.

Một lần nữa đi vào khoa phụ sản, tâm trạng của Du Ánh Tuyết nặng nề hơn lần trước nhiều.

Cô nhớ đến dáng vẻ thất hồn lạc phách của Trịnh Thanh Vy ở khoa phụ sản lúc đầu, nghĩ lại, bây giờ mình chỉ có hơn chứ không kém...

Giống như cô ấy, sự nghiệp thành công, tính tình lại mạnh mẽ cứng rắn, cũng có lúc muộn phiền như vậy...

Những lời quở trách khác, bác sĩ cũng không nói ra được. Chỉ nói: “Bây giờ đứa trẻ đã hơn sáu mươi ngày tuổi, nếu cô muốn phá thì tốt nhất ngay hôm nay làm tiểu phẫu luôn đi. Đợi thêm mấy ngày, đứa trẻ không hút được nữa, mà phải nạo. Đến lúc đó, tổn thương đối với thân thể sẽ càng lớn hơn. Cô muốn sinh ra hay là hút thai?”

Sinh ra hay là hút thai?

Du Ánh Tuyết cắn môi, không làm sao nói ra câu lời được. Ngón tay, bấu vào da thịt đau nhói.

“Cô gái, còn có gì phải suy nghĩ nữa? Cô mới 18 tuổi, tuổi còn trẻ như vậy, đã phải có thai sinh con, có phải khiến cho ba mẹ cô tức chết không?” Một người phụ nữ luống tuổi chờ phía sau, không nhin được mở miệng.

“Đúng vậy đấy. Nói gì thì nói, bạn trai cô ngay cả đến cũng không đến, cũng quá sức vô trách nhiệm rồi. Loại đàn ông này, cho dù bây giờ cô có sinh con cho cậu ta, tương lai cậu ta cũng sẽ không có trách nhiệm đâu”

“... Không phải như vậy. Du Ánh Tuyết theo bản năng muốn giải bày thay anh. Không phải anh không chịu trách nhiệm, chẳng qua là... Anh hoàn toàn không biết mà thôi...”

“Cô gái, cô đừng để cho tình yêu làm mù con mắt, đây là chuyện cả đời đó. Cô còn trẻ tuổi, tương lai còn dài, sau này muốn bao nhiêu đứa con mà không được? Những đứa trẻ này nếu cô cứ bất chấp sinh nó ra, sau này thật sự có thể hủy hoại cả đời cô!”

Mấy bà dì đang ng ắ chờ siêu âm cũng không ng ốt lời khuyên nhủ.

Du Ánh Tuyết biết họ đều xuất phát từ lòng tốt bụng, nhưng mà...

Bác sĩ nhìn cô mấy lần, cần tờ đơn làm tiểu phẫu ngập ngừng chưa vội ký, “Quyết định xong chưa? Nếu cô còn không quyết định mà sau này còn muốn nạo cái thai ra, sẽ khó hơn nhiều đấy.”

Ngón tay Du Ánh Tuyết bấu chặt vào cạnh bàn. Tr ần mặc h ể lâu, rốt cuộc mới mở miệng nói khẽ: “VẬY... Làm phiền bác sĩ cho tôi một cái hẹn.”

“Ừ” Bác sĩ cúi đầu viết vào tờ đơn phẫu thuật.

Du Ánh Tuyết cần tờ đơn ra khỏi phòng khám, th ần sắc hoang mang.

Tay, vẫn một mực bưng cái bụng của mình, cúi đầu nhìn tờ đơn hẹn hút thai trong tay kia, trong lòng đau đến bủn rủn.

Thật sự phải bỏ ư? Nhưng mà, cô không làm được...

Đây là đứa con của anh. Trong nó đang chảy dòng máu của hai người họ...

Lầm bầm đến đây, trong lòng cô nhất thời càng trở nên khó chịu hơn...

Tay vò chặt tờ đơn, ngơ ngác đứng trên hành lang dài, bước chân đi đến phòng phẫu thuật, giống như đạp vào một bãi hắc ín nóng chảy, không thể nào cất bước nổi...

Đang lúc thất thần, tờ đơn trong tay bỗng dưng bị một bàn tay rút đi.

Theo bản năng ngẩng đầu lên. Bóng người quen thuộc đập vào mắt mình, khoảng cách gần như vậy...

Lòng cô cứng lại, run rẩy chết trân tại chỗ.

Anh... tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Bọn họ, đã không liên lạc với nhau lâu như vậy...

Ban đầu lúc cô nói không muốn trở về biệt thự của anh, anh không nói bất kỳ câu nào giữ cô lại, cô cho rằng, anh cũng đã buông tay cô...

Nhưng mà, tại sao vào giờ phút này anh lại xuất hiện?

Tầm mắt người đàn ông khi nhìn đến tờ đơn trong tay cô, bỗng dưng phủ đầy khói mù.

Hô hấp trở nên nặng nề. Một chớp mắt tiếp theo, anh không nói gì, chỉ thuận tay xé tờ đơn thành nhiều mảnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 217:

Du Ánh Tuyết phục hồi tinh thần lại, bàn tay cố hết sức đè trên tay anh.

“Buông ra!” Kiêu Phong Khang quát lạnh một tiếng, âm trầm đáng sợ lạ thường.

Đừng nói Du Ánh Tuyết, ngay cả người qua đường một bên cũng bị anh hơi thở lạnh như băng bao phủ người anh đánh dat qua một bên, phải đi vòng sang hướng khác.

Dường như sợ đến gần một chút sẽ bị thương.

“..” Du Ánh Tuyết sợ, nhưng vẫn cố chấp bấu tay vào người anh thật chặt.

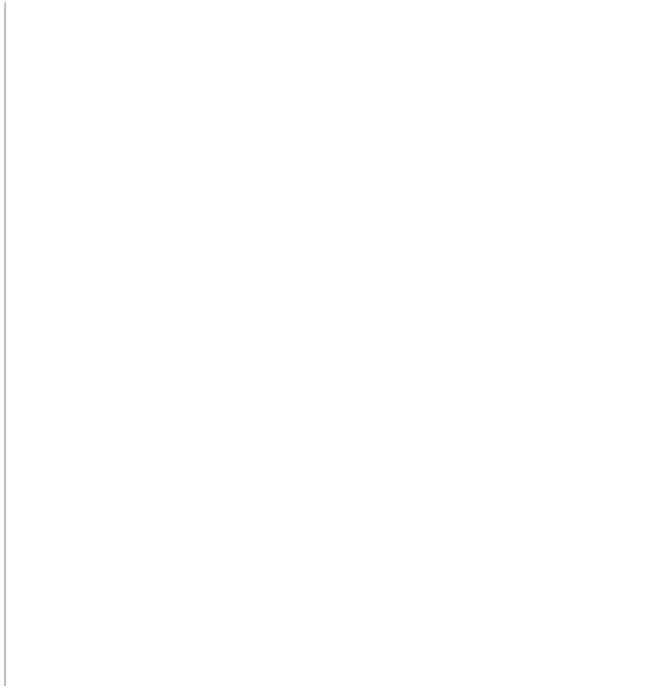
Con người đã bị một lớp sương mù che phủ, nhưng vẫn quật cường nhìn anh, “Đây là của tôi, anh không thể xé nó...”

Kiêu Phong Khang trừng mắt nhìn cô, mi tâm đột nhiên nhú lại, gân xanh trên mặt cũng gồ lên.

“Em muốn phá bỏ đứa con của chúng ta?”

Cắn răng nghiền lợi.

Nói như vậy, có phải hay không, anh cũng phải tuyệt vọng, đúng không? Người đàn ông này, có phải đã thật sự không còn vai trò gì trong cuộc đời cô nữa hay không? Có phải từ bây giờ cô đã có thể không còn bị lương tâm khiển trách nữa hay không?

Như vậy mới đúng... Thế thì, ít nhất, cô không cần đau khổ như vậy, mệt mỏi như vậy...

Buộc mình phải hận một người đàn ông mà mình yêu bằng cả tính mạng, thật sự là mệt mỏi...

Nhưng mà, lúc nói ra chữ đúng? kia, trong lòng, giống như vừa đâm thủng một lỗ toang hoác không cách nào vá lại...

Kiêu Phong Khang hai mắt đỏ ngầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh rơi trên mặt cô.

Bàn tay bấu vào cằm cô, bất chấp nâng mặt cô lên, “Nếu như tôi không muốn em bỏ đứa bé này, phải thế nào em mới chịu sinh nó ra?”

Hai mắt Du Ánh Tuyết bị thương mà trống rỗng nhìn anh, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, làm gương mặt ướt đẫm,”... Anh có thể làm cho ba mẹ tôi sống lại không?” Làm người chết sống lại, anh không làm được.

Yên lặng.

“Vậy được rồi.” Du Ánh Tuyết khổ sở cười một tiếng, nước mắt tràn mi, “Tôi biết anh, hay nói đúng hơn là, là biết nhà họ Kiều các người có bao nhiêu thủ đoạn... Nếu anh muốn ép buộc tôi sinh ra đứa bé này, nhất định sẽ có phương pháp của anh. Nhưng...”

Dừng lại.

Cô hít sâu một hơi, rồi mới tiếp tục nói: “Nếu như tôi thật sự không muốn có đứa bé này... Tôi cũng sẽ có rất nhiều rất nhiều biện pháp để cho đứa bé này biến mất trong bụng tôi bất cứ lúc nào...”

Cô đang uy hiếp!

Trái tim Kiều Phong Khang đập mạnh một cái.

Bàn tay đang bấu gò má cô, bỗng dưng siết chặt hơn. Dừng sức, siết chặt khuôn mặt cô đến nỗi cơ hồ trắng bệch.

“Em thật sự không muốn sinh con cho tôi như vậy sao? Em không muốn có liên quan đến tôi như vậy sao?”

Từng chữ từng câu chất vấn, hồ hấp càng nặng nề, mỗi một chữ giống như là đá nguyền nát rụng rơi từ trong kẽ răng.

Trong lòng Du Ánh Tuyết như bị dao cắt nát, máu chảy đầm đìa

Là đau... Là khổ...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218

Lại là một mỗi... Cả người mệt mỗi. Nhưng mà... Cuối cùng, chỉ là chậm rãi nhắm mắt.

Tất cả, đều không nói ra, nhưng mà, ý đoạn tuyệt trong đó, càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hơi thở của người đàn ông càng lúc càng nặng nề.

Trần ngâm h ồi lâu, anh rốt cuộc mở miệng lần nữa: “Tôi không có cách làm cho người chết sống lại, nhưng, Du Ánh Tuyết... Tôi có quyền để cho em được tự do!”

Rèm mi đã nhắm lại, nhưng bởi vì lời anh, càng run rẩy dữ dội hơn.

Bàn tay Du Ánh Tuyết xuôi hai bên người, siết chặt.

H ồi lâu, mới mở mắt ra, hoang mang nhìn anh. Đập vào mắt, là đôi mắt viết đầy thống khổ của người đàn ông.

Lời anh vừa nói, là... là có ý gì? “Chúng ta ký một thỏa thuận!”

Du Ánh Tuyết càng hoang mang hơn, “Thỏa thuận gì?”

“Em sinh ra đứa trẻ của chúng ta...” Nói đến đây, anh dừng lại một chút.

Mở miệng lần nữa, giọng điệu, cuối cùng cũng hơi thay đổi, giống như là ẩn giấu rất nhiều đau đớn, không tài nào hóa giải được, “Chỉ cần đứa trẻ có thể an toàn ra đời, từ nay, Kiều Phong Khang tôi... Để em tự do! Tuyệt không dây dưa!”

Tám chữ cuối cùng, dứt khoát kiên quyết, chắc như đinh đóng cột.

Trái tim cô chấn động cực mạnh. Rất lâu, rất lâu sau...

Trong đầu còn đang vang vọng tám chữ ‘Đề em tự do’ ‘Tuyệt không dây dưa’...

Cái này... có lẽ chính là kết quả mà cô muốn... Cô hẳn là phải vui vẻ mới đúng!

Du Ánh Tuyết tự nói với mình như vậy. Rất cố gắng nhìn anh nặn ra một nụ cười, “Được, tôi đồng ý với anh.”

Lời nói, rơi xuống. Nước mắt, nín lặng.

Phòng trọ.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu thu người, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn vào nhà họ Kiều lần nữa.

Nếu đã bằng lòng sinh con ra an toàn cho anh, như vậy, nghe theo sắp xếp của anh, cũng là chuyện đương nhiên.

Bà chủ nhà đưa tiền đã đặt cọc đến cho cô. Du Ánh Tuyết chú ý trong đó nhiều hơn tiền cô đã đặt cọc lúc thuê nhà, cô trả về, bà chủ nhà cười, “Cũng là tại tôi nhiều chuyện. Bạn trai cô đối xử với cô tốt như vậy, lại có tiền như vậy, số tiền này chỉ là một sợi lông mà thôi”

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng cười.

Nhưng trong lòng, lại là khổ sở không nói ra được.

Sau này... Cô thật sự không thể dựa vào anh nữa...

Điều này, cô hiểu rõ hơn ai hết.

Lúc cô thu dọn đồ đạc, bộ âu phục mà anh đã để lại ở đám tang hôm ấy, cô lặng lẽ đặt ở đáy vali. Sợi dây chuyên kim cương trên cổ tay kia, cũng bị nhét vào nơi sâu kín nhất.

Ban đầu vốn là còn chiếc nhẫn, nhưng cô đã trả lại.

Nhưng mà, thật sự không bỏ được...

Giữ lại, làm kỷ niệm cũng được. Ít nhất... Đã từng khắc cốt ghi tâm như vậy... Du Ánh Tuyết không mất bao lâu để thu dọn. Rất nhanh, đã xách một chiếc va ly nhỏ nhỏ đi ra khỏi căn phòng thuê cũng nhỏ như vậy.

Nơi này là nơi một nhà ba người cô và ba mẹ đã từng ở suốt một thời gian.

Cô nghĩ...

Qua mười tháng mang thai này, cô vẫn sẽ trở lại đây...

Mười tháng... Du Ánh Tuyết cố gạt đi đau đớn trong lòng, cũng không dám nghĩ đến chuyện mười tháng sau nữa.

Kìm chế nỗi lưu luyến, bước ra khỏi nhà, liếc mắt liền thấy Kì ều Phong Khang đang tựa vào thân xe hút thuốc.

Anh hút rất nhiều.

Khói thuốc bao phủ, gương mặt vốn lạnh lùng, càng lộ vẻ buồn bức sâu khổ.

Thấy cô bước ra, anh tắt tàn thuốc, đứng lên, không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm vali của cô đặt vào băng sau của chiếc xe.

Du Ánh Tuyết run rẩy nhìn nhất cử nhất động của anh, hốc mắt lại đau đớn ẩm ướt. Không nói gì, ngoan ngoãn ngẩng vào ghế cạnh tài xế.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không lời nào với nhau.

Trong buồng lái chật hẹp, không khí căng thẳng phẫn nộ khiến người không thở nổi.

Du Ánh Tuyết đưa mắt hướng ngoài cửa sổ, an tĩnh nhìn phong cảnh nối tiếp trôi qua trước mắt.

Có lẽ là người buồn, cảnh cũng không vui...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219

Thành phố đã từng sầm uất náo nhiệt như vậy, bây giờ, chiếu vào trong mắt cô... Chỉ còn lại một màu xám trắng...

Kiêu Phong Khang cũng không có ý mở miệng phá vỡ trầm mặc.

Cho đến khi xe dừng lại, Du Ánh Tuyết mới di chuyển ánh mắt, tầm mắt cô rơi vào tòa cao ốc hoàn toàn xa lạ trước mắt.

Sao lại đến nơi này? “Đến rồi, xuống xe đi.”

Kiêu Phong Khang đi trước đây cửa xe xuống, nhưng, trước khi xuống xe lại xoay người trở lại, tháo dây an toàn cho cô.

Bốn mắt vô thức chạm vào nhau, hai người đều run lên. Cũng không biết là ai dời mắt đi trước.

“Tôi ở đây à?” Thắc mắc trong lòng cứ ngang ngược nảy lên, Du Ánh Tuyết vội vàng từ trên xe bước xuống.

Tầm mắt không kìm được lại nhìn trân trôn tòa nhà xa lạ trước mắt.

Kiêu Phong Khang kéo hành lý, “Cùng tôi đi vào trong nào.”

Hai người, vốn là một trước một sau đi vào trong cao ốc. Càng về sau, Kiêu Phong Khang từ từ chậm bước chân lại, hai người sóng vai nhau cùng đi.

Vẫn là tĩnh lặng, trầm muộn.

Trong thang máy, vẫn không ai nói một lời, đi thẳng lên tầng.

Bàn tay hai người đều xuôi ở bên người, cách nhau rất gần, nhưng...

Cũng không ai nắm tay ai.

Nơi này không giống với biệt thự nhà họ Ki ều, chẳng qua là một căn hộ không lớn không nhỏ.

Trang trí không xa hoa, nhưng vô cùng thoải mái, có cảm giác như đang nhà.

Hết thấy đồ đạc đầu mới tinh.

Rất rõ ràng, trước khi Du Ánh Tuyết đến đây, cho đến bây giờ nơi này chưa từng có ai ở.

Cô lại nghĩ đến, đây là tài sản của Ki ều Phong Khang. Ki ều Phong Khang đưa cô vào đây ở, đại khái, là muốn giấu bà cụ, để tránh gây thêm rắc rối...

Như vậy, ngược lại cũng tốt.

“Kia là phòng ngủ chính, bên này là phòng khách” Ki ều Phong Khang giơ ngón tay ra giới thiệu sơ, anh hơi dừng lại, ánh mắt sâu đậm nhìn cô, “Em ở đâu?”

Phòng ngủ chính, đó chính là phòng chủ nhân...

“Tôi là khách, dĩ nhiên ở phòng khách.” Cô giả vờ ung dung, trong giọng nói tỏ ra hời hợt khiến đôi mắt vốn đã lạnh của anh càng trở nên lạnh thêm vài độ.

Chỉ là một người khách!

“Em đưa vali vào phòng sắp xếp đi. Một lát đi ra, chúng ta ký thỏa thuận.”

Yên lặng một lát, anh mới mở miệng.

Giọng cũng lạnh hơn mấy độ.

Anh không nhìn cô thêm một cái nào nữa, mà xoay người, bước vào một căn phòng khác.

Du Ánh Tuyết nhìn bóng lưng tịch mịch cô đơn kia, mệt mỏi tựa vào tường.

Vách tường, lạnh như băng...

Trên bàn ăn cẩm thạch. Hai người, ng ồi đối diện nhau.

“Khoảng thời gian mang thai này, em cứ ở chỗ này. Ngày mai sẽ có người làm đến giặt quần áo nấu cơm cho em, chăm sóc em trong cuộc sống thường ngày. Nếu như em không quen dùng người làm khác, tôi sẽ bảo dì Lý qua đây chăm sóc em” Kiều Phong Khang vẫn là người mở miệng trước Rồi sau đó, không đợi Du Ánh Tuyết kịp nói gì, anh cầm hai bản thỏa thuận vừa in ra, đẩy đến trước mặt cô, “Nội dung thỏa thuận này, em cứ đọc thật kỹ. Có đi đâu gì không hài lòng, bây giờ em có thể dừng lại, tôi có thể đi đâu chỉnh theo ý của em”

Tay Du Ánh Tuyết chậm rãi, chậm rãi miết lên tờ giấy in thỏa thuận.

Tờ giấy mới vừa in ra, rõ ràng vẫn còn ấm ấm. Nhưng mà, từ đầu ngón tay cô truyền mà chỉ có lạnh lẽo khó nói thành lời.

Lạnh đến tê buốt bu ồng tim của cô...

Cô liếm liếm môi, thật lâu, tựa như rốt cuộc đã tìm lại được giọng nói của mình: “Trước khi ký thỏa thuận, tôi có lời muốn nói...”

“Em nói đi.”

“Tôi không muốn có người làm đến đây”

Anh cau mày, không chút do dự cự tuyệt: “Không được.”

“Tôi có thể chăm sóc bản thân mình. Tôi không muốn phải phụ thuộc vào bất kỳ ai nữa.

Từ vào giờ phút này trở đi, cô phải chuẩn bị tâm lý cho tốt để làm một người độc thân trong tương lai.

Nếu không học cách dựa vào bản thân, cứ phải dựa dẫm người khác như suốt sáu năm qua, sẽ thành thói quen lệ thuộc vào anh, làm một cây tằm gửi sống nhờ sống gửi không thể tự lo liệu được, tương lai...

Mười tháng sau, cái gì cô cũng không có, thì phải sống như thế nào?

“Bây giờ em đang ở trong tình huống đặc biệt, không thể tự do tùy tiện như trước được.” Kiều Phong Khang hơi cao giọng một chút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220

Anh dĩ nhiên là không yên tâm.

Cô là do một tay anh nuôi lớn, làm sao anh không biết năng lực cuộc sống của cô?

“Vừa rồi không phải anh nói tôi có ý tưởng gì đâu có thể nói ra, anh sẽ đi đâu chình theo ý tôi sao? Những đi đâu khác, tôi không cần đổi gì cả, tôi chỉ muốn anh đồng ý với tôi một điều kiện – tôi, thật sự không cần người làm”

Kiêu Phong Khang bình tĩnh nhìn vào mắt cô.

Trong mắt cô là cố chấp, rất rõ ràng.

Cuối cùng...

“Được, tạm thời, tôi có thể không để người làm đến đây. Nhưng, nếu như một khi tôi phát hiện em căn bản không cách nào tự chăm sóc cho mình, đi đâu kiện này lập tức hủy bỏ. Anh, rốt cuộc vẫn thỏa hiệp với cô.

Du Ánh Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng, “Cám ơn”

Nụ cười kia, chiếu vào trong mắt Kiêu Phong Khang, anh chỉ cảm thấy chói mắt.

Đâm vào ngực anh, làm ngực anh âm ỉ đau.

Cuối cùng.. Hai người, đều ký tên vào thỏa thuận.

Rõ ràng đó chỉ là một cái tên đơn giản, nhưng khoảnh khắc viết nó xuống thì...

Nó như vắt kiệt sức lực. Bàn tay run lẩy bẩy...

Kể từ ngày đó, Du Ánh Tuyết đã sống trong căn hộ nhỏ này.

Một căn hộ rất yên tĩnh. Hằng ngày, Kiều Phong Khang đi làm như thường lệ, còn Du Ánh Tuyết làm công việc nội trợ trong gia đình.

Mọi thứ được cô sắp xếp ngăn nắp và có tổ chức.

Khi rảnh rỗi, cô ng ồi xem phim và lướt qua tạp chí, cuộc sống của cô yên ả và thanh bình.

Buổi tối, Kiều Phong Khang sẽ trở v ề căn hộ nhỏ này. Mỗi tối anh đều trở lại. Chỉ là...

Mỗi khi anh v ề, cô luôn ở trong phòng. Cô sẽ không ra khỏi phòng, anh cũng không gõ cửa để đi vào.

Hai người, rõ ràng là dưới cùng một mái nhà, dường như không có cùng điểm chung.

Chỉ là... Mỗi ngày, một ly sữa nóng, trái cây thơm ngon và một bộ qu ần áo đã thay v ứt trên ghế sofa trong phòng khách cho thấy trong căn phòng này có một người khác.

Du Ánh Tuyết sẽ ném qu ần áo của mình vào máy giặt và để máy khuấy động một cách ngẫu nhiên.

Tuy nhiên, cô không dám để máy làm hỏng áo sơ mi và cà vạt của anh.

Cô ngâm nó vào nước, xoa nhẹ tay, thậm chí không dám chà mạnh.

Sau khi giặt giũ cẩn thận, cô đem phơi trên tr ần chung cư.

Mỗi ngày đều giống nhau, lên c ần lấy áo sơ mi, hít hương thơm trên áo.

Dường như ... họ muốn giữ mãi hương thơm này vào tim mình...

Mãi lưu giữ...

Duy trì cho đến mười tháng sau, hoặc một năm, mười năm sau ...

Lưu đến dài lâu, lưu vào ký ức của cô.

“Lại phơi quần áo đi!” Đột nhiên có tiếng chị hàng xóm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, chị hàng xóm xách cái thùng to đựng khăn trải giường mới giặt lên trên nhà để phơi.

Du Ánh Tuyết xấu hổ, nhanh chóng nói lỏng chiếc áo sơ mi trên tay, đỏ mặt gật đầu.

Chị hàng xóm nhìn bộ dạng dễ thương của cô thì cười: “Còn giận nhau sao? Trước đây khi yêu nhau, gia đình chị giống hệt như em bây giờ? Ôi trời, hận không thể lúc nào cũng ở bên anh ấy, không cần phải làm gì hết, chỉ cần ngửi mùi hương của anh ấy, nghe thấy giọng nói của anh ấy là hài lòng rồi?”

Khi chị hàng xóm kể câu chuyện, trên mặt chị ấy vẫn nở một nụ cười ngọt ngào: “Lúc đó chị đã nghĩ, sau này nếu không có anh ấy chắc chị không sống nổi nữa. Cũng may, dù vấp ngã nhưng bọn chị vẫn là vợ chồng! Tính đến nay đã gần mười năm”

Rõ ràng đó là một câu chuyện trọn vẹn và có hậu, nhưng Du Ánh Tuyết lại càng thấy cay đắng trong lòng khi nghe.

Cô mỉm cười, giúp chị ấy thu dọn khăn trải giường, cô khẽ thở dài: “Em thật ngưỡng mộ chị...”

“Có gì đáng ngưỡng mộ chứ? Em và bạn trai em sau này nhất định sẽ thể kết hôn, hôn nhân cả đời. Chỉ cần có tình yêu, hai người có thể đi mãi mãi”

Kết hôn.....

Du Ánh Tuyết nghĩ về tương lai một lúc, và nước mắt cô gần như trào ra.

Giữa họ... Yêu thì chưa đủ...

Đối với cả cuộc đời của họ, đi đâu đó càng nằm ngoài tầm với. Vì sợ đối phương nhận ra đi đâu gì đó không ổn, cô cố nuốt nước mắt, một làn sương mỏng hiện lên trong mắt. Trên mặt cô vẫn nở nụ cười, cô nhanh chóng đổi chủ đề “Chị ơi đem phơi chăn bông đi. Nắng to nhanh khô lắm đó!”

Du Ánh Tuyết đi xuống lầu sau khi phơi quần áo, có vài người đang đợi bên ngoài ngôi nhà.

Tất cả đều là những cô gái trẻ trong trang phục chỉnh tề, trên tay cầm nhiều bộ quần áo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 221

Du Ánh Tuyết cảnh giác nhìn bọn họ, nhất thời không biết tiến hay lui.

“Xin chào mợ chủ.” Khi Du Ánh Tuyết còn đang ngẩn ngơ, một trong những người dẫn đầu đã dẫn đầu đến chào cô. Họ cúi đầu nhẹ vô cùng lịch sự. Mợ chủ?

Cô ấy thậm chí còn không hiểu họ đang nói gì.

“Anh Kiều Phong Khang đã yêu cầu chúng tôi đưa cho chị quần áo thai sản và một số quần áo sơ sinh. Đây là tất cả những gì anh ấy đã đích thân chọn cho chị”

Người đó chỉ bàn tay của mình ra phía đằng sau.

Hai cô gái đứng đằng sau lùi lại ra xa, Du Ánh Tuyết nhìn thấy một dây móc treo đang dần mở ra.

Những gì cần có đều có.

“Ồ, em còn nói ngưỡng mộ chị, bây giờ chị mới là người ngưỡng mộ em đây. Có bạn trai đối xử tốt với em như vậy” Người hàng xóm lúc này cũng đã phơi xong khăn trải giường.

Khuôn mặt chị ấy đầy ghen tị.

Du Ánh Tuyết nhếch môi cười cười, dùng chìa khóa mở cửa: “Mọi người vào trước đi.”

“Cảm ơn mợ chủ” Lại là “mợ chủ”...

Vì cái danh mợ chủ này, cô chỉ cảm thấy trong lòng hơi nhói đau.

Mọi người lần lượt đi vào, Du Ánh Tuyết chào hỏi: “Ngồi đi, tôi pha trà. mời mọi người”

“Không, thưa cô. Chúng tôi sẽ thử quần áo cho cô luôn”

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng nhếch môi, chỉnh lại tóc mai: “Đừng gọi tôi là mợ chủ nữa, tôi... anh Phong Khang và tôi còn chưa có kết hôn...”

Vài người nhìn nhau.

Cảm thấy hơi gượng gạo.

Nhất thời không biết phải mở miệng nói gì.

Dù sao cô vẫn chưa có con. Hơn nữa, anh Phong Khang đã tự tay chọn rất nhiều quần áo, đi đâu này thể hiện tình yêu của anh dành cho cô gái này.

Bọn họ đều tự động cho rằng cô là người vợ yêu quý chưa công khai của anh Phong Khang.

“Mọi người hãy gọi tôi là Du Ánh Tuyết đi” Du Ánh Tuyết cười nhẹ, giải quyết sự ngượng ngùng.

Ở một nơi khác.

Khi Phong Khang thả người trên ghế xoay, sững sờ nhìn cô gái trên màn hình.

Ánh mắt anh di chuyển theo cô.

Nhìn cô cười nói với người ngoài, trong lòng cảm thấy rất không vui.

Nụ cười của cô không còn vô tư như xưa.

Nụ cười ấy luôn ẩn chứa nỗi buồn.

Cô học cách chăm sóc mọi người, giặt giũ, nấu nướng và cách chăm sóc bản thân.

Vốn dĩ muốn cô mãi là một đứa trẻ vô tư, nhưng cô phải gặp phải va vấp, bắt buộc trong cô phải trưởng thành từng chút một.

Trước đây Du Ánh Tuyết vẫn luôn vô tư như một đứa trẻ.

Có lẽ...

Một ngày nào đó, khi cô ấy có đôi cánh của riêng mình, cuối cùng cô ấy sẽ bay khỏi lòng bàn tay anh.

Nghĩ đến khả năng này, lồng ngực anh như nghẹn lại.

Kiêu Phong Khang nắm lấy điện thoại và bấm một cuộc gọi.

Du Ánh Tuyết nhìn về phía đồng quần áo.

Kiêu Phong Khang biết rõ sở thích của cô, hầu hết quần áo của cô đều là màu trắng.

Nhưng mà... Chắc bây giờ anh không biết rằng, cô hiếm khi chọn màu trắng.

Vì màu trắng tuy ưa nhìn nhưng có độ bám bẩn rất cao. Cô thường dọn dẹp hoặc giặt quần trong bếp, đi đâu này không phù hợp với việc mặc đồ trắng. Cô đang nghĩ, thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại cố định trong phòng khách đổ chuông vào lúc này.

Chỉ có Kiêu Phong Khang biết số điện thoại này. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên nó vang lên kể từ khi cô chuyển đến ở.

Nghe giọng nói, Du Ánh Tuyết ngẩn người trong giây lát. Sau đó từ từ nghe máy.

“A lô” Cô lên tiếng trước, giọng nhẹ nhàng.

Đột nhiên từ trong điện thoại lại nghe thấy giọng nói của cô, đầu óc Kiêu Phong Khang nổi lên một sự hoài nghi Có thật là giọng cô ấy không?

Có vẻ như đã lâu anh không được nghe giọng nói của cô ấy.

Trong những ngày qua, chỉ thỉnh thoảng anh có thể nghe một vài lời tự sự của cô ấy trên video giám sát để an ủi trái tim trống rỗng của anh.

“Quần áo đó, em còn thích không?” Sau một lúc im lặng, cuối cùng anh cũng lên tiếng. Giọng nói cũng trầm. thấp, mềm mại dường như không nói nên lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 222:

“Ủm” Du Ánh Tuyết gật đầu nói: “Tất cả tôi đều thích, nhìn đều đẹp mắt. Chỉ là chú mua nhiều quá”

“Không nhiều đâu, còn để mặc thay đổi” Kiều Phong Khang nói nhẹ động viên cô theo thói quen. Anh ước mình có thể cầm mọi thứ mang đến trước mặt cô.

“Thực ra thì rất lãng phí. Tôi ..” Khi nói đi đâu này, cô hơi dừng lại.

Kiều Phong Khang nhìn thấy những ngón tay gầy guộc của cô đang lướt đường dây điện thoại qua màn hình, nhìn cô như thế này thật dễ thương.

Nhưng...

Tình cảm chỉ nhất thời lưu lại trong lòng ngực. Ngay sau đó, những gì cô nói khiến tâm trạng anh chùng xuống, giống như một nắm đấm nặng nề đập vào ngực anh.

“Tôi chỉ sống ở đây vài tháng nữa , một số bộ quần áo không thể mặc khi mang thai.”

Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào màn hình, trong người của Kiều Phong Khang chợt lạnh đi.

Nghe điện thoại, hơi thở anh dần dập.

Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được đi đâu này, ngón tay cô khẽ siết chặt lại.

“Tùy em, em không thích thì vứt đi!” Cuối cùng Kiều Phong Khang chỉ để lại một câu như vậy, so với vẻ dịu dàng vừa rồi thì giọng điệu của anh lạnh hơn rất nhiều.

Không đợi Du Ánh Tuyết nói gì, anh đã là người đầu tiên cúp điện thoại.

Điện thoại bị ném trở lại bàn một cách nặng nề.

Anh nhìn vào màn hình, cảm thấy bất lực. Cả người mệt mỏi chìm vào chiếc ghế lớn.

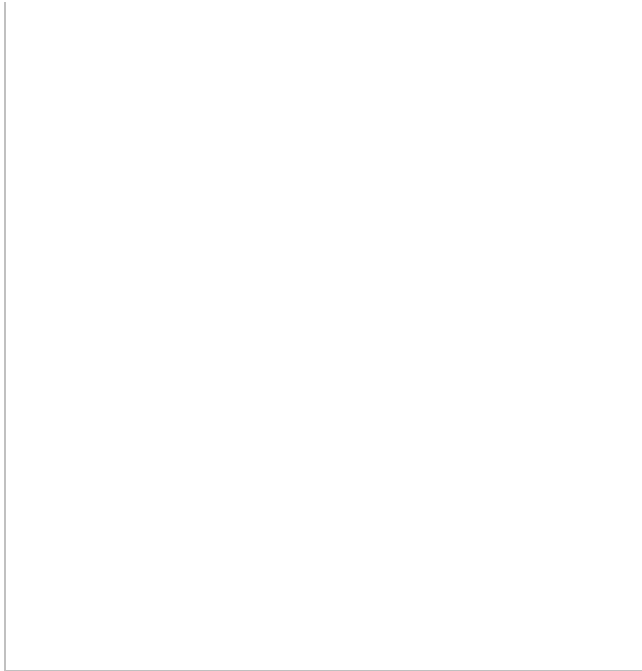
Cuối cùng, anh cũng lấy điếu khiên từ xa và tắt màn hình đi.

Du Ánh Tuyết biết rằng cô có lẽ đã thực sự khiến anh không vui.

Trong lòng cô đang suy nghĩ.

Nhưng vẫn phải trả lại những bộ đồ xinh đẹp này.

Đêm nay lại là một đêm mất ngủ.

Đến mười một giờ đêm, Du Ánh Tuyết cảm thấy đói.

Đói bụng khó chịu, Du Ánh Tuyết không nhịn được đứng dậy xuống giường đi vào bếp.

Có chuyển động ngoài cửa, Kiều Phong Khang nghe thấy tiếng bước chân cô. Nghe thấy có âm thanh phát ra từ phòng bếp, anh mới ra khỏi giường đi ra ngoài.

Trong bếp có ánh sáng. Cô đang đeo tạp dề nấu bánh bao cho mình. Dưới tạp dề là bộ quần áo sản phụ hôm nay anh mua.

Thực tế, bây giờ cô rất gầy. Quần áo bà bầu trên người rộng thùng thình, cả người càng thêm mảnh khảnh, nhìn không ra dáng dấp của một người phụ nữ mang thai chút nào.

Sợ làm phiền cô, anh lại trốn vào cửa phòng, không bật đèn trong phòng khách, anh lặng lẽ đứng dựa vào ghế sofa và nhìn chăm chăm đầy lo lắng Vào ban đêm, không gian rất tĩnh lặng.

Cảm giác này nhìn từ xa, anh thật sự cảm thấy thật đẹp.

Không biết qua bao lâu, dường như cuối cùng bánh cũng đã chín.

Cô tắt lửa một cách khéo léo và bước ra khỏi bếp với một tô bánh canh và bánh bao. Rõ ràng là rất nóng, cô vừa đi vừa thổi. Sợ cô bị bát canh làm bỏng, Ki ầu Phong Khang cau mày, đi ra từ góc tối “Hả?”

Du Ánh Tuyết bị bóng dáng đột ngột làm cho kinh ngạc, cô giật mình toát mồ hôi lạnh. Chiếc bát trong tay cô không giữ vững, rơi xuống nền nhà kêu “xoảng” một tiếng.

Cô lùi lại một cách nhanh chóng trong vô thức, nhưng chân cô vẫn bị vấp. Nước canh bắn tung tóe ngay lập tức khiến cô bị bỏng.

“Chết tiệt!”

Không ngờ anh lại khiến cô bị dọa Sợ!

Ki ầu Phong Khang bức bối hoảng hốt, lập tức bật đèn lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223

– Không gian cực lớn lập tức bừng sáng. ngay trước mắt anh là bắp chân đỏ bừng và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì bị sốc.

Trái tim anh nhói đau.

Anh lao đến một bước, trực tiếp ôm cô bước ra ngoài phòng khách.

Hơi thở quen thuộc tràn về, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, Du Ánh Tuyết đang nằm gọn trong vòng tay anh, chỉ cảm thấy chóp mũi đau nhức.

Kiêu Phong Khang cẩn thận đặt cô ngồi trên ghế sofa.

“Để tôi xem xem!”.

Anh ngồi xổm trước mặt cô và nói chuyện với cô.

– Không cần biết Du Ánh Tuyết có muốn hay không, anh đã vén thẳng váy của cô lên, để lộ phần chân bị bỏng.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn, cau mày nhìn anh.

Một lớp mồ hôi lạnh lấm tấm trên vùng trán xinh xắn.

Anh cúi đầu, chạm phải ánh mắt lo lắng của cô, trong lòng run lên.

Không hiểu sao lúc đó mọi cảm xúc của cô đều không giấu được, cô khẽ thì thầm: “Đau quá..”

Với tiếng kêu đau đó, Kiêu Phong Khang chỉ cảm thấy trái tim mình như bị xoắn vào nhau.

“Không ổn, bị bỏng nặng quá Kiêu Phong Khang khó chịu ân hận vì lẽ ra anh không nên xuất hiện đột ngột như vậy, cô đã không bị bỏng như thế này.

Cô vốn dĩ chăm sóc bản thân rất tốt, nhưng khi anh đột ngột xuất hiện, cô đã bị thương.

Cảm giác này khiến anh cảm thấy đặc biệt t ỉ t ệ.

“Ng ấ đi đừng nhúc nhích, tôi tìm thuốc cho em”

Ki ầ Phong Khang đứng dậy, tìm hộp thuốc khắp nơi.

Du Ánh Tuyết quay lại nhìn anh lo lắng lật tung mấy cái hộp, cái tủ, trong lòng càng thêm chua xót, cô chỉ biết ngạc nhiên nhìn anh không rời mắt. Cô lại có một suy nghĩ chưa sót. Sau vài tháng, khi cô sinh đứa bé ra...

Tương lai... Con của cô có gọi cô là mẹ không?

Anh sẽ lấy người phụ nữ như thế nào làm vợ chủ của nhà họ Ki ầ?

Tô Hoàng Quyên, hay phụ nữ khác?

Nghĩ đến đây lòng cô khó chịu và đau nhói như bị kim châm.

Ki ầ Phong Khang tìm thấy hộp thuốc. Khi quay đ ầ lại, anh đã bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn anh đau đớn.

Vẻ đau đớn trong mắt cô đã hiện lên, tuy cô cố che giấu, nhưng anh vẫn nhận ra.

Tim anh nhói đau, anh lo lắng hỏi: “Có phải em rất đau không?”

Du Ánh Tuyết gật đ ầ, nước mắt li ền chảy xuống mặt: “Vâng, đau quá...”

Ki ầ Phong Khang thậm chí còn đau khổ hơn.

Anh bước tới vài bước, mở hộp thuốc ra, lật lại h ầ lâu mới tìm ra thuốc trị bỏng.

Bóp thuốc mỡ mát lạnh trên tay anh, giữ lấy chân cô, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm rồi thì thầm: “Nói cho tôi biết chỗ đau” Du Ánh Tuyết không hề lên một tiếng.

Anh di chuyển rất nhẹ nhàng và rất cẩn thận.

Vết bỏng ở chân cô đột nhiên không còn đau nữa.

“Sao chú lại đột ngột xuất hiện? Nếu không phải chú đột nhiên xuất hiện, tôi sẽ không sợ hãi.” Du Ánh Tuyết nói.

So với cơn đau vừa rồi, bây giờ cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Màn sương trong mắt cô cũng tan biến.

“Tôi đang làm việc trong phòng, cũng không đi ngủ. Tôi nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng em, vì vậy tôi muốn ra ngoài xem em đã làm gì vào buổi tối.”

“Tôi có thể làm gì khác chứ. Vì lúc đó tôi cảm thấy rất đói bụng nên vào trong phòng làm ít đồ ăn.”

Kiêu Phong Khang dừng lại, nhìn cô với ánh mắt thương xót, sau đó tiếp tục bôi thuốc, anh nói: “Hãy để dì Lý đến chăm sóc cho em”.

“Không cần đâu? Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Chú xem, tôi đã có thể chăm sóc bản thân rất tốt rồi, căn phòng này đều là do tôi dọn dẹp!”

Đúng. Cô nói không sai.

Cô không chỉ chăm sóc bản thân chu đáo, cả việc nhà, kể cả anh, cũng đều do cô chăm sóc.

Tuy nhiên, càng như vậy Kiều Phong Khang càng cảm thấy khó chịu.

Cô bây giờ là một phụ nữ mang thai, vì vậy anh nên chăm sóc cô cho tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 224:

“Thôi được, nếu em không muốn dì Lý đến, tôi có thể đồng ý với em. Nhưng em phải hứa với tôi một điều”

“Anh nói trước đi.”

Kiêu Phong Khang bồi thuốc mỡ cho cô ánh mắt ngang tằm với cô: “Từ nay về sau, nếu buổi tối đói bụng, em không được phép tự nấu ăn”

Du Ánh Tuyết nghiêng đầu nhìn anh.

“Sau đó tôi phải giữ cho mình đói?” Đây là một điều tàn nhẫn đối với phụ nữ mang thai.

Kiêu Hoàng Khang thở dài: “Đừng quên, em không phải là duy nhất trong gia đình này, mà còn có tôi”

Nếu là ngày trước, buổi tối cô đói, không có người hầu, phải tự nấu ăn.

Nhưng mà... Bây giờ đã khác rồi.

“Chú?” Du Ánh Tuyết nghi ngờ nhìn anh: “Những chú không biết nấu ăn mà?”

Anh thực sự không biết nấu ăn.

“Sẽ không khó để tôi nấu món bánh bao”

Kiêu Phong Khang cất hộp thuốc đứng dậy, cúi đầu nhìn cô, cảnh cáo: “Bây giờ em đừng có đụng chân vào nước, biết không?”

“Vâng” Du Ánh Tuyết trả lời.

Sau đó, Kiều Phong Khang đặt hộp thuốc trở lại vị trí cũ. Sau đó anh quay người đi vào bếp.

Vừa rồi, anh nhìn cô đi vào bếp. Và lần này.

Cô nằm trên ghế sofa và quay lại nhìn anh trong bếp.

Rõ ràng, anh thực sự rất xa lạ với nhà bếp.

Cô nhìn anh mặc tạp dề. Tạp dề là màu hồng phấn, anh mặc rất buồn cười, Du Ánh Tuyết không khỏi muốn cười.

Cô thấy trước tiên anh đổ đầy nước vào nồi đặt lên bếp, sau đó quay lại lấy chổi lau nhà.

Mọi chuyển động của anh đều lúng túng.

Rõ ràng là anh rất muốn lau mặt đất cho sạch sẽ, nhưng kết quả là dàu nhót.

Trời ơi!

Anh đúng là hậu đậu! Trong nhà bếp đã trở thành bãi chiến trường!

Du Ánh Tuyết không thể ngồi yên được nữa, muốn xuống ghế sofa. Như có thần giao cách cảm, Kiều Phong Khang ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm: “Em ngồi yên đó”

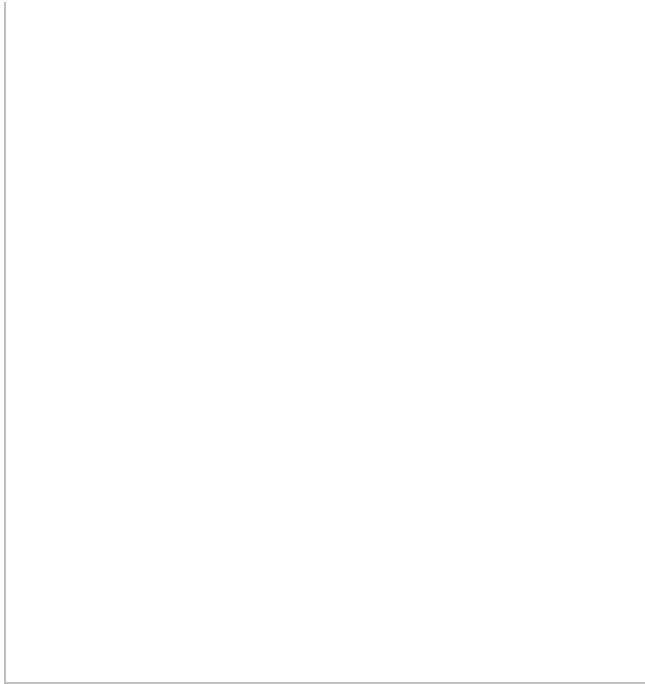
Chân cô vẫn còn đau! Du Ánh Tuyết bất lực: “Nhưng ... nếu cứ kéo dài như vậy thì chỉ càng làm bầy bừa mặt nên thôi. “Và cô vẫn bước đến đến phòng bếp.

Và chân cô bước, chân đau đã làm cô suýt ngã.

Kiều Phong Khang nhượng đôi lông mày.

“Em không được đi qua đây!”

Hành động dọn dẹp của Kiều Phong Khang đột ngột dừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 225:

Ánh mắt anh ảm đạm đi rất nhiều, anh giữ chặt tay người lau.

Bầu không khí tốt đẹp vừa rồi đã rơi xuống đáy.

Du Ánh Tuyết không muốn làm điều đó, nhưng...

Nếu cô không nhắc đi nhắc lại bản thân, cô sợ rằng mình sẽ không thể tránh khỏi bị mắc kẹt trong đó, không thể tự thoát ra.

Nếu đúng như vậy, cô sẽ giải thích ra sao với cha mẹ đây? Điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, cô không biết. . Nhưng, ít nhất vào lúc này, cô không thể bình tĩnh như vậy.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười.

điều lạnh nhạt nhìn cô với đôi mắt nặng trĩu: “Đừng quên, bây giờ em không phải chỉ sống một mình, em có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn của con mình”

Anh chỉ nói một câu đã làm rõ mối quan hệ giữa hai người.

Mọi thứ đều là vì đứa con.

Đây chính là điều mà Du Anh Tuyết cô muốn, phải không?

Cô cong môi tự nhủ như vậy.

Tuy nhiên, trong lòng cô vẫn đau đớn không thể tả được.

Cô không tiến lên một bước mà im lặng ng ồi vào bàn và chờ đợi.

Nhưng trên thực tế...

Không còn nhi ều cảm giác thèm ăn nữa.

Không biết rất lâu thời gian sau Ki ều Phong Khang mới từ phòng bếp mang theo đĩa bánh bao đầy cho Du Ánh Tuyết.

“Em nếm thử đi”

Anh không có ý định đi ngủ tiếp, mà là ng ồi xuống đối diện Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết liếc xuống.

Bánh bao vẫn là bánh bao. Từng chiếc một vẫn chưa hấp chín cho nứt ra.

Chỉ là cô vẫn có thể nhìn thấy phần trắng chưa chín dưới lớp vỏ da bánh. Hơn nữa, mảnh trắng đó thực sự rất nhi ều.

“Không thể ăn?”

Ki ều Phong Khang cũng lo lắng. Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên anh nấu bánh bao trong đời.

Du Ánh Tuyết vội lắc đầu, giơ đũa lên gấp một chiếc.

“Chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ. Không ngờ chú nấu ăn ngon thật đấy” Du Ánh Tuyết cười nhẹ.

Sau này...

Anh sẽ vì người phụ nữ nào mà vào bếp? Là vợ hay là con gái...

Du Ánh Tuyết nghĩ đến tương lai lâu dài, người đàn ông này không còn liên quan gì đến mình, một cổ chua xót dâng lên từ lồng ngực, thẳng vào cổ họng.

Không muốn nghĩ thêm nữa, cô cúi đầu, nhét chiếc bánh bao đang ăn dở vào miệng.

Sợ cảm xúc lan tràn, nuốt cái này cũng không hết, cô vội nhét một miếng nữa vào miệng.

Như thế đi đâu này có thể chặn mọi cảm xúc khó chịu.

Nhưng, kết quả là cô bị nghẹn.

Kiêu Phong Khang cau mày, đứng dậy gần như ngay lập tức, đi vòng ra sau cô, vỗ lưng có một cái.

Lòng bàn tay to xòe ra, áp vào cằm của cô: “Nhỡ ra trước đi! Sao em ăn gấp vậy? Không ai ăn hết của em đâu!”

Du Ánh Tuyết càng cảm thấy khó chịu. Cô đột ngột nuốt hết cái bánh bao, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của anh, cô nhếch mép cười có lý do: “Ngon quá, nên em ăn vội ..”

“Thật sự rất ngon?” Kiêu Phong Khang liếc cô một cái không tin.

Sau khi đảm bảo rằng cô đã không bị sao, anh ngẩng lại xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226

“Đương nhiên” Du Ánh Tuyết gật đầu.

“Tôi sẽ thử một cái” Kiều Phong Khang hơi nghiêng người, ra hiệu cho cô là anh cần ăn để kiểm tra. Tôi không quá an tâm về tài nấu nướng của mình.

Ừm! Du Ánh Tuyết sững sờ trong giây lát.

“Không đưa” Cô ôm chặt cái bát, tự mình ăn một cái khác: “Không có nhiều lắm, chú vẫn muốn ăn sao?”

Kiều Phong Khang liếc mắt nhìn cô, rõ ràng cô đang nói dối.

Anh đứng dậy, không nói một lời, trực tiếp cầm lấy chiếc đĩa từ tay cô.

“Hừm!”

Anh không quan tâm đến sự phản đối của cô, gấp một chiếc lên và cho vào miệng.

Sau khi cắn một miếng, sắc mặt anh thay đổi rõ rệt, anh quay ra và nhổ vào thùng rác.

“Chú thật lãng phí” Du Ánh Tuyết lẩm bẩm.

Kiều Phong Khang trực tiếp cầm lấy bát trên tay cô: “Em không ăn nữa.”

“Em đói, em phải ăn xong” Du Ánh Tuyết cố nói.

Quả thực là anh chưa quen làm bánh...

Và đây là lần đầu tiên anh tự nấu ăn.

Du Ánh Tuyết nghĩ, có thể không phải là lần cuối cùng, nhưng vài tháng sau... cô nhất định sẽ không có cơ hội nếm thử món ăn do anh làm nữa..

Vì vậy, cô muốn ít nhất phải hoàn thành chúng.

“Du Ánh Tuyết, em ăn vào sẽ không tốt đâu!” Kiêu phong Khang cau mày tức giận, anh không giận cô nhiều như vậy, anh càng tức giận chính mình.

Ăn sống sẽ chỉ làm hỏng dạ dày của cô.

Anh trở nên tức giận không thể giải thích được, và tất nhiên Du Ánh Tuyết không dám ăn nữa. Anh trực tiếp vứt những chiếc bánh bao còn lại vào thùng rác.

Sau đó, anh quay người và sải bước vào phòng.

Ngay khi Du Ánh Tuyết đang ngạc nhiên, anh đã sớm hành động. Anh thay quần áo, cầm theo chìa khóa xe trên tay.

Anh thay đôi giày bước ra cửa. Du Ánh Tuyết ngờ ngác ngẩng đầu nhìn anh. Anh ấy... định bỏ đi sao? Đi đâu?

Hai câu hỏi gần như được thốt ra. Tuy nhiên, cô đột ngột kìm lại. Ngẩng đầu nhìn góc bàn, cố định nhìn theo bóng dáng của anh.

“Tôi đi mua đồ ăn cho em, tôi sẽ về ngay. Em ngồi trên sofa đợi tôi. Em có biết không?” Vừa mở cửa, Kiêu Phong Khang đã quay đầu lại nói với cô.

Thì ra là thế.

Cô thở phào nhẹ nhõm, Du Ánh Tuyết bỗng nhiên cười và buông lỏng cơ thể.

Cô nhếch môi và gật đầu với một nụ cười trong vô thức.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Kiều Phong Khang bỗng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Về mặt anh trở nên dịu dàng: “Đừng để nước dính vào chân”

“Được.”

Anh nhìn cô sâu hơn trước khi bước ra khỏi nhà.

Vài tháng sau, cô ấy sẽ đi sao? Có thể sao?

Cho dù cô thực sự có thể sống một mình, anh cũng... không thể buông tay!

Những năm tháng sau này sẽ thật nhàm chán và buồn tẻ nếu không có cô ấy! Anh không thể tưởng tượng nổi cảnh cuộc sống thiếu cô.

Sau khi Kiều Phong Khang lên xe, anh vừa lái xe ra khỏi tòa nhà vừa bấm điện thoại cho Lý Thanh.

“Chủ tịch Phong Khang”

Lý Thanh gần như lập tức kết nối điện thoại: “Có việc quan trọng gì mà anh gọi điện thoại muộn như vậy?”

“Không phải chuyện công việc.” Nhưng chuyện này cũng rất quan trọng. Anh xoay vô lăng nói: “Giúp tôi chọn một vài cuốn sách”

“Sách tài chính?” “Không. Sách nấu ăn.”

“Cái gì cơ?” Lý Thanh tưởng rằng mình nghe nhầm, sau đó nghe không rõ, cô ta hỏi: “Anh vừa rồi nói là loại sách gì?”

“Nấu ăn, sách công thức nấu ăn. Cô tìm giúp tôi quyển sách nấu ăn nổi tiếng một chút”

“Anh mua làm quà?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 227:

“Kiều Phong Khang im lặng một hồi khó chịu: “Tôi mua để tự mình đọc”

Lý Thanh im lặng hồi lâu. Đầu óc cô ta không ngừng khắc họa cảnh ông chủ lớn đeo tạp dề vào bếp, nhưng cô ta không thể nghĩ ra vấn đề

Và tất nhiên...

– Không có điểm mấu chốt nào cho một người đàn ông như vậy yêu một người phụ nữ. Đối với Du Ánh Tuyết, anh thực sự có thể làm bất cứ điều gì?

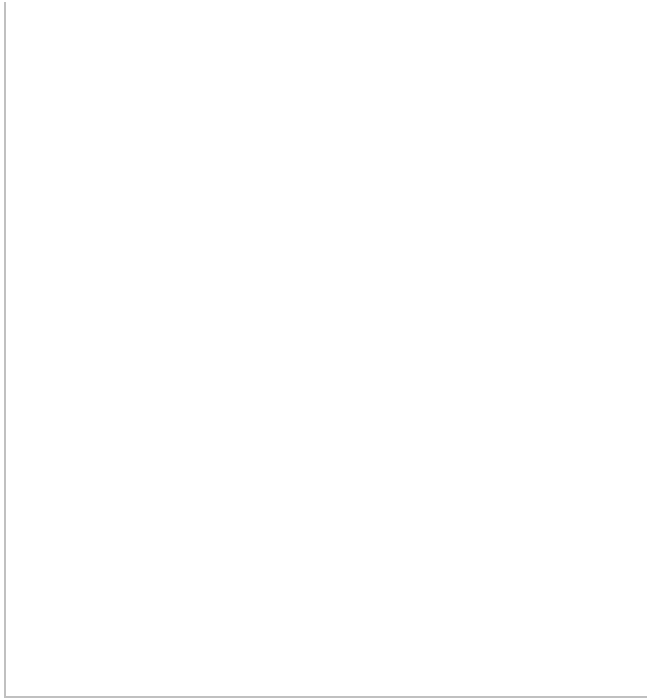
“Này, thư ký Lý, cô vẫn nghe tôi nói chứ?” Kiều Phong Khang, hỏi sau một hồi lâu không nghe thấy câu trả lời.

“Vâng, vâng. Anh đừng lo, tôi sẽ đặt hàng trực tuyến cho anh ngay bây giờ. Sớm nhất sẽ có vào ngày mai. Tuy nhiên, tôi không biết Du Ánh Tuyết thích loại hương vị nào. Không, tôi cũng không biết cô ấy đại khái thích kiểu món ăn nào? Cô ấy muốn làm ngọt hay cay?”

Kiều Phong Khang có chút không hiểu: “Phụ nữ mang thai bình thường thích ăn là món gì?”

Phụ nữ có thai?

những mảng đèn neon lác đác, không nhìn thấy gì.

Cô cần điện thoại và muốn gọi cho anh. Tuy nhiên, cô đã tìm lại và đặt điện thoại vào vị trí.

Đợi một lát!

Đợi cả tiếng đồng hồ, nếu anh không quay lại, cô sẽ gọi cho anh.

Du Ánh Tuyết tự nhủ như vậy, dựa vào ghế sofa, xem TV.

Tuy nhiên, cô không biết tại sao, cô không thể xem nội dung của TV và cô cảm thấy rất sốt ruột từng chút một.

Không xa dưới lầu có một nhà hàng, nếu muốn mua thì nhất định sẽ ở gần đây.

Nếu đúng như vậy, anh đã trở về ngay bây giờ.

Du Ánh Tuyết đang chuyển TV, tình cờ được chuyển sang kênh tin tức địa phương.

Người dẫn chương trình vừa phát sóng một mẫu tin và nói: “Tiếp theo, chúng tôi sẽ chèn một mẫu tin. Vừa rồi đã xảy ra một vụ va chạm giữa hai chiếc ô tô hạng sang gần tiểu khu Hoa Liên, thương vong rất nặng nề. Người đi đầu khiển một chiếc ô tô hạng sang đã bị thương nặng. Anh ấy chết ngay tại chỗ. Mời các bạn xem báo cáo mà chúng tôi gửi từ hiện trường”

Màn hình nhấp nháy, và một màn hình khác hiện lên.

Chắc chắn, nó không xa tòa nhà nơi cô đang sống. Người đi vào là một chiếc Bentley màu đen, bởi vì quang cảnh hỗn loạn, camera bị rung, không chụp được rõ nét biển số xe.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, trong lòng tất cả lo lắng đột nhiên bùng nổ.

Cô thậm chí còn chưa kịp mặc áo khoác, đi giày đã lao ra khỏi nhà.

Tay cô không ngừng ấn vào thang máy, ngay cả ngón tay cũng phát run.

Trong lòng cô đang rối bời... Đừng là anh ấy... Xin đừng!

Từ tầng mười sáu đi xuống tầng đầu tiên. Cô chưa bao giờ cảm thấy lâu như vậy. Từng giây, từng giây trôi qua gần như đang bóp nghẹt cô.

Cô gần như quên mất mình đang là phụ nữ mang thai, nhanh chóng chạy đến hiện trường vụ việc.

Khi đến thời điểm xảy ra, toàn bộ hiện trường vụ tai nạn hỗn loạn và bị bao vây.

Du Ánh Tuyết chỉ nhìn thấy những người bị thương được đưa ra từ bên trong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228

Máu... Tất cả là máu... Cô đã bị sốc.

Cô thấy chân mình yếu đi và mắt đỏ hoe.

“Hãy cho tôi vào bên trong tôi đã phải đi vào!”.

“Cô ơi, cô không được vào đây? Cảnh sát giao thông ngăn cô lại.

“Xin lỗi, gia đình của chủ nhân chiếc Bentley đã đến chưa? Họ của anh ta là gì?” Du Ánh Tuyết hỏi một cách gấp gáp.

“Tôi vẫn chưa liên lạc với gia đình của chủ nhân chiếc Bentley. Cô có phải là người nhà của anh ấy không?”

Người kia nhìn cô. Du Ánh Tuyết ngạt thở, sắc mặt tái nhợt.

“Đến đây để nhận ra cơ thể và xem đó có phải là người cô đang tìm kiếm hay không?”

Đầu gối của Du Ánh Tuyết yếu dần, cô không dám bước tới.

Cô sợ...

Cảnh sát lại kéo cô ấy đi. Sau đó, cô cố gắng bước tới, và những giọt nước mắt đã lặng lẽ lăn trên khuôn mặt của cô. Cô không thể tưởng tượng được hậu quả.

Tấm vải trắng được vén ra khỏi cơ thể nam giới...

Trước khi bộ mặt đó lộ ra, cô đã run lên r ồi. Cô chỉ cảm thấy trời đất quay cu ồng, cô sắp rơi xuống đất bất cứ lúc nào.

Nhưng...

Lúc này, khuỷu tay cô đột ngột bị kéo từ phía sau.

Trước khi cô có thể định thần lại, cơ thể không ổn định của cô đã bị xoay chuyển mà không hề báo trước, cô bị một đôi tay dài vững chắc ép vào vòng tay của mình.

Ôm chặt.

Trong tích tắc, hơi ấm tràn vào, bao quanh là hơi thở quen thuộc của đàn ông.

– Không cần nhìn, Du Ánh Tuyết cũng biết đó là ai.

Anh ấy không sao ... Anh ấy vẫn ổn! Không có chuyện gì!

Trong phút chốc, nỗi sợ hãi to lớn biến thành an tâm, tim căng thẳng cũng giãn ra, nhưng cảm xúc lo lắng không còn kìm nén được nữa.

Vùi trong ngực anh, nước mắt cô tự nhiên tuôn rơi ...

Bàn tay nắm chặt chiếc áo sơ mi trên ngực anh kéo thật chặt, in hằn. những nếp gấp, không chịu nổi ra.

Có vẻ như chỉ bằng cách này, cô mới có thể cảm nhận được rằng người này là thật ...

“Không sao, không sao...Em nhìn đi, hiện tại tôi không sao ..”Kì ầu Phong Khang, thoải mái VỖ VỖ lưng cô.

Anh đã giữ cô trong lòng thật chặt, cô thậm chí vẫn còn đang run rẩy.

Anh biết... Cô đang mang nỗi lo lắng.

Thật sự cô vì anh mà đang rất...lo lắng!

Anh đã thật sự không sao, giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, nhưng nước mắt Du Ánh Tuyết lại càng chảy nhiều hơn. Cô đã thực sự rất sợ hãi!

“Điện thoại di động của chú đã không thông được, tôi tưởng...tôi. tưởng.” Cô ghen ngào không nói được gì nữa.

Ki ầu Phong Khang bật cười.

Tâm trạng tốt lên. Anh l ồng bàn tay to, vòng tay qua eo cô, l ắm b ắm:
“Tôi vừa mới biết là điện thoại đã hết pin”

“Các người có phải là người nhà của người đã khuất không? Nếu không thì đi chỗ khác, đừng đứng ở đây làm phiền” Giọng cảnh sát ngắt lời họ.

Du Ánh Tuyết bị vùi trong vòng tay của anh và không muốn di chuyển.

Ki ầu Phong Khang hạnh phúc tận hưởng cảm giác được dựa vào người cô, như thế l ồng ngực của cô chỉ có thể được lấp đầy ...

Anh lặng lẽ trực tiếp ôm cô vào lòng.

Du Ánh Tuyết được anh ôm vào lòng thì d ần bình tĩnh lại.

Sau đó, cô nhận ra rằng cô thực sự đã khóc nức nở rất nhiều trên người anh!

Đôi mắt đ ắm lệ kh ẽ nh ắc khỏi cánh tay anh nhìn anh: “Chú mau thả tôi xuống. Tôi có thể tự đi”

“Không phải tôi đã bảo em phải ngoan ngoãn ở nhà sao? Một cô gái chạy ra ngoài vào ban đêm như thế này rất nguy hiểm. Sau này đừng làm như vậy nữa, biết không?” Ki ầu Phong Khang mặc kệ cô gi ẫy dụa.

Nếu không phải chỉ đi ngang qua đây và nhìn thoáng qua thấy cô, e rằng anh vẫn đang tìm kiếm cô trên khắp nơi.

Vì quá lo lắng ... Quá sợ hãi...

Vì vậy, không cần suy nghĩ về bất cứ điều gì, cô chạy ra ngoài mà không cần suy nghĩ về bất cứ điều gì. Giờ đây, cô mừng vì anh không sao.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 229

Tất nhiên, Du Ánh Tuyết sẽ không bao giờ nói những lời này. Cô quay mặt đi chỗ khác, thay vào đó hỏi: “Vậy thì. ...sao chứ không quay lại sớm mà ở đó lâu như vậy?”

Kiêu Phong Khang cười cười: “Lâu sao? Nếu tôi nhớ không lầm, hiện tại chưa tới một giờ”

Du Ánh Tuyết nghe thấy thế thì không nói được gì nữa.

Đúng vậy, chưa đầy một giờ, nhưng cô lại tưởng là đã trôi qua rất lâu...

Sau đó...

Từ nay về sau, trong những năm. tháng dài đằng đẵng, cô sẽ trải qua vô số thời gian như thế nào?

Cô đột nhiên cảm thấy cuộc sống xám xịt như vậy sẽ phải kéo dài và nhàm chán, có lẽ sẽ sống như thế mãi...

Tuy nhiên, cô chỉ có thể tiến về phía trước.

Cô đã không thể quay đầu.

Giữa họ có quá nhiều ngăn cách, quá nhiều gánh nặng. Cha cô chết cũng là vì anh... làm thế nào để hai người tiến lên phía trước được?

“Tại sao không nói gì?”

Kiêu Phong Khang nhận thấy sự thay đổi đột ngột ở cảm xúc của cô trong vòng tay của anh.

“Không có gì? Du Ánh Tuyết ép mình che giấu cảm xúc vừa mới mất kiểm soát, vẻ mặt càng lạnh nhạt liếc anh một cái: “Chú buông tôi ra, tôi có thể tự đi”

“Ở đây lộn xộn, máu ở khắp nơi.” Kiều Phong Khang bảo vệ cô theo bản năng.

“Không thành vấn đề...” Du Ánh Tuyết lắc đầu, nhẹ giọng nói trong đêm mang theo chút ảm đạm của: “Tương lai tôi sẽ phải dựa vào tôi mà đi trên con đường của chính mình. Chút máu này thì có là gì?”

Con đường tới tương lai dù có đầy chông gai... Cô vẫn phải một mình bước qua. Bóng dáng cao lớn khẽ run lên.

Chỉ cần thấy cô lo lắng cho mình, anh vẫn vui vẻ.

Nhưng vào khoảnh khắc này...

Cả người có giống như bị ném vào hần băng. Cái lạnh nhanh chóng thấm vào xương và lan khắp cơ thể.

Về nhà. Du Ánh Tuyết đã ăn những thứ anh đã mua, chạy nhanh vào phòng.

Nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt, Kiều Phong Khang mệt mỏi ném mình trên ghế sofa.

Trong một thời gian dài, những lời cuối cùng của Du Ánh Tuyết vẫn còn trong tâm trí anh.

Từ bây giờ, tôi sẽ phải dựa vào chính mình để bước đi trên con đường của chính mình. Chút máu này thì có là gì?

Lòng ngực anh đau nhói.

Đau đến mức hoảng hốt. Anh luôn có khả năng, một lời nói có thể dễ dàng đẩy anh từ đỉnh cao hạnh phúc xuống vực sâu vách đá.

Anh châm thuốc và hút mạnh. Mùi thuốc lá sắc súa lan vào khoang mũi, nhưng không hề làm mờ đi làn khói nồng nặc trong tim.

Đi đâu anh không biết là ở căn phòng cạnh đó, Cô gái ôm gối, co ro trên giường giữa đêm khuya thanh vắng.

Nghĩ về một ai đó, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Và khi người mà cô nhớ dù rất gần nhưng lại rất xa, trái tim cô như bị dao cắt.

Ngày hôm sau.

Khi Du Ánh Tuyết tỉnh dậy, cô vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

Đêm qua, cô thực sự ngủ trên giường và ngủ thiếp đi.

Nhìn thời gian, đã hơn tám giờ. Muốn dậy... Lúc này, chắc anh đã đến công ty rồi!

Giờ này hôm trước, căn phòng khách trống trải, rất yên tĩnh. Trên bàn đã có sẵn trái cây và sữa.

Cô tắm rửa một chút, mở cửa phòng đi ra ngoài. Theo thói quen quay vào phòng thu dọn quần áo đã thay của anh, nhìn xung quanh thì thấy có người đang ngủ trên ghế sofa.

Anh rất cao.

Ghế sofa rất khó có thể chứa được người anh.

Rõ ràng là anh ngủ rất say, đôi lông mày tuấn tú không ngừng cau lại. Máy tính xách tay bị đè lên ngực, nó chưa được đóng lại.

Du Ánh Tuyết khẽ cau mày. Bây giờ đã là mùa thu lâu rồi, ban đêm thời tiết rất lạnh, anh ngủ như vậy sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

– Nếu sức khỏe kém một chút thì có thể đã bị cảm lạnh rồi.

Du Ánh Tuyết tháo máy tính trên ngực anh.

Tay cô chạm vào nút trên máy tính, màn hình ngay lập tức sáng lên. Du Ánh Tuyết, thấy có rất nhiều trang web được mở trên máy tính, từng trang một, tất cả đều là công thức nấu ăn.

Hơn nữa, chúng đều là công thức dành cho bà bầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 230:

Anh ấy... thực sự đã nhìn vào cái này? Và... Anh đã xem cả đêm...

Ý nghĩ của Du Ánh Tuyết lác lư, ngọt ngào và buồn bã tràn vào lòng ngực.

Tim cô thổn thức.

Nhìn khuôn mặt gái ngủ không giấu được vẻ mệt mỏi, cô thực sự muốn tưởng tượng mình có thể vô tư ôm anh, hôn anh, làm nũng ...

Nhưng mà...

Cô biết rằng họ đã không thể quay lại.

Cô gặp người, quay vào phòng và mang chăn bông ra ngoài đắp cho anh.

Anh vẫn không thức dậy.

Anh vô thức ôm chiếc chăn vừa được mang đến, ngủ sâu hơn.

Cô cầm lấy cuốn sách, ngồi sang một bên, lặng lẽ quan sát và đợi người giao sữa đi qua.

Ngoài cửa sổ, ánh ban mai mùa thu ấm áp.

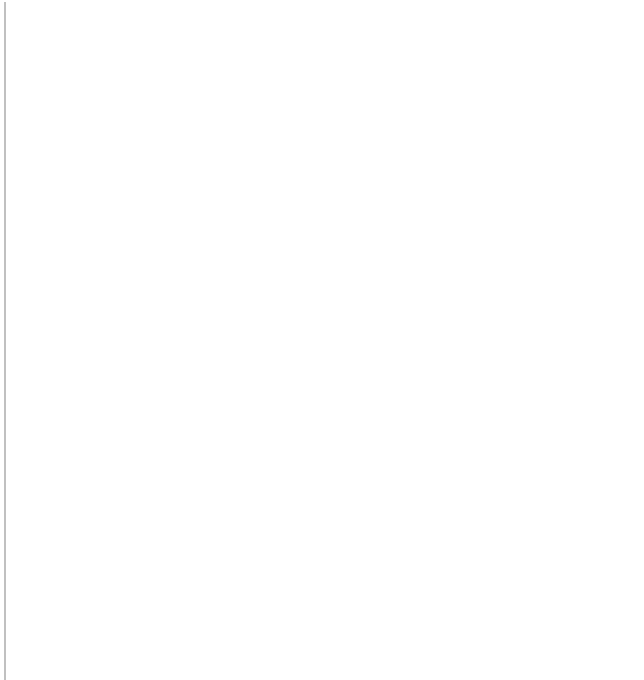
Ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ, sưởi ấm tâm hồn.

Nếu không phải vì những chân tướng không thể chấp nhận được này thì thật tốt.

Không may...

Trên đời này, mọi thứ không bao giờ có chữ “nếu”.

“Không phải vậy đâu. Chỉ là anh Phong Khang có nhờ tôi một số chuyện nhỏ thôi”

“Chắc tối hôm qua anh ấy đi ngủ muộn, cho nên ...” Du Ánh Tuyết nói: “Anh ấy có thể ngủ thêm một chút được không? Trông anh ấy có vẻ mệt mỏi”

Nghe được lời của Du Ánh Tuyết, Lý Thanh cười vui vẻ nói: “Lúc trước mẹ cô gặp tai nạn, tùy theo thái độ của cô đối với anh Khang, tôi nghĩ cô sẽ tiếp tục tức giận với anh ấy. Có vẻ như tôi đã nghĩ quá nhiều rồi. Cô quan tâm đến anh Kiều nhiều như vậy, không có gì lạ khi anh Khang tối qua yêu cầu tôi mua sách nấu ăn cho anh ấy”

“Mua sách nấu ăn? “Ừ. Anh ấy yêu cầu tôi mua thêm nhiều công thức nấu ăn tốt hơn cho phụ nữ mang thai. Chắc anh ấy muốn tự tay nấu cho cô”

Du Ánh Tuyết âm thầm bóp điện thoại.

Cô quay đầu lại, nhìn anh thật sâu. Trong đôi mắt lưu luyến, một cảm giác vừa thương vừa giận dâng trào.

Lý Thanh nói: “Tôi sẽ gọi lại sau khi anh Khang thức dậy”

“... Được” Du Ánh Tuyết nhẹ giọng đáp.

“Mà này, tôi chưa nói chúc mừng cô” Lý Thanh cười: “Tối hôm qua anh Khang luôn nói rằng anh ấy đã có con rồi. Khi nào thì hai người kết hôn?”

Kết hôn... Du Ánh Tuyết cay đắng khi nghe thấy hai chữ này.

“Thực ra... chúng tôi không có kế hoạch kết hôn...”

Lý Thanh sửng sốt.

Sau khi lắng nghe những cảm xúc cô đơn và buồn bã của Du Ánh Tuyết, cô ta nhận ra rằng dường như cô ta đã hỏi sai câu hỏi.

Hai người cúp điện thoại không nói lời nào.

Du Ánh Tuyết đứng trên hành lang, nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt anh với những nét đẹp trai đã khắc sâu vào trái tim cô.

Kiêu Phong Khang vẫn ngủ rất ngon ở đó.

Anh đã có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Du Ánh Tuyết vẫn nằm trong vòng tay anh như trước, cùng anh ngủ. Hơi thở của anh tràn ngập hơi thở của cô, cảm thấy thật thoải mái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 231:

Khi tỉnh dậy, anh chạm tay vào ngực mình trong ti ền thức. Sự trống trải khiến anh nhận ra vừa r ồi thực sự chỉ là một giấc mơ.

Trong lòng anh bỗng cảm thấy lạc lõng.

Khi anh đứng dậy khỏi ghế sofa, không có ph ần nào trên cơ thể anh được thoải mái. Khi anh chạm vào chiếc chăn bông trên ngực mình, anh nhận ra rằng cô đã đắp giúp anh một chiếc chăn mỏng.

Sau khi đánh hơi, đó là hơi thở của cô. Mùi thơm thoang thoảng, như mùi của ánh nắng.

Hóa ra...

Đó chính là ngu ời gốc của những giấc mơ của anh ấy.

Cảm giác mất mát lại trở dậy.

Nhìn xung quanh, không có dấu hiệu của cô trong phòng khách. Căn nhà trống trải khiến anh không vui, nhúu mày đưa ánh mắt tìm cô, hết hướng phòng này đến phòng khác.

Mãi cho đến cửa phòng tắm mới tìm thấy cô.

Cô đang cúi người giặt qu ần áo, ng ồi xõm trên mặt đất, xoa xoa tay. Phòng tắm ướt át, chân cô cũng ướt. Trên trán cô có mồ hôi mịn, cô thỉnh thoảng đưa tay lên lau khô r ồi tiếp tục giặt.

Từ đầu đến cuối không thể không nói cô là một người chăm chỉ.

Ki ầu Phong Khang đứng ở cửa, ánh mắt chăm chú nhìn cảnh này.

Trái tim anh như bị siết chặt, rất khó chịu.

Nhìn thấy cô làm đi ầu này trong video đã rất khó chịu. Tuy nhiên, tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác.

Anh biết rằng bây giờ, mọi sự thích nghi của cô và mọi nỗ lực của cô chỉ là vì một cuộc sống tốt đẹp hơn cho một người trong tương lai...

Tức ngực. Bực mình. “Đừng giật nữa!”

Ki ầu Phong Khang bước tới, giật lấy quần áo trên tay cô, ném sang một bên.

Hơi tức giận. Du Ánh Tuyết lúc này mới phát hiện ra anh đến, cô ngược lên nhìn anh.

“Chú tỉnh rồi à?”

Về mặt Ki ầu Phong Khang không hề dũ đi, anh vươn tay nhắc cô khỏi mặt đất ẩm ướt. Nhìn xuống, thấy chân cô hôm nay vẫn đỏ bưng, sắc mặt càng xấu hơn.

“Chẳng phải tối hôm qua tôi đã nói với em rồi sao? Em không được động vào nước!”

Anh lạnh lùng hỏi.

Về mặt nghiêm túc khiến Du Ánh Tuyết có chút rụt rè.

“Cái đó... giờ không còn đau nữa, vậy.”

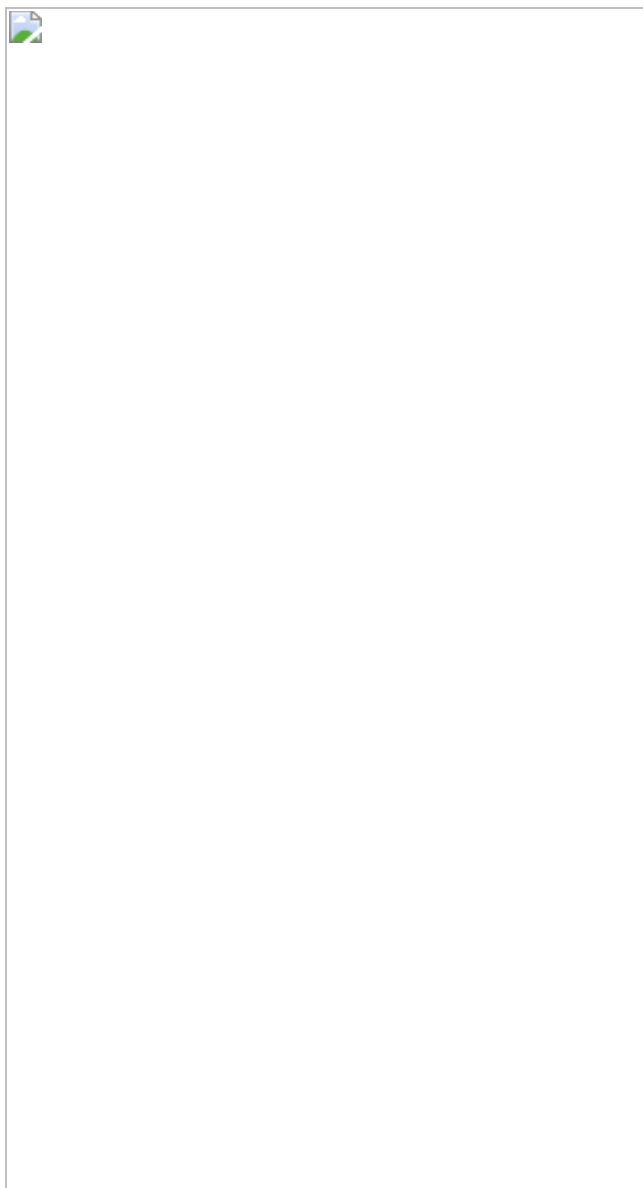
Ki ầu Phong Khang trực tiếp kéo cô ra khỏi phòng, đề cô lên sofa, sắc mặt nặng nề. Anh liếc nhìn cô, sau đó xoay người đi về phía hộp thuốc.

“Chú sao vậy?” Du Ánh Tuyết cũng có thể cảm giác được tâm tình không ổn.

.O Mới sáng sớm mà gấ gồg gì vậy?

Lần này, chẳng mấy chốc, anh lại lật thuốc trị bồng. Kì ầu Phong Khang
ng ấ xồm xuống, Du Ánh Tuyệt lập tức vươn tay nói: “Tôi sẽ tự mình làm”

“Bỏ tay ra!”

Động tác anh đơn giản và dứt khoát, nhanh chóng bôi thuốc cho cô.

Hai người im lặng. Sau một lúc...

Cơn giận vừa rồi của Kiều Phong Khang đã tiêu tan rất nhiều.

“Đúng rồi, thư ký Lý vừa gọi điện thoại đến nói công ty đã xảy ra chuyện”

Du Ánh Tuyết nhớ lại việc kinh doanh và nói.

Kiều Phong Khang ngẩng đầu nhìn thời gian, đã hơn chín giờ: “Sao em không đánh thức tôi sớm hơn?”

“Nhìn chú ngủ say quá..” Du Ánh Tuyết không thể nói hai chữ “không nữa”, chỉ liếc nhìn anh rồi thu chân lại, kéo váy che chân Kiều Phong Khang, cũng liếc nhìn lại cô, dưới mắt cô có quầng thâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 232:

Anh khẽ cau mày ấn ngón tay xuống dưới hốc mắt cô: “Đêm qua em ngủ ngon chứ?”

Sự việc xảy ra như vậy, cô sao không khỏi lo lắng?

Kiêu Phong Khang hỏi, Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

Quả thực, khi bụng bầu ngày càng lớn, đến lúc đó cô sẽ càng trở nên vụng về hơn.

Tìm ai đó làm cũng được. Du Ánh Tuyết không nói gì, Kiêu Phong Khang liền trở về phòng thay quần áo, anh đem chăn bông của cô đặt lại trên sofa, cẩn thận gấp lại.

Sau khi đi ra, Kiêu Phong Khang cũng vừa đi ra khỏi phòng.

Hai người gặp nhau ở cửa phòng.

“Tôi đến công ty Ki ầu Phong Khang im lặng một lúc rồi mới lên tiếng, ánh mắt nhìn cô đắm đắm.

Có chút miễn cưỡng.

Với cái nhìn đó, trái tim của Du Ánh Tuyết rung động.

Cô cắn môi, suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: “VẬY... chú muốn ăn sáng không?”

Ki ầu Phong Khang hơi nhướng mày nhìn cô: “Em vào bếp?”

“Tôi nấu ăn không giỏi lắm. Chỉ nấu một ít mì, có được không?”

“Đương nhiên” Anh đồng ý, ánh mắt anh sáng lên.

Du Ánh Tuyết liếc nhìn anh, và vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt anh khiến cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

Sáng nay tinh thần anh có vẻ khá tốt.

Cô quay người đi vào bếp, nhưng không ngờ Ki ầu Phong Khang lại đi theo cô.

Cô đeo tạp dề vào, anh vẫn đứng một bên nhìn cô.

“Chú làm sao vậy?” Du Ánh Tuyết bị anh làm cho có chút choáng ngợp, giả vờ đi vào tủ lạnh lấy mì.

Ki ầu Phong Khang, cười không thành tiếng. Du Ánh Tuyết phớt lờ anh, cô buộc mình không để ý đến cái nhìn thiêu đốt của anh.

Cô khéo léo quanh bếp lửa, nhẹ nhàng cho những sợi mì vào trụng sơ qua nước sôi. Ở đây, cô chuyển sang cắt hành lá để chuẩn bị nền cho món canh.

Kiêu Phong Khang nhìn động tác qua lại của cô, có chút kinh ngạc.

Trong đầu anh gần như vô thức phác họa ra bức tranh gia đình ba người.

Có cô, có một đứa trẻ, và anh. Gia đình họ không cần phải sống trong một biệt thự sang trọng, chỉ cần một không gian nhỏ như vậy, cũng rất ấm áp để hướng đến một cuộc sống bình yên cho ba người.

“Sắp xong rồi” Du Ánh Tuyết dùng đũa khuấy mì, khuôn mặt sạch sẽ ửng hồng dưới làn sương nóng.

Kiêu Phong Khang tỉnh táo lại: “Như thế là xong rồi sao?”

“Ừ” Du Ánh Tuyết nhặt một mảnh mỏng và ném lên bức tường lát gạch. Đuôi mì quấy hai lần, dính chặt vào tường mà không rơi ra: “Chú nhìn này, như thế này là mì chín rồi đó.”

Kiêu Phong Khang ngăn người nhìn món mì, rồi nhìn cô: “Đây là cách nấu gì chứ?”

“Đây là khi tôi còn bé ..” Lúc này, Du Ánh Tuyết dường như nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt có chút buồn bã: “Đây là những gì tôi học được từ cha tôi...”

Nhắc đến cha, rồi lại nhìn người đàn ông đứng bên cạnh mình, cô như thể có gai nhọn đâm vào tim khiến cô đau đớn.

Về mặt của Kiêu Phong Khang cũng tối sầm lại. Anh muốn nói điều gì đó, nhưng sau cùng, không có gì để nói.

– Không muốn nghĩ tiếp nữa, Du Ánh Tuyết lấy giẻ lau tường bếp sạch sẽ, sau đó lấy mì ra khỏi nồi giao cho anh: “Mau nếm thử mì đi. Tôi nấu mì không nhiều. Nhất định không ngon bằng Dì Lý.”

Kiêu Phong Khang nhướng mày nhìn cô: “Không nhất thiết Anh nghĩ xuống, bưng bát mì lên ăn.

Sợi mì cô làm rất nhạt, bên trên có hai cọng cải xanh, vài khoanh hành lá và ớt đỏ nhỏ trông rất đẹp mắt.

Hương vị đương nhiên không thể so sánh với dì Lý, nhưng trong mắt Kiều Phong Khang, đó là ngon nhất.

Anh ăn rất chậm, như thể nếm nếm cẩn thận.

Đĩa này được thực hiện bởi chính cô gái nhỏ của anh ...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233

Trong tương lai, khi đưa con chào đời, cô sẽ là một người mẹ đảm đang, một người vợ tốt.

Anh khao khát một cuộc sống như vậy. Vì vậy, sao anh có thể để cô đi được.

Du Ánh Tuyết không biết lúc này đang suy nghĩ bao nhiêu, nhưng thấy anh ăn không nhai, ngẩng xuống đối diện anh lo lắng hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

“Không, rất ngon” Anh trả lời ngay lập tức.

Như đề lời nói của mình nghe có vẻ thuyết phục hơn, anh đưa một chiếc đũa lớn vào miệng và ăn một cách thích thú.

Du Ánh Tuyết lúc này đã cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn anh mà nói: “Tôi có chuyện cần thảo luận với chú”

“Ừm, em nói đi” Anh ngược nhìn cô.

“Bây giờ tôi đang mang thai nên không đi học được. Vì việc của mẹ tôi, lần trước tôi chỉ xin nghỉ học một tháng, và bây giờ là gần một tháng rồi”

“Tôi cũng có suy nghĩ về chuyện trường học rồi, đợi đứa trẻ được sinh ra, em muốn quay lại đại học An Lập lúc nào cũng được. Nếu em không thích đại học An Lập thì có thể học ở trường khác, tôi có thể sắp xếp cho em!”

Du Ánh Tuyết liếc nhìn anh và khẽ gật đầu.

Vào lúc đó.

Nếu có thể, cô nghĩ ... chắc cô còn muốn vào đại học Bắc An hơn nữa !

Những câu này cô giữ trong lòng, không nói ra.

Không cần thiết phải làm phiền nhau.

Kiêu Phong Khang đã ăn sạch tô mì và thậm chí còn uống hết nước súp cuối cùng. Du Ánh Tuyết tiến anh ra ngoài, rửa bát, xem thời gian rồi đi mua rau.

Đến thời điểm này, thị trường rau vẫn rất sôi động.

Người đến rồi đi, loại người nào cũng có.

Nếu là trước đây, Du Ánh Tuyết nhất định sẽ không thích môi trường lộn xộn, bừa bộn này, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy rất hoạt bát.

Nó khiến cô cảm thấy rằng cô không cô đơn khi ở một mình.

Một chiếc ô tô thể thao màu đỏ, chạy chạy qua từ cổng chợ.

Cô vô thức nhìn nghiêng.

Trong mắt cô chợt hiện lên một bóng dáng quen thuộc, chiếc xe thể thao đột ngột dừng lại.

Tô Hoàng Quyên hạ cửa kính xe, tháo kính râm, chăm chú liếc nhìn.

Cô gái đứng ngoài chợ rau lộn xộn, một tay cầm mấy túi, cúi đầu dò hỏi, không phải ai khác, chính là Du Ánh Tuyết!

Kể từ vụ tai nạn của Lâm Vân Thanh, cô vẫn chưa trở về nhà họ Kiều. Tô Hoàng Quyên không ngờ rằng Du Ánh Tuyết sẽ xuất hiện ở đây! Hơn nữa còn là nơi lộn xộn này!

Xem ra cô thật sự đoạn tuyệt hoàn toàn với Kiều Phong Khang rồi!

Phải, người phụ nữ nào sẽ chấp nhận một người đàn ông đã giết cha mình? Hơn nữa, mối hận thù giữa bà Kiều và Lâm Vân Thanh vẫn sâu đậm như vậy.

Trừ khi cô hoàn toàn bỏ hết tất cả!

Tô Hoàng Quyên nhướn mày hài lòng. Nếu giữa Du Ánh Tuyết và Kiều Phong Khang thật sự không có liên hệ gì, cô ta có thể xem xét tha cho cô!

Dù sao Kiều Quốc Thiên cũng không có ý định làm tổn thương Du Ánh Tuyết nữa, Tô Hoàng Quyên cũng đọc báo sau đó và phát hiện ra Kiều Quốc Thiên và Du Ánh Tuyết có mối quan hệ khác, và không có gì lạ khi sau này anh ta sẽ hối hận.

Nghĩ vậy, cô ta lại đeo kính râm lên sống mũi.

Khi cô ta định lái xe đi, một lời nói đột nhiên lọt vào tai cô ấy.

“Cô gái, cháu lại đây mua thịt gà sao? Hôm nay tôi sẽ cho con thêm chân gà. Phụ nữ có thai nên ăn bù. Nhất là cháu gầy như vậy, phải ăn nhiều lên thì thai mới khỏe mạnh được chứ!”

Giọng của người bán rau đặc biệt lớn vào buổi sáng bận rộn.

Trên đường đi, nó lọt vào tai Tô Hoàng Quyên.

Từ “người phụ nữ mang thai” như thể tát cho cô ta một cái tát vang dội, khiến đầu óc cô ta trống rỗng một lúc.

Du Ánh Tuyết đã có thai rồi sao?

“Cám ơn bác gái. Đây là tiền của bác.”

Du Ánh Tuyết đưa tiền cho người bán hàng, với một nụ cười nhẹ nhàng, khi nhắc đến một đứa trẻ, nét dịu dàng trên khuôn mặt của cô chỉ có thể có một người mẹ đang hạnh phúc ...

Sự ghen tị trong lòng Tô Hoàng Quyên đang lặng lẽ nảy mầm.

Sau khi xoay người mua hết những thứ nên mua, Du Ánh Tuyết một mình bước về căn hộ.

Bây giờ là mùa thu, thời tiết trở nên mát mẻ hơn. Cũng may hôm nay nắng không tệ, mặc hai lớp quần áo là vừa.

Du Ánh Tuyết hít thở bầu không khí buổi sáng, nhẹ nhàng chạm vào bụng cô bằng tay qua quần áo.

Thời gian trôi qua, cô thậm chí có thể cảm nhận được con đang cùng cô lớn lên trong bụng. Cảm giác này thật hạnh phúc, không thể tả được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 234:

“Bác sĩ riêng nói rằng đến ba tháng, sẽ phải kiểm tra xem thai kỳ có lớn lên tốt không?”

Du Ánh Tuyết khẽ thì thào, như đang nói với đứa trẻ: “Chỉ còn vài tháng nữa thôi là mẹ được gặp con rồi. Con đừng căng thẳng, biết không? Con ngoan ngoãn, khỏe mạnh nhé!”

Cô nói chuyện với chính mình và lại cười.

Như đang tự an ủi mình rằng: “Đừng căng thẳng, đứa bé phải khỏe mạnh” Trong lúc suy nghĩ lung tung, phía sau cô, một chiếc xe lao lên nhanh chóng.

Đang suy nghĩ miên man, thấy vậy Du Ánh Tuyết giật mình, ôm lấy bụng gần như ngay lập tức bước sang một bên.

Một lúc lâu sau, hoảng sợ trong cô vẫn còn.

Nhìn lại, chiếc xe đã dừng lại.

Người phụ nữ đẩy cửa xe, tháo kính râm bước xuống xe.

Du Ánh Tuyết vẫn còn vương vấn nỗi sợ hãi, nhìn thấy đó là Tô Hoàng Quyên, cô đã nổi nóng: “Tô Hoàng Quyên, nếu chị không biết lái xe, chị có thể quay lại trường lái xe và học lại”

Chỉ một chút nữa thôi, cô đã bị ngã và làm đứa bé bị thương!

Hành vi này quá tệ!

“Quả nhiên người mang thai, đâu nói phụ nữ mang thai tính khí không tốt, đi đâu này có vẻ đúng”

Tô Hoàng Quyên bỏ kính râu ra, trịch thượng nhìn cô, ánh mắt rơi vào bụng dưới của cô.

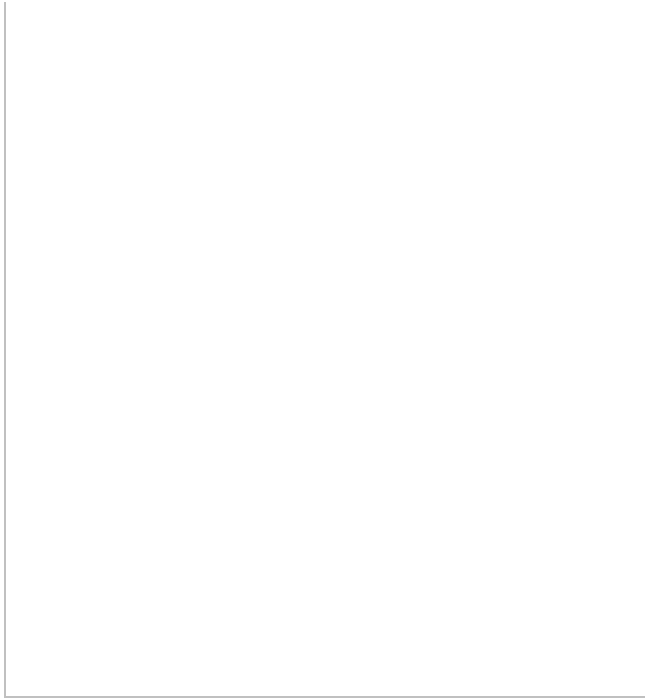
Du Ánh Tuyết không quan tâm đến việc cô biết chuyện mình mang thai như thế nào nên không có ý định nói với cô ta thêm nữa, cô xoay người rời đi.

Tô Hoàng Quyên khó chịu trước thái độ của cô, hùng hổ bước tới và ngăn cô lại.

“Cô mang thai con của Kì ầu Phong Khang?”

Du Ánh Tuyết cảm thấy rằng câu hỏi của cô ta là không thể giải thích được.

“Tôi tình cờ đến đó vào đêm hôm đó. Nhưng...” Du Ánh Tuyết dừng lại và nhìn cô ta: “Thật không may, chú ba tình cờ ở đó”

Khuôn mặt của Tô Hoàng Quyên tái đi sau khi nghe cô nói vậy.

Ki ầu Phong Khang cũng... Vì thế...

Anh cũng đã tận mắt nhìn thấy cô và Ki ầu Quốc Thiên...

Du Ánh Tuyết cười: “Vậy nên, cho dù bà Ki ầu có gán ghép hai người với nhau, tôi nghĩ anh ấy sẽ không bao giờ lấy cô!”

Nụ cười của cô lúc này nhìn vào Tô Hoàng Quyên. Cô cười rất kiêu ngạo và đắc ý.

Cô ta giận dữ, xông thẳng vào cô.

Tô Hoàng Quyên giơ tay muốn tát Du Ánh Tuyết, cô không để cái tát của cô ta rơi vào mặt, cô giơ tay chặn lại.

Tuy nhiên, ngay sau đó, chưa kịp ra tay, Tô Hoàng Quyên đã bất ngờ bị đẩy sang một bên.

Khi Du Ánh Tuyết định thấn lại, một người đàn ông cứng cáp đã đứng trước mặt Du Ánh Tuyết để bảo vệ cho CÔ.

Tình hình thế nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 235

Du Ánh Tuyết nhìn hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện không thể giải thích được.

Tô Hoàng Quyên cũng vì mất cảnh giác mà lùi về phía sau hai bước đi giày cao gót cũng không thể đứng vững, thay vào đó là ngã xuống đất, nhìn rất chật vật.

“Anh là ai? Anh muốn làm gì?”

Nhất thời, cơn giận càng dữ dội hơn. Tức giận nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông xa lạ trước mặt.

Hai người hoàn toàn không có ý định nói chuyện với cô, chỉ quay người lại và kính cẩn nói với Du Ánh Tuyết: “Thực xin lỗi cô Du Ánh Tuyết, chúng tôi đã đến muộn”

Du Ánh Tuyết càng thêm bối rối: “Các anh là ...?”

“Anh Kiều Phong Khang đã cử chúng tôi đến để bảo vệ cô” Một người trong số họ nói.

Bảo vệ tôi sao? Du Ánh Tuyết kinh ngạc, nhưng nghĩ đến lão phu nhân nhà họ Kiều, hẳn cảm thấy ý tứ của Kiều Phong Khang, hẳn là có lý do của hẳn.

Rốt cuộc, bây giờ cô không đơn độc...

Cô cũng sắp có con rồi.

“Các anh đi theo tôi bao lâu rồi?” Du Ánh Tuyết hỏi.

“Chúng tôi đã theo dõi cô kể từ ngày đầu tiên cô chuyển đến đây “Thật sao? Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh” Du Ánh Tuyết ngạc nhiên.

“Anh Ki ầu đặc biệt thúc giục chúng tôi theo dõi từ xa và đừng làm phiền cuộc sống của cô. Vì vậy..” Hai người giải thích, một trong số họ trực tiếp và đẩy cô ta một cách thô bạo trước mặt Du Ánh Tuyết: “Cô Ánh Tuyết, muốn đối phó với cô ta thế nào cũng được, chỉ cần cô ra lệnh là được.”

Tô Hoàng Quyên thích phong cách sành điệu, Nhưng lúc này, mái tóc của cô ta, đã được làm cẩn thận lại hoàn toàn rối tung bởi cú đẩy này.

Đầu tóc bù xù, thân thể lấm lem, cả người coi ta bản thủ xấu hổ vô cùng.

“Buông ra! Anh làm gì vậy? Nếu anh dám kéo tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát!” Cô ta vùng vẫy.

Du Ánh Tuyết có thể làm gì khác với Tô Hoàng Quyên? Có thể đánh bại cô ấy không?

“Thôi hãy để cô ta đi” Cô không muốn làm vướng bận Tô Hoàng Quyên và cô xua tay ra lệnh.

Hai người đương nhiên không vướng bận quá nhiều, trực tiếp giúp cô ta mở cửa xe, nhét Tô Hoàng Quyên vào.

Trước khi rời đi, không quên cảnh báo: Đừng đến và đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa.

Nếu lần sau cô ta còn làm phiền đến cô Du, đừng trách chúng tôi vô lễ!”

Tô Hoàng Quyên trở nên ghen tuông hơn.

Hóa ra là cô ta vừa nghĩ sai. Tưởng rằng Ki ầu Phong Khang đã cắt đứt liên hệ với Du Ánh Tuyết, nhưng anh lại không muốn...hóa ra lại bị anh giấu giếm trong ngôi nhà vàng và còn được cưng chiều. Ngay cả vệ sĩ cũng được anh đi ầu động!

Tô Hoàng Quyên tĩa lại một chút tóc, lái xe tới, dừng lại dưới chân nhà Du Ánh Tuyết.

Cửa sổ từ từ hạ xuống, Du Ánh Tuyết mặc kệ cô ta, nhưng chỉ nghe thấy lời nói của cô ta như kim đâm vào: “Du Ánh Tuyết, tôi nghĩ nếu cha mẹ của cô biết đến lúc này, cô vẫn yêu và sống cùng người đã giết cha và mẹ của mình, tôi sợ bọn họ tức giận nhảy ra khỏi quan tài đấy?”

Du Ánh Tuyết giật mình. Tay run lên bần bật.

Tô Hoàng Quyên nhìn cô cười đắc ý, khuôn mặt dữ tợn, nói: “Đứa con gái bất hiếu nhất thiên hạ, cô đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất”

“Cô nói đủ chưa?” Du Ánh Tuyết đáp lại cô ta với vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả Tô Hoàng Quyên cũng sửng sốt trong giây lát: “Dù quyết định thế nào cũng là chuyện của gia đình tôi, cô quan tâm làm gì, chẳng lẽ cô coi mình là chị dâu của tôi?”

“Cô! Ai muốn làm chị dâu của cô!”.

Du Ánh Tuyết nhìn cô ta: “Vậy thì cô không đủ tư cách chỉ tay vào mặt tôi!”

Tô Hoàng Quyên đã bị cô làm cho nghẹn ngào và không nói nên lời.

Cuối cùng, cô ta cười nhạt: “Du Ánh Tuyết, đừng có mà tự đắc quá lâu. Cô cứ chờ đấy mà xem hậu quả của việc cô và Kiều Phong Khang ở bên nhau!”

Du Ánh Tuyết không hề để ý. Tuy nhiên, biểu hiện của Tô Hoàng Quyên luôn khiến cô có phần sợ hãi mỗi khi nghĩ lại.

Và cả lời nói của cô ta, mặc dù cô đã cố tỏ ra là mình ổn, nhưng cô phải thừa nhận...

Những lời nói, từng câu cửa vào tim cô như những chiếc gai nhọn.

Cô thấy không thoải mái. Vừa tội lỗi. Vừa mâu thuẫn.

Cô quay lại nhặt nốt mớ rau, cô rất mệt, đầu óc rối tung lên.

Cô nằm xuống ghế sofa, nơi anh đã ngủ cả đêm qua. Cô vùi đầu vào đó, như thể cô vẫn có thể tìm kiếm mùi cơ thể của anh.

– Không phải, ở bên anh và sinh ra yêu anh, cô dường như thực sự không chung tình...

Tuy nhiên, đứa trẻ này là sợi dây liên kết duy nhất giữa họ trong tương lai...

Trong tương lai, khi cô ấy ra đi, đứa trẻ này ít nhất sẽ để lại một dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng cô.

Bằng cách này, cô sẽ nhớ đến anh, trong suốt phần đời còn lại của mình...

“Mẹ ời, nếu... mẹ thực sự có linh hồn trên bầu trời, xin mẹ hãy tha thứ cho con vì đã đưa ra quyết định như vậy.” Cô thì thầm. Nghĩ đến cái cách mẹ van xin mình trước khi chết, mũi cô chột đau: “Từ nay về sau, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ trong mọi việc. Kể cả ..”

Cắt đứt liên lạc với nhà họ Kiều mãi mãi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 236:

Nghĩ đến đây lòng như xoắn lại, uất ức đến mức khó thở.

Thở dài, cô không được phép suy nghĩ nữa, vừa vận chống đỡ thân thể, lê một bước nặng nề về phòng và thay quần áo ở nhà Trước tấm gương lớn toàn thân, Du Ánh Tuyết trên người chỉ mặc bộ đồ lót màu trắng, bị sốc vì vết đỏ trên quần.

Tâm trí hoảng loạn.

Cô lập tức bước nhanh vào phòng tắm.

Sau đó. Máu!

Trên chiếc quần dài, vết ố đỏ khiến đôi mắt cô chột đỏ hoe.

Không biết là ảo giác hay là cảm giác trong lòng, chỉ cảm thấy bụng dưới đột nhiên sưng lên khiến cô đau đớn.

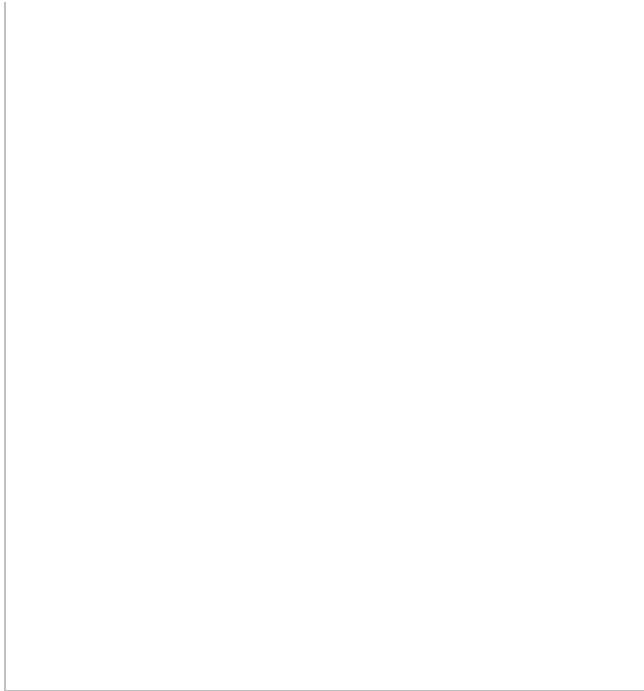
Sự hoảng loạn như hàng ngàn con kiến tràn qua, ngay lập tức tràn ngập trái tim cô.

Con của tôi...

Cô không dám nghĩ nữa, cứ mặc quần áo bừa bãi, chạy vội vào điện thoại trong phòng khách, toàn thân cô phát run.

Đúng lúc này, chuông điện thoại chưa kịp nhắc máy.

Mặc dù chưa có kinh nghiệm về lĩnh vực này trước đây, nhưng trong thời gian gần đây cô vẫn luôn tìm thông tin về việc mang thai trên mạng.

Càng nghĩ về điều đó, cô càng thấy Sợ.

Cô thận trọng ngồi trên ghế sofa, không dám lại nhúc nhích, giống như nếu cử động lần nữa sẽ làm tổn thương đứa con trong bụng.

Mười lăm phút dài đáng ngạc nhiên.

Đợi một lúc, chuông cửa vang lên, cô lập tức đứng dậy.

Mở cửa, Kiều Phong Khang lo lắng xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy anh, Du Ánh Tuyết thấy lòng chua xót, cả người cô ngã vào vòng tay anh.

Kiều Phong Khang siết chặt vòng tay và ôm cô vào lòng. Chỉ cần ôm thế này, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự hoảng sợ vô cùng lớn trong lòng.

“Đừng sợ, tôi đưa em đi bệnh viện kiểm tra”

Anh nhẹ nhàng an ủi. Nhưng trên thực tế, anh sẽ không bao giờ lo lắng ít hơn cô.

Phải giữ lại con của họ! Bằng mọi giá phải giữ lại!

Kiêu Phong Khang ôm cô với vẻ mặt trịnh trọng Đóng cửa bằng một tay. Anh thậm chí không bước vào cửa và đi về phía thang máy với vòng tay ôm cô.

Du Ánh Tuyết đã xoay người trước khi vào thang máy, ôm chặt lấy eo anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực anh, cả người chen vào trong vòng tay anh.

Như thế chỉ bằng cách này, cô mới có thể bớt sợ hãi, người đàn ông này vẫn luôn là chỗ dựa của cô. Chỉ cần một cái ôm có thể lấy đi mọi sợ hãi và lo lắng của cô.

Kiêu Phong Khang giật mình. Du Ánh Tuyết lại chủ động ôm anh.

Không biết đã bao lâu rồi cô ấy không chủ động ôm anh như thế này.

“Đừng sợ..” Kìm lại cảm xúc mãnh liệt trong lòng, anh dùng lòng bàn tay to giữ cô lại, ấn cô vào trong ngực. Anh cúi đầu, chỉ âu chuộng dỗ dành cô: “Em đừng lo lắng, tôi sẽ không để đứa nhỏ làm sao cả. Hãy tin tôi đi!”

“Tôi lo lắng quá..” Giọng mũi nghèn nghẹn của cô vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vào ngực anh: “Tôi sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì với đứa bé.”

“Đừng nói nhảm” Kiêu Phong Khang nói xong kéo cô ra xa một tấc, cúi đầu bắt gặp ánh mắt hoảng sợ của cô, anh kiên nhẫn xoa dịu: “Đứa nhỏ sẽ không không yếu đuối như em nghĩ đâu. Cho dù chuyện gì xảy ra, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất để giữ con chúng ta lại. Vì vậy, em đừng lo lắng” Du Ánh Tuyết tin lời anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237

Cô gật đầu, khịt mũi, tùy ý vùi vào trong vòng tay anh, ôm chặt lấy anh, không muốn thả lỏng một chút nào.

Lúc này.

Cô cảm thấy thật may mắn khi có anh.

Có luôn muốn mình độc lập suy nghĩ và trưởng thành, nhưng khi có chuyện gì xảy ra, cô ấy mới thực sự cảm thấy thanh thản chỉ khi có anh ở bên...

Khi đó, cô giống như đột nhiên có dũng khí.

Cô buộc mình ngừng suy nghĩ, dựa vào ngực anh, lặng lẽ lắng nghe nhịp tim của anh.

Kiêu Phong Khang xoa dịu và vỗ về cô nhẹ nhàng, kiên nhẫn như dỗ trẻ.

Khi cô đến bệnh viện, trong bệnh viện đã sắp xếp xong xuôi, chỉ đợi hai người vào trong.

Du Ánh Tuyết đang nằm trên bàn khám, thực hiện các cuộc kiểm tra khác nhau.

Dụng cụ khám khoa sản lạnh lòng đối diện với cô khiến cô có chút bối rối.

Cô vô thức nhìn xung quanh.

Lúc này, Kiêu Phong Khang đã bỏ qua sự ngăn cản của y tá và đẩy vào. Nhìn thấy anh, ánh mắt Du Ánh Tuyết sáng lên rạng rỡ.

Hai người cách nhau không xa, bốn mắt đã chạm nhau.

Tay cô duỗi về phía anh. Nỗi nhớ và sự lệ thuộc trong mắt cô đã rõ ràng hơn.

Trái tim đang trào dâng, bao niềm đam mê và thương mến tràn ngập lồng ngực.

Anh nhanh chóng chạy đến.

“Anh Kiêu, rất xin lỗi, nơi này đàn ông không được vào.” Cô y tá dừng lại phía trước nói.

Anh cau mày: “Vợ tôi còn ít tuổi, tôi nhất định phải ở bên cạnh cô ấy.”

Hai chữ “vợ tôi” văng vẳng bên tai Du Ánh Tuyết và cứ đập vào tim cô.

Gợn sóng như gió mùa xuân. Cô hơi giật mình.

Ngay sau đó, toàn bộ bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô được một bàn tay to lớn nắm chặt.

Nó giống như một sự bảo vệ vững vàng nhất.

Du Ánh Tuyết không nói gì, nhưng ngược nhìn anh, đôi mắt cô ươn ướt.

Anh cũng im lặng, lặng lẽ nhìn xuống cô.

Dù sao thì cô cũng không biết ai đã dùng lực trước.

Hai người, bàn tay đan vào nhau nắm chặt nhau hơn...

“Bác sĩ, anh Kiêu...” Cô y tá ngượng ngùng nhìn bác sĩ. Bác sĩ cũng cảm thông những người trẻ tuổi, biết mình không thể chọc vào sắp lớn, xua tay nói: “Thôi, cô đi ra ngoài trước đi, anh Kiêu đây là trường hợp đặc biệt”

Y tá xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ nhìn họ nắm chặt tay nhau, cười nói: “Trước đây tôi đã xem nhiều cuộc phỏng vấn của anh Kiệt, nhưng tôi chỉ nghĩ rằng anh Kiệt không thân thiện lắm. Không ngờ anh ấy lại còn yêu vợ nhiều như vậy.”

Du Ánh Tuyết hé môi muốn nói gì đó, nhưng bàn tay hai người đan chặt vào nhau khiến cô cảm thấy ấm áp không thể tả.

Cô thêm giây phút này, cũng thêm thuồng danh xưng “vợ”.

Tất cả những ý nghĩ này cô đều không thể nói ra.

Kiệt Phong Khang lo lắng về cô và cũng lo lắng về đứa con chưa ra đời của hai người.

Khuôn mặt tuấn tú của anh luôn căng thẳng, lại càng không cẩn thận nói chuyện với đối phương, chỉ nghiêm nghị hỏi: “Cô ấy thế nào rồi? Đứa nhỏ sao rồi?”

“Anh Kiệt, đừng căng thẳng. Máu vừa được lấy và gửi đi xét nghiệm. Một lúc nữa sẽ có kết quả. Bây giờ chúng ta đang chụp ảnh bốn chiều. Nào, anh ngồi xuống xem con của hai người đi”

“Con của chúng tôi?” Kiệt Phong Khang khẽ lắc đầu nhìn bác sĩ: “Ý của anh là... bây giờ chúng tôi có thể nhìn thấy con mình qua thiết bị máy móc này?”

“Đúng. Anh có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của đứa bé. Đến xem bé giống bố hơn hay giống mẹ hơn một chút” Bác sĩ cười nói, dụng cụ quét lên bụng Du Ánh Tuyết.

Ngay sau đó, một hình ảnh mờ ảo nhau xuất hiện trên màn hình nhỏ.

Trên mặt cả hai người đều chung một niềm vui lớn.

Tuy nhìn không rõ ràng, nhưng vẫn nhìn ra được ngũ quan.

Du Ánh Tuyết gần như ngất bật dậy vì phấn khích. Cô không thể tin rằng một thứ nhỏ bé như vậy vẫn còn sống trong bụng của chính mình.

Kinh ngạc không thể diễn tả được.

Hơi ấm kèm theo một niềm hạnh phúc khôn tả quẩn lấy cô, chợt khiến trái tim cô mềm mại đến lạ thường.

Như thế khiến tim cô tan chảy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238

“Bác sĩ, ý anh là, đây... là con của chúng tôi?”

Kiêu Phong Khang là người đầu tiên lên tiếng.

Chỉ một câu mà anh ngắt mấy lần mới nói xong.

Du Ánh Tuyết nhìn người nhìn. anh, cô rất vui mừng, khóe mắt rõ ràng có chút ươn ướt. Nhìn chăm chăm vào màn hình, cô không thể rời mắt đi chỗ khác.

Cô đang căng thẳng thì bỗng chốc thả lỏng. Du Ánh Tuyết hài lòng.

Anh sẽ thực sự sẽ là một người cha tốt.

Cô tin rằng một ngày nào đó, dù đứa trẻ được sinh ra, sau khi cô ra đi, một mình anh sẽ chăm sóc đứa trẻ thật tốt.

Nhưng...

Khi ngày đó thực sự đến, làm sao cô có thể sẵn sàng để đứa trẻ một mình?

– Không nỡ rời bỏ đứa bé, cũng... không nỡ rời bỏ cha đứa bé.

Khi Du Ánh Tuyết nghĩ về điều này, ngón tay của cô vô thức khuấy động anh.

Cảm nhận được cử động của cô, tầm mắt anh miễn cưỡng rời khỏi màn hình và hướng về phía cô. Đôi mắt vẫn dịu dàng.

Trên mu bàn tay cô in lên một nụ hôn tình cảm của anh, cô cười hỏi: “Chú nhìn thấy chưa? Đây là con của chúng ta! Cái mũi nhỏ rất giống chú đấy?”

Hiếm khi nào anh có được nụ cười trong sáng không chút tạp chất như vậy.

Thật quyến rũ.

Du Ánh Tuyết nhìn mà sống mũi cay cay: “Đôi mắt giống tôi.”

“Cái trán rất giống tôi” Kiều Phong Khang trều mền hôn lên trán cô, nhìn cô thật sâu, nhìn chăm chú lên màn hình, như thể đứa con của hai người đã chào đời và ở ngay trước mặt. Tốt nhất, anh rất muốn con là một bé gái, một bé gái xinh đẹp và dễ thương như Du Ánh Tuyết.

“Sau này lớn lên, con gái sẽ là công chúa nhỏ của chúng ta. Con bé thích. bướm, thì tôi sẽ đưa hai mẹ con đi bắt bướm, nếu con thích cưỡi ngựa, tôi sẽ dạy con cưỡi ngựa”

Kiều Phong Khang nói một cách nhẹ nhàng, không kiêu căng được mà vẽ ra một viễn cảnh tuyệt đẹp cho tương lai.

Một viễn cảnh thuộc về gia đình ba người của họ. Có vẻ như họ đã quên mất thỏa thuận mà họ đã ký.

Du Ánh Tuyết cũng nghĩ như vậy, cô cũng vẽ ra khung cảnh mùa xuân tươi đẹp, cô công chúa nhỏ đáng yêu của họ đang tung tăng trên thảm cỏ xanh. Cỏ xanh tung bay trên làn váy bồng bênh, hơi thở của mùa xuân tràn ngập khắp nơi.

Đứa trẻ tươi cười và chạy đến bên họ, gọi mẹ và cha một cách rõ ràng...

Du Ánh Tuyết nghĩ mà nước mắt cay đắng trào ra.

Làm sao cô có thể! Cô ấy thực sự... muốn ôm. Ôm anh... “Thôi, người mẹ trẻ ngẩng dậy đi.”

Lúc này, bác sĩ lên tiếng, y tá lau sạch bụng cho cô. Cô bật dậy, chột kiễng chân lên, vòng tay qua cổ anh, ném vào vòng tay anh bao nỗi nhớ.

Làm như thế nào?

Cô thực sự muốn tiếp tục như thế này.

Bất kể thù hận hay bất hiếu, cô chỉ muốn bỏ qua tất cả.

Lại bị ôm, Ki ầu Phong Khang hơi giật mình. Cho dù cô không nói gì, lúc này anh vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn quặn thắt trong lòng.

Đôi mắt anh hơi chìm xuống.

Một tay quấn lấy vòng eo thon thả của cô, một tay kéo quần áo của cô xuống:

“Đừng, đang mùa đông, bây giờ lạnh lắm”

Du Ánh Tuyết ôm anh không nói tiếng nào. Cấn mạnh môi dưới, cô sẽ không bị ghen.

Ki ầu Phong Khang cũng ôm chặt lấy cô, như thể muốn nhúng cả người cô vào trong cơ thể anh.

Một lúc lâu, cả hai đều không nói nên lời.

Cứ ôm chặt lấy nhau thế này, thời gian trôi qua chẳng ai muốn buông tay trước.

Có vẻ như, để được như thế này, phải giữ vững lập trường...

“Anh Ki ầu, kết quả xét nghiệm máu đã có.”

Cho đến khi y tá bước vào và thông báo, hai người mới tỉnh táo.

Du Ánh Tuyết liếc nhìn anh, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, khiến cô không rời mắt, cô rút tay về, buông thõng bên người.

Vậy thì có lý do...

Cô vén tóc mai, không nhìn anh nữa, chỉ nói: “Chúng ta đi xem kết quả”

Sau cùng, cô ra ngoài trước. Nhìn bóng dáng đó, Kiều Phong Khang hai mắt sáng lên, chờ đợi.

Kết quả khám, suýt sảy thai.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 239

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 239:

Sau khi kết quả này được đưa ra, toàn thân Du Ánh Tuyết suy nhược. Tuy nhiên, Kiều Phong Khang nhận thấy cô ngày càng phụ thuộc vào anh.

Từ khi đối mặt với bác sĩ đến khi ra khỏi bệnh viện và lên xe, tay cô vẫn luôn nắm chặt anh, không hề buông ra.

Nếu chuyện của đứa trẻ khiến cô lo lắng và phiền muộn, thì sự thay đổi thái độ của cô, là niềm an ủi hiếm hoi trong lòng anh lúc này. Nếu không phải vì vấn đề của đứa trẻ, cô có lẽ cũng giống như trước đây, tránh né anh.

“Đừng suy nghĩ nhiều, hiện tại vẫn ổn thôi. Bác sĩ cũng nói nếu uống thuốc đúng giờ và nằm trên giường thì hiện tại sẽ không có vấn đề gì?”

Anh vừa lái xe vừa an ủi cô. Ngón cái bàn tay phải xoa qua lại nhẹ nhàng trên mu bàn tay cô.

Du Ánh Tuyết cười buồn. Dưới tóc, khuôn mặt non nớt vẫn chưa hết tức giận, giọng nói nhẹ nhàng như lông hồng: “Bác sĩ cũng nói tạm thời sẽ không có vấn đề gì...”

Khi xảy ra đèn đỏ, Kiều Phong Khang dừng xe nhìn cô, ánh mắt của cô khiến anh đau lòng. Thở dài, anh kéo cô lại, để cô dựa vào vai mình. Tay của hai người lúc nào cũng quấn quýt không rời.

“Tôi sẽ để dì Lý đến chăm sóc em, có được không?” Anh không an ủi cô nữa mà lặng lẽ thay đổi chủ đề. Anh nhìn xa xăm về con đường phía trước mặt.

Du Ánh Tuyết gồi lên vai anh, nhìn về một điểm nào đó mà anh đang nhìn. Không cứng đầu, chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Rốt cuộc, đây là một tình huống đặc biệt, và cô không đủ tư cách để nuôi con.

Nếu chỉ có một mình cô có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt, nhưng bây giờ cô vẫn còn một đứa con.

Kiêu Phong Khang cười, dụi mắt vào đỉnh đầu của cô: “Ng ngoan”

Trên đường đi, Kiêu Phong Khang đã gọi cho dì Lý. Khi dì Lý biết tin Du Ánh Tuyết có thai, bà ấy vui mừng đến mức lập tức thu dọn đồ đạc kêu tài xế gửi vào căn hộ.

Du Ánh Tuyết đang giúp nhặt rau, vừa ngẩng đầu lên nhận được tầm mắt của anh, tựa hồ đã hiểu ý anh, cô để bát đĩa xuống và đi ra ngoài ngay lập tức.

Đứng trước mặt anh và nhìn lên anh.

“Có dì Lý bên cạnh, em có vui không?”

“Có” Cô gật đầu.

“Vậy thì... Tôi sẽ đến công ty trước” Kiều Phong Khang ánh mắt thâm thúy nhìn cô, giọng nói có chút trầm thấp.

Du Ánh Tuyết mím môi, không nói, cũng không gật đầu. Nhìn anh với đôi mắt trong veo, rõ ràng có những gợn sóng đang đập trong đôi mắt đó.

Thực ra thì...cô đang rất không nở rời khỏi.

Nhưng, trong tương lai, khi cô thực sự muốn rời đi, cô nên làm gì đây?

Kiều Phong Khang bắt gặp ánh mắt của cô, cảm xúc cố thủ trong lồng ngực càng ngày càng mãnh liệt.

Anh tiến lên một bước, hai người đứng sát vào nhau, Du Ánh Tuyết nghe được tim cô đập nhanh đến kinh ngạc.

Hơi thở đột nhiên thất lại.

Người đàn ông nghiêng người, khuôn mặt tuấn tú kiên quyết càng ngày càng gần cô...

Khí chất nam tính quấn lấy cô.

Đôi môi mỏng đầy nguy hiểm và gợi cảm tiến sát cô từng chút một.

Lý trí nói với cô rằng cô nên lùi lại, tuyệt đối không được chìm đắm trong đó!

Nhưng...

Lúc này, đầu óc bà ấy trống rỗng. Hai chân dường như cố định tại chỗ, không cử động được.

“Cậu Phong Khang, chuyện đó, tôi chỉ muốn hỏi.”

Giọng dì Lý đột nhiên vang lên. Bà ấy đang bước ra khỏi bếp, vừa nói vừa cời cúc tạp dề. Tuy nhiên, giữa chừng, bà ấy nhìn lên và thấy bức ảnh trước mặt.

Bà đang định nói gì đó nhưng dừng lại đột ngột.

Bà ấy quay lại và bước nhanh vào bếp, hận không thể lập tức tàng hình.

Tuy nhiên, do sự gián đoạn này, Du Ánh Tuyết đã tỉnh táo trở lại. Cô lùi lại một bước gầ như ngay lập tức.

Đôi mắt cô vẫn có chút lơ đã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240

Liếc nhìn anh, bắt gặp ánh mắt thiêu đốt của anh, hơi thở cô có chút hỗn loạn, vội vàng nhìn sang một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia ửng hồng.

Nhưng...

cũng khôi phục lại lý trí, thậm chí có chút xa lánh.

Kiêu Phong Khang bất lực nhìn cô, sau đó quay đầu nói với dì Lý: “Đi ra đi, dì muốn hỏi cái gì?”

“Tôi chỉ muốn hỏi, phòng nào trong số này là phòng dành cho khách, và tôi nên ở đâu?” Dì Lý cố gắng hỏi.

Kiêu Phong Khang nhìn vào ngôi nhà. Chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ chính, và rõ ràng là...

Không có phòng trống nào cả.

“Phòng tôi đang ở là phòng dành cho khách” Du Ánh Tuyết mở miệng trước: “Dì Lý, cứ ở trong phòng của tôi đi.”

Kiêu Phong Khang khẽ giật mình, có chút kinh ngạc nhìn cô, trong mắt hơi nổi lên.

Vậy, ý cô ấy là gì...?

“Hai người vẫn luôn ngủ riêng sao?” Dì Lý không để ý giữa hai người có chuyện gì, bà ấy chỉ nói: “Cô Tuyết, cô đang ở trong tình trạng đặc biệt. Buổi tối có người ở bên cạnh cô thì tốt hơn. Uống nước đi, cô đói bụng rồi. Muốn ăn thì phải có người ở bên cạnh. Cậu chủ, cậu không thể để cô ấy ngủ một mình, phải ở bên cô ấy”

Kiêu Phong Khang khẽ liếc nhìn Du Ánh Tuyết, nhàn nhạt gật đầu: “Ừm, đêm nay.”

“Tối nay tôi ngủ ở trong phòng làm việc” Du Ánh Tuyết lập tức tiếp lời của Kiêu Phong Khang, lập tức đổ dồn ánh mắt về phía anh, cảm thấy chột dạ mà nhìn ra chỗ khác, nắm chặt tay, trề mắt nói: “Lát nữa tôi sẽ dọn dẹp phòng làm việc. Hơn nữa trong phòng làm việc chẳng phải có một chiếc giường nhỏ sao, tôi ngủ ở đấy là được rồi”

Tôi thà ngủ trong phòng làm việc còn hơn ngủ với anh!

Hóa ra... Ý cô ấy là thế này.

Về mặt Kiêu Phong Khang tối sầm lại một chút, nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết. Du Ánh Tuyết bị nhìn thấy rất khó chịu, đôi môi khô khốc không mím được, chỉ đơn giản xoay người rời khỏi tầm mắt của anh: “Chuyện cứ quyết định như thế đi. Dì Lý, tôi đi dọn phòng ngay.”

Sau đó, dì Lý mới nhận ra rằng có điều gì đó không ổn giữa hai người. Ngoài ra, làm sao hai người lại có thể ngủ trong phòng riêng? Bên cạnh đó, cô Tuyết hiện vẫn đang mang thai.

Dì Lý đuổi theo nói: “Cô Tuyết, để tôi ngủ trong phòng làm việc, đừng có động tới nữa”

Kiêu Phong Khang sắc mặt khó coi, bước tới nắm lấy cổ tay Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc quay lại.

“Không được ngủ ở phòng làm việc, em đến phòng ngủ chính” Giọng điệu của anh rất độc đoán, không cho người khác từ chối.

Du Ánh Tuyết ngơ ngác ngược nhìn anh.

Có nghĩa là... Cô vẫn chưa nói lời phản đối, nhưng đã nghe được: “Để tôi ngủ ở phòng làm việc..”

Thì ra là vậy...

Một lúc lâu sau, Du Ánh Tuyết khẽ “Ừm” một tiếng, lông mi rũ xuống: “Tôi hiểu rồi.”

Kiêu Phong Khang đã biến mất.

Du Ánh Tuyết và dì Lý đang thu dọn đồ đạc cùng nhau.

“Thành thật mà nói, chuyện gì đã xảy ra với vợ chồng cô vậy?” Dì Lý hỏi Du Ánh Tuyết khi cô dọn dẹp. Hai đôi mắt Vô vọng nhìn mặt cô, như đang tìm kiếm câu trả lời từ cảm xúc của cô.

Khi nói đến điếu này, biểu hiện của Du Ánh Tuyết tối đi rất nhiều. Cô chỉ lắc đầu yếu ớt: “... không có gì đâu.”

“Cô lại giận chồng à? Thực ra, chồng cô đối xử với cô rất tốt. Cậu ấy đã bao dung rất nhiều thứ. Đừng lúc nào cũng giận cậu ấy”

“Dì Lý, có vẻ như đối với dì, tôi chỉ là một thứ đồ tạm bợ, đúng không?”

“Cô trong mắt dì Lý chỉ là một đứa nhỏ không biết gì. Cô vẫn còn là một đứa trẻ, trong nháy mắt đã sắp làm mẹ, nghĩ đến cũng thấy khó tin!” Dì Lý cũng vui mừng, vừa nói vừa thăm dò bàn tay sờ lên bụng Du Ánh Tuyết: “Mà này, cô đã xem ngày cưới chưa? Mấy ngày nữa bụng của cô sẽ lớn hơn, đến lúc đó làm lễ cưới sẽ rất mệt và không tiện”

Du Ánh Tuyết cười khở. Lắc đầu: “Thực ra, chúng tôi không có kế hoạch kết hôn...”

Giọng nói nhẹ nhàng, bay bổng như trong mây, lộ ra dấu vết buồn bã.

Dì Lý kinh ngạc, nhất thời cau mày nói: “Tại sao cô không định kết hôn? Cho dù còn nhỏ mà tổ chức hôn lễ trước cũng được mà? Cũng phải để cậu chủ chịu trách nhiệm với cô chứ! Mới mười tám tuổi đã sinh con cho cậu ấy thật sự không dễ dàng”

Du Ánh Tuyết trong lòng chua xót, một hồi lâu mới cúi đầu xuống, tập trung gấp quần áo.

Tuy nhiên, chính những cảm xúc tích trữ trong lồng ngực khiến cô cảm thấy hụt hẫng và khó chịu.

Hành động hơi dừng lại, cô nói khẽ: “Tôi sẽ sinh một đứa con... và tôi sẽ rời khỏi đây...”

“Cái gì?” Dì Lý có vẻ không hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241

“Mấy ngày trước, Kiều Minh Đức bảo tôi đi Mỹ thăm anh ấy. Anh ấy có vẻ đang hồi phục tốt. Mặc dù tôi muốn gặp anh ấy, nhưng tôi có tiền ở đâu?” Du Ánh Tuyết giả vờ thoải mái. Cô mỉm cười nhìn dì Lý: “Gần đây, tôi đang học nhà, đọc một số tài liệu của đại học Bắc An. Tôi đã suy nghĩ rồi, tôi muốn học ở đại học Bắc An”

“VẬY...cậu chủ cũng biết cô rời khỏi thành phố An Lập đúng không?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Tôi... vẫn chưa thảo luận với anh ấy. Nhưng...”

Cô thở dài, ngẩng đầu lên, giả vờ thoải mái nói: “Cũng không quan trọng. Anh ấy nói chỉ cần tôi sinh con, tôi muốn sống cuộc sống như thế nào là quyền tự do của tôi. Từ nay về sau... anh ấy sẽ không quan tâm đến tôi nữa”

Dì Lý lại ngạc nhiên.

“Không quan tâm đến cô là có ý gì?”

“Không quan tâm chính là..” Du Ánh Tuyết mỉm cười, nước mắt cô tuôn ra: “Sau khi đưa bé ra đời, chúng tôi... chúng tôi sẽ chia tay...”

Từ ‘chia tay thật nặng nề. Cô ngọt ngào đến mức khó thở.

“Người trẻ tuổi thật chẳng ra sao cả! Nói chia tay li hôn chia tay! Đã định chia tay thì sinh đứa nhỏ để làm gì để mà không có trách nhiệm với chính mình và đứa nhỏ!” Dì Lý có vẻ tức giận.

Bà ấy không chỉ cảm thấy có lỗi với Du Ánh Tuyết, cô gái nhỏ này mà còn cảm thấy hoang mang về tình cảm và ý thức trách nhiệm của hai người họ.

“Sau khi đứa trẻ được sinh ra, cô có thực sự muốn rời đi không? Đứa bé là đứa con do cô dứt ruột đẻ ra. Cô thật sự cam lòng khi đứa bé gọi người phụ nữ khác bằng “mẹ” sao? Và một khi cô rời đi, người gả vào nhà nhà Kì ầu trở thành mợ chủ rất có thể là cô Tô, lúc đó cô sau khi học xong trở về muốn lấy lại đứa bé, đứa bé sẽ không bao giờ nhận ra cô nữa!”

Lời nói của dì Lý khiến động tác bận rộn của Du Ánh Tuyết hơi khựng lại.

Hình ảnh một nhà ba người ulla vào tâm trí cô.

Dưới ánh nắng, ba người tay trong tay đi dạo trong sân chơi sôi động. Chú ba, đứa bé, một người khác...

Không phải cô, mà là Tô Hoàng Quyên. Một cơn đau âm ỉ ở ngực như một con dao sắc bén cứa vào tim từng nhát một.

Cô nghĩ càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng.

“Đừng ngu ngốc đến mức may váy cưới cho những người phụ nữ khác. Sinh con không dễ dàng, nhất là khi cô mới mười tám tuổi, còn gánh nặng hơn người khác rất nhiều. Nghĩ kỹ đi!” Dì Lý hết lần này đến lần khác khuyên nhủ.

“..” Du Ánh Tuyết không nói gì nữa, cô cứ cúi đầu xuống, chỉ có cô biết lúc này trong mắt cô hiện lên một tầng sương mỏng. Đêm đó.

Khi Kì ầu Phong Khang quay trở lại, bầu trời đã tối.

Dì Lý ra mở cửa.

Anh nhìn quanh trong ti ền thức, không thấy bóng dáng nhỏ nhắn như vậy trong đại sảnh.

“Du Ánh Tuyết đâu?” “Cô ấy đi ngủ rất sớm” Dì Lý nói.

“Cô ấy thêm ăn thì sao, đã uống thuốc đúng giờ và đủ lượng chưa?”

“Thuốc uống đúng giờ, nhưng cảm giác ăn không ngon lắm, ăn vài miếng là buồn ngủ”

Kiều Phong Khang lo lắng. Anh liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ chính đang đóng chặt: “Có lẽ là đang lo lắng cho đứa trẻ..”

“Lo lắng cho đứa trẻ là một chuyện, tôi thấy cô ấy còn lo lắng chuyện khác nữa.” “Chuyện gì khác?”

“Theo lời cô ấy, khi sinh con xong, cô ấy sẽ rời đi” Dì Lý thở dài.

Kiều Phong Khang sắc mặt càng đen: “Cô ấy nói muốn đi đâu sao?”

“Cô ấy nói muốn đi học ở đại học Bắc An, nhưng cũng nói rằng sẽ đến Mỹ để gặp cậu chủ Kiều Minh Đức Anh đột ngột cưới cà vạt.

Các đường nét trên khuôn mặt vô cùng căng thẳng, thoáng chốc đã đóng thành một lớp băng.

Ngay cả không khí trong phòng đột nhiên như ngưng tụ lại, Dì Lý ở bên cạnh im lặng.

Đến Mỹ?

Nếu không có sự đồng ý của anh, hướng chỉ là nước Mỹ, ngay cả thành phố Bắc An, cô cũng không được đi!

Kiều Phong Khang cưới cà vạt trên cổ xuống, trầm giọng hỏi: “Cô ấy ở phòng ngủ chính sao?”

“Ừm” Dì Lý kinh ngạc gật đầu.

Bà ấy đã nói đi đâu gì sai? Tuy nhiên, bà ấy nói nhiều như vậy chỉ là tốt cho họ!

Tiến một bước sâu và đi đến phòng ngủ chính.

Kiều Phong Khang lồng ngực đầy hơi thở hờn dỗi.

Anh không bao giờ mong đợi rằng cô sẽ đến thành phố Bắc An hay Hoa Kỳ!

Anh sẵn sàng để có được tự do, nhưng sự tự do đó chỉ có giới hạn trong thành phố An Lập!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242

Cô chỉ mới mười tám tuổi. Nếu cô rời khỏi tầm mắt của anh, làm sao anh có thể yên tâm?

Kiêu Phong Khang mở cửa phòng ngủ và bước về phía trước.

Vốn dĩ tâm trạng anh đang nặng nề.

Nhưng mà, vừa vào cửa đã nhìn thấy ánh đèn mờ ảo, người phụ nữ nhỏ bé đang cuộn tròn trên giường, tất cả phiến muộn vừa rồi đều tiêu tan trong chốc lát.

Không biết là bởi vì nguyên nhân đứa bé hay là mối quan hệ của họ gần đây, cho dù đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn tíu tít, nhìn không ra một chút dấu vết bừng sức sống khi trước.

Cô ôm chăn bông, giống như con mèo nhỏ cuộn mình trên giường lớn.

Rõ ràng là đã lên chức mẹ nhưng trông cô gầy hảnh đi.

Kiêu Phong Khang đi chậm lại trong vô thức, và bước từng bước cẩn thận.

Cô ngủ không quá sâu, đôi lông mày xinh đẹp luôn cau lại. Với chiếc chăn bông giữa hai tay, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Anh nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt càng ngày càng sâu.

Có vẻ như lâu rồi anh không thấy cô ấy ngủ như thế này...

Anh nhớ cô đã từng nằm trong lòng mình như thế này.

Cởi áo khoác, anh nhẹ nhàng nằm nửa trên giường bên cạnh cô. Anh dang rộng đôi tay dài bao quanh cô, đặt cô đang ngủ trong vòng tay của mình.

Hơi thở thơm tho vừa tắt xong của cô tràn vào mũi anh, mùi sữa tắm khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Nhắm mắt lại, anh thận trọng áp lên đỉnh đầu cô, tham lam hít hà.

Có trời mới biết những ngày này anh đã nhớ cô đến nhường nào! Anh muốn ôm cô vào lòng như thế này và cảm thấy thật sự hạnh phúc!

“Em yêu, sinh con xong không được phép đi đâu” Ki ầu Phong Khang lẩm bẩm, dùng ngón tay dài vén mái tóc đen dày, cúi đầu hôn lên trán cô: “Chỉ cần em ở bên cạnh tôi, biết không?”

Đáp án đối với anh chỉ là một tiếng thở nhẹ hơn.

Du Ánh Tuyết chưa tỉnh dậy.

Ki ầu Phong Khang cứ ôm cô như thế này, không biết anh đã ôm cô bao lâu rồi mới chịu buông ra.

Anh cẩn thận ra khỏi giường, không đánh thức cô.

Đi đâu anh không biết là khoảnh khắc khi cánh cửa phòng đóng lại, lông mi của cô gái run rẩy và cô từ từ mở mắt.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó, trong đôi mắt u ám của cô hiện lên một sự cô đơn yếu ớt.

Nhưng trên thực tế... Cô không buồn ngủ chút nào. Cô có thể ngủ làm sao?

Trong đầu cô, tất cả là những lời mà dì Lý đã nói.

Con của cô phải gọi người phụ nữ khác là “mẹ”, vòng tay anh cũng phải ôm ấp một người phụ nữ khác, thậm chí, tình yêu và lòng trắc ẩn anh từng dành cho cô cũng sẽ thuộc về một người phụ nữ khác... Làm như thế nào đây?

Nghĩ đến đây... cô cảm thấy thật ghen tị và chua xót.

Du Ánh Tuyết vui mặt sâu vào chăn bông, và vô thức thăm dò xem anh đã ngủ ở đâu với cô, như thế cô vẫn cảm thấy anh vẫn ở đó.

Thứ cô đang đắp lúc này là chiếc chăn mà anh đã đắp, chiếc giường mà anh đã ngủ.

Cho đến bây giờ, dường như hơi thở của anh vẫn còn.

Hơi thở đó bao quanh cô, như thể anh đang ở ngay bên cạnh cô.

Nhưng, càng nhớ như vậy thì... cô cảm thấy thật cô đơn...

Đặc biệt, anh đã đến, nhưng lại ra đi.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, cô biết mình rất nhớ cảm giác, rất quen. thuộc rất hạnh phúc, khi cô nằm trong vòng tay anh.

Sau khi tắm xong, Kiều Phong Khang nửa người trên ghế sofa trong bộ đồ ngủ, lật xem công thức nấu ăn mà Lý Thanh đã mua cho anh.

Bây giờ dì Lý ở đây, có lẽ anh cũng không có dùng mấy thứ này. Tuy nhiên, sẽ luôn có cơ hội trong tương lai.

Nghĩ đến chuyện cô đang ngủ trên giường của anh, không biết cô đã tỉnh dậy chưa?

Anh đã nhìn ra cửa phòng hai lần, nhưng không thấy gì.

Trong tâm trí anh, anh luôn có thể nhìn thấy cô mỗi ngày.

Ngày mai đi công tác, mẹ Du Ánh Tuyết mất lần trước, anh vội từ bên ngoài về tạm, công việc còn chưa xong nên chuyến đi lần này phải hoàn thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 243

Theo cách này, anh không thể gặp cô ấy trong vài ngày tới.

Không thể chịu nổi, anh ném cuốn sách trên tay và bước ra ngoài với một bước chân nặng nề.

Du Ánh Tuyết cũng định thẫn lại, cô nhận ra rằng mình không biết phải làm gì và bước đến cửa phòng làm việc của anh. Đôi chân cô không tuân theo lý trí.

Nhìn chằm chằm vào cửa, thở dài, giơ tay lên định gõ cửa, rồi lại bỏ xuống.

Cuối cùng thì cô đành bỏ cuộc.

Từ nay, dù có nhớ nhung đến đâu, cô cũng phải học cách kiềm chế và học cách kìm nén.

Rốt cuộc thì... Trong tương lai rất lâu sau, cô sẽ đau khổ trong sự chia sẻ đó.

Đã dành cho những suy nghĩ của...

Đang suy nghĩ miên man thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra từ bên trong.

Cô thậm chí không có thời gian để quay lại.

Anh đột nhiên xuất hiện ở cửa khiến cô ngạc nhiên. Vì nóng lòng muốn tìm cô, Hiếu Phong đã sải bước rất xa, nhưng khi nhìn thấy cô ở cửa, anh đột nhiên dừng lại.

Trong ánh sáng mờ ảo, ánh mắt hai người chạm nhau.

Gần nhau, mọi cung bậc cảm xúc lúc bất chợt nhìn thấy nhau, không có gì phải giấu giếm.

Sau khi nhìn chăm chăm vào đối phương, cả hai không thể rời khỏi nó trong một thời gian dài...

Tình cảm nặng trĩu tưởng chừng như muốn làm tan chảy.

Cuối cùng thì...

“Em tỉnh rồi?” Kiều Phong Khang lên tiếng trước.

Du Ánh Tuyết cũng đột nhiên hoàn hồn. Sau khi nhận ra rằng ánh mắt của mình quá nóng, anh gật đầu rời đi.

Tâm trạng vẫn hơi lộn xộn. Không thể lấy lại bình tĩnh.

“Sao em lại ở đây?” Kiều Phong Khang hỏi lại. Đôi mắt anh dán chặt vào khuôn mặt cô, càng lúc càng sâu.

Trong đêm, ánh mắt và lời nói đó thật gợi cảm.

Trong đầu Du Ánh Tuyết có một mớ hỗn độn, không biết phải trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ suy nghĩ sau này anh cưới người phụ nữ khác khiến cô khó ngủ ngon vì quá ghen? Là bởi vì cô nhớ anh quá nhiều, ngay cả khi anh bị ngăn cách với cô bằng một cánh cửa, ngay cả khi họ gặp nhau hàng ngày, cô vẫn đang suy nghĩ điên cuồng về việc anh để cô đến đây?

“Chuyện đó... tôi.” Du Ánh Tuyết ngáp ngừng lương tâm cắn rứt hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được lý do thích hợp để nói, lúc này mới có tự tin ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi vừa tỉnh dậy đã thấy quần áo của anh trong phòng. Vậy nên... tôi định đến trả lại cho anh” “Thật không?” Anh mỉm cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt khả ái của cô trước, sau đó chuyển đến tay cô: “Vậy còn quần áo thì sao? Vì trả lại cho tôi nên em không mang theo sao?”

Khuôn mặt Du Ánh Tuyết đỏ bừng ngay sau khi bị vạch trần tại chỗ.

bực mình. Cô nhìn chăm chăm vào anh . Quay người đi trở lại: “Tôi đi ngủ”

Ngay sau đó, cánh cửa của phòng ngủ chính bị đóng sầm lại với một tiếng âm. Bên ngoài, anh ta cười.

Vào trong cửa, cô ôm mặt vào cửa, khó chịu rên rỉ: “Bây giờ không sao, thật là xấu hổ khi nói dối như vậy! Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết, sao mình lại ngốc như vậy!”

Bực mình, chỉ kéo dài một phút. Cửa phòng ngủ chính bị gõ.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu, nhìn lên. Cô không cần phải nghĩ xem anh đến đây để làm gì.

Cô quay người chạy đến bên giường, cầm chiếc áo khoác của anh trên tay trước khi quay lại mở cửa.

“Trả lại cho anh” Cô cứng ngắc nói, trực tiếp đưa quần áo đi không ngẩng đầu.

Nói là tức giận với anh , thực ra còn xấu hổ hơn.

Kiêu Phong Khang không có vờn tay nhặt quần áo: “Tôi không tới hỏi quần áo”

Sau đó ánh mắt của anh nhìn vào CÔ.

Vốn dĩ rất ngạc nhiên, nhưng khi gặp được cậu học trò sâu sắc phức tạp nóng bỏng, nhịp tim của anh lập tức đập loạn.

Trong tiềm thức, anh ôm chặt lấy quần áo của mình.

“Vậy thì anh là...?” Vừa mở miệng, anh chỉ cảm thấy khóe miệng khô khốc.

Kiêu Phong Khang tiến lên một bước, hai mắt như lửa đốt: “Tôi tới đây là muốn nói với em.”

Du Ánh Tuyết hơi sửng sốt, vô thức lui sang một bên, dựa vào cửa. Cô chỉ cảm thấy rằng lời nói của anh sẽ thiêu đốt cả người cô.

Cô nắm chặt tay dưới lớp quần áo của mình.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô có thể nghe thấy nhịp tim của mình đập loạn xạ không có nhịp, còn có thể nghe rõ nhịp tim của anh.

Thật mơ hồ vương váu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 244

Cô ấy im lặng, miệng khô khốc đến mức không nói được lời nào. Chỉ có lông mi là bị rung nặng.

Anh đặt lòng bàn tay to lên cánh cửa sau lưng cô, cúi người, đôi mắt sâu nhìn cô: “Đêm nay...Em có muốn ngủ với tôi không?”

Lời mời từ miệng anh như vậy là quá hấp dẫn. Làm như thế nào? Cô không có cách nào từ chối!

Những suy nghĩ trong đầu không ngừng tuôn ra như bọt nước.

“Ngày mai tôi đi công tác..” Anh vô thức xoa ngón tay thon dài lên má cô, ánh mắt tối sầm lại: “Lần này có lẽ tôi phải ra ngoài mấy ngày, cho nên...”

Đi bao nhiêu ngày?

Du Ánh Tuyết trong lòng cảm thấy đau nhói, cùng bên anh không còn bao nhiêu ngày, hiện tại lại trừ đi mấy ngày Sự nhớ nhung và không cam lòng cứ thế lao thẳng vào tim cô.

Mở rộng và thắt chặt, nắm bắt những đau khổ của trái tim.

Đôi mắt cô đỏ hoe, không nói gì, cô chỉ kiễng chân lên, tóm lấy cổ anh. Anh sửng sốt, quỳ xuống, hưng phấn trực tiếp ôm lấy cô.

Áo khoác của hắn rơi trên mặt đất, nhưng vào lúc này, không ai thèm đếm xỉa tới.

Cô nằm trên cổ anh như một đứa trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào da anh.

Hơi nóng ấm áp cùng mùi thơm ngào ngạt khiến trái tim anh mềm nhũn như sắp tan ra. Chỉ cần ôm cô ấy chặt hơn, như đứa con yêu nhất.

Có trời mới biết anh nhớ cô đến nhường nào!

Trong phòng ngủ chính. Du Ánh Tuyết ở giữa vòng tay anh và cuộn tròn trong vòng tay anh.

Trái tim trống rỗng được thỏa mãn trong tích tắc. Bên tai, tiếng tim đập của anh khiến cô cảm thấy bình yên đến khó tả.

“Tôi đang đi công tác, em ở nhà một mình, có sao không?”

Anh trầm giọng hỏi. Lòng bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay, ngón tay vô thức chơi đùa với đầu ngón tay mỏng manh của cô.

Du Ánh Tuyết khẽ ngẩng đầu, ánh sáng lóe lên trong mắt cô trên ngón tay anh, cô vẫn đang đeo chiếc nhẫn mà anh từng mua...

O Trong lòng hơi chua xót. Anh không biết tương lai, sau khi cô ấy đi, anh sẽ đeo nhẫn cưới với ai?

“Chú ngăn người cái gì, tôi hỏi chú một chuyện.”

Kiêu Phong Khang rốt cuộc không biết suy nghĩ của mình ở đâu, không nghe thấy giọng nói của cô, vươn tay giữ lấy cằm cô, muốn nâng mặt cô lên đối diện với mình.

Du Ánh Tuyết thở dài thoát ra khỏi vòng tay của anh, tựa vào trên gối.

Hai người đối mặt nhau.

Đầu mũi của anh gần như chạm vào mũi cô.

Hơi thở hai người đan xen vào nhau.

Bầu không khí dần nóng bỏng.

“Vừa rồi đang nghĩ gì vậy?” Kiêu Phong Khang hỏi. Có lẽ vì ở quá gần nhau nên khi nói chuyện, giọng của anh trở nên trầm đi nhiều.

Cô lắc đầu: “Đừng lo lắng, tôi không ở nhà một mình, tôi còn ở đó sao?”

Anh như thiêu đốt nhìn cô chăm chăm: “Em có muốn đi công tác với tôi không?”

Cô thực sự muốn đi theo. Bởi vì...

Rốt cuộc, thời gian họ có thể ở bên nhau giảm dần theo ngày.

Tuy nhiên, cô lại lắc đầu: “Em phải nhà uống thuốc dưỡng thai”

Bảo vệ con cái của họ...

Cô không thể để đứa trẻ gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Kiêu Phong Khang thương xót vuốt ve khuôn mặt gầy gò của cô, giống như là chạm vào thứ quý giá nhất của anh: “Sinh con cho tôi, em sẽ không hối hận chứ?”

Lông mi chớp chớp, cô nhẹ giọng nói:

“Chú nói hối hận cái gì?”

“Sinh con ra sẽ khiến em phải khổ sở nhiều lắm... Bây giờ em mới mười tám tuổi. Đáng ra tuổi của em phải làm rất nhiều thứ “Tôi không cảm thấy cay đắng, và tôi không cảm thấy có một đứa con ở tuổi mười tám khiến tôi cảm thấy mình bị sai trái..” Vì cô sinh con cho anh nên tôi chưa bao giờ cảm thấy mình sai, hiện tại cô không hối hận, tương lai cô cũng sẽ không hối hận.

Kiêu Phong Khang ôm chặt lấy cô. Xoa nhẹ lên đỉnh đầu cô âu yếm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245

Cô gái nhỏ, sao tôi có thể nở cho em đi thành phố Bắc An, sao nở để em đi Mỹ?

Du Ánh Tuyết thu mình trong vòng tay anh và muốn hỏi anh sẽ cưới người phụ nữ nào về làm mẹ cho đứa trẻ sau khi cô rời đi.

Tuy nhiên, cô không thể hỏi. Ngày hôm sau.

Mặt trời cuối thu vẫn nóng nhẹ. Kiều Phong Khang là người đầu tiên thức dậy. Cô nằm trong vòng tay của anh vẫn đang ngủ. Có lẽ vì do cô mang thai, nên cô ngủ sâu hơn anh.

Anh không muốn dậy sớm như vậy, nhưng máy bay và công việc thúc anh.

Một nụ hôn in nhẹ trên trán cô. Anh lại hôn lên chiếc bụng hơi phồng lên của cô qua tấm chăn bông.

Cô choáng váng và uể oải rên rỉ, cơ người lại về phía anh rồi lại chìm vào giấc ngủ. Cái nhìn nhớ nhung gần như khiến anh không thể kiềm chế.

Cuối cùng, anh buộc mình bước xuống giường, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

“Chào buổi sáng, cậu chủ”

Dì Lý chào anh vào bếp. Anh vào phòng tắm rửa và thay quần áo.

Khi bước ra, Dì Lý đã dọn bữa sáng bàn ăn. “Cô Ánh Tuyết còn chưa dậy?”

“Hãy để cô ấy ngủ nhiều hơn một chút, cho cô ấy thức dậy một cách tự nhiên”

Anh kéo ghế ngồi xuống bàn, nói với dì Lý: “Mấy ngày nay tôi đi công tác, tôi giao Du Ánh Tuyết cho dì. Dì phải chăm sóc cô ấy cho tôi, không thể có sai sót”

“Đừng lo lắng, cho dù cậu không nói, tôi vẫn chăm sóc cô Ánh Tuyết rất tốt? Dù sao thì sáu năm qua đầu là bà ấy chăm sóc cho cô.

“Ừ” Kiều Phong Khang nhượng mắt liếc nhìn cánh cửa của phòng ngủ chính, nghĩ đêm qua nằm trong lòng anh, trái tim anh bỗng nhũn ra.

Dì Lý nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của anh, nói: “Tối hôm qua cậu ngủ trong phòng làm việc sao? Tôi còn tưởng rằng hôm nay tinh thần cậu sẽ không tốt. Nhìn có vẻ xem ra tối hôm qua cậu ngủ rất ngon”

Kiều Phong Khang nhượng mày. Sau khi húp một ngụm cháo chậm rãi nói: “Đúng là gần đây tôi ngủ rất ngon”

“Vậy thì tốt? Dì Lý nói.

Sau bữa sáng, Du Ánh Tuyết vẫn chưa thức dậy. Kiều Phong Khang ở trong phòng làm việc gói ghém hành lý đơn giản.

Ở một lúc khác.

Du Ánh Tuyết mơ hồ tỉnh dậy và vô thức vươn tay dò bên cạnh.

Không có gì cả, vị trí bên cạnh cô trống rỗng và không có ai.

Vào lúc đó, trái tim cô chùng xuống, nó cũng gần như trống rỗng.

Tối hôm qua... Chỉ là mơ thôi sao?

Cô mở to mắt vài giây, dần dần tỉnh táo lại, chỉ nhớ rằng đêm qua cô đã ngủ trong vòng tay anh. Và nếu cô nhớ không nhầm thì hôm nay anh ấy đi công tác!

Cô vô thức liếc nhìn thời gian. Đã hơn chín giờ!

Du Ánh Tuyết bất ngờ nhấc chân bông lên và đứng dậy.

Vì không có thời gian để mặc một bộ quần áo và không có giày, vì vậy cô rời khỏi phòng ngủ với đôi chân trần.

“Cô Ánh Tuyết, chào buổi sáng”

Dì Lý đang nấu đồ ăn trong bếp, bước ra chào đón cô.

Cô nhìn quanh, bóng dáng anh đâu? Bộ đồ ngủ anh mặc đêm qua thậm chí đã được thay xong, nằm trên góc sofa chờ giặt sạch.

Cô có chút thất vọng.

Anh ấy... đã đi công tác rồi phải không?

“Cô Ánh Tuyết, mau đi tắm rửa đi, tôi nấu cháo cho cô. Cô có thể ăn một ít để bồi bổ” Một lúc sau, dì Lý bưng cháo ra nói chuyện với cô.

“...Ồ” Cô ấy gục đầu xuống với một câu trả lời nghiêm khắc.

“Mới sáng sớm sao đã cảm thấy chán nản rồi? Sao lại khó chịu?” Dì Lý lo lắng nhìn vẻ mặt khó chịu của cô. Du Ánh Tuyết lắc đầu không nói gì.

“Cháo đang nấu trong nồi. Cháo cháo xong, nửa tiếng nữa là có thể uống được rồi. Tôi đi xem chỗ cậu chủ có cần giúp đóng gói hành lý không. Cô có thể tự ăn trước đi” Dì Lý vừa nói vừa cời tạp dề

“Dì nói... anh ấy vẫn đang đóng gói hành lý?”

Cái đầu vẫn rũ xuống lúc này đã ngẩng lên. Cô thanh mảnh hơn trước rất nhiều.

Du Ánh Tuyết nhìn dì Lý, trong đôi mắt tia sáng có tia sáng rực rỡ, sống động vô cùng.

Dì Lý bật cười khi thấy cô bỗng “sôi nổi”: “Ừ, cậu ấy vẫn ở nhà, cậu ấy đang trong phòng làm việc Sự thất vọng trước đó đã bị xóa sổ trong tích

tắc.

“Vậy thì... tôi qua xem” Cô xoay người chạy vào phòng làm việc.

Dì Lý mỉm cười nhìn bóng lưng vui vẻ kia, bà ấy không khỏi thở dài: Thật tuyệt khi còn trẻ! Trên mặt viết ra cảm xúc gì, nhưng lại không che giấu được chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 246:

Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng mở cửa phòng làm việc.

Không có đi vào ngay, chỉ là thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Trong phòng làm việc, hình bóng đó hiện lên trong mắt cô. Anh đang đứng trước bàn làm việc, cúi đầu thu dọn giấy tờ. Dáng người cao, thẳng, khí chất xuất chúng.

Từ hướng nhìn của cô, cô chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh với một chút biểu cảm như mọi khi.

Các đường nét trên khuôn mặt rắn chắc và lạnh lùng.

Một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, chiếc quần dài màu đen, cổ tay áo được kéo đến khuỷu tay tùy ý – mặc thì đơn giản nhưng có một loại ma lực khiến người ta không thể dời mắt.

Hào quang bẩm sinh đó thậm chí còn quyến rũ hơn. Du Ánh Tuyết nhìn chằm chằm, gần như quên mất mình đang ở đâu.

“Tại sao lại đứng ngẩn ngơ trước cửa?”

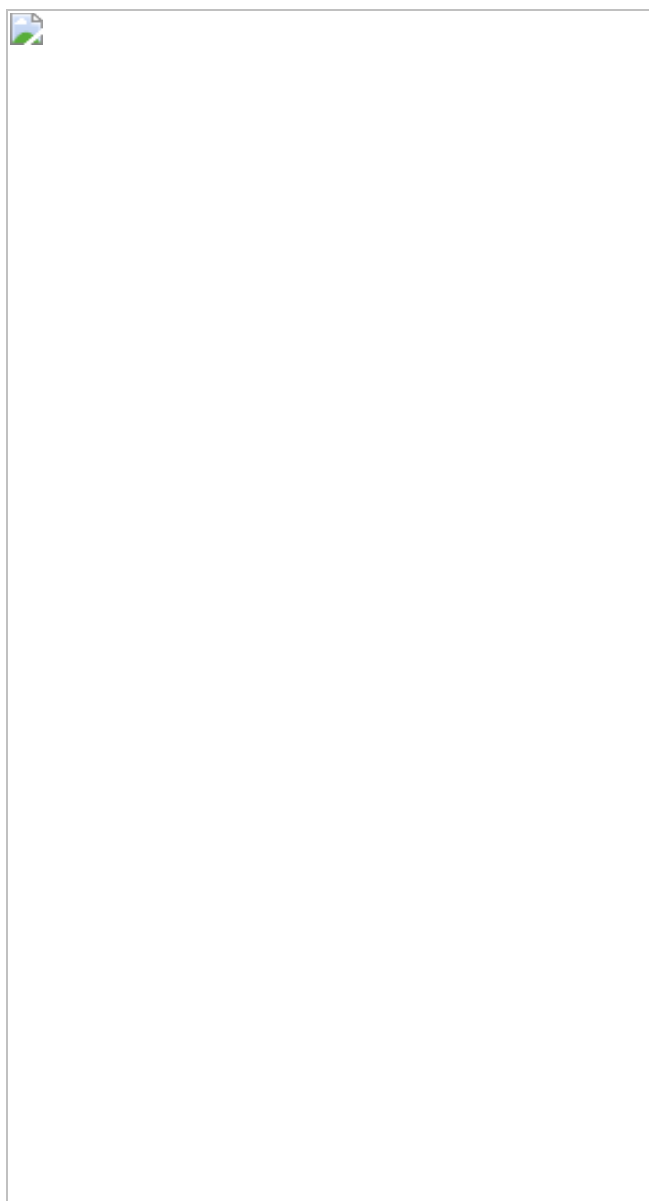
Ồ Anh nhìn lên và thấy cô. Giọng nói trầm ấm kéo Du Ánh Tuyết trở lại tâm trí của mình.

Nhận ra vừa rồi mình thật ngớ ngẩn, cô khá khó chịu.

“À, đó là... Dì Lý nhờ tôi qua đây xem có việc gì cần giúp dọn dẹp không”

Kiêu Phong Khang liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, sắc mặt tối sầm lại, lông mày nhíu chặt: “Cứ như vậy mà tới giúp tôi?”

Anh đặt tập tài liệu trên tay xuống, sắc mặt không được tốt lắm, lại có vẻ dửng dưng, Du Ánh Tuyết cảm thấy hơi tủi thân. Có chuyện gì vậy? Cô lại chọc giận gì anh rồi sao?

Sau đó, anh cởi dép trên chân, đặt trước mặt cô: “Đi vào!”

Nó vẫn mang vẻ mặt hung dữ và giọng điệu hung dữ đó, nhưng sự quan tâm trong mắt anh khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy ấm áp không thể tả.

Sự tủi thân vừa rồi làm gì còn nữa?

Cô cúp mắt liếc nhìn anh. Góc của ‘chiếc quần’ được nâng lên một chút và mang giày vào. Sắc mặt anh trông khá hơn, vì vậy anh quay vào bàn và tiếp tục dọn dẹp, không quên nhìn cô: “Lần sau đừng làm như vậy nữa!”.

Giọng điệu vẫn nghiêm túc.

Trong lòng cô hơi ngọt ngào, như có mật ong tan chảy. Du Ánh Tuyết là lười tình nghịch: “Biết rồi”

Cô làm sao dám nữa?

Kiêu Phong Khang tiếp tục đóng gói các tập tài liệu cần thiết.

Du Ánh Tuyết ngẩng sang một bên cất quần áo gọn gàng vào hộp cho anh.

Thỉnh thoảng, anh nhìn nghiêng sang, Nhìn thấy cô bận rộn cho bản thân, bỗng chốc cảm thấy thoải mái.

Kể từ ngày hôm qua, đã có một sự thay đổi mờ nhạt giữa họ. Ít nhất, cô sẽ không thờ ơ đến mức tránh né chính mình, sẽ mỉm cười với anh, sẽ nói chuyện với anh.

Vẫn sẵn sàng nằm chung giường với anh.

Mặc dù, cả đêm anh nhắm nhin và không làm gì cả.

Nghiêm Danh Sơn đến rồi. Dì Lý gõ cửa: “Thưa cậu, trợ lý Sơn đã đến và nói rằng phải đi ngay”

Kiêu Phong Khang ngưng tụ ánh mắt và nói: “Tôi hiểu rồi, để anh ta đợi bên ngoài cửa đi.

Du Ánh Tuyết chỉ việc sắp xếp quần áo, cô ng ồi x ồm h ấi lâu, eo hơi đau, đứng dậy xoa xoa.

“Không sao chứ?” Anh hỏi.

Anh kéo cô bằng một cánh tay, để cô dựa vào vai mình. Bàn tay còn lại đã thay thế bàn tay của cô, đề lên eo cô.

Anh xoa nắn lên xuống. Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy có một ma lực được truyền từ lòng bàn tay qua quần áo, từ da đến xương của cô.

Mệt mỏi bỗng chốc trở nên nhẹ nh ỡm, thoải mái không sao tả xiết.

Cô tham lam và say sưa trong hơi thở của anh.

“Còn đau không?”

Không biết đã qua bao lâu, anh thấp th ỏm hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247

“Không đau nữa” Du Ánh Tuyết lắc đầu.

Cô bỗng tỉnh táo lại.

Nhận ra đi đâu gì đó, thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Giờ phút này, cả người cô đều bị anh ôm vào trong lòng, không có chút phòng bị giây dựa, trực tiếp được anh ôm lấy.

Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng cử động hai tay, nằm trên vai anh, hít thở không thông.

Thực ra... chỉ xa nhau vài ngày mà thôi...

Tuy nhiên, sự không nở đó đã kéo dài từ tối hôm qua đến hôm nay, đến bây giờ, ngày một bành trướng.

Một lúc lâu sau, anh nói: “Tôi sẽ quay lại sớm nhất có thể. Nếu có vấn đề gì, hãy gọi ngay cho tôi, biết không?”

“Ừm, tôi biết rồi” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Nếu là việc gấp, em có thể liên hệ với thư ký Lý Thanh. Tôi để cô ấy ở công ty, em có thể liên lạc với cô ấy bất cứ lúc nào. Em có nhớ số của cô ấy không?”

“À, tôi nhớ..” Cô vẫn dựa vào vai anh, nhẹ nhàng trả lời.

Lòng bàn tay to của anh vuốt ve qua lại tóc cô: “Cũng đừng đi chân trần trên sàn nữa. Bây giờ là mùa thu rồi”

“Được.” Cô vẫn rất tốt.

Ki ầu Phong Khang đẩy cô ra khỏi vòng tay anh. Hai người, hai mắt đối diện nhau, ánh mắt ngày càng tối.

“Nếu không có việc gì cũng có thể gọi cho tôi.” Anh suy nghĩ một chút, mới nói thêm câu này.

Du Ánh Tuyết không nói gì, cô lấy tay nhẹ nhàng xoa bụng.

Liếc nhìn anh, chuyển ánh mắt sang một bên, nhìn chăm chăm vào ngón chân của anh: “Tôi... Tôi sẽ chờ chú trở lại và cùng tôi đi khám lần sau”

Anh ngẩng đầu lên.

Đôi mắt anh dán chặt vào đôi môi đỏ rức của cô.

Cảm thấy thật ngứa ngáy. Thật muốn hôn cô.

Anh nghĩ vậy, mỗi anh liền dán lên môi cô.

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đôi tay ôm vai siết chặt, ngay cả áo sơ mi cũng bị nhàu nát.

Cô gần như quên mất, bao lâu rồi họ không hôn nhau như ngày xưa...

Chỉ biết...

Rất nhớ cảm giác đó. Nhớ đến mức lồng ngực bị đè nén nhức nhối.

Lúc này họ đều có cảm giác đó. “Chủ tịch Ki ầu, thời gian đã đến rồi”

Cách nhau một cánh cửa, cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra. Nghiêm Danh Sơn đứng ngoài cửa và nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mọi lời nói đột ngột kết thúc, anh bỗng cảm. thấy dở khóc dở cười.

Khuôn mặt Du Ánh Tuyết bỗng đỏ bừng, cô vội vàng vùi đầu vào vai anh.

Ki ầu Phong Khang th ầm chửi rủa.

Lúc này anh đâu có quan tâm đến người khác? Anh vươn tay, tiếp tục hôn CÔ.

Không còn kiên chế được nữa, anh ôm mặt cô, điên cuồng hôn lên môi cô.

Du Ánh Tuyết sững sờ, khẽ “ăm” một tiếng.

Ban đầu, cô vẫn nhớ một người ngoài đang đứng trước cửa, nhưng khi lưỡi của anh trượt vào, mọi thứ khác đều biến mất.

Hơi thở rối loạn Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt ngơ ngác nhìn anh.

Hai người hôn càng lúc càng mãnh liệt.

Hôn đến mức đồ mờ hồ, hôn đến mức suýt nữa muốn nuốt trọn cả người cô nhưng không ai đẩy ai ra trước, vì...

Trong lòng luôn không nở, nụ hôn ngày càng trở nên mãnh liệt hơn...

Tim hơi đau.

Quyến luyến một người là câu chuyện rất đáng sợ.

Anh rời khỏi thành phố này khiến cho trái tim nhớ nhung của Dự Ánh Tuyết trở nên không chốn để về

Như những linh hồn du đãng, lang thang.

Rất khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248

Tối bây giờ, dường như là nhiệt độ nộ hôn của anh vẫn còn nơi đây. Nhưng lại dường như đã trôi qua đằng đẵng một khoảng thời gian dài.

Nhiều lần cô ngẩng đầu nhìn thời gian rồi tính nhẩm trong lòng.

Ngay cả dì Lý cũng nhận ra tâm tư của cô, bà nói: “Còn chưa tới đâu, máy bay tận năm tiếng”

Du Ánh Tuyết đỏ mặt: “Tôi không có nhìn cái này”

“Thôi đừng nhìn nữa, ăn nhiều một chút. Bây giờ cô là phụ nữ mang thai đó” Dì Lý gấp cho cô hai đĩa đồ ăn.

Thật ra Du Ánh Tuyết không đói bụng nhưng vì đứa bé nên cô vẫn ép mình ăn.

Sau bữa ăn cô ôm gối ngủ trên ghế salon. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đồng hồ rồi ngủ thiếp đi.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Rõ ràng lúc này cô vẫn còn đang ngủ say nhưng vừa mới nghe thấy chuông điện thoại vang lên đã bật dậy.

Tay cô chỉ còn cách điện thoại mấy centimet nữa thôi nhưng bỗng dừng lại giật lại.

Nhận điện thoại nhanh như thế thì anh sẽ biết cô đang chờ anh.

Dì Lý đang ngủ xem tivi ở bên cạnh thấy cô vẫn chưa nhận điện thoại thì liếc cô một cái: “Chắc chắn là cậu chủ gọi tới, sao cô không nhận? Không phải là chờ sáng giờ à?”

“Tôi có chờ điện thoại của anh ấy đâu. dì nghe đi.” Du Ánh Tuyết liếc dì Lý rồi về ôm gối, nhưng đôi mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại.

“Cô không nghe thật à?” Dì Lý hỏi lại.

“. Tôi không muốn nghe” Cô bấu môi, nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Dì Lý buồn cười, cô nhóc này mạnh miệng thật đấy!

“Cậu chủ, tôi đây.”

Du Ánh Tuyết nghe thấy là anh thì tâm trạng rầu rĩ không vui từ trưa tới giờ đã tốt hơn nhiều.

“Cô Ánh Tuyết à..” Dì Lý liếc về phía Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết nghe người nào đó nhắc mình thì tự động đứng dậy khỏi ghế salon rồi đi tới bên cạnh bà ấy, chuẩn bị nhận điện thoại.

Nhưng dì Lý lại nói: “Cô Tuyết đang ngủ, cậu cũng biết phụ nữ mang thai thích ngủ mà, tôi thấy đừng nên đánh thức cô ấy thì hơn.”

“..” Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào dì Lý.

“Vâng. Lát nữa tôi sẽ nói với cô ấy. Cậu ở đó nhớ chú ý sức khỏe.”

Dì Lý nói xong thì cúp máy, dường như bà không hề cảm nhận được ánh mắt của Du Ánh Tuyết vậy.

Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào dì Lý. “Dì. dì tắt rồi à?”

Dì Lý tỏ vẻ vô tội: “Đúng thế, cậu chủ để tôi nói với cô một tiếng là được rồi. Không phải là cô không muốn nghe điện thoại của cậu chủ à, như thế này là không phải nghe rồi.”

Du Ánh Tuyết ôm gối rồi ngả im trên ghế salon một lúc lâu, cuối cùng thì về phòng với sự tức giận.

Dì Lý nhìn bóng lưng ấy thì buồn cười.

Từ đó về sau Du Ánh Tuyết không để dì Lý nghe điện thoại nữa. Khi Phong Khang đi hai ngày và điện về vô số lần, quan tâm cô và đứa bé.

Du Ánh Tuyết nghe giọng anh qua điện thoại mà cảm thấy như hai bọn họ quay về quá khứ.

Nếu như cứ tiếp tục như bây giờ thì có phải là cô có thể quên hết chuyện của cha mẹ không?

Tối xuống.

Ăn xong cơm tối thì dì Lý kéo cô đi dạo.

Ngoài đường người rất tập nập. “Đừng ở mãi trong nhà, đi ra ngoài tốt cho đứa bé. Sau này lúc sinh cũng sẽ thoải mái hơn.” Dì Lý dùng thân phận của người từng trải mà dặn dò cố.

Du Ánh Tuyết nhớ lại hiện tượng sinh non của mình lúc trước thì rất lo lắng.

“Dì Lý, dì nói đứa bé này có thể sinh ra một khỏe mạnh không?”

“Chắc chắn là có, bác sĩ khám cho cô không phải là người giỏi nhất thành phố An Lập à? Cô đừng lo lắng.” Dì Lý nhìn ra được nỗi lo của cô nên an ủi cô.

Nhưng trong lòng cô vẫn rất lo lắng. Rõ ràng lúc anh ở đây cô vẫn rất an tâm.

Dường như có anh ở đây thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đột nhiên lại rất nhớ anh.

“À, bên kia có một tiệm Mẹ và Bé, chúng ta qua xem đi” Dì Lý di chuyển sự chú ý của cô.

Quả nhiên.

Du Ánh Tuyết vừa thấy đèn trong cửa hàng Mẹ và Bé thì ánh mắt sáng cả lên.

Cô vội vã chạy vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 249:

Trong cửa hàng Mẹ và Bé rất đông đúc, đèn sáng trưng, bên trong toàn là những người phụ nữ có thai đang lựa đồ cùng với chồng.

Rất hạnh phúc.

“Anh xem, đôi giày kia đáng yêu quá đúng không?” Cô gái trẻ tuổi với cái bụng to to nhón chân lên muốn xem đôi giày trên kệ hàng.

“Đề anh, đừng lộn xộn.” Người chồng đề cô ấy lại rồi đưa tay lấy đôi giày kia xuống, đưa tới tay cô gái ấy: “Thích à? Thích thì mua thôi. Phục vụ ời, gói đôi...”

“Đừng mua, lại mua lung tung. Người vợ đề tay anh ta lại: “Đây là màu hồng, nhà mình là con trai, phung phí.”

“Phung phí gì chứ, không phải em thích à?”

Người vợ dở khóc dở cười: “Em thích thì em cũng có mặc được đâu chứ.”

Người chồng vẫn để nhân viên gói hết lại: “Sau này cho con gái mang”

Cô gái trẻ cười giận: “Ai nói là em muốn sinh con cho anh thế?”

Người chồng nghe thế thì đổi, ôm chặt lấy cô gái ấy rồi bóp mũi cô: “To gan nhỉ, không sinh cho anh còn sinh cho ai? Muốn cưới chồng khác à?”

“..” Mặt của cô gái đỏ r ần lên, r ồi đưa tay đập anh ta: “Anh buông ra mau đi, mặt mặt quá, mọi người đang nhìn kìa”

“Vậy em nói đi, có sinh cho anh không?”

“Sinh sinh sinh, chỉ là. nếu lại sinh con trai thì sao giờ?”

“Vậy thì sinh tiếp! Sinh ra con gái mới thôi”

Cô gái ấy cười, vung tay đâm anh ta: “Anh xem em là con heo nái à?”

Tuy là đang nổi giận nhưng đôi mắt lại tràn đầy hạnh phúc, khiến người ta hâm mộ.

Du Ánh Tuyết đứng bên cạnh nhìn tới ngây ra.

Người khác cùng hạnh phúc thì càng hiện rõ sự cô đơn và đáng thương của cô.

Cô rất hâm mộ những cặp vợ chồng còn có ‘sau này.

Đứa bé này là đứa bé đầu tiên của hai người, cũng là đứa bé cuối cùng. cho nên rất quý giá.

Nếu có một ngày mất đi đứa bé này thì cô nghĩ mình sẽ điên mất.

“Cô Tuyết, cô thấy những quần áo này như thế nào?”

Giọng nói của dì Lý kéo suy nghĩ của cô lại.

Cô ép mình không nghĩ nữa r ồi đi tới kệ hàng.

Từng dãy quần áo san sát nhau, màu gì mẫu gì đều có cả.

Trong lòng cô có một cảm xúc đắng chát.

Sau này.

Sau này của bọn họ, đối với cô mà nói thì quá xa xôi, quá mờ mịt.

“A! Đau quá ch ờng ời...”

Đột nhiên có tiếng kêu đau vang lên.

Suy nghĩ của Du Ánh Tuyết bị kéo về, cô nhận ra người kêu đau là cô gái trẻ lúc này.

“Vợ ời em đừng sợ. để anh đưa em đi bệnh viện!” Người chồng một tay ôm người vợ, một tay gọi cấp cứu.

Bởi vì quá hoảng hốt nên người anh ta run lên.

Số được gọi nhiều lần nhưng không thông.

Cô gái chuẩn bị làm mẹ nằm trong vũng máu, sắc mặt trắng bệch.

Cũng không biết là do cơ thể quá đau hay là tim đau, cô ôm chồng của mình, tuyệt vọng khóc rống lên: “Chồng ời, em. nhất định là em bị sảy thai rồi. làm sao bây giờ? Làm sao đây? Em rất muốn có đứa con này. em không muốn sinh non. chúng ta đã đặt nhiều tâm tực như vậy, mới bảo vệ được nó...”

Tiếng la khóc thê lương làm cho tất cả mọi người ở đây đều không đành lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250

Du Ánh Tuyết nhìn máu đỏ đập vào mắt, lại nghe tiếng tuyệt vọng và đau lòng vang lên, chỉ cảm thấy cả người trong phút chốc như bị ngâm trong hãn băng Lạnh. Vô cùng lạnh. Lạnh đến toàn thân phát run. “Dì Lý...” Thở mấy hơi, ô phát hiện giọng nói khô khốc, giọng nói run run: “Dì Lý. gọi cho thư ký Lý hộ tôi.”

Dì Lý nhìn sắc mặt khác thường của cô, hỏi: “Cô không sao chứ, sao lại run thế?”

“Nhanh đi! Bảo thư ký Lý liên hệ bác sĩ của tôi” Cô gấp gáp nắm lấy tay dì Lý, hốt mắt đỏ lên: “Bác sĩ đó nhất định sẽ cứu được đứa bé. Nhất định có thể! Dì nhanh đi đi!”

Dì Lý lập tức hiểu tâm trạng của cô.

Nhưng sắc mặt trắng bệch của cô, bộ dạng cảm động lây, làm bà thấy đau lòng.

Không đành lòng muốn nói cho cô sự thật, nhưng lại không thể nói ra: “Cô Tuyết, đã không kịp rồi...”

“Sao lại không kịp? Không phải dì vừa nói đó bác sĩ đó là bác sĩ giỏi nhất thành phố An Lập này sao?”

“Nhưng mà, bây giờ bà bầu xuất huyết nhiều quá, e là cho dù Hoa Đà có tái thế thì cũng không cứu được đứa nhỏ này...”

Du Ánh Tuyết ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

Người phụ nữ có thai được ôm đi. Máu chảy đầy đất.

“Đáng thương thật, nghe nói bọn họ đã tốn không ít công sức bảo vệ đứa bé này. Sắp sinh rồi, không ngờ còn gặp phải loại chuyện như vậy.”

“Haiz, muốn tránh sảy thai thì có được mấy đứa có thể sinh ra? Có câu nói rất hay, thai tốt không cần bảo vệ, mà bảo vệ quá cũng sẽ không tốt cho thai. Sinh ra rồi lại khiếm khuyết gì đó, càng là cho người ta thêm phiền. Cô nói xem có phải không?”

Người bên ngoài, bàn tán ầm ĩ. Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai chân như nhũn ra. Tay vịn kệ hàng, gầy như đứng không vững nữa.

Dì Lý đỡ lấy cô, nhin không được trách móc những người kia: “Các người đừng có ở đây mà nói hươu nói vượn! Đứa bé đang êm đẹp, có gì mà khiếm với chả khuyết? Có bác sĩ giỏi bảo đảm, sao không khỏe mạnh cho được?”

Mấy người bị khiển trách có hơi không hiểu lắm.

Thấy vẻ mặt của cô gái bên cạnh không tốt, trong lòng họ liền chắc chắn: “Chúng tôi cũng chỉ thuận miệng nói lung tung, cũng không phải bác sĩ, hai người đừng để bụng.”

Dì Lý không nói gì, chỉ vội vàng đỡ Du Ánh Tuyết ra ngoài.

Bà thật sự hối hận vì đang đưa cô tới nơi này, bây giờ lại vì nhìn cảnh này mà kinh hãi, sợ là ngay cả ngủ cũng không thể ngủ ngon.

Vừa về, Du Ánh Tuyết liền im lặng nằm trên giường.

Nhắm mắt lại, trong đầu cứ nhớ tới dáng vẻ đáng thương của cô gái chuẩn bị làm mẹ kia. Cô vẫn cảm thấy lạnh, dùng chăn mền bao quanh người, nhưng vẫn không thể nào ấm lên được.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lúc hốt hoảng, hình ảnh bà bầu nằm trên vũng máu kia đột nhiên biến thành hình dạng của mình.

Không!

Cô bị dọa đến hết lên, trên lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cô đứng lên, dựa vào thành giường, cơ thể co lại, dùng sức che bụng mình, dường như chỉ có làm thế, con của cô mới không bỏ cô mà đi..

Tuy nhiên, sự hoảng hốt và sợ hãi không hề giảm đi một chút nào.

Cuối cùng chịu không nổi, cô bật dậy khỏi giường lao ra phòng khách.

Giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng, cô cầm điện thoại, bấm vội dãy số quen thuộc.

Dù là người không có ở đây, nhưng nghe được âm thanh của anh cũng tốt rồi.

Chỉ cần anh nói với cô rằng mọi thứ sẽ ổn, cô sẵn sàng tin tưởng.

Ngay cả khi đó chỉ là một lời nói dối đẹp đẽ, cô sẵn sàng bị lừa dối.

Nhưng.

Đầu dây bên kia chỉ truyền đến âm thanh lạnh lùng của máy móc.

“Xin lỗi, người dùng đang bận!” Không bỏ cuộc, cô lại gọi.

Đáp lại cô vẫn là âm thanh lạnh lẽo và câu nói không chút tình cảm nào: “Máy bận”

Cô chán nản, để điện thoại xuống.

Bên trong không gian u tối, chớp mắt một cái, chỉ mình cô ngẩng đầu ngạc nhiên, lo sợ không yên.

Thì ra.

Cảm giác cô đơn lẻ loi, không nơi nương tựa lại là thế này.

Cứ như cả thế giới này chỉ còn mình cô.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 251

Khô sợ, hoảng hốt, lo được lo mất, như một con dã thú lao tới, nuốt chửng con người cô đơn của cô một cách tàn nhẫn.

Thật là khó chịu.

Cô chán nản ngã trên đất, vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Đúng lúc này, cửa vang lên một tiếng cạch.

Cô kinh ngạc quay đầu lại.

Ngoài cửa, một tia sáng chiếu vào, trong mắt cô như bị phủ một tầng sương mỏng, lại có thể thấy rõ hình ảnh một người đàn ông cao lớn tỏa ra ánh hào quang, tay xách hành lý, đứng cửa ra vào.

Anh đã trở lại? Không thể tin được.

Lúc cô bất lực nhất, sợ hãi nhất, tưởng rằng không thể tìm được người khác. Anh như thần linh đáp lại lời thỉnh cầu của cô, đột nhiên xuất hiện.

Sống mũi cay cay, nước mắt chảy dài trên mặt cô.

Và hiển nhiên, qua ánh sáng nhàn nhạt anh cũng nhìn thấy cô đang từ từ đứng dậy.

Mắt đen càng thêm tối, ngay cả đèn cũng không kịp bật, giày cũng không đổi, bước vội vàng trong.

Cô ghen ngào một tiếng, chạy vội đến, lao vào lòng anh.

Anh thỏa mãn thở ra một tiếng.

Có trời mới biết, mấy hôm nay ở bên ngoài, anh vẫn luôn mơ về cô, lo lắng cho cô!

Bây giờ, ôm cô trong vòng tay, cảm nhận được độ ấm chân thực của cô, mới miễn cưỡng thấy an tâm.

“Vẫn tốt chứ?” Anh trầm giọng hỏi.

Cũng không muốn buông cô ra như thế này, luồn bàn tay vào tóc cô, ôm gáy cô, để cô vùi mặt thật sâu vào giữa cổ anh.

Mặt của anh tham lam vùi sâu vào mái tóc cô.

“..” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không tốt. không tốt chút nào.”

Lúc nói chuyện, giọng còn nghẹn ngào, run rẩy.

Tiếng nghẹn ngào đáng thương, và những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy trên da thịt, gần như xé nát trái tim anh.

Điều gì đã xảy ra với vật nhỏ của anh?

Muốn đẩy cô ra để tìm hiểu tình hình nhưng cô lại ngoan cố không chịu tách ra, thay vào đó cô còn ôm chặt anh hơn.

“Điện thoại của chú không gọi được. Tôi cho là, không tìm được chú nữa.”

Máy bay vừa hạ cánh anh liền bắt xe về, vốn quên mất là phải khởi động máy.

Kiêu Phong Khang buồn bực, sớm biết việc này sẽ làm vật nhỏ của anh khóc, thì cho dù có vội anh cũng sẽ nhớ mở máy.

“Tôi về rồi. Ngoan, đừng khóc...” Anh dỗ cô như đang dỗ một đứa bé.

“Từ nay về sau. chứ đừng tắt máy...” Cô nghẹn ngào đưa ra yêu cầu.

“Được. Nhất định không tắt máy”

“Đừng để tôi không tìm được chú. Được không?” Cô sợ, sợ khi ngã trong vũng máu, cô sẽ chỉ còn một mình. Kiều Phong Khang không biết hôm nay cô bị làm sao, nhưng mà có thể thấy được, hôm nay cô bị làm cho kinh SỢ.

Ôm cô thật chặt, anh đau lòng đảm bảo: “...Yên tâm đi Ánh Tuyết, tôi mãi mãi sẽ ở một nơi mà chỉ cần em quay người là có thể nhìn thấy.”

Du Ánh Tuyết không tìm được xúc động, khi nhìn thấy anh, cô cảm thấy nhẹ nhõm, mọi cảm xúc bỗng chốc có chỗ để trút bỏ, đâu có thể bình tĩnh được?

Một hồi lâu sau.

Kiều Phong Khang ôm ngang cô lên, ngồi trên ghế sofa, an ủi, dỗ dành.

Giọng thôn thức của cô càng ngày càng yếu, dần dần, cô chìm vào giấc ngủ.

Thậm chí có những giọt nước mắt khóe mắt cô.

Kiều Phong Khang cảm thấy đau lòng vô cùng, thận trọng lau đi nước mắt của cô, ôm cô vào phòng ngủ.

Cô vẫn rất khó chịu, dùng sức nắm chặt lấy ngón tay anh. Anh đã rất cẩn thận trước khi rút tay cô ra khỏi ngón tay mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252

Hôn lên trán cô một cái, lúc quay người ra ngoài sắc mặt nghiêm túc đi nhiều.

“Cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Trong lúc tôi vắng mặt rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Kiều Phong Khang ngồi trên sofa trầm giọng hỏi dì Lý.

Khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt sắc lạnh.

Rõ ràng là mấy ngày nay anh vắng mặt, hoặc ít nhất là hôm nay, vật nhỏ của anh không được tốt!

Dì Lý có hơi hoảng sợ nhìn bộ dạng này của cậu chủ. Cứ về cô Tuyết là không thể qua loa được.

“Thật ra mấy ngày nay vẫn luôn tốt, chỉ có hôm nay.”

Dì Lý thở dài: “Hôm nay chúng tôi đang đi dạo thì gặp một người phụ nữ có thai, ai ngờ. ai biết bà bầu đó lại bị sảy, máu chảy rất nhiều, con cũng mất đi...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của dì Lý cũng nhỏ đi rất nhiều.

“Cô Tuyết bị chịu đả kích. sợ bản thân cũng bị như thế...”

Kiều Phong Khang im lặng, tay vịn chặt vào ghế sofa.

Hồi lâu sau, anh châm điếu thuốc đưa lên môi chưa nhấp một ngụm, lại dập tắt. Vật nhỏ không thích mùi khói, bây giờ có con rồi cũng không ngửi được mùi khói.

“Đừng đứng đây nữa, đi nghỉ đi.” Anh dặn dò dì Lý.

Dì Lý cũng nhìn ra được, tâm trạng của anh cũng không thể nào bình tĩnh, đưa bé kia, anh và Du Ánh Tuyết đều rất để ý tới.

“Cậu chủ, cậu đã về rồi thì ở bên cô Tuyết nhiều hơn. Tôi thấy được cô ấy rất sợ đứng bé xảy ra chuyện...”

“ . Tôi biết rồi ”

Sau khi rửa mặt xong, Kiều Phong Khang trở lại phòng.

Nằm trên giường lớn, được như thỏa nguyện mà ôm vậy nhỏ trong lòng. Nương theo ánh đèn giường, nhìn gương mặt nhỏ có hơi tiều tụy của cô, lại càng thấy thương tiếc.

“Chú ba.” Cô đột nhiên ưm một tiếng nhỏ. “Tôi đây.”

“Chú ba...” Cô lại gọi, giống như có chút sợ hãi, tay nhỏ quờ quạng trên giường.

– Nắm chặt tay cô, nắm chắc trong lòng bàn tay, áp vào trong ngực cô: “Ánh Tuyết, đừng sợ, tôi ở đây”

Dường như cảm nhận được sự hiện diện của anh, Du Ánh Tuyết rúc vào trong ngực của anh, lúc này mới thấy dễ chịu một chút.

Cơ thể không còn căng như trước, lông mày cũng mở ra nhiều.

Kiều Phong Khang ôm cô, khó ngủ một đêm.

Nhiều ngày sau.

Kiều Phong Khang bỏ đi hơi nửa phần công việc của mình, toàn tâm toàn ý chăm sóc Du Ánh Tuyết.

Dù thỉnh thoảng gặp ác mộng những đứa con trong bụng cô rất khỏe mạnh.

Sáng sớm. Du Ánh Tuyết đứng lên cân, có chút buồn bực, mập hơi so với hai ngày trước rồi. Nếu cứ tiếp tục phát triển như thế này, khi sinh con có thể sẽ bị Vỗ béo thành heo. Tuy nhiên, bây giờ cô không còn phờ phạc như trước, và tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.

Nhìn vào gương và đánh răng. Phần bụng đột nhiên giật giật.

Du Ánh Tuyết sững sốt, hô hấp cũng ngừng lại.

Như thể sợ đó chỉ là ảo giác, cô cứng người, nhắm mắt và cảm nhận lại.

Trong bụng lại có chút đập nhẹ. Cảm giác này. thật lạ.

“Chú ba. chú ba.” Cô kêu lên, kích động đến nỗi bàn chải đánh răng trên tay rơi xuống đất.

Ở đằng kia, Kiều Phong Khang đang thay quần áo trong phòng, nghe thấy tiếng của Du Ánh Tuyết liền ném cà vạt vào phòng tắm.

Rồi một tiếng, cánh cửa bật ra, suýt chút nữa thì hỏng.

“Đừng sợ, đừng sợ, Ánh Tuyết, tôi ở đây” Về mặt anh trịnh trọng. Vừa an ủi, đỡ cô ngồi xuống.

Sau đó, nhanh chân chạy ra ngoài, nói với dì Lý: “Thu dọn ít đồ, chúng ta lập tức tới bệnh viện.”

Dì Lý bị dáng vẻ của anh dọa sợ, thậm chí sợ đưa bé xảy ra chuyện gì.

Bà nào dám chậm trễ, vội vàng vào phòng thu dọn đồ đạc.

Du Ánh Tuyết được Kiều Phong Khang ôm trong ngực, chạy vào thang máy, dáng vẻ khẩn trương và lo lắng làm cho cô không đành lòng.

Dường như không chỉ bản thân cô mà cả anh cũng sợ hãi.

“Chú ba, thả tôi xuống trước đã..”

“Có chỗ nào đau không?” Kiều Phong Khang nhíu mày lo lắng, không chịu buông ra. Anh lại đi ra ngoài, giục dì Lý Khuôn mặt của anh ấy đã được căng thẳng.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 253

“Đừng gấp, chúng ta sẽ không đi bệnh viện.”

“Như vậy sao được? Nhất định phải.”

“Nhưng tôi không có chỗ này thấy không thoải mái cả, tôi rất khỏe” Du Ánh Nguyệt ngắt lời anh, cười với anh: “Thật ra. lúc này tôi chỉ cảm giác được nó động trong bụng tôi mà thôi...”

Nghĩ lại cảm giác vừa rồi, hốc mắt trở nên nóng ẩm.

Kiêu Phong Khang thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lãnh đạm bình thường lúc này cũng hiện lên ánh sáng.

Anh đặt Du Ánh Tuyết xuống, ngửa xồm xuống, quàng tay qua eo cô, áp tại trái vào bụng cô.

“Nó còn động không? Có thể cảm giác được không?”

Anh đang lắng nghe rất chăm chỉ.

Du Ánh Tuyết nhìn anh, thấy bộ dạng của anh giống như trẻ nhỏ được ăn kẹo.

Cô cười.

Tiếc nuôi nói: “Bây giờ tôi không cảm giác được.”

“Không cảm nhận được?” Anh nhướng mày.

Dường như không muốn bỏ cuộc, anh vẫn áp tai vào bụng cô.

Du Ánh Tuyết cười sâu hơn và cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Thật tốt. ít nhất, đứa con trong bụng cô đang phát triển tốt.

Dì Lý vội vàng đi ra ngoài, bà cau mày khi nhìn thấy cảnh tượng này trong thang máy: “Làm sao vậy? Sao cậu không rời đi? Mau đi, đừng lãng phí thời gian”

Bà vừa nói vừa nhấn thang máy.

Kiêu Phong Khang đưa tay ngăn thang máy lại, bế Du Ánh Nguyệt ra ngoài.

“Dì Lý, mở cửa đi, chúng tôi không đi bệnh viện nữa.”

“Tại sao không đi bệnh viện? Đừng lộn xộn, chuyện này không qua loa được.”

Du Ánh Tuyết cười, nhìn dì Lý qua bờ vai của anh: “Sợ bóng sợ gió một trận, chỉ là thai động thôi.”

Lại nhìn về phía ai đó, anh quá căng thẳng nên tự mình dọa mình. Trên mặt của Kiêu Phong Khang có chút bối rối, trên đời này thì chắc chỉ có mỗi cô có thể khiến cho anh sợ hãi mà thôi. Không, còn có đứa bé trong bụng cô nữa.

Dì Lý thở phào, bà lấy chìa khóa mở cửa rồi reo: “Giờ thì biết cậu chủ lo lắng cho cô và đứa bé đến mức nào rồi chứ?”

“...” Du Ánh Tuyết giật mình. Cô vô thức liếc anh một cái, ánh mắt của anh rất sâu xa và phức tạp.

Hai người nhìn nhau, tim cô đập nhanh hơn.

Cô cắn môi rồi quay người đi, không nói gì thêm.

Từ khi đứa bé có thai mấy thì cảm giác làm mẹ của Du Ánh Tuyết càng thêm chân thật.

Bụng dưới của cô cũng nhô lên theo sự trưởng thành của đứa bé.

Kiêu Phong Khang rất thích ôm bụng cô nghe thai máy của đứa trẻ, nhưng dường như đứa bé rất thích chống đối cha mình.

Lúc anh đến thì đứa bé không nhúc nhích, cha vừa đi thì nó lại đập bụng cô kịch liệt.

Du Ánh Tuyết cảm thấy thời gian trôi qua rất bình yên.

Càng như thế cô càng không muốn nghĩ về những chuyện về sau.

Cô nhốt mình trong một cái mai rùa, nhát gan đếm từng ngày trôi qua.

Ngày hôm nay. Chạng vạng tối.

Sau khi Kiều Phong Khang ra khỏi công ty thì định đi về nhà. Căn hộ nhỏ nhỏ đó có cô, có đứa bé nên đã biến thành một căn nhà ấm áp.

Lòng anh chỉ muốn về “Phong Khang!”

Mới tới cửa thì có một chiếc xe dừng trước mặt anh.

Kiêu Phong Khang nhìn sang thì rất bất ngờ.

“Anh Hai?” Là Kiều Nam Thành.

“Anh về nước khi nào thế? Minh Đức đâu?”

“Lên xe trước đi, có chuyện gì nói sau.” Vẻ mặt của Kiều Nam Thành rất trầm trọng.

Kiêu Phong Khang không lái xe của mình mà đi lên xe của Kiều Nam Thành.

Kiêu Nam Thành lái xe ra vùng ngoại thành, Kiều Phong Khang thấy thế thì hỏi: “Đi đâu thế anh?”

“Ông cụ muốn ly hôn với bà cụ, em không nghe nói à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 254

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 254:

Kiêu Phong Khang lắc đầu, anh không hề kinh ngạc.

Không cần nghĩ là biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là lúc trẻ không ly hôn, đến tuổi này rồi còn già vò gì nữa?

Huống chi.

Ngay cả Lâm Vân Thanh cũng đã trở về với cát bụi.

“Có phải là em biết gì không?” Kiêu Nam Thành hỏi.

“Không. Trước giờ ông cụ không có nói với em chuyện này. Hơn nữa gần đây em cũng chưa về nhà cũ”

Sau khi nói chuyện với bà cụ hôm đó thì Kiêu Phong Khang chưa về lần nào.

“Sau khi ông cụ và bà cụ nói chuyện ly hôn thì bà cụ đã chuyển khỏi nhà cũ. Lúc trước chị cả cũng nói với anh là sức khỏe của bà cụ không được tốt, bây giờ chị ấy và Quốc Thiên đã qua đó.”

Kiêu Phong Khang nghe thế thì nhúm mày.

Trước kia sức khỏe của bà cụ vốn yếu, bây giờ ông cụ lại đưa ra chuyện ly hôn. Bà ấy lại rất cao ngạo, chỉ sợ là khó thể chịu đựng được.

“Khám chưa? Bác sĩ nói sao?”

Kiêu Nam Thành thở dài: “Không tốt lắm. dù sao cũng lớn tuổi rồi.”

“...”Kiều Phong Khang im lặng, anh không nói thêm gì nữa. Anh hai đã chạy vội về từ nước Mỹ thì có thể thấy tình trạng của bà cụ xấu đến đâu.

Kiêu Nam Thành liếc anh một cái: “Anh nghe nói là chuyện của Du Ánh Tuyết mà em đã cãi nhau với bà cụ. Nhưng bây giờ là lúc đặc biệt, em đừng nói gì chọc giận bà ấy”

“... Em biết rồi.”

Sau khi im lặng một lúc lâu thì Kiều Phong Khang mới trả lời ông ta.

Xe đi thẳng ra vùng ngoại thành.

Chỗ ở của bà cụ phải đi qua cầu vượt, cách nội thành rất xa.

Trời cũng dần dần chuyển tối. Chung quanh không còn tấp nập, không còn ngợp xe như nước, cũng chẳng còn sự sáng chói của thành thị. Chỉ còn lại một sự yên bình.

Xe dần dần tiến vào một sân vườn độc lập.

Kiêu Phong Khang nhìn đồng hồ, bây giờ đã qua bảy giờ tối, anh định lấy điện thoại ra gọi cho Du Ánh Tuyết nói cô đừng chờ anh.

Nhưng khi lấy điện thoại ra thì thấy “Không tín hiệu, anh nhú mày.

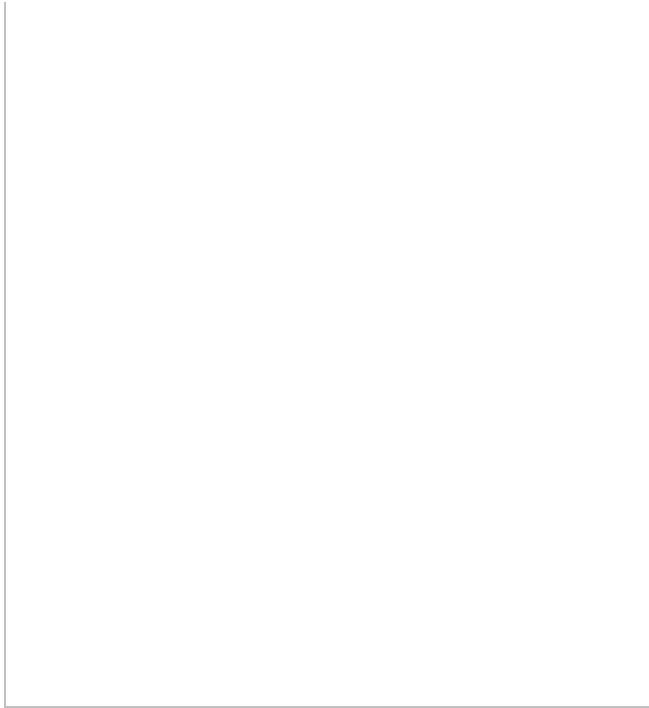
Anh hạ cửa sổ xuống rồi đưa điện thoại ra ngoài, vẫn là ‘Không tín hiệu.

“Đừng tìm nữa, ở đây chẳng có tháp tín hiệu đâu”

“Trong nhà có máy riêng không?”

Kiêu Nam Thành lắc đầu: “Không, trước kia chẳng có ai ở, không kịp lắp, em cũng biết mà.”

Kiêu Vân Nhung nhìn hai người rồi vội vàng đứng dậy: “Phong Khang, đừng có nói thế làm tổn thương người ta. Hoàng Quyên tới đây, xem đây là nhà mình là được.”

“Đúng rồi, nơi này là sản nghiệp của nhà họ Kiêu, chúng tôi bạn cũng là chuyện của nhà họ Kiêu. Cô Tô đây là người ngoài thì đứng đây không phù hợp lắm” Kiêu Phong Khang nhìn về phía Kiêu Quốc Thiên: “Nếu không thì để thằng tư đưa cô về.”

Kiêu Quốc Thiên bị nhắc tới thì giật mình, Tô Hoàng Quyên thì hoảng hốt.

Cô ta chợt dạ. Cô ta đứng nép vào một bên, không dám nhìn Kiêu Phong Khang.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255

“Nói gì thế, muốn đưa Tô Hoàng Quyên đi cũng không tới phiên Quốc Thiên. Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa, mau đi thăm bà cụ đi” Kìêu Vân Nhung thấy tình hình ngày càng xấu hổ thì tranh thủ thúc giục Kìêu Phong Khang đi vào trong.

Cho đến khi bóng dáng của Kìêu Phong Khang biến mất hoàn toàn thì Tô Hoàng Quyên mới ngẩng đầu lên nhìn Kìêu Quốc Thiên.

Cô ta hoảng loạn.

Chỉ sợ là Du Ánh Tuyết đã nói hết tất cả. Chỉ sợ rằng anh đã biết chuyện của cô ta và Kìêu Quốc Thiên ở vườn đêm hôm đó. Nếu như anh không phát hiện ra thì Du Ánh Tuyết cũng đã nói cho anh biết.

7 giờ. Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn thời gian, công vẫn không có tiếng động gì.

Dì Lý nói: “Hay là cô ăn trước đi? Không ăn thì đồ ăn lạnh hết rồi.”

“Chờ thêm chút đi.” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Tôi vẫn chưa đói.”

Bây giờ cô ăn rất nhiều, chiều nay ăn không ít hoa quả, vẫn có thể chịu thêm một chút.

Cô kiên trì nên dì Lý cũng không nói thêm gì, chỉ mang đồ ăn đi hâm nóng.

Du Ánh Tuyết ngồi cạnh bàn chờ, qua nửa giờ thì cô cần điện thoại bàn lên gọi điện thoại.

Nhưng. Vẫn không gọi được.

Từng cuộc lại từng cuộc, tiếng máy móc lạnh lùng vang lên bên tai Du Ánh Tuyết, khiến cho trái tim của cô trầm xuống.

Cô để điện thoại xuống, bỗng dưng cảm thấy rất không yên.

“Không gọi được à?” Dì Lý thấy vẻ mặt cô rất khó coi thì hỏi.

Du Ánh Tuyết nói: “Vâng.” Giọng nói bu ồm bu ồm.

Lần trước, anh và cô đã hứa rằng sẽ không bao giờ xảy ra tình trạng cuộc gọi không thông nữa. Kể từ đó, anh đã thực sự làm được. Anh sẽ trả lời điện thoại ngay khi cô tìm anh.

Vội lại.

Khi anh gọi lại vào trưa hôm nay, anh nói rằng anh sẽ cùng cô đi ăn tối.

Chẳng lẽ lại có chuyện công tác đột xuất, bây giờ đang trên máy bay rồi?

“Cô cũng đừng lo lắng, có lẽ là có chuyện gì đó không thể chậm trễ” Dì Lý thấy sắc mặt cô không tốt thì li ền an ủi.

“Cậu chủ đi ra ngoài tôi lại không lo, cậu ấy cũng không phải trẻ nhỏ. Bây giờ nếu cô không liên lạc được, đoán chừng tôi và cậu chủ sẽ lo đến độ phải báo cảnh sát.”

Du Ánh Tuyết mỉm cười miễn cưỡng.

Đúng là..

Lời của dì Lý nói không sai, cô không cần phải lo lắng cho chú ba.

“Vậy thì, chúng ta ăn cơm trước đi. Khi cậu ấy trở lại, thì hâm nóng lại các món ăn” Du Ánh Tuyết đứng dậy khỏi ghế sofa.

Cô ấy có thể đói, nhưng đưa con trong bụng thì không thể.

Dì Lý gật đầu: “Cũng được, cô ng ồi đi, tôi bụng đói ăn tối.”

Bữa tối do dì Lý làm rất ngon, nhưng có lẽ vì thiếu một người nên Du Ánh Tuyết luôn cảm thấy buồn tẻ.

Lâu lâu nhìn lại cánh cửa. Nhưng. Kỳ vọng, đổi lại là thất vọng.

Cho đến khi dì Lý dọn dẹp, Du Ánh Tuyết bước ra sau khi tắm rửa và thay quần áo, cánh cửa vẫn chưa mở.

Các món ăn trên bàn lạnh đến mức không còn một chút nhiệt độ.

Ngoài cửa sổ, đèn neon nhấp nháy, cuộc sống về đêm dần dần bắt đầu.

Du Ánh Tuyết đứng ở cửa sổ trong đại sảnh, nhàn nhạt nhìn ra bên ngoài. – Ngoại trừ xe cộ tấp nập thì là bóng tối hiu quạnh đập vào mắt.

Dì Lý lấy từ trong phòng ra một chiếc áo rằn ri khoác lên vai cô: “Muốn rằn ri, cô đi ngủ trước đi. Có lẽ khi cô tỉnh lại, cậu chủ sẽ về”

Du Ánh Tuyết ừm một tiếng, nhìn lại chiếc điện thoại vốn luôn im lặng không tiếng động.

Nỗi lo lắng trong lòng không ngừng mở rộng.

Điện thoại của anh không gọi được, anh cũng không gọi lại cho mình.

Thật sự không có việc gì chứ?

Du Ánh Tuyết không muốn dì Lý lo lắng cho mình, kéo lại áo khoác rằn ri trở về phòng ngủ chính.

Chiếc giường lớn, một mình cô nằm đó, chỉ cảm thấy đêm nay càng ngày càng trống trải. Du Ánh Tuyết trằn trọc mãi, không sao ngủ được.

Nhưng anh đã không quay lại cho đến khi cô ấy ngủ thiếp đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256

Không có tin tức về anh cả. Ở một nơi khác.

Trong phòng của bà cụ, Kiều Phong Khang hỏi: “Bác sĩ, tình hình của bà cụ thế nào rồi?”

“Bệnh nhân bị bệnh, cộng thêm tuổi tác lớn, gần đây buồn bực không tiêu, cho nên khó tránh khỏi bệnh cũ tái phát. Gần đây để cho bà cụ ở khu nông thôn này giải sầu một chút đi. Con cháu như mấy người đừng chọc cho bà cụ tức, mọi người phải ở bên bà cụ, tâm trạng tốt thì bệnh cũng tự nhiên tốt lên.”

“Cảm ơn, tôi tiễn anh ra ngoài nghỉ ngơi.”

“Vậy cảm ơn anh Khang”

Bác sĩ riêng cần theo một cái rương đi theo Kiều Nam Thành ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Kiều Phong Khang ngồi với bà cụ, bà cụ nằm trên giường thấy con trai thì muốn chống người dậy.

Bởi vì chuyện của Du Ánh Tuyết và mẹ cô nên Kiều Phong Khang vẫn có chút khó chịu trong lòng với bà cụ. Nhưng bà cụ cũng rất khổ sở, người con trai là anh đâu biết hết.

Lúc thi thể của thằng tư bị thiêu đến không nhìn ra hình người được ôm ra từ đám cháy thì bà cụ đã ngất đi tại chỗ. Từ đó sầu não uất ức mấy năm trời mới thoát ra được.

Sự đau khổ của việc mất chồng mất con sâu tận tâm khảm.

“Mẹ đừng lộn xộn.” Kiều Phong Khang đưa tay đỡ bà cụ rồi lấy gối để bà tựa lên.

Sau khi đi đầu chỉnh tư thế xong thì bà cụ cần lấy tay của Kiều Phong Khang.

Tay của bà cụ lạnh buốt, Kiều Phong Khang đau lòng cần lấy chăn tú tay bà ấy lại.

“Trời ngày càng lạnh, mẹ đừng để lạnh mình.”

Bà cụ thấy con trai làm thế thì mũi càng chua.

“Mẹ tưởng con không tới...”

“Mẹ nên để mọi người cho con biết sớm hơn”

“Con vì Du Ánh Tuyết kia mà vẫn luôn giận mẹ, mẹ biết hết.” Khi nhắc tới Du Ánh Tuyết thì vẻ mặt của bà cụ trở nên căng thẳng.

Sắc mặt của Kiều Phong Khang cũng trở nên trầm trọng: “Nếu mẹ nhắc con sớm một chút thì con có thể dẫn cô ấy tới thăm mẹ.”

“Dẫn nó tới làm gì?” Bà cụ có chút không vui, bà nhớ tới cái gì rồi nhíu mày nhìn con trai mình: “Nghe Hoàng Quyên nói thì nó mang thai con của con rồi à?”

Khi nhắc tới đứa bé và cô thì trên mặt của Kiều Phong Khang có thêm chút dịu dàng. Anh gật đầu: “Vâng, mẹ sắp có cháu trai ôm rồi.”

Anh vốn cho rằng bà cụ sẽ phản đối nhưng chỉ nghe bà cụ thở dài: “Mẹ già rồi, bây giờ sức khỏe cũng không tốt. Mẹ không xen vào chuyện của các con nữa, muốn làm gì thì làm”.

Kiều Phong Khang nhìn về phía bà cụ.

Làm như thế này không giống như tính cách của bà.

“Đừng nhìn mẹ như thế, nói thật là mẹ vẫn không cách nào chấp nhận được Du Ánh Tuyết” Dường như bà cụ nhìn ra sự thắc mắc của con trai: “Cho dù có đứa bé này thì con cũng đừng nghĩ rằng mẹ sẽ đồng ý nó bước

vào nhà họ Kiều. Mẹ buông lỏng là vì nể tình đứa bé mà thôi, chấp nhận đứa bé nhưng không có nghĩa là chấp nhận Du Ánh Tuyết”

Kiêu Phong Khang không muốn nhiều lời: “Đó đâu là chuyện sau này, đợi khi sức khỏe của mẹ tốt hơn thì con nói chuyện với mẹ sau.”

Anh nói xong rồi dúi chăn cho bà cụ.

“Con muốn đi à?”

Kiêu Phong Khang ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Không ngờ bây giờ đã là đêm khuya.

Trong đầu anh bỗng hiện lên dáng vẻ một thân một mình của cô bé kia, buồn bã, lo lắng. Anh không ở đó, lỡ đâu nửa đêm cô gặp ác mộng.

“Vâng, mai con tới thăm mẹ”

“Tối nay đừng đi” Bà cụ giữ anh lại: “Lâu rồi mẹ chưa thấy con, tối nay ở lại với mẹ đi.”

“Để mai đi, ngày mai con tới với mẹ.”

Kiêu Phong Khang kiên trì muốn về

Trong nhà còn một bạn nhỏ nên anh không yên tâm lắm. Huống chi ở đây còn chẳng có tín hiệu.

Bà cụ biết tính anh nên cũng không nói thêm gì, buông tay để anh đi.

Kiêu Phong Khang đi ra khỏi phòng của bà cụ thì gặp Kiêu Nam Thành.

“Anh hai, anh về phố à? Nếu anh không về thì cho em mượn xe đi.”

“Xe của anh à?” Kiêu Nam Thành nhún vai: “Em chậm một bước rồi, mới này Quốc Thiên lái đi, nói là vào phố có việc gấp”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257

Kiêu Phong Khang nhú mày.

Anh bước tới sảnh lớn thì thấy Kiêu Vân Nhung và Tô Hoàng Quyên đều ở đây, đang đứng trò chuyện với nhau.

Hai người thấy anh tới thì cùng lúc nhìn về phía anh.

“Chị cả lái xe tới đây à?”

Kiêu Phong Khang không thèm nhìn Tô Hoàng Quyên, anh đi thẳng tới trước mặt Kiêu Vân Nhung.

Kiêu Vân Nhung rót ly nước cho anh rồi lắc đầu: “Không, chị và thằng tự do do tài xế chở tới. Tài xế chở tụi chị đến rồi đi rồi. Không phải là Nam Thành lái xe tới à?”

“Xe của em thằng tự do lái đi rồi” Kiêu Nam Thành nói.

“Vậy là tối nay không ra khỏi vườn được rồi. Sao, em muốn đi à?”
Kiêu Vân Nhung nhìn Kiêu Phong Khang.

Về mặt anh trở nên khó coi: “Trong nhà xe không có xe nào khác à?”

“Em vừa xem, xe thì có nhưng không có xăng” Tô Hoàng Quyên nói xen vào.

Chết tiệt! Vậy là tối nay không về được rồi!

“Em cũng đừng phiền thế. Tối rồi thì ở đây đi, mai là thằng tự do.”
Kiêu Nam Thành vỗ vai Kiêu Phong Khang: “Nghỉ ngơi sớm một chút, xem như là ở lại với mẹ. Không còn lựa chọn nào khác.”

Đừng nói từ đây đi tới trong phố, chỉ mới đi tới chỗ bắt được xe thôi cũng là sáng mai rồi.

Đêm rất dài.

Kiêu Phong Khang đi ra khỏi nhà xe, anh vẫn không hề buồn ngủ.

Đúng như Tô Hoàng Quyên nói, trong nhà xe chỉ có xe, không có xăng.

Anh rất lo lắng cho cô nhóc của anh.

Chỉ sợ là tới giờ cô vẫn đang chờ anh về nhà.

Kiêu Phong Khang cảm thấy rất nóng nực, anh cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống ghế sofa.

“Chưa ngủ à?” Kiêu Nam Thành đi lấy hai chai rượu dưới hầm lên thì thấy Kiêu Phong Khang đang ngồi trên ghế sofa.

“Không buồn ngủ.”

“Vậy thì tốt, đi uống với anh một chút.” Kiêu Phong Khang đứng dậy vào phòng bếp lấy một ly đế cao.

Ở vườn sau, hai người đàn ông ngồi cùng ly.

Lúc này đã là cuối thu.

Những tán cây um tùm trong vườn đã rụng hết lá. Bầu trời đêm mờ mờ điểm rất nhiều ngôi sao sáng, chung quanh rất im lặng.

Kiêu Phong Khang nghĩ, khi anh và Du Ánh Tuyết già rồi thì sẽ chọn nơi như thế này mà sống, bình yên cũng là một chuyện rất tốt.

“Nghĩ gì thế?” Kiêu Nam Thành hỏi anh.

“Nghĩ một vài chuyện rất xa xôi.” Anh nhớ tới cô nhóc của mình rồi quay lại nhìn về phía Kiêu Nam Thành: “Vẫn luôn nợ nhà anh một lời giải thích. Nhưng cũng cảm ơn anh và chị dâu không trách em ích kỷ.”

Kiêu Nam Thành biết anh đang nói tới chuyện Du Ánh Tuyết.

“Có lẽ cho dù tất cả mọi người đều phản đối thì em vẫn đến với Du Ánh Tuyết nhỉ? Đối với em Du Ánh Tuyết quan trọng tới thế sao?”

Kiêu Phong Khang giờ chiếc nhẫn trên tay lên rồi trả lời Kiêu Nam Thành bằng vài chữ: “Không phải là cô ấy thì em không cưới”

Rất kiên quyết và vững tâm.

Kiêu Nam Thành nhìn anh, vốn ông ta vẫn hơi canh cánh trong lòng nhưng giờ đã bình tĩnh trở lại.

Tình yêu là thứ không ai nói trước được. Có lẽ ông trời đã định Du Ánh Tuyết phải ở bên cạnh Kiêu Phong Khang, còn Minh Đức chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Chuyện này cũng là một loại trưởng thành. Đối với một cậu trai vừa đầy 20 tuổi thì có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

“Minh Đức rồi phục sao rồi?” Kiêu Phong Khang hỏi.

“Cũng khá tốt, chỉ là vẫn chưa thể nghỉ mấy bay nên lần này không về nước.”

“Về muộn một chút cũng tốt.”

Bây giờ Kiêu Thanh đang rất hỗn loạn, anh đã hiểu rõ dã tâm của Kiêu Quốc Thiên và Kiêu Vân Nhung, những ông già trong ban giám đốc cũng đang rục rịch.

Nếu như muốn đàn áp bọn họ rồi lại ổn định tình hình thì cũng mất khoảng ba năm năm năm.

Hai anh em trò chuyện với nhau, cụng ly cũng là một chuyện khá vui sướng.

Uống hết hai bình rượu rồi Kiêu Nam Thành lại xuống hầm lấy thêm mấy bình lên.

Cuối cùng hai người uống đến bất tỉnh nhân sự mới thôi Tô Hoàng
Quyên đang ngủ thì nghe tiếng đập cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258

“Ai thế?” “Là chị đây! Mau mở cửa đi”

Tô Hoàng Quyên nghe thấy giọng của Kiêu Vân Nhung thì tỉnh dậy ngay, cô ta vội vàng choàng cái áo khoác rồi ra mở cửa.

“Sao vậy?”

“Em mau ra đây” Kiêu Vân Nhung kéo cô ta xuống lầu, Tô Hoàng Quyên mờ mịt không hiểu gì, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe Kiêu Vân Nhung nói: “Em cũng thật là, đã muốn thân với Phong Khang thì sao không chú ý nó một chút? Bây giờ nó ở dưới lầu uống đến bất tỉnh nhân sự, em còn không biết!”

“Anh ấy uống say?” Tô Hoàng Quyên kéo lại áo ngoài, trong lòng lo lắng, bước chân cũng nhanh hơn: “Trong bếp có mật ong không ạ? Em làm chén trà mật ong cho anh ấy tỉnh rượu.”

Nói xong, cô ta lại muốn đi vào phòng bếp.

Kiêu Vân Nhung kéo cô ta lại: “Em xem em kìa, đúng là còn trẻ không hiểu sự đời! Cơ hội tốt thế, em còn cho nó tỉnh rượu làm cái gì?”

“Có ý gì?”

Kiêu Vân Nhung liếc cô một cái, trực tiếp kéo áo khoác đang mặc xuống, ném qua một bên.

Đồng tử của Tô Hoàng Quyên là một bộ váy ren màu đen, không tính là bảo thủ. Nhưng Kiêu Vân Nhung liếc một cái, liền kéo một bên quai áo xuống đến cánh tay.

Cứ như vậy, bộ ngực lộ ra hơn nửa, như này trong đêm, quá là gợi cảm: “Chị?”

Tô Hoàng Quyên không hiểu lắm nhìn bà ta.

“Được rồi, đừng che nữa, như này là tốt nhất.” Kiều Vân Nhung rất hài lòng với kiệt tác của mình, kéo cô ta ra sân sau, vừa đi vừa cười mập mờ: “Đêm nay giao Phong Khang cho em.

Say thành thế này rồi, em muốn giày vò thế nào thì giày vò, muốn sao thì làm thế. Hiểu chưa?”

Tô Hoàng Quyên cuối cùng cũng hiểu ý của bà ta.

Nhưng mà vẫn lo lắng như cũ.

200 “Nhưng mà lỡ như Phong Khang biết...” Hậu quả chắc chắn sẽ không tưởng tượng nổi.

“Phải biết mới tốt, dù sao gạo cũng nấu thành cơm rồi, nó cũng không còn cách nào khác.” Kiều Vân Nhung khuyến khích, thấy Tô Hoàng Quyên vẫn còn lo lắng thì nói tiếp: “Chẳng phải em nói con nhỏ Du Ánh Nguyệt kia đã có thai rồi mà? Nếu em cũng có con của nó, thì để xem nó chọn thế nào! Du Ánh Nguyệt thân cô thế cô, bên này em có chị, còn có chú tư, có bà nội, còn cả nhà họ Tô của em chống lưng nữa, không sợ thua một con nhỏ mười tám tuổi đâu”

Những lời này của Kiều Vân Nhung đúng là có lời thật.

Tô Hoàng Quyên như được tiếp thêm sức mạnh.

Mùi rượu, nồng đậm.

Kiều Phong Khang là một người đàn ông rất nhã nhặn, dù có uống say cũng không gây ồn ào.

Mà rất yên tĩnh.

Im lặng nằm trên ghế mây, một chút chạt vật cũng không có.

Ánh trăng mờ lung chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của anh, lúc ngủ thiếp đi, sự lạnh lùng tiêu đi một chút, Tô Hoàng Quyên nhìn, chỉ cảm thấy tim đập rộn ràng.

Người đàn ông này, cho dù là lúc nào, đối xử lạnh nhạt với mình thế nào, thì vẫn luôn dễ dàng làm động lòng cô ta.

Cô ta trềnh trềnh. Say đắm. “Nhanh đở nó vào phòng đi”

Nhìn thấy cô ta ngẩn người, Kì ầu Vân Nhung thúc giục. Bên kia đã đưa Kì ầu Nam Thành đở lên, xiêu xiêu vẹo vẹo trở về phòng.

Một lúc sau.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ còn lại Tô Hoàng Quyên và Kì ầu Phong Khanh.

Tô Hoàng Quyên si mê nhìn người đàn ông mình hằng ao ước trước mặt.

Bây giờ, anh ở gần mình đến vậy. gần đến có thể đưa tay chạm vào.

Cô ta không đở anh dậy ngược lại nghiêng người, nhẹ nhàng ng ẩ lên đúi anh. Hành động này đả động đến anh, anh hừ một tiếng, lông mày nhíu chặt.

Trái tim cô ta nảy lên đến tận cổ, nhưng mà giống như ma làm, tới gần, muốn gần hơn nữa.

Nắm lấy bàn tay anh, đặt trên lưng mình.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của người đàn ông trong màn đêm yên tĩnh này giống như dòng điện, nháy mắt truyền qua làn da cô ta.

Cảm xúc, như dâng trào.

Cô ta run rẩy, khó nhin mà ưm một tiếng, tay đã trượt vào trong áo sơ mi của anh.

Tay kia thì luồn xuống dây lưng quần của anh, nhanh chóng kéo ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 259:

Cô ta biết, mình là phụ nữ, cho nên cần phải rụt rè một chút.

Nhưng mà.

Đối mặt với người đàn ông này, cô chỉ muốn vứt hết những cái thứ đó đi!

Vì anh, ngay cả lòng tự tôn cô ta cũng không cần.

Đầu lưỡi nóng ướt, mê luyện lướt trên xương quai xanh của anh, một đường hôn xuống, rồi lại lên cằm, lại trần trở.

“Phong Khang, em yêu anh. thật sự rất yêu anh.”

Cô ta thở gấp, khẽ ngậm ngã, lúc nói lời tâm tình, ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

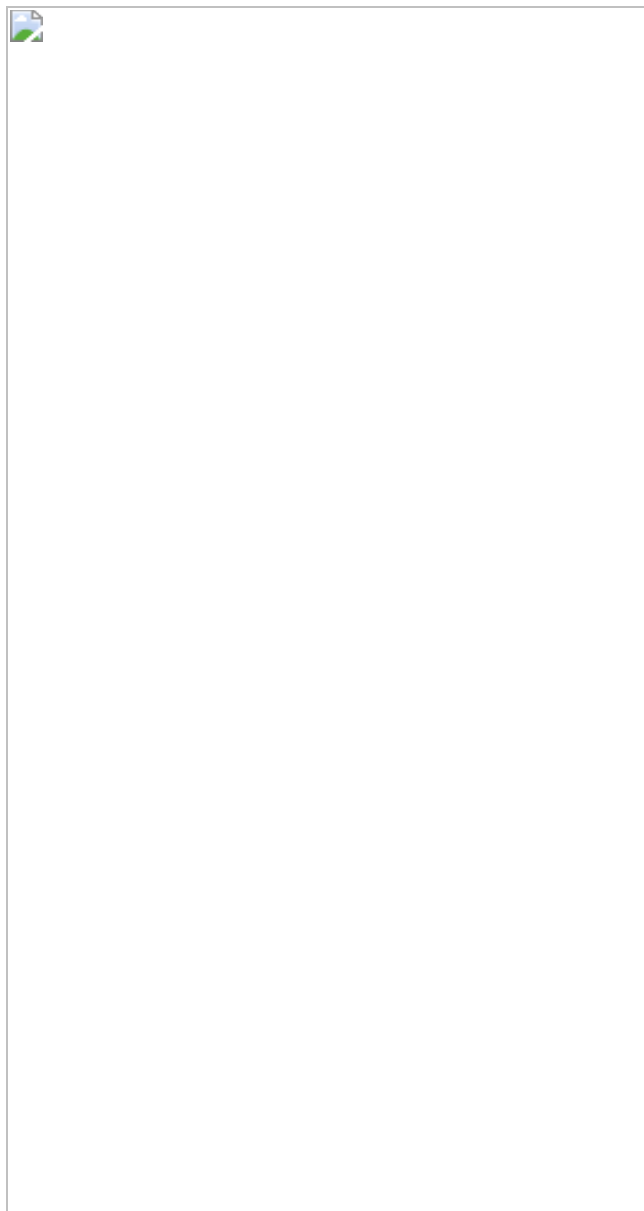
Thật lòng yêu một người, đúng là đau khổ.

“Đừng trách em và Kiều Quốc Thiên, em chỉ muốn tìm hình bóng anh trên người anh ta mà thôi..” Cô ta không kìm lòng được ôm lấy gương mặt mê người của anh, hai mắt bùng lên ngọn lửa cuồng nhiệt: “Em thề, chỉ cần anh muốn, sau này. em sẽ không tiếp tục qua lại với anh ta nữa...” “..” Người đàn ông hừ một tiếng, mắt không mở, đầu mũi hít hà.

Chỉ cảm thấy một mùi nước hoa nồng đậm.

Là Ánh Tuyết à? Không.

Cô bé của anh h ầu như không dùng nước hoa, với lại, cho dù có trường hợp cần dùng, cô cũng sẽ chọn loại ít mùi, tươi mát tự nhiên.

Thật. thật muốn hôn anh. Nằm mơ cũng muốn. Thế nhưng. “....Cô là ai?”

Môi còn chưa kịp chạm vào, cổ tay đột nhiên bị tóm lấy, anh mê mang hỏi một câu, ngay cả mắt cũng không mở ra.

Lông mày nhú chặt, không kiên nhẫn, giọng nói kia càng thêm chất vấn.

Tô Hoàng Quyên cả kinh, đừng nói là tiếp tục hôn, ngay cả hô hấp cũng như ngừng lại.

Anh. tỉnh rồi?

“Cô không phải Ánh Nguyệt!” Anh lại nói một câu, giọng điệu rất kém.

Nghe hai chữ “Ánh Nguyệt” kia, Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy như bị và một phát.

Đau nhức, bỏng rát. Nỗi đau lan tràn trong cơ thể. Cảm xúc đột nhiên bị kích động.

“Đúng, em không phải Du Ánh Tuyết! Phong Khang, em là Hoàng Quyên, Tô Hoàng Quyên đã yêu anh rất lâu rất lâu rồi...”

Đầu, đau đến kịch liệt.

Ngón tay dài ấn ấn huyết thái dương, anh chậm rãi mở mắt ra.

Mặt của cô gái kia dường như thành ba, bốn, vô số cái, cứ quơ tới quơ lui trước mặt anh.

Tô Hoàng Quyên. Anh không rõ lắm.

Anh chỉ biết, người phụ nữ này không phải Du Ánh Tuyết! Không phải Ánh Tuyết của anh!

“Đi ra!” Đáng ghét.

Anh giơ tay đẩy người phụ nữ đang ngã trên chân mình ra.

Tô Hoàng Quyên bất ngờ, cả người bị anh đẩy khỏi, không còn hơi ấm của người đàn ông nữa, gió thu thổi tới làm cô ta lạnh buốt.

Lại nhìn anh.

Anh lão đảo, vịn thành ghế đứng dậy.

Tô Hoàng Quyên chưa từ bỏ ý định, cô ta cắn môi, lần nữa đi qua, hai tay ôm lấy eo của anh: “Phong Khang, chúng ta ở cùng với nhau, được không? Em không quan tâm anh có yêu em hay không, không quan tâm anh muốn cạnh người nào, dù cho. chúng ta chỉ có một đêm, em cũng thỏa mãn rồi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260

Bởi vì quá yêu, cho nên, tất cả sự rụt rè, tự tôn, cô ta có thể bỏ xuống hết cả.

Cô ta liêu lĩnh nắm lấy tay anh, đặt lên ngực mình. Váy ren trên người cô ta vốn đã rất mỏng manh, cộng thêm chiêu của Kiều Vân Nhung, hơn nửa bầu ngực của cô ta đã lộ ra ngoài.

Cô ta không bỏ ý định, trực tiếp cởi áo ngực ra, để lòng bàn tay anh không có vật cản, trực tiếp chạm vào phần mềm mại kia.

Cô ta không tin, không tin ngay cả chiêu này mà anh cũng ngăn lại được.

Hơn nửa đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, huống hồ, không có người đàn ông nào có thể từ chối cô trong tình cảnh này.

Nhưng.. “Buông tay!”

Thứ cô chờ được, lại chỉ có hai chữ này.

Lạnh lùng. Dứt khoát. Ánh mắt Tô Hoàng Quyên ngược mắt, chỉ thấy hình như anh đã tỉnh, không còn đáng vẻ say, con người như được phủ một tầng băng lạnh.

Chỉ cần một chút là có thể đóng băng cô.

Cô ta liêu liêu có hơi sợ hãi, nhưng mà thời khắc quan trọng này, bảo cô ta từ bỏ, cô ta không cam lòng.

“Phong Khang, đừng cố chống đỡ được không? Em biết anh muốn mà.” Cô ta nhón chân lên ôm lấy anh.

Cơ thể mềm mại, dán lên người anh, nhẹ nhàng cọ.

Kiêu Phong Khang không có chút cảm giác nào, cau mày: “Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi.

Anh bình tĩnh như vậy, làm cho cô ta cảm thấy xấu hổ.

Cô ta chưa từng chịu uất ức cầu xin, bây giờ lại khép nép: “Nếu như anh không muốn để cho Du Ánh Tuyết biết chuyện tối nay, em sẽ không nói. Phong Khang, em cam tâm tình nguyện làm người tình bí mật của anh, để em giao mình cho anh, được không?”

“Đủ rồi!” Kiêu Phong Khang đột nhiên không nhìn được nữa, lạnh lùng rút tay về, tay vừa rời đã lập tức nắm lấy cổ cô ta.

Nâng gương mặt cuồng nhiệt của cô ta lên, đối đầu với ánh mắt anh.

Con người anh như giếng sâu thăm thẳm, không có gì ngoài lạnh lùng, còn cả chán ghét: “Để cho bản thân thấp kém tới mức đáng thương, cô không cảm thấy xấu hổ à? Loại chó thấy chủ là vẫy đuôi mừng thì dựa vào cái gì mà bảo Kiêu Phong Khang tôi muốn?”

Cô ta sửng sò, giật mình.

Câu chữ như lưỡi dao sắc cắm vào xương tủy của cô ta.

Cô ta cam tâm tình nguyện quên đi tất cả, hai tay dâng lên tôn nghiêm của bản thân, nhưng trong mắt người đàn ông tàn nhẫn này, lại chỉ là.

Chó vẫy đuôi mừng chủ? Cho là thật.

Anh không có một chút rung động nào sao?

“Kiêu Phong Khang, anh.. quá đáng lắm!” Cô ta nghiến răng nghiến lợi, cắn hận, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra.

Cả người đều run lên.

Kiêu Phong Khang không có một chút đồng tình hay mềm lòng nào.

Ngoài Du Ánh Nguyệt, những người phụ nữ khác trước mặt anh mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Anh lạnh lùng liếc nhìn rồi thờ ơ đi qua cô ta.

Tô Hoàng Quyên tức giận đến choáng váng, chỉ nghe được câu cuối cùng của anh: “Nếu thực sự đói khát thì đến chú tư. Tôi tin rằng anh ấy sẽ bằng lòng với cô! Nhưng còn tôi...”

“Không có một chút hứng thú nào với cô hết”

Khi nói câu cuối cùng, thậm chí anh còn không quay đầu lại.

Ngay sau đó. “R`ân!” cửa bị đóng lại. Người đàn ông biến mất trong một căn phòng khác.

Tô Hoàng Quyên đứng đó với bộ quần áo xộc xệch, cắn chặt môi, cảm hận nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt.

Gió lạnh thổi qua. Cả người cô phát run. Tóc bay tán loạn. Thật lâu sau.

Cô ta bị bao bọc trong bối rối và xấu hổ. Dần dần, cảm giác xấu hổ đó biến thành một lòng căm thù sâu sắc.

Người đàn ông này. Cô ta không muốn yêu nữa!

Cho nên.

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc tặng cho anh món quà mà cô ta đã chuẩn bị một cách tinh xảo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261

Để làm kỷ niệm sau cùng.

Để anh không thể nào quên, một kỷ niệm không thể nào quên!

“Ấy, sao em còn đứng ở đây?”

Kiêu Vân Nhung đỡ Kiều Nam Thành ra ngoài, nhìn Tô Hoàng Quyên đứng một mình ở đó thì không khỏi kinh ngạc.

Nhìn quanh, không thấy bóng dáng chú ba đâu.

“Chuyện gì đã xảy ra? Phong Khang đâu?” Bà ta nhú mày, bước nhanh về phía Tô Hoàng Quyên. Không đến mức vậy chứ!

Mở đến miệng mèo rồi còn để anh thoát?

Tô Hoàng Quyên ngửa đầu, nước mắt muốn chảy ra lại lần nữa quay trở về

Ổn định lại cảm xúc, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, không trả lời, chỉ hỏi Kiều Vân Nhung: “Camera giám sát của phòng này là cái nào?”

“Em hỏi để làm gì?” Kiều Vân Nhung hỏi. “Đương nhiên em có chỗ dùng tới.”

“Ồ, vậy ở phòng bên kia” Kiều Vân Nhung chỉ vào một căn phòng nhỏ hẻo lánh, nhớ đến cái gì, lại “xì” một tiếng: “Em cũng thật là, bây giờ không đi giải quyết Phong Khang, còn ở chỗ này quản camera làm gì? Lúc đầu em chỉ cách cửa nhà chúng ta có một bước thôi.”

Kiều Vân Nhung lắc nhai, Tô Hoàng Quyên mắt điếc tai ngơ, bỏ qua bà ta.

Chỉ đi về phía phòng giám sát. Hôm sau.

Du Ánh Nguyệt tỉnh, ngực quặn đau.

Cô nằm mơ.

Trong một mà một đôi nam nữ đang dây dưa, người nam chính là người mà cô không thể quen thuộc hơn, vốn không cần nhìn, chỉ cần nghe một chút âm thanh là biết đó là ai.

Nhưng.

Người nữ trong giấc mơ. Không phải mình.

Bọn họ bận rộn quăn lấy nhau, quên mình ôm, thất thốn hôn.

Tim đau đến tê dại, khiến cô bỗng nhiên bừng tỉnh.

Nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã sáng, cô che ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

May quá. Chỉ là mơ, không phải thật.

Có đi đâu, vẫn làm cho cô đau đến từng khúc ruột.

Cô cười khổ, sờ lên trán.

Sao mình lại có thể nằm mơ như vậy chứ?

Là vì bụng càng ngày càng lớn, nên bắt đầu lo được lo mất chẳng?

Nghĩ đến đi đâu này, vị chua xót tràn ra trong lòng, có lẽ hôm nay hình ảnh trong mơ, có thể trở thành sự thật...

Cô liếc mắt, chỗ bên cạnh vẫn trống không.

Cô nhấc chăn bông, rời giường và bước ra khỏi phòng.

Căn nhà vẫn rất yên tĩnh. Cô đi vào phía phòng làm việc.

Cửa đẩy ra.

Bên trong trống rỗng và không có ai cả. Bàn làm việc gọn gàng và ngăn nắp, vẫn như cách mà dì Lý sau khi dọn dẹp ngày hôm qua.

Trên giường, không có dấu vết của bất kỳ ai động vào.

Cho nên... Tối qua anh không về ư? “Cô Tuyết, cô tỉnh rồi à?”

Vừa mới thu dọn xong quần áo, dì Lý từ ban công trở lại, nhìn thấy cô đang đứng ở cửa phòng làm việc. “Đêm qua ... anh ấy không về sao?”

Du Ánh Tuyết đóng cửa phòng làm việc, không từ bỏ ý định hỏi.

“... Không có” Dì Lý lắc đầu.

“Điện thoại thì sao? Gọi lại chưa?” Cô vội vàng hỏi.

Trả lời Du Ánh Tuyết vẫn là cái lắc đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262

Cái này, quá không đúng!

Trái tim Du Ánh Tuyết thất lại, cô lo lắng cầm điện thoại, nhanh chóng bấm gọi dãy số quen thuộc.

Thế nhưng... Vẫn là thất vọng... Bên kia vẫn là tiếng máy móc lạnh lùng.

“Có gọi được chưa?”

Dì Lý không khỏi lo lắng hỏi.

“Hay là qua công ty xem thử? Nói không chừng cậu chủ qua đêm ở văn phòng. Trước đây cậu ấy không về là ngủ lại ở công ty.”

Cũng phải. “Tôi đi ngay.”

Du Ánh Nguyệt lập tức đứng dậy trở về phòng thay quần áo.

Đầu đau muốn nứt ra. cổ họng cũng khô khốc.

Kiều Phong Khang tỉnh lại, nhìn đồng hồ đã là mười giờ sáng.

Em là Ánh Tuyết ở nhà đang rất lo lắng.

Nghĩ đến cô ấy, anh liền cau mày lo lắng, và đứng dậy khỏi giường gần như ngay lập tức.

Anh đã uống rất nhiều vào đêm qua và bây giờ vẫn còn cảm thấy chóng mặt.

Đáng chết!

Anh nhấn huyết thái dương, chờ một lúc cho thư giãn, quần áo khoác, ra khỏi phòng.

Khi đến phòng khách, ngoại trừ Ki ầu Nam Thành say rượu vẫn đang nghỉ ngơi, Ki ầu Vân Nhung và Tô Hoàng Quyên đều đã tỉnh.

Hai người phụ nữ quanh quẩn trong bếp, bận rộn với bữa sáng.

Nhìn thấy Tô Hoàng Quyên, những bức ảnh rời rạc đêm qua, hiện lên trong tâm trí anh.

Khuôn mặt anh trở nên khó coi, Tô Hoàng Quyên cũng thế.

Làm sao cô ta quên được nỗi nhục đêm qua?

Sau khi hai người nhìn nhau, anh rời đi trước, ánh mắt lạnh lùng hơn.

“Mẹ tỉnh chưa?” Anh hỏi Ki ầu Vân Nhung.

“Sớm dậy rồi, thật ra hôm qua mẹ không ngủ chút nào, em đi thăm một chút, xong thì ra ăn sáng”

“Ừm” Ki ầu Phong Khang sửa sang lại áo sơ mi, đi vào phòng bà cụ.

Đi được một nửa, anh dừng chân lại hỏi: “Đúng rồi, lúc nào chú tự tới?”

“Vội đi đâu à?” “...Ừm, còn có việc”

Ki ầu Vân Nhung liếc anh một cái: “Quan tâm đến con nhỏ Du Ánh Tuyết kia à?”

Tô Hoàng Quyên cho là mình không thêm để ý nữa, nhưng cơ thể vẫn khẽ giật mình. Đôi mắt nhìn ngọn lửa màu lam, chỉ còn lại một mảnh xám trắng.

“Du Ánh Tuyết thì có thể có chuyện gì, cũng lớn như vậy rồi!” Ki ầu Vân Nhung nói: “Ngược lại là bà cụ, bây giờ thân thể không tốt, em là người cháu mà bà yêu quý nhất, em không ở bên chăm sóc bà, đúng là không nói nổi rồi.”

Kiêu Vân Nhung lải nhải khiến Kiều Phong Khang không khỏi nhìn bà ta nhिều hơn một chút, bà ta lại thản nhiên đối mặt với anh: “Đi xem bà đi.”

Anh không nói gì nữa, đi vào phòng của bà cụ.

Chờ người đi mấყ, Kiều Vân Nhung nhìn bóng lưng kia, ánh mắt hơi trầm xuống.

– Không thể trách bà ta tàn nhẫn, cố gắng chia cắt anh và Du Ánh Tuyết được. Dù sao, là anh đã tàn nhẫn với bà ta và cha của Kiều Thanh Hằng trước.

Lúc Du Ánh Tuyết đến tập đoàn Kiều Thanh thì đang trong giờ làm việc cao điểm.

Bụng dưới của cô đã nhô lên rồi. Xuất hiện trong công ty, tất cả mọi người trong công ty đều nhìn anh, anh nhìn tôi. Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của tổng giám đốc vẫn luôn không tốt, xem ra là vì sắp được làm cha.

Du Ánh Tuyết đi thang máy thẳng lên tầng cao nhất.

Khi cô đến, Nghiêm Danh Sơn đã đến rồi, anh ta đang cúi đầu phân loại hồ sơ, hơi ngạc nhiên khi thấy cô.

Vội vàng buông thứ đang cầm, bước nhanh tới, “Cô Tuyết”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 263

Du Ánh Tuyết theo bản năng nhìn về phía phòng Tổng giám đốc. Ở đó, cửa đóng chặt và ngay cả rèm cửa sổ cũng đóng chặt.

“Cô tìm tổng giám đốc?” Du Ánh Tuyết gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy có ở công ty không? Tôi muốn gặp anh ấy.”

Nghiêm Danh Sơn lắc đầu, “Anh ấy không có ở công ty. Tối hôm qua anh ấy tan làm là về rồi”

“Từ tối hôm qua đã không có ở đây rồi à?” Du Ánh Tuyết vốn dĩ đang mong đợi, nhưng vì lời nói của anh mà thất vọng: “Vậy thì anh có biết anh ấy ở đâu không?”

Ngay khi Nghiêm Danh Sơn muốn nói điều gì đó không rõ ràng, đúng lúc này điện thoại reo lên.

Anh ta nhìn Du Ánh Tuyết, cô gật đầu, anh ta mới nghiêng người qua một bên để nghe: “Alo, xin chào.”

– Không phải người ngoài, là Kiều Quốc Thiên.

“Du Ánh Tuyết vừa mới lên lầu?”

Giọng thanh của Kiều Quốc Thiên vang lên.

Nghiêm Danh Sơn quay đầu nhìn Du Ánh Tuyết một chút, rồi “vâng” một tiếng.

“Nếu cô ấy muốn hỏi về tung tích anh ba của tôi, bảo cô ấy đến gặp tôi. Với cả.” Kiều Quốc Thiên nói: “Bà cụ không thoải mái, đang ở ngoại ô. Anh ba của tôi sẽ ở đó chăm sóc cho bà vào hôm nay, anh ấy không đến công ty nữa, anh sắp xếp công việc trong hai ngày này rồi đợi ngày mai anh ấy quay lại xử lý”

“Được, tôi sẽ thu xếp” Nghiêm Danh Sơn còn chưa kịp suy nghĩ.

Cúp máy, Du Ánh Tuyết vẫn căng thẳng nhìn anh ta. Anh ta cho biết: “Anh Kiêu Quốc Thiên đang đợi cô ở tầng sáu. Anh ấy biết tổng giám đốc Kiêu đang ở đâu, nói rằng anh ấy muốn cô xuống”

Du Ánh Tuyết vừa nghe xong thì vội vàng đi xuống.

“Cô Tuyết, cẩn thận!” Nghiêm Danh Sơn lo lắng nhắc nhở phía sau, nhưng lúc này, Du Ánh Tuyết hoàn toàn không nghe thấy. Nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất, anh ta khẽ cau mày nhìn xuống điện thoại di động của mình.

Là do anh ta cả nghĩ rồi? Nói chung, Kiêu Quốc Thiên và tổng giám đốc Kiêu có bất đồng, nếu có bất cứ điều gì, Tổng giám đốc Kiêu nên thông báo riêng cho anh ấy.

Nhưng... Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy lạ. Sau tất cả, dù sao họ vẫn là anh em.

Nghĩ vậy, Nghiêm Danh Sơn cũng không nhiều chuyện nữa.

Chỉ trong vài phút, cô ấy đã đứng trước mặt Kiêu Quốc Thiên.

“Nghe nói em đang tìm anh ba của anh”

Kiêu Quốc Thiên dựa vào chiếc bàn bên cạnh, lật xem hồ sơ trên đó, sau khi nói xong, anh ngược nhìn Du Ánh Tuyết.

Phần bụng dưới nhô cao của cô khiến mắt anh ta tối đi.

“Anh có biết chú ba ở đâu không?”

“Anh biết” Kiêu Quốc Thiên gật đầu, đôi môi mỏng mím lại: “Anh ấy bây giờ đang ở cùng Tô Hoàng Quyên”

Du Ánh Tuyết cảm thấy Kiêu Quốc Thiên chỉ đang nói những điều vô nghĩa.

“Xem ra anh chẳng biết gì cả” Lạnh lùng liếc anh ta một cái, cô mở cửa văn phòng muốn đi ra ngoài.

“Tối hôm qua, bọn họ ở cùng nhau cả đêm!”

Kiêu Quốc Thiên nói một lần nữa, còn nâng tông giọng của mình lên.

Tay Du Ánh Tuyết đặt trên tay nắm cửa. Tay nắm cửa bằng kim loại khiến lòng bàn tay khiến cô cảm thấy hơi lạnh.

Cô quay đầu lại nhìn Kiêu Quốc Thiên chế giễu: “Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao?”

Kiêu Quốc Thiên ném tập tài liệu lên bàn nhún vai: “Tin hay không, anh không quan tâm. Chỉ vì em muốn biết anh ấy ở đâu, nên anh sẽ nói cho em biết sự thật”

“Đúng rồi!” Anh ta nhớ ra cái gì đó, cần lấy điện thoại trên bàn ném vào tay Du Ánh Tuyết: “Nếu không tin anh thì có thể thử gọi cho Tô Hoàng Quyên xem điện thoại của cô ta lúc này có giống với của anh ba, đầu không có cách nào liên lạc được không.”

Gọi cái gì? Có gì hay mà gọi? Cô vốn không cần phải nghi ngờ Kiêu Phong Khang.

Huống hờ, nếu điện thoại của Tô Hoàng Quyên không liên lạc được thì có thể nói lên đi đâu gì? Chỉ là trùng hợp thôi! Loại này nếu cô mà tin thì đúng là quá ngốc.

Du Ánh Tuyết tự nhủ với bản thân nhiều lần, bước tới, trả lại điện thoại và đặt nó trên bàn làm việc.

Bàn tay vừa định thả ra thì bất ngờ bị Kiêu Quốc Thiên giữ chặt.

Anh ta sắc bén nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như muốn nhìn thấu cô: “Du Ánh Tuyết, em đang sợ cái gì? Tại sao không dám gọi?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 264

“Tại sao tôi phải gọi? Tôi tin anh ấy!” Cô cũng trừng mắt nhìn lại anh ta.

Anh ta bật cười: “Sự tin tưởng này thật sự rất cảm động. Nhưng mà, Du Ánh Tuyết, đừng trách anh không nhắc trước cho em, không ai có thể tin tưởng được. Những lời nói ngọt ngào đó đều là để lừa những kẻ ngu ngốc như em thôi.”

Du Ánh Tuyết kiên quyết rút tay về, giấu cọt.

“Đừng suy bụng ta ra bụng người, anh ấy không giống anh. Với cả, nếu như tôi tin lời nói một phía từ loại người như anh mới thật sự là đờngốc.”

Đôi mắt của Ki ầu Quốc Thiên nheo lại, ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Du Ánh Tuyết một lúc lâu. Cô không dễ mắc lừa nhưng trong tưởng tượng của anh ta.

Nhưng, sớm muộn gì cô cũng sẽ muốn biết, một số chuyện không hoàn hảo như cô tưởng tượng.

Du Ánh Tuyết không ở lại lâu, rời khỏi Ki ầu Thanh, dì Lý đi theo sau.

Thời tiết có chút thay đổi, ánh nắng ban mai bị che lại, hiện tại chỉ còn lại một mảnh xám xịt.

Có lẽ thời tiết thực sự không tốt, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tâm trạng của mình cũng trở nên rất tệ.

Những lời của Ki ầu Quốc Thiên là nói dối cô ấy, vậy thì...

Bây giờ, anh đang ở đâu? Với ai nữa?

Trong đầu cô chợt lóe lên một hình ảnh, khiến bước chân cô khựng lại.

Đó là hình ảnh trong giấc mơ của cô đêm qua!

Anh có một người phụ nữ khác không phải là mình...

Ngực, chợt đau nhói.

Mặc dù cô đã nghĩ đến việc anh và Tô Hoàng Quyên rất có thể sẽ ở bên nhau khi cô rời đi, nhưng bây giờ nghĩ đến cảnh tượng chân thực như vậy vẫn đau lòng.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề

“Cô Tuyết, cô không sao chứ?” Dì Lý nhìn thấy tình hình thì lo lắng, Du Ánh Tuyết nắm lấy tay dì Lý, nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay cô, để cho sự lạnh lẽo ở tay cô tan đi một chút, cơn đau nhức trong lòng cũng tan đi một chút.

Một lúc sau, cô lắc đầu thở dài: “... Tôi không sao.”

Đó chỉ là một giấc mơ! Những giấc mơ luôn bị đảo ngược!

Du Ánh Tuyết tự an ủi mình, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay dì Lý đột nhiên vang lên. Tim giật thót một cái, Du Ánh Tuyết nhìn dì Lý gần như ngay lập tức.

Có phải chú ba không?

“Không phải cậu ấy.” Dì Lý lắc đầu. Dứt lời, ánh mắt vừa lóe lên tia sáng của cô chợt tối đi.

Tim cũng theo đó mà trùng xuống.

Dì Lý nói: “Cô Tuyết, nghe điện thoại, là bạn của cô.”

Du Ánh Tuyết cầm lấy, thấy không phải người khác gọi điện thoại, mà là Phùng Linh Nhi.

“Alo, Linh Nhi?” Cô đưa điện thoại lên tai.

“Cậu đang ở đâu, có ở trong nhà không, tớ đến tìm”

“Không, tớ vừa ra ngoài, nhưng mà đang định về” Du Ánh Tuyết nghe thấy trong giọng nói của cô ấy có vẻ sốt ruột: “Cậu tìm tớ có chuyện gì?”

“Ừ, quan trọng lắm! Cậu lên mạng bây giờ được không?”

“Điện thoại di động cũng được.”

“Cô lên diễn đàn của trường chúng ta xem! Gần đây cậu có gây hấn gì với ai không?”

Du Ánh Tuyết vừa nghe xong đã rất bối rối, ngẫm lại cũng không nghĩ ra được lý do, chỉ nói: “Tớ lên diễn đàn xem có chuyện gì rồi sẽ liên lạc lại sau.”

Cô nói rồi cúp điện thoại. Nhanh chóng lấy điện thoại để đăng nhập vào trang diễn đàn của trường.

Vừa vào, tin tức nóng làm cho cô có phần chói mắt, hai chân như nhũn ra.

“Sinh viên năm nhất Du Ánh Tuyết nhìn thì trong sáng, nhưng trên thực tế lại đậm đàng, vênh vác không chịu nổi; coi thường đạo lý, bỏ rơi chồng sắp cưới, dụ dỗ cha nuôi, sau đó dụ dỗ chính anh trai của mình.

Phụ đề là: Xem một nữ tử đậm loạn đùa bốn cậu ba của Kiều Thanh thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265

– Không thể tin rằng “Du Ánh Tuyết” trung tâm của chủ đề này là chính. mình. Từng con chữ đều thật khó coi.

Cô như ghen thở, tay run nhấn vào bài post.

Không ngoài dự đoán. Là người hiểu rõ về cô.

Viết rõ ràng về trải nghiệm tình cảm của cô, từ Kiều Minh Đức đến chú ba. Một số từ khó nghe đã được sử dụng, chẳng hạn như “quyến rũ”, “dâm dục”, “thấp hèn”, “không biết xấu hổ”...

Du Ánh Tuyết nhìn xuống, là bình luận của các bạn học.

Đã sớm sôi trào.

Tỷ lệ nhấp của một bài đăng trong hàng chục nghìn trước đây vốn đã rất ấn tượng, nhưng bây giờ tỷ lệ nhấp của bài đăng này đã gần một trăm nghìn. Tỷ lệ phản hồi cao tới vài nghìn.

Hơn nữa, thời gian phát hành là ít hơn một giờ.

“Tôi biết Du Ánh Tuyết! Hồi đầu năm học tôi dẫn bạn trai đi dạo chơi. Mới đầu tôi đã ghen tị lắm rồi! Hóa ra anh ta hoàn toàn không phải bạn trai, mà là cha nuôi. Đúng là không biết xấu hổ.”

“Chắc chắc, dù bố cha nuôi thật là ghê tởm”

“Lâu trên đừng quên, cha nuôi còn là chú của chồng chưa cưới, đúng là tệ hại!”

“Bài đăng này là cố ý bôi đen phải không? Du Ánh Tuyết là người trong sáng ngây thơ, sao có thể là người như vậy?”

“Cái này gọi là biết mặt mà không biết lòng. Thanh khiết có gì không tốt? Càng thu ần khiết càng có khả năng là trà xanh! Dù sao tôi đã cảm thấy lòng dạ cô ta không được trong sạch rồi!”

“Cô đừng nói những chuyện lộn. xộn này ở đây, Du Ánh Tuyết là bạn của tôi, cô ấy hoàn toàn không phải người như vậy! Cô ở đây để vu khống cô ấy và tạo ra bạo lực mạng, và cô phải chịu trách nhiệm pháp lý!”

Du Ánh Tuyết có thể thấy rằng chính Phùng Linh Nhi bất bình thay mình. Trên Internet, cô thậm chí có thể cảm thấy mặt Phùng Linh Nhi tái đi vì tức giận.

Nhưng...

Chẳng mấy chốc, cô lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

“Chết tiệt? Cô bảo cô ta kiện tôi đi, tôi sợ quá cơ!”

“Cái này gọi là vật hợp theo loài, nếu là bạn của Du Ánh Tuyết chắc cũng chẳng phải loại tốt lành gì!”

Thậm chí còn khó coi hơn. Dòng chữ như bay ra khỏi màn hình.

Từng chữ, như một con dao sắc bén.

Cô không muốn ngược đãi bản thân, đóng trang web lại, ngừng đọc nó. Tuy nhiên, tin nhắn cuối cùng được gửi đến: “Nhanh lên! Các bạn học, một bài đăng mới! Nó thậm chí còn thú vị hơn! Ảnh chụp anh trai ruột của cô ta!

Cô ta ngay cả anh trai mình cũng không tha! Đúng là làm cho người ta giận sôi mà!”

Du Ánh Tuyết không hiểu, vì sao mình lại phải gánh tội danh này.

. Nhưng cuối cùng không tránh khỏi hiệu kỳ, cô ấn vào một bài post khác.

Bên trong bài đăng, không có từ ngữ gì cả.

Chỉ có... Ảnh chụp. Rất nhiều.

Nhìn thoáng qua Du Ánh Tuyết cũng nhận ra, nhân vật chính trong mỗi bức ảnh đều là mình. Và một người khác, không phải ai khác....

Mà là... Ki ều Quốc Thiên!

Trong bức đầu tiên, họ ngủ cùng một chiếc giường và ôm nhau, trong bức thứ hai, cô ăn mặc không chỉnh tề, lộ g ần hết phần trên trắng nõn; trong bức thứ ba, cô g ần như khỏa thân ôm Ki ều Quốc Thiên...

Không! Làm sao chuyện này có thể? Khi nào họ chụp ảnh như vậy?

Ki ều Quốc Thiên không phải ai khác, mà chính là anh ruột của cô!

Sắc mặt tái nhợt, cô rất sợ hãi, trong tay không còn sức lực, điện thoại di động của cô rơi xuống đất một tiếng “bộp.

Giọt nước mắt trào ra ngay lúc đó.

Theo bản năng, cô cho rằng những bức ảnh đó phải là ghép. Nhưng, nhớ lại những bộ quần áo đó...

Cô nhớ rõ!

Hôm đó, khi đưa mẹ đi tìm ông cụ, trên sân đánh golf, cô và Ki ều Quốc Thiên đã mặc bộ đồ đó.

Chẳng lẽ, ngày đó anh ta đã làm gì mình?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266

Lúc đó... cô nhớ rằng bằng cách nào đó mình đã ngủ quên...

Lúc đó cô muốn hỏi nhưng bị mẹ cô cắt ngang. Sau đó, rất nhiều thứ ập đến và yêu cầu cô ấy quên nó đi.

Chẳng lẽ, ngày ấy...

Không! Cô bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, không dám nghĩ thêm, chỉ lắc đầu.

Không thể nào! Người đàn ông đó, nhưng là anh trai của mình! Anh trai ruột của cô!

“Cô Tuyết, cô sao vậy?”

Dì Lý không biết chuyện gì đang xảy ra, bà cúi người nhặt chiếc điện thoại rơi trên mặt đất.

Du Ánh Tuyết suýt chút nữa nhảy dựng lên, ngăn cản động tác của bà: “Đừng nhặt!”

Dì Lý hoang mang nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô: “Đây chỉ là điện thoại di động...”

Bà nói, lại định cúi người nhặt lên. Du Ánh Tuyết hốt lên: “Dạ Lý, tôi van dì, dì đừng nhặt nó lên.”

Cô mất kiểm soát cảm xúc, giọng nói đột nhiên trở nên đanh lại, khàn, khàn đến mức đổi tông.

Dì Lý cũng sửng sốt, động tác của bà dừng sờ ở đó.

Những bức ảnh kia lại hiện lên trong đầu Du Ánh Tuyết, cô muốn quay lại tìm Kìêu Quốc Thiên chất vấn, nhưng lại không có chút dũng khí nào.

Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra với anh ta... cô sẽ đối mặt với chú ba như thế nào?

“Dì Lý, chúng ta hãy quay về đi... Tôi muốn quay về..”

Như nắm lấy cọng rơm cứu mạng, cô tuyệt vọng nắm chặt tay Dì Lý, bu ãn bọc c ãu xin.

Nhìn thấy cô như vậy, dì Lý cảm thấy rất đau lòng.

Dì Lý lấy áo khoác, quấn chặt lấy cô, c ãm điện thoại trong lúc cô không để ý, không dám nhìn nhĩ ãu, bỏ vào túi r ãi nói: “Tôi đi bắt xe, cô ở đây đợi. Chúng ta sẽ lập tức quay về”

Dì Lý đi đến bên đường, thường xuyên nhìn lại nàng, lo lắng.

Du Ánh Tuyết được quấn một chiếc áo khoác và đứng cứng đờ bên đường một mình.

Cô không dám tưởng tượng những lời nhận xét gay gắt sẽ xuất hiện bên dưới bài đăng đó.

Gió thổi. Cô chỉ cảm thấy lạnh. Cái lạnh buốt thấu xương.

Những bức ảnh này có phải là của Kĩ ãu Quốc Thiên không? Mục đích của anh ta là gì?

Chú ba, bây giờ anh đang ở đâu? Liệu anh có nhìn thấy những bức ảnh đó không? Anh sẽ nghĩ gì về mình nếu anh nhìn thấy nó? Cũng như những người khác, anh thấy cô loạn luân, biến thái?

Nếu cô và Kĩ ãu Quốc Thiên thật sự xảy ra loại chuyện đó, không phải loạn luân thì là gì?

Đứng cứng đờ bên vệ đường, trong đ ãu có vô số câu hỏi xoay v ãn khiến cô đau đ ãu muốn nứt ra, sắc mặt tái mét.

Ngay lúc này...

Một chiếc ô tô đột ngột dừng lại trước mặt cô.

Cô hồn bay phách lạc không ngẩng đầu lên.

Cửa xe mở ra, rất nhiều người đi xuống.

Khi cố định thần lại, cả người đã bị một đám người xa lạ vây chặt.

“Cô Tuyết, hôm nay tờ báo của chúng tôi nhận được tin cô mang thai đứa nhỏ nhà họ Kiêu đúng không?”

Một chiếc micro được dí trước mặt Du Anh Tuyết trong đám đông.

Bên cạnh, những tiếng “cạch”, “cạch” vang lên liên tục, ánh đèn chớp lóe liên tục.

“Có một bản tin nói rằng anh Kiêu Quốc Thiên và cô là hai anh em, nhưng hôm nay tôi nhận được một bức ảnh nóng của cả hai người. Cô có gì giải thích về mối quan hệ loạn luân này không?”

“Cô có biết đứa trẻ trong bụng mình là của anh Kiêu Phong Khang hay anh Kiêu Quốc Thiên không? Hay là cô cũng không biết?”

“Năm mười tám tuổi, cô bỏ học để mang thai. Có phải vì từ nhỏ đã thiếu vắng tình thương của cha mẹ?”

Nói bậy! Nói hươu nói vượn! Khó xử. Xấu hổ.

Cô chỉ cảm thấy mình bị bao vây bởi một bầy dã thú hung dữ, cô xô đẩy đám đông, muốn tránh đi. Tuy nhiên, một nhóm người chỉ vây chặt lấy cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

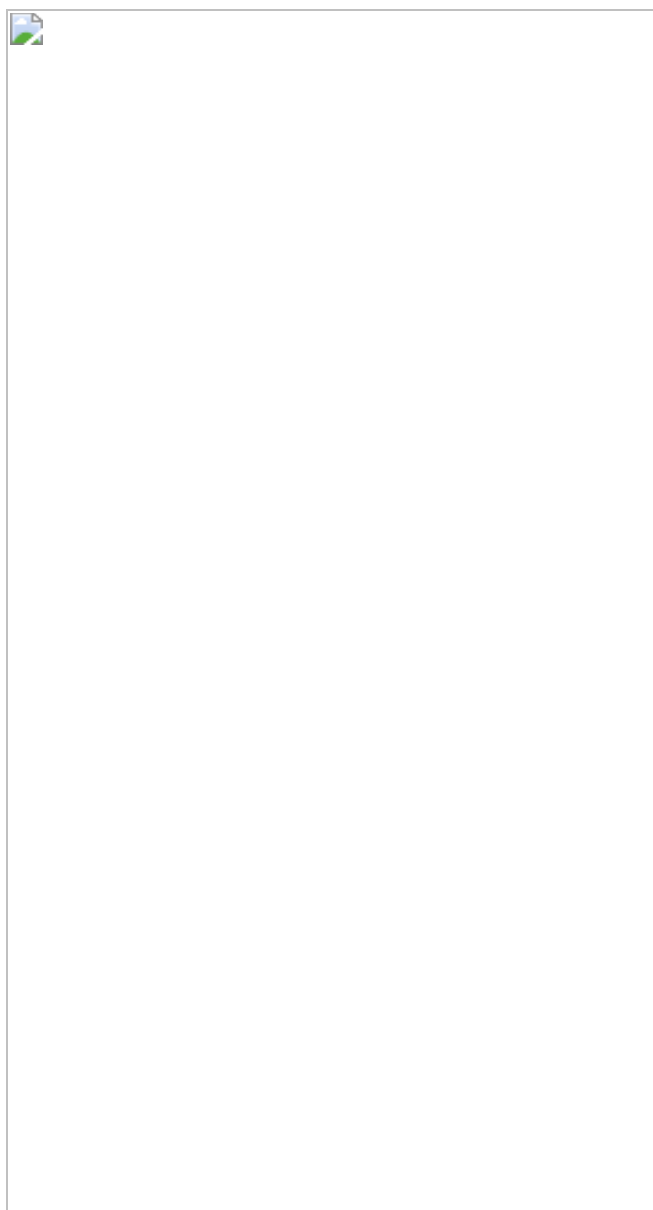
[6]

Chương 267

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 267:

Làm sao bây giờ? Cô sắp thở không nổi...

Bên tai... Không còn âm thanh gì hết...

Mồ hôi lạnh, không ngừng túa ra, chảy lên trán, trong lòng bàn tay...

Cô cuộn mình và ng ã xõm trên mặt đất.

Con ời... con không được đi đâu... con phải ở trong cơ thể mẹ...

Đừng sợ... Cha sẽ đến cứu chúng ta...

Nhưng, vào lúc này, anh đang ở đâu?

“Chớ đấy! Chớ đấy! Hình như cô ấy không chịu được!”

Không biết là ai, bỗng nhiên nói ra câu đó.

Tất cả các phóng viên đều vội vàng lui về phía sau, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô nằm trên mặt đất, tất cả đều sợ hãi.

Bây giờ dì Lý mới có thể chen vào, nhìn thấy bộ dạng suy yếu của cô thì trái tim giật thót.

“Nhanh! Mau gọi cấp cứu, cô ấy đang có thai đấy!”

Dì Lý thét lên, cầu xin giúp đỡ, ôm Du Ánh Tuyết lên.

“Cô Tuyết, cô sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng mở mắt ra, một tay vẫn kiên quyết bảo vệ con mình, một tay ôm chặt dì Lý: “Đưa.. đưa tôi đi bệnh viện, không thể để cho con tôi có chuyện...”

“Tôi biết, tôi biết! Đừng sợ, xe cấp cứu sẽ sớm tới đây!”

Giọng của dì Lý cũng nghẹn lại. Bên kia, một phóng viên đã gọi cấp cứu.

Không biết đã qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy đau đớn sắp ngất đi, cuối cùng xe bệnh viện cũng đến nơi.

Khi Du Ánh Tuyết tỉnh lại, xung quanh rất yên tĩnh.

Không có một âm thanh nào cả.

Tay cô vô thức chạm vào bụng mình.

Vẫn còn nhô lên. Cô cười, thở phào một hơi. May quá! May quá!

Con của cô rất kiên cường, vẫn ngoan ngoãn nằm trong bụng mình.

“Cô Tuyết tỉnh rồi?” Dì Lý ngẩng đầu trông ở cạnh giường.

Du Ánh Tuyết vén chăn lên, đứng dậy khỏi giường. Bụng dưới vẫn có hơi đau, nhưng so với lúc này thì đã đỡ hơn nhiều.

Không sao cả! Chút đau đớn ấy, cô có thể chịu.

“Dì Lý, chúng ta về thôi” Cô đi giày vào.

“...Cô Tuyết...” Dì Lý có chút đau lòng nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Du Ánh Tuyết làm như không nhìn thấy ánh mắt của bà, vẫn cười như cũ: “Còn lèm ề gì nữa, mau dậy đi. Tôi không muốn ở bệnh viện đâu, lạnh lắm. Với cả, lát nữa về đến nhà là được, không chừng chú ba cũng về rồi.”

Cô nói liên miên, nói không ngừng, hoàn toàn không cho dì Lý có cơ hội mở miệng.

Dì Lý nhìn cô như vậy thì hốc mắt đỏ lên, nước mắt chua xót chảy xuống.

Hốc mắt Du Ánh Tuyết khô khốc, nước mắt cũng chảy xuống theo.

Lại cố gắng cười: “Di còn không đi thì tôi đi đây, tôi không thích bệnh viện!”

Cô nói rồi bước thật nhanh ra ngoài.

Chỉ là...

Nụ cười kia nhuộm màu tổn thương, ngay cả dì Lý nhìn thấy cũng khó chịu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268

Bà đi theo, giữ cô lại: “Cô Tuyết, đi nghe bác sĩ nói thế nào đã..”

“Không! Tôi không muốn nghe chút nào!”

Cảm xúc của Du Ánh Tuyết đột nhiên trở nên kích động, nụ cười vừa gượng gạo lúc này đã biến mất, cô bịt tại mình, thở hổn hển nói: “Tôi không cần hỏi bác sĩ, tôi biết con tôi không sao! Nó rất mạnh mẽ và khỏe mạnh!”

Dì Lý không biết phải nói gì, hay thậm chí làm thế nào để thuyết phục cô.

Đúng lúc này, bác sĩ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy trạng thái cảm xúc bị kích động của Du Ánh Tuyết, ông ta không thể chịu đựng nổi, nói: “Cô Tuyết, chúng tôi đề nghị cô nên kiểm tra sức khỏe để xác nhận đứa trẻ trong bụng cô...”

Nói là không muốn kiểm tra, nhưng thực chất là cô không dám.

Nhưng không dám thì sao?

Những gì nên đối mặt, vẫn phải đối mặt.

Cô nằm trên chiếc giường lạnh buốt, máy móc lạnh lẽo xuyên qua cơ thể cô từng cái một, khi chạm vào da thịt cô chỉ cảm thấy lạnh.

Lạnh thấu tim.

Các ngón tay nắm chặt mép của thành kim loại, nắm cho đến khi chúng chuyển trở nên trắng bệch.

Cô nhắm mắt lại, tâm trí cô là bóng dáng tới lui của Kiêu Phong Khang.

Nếu vào lúc này, nếu có anh ở đây, cô sẽ không sợ hãi như vậy...

Dù chỉ là nghe thấy giọng nói của anh thôi cũng được...

“Cô Tuyết, tôi phải rất tiếc phải nói với cô rằng chúng tôi... không thể nghe thấy nhịp tim của đứa bé..”

Bác sĩ tháo khẩu trang, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Du Ánh Tuyết cảm thấy lúc này nhất định là đang nằm mơ, cô lắc đầu cười nói: “Ông đừng có nói dối tôi, trò đùa này không vui chút nào.”

“Chúng tôi không bao giờ đùa giỡn kiểu này. Trong thời kỳ mang thai, cô có dùng thuốc hay thứ gì đó gây hại cho thai nhi không?”

Sao có thể như thế được? Cô ăn gì, làm gì đâu rất cẩn thận!

“Ngày hôm qua tôi có thể cảm giác được nó động... Ngày hôm qua, rõ ràng nó rất khỏe mạnh, làm sao có thể không nghe thấy nhịp tim?”

“Tôi xin lỗi, đây là sự thật.”

“Không! Không! Nghe lại đi! Ông nghe kỹ lại đi!” Du Ánh Tuyết khóc lóc thảm thiết.

Đưa tay ra nắm lấy tay bác sĩ. Giống như nắm lấy cọng rơm cứu mạng, móng tay gài như cắm vào da thịt của bác sĩ: “Ông nghe lại một chút! Bác sĩ, ông tin tôi đi, nó rất nghịch ngợm, có lẽ là nó chỉ đang chơi trò trốn tìm với ông thôi. Ông nghe lại đi, xem có được không? Tôi cầu xin ông...”

Giọng nói run run. Cả người cô cũng run theo. Bác sĩ cố gắng để thoát khỏi tay cô, vì cô dùng sức quá mạnh nên cào một vết rỉ máu trên tay bác sĩ.

Cơ thể của cô suýt chút nữa thì lăn xuống khỏi bàn khám nhỏ, trông vừa xấu hổ, vừa tội nghiệp, lại đáng thương.

Dì Lý không đành lòng, bước lên một bước ôm chặt lấy cô. Cô dường như rất lạnh, toàn thân run rẩy, giống như lá rụng mùa thu.

Bác sĩ thở dài nhưng trong lòng, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Hôm nay phải lấy đứa bé ra nếu không sẽ tự động bị sinh non dẫn đến xuất huyết não, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng”

Du Ánh Tuyết ng ồi xồm xuống, cơ thể mảnh mai run rẩy dữ dội.

Cô ôm chặt lấy dì Lý, đầu tiên là thút thít, sau đó nước n ớc, r ồi...

Khóc lóc thảm thiết.

Tiếng khóc ấy, rất dài, vang vọng trong phòng khám khiến tất cả y tá và bác sĩ đều không thể chịu nổi.

Dì Lý cũng khóc.

Cuối cùng, Du Ánh Tuyết không lấy đứa trẻ ra.

Như một linh hồn cô đơn, cô thẫn thờ bước ra khỏi bệnh viện, bước lên xe một cách tuyệt vọng.

Toàn bộ quá trình, hai tay cô vẫn giữ chắc phần bụng dưới.

Chú ba không có ở đây, làm sao cô có thể mang đứa trẻ đi mà không có sự cho phép của anh? Có lẽ... đó là sai lầm của bác sĩ...

Khi anh quay về, cô sẽ yêu cầu anh đi cùng đến bệnh viện khác để kiểm tra sức khỏe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269

Cô suy nghĩ miên man, nhìn ra ngoài cửa sổ với đôi mắt trống rỗng.

Như thể linh hồn đã bị lấy đi, không có một chút dao động nào trong đôi mắt mờ mịt ấy.

Dì Lý muốn khuyên cô, nhưng làm sao mở lời vào lúc này?

Ra khỏi xe, trở về căn hộ. Cô không nói gì, ngồi trên ghế sofa và cầm điện thoại.

Cô muốn gọi cho anh, muốn nghe giọng nói của anh, muốn anh nói với chính mình, đừng sợ, đứa trẻ vẫn ổn...

Nhưng... Vẫn giống như trước...

Trong điện thoại vẫn chỉ vang lên tiếng máy móc lạnh lùng.

Chú ba... Giờ này anh đang nơi đâu?

Du Ánh Tuyết cảm thấy mình như chết lặng đi.

Bụng dưới còn đau không? Cô không biết... hoặc thậm chí, không thể cảm giác được...

Bởi vì cơn đau ở lồng ngực dữ dội hơn nhiều so với bất kỳ loại đau nào khác, giống như một cơn lũ, bao phủ tất cả giác quan và dây thần kinh của CÔ.

Cô nằm trên giường lớn, cảm thấy << .O lạnh.

Lạnh thấu tim.

Đứng dậy lần nữa, lộ thân hình cứng ngắc, lời bộ đồ đã được gấp cẩn thận từ trong tủ ra.

Ôm quần áo của anh trong lòng, một lần nữa cuộn mình trên giường.

Cô tưởng tượng, mình như đang ôm anh...

“Con ngoan, con phải ngoan ngoãn, ở trong bụng mẹ, cho cha con trở về...”

Cô thì thầm, gương mặt nhỏ trắng bệch nhẹ nhàng cọ lên bộ đồ vest của anh, dường như hơi thở của anh vẫn còn lưu lại trên quần áo.

“Cha mẹ yêu con nhiều lắm...” Giọng Du Ánh Tuyết nghẹn ngào: “Chỉ cần con ngoan ngoãn đợi, mẹ sẽ không đi đâu... mẹ và cha ở đây cùng đợi con lớn lên, cho nên, con kiên cường một chút, được không?”

Van xin, buồn bã và tuyệt vọng.

Nước mắt không tự chủ được mà chảy dài, làm ướt bộ quần áo của anh, làm ướt cả gối đầu...

Cố gắng muốn bỏ qua, nhưng mà...

Phần bụng, đau đớn từng đợt truyền đến. Đau hơn bất kỳ lúc nào, dần dập, dường như cô còn cảm thấy như mình đang chết đi. Loại đau khổ này, ngấm tận xương tủy.

Mỗi một tế bào, đều như bị xé rách.

Cô cắn chặt môi đến mức sắp chảy máu, cô nhịn không để cho mình kêu lên một tiếng.

Giống như là chỉ cần không kêu đau, cô sẽ không đau, không kêu đau, con của cô vẫn còn đó.

Nhưng, nước mắt không kiềm được chảy xuống, tiếng thổn thức hụt hẫng và buồn bã khiến cô run lên bần bật.

Chú ba... Tôi đau.... Đứa bé cũng đau...

Bây giờ anh đang ở đâu? Những bức ảnh nóng kia rõ ràng có người ở phía sau giật dây.

Với tốc độ nhanh nhất, các mạng lớn trong thành phố bắt đầu lan rộng. Tất cả những lời lẽ bắn thủ được phát ra, nhắm vào Du Ánh Tuyết.

Kiêu Quốc Thiên nhìn những bức ảnh đó, mắt anh ta dường như phun ra lửa.

Có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc này của Du Ánh Tuyết, không hiểu sao anh ta lại thấy không đành lòng. Anh ta tưởng rằng Tô Hoàng Quyên không còn những bức ảnh đó nữa, nhưng anh ta không ngờ rằng cô ta lại lưu bản sao.

Đóng máy tính lại, anh ta cần chìa khóa xe, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Trên đường đi, ánh mắt của tất cả nhân viên đều hướng về anh bằng đủ loại ánh mắt!

Chết tiệt!

Xe của Kiêu Quốc Thiên, đã lái đến thôn trang. Trước khi bước vào, anh ta đã nhìn thấy Tô Hoàng Quyên từ xa.

Rõ ràng là cô ta cũng nhìn thấy xe của anh ta, lại xỏ đôi giày cao gót vào chân mình. Đứng đó, nhàn nhã đợi anh ta dừng lại.

“Kíp” một tiếng lớn, Kiêu Quốc Thiên đạp mạnh phanh xe. Chiếc xe chỉ còn cách vài centimet nữa là đâm vào Tô Hoàng Quyên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 270:

Qua kính chắn gió, cô ta có thể thấy được vẻ giận giữ của Ki ầu Quốc Thiên.

Khóe môi cô ta nhếch lên.

Cô ta đã đoán đúng, những tấm hình kia xem ra đã có hiệu quả. Cô ta sớm biết Ki ầu Quốc Thiên sẽ đến tìm mình để hỏi tội, cho nên đã đứng đây chờ anh ta tới.

Ki ầu Quốc Thiên đóng cửa xe lại, sau đó nhanh chóng kéo cô ta một cách thô bạo, ép vào thân xe.

Lưng cô ta bị đập vào thân xe, phía sau hần là đã tím xanh một mảng, đau đến trán cô ta ứa ra mồ hôi lạnh.

“Ki ầu Quốc Thiên, anh nổi điên cái gì vậy?” Cô ta trừng mắt nhìn anh.

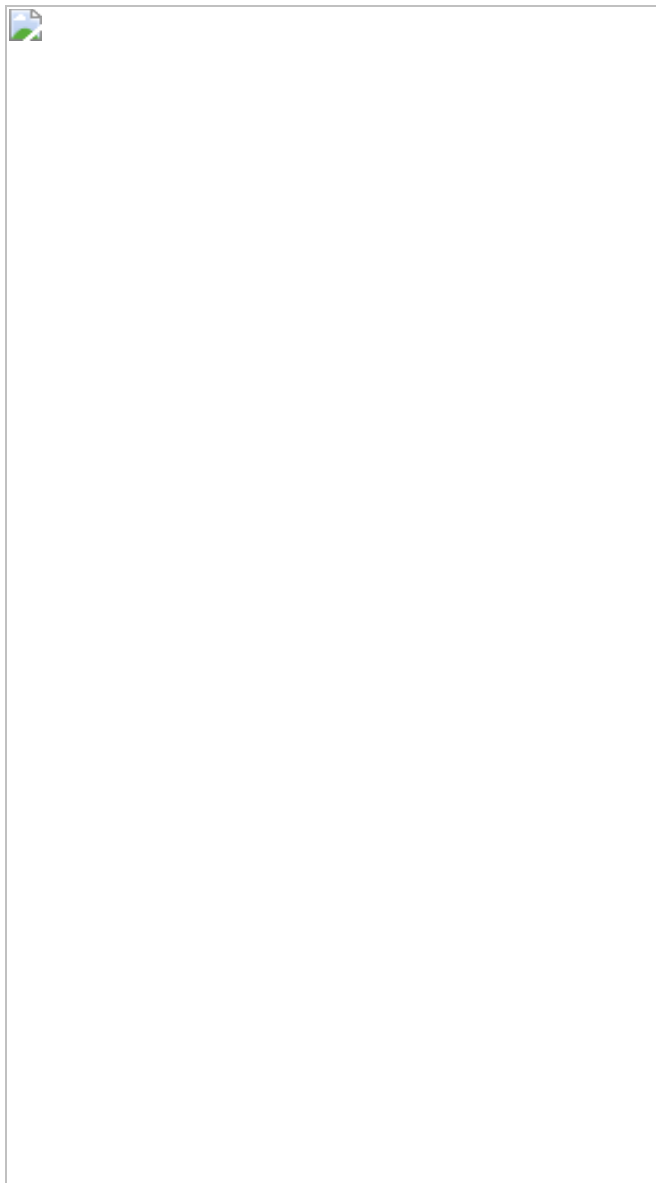
“Tôi nổi điên? Tôi đã cảnh cáo cô rồi mà, những tấm hình đó không thể bị phát tán ra ngoài.” Ki ầu Quốc Thiên gần như là nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Hoàng Quyên cười: “Bây giờ mới nghĩ làm anh trai tốt rồi à? Lúc trước bỏ thuốc cô ta, chụp mấy tấm hình này, sao không nghĩ tới hậu quả?”

“Những tấm hình này được lan truyền thì có lợi gì cho cô chứ? Cô cho rằng như vậy thì Ki ầu Phong Khang sẽ cưới cô à?”

“Đúng vậy, anh ấy sẽ không kết hôn với tôi!” Lời nói của Kì ầu Quốc Thiên như đánh vào vết thương của cô ta, cô ta cao giọng nói.

Cô ta đứng thẳng lưng, cố chấp nhìn anh chăm chăm, trong mắt hiện lên sự căm hận sâu sắc: “Là bởi vì anh ấy không chịu cưới tôi, đó là lý do tại sao tôi muốn hủy hoại tình yêu của anh ấy và Du Ánh Tuyết! Vì anh ấy đối xử với tôi tàn nhẫn, đừng trách tôi đối với anh ta tàn nhẫn!”

Tô Hoàng Quyên kiên định nhìn anh ta, đối diện với vẻ mặt lãnh đạm và lạnh nhạt của Kì ầu Quốc Thiên, không hiểu vì sao, đôi mắt cô ta dần trở

nên mơ hồ.

“Anh thật sự muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ của chúng ta sao? Bao gồm cả... quan hệ trên giường?”

“Loại quan hệ đó, tôi đã sớm thấy chán rồi!”

Hai mắt Tô Hoàng Quyên đỏ bừng, tát một cái lên mặt Kiều Quốc Thiên.

Kiều Quốc Thiên giật mình. Cô ta ra tay không nhẹ, khiến cho mặt anh ta vẫn còn nóng rát.

Nhưng mà...

Hoàn hồn, anh ta vẫn không chút biểu cảm, nhét chìa khóa xe vào tay cô, mở cửa xe, nhét cả người cô vào.

“Lập tức biến mất khỏi mắt tôi!”

Một cái tát để đổi lấy một thái độ kiên quyết hơn.

Chiếc xe biến mất trong trang viên với tốc độ như điên.

Nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy bóng dáng ngày càng nhỏ trong gương, Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy buồn bực trào ra, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Cô khẽ cắn môi. Đưa tay lên và lau khô. Tại sao cô phải khóc?

Vì Kiều Phong Khang à? Không! Đêm qua cô đã thề rằng cô sẽ không bao giờ chịu đựng anh nữa, sẽ không bao giờ bị anh làm nhục nữa. Ngược lại, nỗi đau mà anh gây ra cho cô, cô phải trả lại tất cả!

Vì thế... Những giọt nước mắt này, là dành cho Kiều Quốc Thiên? Buồn cười!

Bọn họ chỉ là bạn giuờng, nói thẳng ra chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi! Không có anh ta, sẽ còn có người đàn ông khác, cô ta dựa vào cái gì mà phải rơi lệ vì anh ta?

Cô ta nghĩ...

Có lẽ là vì bản thân giữ được nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn chết, chết hoàn toàn trong lưới tình.

Kiêu Phong Khang và bà cụ nói câu được câu chăng, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, không biết lái xe hay Kiêu Quốc Thiên bao giờ mới đến thôn trang này.

Cứ chờ đợi thế này không phải cách.

Có hơi nóng ruột.

Chẳng biết tại sao, ngực, càng ngày càng khó chịu.

Ngột ngạt đến mức gần như không thở được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271

Trước giờ chưa từng không ở bên Ánh Tuyết một ngày một đêm như vậy.

Loại cảm giác này thật sự khó chịu.

“Phong Khang, sao thế? Sao cứ đứng ng ẫ không yên thế?” Bà cụ hỏi.

Anh dứt khoát đứng dậy, nhúu chặt mày: “Mẹ nghỉ ngơi chút đi, con ra ngoài một chuyến.”

Bà cụ chưa kịp nói gì thì anh đã ra khỏi phòng.

“Chú tư về chưa?” Người chưa đến mà tiếng đã đến trước.

Ki ầu Vân Nhung đang xem ti vi, nghe anh nói vậy thì vội vàng đứng lên: “Chưa, em đi gấp à?”

Ki ầu Phong Khang không thể chờ đợi thêm được nữa.

“Chị nói với bà cụ một tiếng, hôm nào em đến thăm sau”

Nói xong, anh lấy áo khoác trên ghế sofa, cất bước ra ngoài.

Ki ầu Vân Nhung vội vàng đứng dậy cản anh. Trước khi đi, Tô Hoàng Quyên đã dặn dò nhi ều lần, phải chặn anh ở đây, nửa ngày cũng được, bây giờ làm sao có thể để anh tùy tiện đi?

“Phong Khang, chờ một chút! Bên ngoài không có xe. Nếu đi bộ thế này, dù trời tối cũng không tới được thành phố.”

Ki ầu Phong Khang nhìn Ki ầu Vân Nhung, ánh mắt sắc bén, như muốn xem thấu tâm tư của bà ta.

Bàn tay ngăn cản anh dường như cũng muốn rút về

“Chị giấu em gì phải không?”

Kiêu Vân Nhung chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc.

“Chị... Chị có thể giấu diếm em cái gì?”

Anh càng cảm thấy sự việc có điểm kỳ lạ.

Nhanh chân hướng phía trước, tới gần một bước. Cặp mắt kia, thẳng tắp nhìn chăm chăm Kiêu Vân Nhung.

Kiêu Vân Nhung chợt dạ nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi nhìn anh một chút, rồi lại chuyển sang hướng khác.

“Em... em nhìn chị như thế làm gì?”

“Nói thật đi!” Kiêu Phong Khang hỏi, mỗi chữ đều như siết chặt răng mà nói, lạnh và cứng như đá: “Em hỏi lại lần nữa... chị đang giấu em chuyện gì?”

“..” Ánh mắt kia quá mức kinh khủng.

Kiêu Vân Nhung không dám nói láo, bà ta hiểu em trai mình, tất cả những lời nói dối trước mặt anh đều không thể nào che dấu được.

Nhưng lại không dám nói thật!

Nếu anh biết bà ta, Tô Hoàng Quyên và bà cụ hợp tác đóng vở kịch này, để đánh lạc hướng anh, sau đó để giới truyền thông đối phó với Du Ánh Tuyết, thì hậu quả làm sao chịu nổi?

“Phong Khang, chuyện gì vậy?”

Kiêu Nam Thành say quá, mới vừa tỉnh lại, đi ra khỏi phòng thì thấy hai chị em đang giằng co, có hơi không hiểu cho lắm.

“Nam Thành, anh tới đúng lúc lắm!” Nhìn thấy ông ta, Kiêu Vân giống như nhìn thấy vị cứu tinh của mình vậy.

Bà ta nghiêng người sang một bên, tránh ánh mắt của Ki ầu Phong Khang, đi về phía Ki ầu Nam Thành: “Tối hôm qua anh uống quá nhiều, nôn ra một đồng hỗn độn. Bây giờ chắc bụng trống rỗng. Em đi nấu cho anh bát cháo”

Vừa nói, bà ta vừa đi vào bếp.

Ki ầu Phong Khang cau mày, muốn đi theo, nhưng chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vã, từ bên ngoài đi vào.

“Tổng giám đốc Ki ầu!” Giọng nói này... Mọi người nghi ngờ nhìn ra cửa. Nhìn thấy người tới, Ki ầu Vân Nhung không thôi.

Không phải ai khác đến, mà là Nghiêm Danh Sơn.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Ki ầu Phong Khang hỏi.

“Tôi lặng lẽ đi theo anh Ki ầu Quốc Thiên tới” Nghiêm Danh Sơn nhìn những người xung quanh, khẽ gật đầu và chào họ.

Sau đó, anh ta nặng nề nhìn Boss tiến lên một bước, bên tai thì thầm vài câu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272

Những tin tức sáng nay rất quan trọng, biết được Kiêu Quốc Thiên ra ngoài, anh ta đương nhiên không dám lơ là, liền lái xe theo sau.

Kiêu Vân Như căng cứng cả người, trái tim như nhảy lên cổ họng.

Bà ta lo lắng nhìn Tiêu Phượng Thanh. Nhưng nhìn sắc mặt của anh càng ngày càng lạnh đi, bà ta chỉ cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Lặng lẽ lùi lại, cố gắng lẫn trốn. Kiêu Nam Thành đứng sau lưng bà, bị bà lùi đến đập vào ngực ông ta, nhìn vẻ mặt sợ hãi của bà ta, lại không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

“Không... không có gì. Em sẽ vào bếp.”

Kiêu Vân Nhung theo bản năng muốn chạy trốn.

. Nhưng, vừa mới bước được một bước, cổ tay đột nhiên bị tóm từ phía sau. Ngay sau đó, cả người bị ném thẳng vào bức tường phía sau.

Trán đập vào tường nặng nề, vang lên một tiếng giòn tan, Kiêu Vân Nhung chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đưa tay lên sờ, trên trán chảy ra một vệt máu.

Sắc đỏ chói mắt khiến bà ta hoảng sợ.

Quay người lại, dùng lưng dựa vào tường để chống đỡ, hai tay sợ hãi quàng phía sau: “Phong Khang, em bình tĩnh...”

“Các người rốt cuộc đã làm gì cô ấy?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Anh giống như satan từ địa ngục bước ra vậy, cả người bị bao bảo khí lạnh, vẻ mặt hung dữ nguy hiểm.

Kiêu Vân Nhung sợ hãi run lên, lại thở gấp.

Kiêu Nam Thành thấy vậy liền bước lên một bước, cản anh lại: “Phong Khang, em làm gì thế?”

“Có phải anh cùng một giuộc với bọn họ không?” Kiêu Phong Khang chuyển qua Kiêu Nam Thành.

Kiêu Nam Thành bối rối: “Em đang nói gì vậy?”

“Nếu như anh và bọn họ không phải cùng một bọn, thì tránh ra!” Ánh mắt anh lại chuyển hướng về phía Kiêu Vân Nhung, dường như muốn giết chết bà ta vậy.

Đẩy ra Kiêu Nam Thành, bước lên trước, đến gần Kiêu Vân Nhung.

Bàn tay nắm lại, siết chặt một cách mãnh liệt.

“A!”

Kiêu Vân Nhung sợ tới mức hai chân mềm nhũn, hét lên một tiếng. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, âm thanh xương gãy vang lên.

Nắm đấm của anh ta rơi mạnh vào tường.

Chỉ cách mặt bà ta vài milimet.

Kiêu Vân Nhung sợ tới mức nhắm mắt lại, toàn thân phát run. Vừa rồi chỉ cần anh lệch đi một chút, xương sọ của bà ta nhất định sẽ vỡ thành nhiều mảnh...

“Chị, Kiêu Quốc Thiên, còn cả bà cụ... Các người... giỏi lắm...” Anh nói, như thể chứa đựng một thứ tình cảm phức tạp, khiến giọng nói của anh có phần thay đổi: “Các người lại dám cấu kết với người ngoài, đối phó với tôi, bày kế Du Ánh Tuyết! Các người... khốn kiếp!”

Nghiến răng nghiến lợi.

Không biết vì giận hay quá buồn mà giọng anh run run.

Trong mắt trở nên lãnh đạm lạ thường.

Kiêu Nam Thành rất bối rối, và không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nghe anh nói, Kiều Vân Nhung cũng có điểm hối hận, nước mắt chảy xuống: “Phong Khang, chị không phải cố ý..”

Bà ta muốn nắm lấy tay Kiều Phong Khang, nhưng anh đã đẩy bà ta ra, lạnh lùng và thờ ơ.

Không dám ở lại nữa, quay người bước ra ngoài.

Nghiêm Danh Sơn lái xe. Một đường, lao vùn vụt.

Về mặt anh tiêu đi ầu, làm cho Nghiêm Danh Sơn cảm thấy sợ hãi.

Ngón tay, vuốt qua album ảnh trên ipad. Những bức ảnh đó khiến mắt anh đỏ hoe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273

Anh thở hắt hắt và nắm chặt tay.

Vì cú đấm vừa rồi, bàn tay đã chi chít vết thương. Bây giờ anh siết chặt như vậy, nắm đấm của anh lại căng ra.

“Ánh Tuyết bây giờ thế nào?” Phải rất lâu sau anh mới tìm được tiếng nói của chính mình.

“Cô Tuyết vẫn luôn tìm anh. Theo như tôi biết, truyệ̀n thông đã tìm cô ấy rồi. Nhưng hiện tại tôi không biết cụ thể. Thấy Ki ầu Quốc Thiên sắp ra ngoài, tôi đã đi theo anh ấy”

“Cậu đã thông báo với giới truyệ̀n thông xử lý những bức ảnh này chưa?”

“Nếu không có gì bất ngờ, thư ký Lý hản là xử lý rồi.”

Ki ầu Phong Khang lại nhìn lướt qua những bức ảnh đó, cuối cùng xóa bỏ toàn bộ. Lòng ngực phập phồng dữ dội vì thở gấp.

Anh nhắm mắt lại, tay cầm ipad của anh hơi run vì quá dùng sức.

Ki ầu Quốc Thiên ra tay với Du Ánh Tuyết từ lúc nào, vậy mà anh lại không biết!

Bực mình, hối hận, xót xa, tội lỗi, hận thù...

Cảm xúc lẫn lộn làm lông mày anh nhíu chặt. Trên mặt nổi gân xanh, duy trì như vậy, không chút hòa hoãn này.

Lúc Du Ánh Tuyết đang ngẩn người, chỉ nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa.

Nháy mắt, chỉ cảm thấy các tế bào như sống lại, từng cơn đau cũng trở nên không rõ ràng, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, cô bò dậy khỏi giường.

Cô lê tấm thân nặng nề từng bước đi ra ngoài.

Anh đã trở lại? Cho nên...

Họ có thể cùng nhau đến bệnh viện khám cho đứa bé...

Anh đã về rồi, đứa bé sẽ ổn thôi...

Cô mỉm cười nhìn xuống bụng dưới đang nhô lên của mình, đôi môi tái nhợt mấp máy yếu ớt: “Cha về rồi, đừng sợ, cha sẽ đưa chúng ta đi bệnh viện...”

Dì Lý cũng nghe thấy động tĩnh và đi ra khỏi bếp.

“Cô Tuyệt” Bà lên tiếng và lo lắng nhìn cô.

Tình thần của cô ấy khá tốt, ngoại trừ vẻ mặt có hơi tái nhợt.

“Để tôi mở, chắc là chú ba.”

Nói xong, chạy tới cửa, mong chờ, mở cửa ra.

Nhưng, người đứng ở cửa khiến cô giật mình ngây người. Ánh mắt dần dần tối sầm lại.

Không phải chú ba... Mà là Tô Hoàng Quyên.. Làm thế nào cô ta tìm thấy nơi này?

Cô theo bản năng bảo vệ bụng của mình, giống như chim sợ còng con, lúc này cũng đề phòng, sợ người bên ngoài làm tổn thương con của mình.

“Cô Quyên?” Dì Lý cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ta.

“Em không mời chị vào trong ng ỡ à?” Tô Hoàng Quyên không trả lời dì Lý, kiêu ngạo nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết hơi nhú m ỹ, thái độ độc đoán của Tô Hoàng Quyên khiến cô có chút khó chịu.

“Xin lỗi, tôi không có thói quen mời người ngoài vào nhà. Mời chị đi cho.”

Vì khó chịu l ần trước, Du Ánh Tuyết vốn đã bài xích cô ta. Ngoài ra, mặc dù cô không tin mấy lời buổi sáng Kiều Quốc Thiên nói với mình, nhưng ít nh ều vẫn canh cánh trong lòng.

Du Ánh Tuyết nói xong, li ền muốn đóng cửa lại. Tô Hoàng Quyên vươn tay giữ lấy khung cửa, cản trở động tác của cô.

Cau m ỹ, ánh mắt Du Ánh Tuyết trở nên lạnh lùng. Rõ ràng, người đến không có ý tốt.

“Tối qua Phong Khang không về à?” Tô Hoàng Quyên đột ngột hỏi.

Bàn tay chuẩn bị đóng cửa của Du Ánh Tuyết chợt khựng lại.

Nhìn cô ta, nói: “Vậy thì sao?”

“Chắc hẳn em không biết, tối hôm qua Phong Khang đã ở cùng chị.”

Cô không tin.

Bụng dưới đau từng cơn, trên trán tuôn đ ầy mồ hôi lạnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274

Dì Lý vội vàng đi tới đỡ lấy cô, giọng điệu gay gắt: “Cô Quyên, cô đừng nói đây nói mấy lời không đúng nữa, cô Tuyết đang không khỏe, không thể tiếp đón cô.”

“Tôi đã nói có những lời này đâu là thật, em có thể tự xem” Nói xong, Tô Hoàng Quyên liền lôi trong túi xách ra một xấp ảnh và lắc nó trước mặt Du Ánh Tuyết: “Xem xong những thứ này, nếu em vẫn có thể tự lừa dối mình, thì đó là bản lĩnh của em!”

Vừa nói cô ta vừa nhét những bức ảnh vào tay Du Ánh Tuyết.

Không hiểu sao trong tim thức, Du Ánh Tuyết rất ức chế và phản cảm khi nhìn những bức ảnh này.

Các ngón tay cứng đờ, dường như không cầm chắc.

Tô Hoàng Quyên không cho cô né tránh: “Sợ? Không dám nhìn?”

Cô ta thản nhiên cầm lấy một cái và giơ lên trước mặt Du Ánh Tuyết.

“Em nhìn thấy cái này sao? Tối hôm qua bọn chị ngủ cùng một cái ghế sa lon, anh ấy ôm chị, chị dựa vào trong tay anh, bọn chị đang đếm sao đấy.”

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy choáng váng.

Mọi thứ trước mắt như mờ đi. Nhưng, dường như cô có thể nhìn rõ những bức ảnh.

Anh ấy đang nằm đó...

Ảnh cô ta cầm trong tay, mặc đồng phục quyến rũ, quần áo xộc xệch.

“Đây, cái này nữa.” Tô Hoàng Quyên giơ một tấm ảnh khác lên: “Nhìn kỹ xem, anh ấy đang làm gì chị!”

Trong ảnh, người đàn ông đặt một tay lên ngực người phụ nữ, tay còn lại vòng qua eo cô.

Mập mờ. Triền miên. Không thể tin được... Cái nào cũng thật như vậy.

Như xẻo trái tim cô ra làm trăm mảnh...

Dần dần, thứ bao trùm lên trái tim cô là sự tuyệt vọng và buồn bã..

Như Kiều Quốc Thiên đã nói, họ đã thực sự ở bên nhau đêm qua, thậm chí...

Trái tim trùng xuống, trong phút chốc, nó như chìm xuống đáy, rơi ra từng mảnh.

Cô chỉ cảm thấy lạnh, cả người như được bao bọc trong băng khiến cô run lên rất nhiều. Chân như không đứng vững được.

Thì ra... Hai ngày qua, anh đột nhiên biến mất vì... Tô Hoàng Quyên...

Cô muốn gặp anh nhiều như vậy, lo lắng cho anh nhiều như vậy, khi cô và đưa trẻ cần anh như vậy thì... anh lại ở bên cạnh một người phụ nữ khác.

Cô nhìn xuống những bức ảnh, bỗng nhiên mỉm cười.

Nước mắt đau buồn mà thấm đẫm đôi mắt.

“Du Ánh Tuyết, đừng gây chuyện không cần thiết nữa! Em và Phong Khang sẽ không thể nào đâu, chưa kể, em còn bị anh ruột của mình, Kiều Quốc Thiên ngủ cùng!” Ngôn từ của Tô Hoàng Quyên sắc bén và ác ý.

Du Ánh Tuyết nắm chặt tay. Dì Lý cau mày: “Cô Quyên, cô đang nói nhảm gì vậy? Cô là nhà báo, nói ra lời này thì phải chịu trách nhiệm pháp lý!”

Qc O “Nếu tôi nói dối, Du Ánh Nguyệt có thể ra tòa kiện tôi!” Tô Hoàng Quyên cười cười, ánh mắt rơi vào bụng dưới của Du Ánh Tuyết, khinh thường, nói: “Đứa nhỏ này là của Phong Khang à, tôi nghĩ vẫn chưa biết được. Có thể nó là kết tinh tội lỗi từ việc loạn luân với anh trai mình của cô.”

“Bốp!” một âm thanh rõ ràng vang lên.

Tay của Du Ánh Tuyết nâng cao rồi hạ xuống.

Tát vào mặt Tô Hoàng Quyên không thương tiếc. Ngay lúc đó, nó vang lên giòn giã, cô thật sự không còn chút khí lực nào, tát nó xuống, lòng bàn tay run rẩy đỏ bừng.

Nửa khuôn mặt của Tô Hoàng Quyên sưng tấy.

Cả người bị đánh cho ngốc.

Một lúc sau, cô ta mới hoàn hồn lại, vô cùng kinh ngạc nhìn Du Ánh Tuyết, tức giận đến mức môi phát run.

Cô thực sự... dám tát mình? Dì Lý bên cạnh cũng kinh ngạc, bà chưa bao giờ thấy cô Tuyết tức giận như vậy.

“Cút!” Du Ánh Tuyết duỗi thẳng ngón tay chỉ ra ngoài cửa.

Tô Hoàng Quyên hoàn hồn, vung tay lên, muốn trả lại cái tát. Nhưng dì Lý đã trực tiếp đẩy cô ta ra ngoài cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 275:

RẦM! Một tiếng động lớn, cánh cửa bị đóng sầm lại. Tô Hoàng Quyên bị chặn ngoài cửa thì lớn tiếng chửi bới.

Du Ánh Tuyết đứng yên, cúi đầu, ngơ ngác nhìn những bức ảnh.

Những ngón tay nắm rỗi lại duỗi, ảnh chụp bị bóp nát, trước mặt, mọi thứ đều mờ mịt, thế nhưng...

Tại sao cô nhìn thấy những bức ảnh này rõ ràng như vậy?

Từng bức ảnh ấy như một nhát dao sắc nhọn cứa vào tim cô...

Từng chút, từng chút đục khoét... “Cô Tuyết, đừng nhìn...” Dì Lý ở bên cạnh, không nhìn được, muốn đem ảnh chụp trong tay ném đi.

Ngón tay buông lỏng, ảnh chụp rơi đầy sàn nhà, Cả người như bị rút sạch linh hồn, mặt áp xuống đất, cái lạnh thấu xương xuyên thấu qua từng tế bào cho đến lạnh thấu tận đáy lòng...

Cô không có quyền gì trách móc anh...

Mình và Kiều Quốc Thiên chẳng phải cũng...

Quả nhiên, mẹ nói không sai, bọn họ không có kết quả gì hết...

Không nhận được lời chúc phúc nào, chỉ có hai người chịu lời nguyền là ngoan cố bên nhau, kết cục làm sao có hậu?

Mối quan hệ ích kỷ và bướng bỉnh này là xây dựng trên vết thương của Minh Đức, bà cụ, cha và mẹ, vì vậy Chúa có lòng tốt để cho bọn họ kết thúc tại đây...

Không biết ngây người trên đất bao lâu, khóe mắt cũng khô, giống như cô chưa từng khóc.

Những tấm ảnh đó, từng tằm một, cô nhặt lên, xếp gọn gàng và để trên bàn.

“Dì Lý, đơn đồng ý phẫu thuật đâu? Lấy đi, tôi sẽ ký.

Giọng nói yếu ớt nhưng tràn đầy quyết tâm hơn bao giờ hết.

Dì Lý nắm tay cô, định nói gì đó để thuyết phục cô, nhưng lúc này, dường như có nói gì cô cũng kệ...

“Dạ Lý, đi lấy tới đi...”

Thực ra, dì Lý biết rất rõ rằng đứa trẻ này, giống như cô ấy nói, đã không còn nữa...

Cuối cùng, cô quay lại và lấy ra tờ đơn đề nghị phẫu thuật.

Du Ánh Tuyết cũng không thèm nhìn, ngu ngốc ký tên. Sau đó, anh quay trở lại phòng một cách ngu ngốc và thu dọn đồ đạc của mình.

Mỗi một thứ đều là thứ cô sẽ dùng khi đến bệnh viện.

Cô nghĩ...

Dù sau này cô là còn lại một mình thì cô vẫn phải tự lo cho mình thật tốt.

Du Ánh Tuyết ngồi trong taxi, tay vẫn ôm bụng bầu.

Cô cúi đầu nhìn phần bụng nhô lên một cách ngơ ngác, giống như cố gắng khắc ghi chút ký ức cuối cùng vào tim.

Đây là một đứa trẻ không có duyên với cô ấy...

Có lẽ... Cái này cũng biểu thị....

Cô và chú ba... đến đây là kết thúc...

“Cô đi bệnh viện khám phải không? Cô gái cũng còn trẻ lắm mà hiện tại đã là mẹ rồi.” Tài xế cười nói chuyện phiếm với cô.

Đôi môi tái nhợt của cô giật giật: “Không phải kiểm tra, mà là bỏ đứa trẻ.”

Dì Lý cảm thấy đau khổ.

Người lái xe sửng sốt, lúc này mới chú ý tới nét buồn vô hạn trên gương mặt cô. Ông ta tốt bụng an ủi: “Thật ra cũng không thành vấn đề. Dù sao cô vẫn còn trẻ, sau này càng có nhiều cơ hội”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 276

Về sau... Giữa bọn họ... Còn có sau này sao?

Mắt cô chợt nhòe đi. Vị trí của trái tim, thất lại, thất lại.

Cô tưởng mình đã chết lặng, nhưng cơn đau vẫn rất thật...

“Cô Tuyệt.”

Dì Lý thấy dáng vẻ đau khổ của cô, lo lắng gọi khẽ một tiếng.

“Dì Lý, nhờ dì, bảo lái xe đi nhanh một chút...”

Du Ánh Tuyệt dùng sức nắm chặt tay dì Lý, đã hết sức rồi, là do trái tim đau, đến mức bụng cũng đau vô cùng...

“Lái xe, anh nhanh lên, cô ấy không thoải mái!”

Dì Lý thấp thỏm trong lòng, vội giục tài xế.

Tài xế khi thấy sắc mặt Du Ánh Tuyệt càng ngày càng xấu, ông ta không dám lơ là, nhấn ga lao ra ngoài.

(D2 Khi chuông điện thoại reo, cả người Du Ánh Tuyệt đã mê man.

Cô cảm thấy có thứ gì đó không ngừng chảy ra khỏi cơ thể mình.

Là con của cô!

Nước mắt, tự dưng trào ra khỏi hốc mắt, dù thế nào cũng không ngăn được.

Con yêu, tạm biệt... Mẹ thật sự rất yêu con... Cha... cũng yêu con nhiều lắm...

“Bác tài, nhanh lên! Cô ấy đang chảy máu rồi!” Dì Lý phát điên, VÕ VỖ lưng ghê lái, thúc giục.

Tài xế cũng đổ mồ hôi lạnh, “Đừng giục, tôi nhanh nhất rồi!”

Anh ta vừa vượt vừa bóp còi, thậm chí không quan tâm đến đèn giao thông.

. Lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, âm thanh đó đặc biệt gấp gáp. Khi dì Lý nhìn cái tên trên đó, bà sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Du Ánh Tuyết: “Cô Tuyết, là điện thoại của cậu...”

Tay Du Ánh Tuyết vừa run vừa đuổi về phía dì Lý.

Dì Lý bật điện thoại và áp nó vào tai cô.

“Ánh Tuyết!”

Giọng của Kiều Phong Khang phát ra từ đầu đó, nghe thấy Du Ánh Tuyết gần như suy sụp và khóc.

Mới qua hai ngày, một ngày một đêm không nghe được thôi mà đã lâu như nửa thế kỷ...

Chú ba...

Vẫn luôn rất nhớ chú... Nhưng...

Cho dù có nhớ bao nhiêu đi chăng nữa, nó cũng nên kết thúc..

Cô cắn chặt môi đến chảy máu, chỉ có thể kìm lại tiếng khóc thê lương.

“Ánh Tuyết?”

Kiều Phong Khang không nghe được tiếng cô, trong lòng lo lắng, cũng nâng tông giọng lên.

“Tôi... trên đường đến bệnh viện...”

“Tít tít..” Hai tiếng bíp vang lên, điện thoại đã bị ngắt kết nối.

“Chết tiệt!”

Trong căn hộ, Ki ầu Phong Khang ném mạnh chiếc điện thoại di động đã bị đen màn hình của mình, sải bước về phía chiếc điện thoại.

Chưa bao giờ bối rối như vậy. Giọng nói đó... Yếu đến nỗi anh không dám nhớ lại.

Ki ầu Phong Khang chớp lấy điện thoại, nhanh chóng bấm vào dãy số quen thuộc.

Nhưng chỉ sau khi nhấn ba số, mắt anh đã bị thu hút vào một thứ trên bàn cà phê.

Tất cả dường như đóng băng. Ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Là ảnh chụp.

Mỗi bức ảnh đều là ảnh của anh và Tô Hoàng Quyên.

Rõ ràng... Được chụp vào đêm đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277

Những tấm ảnh này, đừng nói Du Ánh Tuyết nhìn vào sẽ hiểu lắm, cho dù là anh cũng sẽ không thể tha thứ! Đáng chết!

Trong hai ngày anh vắng mặt, Tô Hoàng Quyên và Kiều Quốc Thiên đã làm gì cô? Bây giờ, cô ấy đang ở trong bệnh viện, chuyện gì đã xảy ra?

Nghiêm Danh Sơn đợi ở dưới lầu, mới châm một liều thuốc, đã thấy Boss phi xuống như gió bão.

Khuôn mặt đen sì, cả người đều căng thẳng.

Nhanh chóng dập tắt liều thuốc, anh ta mở cửa xe sau ra.

Anh chưa bao giờ thấy sếp có vẻ kinh khủng như vậy, cả người tỏa ra sát khí giống như sứ giả từ địa ngục.

“Tránh ra! Anh ngồi bên cạnh!”

Dứt lời, anh cướp lấy chìa khóa xe trong tay Nghiêm Danh Sơn.

Nghiêm Danh Sơn không dám chậm trễ, kéo cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Xe điên cuồng lao về phía trước.

Nghiêm Danh Sơn lúc đầu chỉ nắm tay cầm trên đầu xe, nhưng sau đó anh ta đã phải tóm chặt cả dây an toàn.

Vốn định bảo Boss chú ý an toàn, kết quả, vừa nhìn đến gân xanh nổi trên tay anh thì sững sốt đến không dám nói.

“Video mà tôi bảo cậu chuẩn bị trước kia đâu?”

Kiều Phong Khang đột nhiên hỏi.

Đôi mắt như chứa băng, ngập chìm chất độc.

“Ý anh là video của anh Kiều Quốc Thiên và cô Hoàng Quyên?”

” Kiều Phong Khang ngay cả câu Từ cũng không đáp lại. Nghiêm Danh Sơn hiểu ra, ngay lập tức nói: “Đã chuẩn bị từ lâu rồi.”

“Tìm thời điểm rồi công khai đi.”

“Công khai?” Nghiêm Danh Sơn hơi kinh ngạc.

Video ngoại tình của Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên, họ quả thật đã sao lại một số đoạn. Hơn nữa mỗi đoạn đều đạt đến trình độ cực kỳ ướt át.

Lúc đó chuẩn bị để đối phó với việc hai ông, bà ở nhà ép cưới, chưa bao giờ tính tới chuyện công khai.

“Ừ, công khai đi! Gửi nó cho giới truyền thông – không chỉ mấy đơn vị truyền thông ở thành phố An Lập, mà tất cả các phương tiện truyền thông trên toàn quốc! Báo, tạp chí, các cổng thông tin đều không được thiếu!”

Trong lòng Nghiêm Danh Sơn than thầm.

Có vẻ như chính video của Kiều Quốc Thiên và Du Ánh Tuyết đã khiến ông chủ khó chịu.

“... Được rồi. Anh yên tâm, hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho thư ký Thanh truyền video ra.”

“Còn nữa.” Kiều Phong Khang nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn: “Trả giá cao, mua lại hết tài liệu đen của Tô Hoàng Quyên! Bất cứ giá nào cũng mua!”

“Như vậy... chúng ta có nên phơi bày nó với truyền thông ngay lập tức không?”

“Cứ mua trước đã!”

Nghiêm Danh Sơn gật đầu. Xem ra lần này cô Hoàng Uyên thật sự chọc điên ông chủ.

“Máu ra rất nhiều, bệnh nhân có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Lập tức, chuyển vào phòng mổ, chuẩn bị sẵn ngân hàng máu bất cứ lúc nào!” Du Ánh Tuyết cảm thấy nặng trĩu.

Chỉ có thể nghe thấy giọng nói của bác sĩ.

“Ai sẽ ký đơn phẫu thuật? Người nhà bệnh nhân đâu?” Du Ánh Tuyết rơm rớm nước mắt. Người nhà bệnh nhân...

Cô, người nhà duy nhất, là đứa bé trong bụng...

Nhưng bây giờ, ngay cả đứa bé cũng không muốn cô ...

Cô, lại trở thành một người đơn độc.

“Đừng lèm ề nữa, tìm một người ký tên đi, tình trạng của bệnh nhân đang cực kỳ khẩn cấp rồi.”

Bác sĩ nhắc nhở.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278

Dì Lý không dám chậm trễ, không thềm bận tâm nữa: “Để tôi, ở đây chỉ có một mình tôi thôi”

Xoẹt, ký tên vào.

Nước mắt Du Ánh Tuyết rơi từ ra từ hốc mắt, làm ướt gối.

Cô biết... Giờ đây, đứa con của cô... thực sự đã hoàn toàn biến mất...

Cửa phòng phẫu thuật đóng rầm, đèn sáng lên.

Lúc Ki ều Phong Khang tới nơi, anh chỉ thấy cánh cửa đóng chặt.

“Anh Khang Dì Lý đứng dậy chào.

“Cô ấy... muốn bỏ đứa bé sao?” Hai mắt Ki ều Phong Khang đỏ hoe, nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng chặt, bước nhanh tới: “Tôi cấm cô ấy bỏ con của chúng tôi!

Vì giận anh, nên muốn bỏ đứa bé sao? Không! Anh không cho phép! Nếu đứa trẻ không còn nữa, giữa bọn họ... sẽ không còn... hoàn toàn không còn... Anh vô cùng rõ!

“Không phải như vậy... thưa anh, anh bình tĩnh một chút”. Dì Lý ngăn lại: “Cô ấy là một người mẹ, làm sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ đứa bé? Đứa bé đã không còn nhịp tim từ lâu... đã sớm không còn... Cô Ánh Tuyết hiện đang mất rất nhiều máu, ở trong đó cấp cứu... Nếu không lấy đứa bé ra, cô ấy sẽ chết!” Dì Lý nghẹn ngào nói.

Hai ngày nay, sự sợ hãi và đau đớn của Du Ánh Tuyết, trừ chính cô chịu đựng, không ai có thể rõ ràng hơn.

Như trải qua đả kích quá dữ dội, Ki ều Phong Khang ngả nghiêng, loạng choạng lùi lại một bước.

Cơn đau dữ dội, quét qua cả người anh.

Nhịp tim đứa trẻ đã sớm không còn đập...

Mất rất nhiều máu...

Cô ấy sẽ chết... Mỗi lời như một cái búa khổng lồ đánh vào anh. Giờ phút này, một người đàn ông thà đổ máu chứ không đổ lệ, cuối cùng không tìm được nước mắt ướt đầm nơi hốc mắt.

Tuyệt của anh... Con của anh...

Hai người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh – chỉ hai ngày... chỉ mới hai ngày mà thôi, họ đều ở bên bờ vực giữa sự sống và cái chết...

Mà hai ngày này... Anh lại đang ở đâu?

Anh cứ luôn nghĩ có thể che chắn mọi gió mưa cho cô, để cô không buồn không lo, không đau, không vắng. Nhưng trong hai ngày dày vò nhất này, anh chưa từng ở bên cạnh cô.

Kiêu Phong Khang chưa bao giờ hối hận như vậy. Anh thậm chí không dám nghĩ tới việc Du Ánh Tuyết làm thế nào để vượt qua hai ngày này.

“Nói cho bác sĩ biết – cô ấy không được phép gặp nguy hiểm!” Cuối cùng anh cũng mở miệng, nói với Nghiêm. Danh Sơn, từng chữ đều trầm thấp, đè ép, ẩn chứa run rẩy. “Dù dùng phương pháp nào, cũng không được phép để Du Ánh Tuyết có chuyện!”

Cô ấy đang ở bên trong. Anh đang ở bên ngoài.

Mỗi phút trôi qua, nỗi đau như kéo dài thêm một thế kỷ.

Anh chán nản ngẩng lên ghế ngoài hành lang. Hai bàn tay đan thật chặt vào nhau. Cơn gió buốt giá ập đến, anh bất động, cứng đờ như một hóa thành tảng đá không có sức sống.

Không biết đã bao lâu trôi qua.. Tạch! Một thanh âm vang lên, đèn trong phòng mở phụt tắt.

Gần như ngay lập tức, anh đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng: “Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

“Người mẹ xem như đã qua cơn nguy kịch...” Bác sĩ nghiêm nghị, kéo chiếc khẩu trang y tế màu xanh xuống: “Đứa bé đã không còn nhịp tim từ lâu, các anh phải rõ việc này. Vì vậy, đứa trẻ... chúng tôi không thể làm gì hơn cả.

Anh không biết nên vui hay nên buồn.

Đứa trẻ... Không còn.

Chỉ là, khi cô ở lẫn ranh giữa sự sống và cái chết, anh mới cảm thấy trên đời không có gì quan trọng hơn mạng sống của cô. Tiếng ‘lộc cộc cộc’ vang lên, Du Ánh Tuyết được y tá đẩy ra.

Cô nhắm mắt nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, như thể đã chết một lần.

Kiêu Phong Khang nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đỏ hoe. Chậm rãi bước tới, anh nhẹ nhàng vén đi lọn tóc ướt đẫm mồ hôi trên trán cô, mím chặt đôi môi lạnh lẽo.

“Tôi đến rồi..” Nỉ non. Giọng khàn khàn.

Môi anh áp vào trán cô hồi lâu, run rẩy. Lưu luyến, không muốn rời xa.

Như thế... Cảm nhận nhiệt độ cuối cùng của CÔ.

Anh từ từ nhắm mắt lại: “Tôi xin lỗi... Ánh Tuyết, tôi yêu em.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 279

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 279:

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đầu mờ mịt, thậm chí không nhìn rõ mặt người đàn ông. Nhưng, từng câu từng chữ lọt vào tai hết sức rành rọt.

Nước mắt giàn giụa.

Làm ướt vỏ gối. Giống như làm lễ truy điệu cho đứa trẻ, như làm lễ truy điệu cho tình yêu đã đi vào đường cùng của bọn họ, những giọt nước mắt, không thể kìm được nữa...

Tại thời điểm này, hết thảy cũng nên kết thúc...

Cô biết. Anh, cũng thế.

Khi Du Ánh Tuyết từ từ tỉnh dậy, Kiêu Quốc Thiên đang ng ấ trong phòng bệnh.

Anh ta im lặng ng ấ đó, nhìn cô. Cả phòng chỉ có anh ta.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Du Ánh Tuyết nghĩ đến những tấm ảnh đó, trong mắt hiện lên một tia hận ý.

“Cháu tỉnh rồi” Kiêu Quốc Thiên nói, giọng hơi khàn.

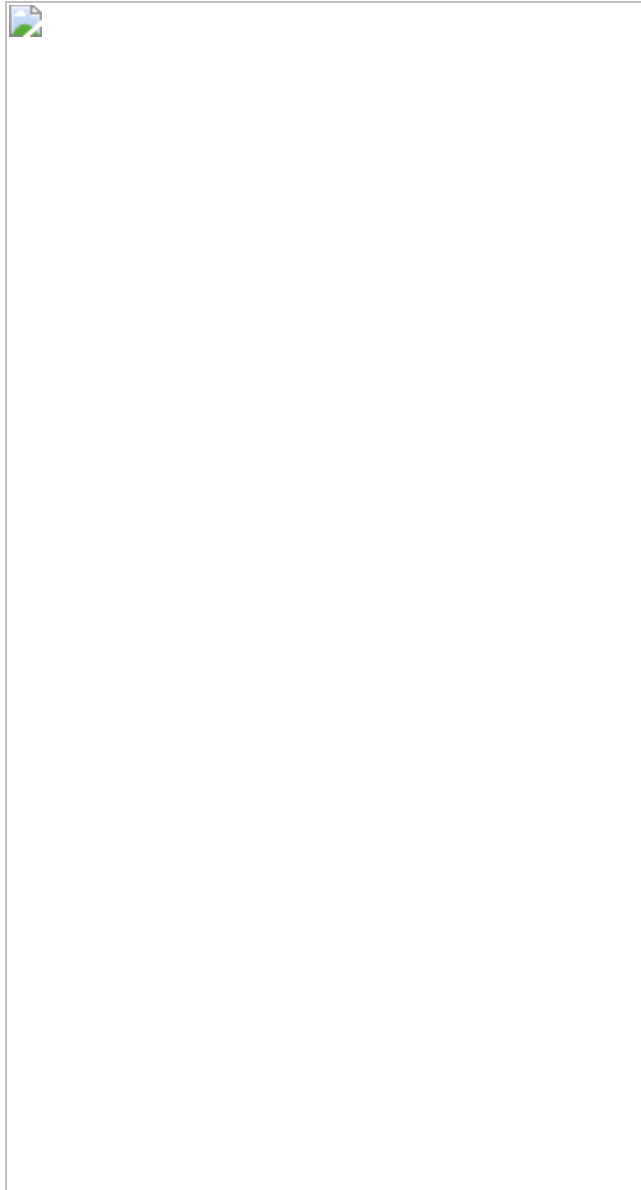
Du Ánh Tuyết dùng sức chống người ng ấ dậy, ép mình xuống giường.

Kiêu Quốc Thiên cũng đứng dậy theo. Sự hận thù trong mắt cô không thể rõ ràng hơn.

Cô từng bước đi về phía Ki ầu Quốc Thiên.

Vì quá yếu nên cả người lão đảo như sắp ngã.

Ki ầu Quốc Thiên đưa tay ra giúp cô, nhưng nửa chừng lại thu tay b ề

“Ừ” Ki ầu Quốc Thiên không có ý phủ nhận: “Thuốc mê loại mạnh, nhưng..”

“Bốp!”

Một âm thanh giòn giã cắt ngang lời của Ki ầu Quốc Thiên.

Du Ánh Tuyết vung tay lên, cũng không biết sức từ đâu, g ần như nháy dựng lên tát anh ta một cái thật mạnh.

Không hề có gì báo trước, Ki ầu Quốc Thiên đã bị tát đến mức lão đảo, hít một hơi sâu, mới có thể đứng vững. Đợi đến khi hoàn h ồi, anh ta điên máu, đi một bước, ép sát v ề phía trước, trừng mắt nhìn cô.

“Chính chú đã giết con của tôi! Đ ồ sát nhân!” Du Ánh Tuyết tức giận mắng, không chút sợ hãi giơ tay tát tiếp vào mặt anh ta.

“Du Ánh Tuyết!” Ki ầu Quốc Thiên nghiêng r ăng nghiêng l ợi. Tội danh sát nhân hơi quá r ồi đấy!

Cô bỗng nhiên bật khóc. Tiếng khóc đau đ ớn, thê lương.

“Lúc bỏ thuốc tôi, tôi đã có thai.” Cô siết chặt nắm tay, điên cu ồng đánh Ki ầu Quốc Thiên. Đường như hai cái tát đó không đủ để trút bỏ nỗi đau đ ớn và khổ sở trong lòng cô lúc này, thậm chí còn dùng cả hai chân.

“Bác sĩ nói, nếu không có thuốc, tôi có thể sinh ra đứa trẻ này... chính thuốc của chú đã khiến tôi bị sảy thai..”

Ki ầu Quốc Thiên sốc. Nghĩa là...

Hôm đó anh ta bỏ thuốc đã hại chết sinh mạng vô tội trong bụng cô ấy?

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi chưa bao giờ làm tổn hại chú... chưa bao giờ.” Để trút giận, Du Ánh Tuyết cắn xé anh ta như điên, như muốn ăn thịt uống máu anh ta.

Cách áo sơ mi, vai vẫn bị xước thịt, Ki ầu Quốc Thiên không nên một tiếng.

Trong lòng Du Ánh Tuyết đau đ ớn muốn chết. Dần dần, như mất đi sức lực, lực r ăng cũng giảm. Cô ghen ng ào, thân thể yếu ớt từ từ trượt xuống ng ồi x ồm trên mặt đất.

Kiêu Quốc Thiên cũng ngửa xồm xuống, ôm chặt lấy cô.

Trông cô như vậy thật gầy, thật yếu ớt...

Giống như một bộ xương gầy gò, như thể chỉ cần dùng lực mạnh hơn một chút, cả người cô sẽ tan nát.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280

Mấy ngày sau. Du Ánh Tuyết được xuất viện.

Cả người, như lột đi một lớp mỡ. ” Không có phần bụng dưới phình to, cơ thể có vẻ gầy hơn. Như thể gió thổi qua, cô cũng có thể bị thổi bay.

Trong căn hộ, cô ngẩng xồm trên sàn phòng ngủ chính đóng gói hành lý. Đồ đạc này nọ đều được gói ghém gọn gàng, mọi thứ thuộc về cô đều không sót lại.

Rất gọn gàng...

Dường như đang sắp xếp lại trái tim mình.

Trong phòng khách.

Kiêu Phong Khang đang hút thuốc. Khói, cháy hết. Đến khi tay cảm thấy bỏng, anh mới từ từ hẫng tỉnh.

Tàn thuốc bị dập mạnh trong gạt tàn.

Làn khói dày đặc bốc lên vướng vào mắt anh. Trong mắt, trong lòng anh, sương khói bốc lên càng ngày càng dày, dày đặc đến mức không cách nào tản ra được.

“Thưa anh.” Di Lý không khỏi lên tiếng: “Chẳng lẽ thật sự để cô Ánh Tuyết dọn đồ đạc đi sao?”

Kiêu Phong Khang im lặng.

Những đầu ngón tay căng cứng, khó có thể nhận ra đang run rẩy.

Ở lại bên anh, cái giá cô phải trả đã quá thảm...

Anh đặt tàn thuốc xuống, đứng dậy, bước vào phòng.

Nhịp bước, nặng nề Bóng lưng, tiêu đi đầu.

Hai mắt dì Lý đỏ hoe, chưa bao giờ thấy anh tiêu đi đầu và cô đơn đến thế.

Khi Du Ánh Tuyết xếp quần áo vào vali, cảm thấy rõ ràng có một bóng đen bao trùm.

Hơi thở chỉ ngừng chút lát, rồi sau đó...

Tiếp tục bận rộn.

Kiêu Phong Khang ngẩng xuống đối diện với cô.

Hồi lâu. Cả hai đều không nói gì.

Sau đó, anh đưa hai túi tài liệu cho cô. Du Ánh Tuyết khẽ run, im lặng nhận lấy.

Mở túi tài liệu ra, một là giấy báo nhập học của trường đại học Bắc An và vé máy bay đến thành phố Bắc An; một là thư mời nhập học của một trường đại học ở Hoa Kỳ, cùng tất cả visa, hộ chiếu và vé máy bay của cô.

Anh thản thông quảng đại, không có gì ngạc nhiên, anh có thể lấy được những thứ này chỉ trong thời gian ngắn.

“Hai chỗ này, em muốn đi đâu?”

Anh hỏi. Cô cười. Khi cơn đau đến cực hạn, có thể khiến người ta tê tái đến bình tĩnh.

“Cả hai trường đều hơn mười ngày mới nhập học. Tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng”

Nụ cười của cô khiến anh không đành lòng nhìn lâu.

“Bắc An có vẻ là ngôi trường em luôn muốn đến, hãy nghĩ thật kỹ.”

Đã từng cảm thấy thành phố Bắc An quá xa, vì vậy cố gắng hết sức để giữ cô ở lại thành phố An Lập. Hôm nay, thành phố Bắc An lại thành một thứ xa xỉ.

“Được.” Du Ánh Tuyết đặt hai tài liệu vào cùng một hộp. Lúc này cô ngẩng đầu nhìn anh: “Sau này... chú định thế nào?”

Kiêu Phong Khang sửng sốt. Sau này?

Anh thậm chí không dám nghĩ đến những năm tháng dài đằng đẳng và nhàm chán nếu không có cô. Vậy, sao phải định?

Kiêu Phong Khang nheo mắt, bàn tay nâng khuôn mặt gầy gò của Du Ánh Tuyết, ánh mắt sâu thẳm: “Ánh Tuyết, sau này dù ở đâu, em cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt...”

Anh nói với cô như dặn dò một đứa trẻ.

Du Ánh Tuyết vẫn đang cười. Ngoan ngoãn gật đầu.

“Tôi sẽ làm thế, tôi đã trưởng thành rồi. Mà chú..” Cô nhìn anh: “Chú đừng quá bận rộn, nếu không, viêm xương sườn mà tái phát sẽ khổ lắm”

“Ừ.” Anh xoa nhẹ ngón tay cái lên má cô: “Sau này tái phát, sẽ không còn em chăm sóc tôi nữa.” “Không có tôi, nhưng sớm muộn cũng sẽ có người khác. Sau này còn có vợ và con của chú... Chú và cô Hoàng Quyên dự định khi nào kết hôn?”

Cô hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281

Lúc này, nụ cười trên mặt anh khó coi hơn bao giờ hết.

Anh muốn nói, những bức ảnh đó chỉ là sự hiểu lầm.

Anh còn muốn nói, kiếp này, ngoại trừ một cô gái tên là “Du Ánh Tuyết”, Ki ầu Phong Khang vĩnh viễn sẽ không kết hôn – câu nói này có giá trị với kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa.

Nhưng mà...

Tất cả những lời đến đầu môi, chỉ còn lại một câu: “Khi nào tôi kết hôn thật, tôi nhất định sẽ báo cho em”

Mất cô ngấn lệ. Ngày hôm đó... Có lẽ, sẽ không quá muộn ... Du Ánh Tuyết dọn ra khỏi căn hộ.

Một mình, trở về ngôi nhà cũ trước đây. Vì chỉ ở hơn mười ngày nên bà chủ không tính tiền thuê nhà.

Lại khôi phục cuộc sống trước kia.

Một mình mua thức ăn, một mình ăn cơm, một mình đi siêu thị, một mình học tiếng Anh.

Thỉnh thoảng, Phùng Linh Nhi sẽ đến để đi cùng cô. Nhưng khi Phùng Linh Nhi rời đi, sự trống trải càng trở nên đáng sợ.

Ki ầu Quốc Thiên cũng tới chỗ cô. Cô đóng cửa không gặp.

Đời này, cũng không muốn gặp lại... Nhưng, một người, không bao giờ xuất hiện nữa. Họ chỉ giống như hai đường thẳng cắt nhau. Đã từng có giao điểm, nhưng bây giờ...

Đã vậy, càng ngày càng xa, sẽ không bao giờ cắt nhau nữa.

Đếm ngược ngày thứ ba. Du Ánh Tuyết ăn sáng xong, ngồi trên ghế sofa, cầm một cuốn sách tiếng Anh. Trên máy tính, bài giảng bằng tiếng Anh đang phát.

Đúng lúc này, tin nhắn của Kiều Minh Đức hiện lên: “Nghe cha anh nói, chú ba đã làm cho em thu nhập học của một trường ở Mỹ. Ánh Tuyết, em đến đây tìm anh đi.”

“Thật lòng xin lỗi, Minh Đức, em định đọc Bắc An” Cô gõ bàn phím trả lời.

Gia tộc họ Kiều, cô ấy không muốn có dính dáng gì nữa.

Không chọc nổi. “Du Ánh Tuyết! Ánh Tuyết! Mở cửa!”

Cửa bị đập. Giọng của Phùng Linh Nhi rất gấp gáp.

Du Ánh Tuyết rút tai nghe, đóng máy tính rồi mở cửa.

“Sao lại tới đây?” “Tới giúp cậu. Nhân tiện, mang báo cho cậu. Nhìn đi, tin tức hôm nay đúng là gây choáng!”

Du Ánh Tuyết liếc nhìn, tiêu đề quả thực rất gây choáng.

Tất cả ảnh nóng và video đen của Tô Hoàng Quyên lần lượt được tung ra, chơi trên giường rất có trình, vị trí dẫn Chương trình khó có thể giữ được.

“Này, cậu xem video chưa? Nhân lúc chưa bị gỡ xuống, xem nhanh lên. Trước khi đến tớ đã xem qua rồi.”

Du Ánh Tuyết không hứng thú chút nào.

Ban đầu...

Những bức ảnh kia của cô và Kiều Quốc Thiên sợ rằng cũng khiến người khác tụ vào xem như vậy. Cũng may, có người kịp thời che đậy, ép xuống, giờ thì mọi thứ đã không còn nữa.

“Thôi, tải và phát tán những thứ này là bất hợp pháp, chúng ta đừng xem nó” Du Ánh Tuyết ngăn Phùng Linh Nhi bật máy tính.

“Chán thế” Phùng Linh Nhi chú miệng rồi lại nói: “Cậu chưa xem nên không biết mấy video kia dữ dội thế nào đâu! Lúc này cô ta dẫn Chương trình trên đài đâu có ngờ ở trên giường buông thả như vậy! Mình nghe nói, còn chơi với cả người có vợ, không xem thì phí!”

Du Ánh Tuyết nghĩ, sao những bức ảnh và video này lại lộ ra trong một đêm?

Chẳng lẽ... Là Kiều Phong Khang?

Nhưng, anh không phải định cưới cô ta sao?

Đầu óc Du Ánh Tuyết có chút loạn.

“Nghe nói, bây giờ vợ của người đàn ông cô ta chơi cùng đã dọa rồi, bảo sẽ cho người lột da, phá nát cái mặt cô ta!” “Thật hả?”

Du Ánh Tuyết một chút hứng thú cũng không có.

Đối với Tô Hoàng Quyên, vì cái kết của cô và Kiều Phong Khang, đối với cô cũng thành chuyện quá khứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282

Không cần nhắc lại.

Hai ngày tiếp theo, cái tên Tô Hoàng Quyên vẫn chiếm cứ các tiêu đề Trên TV tới tới lui lui đều là tin tức về cô ta.

Cô ta đã bị đài truyền hình loại khỏi vị trí dẫn Chương trình, vĩnh viễn đóng băng hoạt động. Sau đó, cô ta đơn phương tuyên bố rút lui khỏi làng giải trí.

Khi bước ra từ buổi họp báo, cô ta được vệ sĩ tháp tùng nhưng vẫn bị những người quá khích bao vây.

Bị trứng thối ném khắp người, cả người không còn vẻ quyền rũ như trước mà chật vật đến cực điểm.

Và thật sự thì sao?

Chờ đến khuya, Tô Hoàng Quyên mới dám bước ra từ đài truyền hình. Sau khi ôm chiếc túi để che mặt theo bản năng, thăm dò quan sát tình hình rõ ràng và chắc chắn không có ai, mới đi xuống nhà để xe bên dưới. Chiếc xe thể thao màu đỏ đậu ở vị trí dành riêng cho cô ta.

Bước tới, mùi hôi thối lan tỏa. “Chết tiệt!” Không biết ai đổ nước vào đây.

Tô Hoàng Quyên giận phát run, bấm điện thoại gọi 113. Nhưng, chưa kịp bấm số thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Một gã đàn ông. Một gã đàn ông vô cùng thô tục.

Rõ ràng tinh thần không bình thường. Gã ta vừa cười vừa chạy về phía cô ta, vừa chạy vừa kéo chiếc thắt lưng trên eo.

“A! Anh... anh đừng tới đây...”

Tô Hoàng Quyên sợ hãi hét lên, muốn chạy nhưng hai chân sợ đến mức không thể nhúc nhích, chỉ có thể dựa vào chiếc xe phía sau.

“Đừng sợ, tôi là fan của cô, tôi là fan trung thành nhất của cô..”

Gã đàn ông cười cực kỳ hạ lưu, nhìn cô ta, nước miếng chảy ra: “Trong mơ tôi cũng muốn ngủ với cô. Tôi đã xem hết video của cô... Cô thật đẹp, thích cô đúng là không sai...”

Người bên kia phẫn kích đến mức lời nói gần như không thể nói hết ra.

Fan bị bệnh tâm thần và hoang tưởng, Tô Hoàng Quyên cũng đã từng gặp phải. Hơn nữa còn gặp khá nhiều. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên cô ta gặp một kẻ hạ lưu như thế này.

“Cứu! Cứu tôi với!”

Cô ta hét lên.

Tiếng la hét vang vọng trong nhà để xe trống rỗng, trông có vẻ ảm đạm và vô ích.

Có người đi ngang qua, chỉ trong nháy mắt Tô Hoàng Quyên đã nhận ra, đó là đối thủ trước đây của cô ta.

“Cứu tôi, cứu tôi với!”

Không còn quan tâm đến thể diện, Tô Hoàng Quyên hèn mọn cầu cứu Người kia cười khinh thường: “Chẳng mấy khi thấy MC Quyên có fan cuồng như vậy, cứ hưởng thụ đi! Huống chi... Không phải cô rất đói khát sao, bây giờ có người thỏa mãn cô, cô nên vui vẻ chứ.”

Sau đó, bên kia lên xe rồ ga phóng đi.

Tô Hoàng Quyên bị đối phương lột một nửa quần áo, lấy giày cao gót làm hung khí đập đầu đối phương, sau đó khó khăn lấy chìa khóa ra khỏi túi xách, trốn lên xe.

Người bên kia mặc kệ cô ta, nằm trên đầu xe của cô. Cô ta sợ đến mức đạp mạnh chân ga, húc thẳng vào người, khiến gã kia văng ra xa.

Không quan tâm đến vũng máu đằng sau, cô ta sợ hãi lao ra khỏi nhà. để xe.

Ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây. Bầu trời sáng dần, Tô Hoàng Quyên hô lên một tiếng, choàng tỉnh. Mẹ cô ta phá cửa xông vào.

“Sao vậy Quyên? Đừng làm mẹ sợ.

“Mẹ... con gặp ác mộng..” Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ, Tô Hoàng Quyên không kìm chế được cảm xúc, vừa ôm mẹ vừa khóc thảm thiết. Rõ ràng là tối hôm qua ngủ không ngon, quầng thâm trên mặt khá kinh khủng.

Làm gì còn là MC Hoàng Quyên hoàn mỹ, tinh tế trước đây?

Mẹ cô ta đau muốn chết, ôm chặt con vào lòng an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu, con đừng sợ, dù bên ngoài có nói gì thì con vẫn còn cha mẹ!”

“... Con, con mơ thấy ai đó tạt axit sunfuric vào mặt mình. Mẹ ời, nếu con bị biến dạng, con không muốn sống nữa...”

Mẹ cô ta lạnh lùng nhìn: “Mẹ muốn xem ai dám động đến nhà họ Tô chúng ta!”

“Kì ều Phong Khang..” Tô Hoàng Quyên nghĩ đến người đàn ông kia, khóe môi run lên: “Nhất định là anh ta... nhất định là anh ta đưa những chuyện này cho truyền thông. Nếu không, sẽ không có ai lại hại con đến thế này.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 283

“Kiều Phong Khang? Sao có thể? Nhà họ Kiều cùng nhà chúng ta từ trước đến nay có quan hệ tốt, cậu ta sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Không nhầm đâu, nhất định là anh ta!” Tô Hoàng Quyên run lên.

Mình đã làm tổn hại danh dự của Du Ánh Tuyết, làm bọn họ mất con, khiến hai người đi đến kết thúc, người đàn ông đó sao có thể bỏ qua cho mình?

“Ông chủ, ông về rồi.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của người giúp việc. Ngay sau đó là tiếng hành lý nặng nề ném trên mặt đất: “Bà chủ đang ở đâu?!”

Giọng hỏi lạnh lùng của cha, cùng với sự tức giận lộ ra khiến người ta rợn cả người.

Tô Hoàng Quyên run lên vì sợ hãi: “Mẹ, cha đã về.”

Cha là một người hà khắc. Gần đây tin tức huyên náo cả thành phố, cha đi công tác, vốn dĩ một tuần nữa mới về, nhưng hôm nay cha về trước thời hạn, hẳn là vì tin tức của cô ta.

“Đừng sợ, mẹ ở đây, cha con.”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe “rầm”, cánh cửa phòng bị bật tung.

Cha Tô Hoàng Quyên đứng ở cửa, trừng mắt nhìn người trên giường, cầm một cây gậy đánh đòn trong tay.

“Mày đến đây cho tao!”

Ông ta chỉ vào con gái mình, tiếng hét sắc lẹm khiến người ta kinh hãi.

Tô Hoàng Quyên không nghi ngờ gì về việc mình sẽ bị đánh đến nửa chết nửa sống. Cô ta tái mặt, lùi lại.

Cha cô ta càng tức giận, đi mấy bước là tới.

Mẹ cô ta cũng sợ. Bao nhiêu năm nay, ông ấy chưa từng tức giận như vậy.

“Ông à, ông định làm gì?! Con gái đã đủ khôn rồi, tôi không cho phép ông đánh nó!”

“Đi chỗ khác!”

“Tôi sẽ không tránh ra!” Bà Tô sốt sắng bảo vệ con gái, giang hai tay đứng trước mặt Tô Hoàng Quyên: “Tôi không cho phép ông đánh con gái!”

“Bà mà không tránh ra thì bà, tôi cũng đánh!” Ông Tô cầm chỉ ngón cái về phía bà, gân xanh trên trán đột nhiên nổi lên, trông rất kinh người: “Bây giờ thể diện của nhà họ Tô bị một mình nó làm mất hết! Bà lại bảo vệ nó! Nếu không phải do bà chiều chuộng nó, thì làm gì đến nông nỗi như hôm nay!”

“Đúng, tôi chiều chuộng con bé! Con bé là con gái tôi, tôi không chiều nó thì ai chiều nó!” Bà Tô cũng không đếm xỉa, cứng cổ nói lý với chồng mình.

Ông Tô trợn mắt nhìn. Ngay sau đó, dùng sức kéo văng người bà ta xuống đất.

“Mẹ!” Sau khi đánh mất chiếc giáp bảo vệ cuối cùng, Tô Hoàng Quyên hét lên.

Nhưng, trước khi có thời gian bò đến bên mẹ mình, đã bị một gậy đánh mạnh vào lưng.

Cô ta đau đớn rên rỉ, cảm thấy lưng đau như gãy đốt sống.

Nhưng, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào khác, cô ta lại bị quật thêm phát nữa.

Ông Tô thực sự điên máu, lực tay không hề nơi lỏng.

Tô Hoàng Quyên bị một cú vào lưng, một cú nữa vào cổ, lúc này đau đến mức không thể rên nổi một tiếng.

“Tô Thiên Hải tôi, sao lại dạy ra một đứa con gái vô liêm sỉ như mày?!” Ông Hải gằn lên, giáng hết gậy này đến gậy khác, như để hả giận, nhưng cũng như giận con mình không nên người: “Chỉ trách bình thường tao dạy dỗ mày quá ít, nên từ hôm nay tao sẽ cho mày đi vào quy củ!”

Sắc mặt Tô Hoàng Quyên hoàn toàn tái nhợt. Cả người cuộn tròn trên giường, thoi thóp.

Lưng của cô ta nát toạc, bộ đồ ngủ màu trắng cô ta đang mặc đã nhuộm thành màu máu.

Cô ta muốn cầu xin ông tha cho, nhưng không thể nói được.

“Ông Hải, đừng đánh.” Bà mẹ khóc không ra hơi, ôm chặt lấy quần của Tô Thiên Hải, giọng nói khàn khàn đến mức gằn như không nên lời: “Ông thật sự muốn đánh chết con gái mình sao? Chúng ta chỉ có một đứa con gái...”

“Đánh chết mới càng bớt lo!” Mẹ Tô Hoàng Quyên bật dậy, gằn như dùng hết sức lực ôm lấy tay chồng.

“Quyên, đi nhanh lên! Tìm bệnh viện xử lý vết thương! Nhanh lên!”

Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy hai mắt mờ mờ.

Lời bên tai cũng mờ mờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284

Nhưng, cô ta biết nếu cô ta không đi, có thể cô ta sẽ thật sự phải chết dưới tay cha mình..

Cô ta nghiêng rặng, gần như dùng hết sức lực mà bò ra khỏi giường. Toàn thân run lẩy bẩy.

Mỗi bước đi đều loạng choạng, như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Cô ta lao đảo bước ra khỏi nhà họ Tô.

Bắt taxi, yếu ớt để xe đưa đến bệnh viện gần nhất.

Cuối cùng cũng xuống xe, chỉ nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng hét chói tai.

“Tô Hoàng Quyên, con dĩ này, dám ngủ với ch ồng tao, tao sẽ khiến mày chết không yên thân!”

Lời vừa dứt, chất lỏng nóng rát tạt CL tới.

“A!!! Mặt của tôi!” Trên mặt đau đớn, Tô Hoàng Quyên gắng sức che mặt, nhưng vẫn chậm một bước. Cô ta đau đớn đến lẩy bẩy: “Mặt tôi... mặt tôi.”

Bị bỏng rát khiến khuôn mặt cô ta lập tức đỏ lên, sau đó, ăn mòn từng chút, trở nên gớm ghiếc.

“Bác sĩ, cứu, cứu với!”

Cô ta cu ồng loạn la hét, sau đó, trước mắt tối s ầm, ngã xuống đất.

Trước khi đi, ngày cuối cùng. Du Ánh Tuyết và Phùng Linh Nhi cùng nhau đi siêu thị.

Siêu thị này, cô từng cùng mẹ đi dạo một vòng. Ngoại trừ cô và mẹ, còn có... người đó.

Bước đi, thỉnh thoảng dừng lại giữa những gian hàng, nhìn về phía đối diện.

Bước qua, là một bóng dáng lạ. Hoặc nam hoặc nữ. Nhưng, không phải là anh...

“Cậu đang nhìn cái gì thế?” Phùng Linh Nhi cũng nhìn theo ánh mắt của cô, nhưng không thấy gì.

Du Ánh Tuyết thu lại suy nghĩ vẫn VO, mỉm cười lắc đầu: “Có nhìn gì đâu. Chỉ xem trên kệ có thứ gì mình muốn tìm không thôi.”

Phùng Linh Nhi không khỏi liếc cô hai lần, không biết là tin hay không tin.

Chỉ hỏi: “Cậu thực sự định đi Mỹ?”

Du Ánh Tuyết đẩy xe hàng, cho các sản phẩm đặc sản vào trong xe, gật đầu nói: “Ừ, đây là cơ hội hiếm có. Hơn nữa, học bổng cũng cao hơn Bắc An. Chỉ cần mình chăm chỉ học tập thì sau này sẽ không phải lo học phí.”

“Bắc An ổn áp phết mà! Không phải lúc nào cũng muốn vào Bắc An sao?”

D2 Sao đột nhiên lại thay đổi quyết định vậy? Cậu nghĩ xem, ở nước ngoài một mình khổ lắm. Ngay cả một người bạn cũng không có...”

Phùng Linh Nhi càng nói càng thấy khó chịu.

Nếu cậu ấy ở lại thành phố Bắc An, ít nhất cô ấy vẫn có thể đi tàu đến gặp được, rất thuận tiện.

Du Ánh Tuyết cười khở, hơi hạ mi mắt xuống, khẽ nói: “Dù có tệ đến đâu, cũng sẽ không tệ hơn bây giờ, đúng không?”

Phùng Linh Nhi giật mình. Nhìn về mặt bu ồm bã, xót xa của cô. Đúng thế...

Lúc nào, ở đâu, có bao giờ cô không cô đơn?

Không có nhà, cho dù là ở trong nước hay ở nước ngoài, cũng chỉ làm bạn với đơn côi thôi.

“Rời khỏi nơi này, đến một nơi không ai biết, cũng không biết bất kỳ ai để bắt đầu lại. Với mình mà nói... có lẽ tân sinh viên...”

ít nhất, sẽ không có bất kỳ hoàn cảnh quen thuộc nào, cho dù gặp hoàn cảnh tương tự, sẽ khiến tức cảnh sinh tình.

Phùng Linh Nhi gật đầu, không nói gì, lấy tay siết chặt tay cô.

Đã mua không ít thứ linh tinh, đẩy xe hàng ra quầy thanh toán.

Vì là cuối tuần nên có một hàng dài.

“Này này, mau xem đi, là tin về Tô Hoàng Quyên!”

Phùng Linh Nhi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào màn hình, vừa kéo tay Du Ánh Tuyết.

Sau đó Du Ánh Tuyết ngẩng đầu. Bên trong siêu thị, tin tức mới nhất về Tô Hoàng Quyên đang được phát trên màn hình TV.

“Đây là nơi mà Tô Hoàng Quyên hôm nay bị tạt axit sunfuric. Hiện tại, Tô Hoàng Quyên đang được cấp cứu. Theo tin tức mà bác sĩ trực tiếp tiết lộ cho chúng tôi, tình hình rất không chắc chắn, mặt sợ là đã bị hủy hoại. Ngoài ra, tôi vừa nhận được một tin khác, có một vụ tai nạn ô tô trong nhà để xe của đài truyền hình vào đêm qua. Cảnh sát nghi ngờ rằng chuyện này có liên quan đến Tô Hoàng Quyên. Cảnh sát thông báo đã lập án đi điều tra. Đợi đến khi Tô Hoàng Quyên qua khỏi cơn nguy kịch, sẽ đưa đi điều tra.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 285

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 285:

Trên màn hình, phóng viên cầm micro, nói một hơi đến hết.

Thỉnh thoảng có cảnh Tô Hoàng Quyên nằm trên giường bị đẩy vào phòng cứu.

Bị tạt axit sunfuric... Mặt bị hủy hoại ... Chỉ nghe thôi, cũng thấy sốc.

“Mấy người này quá độc ác! Lại... đi tạt axit..”

Phùng Linh Nhi xúc động, không dám tin.

Mấy lời ác độc lúc trước, cô ấy nghĩ chỉ để dọa nạt Tô Hoàng Quyên.

“..” Du Ánh Tuyết ngăn người. Tình thế xoay chuyển, thì ra là như vậy.

Cho đến bây giờ, cô vẫn nhớ như in cái cách mà Tô Hoàng Quyên vênh váo trước mặt cô.

Chỉ là...

Cho dù cái kết như thế nào đi nữa thì cũng không liên quan gì đến cô.
Cô nghĩ, trong đoạn ân oán tình thù này, cô đã tự rút lui...

Mệt mỏi.

Cũng không muốn đặt mình vào đó một lần nữa.

Tập đoàn Ki ầu Thanh.

Kiêu Phong Khang dựa lưng vào ghế da, liếc nhìn tin tức trên màn hình rồi vô cảm tắt đi.

Trong lòng không chút gợn sóng.

Tô Hoàng Quyên rơi đến mức như vậy, quá trình đầu do anh đi đầu khiến, nhưng kết cục...

Coi như chôn theo con anh cùng tình yêu của anh.

“Giám đốc” Nghiêm Danh Sơn đứng bên ngoài, gõ cửa.

“Vào đi”

Anh cất giọng nghiêm túc. Nghiêm Danh Sơn thận trọng bước vào. Gần đây, bầu không khí xung quanh sếp tổng ảm đạm đến mức án lạnh.

Toàn bộ tập đoàn Kiều Thanh đã sớm bị bao phủ trong làn khói mờ của sếp, các nhân viên trên tầng cao nhất bị đè ép không thở nổi.

“Giám đốc, cô Ánh Tuyết đã quyết định rồi.”

Nghiêm Danh Sơn run rẩy nói. Khi tôi nói ba từ “cô Ánh Tuyết”, trong lòng cứ nơm nớp.

Kiêu Phong Khang tay cầm cây bút, hơi dừng lại.

Sau đó, ngược mắt lên. Ông thầm hỏi: “Chọn trường nào?” “... Đại học A&M ở New York” Rồi cuộc, vẫn chọn nước ngoài...

Kiêu Phong Khang ném bút xuống, tựa lưng vào ghế, từ từ nhắm mắt lại, một lúc vẫn không nói gì.

Tương lai, một quãng thời gian rất dài, hay hoặc là, cả đời cứ vậy thường trượt từ năm này qua tháng khác. Cô... sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa, sẽ không bao giờ tham gia vào cuộc sống của anh nữa...

Hơi thở, càng ngày càng nặng nề

Ngày càng đè ép.

Một lúc lâu, khi Nghiêm Danh Sơn nghĩ rằng anh sẽ không có bất kỳ phản ứng nào nữa, thì đột nhiên anh đứng dậy, mở ngăn kéo, lấy chìa khóa xe rồi bước ra khỏi văn phòng.

Du Ánh Tuyết và Phùng Linh Nhi xách túi lớn túi nhỏ vào trong tiểu khu.

Đi được nửa đường, một chiếc Bentley màu đen lái từ xa đến gần. Sau đó, dừng lại ở cổng tiểu khu của cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286

Chương 286:

Cô sống sờ ngay tại chỗ. Không quên được... Không quên được biển số xe. Không quên được chiếc xe kia.

Người ngồi trên xe càng không thể quên được.

Cô tưởng mình bị hoa mắt hoặc đang mơ. Sao anh ấy có thể đột nhiên đến đây?

“Du Ánh Tuyết, đó có phải là xe của chú ba không?”

Phùng Linh Nhi cũng phát hiện ra, dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào người cô.

Cô định thẫn lại, nhìn sang chỗ khác, gật đầu: “Ừ”

“Tìm cậu à?”

“... Không thể đâu? Nửa tháng nay, bọn họ hoàn toàn không liên lạc. Anh là người rất thẳng thắn, nếu đã nói ra thì sẽ không bao giờ lảng tránh nữa, cô hiểu rất rõ.

Huống chi... Giờ đây, đích thân anh đã chấp cho cô đôi cánh để cô tự do bay nhảy.

“Có lẽ, chú ấy đi ngang qua thôi.” Du Ánh Tuyết không dừng lại nữa, cất bước, lại đi về phía tiểu khu.

Chiếc xe, vẫn đậu ở đó. Dáng cô lướt qua thân xe.

Anh không ra khỏi xe, thậm chí không bấm còi để ngăn cô lại. Chỉ ngồi ghế lái, nhìn chằm chằm cô qua cửa sổ.

Đôi mắt sâu thẳm, đờ đẫn.

“Linh Nhi, cậu xách hộ tớ mấy cái này vào với, tớ đi chào chú ấy”

Rốt cuộc, cô dừng lại. Bắt gặp ánh mắt của anh, đi về phía anh.

Trong ánh nắng cuối thu, cô cười nhẹ đi vòng qua ghế lái. Rướn người, uốn cong ngón tay, gõ vào cửa xe.

Cửa xe từ từ hạ xuống.

Mười ngày không gặp... Cô gầy đi rồi. Mà anh, cũng phờ phạc. “Chú tới tìm tôi sao?”

Du Ánh Tuyết chủ động hỏi. Cười yếu ớt, cười như thể không có chuyện gì xảy ra giữa họ. Mây cuộn mây tan, gió thổi mây tàn...

“Ừ” Anh ngồi trong xe gật đầu, cũng bình tĩnh như cô.

Đôi mắt sâu thẳm dán chặt vào khuôn mặt nhỏ bé của cô, sâu quá, thật nặng, thật sẫm.

Như muốn khắc sâu cô ấy vào đầu, vào mắt, vào trái tim...

Suốt đời không phai mờ.

“Thật ra, chú không tới tìm tôi, tôi cũng định tìm chú” Du Ánh Tuyết nói.

Anh nhìn cô. Hôm nay cô mặc rất đơn giản. Quần yếm denim xanh nhạt cùng áo sơ mi trắng. Giờ đã cuối thu, mặc dù có nắng nhưng giá tương đối lạnh.

Anh nắm lấy bộ vest, đẩy cửa bước xuống xe, như một thói quen, lịch lãm khoác lên vai cô. Một loạt các hành động, mượt mà và trôi chảy, không thể tự nhiên hơn.

Khẽ run. Trái tim run rẩy. Hàng lông mi rũ xuống của Dự Ánh Tuyết khẽ rung lên. Tầm mắt vô thức lướt qua ngón tay anh.

Trên ngón áp út đã từng đeo một chiếc nhẫn, giờ phút này, trơ trụi...

Giống như của cô. Hốc mắt sưng nửa đắm lệ, chỉ cảm thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, cô mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Cũng không từ chối mà siết chặt áo rồi cuộn mình lại.

Thực sự, lạnh quá...

Trên áo của anh, có thể ngửi được mùi hương thuộc về anh...

Có mùi thuốc lá. Rất nồng.

Nhưng... Không còn ghét nữa. Trái lại khiến cô quyến luyến.

Mùi càng đậm, mới càng có thể khắc sâu vào trong kí ức... Nhớ càng lâu...

Ánh mắt Kiều Phong Khang nhìn cô thăm thẳm. Cô сут cân rất nhiều, người gầy cực kỳ...

Tựa như một tờ giấy, một trận gió tạt qua, cũng có thể thổi bay.

Cô có thể chăm sóc bản thân khi ở nước ngoài không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287

“Sau nà, thời tiết kiểu này, nhớ mặc thêm quần áo. Bác sĩ nói là người em khá yếu, đừng tự khiến mình bị lạnh.” Anh dặn đi dặn lại.

Cô ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi nhớ rồi.”

“... ở nước ngoài, ăn nhiều hơn.” “... vâng” Cô ấy tiếp tục gật đầu. Giọng nói của hai người càng lúc càng dài, càng lúc càng trầm.

Sau đó, anh im lặng. Hơi thở ngày nặng nề, hụt hẫng.

Cô cũng im lặng, cúi đầu xuống và nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

Một lúc lâu vẫn không ai nói chuyện trước. Cứ như ai nói trước thì cuộc trò chuyện sẽ kết thúc.

Thời gian dành cho nhau đang chảy ngược từng chút...

(D2 Nhưng, họ đâu biết, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc.

Sớm muộn mà thôi. Giống như... tình yêu của họ...

Sau khi rầm rộ, cuối cùng chán nản, mệt mỏi, từ bỏ...

Một tấm thẻ đưa tới trước mặt Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bối rối.

“Cầm đi, dự phòng lúc ở nước ngoài.”

Thẻ này là thẻ phụ của anh. Trên là những con số từ hàng trăm triệu trở lên.

Sau khi cân nhắc, Du Ánh Tuyết không từ chối mà nhận lấy. Ba chữ “Kìêu Phong Khang” được viết trên thẻ rất mạnh mẽ, cô lưu luyến nhìn nó.

Cuối cùng, anh đi ra xe. Nhìn bóng lưng kia từ sau, ngực Du Ánh Tuyết như khó thở, theo bản năng muốn đuổi theo, nhưng lại nghiêng người qua cửa sổ, nói cảm ơn anh. Cửa kính xe không hạ xuống. Ở trong xe, mắt anh đỏ bừng.

Qua lớp kính, hai người, bốn mắt nhìn nhau.

Cách lớp kính, đồng thời cũng nhòa lẹ. Hình bóng của nhau dần trở nên mờ ảo, lại rõ ràng đến như vậy.

Chiếc xe cuối cùng cũng nổ máy, lao vọt vào dòng xe đang chạy.

Dưới ánh thu hoang tàn, Du Ánh Tuyết cứng đờ đứng đó, si ngốc nhìn theo.

Khi chiếc xe khuất dần và biến mất hoàn toàn, cô không thể chịu nổi nữa, lê giăng đầy mắt.

Những chiếc lá mùa thu khô héo rơi trên vai cô, cô không quan tâm. Cần chắc tấm thẻ có viết tên anh, cúi đầu, si ngốc nhìn ba chữ “Kì ầu Phong Khang, như thế... đó là đứa con cô yêu nhất...”

Chỉ là... Dù yêu bao nhiêu, cũng tạm biệt... Có lẽ... Cũng không gặp lại...

Ngày hôm sau.

Máy bay lao lên bầu trời.

Bên ngoài sân bay, người đàn ông lặng lẽ dựa vào xe, nhìn bầu trời, ánh mắt tĩnh lặng đến đáng sợ, không có ánh sáng, cũng không gợn sóng.

Điều thuốc, hút xong, dập tắt. Lại đốt một điếu khác tiếp tục hút.

Xung quanh anh không có ai ghét mùi thuốc lá.

. Nhưng, lâu vậy rồi, trong tâm trí anh chỉ có cô.

Năm 12 tuổi, cô được anh dẫn vào nhà của Kiều, cô rất thận trọng.

Lần đầu tiên để anh ôm vào lòng, vừa sợ hãi lại u mê.

Đối mặt với tình yêu, cô do dự, tội lỗi, nhưng lại càng dũng cảm và kiên định.

Mất gia đình, mất con, trưởng thành trong đau khổ.

Mỗi một Du Ánh Tuyết đều dần dập chui vào đầu anh, suýt chút nữa xé nát anh.

Ngay cả việc hút thuốc lá cũng trở nên nhàm chán, anh búng tàn thuốc vào gạt tàn rồi nhắm mắt lại. Nhưng cơn đau tức ở ngực không hề thuyên giảm mà ngược lại nó ngày càng dữ dội hơn.

Bốn năm sau. Hà Cảng.

Người phụ nữ trẻ mặc trang phục màu đen vừa bước ra khỏi một tòa nhà, vẫy một chiếc taxi để quay trở lại khách sạn thì điện thoại di động trong túi xách của cô ấy đột ngột đổ chuông.

Liếc nhìn con số nhấp nháy trên màn hình, cô vội vàng trả lời: “Alo, chị Thanh Vy”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288

“Cô đã giải quyết xong chuyện ở đó chưa?” Giọng Trịnh Thanh Vy vang lên, giàu kinh nghiệm và quyết đoán.

“Rồi, em vừa ký hợp đồng với luật sư Trịnh, đang chuẩn bị trở về khách sạn. Còn chị thì sao?”

“Vừa chuẩn, bây giờ em thay chị đến The Center. Chị sẽ gửi email địa chỉ cụ thể cho em. Chị có cuộc hẹn với một khách hàng lớn ở đó, nhưng chỗ chỉ xảy ra tai nạn giao thông nên không thể có mặt kịp thời. Em tìm cách giúp chị trì hoãn chút thời gian. Đúng rồi, vào vào phòng họp thì lập tức gọi điện cho chị, mở loa lên để chị có thể theo dõi quá trình làm việc bất cứ lúc nào.”

“Không thành vấn đề Chị không sao chứ?”

“Chỉ xước xát chút thôi, không ảnh hưởng đến những thứ khác.”

Du Ánh Tuyết yên tâm, nói: “Email cả thông tin của bên kia cho em luôn đi, cố gắng đơn giản và ngắn gọn, tí nữa trên xe em sẽ xem qua”

“OK” Không nói thêm, cúp điện thoại.

Hai người làm việc cùng nhau, bao gồm cả thời gian thực tập của Du Ánh Tuyết, đã được hai năm. Trong hai năm qua, ở nước ngoài và ở Hà Cảng, cả hai ủng hộ lẫn nhau, động viên nhau, khá là ăn ý.

Du Ánh Tuyết bật máy tính, Trịnh Thanh Vy đã gửi tài liệu tới.

Khách hàng là phó giám đốc đi đầu hành của công ty RQ. Du Ánh Tuyết đã nghe nói về công ty thương mại RQ. Bên công ty luôn xem nó là mục tiêu chính, vì vậy lần này tất nhiên không thể sẩy tay “Các dự án kinh doanh chính của RQ bao gồm sản phẩm điện tử, thiết bị cơ điện và thiết bị cơ khí. Vốn đi đầu là 30 triệu USD. Đơn hàng lớn mới nhất là hợp tác với tập đoàn Hải Giang. Mục tiêu niêm yết trong vòng hai năm...”

Du Ánh Tuyết nhanh chóng lướt qua thông tin, ghi nhớ bằng tốc độ nhanh nhất.

Mấy năm qua, đi theo Trịnh Thanh Vy.

Trịnh Thanh Vy cố ý bồi dưỡng cho cô, nên mỗi case lớn đầu mang cô theo. Giai đoạn đầu, Du Ánh Tuyết cực kỳ lo lắng, mỗi khi gặp khách hàng, cô sẽ lo lắng đến mức lú lẫm. Nhưng sau đó, sau nhiều lần tập luyện, cuối cùng cô cũng đã khá hơn.

Và bây giờ, ổn định, bình tĩnh, tự tin. Rất nhanh, đã đến The Center.

(D2 Taxi dừng ở khách sạn Étienne.

Người phục vụ của khách sạn đi đến, lịch sự mở cửa xe cho cô.

“Xin chào, tôi có một cuộc hẹn với ngài An, làm phiền thông báo giúp tôi” Bước tới quây lễ tân, Du Ánh Tuyết nói với người phục vụ.

“Được, cô vui lòng chờ chút.” Người phục vụ tìm kiếm lịch hẹn trong hệ thống, sau đó ngẩng đầu mỉm cười: “Cho tôi hỏi tên của cô.”

“Vivian.” Du Ánh Tuyết báo tên tiếng Anh của Trịnh Thanh Vy.

“Mời cô lên thang tầng 30, ngài An sẽ đợi cô trong phòng họp”

“Được, cảm ơn cô.”

Du Ánh Tuyết cảm ơn, vội vàng đi thang máy lên tầng. Cuộc họp giữa họ và công ty RQ rất cơ mật, vì vậy địa điểm gặp mặt được chọn ở khách sạn.

Khi lên đến tầng 30, Du Ánh Tuyết và luật sư được dẫn vào phòng họp.

“Cô Vivian, mời vào trong, ngài An đã đến.”

“Cảm ơn” Du Ánh Tuyết gật đầu, lặng lẽ gọi điện thoại cho Thanh Vy, nhấn to âm lượng.

Cánh cửa nặng nề của phòng họp đột ngột bị đẩy ra. Du Ánh Tuyết nhìn vào bên trong, người đàn ông ngồi trên bàn hội nghị dài là tuy trẻ tuổi nhưng rất ưu tú, và có khí chất.

Trong bốn năm qua, gặp những người đàn ông như vậy, Du Ánh Tuyết đã vô tư xử lý rồi. Không giống như lúc đầu, luôn không tìm được nghĩ đến một người khác...

Xa xôi ở thành phố An Lập, người đàn ông đã bốn năm không gặp...

“Xin chào, anh An.”

Trần Quốc An đứng dậy. Nhìn thấy cô, đánh giá từ trên xuống, có vẻ đề phòng.

Du Ánh Tuyết thản nhiên, mỉm cười ứng đối.

“Nếu tài liệu không sai, cô Vivian năm nay đã 30, mà cô... còn chưa đến 23.”

Du Ánh Tuyết tiến lên một bước, đứng mực chìa tay về phía đối phương:

“Anh An có nhãn lực tốt, Vivian là sếp của tôi. Tôi xin chính thức giới thiệu, tôi tên là Du Ánh Tuyết, nếu thích có thể gọi tôi là Dora”

“Du Ánh Tuyết.” Người bên kia thậm chí không thèm nghe những gì cô nói sau đó, chỉ nhai lại ba chữ này, không khỏi nhìn Du Ánh Tuyết nhiều hơn. Năm tay Du Ánh Tuyết, một hồi cũng không buông ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 289:

Du Ánh Tuyết lúc này bị nhìn đến mức có chút mất tự nhiên. Đôi mắt anh ta vừa nãy cảnh giác, chứa vẻ khôn khéo và cẩn thận trong công việc, nhưng lần này...

Hoàn toàn khác với vừa rồi.

“Anh An, trên người tôi có gì không ổn sao?” Du Ánh Tuyết cười nhẹ, bình tĩnh kéo tay lại.

“Ồ, không? Người bên kia nhanh chóng đi điều chỉnh lại, như thể vừa rồi chỉ là ảo giác: “Thế này đi, nếu Vivian không tới, tôi nghĩ tôi không thể quyết được. Hay là, cô Ánh Tuyết nói chuyện trực tiếp với chủ tịch của chúng tôi?”

Du Ánh Tuyết bất ngờ.

Có phần không thể tin được.

Theo bản năng trao đổi ánh mắt với luật sư. Bên kia cũng không thể tin được.

Phải biết, người kia luôn đứng sau, đừng nói người ngoài như bọn họ, thậm chí cả nhân viên nội bộ chưa chắc đã từng thấy.

Bây giờ, Trần Quốc An đột nhiên quyết định như vậy, quả thực rất đáng ngờ.

Trong lòng Du Ánh Tuyết thầm suy đoán đối phương muốn làm gì, phản ứng bình thường phải đuổi cô ra ngoài mới đúng, sao lại đưa cô đi

gặp sếp của anh ta. “Ánh Tuyết, đồng ý với anh ta, chúng ta sẽ nói chuyện trực tiếp với tổng giám đốc! Đây là cơ hội tốt để chúng ta giành được nhiều cơ hội hợp tác hơn sau này!”

Trên điện thoại, Trịnh Thanh Vy gửi một tin nhắn đến.

Du Ánh Tuyết tin vào phán đoán Trịnh Thanh Vy.

Lập tức đưa ra quyết định: “Vậy thì phiên anh An sắp xếp”

chúng tôi, cô có thể đi bất cứ lúc nào cô muốn.”

Đối phương đã nói vậy.

Vốn là bọn họ thất lễ trước, cho nên Du Ánh Tuyết đương nhiên không từ chối.

“Vậy thì phiền anh An”

Trong phòng khách sạn.

Du Ánh Tuyết cởi giày cao gót, pha cho mình một tách cà phê, cô gục xuống ghế sofa, mệt không chịu nổi.

Sau khi tốt nghiệp ở New York, cô đến Hà Cảng. So với thời gian thực tập New York, sáu tháng ở Hà Cảng không hề dễ dàng chút nào, ngược lại, công việc còn căng thẳng và dày đặc hơn.

Nhưng mà, những ngày như vậy khiến cô cảm thấy mãn nguyện.

Cô luôn nghĩ, lúc ở Hoa Kỳ nếu cô không gặp Trịnh Thanh Vy, bây giờ sẽ biến thành cái dạng gì?

Lúc đó Trịnh Thanh Vy mới sinh con, sống một mình ở Mỹ. Vừa đúng lúc cô ta thuê người trông trẻ trông con vào ban đêm, yêu cầu duy nhất là người Việt Nam khỏe mạnh, Du Ánh Tuyết đáp ứng đủ điều kiện.

Lúc đến biệt thự nơi cô ta ở, hai người vừa bất ngờ vừa vui mừng.

Duyên phận luôn kỳ diệu thế đó. Kể từ ngày đó, cuộc sống của Du Ánh Tuyết ở nước ngoài đã thực sự cải thiện, ít nhất là không quá cô đơn nữa.

Bánh Nếp, con của Trịnh Thanh Vy vô cùng dễ thương. Có công việc, từ đi làm thêm biến thành thực tập; từ ngành phục vụ đơn giản nhất đến ngành tài chính. Còn nữa, Trịnh Thanh Vy vừa là người nhà, lại là cấp trên.

Nhưng...

Cả hai người đều giống nhau – với chuyện tình cảm, trống rỗng.

Du Ánh Tuyết từ từ mở mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Phùng Linh Nhi đến Hà Cảng chơi vài lần, luôn hỏi khi nào cô quay lại thành phố An Lập, nhưng cô không trả lời được.

Mấy năm gần đây, rất nhiều cơ hội trong công ty liên quan đến thành phố An Lập, nhưng đều không đến phiên cô tham gia. Vì vậy, hành trình trở lại thành phố An Lập của cô cũng bị đẩy lùi.

Cô nghĩ...

Nếu có cơ hội làm việc, cô sẽ quay trở lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290

Chỉ là...

Sau khi trở về, ngoài Phùng Linh Nhi, cô còn có thể tìm được ai ở thành phố đó? Có ai muốn gặp?

Trong tâm trí Dự Ánh Tuyết hiện lên một bóng hình, nhưng ngay lập tức, cô lắc đầu, ném hình bóng kia ra khỏi tâm trí mình.

Nhồm dậy khỏi giường, cầm lấy cà phê, bật máy tính lên.

– Dùng hết khả năng tìm kiếm thông tin CEO RQ.

Nhưng, đối phương rất bí ẩn. Có tất cả những tin đồn.

Có người nói đây là một tập đoàn của Anh, có người lại nói đây là công ty của dân Hà Cảng, người khác lại nói sếp tổng là ông chủ của một công ty niêm yết ở trong nước.

Du Ánh Tuyết không thể phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả, quanh đi quẩn lại vẫn không tìm được chút manh mối. Đúng là một người đàn ông bí ẩn!

Không thu được kết quả, cũng chán không thêm tìm nữa. Sau khi nhấp một ngụm cà phê, cô đã gọi điện cho Trịnh Thanh Vy.

“Chị xử lý tai nạn sao rồi? Khoảng lúc nào thì tới?” Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn đồng hồ. Nếu ông chủ kia không ở Hà Cảng, trong vòng hai ba giờ nữa, e rằng cũng chưa tới được.

“Vừa mới xử lý xong, đang trên đường tới đây.”

“Vậy thì tốt rồi, chị tới thì em có thể đi rồi” Cô lười biếng gấp một cái, nên cánh tay xuống: “Em buồn ngủ quá, bây giờ em muốn về phòng mình đánh một giấc thật ngon.”

Để đối phó với khách hàng của ngày hôm nay, hôm qua thức thâu đêm với nhóm, hôm nay lại căng hết cả thần kinh, không mệt mới lạ.

“Đừng nghĩ đến chuyện ngủ” Trịnh Thanh Vy nói: “Vừa rồi ông chủ gọi điện thoại nói, bảo cô cùng tôi hoàn thành dự án này”

“Em cùng chị?” Du Ánh Tuyết lại kinh ngạc.

Dự án này cô chưa từng theo vào, cô cũng không biết gì mấy, hiện tại tạm thời không giúp được gì.

Nói một cách logic, sếp tổng không nên đưa ra một yêu cầu khó khăn như vậy.

“Đúng, chính em đấy. Hơn nữa, không phải là giám đốc đại diện nói.

(D2 Mà là một yêu cầu đặc biệt của cái ngài giám đốc thần bí phía sau cơ”

Trịnh Thanh Vy vừa nói vậy, lòng Du Ánh Tuyết càng không hiểu.

. Nhưng, bên kia là Thần Phật, nên có yêu cầu gì cũng là lẽ đương nhiên.

“Đừng suy nghĩ nhiều, không cần biết mục đích của đối phương là gì, chỉ cần bản thân làm tốt để đối phương. không vạch được lông thì dĩ nhiên sẽ không sao cả” Thanh Vy an ủi cô.

“Ừ, vậy thì em phải lấy lại tinh thần rồi. Chị Thanh Vy, chị có thể nhờ trợ lý gửi cho em tài liệu tổng hợp không.”

“Được.”

Trịnh Thanh Vy đáp một tiếng rồi cúp máy.

Bên này, Du Ánh Tuyết vào phòng tắm rửa mặt để tỉnh táo hơn. Nhưng lại phải trang điểm lại.

Đồ hết mỹ phẩm trong túi ra ngoài trong lúc chờ nhận thư.

Mới dặm lại phần nhen, mail đã đến. Du Ánh Tuyết không quan tâm trên mặt mới trang điểm được một nửa, cấp tốc thực hiện kế sách nước đến chân mới nhảy.

Một lúc sau, Trịnh Thanh Vy đưa đội của cô ta đến.

Đối phương rất lịch sự, cũng chuẩn bị sớm một phòng cho bọn họ.

Nhưng, suốt cả buổi chiều, nhóm của Trịnh Thanh Vy không nhận được bất kỳ tin tức nào của bên kia.

Cửa sổ. Màu đêm, ngấm dần.

Trịnh Thanh Vy đứng bên cửa sổ khuya, lại nhìn đồng hồ. Lúc này đã là 7 giờ tối.

Mùa đông, mặc dù nhiệt độ ở Hà Cảng không thấp lắm nhưng trời lại tối nhanh hơn bình thường.

Vivian, có cần gọi điện cho giám đốc An hỏi thăm tình hình không?” Thư ký của Trịnh Thanh Vy đứng dậy hỏi.

Trịnh Thanh Vy lắc đầu: “Cứ chờ đi. Mà mấy cô cậu cũng đừng ngồi đây chờ nữa, xuống dưới ăn cơm đi. Tất cả chi phí sẽ do công ty chi trả”

“Tuyệt vời, cuối cùng cũng có thể ăn cơm” Người nào đó gập phất máy tính lại, nhảy dựng lên như được đại xá.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291

Du Ánh Tuyết vẫn đang điên cuồng nạp thông tin trên sofa, rất tập trung, vẻ mặt nghiêm túc.

Trịnh Thanh Vy bước tới Võ vai cô: “Được rồi, đừng xem nữa, đi ăn tối với họ đi.”

“Em không đói.”

“Có đói hay không cũng phải ăn, đừng có như chị, giờ hối hận cũng không kịp.”

Trịnh Thanh Vy đối xử với mình giống như chị gái, Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn đặt tập tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta: “Chị không đi sao?”

“Chị sẽ sửa lại tài liệu”

“Vậy lát nữa em mang cơm về cho chị”

“Ừ”

Du Ánh Tuyết theo các đồng nghiệp của mình xuống nhà hàng ở tầng dưới.

Cả nhóm, bao gồm cả Du Ánh Tuyết, tổng cộng có 6 người. Trước khi Du Ánh Tuyết ngã xuống, đồng nghiệp Tần Nguyên đã sốt sắng kéo ghế cho cô: “Dora, ngồi đây này.”

“Tần Nguyên, anh không cần rõ ràng thế chứ, chỉ ga lăng với Dora?”

“Công ty đã có quy định rõ ràng, không được phép yêu đương trong công ty.”

Đồng nghiệp nói đùa.

Tần Nguyên là chỉ là một đứa nhóc to xác, mới vài câu đã đỏ mặt, im lặng ng ẩ sang một bên phụ trách gọi món, thật ra trong công ty không ai biết không biết anh ta thích Du Ánh Tuyết.

Anh ta tha thiết quan tâm đến Du Ánh Tuyết, mọi người đều thấy.

Bị cảm động đến hết.

Nhưng Du Ánh Tuyết thế nào cũng không vào. Giống như trên ghẹo lúc này, cô sẽ không tiếp lời, chỉ nhẹ nhàng ng ẩ xuống.

“Dora, trái tim của cô làm bằng đá sao? Bao nhiêu năm r ấ, bao nhiêu người theo đuổi cô, từ ông chủ bên ngoài đến Tần Nguyên của chúng ta, sao chẳng ai khiến cô động lòng thê?”

“Tôi chỉ muốn dành sức lực sự nghiệp, trở thành một “đả nữ” mạnh mẽ như Vivian, vậy nên tôi kiếm đâu ra thời gian để yêu?”, Câu trả lời của Du Ánh Tuyết không thể chính thức hơn.

“Tôi hiểu r ấ, cô không phải không có thời gian để yêu, mà là không có tâm tư để yêu đương, đúng không? Thành thật mà nói, Dora, cô thích ai đó, nhưng luôn giấu chúng tôi phải không?”

Câu hỏi tò mò của đồng nghiệp khiến Du Ánh Tuyết giật mình trong giây lát.

Không hiểu vì sao, trong vô thức tâm trí vụt qua một bóng hình. Bốn năm, lâu như vậy, cô vốn tưởng rằng người kia sẽ dần dần trở nên mờ nhạt.

Nhưng, trái lại, không hề Vẫn luôn nhớ.

Nhớ một cách vô thức, không kiểm soát được.

Hình bóng đó ngày càng rõ ràng trong tâm trí cô. Tỉnh thoảng trong giấc mơ nửa đêm, nó lại bất ngờ hiện ra xé nát trái tim cô.

Khiến cô cảm đau đớn khôn tả. Rồi trần trọc trở mình, cả đêm không ngủ được.

Buộc bản thân quên đi thực sự là một điều khủng khiếp.

Bởi vì, càng muốn quên, càng không thể quên.

“Úi, tôi nói trúng rồi à?” Thấy cô thất thần, mọi người càng thêm tò mò. Năm người còn lại đổ dồn mọi ánh mắt tìm kiếm về phía cô.

Tần Nguyên cũng hồi hộp theo dõi. Du Ánh Tuyết có chút mất tự nhiên khi bị nhìn thế, đứng dậy, thản nhiên nói: “Tôi đi vệ sinh chút, mọi người ăn trước đi.”

Phớt lờ ánh mắt của những người khác, đứng dậy, nhìn xung quanh, tìm nhà vệ sinh.

Tần mất, vô tình băng qua lối vào nhà hàng.

Một nhóm người vây quanh một người đàn ông cao lớn, ra khỏi nhà hàng. Cô đứng yên tại chỗ, tim đập loạn, nhìn về phía đó.

Nơi đáy lòng như có sợi cước siết chặt, chặt đến sưng lên, nghẹt lại, đau đớn.

Bóng lưng ấy, cùng bóng lưng nào đó trong ký ức, dần dần chồng lên nhau...

Giống như, giống như anh... “Nhìn gì đó?”

Spring nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy bóng lưng một đám người, không khỏi nở nụ cười: “Thì ra cô nhìn đàn ông. Suýt chút nữa tôi còn tưởng cô thích phụ nữ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292

Hoàn hồn.

Du Ánh Tuyết cười khở. Rút tằm mắt lại, bước vào nhà vệ sinh.

Không nhìn lại bóng lưng đó, càng không đuổi theo.

< Dù ở New York hay Hà Cảng, cô đã vô số lần nhìn thấy những dáng hình tương tự, đã từng tuyệt vọng đuổi theo. Trên đường phố New York, cô từng suýt bị xe tông vì đuổi theo bóng dáng đó, khiến Trịnh Thanh Vy mắng té tát.

Nhưng... Càng mong đợi, càng thất vọng.

Sự chênh lệch mãnh liệt, cho nên, Du Ánh Tuyết cũng đã có kinh nghiệm.

Dù bóng lưng có giống nhau đến đâu, cô cũng sẽ không bao giờ đuổi theo nữa. Hơn nữa, nếu đó thực sự là anh... Có chắc cô có thể bình tĩnh đối mặt không?

Lắc đầu, gạt những suy nghĩ lộn xộn đó sang một bên, cố gắng khiến bản thân dào dạt, bình tĩnh trở lại.

Cô bình tĩnh bước vào nhà vệ sinh.

Cơm, ăn dở.

Trịnh Thanh Vy gọi điện đến, triệu tập bọn họ.

“Cứu! Gọi lúc nào không gọi, cứ nhắm lúc này để gọi!”

Có người than phiền.

Nhưng vẫn ném dao nĩa, xách túi chạy vội lên tầng để lại tài liệu.

Vội vội vàng vàng, nhưng may mắn thay, tất cả họ đều có một bộ ngực khỏe mạnh.

Sau khi sửa sang lại trang phục, tất cả theo Triệu Thanh Vy đến phòng họp trên tầng 30.

Bên ngoài phòng họp, trợ lý và thư ký của Trần Quốc An đã đứng đó. Thần kinh hai người đều căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi bị họ ảnh hưởng, Du Ánh Tuyết và cả nhóm cũng thắt chặt thần kinh. E rằng sếp lớn bên trong không phải là người dễ đối phó.

Trịnh Thanh Vy cho họ một ánh mắt trấn định, sau đó nói với thư ký của Trần Quốc An: “Xin chào. Tôi là Vivian, tôi có hẹn với sếp của cô.”

“Ông chủ vừa đến. Mời vào”

Thư ký mở cánh cửa nặng nề của phòng họp, dẫn họ vào.

Trịnh Thanh Vy đi tuốt ở đằng trước, Du Ánh Tuyết là người dự bị, nên dĩ nhiên là người cuối cùng bước vào.

Trần Nguyên chấn thần nhìn của cô, cô không thể nhìn thấy mặt mũi thật của sếp tổng. Mà Trịnh Thanh Vy đi phía trước cũng hơi dừng lại.

“Giám... Giám đốc Khang?” Một lúc lâu mới nghe thấy tiếng nói kinh ngạc của Trịnh Thanh Vy.

Khang?

Chỉ là cùng tên thôi, nhưng vẫn đâm thẳng vào tim Du Ánh Tuyết.

Thật sự, không dám nghĩ. Dẫu sao, trùng tên thường thấy mà. “Khiến cô đợi lâu rồi, cô Thanh Vy.” Giọng nói này...

Không kịp chuẩn bị, cảm giác chấn động ập tới.

Chiếc máy tính không chắc chắn nổi, như sắp rơi xuống đất.

Mình bị ảo giác sao?

Tại sao cô lại thấy, âm thanh... cũng giống nhau như vậy?

“Thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp được giám đốc Khang ở đây”.
Trịnh Thanh Vy hoàn hồn nói, giống như anh, dùng giọng công việc đáp lại..

Vững vàng bước về phía anh.

Người đàn ông đứng dậy, bắt tay cô ta: “Mời ngài.”

Trịnh Thanh Vy gật đầu, quay lại nhìn nhóm mình đưa tới, ánh mắt thoáng dừng trên mặt Du Ánh Tuyết.

Rõ ràng có thể cảm nhận được sự lo lắng của Du Ánh Tuyết, cô ta dùng ánh mắt trấn an, sau đó giới thiệu: “Giám đốc Khang, đây là đội của tôi.”

Quay sang Du Ánh Tuyết và những người khác: “Đây là giám đốc Khang. Làm quen đi.”

“Giám đốc Khang, xin chào.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293

Mọi người bước tới bắt tay người đàn ông kia.

Chỉ có... Du Ánh Tuyết đứng yên tại chỗ. Cô chăm chú nhìn người đàn ông CU trước mặt, như bị trúng tà, biết là không được những ánh mắt lại dán chặt vào khuôn mặt tuấn tú của người kia, làm sao cũng không dứt ra. Cho nên... Bóng lưng cô gặp trong nhà hàng vừa rồi không phải ai khác, chính là anh? Bốn năm rồi...

Suốt bốn năm qua, cô đã nghĩ đến cảnh gặp lại không biết bao nhiêu lần. Cô nghĩ mình có thể học cách dừng dưng ứng đối, nhưng cô không ngờ...

“Du Ánh Tuyết?”

Nhìn thấy cô còn đang ngẩn người, Trần Nguyên lo lắng, khẽ huých cùi chỏ.

Đột nhiên hoàn hồn.

Người đàn ông kia đã đứng trước cô.

Bốn năm, cô đã thay đổi, nhưng không có dấu vết của thời gian đọng trên khuôn mặt của người đàn ông này.

Trưởng thành, cứng chạc, ổn định, khí chất ưu việt thậm chí còn mạnh hơn bốn năm trước. “Giám đốc Khang, đây là Du Ánh Tuyết” Trịnh Thanh Vy đành chen lời, tránh cho bầu không khí quá cứng nhắc, lại nhìn về phía Du Ánh Tuyết: “Chào hỏi đi.”

Bây giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao bên kia lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ thế!

Du Ánh Tuyết không dám lơ là nữa. Mọi người đều đang nhìn.

Hít một hơi thật sâu cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc, sau đó đưa tay ra, cố kéo khoe môi: “Xin chào, giám đốc Khang”

Đôi môi mỏng của anh vênh lên, không nói gì.

Đưa tay ra, lịch sự bắt tay với cô. Một khắc kia...

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy nhịp tim đột ngột tăng nhanh, như sắp nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Nhưng... Người đàn ông trước mặt không nói gì, hơn nữa ánh mắt của anh cũng không hề lưu lại trên người cô.

Giống như... Lần này, là lần đầu tiên bọn họ thực sự gặp lại nhau, nhưng bọn họ chỉ là... những người xa lạ.

Trái tim đang đập chìm dần ... càng ngày càng sâu ...

Người đàn ông đã trở lại vị trí chính của mình, cô vẫn đứng đó. Cho đến khi Tần Nguyên kéo cô một cái: “Du Ánh Tuyết, đừng đờ ra đó nữa”

Trong suốt quá trình đàm phán, Du Ánh Tuyết cứ luôn ngo ngoe ngác ngác.

Tất cả những kinh nghiệm tích lũy trong bốn năm qua, hôm nay đều hóa vô ích. Cô cố gắng lật giở các văn kiện và tài liệu, buộc bản thân phải theo kịp nhịp điệu của mọi người, nhưng mắt cô luôn nhìn về phía ai đó trong vô thức.

Anh vẫn mặc một vest đen, sơ mi trắng, màu cổ điển nhất.

Mặc trên người anh, lần nào cũng tôn quý đến vậy.

Từng cử chỉ đều có khí phách đế vương.

Nhưng... Ánh mắt anh từ đầu đến cuối không nhìn cô. Một giây cũng không dừng lại. Xa lánh, thờ ơ...

Có lẽ... Đây chính là khoảng cách của họ bây giờ.

“Vậy thì, giám đốc Khang, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi. Chi tiết cụ thể chúng ta sẽ tìm thời gian bàn tiếp, không biết khi nào anh có thời gian?”

– Không biết đã bao lâu, Trịnh Thanh Vy đứng dậy.

“Thời gian cụ thể, bên cô cứ liên hệ với trợ lý của tôi.”

Kiêu Phong Khang cũng đứng dậy, bắt tay Trịnh Thanh Vy, tiện thể chỉ hướng Nghiêm Danh Sơn, người vừa mới đứng dậy theo.

Trịnh Thanh Vy gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau đó, một nhóm người lần lượt chào tạm biệt, thu dọn đồ đạc và cùng Trịnh Thanh Vy đi ra ngoài.

Du Ánh Tuyết đi ở phía sau, cắn mạnh môi, ép bản thân không được nhìn lại.

Đúng vậy, giữa họ, đã không còn như trước. Lạnh nhạt, xa lạ... và hờ hững.

Anh có thể coi mình như người xa lạ, vậy thì tốt rồi... Khoảng cách này là khoảng cách thích hợp nhất giữa bọn họ.

“Cô ổn chứ?”

Tần Nguyên lại gần, sóng vai với cô, lo lắng nhìn cô: “Có phải là căng thẳng quá không? Tôi thấy sắc mặt của cô tái lắ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294

“... Tôi không sao.”

Lắc đầu. Du Ánh Tuyết cảm thấy không có sức nói chuyện.

Có lẽ... hôm nay thực sự quá mệt mỏi...

“Yên tâm đi, Dora thấy trai đẹp nên không còn sức miễn dịch thôi”
Susan vừa cười vừa nói đùa.

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng kéo khoe môi, không phản bác lại.

Vừa rồi lúc ở trong phòng họp, sự bất thường của cô thực sự rõ ràng.

Có lẽ, tất cả mọi người, kể cả anh, đều nhìn thấu.

“Vivian, cô biết giám đốc Khang này trước rồi ă? Anh ấy đẹp trai thật ăy, bao nhiêu tuổi rồi? Kết hôn chưa? Tôi để ý thấy tay anh ăy không đeo nhẫn cưới, chẳng nhẽ vẫn còn độc thân?”

Susan chạy lên trước, hỏi tăng tăng. Spring cũng khá hứng thú tiến tới.

Trịnh Thanh Vy không trả lời ngay mà quay lại nhìn Du Ánh Tuyết đang lơ đãng, rồi cố ý mắng: “Tôi để các cô đến đây làm việc, không phải tới để buồn dưa lê!”

Hai cô gái “đập trúng tường”, là lười, ngượng ngừng ngừng lại.

Phòng họp rất lớn lúc này rất yên tĩnh. Kiều Phong Khang vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Rất lâu...

Trong tâm trí, bóng hình mảnh mai không ngừng lớn vớn.

Ánh Tuyết của anh, đã trưởng thành.

Cô đã từng tràn đầy sức sống, trong sáng và ngây thơ như một đứa trẻ.

Mà bây giờ cô ấy... đã có vị đàn bà.

Bốn năm xa cách, cô... lại xuất hiện trước mặt anh.

Một ánh mắt, khiến trái tim đã im. lặng suốt bốn năm, lại nổ bung lần nữa, phá tan sự yên lặng bấy lâu.

“Giám đốc Khang, phòng đã được thay đổi. Anh có thể đi nghỉ ngơi được rồi” Nghiêm Danh Sơn đang nghe điện thoại, quay lại, nói chuyện với anh.

Anh xốc lại tinh thần, sau đó đứng dậy nặng nề bước ra khỏi phòng họp.

Vừa bước vào phòng, còn chưa kịp tẩy trang, Du Ánh Tuyết đã nằm phịch trên giường, cuộn tròn, bất động. Cả người như bị dội nước lạnh, thân thể và trái tim đều lạnh ngắt... Hóa ra công ty RQ là của anh.

Anh vừa từ An Lập đến Hà Cảng? Tối lại quay về An Lập sao?

Như vậy... Chẳng phải, sau này giữa bọn họ sẽ không có cơ hội gặp lại sao?

Nghĩ đến thái độ xa lạ vừa rồi, trái tim Du Ánh Tuyết thất lại. Cô nghĩ giữa họ sẽ có lời chia tay cảm động.

Rút tấm thẻ kia từ trong túi ra, cầm trên tay, ngẩn ra.

Trên tấm thẻ, ba chữ đó đã hơi mờ. Suốt bốn năm qua, tấm thẻ này, cô chưa từng đụng đến một xu nào, nhưng cô thường xuyên lật ra xem.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Dòng suy nghĩ đột nhiên bị cắt ngang. Cô cất tấm thẻ, hít một hơi thật sâu, sửa sang lại tóc, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa là Trịnh Thanh Vy. Cô ta cũng không bước vào, chỉ đứng nhìn ở cửa nhìn cô.

“Không sao chứ?” Ánh mắt nhìn lướt qua mặt Du Ánh Tuyết, trong mắt mơ hồ có chút lo lắng.

“... Không sao đâu” Cô lắc đầu, miễn cưỡng nhếch môi, cố nặn ra một nụ cười: “Chỉ là từ qua đến nay bận quá, nên mệt thôi”

Trịnh Thanh Vy suy nghĩ một hồi, vẫn nói: “... Chị cũng không ngờ lại là anh ta.”

“... Liên quan gì đâu” Cô cố sức thể hiện như chuyện mây gió thoảng qua. Nhưng, dù khéo môi có cố che giấu nhưng không che được sự chua xót nơi đáy mắt, cũng không lừa được trái tim của mình.

Trịnh Thanh Vy không loanh quanh chủ đề này nữa. Cô ta biết rất rõ mối quan hệ bốn năm trước đối với Du Ánh Tuyết khó quên như thế nào.

“Cũng muộn rồi. Đêm nay em ngủ đây đi. Chị về xem Bánh Nếp thế nào rồi, sợ người giúp việc không trông nó cả đêm được” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Hôm nay, cô quá mệt mỏi, không muốn đi đâu nữa.

Khi cả hai đang trò chuyện thì có tiếng bước chân từ xa đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 295

Du Ánh Tuyết và Trịnh Thanh Vy vô thức nhìn theo, nhìn xong đầu gật mình.

Người đến không phải ai khác, chính là Kiều Phong Khang và nhóm của anh.

Anh đi phía trước, mấy người xung quanh, Nghiêm Danh Sơn theo sau. Họ cúi đầu nói chuyện, Kiều Phong Khang dọc đường không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Tay Du Ánh Tuyết đặt trên nắm cửa, vô thức siết chặt.

Không ngờ anh ở lại đây. Tại sao anh lại đến đây?

Trong lòng Du Ánh Tuyết loạn bằng bong, không đoán được mục đích của anh.

Nhưng, dường như anh không nhận thấy sự tồn tại của hai người họ, không dừng bước chân, cho đến khi đứng sát Trịnh Thanh Vy, mới hơi ngừng lại.

Đoàn người đầu dừng lại. Khoảnh khắc đó, Du Ánh Tuyết thấy tim mình cũng ngừng đập.

“Giám đốc Khang” Trịnh Thanh Vy mỉm cười, chào hỏi một cách lịch sự.

“Bây giờ không phải chuyện công, cần khách sáo với tôi vậy à?” Anh trả lời, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại.

So với thái độ của hai người khi nói chuyện chính sự thì hiện tại đã thân thiết hơn rất nhiều.

Trịnh Thanh Vy hơi thả lỏng, nói lỏng bả vai, nói: “Bốn năm không gặp, gặp lại thực sự khiến tôi bất ngờ”

Kiêu Phong Khang không đáp lại chỉ hỏi: “Cô ở đây à?”

“Không. Phòng này là..” Sau khi dừng một chút, mắt Trịnh Thanh Vy nhìn về phía Du Ánh Tuyết: “Là phòng Ánh Tuyết.”

Nhắc đến cô, lần đầu tiên ánh mắt của Kiêu Phong Khang mới chân chính nhìn về phía này.

Nhưng mà...

Vẫn bình tĩnh, tĩnh lặng đến mức không chút gợn, xa lạ như cô vẫn nghĩ.

Du Ánh Tuyết đột nhiên cảm thấy đứng ở đây thật là thừa. Ở trong mắt anh, ngay cả không khí còn có cảm giác tẻ nhạt hơn cô.

“Hai người nói chuyện đi, tôi đi nghỉ ngơi trước.”

Cô học được sự bình tĩnh của anh, cũng không nhìn anh, chỉ mỉm cười với Trịnh Thanh Vy, sau đó đóng cửa lại, không chờ bọn họ có phản ứng gì khác.

cửa, đóng lại.

Ngăn cách hai thế giới trong và ngoài cửa.

Hồi lâu... Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, cố lên tinh thần Như vậy, chẳng có gì không tốt...

Gặp lại nhau, dù chỉ là một người xa lạ, vẫn tốt hơn là lại vướng bận.

Cô tự an ủi mình như vậy, cởi bỏ quần áo rồi vào phòng tắm rửa.

Dòng nước nóng dội xuống, buộc bản thân không suy nghĩ bậy bạ nữa.

Ngoài cửa.

Tiêu Kiêu Phong Khang nhìn cánh cửa đóng chặt, vẻ mặt âm trầm, không ai có thể đoán ra anh đang suy nghĩ gì lúc này.

Trịnh Thanh Vy càng không thể nhìn thấu.

“Mấy năm nay, cô ấy đều ở cùng với cô à?” Anh đột ngột lên tiếng.

Hỏi xong, tầm mắt nhìn về phía Trịnh Thanh Vy.

“Tôi tưởng rằng anh không còn hứng thú với chuyện của cô ấy nữa.”

“...” Kiêu Phong Khang mím chặt môi, không có trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô ta, chờ cô ta trả lời.

Trịnh Thanh Vy không biết làm sao, chỉ đành gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy ở Mỹ làm công việc lật vật trong nhà hàng, sau đó gia đình tôi tuyển một bảo mẫu, cô ấy đến ứng tuyển nên..”

“Bảo mẫu?”

Anh nhấn mạnh hai chữ này, ánh mắt lạnh hơn một chút.

Trịnh Thanh Vy bị ánh mắt kia làm cho tê dại: “Đừng nhìn tôi như vậy. Cô ấy chỉ làm bảo mẫu cho tôi một thời gian, sau đó, tôi tìm một người khác, cô ấy thì theo tôi làm công việc hiện tại”

Sau đó... Kiêu Phong Khang trở về phòng, đứng ở cửa sổ hút thuốc. Dưới làn khói phủ mờ, trong đầu nhớ lại những lời của Trịnh Thanh Vy.

Trong lòng buồn bực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296

Mấy năm ở Mỹ cô sống thế nào? Anh hoàn toàn không biết.

Hai người chênh nhau mười hai tiếng đồng hồ, cách xa gần nửa trái đất. Sống ở nơi anh ta không thể nhìn thấy, không thể chạm vào.

Thẻ phụ anh đưa cho cô, cô không hề dùng một xu. Hơn nữa, sau khi kiểm tra tài khoản, phát hiện ra cô không những không tiêu tiền của anh ta mà còn hoàn lại học phí.

Thời gian đầu cô đi, anh nhớ cô bất kể ngày đêm, chỉ muốn biết tất cả tin tức của cô.

Thậm chí, mấy giờ nghỉ ngơi, mấy giờ dậy, có cùng những người đàn ông khác trò chuyện không, anh cũng muốn biết tất, muốn rõ từng chi tiết một.

Nhưng, càng về sau, cuối cùng cũng kìm được.

Bác sĩ tâm lý khuyên anh nếu không cách nào có được, thì cách duy nhất để giải thoát bản thân là rời xa cuộc sống của cô ấy, càng xa càng tốt, càng tốt.

Nhưng, rõ ràng đã cách hơn nửa địa cầu, tại sao vẫn không thoát nổi?

Đang miên man suy nghĩ, lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Du Ánh Tuyết tắt xong, nằm trên giường.

Rõ ràng là mệt mỏi, nhưng dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể ngủ được.

Trong lòng vô cùng khó chịu. Trong đầu là một mớ hỗn độn.

Thái độ của anh đối với Trịnh Thanh Vy hoàn toàn khác với thái độ của anh đối với mình.

Tần Nguyên gọi: “Cô ngủ rồi sao?” “Vẫn chưa. Có việc gì thế?”

“Tôi vẫn chưa ăn gì, mấy người Susan định ra ngoài ăn bít tết. Tôi nghĩ cô hôm nay cũng chưa ăn mấy. Hay là đi ăn cùng chúng tôi?”

Bụng quả thực trống rỗng, có chút khó chịu. Nhưng cô thực sự không có cảm giác thèm ăn.

Nhưng thay vì nằm trên giường suy nghĩ lung tung, thì thà gặp gỡ đồng nghiệp, nhân tiện giải sầu.

“Được, ăn ở đâu?”

“Cô cứ ở trong phòng đợi tôi, tôi đang ở dưới khách sạn, tôi tới đón cô.”

Vừa Tần Nguyên nói vậy, Du Ánh Tuyết liền đáp ứng, không chút do dự.

Bò dậy khỏi giường, đem mớ tóc lòa xòa buộc thành túm đuôi ngựa, mặc một bộ âu phục đơn giản, mở cửa đi ra ngoài.

Đêm đông rất lạnh, nhất là chiếc váy đen cô mặc chỉ dài đến đầu gối.

Bước đến cửa, một cơn gió từ hành lang thổi tới, lạnh đến mức cóng cả người.

Quay lại, khóa cửa lại. Ngay thời điểm này...

Chỉ nghe thấy một tiếng cạch, cửa phòng bên cạnh được kéo ra từ bên trong.

Du Ánh Tuyết đã nghe thấy giọng nói trước khi nghe được tiếng..

“Ừ, nếu không có gì khác, chiều mai tôi sẽ trở lại.”

Cô giật bản mình.

Theo bản năng, suýt nữa thì đẩy cửa lại.

Nhưng... Kìm lại được.

Hai bên đã là người xa lạ, sao phải bận tâm? Anh có thể bình tĩnh đối mặt với cô, vậy cô còn tránh làm gì?

Chỉ là...

Không phải anh ở phòng tổng thống trên tầng sao? Sao lại ở cạnh phòng cô?

Du Ánh Tuyết suy nghĩ lung tung, tay cần nắm cửa cứng đờ, sững sờ ở ngưỡng cửa, không dám nhúc nhích. Bên kia đang nói chuyện điện thoại.

“Như vậy đi, tối mai cô cứ đến thẳng nhà tôi, tôi sẽ cố gắng về càng sớm càng tốt. Đúng rồi, lần trước tôi tới, cô có nhắc đến quá, muốn cái gì?... Được, tôi biết rồi.”

Giọng anh vẫn trầm thế. Nhưng... Là có phần dịu dàng hiếm có.

Với trực giác của một người phụ nữ, Du Ánh Tuyết có thể đoán ra được, đầu bên kia điện thoại nhất định là một người phụ nữ. Hơi thở cô như thất lại.

Anh... có bạn gái? Hơn nữa, bọn họ đã thân thiết đến độ có thể đến nhà anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 297

Trước đây, anh chưa bao giờ đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà.

Cho nên...

Có thể tưởng tượng, người phụ nữ này phải có ý nghĩa đặc biệt đối với anh. Có khi, còn là vợ anh cũng nên?

Dù gì thì anh cũng đã đến tuổi lấy Vợ, sinh con rồi.

Du Ánh Tuyết đột nhiên mất hết can đảm đi ra ngoài đối mặt với anh, cô không bình tĩnh như anh.

Cúi đầu, sờ thẻ phòng trong túi, lại muốn trả lại.

Nhưng, mọi thứ cứ như cố ý chống lại cô vậy, chạm vào một lúc lâu, thẻ phòng đã không biết đâu rồi.

Mà Kiều Phong Khang vừa cúp điện thoại, lúc này đang đi về phía cô “Dora!” Ngay khi Du Ánh Tuyết chật vật mãi mới tìm ra thẻ phòng, một giọng nói quen thuộc vang lên từ đâu khác vang lên.

Tần Nguyên cười với cô rồi lon ton chạy tới.

“Tôi cứ sợ cô ngủ mất rồi, nhưng may là không”

Du Ánh Tuyết có thể cảm thấy một ánh nhìn, chiếu từ bên cạnh, rơi trên người mình.

Cô không nhìn sáng, giống như không cảm nhận được, lại nhét thẻ phòng vào trong túi xách, cười với Tần Nguyên: “Đi thôi, tôi sắp đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi. Đau dạ dày chết mất.”

Tần Nguyên nhú mày, nhìn cô tràn đầy quan tâm: “Hay là đi mua thuốc trước? Cô chẳng để ý bản thân gì cả, nên mới bị đau dạ dày.”

“Không, đi ăn tối đi, tốt hơn nhiều so với uống thuốc.” Du Ánh Tuyết cười thư thái, cao giọng giả và vui vẻ, dứt khoát nắm lấy cánh tay Tầ
Nguyên thúc giục: “Đi, đi đi, đừng dãi dòng nữa”

“Chờ một chút.” Tầ Nguyên kéo cô.

Vừa cởi áo khoác, vừa nói: “Bên ngoài bây giờ rất lạnh. Cô mặc ít như vậy đi ra ngoài, đủ lạnh rồi.”

Vừa nói, anh ta vừa cởi áo khoác, khoác lên vai cô.

Ấm hơn nhiều.

Trên áo anh ta có mùi cỏ xanh mơn mớn, cảm giác rất trong lành Du Ánh Tuyết bất giác nhớ đến mùi thuốc lá trái ngược, đã từng quanh quẩn quanh cô.

Chỉ là... Nó đã thuộc về một người phụ nữ khác.

Đầu mũi không khỏi thấy chua xót. Không muốn suy nghĩ nữa, cô siết chặt áo, kéo Tầ Nguyên đi về phía cửa thang máy.

“Cô Ánh Tuyết” Vừa bước một bước, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói.

So với sự nhàn nhã, thản nhiên của người kia, Du Ánh Tuyết đột ngột dừng lại, trong lòng như “nước xô đá, đá xô sóng, sóng xô gió”, đủ loại cảm giác đều có.

Tầ Nguyên cảm thấy tay mình bị đau, lúc này mới nhận ra ngón tay của cô đã cắm vào cánh tay anh ta.

“Sao vậy?” Anh thấp giọng hỏi Du Ánh Tuyết, vô thức nắm lấy tay cô.

Mọi ngón tay của cô vẫn khít khao. Anh ta càng thấy lạ hơn.

Nghi ngờ nhìn lại, thấy giám đốc Khang, sửng sốt, kinh ngạc. Anh gần như ngay lập tức đứng thẳng dậy, lịch sự chào hỏi: “Giám đốc Khang”

Kiêu Phong Khang khẽ gật đầu, xem như đáp lại.

Một tay dứt túi, hai bước là tới trước mặt họ.

Thần nhiên nhìn bàn tay quấn quýt của họ, mắt anh sắc hơn chút.

“Cô Ánh Tuyết, có việc muốn nhờ có giúp, cô có thời gian không?”

Nghe như hỏi thăm. Nhưng, mỗi lời nói đầu có một như có sức nặng ngàn cân, không cho phép người ta từ chối..

Anh nhìn Du Ánh Tuyết nói thêm ba chữ: “Ngay bây giờ”

Du Ánh Tuyết đầu óc có chút rối rắm, không hiểu ý của anh, bọn họ không phải quyết định sống như hai người xa lạ, chia tay trong hòa bình so? Bây giờ, tại sao lại gọi cô lại?

Nhưng mà, gần như không cần suy nghĩ, cô lắc đầu từ chối: “Xin lỗi giám đốc Khang, tôi vừa hẹn đồng nghiệp ra ngoài. Nếu anh có việc gì thì nhờ người khác đi.”

Cô nói, kéo Tần Nguyên rời đi.

Kiêu Phong Khang Thanh không vội, anh liếc cô một cái, môi mỏng nhếch lên, phun ra hai chữ: “Chuyện công!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 289:

Du Ánh Tuyết cắn môi, không muốn thỏa hiệp.

“Đương nhiên, nếu cô Ánh Tuyết cho rằng sự hợp tác của chúng ta không quá quan trọng, vậy xin mời đi.”

Kiêu Phong Khang nhàn nhạt buông ra mấy lời, không nói gì nữa, tránh bọn họ, đi về phía cửa thang máy.

Du Ánh Tuyết khó chịu.

Làm sao biết quan trọng hay không?

Dự án với RQ liên quan trực tiếp đến tiền thưởng cuối năm cho cả nhóm họ. Việc chị Trịnh Thanh Vy có được thăng chức hay không cũng liên quan trực tiếp đến dự án này.

“Tôi xin lỗi, Tần Nguyên, tôi không thể cùng anh đi ăn tối”

Du Ánh Tuyết ra quyết định.

“Không sao, chỉ là cô đói... Hay là, sau khi ăn xong tôi sẽ gói ghém đồ cho cô?”

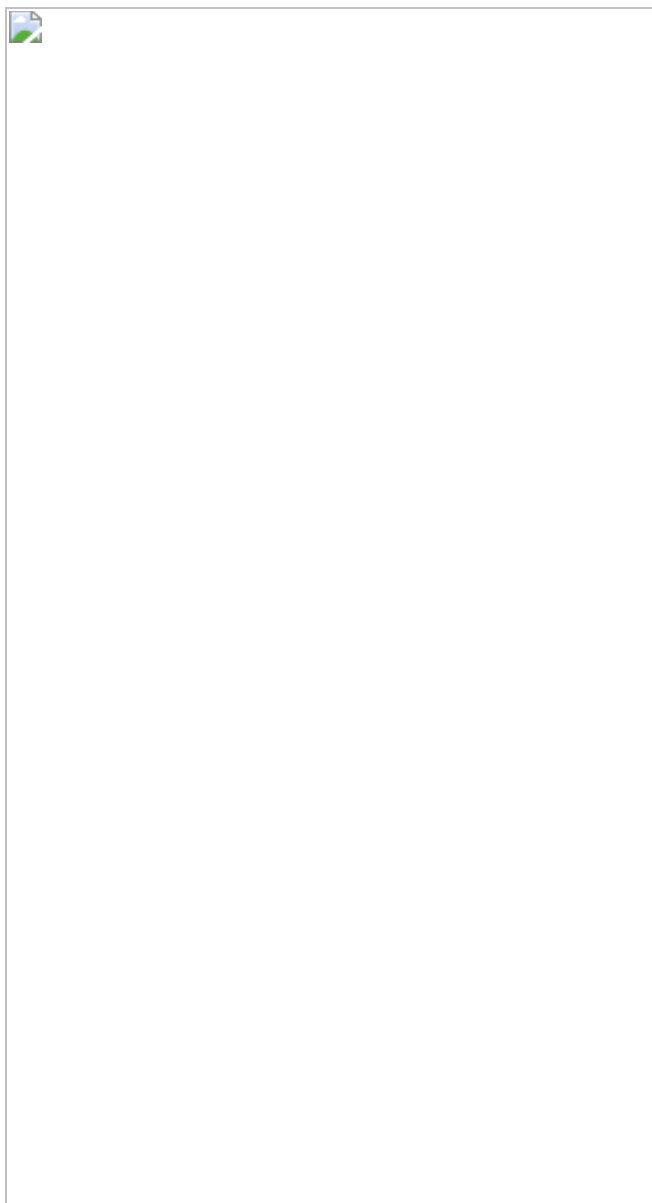
“Không cần mất việc vậy đâu, tí tôi ăn gì đó ở ven đường cũng được.” Cô vừa nói, vừa định cởi áo khoác. Tần Nguyên siết chặt tay cô: “Đừng cởi, cô phải ra ngoài, mặc vào cho đỡ lạnh. Nếu không bị sốt cao như lần trước, tôi lại phải cõng cô đi bệnh viện thêm.”

Ki ầu Phong Khang đứng ở cửa thang máy. Cửa thang máy mở ra, anh không đi vào, để thang máy trở lại t ầng một.

Bên tai ầu là tiếng con trai dặn dò, khiến anh cảm thấy phiền muộn Muốn hút thuốc.

Lấy điều thuốc ra châm, nhìn nghiêng thấy cô đi tới, chưa kịp hút thì đã bỏ vào thùng rác.

Người tên T ần Nguyên này có liên quan gì đến cô?

Không dám quay đầu lại.

Có thể cảm nhận rõ ràng, ngực người đàn ông đang áp sát vào lưng CÔ.

Dù cách mấy lớp vải, cô vẫn có thể cảm nhận được cơ ngực săn chắc và nhịp tim mạnh mẽ của đối phương.

Tất cả những thứ đó đều bắn ra hormone nam giới mạnh mẽ, kéo dây mọi dây thần kinh trong cô.

Cô đúng là... Trái tim, bởi vì khoảng cách này, lại lộn xộn lần nữa.

“Giám đốc Khang, tôi...” “Ngồi ghế trước.”

Cô chưa kịp nói thì anh đã ngắt lời CÔ.

Chỉ có ba từ cũng đủ để người ta không chen miệng được vào.

Ở khoảng cách gần như vậy, Du Ánh Tuyết cảm thấy mình sắp chết ngạt, cô thở hổn hển, cố gắng bình tĩnh lại nhịp tim trước khi nói: “Tôi ngồi phía sau thì hơn”

Nói rồi lại kéo cửa ghế sau.

Nhưng, sức mạnh là rất khác nhau. Cô làm sao trở thành đối thủ của anh được? Sau khi kéo vài lần, cửa xe bị anh đè lại không động đậy nổi, mà còn khiến bản thân xấu hổ không nói nên lời. Không khí càng thêm lúng túng.

“Đừng cãi tôi” Anh trầm giọng mở miệng, giọng rất trầm, nhưng hơi thở lại nóng như lửa đốt, phả vào tai cô.

Làm sao Du Ánh Tuyết có thể chịu đựng được? Cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, trong lòng nóng ran khó chịu.

Loại cảm giác này đối với cô chẳng khác gì tra tấn.

Vậy cứ từ bỏ đi, từ trong lồng ngực anh đi ra như chạy trốn, lảng lảng đi về phía trước, cúi người chui vào trong xe.

Thật lâu. Nhịp tim, vẫn hỗn loạn.

Xoắn tóc, buộc mình phải bình tĩnh lại.

Kiêu Phong Khang đứng bên ngoài xe, ánh mắt thăm thẳm nhìn cô qua cửa kính xe, chán chường phức tạp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 299:

Đến giờ này, The Center vẫn rất nhộn nhịp và sôi động.

Đèn neon lập lòe, xe cộ tấp nập, ngồi trong xe, cô như thế làm nên, càng lúc càng trầm tĩnh. Cô đã thay đổi.

Trang phục đen trắng trên người cô, không còn thanh thuần, mà bỗng nhiên có cảm giác quyến rũ của đàn bà nhiều hơn. Nước hoa trên người cô không còn ngọt ngào như trước mà nhuốm đầy vẻ gợi tình của đàn bà.

Những năm tháng không có anh, cô gái nhỏ của anh đã trưởng thành từ lúc nào.

Đôi mắt anh trở nên tốt hơn, một lớp sương mỏng phủ lên.

Chợt lòng chùng xuống.

Chất chùng những tiếc nuối và mất mát.

Làm sao một cô gái quyến rũ như vậy, sao lại không thu hút ong bướm? Tần Nguyên, e rằng chỉ là một trong số đó!

Anh liếc nhìn cô, ánh mắt rơi vào chiếc áo khoác của người đàn ông.
khoác trên người cô, lông mày cau lại.

Đưa tay ra bật máy sưởi, vặn ở mức giá tối đa. – Bên trong xe, lập tức
ấm lên.

Du Ánh Tuyết cảm thấy nóng, nhưng không nói gì, vẫn nhìn ra ngoài
cửa sổ, lặng lẽ cởi áo khoác của Trần Nguyên trên vai, gấp gọn gàng rồi để
lên đùi.

Cô không để ý hệ thống sưởi trong xe đã dần được điều chỉnh đến nhiệt độ thích hợp.

Hai người, luôn luôn không có gì để nói. Lúc này, rõ ràng nó đã ở rất gần, thậm chí gần đến mức nằm trong tầm tay.

Nhưng... Họ đều biết, giữa trái tim và trái tim, có một khoảng cách rất lớn.

Ở bên nhau như này chỉ ngấn ngủi như bong bóng xà phòng, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở một trung tâm mua sắm. Du Ánh Tuyết biết đây là một sản nghiệp thuộc RO, mà rõ ràng là nó cũng thuộc về anh.

Anh đậu xe vào gara một cách khéo léo. Du Ánh Tuyết xách túi, lặng lẽ đi theo anh. Vốn tưởng rằng có chuyện quan trọng gì cần nói, nhưng cuối cùng, anh không những không nói gì mà còn trực tiếp dẫn cô vào một cửa hàng trang sức của một thương hiệu nổi tiếng quốc tế.

Trang hoàng sang trọng, bài bố bắt mắt.

Nơi đây là nơi vô số phụ nữ khao khát. Đại diện cho vật chất, sự lãng mạn và cả hứa hẹn.

Nhưng những thứ này quá hư ảo. Trước kia đi làm, Du Ánh Tuyết đi qua đây vô số này, cũng không dừng chân xem một chút.

Cô chẳng bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, cô không đến đây một mình, mà đến cùng anh.

Tầm mắt, vô thức rơi vào trong tủ quầy Một cặp nhẫn rất đơn giản, đột nhiên đập vào mắt cô, lập tức đâm vào tim cô như một mũi kim.

Ngọt ngọt đến phát đau.

Bốn năm trước, cô đã từng mua một cặp.

Vô thức chạm vào ngón tay của mình, ở đó trống rỗng, Giống như trái tim cô giờ này, trống rỗng.

Ngón tay anh cũng trở trụi.

Chiếc nhẫn mà cô mua bây giờ ở đâu? Có lẽ, anh đã sớm vứt nó đi rồi. Giống như lời hứa đã qua đi, cũng biến mất không tăm tích.

“Du Ánh Tuyết, lại đây.”

Giọng anh kéo suy nghĩ của cô trở lại, cũng kéo lại tầm nhìn của cô lại.

Theo sau âm thanh, anh đang ngồi trên ghế sofa da. Chiếc vest làm bằng tay tinh xảo cởi bớt vài cúc, chân dài gác lên lên, để lộ đôi chân sạch sẽ.

Thần sắc hơi lạnh, có chút buốt giá.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 300:

Một người đàn ông như vậy rất quyến rũ.

Thế nên, đó giờ những người phụ nữ trong cửa hàng vẫn đổ dồn mắt về đây.

Du Ánh Tuyết sợ rằng cô giống như họ, lặng lẽ véo vào lòng bàn tay, cảnh báo bản thân, tuyệt đối không được mô phạm. Sau khi ổn định thần sắc, cô chậm rãi đi tới.

Vừa định hỏi anh đưa mình đến chỗ này định bàn chuyện gì, nhưng trước khi cô kịp nói gì, nhân viên bán hàng đã mang tới hơn mười sợi dây chuyền kim cương.

Cái nào cũng rất chói mắt.

“Thưa anh, đây là những mẫu mới trong cửa hàng của chúng tôi. Hàng này có là bản giới hạn, khắp thế giới chỉ có 10 chiếc.”

Anh khẽ gật đầu. Thay vì nhìn những thứ đó, anh quay đầu nhìn Du Ánh Tuyết: “Nhìn xem, em thích cái nào” Du Ánh Tuyết giật mình.

Ý anh ấy là sao cơ?

“Hóa ra là cho chị đây. Thưa chị, chị xem thử xem thích cái nào hơn?” Người phục vụ lập tức nhìn cô cười: “Nếu chị đeo, tôi đề nghị chị thử cái này xem”

Bên kia chọn một chiếc vòng cổ hình giọt nước.

Rõ ràng chính anh giả bộ xa lạ, chính anh là người có ý giữ khoảng cách với cô, thậm chí cô còn chuẩn bị tinh thần, hai người sẽ không bao giờ gặp lại.

– Nhưng bây giờ... Anh đột nhiên đem cô đi lựa chọn trang sức như chưa từng có chuyện gì, rốt cuộc là có ý gì?

Trêu chọc cô sao? Vui lắm sao?

Cô không biết anh cảm thấy thế nào, nhưng cô biết cảm giác bị tung lên ném xuống, khiến cô lo được lo mất, thật sự rất kinh khủng!

Nói xong, cô sẽ đi luôn. Không được lưu luyến, không cho phép lưu luyến!

Nhưng mà...

Trước khi cất bước, cổ tay của cậu đột nhiên bị người đàn ông bắt lấy..

“Ng ồi xuống!” Hai chữ đơn giản là mạnh mẽ, không cho trái lời.

“Giám đốc Khang, tôi đến đây với anh để bàn chuyện công việc” Du Ánh Tuyết chật vật.

Nhưng anh không lảng nhảng lâu, buông cô ra, hơi ngả người về phía sau, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh: “Bảo cô đi theo chọn hộ quà, là chuyện khiến cho nhóm của mấy người khổ sở thế à? Nếu công ty của cô có thái độ phục vụ như vậy, chuyện hợp tác có khi phải xem xét lại. Chỉ là, chỉ vì một vấn đề nhỏ như vậy mà cô lại dám tỏ vẻ thế này. Sếp của cô có biết không?”

“..” Lời nói của anh hàm ý cảnh cáo và đe dọa, ra vẻ ông chủ, Du Ánh Tuyết không nói nên lời.

Anh ta nói đúng, bây giờ cho dù sếp có đứng đây chọn đồ cùng anh, cũng nhất định không dám tỏ vẻ gì.

Cô siết chặt chiếc túi trong tay, vẻ mặt dịu lại, rồi nói: “Nhưng... tôi không cần món quà này chút nào.”

“Tôi không nói là dành cho cô” Anh nhàn nhạt nói: “Cô là con gái, cô hiểu rõ sở thích của con gái hơn, nên để cô chọn. Giờ, đã hiểu rõ chưa?”

Nói xong lời cuối, ánh mắt anh nặng nề nhìn cô.

Du Ánh Tuyết sững sờ trong giây lát.

Quẩn bách. Lúng túng.

Muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất để chui vào.

Hóa ra... chỉ là mình tự ảo tưởng...

Nghĩ đến vừa nãy trong khách sạn, anh dịu dàng nói chuyện điện thoại, cảm giác khó hiểu trong lòng, đột nhiên sáng tỏ Thì ra hiện giờ cô đi cùng anh là để chọn quà cho bạn gái anh. Thế mà lại mặt dày cho rằng mua cho cô.

Thật nực cười ... Thật ngu xuẩn...

Ngay cả nhân viên bên cạnh cũng không nhận được cú đầu cười.

Không biết tại sao, đầu mũi đột nhiên hơi chua xót.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301

Cô chọn bừa một trong số đó, nói: “Thế lấy cái này đi, viên kim cương đủ lớn, bạn gái của giám đốc chắc chắn sẽ thích nó.”

Bạn gái? Anh nhường mày.

Không kiềm được liếc cô lâu hơn, nhưng lại thấy đầu cô luôn cúi xuống, tóc tán loạn che mất nửa khuôn mặt đỏ nhỏ nhắn, khiến anh không nhìn ra được cảm xúc của cô lúc này.

“Anh có lòng đi chọn quà cho bạn gái, sao cô ấy lại không thích được. Hơn nữa, mắt chọn đồ của chị đây cũng rất tốt”.

Nhân viên bán hàng đáp lại bằng một nụ cười.

“Gói lại đi.”

Kiêu Phong Khang chỉ giao thẻ mà không hề hỏi giá cả.

“Được, Anh chờ một chút. Đúng rồi, bên chúng tôi có chuẩn bị thiệp. Cho tôi hỏi tên bạn gái của anh được không?”

Một câu lại một câu “bạn gái, anh không sửa gì.

Chỉ nói: “Lăng Ái Xuyên.”

Tên lạ. Du Ánh Tuyết đau nhói trong lòng, bốn năm rồi mà nỗi đau vẫn còn rõ nét như vậy.

“Được rồi. Thưa anh, phiền anh nhập mật mã”

Kiêu Phong Khang đứng dậy. Một lúc... Du Ánh Tuyết vẫn sững sờ tại chỗ, ánh mắt rơi vào sau lưng người kia, ánh mắt chợt nhòe đi.

Đột nhiên, không chờ thêm được giây nào nữa, c ần lấy túi, xoay người bước ra khỏi cửa hàng trang sức.

Bên ngoài trung tâm mua sắm rất sôi động.

Đập vào mắt là ánh đèn lung linh cùng dáng người ở khắp mọi nơi. Giữa phố thị ph ồn hoa, sắc s ỡ muôn màu, phản chiếu trong mắt cô, là một sự tĩnh mịch và xám xịt chết chóc.

Du Ánh Tuyết lang thang trên phố trên đôi giày cao gót. Gió quá mạnh khiến cô hơi chật vật. Cô ôm lấy mình, đi v ề phía trước không mục đích.

Trong lòng vô cùng đau đớn. Đau tới mức ứa nước mắt.

Hắn là đối quá r ồi! Dạ dày lại bắt đầu hành!

Dừng lại trước qu ầy hàng, gọi vài viên cá viên. Rõ ràng là anh không có cảm giác thèm ăn, nhưng cô buộc mình phải nuốt xuống.

Nhai một cái đã thấy đắng.

Nước mắt rơi từng giọt không báo trước.

Đột nhiên cảm thấy sức lực bị rút hết, chỉ có thể nhếch nhác ng ồi xõm ở ven đường, như một kẻ lang thang tội nghiệp, thần thờ nhìn dòng người qua lại.

Người ra kẻ vào, đủ kiểu thăm dò nhưng cô không phát hiện được gì.

“Cô bé, sao con lại khóc ở đây? Đừng khóc nữa, lau nước mắt đi” Bà chủ bán cá viên không nhìn nổi nữa, nói giọng địa phương, nhét khăn giấy vào tay cô.

Cô cười: “Con không khóc đâu. Cô ơi, chả cá của cô cay quá, làm con ứa nước mắt”

“Con bé này, nói linh tinh. Chả cá này ngọt.”

“... thật sao?” Đầu lưỡi cô tê dại từ lúc nào, thậm chí không thể nếm được vị cay hay ngọt?

Điện thoại di động của cô đổ chuông.

Định thẩn lại, cô đặt cá viên sang một bên, lau sạch đi vết ướt trên mặt, nhưng khi nhìn thấy dãy số nhấp nháy trên màn hình, nước mắt vừa mới lau lại trào ra.

Ngược lại, càng ngày càng dâng cao.

Khịt khịt mũi, cô bướng bỉnh ngẩng khuôn mặt nhỏ đối diện với gió lạnh.

Để gió cuốn đi những giọt nước mắt, điện thoại vẫn reo.

Bấm nút trả lời, áp nó vào tai.

“Alo, xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?” Cô cố tình cao giọng lên độ tám, vì sợ làm lộ ra sự khàn khàn trong giọng nói của mình.

Bên kia... Giọng còn giá hơn cả gió lạnh. “Không nhớ số?”

“À, giám đốc Khang” Cô làm ra vẻ bình tĩnh.

Giọng điệu này thật quá quá chịu, y như gai chọc vào tai! Ba chữ giám đốc Khang còn khó chịu hơn!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302

Kiêu Phong Khang nắm chặt tay lái, vừa lái xe vừa tìm kiếm hai bên đường. Lòng mày nhú chặt “Cô ở đâu?”

“Tôi chỉ hơi đói, nên ra ngoài ăn cơm trước. Xin lỗi, tôi không báo với anh trước.”

Địa chỉ cụ thể” Anh nóng nảy nặn ra bốn chữ.

“Tôi chọn quà xong, coi như đã xong việc, giám đốc Khang cũng nên để cho tôi một chút không gian riêng để tụ tập bạn bè nữa chứ, tôi cúp máy đây.”

Sợ bị lộ tâm tư, cô gằn như nói hết những điều mình muốn nói trong một hơi thở.

Dứt khoát, cúp máy.

Ngồi xồm ở đó, tim tôi đau như dao cứa.

Không, chắc là đau bụng.

Cô đang êm đẹp như vậy sao có thể cảm thấy đau lòng?

Đúng, đó là một cơn đau bụng.

Cô nhếch mép cười, rồi nhét thêm một miếng chả cá vào miệng.

Chỉ là, nó thực sự có vị ngọt sao? Tại sao... Vào miệng cố, tất cả đều là vị đắng?

Kiêu Phong Khang lại trở nên chán nản.

Cảm giác dao động trong lòng, sau bốn năm vắng bóng, lại trở lại.

Khó chịu, nhưng không xấu.

Ít nhất, trái tim còn sống. Hơn nữa, cô ấy đã trở lại.

Anh ném chiếc điện thoại đã tắt lên ghế phụ, tiếp tục tìm kiếm.

Cô bé này, cứ để mặc anh như thế, không đợi mà đã bỏ đi, lại muốn đi tìm người tên Trần Nguyên sao?

Càng nghĩ càng thêm bức tức. Tốc độ không tự chủ tăng nhanh..

Cô hẳn chưa thể đi xa!

Đang suy nghĩ, ánh mắt ngừng một lát, lướt qua những ánh đèn, đập mạnh thẳng xe.

Trên phố người qua lại, bóng dáng nhỏ bé ấy ng ẫ ch ồm hồm bên l ề đường. Anh chỉ nháy mắt là nhận ra.

Ôtô dừng lại bên đường. Anh nheo mắt, đôi mắt sâu như biển.

Có lẽ... Chỉ bằng cách này, mới có thể không c ần e dè, nhìn cô thoải mái.

Cô gái nhỏ hèn mọn, đáng thương của anh, cuộn mình, run rẩy trong gió lạnh, khiến anh đau đến nghẹn l ồng ngực.

Khó mà tưởng tượng, suốt bốn năm qua, lúc cô ở một đất nước anh không thể thấy, cô đã như vậy bao nhiêu l ần.

Đẩy cửa xe, ưu nhã bước xuống.

Đi v ề phía cô, cởi bỏ áo khoác của mình. Thực sự không thể để cô ấy chết cóng như thế này. Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy lạnh.

Trong gió rét, đôi môi đông lạnh đến tím tái. Trong đầu hiện lên ba chữ “Lăng Ái Xuyên”.

Cô cảm thấy mình trúng tà r ồi. Cô ước gì có thể dùng dao khoét ba chữ này ra khỏi tâm trí mình, khoét không được, trái lại càng ngày càng khắc

sâu.

Cô ta là kiểu phụ nữ như thế nào? Gọi cảm, ngây thơ hay có lão luyện? Bà cụ ở nhà có hài lòng về cô ta không? Dì Trầm và những người khác hẳn đều đã gặp cô ta rồi!

Suy nghĩ miên man, ghen tị đến phát điên.

Thật buồn cười.

Những thứ này có liên quan gì đến cô?

– Không muốn nghĩ nữa, lão đảo đứng dậy, muốn rời khỏi đây.

Chính lúc này...

Một chiếc ô tô đột ngột dừng lại trước mặt cô.

Cửa mở, một người đàn ông bước nhanh xuống.

Cô nheo mắt. Vẻ mặt lo lắng của Trầm Nguyên, hiện lên trước mặt cô, có chút mơ hồ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303

“Sao cô lại ng ỡ x ỡm ở đây một mình?”

T ần Nguyên giọng điệu đ ầy tự trách. Nhưng lòng bàn tay theo bản năng nắm chặt tay cô, hà hơi vào đó, miệng vẫn còn quở trách: “Bên ngoài lạnh như vậy, mặt cô tái mét r ỡi. Đã hơn 20 tuổi r ỡi, sao vẫn không biết chăm sóc bản thân như vậy?”

Anh vừa ăn uống no say r ỡi đi xe qua đây, không ngờ lại gặp cô ở ven đường, thấy cô thảm hại vô cùng.

Chỉ là, The Center lớn như vậy, không khó gặp.

Mỗi lời nói của T ần Nguyên đ ều thể hiện sự quan tâm. Nhiệt độ truyền từ lòng bàn tay đến tay chân cô.

L ồng ngực nóng lên, ánh mắt Du Ánh Tuyết càng mờ mịt: “T ần Nguyên, anh có thể cho tôi mượn vai để dựa một chút được không?”

Cô nói. Giọng ghen ngào. Mang theo sự yếu ớt khiến người ta đau lòng.

T ần Nguyên ng ẩn ra.

Trước khi hoàn h ồi, Du Ánh Tuyết đã tiến lên một bước, vùi mặt vào vai anh.

Anh ta hoàn toàn choáng váng.

Cô gái ấy đang ở rất g ần mình, mùi thơm trên người cô rất rõ. Anh ta cảm thấy nhịp tim của mình như muốn nhảy ra khỏi l ồng ngực.

Hai tay buông th ỏng trên không, cứng đờ, cố gắng ôm lấy eo cô.

Cuối cùng...

Tiến lên vỗ nhẹ lưng cô: “Không sao, không sao đâu”

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, nhưng chỉ cách này để xoa dịu cô.

Kiêu Phong Khang, cách đó hai mét, đứng bằng tại chỗ.

Nhìn chăm chăm hai kẻ đang ôm nhau kia, cả người lạnh băng, không còn chút độ ấm lưu lại.

Chiếc áo trên tay anh nhàu nát. Ngón tay cũng căng như đá.

Mãi đến khi người đàn ông đưa cô lên xe rời đi, anh vẫn đứng đó, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Đêm càng ngày càng sâu.

Người đàn ông ngồi bên cửa sổ không hề buồn ngủ.

Ngẩng đầu, lại uống cạn ly rượu vang đỏ.

Nghĩ đến cảnh tượng trên phố vừa rồi, anh chỉ cảm thấy trong lòng ngực có một cơn sung chấn khiến anh không thể bình tĩnh được.

Chịu đựng suốt bốn năm, rốt cuộc khoảnh khắc nhìn thấy cô, lại thất bại trong gang tấc.

Lăng Ái Xuyên là bác sĩ tâm lý giỏi nhất, đã kiên nhẫn tư vấn tâm lý cho anh suốt 4 năm, nhưng hôm nay, có thể nói, hết thầy đều không ăn thua gì.

Mở cửa phòng, anh vội bước ra ngoài, mượn men rượu, vỗ cánh cửa phòng bên cạnh.

Hồi lâu không có nghe thấy tiếng động, anh càng thêm sốt ruột.

“Ai? Mượn vậy còn làm gì!”

Bên trong cửa truyền ra giọng nói của người đàn ông, khiến anh nhìn chăm chăm.

“Mở cửa!” Hai chữ lạnh lùng như phát ra từ địa ngục.

Cửa đã được mở.

Một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện ở cửa, quần áo xộc xệch: “Anh là ai, đêm hôm đi phá đám chuyện tốt của người khác!”

Không phải Tàn Nguyên!

Mà là một người đàn ông khác! Hơn nữa. Từ cái vẻ dục vọng chưa bớt trên mặt người đàn ông, có thể thấy rõ bên trong đang diễn ra chuyện Kìêu Phong Khang nổi gân, nắm lấy cổ đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày làm gì cô ấy?”

Người kia bị cái vẻ như muốn ăn. thịt này làm cho sợ đến im bật.

Chân có chút mềm. “Tao hỏi lại lần nữa, mày đã làm gì cô ấy?” Từng chữ từng chữ đều được nhấn mạnh, lạnh thấu xương.

Quá kinh khủng! Hàm răng của đối phương hơi run.

Nhưng vẫn run rẩy nói: “Cô ấy... cô ấy là bạn gái của tôi, chúng ta vừa mới làm chuyện người yêu nên làm!”

Mẹ kiếp! Cái gì gọi là chuyện người yêu nên làm?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304

Khẽ chửi rửa một tiếng, Kiêu Phong Khang mắt đỏ hoe, không kiểm soát nổi cảm xúc nữa, anh giang một cú đấm vào mặt người đàn ông.

Ra tay, nhanh và chính xác. Đấm xuống, bên kia kêu lên, ngay lập tức thấy máu chảy.

Bên kia cũng là một thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết, sờ máu mũi, đột nhiên có dũng khí, liền tung một đấm về phía anh.

Với kỹ năng của Kiêu Phong Khang, tránh cú đấm này không hề gì, nhưng anh không né, cứ đứng yên đó.

Có vẻ như loại đau đớn da thịt này có thể át đi cơn đau nơi lồng ngực.

Dẫu sao anh cũng có đai đen Taekwondo chuyên nghiệp, người kia đâu có thể là đối thủ của anh? Chỉ trong chớp lát, người đàn ông kia bị đánh choáng váng.

“Trời! Anh làm gì vậy?! Chẳng, anh có sao không, sao lại ra nhiều máu thế này?”

Một người phụ nữ – một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ, lao ra khỏi phòng, ôm lấy khuôn mặt của một người đàn ông với cái mũi sưng tấy, lập tức òa khóc.

Xong đó quay đầu tức giận nhìn chằm chằm kẻ khởi xướng: “Anh làm sao thế, sao lại đánh chẳng tôi?”

“..” Kiêu Phong Khang sửng sốt, chớp mắt.

Nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt anh một lúc, sau đó nhìn số phòng.

Không gõ nhàn cửa phòng, nhưng không phải là Du Ánh Tuyết!

Nghĩa là, anh dạy dỗ sai người rồi sao?

Chuyện gì xảy ra thế này?

Cơn say bớt đi rất nhiều. Cần điện thoại ra, bấm một dãy số.

Năm phút sau. Nghiêm Danh Sơn và quản lý khách sạn vội vã chạy đến.

“Gọi cảnh sát! Tôi sẽ lập tức gọi cảnh sát! Sao lại có người vô duyên vô cớ đánh người!”, người phụ nữ hét lên.

“Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, là hiểu lầm thôi. Thật sự là một sự hiểu lầm!” Nghiêm Danh Sơn xin lỗi, nhúc nhích ký vào tấm séc: “Đây là chi phí tế, xin lỗi vì việc tối nay”

“Nếu chỉ cần xin lỗi thì còn cần cảnh sát làm gì? Tôi nói cho anh biết, tiền chúng tôi không... Từ “thiếu” chưa kịp thốt ra, lời nói của người phụ nữ chỉ bị kẹt lại.

Nhìn chằm chằm vào con số khổng lồ trên tấm séc, nuốt nước bọt, sau đó quay lại nhìn bạn trai.

Sau đó, cô ta lại ho khan một tiếng, ngẩng đầu lên, nói: “Tiền nhiều, chúng tôi cũng không thiếu. Chẳng qua, đây là hiểu lầm, nên bỏ qua cũng được, lần sau có chuyện như này đâu”

Nghiêm Danh Sơn cười nhẹ. Quay đầu nhìn sang phía bên kia.

Không tưởng tượng nổi, sếp tổng lại đánh nhầm người, mà lại còn đánh nhầm mục tiêu. Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Khách hàng ban đầu trong phòng này đâu rồi?”.

Kiều Phong Khang hỏi người quản lý.

“Tôi vừa mới kiểm tra, cô Ánh Tuyết trả phòng một tiếng trước. Vì có chút gấp, nên cho khách mới thuê luôn.” Người quản lý cung kính đáp.

Thì ra là như vậy!

Không phải là cô... May là không phải là cô...

Nhưng... Cô ra khỏi phòng muộn như vậy, đi đâu với người đàn ông đó?

Bây giờ họ vẫn ở bên nhau sao?

Kiêu Phong Khang lấy điện thoại di động ra, trực tiếp tìm thấy số của Trịnh Thanh Vy. Đêm sâu.

Nghiêm Danh Sơn vẫn đi đầu khiển xe, lái vòng vòng trên phố, mãi không tìm thấy khách sạn Hoa Bắc.

Đi vòng quanh, dừng lại.

Kiêu Phong Khang xuống xe, không đi vào, chỉ dựa vào xe.

Khách sạn rất nhỏ. Cơ thể tệ hại.

Đây không phải là nơi sầm uất như The Center. Ở đây, đến người đi bộ còn chẳng thấy mấy.

Hơn nữa, cả dãy đều là cửa hàng bán quan tài, nên rất âm u. Khó mà tưởng tượng nổi, cô gái vốn nhút nhát lại thực sự coi một nơi như vậy là nhà của mình. Suốt bốn năm qua, cô đã trải qua những gì, có thể luyện bản thân thành một Du Ảnh Tuyết hoàn toàn khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 305:

Nghiệm Danh Sơn nhìn hoàn cảnh xung quanh, cau mày, không tin nói: “Giám đốc, anh có chắc là mình không nhầm không? Nơi này quá u ám, không thích hợp cho cô Ánh Tuyết sinh sống.”

Kiêu Phong Khang hướng vào bên trong: “Vào trong đi.”

“Được rồi, vậy thì đi.” Nghiệm Danh Sơn bước nhanh về phía trước, tìm người phục vụ trong khách sạn, nói nhỏ với anh ta.

Du Ánh Tuyết mặc bộ đồng phục ngồi trước gương, đến giờ phút này sắc mặt vẫn tái nhợt, môi không có chút máu.

Nhìn chằm chằm vào chiếc vòng tay kim cương được cất trong hộp trang sức.

Trong lòng đau âm ỉ.

Cô giấu chiếc vòng tay này như bảo bối, mỗi khi khổ cực hay gặp khó khăn, cô y sẽ lấy nó ra để xem, như thể anh đang ở bên cạnh cô, cho cô sức mạnh vô hình, đủ để chống đỡ những khó khăn và cô đơn suốt bốn năm.

Nhưng mà... Từ nay, chiếc vòng này không còn ý nghĩa gì nữa. Nó không còn đặc biệt nữa.

Mọi thứ, cũng trong đêm nay, đã thực sự trở thành quá khứ.

Chuông cửa vang lên. Cô tỉnh táo lại, lau đi hơi ẩm nơi khóe mắt, đóng hộp trang sức lại, đặt ở lớp dưới cùng.

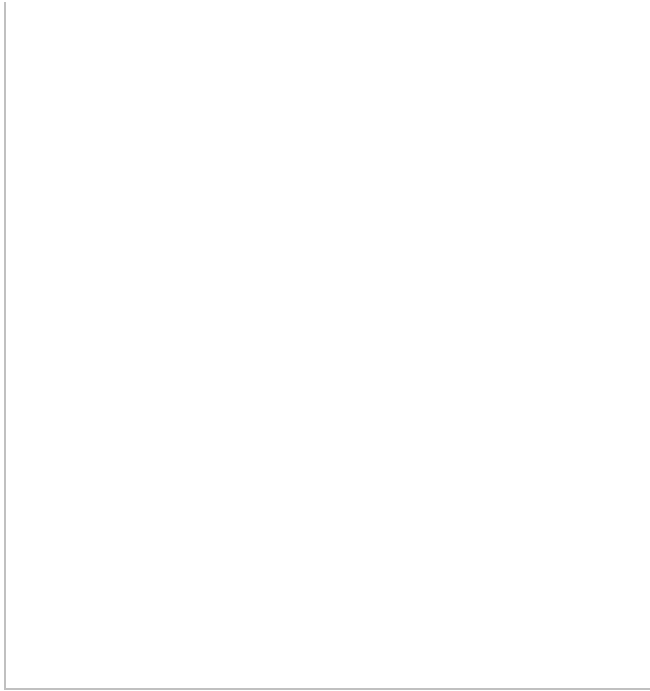
“Cô Ánh Tuyết, là tôi, Sunny”

Sunny là người phục vụ của khách sạn. Cô đã sống ở đây nửa năm, gần như quen biết hầu hết những người phục vụ ở đây.

Du Ánh Tuyết thở dài, vỗ nhẹ lên má để khiến bản thân trông có sức sống hơn rồi đứng dậy ra mở cửa. “Muộn như vậy, có chuyện gì sao?”

“Một vị khách vừa đặt cho cô dịch vụ khách sạn, tôi có thể vào không?”

Trừ Tậ̀n Nguyễn ra, sẽ không có ai khác.

“Vị khách này nói cô nhớ ăn cơm đúng giờ, uống thuốc đầy đủ.” Sunny chuyển lời.

Du Ánh Tuyết cười: “Cảm ơn. Tôi nhất định sẽ làm thế”

Tậ̀n Nguyễn luôn rất cẩn thận.

Ki ầu Phong Khang nhìn con đường trống trải và âm u trước mặt, tưởng tượng Du Ánh Tuyết đã đi qua lại đây hàng trăm lần.

Trong suốt thời gian đó, ấy đã bao giờ nghĩ đến anh, dù chỉ một lần, dù chỉ trong chớp mắt?

“Giám đốc Khang”

Nghiêm Danh Sơn ra khỏi khách sạn.

Anh tỉnh táo lại, dập tắt điều thuốc trong tay, vẽ mặt nghiêm nghị.

“Trong phòng của cô Ánh Tuyết, không có ai khác ngoài cô ấy. Hơn nữa, mọi thứ chuẩn bị đều được gửi vào r`õ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306

Giờ mặt anh mới dễ nhìn hơn.

Trần ngâm đứng ở dưới khách sạn hồi lâu, khi đêm đen càng đậm, nhiệt độ hạ thấp, anh mới im lặng ngồi vào trong xe.

Nghiêm Danh Sơn không nói nhiều, lẳng lẽ lái xe, để cho anh có không gian riêng.

Trở lại khách sạn nơi họ ở, Nghiêm Danh Sơn lo lắng sắp lớn sẽ không quen sống trong căn phòng nhỏ đó nên đã sớm đổi sang phòng tổng thống.

Dù sao thì cô Ánh Tuyết cũng đã rời khỏi phòng, nên không cần thiết phải ở cạnh phòng đó nữa.

“Đúng rồi, giám đốc Khang, có cần theo cái áo trong xe không?”

Đến cửa khách sạn, Nghiêm Danh Sơn nhớ ra chiếc áo khoác được xếp gọn gàng trên ghế hành khách phía trước.

Kiêu Phong Khang cau mày, sắc mặt lạnh lùng: “Vứt bỏ”

Giữ lại chương mắt.

“...” Nghiêm Danh Sơn tuy rằng kinh ngạc, nhưng trở lại xe, ngoan ngoãn làm theo, ném thẳng vào thùng rác.

Kiêu Phong Khang có vẻ không vui, ta chỉ vào một thùng rác khác bên kia đường và nói: “Vứt nó cho tôi!”

Ném càng xa càng tốt! Nghiêm Danh Sơn há hốc mồm.

Cái áo này có thâm thù đại hận gì với sắp chứ?

Ngày hôm sau.

Du Ánh Tuyết tỉnh dậy, nhìn vào gương, suýt tự hù chính mình.

Quầng thâm đen đặc, giống như một con gấu trúc, rất đáng sợ. Đó là hậu quả của việc cả đêm không ngủ được.

Cô rửa mặt rồi trang điểm. Khí sắc trông ổn hơn nhiều.

Sau khi ăn sáng trong khách sạn, cô xách máy tính đi bộ đến công ty.

“Susan, cô đã hẹn thời gian với trợ lý của giám đốc Khang chưa? Khi nào giám đốc Khang có thời gian tiếp tục thảo luận về dự án ngày hôm qua với chúng ta?”

Vừa bước vào, cô đã nghe thấy tiếng của Trịnh Thanh Vy.

Nghe lại hai chữ giám đốc Khang, trái tim cô không tránh khỏi chấn động một cái.

Nhưng mặt cô không đổi sắc, chỉ đi đến phòng của mình rồi ngồi xuống, bật máy tính như bình thường, tự rót cà phê hòa tan.

“Tôi đã liên lạc với trợ lý của anh ấy. Nhưng bên đó bảo, hôm nay giám đốc Khang đã gấp rút trở lại thành phố An Lập rồi. E rằng sẽ phải đợi đến khi anh ấy trở lại thành phố An Lập mới đưa ra quyết định.”

Hôm nay, anh đã bay...

Đúng vậy. Có lẽ anh đang nóng lòng muốn quay về với bạn gái, cần món quà anh mua hôm qua, làm vui lòng cô ta!

Du Ánh Tuyết cần cốc cà phê, bước đến phòng trà nước.

Trịnh Thanh Vy nhìn bóng lưng căng chặt của cô, chỉ biết thở dài, không nói gì, chỉ giao phó Susan: “Việc bên đó, cô phải theo dõi sát sao, có tin gì lập tức báo cho tôi, biết chưa?”

“Tôi biết rồi.”

Bất giác, Du Ánh Tuyết lại thất thành.

Đến khi nước nóng dùng pha cà phê rót vào mu bàn tay, T`ân Nguyên đi sau giật mình: “Cẩn thận!”

Kêu lên một tiếng r`ồi tắt van nước. Trong lòng vẫn còn sợ hãi. “Cô không sao chứ?” Người trong cuộc lại như không có chuyện gì xảy ra, hoàn h`ồi, gượng gạo nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn, tôi không sao.”

“Mới sáng sớm mà cô đã đơ ra r`ồi. Tôi tới chậm một chút là cô tự làm mình bị bỏng r`ồi”

Du Ánh Tuyết vén mái tóc dính trên má, hướng T`ân Nguyên cảm kích, cười cười, nhớ tới bát phở nóng cùng thuốc dạ dày tối qua, mới nói: “Chuyện tối hôm qua, cảm ơn anh”

Đi đâu mà T`ân Nguyên nhớ tới là cái ôm trong gió, mặt không khỏi đỏ bừng.

“Không phải chỉ là tiện tay thôi. Sau này cô cũng mặc ít vậy đi ra chỗ gió, hay hôm nay cảm r`ồi thì?”

“Đúng r`ồi. Áo của anh.” Nói xong lời này, Du Ánh Tuyết li`ền nhớ tới. “Ôi chết! Áo của anh tôi để..”

Đêm qua tôi đã đi quá vội vã, nên làm rơi áo trong xe anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307

“Áo bị sao?” Tần Nguyên hỏi.

“Tôi . “Cô muốn nói lại thôi: “Tôi sẽ trả lại anh sau”

Du Ánh Tuyết nghĩ đến chuyện cái áo một lúc.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng, gọi một cú điện thoại.

Chuông reo đến hồi thứ năm thì có người nhấc máy.

Du Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Alo, trợ lý Sơn, là tôi.”

Đầu dây bên kia, im lặng.

“Alo?” Không có âm thanh nào vang lên, Du Ánh Tuyết lặp lại lần nữa.

“... Có chuyện gì?” Ba từ đơn giản phát ra từ điện thoại, lạnh lạnh, cứng rắn.

Trái tim Du Ánh Tuyết thất lại, đôi môi mấp máy, trong giây lát, cô không thể tìm thấy giọng nói của chính mình.

III Người đối diện cũng không vội. Cũng giống như cô ấy, lặng lẽ, không lên tiếng.

Du Ánh Tuyết che ống nghe, quay mặt sang bên cạnh, hít một hơi thật sâu, trút bỏ hơi thở rồi nói một cách bình tĩnh nhất có thể: “Xin lỗi, tôi đang tìm trợ lý Sơn.”

“Cậu ta không rảnh, có chuyện gì thì nói với tôi”

“..” Du Ánh Tuyết không nói nên lời. Anh trở thành trợ lý của Nghiêm Danh Sơn khi nào? Đảo lộn hết cả thứ tự.

Nhưng, rõ ràng là... Cú điện thoại này, anh vẫn nhận.

Du Ánh Tuyết không muốn trì hoãn thêm nữa, dù sao thì bây giờ có lẽ họ đã đến sân bay rồi.

“Tôi để quên một chiếc áo trên xe anh đêm qua, vì vậy... tôi muốn lấy lại nó.”

Rất tốt!

Rõ ràng là có chuyện tìm anh, nhưng lại tìm người khác giúp!

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Kiều Phong Khang càng lạnh nhạt, anh chỉ khẽ phun ra hai chữ: “Vứt rồi.”

“Vứt?”

“Có lẽ trong thùng rác đối diện khách sạn vẫn tìm được.”

“Tại sao lại vứt bỏ?” “Trông chướng mắt” “..” Du Ánh Tuyết hết nói nổi.

Hít một hơi: “Sao anh lại làm thế? Đó là quần áo của người khác, không phải của tôi”

“Thấy rồi” Giọng điệu lạnh hơn.

Anh cũng không mù. Đó là áo nam! Hơn nữa còn chính mắt anh thấy được khoác lên người cô, càng không thể chấp nhận nổi!

“Giám đốc Khang, anh làm thế là hơi quá đáng rồi đấy. Anh ít nhất cũng nên gọi điện thoại hỏi ý tôi xem thế nào chứ, đây là sự tôn trọng cơ bản với tôi!”

Du Ánh Tuyết không biết tại sao mình lại tức giận.

Cô thực sự quan tâm đến việc cái áo bị vứt đi, hay...

Quan tâm đến những chuyện khác?

Cô thậm chí không dám nghĩ quá nhiều.

“Cô đang dạy dỗ tôi đấy à?” Trong giọng điệu của anh lơ mơ lộ ra chút nguy hiểm.

“Đúng vậy, tôi nói cái gì sai không?” Hàm răng của Kiều Phong Khang siết chặt: “Du Ánh Tuyết, chỉ vì cái áo của bạn trai mà cô mắng tôi ngay cuộc điện thoại đầu tiên, sau bốn năm xa cách?”

Tiếng Du Ánh Tuyết kia, cụm từ bốn năm xa cách, đến mà không báo trước, đập từng khúc ruột của Du Ánh Tuyết tan nát.

Đầu mũi chua xót.

Cảm xúc khó chịu, dồn dập dữ dội, đập qua đảo lại trong lòng cô.

Nếu anh không nhắc đến, cô rất muốn nghĩ mọi chuyện trong quá khứ giữa họ thật sự không còn gì hết.

Giống như đã khắc cốt ghi tâm, trở thành chưa từng tồn tại...

“Cậu ta đối với cô, hay đồ của cậu ta quan trọng đến thế với cô?!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308

Anh nghiêng rằng hỏi. Trong giọng nói, thậm chí có thể nghe thấy sự tức giận lớn vồn.

Du Ánh Tuyết muốn nói gì đó, môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

“Hành khách, chuyến bay EQ2034 từ Hà Cảng đến thành phố An Lập sắp cất cánh. Hành khách chưa lên máy bay xin chuẩn bị lên máy bay” Đúng lúc này, một giọng nói truyền qua điện thoại di động. Lọt vào tai rõ ràng.

Du Ánh Tuyết Thi khẽ giật, trong tim thức bóp chặt điện thoại, hai mắt sắp ươn ướt.

Anh, thực sự phải đi rồi.

Hơi thở của Kiều Phong Khang cũng trở nên nặng nề

“Nếu ném rồi thì thôi, chỉ là cái áo thôi mà. Tôi sẽ mua lại cho anh ấy...” Cuối cùng, Du Ánh Tuyết lấy lại giọng, nhưng cất lời, lại tuôn ra một câu như thế.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, giả vờ thoải mái: “Tạm biệt giám đốc Khang. Mong anh có một chuyến đi vui vẻ.”

“Bập!” một tiếng, điện thoại bị đập một cách dứt khoát. Sau đó là âm thanh cơ giới “bíp bíp”.

Lạnh như băng. Trống rỗng.

Du Ánh Tuyết cầm điện thoại, yếu ớt áp trán vào cửa sổ, chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên trống rỗng.

Đau đớn trống rỗng.

Lên máy bay Sắc mặt người nào đó vô cùng khó coi.

Nhóm người phía sau, bao gồm cả Nghiêm Danh Sơn, nhìn nhau, thận trọng không dám nói gì.

Nghiêm Danh Sơn hối hận đến tột cùng.

Nếu sớm biết sau khi nhận cuộc gọi này, tâm trạng của sếp sẽ trở nên tồi tệ hơn, anh ta sẽ không uống công vô ích.

Bên này.

Trong công ty, Du Ánh Tuyết nghĩ lại vị trí của cô, suy đi nghĩ lại, luôn cảm thấy anh không giống loại người vì chướng mắt mà vứt bỏ áo của người khác.

Sao một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lại có thể ấu trĩ như vậy?

Có lẽ, có lẽ anh đã để nó ở quầy lễ tân của khách sạn.

Du Ánh Tuyết báo với Trịnh Thanh Vy, sau đó vội vã cầm túi, rời khỏi công ty.

Lái xe 20 phút, Du Ánh Tuyết đến khách sạn Étienne.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì cho cô?” Thấy cô vội vàng đến gần, nhân viên lễ tân lập tức nhiệt tình hỏi han.

“Tôi muốn hỏi, vị khách ở phòng 3201, tên Kiều Phong Khang, sáng nay trả phòng anh ấy có gửi lại cái áo nào không? Một chiếc áo khoác cardigan màu xám, là...”

Lời của Du Ánh Tuyết, chưa kịp nói thì đã bị một giọng nói đột ngột cắt ngang vào lúc này.

“Tôi muốn khiếu nại khách sạn của mấy người!”

Du Ánh Tuyết nhìn sang và thấy một người đàn ông trẻ đang ôm một phụ nữ trẻ đi đến quầy lễ tân. Người đàn ông tức giận vỗ vào quầy, khuôn mặt vẫn còn đang sừng tím: “Khách sạn của các cô sao thế? Có phải là khách sạn năm sao không đấy? Sao có thể để cho bệnh nhân tâm thần đến khách sạn!”

Người phục vụ có chút không rõ, nhưng đối phương khí thế khá gắt, cô ấy cũng không dám xúc phạm, chỉ cười nói: “Xin lỗi vị khách này, do tôi mới đến nhận ca, không biết anh đang nói đến chuyện gì. Có vị khách nào quấy rầy anh sao?”

“Đúng vậy, tối qua tôi ở năm 3200, người đàn ông bên phòng 3201 đột nhiên phát điên chạy đến quầy rầy chúng tôi” Người đàn ông chỉ vào những vết thương trên mặt: “Cô tự mình xem, mấy vết thương thì xử lý thế nào? Hoặc là bồi thường tiền hoặc trả lại tiền phòng đêm qua cho chúng tôi!”

3201?” Du Ánh Tuyết khi nghe đến bốn con số này, không khỏi liếc nhìn người đàn ông kia.

“Nhìn cái gì?” Đối phương bị cô nhìn thì khó chịu, cau mày, bất mãn mắng. Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không có gì, tôi chỉ thắc mắc không biết có hiểu lầm gì không. Vị khách 3201 tình cờ là bạn tôi... Là khách hàng của tôi.”

Cô sửa lại, lòng chua xót.

Nhưng, ngay sau đó cô tiếp tục: “Theo lý mà nói, anh ấy không phải kiêu tùy tiện đánh người khác.

Kiêu Phong Khang không phải là loại người như vậy.

Tuy tính tình anh u ám, tính khí hay thay đổi nhưng không phải ai, anh ấy cũng tự ra tay.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 309

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 309:

“Hiều lầ~? Cô không nhìn thấy cái mũi sưng tím của tôi à? Thế này mà là hiệu lầ~ à?” Khi người đàn ông nghe nói Du Ánh Tuyết và đối phương quen biết nhau, anh ta lập tức chỉ tay về phía cô, quay cái mặt bị đánh bầm dập sang cô: “Bị đánh thế này mà cô bảo là hiệu lầ~ à?”

Du Ánh Tuyết khẽ cau mày, buộc phải lùi lại một bước.

Đúng là đánh rất mạnh tay. Qua một đêm, mặt anh ta vẫn xanh tím.

Chỉ là: “Tại sao anh ấy lại đánh anh?”

“Ai biết rốt cuộc anh ta đang làm trò gì! Tôi với bạn gái tôi đang ở phòng 3200, nửa đêm anh ta chạy tới phá hỏng chuyện tốt của tôi với bạn gái đã đành, còn dám chấ~t vấn tôi làm gì bạn gái nữa chứ! Tôi với bạn gái làm tình, muốn làm kiểu gì chẳng được, anh ta có quản được không?”

Du Ánh Tuyết hơi giật mình. Đêm qua... Anh đi gõ cửa phòng 3200? Anh cho rằng... Cô còn ở đó à?

“Người kia mở phòng 3201, hơn nữa nhìn vẻ mặt ai oán của anh ta, chắc chắn là tới bắt quả tang. Không chừng đêm qua người ở phòng 3200 trước chúng tôi chính là vợ của anh ta, lén lút đến đây d~n d~u với người khác nên anh ta cũng theo tới” Bạn gái của người kia phỏng đoán.

Du Ánh Tuyết nhất thời cạn lời. Thế này là thế nào? Cô đã d~n d~u với ai? Không, phải nói là... Cô thành vợ anh ấy từ khi nào?

“Hai vị, giám đốc của chúng tôi đã đến, có gì mời các vị nói chuyện với giám đốc của chúng tôi” Giọng nói của nhân viên lễ tân cắt ngang suy nghĩ

của Du Ánh Tuyết.

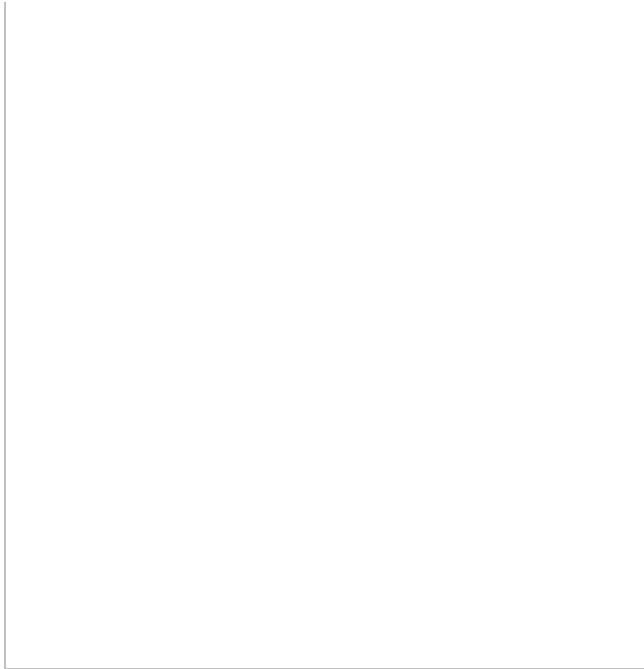
Giám đốc đứng bên cạnh nói với hai người họ: “Xin lỗi vì đã gây ảnh hưởng cho hai vị. Hai vị yên tâm, chúng tôi sẽ không thu tiền phòng đêm qua.

Tôi xin phép được nói lời xin lỗi thay Lanh Khang”

Thái độ của giám đốc rất lịch sự nên hai người ngại không đòi co thêm nữa. Vừa nhận được tiền bồi thường vừa không cần trả tiền phòng, đương nhiên không còn gì để nói. Thế là hai người trả phòng, kéo hành lý rời đi.

Du Ánh Tuyết ngậy người nhìn bóng lưng hai người. Một lát sau cô mới hoàn hồn, quay sang nhìn giám đốc: “Giám đốc, tôi có thể hỏi tại sao tối qua anh Khang lại đánh nhau với một người xa lạ không?”

“Thưa ông, cô Ái Xuyên đã đến đây từ lâu.”

Anh mới vào nhà thì người hầu đã nghênh đón.

“Ừ” Anh khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết, đồng thời cả áo vest và caravat đưa cho người hầu, vòng qua đại sảnh thì thấy người phụ nữ ngồi trên sofa. Cô có khí chất tao nhã trầm tĩnh, mùa đông lạnh lẽo mà chỉ mặc áo sơ mi trắng và một chiếc váy màu cam dài qua đầu gối, áo gió được vắt trên tay ghế sofa. Lúc này, cô đang cúi đầu lật xem tạp chí trong tay, mái tóc xoăn dài rũ xuống, rơi trên tạp chí.

Nghe thấy động tĩnh, cô chậm rãi ngẩng đầu, thấy anh thì nở nụ cười nhẹ, khép tạp chí lại.

“Quà của tôi đâu?” “Quên rồi”

Lăng Ái Xuyên cũng không thất vọng mà chỉ bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng đoán được là thế”.

Bảo Kiều Phong Khang chọn một món quà cho phụ nữ ư? Sao có khả năng?

“Đi theo tôi lên lầu, vào thư phòng nói chuyện đi” Anh nói rồi dẫn đầu lên lầu. Lăng Ái Xuyên đứng dậy, mang giày cao gót đi theo sau.

“Không được tôi cho phép, không ai được vào thư phòng!” Kiều Phong Khang lại căn dặn tất cả người hầu. Mọi người đều nhao nhao đáp lời, nhưng thực ra họ đã sớm biết quy tắc này, chỉ cần cô Ái Xuyên đến đây thì không ai có thể quấy rầy họ.

“Thực ra ông chủ và cô Ái Xuyên rất xứng đôi” Người hầu nhìn hai bóng lưng kia, châu đầu ghé tai bàn tán.

“Nói ra thì hai người cũng đã yêu đương mấy năm rồi, không biết khi nào mới có tin mừng nhỉ?”

“Ai bảo ông chủ và cô Ái Xuyên đang yêu nhau?” Dì Lý chen mồm vào hỏi.

“Dì Lý không nhận ra à? Đàn ông và phụ nữ trẻ tuổi, còn đâu là độc thân, thường xuyên qua lại với nhau, không yêu đương thì là gì? Hơn nữa trước kia dì có thấy ông chủ dẫn theo người phụ nữ khác vào biệt thự này bao giờ chưa? Còn nữa, mỗi lần họ vừa đến đã vào thư phòng, còn không cho chúng ta tự ý ra vào, vậy thì... Họ làm gì ở trong phòng, còn cần phải nói nữa sao?” Nói đến cuối cùng, hầu gái lộ vẻ mờ ám.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310

Dì Lý đương nhiên biết.

“Tôi thấy không chỉ có thế thôi đâu! Ông chủ vẫn luôn bị mất ngủ, nhưng tôi phát hiện chỉ cần cô Ái Xuyên đến đây một chuyến thì ông ấy có thể ngủ ngon. Có người yêu ở bên cạnh thì phải khác chứ? Một h ầu gái khác bàn luận.

Dì Lý không nói thêm gì. Mấy năm nay, ông chủ vẫn nhớ thương cô Ánh Tuyết, bà nhìn hai người họ ở bên nhau, cuối cùng lại chia lìa, trong lòng bà tràn ngập tiếc nuối. Nhưng nếu bây giờ, ông chủ có thể bắt đầu cuộc sống mới thì cũng là chuyện tốt.

Dù sao... Ban đầu khi cô Ánh Tuyết vừa rời đi, bà đã chứng kiến tận mắt nỗi đau và sự tra tấn mà ông chủ phải gánh chịu. Không biết bây giờ, cô Ánh Tuyết sống một mình ở bên ngoài, không một ai chăm sóc giờ đã sao r ồi.

Một lát sau, trong thư phòng, ánh đèn leo lét, Kì ều Phong Khang nằm trên ghế nằm chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt thâm trầm khiến người ta khó có thể phân biệt.

Lăng Ái Xuyên vẫn tao nhã ng ồi đối diện anh, mỉm cười nói: “Từ l ần này tìm hiểu, tôi có thể nhận thấy cảm xúc của anh khá hơn bốn năm qua rất nhi ều. Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân nào đã khiến nỗi đau bốn năm trong lòng anh trở nên nhẹ nhõm như bây giờ không?”

Anh ngậm miệng không nói. Anh không phải là người quen kể ra nội tâm của mình, tới bây giờ vẫn thế. Cho dù đối mặt với bác sĩ tâm lý của mình, anh vẫn còn đề phòng.

Lăng Ái Xuyên vẫn nhớ rõ dáng vẻ đau đớn đến mức g ần như sụp đổ của anh khi tìm đến mình. Cô quen biết anh đã nhi ều năm, thế nên cô biết rõ nội tâm của anh mạnh mẽ cỡ nào. Nhưng không ngờ người này lại đến

tìm cô, nhờ một người ngoài là cô giúp mình đi đầu chĩnh và khơi thông tâm lý, có thể thấy được anh đã phải chịu đựng trai tấn và nỗi đau lớn cỡ nào.

Sau này, cô mới biết rõ... Những nỗi đau ấy, chẳng qua chỉ bắt ngu ồn từ... Tình yêu say đắm mà thôi.

“Thực ra tôi biết rõ bao nhiêu năm nay, tôi không thể giúp đỡ được gì nhiều cho anh, khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được gỡ bỏ. Cho nên tôi rất tò mò về sự thay đổi bất ngờ của anh” Lăng Ái Xuyên nhìn vào mắt anh: “Nếu tôi đoán không nhầm thì... Người thực sự có thể gỡ bỏ khúc mắc trong lòng anh đã trở lại rồi, đúng không?”

Nhắc đến người kia, đôi mắt đen láy của Kiều Phong Khang mới hơi sáng lên một chút. Anh chậm rãi ngẩng dậy, không lên tiếng mà chỉ khẽ gật đầu.

Lăng Ái Xuyên rất vui mừng: “Đó là chuyện tốt. Nếu cô ấy chịu trở về bên anh thì tôi nghĩ là bác sĩ tâm lý tôi đây cũng có thể quang vinh từ chức. Tôi vui mừng thay anh”

“Cô ấy đã có bạn trai” Anh lên tiếng, sau đó mím chặt môi, vẻ mặt lại trở về chán nản như trước kia.

Thấy vậy, Lăng Ái Xuyên không khỏi cảm khái. Nếu không phải cô quen thuộc với người đàn ông này thì rất khó tưởng tượng một người đàn ông thoát nhìn mạnh mẽ như thế, dường như không thứ gì có thể đánh bại anh, nhưng trong lĩnh vực tình yêu, anh chỉ là một đứa học sinh không thể nào học được cách kìm nén, hơn nữa còn là một học sinh chẳng mấy thông minh.

“Nếu đã vậy thì tại sao anh lại không thử từ bỏ? Phương pháp chữa thương tốt nhất của mỗi người chính là quên lãng. Anh phải từ bỏ cô ấy thì mới có thể từ bỏ chính mình” Bất kể là bạn hay là bác sĩ, cô đều đưa ra đề nghị trực tiếp nhất.

Từ bỏ ư? Chỉ cần nghĩ đến hai chữ này, trái tim anh lại nhói đau. Anh cau mày, sắc mặt lạnh lẽo: “Cô biết rõ, nếu tôi có thể từ bỏ thì tôi sẽ không

ngồi trước mặt cô, mặc cho cô giải phẫu nội tâm của tôi một cách triệt để”

Lăng Ái Xuyên thở dài: “Cô ấy đã trở thành cái gai trong lòng anh, hơn nữa cái gai này còn đâm anh suốt bốn năm. Trong bốn năm qua, anh ăn không ngon ngủ không yên, buồn bức không vui. Sau này, nếu cô ấy thuộc về anh thì cái gai đó sẽ biến thành hoa hồng. Nhưng nếu cô ấy không thuộc về anh thì cái gai đó sẽ đâm vào sâu hơn, có lẽ cả đời cũng không thể nhổ được đâu”

Anh chỉ im lặng. Anh không dám chắc tương lai, cái gai ấy sẽ biến thành thứ gì. Chẳng qua, anh biết rõ bất kể là hoa hay là gai thì không cần chờ tương lai đâu, bởi vì giờ đây nó đã không thể nhổ ra được nữa rồi.

“Đề tôi đưa cô về” Kiều Phong Khang nói: “Còn quà... Lần sau tôi sẽ mang cho cô”

Anh đứng dậy đưa tiễn.

Lăng Ái Xuyên mỉm cười: “Tôi còn có thể mong chờ không?”

Anh gật đầu: “Dĩ nhiên là được.”

“Vậy thì tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không?” Lăng Ái Xuyên cười híp mắt nhìn anh.

“Cái gì?”

“Lúc anh vào nhà, tôi nhìn thấy anh xách một thứ trên tay, nếu tôi không nhầm thì đó là trang sức Cartier..”

“Quá tinh mắt thì không đáng yêu lắm đâu” Kiều Phong Khang mở cửa thư phòng.

Cô mỉm cười: “Bệnh nghề nghiệp ấy mà, chúng tôi luôn chú ý tới những chi tiết nhỏ hơn người khác. Anh định tặng cho cô ấy hả?”

Anh im lặng không nói. Hôm đó, anh vốn định đi chọn quà cho Lăng Ái Xuyên, nhưng sau khi thấy cô ấy ở cửa hàng... Mọi thứ đều thay đổi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311

Kiêu Phong Khang đưa Lăng Ái Xuyên ra ngoài cửa. Lăng Ái Xuyên mở cửa xe, trước khi ngồi vào xe, cô nói: “Lần sau chúng ta lại hẹn gặp nhau nhé. Mặc dù tôi rất hy vọng có thể chữa khỏi cho anh, nhưng dù gì đi chăng nữa, tôi càng mong rằng người có thể chữa khỏi anh là cô ấy”

Anh vẫn im lặng nhìn Lăng Ái Xuyên rời đi. Trên thực tế, anh mới là người mong muốn đi đầu đó nhất, đồng thời cũng là người biết rõ nhất, trừ cô bé kia, không còn bất cứ kẻ nào có thể chữa khỏi anh. Anh tìm Lăng Ái Xuyên chẳng qua chỉ là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng mà thôi.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, gần đến mùa xuân, đội ngũ của Trịnh Thanh Vy không có thêm bất cứ tin tức nào về Kiêu Phong Khang. Susan đã gọi điện cho Nghiêm Danh Sơn một tháng mấy lần, nhưng kết quả đều không vui vẻ cho lắm.

Nói đúng ra thì Du Ánh Tuyết không phải là người của dự án này, cho nên dự án này cũng chẳng ảnh hưởng đến cô là bao. Cô vẫn bận rộn cầm đầu làm việc của mình. Nhưng... Không hiểu sao, trái tim cô như bị đánh mất ở ngày nào đó. Thân thể cô trống rỗng, ngay cả Hà Cảnh cũng trở nên không bình thường...

Cô cảm thấy mình đã biến thành cái xác không hồn, đi lang thang trong thành phố này không có mục tiêu, không có phương hướng...

Thỉnh thoảng cô sẽ nhớ lại lời nói “Ghen” của giám đốc khách sạn hôm đó, đến bây giờ, cô càng tin rằng đó chỉ là phỏng đoán của giám đốc khách sạn mà thôi. Có lẽ từ nay về sau, họ sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Lần gặp mặt ngắn ngủi hôm đó tựa như giấc mơ, như bong bóng xà phòng tuyệt đẹp. Mà bây giờ, cô nên tỉnh mộng, bong bóng xà phòng cũng đã vỡ...

Một ngày nào đó...

“Du Ánh Tuyết, tối nay tôi hẹn đám Susan cùng đi Phong Lan Quán, cô cũng đi cùng đi” Tầ Nguyễn ng ồi trên ghế đây, trực tiếp trượt lại đây mời.

Du Ánh Tuyết vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nói: “Chẳng phải gần đây các anh đang rất bận sao? Vẫn rảnh ra ngoài chơi à?”

“Làm việc phải đi đôi với nghỉ ngơi chứ. Cô cũng bận tối mảy tối mặt đấy còn gì? Cô nhìn lại bản thân mình đi, càng ngày càng gầy, cứ tiếp tục sụt cân như thế thì cô sẽ chỉ còn lại bộ xương thôi đấy” Tầ Nguyễn rất lo lắng cho tình trạng của cô. Hơn một tháng nay, mỗi ngày cô đều đến công ty từ sáng sớm, tối khuya mới về nhà, chăm chỉ đến mức bất thường.

“Thời nay người ta đều thích con gái gầy gò mà, đúng không?”

Tầ Nguyễn bất đắc dĩ: “Khỏe mạnh mới là đẹp nhất. Lạc đề rồi... Chúng ta quay lại chuyện tối nay đi.”

“Các anh đi chơi đi, tôi còn bận chuyện khác nên không đi đâu? Du Ánh Tuyết từ chối. Bởi vì sau một h ồi náo nhiệt, trở về khách sạn, cô sẽ bị nổi cô đơn lớn hơn nuốt chửng. Cảm giác đó vô cùng t ối tệ, cô thà rằng vẫn luôn gặm nhấm nỗi cô đơn.

“Vậy à?” Tầ Nguyễn rất tiếc hận, định nói gì đó nhưng cứ ch ần chờ. Ép buộc Du Ánh Tuyết không phải là chuyện anh ta muốn làm.

“Bất kể còn bao nhiêu công việc thì tối nay cũng nên tranh thủ thời gian, ra ngoài thả lỏng với mọi người đi” Ngay khi anh ta đang rối rắm không biết làm sao thì giọng nói của Trịnh Thanh Vy vang lên.

Du Ánh Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu. Trịnh Thanh Vy khoác tay lên vai cô: “Em quên hôm nay là ngày gì rồi à?”

Tầ Nguyễn thở dài: “Du Ánh Tuyết, hôm nay là sinh nhật của cô”

Trịnh Thanh Vy cạ lời: “Em sống kiêu gì vậy hả? Em còn suy nghĩ chuyện gì khác ngoài công việc không? Ngay cả sinh nhật của mình mà

cũng không nhớ à?”

Du Ánh Tuyết vẫn còn hoảng hốt. Thì ra kể từ ngày mai, cô sẽ chính thức bước vào tuổi 23, chân chính rời khỏi tuổi 22.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nhanh đến mức gần như tàn nhẫn.

Nhưng tới tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ từng có một người nói với cô rằng...

“Ánh Tuyết, ngày sinh nhật 22 tuổi của em cũng là ngày chúng ta đi đăng ký kết hôn”

Anh kiên định và cố chấp đến thế.

“Ánh Tuyết, mau lớn lên đi, đừng để tôi chờ quá lâu”

Anh thâm tình và vội vã đến thế.

Đến tận bây giờ, từng lời nói của anh vẫn còn rõ ràng bên tai, thậm chí cô vẫn còn nhớ rõ tâm trạng, vẻ mặt khi ấy.

Bây giờ cô đã trưởng thành, nhưng giữa họ... Không thể trở về như ngày xưa được nữa...

Không có ai sẽ vẫn luôn đứng tại chỗ chờ bạn.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy xót xa.

“Dạ Ánh Tuyết?” Thấy vẻ mặt cô thay đổi liên tục, Trịnh Thanh Vy vỗ vai cô, mãi đến khi cô đã hoàn hồn, cô ta vẫn còn tò mò nhìn cô: “Em sao vậy?”

“... Không sao đâu” Du Ánh Tuyết vén tóc bên tai, ẩn giấu cảm xúc của mình, ra vẻ thoải mái cười: “Vậy thì tối nay em mời, mọi người đều đi đi. Chị Vy, chị cũng đi nhé”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 312

“Sinh nhật của em thì đương nhiên chị phải đi. Nhưng chị nói trước nhé, Bánh Nếp đang ở nhà, chị phải về sớm mới được”

“Không thành vấn đề Tan tằm, mọi người cùng nhau ăn bữa tối, sau đó gọi taxi đến Phong Lan Quán. Tằm Nguyên đã đặt chỗ ở quán bar Pandora. Pandora là bar sạch nên không có sàn nhảy ồn ào và đám đông qu ân ma loạn vũ, nhưng vẫn đông nghịt người.

Mọi người ng ẫ vây quanh một cái bàn tròn, trên bàn đặt mười mấy chai bia. Đàn ông hay phụ nữ đều hào sảng cầm cả chai trực tiếp uống.

Sau khi bước chân vào chốn công sở, Du Ánh Tuyết đã dần quen thuộc với cảnh tượng như thế này. Các đ ồng nghiệp tụ tập cùng một chỗ, thường xuyên uống đến tận hứng. Ban đầu cô không uống được nhiều, nhưng lâu ngày, cô cũng đã có tử lượng một chai bia. Song cũng chỉ được một chai mà thôi.

Hôm nay, cô uống hơi nhiều.

“Dora, chúc em sinh nhật vui vẻ! Cụng ly!” Các đ ồng nghiệp cùng nhau mời rượu.

“Cảm ơn” Cô không từ chối mà uống hết. Mùa đông, chất lỏng lạnh lẽo từ miệng chảy vào cổ họng, lạnh lẽo gai người.

“23 tuổi, yêu đương được r ấ? Có người cười trêu ghẹo, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tằm Nguyên.

Nhưng Du Ánh Tuyết lại không nhận được nhớ đến bóng dáng quen thuộc kia. Bốn năm qua, mỗi khi đến ngày sinh nhật, cô lại nhớ đến anh. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Nhưng cô biết, từ hôm nay, mình thật sự phải quên đi người kia...

“Đúng thế, em có thể yêu đương được rồi!” Cô giơ chai bia lên, tùy ý. cùng chai với các đồng nghiệp, cười nói: “Chúc mình sinh nhật vui vẻ, cũng chúc bản thân, từ hôm nay trở đi, bắt đầu cuộc sống mới... Em uống cạn ly trước, mọi người cứ thoải mái!”.

Nói rồi, cô uống cạn chai bia trong tay.

Trịnh Thanh Vy trầm tư nhìn cô. Tần Nguyên rất lo lắng cho cô: “Du Ánh Tuyết, đừng uống nữa, cô sắp say rồi kìa”

“Hôm nay là sinh nhật của tôi, đương nhiên phải say chứ? Người ta thường nói say rượu giải ngàn sầu, say thì sẽ không còn đau nữa...”

Tần Nguyên còn định nói gì đó, nhưng Trịnh Thanh Vy lại ngăn cản anh ta: “Kệ con bé đi, hiểm lắm nó mới nổi điên một lần. Không phải cậu đã chuẩn bị bánh ngọt rồi sao? Kêu nhân viên đưa lên, chúng ta cắt bánh đi. Không còn sớm nữa đâu.”

Cô ta là người hiểu Du Ánh Tuyết nhất. Hôm nay cô nổi điên chẳng qua chỉ muốn xả stress mà thôi. Cô đã nhịn quá lâu, kìm nén quá lâu, nếu không giải tỏa một lần thì sớm muộn gì cũng sẽ điên mất.

“Được rồi” Tần Nguyên giơ tay gọi nhân viên phục vụ, kêu anh ta đẩy bánh sinh nhật ra đây.

Bầu không khí lập tức được đưa lên đỉnh điểm mới. Mọi người đẩy chai bia sang một bên, giúp nhân viên bày nển. Du Ánh Tuyết đã say ngà ngà. Cô vốn định giúp đỡ, nhưng lại bị mọi người đè xuống ghế.

“Ngoan ngoãn làm thọ tinh đi, đừng nhúc nhích.”

Du Ánh Tuyết cười khẽ.

“Mấy thứ này đều do Tần Nguyên chuẩn bị cho em đấy. Em nên cảm ơn cậu ấy như thế nào?” Susan vừa châm nển vừa cúi đầu nói chuyện với cô.

Du Ánh Tuyết cảm kích nhìn T`ân Nguyên. Đúng lúc này, anh ta cũng ngược mắt đối diện với cô. Không biết là vì thẹn thùng hay là vì quá căng thẳng nên anh ta lập tức dời mắt. Dưới ánh đèn, khuôn mặt trẻ trung đầy sức sống kia được nhuộm thành màu hồng.

Du Ánh Tuyết mỉm cười: “Cảm ơn nha, T`ân Nguyên”

“Đừng khách sáo. Được rồi, châm nến xong rồi đây” T`ân Nguyên cất bước lửa đi.

“Hát bài chúc mừng sinh nhật thôi!” “Ước nguyện đi! Dora mau ước đi!”

Mọi người vỗ tay thúc giục, vô cùng náo nhiệt.

Du Ánh Tuyết đứng dậy, cảm kích nhìn mọi người. Cô đang định nhắm mắt ước nguyện thì vô tình nhìn lướt qua nơi nào đó, đầu óc cô nhất thời trống rỗng. Trong đám đông nhốn nháo, dưới ánh đèn nhiều màu, cô vẫn có thể nhận ra anh ngay tức khắc...

Không phải là người khác, chắc chắn là anh. Khoảnh khắc ấy, cô hoàn toàn mất hết lý trí, bỏ mặc lời chúc phúc của mọi người, cất bước đi về nơi đó.

“Dora, kêu em ước nguyện mà? Sao em lại bỏ đi?” Susan đứng bên cạnh giữ cô lại.

“Sao vậy?” T`ân Nguyên cũng nhận thấy sự khác thường của cô.

Du Ánh Tuyết chợt hoàn hồn, đồng thời lý trí cũng trở về. Cô nhìn lại phía đó, không thấy bóng người kia đâu, nhìn lướt qua một vòng mà vẫn không thấy. Ánh mắt cô nhất thời tối sầm.

Vừa rồi... Mình chỉ thấy ảo giác thôi sao? Xem ra mình thật sự say mất rồi...

Cô chỉ cảm thấy mình thật buồn cười, lắc đầu nói: “Xin lỗi, vừa rồi. Tôi chỉ muốn đi vệ sinh một chút thôi. Chúng ta ước đi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313

“Mau lên. Ước xong thì hát bài chúc mừng sinh nhật, có niềm vui bất ngờ đấy nhé!” Spring cười đụng vào vai cô, ánh mắt mờ ám nhìn lướt qua Tần Nguyên.

Nhưng Du Ánh Tuyết hoàn toàn không chú ý nên không phát hiện điếu đó. Cô nhắm mắt lại, chấp hai tay, bên cạnh là bài hát chúc mừng sinh nhật náo nhiệt. “Dora mở mắt ra!”

Cô ước được nửa chừng thì tiếng kêu kích động của các đồng nghiệp vang lên, cắt ngang suy nghĩ của cô. Cô nghi hoặc mở mắt ra, cúi đầu thì thấy một bó hoa hồng xinh đẹp xuất hiện trước mặt mình. Chàng trai trẻ đang quỳ một chân trước mặt cô. Cô ngẩn người, lòng tràn đầy bất ngờ.

“Du Ánh Tuyết, đồng ý làm bạn gái anh đi! Anh vẫn luôn chờ đến ngày em đồng ý yêu đương!” Về mặt Tần Nguyên tràn đầy chân thành, đôi mắt sáng ngời vì kích động.

Anh ta đúng là một chàng trai tốt, nhưng Du Ánh Tuyết lại không biết nên làm sao bây giờ. Mặc dù cô đã nói là mình nên yêu đương, nhưng mà...

“Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!” Các đồng nghiệp hò hét, vỗ tay rất có tiết tấu.

Du Ánh Tuyết nhìn Trịnh Thanh Vy cầu cứu. Trịnh Thanh Vy đứng bên cạnh cô, nói bằng giọng rất nhỏ: “Nếu chị là em thì thử xem cũng không sao. Tần Nguyên rất tốt, các phương diện đều rất xuất sắc, đi đâu quan trọng nhất là cậu ấy đối xử với em rất tốt, cực kỳ hợp để làm bạn trai hoặc làm chồng”

Lời nói của Trịnh Thanh Vy suy xét trên góc độ lý tính. Sau khi tình cảm bị tổn thương nặng nề đối với cô mà nói, cảm tính đã là điếu quá xa xôi.

Đừng ý ư? Nhưng có phải là quá bất công cho T'ân Nguyên không? Song nếu cô từ chối ngay bây giờ khiến T'ân Nguyên mất mặt thì cô lại rất bần khoản. “T'ân Nguyên, tôi.” Sau khi nghĩ kỹ, Du Ánh Tuyết liếm môi, lên tiếng.

“Ừa? Vivian, chị mau nhìn kia, đó có phải tổng giám đốc Khang không?” Giọng nói của Spring bất ngờ vang lên.

Cũng đúng lúc này, mọi người đều nhìn theo hướng Spring chỉ. Du Ánh Tuyết cũng thế.

Khoảnh khắc ấy... Cô lại được gặp anh.

Anh im lặng ngồi trong góc sofa như đứa con của thần bóng đêm, ánh mắt sâu thẳm và sắc bén cũng đang nhìn về phía cô, tối tăm khiến người ta nghẹt thở.

Hai người đối diện nhau, cô thoáng căng thẳng. Rõ ràng chỉ cách nhau chưa đầy 10m, nhưng cứ như cách biển người mờ mịt, xa không thể với tới...

“Đúng là anh ta! Anh ta đến Hà Cảng từ khi nào vậy? Chẳng phải em.

nói gần đây lịch trình của anh ta là ở nước ngoài sao?” Trịnh Thanh Vy nhíu mày hỏi. Spring vô tội đáp: “Lúc trước em nói chuyện với trợ lý của anh ta, chính đối phương nói với em là anh ta không có dự định đến Hà Cảng, em cũng không biết tại sao anh ta lại đột nhiên đến đây nữa”

Trịnh Thanh Vy nhíu mày: “Để chị qua đó xem thử”

Nói rồi, Trịnh Thanh Vy lập tức đi về phía đó.

“Này, mọi người xem kia, cô gái bên cạnh tổng giám đốc Khang có phải là bạn gái của anh ta không?” Không biết là ai nói một câu.

Du Ánh Tuyết lập tức đưa mắt nhìn, quả nhiên bên cạnh anh là một cô gái trẻ tuổi. Cô ấy rất đẹp, rất có khí chất, đang cúi đầu nói gì đó với

người khác, thỉnh thoảng lại quay sang cười với anh.

Trông họ... Rất xứng đôi. Ông trời tác hợp cũng không gì hơn thế này...

“Buồn quá đi! Chúng ta không có hy vọng rồi!”

“Cậu đã hết hy vọng từ lâu rồi. Hồi trước tớ có hỏi thăm người bên cạnh anh ta, nói là tổng giám đốc Khang với bạn gái đã yêu nhau tròn bốn năm rồi, sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn thôi.”

Mình uống quá nhiều à? Du Ánh Tuyết đứng ở đó, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Thì ra họ đã bắt đầu từ bốn năm trước... Thì ra chỉ có mình mình vẫn còn ngây ngô chưa thể thoát khỏi tình cảm ấy...

“Du Ánh Tuyết?”

Tần Nguyên hoàn toàn không có tâm trạng bàn tám chuyện này, chỉ khẽ gọi cô một tiếng. Anh ta vẫn cố chấp, thậm chí là ngu ngốc quỳ ở đó.

Cô hoàn hồn, quay sang cười nhìn Tần Nguyên, khóe mắt lại rớm lệ.

“Ê, mấy cậu đừng bà tám nữa, đây mới là chuyện chính!” Không biết ai kêu một tiếng.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên!”

Ngay sau đó, mọi sự chú ý lại đổ dồn về phía Du Ánh Tuyết và Tần Nguyên.

“Đồng ý! Đồng ý!”

“Dora, người si tình như Tần Nguyên bỏ qua thì không tìm thấy nữa đâu!”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 314

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 314:

“Nếu em không đồng ý Tần Nguyên thì bọn chị sẽ bất bình thay cậu ấy, trở mặt với em đấy”

“Đúng thế. Trừ phi em thích phụ nữ, không thì mau chấp nhận đi!”

Các đồng nghiệp ồn ào, Tần Nguyên đỏ mặt.

Khóe mắt Du Ánh Tuyết đỏ hoe, cúi người nhận lấy bó hoa hồng xinh đẹp đó.

“... Tôi đồng ý” Cô ghen ngào nói.

Tần Nguyên tràn đầy khó tin, sau đó kích động đến mức gần như nhảy cẫng lên, sau đó ôm cả Du Ánh Tuyết và bó hoa vào lòng.

Du Ánh Tuyết cứng đờ như cục đá, bắt ép mình không nhìn người trong góc kia. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, vùi mặt vào vai Tần Nguyên. Nước mắt thấm ướt quần áo anh.

Có lẽ là ảo giác... Cô cứ cảm thấy có một ánh mắt sắc bén từ trong góc cứ nhìn mình chằm chằm, gần như đâm thủng người mình.

Trịnh Thanh Vy vừa đi qua, một bóng người chợt xuất hiện trước mắt cô khiến cô nhúm mày, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, sau đó trực tiếp xoay người rời đi. Song mới đi được mấy bước thì một bóng người cao lớn đã chặn trước mắt cô.

“Tránh ra!” Trịnh Thanh Vy lạnh lùng nói.

“Thấy anh mà không chạy thì tôi sợ mình sẽ không nhận được cho anh một cái bạt tai. Cho nên tốt nhất là anh hãy rút đi, đừng chọc tôi nữa!”

Cô đẩy anh ta ra, muốn rời đi. Nhưng Hồ Minh Tuấn lại giữ chặt cổ tay cô, kéo cô ra ngoài.

“Hồ Minh Tuấn, anh muốn làm gì hả?”

“Tính sổ chuyện cô lén lút sinh con trai cho tôi!”

Lăng Ái Xuyên có thể nhận thấy sắc mặt Kiều Phong Khang càng ngày càng khó coi. Cô nhìn theo tầm mắt của anh thì lập tức hiểu ngay.

“Anh đã giúp tôi giới thiệu khách hàng rồi. Nếu anh bận việc thì cứ đi đi, không cần lo cho tôi” Lăng Ái Xuyên nói.

Anh im lặng cầm ly rượu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm người cách đó mấy mét, môi mỏng khẽ nhúc nhích: “Không vội”

Lăng Ái Xuyên âm thầm lắc đầu. Anh thật là bình tĩnh.

Du Ánh Tuyết uống rất nhiều rượu.

“Ánh Tuyết, em đừng uống nữa, em say rồi.”

Khi cố định cầm lấy một chai bia khác thì Trần Nguyên ngăn cản cô. Cô say ngà ngà tránh tay anh ta, cười khanh khách: “Em thích, hôm nay em là thợ tinh đấy nhé, anh không được quản em đâu.”

Trần Nguyên thở dài: “Em bị bệnh dạ dày mà”

“Không sao, em vui là được rồi.” Cô thâu thảo, lại tiếp tục uống bia.

Trần Nguyên muốn khuyên, nhưng cứ muốn nói lại thôi. Là ảo giác của mình à? Tại sao... Mình lại cảm thấy cô ấy không hề vui vẻ, ngược lại cứ như... Trong lòng rất đau buồn vậy.

Cuối cùng, cô say đến mức không còn biết trời trăng sao đất, mọi người cũng đã lần lượt tan cuộc.

Trần Nguyên đưa Du Ánh Tuyết về khách sạn. Du Ánh Tuyết lắc lư bước đi, Trần Nguyên ôm eo cô, đỡ cô lên. taxi, báo địa chỉ cho tài xế, sau đó lại cởi áo khoác khoác lên người cô.

“Lần sau không được uống nhiều bia như thế nữa, nghe chưa?” Trần Nguyên đau lòng dặn dò.

Cô đã say đến mức không nói nên lời, chỉ âm ừ gật đầu. Tần Nguyên bật cười nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô. Từ giờ trở đi, cô bé này chính là bạn gái mình...

Cứ như đang nằm mơ vậy!

“Anh sẽ đối xử tốt với em” Tần Nguyên cảm thán, sau đó cẩn thận hôn lên trán cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315

Du Ánh Tuyết hoàn toàn không có cảm giác, chỉ nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vù..”

Tiếng g ãn rú chói tai vang lên từ xa đến g ãn. Một chiếc xe thể thao vốn đang chạy với tốc độ vùn vụt, bỗng nhiên lại giảm tốc độ chạy song song với taxi.

Tài xế lái nhanh hơn một chút, đối phương cũng chạy nhanh hơn một chút. Tài xế phanh xe, đối phương cũng phanh xe.

“Thật kỳ lạ. Cậu gì ơi, người lái xe thể thao bên cạnh này là bạn của các cậu hả? Sao cứ bám theo chúng ta vậy?” Tài xế taxi hạ cửa kính xe bên cạnh họ.

Tần Nguyên đưa mắt nhìn qua. Đêm khuya, người đàn ông kia lái một chiếc xe mui trần. Dường như nhận thấy ánh mắt của mình, anh ta bỗng nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt lạnh lùng đối diện với mình, sắc bén như một thanh kiếm.

Tần Nguyên không khỏi hoảng hốt, lập tức nhận ra đối phương.

“Tổng giám đốc Khang?”

Tần Nguyên nghi hoặc lắm lắm, không rõ tại sao người này lại bám theo họ. Có lẽ là đi cùng đường chăng?

“Tổng giám đốc Khang gì cơ?” Du Ánh Tuyết mơ màng hỏi.

“Em nhìn bên ngoài mà xem, là tổng giám đốc Khang đúng không?” Tần Nguyên hếch cằm chỉ ra bên ngoài: “Chúng ta có cần xuống dưới chào hỏi không nhỉ?”.

. Lúc này, Du Ánh Tuyết mới đưa mắt nhìn ra bên ngoài, gương mặt lạnh lùng kia đập vào mắt, khiến bàn tay đặt trên đầu gối của cô khẽ siết chặt, đầu óc thoáng chốc tỉnh táo.

Sao anh lại ở đây? Là trùng hợp, hay là...

“Tổng giám đốc Khang vẫn luôn chạy song song với chúng ta, có phải là có việc gì tìm chúng ta không? Chúng ta xuống dưới chào hỏi đi” Tần Nguyên nói rồi muốn gọi tài xế dừng xe, Du Ánh Tuyết thoáng căng thẳng, vội giữ chặt tay anh: “Đừng, chúng ta lại không quen anh ta, không cần chào hỏi đâu?”

“Không cần thật hả?” “Ừ, không cần”

Du Ánh Tuyết lại gật đầu, không nhìn người đàn ông bên ngoài mà còn tựa vào lòng Tần Nguyên.

Đúng lúc này, lại một tiếng “Brum” vang lên, chiếc xe thể thao kia vượt qua xe taxi với tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng chốc đã biến mất trên con đường đằng trước.

Du Ánh Tuyết chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi run rẩy.

Chiếc taxi đỗ trước cửa khách sạn. Du Ánh Tuyết đẩy cửa xe, lão đảo bước xuống, dạ dày sôi trào khiến cô rất khó chịu.

Tần Nguyên cùng xuống xe, đỡ cô dậy rồi đưa cô lên lầu, dặn dò mấy câu, cuối cùng mới không yên lòng rời đi.

Du Ánh Tuyết tựa lưng vào tường, đứng một mình trong hành lang tối om, lục lọi túi xách tìm thẻ phòng, nhưng lục mãi mà không tìm thấy. Cô rất sốt ruột, sao ngay cả thẻ phòng cũng muốn bắt nạt mình? Cô vừa buồn bực vừa cảm thấy thật thất bại.

“Ngay cả mày cũng bắt nạt tao! Tao không cần mày nữa!” Không biết cô nổi giận với ai mà lại trực tiếp ném túi xách xuống sàn nhà, ôm bụng

chậm rãi ng ồi xuống. Chung quanh yên ắng không một tiếng động, cứ như thể cả thế giới này chỉ còn một mình cô...

Bức tường lạnh thấu xương, cảm giác lạnh lẽo ấy thấm thấu vào lưng, chui vào lục phủ ngũ tạng của cô, mà cô lại không hề hay biết, chỉ cảm thấy dạ dày quặn đau, mỗi một nơi trong cơ thể đều đau nhói...

Không phải người ta nói say rượu giải ngàn sầu sao? Chẳng phải nói chỉ cần say rượu thì sẽ chết lặng, không cảm nhận được đau đớn gì sao?

Nhưng... Tại sao ngực mình lại càng ngày càng đau hơn?

Trong bóng tối, một đôi mắt nặng nề nhìn cảnh này. Sự chật vật, sự thất bại, sự cô đơn của cô đều dùng trong đôi mắt ấy. Hơi thở của người đàn ông trở nên nặng nhọc hơn, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Bốn năm qua, trong suốt gần năm năm qua, cô vẫn luôn tự ngược đãi như vậy sao?

Anh khom lưng nhặt túi xách lên, tùy tiện lục lọi, tìm thấy thẻ phòng, lại vươn tay kéo cô dậy. Sàn nhà rất lạnh, cô sớm muộn gì cũng sẽ bị cảm lạnh mất.

“Đừng kéo tôi.”

Cô hoàn toàn không tỉnh táo, không biết là ai, thậm chí không biết thứ gì đang kéo mình, chỉ nhắm mắt, cau mày xô đẩy. Rõ ràng cô muốn đẩy đối phương ra, nhưng ngược lại còn khiến mình mất thăng bằng, lão đảo ngã ra sau, chật vật đến mức suýt nữa bị trật khớp chân.

“Coi chừng!” Người đàn ông kinh hô, bước lại gần cô, vươn tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, hơi dùng sức kéo cô lên, nhào vào lòng anh.

Hơi thở nam tính mãnh liệt phả vào mặt khiến Du Ánh Tuyết giật mình. Đèn cảm ứng ngoài hành lang cũng bật sáng vì tiếng kêu này.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 316

Đôi mắt của cô còn chưa thích nghi với ánh sáng bất thành linh, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng cô không chịu nhắm mắt lại, hoặc là không dám nhắm mắt, chỉ cố chấp nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt.

– Là giấc mơ... Hay là ảo giác... Dường như chỉ cần mình nhắm mắt thì anh sẽ biết mất trước mắt mình...

Kiêu Phong Khang cũng chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, thương tiếc, thậm chí còn có oán khí nồng nặc. Trong đầu anh vẫn tràn đầy cảnh tượng cô và người đàn ông khác ôm nhau ngọt ngào, bây giờ anh vẫn rất muốn xé xác cả hai người họ.

“Vào phòng rồi lại tính sổ với cô!” Anh hừ lạnh một tiếng, nặng nề nhìn cô, sau đó cầm thẻ phòng quẹt mở cửa.

Du Ánh Tuyết choáng váng đầu nhìn bóng lưng anh. Trong mơ mà ngay cả cơn đau cũng chân thật đến thế...

Anh không được vào phòng tôi.” Cô ngăn cản anh, bước chân lão đảo vòng qua trước mặt anh, chặn trước cửa. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô mê ly nhìn anh, đôi mắt cũng tràn đầy oán khí, cùng với sự bướng bỉnh.

“Tôi không cho anh vào.” Cô nhắc lại lần nữa.

Kiêu Phong Khang nhíu mày, ném túi xách của cô vào phòng, hung ác đến gần cô một bước, khí thế đè nén khiến Du Ánh Tuyết nghẹt thở, lùi về sau một bước theo phản xạ, lại bị anh nhắc cầm dưới: “Không cho tôi vào ư? Thế thì cô định cho ai vào? Người đàn ông lúc nãy đưa cô về hả?”

Anh gằn từng chữ, giọng nói cứng rắn như đá.

Du Ánh Tuyết nhất thời rối loạn: “Ai cũng được, nhưng anh không được.” Đôi mắt mờ lung của cô lộ ra chút đau buồn: “Kiêu Phong Khang, anh cách xa tôi một chút... Càng xa càng tốt.”

Nói đến cuối cùng, giọng cô đã hơi thay đổi. Cô đã quyết tâm muốn quên anh, mà anh cũng đã có tình yêu mới, anh không nên xuất hiện trước cửa phòng cô.

Ánh mắt Ki ều Phong Khang càng âm trầm, lạnh lùng đến gần cô: “Cô sợ cậu ta biết quan hệ trước kia của chúng ta hả?”

Anh cố ý kìm sát môi mình bên môi cô, hơi thở căm dỗ nhẹ nhàng lướt qua như lông hồng, khiến hơi thở của cô trở nên dồn dập, lông mi run rẩy dữ dội.

Ánh đèn bên ngoài đã tắt, ánh đèn trong phòng còn chưa bật lên.

Trong không gian tối om này, hai người đều không thấy vẻ mặt của đối phương. Cũng chính vì thế nên mỗi hơi thở, mỗi nhịp tim nhẹ nhàng đều trở nên rõ mồn một, hoàn toàn vang vọng bên tai.

Du Ánh Tuyết cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

“Hai người bắt đầu từ khi nào?” Ki ều Phong Khang lại hỏi, trong giọng nói tràn đầy ghen tỵ.

Du Ánh Tuyết cảm thấy mình như bị kéo vào một lốc xoáy, không ngừng chìm đắm, cô rất sợ hãi cảm giác này, vội quay mặt đi tránh thoát đôi môi anh.

“Anh... Cách xa tôi một chút.” Cô say đến mức nói không rõ ràng, vươn tay muốn đẩy anh ta. Song đối phương đã nhanh tay giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, sau đó giơ lên cao, dè trên tường.

Cô kinh ngạc nhìn thân thể cao lớn của người đàn ông áp sát lại gần, đôi mắt sâu thẳm nhìn mình chằm chằm, nóng rực như sắp phun ra lửa. Cô thở hổn hển nhìn anh, liếm cánh môi khô khốc, chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, ngón tay cũng không còn sức lực.

“Du Ánh Tuyết, đừng chọc giận tôi!” Anh cứ thế đến gần, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Đối với anh mà nói, cô gái này chính là liều thuốc kích

thích, cho dù không làm gì cả, cho dù lúc này đầu tóc cô rối bời, n ồng nặc mùi rượu, trông rất chật vật, anh vẫn bị cô quyến rũ.

Đôi mắt trong veo như lưu ly của Du Ánh Tuyết nhìn anh, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh, nói chỉ đến chuyện giấy dựa. Người đàn ông này như một con sư tử đực sẽ nhào lên cắn xé mình bất cứ lúc nào.

“Anh... Đến tìm tôi vào lúc này, rốt cuộc... Có chuyện gì?” Thật lâu sau, cô mới có thể lên tiếng, rõ ràng chỉ là một câu đơn giản, nhưng lại đứt quãng hai lần mới có thể nói hết câu.

Anh cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, im lặng thật lâu mới chột thờ dài: “Em có nhớ tôi không?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy trái tim quặn đau. Vẫn như thế... Người đàn ông này luôn có thủ đoạn cao siêu, vĩnh viễn nắm giữ quyền chủ động trong tay, sao có thể khiến cô cam lòng?

Cô hít thở thật sâu, ổn định nhịp tim rối loạn của mình, giả vờ bình tĩnh cười khê: “... Tại sao tôi lại phải nhớ anh?”

Hai người k ề sát bên nhau, g ần. như chạm mũi vào nhau. Cô không tiếp tục né tránh mà ngẩng đầu lên chống lại anh, con người mê ly ướt át tràn đầy phong tình.

Cô đã trưởng thành thật r ồi... Ngay cả ánh mắt cũng trở nên quyến rũ đến thế.

Nếu nói trước kia cô chỉ là một đoá hoa nho nhỏ, vậy thì cô bây giờ đã trở thành một đoá hoa đào rực rỡ nở rộ dưới mưa, ánh mắt tràn đầy quyến rũ mê người, khiến anh không thể yên bình.

“Ánh Tuyết, tôi nhớ rõ mình đã cảnh cáo em rằng nhìn một người đàn ông bằng ánh mắt này thì sẽ nguy hiểm lắm r ồi mà”

Trái tim cô đập loạn nhịp, hoàn toàn mất bình tĩnh, nhưng cô vẫn bướng bỉnh nói: “Xin lỗi, tôi đã quên hết lời nói của anh r ồi... Nhưng tôi biết bạn

trai tôi thích tôi nhìn anh ấy như thế.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317

Bị đập trúng chân đau, mạch máu nổi lên trên trán, khiến anh không thể nhìn được nữa mà thô lỗ bế cô lên, đặt mạnh lên giường.

“Vậy thì đêm nay hãy để tôi nói cho em biết, ánh mắt này nguy hiểm đến mấy!”

Anh thở hắt hển nói, sau đó tháo caravat xuống, tiện tay ném sang một bên sau, sau đó không cho cô cơ hội chống cự, thô lỗ nắm cằm cô, cúi người hôn lên môi cô vừa hung ác vừa nặng nề, thậm chí có thể nói là gặm cắn.

Bốn năm... Anh đau khổ kìm nén bốn năm, gần như tự hại mình, không dám đến gần cô, thậm chí không dám tìm kiếm tin tức của cô, sợ cuối cùng lại trở thành một vở bi kịch; Bốn năm qua, anh sống trong nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày đều sống không thấy ánh mặt trời, nhưng cuộc sống của cô nhóc này lại muôn màu muôn vẻ, đặc sắc đa dạng. Ngay cả đàn ông cũng không thiếu! Bảo anh sao không ghen ty cho được, sao mà cam lòng?

Anh cảm thấy trong tình yêu này, anh là kẻ thảm bại! Đúng thế, ngay từ ban đầu, anh đã thua cô mất rồi, chưa bao giờ thắng được một lần.

Từ xưa đến nay vẫn như thế, kẻ nào yêu trước chính là người thua.

Từ cắn dầm dề biến thành hôn.

Anh bá đạo tách môi cô, vội vàng muốn chiếm lấy cô. Nhưng cô lại không hề nhúc nhích, không đáp lại, cũng không giãy dụa, đôi môi cô càng ngày càng lạnh lẽo, hơi thở cũng càng ngày càng suy yếu...

Nhận thấy không đúng lắm, Kiều Phong Khang lập tức rời khỏi môi cô.

“Du Ánh Tuyết?” Anh lo lắng khẽ gọi một tiếng, nhưng không nghe thấy tiếng đáp lời của cô, chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ tựa lông hồng.

Anh thoáng căng thẳng, gần như đứng dậy ngay tức thì, vội vã sờ soạng trên tường, chạm vào chiếc đèn đầu tường, căn phòng mới sáng lên.

Chỉ thấy trên chiếc giường lớn, cô ôm dạ dày co ro người, trán chảy mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến mức khiến người ta hoảng sợ.

Thấy vậy, Kiều Phong Khang bỗng tràn đầy đau lòng. Một mình cô ở nơi xứ người đã từng trải qua bao nhiêu cơn đau như thế này? Anh không dám tưởng tượng...

“Em bị đau dạ dày à?” Anh cúi người, ghé vào bên tai cô hỏi.

Cô mơ màng gật đầu.

“Lần trước tôi kêu người lấy thuốc dạ dày lại đây còn không?”

Du Ánh Tuyết rất muốn hỏi lần trước nào? Anh lấy thuốc cho mình khi nào? Nhưng cuối cùng cô đau đến mức không hỏi được nữa.

Kiều Phong Khang đã bắt đầu lục lọi, mở tất cả hộp tủ, cuối cùng mới tìm thấy hộp thuốc dạ dày mà mình mua. Anh nhìn lại thì thấy trong hộp tủ lớn tràn đầy các loại thuốc, trừ thuốc đau dạ dày còn có thuốc cảm, thuốc hạ sốt, thuốc chữa thương vân vân... Mỗi một hộp đều đã được mở nắp. Nói cách khác, mỗi loại bệnh cô đều đã từng nếm trải, trong bốn năm vắng bóng anh...

Trái tim anh nhói đau. Anh cảm thấy mình thật đáng chết nên mới bỏ mặc cô lưu lạc ở nước ngoài suốt năm!

Anh rót nước, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, kêu cô uống thuốc, sau đó đặt ly nước xuống, nhưng không thể bỏ cô ra. Anh tựa lưng vào đầu giường, ôm chặt cô vào lòng, sợ cô bị lạnh nên mở chăn ra đắp cho cô.

Không biết đã qua bao lâu, cơn đau dạ dày giảm bớt rất nhiều. Cô nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi, vùi mặt vào lòng anh ngủ một giấc ngon nhất từ trước tới nay.

Kiêu Phong Khang nhìn cô thật lâu, cuối cùng hôn lên tóc cô, khẽ nói: “Cô bé, chúc mừng sinh nhật em.”

Ngày hôm qua, anh còn đang ở nước ngoài, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt nên anh mới làm thời bay đến Hà Cảng. Bởi vì có một người bạn ở Hà Cảng cần bác sĩ tâm lý nên đương nhiên anh đến cứu Lăng Ái Xuyên, thế nên cô mới có mặt trong buổi tụ họp hôm nay.

Anh cố ý sắp đặt ở Pandora, không ngờ lại thấy cô ôm nhau với một người đàn ông khác. Nghĩ đến chuyện này, đôi mắt Kiều Phong Khang lại trở nên sâu thẳm. Anh cần điện thoại, gọi cho một dãy số.

“A lô, Danh Sơn, là tôi đây. Đúng, giúp tôi báo với Trịnh Thanh Vy là 7 giờ sáng mai, tôi muốn gặp cô ta!”

Anh đã bỏ mặc cô bốn năm, giờ đây... Cô sắp sửa trở lại bên cạnh mình. Nếu đã không thể nhổ cái gai kia ra thì hãy tái tạo lại nó lần nữa, để nó nở ra hoa...

Du Ánh Tuyết cố gắng làm cho mình trở nên thoải mái, chạy về phía Tần Nguyên. Tần Nguyên đeo một cái ba lô lớn, đám đông quá chen chúc nên anh ta kéo cô đến trước ngực, hai tay che chở cô.

Trong lòng Du Ánh Tuyết hơi rối bời, bất giác nhớ đến ngày xưa, cũng từng có một người đàn ông che chở cho mình như vậy, dùng lồng ngực của mình tạo ra không gian yên bình cho cô.

Mà nay, mọi thứ đều đã tan biến trong làn gió...

Cô nghĩ, chắc bây giờ mọi thứ đều đã thuộc về người phụ nữ tên là Lăng Ái Xuyên kia mất rồi.

“Em khát không? Anh có mang nước nè, muốn uống không?” Tần Nguyên hỏi.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 318

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Không cần đâu. Bây giờ em vẫn chưa khát”

“Vậy thì đói chưa? Lát nữa nếu ở trên núi mà đói thì nhớ tìm anh. Anh có mang theo thơm sậy mà em thích nhất đây, chỉ sợ dạ dày em chịu không nổi thôi” Ba lô của anh ta như túi thần kỳ của Doraemon vậy, bên trong hầu hết đều là đồchuẩn bị cho Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết cảm kính quay sang nhìn Tần Nguyên, cuối cùng chỉ nói: “Cảm ơn anh.”

Tần Nguyên cười ngây ngô, gãi đầu: “Đừng khách sáo với anh như thế. Chúng ta. Là người yêu mà”

Du Ánh Tuyết khẽ gật mình. Người yêu...

Tới tận bây giờ, cô vẫn còn cảm thấy hốt hoảng về quan hệ của họ, cảm thấy không chân thật chút nào, càng không thể nhập vai “bạn gái”.

Cô khẽ thở dài, thần nghĩ sớm muộn gì cũng phải nói rõ với Tần Nguyên, tối hôm đó cô say quá.

“Tổng giám đốc Khang á? Chị Vy, em không nhìn nhầm chứ?” Ngay khi cô đang suy nghĩ miên man thì chợt nghe thấy tiếng kêu to của Susan.

Du Ánh Tuyết ngẩn người, ngược mắt lên nhìn.

Lúc này, mọi người cũng đều nhìn về phía Susan chỉ. Chỉ thấy bên kia đường, một người đàn ông cao lớn bước xuống xe, sau đó bước về phía họ. Trong đám đông tập nập, anh chính là người chói mắt nhất, khí chất cao quý có vẻ lạc loài trong đám du khách nhàn nhã. Nghiêm Danh Sơn đi theo sau lưng anh.

Sao... Sao anh ấy lại đến đây?

Du Ánh Tuyết rất kinh ngạc. Cô phát hiện, chỉ cần anh vừa xuất hiện thì tầm mắt của cô cứ dán chặt vào anh, không thể dời mắt được.

“Sao anh lại đến đây?” Trịnh Thanh Vy cũng rất kinh ngạc, đưa mắt nhìn Du Ánh Tuyết theo phản xạ rồi mới quay sang nhìn Kiều Phong Khang.

“Trùng hợp” Kiều Phong Khang lạnh nhạt đáp, đưa mắt nhìn thấy người nào đó đang đứng trong lòng người đàn ông khác, ánh mắt nhất thời lạnh hơn mấy độ.

“Có bận tâm chúng tôi gia nhập vào đội ngũ các cô, cùng các cô leo núi không?” Anh nhếch môi hỏi, giọng nói lạnh lùng.

Trịnh Thanh Vy định nói gì đó, nhưng đám Susan đã kích động giành trước: “Dĩ nhiên là không thành vấn đề Tổng giám đốc Khang đứng ở chỗ này đi, sắp tới lượt chúng ta rồi đấy!”

Nói rồi, Susan liên tục lùi về sau, nhường chỗ cho anh và Nghiêm Danh Sơn. Nhưng anh lại không thèm quan tâm, chỉ đi thẳng về phía trước.

Du Ánh Tuyết cứng đờ đứng trong lòng Trần Nguyên, không dám quay đầu lại. Nhưng cho dù không quay đầu, cô vẫn có thể cảm nhận được tiếng bước chân nặng nề mạnh mẽ của người đàn ông đang hướng về phía mình. Tim cô lại đập nhanh hơn.

Kiều Phong Khang dừng bước.

“Tổng giám đốc Khang” Trần Nguyên vội lên tiếng chào. Áo gió à? Anh ta cứ cảm thấy ánh mắt của đối phương rất tối tăm, tràn đầy cảm giác áp bách.

Kiều Phong Khang không nói một lời, chỉ mím môi gật đầu đáp lại, thái độ rất lạnh lùng, ngay sau đó Anh đứng vào giữa đội ngũ. Không, phải nói là đứng vào giữa Du Ánh Tuyết và Trần Nguyên.

Du Ánh Tuyết nhất thời ngừng thở, Trần Nguyên cũng cứng đờ.

Ngay cả những người đằng sau cũng ngăn người, chuyện gì vậy? Tổng giám đốc Khang không nhận ra đó là một cặp tình nhân sao?

Chỉ có mình Trịnh Thanh Vy nhận ra manh mối, nhưng lại im lặng, chỉ nhìn bọn họ.

“Ừm... Tổng giám đốc Khang, chúng ta có thể đổi chỗ không?” Cuối cùng Tần Nguyên không nhịn được đứng cảm lên tiếng.

Kiêu Phong Khang thản nhiên liếc nhìn anh ta. Ừm, một chàng trai sáng sủa hoạt bát, giống hệt Minh Đức nhà họ, rất được con gái yêu thích. Nhưng anh nhìn kiểu gì cũng thấy không vừa mắt.

“Lý do?” Anh lạnh lùng hỏi.

Tần Nguyên dụi dãi nhìn Du Ánh Tuyết: “Cô ấy là bạn gái tôi, cho nên..”

“Vậy hả? Tôi không nhận ra” Kiêu Phong Khang lạnh lùng ngắt lời Tần Nguyên, liếc nhìn sau gáy của Du Ánh Tuyết, không cảm nhận được cảm xúc của cô lúc này, nhưng cảm xúc của anh lại rất rõ rệt: “Cô ấy rất hòa hữ³ng với cậu, cậu dám chắc cô ấy là bạn gái của cậu sao?”

Tần Nguyên bị chặn họng nói không nên lời.

Thực ra hoàn toàn không cần tổng giám đốc Khang nhắc nhở, anh ta vẫn có thể cảm nhận được sự thờ ơ, hoặc là nói thái độ đứng ngoài cuộc trong mối quan hệ này của cô. Chẳng qua anh ta không muốn thừa nhận mà thôi.

“Chị Vy, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Susan ghé vào bên tai Trịnh Thanh Vy tò mò hỏi: “Em hiểu nhầm à? Sao em lại có cảm giác... Hình như tổng giám đốc Khanh cố ý tách hai người họ ra thì phải. Chẳng lẽ tổng giám đốc Khanh muốn theo đuổi Dora?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 319:

Trịnh Thanh Vy liếc nhìn cô: “Đừng nói lung tung.”

“Tổng giám đốc Khanh, anh đứng đằng trước đi, tôi đổi chỗ với anh là được” Du Ánh Tuyết lên tiếng, không thèm nhìn người nào đó, chỉ mỉm cười với Tần Nguyên, động tác như muốn chuyển sang đứng trước Tần Nguyên, sau lưng Kiêu Phong Khang.

Dưới ánh nắng mùa đông, nụ cười của cô rơi vào mắt Tần Nguyên vô cùng ngọt ngào, vô cùng tươi đẹp. Nhưng Kiêu Phong Khang lại cảm thấy vô cùng chói mắt, bỗng dưng nắm lấy cổ tay cô.

Du Ánh Tuyết thoáng cả kinh. Người đàn ông đã chậm rãi cúi xuống, hơi thở nóng rực đến gần bên tai cô, khiến cô cảm thấy nguy hiểm.

“Tổng giám đốc Khanh!” Long mi cô run rẩy, giấy dựa muốn tránh thoát.

“Chẳng lẽ cô muốn cho mọi người biết tối hôm trước, chúng ta đã làm gì trong phòng cô sao?” Anh lên tiếng, giọng nói trầm thấp đến độ người chung quanh không hề nghe thấy, Du Ánh Tuyết gần như tưởng mình nghe nhầm. Cô kinh ngạc ngược mắt lên nhìn anh.

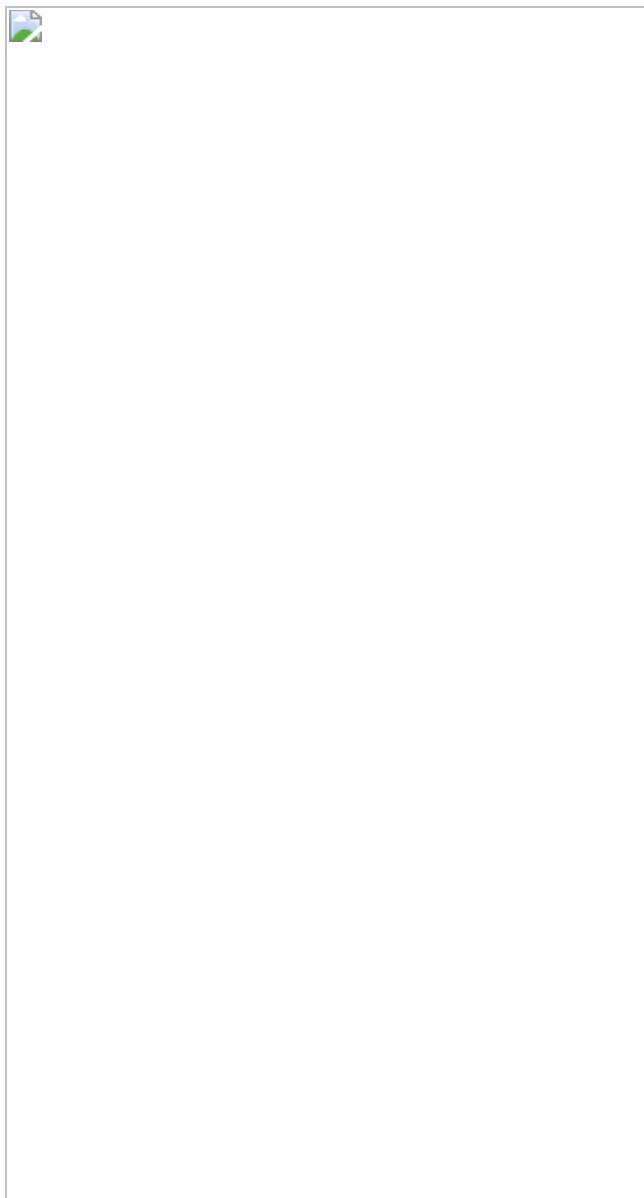
Chuyện đêm qua... “Anh... Anh vừa nói gì?”

Anh nhướn mày: “Cần tôi nhắc lại lần nữa sao?”

Sau đó anh nói bằng giọng to hơn: “Tối qua.”

“Khoan đã!” Du Ánh Tuyết vội vã cầm lấy tay anh, anh rũ mắt đối diện với đôi mắt của cô. Rất rõ ràng, cảm xúc của cô còn chưa bình tĩnh, chỉ dùng ánh mắt ngăn cản không cho anh nói tiếp.

Anh cũng không làm cô khó xử. Dù sao nơi này vẫn còn những công nghiệp khác chứ không phải chỉ có mình Tân Nguyên.

“Xe cáp đến rồi!”

Không biết ai kêu một tiếng, nhất thời không gian hẹp hòi trở nên sôi trào, đồng thời chen lấn hơn nữa. Du Ánh Tuyết gần như bị người đằng sau đẩy đi. Xe cáp đã vào quỹ đạo, Du Ánh Tuyết bị nhân viên đưa đến cửa xe trước, mà nhóm Tần Nguyên đằng sau thì bị đưa đến cửa xe sau, hai đội ngũ lập tức cách nhau mấy mét.

Tần Nguyên rướn cổ nhìn về phía Du Ánh Tuyết, nhưng ở đây quá đông người nên anh ta không thể tìm thấy cô.

Du Ánh Tuyết cúi đầu đi đằng trước. Đến trước cửa xe, đám đông đã hoàn toàn rối loạn.

Đằng sau... Anh ấy còn ở đó không? Cô muốn quay đầu xem, nhưng rồi lại cần mũi nhìn xuống. Cô cúi đầu nhìn mũi chân trên mặt đất, muốn lặng lẽ tìm kiếm chút manh mối. Nhưng đột nhiên cô bị đám đông chen chúc lên xe đụng phải, khẽ kinh hô một tiếng, suýt nữa mất thăng bằng.

Bỗng một bàn tay ôm lấy eo cô, nhắc bổng cô lên, trực tiếp bế cô lên xe. Thân thể người đàn ông cao lớn đứng đằng sau, cô gần như bị anh ôm vào lòng, trông càng nhỏ nhắn hơn.

Cho dù không quay đầu lại, Du Ánh Tuyết cũng biết anh vẫn luôn đi sau lưng mình. Trong chớp mắt, cô cảm thấy thật yên tâm, chưa bao giờ có cảm giác như thế trong suốt bốn năm qua...

“Cô làm sao vậy? Bao nhiêu người chen chúc như thế mà cô không nhìn đằng trước, cứ cắm mặt xuống đất thế à?”

Sau khi đã vào trong xe, anh nhíu mày, trầm giọng trách cô. Tình huống này vô cùng nguy hiểm, lỡ bị ngã thì rất có khả năng sẽ gây ra tai nạn giẫm đạp, quả thực không thể tưởng tượng được hậu quả.

Du Ánh Tuyết bị máng, ngẩng đầu lên nhìn anh theo phản xạ. Bốn mắt đối diện với nhau, thấy đôi mắt ướt át của cô, vẻ mặt khó coi của anh lập tức dịu đi nhiều, lời trách cứ cũng ngưng bật.

Chẳng phải mình đã sớm biết cô bé này không thể tự chăm sóc bản thân rồi sao?

“Sau này phải nhìn đằng trước, biết chưa?” Anh nhắc nhở, tay vẫn ôm lấy eo cô không chịu buông ra.

Du Ánh Tuyết cúi đầu nhìn cánh tay anh, anh cũng cúi đầu nhìn, chẳng những không chịu thả ra mà còn dùng sức kéo cô về phía mình, gần đến mức hai người kề sát bên nhau. Du Ánh Tuyết cả kinh, hơi thở rối loạn. Cố định giãy dụa, nhưng không gian vừa bỏ trống đã có người chen vào ngay lập tức, khiến cô tiến thoái lưỡng nan, gần như không có chỗ đặt chân.

“Kiều Phong Khang!” Du Ánh Tuyết thở hắt ra một hơi, hai tay đỡ lấy vai anh theo phản xạ. Tư thế này có vẻ mờ ám quá. Những đồng nghiệp khác đều trong xe, mặc dù mọi người vào xe sau, cách hơi xa, nhưng không thể bảo đảm người khác sẽ không nhìn thấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320

“Không gọi tôi là tổng giám đốc Khang nữa hả?” Anh nhướn mày, vẫn không hề nhúc nhích. Như là giận bần tay không yên phận của cô, anh giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, trực tiếp đưa hai tay cô ra sau lưng, một tay ôm eo cô: “Đừng nhúc nhích nữa, tôi không có kiên nhẫn gì đâu.”

Giọng nói trầm thấp đến mức mờ ám, con người sâu thẳm tràn đầy nguy hiểm.

Cho dù cách quần áo, Du Ánh Tuyết vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh. Cô bỗng nhớ đến chuyện đêm trước...

“Vừa rồi, anh nói với tôi là tối hôm trước.” Hai người quá gần nhau, hơi thở và nhiệt độ cơ thể của anh khiến cô miệng khô lưỡi cô, giọng nói hỗn hển: “Tối hôm trước, anh ở trong phòng tôi hả?”

Sắc mặt Kiều Phong Khang trầm xuống: “Sao lại là câu hỏi?”

“... Tôi... Tôi không nhớ rõ.”

“Chuyện gì cũng không nhớ rõ ư?” Ánh mắt của anh càng sắc bén hơn.

Du Ánh Tuyết lắc đầu. Thực tế cô đang nói dối. Cô mơ màng nhớ là có người hôn mình, hình như còn đút cho mình uống thuốc. Nhưng đó có đúng là anh không?

“Tôi không biết bây giờ cô lại biến thành kẻ nát rượu! Bốn năm qua, cô đã tự giày vò bản thân mình như thế à?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Anh nhắc đến bốn năm qua bằng giọng điệu trách móc, khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy chua xót, trong lòng không phục: “Tôi không phải là con nít, đã trưởng thành rồi, uống chút rượu thì đã sao? Hơn nữa chẳng phải anh cũng uống rượu hay sao?”

Tốt lắm, quả nhiên cô vẫn cứng đầu như bốn năm trước!

Anh lạnh lùng nhìn cô: “Chúng ta mà giống nhau à? Tôi là đàn ông, cô là phụ nữ!”.

“Ai quy định phụ nữ không thể uống rượu?” Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, không chịu thua: “Anh đang phân biệt giới tính!”

Phân biệt giới tính? Cô bé này còn dám đổ tội cho mình nữa chứ!

Kiêu Phong Khang nheo mắt, nắm cằm cô kéo lại gần mình, lạnh lùng cảnh cáo: “Lần nào cô còn dám uống rượu đến mức bị đau dạ dày thì đừng trách tôi!”

Du Ánh Tuyết ngẩn người. Khoảng cách giữa hai người quá gần, khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông gần trong gang tấc, dường như ngay cả lông mi của mình sẽ đụng vào chóp mũi của anh. Bốn năm trôi qua, năm tháng chưa từng để lại dấu vết trên gương mặt anh, cứ như ảo giác lại trở về những ngày bị anh trông coi.

“Mấy năm qua, anh cũng trông chừng cô ấy như thế này à?” Cô bỗng lên tiếng, giọng nói buồn bã.

Lúc hỏi câu này, ngay cả cô cũng khựng lại thoáng chốc. May mà thùng xe rất ồn, giọng nói của cô đã bị tiếng ồn ào che lấp.

Kiêu Phong Khang hỏi: “Cô vừa nói gì?”

“... Không có gì” Đột nhiên cô không còn dũng khí hỏi nữa, chỉ lắc đầu, liếm đôi môi khô khốc, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tối hôm qua... Anh ấy ở trong phòng mình, lại đặt mình lên giường hôn... Anh làm thế không sợ khó có thể giải thích với cô gái tên là Lăng Ái Xuyên kia sao?

Du Ánh Tuyết nghĩ mãi mà không hiểu, trong lòng rối bời, chỉ có thể cố gắng cách xa vòng tay của anh.

Cô sợ mình sẽ không nhận được mà đắm chìm trong vòng tay, trong hơi ấm, trong nhịp tim của anh...

Anh đã có bạn gái rồi! Du Ánh Tuyết lại nhắc nhở bản thân.

Xe chán chạy lên cao, địa thế càng ngày càng dốc đứng và nguy hiểm. Du Ánh Tuyết khẩn trương đến mức toàn thân cứng đờ, hai tay siết chặt. Khi cô sợ đến mức sắp đổ mồ hôi lạnh thì một bàn tay đã nắm lấy tay cô. Tim cô đập nhanh hơn, vội vã muốn rút tay lại, nhưng bị anh trừng một phát: “Đừng nhúc nhích”

Du Ánh Tuyết cứng đờ, mặc cho anh nắm tay mình. Rõ ràng đang là mùa đông, nhưng cô lại cảm thấy nóng quá, ngón tay bất giác cuộn lại.

“Tuởng cô trưởng thành thì sẽ khác, thì ra vẫn chỉ là kẻ nhát gan thôi.” Anh nhẹ giọng nỉ non, giọng nói có phần cứng chũu.

“ . Tôi không sợ đâu” Thật lâu sau, Du Ánh Tuyết mới lẫm bẫm, nhưng không dám nhìn vào mắt anh.

Sao họ lại biến thành thế này? Rõ ràng họ đã xa cách nhau 4 năm, thậm chí còn cách Lăng Ái Xuyên và Tần Nguyên. Sao đột nhiên họ lại thân thiết với nhau như tình nhân? Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng họ là một cặp. Du Ánh Tuyết đã lên đỉnh núi Thái Bình rất nhiều lần, nhưng lần đầu tiên cảm thấy đoạn đường này lại nhanh đến thế.

Xe cáp dừng lại, như phép màu của cô bé lọ lem kết thúc, cô cũng hồi phục tinh thần, rời khỏi vòng tay của Kiều Phong Khang.

Các du khách lần lượt xuống xe.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321

Du Ánh Tuyết nghe thấy giọng nói của Tầٰn Nguyên vang lên ngoài xe: “Ánh Tuyết? Du Ánh Tuyết?”

Anh ta đang sốt ruột tìm người. Kì ầu Phong Khang nhăn mày, đưa mắt nhìn người đứng bên ngoài, có vẻ không kiên nhẫn.

“Cô thích loại đàn ông bám người này à?” Anh lạnh lùng hỏi. Người trẻ tuổi thời nay ấu ấu trĩ như thế sao?

Du Ánh Tuyết cũng nhìn Tầٰn Nguyên, không trả lời mà chỉ hỏi: “Anh đến núi Thái Bình cũng là để ngắm cảnh hả?”

Là ảo giác à? Cô cứ cảm thấy quá trùng hợp. Nhóm của họ mới đến nơi thì anh cũng theo đến luôn.

Nghe cô hỏi, Kì ầu Phong Khang hơi sửng sốt. Anh đến đây không phải để ngắm cảnh, mà là...

Kì ầu Phong Khang liếc nhìn Du Ánh Tuyết, sắc mặt âm trầm. Vì cô nhóc này, anh cũng biến thành loại đàn ông ấu trĩ! Hôm nay anh đến đây chẳng phải cũng là bám người sao?!

“Đến núi Thái Bình này không ngắm cảnh thì có thể làm được gì?” Anh bực bội trả lời cô.

Du Ánh Tuyết không hiểu mình đã chọc giận anh ở chỗ nào. Cô đang định nói gì đó, nhưng đã có hành khách lần lượt xuống xe, thế nên cô đành phải đi trước để không chặn đường hành khách đằng sau: “Tôi xuống trước đây Dứt lời, cô bước xuống xe mà không quay đầu lại.

Du Ánh Tuyết vừa đặt chân xuống thì Tầٰn Nguyên đã đến gần. Thấy hai người họ châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau, ánh mắt Kì ầu Phong Khang trở nên lạnh lẽo.

Gió trên đỉnh núi rất lớn, phong cảnh rất hùng vĩ. Du Ánh Tuyết ngẩng trên ghế, lại không chú ý đến phong cảnh trên núi mà không tự chủ được đưa mắt nhìn người nào đó.

Từ khi xuống xe, họ đã không còn tiếp xúc với nhau. Anh chăm chú ngắm nhìn phong cảnh dưới núi như một du khách thứ thiệt. Susan không hề che giấu thái độ thờ ơ của mình đối với anh, hoặc có thể nói là mê trai, từ khi xuống xe đến giờ vẫn luôn bám theo anh.

Kiêu Phong Khang làm hết phận sự của một du khách, không hề hững như Kiêu Phong Khang của bốn năm trước, từ chối người khác đến gần mà trông có vẻ rất thân thiện. Họ trò chuyện khá thân thiện, ít ra Susan rất vui vẻ khi được nói chuyện với anh. Chưa đầy một tiếng, cô đã cười lớn ít nhất 10 lần.

Khi Susan cười đến lần thứ 11, anh cũng nở nụ cười. Du Ánh Tuyết hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác. Cô có nên chụp lại cảnh này để về sau gặp bạn gái của anh thì lấy ra cho cô ấy không nhỉ? Để cô ấy biết anh là loại người trên hoa gheo nguyệt và dễ dãi cỡ nào.

“Sao vậy? Ai chọc tức em à?” Tần Nguyên nghe thấy tiếng hừ của cô thì tò mò hỏi.

Du Ánh Tuyết bỗng hoàn hồn, nhớ lại bạn trai mới nhậm chức hai ngày của mình. Thế là cô mỉm cười lắc đầu: “Không phải, em đâu có tức giận gì đâu!”

Tần Nguyên nhìn về phía ánh mắt của cô thì thấy Kiêu Phong Khang và Susan.

“Tổng giám đốc Khang chọc tức em hả?”

Anh ta ư?

“Sao có thể chứ! Anh ấy có gì đâu mà chọc tức em? Chỉ vì anh ấy luôn đi cùng Susan thôi sao?” Cô cất lực phủ nhận, thậm chí cất cao giọng nói. Nhưng khi thấy ánh mắt kinh ngạc của Tần Nguyên, cô mới bất giác phát

hiện mình làm thế chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi, nhất thời cảm thấy chán nản, không biết nên nói gì bây giờ.

“Em với tổng giám đốc Khang... Đã từng quen nhau hả?” Cuối cùng, Tần Nguyên không nhịn được hỏi.

“... Không biết” Du Ánh Tuyết không biết nên giải thích mối quan hệ trước kia của họ với người khác như thế nào. Cha con nuôi hay là người yêu cũ?

“Nhưng anh thấy.”

“Phù! Gió to quá!” Tần Nguyên còn muốn nói gì đó, nhưng Du Ánh Tuyết đã xoa tay đứng dậy, thái độ trốn tránh rõ ràng.

Tần Nguyên có thể nhận thấy đi đầu đó, nhưng cuối cùng anh ta vẫn ra về như không biết, chỉ cởi áo khoác, đứng dậy khoác lên vai cho cô.

“Còn lạnh không?”

Du Ánh Tuyết xoay người lấy áo xuống, sợ anh ta bị cảm lạnh nên nói: “Anh mặc đi. Gió to thế này, anh không thể chỉ mặc một cái áo”

“Chính vì gió to nên anh mới cho em mặc. Ngoan, đừng tranh cãi với on anh”

Du Ánh Tuyết vẫn kiên trì: “Em không mặc đâu. Không phải anh có mang theo trà nóng sao? Cho em uống một ngụm là được rồi” Lúc này Tần Nguyên mới nhớ tới ba lều vạn năng của mình. Anh vắt áo lên tay, tháo ba lô xuống, vùi đầu lục lọi. Một lúc sau, anh mới tìm thấy bình.

nước, mở nắp đưa cho Du Ánh Tuyết. Không ngờ vì du khách quá nhiều nên đúng lúc này, anh ta bị người chen lấn đụng trúng khuỷu tay.

“Coi chừng!” Tần Nguyên kêu một tiếng, nhưng đã muộn rồi. Bình nước bị hất văng ra, nước nóng trong bình đầu đổ ra ngoài.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 322

Bên kia, Kiều Phong Khang đang nghe Susan kể từ đỉnh núi Thái Bình đến đại lộ Ánh Sao, rồi lại ngược dòng lên miếu thờ Hoàng Đại Tiên, bỗng nhiên anh nhú mày, sắc mặt chợt thay đổi, cất bước đi đến chỗ khác.

“Tổng giám đốc Khang?” Susan không hiểu ra sao, đành phải đi cùng.

Nước ấm trực tiếp đổ lên ngực Du Ánh Tuyết, cô lùi lại theo phản xạ, khiến nước ấm làm ướt cả quần jeans. Áo khoác trên người cô bị mở rộng, bên trong chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, nước đổ trúng khu vực trước ngực, hơn nữa còn đang chảy xuống dưới khiến chiếc áo bị ướt nhiều hơn, quần cũng ướt đến mức có thể vắt ra nước.

Áo sơ mi trắng lập tức biến thành màu xám như trong suốt, dán trên da cô khiến người ta thấy rõ áo ngực mặc bên trong, cùng với khe rãnh trắng muốt lộ bên ngoài áo ngực như ẩn như hiện khiến người ta mơ màng.

Gió lạnh thổi tới, chỗ bị dính nước càng lạnh khiến Du Ánh Tuyết run rẩy.

Cảnh tượng ấy đập vào mắt Trần Nguyên khiến anh ta ngây người. Biết rõ là không thể nhìn, song mắt anh ta cứ dán sát vào đó, không tài nào dời mắt nổi, hai má đỏ ửng, dần dần lan tràn đến bên tai.

“Cậu còn dám nhìn lung tung nữa, tôi sẽ cho cậu không thấy ánh sáng mặt trời ngày mai đâu!” Bỗng nhiên, giọng nói lạnh lùng cảnh cáo vang lên, nghe như giọng nói đến từ địa ngục khiến người ta kinh hãi.

Du Ánh Tuyết còn chưa kịp hoàn hồn thì một chiếc áo khoác đã bị ném về phía mình. Trước mắt cô tối om, chiếc áo chứa đầy hormone của đàn ông bị đội lên đầu, che khuất cả thân thể cô. Là anh ấy...

Du Ánh Tuyết chu môi. Chẳng phải anh ấy đang trò chuyện hăng say với Susan à? Sao còn rảnh quan tâm mình?

“Xin lỗi... Xin lỗi.” T`ân Nguyên hoàn h`ồn, vừa lúng túng vừa xấu hổ, đáng vẻ bối rối trông hơi đáng yêu. Anh ta liên tục nói mấy tiếng “xin lỗi” rồi vội vàng quay lưng đi, thân thể cứng đờ, bu`ồn bực g`ần chết. Không ngờ mình... Mình lại nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết lâu đến thế. Thật là phải tội!

Trước mắt bao người, Ki`âu Phong Khang tức giận kéo Du Ánh Tuyết bỏ đi. Cổ tay Du Ánh Tuyết bị một bàn tay to nắm chặt, bước chân cũng đi rất nhanh. Cô không nhìn thấy thứ gì, chỉ có thể nhanh chóng bước đi, đồng thời kéo chiếc áo che trên đầu xuống. Còn chưa kịp thấy rõ mình bị anh kéo đến nơi nào thì đã bị đẩy vào thang máy.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Du Ánh Tuyết thấy anh ấn nút thang máy. Sắc mặt anh vẫn tối s`ầm như lúc này.

Trong thang máy vẫn còn người ngoài. Ki`âu Phong Khang nặng nề nhìn cô, sau đó khoác áo vest của mình cho cô, thậm chí còn cài từng viên cúc áo một cách kỹ lưỡng để tránh bị người khác nhìn thấy phong cảnh bên trong.

Du Ánh Tuyết rũ mắt nhìn từng ngón tay thanh mảnh của anh.

“Nhìn cái gì?” Ki`âu Phong Khang ngược mắt đối diện với cô.

Cô lắc đầu: “Không có gì?”

“Bị bỏng hả?” Anh lại hỏi, rất muốn kéo qu`ần áo ra để xem kỹ, nhưng bực mình là lúc này thang máy lại kín người.

“... Không sao, đã hết nóng rồi” Anh ấy đang lo cho mình à? Trong lòng Du Ánh Tuyết lướt qua cảm giác khác thường, không khỏi nhìn anh. Đối diện với ánh mắt của anh, lông mi cô lại run rẩy, vội vã dờn mắt. Nhưng rung động trong lòng vẫn chưa tan biến, đồng thời cô còn nhận thấy anh vẫn luôn nhìn mình.

Đến khi T`ân Nguyên quay lại thì đằng sau đã không còn bóng người. Anh ta nhìn lướt qua một lượt, vẫn không thấy Du Ánh Tuyết trong biển người mờ mịt.

“Đừng nhìn nữa, Dora đã đi rồi!” Giọng điệu của Susan nghe có vẻ hâm mộ ghen tỵ.

“Cô ấy đi rồi á? Đi đâu?”

“Ai biết! Vừa nãy cô ấy được tổng giám đốc Khang dẫn đi rồi, tôi thấy họ cùng vào thang máy. Sao vậy? Trước kia Dora đã quen với tổng giám đốc Khang hả? Rồi cuộc họ có quan hệ gì vậy?” Susan liên tục hỏi mấy câu, nghe có vẻ rất ai oán. Vốn cô đang trò chuyện vui vẻ với tổng giám đốc Khang, ai ngờ...

Du Ánh Tuyết thật sự có sức hút đến thế sao?

Tần Nguyên bị Susan hỏi ngây người, đương nhiên không thể trả lời được. Anh ta không yên lòng nhạt bình nước lên, vội vàng chạy về phía cửa thang máy.

Tổng giám đốc Khang lại không quen cô ấy, anh ta dẫn cô ấy đi như thế thì an toàn sao? Anh ta muốn dẫn cô ấy đi đâu?

Du Ánh Tuyết bị nhét vào thang máy, sau đó lại bị nhét vào taxi. Mặc dù đã mặc áo khoác của Kiều Phong Khang, nhưng quần áo trong vẫn bị ướt, dán lên người khiến cô lạnh run rẩy.

Kiều Phong Khang lại tiếp tục giục tài xế. Vất vả lắm xe mới dừng lại, cô nhảy xuống xe, không khỏi sửng sốt khi thấy khách sạn trên núi Thái Bình.

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì?” Thấy cô không nhúc nhích, Kiều Phong Khang nhíu mày: “Sợ chưa đủ lạnh à?”

Du Ánh Tuyết nhìn khách sạn rồi lại nhìn anh: “Chỗ này.”

“Khách sạn cô ở tôi đã đến rồi, nên làm gì cũng làm ở đó luôn rồi, cô còn sợ gì nữa?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 323

Khuôn mặt Du Ánh Tuyết đỏ ửng: “Đó là vì tôi say. Hơn nữa. Rốt cuộc đã làm những gì tôi cũng quên hết rồi”

Kiêu Phong Khang không có ý định cho cô tiếp tục dây dưa, sợ cô bị cảm: “Còn không mau vào đi, muốn tôi khiêng cô vào hả?”

Nghe anh nói vậy, Du Ánh Tuyết không dám chần chờ nữa mà vội bước vào khách sạn. Kiêu Phong Khang đi chuẩn bị phòng ở quây lể tân, Du Ánh Tuyết đứng trong đại sảnh nhìn. Nghĩ đến chuyện lúc này mình đang đứng trong khách sạn cùng anh, cô lại cảm thấy thật khó tin.

Đêm đó... Cô thật sự say mềm nên không nhớ rõ ràng. Còn có nụ hôn ấy...

Du Ánh Tuyết nâng tay chạm vào môi mình. Đêm hôm đó anh thật sự hôn mình, đó là nụ hôn sau bốn năm xa cách...

Nếu họ tỉnh táo, sự rung động đó có còn tồn tại không?

Cô cười khổ. Sao lại không còn chứ? Cho dù không hôn, chỉ cần hơi đến gần một chút, tim cô đã suýt nữa nhảy ra khỏi ngực mất rồi. Kiêu Phong Khang đặt phòng rất nhanh. Ở nơi du lịch như thế này thì phòng khách sạn vẫn luôn rất hiếm, bây giờ chỉ còn lại phòng thường.

“Vào phòng tắm nước ấm, loại bỏ khí lạnh, cởi hết quần áo bị ướt ra để tôi kêu khách sạn lấy đi hong khô”

Kiêu Phong Khang tuần tra phòng khách sạn một lượt rồi an bài. Du Ánh Tuyết cũng đi dạo một vòng, sau đó căn môi đứng yên.

“Còn không đi à?” Kiêu Phong Khang ngả trên sofa liếc nhìn cô.

Cô tội nghiệp chu môi: “Trong phòng không chuẩn bị áo choàng tắm.”

Cho nên nếu cô cởi áo sơ mi thì mặc gì? Huống chi còn phải cởi cả quần...

Ánh mắt Kiều Phong Khang thâm trầm nhìn Du Ánh Tuyết, sau đó đứng dậy gọi điện thoại cho lễ tân. Anh nói mấy câu rồi cúp máy, trực tiếp cởi áo sơ mi của mình ra.

Du Ánh Tuyết phản xạ lùi lại một bước, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Dáng người của anh từ bốn năm trước hay bốn năm sau đều rất đẹp, đường cong ngực bụng hoàn hảo cùng với hõm Apollo khéo gợi ý đều được thể hiện rõ ràng, toàn thân tỏa ra khí chất đàn ông mạnh mẽ, gợi cảm đến mức khiến người ta tim đập thành thịch.

“Cần đi” Anh đưa áo sơ mi cho cô. “Cái... Cái gì?” Cô lắp bắp hỏi. “Tắm xong thì mặc cái này”

Mặc... Áo sơ mi của anh ư? Trong đầu Du Ánh Tuyết hiện lên cảnh tượng nguy hiểm kia, gần như lúc đầu ngay tức thì: “Không đâu.”

“Nếu cô muốn ở trần thì cứ tự nhiên” Anh không ép buộc, nói rồi định mặc lại áo sơ mi.

Du Ánh Tuyết thật bị lạnh, máy sưởi trong phòng vừa mở nên còn chưa có tác dụng, huống chi cô cũng không thể thật sự kéo dài thời gian. Thấy anh thật sự sắp mặc lại cái áo đó, cô giương mắt nhìn anh, dáng vẻ đáng yêu vô cùng.

Kiều Phong Khang nhếch môi cười: “Không bướng nữa hả?”

Du Ánh Tuyết chau mày. Người này thật đáng ghét, không cho cô mặt mũi gì cả, nhất định phải vạch trần mình mới chịu.

Anh ném áo sơ mi lên đầu cô: “Mau tắm rửa đi!”

Du Ánh Tuyết c ãn áo của anh vào phòng tắm. Đi đến trước cửa, cô quay đầu lại, nhìn anh một lượt rồi hỏi: “Anh... Sẽ không bị cảm chứ?”

Lông mày anh giãn ra. Cô bé này đang lo cho mình à?

“Tôi còn chưa yếu đến mức đó đâu. Mau vào đi”

Tắm xong, Du Ánh Tuyết cởi áo sơ mi và quần dài, mặc áo sơ mi của Kiều Phong Khang. Cô đưa tay áo đến gần chóp mũi, say mê hít một hơi. Hương vị của anh... Rất quyến rũ. Cô không khỏi ngây người.

Trước hôm nay, cô nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ có ngày như thế này. Nhưng... Nhìn bản thân mình trong gương, cô lại ch ãn chờ. Từ trên xuống dưới, trừ nội y, cô chỉ mặc mỗi cái áo của anh, nếu ra ngoài với dáng vẻ như thế này thì rõ ràng là... Quá ướn át. Cô đang ch ãn chờ không biết nên làm thế nào thì cửa phòng tắm bị gõ vang.

“Tắm xong chưa?” Cô cắn môi, không chịu lên tiếng.

“Tắm xong thì đưa quần áo ra đây. Nhân viên phục vụ đã đến rồi.” Giọng nói của anh lại vang lên ngoài cửa.

Du Ánh Tuyết rồi rắm một lát, suy nghĩ mãi rồi nói: “... Anh đưa ra giường cho tôi cái đã”

Vừa nghe, Kiều Phong Khang đã hiểu ngay ý đồ của cô. Du Ánh Tuyết nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, vốn tưởng rằng anh đi lấy ra giường cho mình, nhưng càng nghe càng thấy không đúng lắm. Đến khi cô hoàn hồn lại, cửa phòng tắm đã bị mở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324

Cô kinh ngạc kêu một tiếng, thậm chí quên mất che lấp thân thể mà chỉ lùi về sau theo phản xạ, tựa lưng lên bồn rửa tay.

Cho dù trần trụi đứng ở đó, Kiều Phong Khang vẫn rất gợi cảm. Anh nhìn lướt qua thân thể Du Ánh Tuyết, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thuần khiết đến mức không dính bụi trần. Nhưng mái tóc còn ướt cùng với đôi chân dài thon thả lại gợi cảm đến mức khiến người ta không dời mắt được. Cô vừa quyến rũ lại vừa ngây thơ thuần khiết, tỏa ra sức hấp dẫn chí mạng. Ánh mắt Kiều Phong Khang bỗng tối sầm, lướt qua một tia nguy hiểm. Anh đã im lặng bốn năm, cũng kìm nén bốn năm. Trong bốn năm qua, không biết bao nhiêu người phụ nữ chủ động dâng hiến, muốn chinh phục anh. Nhưng... Anh lại hoàn toàn không có cảm giác. Những người phụ nữ khác quyến rũ hay là khiêu khích đều trở nên phản cảm trong mắt anh. Chỉ riêng cô bé này... Cô chẳng cần làm gì, chỉ cần một ánh mắt, một hơi thở nhẹ cũng đủ để khiến anh mất khống chế.

Tối hôm trước, anh đã vất vả nhả nài...

Du Ánh Tuyết cũng nhận thấy nguy hiểm nên nhìn anh chằm chằm, thậm chí nín thở. Anh chậm rãi bước vào phòng tắm. Cảm giác này giống như có kẻ địch xâm nhập vào lãnh địa của mình, khiến Du Ánh Tuyết căng thẳng cả người. Phòng tắm vốn rất rộng rãi, nhưng sau khi anh tiến vào thì bỗng trở nên hẹp hòi vô cùng.

Anh bước đi mấy bước, sau đó đứng trước mặt cô. Du Ánh Tuyết co rụt về sau theo phản xạ.

Hơi nước bao phủ cả phòng tắm, đôi mắt hai người đều bị che lấp một lớp sương mù, khiến bầu không khí càng thêm mờ ám. Nhất thời nhiệt độ trong phòng tắm chợt tăng vọt.

Du Ánh Tuyết siết chặt bàn tay, hơi thở trở nên dồn dập. Anh cũng thế.

Hai người đối diện nhau, không biết đã qua bao lâu, anh mới chột cú đầu xuống, khuôn mặt kề sát vào cô. Du Ánh Tuyết cả kinh thở dốc một tiếng, khẩn trương mắt nhắm lại, ngả người ra sau, hai tay đỡ trước ngực anh: “Anh đừng xằng bậy... Nhân viên phục vụ đang ở bên ngoài...”

Không có tiếng động nào, chỉ có tiếng hít thở của người đàn ông gần trong gang tấc. Cô chờ một lát mới chậm rãi hí mắt nhìn anh.

Người đàn ông đang bốn cọt nhìn cô, nào có càn rỡ như vừa rồi?

Anh chỉ chống một tay bên cạnh cô, một tay cầm quần áo mà cô cởi ra, lắc lư trước mắt cô. Mặc dù không nói một lời, nhưng vẻ trêu ghẹo trong đôi mắt đã rất rõ ràng.

“Ngoan ngoãn ra ngoài đi” Kiều Phong Khang liếc nhìn cô, sau đó cầm quần áo ra ngoài. Vừa xoay người lại, anh đã nở nụ cười.

Thực ra cô không mâu thuẫn khi anh đến gần.

Sau khi anh ra ngoài, chỉ còn mình Du Ánh Tuyết đứng trong phòng. Nhận thấy vừa rồi mình đã tự đa tình, cô không khỏi đỏ mặt, buôn bực soi gương vỗ hai má của mình, hơi thở vẫn còn đang rối loạn.

Người đàn ông này vẫn đáng ghét như thế! Lấy quần áo thì lấy quần áo, cần gì phải kề sát mặt như thế!

Kiều Phong Khang đưa quần áo cho nhân viên phục vụ chờ bên ngoài, lúc trở lại phòng, Du Ánh Tuyết đã chui vào trong chăn không dám nhìn anh.

Du Ánh Tuyết nghĩ mình bọc chăn kín thế này mà vẫn hơi lạnh, mà anh lại không mặc áo, cứ như thế thì e rằng sẽ bị cảm lạnh mất. Nhưng trong phòng chỉ có một cái chăn.

Du Ánh Tuyết cắn môi, liếc nhìn anh vắt chân ngồi trên sofa, suy nghĩ một lát rồi bò ra khỏi chăn.

Kiêu Phong Khang đang gọi điện thoại cho Nghiêm Danh Sơn. Vừa cúp điện thoại thì nhìn thấy đôi chân dài trắng muốt xuất hiện trước mắt mình. Cô gái mới 23 tuổi, da dẻ vẫn mịn màng như em bé, trơn bóng trắng nõn, vô cùng quyến rũ động lòng người. Ánh mắt anh nhất thời tối sầm, cố gắng lắm mới có thể dời mắt lên trên.

Cô gái cẩn thận ôm chặn đứng trước mặt anh: “Anh đắp đi, đừng bị cảm”

Ánh mắt anh sáng ngời, bình tĩnh nhìn cô: “Cô lo cho tôi hả?”.

“... Đương nhiên không phải!” Cô chợt dạ phản bác, nhưng lại cảm thấy thái độ của mình quá mãnh liệt có vẻ giả dối nên lại hạ giọng: “Anh cho tôi mượn quần áo, đương nhiên tôi không thể để anh bị cảm”

Anh nhướn mày, không nhận lấy chặn mà chỉ nhìn cô đầy ẩn ý: “Vậy còn cô? Mặc có chừng đó đi qua đi lại trước mặt tôi thì không sợ à?”.

Thật đáng ghét! Luôn vạch trần suy nghĩ của cô mà không nể tình gì cả!

Du Ánh Tuyết hừ một tiếng, ném chặn lên người anh: “Anh hãy tự coi lại bản thân mình đi”

“Tôi có cách khiến hai ta đều hài lòng” Anh chột lên tiếng.

Du Ánh Tuyết khó hiểu cúi đầu nhìn anh: “Cách gì?”

Vừa dứt lời, cô đã bị cầm tay kéo mạnh một phát, đến khi hoàn hồn lại, cô đã ngã trên đùi anh.

Trời đất ơi! Cô hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, đang định đứng dậy thì đã bị chặn quấn lấy, bọc quanh hai người. Lúc này cả hai trông như cái kén, thân thể dán sát vào nhau. Cô cứng đờ ngã trên đùi anh, bởi vì bên dưới trống rỗng nên càng nhạy cảm cảm nhận được sức mạnh trên cơ thể của anh.

Trong lúc nhất thời, cô bối rối không biết nên đặt tay ở chỗ nào mới được, chỉ cảm thấy cả người nóng rực, nóng đến mức lòng bàn tay chảy mồ hôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 325

“Anh... Không thấy nóng à?” Du Ánh Tuyết khàn giọng hỏi, nhưng ngay sau đó lại hận không thể cắn đứt lưỡi. Lúc này thì chỉ bằng đừng nói gì hết!

“Thế này thì mới không bị cảm” Anh lại thản nhiên đáp. Nói rồi, anh còn quấn chặt hơn một chút, khiến cô không thể không cuộn mình trong lòng anh.

Du Ánh Tuyết miệng khô lưỡi khô, ngay cả trán cũng ửng m ồ hôi. Không bị cảm lạnh thì chắc cũng bị cảm nắng mất.

“Nhất định phải quấn chặt cỡ này à?” Cô lại hỏi.

“Ừ”

“... Nhưng tôi nóng lắm” “Tôi lạnh”

Du Ánh Tuyết không nói lại anh. Không, phải nói đúng hơn là cô không đánh lại anh, vừa định giãy dụa thì hai tay đã bị anh giữ chặt, cường thế kéo qua vòng bên eo anh. Hơi thở của cô tràn đầy mùi trên người anh, lòng bàn tay cũng bị nhiễm hơi ấm của anh. Tất cả... Đều là những thứ mà cô từng hoài niệm, cho rằng mình sẽ không thể cảm nhận được nữa...

Trong lòng cô bỗng trào ra cảm giác cay đắng, thế là cô đành buông xuôi, gác cằm lên vai anh, nhớ đến chuyện mình rời đi bốn năm, anh và Lăng Ái Xuyên đã ở bên nhau bốn năm, bây giờ còn đến đây trêu chọc mình, khiến cô không nhịn được nổi lên oán khí. Hoặc có thể nói là... Lòng ghen tỵ.

Sống mũi cô cay xè, đột nhiên cúi đầu, há m ồm ngậm vai anh, sau đó cắn một phát.

Kiêu Phong Khang khẽ run lên, tình cảm phức tạp tràn ngập trong đôi mắt. Hơi thở của anh trở nên nặng nề, không kéo Du Ánh Tuyết ra mà nắm

ngón tay xuyên qua mái tóc cô, đặt lên gáy ôm cô vào lòng mình, sau đó nhắm mắt lại cảm nhận được sự t ần tại chân thật này.

Cô... Đã trở lại r ồi... Lại về đến trong lòng anh, không có cảm giác nào chân thật hơn, kích động hơn lúc này.

Cảm xúc của Du Ánh Tuyết như bị vòng tay tri ền miên này đốt cháy. Tải thân, khó chịu, đau đớn, cùng với không kìm nén được ừa vào lòng, khiến cô không nhịn được muốn trút hết ra. Du Ánh Tuyết hít mũi, đột nhiên vươn tay ôm cổ Kì ều Phong Khang.

Kì ều Phong Khang run lên, hơi thở trở nên nặng nhọc, nắm lấy cảm cô r ồi nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt bốc lửa như muốn đốt cháy cô, cũng muốn đốt cháy bản thân.

Du Ánh Tuyết miệng khô lưỡi khô, bất giác dời mắt về phía đôi môi mỏng của anh. Nụ hôn đêm hôm đó diễn ra lúc cô đang mơ màng nên không cảm nhận được... Nụ hôn của bốn năm sau sẽ có cảm giác như thế nào?

Lông mi của cô run rẩy, đôi mắt ướt át.

“Ánh Tuyết, tôi nhớ rõ tối hôm trước tôi đã nhắc em r ồi, nhìn đàn ông bằng đôi mắt quyến rũ này thì sẽ phải tự chịu trách nhiệm” Kì ều Phong Khang nói.

Giọng Kì ều Phong Khang khàn khàn ẩn giấu dục vọng.

Song Du Ánh Tuyết lại không dời mắt, không biết là cố ý hay vô tình mà nhẹ nhàng thè lưỡi liếm môi dưới: “Sẽ có hậu quả gì?”

Động tác vô tình lại khiến người đàn ông căng cứng cả người, ánh mắt như bốc lửa. Đôi môi đỏ ửng của cô gái bị thấm ướt trông như một trái đào mật tươi ngon, khiến người ta muốn âu yếm. Kì ều Phong Khang thở dốc một tiếng, nghiêng người đè lên người cô. Bốn mắt nhìn nhau, đều chứa đầy đủ loại tình cảm khó nói thành lời.

Hơi thở của hai người đầu rối loạn. Không chờ Du Ánh Tuyết hoàn hồn, đôi môi khô gợt của Kiều Phong Khang đã hạ xuống. Hai ngọn lửa vừa chạm vào nhau, Du Ánh Tuyết đã không nhận được thở dốc, hai tay khẩn trương siết chặt chặn, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm ướt vỏ chặn.

Kiều Phong Khang đang định điên cuồng hôn môi để giải tỏa áp lực bốn năm nay, nhưng đúng lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên. Tiếng chuông vang lên đột ngột như chiếc chày đập nát dục vọng giữa hai người. Ít nhất khiến Du Ánh Tuyết tìm lại một chút lý trí.

Rốt cuộc họ đang làm gì vậy? Rõ ràng anh đã bạn gái, mà mình... Cũng đã có Tần Nguyên rồi...

Cho dù cô còn chưa thích nghi với thân phận bạn gái của Tần Nguyên, nhưng dù gì tối hôm đó cô cũng đã gạt đầu rồi, bây giờ cô lại làm loạn với Kiều Phong Khang, một người đàn ông đã có bạn gái, trong phòng khách sạn.

Cô buồn bực tỉnh lại, lên tiếng nhắc nhở: “Điện thoại... Của anh đang kêu..”

“Đừng quan tâm đến nó” Kiều Phong Khang không muốn bị gián đoạn, đôi môi nóng bỏng vẫn cọ sát, muốn tìm lại môi cô.

Du Ánh Tuyết dùng sức bắt mình tỉnh lại, đẩy vai anh ra: “... Anh nghe điện thoại trước đi, có lẽ là tìm anh có việc gấp”

“Em ồn quá!” Cô gái này, bốn năm không gặp mà lại trở nên ngốc hơn à? Ngay cả hôn mà cũng không biết chuyên tâm. Anh nhíu mày, sắc mặt rất khó coi, nhưng dục vọng vẫn chưa biến mất nên trông anh gợt cảm vô cùng, khiến Du Ánh Tuyết gần như lại đắm chìm trong đó. Có trời mới biết cô nhớ nụ hôn và vòng tay của anh biết nhường nào...

Nhớ đến mức đau lòng, cơn đau ăn sâu vào cốt tủy, xâm nhập vào trái tim...

Nhưng đối phương lại không biết đi đâu, tiếng chuông vẫn reo lên. Điện thoại của Kiều Phong Khang bị ném trên sofa nên Du Ánh Tuyết vươn tay ra sờ soạng đã tìm thấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326

“Anh nghe điện thoại trước đã..” Du Ánh Tuyết cầm điện thoại lên đưa cho anh, lại vô tình nhìn lướt qua màn hình. Thật sự chỉ là vô tình, nhưng cái tên “Lăng Ái Xuyên” vẫn như kim đâm vào mắt, khiến cô đau đến mức nghẹt thở, hai má đau rát như bị tát vào mặt.

Rốt cuộc cô đang làm gì vậy? Dây dưa với một người đàn ông có bạn gái ư?

Kiêu Phong Khang cau mày, không thể không bắt máy.

“A lô” Giọng điệu của anh nghe có vẻ rất bức bối. Du Ánh Tuyết cũng tranh thủ dịp này muốn đứng dậy, nhưng lại bị anh vòng tay ôm lấy eo, bắt buộc ngồi trên đùi mình.

Người ông này... thật tàn nhẫn. Gọi điện thoại cho bạn gái mà còn bắt cô phải ở bên cạnh lắng nghe sao?

“Anh buông tôi ra.” Du Ánh Tuyết làm khẩu hình miệng, tức giận trừng anh, đồng thời gỡ tay anh ra. Nhưng cô đã dùng cả hai tay mà vẫn không phải là đối thủ một bàn tay của anh.

“Đừng lộn xộn nữa!” Anh nhướn mày cảnh cáo cô. Lúc nói câu này, anh vẫn cầm điện thoại, thậm chí không thèm hạ giọng. Du Ánh Tuyết không thể tin được anh lại càn rỡ đến thế, không sợ Lăng Ái Xuyên nghe thấy nên nghi ngờ sao? Từ khi nào mà anh lại trở nên ác liệt và quá đáng như thế?

“Anh đang nói chuyện với ai vậy?” Giọng Lăng Ái Xuyên truyền đến từ đầu dây bên kia.

Kiêu Phong Khang còn đang ôm Du Ánh Tuyết, mặc dù dự vọng còn chưa được giải tỏa, nhưng trong lòng lại được cô lấp đầy. Tâm trạng của anh thoải mái hơn nhiều. Anh cứ chăm chăm nhìn Du Ánh Tuyết, lười biếng

thường thức đuôi tóc của cô, nói: “Một bé mèo đi lạc mà thôi. Cô gọi điện thoại cho tôi vào lúc này là có chuyện gì?”

Du Ánh Tuyết không muốn nghe, nhưng mỗi một chữ lại rõ ràng rành rọt lọt vào tai cô.

“Thực ra cũng không có gì đâu, tôi chỉ muốn nói với anh là lát nữa tôi sẽ đi máy bay đến thành phố An Lập. Mấy ngày nữa chúng ta gặp nhau ở thành phố An Lập nhé?”

“Ừ. Hai ngày nữa tôi sẽ về”

“Còn nữa..” Lăng Ái Xuyên nói: “Hôm nay bác gái gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi qua nhà anh ăn cơm. Tôi không muốn khiến bác ấy thất vọng nên đã đồng ý rồi”

“Ừ. Vậy thì hẹn gặp lại lúc đó” Kiều Phong Khang không có tâm trạng nói chuyện nhiều: “Tôi còn có chút việc.”

Lúc nói câu này, anh còn đưa mắt nhìn Du Ánh Tuyết. Cô không giả vờ như vừa rồi mà im lặng mặc cho anh bối rối trên đùi, trông có vẻ rất ngoan ngoãn. Lăng Ái Xuyên cũng không nói gì nữa mà thức thờì cúp máy.

Kiều Phong Khang vừa cúp điện thoại thì di động của Du Ánh Tuyết lại reo lên, cứ như là hẹn trước. Du Ánh Tuyết vội có chui ra khỏi chăn, cầm lấy điện thoại của mình. Người gọi là Trần Nguyên.

Du Ánh Tuyết đứng trước cửa sổ, nặng nề thở hắt ra một hơi, cảm xúc ứ đọng dưới đáy lòng vẫn chưa thể nguôi ngoai.

Cô bắt máy, mệt mỏi nói: “A lô, Trần Nguyên”

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Kiều Phong Khang lạnh lùng, bước về phía cô.

“Ánh Tuyết, em không sao chứ? Nghe Susan nói em với tổng giám đốc Khanh cùng rời đi, anh rất lo lắng “Em không sao... Á..”

Bỗng nhiên bị người ôm chầm từ đằng sau khiến Du Ánh Tuyết hoảng sợ kinh hô, vội bật ống nói lại mới không khiến tiếng kêu truyền qua bên kia. Cô quay lại, hoảng sợ nhìn người đàn ông đứng đằng sau.

“Nhìn tôi làm gì? Gọi điện thoại phải chú tâm” Anh khẽ nói.

Bên kia, Tần Nguyên không nghe thấy câu trả lời của Du Ánh Tuyết nên càng lo lắng hơn: “Ánh Tuyết? Ánh Tuyết?”

Du Ánh Tuyết không thể gỡ tay Kiều Phong Khang ra được, bên kia Tần Nguyên lại rất sốt ruột, cô đành phải bất đắc dĩ nói: “Em đây?”

“Em đang ở đâu? Cần anh đi đón em không?” Tần Nguyên hỏi.

Du Ánh Tuyết muốn trả lời anh, nhưng vành tai của cô lại nóng lên.

Trời ơi! Rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì vậy? Cô che điện thoại, quay sang đỏ mặt trừng anh, chớp mũi nhỏ nhắn rịn mồ hôi. Rõ ràng anh cố tình mà!

Nhưng Kiều Phong Khang lại làm như không thấy, càng không muốn buông tha cho cô, bàn tay nóng bỏng từ vòng eo chạy xuống bên dưới...

“Ừm.” Du Ánh Tuyết không thể chịu nổi cách vuốt ve này. Bốn năm qua, thân thể của cô chưa từng cho bất cứ ai chạm vào, mà người đàn ông này lại vô cùng hiểu biết cô, kể cả nơi nhạy cảm nhất của cô...

“Đừng... Tần Nguyên còn đang nghe máy..” Lý trí thôi thúc cô đẩy tay anh ra, nhưng hai tay cô lại mềm nhũn, như bị mất hết sức lực.

Lại là Tần Nguyên!

Kiều Phong Khang vô cùng tức giận cái tên này. Anh giơ tay lên giật lấy điện thoại của cô, ấn nút cúp máy, sau đó ném lên sofa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 327:

“Anh làm gì vậy?” Du Ánh Tuyết giận dữ.

“Ánh Tuyết, ai cho em yêu đương?”

“Mặc kệ tôi. Anh chỉ biết bắt nạt tôi thôi.”

“Tôi thích bắt nạt em đấy, cả đời này chỉ bắt nạt một mình em thôi.”
Kì ầu Phong Khang nâng cằm cô lên, khế cắn đôi môi mềm mại của cô. Cô đã hoàn toàn đánh mất lý trí, hơi thở rối loạn, tình dục khiến đôi môi cô run rẩy.

Những cụm từ cả đời vẫn vẫn khiến cô hoảng hốt, móng tay bấm vào cánh tay anh.

“Trừ tôi ra, nếu em dám cho người đàn ông khác bắt nạt em như thế này thì tôi sẽ không tha cho em đâu!” Anh nói tiếp, giọng trầm thấp khàn khàn, nhưng tràn đầy bá đạo, khiến người ta không dám trái lời.

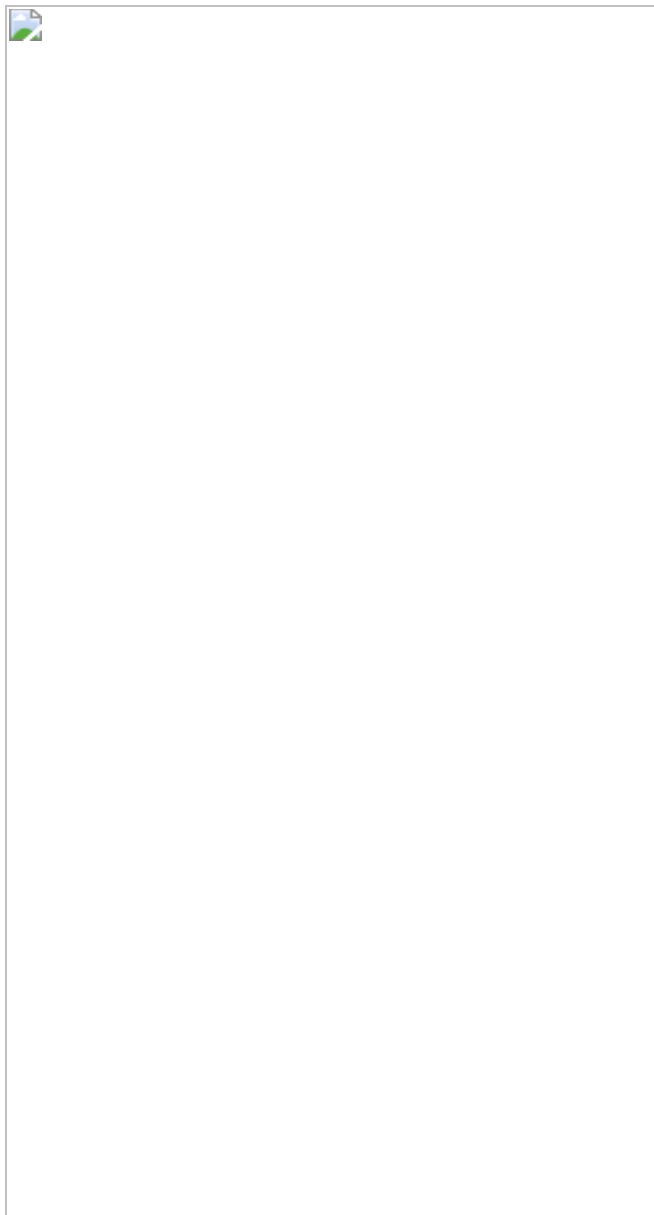
“Kính coong... Kính coong...”

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa chọt reo lên. Du Ánh Tuyết hoàn hồn lại, đôi mắt tràn đầy ướt át, đôi môi bị anh gặm cắn sưng đỏ, tỏa ra hơi thở quyến rũ mê người. Cô ngẩng lên trên cửa sổ, cúi đầu nhìn anh, trông như một đứa trẻ ngơ ngác khi mới tiếp xúc với tình dục.

Yêu tinh! Kì ầu Phong Khang gần như không thể kiềm giữ nổi, thở dốc một tiếng rồi mút lên cổ cô, để lại một dấu hôn rồi mới ép mình buông cô ra.

“Chắc là nhân viên mang quần áo đến. Để tôi đi lấy” Anh khẽ nói, sau đó bế cô từ cửa sổ đặt lên sofa, cẩn thận bọc quanh người cô để tránh bị người khác nhìn thấy tự thái gọi cảm quyến rũ của cô, cuối cùng mới xoay người đi về phía cửa phòng.

Du Ánh Tuyết còn ngăn người ngồi đó, mãi vẫn chưa thể hoàn hồn. Cơ thể trống rỗng khiến cô khó chịu, cô biết rõ đó là gì...

Rời khỏi khách sạn, khuôn mặt Du Ánh Tuyết vẫn đỏ rực, cẩn thận giữ khoảng cách một mét với Kiều Phong Khang. Nghiêm Danh Sơn đã lái xe đến chờ bên ngoài. Thấy hai người đi ra, anh ta lập tức mở cửa xe ghế sau cho hai người.

Du Ánh Tuyết còn chưa thể bình tĩnh lại, một cơn gió thổi qua, cô chỉ cảm thấy hơi thở của mình vẫn còn dính đầy hương vị của anh.

Hai người ngồi trên ghế sau, không gian rất yên ắng, không ai lên tiếng nói chuyện trước. Du Ánh Tuyết vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không dám nhìn anh, nhưng dù vậy, trái tim của cô vẫn đập loạn nhịp.

“Ngồi qua đây” Anh bỗng lên tiếng ra lệnh, giọng nói quyết đoán không cho phép người khác phản kháng.

Du Ánh Tuyết khẽ cắn môi, chỉ làm như không nghe thấy lời anh nói, nhưng bàn tay đặt trên đùi gối lại không nhịn được cuộn tròn. Cô không dám đến gần anh, người đàn ông này chính là một đóa hoa anh túc. Bốn năm trước, cô đã bị dụ dỗ say mê, bốn năm sau, cô vẫn không thể tự kiềm chế. Nhưng anh lại không phải là người có kiên nhẫn, lập tức vươn tay ra kéo lấy tay cô, lôi cô về phía mình.

Du Ánh Tuyết bất ngờ bị kéo ngã vào lòng anh. Cô đỏ mặt nhìn Nghiêm Danh Sơn đang lái xe đằng trước, ngượng ngùng thẳng lưng: “Anh làm gì vậy hả?”

“Ngồi yên” Anh vẫn nói bằng giọng ra lệnh. Du Ánh Tuyết hừ một tiếng, đồng thời trừng anh, nhưng anh lại lấy tay cô ra rồi nằm lên đùi cô, động tác vô cùng tự nhiên, khiến cô ngây người, tim đập thình thịch.

“Anh... Anh làm gì vậy?” Thật lâu sau, Du Ánh Tuyết mới có thể lên tiếng.

“... Em không thấy à?” Anh chậm rãi nhắm mắt lại, cầm tay cô che lên mắt mình. Du Ánh Tuyết có thể cảm nhận được lông mi của anh quét qua bàn tay mình từng chút một, như gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng, mãi không tan biến.

“Anh... Muốn ngủ à?”

“Ừ. Tôi hơi mệt, đêm qua hầu như chưa ngủ” Kiều Phong Khang lười biếng đáp. Cũng chính lúc anh nhắm mắt, Du Ánh Tuyết mới dám quan sát gương mặt anh. Vẻ mặt mệt mỏi của anh khiến cô đau lòng. Anh vẫn luôn là một kẻ cuồn công việc, mấy năm qua, chắc anh cũng vẫn liều mạng làm việc như trước kia.

Thế nên cô không nỡ đẩy anh ra, chỉ lặng lẽ đi đầu chỉnh tư thế để anh nằm thoải mái hơn, lúc này mới hỏi: “Anh làm gì mà lại không ngủ?”

“Một mình, rất khó ngủ” Anh vẫn ODC > luôn rất khó ngủ, chỉ có đêm hôm đó ở trong phòng cô, anh mới được ngủ một giấc thoải mái.

Một người rất khó ngủ ư? Thế nên “Bình thường anh đâu..” Ngủ cùng Lăng Ái Xuyên hả? Cô gần như buột miệng nói câu này, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại. Nghe thấy đáp án sẽ chỉ khiến mình càng khó chịu hơn mà thôi, cần gì phải hỏi nữa?

Du Ánh Tuyết thở hắt ra một hơi, cố gắng muốn làm cho mình nhẹ nhõm hơn.

“Cái gì?” Không nghe thấy câu sau nên anh lên tiếng hỏi bằng giọng mệt mỏi, rõ ràng là đã rất buồn ngủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328

“... Không có gì, anh ngủ đi” Du Ánh Tuyết lắc đầu, không tiếp tục đề tài này nữa. Mặc dù còn chưa nghe thấy đáp án, nhưng lòng cô đã bắt đầu cảm thấy trăn uất. Cảm giác này thật tồi tệ.

Rõ ràng là anh rất mệt, không lâu sau đã ngủ thiếp đi. Hô hấp đầu đặn truyền đến, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy cả thế giới đều trở nên yên bình.

Cho dù đang ngủ anh vẫn nắm chặt tay cô, như thể cả đời sẽ không buông ra. Cô cẩn thận rời tay khỏi mắt anh, sau đó ngơ ngác nhìn khuôn mặt say giấc của anh, mãi mà không thể dời mắt được.

Cô thật sự... Rất nhớ anh, rất nhớ...

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cảm xúc đau đớn và quyến luyến trong lòng là không thể lừa dối bản thân. Cô bất giác vuốt ve má anh, chạm vào đôi mắt, chiếc mũi cao thẳng, lướt đến đôi môi mỏng khêu gợi...

Anh không cho cô yêu đương, nhưng tại sao... Anh lại có thể tiếp nhận một người phụ nữ khác nhanh đến vậy?

Sống mũi Du Ánh Tuyết cay xè. Có lẽ là vì đối phương quá vĩ đại. Đúng thế, cô thua kém tất cả những cô gái luôn vây quanh anh.

“Cô Ánh Tuyết, cô không sao chứ?” Nghiêm Danh Sơn nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của cô qua gương chiếu hậu, vừa lái xe vừa lo lắng hỏi.

Du Ánh Tuyết ngẩn ra, hít vào một hơi rồi quay mặt đi, giấu kín cảm xúc của mình. Một lát sau, cô mới nói: “Anh bật máy sưởi lên đi. Anh ấy đang ngủ, tôi sợ anh ấy sẽ bị cảm”

Nghiêm Danh Sơn vui mừng cười, vừa bật máy sưởi vừa nói nhỏ: “Sếp Khanh vẫn luôn bị mất ngủ. Bốn năm cô không ở đây, anh ấy đã tự giày vò bản thân rất vất vả. Quả nhiên cô Ánh Tuyết mới là thuốc tiên chữa bệnh

cho sếp Khanh tốt nhất. Cô vừa ng ỡ đó, không cần làm gì cả, anh ấy đã ngủ ngon giấc Du Ánh Tuyết chỉ coi như anh ta đang dỗ dành mình nên không để trong lòng, chỉ cười xem như đáp lại.

Anh ngủ rất ngon. Du Ánh Tuyết rất mong đoạn đường này có thể dài một chút, nhưng cuối cùng vẫn đến khách sạn nơi cô ở.

Anh vẫn còn chưa tỉnh lại.

Nghiêm Danh Sơn quay sang, nhìn Du Ánh Tuyết: “Sếp Khang hiếm khi ngủ ngon giấc như vậy, có thể nhờ cô Ánh Tuyết một chút được không?”

Du Ánh Tuyết cũng không muốn đánh thức Ki ều Phong Khang nên cũng đồng ý với yêu cầu của Nghiêm Danh Sơn: “Anh đỗ xe trong gara khách sạn đi, chỗ này không được đậu xe”

Nghiêm Danh Sơn nở nụ cười: “Vậy thì sếp Khanh xin nhờ cô.”

Chiếc xe chạy vào gara. Trong gara rất yên ắng. Bởi vì Nghiêm Danh Sơn vẫn còn công việc khác, không có khả năng vẫn ở lại đây với họ nên anh ta đã xuống xe rời đi. Trong xe chỉ còn lại Du Ánh Tuyết và Ki ều Phong Khang đang ngủ say.

Du Ánh Tuyết cứ thế ng ỡ, lại không hề cảm thấy nhàm chán, ngược lại rất hưởng thụ khoảng thời gian yên bình này.

Không biết đã qua bao lâu, trời cứ tối dần, Du Ánh Tuyết tựa lưng vào ghế xe, đang buồn ngủ thì điện thoại đột ngột reo lên. Cô gần như bừng tỉnh ngay lập tức, sợ làm ồn đến Ki ều Phong Khang nên cô vội đi lấy điện thoại. Anh vốn không nhúc nhích, nhưng vì cô rút tay ra nên lại bừng tỉnh. Anh nhíu mày lại nắm tay cô.

“Ồn quá” Anh nỉ non.

“Anh tỉnh rồi hả? Để tôi đi nghe điện thoại” Du Ánh Tuyết không thể rút tay phải ra, đành phải dùng tay trái thò vào túi quần bên phải, mãi mà

không lấy điện thoại ra được, anh bèn duỗi tay lấy điện thoại cho cô.

“Lại là tên nhóc kia à?” Sắc mặt anh lạnh lùng, nhưng khi thấy Trịnh Thanh Vy trên màn hình, sắc mặt lại dịu đi. Anh không đưa máy cho Du Ánh Tuyết mà tự bắt máy.

“Anh làm gì vậy?” Du Ánh Tuyết sốt ruột muốn lấy lại điện thoại. Kì ều Phong Khang giương tay bắt lấy cả hai tay cô, liếc nhìn cô rồi nói như dỗ dành một đứa trẻ: “Đừng lộn xộn”

“Anh đừng lộn xộn mới đúng. Đó là điện thoại của tôi.” Du Ánh Tuyết ai oán nói.

Bây giờ hai người họ là gì của nhau? Cứ thế dây dưa một cách mờ ám thế này thôi sao? Cô không muốn cho người khác biết chuyện này. Nhưng rất rõ ràng, anh lại không suy nghĩ như thế, ngược lại làm như chỉ hận không thể thông báo cho cả thế giới biết lúc này họ đang ở bên nhau.

Bên kia, đột nhiên nghe thấy giọng Kì ều Phong Khang truyền đến, Trịnh Thanh Vy cũng sửng sốt trong chớp mắt, còn tưởng mình gọi nhầm số. Cô lấy điện thoại ra xem thì phát hiện mình không gọi nhầm.

“Hai người đang ở bên cạnh nhau hả?” Trịnh Thanh Vy kinh ngạc hỏi.

“Ừ, có chuyện gì?”

“Các đồng nghiệp sắp đi ăn tối, cho nên bây giờ hai người.”

“Không rảnh đâu” “Tôi cũng đoán thế?”

Trịnh Thanh Vy không mời nữa. Nếu có thể cho hai người họ ở bên nhau thì cũng là chuyện tốt, cô mong còn không được nữa là. Cô cúp điện thoại, thương tiếc nhìn về mặt ỉu xiu của Tân Nguyên. Có lẽ một số người đã được định trước là chỉ có làm khách quan đường trong cuộc đời của người khác.

Ví dụ như... Hồ Minh Tuấn trong cuộc đời của cô...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329

Anh cúp điện thoại rồi ngẩng dậy. Mắt hơi ẩm của anh, Du Ánh Tuyết còn cảm thấy không quen, hoặc là nói hơi hụt hẫng, nhưng cô lại ép mình phải bỏ qua cảm giác đó, chỉ hỏi: “Chị Vy nói gì vậy?”

“Vốn định gọi em qua ăn tối, nhưng tôi đã từ chối thay em rồi”

Du Ánh Tuyết xem đồng hồ, đúng là sắp tới giờ cơm tối rồi. Nhưng anh...

“Nếu anh đã tỉnh thì tôi về khách sạn đây.” Du Ánh Tuyết suy nghĩ kỹ rồi nói. Anh không giữ lại mà chỉ gật đầu. Không hiểu sao trong lòng cô lại hơi thất vọng, sau đó không cho mình nhìn anh thêm chút nào nữa, cất điện thoại, xách túi xách rồi mở cửa xe, cúi đầu xuống xe.

“Du Ánh Tuyết”

Vừa đi được mấy mét, Kiều Phong Khang đột nhiên kêu cô.

Cô ngẩn người, quay đầu lại, thấy anh tựa lưng vào thân xe, chăm chú nhìn cô.

“Đi ăn tối với tôi đi” Anh yêu cầu.

Du Ánh Tuyết đang định nói gì đó, anh lại lên tiếng: “Tối nay tôi sẽ lên máy bay về thành phố An Lập. Sau này... Nếu không còn công chuyện thì sẽ không tới Hà Cảng nữa”

Du Ánh Tuyết ngẩn người. Nói cách khác... Sau này anh sẽ không đến thành phố này vì bất cứ việc gì, trong đó cũng bao gồm cả mình...

Dưới ánh tà dương ngày đông, cái bóng của hai người bị kéo thật dài.

Bốn mắt nhìn nhau, khóe mắt Du Ánh Tuyết bỗng cay xè, ánh mắt mờ mờ. Cô không biết tại sao mình lại không nhận được muốn khóc, nhưng rồi

cô lại nở nụ cười: “Chẳng phải lần nào anh cũng đến đây vì công chuyện hay sao?”

“Lần trước là thế, nhưng lần này không phải”

Du Ánh Tuyết gật đầu ra vẻ đã hiểu. Anh đi cùng Lăng Ái Xuyên đến đây, có lẽ là dẫn cô ấy đi mua sắm, nhân tiện làm việc luôn. Mà đêm nay, anh sẽ cùng Lăng Ái Xuyên về thành phố An Lập, trở về với tình cảm đó.

Tất cả những mê ly và kích tình vừa rồi cùng mình đều như bọt biển, gió thổi qua liền tan biến.

Trong nhà hàng, mọi người ngẩng đầu nhìn nhau trông như tình nhân.

Suốt bữa ăn, Du Ánh Tuyết không nói một lời, vẫn luôn cúi gằm mặt xuống, mái tóc rũ xuống che khuất khuôn mặt tràn đầy đau buồn.

Anh gọi hai phần bít tết, cả hai phần đều đặt trước mặt mình. Anh cắt thành từng miếng nhỏ rồi mới đưa một phần đến trước mặt cô. Ánh mắt Du Ánh Tuyết lại mơ hồ. Đây là lần đầu tiên sau bốn năm, hai người lại cùng ăn cơm với nhau, nhưng chắc hẳn cũng là lần cuối cùng...

Cô xiên một miếng nhỏ đưa vào miệng. Trước kia cô rất thích nhà hàng này, cảm thấy rất hợp khẩu vị, nhưng bây giờ lại tràn đầy chua xót.

“Em không thích hả?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu: “Trước kia tôi rất thích đầu bếp ở đây, nhưng... Nghe nói gần đây mới đổi đầu bếp khác”

Cô vừa nói chuyện vừa mỉm cười như trước kia. Tối nay cười thật vất vả. Nhưng cô sợ nếu mình không cười thì sẽ không nhận được rơi nước mắt.

“Nếu em không thích thì chúng ta lại gọi món khác”

“Không cần thế này cũng được”

Món ngon nhất cũng chỉ cay đắng mà thôi, cần gì phải làm đi đâu thừa. Vì thế, cô lại cúi đầu tiếp tục dùng cơm.

Kiêu Phong Khang thường xuyên ngẩng đầu nhìn cô. Đến lần thứ mấy, cuối cùng anh mất hết kiên nhẫn, đặt dao nĩa xuống, tao nhã lau miệng rồi nói: “Tôi sắp đi rồi, em không có gì muốn nói với tôi à?”

Du Ánh Tuyết ngẩn người, suy nghĩ một lát rồi mới nhẹ nhàng nói: “Chú ba...”

Ánh mắt Kiêu Phong Khang bỗng tối sầm. Đã lâu lắm rồi anh chưa nghe thấy xưng hô này, giọng cô vẫn êm tai như xưa. Bốn năm qua, anh nằm mơ cũng muốn nghe thấy giọng nói mềm mại ấy, cùng với xưng hô này...

“Tôi thật lòng muốn nói cảm ơn chú”

“... Cảm ơn tôi chuyện gì?”

“Lần trước... Hộp thuốc dạ dày kia, tôi vốn tưởng là Tần Nguyên đưa”

“... Cảm ơn chuyện này à?” Giọng anh lạnh lẽo. Ai cần cô cảm ơn? Huống chi còn dính líu tới Tần Nguyên! Hoàn toàn khác hẳn những gì anh muốn nghe.

Thấy cô gật đầu, anh kiên nhẫn hỏi tiếp: “Em còn gì muốn nói nữa không?”

“Ừ, có?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330

Ánh mắt anh lại xuất hiện vẻ mong chờ.

“Về sau, có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, cho nên lần này chúng ta tạm biệt nhau đi.” Cô vươn tay ra, muốn bắt tay với anh. Mặc dù nói là phải chào tạm biệt, nhưng nỗi buồn trong lòng lại liên tục trào dâng, khiến cô suýt nữa không cười nổi nữa.

Thật sự... Rất vất vả...

“Không còn gặp nhau nữa ư?” Anh cười lạnh, gằn từng chữ, lạnh lùng nhìn bàn tay cô, không cần lấy mà còn ngửa ra sau, lạnh lùng nhìn nụ cười của CÔ.

“Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trở về thành phố An Lập hả?” Cho dù là vì mình.

Vươn tay mãi sẽ rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn vươn tay mà không rút về, chỉ nói: “Tôi sẽ không trở về đó nữa”

“Tại sao?” Sắc mặt anh càng lạnh lẽo hơn.

Cô cười gượng: “Ở Hà Cảng có bạn bè của tôi, công việc của tôi, đồng nghiệp của tôi, cùng với bạn trai.”

Anh nguy hiểm híp mắt.

“Nhưng thành phố An Lập... Trừ hời ức, thành phố đó đã không còn ý nghĩa gì với tôi”

Cô đang nói dối.

“Được lắm Du Ánh Tuyết! Em luôn có bản lĩnh khiến tôi nổi giận! Nhưng có rất nhiều chuyện không phải là do em quyết định!” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nhìn chằm chằm cô như thể muốn nuốt chửng cô. Sau

đó anh tức giận ném bàn ăn lên bàn, không thèm nhìn cô mà xoay người bỏ đi.

Du Ánh Tuyết ngơ ngác ng ẩ ở đó nhìn bóng lưng anh rời đi, ánh mắt trông rộng, cứ như ngay cả trái tim cũng không còn...

Cô không muốn rời đi, cứ như anh vẫn còn đang ng ẩ đối diện mình, chỉ cúi đầu ăn bít tết một cách máy móc.

Mãi đến khi nhà hàng đóng cửa, nhân viên phục vụ thúc giục nhiều lần, cô mới bất đắc dĩ đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Cô biết anh đã thật sự rời đi, từ nay sẽ không trở về nữa...

Tuần kế tiếp, Du Ánh Tuyết sống một cách vô tri vô giác, trong đầu tràn ngập bóng dáng của người đàn ông kia. Cảnh tượng trong khách sạn định núi tra tấn khiến cô đau đớn. Sớm biết như thế thì thà rằng bốn năm sau không gặp lại anh. Anh trêu chọc mình rồi bỗng nhiên rời đi, khiến cô đau đớn không nguôi.

Đêm đã về khuya, cô ôm máy tính, cô đơn tựa vào đầu giường, vô thức loay hoay máy tính. Chờ đến khi hoàn hồn, cô mới phát hiện mình đã không nhận được đặt vé máy bay đến thành phố An Lập vào ngày mai. Khoảnh khắc ấy, đôi mắt cô chợt đỏ hoe, nước mắt tuôn trào như vỡ đê, không thể kìm nén được nữa.

vua du.

Làm sao bây giờ? Nỗi nhớ điên cuồng sắp nuốt chửng cô mất rồi. Trừ phi trở lại thành phố An Lập gặp anh, còn gì có thể giải cứu bản thân?

Đến khi hoàn hồn lại, lý trí mách bảo cô rằng nên hủy vé đi, nhưng cuối cùng cô vẫn không làm thế.

Cô tắt máy tính, ôm chăn co ro nằm trên giường, ngơ ngác nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ. Không biết từ khi nào mà ban đêm đã trở nên vừa lâu dài vừa chán nản như thế.

Sau này có phải vượt qua những đêm dài đằng đẵng như thế này bằng cách nào đây?

Thành phố An Lập.

Màn đêm đã về khuya, ánh sao lấp lánh bao phủ cả phố thị. Mùa đông ở thành phố này còn lạnh hơn Hà Cảng nhiều. Kiều Phong Khang đứng trên tầng cao nhất của tòa cao ốc, tối tăm nhìn điện thoại.

Suốt hai ngày qua, anh chưa từng nhận được một cuộc điện thoại của cô. Có phải cô nhóc kia đã quên mất mình rồi không?

Anh lắc lư ly rượu vang trên tay, ngửa đầu uống cạn, lòng ngực như muốn nghẹt thở. Xem ra nếu anh không chủ động thì cô nhóc kia sẽ thật sự từ bỏ quá khứ của họ. Đúng là cô bé vừa tàn nhẫn vừa đáng giận.

Kiều Phong Khang đang suy nghĩ thì điện thoại bỗng reo lên. Người gọi tới chính là Nghiêm Danh Sơn.

“Đã khuya rồi, cậu có chuyện gì?”

“Sếp Khang, đã có động tĩnh!” Nghiêm Danh Sơn hạ giọng, nghiêm túc nói: “Gần đây hội đồng quản trị đã bắt đầu có động tác, kẻ cầm đầu chính là Kiều Quốc Thiên, chị gái và anh rể của anh”

“Cuối cùng cũng đã đến” Kiều Phong Khang không hề kinh ngạc mà còn rất bình tĩnh: “Tạm thời không cần quan tâm họ. Mặc cho họ bày trò đi”

“Vâng, thưa sếp” .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331

Hai người không nhiều lời mà cúp điện thoại ngay. Kiều Phong Khang ngồi trước bàn làm việc, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Có câu nói chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh, đến nay anh đã bốn bề thọ địch, mặc dù đứng trên cao thì phong cảnh rất đẹp, nhưng ai thấu hiểu nỗi cô đơn ấy? Nếu cô bé kia ở bên cạnh mình thì có lẽ giờ đây đã là quang cảnh khác rồi.

Anh mệt mỏi dờn mắt, ngả người trên ghế nằm, ấn điếu khiên kéo rèm lại. Phố thị phần hoa về đêm và bầu trời đầy sao tức khắc bị che khuất ở bên ngoài, chỉ còn lại căn phòng lạnh lẽo.

Hôm sau, Du Ánh Tuyết đến công ty với quần áo thâm màu đen sì.

“Ánh Tuyết, bữa sáng của em nè” Trần Nguyên đã chuẩn bị bữa sáng sẵn: “Đây là do anh tự tay làm, em ăn thử đi”.

Trong hộp cơm là bánh trứng gà và cơm chiên, trông rất ngon miệng.

“Cảm ơn anh” Du Ánh Tuyết mỉm cười, trong lòng rất cảm động, nhưng lại không có chút khẩu vị.

“Dora, nói thật đi, có phải em đã quen biết với tổng giám đốc Khanh từ trước rồi không?” Đột nhiên Susan chen mồm vào, nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết. Rõ ràng cô vẫn còn nhớ chuyện người nào đó đã kéo Du Ánh Tuyết rời đi trên núi Thái Bình.

Du Ánh Tuyết không ngờ mình muốn quên một người đến thế, chẳng những không quên được mà vừa đến công ty còn phải nghe đến tên anh ấy. Cô có chút mâu thuẫn, chỉ nói: “Chị đừng nói lung tung, bọn em không quen nhau”.

Cô cầm bữa sáng ngồi vào chỗ của mình. Susan vẫn không chịu buông tha: “Chị vẫn luôn tin vào giác quan thứ sáu của mình. Chị nhìn kiểu gì cũng thấy hai người không đơn giản. Nếu không quen thì sao hôm đó trên đỉnh núi, anh ấy lại đột nhiên kéo em đi?”

Du Ánh Tuyết nhất thời ghen lời. Nhớ đến hôm đó mình suýt nữa buông thả trong khách sạn, lại nhìn bữa sáng trên tay, chỉ cảm thấy áy náy vô cùng.

Cô không để ý tới Susan mà chỉ ngẩng đầu nói với Tần Nguyên: “Tối nay sau khi tan tã, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Tần Nguyên ngẩn ra, nhìn đôi mắt của Du Ánh Tuyết, không hiểu sao trong lòng anh ta bỗng cảm thấy buồn bã. Cô ấy... Muốn nói chuyện gì? Anh ta có thể thấp thoáng đoán được.

“Ừ, anh chờ em” Tần Nguyên gật đầu.

Sau khi đã hạ quyết tâm, trong lòng Du Ánh Tuyết mới thoải mái hơn một chút, mặc dù rất có lỗi với Tần Nguyên. Susan vẫn còn đang than thở: “Dora, em đã có bạn trai tốt như Tần Nguyên rồi mà còn bắt cả hai tay thì rất có lỗi với cậu ấy”

“Chị nói gì vậy?”.

“Nói em với tổng giám đốc Khanh chứ sao!” Susan nhìn về mặt cô đơn của Tần Nguyên, hạ giọng nói nhỏ: “Chị cảm thấy tổng giám đốc Khanh muốn theo đuổi em đấy”.

Cô thoáng khựng lại, chỉ cảm thấy tim đập loạn một nhịp, nhưng sau đó cô lập tức phản bác: “Chị đừng nói bậy, anh ấy đã có bạn gái rồi, mọi người cũng thấy rồi đấy, hai người họ rất xứng đôi, còn nữa.”

“... Anh ấy sẽ không đến Hà Cảng nữa đâu”

Cô nói những lời này chẳng những cho Susan nghe, mà còn cho bản thân nghe. Họ đã kết thúc rồi, cho nên cô cũng nên hủy vé máy bay đến thành phố An Lập thôi...

Cô không bận tâm tới Susan mà mở máy tính, hít sâu rồi mở trang web mua vé máy bay. Còn chưa kịp làm gì thì thấy Trịnh Thanh Vy bước ra từ

văn phòng của boss Inoue, nói: “Susan, Spring, hai người các cô trở về dọn dẹp hành lý đi, hôm nay chuẩn bị đi công tác. Còn nữa..”.

Trịnh Thanh Vy chỉ vào Du Ánh Tuyết: “Em cũng đi cùng”

“Em á?” Du Ánh Tuyết chỉ tay vào mình.

“Ừ. Dự án RQ lên sàn khá phức tạp, chúng ta phải về thành phố An Lập bàn kỹ hơn mới được, đã tìm được bên rót vốn rồi”.

“Cho nên lần này chúng ta sẽ đến thành phố An Lập công tác hả?” Susan hỏi.

Trịnh Thanh Vy gật đầu.

Du Ánh Tuyết vẫn không thể hiểu được: “Nhưng em không cùng nhóm với các chị mà”.

“Đúng thế, chẳng lẽ Tần Nguyên không cần đi? Cậu ấy thuộc nhóm chúng ta mà?”.

Tần Nguyên cũng đang nhú mày chờ đáp án của Trịnh Thanh Vy. Lần đầu tiên mọi người thấy sắc mặt anh ta khó coi đến thế.

Trịnh Thanh Vy cũng cảm thấy hụt hẫng: “Tần Nguyên sẽ có công việc mới, đó là dẫn dắt nhóm khác làm dự án khác, còn Du Ánh Tuyết sẽ chuyển qua nhóm chúng ta. Công việc của Tần Nguyên sẽ được giao cho em, các em giao tiếp công việc với tốc độ nhanh nhất đi”.

“Nhưng thế này thì không công bằng với Tần Nguyên chút nào? Các đồng nghiệp bên vực Tần Nguyên. Dù sao dự án đi đến nước này, anh ta đã trả giá rất nhiều tâm huyết. Bây giờ lại bị đá ra dự án, thật sự là rất tệ”.

“Đúng thế, bản kế hoạch dự án này là do chúng ta thức mấy đêm cùng nhau làm ra. Không thể không kể công của Tần Nguyên”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 332

Trịnh Thanh Vy đặt văn kiện xuống, đưa mắt nhìn mọi người: “Trong công việc không có chuyện công bằng hay không. Tôi cũng đã cố gắng tranh thủ giúp T`ân Nguyên r`ãi, nhưng đây là quyết định của boss. Nếu mọi người nhận tiền lương của boss thì chỉ cần hoàn thành tốt công việc của ông ấy là được r`ãi”

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn T`ân Nguyên, nhẹ giọng an ủi: “Công việc mới cũng là nơi rất tốt. Cậu đừng nản. Chỉ, không chừng cậu sẽ có cơ hội phát huy trong đội ngũ mới. Chỉ cần cậu có tài năng thì xã hội này sẽ không lãng phí cậu đâu”.

T`ân Nguyên gật đầu, từ đầu tới cuối không nói một lời. Thấy Du Ánh Tuyết vẫn ngăn người ng`ãi ở đó, còn chưa hoàn h`ần, Trịnh Thanh Vy Vỗ tay: “Còn ngờ ra đấy làm gì? Mau giao tiếp công việc, sau đó thu dọn hành lý đi. Tối nay lên máy bay, đừng kéo dài thời gian”.

Du Ánh Tuyết ng`ây người h`ồi lâu. Cô vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao lại đổi T`ân Nguyên thành mình. Là trùng hợp, hay là...

Cô không dám suy nghĩ sâu xa, sợ kết quả chỉ là một lần mình tự đa tình. Có lẽ thật sự chỉ là vì công việc thôi. Nhưng về thành phố An Lập bàn về kế hoạch RQ, có phải là... Mình sắp được gặp lại anh ấy r`ãi không?

Vừa nghĩ đến khả năng này, cô lại không thể bình tĩnh nổi. Cô im lặng hủy vé máy bay của mình, sau đó mới đi giao tiếp công việc với T`ân Nguyên.

T`ân Nguyên trông rất chán nản. Du Ánh Tuyết áy náy nói: “Xin lỗi, em không ngờ chuyện lại thành ra thế này..”.

“Có gì đâu mà xin lỗi. Dù sao ở trong đội ngũ nào thì cũng phải làm việc thôi. Hơn nữa người thế chỗ anh là em chứ không phải là người khác.” Đây đúng là điều duy nhất khiến T`ân Nguyên vui mừng.

“Em sẽ cố gắng hoàn thành tốt công việc của anh”

Tần Nguyên cương chiều xoa đầu cô: “Công việc thì công việc, nhưng em bên kia phải nhớ ăn cơm đúng giờ, đừng giày vò dạ dày của mình nữa, biết chưa?”

Du Ánh Tuyết cảm thấy ấm lòng: “Em biết rồi, anh yên tâm, em sẽ chăm sóc mình thật tốt.”

“Còn nữa..” Nói đến đây, Tần Nguyên nhìn cô một cách trịnh trọng: “Em Sẽ về đây chứ?”.

“Gì cơ?” Câu hỏi bất ngờ khiến Du Ánh Tuyết không hiểu ra sao, khó hiểu nhìn anh ta.

Tần Nguyên bỗng cảm thấy chua xót, không khỏi ôm chầm lấy cô.

Cô thoáng sửng sốt, hơi ngượng nghịu muốn lùi về sau, nhưng lại nghe thấy anh ta chua xót nói: “Anh cứ cảm thấy thành phố An Lập rất quan trọng đối với em. Dường như sau chuyến đi này, em sẽ ở lại nơi đó mãi mãi.”

Tần Nguyên cười khổ.

Ngốc nghếch! Kiều Phong Khang thở dài .

“Cả đêm nay em cứ luôn thăm dò ý tôi, rốt cuộc là em muốn hỏi đi đâu gì?”

Du Ánh Tuyết cắn môi nói: “Tôi không muốn hỏi nữa, tôi đã có đáp án rồi”

“Thật sao?” Anh nhíu mày: “Vậy nói cho anh biết, em mang theo đáp án. trong lòng em bước ra khỏi cánh cửa này rồi thì em định sẽ giải quyết mối quan hệ của chúng ta như thế nào?”

Du Ánh Tuyết mím chặt môi. Hai bàn tay chống vào vai anh cũng siết chặt .

Đôi mắt đã hơi ươn ướt của cô nhìn anh: “Hôm nay, sau khi tôi bước ra khỏi cánh cửa này... xin anh đừng xuất hiện trong cuộc đời tôi nữa ...”

Đôi mắt Kiều Phong Khang tối sầm lại .

Cổ họng đau thắt lại, cô hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục tìm lại giọng nói của chính mình: “Ngày mai, tôi sẽ nộp đơn xin chuyển về Hà Cảng, và từ đây trở đi, tôi sẽ không bao giờ trở lại thành phố An Lập nữa... Tôi sẽ coi như chưa từng gặp anh...”

“Em, sao em có thể nói những lời tuyệt tình như vậy được? Kiều Phong Khang nhướng mày nhìn cô, lòng đầy chua xót, đồng thời có chút bất lực. “Nếu tôi cũng tuyệt tình như em thì khi biết em và tên Tần Nguyên đó quan hệ không rõ ràng, có phải cũng nên quay về thành phố An Lập luôn, như thế thì chưa từng phải yêu em, chưa từng phải nhớ em, nếu thế thì sao còn phải nghĩ hết trăm phương nghìn kế để em từ Hà Cảng quay về An Lập?”

Một lời yêu, hai lời nhớ của anh khiến mũi Du Ánh Tuyết cay xè, hốc mắt đỏ hoe .

“Anh đừng dỗ tôi nữa! Nếu anh thật sự yêu tôi và nhớ tôi như anh đã nói, thì anh và Lăng Ái Xuyên là gì? Cô ấy là bạn gái của anh, nếu anh muốn nói những lời ngọt ngào thì anh hãy đi mà nói cho cô ấy nghe, tôi không muốn nghe gì hết. “

Cô nói, cố chấp bịt tai lại. Về mặt tức giận và ghen tị như vậy có lẽ thực sự rất khó coi, dù sao cô cũng không đủ tư cách để ghen .

Q Nhưng.. .

Hôm nay cô không nghĩ được nhiều như vậy .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 333

Ki ầu Phong Khang kéo tay cô xuống, kéo khuôn mặt cứng đ ầu khó chịu của cô lại gần, ánh mắt anh ép buộc cô, trong mắt hiện lên vẻ nguy hiểm: “Vậ em thì sao? Rõ ràng người yêu em là tôi sao lại lưu luyến mập mờ với người đàn ông khác, thậm chí còn đ ồng ý sự theo đuổi của anh ta?”

Du Ánh Tuyết trong lòng chua xót, hoàn toàn không để ý đến cái bẫy trong lời nói của anh, chỉ nói: “Tôi khác với anh. Tôi luôn coi anh ấy là đ ồng nghiệp, là bạn bè! Nếu anh và Lăng Ái Xuyên không xuất hiện ở Hà Cẩng thì tôi có uống say r ồi tôi cũng không nhận lời người ta...”

Ngay khi cô dứt lời, Ki ầu Phong Khang đã mỉm cười .

Tâm trạng trở nên rất vui vẻ .

“Vậ vậy, em đ ồng ý với người khác chỉ để chọc giận tôi?”

Du Ánh Tuyết lúc này mới nhận ra, cô chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi của mình .

Lại bị anh dự vào bẫy!

Càng ngày càng tức giận, tức giận vì cho rằng mình vô dụng, cô càng đẩy mạnh tay anh ra .

Ai ngờ được rằng, thay vì buông ra, anh lại lật người và đè cô xuống dưới mình .

Sợ thân hình cao lớn nặng nề của mình sẽ khiến cô không thoải mái, hai tay anh chống lên chiếc ghế da bên dưới, ánh mắt chạm vào đôi mắt nhoe nước của cô, có chút bất lực lại có chút vui mừng: “Ánh Tuyết, em thật ngốc, em có biết suốt 4 năm qua, khi không có em, tôi sống thế nào không?”

Du Ánh Tuyết sục sục, không muốn nhìn anh .

Bây giờ anh muốn kể cho cô nghe tất cả những câu chuyện về mối quan hệ của anh với người khác, anh muốn kể tỉ mỉ từng chi tiết một? Nhưng phải làm thế nào bây giờ? Cô không muốn nghe chút nào!

Mọi chi tiết đều là cực hình đối với cô ấy!

“Trong bốn năm qua, tôi chưa từng có bạn gái.”

Du Ánh Tuyết quay mặt lại trừng mắt nhìn anh: “Tôi không phải đồ đồng gốc!”

“Em là đồ đồng gốc, hoàn toàn là đồ đồng gốc!” Anh cau mày, giọng điệu nặng nề hơn một chút: “Du Ánh Tuyết, hãy nghe tôi nói, Lăng Ái Xuyên chỉ là bạn của tôi, không hề là bạn gái gì hết!”

“Hôm đó khi chọn quà ở Hà Cảng, anh đã nói rõ với nhân viên rằng đó là quà cho bạn gái anh. Hơn nữa, trên đó còn viết tên Lăng Ái Xuyên... Anh Khang, trí nhớ anh không kém đến vậy chứ?”

Anh bật cười: “Thì ra em còn canh cánh trong lòng mãi chuyện đó?”

“Tôi không hề” Cô cắn môi không chịu thừa nhận. Tuy nhiên, nếu cô phủ nhận thì lại thành ra không có chút tự tin nào .

“Hôm đó tôi thực sự đi chọn một vài món quà nhỏ cho cô ấy. Tôi nói rằng đó là bạn gái tôi chỉ vì tôi giận em thôi, tôi ghét em đi lại gần những người đàn ông khác. Sau này, nếu em dám mặc quần áo của người đàn ông khác, thì có cái nào tôi sẽ vứt cái đó!”

“Anh.”

Du Ánh Tuyết trừng mắt nhìn anh. Anh có độc đoán quá không?

Nhưng đợi đã! Đây không phải là vấn đề

“Tôi sẽ không bị anh dụ dỗ đâu!” Cô nằm ở đó nhích người lên, ánh mắt chạm vào mắt anh: “Bà chủ nhà nói, hai người..” .

Cô hơi khựng lại trước khi tiếp tục: “Hai người đã từng đến ngôi nhà nhỏ mà em từng ở. Hơn nữa ...”

“Hơn nữa gì cơ?”

“Hai người, đã ngủ ở đó, phải không?”

Kiêu Phong Khang bất lực. Có phải bà chủ nhà đã dồn đại quá lên rồi không? Ngay sau đó, lông mày anh giãn ra: “Hóa ra vừa rồi em cũng cõ lên bèo không thích về đó nữa là vì chuyện này?”

Du Ánh Tuyết không thể phản bác, chỉ nói đơn giản: “Đúng vậy, tôi mắc chứng nghiện sạch sẽ!”

Lúc ghen tị, cô gái nhỏ trông thật đáng yêu .

“Trong bốn năm qua, quả thật có rất nhiều phụ nữ đưa ra những lời đề nghị khác nhau cho tôi. Nhưng...” Kiêu Phong Khang nắm tay Du Ánh Tuyết, nâng cô lên. Chạm trán mình lên trán cô: “Cơ thể của tôi chỉ có cảm giác với mình em thôi. Em đi rồi khiến tôi phải nhịn suốt bốn năm liền, nói xem, sau này em tính thỏa mãn tôi như thế nào?”

Anh vừa nói vừa siết chặt nơi nào đó nhạy cảm nhất của cô, vẫn vò lúc mạnh lúc nhẹ .

Cả người Du Ánh Tuyết bỗng như bị lửa đốt. Nhưng, cô vẫn cố gắng giữ lấy lý trí, siết chặt nắm tay, đẩy anh một cách loạn choạng: “Anh ... không! Tôi không tin anh... Anh vừa nói rằng bạn gái anh thích phim tình cảm.”

Kiêu Phong Khang trở mắt nhìn cô với vẻ trịch thượng: “Em không thích phim tình cảm sao? Buổi chiều ở rạp chiếu phim, em cảm động muốn khóc vì những câu chuyện do người khác bịa ra. Em có phải là cô bé ngốc nghếch không?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 334:

Vậy là Vừa rồi, anh ấy đang nói về mình sao?

Trái tim Du Ánh Tuyết run lên. Thực sự không có gì giữa anh và Lăng Ái Xuyên sao? Cô luôn hiểu lầm anh sao?

Không thể tin được .

Làn sương mù trong lòng cô đang dần tan biến .

Anh... thực sự chưa có bạn gái sao?

Làm thế nào đây? Hình như cô sắp tin đi đâu đó thật rồi!

Và... tâm trạng cô cứ như đang đi trên tàu lượn vậy, lúc này buồn bã mất mát bao nhiêu, lúc này lại vui vẻ hạnh phúc bấy nhiêu .

Miệng thì nói rằng cô không tin đi đâu đó, nhưng giọng nói trong trẻo của cô đã phản bội cô hoàn toàn. Giọng nói ngọt như mật .

Kiêu Phong Khang hưng phấn nhướn mày, nụ cười trong mắt càng sâu, lộ ra vẻ cứng chỉn: “Anh cũng cảm thấy bản thân mình thật kì lạ. Phụ nữ vừa xinh đẹp lại xuất sắc thì không thích, nhưng lại thích một cô gái ngốc nghếch. Ánh Tuyết, em nói xem... có phải anh trúng tà rồi không?”

“Vậy thì em cũng gần như vậy? Du Ánh Tuyết cảm thấy cô lúc này thật sự trúng tà rồi. Rõ ràng bị coi thường là ngu ngốc, nhưng bây giờ trong

lòng lại nở rộ niềm vui .

Nếu đó không phải là trứng tà thì còn là gì?

“Nói thế nào nhỉ?”

“Em không thích một người đẹp trai và đầy sức sống như Minh Đức, em cũng không thích một người dịu dàng như T`ân Nguyên. Em chỉ thích một người ...”

Nói đến đây, cô dừng lại, đỏ mặt .

Anh nheo mắt, nhướn mày nguy hiểm, “Một người thế nào?”

Du Ánh Tuyết sợ cô nhìn anh như thế này cũng không đủ để hạ thấp dũng khí của anh, nên cô xoay người, nằm xuống ghế, thở dài, nói: “Một ông chú hung dữ, lạnh lùng và không hề dịu dàng chút nào!”

Cô nói thêm một câu: “Còn rất đáng ghét!”

Có thể không đáng ghét được sao? Nhiều ngày như vậy, cô đâu phải chịu thua thiệt, khó chịu vô cùng!

Kiêu Phong Khang nghiêng người nằm trên người cô, cắn vành tai dễ thương của cô, “Cô gái nhỏ ... sau này cứ ở đây đừng bao giờ rời đi. Dù có hận anh cũng không được rời đi.”

Khi nói đi đâu này, giọng anh trầm xuống. Giọng anh chân thành, kiên quyết .

Bên trong rạp, âm thanh của bộ phim vẫn vang lên nhưng Du Ánh Tuyết hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nghe thấy duy nhất lời anh nói “Đừng bao giờ đi nữa.”

Sống mũi cô cay xè .

Khoảnh khắc đó, Du Ánh Tuyết cảm thấy trái tim bốn năm lưu lạc cuối cùng cũng đã trở về bến cảng có thể chứa đựng tất cả đau thương .

Từ nay về sau, người đàn ông này, tránh cho cô bất ngờ, tránh cho cô đau khổ .. .

Đang suy nghĩ về điều đó, thì lòng bàn tay lướt nhẹ quanh cổ cô từ phía sau Tóc, nụ hôn nóng bỏng và ẩm ướt từ trên xuống .

Thân thể mỏng manh run rẩy không chịu nổi, Du Ánh Tuyết rên rỉ, thấy có chút không ổn: “Ở đây... Có người có thể nhìn thấy.”

Du Ánh Tuyết nhắc nhở .

Cô quay lại và kéo bộ đồ ngủ của mình .

Có người đang ng ồi trong phòng chiếu ngay lúc này!

“Trả lời anh trước, cậu trai ở Hà Cảng kia, tình hình bây giờ thế nào?”
Kì ầu Phong Khang nửa dựa lưng nhìn cô. Du Ánh Tuyết nhếch môi .

Hiếm thấy anh còn nhớ tới T ần Nguyên .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335

“Thì là..” “Là gì?”

“Chỉ là... Em còn chưa có thời gian nói rõ ràng”

Kiêu Phong Khang nhướng mày. Anh cúi người, cắn chặt môi cô. Nghĩ đến việc cô có bạn trai, dù là vì tức giận với anh cũng khiến anh rất khó chịu .

Anh ngày nào cũng khó ăn khó ngủ, vậy tại sao cô gái nhỏ này có thể sống cuộc sống thú vị như vậy?

“Ừm ... đừng cắn, đau quá ...” Du Ánh Tuyết thì thào nói nhỏ, xin anh: “Em sai rồi, được chưa? Đau quá..”

Kiêu Phong Khang làm sao có thể chịu được giọng nói nhẹ nhàng của cô? Trong tích tắc, anh lại mềm lòng và hai hàm răng của anh không dám cắn mạnh nữa .

Nhưng, hàm răng của cô vẫn đè lên môi dưới của anh đã trở nên vô cùng gọi cảm vì sưng đỏ, anh khẽ hỏi: “Biết mình sai ở đâu không?”

“Ừm... Không nói rõ ràng với anh ấy..” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn như một đứa trẻ mẫu giáo phạm lỗi. Chà, ai bảo trông anh dữ tợn thế này. Thật bất lực, hình như lần nào cô cũng bị anh ăn tươi nuốt sống .

“Còn gì nữa không?”

Và cả? Du Ánh Tuyết nghĩ về điều đó .

“Em không nên... tùy tiện nhận lời anh ấy”

Kiêu Phong Khang khịt mũi, anh cắn mạnh chóp mũi của cô. Cô gái nhỏ này vẫn hiểu chuyện .

“Nhưng... không phải là em không nói chuyện với anh ấy.” Du Ánh Tuyết che cái mũi đỏ ửng của mình và tự giải thích: “Mấy ngày trước em gọi cho anh ấy và bảo anh ấy chia tay. Tuy nhiên, anh ấy nói... đợi em về Hà Cảng gặp mặt nói chuyện rõ ràng”

Kiêu Phong Khang nói: “Đề Trịnh Thanh Vy chuyển công việc sang cho người khác, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ bay đến Hà Cảng .

“Hả?”

“Hả cái gì? Không muốn gặp mặt nói rõ với cậu ta sao”

“Không phải. Nhưng..” Có cần phải thế không?

“Cứ quyết định thế đi.”

Du Ánh Tuyết hé môi muốn nói gì đó, thì đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên. “Là điện thoại di động của em” Du Ánh Tuyết nhìn anh, sau đó quay đầu nhìn chiếc bàn tròn nhỏ bên cạnh. Bị anh đè xuống như thế này, cô không kịp trở tay .

Kiêu Phong Khang giờ tay nắm lấy chiếc điện thoại di động đang nhấp nháy trong tay .

Liếc nhìn xung quanh và nói: “Đó là cuộc gọi của Minh Đức Anh lại nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm khiến Du Ánh Tuyết sụp mắt xuống. Rõ ràng cô và Minh Đức không hề có gì, nhưng ánh mắt của anh cứ thế như hai người họ có tội vậy?

“Anh để em dậy trước đi.” Cô vỗ vai anh .

Làm sao Kiêu Phong Khang có thể nghe theo ý cô? Thay vì trở mình, anh quay người, lật cô từ phía dưới mình lên phía trên mình .

Du Ánh Tuyết kêu một tiếng a, nhưng sợ rằng sẽ bị nghe thấy, nên cô hạ giọng thật thấp .

Cánh tay dài của anh ôm chặt lấy eo cô .

Du Ánh Tuyết đang nằm trên ngực anh, bên tai cô có tiếng phim và tiếng chuông điện thoại di động, nhưng những gì cô nghe được là nhịp tim kiên định của anh .. .

Làm cho cô cảm thấy thật an tâm... Thật tuyệt ... Cô lại trở lại rồi.. .

Trở lại trong vòng tay của người đàn ông cô từng mơ ước... .

“Vẫn không nghe điện thoại sao?” Kiều Phong Khang VỖ VỖ đầu cô, “Nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Du Ánh Tuyết ngó người. Sau khi định thần lại, cô vén tóc, trả lời điện. thoại: “Alo.”

“Ở đâu? Tại sao không có ai trong phòng của em?” Giọng Kiều Minh Đức vang lên từ điện thoại .

Kiều Minh Đức rất hoạt bát nên nói lúc nào cũng to .

Du Ánh Tuyết không chắc liệu giọng nói của anh ta có bị lọt ra từ ống nghe hay không, và lặng lẽ ngược mắt lên nhìn ai đó. Anh dường như không nghe họ trò chuyện, mắt tập trung vào bộ phim phía trước .

Dường như đang xem rất chăm chú .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 336:

“Em không ở khách sạn. Anh đến đó tìm em rồi à?” Du Ánh Tuyết quay lại, tập trung nói chuyện với Kiều Minh Đức .

Tay cô vẫn và chiếc thắt lưng trên bộ đồng phục một cách nhàm chán .

“Ừ. Em đang ở đâu?”

“Em... em đang ở đây chỗ chú ba” Du Ánh Tuyết cảm thấy hơi xấu hổ .

Kiều Minh Đức khịt mũi ở bên kia, giả bộ tức giận: “Được lắm, em, ném anh lại đó một mình để anh phải đối phó với người phụ nữ đó, còn em thì chạy đi gặp chú ba của anh Du Ánh Tuyết, sao trước đây anh không nhìn ra em là người trong sắc khinh bạn nhỉ? Người quan trọng hơn vẫn là bạn trai cũ của em!”

Nghe vậy, Du Ánh Tuyết thấy rất áy náy .

Vì những chuyện quá khứ mà khi nói đến chuyện của cô và chú ba anh trước mặt anh, cô không thể tự tin được .

Lúc nào cũng như làm mất thể diện của anh ta vậy .

“Em không trọng sắc khinh bạn. Không phải anh đang hẹn hò với cô gái tên Yên Nhiên đó sao?”

“Hẹn hò? Con mắt nào của em nhìn thấy anh và cô ta hẹn hò?” Kiều Minh Đức tức giận khi nhắc đến người phụ nữ kia .

Hơn nữa, còn vô cùng tức giận. Cô gái kia đã như cho anh ta một cái tát vào mặt ngay khi cô ta đến, khiến anh ta không dám nhìn mặt bạn gái cũ, hơn nữa những gì xảy ra sau đó càng không thể chịu đựng được .

Hôm nay suýt nữa bị cô gái kia ném đi nửa cái mạng r ồi!

Đó là kiểu xem mắt gì vậy, chắc chắn là đã có ý định đến để chơi anh ta!

Khi Du Ánh Tuyết nghe thấy mùi thuốc súng n ồng nặc trong giọng điệu của anh ta, cô mới nhận ra, khóe miệng cong lên, hết giận: “Ki ều Minh Đức, không phải anh ôm cái bụng tức tối khi gặp người ta r ồi tìm đến em để trút giận vì không biết xả giận vào đâu đấy chứ?”

“G ần như vậy. Em vẫn đi cùng chú ba của anh sao? Anh sẽ qua ngay, em đó chờ anh nhé.”

Ki ều Minh Đức nói rằng anh muốn đóng cửa. Nghĩ đến cô gái tên Yên Nhiên đó, anh ta chỉ muốn tức hộc máu, nhưng mẹ anh ta ở nhà không ngừng gọi điện thoại đến, bảo bà ấy rất thích những cô gái nghiêm túc, thanh lịch như cô gái kia, nên bắt anh phải đến xem mắt người ta .

Nghiêm túc? Thanh lịch?

Anh ta khá nghi ngờ khả năng nhìn người của mẹ mình. Vì vậy, c ần phải để chú ba mặt .

Nhưng.. .

Du Ánh Tuyết còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay to đã giật lấy điện thoại trong tay cô. Cô không kịp ngăn anh lại, lúc này Ki ều Phong Khang đã nói vào điện thoại: “Đêm nay đừng qua. Du Ánh Tuyết tạm thời không có thời gian chơi với cháu đâu.”

“Anh đã từ chối Minh Đức như vậy đấy, không sao chứ?”

Anh chỉ hừ một tiếng rồi ôm cô chặt hơn: “Đang xem phim”

Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn xem phim, nhưng.. .

Trên màn hình lớn, những gì đang chiếu vào lúc này hóa ra là... một phân đoạn rất kích thích .

Nam diễn viên và nữ chính hôn nhau trên giường, vuốt ve nhau, sau đó, tay nam diễn viên mò vào trong quần áo của nữ chính.. .

Đoạn này, Du Ánh Tuyết đã từng xem trong rạp chiếu phim. Tuy nhiên, khi xem nó một mình vào thời điểm đó, cô không nghĩ gì cả.. .

Bên tai, tiếng thở dốc của người đàn ông đột nhiên vang lên .

Tim cô đập nhanh hơn. Ngay sau đó, cả người đột nhiên bị anh giữ chặt. Cô tát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình và bắt gặp khuôn mặt đẹp trai đầy ham muốn của anh .

Bốn mắt hướng vào nhau, trái tim rung động .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337

Sau đó... .

Người đàn ông ậm ừ và ấn mặt cô xuống. Đôi môi mỏng gợi cảm của anh cắn chặt lấy môi cô .

Quần áo được vén lên, bàn tay bỏng rát của người đàn ông nóng lòng muốn luồn vào trong áo khoác của cô và cởi cúc áo ngực sau lưng cô .

Vì háo hức và khao khát, động tác vuốt ve của anh không nhẹ nhàng gì, thậm chí còn thô bạo. Lòng bàn tay lớn mò mẫm từ lưng đến ngực cô. Anh hôn lên môi cô, nụ hôn càng càng ngày càng mãnh liệt... .

Cho đến khi

Tay của anh cởi cúc quần jean của cô, cô chỉ cảm thấy bụng dưới đau. quặn thắt .

Một luồng nhiệt từ trong cơ thể dâng lên khiến mặt cô tái mét, cô hoảng hốt nắm lấy tay anh .

Sự gián đoạn đột ngột khiến Kiều Phong Khang cảm thấy rất khó chịu, cau mày nói: “Ánh Tuyết, bây giờ mà gián đoạn thì không phải là ý hay...”

“Xin lỗi anh, em... em thấy không thoải mái lắm, e muốn đi nhà vệ sinh .

Kiều Phong Khang cảm thấy khó chịu như bị mèo cào. Tuy nhiên, về tái nhợt trên gương mặt cô đương nhiên không phải là giả vờ .

Du Ánh Tuyết đang ở trong phòng tắm .

Kiều Phong Khang đang quay đi quay lại bên ngoài, lo lắng. Tôi không biết cô bị làm sao .

Suy cho cùng, cô đã không ở bên cạnh anh suốt 4 năm qua, anh không biết cô đã phải chịu bao nhiêu rắc rối vì không biết tự lo cho bản thân .

Có vẻ như ngoài việc sang Hà Cảng, việc đưa cô đi khám sức khỏe toàn diện cũng được ưu tiên hàng đầu .

Khi anh đang sốt ruột chờ đợi, Du Ánh Tuyết ấn đầu cô, vẻ mặt nặng nề bước ra .

“Sao vậy? Khó chịu lắm à? Anh gọi bác sĩ đến xem cho em nhé” Kì ầu Phong Khang rất lo lắng, thấy cô như vậy, anh lập tức đi lấy điện thoại .

Du Ánh Tuyết vừa cảm động vừa buồn cười, nhanh chóng ngăn lại: “Đừng căng thẳng. Chỉ là, còn có cái đó ở nhà vệ sinh không? Bể vệ sinh...” Du Ánh Tuyết vô cùng buồn bực .

Cô thực sự biết phá đám mà! Đúng ngay lúc này thì... lại đến tháng!

Kì ầu Phong Khang lúc này mới đột nhiên hiểu ra .

Kỳ kinh nguyệt. Đúng vậy, bốn năm rồi, thời gian cô đến kỳ sinh lí cũng không còn như trước nữa .

Cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm .

Nhưng lại đến hơi muộn. Không biết có phải cô gái nhỏ này đang tự hành hạ mình không .

“Trong nhà có mỗi em là con gái, em lại không ở đây bốn năm rồi. Làm sao còn có cái đó?” Kì ầu Phong Khang vừa nói vừa thay quần áo .

Du Ánh Tuyết mỉm cười, nhếch môi, cố ý nói một cách tinh quái: “Vậy thì ai mà biết được? Huống hồ, trước đây còn có những cô gái khác.”

“Vậy thì em có thể tìm nó ở nhà trong khi anh ra ngoài, nói không chừng em có thể tìm ra thứ mà các cô gái khác sử dụng”

Du Ánh Tuyết phùng má, trợn mắt nhìn anh, cô cố ý giả bộ tức giận .

Anh mê đắm bóp mặt cô, khuyên nhủ: “Em đi tắm trước rồi mặc bộ đồ ngủ của anh, trong tủ ấy, tự lấy đi. Anh sẽ về sớm”

“Vâng” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn gật đầu .

Kiêu Phong Khang mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám và bước nhanh ra ngoài .

Du Ánh Tuyết mang dép lê bước theo ra ngoài .

Dựa vào lan can trên lầu, nhìn bóng lưng đang dần xuống dưới, khóe mắt cô rưng rưng vì xúc động .

Cô nghĩ... Khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời này cũng chính là giây phút này .

Đã lâu không gặp lại, cô vẫn ở đó, còn anh chưa từng đi xa.. .

Rất nhanh. Du Ánh Tuyết vừa tắm xong, vẫn đang ở trong phòng tắm thì bên ngoài có tiếng động .

Anh gõ cửa. Du Ánh Tuyết quẩn khăn và mở hé cửa .

Vì thân nhiệt cao, trong cả người cô hồng hào và mềm mại, và ngay cả cánh tay lộ ra của cô cũng như được bao phủ bởi bột hoa anh đào .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338

Đôi mắt Kiều Phong Khang nhìn sâu vào, dường như thoáng qua nét gì đó. Nhưng anh chỉ đưa cho cô thứ vừa mua được: “Hiện tại em còn dùng hàng hiệu này không?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Hà Cảng không có nhãn hiệu này”

“Vậy thì cứ dùng tạm đi, ngày mai đi Hà Cảng thì mua loại em thường dùng đem về” Du Ánh Tuyết ngây ra .

Chạy đến nơi xa xôi như Hà Cảng rồi mang theo thứ này về có thực sự thích hợp không?

Nhưng đợi đã! Đây không phải là vấn đề

“Anh... không phải anh định đi Hà Cảng thật chứ?”

Anh vòng tay ôm ngực, dựa vào cửa nhìn cô chăm chăm: “Vậy em nghĩ anh đang đùa với em sao?”

“Nhưng...”

“Được rồi, mau mặc quần áo đi. Cho em một phút, nếu không, anh sẽ tự mình vào mặc quần áo cho em” Kiều Phong Khang ra lệnh, lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh .

Kinh nguyệt ban đầu vốn đã là một tình huống đặc biệt, nhưng bây giờ cô còn đang đánh vật với mái tóc ướt đẫm, Kiều Phong Khang thật sự nghi ngờ không biết cô đã chăm sóc bản thân suốt bốn năm qua như thế nào .

Du Ánh Tuyết thu dọn đồ đạc và bước ra khỏi phòng tắm .

Vừa mới tắm xong, mặc bộ đồ ngủ màu trắng đứng ở cửa, thuần khiết như một đóa sen trắng vừa ra khỏi mặt nước .

Ki ầu Phong Khang đang ng ồi trên sô pha xem qua tài liệu, nghe thấy tiếng cô đi ra, ngừng đầu li ền nhìn thấy cô, ánh mắt chợt lóe lên. Bốn năm đã trôi qua, cô gái nhỏ ấy dường như vẫn giống như bốn năm trước, trong sáng đến mức càng nhìn càng thấy da cô sáng hơn .

Nhưng.. .

Lại nhìn, giữa hai mắt lại lộ ra vẻ đa tình nữ tính khiến người ta không ng ồi yên được .

Du Ánh Tuyết bị anh làm cho đỏ bừng mặt, bước tới, cô xấu hổ lấy khăn che mặt anh lại: “Anh không được phép nhìn em như thế này ...”

Đôi mắt đó quá gợi tình và quá trực diện, như thể anh sẽ trực tiếp nuốt trọn cơ thể cô vậy .

Làm sao Du Ánh Tuyết có thể chịu đựng được?

Ki ầu Phong Khang kéo khăn tẩm xuống, VỖ VỖ chân của anh:”Ng ồi đi.”

Du Ánh Tuyết không nũng nịu gì nữa, ngoan ngoãn ng ồi vào trong lòng anh. Hai tay ôm lấy cổ anh .

Ki ầu Phong Khang đã chuẩn bị sẵn máy sấy tóc để sấy cho cô .

Làn gió nóng ẩm phả từ tóc đến cổ. Nhiệt độ của ngón tay thon dài của anh cũng ấm áp .

Tuy rằng anh không nhẹ nhàng cho lắm, đôi khi đầu ngón tay và tóc vướng vào sẽ kéo da đầu cô, nhưng cô không những không cảm thấy đau mà ngược lại còn cảm thấy.. .

“...Thật thoải mái” Cô khẽ thở dài, nằm trên vai anh, thoải mái đến nỗi lỗ chân lông đều giãn ra .

Dáng vẻ thanh tú mềm mại khiến Ki ầu Phong Khang cảm thấy cả trái tim đều mềm đi .

“Buồn ngủ rồi à?”

“Ừm, một chút. Mấy ngày nay em ngủ không ngon.”

“Vậy em đi ngủ trước đi.” “Em không muốn cứ thế mà ngủ..” Du Ánh Tuyết bỗng nũng nịu .

Thật không dễ dàng gì để được ở bên anh như thế này, ngủ thế này thì phí quá. Ngay cả khi hít thở hơi thở của anh và lắng nghe giọng nói của anh, cô cảm thấy như vậy vẫn tốt hơn là ngủ .

Kiêu Phong Khang cười, nhẹ nhàng hỏi: “Đau bụng không?”

“Cũng may là không đau quá” Giọng cô trở nên hồ hởi hơn .

“Mấy năm nay, có phải em vất vả lắm không?”

Kiêu Phong Khang hỏi lại .

Du Ánh Tuyết hơi dừng lại. Những lúc ấy, cuộc sống trong nghèo khó không có gì là khó, nhưng cái khó là khi tĩnh tâm nghĩ lại nhiều .

Cô suy nghĩ về nhiều thứ. Nhưng mọi thứ đều liên quan đến anh .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339

Vì vậy, Du Ánh Tuyết buộc mình phải bận rộn. Cô suốt ngày đọc sách, tham gia vào các hoạt động xã hội khác nhau, kết bạn với nhiều người khác nhau và làm nhiều công việc bán thời gian khác nhau .

Cuộc sống tốt dần lên, và cuối cùng cũng không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa .

“Em không nhớ nữa.” Du Ánh Tuyết đáp. Những ngày tháng cô từng thấy khó khăn, giờ phút này khi được anh ôm trong tay bỗng trở nên nhạt nhòa dần. Thì ra... Nỗi dằn vặt đã từng có, vì người đàn ông này mà dường như chúng chưa bao giờ có trong đời cô.. .

Sau đó, hai người nói chuyện một lúc. Trong làn gió ấm áp và mùi thơm của người đàn ông, cuối cùng Du Ánh Tuyết cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ nên ngủ gục trên vai anh .

Kiêu Phong Khang thấy tóc của cô đã hoàn toàn khô, sau đó, anh ôm lấy cặp lông mày nhỏ của cô, cẩn thận bế cô đặt lên giường .

Cô vẫn đang quang tay qua cổ anh. Dường như sợ anh biến mất, cho dù nằm ở trên giường, hai tay vẫn ôm cổ anh, không buông lỏng .

Kiêu Phong Khang thích cách cô ấy phụ thuộc vào mình. Làm sao anh nỡ gỡ tay cô ra?

Anh dứt khoát không tắt đèn, anh lấy chăn bông mềm mại, quấn lấy hai người không chút kẽ hở .

Đêm nay, Du Ánh Tuyết ngủ rất sâu .

Nửa đêm bàng hoàng, cô tỉnh dậy sau khi bị anh hôn. Khẽ mở mắt, vẻ mặt đau khổ và chán nản của người đàn ông bị ham muốn hành hạ, khiến cô cũng cảm thấy đau lòng .

Cô cũng noi gương anh, đáp lại anh bằng một nụ hôn nóng bỏng hơn. Kết quả.. .

Cơn đau của anh không hề thuyên giảm mà còn khó chịu hơn .

Khi cô định hôn anh lần nữa, anh thở hổn hển né tránh: “Em ngoan ngoãn ngủ đi, đừng đụng vào anh nữa...”

Du Ánh Tuyết âm ỉ: “Anh làm em tỉnh giấc đấy chứ!

Anh thấp giọng gằn gừ, ôm lấy đôi tay lộ ra ngoài của cô trong chăn bông rồi quấn lấy cả người cô: “Đồ ngốc, nếu em lại quyến rũ anh, anh sẽ không quan tâm gì nữa mà nhất định có được em đấy! Cho nên, không muốn có chuyện gì thì ngủ đi!” .

Cô bây giờ đang trong thời kỳ đặc biệt, nên đương nhiên anh không thể làm chuyện xấu xa như vậy .

Chỉ là... Hừ! Thật là khó chịu! Du Ánh Tuyết cười, mặc dù rất thương anh, nhưng... khi nhìn anh bị nụ hôn của mình trêu chọc đến mức không thể chịu nổi, niềm tự hào và kiêu hãnh bất giác dâng lên trong lòng .

Ngày hôm sau. Du Ánh Tuyết uể oải tỉnh dậy khỏi giường, trước khi mở mắt, cô đã vô thức chạm vào tay mình .

Bên cạnh không có ai. Cô bỗng thấy lo lắng. Thật sự không dám mở mắt, cô sợ mọi thứ cô trải qua đêm qua chỉ là mơ .

. Nhưng là, cô giờ tay ngoắc ngoắc tay áo, lại không khỏi buồn cười .

Ở đó đầy mùi hương của anh! Vì vậy, đêm qua không phải chỉ là một giấc mơ?

Mở mắt ra, quả nhiên căn phòng đó thuộc về anh... ngay cả trần nhà cũng rất quen thuộc.. .

Cô hất chăn bông và đứng dậy xuống khỏi giường. Vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra khỏi phòng trong bộ đồ ngủ của anh .

Tuy nhiên, cô vừa mở cửa thì bắt gặp anh đang chuẩn bị bước vào từ bên ngoài .

Hai người nhìn nhau, tim cả hai run lên .

“Em ngủ đấy giấc chưa?” Anh hỏi .

“R ồi” Cô c ầm nắm cửa trong tay khẽ gật đầu: “Sao anh dậy sớm vậy?

Dù đang mơ mơ màng màng nhưng cô vẫn nhớ rằng đêm qua anh đã thức giấc nửa đêm và quấy r ầy cô. Có vẻ như đêm qua anh đã bị giày vò nên không ngủ ngon. “Vì quyết định đi Hà Cảng đột ngột nên một số việc phải xử lý trước .

Du Ánh Tuyết lại ngây ra. Xem ra anh ấy đã thực sự quyết định đến Hà Cảng thật r ồi. Anh ấy vẫn như trước đây, một khi đã quyết định bất cứ đi đâu gì thì không ai khiến anh thay đổi được .

Du Ánh Tuyết chỉ đơn giản là không thêm nói. Dù sao sớm muộn gì cô và Tần Nguyên cũng phải nói cho rõ ràng .

Thế cũng tốt. Mặc dù, nó là không thể tránh khỏi tổn thương người khác .

“Em rửa xong chưa?” “Ừm, em vừa rửa mặt xong r ồi.”

“Đi thôi, đi ăn sáng đi” Kiều Phong Khang nắm tay Du Ánh Tuyết bước xuống t ầng .

Du Ánh Tuyết đi theo phía sau, nhìn bóng lưng cường tráng của anh. Anh đã ăn mặc chỉnh tề r ồi, nhìn từ phía sau vô cùng quyến rũ .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340

Không giống như cô, cô vẫn đang mặc bộ đồ ngủ của anh. Trông giống như một đứa trẻ ăn trộm quần áo của người lớn.

“Ánh Tuyết, buổi sáng tốt lành”

Nhìn thấy hai người họ ngọt ngào tay trong tay từ trên tầng đi xuống, dì Lý liền chào hỏi. Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt dì Lý.

“Chào dì Lý” Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng trong lòng Du Ánh Tuyết rất biết ơn dì Lý. Nếu không phải vì những gì dì ấy nói với chính mình đêm qua, có lẽ cô vẫn chưa đủ dũng khí để nói rõ ràng với anh.

Sau khi cả hai đã yên vị trong phòng ăn, dì Lý bảo người mang bữa sáng lên.

Mỉm cười nhìn riêng hai người rồi mới thấp giọng hỏi Du Ánh Tuyết: “Nói rõ ràng chưa?”

“Rồi ạ.” Cô gật đầu.

“Tốt quá. Cháu thấy đó, hai người phải ở bên nhau mới có vẻ như còn sức sống. Hôm qua dì nhìn thấy hai người, nhưng cả hai không sung sức như bây giờ”

Kiêu Phong Khang gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với Dì Lý: “Khi trở về từ Hà Cảng, em thu dọn đồ đạc và chuyển đến đây sống đi”

“Dì nghĩ đây là một ý kiến hay” Dì Lý cắt ngang: “Khi cháu trở về, dì sẽ chăm sóc cháu thật tốt. Cháu gầy lắm rồi”

“Được, vậy cháu vẫn sẽ ngủ trong phòng đó” Du Ánh Tuyết không từ chối nữa.

Trở lại biệt thự này giống như trở về nhà.

Tuy rằng từng có những khúc mắc, nhưng thời gian trôi qua, có một số cô muốn để nó trôi qua, không muốn nghĩ lại.

Khi hai người đang ăn sáng, ngoài cửa vang lên tiếng xe. Một chiếc Ferrari màu xanh lam sạch sẽ và láng bóng đậu ở sân trước của biệt thự.

Một người giúp việc liếc nhìn nó, C0 quay trở lại phòng ăn và nói: “Thưa cậu chủ, cậu Minh Đức đến rồi”

Kiêu Minh Đức?

Anh ta đến đây không phải để tìm cô đấy chứ?

Chẳng lẽ cơn giận đêm qua vì cô gái kia vẫn chưa hết?

Du Ánh Tuyết nghĩ. Kiêu Phong Khang còn chưa lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng Kiêu Minh Đức đã vang lên ngoài cửa.

“Chú ba, dù thế nào chú cũng phải giúp cháu.”

Cùng với giọng nói đó, bóng dáng cao to của anh ta đã bước vào.

“Chú nhớ đã nói với cháu rằng dù gặp phải chuyện gì thì cháu cũng phải bình tĩnh. Cháu đã hơn hai mươi tuổi rồi.” Kiêu Phong Khang từ tốn đặt đồ ăn xuống, lấy khăn ăn lau môi.

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Du Ánh Tuyết nhìn anh, nói: “Ăn sáng trước đi.”

Giọng nói của Kiêu Phong Khang đột nhiên khiến Kiêu Minh Đức bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh ta giảm bớt bức xúc và ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt Du Ánh Tuyết.

Vừa ngồi vào bên cạnh, Du Ánh Tuyết đã cảm thấy cô và Kiêu Minh Đức giống như hai học sinh tiểu học đối diện với cha mẹ của mình.

Kiêu Minh Đức lúc đi còn chưa ăn sáng, hiện tại đói bụng nên uống một ngụm sữa trước mặt Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết hạ giọng hỏi: “Có chuyện gì mà chạy qua sớm vậy?”

“Việc lớn”

Du Ánh Tuyết khịt mũi: “Anh thì có việc lớn gì được chứ?”

Anh nghe rằng, cô gái này sao có thể coi thường mình như vậy?

“Một sự kiện trọng đại trong đời, em nói xem đó có phải chuyện lớn không?”

“Không phải chứ? Anh vừa mới quen người ta mà đã nóng lòng muốn cầu hôn cô ấy?” Du Ánh Tuyết sửng sốt.

Kiêu Minh Đức suýt nữa nôn ra máu.

“Sao thế? Em ghen à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341

Du Ánh Tuyết giọng nói trầm xuống: “Không phải anh đã nhìn ưng ngực của người ta rồi đấy chứ? Kì ầu Minh Đức, anh thật nông cạn!”

“Em! Thôi bỏ đi, có nói em cũng không hiểu!” Kì ầu Minh Đức phát hiện mình thực sự không thể nói chuyện với cô gái này.

Thậm chí không thèm quan tâm đến cô nữa, khi dì Lý đưa bữa sáng đến, anh ta cố chịu đựng tâm trạng lo lắng và ăn trước.

Ăn xong trứng rồi đặt bộ đồ ăn xuống, anh ta nói: “Chú ba, cháu muốn nhờ chú làm giúp cháu một việc. Cho dù thế nào chú cũng nhất định phải giúp cháu việc này.”

Lần này anh ta nói chuyện bình tĩnh hơn, không nóng nảy như trước, sợ lại bị dạy dỗ một trận.

“Nói chú nghe xem”

“Anh ấy thích một cô gái, chắc chắn muốn anh giúp anh ấy cầu hôn”

Kì ầu Phong Khang nhướn mày liếc nhìn Du Ánh Tuyết.

“Chú ba, đừng nghe cô ấy nói bậy. Là... Cháu đặc biệt không thích cô gái hôm qua cháu xem mặt. Là người nhà họ Bạch, tên là gì nhỉ...”

“Bạch Yên Nhiên” Du Ánh Tuyết nhắc nhở.

“Phải, đó là Bạch Yên Nhiên. Mẹ tôi nói bà ấy là con nhà khoa bảng. Thường thì ở nhà thích vẽ và vẽ ở nhà chứ ít khi ra khỏi cửa. Chú biết đấy, những nghệ sĩ như cha cháu thích cô gái như thế. Lúc đó cháu nghĩ, nếu là một cô gái như vậy, cháu có thể gặp mặt thử xem. Họa sĩ mà, ít nhất có chung chủ đề với cha cháu, phải không? Nhưng, khi chúng cháu gặp nhau ngày hôm qua... Quên đi, cháu không thể chịu đựng được. Tóm lại, dù sao

thì chú ba, chú nhất định phải giúp cháu, để mẹ cháu không còn ý nghĩ mai mối cháu với cô ta nữa.”

“Chú đã nhìn thấy Bạch Yên Nhiên” Ki ều Phong Khang nháp một ngụm cà phê nhàn nhạt: “Quả nhiên là vẽ đẹp, khá tài hoa, lại đoan trang. Cô ấy được mọi người coi là một cô khuê nữ, một cô gái rất tốt, cháu không thiệt thòi chút nào khi được gặp mặt người ta đâu.”

“Đoan trang gì chứ?” Ki ều Minh Đức lúc này mới hoài nghi ánh mắt của chú ba.

Có phải hôm qua chú anh ta đã nhìn thấy ma không?

“Chú ba, chú cho rằng một cô gái thật sự thanh lịch và đứng đắn, xinh đẹp lại cố tình lừa gạt chú vào nhà ma và dọa chú mất nửa cái mạng sao?”

Ki ều Minh Đức nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng trong lòng vẫn còn phần nộ.

Bạch Yên Nhiên nhất định đòi vào nhà ma, Ki ều Minh Đức không muốn đi theo, anh ta xoay người bước lên xe, chuẩn bị rời đi.

. Nhưng, rốt cuộc anh ta lại thấy lo lắng.

Dù cô không giữ thể diện cho anh ta, nhưng dù sao thì cô ấy cũng là một cô gái, và anh ta không phong độ như vậy được.

Và vì thế... Dù phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng rốt cuộc anh cũng xông vào.

Vốn muốn làm một anh hùng để cứu mỹ nhân, nhưng lại ngược lại...

Cô gái chết tiệt kia không biết từ bao giờ đã vẽ một lớp trang điểm kinh khủng và phục kích anh ta trong ngôi nhà ma ám.

Với hiệu ứng âm thanh đáng sợ và ánh sáng u ám, Ki ều Minh Đức thực sự tưởng là ma nhảy ra, sợ hãi toát mồ hôi lạnh tại chỗ.

Có thể không tức giận được sao?

Lúc đó, anh ta cảm thấy mình như một thằng ngốc, vậy mà trước đó còn lo lắng cho cô ấy!

“Thì ra anh là người nhất gan như vậy! Kinh khủng lắm nhỉ!”

Du Ánh Tuyết nắm lấy cơ hội để chế nhạo anh ta.

Anh khịt mũi: “Nếu em to gan hơn, Halloween tới anh dẫn em đi chơi.”

Du Ánh Tuyết lè lưỡi. Ngôi nhà ma ám, cô nên quên nó đi!

“Chú ba, mẹ cháu mới sáng ra lại nói chuyện với cháu về chuyện xem mắt. Dù cháu có nói gì đi nữa, bà ấy cũng không tin rằng Bạch Yên Nhiên là loại người như vậy. Bà ấy cho rằng cháu đang vu khống cô ấy. Vì vậy, cháu chỉ có thể nhờ chú thuyết phục mẹ cháu”

“Theo như cháu nói, cô ấy không hẳn là một người nhàm chán. Cô ấy rất hoạt bát và vui vẻ, như vậy không phải tốt sao?” Kiêu Phong Khang không hề do dự nói: “Chẳng lẽ cháu thực sự muốn tìm một cô gái suốt ngày không ra khỏi nhà”

“Nếu thật sự muốn tìm một người như vậy, hẳn là càng thêm phiền muộn đúng không? Du Ánh Tuyết vừa ăn một quả trứng vừa bắt chuyện. Môi của Kiêu Minh Đức nhướn lên? Đó mà cũng có thể được gọi là hoạt bát và vui vẻ ư? Nếu vậy thì nói quá rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342

“Cháu không quan tâm, chú ba, dù sao chú cũng phải giúp cháu thuyết phục mẹ cháu rằng cô gái đó không phải mẫu người cháu thích. Cháu phải tự mình tìm người yêu! Hơn nữa, chú có thể ở bên Ánh Tuyết, đi đâu đó thể hiện đầy đủ quyền tự do trong tình yêu và hôn nhân. Cháu không thể không có tự do. Phải không? Lúc trước ép gả Ánh Tuyết cho cháu, cháu nhìn cô ấy nhỏ nhắn đáng thương không nỡ từ chối. Nhưng bây giờ...”

“Kiều Minh Đức, da anh dày quá rồi đấy! Ai muốn ép anh? Rõ ràng là anh nhất định muốn lấy em!” Du Ánh Tuyết nhìn không được, đặt bộ đồ ăn lên, cùng anh ta tranh cãi.

“Này, anh nói đùa rằng anh muốn kết hôn với em thế là em tưởng thật à? Vậy em nói xem, trước đây có phải em yêu thầm anh không?”

“Ai yêu thầm anh? Em không thích kẻ hèn nhát sợ cả nhà ma!”

“Em không sợ sao? Em cũng là người nhất gan!”

“Hừ, em sợ cũng là đương nhiên thôi, em là phụ nữ, còn anh anh là đàn ông!”

“Phụ nữ? Nhìn bộ dạng giương nanh múa vuốt của em đi, có giống phụ nữ không?”

Trong chốc lát, căn nhà vốn dĩ yên tĩnh bỗng trở nên sôi động hẳn lên.

Cả cô và Kiều Minh Đức đều không ai nhượng bộ ai. Kiều Phong Khang nhìn hai “đứa trẻ” đang ở phía đối diện, không khỏi dở khóc dở cười.

May mắn thay, anh ta có tầm nhìn xa, đi đâu này khiến hai người đó không thể yêu nhau. Nếu không, mỗi ngày đều có một cuộc chiến?

Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ đau đầu chết mất.

“Ămĩ vậy đủ chưa?”

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, thông thả đặt tách cà phê trên tay xuống bàn.

Giọng nói từ tốn của anh khiến hai đứa trẻ không chịu lớn im lặng.

Đối mặt với chú của mình, dù hai người vẫn muốn tấn công nhau bằng mọi cách có thể, nhưng họ vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám làm ồn nữa.

“Lo ăn sáng đi, đừng nói nữa, kẻo bị sặc” Anh ta nói với Du Ánh Tuyết. Mặc dù trông anh ta vẫn cau kỉnh và kiêu căng như vậy, nhưng giọng điệu của anh ta lại không thể dịu dàng nổi.

“Ồ” Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn trả lời, không quên lặng lẽ làm mặt xấu với Kiều Minh Đức.

Kiều Minh Đức cố gắng nhéo mặt cô, nhưng bởi vì sự chú ý sự của người nào đó phía trước chiếu vào, anh ta cuối cùng cũng không nhéo nữa.

Thực sự rất phần uất.

Cô gái nhỏ này, sợ rằng sau này sẽ thành thím của anh ta! Thôi thì kệ cô ấy vậy!

“Đối với chuyện của cháu” Kiều Phong Khang nói: “Dự án xây dựng đô thị mà công ty đang thực hiện gần đây sẽ do cháu và nhóm của cháu xử lý. Nếu cháu có thể làm chú hài lòng thì bất cứ yêu cầu nào của cháu chú cũng đồng ý.”

Kiều Minh Đức lúc này không biết nên cười hay nên khóc.

Ban đầu anh ta đến đây để muốn chú ba của mình giải quyết vấn đề, nhưng mọi chuyện lại không được như ý muốn, anh ta gặp rắc rối vì chú anh ta ném một vấn đề lớn hơn cho anh ta.

“Công việc chuẩn bị cho dự án này luôn do chú tự làm. Nếu bây giờ đột ngột chuyển cho cháu, cháu sợ ...”

So với các thành viên khác trong công ty, anh ta vẫn còn trẻ, chỉ sợ anh ta không thuyết phục được mọi người.

“Thay vì lo lắng người ta sẽ không chấp nhận mình, tốt hơn hết là cậu nên nghĩ xem mình nên làm gì để thuyết phục mọi người” Anh dừng lại, nhìn người thanh niên đối diện đầy ẩn ý: “Thị trường luôn khắc nghiệt, muốn thuyết phục được đám đông thì phải có năng lực và kiên cường để đối mặt với những cơn bão dữ dội.”

“Hãy làm tốt đi đâu này, đừng để chú thất vọng”

Kiêu Minh Đức có thể cảm nhận được những hy vọng mà chú ba đã đặt vào anh ta. Anh ta không thể để chú mình thất vọng.

Tại thời điểm này, anh ta đã quên tất cả những vấn đề nhỏ nhặt của cái gọi là hẹn hò. Gật đầu một cách trịnh trọng và hứa: “Chú cứ yên tâm, cháu sẽ không làm chú thất vọng đâu.”

Sau khi Kiêu Minh Đức rời đi, Du Ánh Tuyết đã ăn sáng xong rồi ngăn người ngồi đó.

Kiêu Phong Khang ngồi đối diện nhìn cô hồi lâu mới hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

“Nghĩ đến một chuyện rất phức tạp” Du Ánh Tuyết cũng không giấu diếm, chống tay xuống bàn ăn, ghé sát vào người anh, hỏi: “Anh và Kiêu Quốc Thiên có mâu thuẫn gì không?”

Kiêu Phong Khang nhìn cô một cái: “Em thấy bọn anh hợp nhau khi nào chưa?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343

“Đúng nhỉ.”

Du Ánh Tuyết cũng nghĩ về đi ầu đó. Cô quen bọn họ đã gần mười năm, mười năm nay hai người chẳng bao vui vẻ nhìn nhau.

Thêm vào đó, việc của bốn năm trước ...

“Sao đột nhiên lại quan tâm đến cậu ấy?” Kì ầu Phong Khang dừng lại nhìn cô tr ần ngâm, trước khi hỏi: “Cảm thấy cậu ấy là người nhà của em à?”

“Đương nhiên là không” Du Ánh Tuyết hơi nhú mày. Dừng từ “người nhà” cho người đó, dường như khiến cô thấy không vui.

Trong cuộc đời này, cô không thể quên được những bức ảnh bị lộ. Cô thậm chí không thể quên những đứa con đã mất đi vì anh ta.

Những nỗi đau đó thật thấu tâm can. Ngay cả sau bốn năm, những vết sẹo vẫn còn nhức nhối.

“Em không muốn một người nhà có dã tâm như anh ta. Hơn nữa, anh ta chưa bao giờ coi em như cháu gái ...” Nói đến chuyện sau, giọng điệu của Du Ánh Tuyết có phần thất vọng.

Người đàn ông làm tổn thương cô là người thân duy nhất của cô...

Trên đời này, đó là người duy nhất còn đang chảy nửa dòng máu giống cô...

Lẽ ra phải là một đi ầu tốt. Chỉ đáng tiếc...

“Được rồi, đừng thở dài nữa” Kì ầu Phong Khang đứng dậy, đi vòng qua cô và kéo cô khỏi ghế. Lòng bàn tay ấm áp chạm vào khuôn mặt nhỏ mờ mịt của cô: “Không phải em không có gia đình. Anh là gia đình của em,

dì Lý là gia đình của em, Minh Đức cũng vậy. Ba người bọn anh so ra vẫn hơn Kì ầu Quốc Thiên. Hiểu chưa?”

Du Ánh Tuyết thấy ấm áp khôn cùng, hạnh phúc đang bao trùm lấy cô.

Đúng, còn có bọn họ, bọn họ tốt hơn Kì ầu Quốc Thiên nhiều!

“Em hiểu rồi!” Cô gật đầu.

Kì ầu Phong Khang nắm lấy cánh tay của cô, và cô dựa vào ngực anh.

Du Ánh Tuyết thêm từng cảm nhận được sự ấm áp của anh, và thậm chí còn không quan tâm đến những người giúp việc đang ở đó.

Chỉ là...

Cô thực sự có thể mãi mãi ở bên anh như thế này sao?

Nhà họ Kì ầu và một số người nhà họ Kì ầu đối với cô mà nói, từng là cơn ác mộng mà cô rất muốn thoát khỏi. Trong bốn năm qua, cô đã làm việc chăm chỉ để quên đi cơn ác mộng này. Tuy nhiên, không có nghĩa là cơn ác mộng sẽ không quay trở lại.

Bà cụ Kì ầu làm sao thực sự có thể cho phép họ ở cùng nhau?

Du Ánh Tuyết bất an nhưng không hề để lộ ra trên gương mặt.

Ở một nơi khác, tại một trung tâm mua sắm.

Bà cụ Kì ầu đang đi dạo quanh trung tâm thương mại với con gái Kì ầu Vân Nhung.

“Này, Vân Nhung, con thấy cặp gối uyên ương này thế nào?” Bà cụ nhìn thấy cửa hàng chăn ga gối đệm liền đi vào. Cầm cặp gối hỉ không bỏ xuống được.

“Mẹ, đẹp thì đẹp thật, nhưng mua cái này còn sớm quá phải không? Thanh Hằng còn chưa có bạn trai”

“Ai nói là chuẩn bị cho Thanh Hằng?”

“Vậy là cho đứa cháu trai quý giá của mẹ r ồi? Nghe nói gần đây nó rất hay đi xem mắt, nhưng không ai trong số mấy cô gái kia lọt được vào mắt xanh của nó. Con thấy, chắc là nó bị mấy cô gái nước ngoài gọi cảm bỏ bùa r ồi, mấy cô gái ngoan ngoãn trong nước nó nhìn không ưng”

“Vớ vẩn, Minh Đức có phải là loại người như vậy không. Con thấy nó qua lại với biết bao nhiêu cô gái nước ngoài, thật ra e là nó chưa từng nắm tay cô nào bao giờ, nó là đứa đơn thu ần!”

Ki ều Vân Nhung bất lực. Bà cụ Ki ều rất thương cháu nội.

“Được r ồi, được r ồi, mẹ nói gì cũng đúng. Có đi ầu, hiện tại nó còn chưa có bạn gái, nên mua cái này là không thích hợp. Khi nào nó thực sự sẵn sàng kết hôn, chúng ta hãy đến chọn. Sau đó sẽ lại có những mẫu mới. Mẹ chắc chắn sẽ thích.”

“Vậy thì ai nói mẹ chuẩn bị cho Minh Đức? Mẹ chuẩn bị cho Phong Khang và Lăng Ái Xuyên. Chuyện này không hợp sao? Hai đứa đã ở bên nhau ba bốn năm r ồi, nên cưới được r ồi. Nhân tiện, hai ngày nữa con đi với mẹ sang nhà Ái Xuyên để nói chuyện với bố mẹ con bé về chuyện hôn lễ. Hôm nay mẹ sẽ chọn quà. Nhân tiện, mẹ còn nhớ Lăng Ái Xuyên từng nói với mẹ là mẹ con bé rất thích tranh. Khi nào quay lại, con nói với Nam Thành lấy bức tranh đẹp nhất đó ra để làm quà. “

“Mẹ định đi hỏi cưới sao?” Ki ều Vân Nhung có chút lo lắng: “Mẹ, chuyện này chú ba còn chưa gật ầu. Mẹ chủ động đi, nhớ chú ba trở mặt thì sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 344

“Sao mà trở mặt? Hai đứa đó đã ở bên nhau hơn ba năm. Con đã nhìn thấy Phong Khang hẹn hò cùng một cô gái hơn ba năm bao giờ chưa? Mẹ làm thế là giúp bọn nó.”

“Đúng vậy. Nhưng ..” Kì ầu Vân Nhung đồng ý với lời của mẹ, nhưng vẫn lo lắng.

Họ đều biết tính khí nóng nảy của Kì ầu Phong Khang.

Kể từ khi bà ta nói với bà cụ Kì ầu, công thêm Kì ầu Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên đã làm mất đi đứa con của Kì ầu Phong Khang và Du Ánh Tuyết, thậm chí còn đuổi Du Ánh Tuyết đi, con người của anh đã thay đổi.

Mặc dù anh không khiến bọn họ thân bại danh liệt, hủy hoại dung nhan rồi còn bị đi tù vì tội giết người như Tô Hoàng Quyên, nhưng rõ ràng là anh ngày càng xa cách bọn họ.

Trước đây, anh luôn là một đứa con luôn nghe lời và hiếu thuận.

Nhưng hiện tại, bà cụ Kì ầu rất khó để gặp được anh. Thủ đoạn giả bệnh từ lâu đã trở nên vô dụng. Lần nào Nghiệm Danh Sơn cũng thay anh dẫn bác sĩ đến khiến bà cụ xót xa, nhưng không còn cách nào khác.

“Nhưng cái gì?”

“Mẹ cũng rõ tính khí chú ba rồi đấy. Nếu làm như vậy, e rằng chú ấy sẽ càng thêm chán ghét.”

Bà cụ không phải không lo. Bà cụ Kì ầu thở dài nói: “Nếu mẹ không giúp nó đưa ra quyết định, e rằng cả đời này nó sẽ độc thân! Nếu thế thật thì phải làm sao?”

Kì ầu Vân Nhung suy nghĩ một chút, hé môi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bà cụ Ki ầu thấy thế, hơi nhú mày, nói: “Có việc gì thì cứ nói đừng có do dự thế”

Ki ầu Vân Nhung cân nhắc nói: “Mấy ngày trước, con nghe cha con bé Ki ầu Thanh Hằng nói... Ở công ty, hình như là nhìn thấy Du Ánh Tuyết.”

Bàn tay ôm gối của bà cụ cứng lại. Sắc mặt cũng thay đổi đột ngột. “Con vừa nói đã nhìn thấy ai?” “... Du Ánh Tuyết” “Thấy ở đâu?” Bà già hỏi.

Ki ầu Vân Nhung thận trọng nói: “Tập đoàn Ki ầu Thanh... Nghe nói là đến tìm Phong Khang”

Sắc mặt của bà cụ Ki ầu tái đi, sau khi nghe xong, bà ta tức giận trừng mắt với con gái của mình: “Nếu đã là chuyện xảy ra mấy ngày trước, sao bây giờ con mới nói với mẹ?”

Ki ầu Vân Nhung thở dài. “Con sợ mẹ tức giận.”

Trên thực tế, đi ầu này không hoàn toàn đúng. Chỉ là không muốn có bất cứ chuyện gì làm phiền đến Ki ầu Phong Khang.

Lúc trước Tô Hoàng Quyên còn chưa tận số, đương nhiên muốn giúp cô để Ki ầu Phong Khang cưới cô, để cô ta và chồng là La Chí Thành cùng có lợi.

Nhưng bây giờ, Tô Hoàng Quyên đã không còn giúp được gì nữa, vị trí của Ki ầu Quốc Thiên và La Chí Thành trong Ki ầu Thanh ngày càng ổn định, và một số việc được lên kế hoạch cũng gần xong rồi. Ai là người ở bên Ki ầu Phong Khang? Lăng Ái Xuyên hay Du Ánh Tuyết, cũng không liên quan gì đến cô ta nữa?

Cô ta cũng không phải dốc lòng nịnh nọt nữa.

“Cô gái đó thật sự là vẫn chưa hết hi vọng à!” Bà cụ nói: “Bảo người kiểm tra xem, Du Ánh Tuyết, cô gái đó, hiện tại đang sống ở đâu, đã qua lại gì với Ki ầu Phong Khang chưa?”

“Mẹ, mẹ có muốn ngăn cản cả hai không?”

“Một đứa Kiêu Quốc Thiên mang họ Kiêu xuất hiện trước mặt mẹ đã là sự chịu đựng lớn nhất rồi, huống hồ Du Ánh Tuyết và Lâm Vân Thanh càng nhìn, chúng càng giống nhau.

Mỗi khi nghĩ đến đi đầu đó, lòng bà cụ Kiêu chỉ thêm khó chịu. Nếu Du Ánh Tuyết thật sự được gả cho Kiêu Phong Khang, bà ta sao có thể ăn ngon ngủ yên được.

Du Ánh Tuyết thu dọn hành lý, Kiêu Phong Khang đã đích thân gọi điện cho Trịnh Thanh Vy, và cả hai bay thẳng đến Hà Cảng.

Dưới ánh mắt thân mật của Kiêu Phong Khang, Du Ánh Tuyết đã ổn định vị trí trong khách sạn, lập tức gọi điện cho Tần Nguyên và hẹn anh ấy ở một quán trà.

Khi Du Ánh Tuyết ra ngoài, Kiêu Phong Khang cũng đi theo cô.

“Anh không cần phải tiễn em. Ở đây rất tiện. Em có thể tự mình đến đó, không xa đâu.”

Du Ánh Tuyết nghĩ rằng anh sẽ để cô đi một mình.

Nhưng anh nói: “Anh sẽ đi với em.” Mọi Du Ánh Tuyết khẽ giật. Như thế có được không đây? Trước khi cô và bạn trai cũ có thời gian để nói rõ việc chia tay, cô đã đưa bạn trai hiện DT tại đến đó. Để làm gì? Khoe hay thể hiện tình cảm?

Cô càng nghĩ càng thấy không thích hợp!

Nếu đổi lại là cô gặp phải người như thế, cô chắc chắn sẽ mắng người ta là đồ ồ ồ tệ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345

May mắn thay, Kiều Phong Khang không nghĩ cùng bàn với cô. Ba người chia hai bàn.

Anh nghĩ cách họ chừng hai mét, tâm trạng thoải mái nên gọi sandwich và trà sữa, ăn rất ngon miệng.

Du Ánh Tuyết cũng an tâm. May mà tránh khỏi phải lúng túng.

“Sao lại quay về vào lúc này? Anh nghe Susan nói một thời gian nữa mọi người mới quay lại” Trần Nguyên nhìn cô.

C Anh ta đã không gặp cô trong một thời gian, như thể là một thời gian rất dài. Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, nhìn cô chăm chú. Đi đâu anh ta không biết là...

Cách đó hai mét, một người đàn ông nào đó đang cầm mạnh miếng bánh sandwich trong tay.

“Em... thực ra về sớm hơn vì việc của chúng ta” Du Ánh Tuyết cười miễn cưỡng. Dù không nhìn qua đó, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt như thiêu đốt của ai đó.

Thực sự rất áp lực!

“Anh có thường xuyên liên lạc với Susan không?” Du Ánh Tuyết quay lại. Nói chuyện chia tay qua điện thoại dễ dàng hơn nhiều, bây giờ thật khó để nói chuyện trực tiếp khi mà bạn trai hiện tại cô đang nhìn cô chăm chăm.

“It nhiều cũng có liên lạc. Nhưng đừng hiểu lầm anh, cô ấy và anh chỉ là quan hệ công việc.” Trần Nguyên dường như sợ cô suy nghĩ nhiều, vội vàng giải thích.

Du Ánh Tuyết mỉm cười: “Ý em không phải vậy. Em chỉ muốn hỏi xem Susan có từng nói với anh đi đâu gì chưa”

Cô hỏi dò. Dù sao thì Susan cũng tận mắt nhìn thấy Kì ầu Phong Khang đưa cô rời khỏi bữa tiệc.

Với tinh thần thích buôn chuyện của cô ấy, chẳng lẽ cô ấy không đề cập đến chuyện đó với T ần Nguyên sao?

“Không. Bọn anh thường chỉ nói về công việc” T ần Nguyên lắc đầu, nhìn Du Ánh Tuyết, nói: “G ần đây em ở An Lập có lẽ rất vui vẻ nhỉ?”

“Nói thế nào nhỉ?”

“Xem ra nước da so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Cả người giống như là một người khác” Đôi môi T ần. Nguyên nở nụ cười, hiển nhiên là nên an tâm, nhưng ánh mắt bu ần bã lại đang nhìn cô chăm chăm.

“Bây giờ trông em hạnh phúc và tươi sáng. Có vẻ như cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy một chút màu sắc trong mắt em”

“Thật sao?” Khóe môi Du Ánh Tuyết nhếch lên, cô thậm chí không muốn che giấu.

Thật ra thì T ần Nguyên cảm thấy đúng.

Lúc trước khi nhìn lên bầu trời, cô luôn cảm thấy bầu trời bị sương mù bao phủ, dù thời tiết tốt đến đâu.

Nhưng bây giờ...

Dù trời lạnh đến đâu, cô cũng cảm thấy ấm áp. Ngay cả trong cơn bão, thế giới của cô vẫn tràn ngập sắc màu.

“Cuối cùng em cũng yêu rồi, đúng không?” T ần Nguyên đột nhiên hỏi.

Một câu nhẹ nhàng, lại rất chua chát, vô cùng phức tạp.

Không ngờ T ần Nguyên sẽ chủ động nói ra, Du Ánh Tuyết Vĩ bỗng giật mình.

Nhưng rồi cô thẳng thắn gạt đầu, liếc anh ta một cái, xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

“Người đó là người mà em luôn giữ trong lòng nhiều năm như vậy?”

“... Vâng” Du Ánh Tuyết tiếp tục gạt đầu.

“Em... chưa từng thích anh sao? Cho dù chỉ một giây một phút nào đó?”
Tần Nguyên tiếp tục hỏi.

Đối với câu hỏi này, dường như mọi người đàn ông đều bị ám ảnh bởi nó.

Không may...

Lần này, câu trả lời cô đưa ra không giống câu trả lời cho Minh Đức.

“Em xin lỗi..” Cô cúi đầu và khuấy nhẹ cà phê: “Em... thực ra hôm đó hơi say.”

Tần Nguyên im lặng. Một lúc lâu, cả hai đều im lặng.

Bầu không khí trở nên rất nặng nề. Du Ánh Tuyết cảm thấy không thoải mái. Là do cô quá thiếu quyết đoán, hoặc có thể nói là cô đã lợi dụng Tần Nguyên, mới khiến mọi việc thành ra thế này.

“Em vẫn luôn thích chủ tịch Khang?” Tần Nguyên đột nhiên nói, không ngờ lại là hỏi một câu như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 346:

Du Ánh Tuyết kinh ngạc một chút, gật đầu, thẳng thắn thừa nhận: “Đúng”

“Nhưng... anh ấy đã có bạn gái rồi. Không phải tất cả chúng ta đều biết rõ sao?”

Du Ánh Tuyết nhếch môi cười: “Thực ra chỉ là hiểu lầm. Anh ấy và cô Lăng Ái Xuyên chỉ là bạn.”

Tần Nguyên vẫn hoài nghi. “Anh ấy lớn hơn em rất nhiều... tám mươi tuổi, đúng không?”

Thành thật mà nói, Tần Nguyên rất lo lắng. Cô vẫn như một đứa trẻ, nhưng Kiều Phong Khang có vẻ từng trải. Hơn nữa, việc thu hút con gái là điều hiển nhiên.

Sợ rằng cô ấy sẽ bị lừa.

Du Ánh Tuyết biết sự lo lắng của Tần Nguyên và rất biết ơn.

Nhìn lại người đàn ông cách đó hai mét. Trong mắt anh, có một tia sáng lóe lên. Sau khi bắt gặp ánh mắt của anh, nét cười trong mắt cô càng đậm, sau đó cô mới từ từ quay lại trả lời Tần Nguyên: “Tuy rằng anh ấy quả thật lớn tuổi hơn em rất nhiều, nhưng... đi đâu này không ảnh hưởng đến tình yêu em dành cho anh ấy.”

Nhìn thấy tất cả những điều này, Tần Nguyên đã hiểu. Anh ta quen biết Du Ánh Tuyết lâu như vậy, lần đầu tiên thấy cô ấy cười rạng rỡ như vậy.

Thì ra...

Có những cô gái, tất cả vẻ đẹp, tất cả niềm vui, chỉ dành cho một người đàn ông. Chỉ một!

Thực ra... à, cô cũng muốn ở lại thành phố An Lập...

“Thật đáng tiếc. Sau này, nói không chừng chúng ta cũng không còn cơ hội gặp mặt nữa.” Giọng điệu của Tần Nguyên tràn đầy tiếc nuối.

“Sao lại thế được. Em vẫn chưa tính đến chuyện từ chức. Ít nhất em phải đợi đến khi dự án kết thúc, nếu không Trịnh Thanh Vy sẽ không buông tha em. Cho nên, lần sau từ chức em vẫn phải đến Hà Cảng”

“Vậy thì nhớ phải liên lạc với anh nhé”

“Tất nhiên rồi!” Du Ánh Tuyết đảm bảo.

Hai người cứ như vậy mà nói rõ mọi chuyện. Du Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Tần Nguyên là người tốt, không cố gắng níu kéo. Mọi việc bắt đầu một cách bình yên và kết thúc một cách bình yên không mang lại cho cô một gánh nặng nào.

Cô cảm thấy có lỗi, nhưng cuối cùng mọi thứ kết thúc một cách thỏa đáng.

Nhìn lại ai đó, Du Ánh Tuyết khoe môi khê nhếch.

Không biết từ bao giờ, một cô gái trẻ trung và xinh đẹp đã ng ồi xuống đối diện anh. Vào mùa đông, nhưng người kia mặc rất ít, bộ ngực trắng như tuyết của cô ta gần như lộ ra một nửa.

Trong suốt quá trình, cô ta mỉm cười và trao cho anh gì đó một cách bí mật, ý tứ rất rõ ràng!

Muốn cướp người yêu của cô đây mà, đã thế còn ngay trước mắt cô!

Du Ánh Tuyết cần lấy chiếc bánh và cho vào miệng.

“Chuyện gì thế?”

Tần Nguyên nhìn theo ánh mắt của cô. Anh ta nhìn thoáng qua cảnh đó, lo lắng nhìn cô rồi nói: “Xem ra chủ tịch Khang thật sự rất... xuất sắc.”

Những lời như “rất được các cô gái yêu thích” cuộc Tần Nguyên đã không nói ra.

Ở bên một người đàn ông như vậy chắc là rất vất vả đúng không?

“Có muốn tới đó không?” Tần Nguyên hỏi.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Chờ đã”

Đừng phá vỡ những việc tốt của anh Khang quá sớm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347

Cô tiếp tục nhai bánh. Xem kịch hay!

Tại chiếc bàn cách đó hai mét.

“Quý ông này không phải là người Hà Cảng đúng không? “Người phụ nữ chống má ng ẩng đối diện với anh, khẽ nheo mắt, lông mi khẽ rung lên, lộ ra vẻ quỵến rũ.

Kiêu Phong Khang nhẹ nhàng khuấy cà phê trên bàn, lạnh nhạt liếc nhìn người kia rồi lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh lạnh lùng quá” Người phụ nữ không có ý lùi bước, ngược lại, dường như thái độ của anh khơi dậy hứng thú của người khác, cô ta liếc nhìn ngón áp út của anh ta rồi cười sâu hơn: “Anh còn chưa kết hôn!”

“Tôi không thích phụ nữ ồn ào cho lắm, muốn nói chuyện xin bảo người phục vụ đổi bàn” Anh lạnh lùng ra lệnh đuổi cô ta ra ngoài.

Người phụ nữ mỉm cười và đứng dậy.

Không di chuyển đến bàn trống bên cạnh, mà xoay người trực tiếp ng ẩng xuống bên cạnh anh.

Mùi nước hoa xộc lên mặt khiến anh nhúm mày.

“Tôi chỉ muốn kết bạn với anh thôi. Tuy nhiên, người đàn ông khó tính trông dễ thương hơn” Người kia nhích thân hình đây đặn không chút kẽ hở của mình lại gần anh, lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi xách, nhét vào trên cà vạt anh.

“Đây là danh thiếp của tôi. Khi nào có thời gian liên lạc với tôi, tôi có thể đưa anh đi vòng quanh Hà Cảng!” Người phụ nữ đó nói.

Ngón tay, thậm chí còn cố ý chạm vào yết hầu nhạy cảm của đàn ông.

Chỉ một cái chạm nhẹ thôi cũng khiến nhịp tim cô ta không thể chịu đựng được. Người đàn ông này thực sự rất đẹp trai, và thậm chí trông rất lạnh lùng và có tài! Thật quá quyến rũ!

Cô ta nghĩ thế, tay bất giác vuốt ve lên trên. Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo...

“A!” Cơn đau ập đến, người phụ nữ khẽ kêu một tiếng, giống như cổ tay sắp bị gãy.

“Anh, anh néo tôi..” Cô ta cau mày, nhìn người đàn ông một cách khó tin “Xin tự trọng, tôi không có hứng thú với người làm công việc đặc biệt” Người đàn ông mặt không chút cảm XÚC.

“Anh, ai làm công việc đặc biệt?” Cô gái kia vô cùng tức giận. Có khi nào một người như cô ta phải chủ động bắt chuyện với một người đàn ông? Toàn là đàn ông vây quanh muốn bắt chuyện với cô ta.

Giờ thì hay rồi!

“Hóa ra là gay! Hừ hừ! Ở đây lãng phí thời gian!” Người phụ nữ rút tay về tức giận thu lại danh thiếp rồi đứng dậy.

Kiều Phong Khang mặt tối sầm lại.

Cô gái nhỏ nhắn, khi ngẩng đầu đối diện với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nở nụ cười.

“Anh Khang, em không giới thiệu sai đúng không? Đồ ở đây hương vị khá ngon đúng không?”

Một người nào đó sắc mặt khá xấu: “Em hả hê nhỉ.”

“Ha ha” Du Ánh Tuyết không nhịn được cười: “Cô ấy nói anh là gay”

Anh hí hửng, nói: “Anh có phải gay hay không, anh nghĩ em biết rõ nhất... Tối hôm qua.”

“Này, anh không được phép nói.” Du Ánh Tuyết đỏ mặt, đưa tay lên, vội vàng che miệng anh.

Giọng anh không hề thấp hơn chút nào, và những lời tiếp theo anh nói sẽ chỉ có những lời mạnh mẽ hơn.

Kiêu Phong Khang nắm lấy tay cô, đặt lên bàn, cầm lấy.

“Nói chuyện xong rồi?”

“Vâng, chia tay hòa bình rồi” Du Ánh Tuyết nhẹ nhõm.

Kiêu Phong Khang liếc cô một cái, ra hiệu trả tiếu rồi khẽ nói: “Sau này nếu còn dám gây chuyện với anh nữa thì sẽ không kết thúc yên bình như hôm nay đâu.”

ít nhất, người không thể yên ổn chính là cô.

Du Ánh Tuyết lè lưỡi, cô không thấy phục nhưng cũng không dám khiêu khích anh.

“Anh Khang, em muốn hỏi anh một chuyện.”

Ra khỏi nhà hàng, Du Ánh Tuyết nhớ ra điều gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 348

“Hỏi đi”

“Việc đó... lần trước khi em đặt quần áo của Tần Nguyên vào xe của anh, thật sự anh đã vứt nó đi rồi sao?”

Anh khịt mũi: “Không vứt thì để cho em làm kỷ niệm à?”

Du Ánh Tuyết im lặng.

Cô rất muốn cười, Kiều Phong Khang thực sự nổi giận với một bộ quần áo.

Hai hoặc ba ngày sau, Du Ánh Tuyết đưa Kiều Phong Khang đi dạo Hà Cảng. Mỗi nơi cô đưa anh đến là nơi cô đã bước qua vô số lần.

Cũng tại những nơi này, tôi đã nghĩ đến anh không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ cô đang nắm tay anh, nhưng với tâm trạng hoàn toàn khác.

Hai người đi qua nhiều con hẻm khác nhau rồi đến quảng trường.

Hai người như một đôi trai gái bình thường giữa bao nhiêu người đi qua đi lại trên phố, họ nắm tay nhau đi suốt từ đầu phố đến cuối ngõ Kiều Phong Khang mặc vest và giày da, thanh lịch và nổi bật, còn Du Ánh Tuyết chăm chú ăn vặt suốt cả đoạn đường thì trông chẳng ăn nhập với anh gì cả.

Lúc đầu anh không chịu ăn, và bộ dạng vừa ăn vừa đi thực sự trái ngược với hình ảnh một ông chủ lớn của anh, và kết quả là anh không thể chịu được sự vướng víu của cô gái nhỏ.

Dần dần, sau khi bình tâm chấp nhận, anh cũng cảm thấy có gì đó khác lạ.

Đây là một cuộc hẹn hò. Không có sự sắp xếp cẩn thận, nhưng có sự thoải mái và bình yên.

Kiêu Phong Khang nhìn nụ cười của cô gái nhỏ không khỏi có chút cảm động.

Đây là cuộc sống trong mơ của anh!

Không có âm mưu, không có tổn thương hay đau đớn, chỉ có bình yên và niềm vui.

Điều quan trọng nhất là cô ấy vẫn còn...

Trong tương lai, sẽ có một hoặc nhiều đứa con của họ cùng đi với họ.

Nghĩ đến đứa con, ánh mắt anh hơi tối sầm lại. Anh đã ba mươi tư tuổi, cũng nên có một đứa con rồi.

“Này, nhìn này!” Giọng Du Ánh Tuyết kéo suy nghĩ của anh trở lại với thực tại.

Khuỷu tay anh bị kéo bởi bàn tay nhỏ bé của cô. Cô chỉ tay vào cửa sổ của một cửa hàng, nhìn chằm chằm vào bộ quần áo đẹp đặt trên cửa sổ.

Đó là quần áo trẻ em của nhãn hiệu dior. Một chiếc váy màu hồng rất xinh xắn.

“Mỗi lần đến đây em đều nhìn. Quần áo trong ở đây rất đẹp. Mấy lần suýt không nhận được mà mua về tiếc quá ...”

Nói đến đây, vẻ mặt của Du Ánh Tuyết phảng phất một nỗi buồn.

Nếu đứa trẻ được sinh ra an toàn và lành lặn, thì ...

Bây giờ nó đã có thể cùng cô ấy dạo phố.

Kiêu Phong Khang nhìn cô thật sâu, cảm xúc trên gương mặt cô rơi vào mắt anh.

Anh siết chặt tay cô: “Đi với anh.” “Anh đang làm gì đấy?”

Du Ánh Tuyết còn chưa hoàn hồn, cô đã bị kéo thẳng vào cửa hàng. “Chào anh chị” Người phục vụ chào đón nồng nhiệt.

Kiêu Phong Khang nhìn những chiếc váy nhỏ xinh ở cửa sổ. Nhân viên lập tức hiểu ra: “Anh ngẫ xuống đơì. một lát, tôi lấy ngay”

Ngay khi người phục vụ rời đi, Du Ánh Tuyết lập tức quay về phía anh. nắm lấy tay anh: “Anh đang làm gì vậy?”

“Không phải nói muốn mua sao?” Kiêu Phong Khang bình tĩnh liếc mắt nhìn quần áo trẻ con bên trong: “Còn muốn cái gì nữa, để nhân viên đóng gói cùng đi.”

“Anh tưởng thật sao?”

“Còn bộ màu xanh đó thì sao? Theo anh, một đứa trẻ hai tuổi sẽ mặc vừa” Ai đó lại gọi một người phục vụ khác và trầñ giọng nói: “Lấy bộ màu xanh đi cho bạn gái tôi xem”

“Vâng thưa anh.”

Du Ánh Tuyết không nói nên lời, nhanh chóng ngăn anh lại: “Anh Khang, em chỉ muốn mua, nhưng thật ra không cần mua. Hơn nữa, quần áo trẻ em dù đẹp đến đâu cũng không mặc được!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349

Hơn nữa, anh ấy đã mua rất nhiều trong số chúng!

Quần áo ở đây còn đắt nữa!

“Cô bạn nhỏ, ai nói mua cho em?” Anh bóp khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ thờ ơ: “Anh mua cho con gái anh, em có ý kiến gì không?”

Khi anh nói “con gái của anh”, ánh mắt anh nhìn cô dường như sâu hơn một chút.

Ý nghĩa của lời nói rất rõ ràng.

Du Ánh Tuyết thấy lòng ấm áp, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng lại nghịch ngợm nói: “Đúng rồi, anh nói thế nào thì là thế ấy. Em không dám có ý kiến. Dù sao cũng là con gái của anh, không liên quan gì đến em, em làm sao dám ý kiến.”

“Không liên quan gì đến em?” Anh nhướn mày nhìn cô từ trên xuống dưới. Trong mắt ta hiện lên một chút nguy hiểm: “Vậy em muốn người phụ nữ khác sinh con cho anh sao?”

“Dù sao thì anh cũng có nhiều phụ nữ thích như vậy. Anh xem, chỉ ng ồi trong quán trà một lúc đã có người đến tán tỉnh, vậy... ai biết sau này ai sẽ sinh cho anh một đứa con. Đúng không?”

Du Ánh Tuyết giả vờ cười thoải mái.

Nhưng, anh thật sự nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, lời em nói thật sự rất có lý, dù sao sinh con cũng là chuyện lớn, anh nên suy nghĩ cẩn thận.”

Du Ánh Tuyết giả vờ tức giận, nhìn chằm chằm vào anh ta rồi cố gắng đẩy cửa bước ra ngoài.

Kiêu Phong Khang có đôi tay dài và đôi chân dài, anh trực tiếp kéo cô lại, cô không kịp được mà bấu vào tay anh.

“Muốn chạy à?”

“Ừ, anh định để người phụ nữ khác sinh con cho anh. Em còn không chạy thì ở đây làm gì?”

“Vậy... muốn sinh con cho anh như thế sao?” Kiêu Phong Khang cười với CÔ.

Cô đỏ mặt vì xấu hổ. Cô đấm anh: “Không sinh! Anh thích tìm ai sinh cho thì đi mà tìm!”

“Anh đang tìm em, nhất định phải là em” Kiêu Phong Khang đề lên người cô, “Ánh Tuyết, kiếp này anh đã trao cho em rồi. Năm nay, chúng ta sẽ nỗ lực để sinh em bé vào năm sau”

Anh không cố ý hạ giọng, với tư thế thân mật và lời nói rõ ràng như vậy, người phục vụ bên cạnh đều nghe thấy.

Họ ở bên cạnh cười thầm.

Du Ánh Tuyết xấu hổ đến mức vành tai đỏ bừng.

Cô đẩy anh ra, cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó chịu, khóe miệng cứng ngắc: “Da mặt anh dày thật đấy, ai nói em muốn sinh con cho anh”

“Muốn sinh cũng phải sinh, không muốn sinh cũng phải sinh, Ánh Tuyết, em không còn quyền lựa chọn!”

Người đàn ông độc đoán! Du Ánh Tuyết không thấy phiền phức, ngược lại còn cảm thấy ngọt ngào.

Được sinh ra những đứa con mà mình yêu thương nhất là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Đã từng...

Cô đã từng có niềm hạnh phúc như thế...

“Cho dù rất muốn sinh con cũng không nhất định là con gái, mua nhiều váy như vậy, nếu là con trai thì không phải uống lắm sao? Cô vô tình bắt đầu thảo luận với anh.

“Nếu là con trai, thì lần sau lại sinh con gái.”

“Nếu lại là con trai thì sao?” “Lại sinh tiếp.”

“... Khi Phong Khang, anh coi phụ nữ như lợn à?”

Khi Phong Khang ôm cô và hôn lên trán cô đầy trìu mến.

Ngốc nghếch!

Thật ra, anh đâuỡ nhấntâm để cô sinh con cho anh hết lần này đến lần khác? Bây giờ anh vẫn chưa thực sự nghiêm túc nghĩ đến chuyện có con.

Bốn năm trước cô bị sảy thai nằm trong phòng cấp cứu, đến bây giờ nghĩ lại cô vẫn cảm thấy kinh hãi.

Anh không dám để cô ấy mạo hiểm như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350

Vài ngày sau. Trong căn nhà cũ.

“Chuyện lần trước bảo con đi đâu tra, con đi đâu tra thế nào rồi?” Bà cụ Kiều hỏi con gái lớn Kiều Vân Nhung.

“Mẹ nói chuyện của chú ba và Du Ánh Tuyết ạ?”

“Còn có thể có việc gì khác nữa?” Kiều Vân Nhung liếc nhìn bà cụ rồi nói: “Hai người họ đúng là đã ở cùng nhau. Nghe nói mấy ngày trước hai người họ cùng nhau đi Hà Cảng chơi, còn ở chung một phòng. Đúng rồi, còn có...”

Sắc mặt của bà cụ ngày càng trở nên xấu xí. Kiều Vân Nhung dừng lại trước khi nói: “Con nghe nói Du Ánh Tuyết đã có kế hoạch chuyển đến nhà Phong Khang. Hai người họ sẽ sống cùng nhau sớm thôi”

“Làm sao có thể?” Bà cụ cau mày: “Phong Khang sao lại có thể làm như vậy? Cô ta vừa trở về nó liền tùy tiện như thế! Lăng Ái Xuyên tốt như vậy, chẳng lẽ nó nói không cần là không cần thật sao?”

“Nói mới thấy, khoảng thời gian gần đây, Lăng Ái Xuyên thật sự không xuất hiện cùng Phong Khang”

Bà cụ tức giận, ra hiệu và yêu cầu người giúp việc nhắc máy.

“Mẹ sẽ tự mình gọi điện thoại cho Lăng Ái Xuyên! Tình cảm Lăng Ái Xuyên và Phong Khang tốt như vậy, không thể để cho Du Ánh Tuyết lại quấy rầy!”

Kiều Vân Nhung muốn nói đi đâu gì đó, nhưng bà ta không nói gì. Tuy nhiên, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Lần trước, bà ta sợ rằng mình đã chạm vào giới hạn của Phong Khang rồi. Lần này, nếu còn chuyện gì nữa, e rằng ...

Du Ánh Tuyết đã hoàn thành công việc, đang trở về khách sạn với Trịnh Thanh Vy những người khác trong nhóm.

Trịnh Thanh Vy hỏi: “Định trở lại thật à?”

Du Ánh Tuyết cười rạng rỡ, “Vâng, ngày mai sẽ dọn đến”

“Cũng tốt. Chỉ cần sau này hai người giải quyết khúc mắc và không chia tay nữa là chuyện tốt. Ở bên nhau lần nữa là chuyện tốt, trân trọng tương lai, không thể chia tay lần nữa, biết không?”

Du Ánh Tuyết gật đầu. Cô rất biết ơn vì lời nhắc nhở của Trịnh Thanh Vy.

Suy nghĩ một hồi, cô hỏi: “Chị Trịnh Thanh Vy, chị thì sao?”

Cô hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Hiện tại Bánh Nếp đã trở về, chị có về Hà Cảng làm việc nữa không?”

Trịnh Thanh Vy khựng lại.

Nghĩ đến Hồ Minh Tuấn, nhớ đến nỗi đau mà cô đã từng chịu, nhưng cô không thể nguôi ngoai.

“Chuyện của chị để sau hãy nói vậy, giờ đi bước nào hay bước ấy.”

Du Ánh Tuyết biết rằng Trịnh Thanh Vy cảm thấy không thoải mái, vì vậy cô không hỏi thêm nữa. Sau khi đổi chủ đề và tán gẫu những chuyện nhẹ nhàng, khi cô bước đến sảnh khách sạn, Du Ánh Tuyết đã bị người phục vụ sảnh yêu cầu dừng lại.

“Xin chào, đây có phải là cô Du Ánh Tuyết không?”

“Vâng, đúng là tôi. Có việc gì không?”

“Vâng, đây là lời nhắn của một vị khách hôm nay để lại cho cô.”

Một vị khách?

Du Ánh Tuyết nghi ngờ cần lấy tờ giấy , nhưng không mở ra ngay mà mang về khách sạn.

Quay về cô chỉ dọn dẹp đơn giản, thay bộ quần áo đi làm và mặc một bộ quần áo bình thường thoải mái, chỉ sau đó cô mới nhớ đến tờ giấy đang để trên bàn.

Lời nhắn được bọc bởi một bức thư, trông rất bí ẩn.

Du Ánh Tuyết luôn tự hỏi ai sẽ là người để lại lời nhắn cho mình. Nếu đó là người mà cô ấy biết, vậy thì có thể gửi tin nhắn Zalo mà.

Bị thúc đẩy bởi sự tò mò, cô mở phong bì mà không cần suy nghĩ nhiều.

Một mảnh giấy viết thư bên trong.

Trên tờ giấy mỏng chỉ có mấy chữ đơn giản.

“Cô Ánh Tuyết, gặp nhau đi! Buổi tối 7 giờ, tại bàn 25 câu lạc bộ tư nhân Vân Trang, không gặp không về”.

Tên được kí dưới bức thư khiến Du Ánh Tuyết sửng sốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 351:

Đó là Lăng Ái Xuyên.

Du Ánh Tuyết ngạc nhiên, nhưng càng cảm thấy hoài nghi.

Sao Lăng Ái Xuyên lại đột nhiên hẹn gặp cô? Hơn nữa, làm sao cô ấy biết mình đang ở trong khách sạn này?

. Như vậy, có phải là cô ấy đang để ý đến cô không?

Vậy thì cô ấy hẹn cô vì việc gì? Hàng loạt câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu cô.

Du Ánh Tuyết càng nghĩ càng thấy nhiều câu hỏi lớn vồn trong đầu, đương nhiên cô biết rõ hơn một đi đầu – cho dù mục đích tìm đến cô là gì thì cũng phải liên quan đến Kiều Phong Khang.

Liếc nhìn thời gian, đã hơn 6 giờ. Không thể trì hoãn lâu hơn nữa.

Cô cất tờ giấy đi, đeo túi lên lưng rồi dừng xe chạy về phía đầu Vân Trang.

Còn hơn 20 phút nữa, khi Du Ánh Tuyết đến Vân Trang, cũng chưa đến bảy giờ. Người phục vụ trong nhà hàng dẫn cô vào, từ xa cô đã thấy bàn 25 không có ai.

Có vẻ như Lăng Ái Xuyên vẫn chưa đến.

Du Ánh Tuyết gọi một cốc nước lọc, cô cầm cốc, kiên nhẫn chờ đợi.

Thực ra, cô rất tò mò về Lăng Ái Xuyên. Ngay cả khi Kiều Phong Khang đã nói, hai người họ chỉ là bạn bè, thì với anh, cô ấy chắc chắn khác với những người phụ nữ khác.

Với tính cách thờ ơ của anh, lúc nào cũng như muốn người khác cách xa hàng ngàn dặm, làm sao có người phụ nữ nào có thể gần gũi với anh ấy?

Chưa kể...

Anh cũng thường xuyên đưa cô ấy đến biệt thự, thậm chí còn đến ngôi nhà cũ nơi cô ở. Cô ấy thậm chí đã từng nhìn thấy mẹ anh.

Nếu chỉ là bạn bè bình thường thì làm sao có chuyện này?

“Cô Xuyên, mời lại đây.” Du Ánh Tuyết vô thức quay đầu lại, thoáng nhìn thấy bóng dáng dong dỏng cao kia.

Dù chỉ mới nhìn thấy Lăng Ái Xuyên một lần, lúc đó còn là dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, nhưng ấn tượng về cô ấy vô cùng sâu sắc, Du Ánh Tuyết vừa nhìn liền nhận ra người vừa đến là Lăng Ái Xuyên.

Cô đứng dậy muốn tiến tới để chào hỏi, nhưng người đến cùng cô ấy khiến cô sững sờ tại chỗ.

Người đó là bà cụ Kì ầu.

Sự sợ hãi và mâu thuẫn của Du Ánh Tuyết gần như dâng lên bản năng. Chuyện xảy ra với mẹ cứ tuôn đến như một dòng nước lũ, khiến cô vô cùng căng thẳng.

Cần ly nước trên tay, đầu ngón tay cô siết chặt.

Đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch. Bà ấy cũng là khách của bàn 25?

“Cô Xuyên, bàn số 26 của cô đây rồi. Mời đi theo tôi.”

Ngay khi cô đang suy nghĩ về cách đối mặt với hai người họ, người phục vụ dẫn họ đến bàn 26 bên cạnh cô.

Giữa hai bàn có một tấm chắn mỏng. Vì vậy, bà cụ không biết cô ở bàn bên cạnh.

Nhưng..

Lăng Ái Xuyên dường như cũng hoàn toàn không biết về sự tồn tại của cô, và không hề chuyển sự chú ý sang cô.

Du Ánh Tuyết cau mày. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352

Lăng Ái Xuyên hẹn mình đi đến bàn 25, nhưng cô ấy và bà cụ lại cố ý ngồi ở bàn bên cạnh, cô ấy muốn làm gì?

“Lần trước chúng ta cùng nhau ăn cơm là khi cháu trở về từ Hà Cảng. Gần đây lại bận rộn sao? Trông cháu gầy đi rồi”

Đang suy nghĩ miên man thì bên cạnh có giọng nói của bà cụ lọt vào tai.

Rõ ràng là tràn đầy tình yêu dành cho Lăng Ái Xuyên.

“Cháu có gầy không?” Lăng Ái Xuyên cười, “Gần đây cháu ăn rất nhiều, hẳn là ảo giác của bác rồi”

“Bác hy vọng cháu sẽ tăng cân một chút. Mà này, gần đây cháu không gặp Phong Khang sao?”

Bà cụ nhắc đến Phong Khang, đến đây, hơi thở của Du Ánh Tuyết đột nhiên thất lại.

Mọi suy nghĩ đều tập trung vào nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người họ. Cô không quan tâm nếu bây giờ cô đang nghe trộm.

“Phong Khang... cháu và Phong Khang gần đây rất bận, cho nên không có đi ăn cùng nhau nhiều. Nhưng mà, hôm qua chúng cháu vừa cùng nhau ăn cơm tối. Bác gái, bác tìm anh ấy có việc gì ạ?”

“Cháu biết đấy, bây giờ bác không dễ nhìn thấy nó!” Khi bà cụ nói lời này, giọng điệu có chút trầm xuống. “Bác tìm nó đúng là có việc, có đi đâu nói với cháu hay nói với nó mà chẳng như nhau.”

“Vậy bác cứ nói, có việc gì bác cứ tìm cháu là được rồi.”

“Vậy thì bác nói thẳng nhé!” Bà cụ nói: “Cháu và Phong Khang đều đã gần đến thời điểm kết hôn, nhất là Phong Khang đã ngoài 30. Cháu nhìn

anh nó, mới ngoài ba mươi mấy mà Minh Đức đã được mấy tuổi rồi”.

Lăng Ái Xuyên sững sờ một chút. Ý của bà cụ là gì?

Thúc giục kết hôn? Nhưng...

“Hai người đã bên nhau gần 4 năm rồi. Bác nhìn hai đứa vài năm qua, mối quan hệ của hai đứa đang phát triển thuận lợi. Vì vậy, bác đang nghĩ... Nếu hai người thực sự có ý định kết hôn, tốt hơn là nên kết hôn sớm hơn. Hãy để hai bên gia đình bàn bạc dần đi, tránh khỏi đêm dài lắm mộng, cháu thấy có đúng không?”

Lời bà cụ vừa dứt, ở bàn bên, tay Du Ánh Tuyết đã rung lên, chiếc cốc rơi trên bàn.

Nước sôi nóng chảy ra bàn làm bỏng tay cô, tay cô lập tức đỏ bừng.

“Cô không sao chứ?” Người phục vụ đi tới ngay lập tức và nâng cốc lên.

Quần áo trên người Du Ánh Tuyết ướt đẫm nước, cô lúng túng đứng lên, cố bình tĩnh nói: “Tôi không sao.”

Người phục vụ thu dọn bàn, và Du Ánh Tuyết ngẩng thẳng lưng ở đó trước khi cô rời đi.

Cô chỉ nghe thấy giọng nói của Lăng Ái Xuyên vọng lại: “Bác ơi... chuyện... hôn nhân, thật ra chúng cháu thật sự chưa nghĩ tới.”

Giọng điệu của Lăng Ái Xuyên không được tự nhiên.

“Cháu chưa từng nghĩ tới, thì bây giờ bắt đầu nghĩ đi. Bác không cho phép cháu nghĩ lung tung nữa. Thời gian không ngắn đâu. Bốn năm không phải là ngắn.”

Du Ánh Tuyết không biết Lăng Ái Xuyên đang nghĩ gì, cô ấy im lặng một lúc.

Một lúc sau, Lăng Ái Xuyên nói: “Bác à, thế này vậy, cháu sẽ nói lại với Phong Khang mong muốn của bác.

Đến lúc đó, Phong Khang sẽ tới nói chuyện với bác.”

“Ừ. Nhưng cháu phải thuyết phục nó đấy. Cháu là con gái, nếu càng kéo dài sẽ càng thiệt thòi cho cháu.”

“Bác đừng lo lắng, cháu sẽ khuyên anh ấy”

Sau đó, nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người họ đã xoay quanh Kỳ ầu Phong Khang từ lúc nào không hay.

Đầu là những câu chuyện trong bốn năm mà Du Ánh Tuyết vắng bóng...

Ví dụ, bà cụ nói: “Phong Khang trong khoảng thời gian đó ngủ không ngon. Nó chỉ có thể ngủ ngon khi ở bên cháu. Tại sao bây giờ cháu không ở cùng nó nữa?”

Bà cụ cũng nói: “Lúc nó buồn bã nhất, chỉ có cháu ở bên cạnh mới khiến nó vui đi nỗi buồn. Cháu là người duy nhất có thể khiến nó bình tĩnh và thoải mái hơn một chút.”

Một câu nói cửa vào tim Du Ánh Tuyết như những mũi kim.

Cô muốn tin anh, rằng giữa anh và Lăng Ái Xuyên thực sự không có chuyện gì xảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353

Nhưng, bốn năm này... Trong bốn năm cô vắng bóng, hiển nhiên ...

Lăng Ái Xuyên đang lấp đầy lỗ hổng trong cuộc sống của anh.

Anh ấy cần Lăng Ái Xuyên, và thậm chí dựa vào Lăng Ái Xuyên.

Du Ánh Tuyết nghĩ, nếu cô không xuất hiện, e rằng bây giờ anh ấy và Lăng Ái Xuyên đã kết hôn rồi, có lẽ...

Nam nữ trưởng thành cùng nhau mập mờ bốn năm như vậy, nếu thật sự không có quan hệ gì, cô cũng không tin.

Cô đã rất cố gắng, nhưng... Không thể thuyết phục bản thân mình... Du Ánh Tuyết đã hiểu.

Lăng Ái Xuyên lần này hẹn cô đến, vì cô ấy muốn nói rõ vị trí của mình.

Dường như...

Sự phát triển giữa cô và Kiều Phong Khang, cô ấy đều rõ ràng về nó!

Chỉ là một cách thông minh để khiến cô rút lui mà thôi.

Không biết qua bao lâu, Lăng Ái Xuyên lại nắm tay bà cụ rời khỏi nhà hàng. Hai người không nhìn lại Du Ánh Tuyết ở bàn 25 như trước nữa.

Du Ánh Tuyết có một miếng bít tết tinh tế trước mặt cô.

Có lẽ là Lăng Ái Xuyên đã đặt cho CÔ.

Cô lấy một cái nĩa, cắt một miếng bít tết một cách nặng nhọc, cho vào miệng và nhai, nhưng dù sao cô cũng không thể ăn được.

Rõ ràng là một nhà hàng cao cấp ở thành phố An Lập. Các đầu bếp ở đây rất nổi tiếng, đồ ăn thì quá ngon.

Nhưng... Cay đắng.

Lòng ngực cô như thắt lại. Nuốt quá nhanh khiến cô không thở được.

Cô siết chặt tay và đâm vào ngực mình một cách nặng nề.

Những tưởng nó sẽ giải tỏa được nỗi phiền muộn trong lòng, nhưng không. Lòng ngực ngược lại càng ngày càng đau, giống như bị thủng một lỗ...

Cô lấy điện thoại ra khỏi túi và nhấn số gọi.

Không lâu sau, một giọng nói lười biếng truyền đến điện thoại.

“Alo, việc gì?”

“Anh có biết Lăng Ái Xuyên là ai không?”

Du Ánh Tuyết không quay đầu lại, trực tiếp hỏi.

Đằng này, Kiều Minh Đức đương nhiên giật mình. Anh ta mím môi, không lên tiếng vì không biết nên nói như thế nào, chỉ sợ nói sai sự thật.

“Minh Đức, anh có biết Lăng Ái Xuyên không?” Giọng nói của Du Ánh Tuyết lạnh như băng.

Kiều Minh Đức thầm than thở trong lòng: “... Làm sao em... biết cô ấy?”

Hơi thở của Du Ánh Tuyết như thắt lại.

Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống, bầu trời hoàn toàn tối đen, không có một tia sáng. Giống như cô vậy, cô cảm thấy thất bại.

“... Cô ấy và chú ba có quan hệ gì?” Cuối cùng, cô hỏi câu này.

Kiêu Minh Đức không dám trả lời: “Chẳng lẽ chú ba chưa nói với em sao?”

“Em muốn nghe anh nói với em” Du Ánh Tuyết biết Kiêu Minh Đức sẽ không nói dối cô.

Chỉ là cô ấy đã từng nghĩ rằng Phong Khang sẽ không nói dối mình. Nhưng, anh đã nói dối về Lăng Ái Xuyên...

Bây giờ, có lẽ ... chỉ có Kiêu Minh Đức sẽ không bao giờ nói dối c ...

“Anh... thật ra chưa bao giờ hỏi chú ba về mối quan hệ giữa chú ấy và Lăng Ái Xuyên. Nhưng anh có nghe cô anh nhắc đến. Đã nói là ...” Kiêu Minh Đức suy nghĩ rồi mới nói: “Họ... có thể đã yêu nhau được một thời gian?”

“Nhưng Du Ánh Tuyết, đừng buồn nhé! Dù họ yêu nhau được một thời gian thì chuyện đó vẫn bình thường. Không phải lúc đó em và chú ấy đã chia tay rồi sao, chú ấy có bạn gái cũng là bình thường, đúng không? Hơn nữa, bây giờ em đã quay lại rồi, không phải chú ấy đã chọn em ngay lập tức sao. Đi đâu này chứng tỏ rằng đối với chú ba, em thực sự là người quan trọng nhất! Anh tin rằng chú ba, kể từ khi quay lại với em, chú ấy chắc chắn đã kết thúc với Lăng Ái Xuyên rồi” Kiêu Minh Đức rất cố gắng an ủi cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354

“Vì vậy, đối với họ, em thực sự là... người thứ ba? Không có em, họ ... bây giờ chắc họ vẫn ở bên nhau, phải không?”

“Có lẽ là không, Du Ánh Tuyết, đừng như thế này!” Kiều Minh Đức nhận ra mình đã nói sai và lập tức thay đổi lời nói.

Hai mắt Du Ánh Tuyết lập tức nhòe đi.

Cô không muốn làm người thứ ba, nhưng cảm giác bị lừa dối... thực sự tồi tệ ...

Ánh Tuyết, em có biết bốn năm qua, khi em không ở đây, anh đã sống như thế nào không?

Trong bốn năm qua, tôi chưa từng có bạn gái!

Du Ánh Tuyết, hãy nghe anh, Lăng Ái Xuyên chỉ là bạn của anh và hoàn toàn không phải là bạn gái gì hết!

Lời nói của anh đêm đó vẫn vang lên rõ ràng bên tai cô.

Cô thực sự không muốn nghi ngờ, nhưng...

– Nếu cô ấy thực sự chỉ là một người bạn, và hoàn toàn không phải là bạn gái của anh, làm sao có thể giải thích sự hiểu lầm của gia đình và bạn bè? Còn việc bàn chuyện kết hôn với bà cụ Kiều hôm nay nữa, làm sao mà giải thích?

Nếu chỉ là bạn bè thì đi đâu đó quá xa vời ...

Kiều Minh Đức vẫn đang cố giải thích cho người chú ba của mình ở đầu dây bên kia, Du Ánh Tuyết không nói gì, chỉ im lặng cúp điện thoại.

Hồi lâu, cô vẫn thẫn thờ ngồi đó, nhìn ra cửa sổ với đôi mắt vô hồn.

Tâm trí vô cô vô cùng hỗn loạn. Ngực cô đau âm ỉ.

Tận đáy lòng, niềm tin vốn tích cóp dành cho anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Cuộc chột giật mình khi điện thoại báo cuộc gọi của Kiều Phong Khang.

Nhìn chữ “chú ba” nhấp nháy trên màn hình, mũi cô chua xót. Giữ chặt điện thoại, ngón tay cứng đờ do dự trên nút trượt, hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Nói rằng cô không quan tâm chút nào đến việc anh ấy đã yêu một người phụ nữ khác trong bốn năm qua, đó là giả!

Cô để tâm! Rất để tâm!

Hơn nữa, cô ghen tị đến mức trái tim cô tan nát!

Nhưng, so với những đi đầu này, cô thậm chí còn không thể chấp nhận được việc anh nói dối khiến cô trở thành người thứ ba...

Điện thoại vẫn đổ chuông.

Cuối cùng, cô hít một hơi và áp điện thoại vào tai.

“Em xong chưa? Đang ở đâu? Anh đi đón” Kiều Phong Khang nói với giọng trầm thấp, cuối cùng còn có một nụ cười nhẹ. Những giọt nước mắt cay đắng của Du Ánh Tuyết gần như trào ra.

Làm như thế nào bây giờ? Cô thấy thật ghen tị!

Cô ghen tị với một người phụ nữ khác có anh ấy lâu hơn cô, cô ghen tị với một người phụ nữ khác đã nói chuyện với mẹ anh ấy về hôn nhân, cô ghen tị với một người phụ nữ khác luôn bên anh ấy khi anh ấy khó chịu nhất... “Ánh Tuyết?” Không có âm thanh nào vang lên, nhưng Kiều Phong Khang có thể cảm giác được hơi thở khác thường của cô.

Che micro lại, Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho hơi thở bình tĩnh hơn, sau đó nói: “Tối nay em ngủ ở khách sạn, anh không dùng đến đón em”

Cô cần phải bình tĩnh lại đã, sau đó cô sẽ nói về tất cả những điều này với anh vào ngày mai.

“Làm sao vậy?” Kiều Phong Khang hỏi.

“Không có chuyện gì đâu. Ngày mai em sẽ tìm anh. Và... tối nay anh đừng đến khách sạn tìm em, em sẽ ở khách sạn khác.”

Kiều Phong Khang nhướn mày: “Em đang trốn tránh anh?”

Du Ánh Tuyết mím môi. Thật lâu sau, cô nói nhỏ: “... Cứ coi như thế đi.”

“Em dám! Du Ánh Tuyết, nói cho anh biết em hiện tại ở nơi nào!”

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, và nước mắt sắp trào ra. Không nói gì, cô cúp máy.

Như cô có thể tưởng tượng, ai đó ở đằng kia đang rất tức giận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355

Du Ánh Tuyết cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên ngay lập tức.

Không biết điện thoại reo bao nhiêu lần, nhưng cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc chọt vang lên.

“Xin lỗi, tôi muốn hỏi, cô có nhìn thấy một sợi dây chuyền khi vừa dọn dẹp bàn 26 không? Nếu đúng thì nó đã rơi trong nhà hàng của cô.

Du Ánh Tuyết nhìn lên. Lăng Ái Xuyên quay lại lần nữa Cô nghĩ rằng mục đích của cô ta đã đạt được và cô ta sẽ không quay lại nữa.

“Đúng rồi, cô xem có phải là cái này không. Tôi đang chuẩn bị gọi cho CÔ.”

Người phục vụ đưa sợi dây chuyền cho Lăng Ái Xuyên. Lăng Ái Xuyên nhìn nó thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn anh rất nhiều. Bạn trai tôi đã tặng tôi sợi dây chuyền này. Nếu làm mất nó, tôi thật sự không biết phải làm sao”

Du Ánh Tuyết nhìn vào sợi dây chuyền, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ lâu nhưng hơi thở của cô vẫn ngừng lại trong giây lát khi nhìn thấy sợi dây chuyền quen thuộc.

Đôi mắt cô nhòe đi.

Sợi dây chuyền đó, cô sẽ không bao giờ quên.

Khi ở Hà Cảng, cô đã đi chọn cùng anh. Anh từng nói rằng chiếc vòng cổ này cuối cùng đã được chọn cho chính cô...

Cô chưa bao giờ nhìn thấy nó, nhưng cô đã nhìn thấy nó trên cổ Lăng Ái Xuyên.

Thở một hơi nặng nhọc, cố gắng kìm nén mọi cảm xúc, Du Ánh Tuyết đứng dậy đi về phía Lăng Ái Xuyên.

“Cô Xuyên, xin chào.”

Không khiên tốn cũng không ra về, cô đưa tay về phía đối phương một cách điềm tĩnh.

Lăng Ái Xuyên vô cùng kinh ngạc, “Cô là ... Du Ánh Tuyết? Sao cô lại ở đây?” Du Ánh Tuyết khẽ cau mày.

Đây có phải là diễn không?

“Cô Xuyên hẹn tôi gặp ở bàn 25 lúc 7 giờ. Cô quên à?”

“Tôi hẹn cô?” Lăng Ái Xuyên lắc đầu: “Cô nhầm sao? Tôi không có thông tin liên lạc cũng như địa chỉ của cô, vậy làm sao tôi có thể hẹn cô?”

Bây giờ, Du Ánh Tuyết rất ngạc nhiên.

Biểu cảm của Lăng Ái Xuyên chắc chắn không phải là giả vờ.

Nhưng, nếu không phải Lăng Ái Xuyên hẹn cô, thì có lẽ đó là ...

Du Ánh Tuyết nhớ tới đi đầu gì đó, cúi đầu lật phong thư trong túi ra, đưa cho Lăng Ái Xuyên: “Cô Xuyên, nhìn xem, đây là chữ viết tay của cô sao?”

Lăng Ái Xuyên nghi ngờ mở ra. Một vài từ đơn giản khiến cô ấy cau mày.

Cô ấy lắc đầu: “Không thể. Tôi hoàn toàn không viết cái này.”

Nếu nó không phải do Lăng Ái Xuyên viết, vậy, chỉ có bà cụ Kì ầu. Du Ánh Tuyết chợt hiểu ra.

Khi họ trò chuyện lúc này, bà cụ luôn dẫn dắt chủ đề trong suốt quá trình.

Có lẽ, bà ấy muốn cô tự rút lui!

“Nhưng, ai để lại lời nhắn cũng không quan trọng” Du Ánh Tuyết cười cay đắng nhìn Lăng Ái Xuyên: “Nghe nói... cô và chú ba của tôi sắp kết hôn.”

“Kết hôn?” Lăng Ái Xuyên cười nhìn Du Ánh Tuyết: “Không phải Phong Khang đã giải thích cho cô mối quan hệ của tôi và anh ấy sao? Vậy, hai người vẫn chưa hòa giải sao?”

Lăng Ái Xuyên nói vậy, Du Ánh Tuyết lúc này càng thêm bối rối.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của cô, Lăng Ái Xuyên than thở hiệu quả làm việc của Kiều Phong Khang quá kém. Cô ấy nói với Du Ánh Tuyết: “Tại sao chúng ta không ngồi xuống và trò chuyện. Đây là một cuộc gặp gỡ hiếm hoi. Tôi cũng có rất nhiều điều muốn nói với cô.”

Tất nhiên Du Ánh Tuyết muốn nghe Lăng Ái Xuyên nói. Cô gật đầu, quay trở lại bàn 25 và ngồi xuống.

“Cô có muốn uống gì không?” Du Ánh Tuyết hỏi.

Lăng Ái Xuyên xua tay từ chối: “Vừa rồi tôi ở đây uống nhiều rồi. Mà này, vừa rồi tôi ở bàn 26, cùng với bà cụ Kiều. Cô có thấy chúng tôi không?”

Du Ánh Tuyết gật đầu: “Có”.

“Sau đó những gì chúng tôi nói, cô có nghe thấy không?” Du Ánh Tuyết lại gật đầu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 356:

Lăng Ái Xuyên chợt hiểu ra: “Chẳng trách cô hiểu lầm tôi và Phong Khang.”

“Hiểu lầm?” Ánh mắt Du Ánh Tuyết rơi vào sợi dây chuyền cô ấy vừa đeo trên cổ, “Thật đẹp, rất hợp với cô Xuyên”

“Thật không? Tôi cũng rất thích nó. Bạn trai tôi đã tặng món quà cho tôi.” Khi nói đến đây, khuôn mặt của Lăng Ái Xuyên tràn đầy hạnh phúc và dịu dàng. Nhìn thoáng qua có thể thấy cô ấy hiện đang yêu.

“Vậy thì bạn trai của cô là...”

“Bạn trai của tôi, đừng lo lắng, đó không phải là Phong Khang mà cô nghĩ” Lăng Ái Xuyên cười tiếp lời Du Ánh Tuyết.

Bị cô ấy nhìn thấu tâm tư, Du Ánh Tuyết xấu hổ. Vì vậy, cái mà Kiều Phong Khang mua thực sự không phải là đưa cho Lăng Ái Xuyên?

Cô đã hiểu lầm?

Nhưng cô không hiểu rõ...

Tình hình hiện nay là gì? Cô cảm thấy rằng não của cô rối tung hết cả lên.

Người vừa bàn về cuộc hôn nhân với Kiều Phong Khang với bà cụ Kiều, bây giờ nói với cô rằng cô ấy đã có bạn trai khác. Và, rõ ràng là vẫn yêu.

“Cô và Phong Khang đã chia tay?” Du Ánh Tuyết chỉ có thể nghĩ ra một lý do như vậy.

“Chia tay?” Lăng Ái Xuyên cười: “Chúng tôi chưa từng bắt đầu, vậy làm sao có thể chia tay?”

Du Ánh Tuyết càng bối rối.

“Tôi không biết Phong Khang giải thích với cô như thế nào, nhưng tôi chưa bao giờ là bạn gái của Phong Khang. Có lẽ mọi người trên khắp thế giới đều nghĩ rằng tôi và anh ấy là một cặp. Xét cho cùng, những người phụ nữ có thể ra vào nhà anh ấy thì không nhiều. Khi chúng tôi ở cùng nhau, anh ấy thường phải dựa vào tôi mới có thể ngủ được. Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi mọi người hiểu lầm. May mắn thay, cuối cùng thì giờ cô cũng đã trở lại.”

Du Ánh Tuyết càng không hiểu, bây giờ nghe họ càng giống một đội hơn.

Nhìn thấu tâm tư của cô, Lăng Ái Xuyên mỉm cười. “Du Ánh Tuyết, cô có biết tôi làm nghề gì không?” Du Ánh Tuyết gật đầu.

“Nếu tôi nhớ không lầm, cô là một nhà tâm lý học có tiếng.”

“Đúng vậy. Và tôi tình cờ là bác sĩ tâm lý của Phong Khang. Chúng tôi rất thân thiết, với tính tình của anh ấy sẽ không bao giờ nói với cả thế giới rằng anh ấy có vấn đề về tâm lý. Vì vậy, việc mọi người hiểu lầm về mối quan hệ của chúng tôi, chúng tôi không còn cách nào khác, đâm lao đành phải theo lao, đối với mẹ anh ấy, tôi chỉ là một tấm bình phong. Phong Khang từng nói không có tôi thì sẽ có thêm những cô gái khác, và Tô Hoàng Quyên thứ hai sẽ xuất hiện. Là một người bạn, tôi phải giúp anh ấy. Tuy nhiên, bây giờ tôi đã có bạn trai và anh ấy cũng có cô, tôi e rằng tôi không thể làm lá chắn nữa rồi”

Du Ánh Tuyết không ngờ đến trường hợp này.

Còn nữa, bác sĩ tâm lý?

Sự bàng hoàng trong lòng Du Ánh Tuyết không thể nói thành lời.

Tay cậ̀n thĩa của cô siết thật chặt.

Cô vẫn không thể tin được rằng một người đàn ông trông mạnh mẽ như vậy lại yếu đuối đến mức cậ̀n đến bác sĩ tâm lý.

Rốt cuộc cô hiểu anh được bao nhiêu?

Cô cũng chăm chú nhìn Lăng Ái Xuyên, không muốn bỏ sót bất kỳ lời nào liên quan đến anh từ miệng cô ấy.

“Khi anh ấy đến tìm tôi, trạng thái tinh thần của anh rất kém và chất lượng giấc ngủ còn kém hơn, anh ấy cả đêm không ngủ được, thỉnh thoảng khó đi vào giấc ngủ, thỉnh thoảng gặp một cơn ác mộng. Ban đầu, tôi dùng thôi miên để anh ấy có thể nghỉ ngơi một chút. Nhưng về sau tác dụng của thôi miên vật lý cũng không ảnh hưởng nhiều đến anh ấy, ngay cả lúc ngủ say anh ấy cũng luôn gọi tên cô, sau đó tôi đề nghị anh ấy đi khám và kê đơn.

Một số loại thuốc giúp ngủ ngon, tuy nhiên tác dụng phụ của những loại thuốc đó khá lớn nên anh ấy đã từ chối, hơn nữa tình trạng của anh ấy là vấn đề tâm lý, những loại thuốc đó chỉ là phương pháp điều trị tạm thời chứ không thể chữa khỏi vĩnh viễn. Nói chung nếu không quá đặc biệt thì tôi sẽ không đề nghị anh ấy làm thế. Cô nên biết về tình trạng này, rất nhiều người chết đột ngột vì thiếu ngủ. Tôi đã rất lo lắng cho cơ thể của anh ấy vào thời điểm đó.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357

Du Ánh Tuyết sững sốt. Bốn năm nay...

Hóa ra anh đã phải trải qua như thế! Và cô thậm chí còn không biết đi đâu đó!

Cô vẫn đang hiểu lầm anh, đang nghi ngờ anh!

Cô tự dưng thấy ghét bản thân mình!

“Sau đó..” Lăng Ái Xuyên tiếp tục, và dừng lại trước khi nói: “Tôi đề nghị anh ấy nên quên cô đi. Cô là ngu ồn gốc nỗi đau của anh ấy, giống như cái gai luôn mọc trong tim anh ấy. Nhưng cô cũng thấy r ễ đấy, anh ấy hoàn toàn không thể quên được cô, cho dù bị giày vò đau khổ như vậy, hình bóng cô vẫn in sâu trong lòng anh ấy, không hề phai nhạt”

“Du Ánh Tuyết, cô thật hạnh phúc, có một người đàn ông suốt bốn năm vẫn không hề quên cô, vẫn yêu cô như ngày đầu. Với một người đàn ông như thế, tôi nghĩ đi đâu cô nên làm là trân trọng và tin tưởng anh ấy. Anh ấy xứng đáng được cô yêu thương bằng tất cả tình yêu”

“Trong khoảng thời gian này chúng tôi cũng liên lạc với nhau. Tôi biết gần đây tình hình của anh ấy rất tốt. Tôi vốn tưởng là hai người đã hòa giải. Nhưng hiện tại xem ra thật sự là có hiểu lầm, đúng không?”

Du Ánh Tuyết ng ỡ đó, nghe những lời của Lăng Ái Xuyên, cô không nói được lời nào.

Cảm xúc chán ghét bản thân không ngừng dâng lên.

Mọi hiểu lầm đều là lỗi của cô ấy! Cô chỉ đang nghĩ v ề nó!

Nghĩ đến nỗi đau của anh, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy trái tim của mình như dâng lên cơn đau dữ dội. Cơn đau lan khắp cơ thể khiến cô đau đến từng tế bào.

Lúc này... Cô chỉ muốn nhìn thấy anh... Thành thật xin lỗi anh...

Và, nói với anh rằng cô yêu anh đến nhường nào...

Bốn năm qua anh chưa từng quên cô, cô cũng chưa từng quên anh.

Từng giây từng phút, cô không dám quên khi cô thức, và anh luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của cô...

Sau đó, họ đi ra khỏi nhà hàng, Du Ánh Tuyết đứng ở cửa, nhìn xe cộ tấp nập trên đường, một lúc sau, cô ngậy ra vừa cười vừa khóc. Gió lạnh đang thổi.

Quần áo trên người vì lúc trước ướt đẫm nước, hiện tại dính vào người, gió lạnh thổi qua càng thêm lạnh thấu xương.

Cô có người lại và ôm chặt lấy mình.

Cô lấy điện thoại trong túi ra và bật nó lên. Chắc chắn, có một tin nhắn từ anh trên điện thoại.

“Du Ánh Tuyết, mở máy ngay!” Dù chỉ với một vài từ đơn giản, Du Ánh Tuyết cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự dữ dội trong đó.

Cô không những không cảm thấy tức giận mà còn cười ngốc nghếch.

Cười với đôi mắt ngấn lệ.

Làm thế nào bây giờ? Cô cảm thấy mình có xu hướng khổ tâm. Rõ ràng anh không hề dửng dưng, tại sao cô... vẫn thích?

“Đừng làm anh tức giận! Cho em 20 phút để trở lại khách sạn!” Là một tin nhắn khác. Đã gửi hơn mười phút trước.

Ngay sau đó...

“Ánh Tuyết, chúng ta hãy trực tiếp nói rõ nếu chúng ta có gì muốn nói, và cả anh và em đều không được phép tức giận!”.

Lúc này, tin nhắn anh gửi qua hiển nhiên càng bất lực.

Sau đó, không có thêm tin nhắn nào nữa. Anh chưa bao giờ là người nhượng bộ, ba lần nhắn tin đã là giới hạn của anh rồi.

Nhưng, ngay sau đó, điện thoại của Du Ánh Tuyết vang lên ngay lập tức.

Tên nhấp nháy trên màn hình đúng như cô mong đợi Lần này, anh sẵn sàng nổi giận lần nữa? Cô lập tức chụp lấy điện thoại và áp vào tai.

“Ở đâu...?” Rõ ràng là sau khi thở dài an tâm, anh mới hỏi cô.

Nghe thấy giọng nói của anh, cô thực sự muốn gặp anh ngay lập tức...

Lao vào vòng tay anh, để anh ôm chặt lấy mình, hít thở bầu không khí tràn ngập hơi thở của anh...

Có vẻ như việc chờ đợi thêm một lúc nữa khiến nó trở nên quá khó khăn.

Nhìn thành phố náo nhiệt, cô chỉ biết ghen ngào nói: “Em đang đợi anh nhà”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358

Nhà?

Kiêu Phong Khang thất thẩn. Trước khi anh biết nơi được gọi là nhà của cô gái nhỏ, cô đã cúp điện thoại.

Du Ánh Tuyết gọi xe, trực tiếp báo địa chỉ biệt thự.

Chỉ cô cách biệt thự không xa, đi ô tô một lúc nữa là đến nơi.

“Ánh Tuyết, cháu đã về rồi à?” Dì Lý liếc cô một cái: “Sao cháu còn chưa thu dọn hành lý?”

“Cháu quên mất” Du Ánh Tuyết mỉm cười, nước mắt trên khóe mi đã khô rồi. Cô nhìn vào bên trong biệt thự: “Chú ba của cháu còn chưa về sao?”

“Cậu chủ à? Cậu ấy vẫn chưa về” Du Ánh Tuyết nói: “Vậy cháu sẽ lên chờ anh ấy”

Nói rồi, cô đi thẳng lên lầu và vào phòng mình.

Quần áo trên người vẫn còn ướt. Cô chọn áo sơ mi của anh và mang nó vào phòng tắm.

Nước nóng từ trên cao dội xuống, cả người cô thư thái hơn rất nhiều.

Đứng dưới vòi hoa sen, những lời Lăng Ái Xuyên nói với Du Ánh Tuyết càng trở nên rõ ràng hơn.

Xót xa. Tội lỗi. Còn lại...

Là một tình yêu nóng bỏng hơn, mạnh mẽ hơn dành cho anh...

“Di Lý, Du Ánh Tuyết về rồi sao?” Đang suy nghĩ miên man thì từ dưới lầu có tiếng anh vang lên.

Cô tỉnh táo lại và tắt nước.

Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông, từ xa đến gần.

Kiều Phong Khang rất tức giận.

Anh lại cảm thấy cô gái nhỏ này ngượng ngáy rồi. Thực sự bỗng nhiên dám không nghe điện thoại của anh.

Lẽ nào cô không biết như thế sẽ khiến người ta lo lắng nhường nào sao?

Từ lâu đã quen với việc theo dõi tung tích của cô. Muốn chắc chắn rằng mọi thứ đều tốt cho cô!

Cho nên, nếu không đưa ra được lý do chính đáng, anh nhất định không tha cho cô!

Kết quả, ngay khi cửa phòng bị đẩy ra, cô đã đứng ở cửa phòng tắm.

Rõ ràng là do vừa mới tắm xong. Mái tóc đen mềm mại vẫn chưa khô, còn hơi ẩm trên vai, lộ ra cái cổ xinh đẹp.

Bởi vì nóng, khuôn mặt của cô càng thêm ửng đỏ.

Điều tồi tệ nhất là...

Trên người cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Người cô vẫn chưa khô hoàn toàn, quần áo gần như hoàn toàn dính vào cơ thể trắng trẻo của cô, khiến chiếc áo sơ mi trở nên mờ ảo.

Thân hình trắng như tuyết càng thấp thoáng dưới lớp vải mỏng.

Mọi thứ đều toát lên những điều tốt đẹp nhất Sự cảm dỗ của số phận.

Kiêu Phong Khang chỉ cảm thấy máu của mình trào dâng.

Một luồng khí nóng dồn dập từ tứ chi và hàng trăm dây thần kinh đến một nơi nào đó.

Anh nheo mắt lại, bước lại gần cô: “Em cho rằng em dụ dỗ anh như thế này, anh sẽ không giận em nữa sao?”

Du Ánh Tuyết từ từ đến gần anh.

Mỗi bước, tim cô lại đập nhanh hơn.

Các dây thần kinh được thắt chặt... Kiễng chân lên và vòng tay qua cổ anh một cách nhẹ nhàng.

Nhìn anh với đôi mắt mờ sương và quyến rũ: “Nếu thế này? Anh vẫn còn giận à?”

Cô như bông hoa Lan. Người cô tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Cơ thể yêu kiều, mềm mại tiến đến gần rồi dựa sát vào anh.

Có trời mới biết bây giờ cô lo lắng như thế nào!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 359

Đúng vậy, không chỉ anh muốn bản thân cô, mà cô cũng muốn anh.

Cô muốn trao mình cho anh lần nữa, cả thể xác và tâm hồn... Đôi mắt anh nhìn cô gần như bùng cháy. Nhưng có chủ đích, anh giãn khuôn mặt tuấn tú, nhướn mày, “Chỉ có như vậy à?”

Trong lòng anh thấp thoáng những mong đợi.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu lên, bất ngờ giữ chặt môi anh.

Hai đôi môi gặp nhau, lúc này sức nóng dâng trào như pháo hoa.

Suốt đêm....

Tiếng thở dốc của một người đàn ông và tiếng rên rỉ của người phụ nữ vang vọng trong phòng.

Rõ ràng là mùa đông, nhưng nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao. Như thể nó sẽ bùng cháy bất cứ lúc nào.

Đêm nay, hai thân hình quấn quýt lấy nhau, cọ xát vào nhau như tạo ra những tia lửa.

Hai người dường như giải phóng niềm đam mê và khao khát bấy lâu bị kìm nén của mình vào lúc này và truyền cho nhau.

Ngày hôm sau, Du Ánh Tuyết từ trong lòng anh tỉnh dậy. Khi bước đi, cô đau nhức khắp người.

Đêm qua. Họ có quá mạnh bạo rồi sao?

Đêm qua... có vẻ cả hai đã quá mạnh mẽ.

Anh liêu lĩnh đường như thực sự muốn bù đắp những gì đã thiếu trong bốn năm qua chỉ trong một đêm. Cả hai đã thử mọi tư thế táo bạo.

Cuối cùng, cô thực sự không thể tiếp tục được nữa, vì vậy anh mới buông tay, để cô đi vào giấc ngủ.

“Thức dậy rồi à?” Vẫn chưa mở mắt thì tiếng anh đã vang lên bên tai cô.

Giống như một giấc mơ.

Cô mở mắt ra, người đàn ông đẹp trai đang đưa một tay ra sau đầu cô, hơi ngẩng đầu tập trung vào cô. Sau một đêm, một lớp râu nhạt màu mọc ra từ khuôn hàm quyến rũ của anh, khiến anh trông trưởng thành hơn.

Cô bối rối cuộn mình nép vào ngực anh, cô giống một đứa trẻ nhỏ hơn.

Du Ánh Tuyết nhìn anh, và nhớ lại những gì cô đã làm đêm qua, mặt cô đỏ bừng.

Cô trèo xuống khỏi người anh, cố gắng tránh đôi mắt rực lửa của anh.

Cô rất muốn tìm một cái hố để tự chôn mình. Tại sao đêm qua cô ấy lại... bạo dạn và không kiềm chế như thế?

Tất cả sự nhiệt tình đều bị cô ấy khơi gợi. Kiều Phong Khang mỉm cười, rõ ràng là tâm tình tốt. Nhưng, cô có thể trốn ở đâu bây giờ? Với một cánh tay dài, anh lật người cô lại và hai người mặt với nhau.

“Em tối hôm qua mạnh dạn như vậy, hiện tại mới biết thẹn thùng? Hả?”

Du Ánh Tuyết phản đối bằng một tiếng hừ. Cô vươn tay, ngượng ngùng vội vàng chặn miệng anh: “Không được nói tiếp!”

Giọng the thé, nhẹ nhàng, ngọt ngào. Ngọt đến tận tim can.

Anh nắm lấy tay cô và nâng nó lên cao.

Lật người, anh che toàn thân cô.

Cả hai người đầu trần truồng, không mặc gì. Bằng cách này, cả hai được dính chặt vào nhau mà không có bất kỳ khoảng cách nào.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, mạch máu trong người đầu sắp bốc cháy.

“Vì anh không được phép nói, vậy chúng ta sẽ làm ngay. Tối hôm qua em đã biểu hiện rất tốt, có phải giờ là lúc anh phải làm không?” Giọng anh khàn khản. Chết giọng quỵến rũ một cách đáng sợ.

Du Ánh Tuyết khô khốc liếm môi dưới.

Chớp mắt, nhìn anh vô tội. Chẳng lẽ tối hôm qua anh không phải là biểu hiện tốt sao?

“Rõ ràng là... tối hôm qua anh đã gắng sức cả đêm...” Rốt cuộc, cũng nói ra. Cô thừa nhận mình là người khiêu khích trước, nhưng sau đó, anh hoàn toàn chủ động.

Muốn cô hết lần này đến lần khác.

Cô chẳng ngủ được mấy tiếng đồng hồ.

Vậy nên... biểu hiện quá tốt rồi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 360:

“Nhưng anh nghĩ mình có thể biểu diễn tốt hơn” Anh nói, đôi mắt sâu, nhuộm ánh sáng rực rỡ.

Cơ thể Du Ánh Tuyết vẫn đau nhức như bị một chiếc xe nặng chạy tới, gằn như cầu xin sự thương xót: “Nhưng em nghĩ anh đã biểu hiện rất tốt... thật đấy!”

Để làm cho lời nói của mình nghe có vẻ thuyết phục, cô nói từng từ rất mạnh mẽ, và cái đầu nhỏ của cô ấy gật lia lịa.

Hừ, thân thể của cô sắp kiệt sức rồi, còn có thể biểu hiện không tốt sao? Nếu tiếp tục, cô sợ ngày mai sẽ không thể dậy khỏi giường.

Có phải sẽ xấu hổ chết mất không?

Kiêu Phong Khang cười đắc ý khi nhìn cô gái nhỏ dễ thương.

Ngón tay dài nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hờn hào của cô, anh nhẫn nại chịu đựng: “Anh hiện tại buông tha cho em. Cho em một chút thời gian khôi phục cơ thể. Những gì chúng ta tiếp theo chính là thời gian...”

Câu cuối cùng anh nói vô cùng mơ hồ.

Nói xong, anh lại nhẹ nhàng cắn đôi môi đỏ mọng của cô.

Tim Du Ánh Tuyết đập nhanh hơn, và cô cảm thấy ngọt ngào không thể tả được. Nhìn nụ cười của anh, cô chỉ cảm thấy tim mình như được lấp đầy bởi hạnh phúc.

Hy vọng rằng, nụ cười của anh có thể kéo dài như thế này...

Cô cũng mong rằng, sau này, mỗi ngày anh sẽ không đau khổ như bốn năm qua nữa...

Chỉ cần nghĩ đến những gì Lăng Ái Xuyên nói, trái tim cô vẫn còn đau.

Đau nhói tim can. “Đang nghĩ gì đấy?”

Kiêu Phong Khang hơi nhướn người lên, thất thần nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cánh tay gầy guộc mịn màng của Du Ánh Tuyết ôm lấy cổ anh đầy vẻ dựa dẫm và nhớ nhung: “Anh cười. trông rất đẹp, nên... sau này cười nhiều hơn, được không?”

“Nhưng em không được phép tắt điện thoại của anh, không được không nhận điện thoại của anh, em phải hứa nhất định luôn nhận điện thoại của anh.”

Anh không thể không lo lắng.

Du Ánh Tuyết lập tức ngoan ngoãn gật đầu, giống như một học sinh tiểu học: “Được rồi, em hứa với anh, sau này em sẽ không bao giờ tùy tiện cúp điện thoại của anh nữa, cũng không bao giờ tắt máy nữa”

Anh ấy cười. Một nụ hôn lên má cô: “Tốt.”

Du Ánh Tuyết vẫn giữ chặt anh bằng hai tay, sau đó miễn cưỡng buông ra. Anh vòng tay qua eo cô rồi quay lại ôm cô vào lòng.

Cô áp vào lồng ngực cường tráng của anh, tham lam lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Ngón tay thon dài của Kiều Phong Khang uốn xoắn đuôi tóc nghịch ngợm, hỏi: “Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện của anh và Lăng Ái Xuyên?”

“Em đã gặp Lăng Ái Xuyên ngày hôm qua.” “VẬY sao?”

“Cô ấy đã nói với em tất cả mọi chuyện” Du Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn anh nói, “Cô ấy nói, cô ấy là bác sĩ tâm lý của anh.”

Kiều Phong Khang hơi nhúm mày khó chịu.

Anh ôm eo cô, ôm cô lên một chút, để hai người đối mặt với nhau. “Xem ra bác sĩ Xuyên cũng không chuyên nghiệp lắm. Cô ấy còn tiết lộ tình trạng của bệnh nhân khi chưa được phép. Anh có thể kiện cô ấy về tình huống này.”

Du Ánh Tuyết khó chịu nói: “Anh không thể không có tình người như thế được.”

Kiều Phong Khang nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, rồi nói một tiếng ừm”.

Du Ánh Tuyết nắm lấy tay anh trong lòng bàn mình, gập ngón tay anh, nhìn anh đầy trù ẻo.

Giọng anh khàn khàn: “Nếu em lại nhìn anh như thế này, anh có thể sẽ ăn thịt em”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361

Du Ánh Tuyết không nhìn đi chỗ khác, mà vùi mình vào vòng tay anh chặt hơn. Như muốn đi vào cơ thể anh.

“Sau này, em sẽ không bỏ đi nữa.” Kiều Phong Khang ngậy người.

Từ tận đáy lòng của anh, những đợt sóng nhỏ đang trào lên.

Vào lúc đó, dường như anh đã quên đi sự giày vò mà anh đã phải chịu đựng trong suốt 4 năm qua. Hiện tại, khoảnh khắc này thật đẹp.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, bất kể ai không đồng ý chúng ta ở bên nhau, em vẫn sẽ ở đây. Cho dù ngày nào đó anh có đuổi em đi, em cũng sẽ dính lấy anh và làm phiền anh”

Kiều Phong Khang hít hà, để ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh.

“Lời này là em nói đấy nhé, vậy nhất định phải nhớ kỹ cho anh!”

Du Ánh Tuyết chỉ đáp lại anh bằng một cái ôm chặt hơn, sâu hơn.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Du Ánh Tuyết đột nhiên vang lên. Cô bỏ điện thoại trong túi xách và túi đang trên ghế sofa Cố gắng đứng dậy nhưng cô lại cử động rồi lại nằm xuống vì không còn sức lực.

Kiều Phong Khang đứng dậy, cầm lấy bộ đồ ngủ, mặc vào, và lấy điện thoại ra khỏi túi xách.

Liếc nhìn màn hình điện thoại di động, Du Ánh Tuyết hỏi ai”, anh liền cầm lấy và áp vào tai.

“Alo, phải, là tôi ... Du Ánh Tuyết? Còn đang ngủ... Ừm, tôi xin nghỉ phép cho cô ấy... Tối hôm qua tôi đã làm cô ấy kiệt sức rồi, tôi sợ hôm nay ra khỏi giường còn có chút khó khăn, chứ đừng nói là làm việc”

Du Ánh Tuyết nghe vậy, chỉ còn thiếu nước khóc nữa thôi.

Cô đứng dậy khỏi giường gần như ngay lập tức.

Ôi trời! Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?

Nói như vậy, không phải anh đã nói rõ với đối phương rằng tối hôm qua cô đã quá sức sao?

“Hừ, anh nói linh tinh”

Du Ánh Tuyết cuộn chăn bông và nhảy tới giật lấy điện thoại.

“Em rõ ràng có thể ra khỏi giường, em còn có sức lực...”

Bây giờ, cứ coi như thật sự không thể kiên trì đi làm, cũng phải cố gắng kiên trì đến cùng? Nếu không, chẳng phải sẽ bị cười chết sao?

“Được rồi, Trịnh Thanh Vy, thôi không nói nữa nhé, tôi đang có chút việc. Vãn” Khiêu Phong Khang nói xong dứt khoát cúp điện thoại, ném lại trên sofa.

Bế cô gái đang quan như nhộng ve sầu lên và ném cô trở lại giường.

“Có vẻ như anh đã đánh giá thấp hiệu quả chiến đấu của em. Vì vẫn còn sức lực, vậy chúng ta nên làm gì đó để sử dụng sức mạnh của mình bây giờ.”

Du Ánh Tuyết phản đối, trực tiếp bị nụ hôn cuồng nhiệt của người đàn ông kìm lại.

Sau đó, đi đầu duy nhất còn lại là tiếng thở khò khè của cô gái.

Kết quả là Du Ánh Tuyết chắc chắn không đi làm. Ủ! Thực sự thực sự không có chút sức lực nào nữa!

Sau buổi sáng hôm đó, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay, cô ngủ một giấc đến trưa.

Tỉnh dậy, cô đã không còn thấy anh bên cạnh nữa. Tuy nhiên, đi đâu này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Cô nhếch môi cười ngốc nghếch, đưa tay sang một bên, tham lam vuốt ve nơi anh đã nằm tối qua.

Ở đó vẫn còn vương mùi hương của anh.

Chỉ thế này thôi mà lòng cô se lại. Bong bóng ngọt ngào không ngừng bay lên...

Rất hạnh phúc...

Cô hy vọng ông trời có thể cho cô và anh bình an bên nhau.

Cô không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần mỗi ngày đều như hôm nay...

Đại hội cổ đông của tập đoàn Kì ều Thanh ngày hôm nay bị lùi đi lùi lại vì ông chủ Kì ều Phong Khang mãi vẫn chưa xuất hiện.

Cuối cùng, anh đã đến muộn hai giờ đồng hồ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362

Vì vậy, nhiều cổ đông đã tức giận.

Cuối cùng cũng đợi được Kiều Phong Khang, trên cổ anh có vết đỏ mờ mờ.

Tất cả nhân viên đều ngạc nhiên. Hôm nay đến muộn đã là bất thường rồi.

Những vết đỏ này còn bất thường hơn.

Mặc dù sếp đã có bạn gái nhiều năm rồi, nhưng có khi nào anh như vậy không? Với sự cẩn trọng của mình, anh sẽ không để dấu hôn lộ ra thế kia, hoặc thậm chí không thể hiện tình yêu ra bên ngoài.

Vậy, tình hình bây giờ là thế nào đây?

Tại cuộc họp cổ đông tiếp theo, Kiều Quốc Thiên, người bị đàn áp trong nhiều năm, trở thành nhân vật chính.

Đề xuất của anh ta, mặc dù bị chủ tịch Kiều Phong Khang từ chối, nhưng kết quả đã được hội đồng quản trị chấp thuận.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Kiều Quốc Thiên chuyển thông tin cho anh rể La Chí Thành, và đi về phía Kiều Phong Khang, người vẫn đang ngồi vững vàng trên ghế chủ tịch.

“Anh à, việc có đủ vốn cho dự án này là tùy thuộc vào anh. Hôm khác em mời anh đi ăn tối”

Nói là cảm ơn, nhưng rõ ràng chỉ là khoe khoang.

Kiều Phong Khang nhàn nhạt liếc anh ta một cái, “Trước tiên hoàn thành dự án đi, sau đó mời tôi đi ăn cũng không muộn”.

Anh đứng dậy đóng dấu tài liệu, “Vì nhà họ Kiêu của chúng ta, cậu hãy làm thật tốt, đừng để tôi thất vọng.”

Kiêu Quốc Thiên cười thay vì tức giận.

“Anh ba lo lắng nhiều rồi. Nhưng mà, anh yên tâm đi, lần này em nhất định sẽ khiến anh nhìn em bằng con mắt khác! Đến lúc đó ...” Nói đến đây, trong mắt Kiêu Quốc Thiên hiện lên một tia thù địch sắc bén.

Khi ánh mắt lạnh lùng của Kiêu Phong Khang lướt qua, sự thù địch đã giảm bớt và thay vào đó là một nụ cười đầy ẩn ý.

“Đến lúc đó, em rất muốn mời anh ba ăn một bữa thật ngon. Đến lúc đó anh nhớ phải đến nhé.

Kiêu Phong Khang không trả lời anh ta. Anh ta cũng không quan tâm lắm mà xoay người rời khỏi phòng họp.

Rất lâu sau...

Kiêu Phong Khang nhìn chằm chằm bóng lưng đó, cho đến khi Kiêu Quốc Thiên hoàn toàn biến mất ở cửa, ý cười trong mắt anh cũng dần dần phai nhạt, thay vào đó là sự lạnh lùng sâu sắc.

Lý Thanh đang dọn dẹp tài liệu, không khỏi nói: “Xem ra quản lý Thiên đã thuyết phục được không ít người.”

“Đúng như dự liệu” sự ẩn giấu của anh và La Chí Thành nhiều năm như vậy không phải là uổng công.

Vừa hay, lần này, tất cả những người ăn ở hai lòng với Kiêu Thanh đều đã được quét sạch.

“Còn trợ lý Sơn, sao hôm nay tôi không thấy anh ấy?”

“Trợ lý Sơn nói hôm nay bận việc nên không qua.”

Kiêu Phong Khang khẽ gật đầu, “Mấy ngày nay cậu ta có chuyện gì sao? Hình như lúc nào cũng có chút bần thần”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Tôi hình như không nghe Trợ lý Sơn nói gì.”

“Ừ, nếu có nghe được cậu ấy cần giúp đỡ gì thì cứ bảo cậu ta nói.”

“Anh yên tâm, chắc chắn rồi.”

Bên ngoài, Kiều Quốc Thiên quay lại và rời đi sau khi nghe cuộc trò chuyện của bọn họ. Khóe môi anh ta cong lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Kiêu Phong Khang, anh sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Đến lúc đó, thù hận cũ và mới tích tụ bao nhiêu năm phải cùng nhau trả hết.

“Anh Khang, lịch trình tuần này đã được sắp xếp xong, anh xem qua đi.”

Trở lại văn phòng, Lý Thanh đưa ipad cho Kiều Phong Khang.

Kiêu Phong Khang liếc nhìn rồi bấm vào màn hình: “Sau này, bất cứ công chuyện nào sau 7 giờ buổi tối đều bị từ chối.”

“7 giờ, sớm như vậy ă?” Lý Thanh ngạc nhiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363

Nhưng vẫn gật đầu:”Tôi sẽ cố gắng hết sức để thu xếp.”

“Tuần này đi công tác, tạm thời không cần sắp xếp.”

Lý Thanh lại lúng túng. Tình hình gì thế này? Sếp là một người nghiện công việc, bây giờ anh đã thay đổi rồi.

“Vâng, giờ tôi sẽ đi đi đầu chính. Anh còn có yêu cầu gì không?”

“Không còn việc gì nữa, ra ngoài đi. Có việc gì tôi sẽ gọi sau”

Lý Thanh cầm lấy ipad đi ra ngoài. Khi bước tới cửa, cô không nhận được nói: “Anh Khang, trên cổ anh... có cần lấy khăn của tôi che một chút không?”

Kiều Phong Khang nhướng mày. “Có lý do bắt buộc nào phải che nó không?”

“... Thể hiện tình cảm để khiến những người độc thân trong công ty mất tập trung và mất động lực làm việc.”

“Thật sao?” Kiều Phong Khang có vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Vậy thì cuối tuần này sắp xếp một buổi tụ họp để mọi người cải thiện tinh thần làm việc, cô nghĩ như thế nào?”

Lý Thanh kinh ngạc đến mức hai mắt sắp rơi xuống.

Có vẻ như chủ tịch Khang đang thực sự có tâm trạng tốt! Anh trở nên thoải mái hơn! Anh đâu có thường quan tâm đến đời sống tinh thần của nhân viên?”

“Sếp suy nghĩ thật chu đáo.”

Lý Thanh vừa thay các nhân viên khác cảm ơn, cũng bao gồm cả cô cảm ơn anh.

Có vẻ như việc Du Ánh Tuyết trở về thực sự là một điếu tuyệt vời. Mang lại lợi ích cho cả công ty! Buổi trưa, Du Ánh Tuyết miễn cưỡng đứng dậy xuống giường. Không có quần áo để mặc nên cô thản nhiên mặc áo ngủ vào.

“Cô Ánh Tuyết, cô tỉnh rồi à?”

Vừa đi xuống, Dì Lý đã nhiệt tình chào hỏi.

Du Ánh Tuyết đang có một tâm trạng tuyệt vời.

Cô chào hỏi dì Lý và nhìn thời tiết bên ngoài cửa sổ. Dù là mùa đông nhưng hôm nay nắng nhẹ.

Cô uốn oải vươn vai.

Cuối cùng đã trở lại đây, trở lại ngôi nhà này ...

Sau một thời gian dài, cuối cùng cô cũng có cảm giác thân thuộc ...

“Đói bụng không? Vào phòng bếp ng ửi đi, dì sẽ dọn đồ ăn lên.”

Dì Lý nói chuyện với cô khi đang quay vào nhà bếp.

Không cần nói cũng biết, Du Ánh Tuyết thực sự rất đói.

Cô ng ửi vào bàn ăn, một lúc sau người giúp việc bưng hết món này đến món khác lên.

“Làm sao một mình cháu có thể ăn nhiều như vậy?”

“Cậu chủ đã dặn đi nói lại trước khi đi, hôm nay cô Ánh Tuyết phải ăn bù” Người giúp việc đang đưa thức ăn lên cho cô trả lời. Trong giọng nói hình như có chút gì đó khó hiểu, lúc nói còn cười mỉm nữa.

Hai má Du Ánh Tuyết bỗng nhiên đỏ bừng.

Đêm qua, hai người hoàn toàn rơi vào ham muốn cu ồng nhiệt, mà bỏ quên mất những người xung quanh họ. Cô e rằng những tiếng xấu hổ đó đã bị những người giúp việc dưới tầng nghe thấy từ lâu.

Anh thì hay rồi!

Vẫn có thể lớn tiếng như vậy, như muốn cho cả thế giới biết đêm qua hai người bọn họ... cu ồng nhiệt đến mức nào!

Du Ánh Tuyết xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống.

Cô cần lấy dưa ăn.

Dì Lý đứng bên cạnh quan sát, trong mắt hiện lên vẻ nhẹ nhõm, để cho Du Ánh Tuyết nếm thử món này một chút, món kia một chút.

“Dì Lý, bụng của cháu chỉ lớn có như vậy thôi, ăn nhiều không được”

“Ăn không được thì thôi vậy, không phải ép bản thân làm gì” Dì Lý nói: “Giờ cháu đã trở về là được rồi, phải mau chóng vỗ béo cháu mới được”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364

“Bây giờ ổn rồi, cháu có thể phải giảm cân nếu béo hơn.”

“Tại sao cháu vẫn giảm cân, làm sao cậu chủ có thể bằng lòng để cho cháu giảm cân?”

Nhắc đến anh, nụ cười trên gương mặt Du Ánh Tuyết dịu dàng hơn rất nhiều.

Giờ chắc anh ấy đang làm việc ở công ty nhỉ?

“Ánh Tuyết, lần này trở về cháu sẽ không rời đi nữa chứ? Từ hôm nay, cháu sẽ sống ở biệt thự sao?” Di Lý ngẩng xuống nói chuyện phiếm với cô.

Du Ánh Tuyết mỉm cười gật đầu. “Ừ, bắt đầu từ hôm nay, cháu sẽ sống ở đây, không đi đâu cả.”

“Vậy thì tốt rồi!” Di Lý thở phào nhẹ nhõm: “Dì sợ hai người lại giận dữ nhau. Mấy năm nay cháu không ở đây, nhà này dường như còn chẳng giống một ngôi nhà thực sự nữa, cả ngày đầu tẻ nhạt. Thấy cậu chủ khó chịu, lúc đó dì cũng thấy khó chịu theo, vì dì không giúp được gì cho cậu ấy cả. Giờ thì ổn rồi, cháu về rồi. Nếu sau này cậu ấy không thoải mái thì cháu có thể an ủi cậu ấy. Hai người sống vui vẻ cùng nhau thì đây mới là ngôi nhà thực sự được.” Du Ánh Tuyết cười.

“Dì Lý, dì đừng lo lắng, sau này dù có ai đuổi cháu đi cháu cũng sẽ không đi đâu hết!”

“Đây là lời lời cháu nói đấy nhé! Hôm nay dì Lý cũng yên tâm rồi.”

Du Ánh Tuyết cười. Rồi gấp một đĩa thức ăn đầy “Mau ăn cơm đi, rồi nghỉ ngơi thật tốt. Cậu chủ tìm người đấm bóp cho cháu, muộn một chút nữa người ta sẽ đến đấm bóp cho cháu, để xương cốt được thư giãn”

Du Ánh Tuyết gần như mắc nghẹn trong cổ họng.

Anh làm thế... có quá đáng không?

Thực sự đã thuê một nhân viên đấm bóp!

Anh thực sự muốn nói với cả thế giới sao? Ôi trời, sau này cô còn đâu mặt mũi mà gặp ai được nữa!

Buổi chiều, người đấm bóp đến thật. Sau khi được ấn huyết và đấm bóp, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tình trạng đau nhức trên cơ thể cũng đã thuyên giảm nhiều.

Du Ánh Tuyết cũng không nhàn rồi, buổi tối thay quần áo xong liền đi ra ngoài trở về khách sạn.

Cô ấy đang thu dọn từng thứ một, tâm trạng cô vui vẻ một cách đáng ngạc nhiên.

Khi cô đóng gói hộp trang sức của mình, như đã nhớ ra điều gì đó, sau đó cô đi đến lấy chiếc vòng tay mà cô đã giấu ở nơi sâu nhất ra.

Cô lau nó thật cẩn thận và đeo lại vào tay mình.

Cô đã không đeo nó trong một thời gian dài...

Nhưng, cô luôn giữ chiếc vòng tay này như một báu vật, chiếc vòng tay này không hề dính bụi, thậm chí sau một thời gian cô lại đưa nó ra lau để nó luôn sáng như ban đầu.

Cô từng cảm thấy rằng giữ được chiếc vòng sáng như ban đầu thì giống như cô đã lưu giữ được tất cả những kỷ niệm đẹp nhất.

Bây giờ có vẻ như những kỷ ức tốt đẹp đó không những đã được lưu giữ mà còn được tiếp tục...

Đã tiếp tục...

Du Ánh Tuyết kéo hành lý trở về biệt thự. Anh không về ăn bữa tối, nhưng đi đâu này ít nhất không ảnh hưởng đến tâm trạng của Du Ánh Tuyết.

Sau bữa tối, cô đi tắm và dựa vào chiếc gối trên ghế sofa rồi thoải mái xem TV.

Chiếc ghế sofa êm ái quấn lấy cô tròn trịa. Nhiệt độ tỏa ra từ lò sưởi giữ cho cả căn phòng luôn ấm áp.

Có lẽ là vì đêm qua cô ngủ không được nhiều, cô xem TV một lúc rồi lại ngủ thiếp đi. – Không biết bao lâu sau... Lòng mi khẽ động đây.

Khi Du Ánh Tuyết mở mắt ra lần nữa, khuôn mặt quen thuộc đã ở ngay trước mắt cô. Anh đang ngồi trên mép ghế sofa nơi cô đang nằm, và đang bật máy tính.

Những ngón tay dài nhẩy trên bàn phím, trông thanh thoát và tao nhã như đang chơi đàn piano.

Trong căn biệt thự thật ấm áp. Bên ngoài cửa sổ trời đã tối, rèm trắng trên cửa sổ đã được kéo chặt.

Có vẻ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ cô, anh tắt ngọn đèn pha lê sáng nhất trong sảnh, chỉ để lại một ngọn đèn mờ nhạt. Ngay cả TV cũng được đi đầu chỉnh đến âm thanh nhỏ nhất.

Dường như có thần giao cách cảm. Cô vừa mở mắt ra, anh liền cảm thấy hình như cô đã tỉnh, anh quay đầu nhìn cô thật âu yếm.

Du Ánh Tuyết xoa nhẹ lưng anh: “Mấy giờ rồi?” Giọng nói ngái ngủ. “Đã hơn 8 giờ.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365

“Vâng... Vậy em đã ngủ được một lúc lâu rồi” Du Ánh Tuyết, uể oải quay sang liếc nhìn máy tính của anh rồi hỏi: “Sao anh lại ngủ đây làm việc?”

“Muốn ở bên em” Lòng bàn tay to của Kiều Phong Khang rời khỏi máy tính và đáp xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lòng bàn tay anh rất nóng, anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của cô.

Đôi mắt anh sâu như đại dương, nhìn cô chăm chăm, như thể cho dù nhìn cô thế nào cũng không thấy đủ.

Du Ánh Tuyết thấy không tự nhiên lắm khi bị anh nhìn chăm chăm như thế, cô ngủ lại gần anh. Cô nhướn mi nhìn anh, sau đó hỏi nhỏ: “Sao lại nhìn em như thế?”

“Anh muốn nhìn thấy tất cả những gì anh đã bỏ lỡ trong mấy năm qua...” Dường như, anh nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Anh đã bỏ lỡ bốn năm, và cô gái nhỏ anh yêu cũng đã có những thay đổi trong bốn năm đó...

Kiều Phong Khang đặt máy tính ra xa, sau đó đưa cô ra khỏi chăn bông và ngủ trên đùi anh một cách dễ dàng.

Trong suốt cả quá trình, ánh mắt dịu dàng và trìu mến của anh khiến Du Ánh Tuyết đỏ mặt, tim đập loạn nhịp. Cô lấy tay che mắt, nhỏ giọng phản đối: “Anh nhìn em như thế, em xấu hổ lắm...”

Anh cười thật thấp.

Giọng nói quá mức gợi cảm. Lòng bàn tay to nắm lấy tay cô. Đầu ngón tay lạnh lạnh, anh nhìn xuống cổ tay mảnh khảnh của cô, màu sắc tươi sáng càng làm cho đôi mắt anh trở nên sâu hơn.

Ánh mắt Du Ánh Tuyết nhìn theo ánh mắt của anh.

“Anh tưởng em đã ném nó đi rồi” Anh nói. Trong một đêm như đêm nay, giọng nói càng nghe càng xúc động.

Du Ánh Tuyết chạm vào chiếc vòng kim cương, lè lưỡi tinh nghịch: “Không dám, sợ anh tức giận cắt tay em mất”

Anh bóp chóp mũi rất nhỏ của cô một cách trêu mếu: “Sao em còn ghi thù anh thế?”

Chuyện đã xảy ra bao năm rồi vậy mà cô vẫn nhớ.

Thời gian dài như vậy, họ đã tưởng chừng thời gian đó sẽ không bao giờ kết thúc, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại nhanh tựa như thoi đưa.

Cô trở về rồi.

Mọi thứ đã được khôi phục lại hình dáng ban đầu. Dường như họ chưa bao giờ xa cách, chỉ có trong lòng càng thêm trân quý.

Du Ánh Tuyết nở nụ cười: “Lúc trước ai bảo anh nóng tính như vậy.”

Kiêu Phong Khang nghịch chiếc vòng tay nhỏ bé đã thấm đẫm nhiệt độ cơ thể của cô, như nhớ ra điều gì đó, anh đột nhiên ôm cô rời khỏi chân mình. Sau đó, ôm cô đứng dậy đi lên tầng.

“Anh đưa em đi đâu?”

Du Ánh Tuyết hỏi khi cô đi theo anh lên tầng.

Vốn tưởng rằng anh đi vào phòng ngủ, nhưng anh đã đẩy cửa phòng làm việc ra.

Du Ánh Tuyết bối rối nhìn anh đi về phía bàn, và mở ngăn kéo.

Cô không biết anh đang tìm cái gì, chỉ thấy anh cầm nó trong lòng bàn tay, rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Ánh Tuyết, lại đây.”

Du Ánh Tuyết ngoan ngoãn bước tới. Kì ầu Phong Khang nắm tay phải có vào lòng bàn tay mình, lúc bối rồi chỉ cảm thấy trên đầu ngón tay lạnh lạnh.

Và sau đó... Lúc cô nhẹ nhàng lướt qua thì một chiếc nhẫn đơn giản đã được đeo vào tay cô.

Đó là ngón tay đeo nhẫn của cô.

Du Ánh Tuyết rất xúc động, h ồi lâu, cô đưa ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn, chìm trong suy nghĩ.

“Bây giờ có phải đến lượt em rồi không?” Anh thì th ầm. Bởi vì cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong lòng, giọng nói của anh khàn khàn.

Có một chiếc nhẫn khác nằm trong lòng bàn tay đang mở ra của anh.

Nhẫn dành cho nam. Du Ánh Tuyết hoàn h ồi. Cô đeo chiếc nhẫn vào ngón tay dài khỏe khoắn của anh gần như ngay lập tức.

Khoảnh khắc đó giống như một nghi thức trang trọng vậy.

Thật muốn cứ thế này trôi anh cả đời...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 366:

Kiêu Phong Khang rất hài lòng với chiếc nhẫn trên ngón tay của mình. Càng nhìn càng thấy ưng mắt, đương nhiên cô còn trông ưng mắt hơn. Điêu đó có nghĩa là Kiêu Phong Khang đã đóng dấu lên cô rồi.

Anh đặt một bàn tay quanh eo cô, chóp mũi ấm áp áp lên chóp mũi cô: “Em có biết chiếc nhẫn này tượng trưng cho cái gì không?”

Du Ánh Tuyết gật đầu: “Ừm...” Cảm xúc trong trái tim cô cũng mạnh mẽ như anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt lấp lánh ánh lên niềm xúc động. Hai tay cô lại ôm lấy thắt lưng cường tráng của anh.

Anh nắm tay phải của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve trên chiếc nhẫn, giọng nói nhỏ nhẹ: “Ánh Tuyết, lần này, chúng ta không thể lại lùi bước nữa”

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Em không lùi bước nữa.”

Bốn năm trước, vì quá đau đớn và vì còn non nớt, cô đã chọn cách ra đi, chạy trốn, dùng thời gian để tự chữa lành vết thương.

Tuy nhiên, trong những năm tháng dài sau khi cô ra đi, cô nhận ra rằng nỗi đau chia ly và nhớ nhung sâu sắc còn đáng sợ hơn bất cứ tổn thương nào, thậm chí nó giày vò cô cả ngày lẫn đêm.

Sau khi trải qua những đi đầu đó, và niềm vui mất đi ngày nào giờ lại lấy lại được, bây giờ, cô đâu dám lại để lại cho mình đường lùi nào nữa?

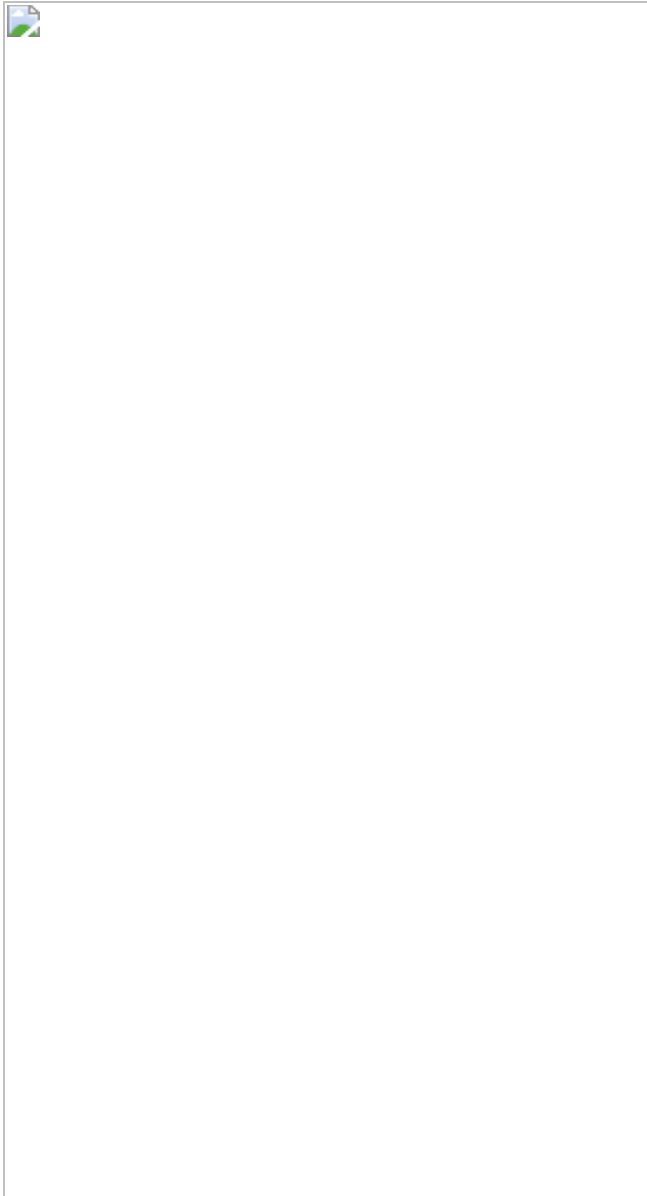
“Cho dù phía trước có vách núi, em cũng không quan tâm, cho dù không ai cho phép chúng ta ở bên nhau, chỉ cần anh không từ bỏ, em cũng

sẽ không từ bỏ..”

Có một sự kiên định chưa từng có trên khuôn mặt nhỏ của cô.

Sự kiên định đó phản chiếu trong đôi mắt anh, thật quyến rũ...

Tim Kiều Phong Khang run lên không ngừng. Khoảnh khắc đó, anh chỉ cảm thấy mọi nỗi đau trong 4 năm qua đều bị xóa sạch trong phút chốc.

Anh cảm thấy rằng anh đã bị mê hoặc bởi cô gái nhỏ này!

“Anh tưởng đêm qua, anh đã luôn muốn em.”

Hàm ý trong lời nói của anh rất rõ ràng, Du Ánh Tuyết nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua, mặt đỏ bừng, cô tát anh một cái: “Anh biết em không nói về chuyện đó...”

Kiêu Phong Khang cũng đứng thẳng mặt lên, nhìn kỹ cô: “Trong mối quan hệ này, anh luôn ở thế bị động, trước giờ em là người lựa chọn có cần anh hay không, không phải sao?”

Du Ánh Tuyết nhìn anh đầy xúc động với đôi mắt ướt nhoe.

Người đàn ông quyền lực và độc đoán, quen kiểm soát mọi thế chủ động, nhưng trong tình cảm anh không giữ lại gì cả, anh đã cho cô tất cả.

Du Ánh Tuyết dựa người vào ngực anh, áp vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, anh không để ý đến biểu cảm hơi phức tạp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Em có thể hỏi anh một câu được không?” Một lúc lâu, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Du Ánh Tuyết nói.

“U?” Du Ánh Tuyết siết chặt bàn tay đang ôm lấy eo anh.

“... Bốn năm trước, trước khi mất con, em có xem một bộ ảnh của anh.” Lúc này, cô dừng một chút, không nói tiếp.

Kiêu Phong Khang trả lời: “Ảnh của anh và Tô Hoàng Quyên?”

“Vâng.”

Kiêu Phong Khang đẩy Du Ánh Tuyết ra khỏi người anh một chút, ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Nếu nói từ đầu đến cuối, anh chưa từng có chuyện gì với cô ta, những bức ảnh kia chỉ là giả, em có tin anh không?”

“Em tin đi ầu đó” Cô trả lời mà không hề do dự.

Lý do cô hỏi cũng chỉ vì muốn đích thân anh nói với mình.

Chỉ vậy mà thôi.

Ki ầu Phong Khang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Đừng nghi ngờ anh. Từ khi đưa em vào nhà này, anh đã cách ly với phụ nữ. Em nên biết rõ hơn ai hết.” Du Ánh Tuyết cười. Nơi đầu môi ngọt như mật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 367

Anh ấy đang nói sự thật. Trong ký ức từ nhỏ đến lớn của cô, cuộc sống riêng tư của anh rất đơn giản. Vì vậy, giữa anh và Tô Hoàng Quyên, đúng như anh nói, cô hoàn toàn tin tưởng.

. Nếu không phải suốt bốn năm qua, cô hoàn toàn mất đi niềm tin vào bản thân và tình yêu với anh, thì làm sao lại hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Lăng Ái Xuyên, cũng đã không tự giày vò mình nhiều đến thế.

“Còn một chuyện, anh muốn hỏi em...” Du Ánh Tuyết ngẩng xuống sofa, ôm chặt cái gối trong tay, chỉ để lộ ra một đôi mắt từ sau gối mà nhìn anh.

Anh tròng mền sờ lên đỉnh đầu cô, ngẩng xuống bên cạnh cô, hỏi: “Sao hôm nay em muốn hỏi nhiều câu như vậy?”

“Ừm... bởi vì có đi đâu mà em luôn muốn biết”

Vì cả hai sắp bắt đầu lại, nên tốt hơn hết là nói rõ những khúc mắc trong lòng nhau.

“Hỏi rõ ràng cũng tốt, tránh sau này em sẽ lại suy nghĩ lung tung” Anh đi đầu chỉnh tư thế ngẩng, như muốn bảo cô qua: “Nói đi.”

Đôi mắt trong veo của Du Ánh Tuyết chăm chú nhìn anh hồi lâu, sau đó cô đột nhiên nói: “Về cha mẹ em và cha mẹ anh, cũng như những chuyện giữa họ và anh... em muốn biết...”

Rõ ràng là hoàn toàn không ngờ Du Ánh Tuyết lại hỏi câu này, Kiều Phong Khang sững sốt trong chốc lát, thật lâu sau liền dựa vào sofa không lên tiếng.

Đôi mắt anh sâu thẳm, không biết anh đang nghĩ gì.

Nếu nói rằng không khí trong phòng ban này vẫn còn ấm áp, thì bây giờ đã giảm xuống rất nhiều.

Du Ánh Tuyết mím môi dưới, biết rằng bây giờ hỏi những thứ này là không thích hợp.

. Nhưng nút thắt trong lòng đã thắt chặt lòng cô bốn năm rồi, rốt cuộc vẫn phải cởi ra.

“Trước tiên nói về cha mẹ em vậy?” Sau một lúc lâu, dường như cuối cùng anh cũng tìm được cách vào đề thích hợp, và chậm rãi nói: “Trước khi đến đại học Bắc An và gặp được cha em, mẹ em là công nhân ở Kiều Thanh. Nghe cha anh nói, khi đó, mẹ em vừa tròn 18 tuổi. Vì một sự tình cờ nào đó, bà ấy được chuyển đến làm việc ở chỗ cha anh, bà ấy làm việc rất chăm chỉ lại cộng thêm dịu dàng, hòa nhã và rất chăm lo cho cha anh nên...”

Nói đến đây, anh dừng lại một chút.

Anh nhìn Du Ánh Tuyết, rồi lại nói: “Cha anh rất thích bà ấy. Hay nói cách khác, ông ấy rất yêu bà ấy, trong mắt ông cũng chỉ có mẹ em”

“Nhưng... tại thời điểm đó, ông ấy đã có gia đình, đã có mẹ anh, và cả anh chị em anh” Du Ánh Tuyết nói Kiều Phong Khang phóng tầm mắt về một nơi nào đó phía trước, dường như còn lưu lại ký ức: “Cha mẹ anh lớn lên cùng nhau, là thanh mai trúc mã. Khi đó, tình hình trong nước khá tệ. Cha anh và cả nhà họ Kiều đều vậy, đều từng trải qua những năm tháng thăng trầm khốn khổ nhất, mẹ anh có tính cách cứng rắn, bướng bỉnh nên dù được mọi người trong gia đình thuyết phục nhưng bà vẫn nhất quyết đi cùng cha anh, bà đã đồng hành cùng ông chịu đựng gian khổ và sinh con cho ông. Đương nhiên, vì tính cách mạnh mẽ, nên mẹ anh không được dịu dàng như mẹ em. Trong ấn tượng của anh, khi anh còn nhỏ, giữa họ luôn có những cuộc cãi vã không dứt, họ cãi vã nhau suốt ngày... cuộc hôn nhân của cha mẹ anh, sau này, có lẽ chỉ còn lại một mồi.”

“Vậy thì... Mẹ em có biết chuyện này không?”

Ki ầu Phong Khang lắc đầu: “Vốn dĩ mẹ em không biết cha anh đã kết hôn, có thể là cha anh ý che giấu! Mẹ em và cha anh yêu nhau một đoạn thời gian. Dù sao giấy không giữ được lửa, sau đó mẹ anh biết được. Sau đó mẹ em, và cha anh chia tay rồi mẹ em từ chức, sau này... cha anh tìm được mẹ em, sau đó mới có Ki ầu Quốc Thiên...”

“Có thể em đã nghe về những gì đã xảy ra sau đó. Mẹ em đã vào tù. Anh thực sự không muốn em biết quá nhiều về những mối hận thù của thế hệ trước và khiến em đau lòng. Vì vậy, anh đã giấu nhem chuyện mẹ em đi tù”

“Thế anh có biết tất cả sự tra tấn mà mẹ em phải chịu đựng trong tù sau khi bà vào tù không?”

Du Ánh Tuyết hỏi một cách khó khăn.

Bao lâu nay, cô buộc mình không nghĩ đến đi ầu đó, nhưng cô không thể quên được vết thương trên người mẹ.

Đến nỗi bây giờ nhìn thấy bà cụ Ki ầu, cô vẫn thấy hoảng sợ.

Cô nghĩ, những năm tháng sau này, cô và Ki ầu Phong Khang sẽ ở bên nhau cả đời, cho dù bà cụ có thể chân thành chấp nhận cô hay không, cô cũng không chắc mình có thể bình tĩnh đối mặt với bà cụ Ki ầu.

Sự sợ hãi và phản kháng, thậm chí là căm ghét đó đã ăn sâu vào cô từ lâu.

“Mẹ em đã ng ồi tù, anh cũng không theo dõi. Vì vậy, anh chỉ biết về nỗi đau khổ của bà ấy trong quá trình đi ầu tra sau này.” Ki ầu Phong Khang dừng lại, nghiêng người và ôm cô.

Lòng bàn tay cô lạnh ngắt, anh nhẹ nhàng chạm ngón tay thon dài trên mu bàn tay cô: “Ánh Tuyết, nếu ngay từ đầu anh đã biết nỗi khổ của mẹ em, anh sẽ không để mẹ anh hành xử tàn nhẫn như thế!”

Bà cụ Ki ầu thực đã hận Lâm Vân Thanh thấu xương rồi.

Người mạnh mẽ như bà ta sao có thể chịu được sự phản bội của người chồng? Thêm nỗi đau mất người thân, những việc đó chẳng khác nào dùng thanh kiếm sắc bén nhất để khoét sâu trái tim bà ta.

“Vậy... cha em ở đâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 368

Du Ánh Tuyết cắn môi dưới nhìn anh: “Cha em... vì anh mà chết trong tòa nhà Kiêu Thanh, đúng không?”

“Cái chết của cha em, lúc đó tập đoàn Kiêu Thanh đã giấu tin tức đó khỏi truyền thông. Công ty đã liên hệ và chặn tất cả các phương tiện truyền, thông” Khuôn mặt anh trở nên nặng nề hơn, và đôi môi anh từ từ hé mở. “Thị trường và các cổ đông rất nhạy cảm với các vụ bê bối của công ty. Vào thời điểm quan trọng đó, công ty phải cân nhắc kỹ càng”

Du Ánh Tuyết không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Lúc đó mẹ em đã ngất từ rồi, cả cha anh và cha em đều không biết chuyện. Ông ấy đã lâu không về thăm mẹ anh. Lúc đó ông ấy đang ở nước ngoài nên không biết vợ mình làm chuyện như vậy. Nhưng cha em cho rằng chính cha anh đã giấu mẹ em nên mới dẫn theo khá nhiều nhà báo, phóng viên đến Kiêu Thanh uy hiếp công ty để đòi người.”

Nói đến đây, Kiêu Phong Khang lại dừng lại. Rõ ràng là trong lòng bàn tay anh, bàn tay vốn mềm mại của cô đã trở nên cứng ngắt.

Cả người cũng duỗi thẳng.

Anh siết chặt tay cô, dường như không chắc về phản ứng tiếp theo của cô.

Sau khi đi đầu chỉnh lại tư thế ngất, cuối cùng anh ta mới nặng nề thốt ra những lời còn lại: “Lúc đó ông ấy dọa nhảy xuống, anh cũng không ngăn cản, cũng không đưa ra cho ông ấy biện pháp giải quyết nào khác, ngược lại... còn nói lời kích động ông ấy. Nhưng, đi đâu anh không ngờ là ông ấy thực sự dám nhảy như vậy...”

Cảnh tượng bị thương đó, Kiêu Phong Khang cho đến bây giờ vẫn còn nhớ.

Lúc đó, tòa nhà Ki ầu Thanh còn chưa hiện đại như bây giờ chứ đừng nói là cao ngất ngưởng.

Cơ thể người đàn ông sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ, lần lượt rơi xuống các lớp hộp đi đầu hòa, liên tiếp phát ra những tiếng “r ầm, r ầm, r ầm” gần như chói tai. Anh có thể nghe rõ tiếng xương rơi ra từng mảnh.

Du Ánh Tuyết hơi thở nặng nề hơn, sắc mặt có chút tái nhợt.

Rất lâu, rất lâu, tâm trí anh chỉ toàn là bức ảnh gây sốc trên báo.

Ki ầu Phong Khang giơ cánh tay dài của mình lên và ôm cô vào lòng. Mắt nhắm thật chặt.

Du Ánh Tuyết dựa vào anh, h ồi lâu, cô không nói gì, chỉ ôm lại anh.

Trong một khoảng thời gian dài...

Hai người cứ thế lặng lẽ. Không ai là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Ngày hôm sau. Du Ánh Tuyết xong việc thì đã ba giờ chiều, hôm nay thời tiết hơi lạnh. Dự báo thời tiết cho biết trời có khả năng có tuyết.

Cô mặc áo khoác và quàng khăn, gọi taxi, đi đến vùng ngoại ô hoang vắng.

Cô lặng lẽ ngồi ở băng ghế sau, mắt luôn hướng ra ngoài cửa sổ. Không quá nửa tháng nữa sẽ đến lễ hội mùa xuân, các ngõ ngách trên khắp phố phường đều phủ kín những loài hoa đủ màu sắc.

Du Ánh Tuyết nghĩ, nếu bây giờ cha mẹ cô vẫn còn sống, cô cũng có thể mong được đoàn tụ với gia đình như tất cả những người lang thang mong muốn được trở về nhà, cô có thể mua cho họ quần áo mới, cùng nhau nấu ăn, làm bánh và ăn đ ồng nóng. Một bữa tối đoàn viên ấm áp.

Nhưng tiếc thay...

Nghĩ đến đây, khóe mắt Du Ánh Tuyết nhòe đi.

Không biết sau bao lâu...

Chiếc taxi dừng lại. Người lái xe quay lại và nói với cô: “Cô ời, đến r ồi”

Du Ánh Tuyết quay lại:”Xin chờ tôi ven đường một lát, tôi sẽ ra ngay”

Cô và tài xế đã đồng ý một chuyến cả đi và về hết 700 nghìn. Không thì tối nay có thể cô sẽ không bắt được xe để quay trở lại thành phố.

“Được r ồi. Cô làm gì thì làm đi. Tôi hút điều thuốc” Tài xế nói xong thì tắt lửa và ng ồi đợi.

Đây là một nghĩa trang ở một ngoại ô hoang vắng. Hiện tại có rất ít người quét mộ, Du Ánh Tuyết nhìn lên mấy dãy nghĩa địa, một mình đứng ở nơi đó, càng ngày càng lạnh.

Cô mua hai bó hoa cúc ở cửa hàng nhỏ bên cạnh và ôm chúng trên tay.

Từng bước, từng bước đi lên.

Cha và mẹ được chôn chung. Du Ánh Tuyết đặt hoa cúc trước mộ và thành tâm cúi đầu ba lần.

Không đứng thẳng dậy và ng ồi xuống bên tấm bia đá. Đôi mắt chập chờn dán chặt vào tấm ảnh đen trắng của người mẹ trên bia mộ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 369

Đôi môi đỏ mọng mấp máy, định nói gì đó nhưng cổ họng dường như bị thứ gì đó chặn lại.

Sau một lúc, cuối cùng cô ấy đã tìm thấy giọng nói của chính mình: “Mẹ, con xin lỗi..”

Sau tất cả, cô ấy đã thất hứa. Cô nghĩ...

Cô có lẽ thực sự không phải là đứa con hiếu thuận.

Đi ngược lại nguyện vọng cuối cùng của mẹ mình và ở bên anh một cách bần鄙 như vậy. Giờ phút này, nếu mẹ cô còn sống, cô sợ mẹ sẽ không ủng hộ quyết định của mình.

Nhưng... Làm thế nào bây giờ?

Cô thực sự yêu người đàn ông đó hết mình!

Khó khăn lắm mới có nhau lần nữa, cô thật sự... không thể buông tay được nữa...

Tất cả những hận thù, trách móc, cũng không thể đánh gục được tình yêu đang trào dâng trong tim...

Nghĩa trang rất yên tĩnh. Không ai đáp lại cô ấy.

Chỉ có đi đâu, tuyết trắng từ trên trời bắt đầu rơi xuống.

Rơi vào khuôn mặt nhỏ bé và đôi vai run rẩy của cô...

Cô lại nghĩ, nếu có một người đàn ông như vậy xua đi mọi lạnh lùng của cô, xoa dịu mọi xao động, xóa tan mọi nỗi cô đơn trống vắng của cô thì cha mẹ ngủ ở đây sẽ ít nhiều cảm thấy nhẹ nhõm hơn đúng không?

Sau đó, cả hai sống yên bình bên nhau.

Lễ hội mùa xuân ngày càng đến gần. Công việc của Du Ánh Tuyết ở thành phố An Lập đang dần đi đến hồi kết thúc.

Cô đã nghiêm túc xem xét việc từ chức của mình.

Đêm muộn.

Cô bật máy tính lên, hơn một nửa lá đơn từ chức đã được đánh máy.

Kiêu Phong Khang đang bận rộn với tài liệu trên bàn làm việc.

Du Ánh Tuyết viết được nửa chừng thì dừng lại, ngược nhìn anh.

Hai người chiếm bàn làm việc và ghế sofa. Cũng không ai nói tiếng nào, cả không gian yên lặng đến lạ thường, chỉ có tiếng thở đều đều của hai người.

Nhưng...

Không khí như vậy thật ấm áp khôn tả.

Du Ánh Tuyết đặt máy tính xuống, yên lặng rót đầy một cốc sữa nóng rồi đưa đến cho anh.

Anh nhìn lên. Mỉm cười, để cô ngửi vào lòng anh.

Du Ánh Tuyết ngáp dài, uể oải dựa vào vai anh.

“Buồn ngủ à?” Anh hỏi. “... Vâng” Cô nói. Cô ôm lấy cổ anh bằng cả hai tay, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giữa cổ anh.

Anh đang lật xem hồ sơ, thì dừng lại, cúi đầu nhìn cô: “Có chuyện muốn nói sao?”

“Em sắp từ chức, tập đoàn Kiều Thanh có còn tuyển dụng không?”

“Em có muốn vào làm việc cho Ki ầu Thanh sao?”

“Ừm. Có thể không?”

Ki ầu Phong Khang suy nghĩ một chút: “Hiện tại, Ki ầu Thanh không có kế hoạch tuyển người, em ngoan ngoãn làm việc một thời gian, đợi đến khi có vị trí thích hợp hãy vào.”

Ki ầu Thanh bây giờ đang lộn xộn, và anh không muốn cô lo lắng về đi ầu đó.

“Chủ tịch Khang công bằng như vậy. Xem ra em không được đi cửa sau r ồi!” Cô nghịch ngợm nói đùa, nghiêng đầu nhìn anh: “Vậy sau Tết em sẽ về Hà Cảng”

Ngay cả khi cô từ chức, cô vẫn phải đến Hà Cảng để bàn giao công việc của mình.

Cô cố ý cao giọng, chờ xem phản ứng của anh.

Kết quả... Bất ngờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 370

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 370:

Anh không những không bảo cô ở lại mà sau một nụ hôn lên môi cô, anh nói: “Đến lúc đó, anh sẽ tiễn em đi. Hãy Hà Cánh nghỉ ngơi thật tốt, em biết không?”

Du Ánh Tuyết im lặng.

Cái quái gì thế! Còn tưởng rằng anh ấy sẽ giữ mình. Nhưng, kết quả là..

Thì ra chỉ có cô không nở rời xa anh, nhưng anh không cảm giác được, Hơn nữa còn bảo sẽ tự mình tiễn cô đi!

Thật quá đáng! Cô bỏ tay ra và trượt khỏi chân anh.

Cô cố tình ử rũ vẻ mặt, cố ý bày ra vẻ khó chịu, rất khó chịu.

Quả nhiên, cổ tay nóng ran, ngay sau đó, lại bị kéo đến ngã ẫ trên đùi anh.

Anh hơi cúi đầu. Đầu mũi áp vào cô. “Em muốn ở lại đến vậy à?”

“Không hề! Em không đợi qua Tết nữa, ngày mai em sẽ đi luôn!” Du Ánh Tuyết tức giận.

Cô cố cứng miệng. Anh cười.

“Này, bây giờ khắp mặt em đều viết đầy chữ “không nở xa anh” đấy” Anh nói, trượt những ngón tay dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

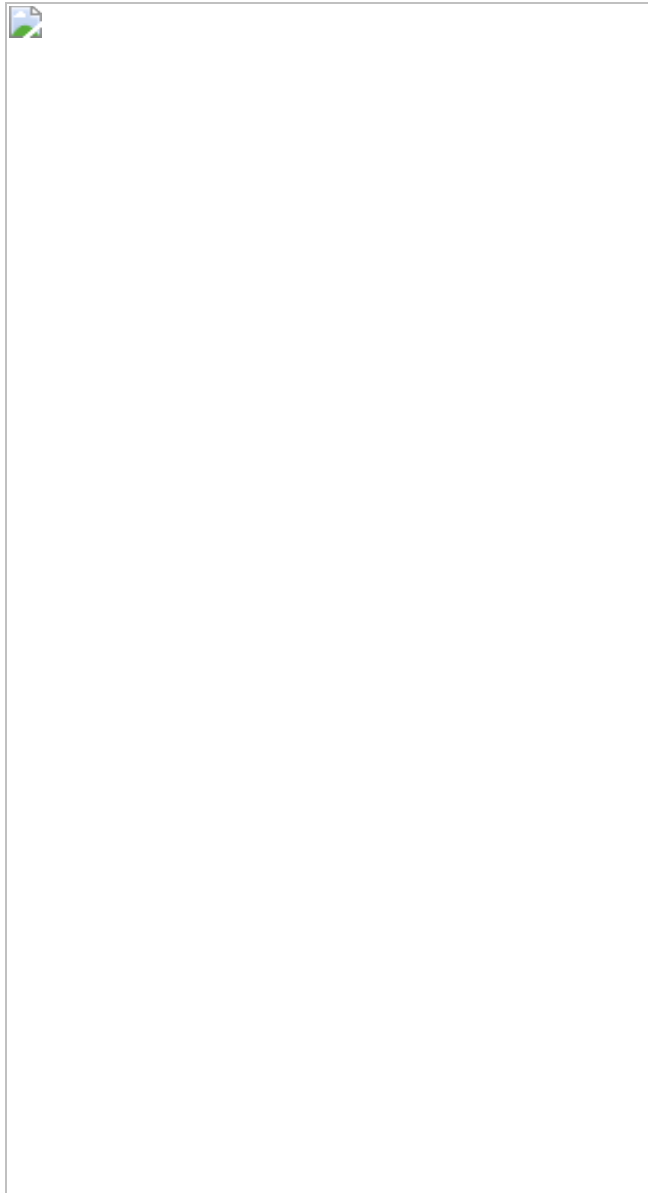
Đầu ngón tay nóng rực cùng giọng nói trầm thấp đột nhiên càng làm nóng thêm vào bầu không khí.

Dưới trời tuyết trắng xóa, giao thừa cuối cùng cũng đã đến.

Du Ánh Tuyết thức giấc vì tiếng pháo nổ. Cô mở rèm cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài phủ một màu trắng xóa.

Kiêu Phong Khang cuộn cô lại trong vòng tay anh và kéo chăn bông lên nữa, sợ cô bị cảm lạnh.

“Đi ngủ đi. Hôm nay không có việc gì.”

Du Ánh Tuyết cũng rất vui. Nằm trong vòng tay anh cũng hạnh phúc.

Tiếng chuông điện thoại di động phá tan buổi sáng yên tĩnh của hai người. Đó là điện thoại di động của anh ấy.

Tay cô chạm vào đầu giường, đưa điện thoại tới cho anh. Cô vô tình lướt qua màn hình, vẻ mặt trầm xuống, không nói gì, chỉ đưa điện thoại cho anh. Người gọi đến là mẹ anh.

Kiêu Phong Khang liếc cô một cái, cúi đầu ôm cô chặt hơn.

Anh nhận điện thoại của bà cụ. “Alo? Một lúc lâu, bà cụ Ki ều không lên. tiếng, Ki ều Phong Khang cũng im lặng. Thật lâu sau, bà cụ mới nói: “Bữa tối nay là bữa cơm đoàn viên, trở v ề cùng nhau ăn bữa cơm. Mọi người trong nhà đ ầu đến”

Ngày 30 Tết. Anh ấy không có lý do gì để từ chối.

“Con biết r ồi.”

“Còn nữa... Đưa Lăng Ái Xuyên đến cùng đi, hai đứa cũng bên nhau được thời gian dài r ồi... Nếu hai đứa ở bên nhau, mẹ sẽ không phản đối”

“Việc này, để buổi tối r ồi nói sau.” Giọng của Ki ều Phong Khang trở nên cứng rắn hơn. Rõ ràng, anh không thích chủ đề này.

Bà cụ nghe giọng điệu này thì không nói thêm gì nữa.

Sau khi nói lời tạm biệt và hẹn gặp vào buổi tối, hai người cúp máy.

Sau đó một h ồi lâu... Ki ều Phong Khang không nói gì, Du Ánh Tuyết nằm trên ngực anh, nhắm mắt nghỉ ngơi, như thể cô đã lại ngủ.

Một lúc sau... Tay anh, và tay cô, đan vào nhau.

“Ánh Tuyết, tối nay cùng anh v ề nhà mẹ anh ăn giao thừa được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 371

Cuối cùng anh cũng lên tiếng hỏi cô.

Du Ánh Tuyết khẽ chớp hàng mi, rồi nhẹ nhàng nói: “Thật ra em... không muốn nhìn thấy bà ấy... cũng không muốn thấy Kiêu Quốc Thiên.”

Cô ấy ám chỉ bà cụ Kiêu.

Kiêu Phong Khang không phải là không biết.

Anh hôn lên ngón tay cô: “Dì Lý và mấy người giúp việc đêm nay sẽ về nhà và được nghỉ, em phải ở bên cạnh anh. Còn nữa, anh muốn tất cả mọi người, kể cả mẹ anh hiểu quyết tâm ở bên em của anh.”

Du Ánh Tuyết suy đi nghĩ lại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy anh để em nghĩ đã, được không?”

“Cho em một buổi sáng để suy nghĩ.”

Du Ánh Tuyết đã suy nghĩ vấn đề này rất nghiêm túc. Nếu có thể, cô muốn trốn tránh. Tuy nhiên, cô cũng biết rất rõ rằng có một số điều cô không thể trốn tránh.

Vì anh muốn mọi người thấy quyết tâm của anh khi ở bên cô. Vậy tại sao cô không cho bà cụ biết quyết tâm ở bên anh của cô?

Du Ánh Tuyết nằm trên giường một lúc, nhưng vẫn bị âm thanh vui vẻ dưới tầng cám dỗ, cô nhấc chân bước ra khỏi giường.

Chạy xuống cầu thang, cháu trai của dì Lý đang chơi với que hàn bên ngoài. Cô cũng tham gia và có một khoảng thời gian tuyệt vời.

Đứa trẻ có vẻ rất thích cô. Ôm đùi cô suốt, rồi chạy theo cô cùng chơi. Hai người sau khi nghịch pháo hoa, nghịch tuyết thì mặt và tay đỏ bừng vì

lạnh, những vẫn không muốn quay lại nhà.

Kiêu Phong Khang quần áo ngủ từ trên tầng đi xuống, nhìn thấy cô và cháu của dì Lý ngời xôm trên mặt đất làm người tuyết vô cùng thích thú.

Cô ấy giống một đứa trẻ hơn.

Nụ cười hân sâu trên khuôn mặt. Ngày càng có nhiều sự dịu dàng trong mắt anh.

Sau này nếu có con, cô nhất định là một người mẹ kiên nhẫn.

Xem ra có thêm một đứa trẻ thực sự là một lựa chọn tốt...

“Cô Ánh Tuyết thật đúng là một cô bé mãi không chịu lớn” Dì Lý nhìn cảnh tượng bên ngoài, cũng buồn cười.

“Còn không phải sao” Trong giọng điệu của anh ta ẩn chứa một sự cứng chỉn vô hạn. Anh chỉ muốn chiều chuộng cô như một đứa trẻ.

“Tôi thấy hai người cũng mau mau sinh một đứa đi. Nhìn xem, cô Ánh Tuyết thích trẻ con lắm!” Dì Lý thở dài.

Kiêu Phong Khang cười: “Tôi sẽ suy nghĩ về việc đó.”

Thất thần nhìn cảnh tượng bên ngoài ngôi nhà, nhưng những gì anh phác họa ra trong đầu có cô và con của họ. Một đứa trẻ lớn, một đứa trẻ nhỏ đều là của anh... như thế mới có thể coi đây là một tổ ấm thực sự!

“Ánh Tuyết, đừng chơi nữa, vào nhà ăn sáng đi.”

Anh cao giọng, đứng ở cửa vẫy tay gọi cô.

Cô vui vẻ đồng ý, dì Lý cũng ra hiệu gọi cháu mình đến đó. Hai người tay trong tay bước vào. Cô thậm chí còn học theo đứa trẻ, nhảy từng bước về phía cửa. Sự cứng chỉn trong ánh mắt anh ấy càng sâu hơn.

Ánh đưa đứa trẻ cho dì Lý sau đó mới lau tuyết trên vai cô.

“Chơi đủ chưa?”

Cô lắc đầu chỉ ra bên ngoài: “Anh nhìn xem, người tuyết đã được một nửa rồi. Ăn điểm tâm trước đi, nhất định phải giúp cháu dì Lý dọn xong phòng kia. Nếu không, nó sẽ rất thất vọng đấy.”

Kiêu Phong Khang dẫn cô vào nhà bếp: “Em thích trẻ con lắm hả?”

Du Ánh Tuyết quay lại nhìn Kiêu Phong Khang. Nếu khi đó, con của họ vẫn còn, thì bây giờ cùng lớn tằm cháu của dì Lý.

Nhưng, cô không nói ra đi đâu này.

Đêm giao thừa, cô không muốn nhắc đến những đi đâu đáng buồn này. Cô chỉ cười: “Lần trước ở Hà Cảng không phải anh đã chọn rất nhiều quần áo trẻ con sao? Không thể để lãng phí số quần áo đó được.”

“Ừ, anh cũng thấy em nói đúng. Chúng ta sẽ từ từ dùng đến chỗ đó đó.”

Lại là “từ từ”. Du Ánh Tuyết cầu nhàu, bất đắc dĩ nói: “... Được rồi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 372

Dù sao cô cũng không thể lay chuyển được anh. Thế thì cứ nghe những gì anh nói là được rồi!

Đến chiều tối, tất cả người giúp việc về nghỉ Tết. Di Lý cũng dẫn cháu về.

Chẳng bao lâu sau, cả căn biệt thự chỉ còn lại hai người bọn họ.

Vào một ngày đặc biệt như hôm nay, ngoài đường mọi người cười nói rộn ràng, nhưng trong phòng có vẻ hơi vắng vẻ.

May mắn thay, hai người họ không cảm thấy cô đơn chút nào. Hiếm khi hai người được thoải mái bên nhau thế này, thật sự rất thích, họ ôm nhau ngồi trên sofa xem Chương trình hội xuân.

Chương trình vui vẻ, sống động và cũng rất thú vị.

“Sắp đến giờ rồi”

Kiều Phong Khang nhìn đồng hồ trên tay, thì thầm vào tai Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết ngơ ngác đờn” một tiếng, mắt vẫn dán lên màn hình tivi.

Dù sao vẫn là một đứa trẻ. Cô vẫn rất thích thú xem những chương trình Tết.

“Buổi tối, chúng ta đi cùng nhau đi. Đi cùng anh được không?” Giọng điệu của anh ta không độc đoán như mọi khi, mà chỉ nhẹ nhàng dỗ dành cô.

Như thế này thì làm sao mà Du Ánh Tuyết có thể từ chối được?

Bà cụ dù sao cũng là mẹ của anh...

Đêm giao thừa, cô không muốn anh phải hối hận.

Vì vậy, cô không nói nhiều, chỉ gật đầu, “Em lên thay quần áo luôn đây”

Kiều Phong Khang khá ngạc nhiên. Anh tưởng mình sẽ bị từ chối, thậm chí anh đã định đêm nay sẽ ở lại bên cô nhưng không ngờ cô lại vui vẻ đón nhận như vậy.

Mãi đến khi cô chạy lên cầu thang, Kiều Phong Khang mới định thần lại, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn từ phía sau, anh nói: “Mặc thêm đi, nhà bên mẹ anh lạnh hơn bên này”.

“Em biết rồi”

Cô đáp cao giọng đáp lại và đóng cửa phòng ngủ.

Nếu nói cô không căng thẳng thì nhất định là nói dối.

Suốt đường đi, tay Du Ánh Tuyết cứ bám chặt lấy hai đầu gối.

Lần trước, bà cụ Kiều có thể sắp xếp như vậy trong nhà hàng, đi đâu này cho thấy bà ta không chỉ biết cô đã trở lại, mà còn không đồng ý họ ở bên nhau.

Lát nữa, trong nhà sẽ xuất hiện những cảnh tượng gì, bà cụ sẽ đối xử với cô như thế nào, người khác sẽ nhìn cô như thế nào, cô hoàn toàn không đoán trước được.

Cô hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Cô nghĩ, chỉ cần anh ở đó, cho dù chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ xử lý được.

“Có sợ không?”

Kiêu Phong Khang hỏi. Giữ vô lăng bằng một tay, còn tay kia nhấc đặt lên đùi gối cô.

Du Ánh Tuyết không nói gì, nhưng thở dài thườn thượt.

“Đừng quá nặng nề, cũng đừng sợ hãi. Lát nữa, chỉ cần em cảm thấy không thoải mái, thì cứ trốn vào trong vòng tay anh, biết không? Lúc nào em cảm thấy không muốn ở đó nữa cứ nói với anh, anh sẽ lập tức đưa em đi.”

Du Ánh Tuyết miễn cưỡng cười: “Anh đừng lo lắng, em không sợ. Bà ấy không thể ăn thịt em được.”

Một số người, mặc dù không ăn thịt người ta, nhưng họ có thể khiến người ta kinh hoàng hơn cả bị ăn thịt.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước ngôi nhà.

Khi họ đến nơi, đã có một số ô tô đậu trước nhà. Nhìn thấy xe của Kiều Minh Đức, Du Ánh Tuyết cảm thấy thư thái hơn.

Mặc kệ những người còn lại trong nhà họ Kiều nghĩ gì về cô, lúc này Kiều Minh Đức nhất định phải đứng về phía cô.

Tốt xấu gì cô và chú ba cũng có thêm một đồng minh. Cũng có thêm sự hỗ trợ khi họ bị làm khó.

Tiếng ô tô vang lên, người giúp việc vội vàng ra đón. Khi nhìn thấy xe của Kiều Phong Khang, người đó không khỏi reo lên: “Bà chủ, bà chủ, cậu ba về rồi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 373

Kiêu Phong Khang đã lâu không đến đây, người giúp việc nhìn thấy anh như nhìn thấy khách quý.

Lại biết rằng bà cụ Kiêu rất mong ngóng cậu ba, nên trong nhà ai cũng mừng thay cho bà chủ.

Sau khi dừng xe, Kiêu Phong Khang xuống xe trước, sau đó vòng qua cửa ở ghế phụ mở cửa xe, đưa tay về phía Du Ánh Tuyết: “Xuống đi.”

Đã đến rồi, không có lối thoát nào khác.

Thế nên...

Chết thì chết vậy! Nếu đã quyết tâm ở bên anh thì còn sợ gì nữa?

Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay cho anh rồi bước xuống xe.

Một lần nữa bước vào nhà họ Kiêu, đứng bên cạnh nắm tay anh, là bạn gái của cậu ba nhà họ Kiêu, chịu ánh mắt của mọi người trong nhà họ Kiêu, cảm giác này rất khó chịu.

Mọi cặp mắt đều được chiếu vào cô như tia X quang. Những ánh nhìn lạnh lùng.

Giống như trong quá khứ, Du Ánh Tuyết chào hỏi mọi người một cách tử Vờ chồng ông cụ Kiêu vẫn chưa xuất hiện, Kiêu Thanh Hằng vừa thấy họ đã lên tiếng.

“Chú ba, chú dẫn theo ai đến vậy? Đêm giao thừa, những người đến đây đều là người nhà họ Kiêu chúng ta, sao chú lại dẫn một người ngoài đến nhà vậy?”

Kiêu Thanh Hằng cố tình nhấn mạnh chữ “người ngoài”. Còn lạnh lùng liếc về phía Du Ánh Tuyết.

Hừ! Du Ánh Tuyết càng ngày càng xinh đẹp, lại còn là người yêu của chú ba!

Thật là đáng ghét! Đáng ghét chết mất!

“Du Ánh Tuyết, cô thật sự tưởng rằng ở nhà họ Kiêu chúng tôi nhiều năm như vậy thì cô thực sự đã trở thành người nhà họ Kiêu sao? Bây giờ bà nội hoàn toàn không nhận cô!”

“Đủ rồi, Kiêu Thanh Hằng!” Không đợi Du Ánh Tuyết phản ứng lại, Kiêu Phong Khang đã thấp giọng nói.

Mặc dù anh sẽ không nổi giận với cháu chắt trong nhà, nhưng khả năng khiến người khác khiếp sợ của anh vẫn khiến Kiêu Thanh Hằng phải ỉu xìu im lặng.

Cô ta phụng phịu, rõ ràng là không cam lòng.

Kiêu Vân Nhung kéo Kiêu Thanh Hằng lại: “Sao con có thể không hiểu chuyện như vậy, chú hai và thím hai của con ở đó còn chưa nói gì, làm gì đến lượt con thay chú thím lên tiếng hả? Hơn nữa Minh Đức vẫn ở đây đấy. Người có quyền lên tiếng nhất là nó, không phải con”

Kiêu Vân Nhung vừa lên tiếng đã quay mũi giáo về phía gia đình Kiêu Nam Thành Từng câu từng từ đều như khiêu khích.

Kiêu Nam Thành sao có thể không nghe ra được?

Ông ta cau mày không vui.

Trịnh Ngọc Vân cũng buồn bực, vừa định nói gì đó thì Kiêu Minh Đức uể oải đứng dậy đi về phía Du Ánh Tuyết.

Anh ta cười híp mắt rồi quàng tay qua vai cô: “Kiêu Thanh Hằng, sau này đừng có nói chuyện tùy tiện như thế. Mọi người ở đây trừ anh ra, ai cũng là bề trên của em. Ừm, ví như Du Ánh Tuyết, sau này sẽ là thím ba của em đấy! “

Ki ầu Minh Đức vừa vỗ vai Du Ánh Tuyết vừa nói.

“Thím ba?” Ki ầu Thanh Hằng khó chịu khi nhìn thấy Du Ánh Tuyết, bây giờ Ki ầu Minh Đức không những không giúp cô ta mà còn giúp Du Ánh Tuyết, cô ta đã tức giận r ồi. Bây giờ nghe từ “thím ba” lại càng tức hơn.

Ai muốn gọi cô là thím ba!

“Anh không cần gọi thím ba sớm như vậy đâu, cứ gọi em là Du Ánh Tuyết như trước. Anh gọi ta là thím ba, em không quen”

Du Ánh Tuyết mỉm cười, một nụ cười ngây thơ, nhưng đủ để đối phó với Ki ầu Thanh Hằng.

Ki ầu Thanh Hằng tức giận đến mức mặt đỏ bừng, hậm hực nói: “Cô thật đáng ghét, ai muốn gọi cô là thím ba? Đ ồ đáng ghét, đ ồ đáng ghét, đ ồ đáng ghét!”

Giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, cô ta hậm hực gọi cô là “đ ồ đáng ghét” lại khiến Du Ánh Tuyết thấy buồn cười.

Cãi nhau với Ki ầu Thanh Hằng, chưa đến nỗi buồn chán và căng thẳng.

Ki ầu Phong Khang cũng bỏ qua. Bọn trẻ chỉ đang cãi nhau mà thôi. Hơn nữa, rõ ràng là cô gái nhỏ của anh đang khá thích thú.

“Được r ồi, đêm giao thừa, đừng làm ồn lên nữa.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 374

Khi Ki`âu Thanh Hằng, Ki`âu Minh Đức và Du Ánh Tuyết đang đối mặt với nhau, thì giọng nói của ông cụ Ki`âu vang lên.

Tay chống gậy, ông ấy từ sảnh phụ bước vào sảnh chính.

Bà cụ Ki`âu đi theo sau. Du Ánh Tuyết đã im lặng đứng lúc.

Du Ánh Tuyết nhìn qua, lúc này cô mới chú ý hai ông bà cụ đã không còn như bốn năm trước.

Hôm nọ ở nhà hàng, Du Ánh Tuyết không có thời gian nhìn kỹ bà cụ, nhưng bây giờ lại gần nhìn kỹ, mới nhận ra bà thật sự già đi rất nhiều.

Mắt bà cụ Ki`âu từng rất sáng và minh mẫn, nhưng bây giờ không còn nữa.

Lưng của ông cụ cũng còng hơn, không còn khỏe như xưa.

Hai ông bà cũng gặp Du Ánh Tuyết vào lúc này. Ông lão bàng hoàng và ngạc nhiên. Còn bà lão, ngoài kinh ngạc thì còn có vẻ chán ghét sâu sắc.

“Minh Đức, cháu... cháu đuổi cô ta ra khỏi đây cho bà!”

Hơi thở của bà cụ bỗng trở nên dồn dập.

Năm hết Tết đến, bà ta bảo anh đưa Lăng Ái Xuyên đến nhà ăn cơm, nhưng anh lại đưa Du Ánh Tuyết về nhà. Đây không phải là cố tình chống đối khiến bà ta không vui sao?

“Du Ánh Tuyết ở lại, con sẽ ở lại, Du Ánh Tuyết đi, con cũng sẽ đi.”
Ki`âu Phong Khang nhướn mày không nhúc nhích, mà chỉ ôm Du Ánh Tuyết vào lòng.

Yêu chi`âu.

Dịu dàng. Và kiên định.

Bà cụ ghen hòng, mặt ghệt ra. Điêu này chưa rõ ràng sao? Rõ ràng là anh đã đứng về phía Du Ánh Tuyết.

Không biết nói gì hơn, ông cụ Kiêu nghiệm mặt nói: “Đêm nay là 30 Tết, mọi người có thể nhìn nhau được không? Để các con trải qua một năm tốt lành. Được rồi, Du Ánh Tuyết, Phong Khang, và mọi người ngẩng vào đi, đồ ăn sắp dọn ra rồi”

“Vâng, thưa cha.” – Mọi người đều hưởng ứng và đứng dậy.

Kiêu Vân Nhung đã đến giúp bà cụ. Bà cụ lạnh lùng liếc nhìn Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết siết chặt lấy tay Kiêu Phong Khang, không cho phép mình rụt người lại.

Thân hình cao lớn của Kiêu Phong Khang hơi nghiêng về một bên, ngăn giữa hai người. Du Ánh Tuyết lập tức thấy yên tâm hơn.

Anh như ngọn núi không bao giờ đổ, đủ sức cản mọi giông tố vì cô.

“Vân Nhung, con đã gọi điện cho chú Tư chưa? Nó rốt cuộc đang làm gì vậy? Ăn giao thừa mà cũng đến muộn!”

Sau khi mọi người ngẩng xuống, ông cụ hỏi Kiêu Vân Nhung. Rõ ràng là rất không vui.

Kiêu Vân Nhung nói: “Chú tự bảo chúng ta ăn cơm trước, nói là còn phải đi đón ai đó.”

“Đón ai? Giao thừa rồi còn đón ai nữa?”, Ông cụ hỏi.

“Còn có thể đón ai về nhà ăn Tết được nữa? Hẳn là bạn gái” Kiêu Vân Nhung liếc nhìn Du Ánh Tuyết, sau đó nói thêm: “Con cũng vừa nghe nói chú ấy đã có bạn gái nhưng chưa thấy bao giờ. Có lẽ tối nay chú ấy muốn đưa bạn gái đến để mọi người gặp mặt.”

“Thật sao? Nó cũng không còn quá trẻ nữa. Có thể tìm được bạn gái là một đi ầu tốt.”

Ông cụ nói, rồi c ầ n đưa lên trước tiên.

Những người khác, sau đó mới bắt đầ u ăn.

Bà cụ Kì ầ u không nhúc nhích, mà ng ắ i thẳng ở chỗ đó nhìn đ ầ u con thứ ba của mình: “Phong Khang, con rốt cuộc làm sao vậy? Nếu mẹ nhớ không l ầ n, bạn gái của con là Lăng Ái Xuyên. Sao con không đ ầ u bạn gái đến mà lại đ ầ u một người ngoài đến?”

Kì ầ u Phong Khang buông đ ầ u. Du Ánh Tuyết cũng bỏ đ ầ u xuống.

Chớp mắt, không khí trên bàn ăn vô cùng lúng túng.

Hiện tại, mọi người đ ầ u không có cảm giác ngon miệng. Kì ầ u Thanh Hằng cắn đầ u đ ầ u và nhìn quanh ba người họ.

“Đ ầ u Du Ánh Tuyết đến đây hôm nay không phải để mẹ lờm cô ấy, cũng không phải nhận đ ầ u nhận đ ầ u được sự đ ầ u ý của bất kỳ ai trong số những người ở đây. Con chỉ đang làm những việc cơ bản nhất với tư cách là một người con trai” Nói đến đây, bàn tay của anh nắm lấy tay của Du Ánh Tuyết rồi đặt lên bàn.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út trên tay hai người rất rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 375

“Du Ánh Tuyết, con quyết định rồi! Từ hôm nay, cô ấy là người phụ nữ của con, cho nên...”

Ánh mắt anh nhìn mẹ mình lúc này nặng nề hơn rất nhiều. Sau đó, từ từ chuyển sang Kiều Vân Nhung.

Đó là cái nhìn cảnh cáo.

Kiều Vân Nhung căng thẳng đến mức hai tay cần đưa duỗi thẳng ra.

“Bốn năm trước, giữa con và Du Ánh Tuyết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mọi người hiểu rõ hơn ai hết, nếu chuyện như thế lại xảy ra, vậy thì đừng ai trách con không nghĩ tới gia đình, người thân!”

Anh nói đồng dục. Nói rồi, đôi đũa trong tay anh đập xuống bàn.

m thanh đó vang lên trong căn nhà yên tĩnh thật khiến người ta chấn động.

Hiện tại mọi người đều im lặng không dám nói nhiều.

Kiều Vân Nhung run lên, bà cụ Kiều không nói lời nào, chỉ có đôi bàn tay cần đưa yếu ớt run rẩy lộ ra cảm xúc tức giận lúc này.

Du Ánh Tuyết anh đưa cô đến đây không phải để ăn tối đêm giao thừa, mà là để cảnh cáo họ, phòng trường hợp bị kịch như bốn năm trước lại xảy ra.

Xem ra...

Bà cụ Kiều e là lại đổ món nợ này lên đầu Du Ánh Tuyết.

Có đôi, cũng hết cách rồi.

Nếu bà ta không ưa cô, thì cô làm bất cứ việc gì, bà ta cũng xù lông lên. Huống hồ cô vẫn chưa vững vàng đôi mắt với bà ta, cô vẫn nghĩ đến chuyện của mẹ.

Ông cụ Kiêu vừa muốn nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe thấy người giúp việc bên ngoài nói: “Ông chủ, bà chủ, cậu tư đến rồi, còn dẫn theo một người khác. Nhìn có vẻ quen mắt!”

Bà không khí băng giá đột nhiên bị phá vỡ.

Kiêu Vân Nhưng thở phào nhẹ nhõm, cố ý bắt chuyện, chuyển chủ đề “Bạn gái chú tư đưa đến còn chưa ai thấy bao giờ, sao mà quen mắt được”

“Đúng vậy đấy”

Sau khi người hầu nói xong, Kiêu Quốc Thiên đã bước vào.

Đúng là đang ôm một người phụ nữ trong tay.

Ai cũng tò mò nhìn lên và vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy người đó.

Du Ánh Tuyết và Kiêu Phong Khang nhìn nhau. Kiêu Minh Đức che lỗ tai nói: “Hôm nay thật sự có kịch hay để xem!”

Du Ánh Tuyết tức giận trừng mắt nhìn anh ta: “Em không phải là kịch hay”

Tuy nhiên, Kiêu Quốc Thiên đã dẫn cô ta trở lại, đó thực sự là kịch hay!

Mặt ông già tối sầm lại. Nhìn chăm chăm Kiêu Quốc Thiên một cách dữ dội. Ông ấy chịu đựng, không nổi giận ngay lập tức.

Kiêu Quốc Thiên chào hỏi xong mới bảo người phụ nữ bên cạnh chào hỏi: “Chào mọi người đi.”

“Bác trai... Bác gái... Chị cả... Anh hai... Chị dâu.”

Người phụ nữ vẫn tiếp tục chào hỏi, khi đến lượt Ki ều Phong Khang, ánh mắt của cô ta hơi dừng lại, ánh nhìn trở nên phức tạp.

Cô ta cũng căng thẳng. Giọng nói cũng đành lại.

“Chúng ta không quen nên không cần gọi.”

Ki ều Phong Khang lạnh lùng nói. Từng chữ phát ra đều lạnh đến cực độ.

Người phụ nữ giật mình. Ánh mắt vẫn phức tạp, cô ta cũng không nói gì nữa “Cậu tư, mời ng ồi.”

Người h ầu kéo ghế ra và chào hỏi Ki ều Quốc Thiên. Cùng lúc đó, một chiếc ghế khác được kéo để người phụ nữ ng ồi xuống.

Bà cụ cuối cùng nói: “Chú tư, đây là bạn gái cậu sao?”

Ki ều Vân Nhung cau mày nhìn Ki ều Quốc Thiên, sau đó lại nhìn người phụ nữ, thấp giọng nói: “Năm mới r ồi, hai người đang chơi trò gì vậy?”

Ki ều Quốc Thiên mặt không chút cảm xúc: “Chị cả, chúng em không phải đang chơi”

Sau đó quay đầu nói nhỏ với Tô Hoàng Quyên bên cạnh: “Ng ồi đi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 376

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 376:

Không sai.

Người mà Kiêu Quốc Thiên dẫn về không phải ai khác mà chính là Tô Hoàng Quyên.

Cả Du Ánh Tuyết và Kiêu Phong Khang đều không mong gặp lại cô ta. Tất nhiên, từ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người có mặt thì có thể biết, không ai có thể ngờ được.

Đặc biệt, không ai ngờ được cô ta sẽ xuất hiện trước mặt họ với tư cách này.

Thời gian đầu, tin xấu của cô ta đã được lan truyền khắp thành phố An Lập. Sau đó, cô ta không chỉ bị hủy hoại nhan sắc mà còn vào tù.

Cái kết thật bi thảm, khiến người ta không khỏi xấu hổ. Nhưng cũng là ác giả ác báo Còn bây giờ... Du Ánh Tuyết ngược nhìn cô ta. Hiển nhiên...

Cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi. Ngày nay kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ rất tốt, vết thương trên mặt cô ta hiện tại đã không còn nữa. Các đường nét trên khuôn mặt đã tinh tế hơn trước đây và có thể thấy chúng đã được đi đầu chỉnh phần nào.

Mọi người hoàn toàn có thể nhận ra cô ta, nhưng gương mặt Tô Hoàng Quyên không còn tự nhiên như trước nữa.

Sau khi Tô Hoàng Quyên ngã xuống, Kiêu Quốc Thiên đưa đũa cho cô ta.

Anh ta dường như không cảm nhận được ánh nhìn của mọi người, chỉ quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh, nói nhỏ với cô ta: “Không phải em đói lâu rồi sao? Mau ăn đi. Nếu muốn ăn gì, anh sẽ bảo người hầu mang lên.”

Tô Hoàng Quyên nhìn xung quanh đám đông và dừng lại khi nhìn Kiều Phong Khang.

Sắc mặt trông phức tạp.

Kiều Phong Khang lạnh lùng nhíu mày. Dưới gầm bàn, lòng bàn tay to của anh nắm lấy tay Du Ánh Tuyết.

Anh gấp một đĩa thức ăn vào bát của cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô: “Ăn nhanh đi, chúng ta mau trở về”

“Anh ăn đi, mặc dù đói nhưng giờ em không muốn ăn?”

Những lời nói thản nhiên của Tô Hoàng Quyên mọi người ở đây cũng đã nghe thấy.

Bà cụ mỉm cười, “Đầu bếp nhà họ Kiều chắc không bằng nhà cô Quyên nấu. Hôm nay là bữa tối giao thừa, sao cô Quyên không ở nhà?”

Lúc này, bà cụ Kiều một tiếng cô Quyên, hai tiếng cô Quyên, sự lạnh lùng xa cách trong giọng điệu không thể rõ ràng hơn được nữa.

Sau khi những bức ảnh và video khiêu dâm của Tô Hoàng Quyên lần lượt bị phát tán, bà ta hết thấy vui mừng vì Phong Khang không lấy cô ta.

Ai có thể nghĩ rằng cuộc sống riêng tư của người nổi tiếng giàu có và một MC đài truyền hình lại tồi tệ đến vậy? Hơn nữa, nó không được sạch sẽ với Kiều Quốc Thiên.

Tô Hoàng Quyên có vẻ không nghe ra vẻ không được hoan nghênh trong lời nói của bà cụ, bình tĩnh nói: “Quốc Thiên nói, nếu sau này gả cho người nhà họ Kiều thì sớm muộn gì cũng cần đến gặp mặt mọi người. Cháu nghĩ anh ấy rất có lý. Hơn nữa hôm nay mọi người nhất định sẽ tụ đông đủ nên cháu đến đây để gặp mọi người”

Cô ta cố tình làm rõ mối quan hệ giữa mình và Kiều Quốc Thiên khi nói sẽ gả cho Kiều Quốc Thiên”

Ông cụ nhăn nhó, chịu đựng, nếu đổi thành người khác thì bây giờ đã nổi giận rồi, nhưng hiện tại không thể không giữ mặt mũi cho ông Tô.

“Không ngờ cô Quyên đã ra tù rồi. Lần trước tôi gặp ông Tô, không thấy ông ấy nhắc đến chuyện này”

Khoảng thời gian ở tù đối với Tô Hoàng Quyên chắc chắn là một cơn ác mộng mà cô ta không muốn nghĩ lại.

Về phần cho cô ta...

Người cha đã từng tự hào về cô con gái này, giờ nhắc đến cũng thấy xấu hổ. Ông ấy tránh bạn cũ còn không kịp sao còn có thể chủ động nhắc đến chuyện này chứ?

Và tất cả những điều này đều do người đàn ông ngỗ ngược đối diện.

Bây giờ cô ta sống ở nơi khổ nhục như vậy, dù đã hơn bốn năm, cô ta vẫn còn đau khổ, làm sao Kiều Phong Khang Thanh có thể vui vẻ như vậy?

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 377

Thậm chí, Du Ánh Tuyết còn ở bên cạnh anh...

Tô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu, nén lại những cảm xúc khác nhau trong lòng, chỉ cười: “Bởi vì cha cháu chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, cho nên, bây giờ cháu đích thân đến thăm hai bác và các anh chị. Tất nhiên, cháu đến đây vì một đi ầu quan trọng hơn...”

Tô Hoàng Quyên quay đầu nhìn Ki ầu Quốc Thiên, để đũa xuống, nắm lấy cánh tay của Ki ầu Quốc Thiên, nhẹ nhàng nói: “Ông xã, đưa cho bọn họ xem đi.”

Một tiếng ông xã” ngang nhiên một lần nữa khiến mọi người choáng váng tại chỗ.

Khuôn mặt của ông cụ như phủ đầy tuyết lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Khi cuốn sổ nhỏ màu đỏ xuất hiện trên tay Ki ầu Quốc Thiên, ông lão không thể chịu đựng được nữa. Ông tức giận vỗ bàn ăn, “Hoang đường!”

Khoảnh khắc đó khiến Ki ầu Vân Nhung, Trịnh Ngọc Vân và Ki ầu Thanh Hằng đều sợ hãi, họ ng ẩng đó, thẳng lưng, không dám thở mạnh.

Ba anh lớn là La Chí Thành, Ki ầu Nam Thành và Ki ầu Phong Khang bình tĩnh hơn một chút, nhưng không xen vào.

Lúc này, Du Ánh Tuyết chỉ nắm chặt tay Ki ầu Phong Khang Ở bên anh, cô không sợ hãi. Giống như Ki ầu Minh Đức, hai người nhìn chằm chằm vào cuốn sổ nhỏ màu đỏ như những đứa trẻ tò mò.

Trên đó ghi “Giấy chứng nhận kết hôn”!

Vậy ra... Hai người bọn họ, đã làm xong thủ tục r ấ?

“Cha hỏi con, sao con dám to gan đi đăng kí trước khi bảo với cha?”

Ông lão nhìn chằm chằm vào con trai mình với ánh mắt hung bạo, như thể nó sắp nuốt chửng anh ta.

“Con lấy ai là việc của con, có bào trước với cha hay không, kết quả cũng không thay đổi.”

Không có sự sợ hãi nào trong mắt Kiêu Quốc Thiên.

Kiêu Vân Nhung không khỏi xen vào: “Quốc Thiên, trước đây hai người không phải chỉ chơi cho vui thôi sao? Em tưởng là thật à? Bốn năm trước, chuyện của cô ta...”

Nói đến đây, Kiều Vân Nhung liếc nhìn Tô Hoàng Quyên bằng ánh mắt kỳ quái, giọng điệu của thấp hơn, nhưng lời nói vẫn rõ ràng, trong lời nói rõ ràng là khinh thường: “Những vụ bê bối kia, đâu có phải chú không biết. Chú tốt xấu gì cũng là cậu tư nhà họ Kiêu, muốn người phụ nữ nào mà chẳng được, sao phải làm khổ mình?”

“Nhà họ Kiêu luôn sạch sẽ, tốt đẹp. Chưa thấy ai tự đội cái xấu lên đầu như chú tư” Bà cụ trong nghiêm túc và nói nhỏ.

Nhìn tờ giấy đăng ký kết hôn màu đỏ, giọng điệu của bà ta càng thêm khó nghe: “Nếu cậu nhất định kết hôn, nhà họ Kiêu chúng tôi không phản đối, nhưng đừng nghĩ tới việc tổ chức hôn lễ. Cậu không sợ xấu hổ, nhưng tổ tiên nhà họ Kiêu không chịu nổi. Đương nhiên.”

Nói đến đây, lời nói của bà cụ lại thay đổi: “Quốc Thiên, cậu vốn dĩ cũng không thể coi là người nhà họ Kiêu thực sự, thế thì nếu muốn tổ chức hôn lễ, hay là cậu đến ở nhà họ Tô rồi đổi họ, nếu làm như thế, nhà họ Kiêu sẽ không có ý kiến gì?”

Lời nói của hai người phụ nữ đã khiến Tô Hoàng Quyên và Kiêu Quốc Thiên bị sững sờ nặng nề.

Đầu ngón tay của Tô Hoàng Quyên bấu vào da thịt.

Kiêu Quốc Thiên ngẩng đầu, lạnh lùng. Anh ta chịu đựng không nói gì, chỉ lấy tay đè lên đầu gối, ấn rất chặt, lộ ra cả gân máu.

Trong gia đình này, anh ta chưa bao giờ được coi là người nhà họ Kiều thực sự. Địa vị của anh ta luôn thua kém người khác!

Nhưng...

Rốt cuộc, sẽ không phải luôn luôn như thế!

“Bà Kiều, tôi khuyên bà không nên coi thường người ở rể. Ở rể thì đã làm sao? Con rể bà không phải cũng ở rể sao?”

Tô Hoàng Quyên liếc nhìn chồng của Kiều Vân Nhung là La Chí Thành, mặt La Chí Thành cũng tối sầm lại.

Anh ta đã ở rể nhiều năm, và bị mọi người coi thường. Kết quả là anh ta không thể ngóc đầu lên trong nhà họ Kiều, tính tình nhu nhược.

Tô Hoàng Quyên nói tiếp: “Nói không chừng ngày nào đó, con rể của bác sẽ lợi hại hơn đứa con thứ ba của bác đấy! Hơn nữa bà vừa nói nhà họ Kiều từ trước đến nay luôn sạch sẽ và tốt đẹp sao?”

Cô ta chế nhạo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 378

“Nếu thật sự trong sạch và tốt đẹp, thì Kiêu Quốc Thiên không phải do bà sinh ra tại sao lại ở nhà họ Kiêu, còn quang minh chính đại mang họ Kiêu chứ? Bác à, thân thể của Kiêu Quốc Thiên cũng nên xem như tin xấu đầu tiên của nhà họ Kiêu rồi?”

Lời nói của Tô Hoàng Quyên, giống như một con dao sắc nhọn cắm vào trái tim bà cụ Kiêu.

Cô nhìn chằm chằm một cách sắc bén, khiến người nhà họ Kiêu tức giận.

Những lời nói của Tô Hoàng Quyên vẫn chưa kết thúc: “Nhà họ Kiêu có nhiều hơn một vụ bê bối. Vụ bê bối thứ hai vẫn còn ngổ ngáo đây này!”

Tô Hoàng Quyên nhìn Du Ánh Tuyết: “Khi người chú cướp đi vị hôn thê của cháu trai mình, bây giờ còn quang minh chính đại dẫn về nhà, mọi người không nghĩ đây là một vụ bê bối sao? Minh Đức, chú của anh cầm súng anh như vậy mà vẫn thản nhiên ngổ ngáo đây, tôi cũng thật phục anh”

Mỗi chữ Tô Hoàng Quyên nói đều như kim đâm.

Sau vài câu nói, tất cả các thành viên trong nhà họ Kiêu đều bị cô ta chĩa mũi giáo vào.

Đôi mắt Kiêu Phong Khang phóng ra xa xăm, ánh mắt vô cùng lạnh lùng: “Cô Quyên, tôi nhắc nhở cô, lần sau muốn lén lút với ai thì nhớ kéo rèm cửa đi. Nếu để người tạt axit sunfuric nữa, e rằng có phẫu thuật thẩm mỹ cũng không lại đâu! Tất nhiên, lòng dạ xấu xa, dù cô có làm thế nào thì khuôn mặt này còn đáng ghét gấp 100 lần khuôn mặt bị tạt axit sunfuric.”

“Kiêu Phong Khang, khuôn mặt của tôi như thế này anh nghĩ là do ai?”

Tô Hoàng Quyên không giấu được cảm xúc, đột nhiên đứng dậy trừng mắt nhìn Kiêu Phong Khang.

Kiêu Phong Khang cau mày ném đôi đũa lên bàn, không thèm nhìn Tô Hoàng Quyên, chỉ cao giọng lạnh lùng nói: “Đưa người này ra ngoài cho tôi!”

“Việc này.”

Người giúp việc đợi bên cạnh do dự, không dám trái lệnh cậu ba, nhưng...

Người được ra lệnh đuổi đi lại là thím tư...

Người giúp việc hướng ánh mắt về phía ông chủ cầu cứu, ông chủ cũng không muốn nhìn họ nhiều hơn nữa nên vẫy tay: “Đi đi đi!”

Cuối cùng... Tô Hoàng Quyên giận dữ rời bàn.

Kiêu Quốc Thiên cũng đi theo ra ngoài.

Hai người bọn họ lái xe đi khỏi.

Suốt đường đi, vừa giống như không chịu đựng nổi, lại vừa giống như cố hết sức chịu đựng nỗi oán hận điên cuồng, đôi mắt Tô Hoàng Quyên đỏ hoe, cô ta ngậm những ngón tay trong miệng, gần như là tự giày vò mình, điên cuồng cắn.

Đang run rẩy nghiêng rằng, các ngón tay chảy máu mà vẫn không chịu buông ra.

Kiêu Quốc Thiên vốn không muốn quan tâm, nhưng sau đó phát hiện ra cô ta không hề có ý dừng lại, anh ta cau mày nhìn tốc độ xe rồi đưa tay qua lôi tay cô ta ra ngoài.

Nhưng cô ta như thế đã mất trí, không chịu nhả ra.

Anh ta càng lôi ra, cô ta càng cắn chặt hơn.

“Buông ra! Cô điên rồi!” Kiêu Quốc Thiên không có kiên nhẫn, anh ta gắt lên.

Nhưng, cô ta dường như không nghe thấy. Dường như lúc này cô ta không phải cắn ngón tay của mình mà là đang cắn ngón tay của Kì ầu Phong Khang và Du Ánh Tuyết.

Cô ta hận. Thực sự rất hận!

Hận không thể giết chết hai người đó!

Cái nhìn điên cuồng đó khiến Kì ầu Quốc Thiên sởn gai ốc. Sau khi trải qua những trận đòn nặng nề, và bị tra tấn quá lâu trong tù, anh ta e rằng tâm thần của cô ta đã có phần bất thường.

Phanh gấp, Kì ầu Quốc Thiên tấp xe vào lề đường.

Cố hết sức lôi ngón tay của cô ta ra.

Thấy ánh mắt của cô ta, Kì ầu Quốc Thiên vô cùng kinh hãi. Những ngón tay cô ta dính đầy máu, hàng dấu răng cắn rất sâu.

Môi cô ta rỉ máu, mắt nhìn hoảng loạn.

Kì ầu Quốc Thiên ngay lập tức rút khăn giấy và lau vết máu trên môi ta vừa giữ chặt những ngón tay của cô ta.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện ngay, đừng cắn nữa!”

Anh ta cau mày rất chặt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 379

Một tay khởi động xe, tay còn lại vẫn nắm lấy bàn tay bị thương của Tô Hoàng Quyên không chịu buông ra, như thể lo lắng cô ta sẽ lại làm gì đó tổn thương chính mình.

Sau một lúc lâu...

Sau khi Tô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu, cảm xúc của ta dần dần bình tĩnh lại. Cô ta ngả người ra ghế, khuôn mặt tái nhợt và không còn chút máu được thay thế bằng sự mệt mỏi nặng nề.

Cô ta nhìn nghiêng rồi liếc nhìn Kiêu Quốc Thiên bên cạnh.

Sau khi nhìn xuống và thấy Kiêu Quốc Thiên đang giữ chặt tay mình, ánh mắt cô ta lại càng thêm phức tạp. Cô ta không nói gì, chỉ lặng lẽ rút tay về.

Kiêu Quốc Thiên hơi giật mình, nhưng anh ta không nhìn sang nữa mà đặt tay còn lại trên vô lăng.

“Nếu không phải vì muốn mượn sức mạnh của nhà họ Tô, anh có cưới tôi không?”

Tô Hoàng Quyên lên tiếng đột ngột.

Cô ngả đầu trên cửa sổ bằng kính lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra cửa sổ.

Đêm giao thừa rực rỡ và sống động, đường phố tràn ngập ánh đèn đỏ rực, người ra kẻ vào, nhưng... trong mắt cô ta, chỉ có sự trống trải...

Kiêu Quốc Thiên không ngạc nhiên về câu hỏi của Tô Hoàng Quyên.

Anh ta không trả lời mà hỏi lại: “Nếu không phải vì muốn trả thù Kiêu Phong Khang, cô có lấy tôi không?”

Cô ấy ta khịt mũi r ồi cười, đáp án đã không c ần thiết nữa r ồi.

“Hai chúng ta đúng là trời sinh một đôi. Yên tâm đi, tôi sẽ không chiếm giữ vị trí này quá lâu đâu. Khi nào lừa được sự ủng hộ của cha tôi, khiến Kì ầu Phong Khang sụp đổ xong, tôi sẽ cùng anh lên ủy ban.”

Kì ầu Quốc Thiên không nói nhi ều, anh ta chỉ nói “Ừm” rất nhỏ, coi như đáp án.

Ngoài cửa sổ, đèn đường vụt qua.

Đường phố nhộn nhịp và sôi động, không ngừng chạy lùi về phía sau.

Hai người trên xe chìm trong bóng tối mù mịt...

Xe lái nhanh về phía trước, tiếp tục đi...

Như thể lao vào vực thẳm...

Vốn là bữa tối giao thừa đoàn tụ và vui vẻ. Kết quả là hết con sông này đến con sông khác khiến mọi người chia tay không vui vẻ gì.

Nhà Kì ầu Vân Nhưng đã về hết.

Nhà Kì ầu Nam Thành cũng đã ra về.

Kì ầu Phong Khang dẫn Du Ánh Tuyết bước ra ngoài. Du Ánh Tuyết vừa lên xe, người giúp việc liền đi theo ra ngoài: “Cậu ba, ông chủ nói muốn cậu lại một lát, ông muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Kì ầu Phong Khang cau mày, lo lắng nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết biết anh đang nghĩ gì: “Anh yên tâm, em sẽ không sao đâu. Anh đi nhanh lên, em ng ồi trong xe chơi điện thoại, đợi anh.”

Kì ầu Phong Khang cân nhắc, gật đầu nói: “Chỉ c ần đợi trong xe, em không được phép đi đâu, nếu có việc gì lập tức kêu anh, anh có thể nghe thấy, biết không?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi.”

Kiều Phong Khang đóng cửa xe lại, mới yên tâm đi lên tầng.

Du Ánh Tuyết ngồi trong xe, chán nản nhìn căn nhà, trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc khó tả.

Đã nhiều năm như vậy, bên trong và bên ngoài ngôi nhà không có gì thay đổi, vẫn như xưa. Tuy nhiên, cảm giác mà nó mang lại cho cô hoàn toàn khác.

Lạnh hơn rồi... Con người cũng đã thay đổi...

Cô từng thích đến đây lắm. Cô mong chờ bữa tối gia đình mỗi tuần một lần. Mỗi khi đi học về, cô mang cặp sách trên lưng đi thẳng đến đây. Cô thích ăn đồ ăn vặt do chính tay bà cụ nấu, cùng bà trò chuyện, cười đùa với bà, thỉnh thoảng tâm sự chuyện học hành. Bà cụ luôn lắng nghe và khi cô gặp khó khăn bà cụ sẽ ở bên cạnh và đưa ra lời khuyên.

Nhưng... Cô cũng biết rằng quá khứ không thể quay lại..

Đang suy nghĩ miên man, lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 380

Cô liếc nhìn màn hình, dãy số nhấp nháy trên màn hình khiến cô giật mình.

Là một chuỗi số điện thoại cố định. Đến từ ngôi nhà cô vừa bước ra.

Cô có linh tính không hay trong lòng, nhưng sau khi nghĩ lại vẫn nghe máy. Cô thở gấp, không lên tiếng trước.

“Du Ánh Tuyết, tôi không quan tâm cô cùng Phong Khang hòa giải như thế nào, nhưng nghe cho kỹ, cô sẽ không bao giờ có được kết quả tốt!”

Giọng bà cụ vang lên từ đầu dây bên kia, đánh lại trong đêm lạnh lẽo.

Du Ánh Tuyết không muốn nói nhiều với bà cụ nữa.

“Vậy bà cứ đợi xem vậy. Cháu sẽ sống vui vẻ với Phong Khang. Chúng cháu sẽ có kết quả tốt đẹp” Cô đáp lại, không dám tỏ ra yếu đuối.

Thực ra trong lòng cô đã tính toán một kế hoạch rồi.

Tờ chứng nhận màu đỏ mà Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên bất ngờ ném ra hôm nay thực sự đã truyền cho cô rất nhiều cảm hứng.

Tại sao cô lại ngốc như vậy? Cả hai đều đeo nhẫn, và bây giờ họ đã có giấy chứng nhận của ủy ban.

Nếu anh và cô cũng giống như Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên, nếu anh và cô cũng đăng kí kết hôn rồi thì bà cụ có nghĩ gì, có muốn làm gì cũng không thể tách họ ra.

Chỉ tiếc là giờ mọi người nghỉ Tết hết rồi. Ngay cả khi bí mật đăng kí kết hôn cũng phải đợi nghỉ tết xong.

“Có nhớ con búp bê nhỏ màu trắng xấu xí mà cô đã tìm ra trong phòng của tôi khi cô còn nhỏ không?”

Không hiểu sao bà cụ lại nhắc đến chuyện đó một cách đột ngột như vậy.

Du Ánh Tuyết vẫn nhớ về thời thơ ấu. Cô như bị bóp nghẹt, im lặng, chỉ chờ bà già nói tiếp.

“Nếu cô có trí nhớ tốt, cô phải nhớ rằng có một” đám mây “trên lưng của búp bê nhỏ!”

“Đám mây?” Trái tim Du Ánh Tuyết run lên.

Không hiểu vì sao, cô đột nhiên nghĩ đến mẹ mình.

Cô cố gắng nhớ lại con búp bê mà cô đã nhìn thấy khi còn nhỏ, một cách mơ hồ, và dường như nó giống y đúc với những con búp bê nhỏ bị nguyền rủa trên TV.

Có phải con búp bê nhỏ đó không...

Trái tim cô bỗng nhiên hoảng loạn. Cô cố gắng siết chặt điện thoại, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn: “Bà nguyền rủa mẹ tôi?”

Cô cho rằng những việc này chỉ là lời đồn đại của dân gian, không ai làm được. Nhưng bây giờ, cô cảm thấy mình có vẻ quá ngây thơ.

“Đúng vậy, thứ đó dùng để nguyền rủa Lâm Vân Thanh!”

Giọng của bà cụ lúc đó đặc biệt đáng sợ.

“Du Ánh Tuyết, cô có muốn biết tôi nguyền rủa gì không?”

Du Ánh Tuyết cố gắng giữ hơi thở ổn định, cô không nói gì cả.

Giọng nói của bà cụ vẫn tiếp tục vang lên từ đầu đó, bởi với lòng căm thù quá mãnh liệt, giọng nói ấy dường như đã có chút thay đổi: “Tôi

nguyên rửa bà ta đoạn tử tuyệt tôn, một khi có con cháu được sinh ra, thì nó sẽ chết thảm như đứa con thứ tư của tôi!”

Du Ánh Tuyết hít một hơi, cả người run lên, môi trắng bệch.

“Bà... bà quá độc ác!” Cuối cùng cô cũng tìm được tiếng nói của chính mình, Du Ánh Tuyết cắn răng run rẩy: “Những lời nguyên rửa kia chỉ là mê tín mà thôi! Bà không thể hại được tôi!”

“Có thực sự chỉ là mê tín không?” Bà già chế nhạo: “Du Ánh Tuyết, nếu đó chỉ là niềm tin mê muội, sao đứa con đầu tiên của cô lại không còn nữa?”

Không ngờ bà già lại nói một câu như vậy.

Lại nghĩ đến lời nguyên độc ác, Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy khiếp sợ mà rùng mình một cái.

“... Đứa nhỏ đó chính là ruột thịt của nhà họ Kiêu, con của Phong Khang! Sao bà ta vẫn có thể vui vẻ như vậy vì mất đi đứa cháu?”

Làm sao bà ta có thể làm liên lụy đến một đứa trẻ nhà họ Kiêu?

“Phong Khang muốn có con, có biết bao nhiêu người có thể sinh con cho nó, không nhất thiết phải là cô! Du Ánh Tuyết, hai đứa đừng mong yên ổn sinh ra một đứa trẻ mang dòng máu của bà ta, tôi không cho phép”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 381

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 381:

Lúc này, giọng điệu của bà cụ càng lúc càng trở nên đáng sợ.

Đầu Du Ánh Tuyết ong ong. Đến giờ phút này, cô mới hiểu được người mà cô gọi là bà nhiều năm như vậy độc ác hơn cô tưởng rất nhiều.

Nếu Phong Khang biết... “Bà điên rồi!” Du Ánh Tuyết chịu không nổi. “Nhưng là, bà nghe cho kỹ, bà càng không cho tôi sinh con cho Phong Khang, tôi càng muốn sinh, không chỉ sinh một đứa, mà còn phải sinh thật nhiều đứa! Cứ yên tâm chờ đợi đi, tôi sẽ cho bà biết rằng ông trời sẽ không bao giờ đứng về phía một kẻ xấu xa như bà!”

Giờ phút này, Du Ánh Tuyết không còn quan tâm đến lễ phép, bề trên hay bất cứ đi đâu gì nữa. Sau khi hét lên, cô khó nhọc cúp máy.

Cô thở dốc một hồi lâu, vẫn không thể bình tĩnh lại.

Cô cứng đờ ngẩn ở đó, hai tay ôm chặt đầu gối, trong đầu lại hiện lên bốn chữ “đoạn tử tuyệt tôn”, những chữ đó như đánh vào dây thần kinh của cô.

Ông cụ Ki ầu nhìn thấy hết những lo lắng trên gương mặt anh.

“Trước đây, cha còn tưởng rằng con đối với con bé chỉ là bực ãng, nhưng hiện tại xem ra...”

Ki ầu Phong Khang trả lời, “Một người phụ nữ khiến con cảm thấy luôn tươi mới và yêu nhiều năm như vậy không ãi, con không có lý do gì ã chia tay.”

Một câu nói rất đơn giản, nhưng sự kiên định trong mắt anh là không thể nghi ngờ.

Ông lão nhìn con trai, cảm thấy có chút xấu hổ.

Nếu ngày xưa ông ấy cũng kiên định không chịu buông tay, kết quả đã không bị kịch đến vậy.

“Ừ, hai đứa cũng chưa VỢ, chưa chồng, cha ngăn cản các con cũng không hay” Ông cụ Kiêu thở dài, ông ấy suốt đời ân hận, nuối tiếc, đương nhiên không muốn con mình phải nuối tiếc.

“Nếu hai đứa thực sự muốn ở bên nhau, chỉ cần chọn một ngày thích hợp. Kết hôn rồi cũng tốt, để không phải đêm dài lắm mộng, lại xảy ra nhiều việc không hay”

Kiêu Phong Khang chỉ “Ừ” một tiếng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô gái nhỏ ngoan ngoãn ngồi trong xe trầm tư, O2 một lúc sau anh mới nói: “Chuyện này con biết. Đến lúc đó con sẽ bào với cha.”

“Ừ” Ông cụ gật đầu và nói: “Nói chuyện nghiêm túc về việc kết hôn của Kiêu Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên, cha nghĩ con có thể đoán được mục đích là gì. Cha phải nhắc con, yêu thì yêu, nhưng trong công việc phải cảnh giác hơn. Hôm nay, con có thể thấy rằng Tô Hoàng Quyên ít nhiều đang báo thù cho con. Đừng để nhà họ Kiêu chúng ta chia rẽ vì một người phụ nữ. Đây không phải là đi đầu mà cha muốn thấy!”

“Cha yên tâm đi, con sẽ tìm hiểu rõ ràng mọi việc.”

Ông lão thở phào nhẹ nhõm khi thấy con trai mình bình thản.

Thực lực của người con trai thứ ba, ông cụ rất rõ. Nếu Kiêu Quốc Thiên bằng một nửa anh, thì đã không ở vào vị trí khó xử ở Kiêu Thanh.

Ki ầu Phong Khang kéo cửa xe, khi lên xe, Du Ánh Tuyết còn đang trong suy nghĩ miên man chưa hoàn h ần.

Anh liếc nhìn cô, dưới ánh đèn mờ ảo, anh nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, trên môi không còn chút máu.

Anh lo lắng nhíu mày. “Em sao vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Một tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, vẫn bình thường. Anh chạm vào má CÔ.

Đầu ngón tay chạm vào lạnh lẽo, sau đó thì thào nói: “Ánh Tuyết?”

Vì hơi ấm của anh, Du Ánh Tuyết mới đột nhiên choàng tỉnh. Nhìn thấy anh, cuối cùng cũng có một tia sáng trong đôi mắt u ám của anh.

Cô cảm thấy an tâm hơn nhiều. Cô gần như nắm lấy bàn tay ấm áp của anh theo bản năng.

Người đàn ông này là bầu trời của cô, là tất cả của cô. Chỉ cần anh ở bên, cô không sợ gì cả.

Sợ lời nguyền của bà già? Không, chẳng qua tất cả đều là những thứ mê tín dị đoan! Đừng sợ!

Du Ánh Tuyết tự động viên mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 382

“Chúng ta về nhà ngay bây giờ, được không?”

“Đương nhiên” Kì ầu Phong Khang khởi động xe, sau đó tập trung vào cô: “Làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Đang suy nghĩ nhiều chuyện...” Du Ánh Tuyết nghiêng đầu trên vai anh, nhìn phong cảnh lướt qua bên cửa sổ, căn nhà cổ kính càng ngày càng xa cô trong gương chiếu hậu, giọng điệu có chút thả lỏng: “Anh có nghĩ rằng... Tô Hoàng Quyên và Kì ầu Quốc Thiên đột nhiên kết hôn vì tình yêu?”

Kì ầu Phong Khang nhìn con đường phía trước, nhưng không nói gì.

Kì ầu Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên thực sự rất giống nhau. Đầu là loại người chỉ biết yêu chính bản thân mình.

Thật khó để tưởng tượng hai người cùng nhau, nhưng không phải là không thể.

“Em nghĩ, từ việc tối nay có thể nhận thấy, cuộc hôn nhân của cô ta và Kì ầu Quốc Thiên dường như là vì anh.”

Du Ánh Tuyết lo lắng nhìn anh. Anh cười nhạt, cúi đầu, cô vẫn đang yên tâm nhắm mắt, dựa đầu vào vai anh: “Cô ta bây giờ đã là vợ của Kì ầu Quốc Thiên, tại sao cô ta lại đến vì anh?”

Anh giờ tay vỗ nhẹ lên gò má nhỏ của cô: “Đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Anh vẫn đối xử với em như một đứa trẻ” Du Ánh Tuyết nói: “Lúc trước em có nghe Trịnh Thanh Vy nhắc đến, bây giờ ở Kì ầu Thanh, Kì ầu Quốc Thiên muốn ngẫ vào vị trí của anh. Nếu không, anh sẽ không để cho công ty của chúng em đưa RQ lên thị trường một cách lạng lẽ như vậy. Bây giờ Kì ầu Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên đột ngột kết hôn, anh ta chắc

hắn đã đánh giá cao sức mạnh của nhà họ Tô. Khi đó, nếu họ hợp lực để đối phó với anh...”

Nói đến đây, Du Ánh Tuyết càng thêm lo lắng.

Anh nhúu chặt mày, siết chặt bàn tay nhỏ của cô.

Kiêu Phong Khang có thể cảm nhận được sự lo lắng của cô, đến đèn đỏ và dừng xe. Anh khẽ xoay người sang một bên, nhẹ nhàng in lên môi cô nụ hôn của anh.

“Đừng lo lắng, nếu anh ta thật sự muốn dở trò, thì sớm muộn gì cũng phải xảy ra.”

Du Ánh Tuyết cắn môi, lo lắng nhìn anh. Anh mỉm cười: “Tin anh, nhé?”

Đúng. Anh là ai chứ?

Anh là Kiêu Phong Khang. CEO Kiêu Phong Khang. Có việc gì có thể khiến anh lung lay được chứ?

Cô chỉ cần tin tưởng anh!

Sợi dây trong lòng Du Ánh Tuyết hơi buông lỏng. Suốt cả quá trình, cô tựa vào vai anh và tự nhắc mình không được nghĩ đến lời “đoạn tử tuyệt tôn” mà bà cụ nói.

Sớm hay muộn... Họ cũng sẽ có con! Xe tiếp tục chạy về phía trước. Ngày 30 Tết, dù có tuyết rơi, thành phố vẫn rất sôi động. Các cửa hàng trên phố không đóng cửa, và cửa hàng nào cũng gần như quá tải.

Du Ánh Tuyết vui vẻ nhìn ra bên ngoài. Sau khi định thần lại, cô nhận ra xe không đi trên con đường quen thuộc nữa.

“Chúng ta không phải trở về biệt thự sao?”

Đã rất muộn rồi.

“Chà. Sau khi cùng nhau đến nơi này, chúng ta sẽ quay trở lại.”

Du Ánh Tuyết không hỏi anh sẽ đi đâu. Kết quả là xe chạy qua nhiều nơi ở ngoại thành.

Bên ngoài trời khá tối, không thể nhìn thấy gì cả. Du Ánh Tuyết hơi ngẩn ra, lúc này cũng không biết mình đang đâu.

Mãi cho đến khi chiếc xe dừng lại và một ánh sáng rất chói chiếu sáng khắp nơi, Du Ánh Tuyết mới chợt nhận ra.

Họ đã đến nghĩa trang. Du Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn anh.

“Anh luôn muốn đến đây thắp hương cho cha mẹ em cùng với em. Hôm nay là 30 tết, đi đâu đó có ý nghĩa hơn bình thường” Kiều Phong Khang nói với cô.

Trong lòng Du Ánh Tuyết cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong những ngày như vậy, anh vẫn nhớ đến cha mẹ cô, anh tôn trọng họ, tử tế với họ.

Đối với cha mẹ cô, có lẽ anh luôn cảm thấy có lỗi...

Rốt cuộc, cha cô chết vì... Du Ánh Tuyết thở dài.

Ngồi trong xe và nhìn anh thật sâu. Cha, cha còn trách cô không?

“Được rồi, Ánh Tuyết, đừng nghĩ ra đó nữa, đi xuống thôi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 383

Giọng anh từ ngoài xe vọng vào.

Du Ánh Tuyết định thẫn lại và xuống xe.

Vừa rồi đang được sưởi ấm, hiện tại gió lạnh thổi vào, cho dù là mặc áo khoác bông to cũng khiến cô rùng mình.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Một chiếc áo gió được choàng qua vai cô.

Cô nhìn nghiêng. Anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng.

“Em không lạnh, anh may mặc vào đi” Du Ánh Tuyết đưa lại áo cho anh. Không chỉ có mình anh thương cô, cô cũng rất thương anh, sợ rằng anh sẽ bị cảm lạnh.

“Đừng cởi ra, khoác kín vào” Anh nắm tay cô, ra lệnh.

“Nhưng...” Du Ánh Tuyết lo lắng nhìn anh.

Kiêu Phong Khang vỗ đầu cô: “Anh là người đàn ông của em, ngoan ngoãn, ăn vào đi!”

Cô cười.

“Em biết rồi” Cô giả vờ than thở nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

Đã không đẩy ra nữa, mà cẩn thận mặc vào.

“Vậy thì em hãy ngoan ngoãn làm một cô gái nhỏ đi” Kiêu Phong Khang dẫn cô đi về phía sau.

Du Ánh Tuyết nhìn quanh và nói với vẻ tiếc nuối: “Tiếc thật, cửa hàng hoa ở đây hiện đã đóng cửa. Lần trước em đến nó vẫn mở.”

Cửa hàng hoa này quá nhỏ. Hoa để ở đây đã nhiều ngày, không còn tươi nữa” Anh tiếp lời.

Du Ánh Tuyết nhìn nghiêng.

“Làm sao biết hoa trong tiệm này không tươi?”

“Ngốc nghếch, anh đến đây còn nhiều hơn em”

“Anh... thường xuyên đến thăm cha mẹ em?”

“Vào tiết Thanh Minh hàng năm, không thể để hai vợ chồng họ cô đơn được” Anh cười.

Thực ra, đến đây đã trở thành một thói quen của anh. Kể từ khi Du Tuấn qua đời, năm nào anh cũng đến.

Anh đã bù đắp trong rất nhiều năm. Tuy rằng mọi thứ dường như đều vô dụng, nhưng tâm tư của anh, hai người đang ngủ say bên dưới cũng sẽ hiểu được.

Anh xoa đầu cô: “Anh muốn kết hôn với con gái của họ, nhưng không biết liệu đến giờ họ có định tha thứ hay chưa”

Du Ánh Tuyết sụt sịt.

Cô vòng tay ôm eo anh, dựa vào vai anh, im lặng một lúc rồi nói: “Chú ba...”

“Hả?” Anh nhìn xuống cô và chạm vào ngọn tóc của cô.

“Nếu... Nếu em không thể đối tốt với mẹ anh, mãi mãi không có cách nào nhận được sự đồng ý của bà ấy, em cũng không định phải có được sự công nhận của bà ấy, anh có trách em không?”

Kiêu Phong Khang im lặng một lúc.

“Ánh Tuyết, anh quên nói với em rằng người chịu trách nhiệm cho vụ tai nạn xe hơi của mẹ em lúc đó đã được tìm thấy, và nó thực sự không liên quan gì đến bà cụ. Đó là một tai nạn đột ngột.”

Làm sao có thể không liên quan?

Ban đầu, bà ấy dùng phương tiện truyền thông làm náo loạn tình hình.

Đều là bà ta tìm đến, không phải sao?

Nhưng, thủ phạm phải được đổ lên đầu Kiêu Quốc Thiên! Cú đẩy của anh đã giết chết mẹ anh ta!

Những lời này, Du Ánh Tuyết đè nén trong lòng, không nói ra.

” n oán của những người đi trước, em không muốn nó tiếp tục chen vào giữa chúng ta. Em yêu anh, em muốn ở bên anh, nhưng em không có cách nào chịu đựng mẹ anh.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 384

Hôm nay, sau khi nghe câu “đoạn tử tuyệt tôn” của bà ta, cô không còn cách nào đối mặt với bà ta được nữa.

Kiêu Phong Khang có thể cảm nhận được nỗi đau trong tim Du Ánh Tuyết. Hôm nay trở lại nhà cũ, lời nói của bà cụ vẫn ít nhiều ảnh hưởng đến cô.

Anh đưa một cánh tay ôm chặt cô vào lòng.

“Ngốc nghếch, anh sẽ không ép buộc em. Tình cảm của chúng ta là chuyện của chúng ta, không liên quan gì đến người khác. Em có thể chấp nhận anh đã là may mắn của anh rồi, cho nên..” Anh cười: “Anh sao có thể ép buộc em chấp nhận người khác nữa?”

“Từ nay về sau, nếu như em không muốn đến nhà cha mẹ anh, anh sẽ không dẫn em đi nữa. Nếu một ngày nào đó, em muốn đến chơi, anh sẽ dẫn em đi. Thế nào?”

Cô gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười nhẹ.

Kiêu Phong Khang thở phào nhẹ nhõm.

Cô chấp nhận ở bên anh, là đã phải buông bỏ những hận thù, mất mát của cha mẹ, anh làm sao có thể “ép” cô chấp nhận những điều không thể chấp nhận được?

Anh mở cốp xe.

Bên trong xe, hai bó hoa cúc đang nằm đó. Du Ánh Tuyết cảm động.

Rõ ràng là... Việc đến đây, anh đã lên kế hoạch từ trước đó, hơn nữa anh vẫn luôn chu đáo hơn cô nghĩ.

Hai người quỳ lạy ở nghĩa trang.

Trời đổ tuyết nhiều và vẫn còn buồn, anh cũng không chê hẳn cứ vậy quỳ xuống trước ngôi mộ một cách thành kính.

Du Ánh Tuyết cúi đầu nhìn bóng lưng anh, đôi mắt cô hơi ươn ướt.

Xin lỗi cha mẹ.

Bất kể cha mẹ có chấp nhận người đàn ông này hay không, bất kể cô và nhà họ Kiều phải giải quyết bao nhiêu ân oán,... cô thực sự muốn kết hôn với anh ấy...

Trở lại biệt thự.

Trên đường đi, hai người đã nắm tay nhau.

Chặt chẽ, không bao giờ tách rời.

Khi về đến nơi, căn biệt thự rất yên tĩnh. Kiều Phong Khang mở cửa đi vào.

Trước khi bật đèn, Du Ánh Tuyết kiễng chân lên và hôn anh.

Anh khịt mũi, đưa hai tay ra và ôm chặt lấy cô, sau đó hôn cô thật sâu.

Trong nhà không có ánh sáng. Chỉ có tuyết trắng ngoài cửa sổ tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu vào con người sâu thẳm sáng ngời của hai người.

Có những cảm xúc sâu lắng được viết ở đó...

Hai người, hôn hết mình. Bàn tay của người đàn ông luồn vào lớp áo của cô gái. Du Ánh Tuyết thở hổn hển và vòng tay qua cổ anh.

“Phong Khang...”

Cô đột nhiên gọi tên anh, nụ hôn cũng được nói lỏng.

Trong đôi mắt lấp lánh ánh nước, vô cùng quyến rũ.

Ki ầu Phong Khang thở dốc, nhìn cô chăm chăm: “Vừa r ồi em gọi anh là gì? Gọi lại cho anh...”

Cô lại nhẹ nhàng gọi: “Phong Khang”

Cô nhìn anh chăm chăm, chờ đợi bất kỳ phản ứng nào khác từ anh, r ồi lại nói thêm một câu: “Chúng ta kết hôn đi, được không?”

Anh bị sốc cả v ê thể xác lẫn tinh th ần.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh cười.

Bởi vì quá xúc động, hốc mắt hơi đỏ. May mắn thay, đèn trong nhà không rõ ràng, và Du Ánh Tuyết sẽ không bao giờ nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này.

“Cô ngọc này, ai cho em cướp lời của anh. Hả?”

Cô cũng cười. Du Ánh Tuyết nghiêng đầu nhìn anh: “Vây em li ền rút lại lời vừa nói. Bây giờ, anh nói đi!”

Ki ầu Phong Khang không nói gì, anh ôm cô bước lên phòng làm việc trên t ầng. Hai chân của Du Ánh Tuyết cặp lấy eo anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 385

Tất cả đèn đều được lần lượt bật lên.

Hai người sẽ ôm hôn nhau rồi lại nhìn nhau. Họ nhìn thấy sự ngọt ngào trong mắt nhau.

Cho đến khi lên tầng và bước vào phòng làm việc.

Kiều Phong Khang đặt cô xuống bàn và mở ngăn kéo, Du Ánh Tuyết giận rồi, cô phụng phịu nhìn anh chăm chăm: “Em đang trong thời kỳ an toàn, em không muốn mặc nó!”

Anh ấy cười. Ngốc nghếch. Làm gì có cái đó ở đó?

Kiều Phong Khang lấy thứ gì đó từ trong ngăn kéo ra, ánh mắt Du Ánh Tuyết sáng lên, cơn tức giận vừa rồi đột nhiên biến mất. Hóa ra, không có gì cả.

Nhưng chiếc vòng cổ đó. Lúc ở Hà Cảng, cô đã cùng anh đi chọn nó.

Cô cũng từng hiểu nhầm rằng anh đã tặng chiếc vòng cổ này cho Lăng Ái Xuyên. Bây giờ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy lúc đó mình thực sự rất nhỏ nhen.

“Lần trước đến Hà Cảng là ngày sinh nhật em” Kiều Phong Khang vừa nói vừa đeo sợi dây chuyền quanh cổ cô: “Anh vốn dĩ muốn tặng cái này cho em như một món quà sinh nhật, nhưng em lại tặng anh sự kinh ngạc.

Khi nói đi đâu này, đôi mắt anh hơi nheo lại, và anh liếc nhìn cô.

Du Ánh Tuyết lè lưỡi. Ở quán bar đêm đó, cô mơ hồ đồng ý lời tỏ tình của Tần Nguyên, anh còn nhớ rõ!

Thế nên Cô không phải là người duy nhất nhỏ nhen?

“Xin lỗi, em sai rồi, em sẽ không dám tái phạm nữa... Tuy là xin lỗi nhưng giọng điệu vẫn đầy ngọt ngào.

Cô cười híp mắt. Lại nhìn xuống sợi dây chuyền đeo trên cổ, chỉ thấy thích vô cùng.

Quan trọng nhất là.....

“Ngày hôm đó, anh đến Hà Cảng, có phải là vì sinh nhật của em không?”

Anh nói một cách vô tư: “Anh từ Ý bay đến Hà Cảng, vốn muốn tổ chức cho em một sinh nhật vui vẻ.” Bây giờ nghĩ lại, Du Ánh Tuyết chỉ thấy tiếc.

Hai người họ đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

“Lúc đó anh nên nói rõ với em, em sẽ không đồng ý với Tần Nguyên cũng sẽ không tiêu tốn nhiều thời gian một cách ngớ ngẩn như vậy”

Kiêu Phong Khang mỉm cười bất lực.

Cúi đầu, chạm vào đôi môi đỏ mọng của cô. TỪ là lỗi của anh. Lỗi lớn nhất của anh là bốn năm trước đã để em đi.”

“Vậy thì... từ giờ chúng ta đừng lãng phí thời gian thêm nữa.”

“Đương nhiên”

Du Ánh Tuyết lại nói: “Kỳ nghỉ lễ xong chúng ta sẽ kết hôn, được không?”

“Em lại cướp lời của anh rồi.” Cô cười. “Vậy em còn có một yêu cầu.” “Em nói đi” “Anh phải hứa với em trước.” “Cứ nói trước đi” Anh không bị lừa.

“Sau này chúng ta sẽ ở bên nhau, không rời xa nữa, được không? Em muốn có một đứa con. Em rất muốn!” Để thể hiện sự kiên định, cô nhấn

mạnh thêm.

. Nhất là sau những lời đó của bà cụ Kiêu, cô càng nóng lòng muốn có con.

Cô muốn biết rằng những lời nguy hiểm đó là không thể thành hiện thực. Đứa con tiếp theo của cô và Phong Khang sẽ bình an vô sự.

Hiều Phong Khang chạm vào gương mặt đầy hy vọng của cô, làm sao anh nỡ từ chối cô?

“Được rồi, anh hứa với em. Nhưng... sau khi kết hôn, chúng ta hãy tình chuyện em bé. Nhé?” Du Ánh Tuyết cười. “Được rồi, em sẽ nghe lời anh”

Dù sao nghĩ lễ xong cô cũng có thể kết hôn, mấy ngày nữa cũng không vội. Hơn nữa, cũng không phải một lần không mặc là nhất định sẽ có thai.

Vẫn còn thời gian mà! Đêm đó. Chỉ có hai người trong trong căn biệt thự.

Thế giới hai người hiếm có, Du Ánh Tuyết cảm thấy hài lòng. Tuy nhiên, khi đi ngủ vào ban đêm, cô vẫn gặp ác mộng.

Sáng hôm sau, cô giật mình tỉnh giấc.

Kiêu Phong Khang cũng thức dậy. Anh mở mắt, thấy trên mặt cô đầy mồ hôi lạnh, anh lo lắng cho cô, lau mồ hôi trên trán cho cô, cau mày hỏi: “Sao vậy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 386

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 386:

Cô lắc đầu. “Không sao, chỉ là mơ..” “Em đã mơ thấy gì?”

Du Ánh Tuyết đặt tay cô vào lòng bàn tay anh.

“Không thể nói ra. Nếu em không nói ra, mọi việc sẽ không giống như trong mơ, nếu em nói ra, giấc mơ có thể trở thành sự thật.”

Cô lắc đầu, hơi thở nặng nhọc. Trong mơ... Anh ấy không chỉ bỏ cô đi mà còn Q bỏ lại con của họ...

Nhắc lại chuyện này, Du Ánh Tuyết không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Chắc cô bị sốc vì những gì bà cụ nói đêm qua.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra cả!

“Đừng sợ, chỉ là một giấc mơ thôi” Kiều Phong Khang nghiêng người ôm cô vào lòng: “Anh ở đây. Đừng lo lắng”

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, an ủi cô. Du Ánh Tuyết dần dần bình tĩnh lại. Đúng. Còn anh ở đây mà.

Chỉ cần anh ở đó, không có gì là khủng khiếp nữa? Hơn nữa, đêm qua họ vừa nói rằng sẽ không bao giờ lãng phí thời gian bên nhau nữa, và sẽ không bao giờ xa cách nữa...

Hai người ở trên giường một lúc, đến 9 giờ mới chịu dậy khỏi giường.

“Trước tiên tắm rửa sạch sẽ đã, buổi trưa anh đưa em đi ăn cơm.”

“Đi đâu vậy?” Du Ánh Tuyết chạy vào phòng tắm rửa mặt đánh răng, vừa tò mò hỏi.

Kiêu Phong Khang cạo râu ở bên cạnh, đáp: “Mùng một Tết, anh phải đi chúc Tết. Hôm nay mọi người đều tới nhà họ Lê”

“Nhà họ Lê? Là nhà của Lê Tiến Minh?”

“Ừ”

“Đó là...” Du Ánh Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Hình như là người hơi đào hoa đó à”

Kiêu Phong Khang mỉm cười: “Thật hiếm thấy em bắt nhịp nhanh như vậy, nhưng mà không phải là hình như, mà là thật.”

“Em nhớ em đã đọc bài phỏng vấn của anh ta trên một tạp chí. Hình như anh ta nói rằng, cả đời này anh ta không có kế hoạch kết hôn. Hơn nữa, nếu tìm bạn gái thì phải tìm một người trẻ, từ 18 đến 22 tuổi. Đúng rồi, anh ta còn nói tuyệt đối không yêu đương với các ngôi sao nữ.

“Những chuyện này mà em cũng biết à?”

“Anh ta đúng là đốn ấi tẹ! Chẳng lẽ bốn mươi tuổi rồi mà còn tìm một cô gái 22 tuổi để yêu sao?” Du Ánh Tuyết thực sự không thể đồng tình với quan điểm về tình yêu của anh ta.

“Ừ. Theo như lời của anh ta thì, không muốn làm lỡ tuổi kết hôn của con gái. Nếu một cô gái 28 tuổi yêu anh ta, nhưng cuối cùng lại không kết hôn, vậy thì anh ta thấy rất có lỗi. Thế nên, anh ta làm thế là vì nghĩ cho người khác.”

Du Ánh Tuyết liếc nhìn anh ta đang cạo râu qua gương. Như thế anh có thể cảm nhận được đi ều đó, ánh mắt anh cũng nhìn cô từ trong gương.

Hai ánh mắt chạm nhau, anh cười: “Em đang nhìn cái gì vậy?”

Cô lắc đầu và đánh răng.

Cô không nhìn gì cả, chỉ cảm thấy khi nhìn anh như thế này, cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Du Ánh Tuyết hoàn toàn quên cơn ác mộng đêm qua. Nếu có thể tiếp tục như thế này thì cuộc sống sẽ rất đẹp.

Vì có anh – người đàn ông tên Kiều Phong Khang này, cuộc sống của Du Ánh Tuyết đã trở nên trọn vẹn.

Hai người họ đến nhà họ Lê khi chưa đầy mười giờ. Họ đến sớm nhất, cả Hồ Minh Tuấn và Thẩm Tư Trạch đều chưa đến.

Kiều Phong Khang đưa món quà cho Du Ánh Tuyết, và để Du Ánh Tuyết tặng nó cho ông cụ Lê.

“Khách sáo quá, năm nào cũng mang nhiều quà thế này” Ông cụ Lê thở dài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 387

“Nên như vậy mà ạ” Kiều Phong Khang gật đầu một cái.

Ông cụ Lê đưa mắt nhìn về phía Du Ánh Tuyết rồi ngược lên: “Nghe Tiến. Minh nói, bây giờ cậu có bạn gái rồi, nhưng cô bé này?”

Du Ánh Tuyết cúi đầu chào như một đứa trẻ lễ phép.

Kiều Phong Khang ôm lấy vai cô và giới thiệu: “Chắc hẳn bây giờ đã là vị hôn thê của cháu rồi. Một thời gian nữa chúng cháu sẽ kết hôn. Lúc đó, cháu hy vọng bác có thể tham dự.”

Khi Du Ánh Tuyết được giới thiệu, Kiều Phong Khang đã nhìn cô với sự dịu dàng vô hạn.

“Kết hôn là tốt rồi. Nói ra thì mấy đứa cũng không còn trẻ nữa mà chưa kết hôn. Tiến Minh thì hay rồi. Đến một cô bạn gái nghiêm túc còn không có. Sau này cháu phải giúp bác. Nó còn bảo gì mà mãi mãi không kết hôn. Để bác xem nó cứ mở miệng nói sau này không kết hôn rồi sau này sẽ có người trị được nó cho nó biết tay!”

Ông cụ thở dài. Đối với vấn đề riêng tư này, Kiều Phong Khang và Du Ánh Tuyết cũng không thể can dự được. Cuộc sống riêng tư của mỗi người chỉ có họ là hiểu rõ nhất.

Sau đó, Kiều Phong Khang và ông cụ Lê bắt đầu nói về kinh doanh.

Du Ánh Tuyết thấy nhàm chán, và một số vấn đề kinh doanh có thể được coi là bí mật. Mặc dù Kiều Phong Khang không coi cô là người ngoài nhưng cô vẫn ngoan ngoãn rời khỏi đó và ngắm cảnh khu vườn của gia đình họ Lê để tránh ông cụ Lê thấy không được tự nhiên.

Cô nghe Phong Khang nói rằng ngôi nhà này của gia đình Lê được thiết kế bởi một nhà thiết kế sân vườn nổi tiếng và đã mất 8 năm để thiết kế và xây dựng nó.

Mỗi nơi đều khéo léo, và mỗi viên gạch đều tinh tế.

Có thể thấy, ông cụ Lê là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Cô cảm thấy mình như một khách du lịch, và cô tiếp tục đi về phía trước để khám phá. Đột nhiên...

“Du Ánh Tuyết? Sao cô lại ở đây?” Cánh cửa của một căn phòng khác đột nhiên bị đẩy ra. Một giọng nói hơi quen thuộc vang lên. Du Ánh Tuyết ngạc nhiên.

Quay đầu lại và nhìn thấy Lê Tiến Minh, đôi mắt mờ màng trong bộ đồ ngủ, đang buông thõng tay trước cửa.

“Anh sống ở đây à?” Du Ánh Tuyết nhìn căn nhà nơi anh ta ở.

Ừ. Nói mới nhớ, ngôi nhà này hơi khác những ngôi nhà khác. Nó rất hiện đại, và trông hơi khác những ngôi nhà kiểu truyền thống.

Đúng thật là nơi ở của cậu chủ nhà họ Lê.

“Chà. Sao cô lại ở bên ngoài một mình? Vào đi, bên ngoài rất lạnh” Lê Tiến Minh thấy mặt cô đỏ bừng vì lạnh, anh quay sang bên cạnh để cô vào.

Không nhắc đến đến chuyện đó thì không sao, nhưng nhắc đến thì đúng là rất lạnh.

Du Ánh Tuyết đồng ý cũng không câu nệ gì, đi thẳng vào nhà Lê Tiến Minh.

Ngôi nhà anh ta đang sống rất đơn giản và sạch sẽ khiến mọi người cảm thấy rất thoải mái. “Cô và Phong Khang cùng đến đây à?” Lê Tiến Minh hỏi với vẻ uể oải. Đêm qua, anh ta ngủ không được ngon lắm!

“Đúng vậy, chúng tôi đến chúc Tết. Nhưng, lúc này anh ấy đang nói chuyện với ông cụ Lê, nên tôi ra ngoài dạo một vòng.”

“Cả hai người họ đều là những người tham công tiếc việc. Vừa gặp nhau là đã không rời khỏi được những thứ nhàm chán đó. Cô đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ăn cùng tôi đi” Lê Tiến Minh mời.

“Tôi ăn rồi. Nhưng tôi sẽ đi cùng anh. Dù sao thì tôi cũng không có nơi nào để đi nữa” Du Ánh Tuyết đi theo anh ta đến nhà bếp, nhưng trước khi vào đó, cô đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ lên tầng.

Có kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc này nhìn thấy một cô gái đang đứng ở cầu thang.

Cô gái đó rất đẹp.

Vẻ đẹp tuyệt vời đủ để khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy quyến rũ dù cô cũng là con gái.

Cô gái đó mặc váy lụa trắng chạm đất, trông xinh đẹp như thần tiên vậy. Vạt váy được cô nắm chặt, chân như ngọc ngăm trên mặt đất. Anh ấy cũng mang một đôi giày cao gót pha lê chói lọi.

Cô gái đó lúc này cũng nhìn thấy cô, dừng ở cầu thang.

“Cô ấy là bạn gái của anh à?”

Du Ánh Tuyết nhìn cô, rồi nhìn Lê Tiến Minh.

Có mắt nhìn đấy!

Nhưng, chẳng phải anh ta luôn nói rằng anh sẽ không yêu một ngôi sao sao? Người trước mặt tôi là ngôi sao nữ, hơn 25 tuổi, ngôi sao nữ được yêu thích!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 388

Cô cũng đã xem buổi biểu diễn của cô ấy tại đêm diễn đêm xuân nổi tiếng tối qua, và chính chiếc váy này chính là chiếc cô ấy đã mặc trên sân khấu.

Hóa ra khi bước xuống sân khấu, cô ấy đã đến gặp Lê Tiến Minh...

Lòng Du Ánh Tuyết hừng hực những lời tò mò. Chà, cô luôn quan tâm đến những tin tức từ làng giải trí!

“Đừng nói nhảm, chúng ta không có liên quan gì với nhau! Hơn nữa, Lê Tiến Minh làm sao có thể yêu một ngôi sao nổi tiếng?”

Lê Tiến Minh không nghĩ đến thể diện của cô gái kia. Hơn nữa, anh ta sợ dính líu đến phụ nữ nên từ chối một cách gay gắt và nhanh chóng.

Du Ánh Tuyết ngây ra. Thật quá vô tình!

Đã qua đêm ở nhà anh ta, còn không phải là bạn gái sao?

Du Ánh Tuyết mong đợi người bên kia có thể sẽ rất tức giận, không ngờ người bên kia không những không tức giận, còn ưu nhã vén váy xuống, chậm rãi bước xuống tầng, cười với Du Ánh Tuyết.

“Cô là bạn gái mới của anh Minh à?”

Du Ánh Tuyết cương lắc đầu, nhưng liếc mắt nhìn Lê Tiến Minh, người cuốn hút không nói nên lời với ánh mắt quyến rũ.

Đừng nói đến Lê Tiến Minh ở bên cạnh đã thất thần, đến Du Ánh Tuyết cũng hoàn toàn bị cuốn hút.

Trên thế giới này, người đàn ông có vầng hào quang của chính mình là Kì ầu Phong Khang. Và lúc này, vầng hào quang trên người cô gái này hoàn toàn không thua kém anh.

“Anh Lê có mắt nhìn rất tốt. Nhưng cô gái, cô phải cẩn thận, anh ta là một con sói xấu lớn có thể ăn thịt thỏ trắng...” Cô ấy khẽ thì thầm, thậm chí còn làm ra vẻ nghịch ngợm như một con sói.

Rõ ràng là tao nhã, nhưng khi cười lên lại có vẻ ngây thơ như trẻ con.

“Thỏ trắng phải biết tự bảo vệ mình” Và cô ấy không quên ân cần nhắc nhở.

Khi Du Ánh Tuyết định thẫn lại, cô ấy đã đi giày cao gót pha lê, mang theo váy, đi về phía cửa.

Cánh cửa mở ra, gió lạnh tràn vào đánh thức Lê Tiến Minh đang lơ đãng.

Nhìn thấy bóng dáng mặc váy kiên cường đón gió lạnh, Lê Tiến Minh không biết lửa giận từ đâu bốc lên, vươn tay trực tiếp kéo cô ấy đi vào.

Tổng Ân đi giày cao gót nên đứng không đứng vững, liền lui về phía sau hai bước, dựa vào ngực của Lê Tiến Minh.

Khẽ cau mày, khi ngẩng đầu lên, anh ta trừng mắt nhìn cô ấy.

“Làm sao vậy?” Lại đắc tội gì với cậu chủ này rồi?

“Lên tầng với anh!”

Lê Tiến Minh gần như hần học nói ra bốn chữ đó.

“Đã không kịp rồi. Tôi phải nhanh chóng quay lại trang điểm cho lần thông báo tiếp theo.”

Lê Tiến Minh đâu có nghe lời cô ấy nói, nắm lấy cổ tay cô ấy và kéo cô ấy lên tầng.

“Này! Lê Tiến Minh, anh làm gì vậy?” Cô ấy lại hạ giọng: “Bạn gái anh vẫn còn ở dưới nhà”

“Ai đã nói với cô rằng cô ấy là bạn gái của tôi? Không, đây không phải là vấn đề Vấn đề là..” Lê Tiến Minh trừng mắt nhìn cô ấy: “Cô còn muốn đóng bộ phim mà cô đã nói đến tối qua không? Nếu không diễn, cô cút xéo ngay cho tôi! “

Tống Ân bất lực nhìn cổ tay bị kéo chặt gần như đồ bừa của cô.

Cậu chủ, nếu muốn người ta cút xéo thì cũng phải buông tay trước, đúng không?

Kết quả...

Một tiếng động lớn, cánh cửa bị đóng sầm lại, ánh mắt dò xét của Du Ánh Tuyết lóe lên khi đứng dưới tầng.

Đây là ngôi sao Tống Ân?

Tống Ân là ai? Ngôi sao quốc dân có thể nổi tiếng cả nước. Có rất nhiều người hâm mộ, cô ấy đi đâu cũng có nhiều người đi theo.

Nhưng...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 389

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 389:

Tỷ lệ thuận với sự nổi tiếng và người hâm mộ, là tiếng xấu của cô ấy.

Có tin đồn cho rằng cô xấu tính, xấu xa, có thể bỏ qua sinh tử của cha mẹ để có được thành quả như ngày hôm nay, cũng có tin đồn rằng mỗi bộ phim cô đóng đều phụ thuộc vào quy tắc bất thành văn của đạo diễn để lấy tài nguyên, càng có tin đồn, bạn trai của cô có vô số trên khắp giới kinh doanh, giới văn học và sau đó là giới biểu diễn nghệ thuật.

Nói tóm lại, ngôi sao tên là Tống Ân này trên người đầy vết bẩn, nhưng có hào quang. Tuy nhiên, dù có bao nhiêu tai tiếng và nhiều người chửi bới, cô vẫn chưa từng lên tiếng giải thích.

Lần sau, xuất hiện trước ống kính, lại như vậy, vô cùng xinh đẹp.

Một người phụ nữ như vậy dường như mặc áo giáp sắt vậy, thương đao bất nhập.

Bây giờ Du Ánh Tuyết cảm thấy rằng những tin đồn xấu đó có lẽ là không thật! Mặc dù, chỉ gặp cô ấy trong vòng chưa đầy một phút. Nhưng, ít nhất, cô ấy đã khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Khi Du Ánh Tuyết trở lại nhà chính, Kiều Phong Khang và ông cụ Lê đã nói chuyện xong.

Kiêu Phong Khang mỉm cười và chạm vào đầu cô: “Buổi tối cũng sắp tới rồi, chúng ta đi vào chào hỏi một tiếng”

“Chị Trịnh Thanh Vy cũng ở đây sao?” Du Ánh Tuyết hết sức kinh ngạc: “Sau đó chị ấy và Hồ Minh Tuấn... làm hòa rồi sao?”

“Đây có lẽ là chủ đề trong các cuộc nói chuyện của các chị em” Kiêu Phong Khang cười: “Tuy nhiên, theo anh biết, với tính cách của Trịnh Thanh Vy thì rất khó để làm hòa.”

Thực ra, Kiều Phong Khang khá hiểu Trịnh Thanh Vy.

“Bố mẹ tôi yêu cầu tôi đến chúc Tết nhà bác Lê ấy mà.” Trịnh Thanh Vy giải thích lí do với Du Ánh Tuyết.

“Thì ra là vậy. Em đã nghĩ rằng chị và Hồ Minh Tuấn đã khá hơn.”

Trịnh Thanh Vy thấy nụ cười trên mặt Du Ánh Tuyết, cô ấy vừa thấy yên tâm, vừa thấy ngưỡng mộ. Cô ấy cũng muốn như cô, không phải đi khắp nơi nữa, nhưng...

“Tôi sẽ trở lại Hà Cảng vào ngày mai.”

“Ngày mai rời đi? Tại sao khẩn trương như vậy?”

“Dự án ở đây kết thúc, công ty có những việc khác giao cho tôi. Còn em thì sao? Khi nào em định quay lại và nộp đơn từ chức?”

“Tôi sẽ về ngay khi công ty đi làm. Em cũng hy vọng báo cáo từ chức sẽ xuống sớm hơn” Du Ánh Tuyết nghĩ, có lẽ một khi đến Hà Cảng, cô sẽ muốn quay về ngay.

Khi đó, cô sẽ rất nhớ anh! Làm như thế nào bây giờ? Xem ra, thật khó có thể tưởng tượng sống cuộc sống khi rời xa anh!

Thời gian trôi đi rất nhanh. Du Ánh Tuyết ban đầu nghĩ rằng sẽ vẫn kịp đến ủy ban lấy giấy đăng kí kết hôn cùng Kiều Phong Khang rồi sau đó đi Hà Cảng vẫn kịp.

Nhưng, anh Sơn Tĩnh đã gọi điện và nói rằng anh đã đặt cho cô một vé máy bay đi Hà Cảng vào ngày thứ năm.

Mặc dù tôi đã quyết tâm từ chức nhưng cô vẫn không dám không tận tâm với công việc của mình.

Sau khi thu dọn đồ đạc, Di Lý vẫn không nỡ khi xách vali. Dì nhắc nhở cô từ chức và quay lại sớm, và Du Ánh Tuyết đã đáp lại nhiều lần.

Ki ầu Phong Khang đã đích thân tiễn cô ra sân bay.

Du Ánh Tuyết ở trong vòng tay của anh, nghe đài giục cô lên máy bay hết lần này đến lần khác, mũi cô cay cay.

Ki ầu Phong Khang ôm lấy cô, nói: “Ở bên đó chăm sóc tốt cho bản thân, biết không?”

“... Vâng” Cô gật đầu.

Cô khịt mũi rồi ngẩng đầu lên: “Phải làm sao đây? Tại sao em cứ cảm thấy lần này em đi sẽ phải cách xa anh thật lâu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 390

Chương 390:

Là ảo giác trong lòng, hay là suy nghĩ nhiều quá?

Cô luôn cảm thấy.....

Rời đi lần này, sẽ rất lâu mới có thể gặp lại anh...

Nghĩ đến đây, vòng tay cô siết chặt hơn, ôm chặt hơn. Như muốn chuyển hết những điếu trong lòng cho anh vào giờ phút chia xa.

Kiều Phong Khang đứng đó một lúc.

Anh nhú chặt mày. Anh cúi đầu, nhìn cô thật lâu, rồi thở dài, vuốt lên mái tóc cô.

“Đừng nghĩ lung tung. Từ chức ở Hà Cảng xong thì chờ anh đến đón em, biết không?”

“... Vâng. Ngay khi hoàn thành công việc, em sẽ từ chức ngay lập tức.”

“Ừ” Anh chạm vào khuôn mặt của Du Ánh Tuyết. Điện thoại trong túi không ngừng vang lên, anh lấy ra xem một lượt, ánh mắt tối sầm lại, nhưng không nhấc lên trước mặt Du Ánh Tuyết, mà nói: “Ngoan ngoan đi vào đi. Nếu em còn không đi thì sẽ muộn chuyến bay đấy”

“Vâng.” Du Ánh Tuyết biết anh đang bận nên không lỡ việc.

Cho dù cô không rời đi đến thế nào, thì lúc này cũng chỉ có thể kéo vali đi vào bên trong.

Cô đi một bước mà quay đầu những ba lần.

Bước đến góc tường, không thấy anh nữa, cũng không cảm nhận được ánh mắt ấm áp kia, trong lòng Du Ánh Tuyết cảm thấy chua xót khôn nguôi.

Cô tự cười nhạo bản thân. Bản thân mình bị sao vậy?

Bình thường có đâu quy lụy thế này! Hơn nữa, không phải là cô sẽ không quay lại, cùng lắm là trong vòng một tháng, cô có thể từ chức và rời khỏi Hà Cảng một cách êm thấm.

Khi đó, cô trở lại thành phố An Lập, kết hôn với anh, và không bao giờ rời đi nữa.

Du Ánh Tuyết nghĩ đến đi đâu này, tâm trạng chán nản của cô cải thiện một chút.

Hít một hơi thật sâu nhìn chiếc máy bay đang chờ ngoài cửa sổ, cô không dám chậm trễ nữa, xách vali chạy nhanh hơn.

Không sao đâu, cô sẽ sớm quay lại!

Mãi cho đến khi bóng dáng của Du Ánh Tuyết hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh mới chùng xuống, từng li từng tí một lộ ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Chủ tịch Ki ầu, rất nhiều người của viện kiểm sát đã đến công ty, và họ đã lấy đi rất nhiều tài liệu từ văn phòng Là Lý Thanh gọi.

Ki ầu Phong Khang trầm giọng hỏi: “Trợ lý Sơn đâu?”

“Đang đối phó với họ. Tôi đã gọi cho viện trưởng, nhưng..” Lý Thanh nói, “L ần này họ có vẻ quyết tâm đi ầu tra Ki ầu Thanh của chúng ta.”

Lúc này, Ki ầu Phong Khang thở nặng nề hơn. Chiếc điện thoại di động trên tay dường như suýt bị anh bóp nát.

“Tôi sẽ đến công ty ngay lập tức.” “Vâng”

Cúp điện thoại, anh sai bước đi về phía cổng ra. Mắt anh tối sầm lại, dường như u ám đến mức bầu trời bên ngoài cửa sổ cũng lập tức trở nên ảm đạm.

Trước khi máy bay cất cánh, Du Ánh Tuyết muốn gọi lại cho anh, nhưng điện thoại luôn bận.

Chắc anh ấy rất bận...

Không dám làm phiền, cô chỉ nhắn tin rồi tắt máy.

Cô nghĩ đó, nhìn ra cửa sổ, đợi máy bay cất cánh, không hiểu vì sao, trong lòng đột nhiên bất an vô cùng.

Cô cau mày.

Cô không hiểu rốt cuộc bản thân mình bị làm sao vậy.

Ngay lúc này.

Không biết từ đâu nghe phong thanh tin tòa nhà tập đoàn Kiều Thanh đã bị bao vây bởi giới truyền thông.

Kiều Phong Khang đỗ xe vào tầng hầm, khi đi vào qua cửa, Lý Thanh và một đám người đã đợi sẵn ở đó, ai cũng đều trông rất tệ.

“Chủ tịch” “Đưa máy tính cho tôi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 391

Anh bảo với Lý Thanh. Lý Thanh cẩn thận đưa ipad qua, anh liếc nhìn giá cổ phiếu, đường nét cương nghị trên khuôn mặt càng thêm thất lại, rồi anh ném lại ipad mà không nói một lời.

Mọi người phía sau đều im lặng, đến thở mạnh cũng không dám.

Anh sai bước về phía cửa thang máy, khi đi ngang qua sảnh của công ty, anh nhìn thấy lúc này Kiều Minh Đức đang ở “cửa” giao dịch với giới truyền thông.

Anh không thể không dừng lại một chút và liếc nhìn nhiều hơn.

Khi ở bên Du Ánh Tuyết, Minh Đức luôn như một đứa trẻ nhỏ. Nhưng lúc này, trong vòng vây của các phóng viên, anh ta vẫn bình tĩnh và lãnh đạm, cười thoải mái, trả lời mọi câu hỏi, có thể thoải mái đối phó với sự gay gắt của giới truyền thông.

Kiều Phong Khang Thanh liếc mắt một cái, cảm thấy nhẹ nhõm.

Có vẻ như anh đã không nhìn lầm người.

“Anh Khang, trợ lý Sơn sẽ nhanh chóng đón tiếp bên truyền thông..” Lý Thanh tiếp lời, chưa kịp nói xong liền bị anh lắc đầu cắt ngang.

“Minh Đức xử lý tốt rồi, không cần ai khác can thiệp”

“Vâng.”

Ông chủ đã đưa ra quyết định như vậy, Lý Thanh cũng không nói thêm gì.

Vào lúc này, đối phó với giới truyền thông với tư cách là người phát ngôn của Kiều Thanh, người này phải là ưu tiên hàng đầu. Đó thực sự là trọng trách lớn!

Minh Đức chưa có quá nhiều kinh nghiệm, cũng chưa vào công ty được bao lâu, đi đâu này đương nhiên đáng lo ngại.

Nhưng vì chủ tịch đã yên tâm như vậy, nên Lý Thanh cũng nghe theo.

Kiêu Phong Khang bước vào thang máy.

Khi họ lên đến đỉnh của tòa nhà, tất cả các nhân viên trên đỉnh của tòa nhà đều có vẻ bất an, và lo lắng nhìn những người nghiêm nghị trong văn phòng chủ tịch.

Kiêu Thanh phải có chuyện gì đó nghiêm trọng rồi!

Ở Kiêu Thanh làm việc nhiều năm như vậy, trước đây chưa xảy ra tình huống như thế này bao giờ?

Khi thang máy mở ra, mọi người đều nhìn nghiêng.

Người đàn ông cao lớn bình tĩnh dẫn mọi người ra khỏi thang máy. Trong chớp mắt, sự bình tĩnh, vững vàng của anh đủ để trấn an lòng người, lập tức xoa dịu mọi lo lắng.

“Chủ tịch!” Mọi người đồng thanh chào.

Kiêu Phong Khang nhìn xung quanh, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng: “Hãy làm việc như bình thường, và không cần phải bị ảnh hưởng bởi những thứ bên ngoài. Nền móng của Kiêu Thanh không phải mới được xây dựng ngày một ngày hai, nó không dễ sụp đổ như mọi người nghĩ đâu.”

Bản lĩnh của người lãnh đạo, một vài câu nói đơn giản cũng đủ đánh bay nỗi lo của mọi người.

Mọi người đều cúi đầu, bận rộn.

Kiêu Phong Khang bước nặng nề đi về phía văn phòng.

“Chủ tịch Kiêu” Thấy anh đến, Nghiêm Danh Sơn lập tức bước sang một bên và chào hỏi.

Người phụ trách bên viện kiểm sát bước tới bắt tay anh, “Anh Khang.”

Kiêu Phong Khang khẽ cười: “Anh Vương, tôi đã muốn mời anh ăn bữa cơm từ lâu rồi, không ngờ lại gặp mặt trong hoàn cảnh như vậy.”

Anh bình thản nói, khí thế trong giọng điệu của anh khiến người khác phải kiêng dè, không dám làm bừa.

“Cảm ơn chủ tịch Khang đã coi trọng. Nhưng việc hôm nay... Tôi xin lỗi nhưng mong các anh thông cảm và hợp tác với công việc của chúng tôi. Tôi cũng đã nhận được thông báo của cấp trên, không thể không đến một chuyến được.”

Điêu tra Kiều Thanh chẳng khác gì cầm một củ khoai nóng bỏng tay.

Rất ít người thực sự muốn đến. Nhưng không ai dám vi phạm lệnh trên.

“Tôi hiểu rồi, anh cứ yên tâm đi điều tra. Tôi luôn là một công dân tốt. Nếu có chuyện gì ở trên, tôi sẽ hợp tác.”

Kiêu Phong Khang bình tĩnh quay lại, dùng một tay kéo khóa bộ vest lịch lãm.

Kiểm sát viên Vương cũng thở phào nhẹ nhõm liếc nhìn nhân viên gác tài liệu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 392

Kiêu Phong Khang nhìn Nghiêm Danh Sơn.

Nghiêm Danh Sơn xua tay với những người khác, nói: “Để kiểm sát viên Vương làm việc, không ai được phép cản trở công vụ”

“Vậy thì chủ tịch Khang, tôi xin cảm ơn trước.”

Đối phương nhìn Kiêu Phong Khang với ánh mắt cảm kích: “Các tài liệu chúng tôi đã đi đầu tra nếu không có vấn đề gì không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ trả lại chúng kịp thời. Tất nhiên là..”

Lúc này, kiểm sát Vương hơi dừng lại, kèm theo một khuôn mặt tươi cười, nhưng không dám nói tiếp.

Kiêu Phong Khang trả lời, “Nếu có bất kỳ vấn đề gì, anh có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào. Tôi cũng muốn xem có đi đầu gì trong hồ sơ của chúng tôi mà tôi thậm chí không biết.”

“Anh có thể nghĩ như vậy thì tốt quá rồi”

Kiêu Phong Khang không nói gì, anh chỉ làm động tác tay để kiểm sát Vương tiếp tục làm việc.

Không dừng lại.

Bên này vẫn chưa kết thúc. Lý Thanh đã vội vàng tới đó, kiễng chân lên và thì thầm vào tai Kiêu Phong Khang: “Chủ tịch Kiêu, những người trong hội đồng quản trị đã đi đầu hành hội đồng quản trị. Tôi nghe nói... đó là do Kiêu Quốc Thiên khởi xướng. Mục đích của họ..”

Kiêu Phong Khang cười nhạt.

Mục đích của Kiêu Quốc Thiên không thể rõ ràng hơn.

Thay anh làm Giám đốc đi đầu hành.

“Chỉ cần có hơn 12 cổ đông giờ tay đồng ý, thì..” Lý Thanh lo lắng.

“Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi xem một chút” So với sự lo lắng Lý Thanh, Phong Khang vẫn luôn bình tĩnh.

Kiêu Phong Khang để việc quản lý văn phòng cho Nghiêm Danh Sơn, và sau đó đi đến phòng họp với Lý Thanh.

Lúc này, trong phòng họp.

Kiêu Quốc Thiên bình tĩnh ngồi trên ghế chủ tịch. So với hỗn loạn bên ngoài, anh ta hiện tại bình tĩnh thoải mái.

“Mọi người, hi vọng mọi người đều đã nghĩ kỹ cho lần biểu quyết này. Tình huống hiện tại như thế nào, tôi tin tưởng trong lòng mọi người đã rõ.”

La Chí Thành chủ trì cuộc họp và nhìn xung quanh đám đông.

. Ngay sau đó, phòng họp trở nên sôi động, một nhóm các cổ đông đang nói chuyện với nhau. Cuối cùng, có người không nhịn được hét lên: “Cho dù thế nào, Kiêu Thanh phát triển như bây giờ đều nhờ công lao của chủ tịch Khang! Hiện tại công ty chỉ có chút nguy cấp, thì ai cũng muốn ăn ở hai lòng, đúng là không biết tốt xấu gì!”

“Ông Hùng nói đúng. Tôi tin rằng với sự dẫn dắt của chủ tịch Khang, chuyện này có thể giải quyết dễ dàng.” Có người đáp lại.

Nhưng sau đó có người bắt bẻ.

“Mặc dù anh Khang có thực lực, nhưng theo tôi, thực lực của Kiêu Quốc Thiên cũng không tệ, hơn nữa bây giờ anh ấy còn là con rể của nhà họ Tô. Bây giờ chỉ cần anh ấy làm tổng giám đốc, hợp đồng với nhà họ Tô sẽ được ký. Nếu được thế thì lợi nhuận sẽ đáng kể như thế nào, tôi tin rằng những người ngồi ở đây đều rõ. Vì vậy, tôi nghĩ rằng việc thay đổi chủ tịch thực sự là một vấn đề đáng bàn.”

“Hừ hừ! Hợp đồng với nhà họ Tô khiến ông chảy nước miếng thế này à?”

“Chúng ta là doanh nhân! Kinh. doanh là để kiếm tiền! Bốn năm trước, chủ tịch Khang đã không quan tâm đến ý kiến của tất cả các cổ đông, vì một người phụ nữ mà trở mặt với nhà họ Tô khiến chúng ta bị lỗ nặng. Tôi không tin rằng chỉ có mình tôi bất bình.”

“Bốn năm trước, tất cả chúng ta đều có những dự nghị, bất bình. Tuy nhiên, anh Khang cũng đã thực hiện lời hứa lúc đầu – anh ấy sẽ giúp chúng ta kiếm lại số tiền đó trong vòng một năm, không ít hơn, chỉ nhiều hơn. Trên thực tế, chủ tịch Khang đã giúp chúng ta thu hồi các khoản lỗ theo những cách khác nhau.”

“Nhưng hôm nay chúng ta đã lỗ nặng. Ngày mai, ngày một, bao nhiêu ngày nữa, chúng ta mới có thể không lỗ nữa, ai có thể đảm bảo? Nếu như chủ tịch Khang bị phát hiện ra đi đầu gù, ai sẽ là người chịu lỗ? Bây giờ ưu tiên hàng đầu của chúng ta đó là lập kế hoạch cho bước tiếp theo...”

“Mọi người thảo luận rất sôi nổi nhỉ.”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng họp đột ngột đẩy ra.

Chất giọng nam trầm và khỏe khoắn, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong phòng họp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 393

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 393:

Anh nhìn lướt qua mọi người, rõ ràng chỉ có ánh mắt khó chịu, nhưng không hề tức giận, mọi người trong phòng lập tức im lặng.

Mọi người hãy nhìn anh, anh nhìn họ.

“Chủ tịch Khang” Mọi người chào anh rồi họ lần lượt đứng dậy. Khuôn mặt của những người vừa lên tiếng hỗ trợ Kiều Quốc Thiên lại biến sắc.

“Mọi người không cần quan tâm đến tôi, cứ bàn việc của mọi người đi.” Kiều Phong Khang ra hiệu để mọi người ngồi xuống. Tuy nhiên, bây giờ anh đang đứng thì ai dám ngồi xuống?

Chỉ có Kiều Quốc Thiên vẫn đang ngồi ở chỗ đó, lạnh lùng bắt gặp ánh mắt của anh.

Lý Thanh kéo một cái ghế tới, Kiều Phong Khang ngồi xuống bên cạnh Kiều Quốc Thiên. Kiều Phong Khang luôn mạnh mẽ và đầy can đảm. Nhưng vào lúc này, Kiều Quốc Thiên không có ý muốn rút lui.

Anh ta gõ tay trên mặt bàn.

“Mọi người, bây giờ anh ba của tôi đang ở đây rồi, chúng ta hãy biểu quyết tại chỗ! Tuy nhiên, trước khi biểu quyết, tôi không chỉ có đi đâu muốn nói, mà còn muốn cho các bạn xem một điếu.”

Kiều Quốc Thiên từ từ đứng dậy.

Thấy anh ta uốn ngực tự tin, Lý Thanh lo lắng nhìn xuống ông chủ, nhưng anh chỉ nhìn cô một cách bình tĩnh.

“Tất cả mọi người đều biết mối quan hệ của tôi và nhà họ Tô. Bây giờ, tôi là con rể của nhà họ Tô. Chỉ cần tôi dẫn đầu, mối quan hệ giữa nhà họ Kiều và nhà họ Tô sẽ được nối lại. Bây giờ mọi người cũng có thể nhìn thấy hợp đồng trị giá 10e mà họ Tô đã gửi sáng nay. Sau đó, chúng ta sẽ lần lượt hợp tác.” Kiều Quốc Thiên đưa thông tin cho trợ lý, và trợ lý gửi từng hợp đồng.

Sau đó, Kiều Quốc Thiên đích thân đưa một bản cho Kiều Phong Khang:”Anh ba, anh cũng xem đi”

Kiều Phong Khang không nhìn vào bản hợp đồng mà chỉ hơi ngả người về phía sau và nhìn anh ta: “Công việc tốt quá. Cậu vào công ty năm 18 tuổi và đã ở đây được 10 năm rồi đúng không? Bây giờ cuối cùng cậu cũng kiếm được tiền cho công ty. Là anh trai, tôi mừng thay cho cậu”

Kiều Phong Khang vừa dứt lời, Lý Thanh không khỏi cười thành tiếng.

Khuôn mặt của Kiều Quốc Thiên biến sắc, anh ta trừng mắt nhìn Lý Thanh, nhưng anh ta không để lộ nhiều trên nét mặt. Anh ta chỉ cười và nói: “Tôi biết mấy năm nay anh ba xem tôi như trò cười. Nhưng... chuyện tiếp theo, tôi sợ sẽ phải xem trò cười của anh ba rồi!”

Lời nói của Kiều Quốc Thiên dứt, mọi người đã náo loạn.

Lý Thanh sững sờ: “Anh đang nói nhảm!”

“Thư ký Thanh, tôi e rằng cô không biết sự thật. Anh ba tôi làm việc kín kẽ như vậy. Nếu không phải người mà anh ấy tin tưởng, làm sao anh ấy có thể giao cho dữ liệu này?”

“Anh Thiên, lời nói của anh không phải mâu thuẫn lắm sao? Nếu tài liệu này chủ tịch Khang chỉ giao cho người anh ấy tin tưởng thì sao anh lại có

được?”

Kiêu Quốc Thiên nở nụ cười bí ẩn.

“Thư ký Thanh đã làm việc cùng anh ba của tôi lâu như vậy, tôi tin tưởng cô không phải người ngu ngốc.”

Lý Thanh lập tức sửng sốt.

Một ý nghĩ lướt qua đầu cô trong vô thức.

Cô nhìn Kiêu Phong Khang.

Kiêu Phong Khang đang ở đó, sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt u ám. Có thể nhìn ra rằng suy nghĩ của anh ấy cũng giống như suy nghĩ của cô.

“Chủ tịch Kiêu, tôi không tin ...” Môi Lý Thanh run lên.

Nhưng, trước khi Lý Thanh nói xong, Kiêu Quốc Thiên đã bắt chuyện lại.

“Mọi người, đây chỉ là một trong số đó. Những gì tôi muốn cho mọi người thấy tiếp theo còn ấn tượng hơn nữa!”

Dưới sự nín thở của Lý Thanh, tất cả thông tin của công ty RQ đã được phơi bày cho mọi người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 394

“Mặc dù người đại diện theo pháp luật của công ty này không phải là anh trai thứ ba Ki ầu Phong Khang của tôi, nhưng anh ấy là ông chủ đứng sau hậu trường. Hơn nữa, công ty RQ đã được tổ chức lại thành công và chuẩn bị ra mắt công chúng. Và chúng tôi có lý do để nghi ngờ và tin rằng anh Khang đã chiếm dụng công quỹ và sử dụng RQ để chuyển giao tài sản của Ki ầu Thanh!”

Lời nói của Ki ầu Quốc Thiên và thông tin xuất hiện trên các slide đã gây sốc không chỉ cho hội đồng quản trị mà ngay cả Lý Thanh cũng sốc.

Những tài liệu này, ngoại trừ một số người thân tín của Ki ầu Phong Khang biết thì không còn ai biết.

Vì thế... Bên trong họ có kẻ phản bội?

Những người trong ban giám đốc rất tức giận, đầu tức giận đập bàn và yêu cầu Ki ầu Phong Khang phải trả lời thỏa đáng.

Ki ầu Phong Khang lạnh lùng ng ẩi đó, trên mặt phủ một lớp sương giá đáng sợ. Môi anh kéo căng ra, thật lâu không nói lời nào.

Cuối cùng, anh ta chỉ lạnh lùng nói với Lý Thanh: “Gọi trợ lý Sơn vào văn phòng cho tôi!”

Lý Thanh đã cầu rằng mọi thứ không t ồi tệ như cô nghĩ.

Cô ấy đứng bên ngoài phòng làm việc lo lắng nhìn mấy lần, nhưng rèm bên trong đóng chặt không thấy gì.

“Thư kí Thanh, tin đồn bên ngoài có đúng không? “Một nhân viên rướn người hỏi.

“Tin đồn gì mà tin đồn? Tôi không biết anh đang nói cái gì!” Lý Thanh dở giọng điệu khó chịu.

“Tôi nghe nói. Ông chủ bị trợ lý Sơn phản bội”

“Đừng nói nhảm với tôi, cô ấy chắc lừa! Trợ lý Sơn là người như thế sao?” Lý Thanh tức giận mắng, vẫn miên cưỡng tin tưởng anh ta.

Nghiêm Danh Sơn là người gắn bó với ông chủ lâu nhất. Bao nhiêu năm nay, anh ta vẫn luôn là cánh tay phải của ông chủ.

Bao nhiêu công ty đã bỏ rất nhiều tiền để mời anh ta, nhưng trợ lý Sơn vẫn luôn trung thành. Cho dù đó là thời điểm khó khăn nhất đối với chủ tịch Khang, anh ta cũng không bỏ đi.

Bây giờ Có lý do gì để anh ta làm điều đáng trách như vậy?

Nhưng, Lý Thanh cũng thấy khó hiểu.

Rốt cuộc, những đi đầu Ki ầu Quốc Thiên biết thực sự quá riêng tư. Theo lẽ thường, Ki ầu Quốc Thiên không thể có được những thông tin đó.

“Tôi cũng nghĩ rằng Trợ lý Sơn không phải loại người như thế này. Nhưng mà chủ tịch Khang gọi anh ấy vào nói chuyện lâu như vậy, tôi nghĩ ... Tôi sợ đến tám chín phần là thật. Hơn nữa, Trợ lý Sơn luôn xin nghỉ phép mấy thời gian trước. Tôi sợ nó liên quan đến chuyện này. “Người bên cạnh trả lời.

Trái tim Lý Thanh lại chùng xuống, giống như chìm vào trong h ần băng.

Rất nhiều lần nghỉ phép, bây giờ nghĩ lại, hình như đúng là thế thật.

Càng nghĩ càng không dám nghĩ. Mối cô ấy mím chặt không nói được lời nào.

Thời gian, từng phút từng giây trở nên thật khó khăn. Cô ấy không có bất kỳ suy nghĩ nào khác để giải quyết những chuyện đã xảy ra, chỉ lo lắng chờ ở đó.

Ki ầu Minh Đức cũng từ dưới t ầng đi lên, dường như ta cũng nghe thấy phong thanh tin đ ền.

“Anh Đức.” Lý Thanh yếu ớt chào hỏi.

Ki ầu Minh Đức bị truy ền thông tấn công và trông mệt mỏi. Anh ta liếc nhìn cánh cửa đã đóng chặt, hỏi: “Sự việc còn chưa rõ ràng à?”

“Vâng.” Lý Thanh thở dài.

Ki ầu Minh Đức muốn nói gì đó, nhưng lại không nói gì. Thị trường giống như chiến trường, anh em còn trở mặt với nhau, chưa kể trợ lý Sơn chỉ là người ngoài cuộc.

Khi đang suy nghĩ theo hướng này, anh nghe thấy tiếng quát “Đi!” đột nhiên phát ra từ cánh cửa đang đóng.

Ngay sau đó, cửa văn phòng được mở ra từ bên trong.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Nghiêm Danh Sơn thất th ần bước ra khỏi văn phòng.

Nhìn thấy Lý Thanh đợi ở ngoài cửa, anh ta li ền giật mình.

Mắt Lý Thanh bỗng nhiên đỏ lên, môi run run. Trái tim cô ấy tan nát, nhưng chỉ có vậy.

Nghiêm Danh Sơn từ từ tiến lại g ần cô ấy, môi anh mấp máy khó khăn, muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Lý Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta hai mắt đỏ bừng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 395

Cô hít một hơi thật sâu, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của chính mình, “Tôi..... Tôi thực sự cảm thấy buồn cho chính mình...”

“Hóa ra... mục tiêu công việc, hình mẫu của tôi, thậm chí, tôi luôn thầm tự hào về anh, hóa ra lại là... một kẻ đáng xấu hổ và đáng thương như vậy!”

Bóng dáng của Nghiêm Danh Sơn khẽ run lên. Bàn tay buông thõng bên hông anh ta siết thật chặt. Các xương khớp đều trắng bệch.

Anh ta đau lòng nhìn cô, với đôi mắt đen và sự nhẫn nhịn: “Nếu ... anh nói, anh có nổi khỗ..”

“Nổi khỗ gì? Anh thiếu tiền sao? Vị trí của anh không đủ cao à? Hay là, anh còn muốn gì nữa? Hơn nữa, những gì anh có đều do anh Khang giúp anh! Nghiêm Danh Sơn, anh thật vô ơn!”

Lý Thanh đau khỗ và thất vọng.

Đôi mắt đỏ cửa vào tim Nghiêm Danh Sơn như một nhát dao sắc bén.

Ánh sáng u tối dưới đáy mắt anh ta chợt lóe lên và trào dâng. Sau đó, nó dần dần trở lại bình yên.

“Thư ký Thanh, đây là công ty. Xin chú ý hình ảnh.”

Giọng điệu của anh ta đột nhiên trở nên xa lạ và lạnh lùng.

Lý Thanh lại sững sờ. Cô ấy chỉ cảm thấy mình như bị tát vào mặt, khó chịu không thể tả.

“Còn nữa... cô phải nhớ – một người đàn ông chỉ có thể được gọi là một người đàn ông nếu anh ta có tham vọng! Một người có tham vọng!”

“Để thỏa mãn lòng tham, ngay cả đạo đức căn bản cũng không cần! Nghiêm Danh Sơn, anh thật sự đã cho tôi được hiểu biết thêm rồi đấy!”

Nghiêm Danh Sơn cười cay đắng: “Vì vậy, sau này nhìn đàn ông phải nhìn cho chuẩn.”

“Giám đốc Sơn, tổng giám đốc Thiên bảo tôi đến đón anh”

Khi Lý Thanh muốn nói điều gì đó, một giọng nói khác đã vang lên. Lý Thanh quay đầu lại thì thấy người tới là thư ký của Kiêu Quốc Thiên.

“Tổng giám đốc Sơn?” Lý Thanh nhếch mép chế nhạo: “Anh Sơn giờ đã là nhân vật lớn rồi, có thư ký đích thân đến đón.

Nghiêm Danh Sơn miễn cưỡng nhếch môi, đi ngang qua Lý Thanh, kiên quyết rời đi.

Khi anh ta lướt qua người cô, vai hai người chạm vào nhau. Giữa hai người chỉ còn lại sự cứng rắn và hờ hững.

Lý Thanh nặng nề nhắm mắt lại, vẻ thất vọng sâu thẳm ngăn cản tầm mắt, đầu ngón tay bị cô ấy véo vào da thịt. Cô ấy không nhìn lại, cũng như không tìm thấy đôi mắt sâu thẳm và độc đoán của người đàn ông trước khi rời đi ...

Kiêu Phong Khang gọi Kiêu Minh Đức vào văn phòng.

Văn phòng ngập trong khói. Phong Khang đứng bên cửa sổ với một điếu thuốc giữa những đầu ngón tay mảnh khảnh, anh không hút thuốc, anh cứ để nó cháy như vậy.

Từ góc độ của Kiêu Minh Đức, lúc này anh ta cũng không nhìn ra được vẻ mặt của chú ba mình, chứ đừng nói là biết bây giờ anh đang suy nghĩ gì. Trong làn khói, người đàn ông này càng trở nên khó lường.

“Chú ba” Kiêu Minh Đức ngập ngừng gọi.

Kiêu Phong Khang dường như đã bình tĩnh, quay lại nhìn anh ta, hít một hơi thật sâu rồi dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn.

“Truyền thông xử lý thế nào?” anh khẽ hỏi.

“Vừa bị đuổi đi. Tuy nhiên, rõ ràng là chú Tư đã cố tình thuê truyền thông gây rối. Cảnh tượng thật kinh khủng”

“Đừng lo lắng. Chú tự cháu đã muốn ngồi vào vị trí này thì ắt có tính toán, những chuyện sau này để cậu ta xử lý là được rồi.”

Kiêu Minh Đức nghi ngờ nhìn anh như thể anh không hiểu chuyện này.

Kiêu Phong Khang không định làm anh ta bối rối: “Mấy ngày này cháu chuyển dự án cậu đang làm cho người khác rồi lên tầng cao nhất làm việc.”

Kiêu Minh Đức nhíu mày: “Cháu không hiểu ý của chú ba”

“Công việc của cháu không đơn giản. Tôi sẽ để Lý Thanh hỗ trợ cậu. Thư ký Thanh là người đáng tin cậy, nếu không hiểu có thể hỏi cô ấy. Có rất nhiều việc, trong thời gian ngắn sẽ khó tiếp quản, nhưng chú ba tin cháu!”

Kiêu Minh Đức đã nghe ra manh mối trong lời nói của anh ta: “Chú ba, vị trí của chú không phải ai cũng có thể tùy tiện ngồi vào. Chú Tư không đủ tư cách, và cháu cũng không đủ tư cách!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 396

Kiêu Phong Khang ánh mắt càng trở nên nghiêm túc, khi nói chuyện liền lớn giọng nói: “Chú nói cháu có tư cách, thì có tư cách! Minh Đức, cháu không còn là thanh niên nữa mà là một người đàn ông có trách nhiệm, những lúc then chốt phải đứng thẳng lưng lên cho chú!”

Kiêu Minh Đức im lặng. Cả hai chú cháu nhìn nhau. Cuối cùng, Kiêu Minh Đức trịnh trọng: “Chú ba, cháu sẽ không để chú thất vọng”

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Liếc nhìn cái tên hiển thị trên đó, vẻ mệt mỏi trong mắt Kiêu Phong Khang hơi dịu đi, anh khoát tay với Kiêu Minh Đức nói: “Đi nghỉ ngơi đi.”

Kiêu Minh Đức muốn an ủi anh về việc của trợ lý Sơn, nhưng sau cùng, Du Ánh Tuyết đã xuống máy bay và ngay lập tức gọi cho Kiêu Phong Khang.

“Alo”

Khi giọng nói trầm thấp của anh vang lên, Du Ánh Tuyết đang đứng ở lối ra sân bay với vali hành lý.

Trước mắt cô, có những đám đông lạ lùng đến và đi.

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của anh, suy nghĩ trong lòng bắt đầu lan tràn vô tận, trái tim cô cần cào.

Cô giữ chặt điện thoại và áp sát vào tai, cứ như thế này cô có thể gần anh hơn.

Cô nhẹ nhàng nói: “Em đã nhớ anh rồi ... em phải làm sao đây?”

Nhiệt độ ở thành phố này rõ ràng là cao hơn ở thành phố An Lập. Tuy nhiên, vì anh ấy không có ở đó, nên ...

Cảm giác thật lạnh lẽo.

Đằng này, như thể vừa qua một trận chiến, cả người Kiêu Phong Khang mệt mỏi chìm vào trong ghế tựa, nghe cô nhẹ nhàng nói nhớ mình, trái tim anh lập tức tan chảy.

Anh mệt mỏi và dường như mất tập trung đi rất nhiều.

Nếu có thể, làm sao anh có thể thật sự để cho cô gái nhỏ của anh rời khỏi anh để đến một thành phố mà anh không thể nhìn tới được?

“... Đây? Tại sao anh không nói nữa?” Du Ánh Tuyết nói lại trước khi chờ đợi câu trả lời.

“Đồng ý” Anh thì thầm, giọng đời đời: “Ngoan nào, đừng có làm nũng với anh thế nữa.”

Cô bấu môi. Cô làm nũng thế này, anh không thích nữa sao?

Cô hơi không vui. Cô kéo hành lý thấp xuống.

Rõ ràng trước đây cô làm nũng với anh như vậy, anh hoàn toàn không có sức phản kháng nữa. Vậy mà mới được mấy tiếng đồng hồ, anh đã thay đổi?

Đang suy nghĩ lung tung, nhưng lại nghe thấy anh đằng kia nói thêm một câu dỗ dành: “Anh sợ anh nhớ em quá nên sẽ bay qua Hà Cảng tới em lại, ngoan đi, đừng có trêu chọc anh.” Du Ánh Tuyết mỉm cười.

“Vậy anh tới đón em đi! Chỉ cần anh tới, em sẽ đi cùng anh “

Anh cũng mỉm cười.

“Rồi anh sẽ tới. Làm việc chăm chỉ, ngoan ngoãn chờ anh, biết không?”

Nghe giọng nói ấm áp của anh, tâm trạng của Du Ánh Tuyết cũng cải thiện phần nào.

“Anh bận việc quá à? Giọng anh nghe có vẻ mệt mỏi.”

Anh cười. “Bây giờ không sao, nhưng sắp tới anh có thể bận. Nếu thư kí Thanh trả lời điện thoại thay anh, đừng lo lắng. Anh có thể đang họp hoặc đang đi công tác, biết không?”

“...Ồ. Vậy thì anh phải nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe. Bây giờ vừa qua Tết, anh nên cho mình chút thời gian nghỉ ngơi”

“Ông chủ có thể cho mình đi nghỉ dài ngày ở đâu? Có rất nhiều nhân viên đang chờ kiếm cơm đấy.” Kiều Phong Khang dùng giọng điệu thoải mái, như đang nói đùa với cô.

“Việc đó em không quan tâm. Dù bận rộn đến đâu cũng phải nghỉ ngơi hợp lý. Ăn uống đúng giờ”

“Người nhớ ăn uống đúng giờ phải là em ấy. Nếu lúc về mà cái bụng của em có vấn đề gì thì cẩn thận với cái bụng của em đấy.”

Vừa nói, Du Ánh Tuyết vừa nhớ tới lần bị anh đánh trên giường vào đêm hôm đó, dường như cô vẫn còn đau, sờ bụng rồi lên giường: “Em biết rồi. Trước khi đói đến mức bị ốm, thì em phải từ chức ngay lập tức rồi quay lại thành phố An Lập”

Kiều Phong Khang cười: “Được rồi, anh chờ em”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 397

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 397:

“Vậy thì... giờ em không thể nói chuyện với anh nữa” Lúc cuộc điện thoại sắp kết thúc, vì không nỡ nên Du Ánh Tuyết đã cố kéo đoạn kết dài hơn.

Kiêu Phong Khang không lên tiếng. Chỉ có hơi thở trở nên hơi nặng nhọc.

“Anh... sẽ nhớ em, phải không?”

Anh cười, hồi lâu mới nhẹ nhàng thở dài: “Ngốc nghếch.”

Cô đã được sinh ra trong tim anh. Vì vậy, sao anh không nhớ cô cho được?

Không chỉ là sẽ nhớ, mà bây giờ, anh đã nhớ cô rồi...

Rất nhớ... Rất nhớ...

Cúp điện thoại, nhìn dòng người qua lại, Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, Bỏ mặc mọi cảm giác hụt hẫng trong lòng, cô xách hành lý lên taxi.

Đúng là cô chẳng khá lên gì cả!

Rõ ràng chỉ xa cách nhau mấy ngày thôi! Thế nên, không có gì phải sa sút tinh thần hết!

Đi đầu tiên Du Ánh Tuyết làm khi trở lại công ty là nộp đơn từ chức.

Tần Nguyên trong lòng có chút vui mừng. Ít nhất, anh ta có thể ở bên Du Ánh Tuyết thêm thời gian nữa. Anh biết rằng sau khi Du Ánh Tuyết rời đi, cô thực sự sẽ không bao giờ trở lại Hà Cảng.

Tần Nguyên an ủi: “Mới Tết Nguyên Đán xong, mọi người đều rất bận. Việc anh Sơn Tĩnh không nhận trước khi có thời gian tuyển dụng là đi đầu dễ hiểu. Không sao đâu, em có thể nộp lại vào tháng sau”

Du Ánh Tuyết thấy cũng có lý khi nghĩ về đi ầu đó. Vì dù sao cô cũng làm việc ở đây, cô không thể tùy ý rời đi, và công việc đang làm, cô muốn chúng được hoàn thành một cách hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, cô lại cất lá đơn từ chức vào ngăn kéo, lấy lại tinh thần và tiếp tục làm việc.

Vào lúc này, trong văn phòng của Sơn Tĩnh.

“Chủ tịch Khang, đừng lo lắng, tôi vừa từ chối đơn từ chức của Du Ánh Tuyết. Không cần, anh không cần khách sáo. Đó chỉ là một việc nhỏ thôi.

Ngoài ra, Du Ánh Tuyết là một nhân viên tốt. Tôi thực sự không nỡ để cô ấy đi. Vâng, được, ừm, được rồi, được rồi, anh làm việc đi. Khi nào rảnh thì liên hệ nhé. Tạm biệt! “

Sau khi Kiều Phong Khang ở đầu bên kia cúp điện thoại, Sơn Tĩnh mới điện cho Du Ánh Tuyết và bảo cô ở lại Hà Cảng nửa tháng.

Cô ấy biết rằng anh ấy rất bận. Đôi khi, thậm chí không có thời gian nhận điện thoại của cô.

Thư kí Thanh đã trả lời điện thoại cho anh mấy lần.

Cô không biết đó có phải là ảo tưởng của chính mình không. Du Ánh Tuyết luôn cảm thấy bất cứ khi nào cô hỏi anh qua điện thoại, Thư kí Thanh luôn do dự.

Lần trước cô hỏi về Nghiệm Danh Sơn, Lý Thanh càng im lặng hơn, và không nói một lời nào.

Tuy thấy rất lạ, nhưng Du Ánh Tuyết không nghĩ nhiều. Hướng h ồ, anh sẽ gọi lại cho cô sau khi anh xong việc.

Sau khi nghe thấy giọng nói của anh, tất cả những bất an tích tụ trong lòng Du Ánh Tuyết sẽ biến mất ngay lập tức.

Chỉ là...

Nhớ, càng ngày càng nhớ anh nhiều hơn. Như cành lá tằm xuân mọc
dại.

Cô nghĩ...

Nếu cô có thể rảnh rỗi hơn một chút, cô thực sự không thể không bay
về để gặp anh. Nhưng đi đâu mà Du Ánh Tuyết là mấy ngày nay, không khí
trong Kiều Thanh ngọt ngào đến mức khiến người ta khó thở Kiều Phong
Khang vừa ra khỏi phòng họp tiến vào văn phòng, Lý Thanh vội vàng đẩy
cửa đi vào.

“Chủ tịch!”

Giọng điệu đầy hoảng sợ. “Nói đi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 398

Anh đã đóng tập tài liệu lại một cách nhanh chóng.

Lý Thanh ho mấy tiếng li ền, cuối cùng nói: “Kiểm sát viên Vương đến rồi”

Không có bất thường gì trên gương mặt của Ki ầu Phong Khang, như thể anh đã đoán được rằng anh ta sẽ đến: “Cho họ vào”

“Nhưng... họ trông rất đe dọa. Tôi sợ .”

Lý Thanh còn chưa lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa. Sau đó, cánh cửa mở ra mà không cần được sự đồng ý.

Kiểm sát viên Vương dẫn theo ai đó và đứng ngoài cửa.

Ki ầu Phong Khang nhướng mắt nhìn về phía cửa.

“Xin lỗi, anh Khang, chúng tôi phát hiện hồ sơ của anh có vấn đề gì đó, e rằng, anh phải đi theo chúng tôi để hợp tác đi ều tra”

Lý Thanh cau mày, “Kiểm sát viên Vương, quá trình kiểm tra của các anh có sai sót gì không?”

“Chúng tôi không chỉ nghi ngờ rằng anh biến thủ công quỹ làm thâm hụt công quỹ, chúng tôi còn nghi ngờ rằng anh có các giao dịch bất hợp pháp hoặc thậm chí hối lộ. Tôi tin rằng Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật sẽ sớm đi ều tra việc này.”

“Giao dịch phi pháp? Hối lộ?” Lý Thanh nhin không được. “Kiểm sát viên Vương, các anh đã kiểm tra rõ ràng rồi. Đừng vu khống người tốt!”

“Cô yên tâm đi, nếu chỉ là tố cáo sai sự thật, chủ tịch Khang nhất định sẽ không sao cả” Người bên kia nhìn Ki ầu Phong Khang rồi nói lời xin lỗi.

Khác với Lý Thanh, đương sự Kiều Phong Khang vẫn bình tĩnh và điềm đạm.

Không có giải thích, cũng không có tranh cãi, anh chỉ chậm rãi đứng dậy, đút hai tay vào túi và đứng yên trước mặt kiểm sát viên Vương. Anh nặng nề nhìn anh ta, ánh mắt quá chăm chú khiến người đối diện không khỏi thót tim.

“Đó chỉ là một cuộc điề tra. Những cáo buộc này vẫn chưa được xác định, vì vậy đừng lo lắng quá” Kiều Phong Khang trấn an Lý Thanh.

Lý Thanh vừa muốn nói gì đó, thì một tiếng giễu cợt vang lên: “Thật sự là vẫn chưa rõ sao? Anh ba, lúc trước em có nói muốn mời anh dùng bữa cơm ngon. Thật đáng tiếc hiện tại xem ra ... Có vẻ như cơ hội mời anh đã không còn nữa.”

Kiều Quốc Thiên đứng ở cửa, dùng ánh mắt của kẻ chiến thắng khiêu khích anh.

Và sau lưng anh ta, vẫn có Nghiêm Danh Sơn. Nghiêm Danh Sơn luôn đứng ngậy ra đó, không nói gì, và chưa từng đáp lại ánh mắt của bất kì ai trong số họ.

Kiều Quốc Thiên đang tận hưởng cảm giác chiến thắng, và tiếp tục: “Tuy nhiên, đừng lo lắng, khi anh ở trong tù, em sẽ đích thân đưa đồ ăn cho anh. Nếu anh muốn ăn món ngon nào, em sẽ cố gắng đưa vào. Cũng coi như là tình nghĩa anh em.”

Với thái độ kiêu ngạo của anh ta, Lý Thanh tức giận suýt chút nữa xông lên.

Đặc biệt, Nghiêm Danh Sơn vẫn đang đứng sau lưng anh ta.

Cô chịu không nổi, muốn nói gì đó, nhưng Kiều Phong Khang lại giơ tay ngăn cản.

“Thư kí Thanh, đi làm việc của cô đi, không có việc gì liên quan đến cô ở đây”

“Nhưng...”

Anh ra hiệu, Lý Thanh không nói gì, và bước ra ngoài. Trước khi rời đi, cô hẳn học liếc nhìn Nghiêm Danh Sơn.

“Chủ tịch Khang, chúng ta đi thôi.” Kiểm sát viên Vương thúc giục.

Kì ầu Phong Khang bước ra ngoài, khi đi ngang qua Kì ầu Quốc Thiên, bước chân của anh đột nhiên dừng lại.

Anh liếc xéo rồi vỗ vai anh ta: “Tận hưởng cái cảm giác đứng trên cao tốt hơn nhiều so với lúc ở dưới nhún nhường trước đây nhỉ. Tuy nhiên, bất cứ lúc nào cũng phải nhớ, càng trèo cao càng ngã đau. Đừng quên đấy”

Lời nói rất có ý nghĩa. Rõ ràng là kẻ thua cuộc, nhưng bây giờ không tỏ ra thất bại thảm hại. Sự bình tĩnh và bản lĩnh đó, ngược lại vẫn khiến người ta muốn ngược nhìn.

Ánh mắt của kì ầu Quốc Thiên hờ hững, nhìn chằm chằm vào anh trong mười giây.

Nhưng, rốt cuộc...

Anh ta cười nhạt, nói: “Câu nói đó, tôi không đơn thuần chỉ nhớ thôi đâu, anh ba bây giờ đang chết giãy nhưng vẫn nhắc nhở tôi!”

Kì ầu Phong Khang không nói gì, lúc đi ngang qua, anh nhìn lại đầy ảm ý, khiến Kì ầu Quốc Thiên có chút bất an.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 399

Cân nhắc.

Xua đi những cảm xúc không cần thiết này một cách lạnh lùng.

Chuyện đã thế này, anh chắc chắn sẽ bị viện kiểm sát đi điều tra, cho dù có thoát được ải này thì mấy ông già trong hội đồng quản trị cũng không thể dễ dàng buông tha anh.

Hiện nay... Một nửa của Kì ầu Thanh này đều là của anh ta!

Anh quay đầu lại và gọi người phía sau: “Trợ lí Sơn.”

Nghiêm Danh Sơn vẫn im lặng, nhưng chỉ hơi bước về phía trước: “Chủ tịch Thiên”

“Lập tức tìm người dọn văn phòng này cho tôi! Trong vòng hôm nay, phải chuyển hết tài liệu từ dưới tầng của tôi lên đây.”

“Cái này.” Nghiêm Danh Sơn ngập ngừng.

– Lòng mảy của Kì ầu Quốc Thiên nhú lại.

Kì ầu Quốc Thiên quay lại nhìn anh ta: “Trợ lí Sơn, anh nên rõ ràng lý do tại sao tôi chia phần cho anh và để anh vào ban giám đốc, anh nên nhận thức được những vấn đề hiện tại. Bây giờ sự do dự của anh đang nói với tôi rằng anh còn đang lưu luyến sếp cũ đúng không?”

“Chủ tịch Thiên hiểu lầm rồi” Nghiêm Danh Sơn đáp lại một cách đúng mực: “Ở vị trí của tôi, tôi chỉ đang nghĩ cho chủ tịch Thiên mà thôi. Chủ tịch Khang vừa đi, đại hội cổ đông vẫn chưa bỏ phiếu chọn chủ tịch mới, nếu bây giờ anh lập tức chuyển vào phòng chủ tịch sẽ khiến mọi người dị nghị”.

Lo lắng của Nghiêm Danh Sơn không phải là không có lý.

Kiêu Quốc Thiên mím môi nói: “Vậy thì thông báo cho ban giám đốc, đến công ty họp ngay lập tức!”

Kiêu Phong Khang vẫn đang giữ vị trí này, nhưng bây giờ cái ghế này chắc chắn thuộc về anh ta rồi! Để tránh đêm dài lắm mộng, anh ta không thể chậm trễ một phút giây nào nữa!

“Vâng, tôi sẽ làm ngay bây giờ!”

Nghiêm Danh Sơn đáp lại, mở cửa văn phòng và bước ra ngoài.

Nhưng trước khi đi ra ngoài, đụng phải người nào đó, anh ta chủ động lùi vào trong rồi cung kính cúi đầu: “Bà cụ Kiêu...”

“Bốp.”

Nghiêm Danh Sơn vừa dứt lời thì một cái tát đã giáng xuống mặt anh ta

Đó thực sự là một cái tát không hề nhẹ.

Đầu óc Nghiêm Danh Sơn choáng váng, cậu ta loạng choạng lùi một bên. Ngay lập tức, mặt anh ta đỏ bừng.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Kiêu Vân Nhung đi theo sau lưng bà cụ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này.

Bà lão cay đắng nhìn Nghiêm Danh Sơn, và nói: “Đồ vong ơn bội nghĩa!”

Nghiêm Danh Sơn dường như đã tỉnh táo lại, không phản bác một lời, miễn cưỡng mà cung kính cúi đầu: “Xin lỗi, tôi đi trước”

Sau đó, anh ta rẽ ngang, tránh bài cụ rồi bước ra khỏi văn phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Bà già vô cùng tức giận.

Chiếc nạng trong tay bà ta giờ lên và di chuyển về phía Kiêu Quốc Thiên.

Nước da của Kiêu Quốc Thiên co rút lại, đứng đó, không hề trốn tránh, chỉ nghiêm mặt nhìn bà cụ chăm chăm.

Bà cụ chống gậy lên vai anh ta.

“Mẹ! Mẹ làm sao vậy? Đây không phải nhà của mẹ, đây là công ty!”
Kiêu Vân Nhung đẩy cửa phòng tiến lên ngăn cản bà cụ.

Bà cụ Kiêu tức giận đến đỏ bừng mặt, chống nạng chỉ vào Kiêu Vân Nhung: “Con có buông tay ra không? Đừng tưởng rằng bà già này già rồi thì việc gì cũng không rõ, Phong Khang bây giờ bị viện kiểm sát bắt đi rồi. Cô c ài được ước thấy rồi chứ gì?”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy! Phong Khang là em trai của con, con sao có thể mong nó bị bắt đi? Nhưng mà ... nó làm sai, nếu phải ngồi tù thật thì con cũng đâu còn cách nào. Bây giờ là xã hội pháp chế rồi!”

Bà cụ càng tức giận, quát: “Cô cũng là đứa vô ơn, em trai mình thì không giúp, lại đi giúp một đứa con hoang!”

Lời nói đã đến mức này, Kiêu Vân Nhung cũng không thêm giả vờ nữa.

Mặt bà ta lạnh lùng: “Mẹ, mẹ đừng trách con đã giúp Quốc Thiên. Người con giúp là chồng con! Chí Thành đã làm trâu làm ngựa cho Kiêu Thanh nhiều năm như vậy, nhưng mẹ xem mỗi năm anh ấy có được bao nhiêu? Ở công ty, anh ấy đang làm công việc gì, thậm chí còn không bằng chân chạy vặt. Phong Khang có thực sự coi con là chị gái nó không? Làm sao nó có thể sẵn sàng đối xử với anh rể như thế nếu nó thực sự coi con là chị gái?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 400

Kiêu Vân Nhung đã che giấu nỗi bất bình trong lòng nhiều năm như vậy, bây giờ bà ta cuối cùng cũng có thể trút ra hết.

Bà cụ Kiều lạnh lùng hừ một tiếng: “Phong Khang đối với cô không tốt sao? Với sự ngu xuẩn của La Chí Thành, nếu không phải Phong Khang giúp cho, nếu không phải vì thể diện của chị gái như cô, thì cô chớ rằng chông cô lấy được cổ phần của Kiều Thanh sao? Nằm mơ!”

“Me!”

Chông bà ta bị đánh giá như vậy, Kiều Vân Nhung cũng cảm thấy không thích hợp.

Bà cụ tức giận trừng mắt nhìn Kiều Vân Nhung: “Buông tay ra! Bằng không tôi đánh cả cô nữa đấy!”

Kiêu Vân Nhung liếc nhìn Kiều Quốc Thiên.

Kiêu Quốc Thiên vốn đã im lặng, ánh mắt lạnh lùng tiến lên một bước, Vỗ vai Kiều Vân Nhung, cuối cùng nói: “Buông ra, để bà ấy tới.”

Kiêu Vân Nhung than thở vì biết tính khí của bà già, nhưng vẫn thả ra.

Bà cụ nhặt nạng lên và muốn vụt xuống, nhưng tay của Kiều Quốc Thiên đã nhanh chóng nắm lấy nạng của bà.

“Bà già, bà thật sự cho rằng tôi vẫn còn là Kiều Quốc Thiên trước kia bị bà đánh mắng nhục nhã sao cũng chịu sao?”

Anh ta nghiêng răng đẩy bà cụ ra.

Bà cụ mất cảnh giác, lùi về phía sau hai bước, hoảng sợ ngã xuống đất.

Kiêu Vân Nhung kinh ngạc, bà ta muốn bước tới đỡ mẹ mình, nhưng lại nhìn rồi không đến đỡ nữa.

Kiêu Quốc Thiên ngó xồm trên mặt đất, lạnh lùng nhìn chăm chăm bà lão, ánh mắt của anh ta như muốn lăng trì bà lão vậy.

“Bà già, không phải lúc nào cũng coi thường tôi, hận tôi vì tôi mang họ Kiêu sao? Hôm nay mở mắt ra mà xem cho kỹ. Tôi không chỉ mang họ Kiêu, mà ngay cả công ty của con trai bà, tôi cũng sẽ cướp đi hết! Còn con trai bà, đợi anh ta đi tù đi! Bằng chứng tôi có đủ để khiến anh ta ngó tù một gông!”

“Cậu...” Bà cụ ngã xuống đất vừa đứng dậy: “Đừng lừa tôi, cậu thì có thể có bằng chứng gì?”

“Tin hay không là việc của bà! Nhưng, tôi nhắc cho bà biết, hôm nay sau khi rút khỏi đây thì đừng xuất hiện trước mặt tôi lần nữa! Nếu không, tôi sẽ không khách sáo với bà như ngày hôm nay đâu!”

Mỗi câu mỗi từ của Kiêu Quốc Thiên đều là cảnh báo.

Sau khi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn bà cụ, anh ta đứng thẳng người, không thèm nhìn bà ta nữa, chỉ nói: “Chị cả, mau đưa bà ta đi đi! Đừng bao giờ để bà ta xuất hiện ở đây nữa!”

“Được rồi, tôi sẽ đến ngay.”

Bây giờ Kiêu Quốc Thiên đã làm chủ được Kiêu Thanh, Kiêu Vân Nhung đương nhiên không dám nói gì trước mặt anh ta. Bà ta tiến lên một bước, ôm bà cụ và kéo bà ra.

“Những gì cậu ta nói có phải là sự thật không? Vân Nhung, con phải nói thật cho mẹ biết!”

Bà cụ vẫn gắt gỏng hỏi.

“Mẹ đừng hỏi nữa, đó là chuyện trên thương trường, mẹ không lo được đâu? Cha sao không đến công ty?”

“Cha của con tức giận đến ốm ra, con còn dám nhắc tới cha của con với mẹ sao! Mẹ hỏi con, cậu ta nói có chứng cứ, là thật sao?”

Kiêu Vũ Nhung im lặng một lúc. Cuối cùng cũng gật đầu.

“... Tất cả những thông tin do Nghiệm Danh Sơn đưa ra, có thể là sai sự thật được sao? Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật hiện đang đi điều tra. Một khi đã kết tội hồi lộ, có thể sẽ bị kết án chung thân”

“Chung chung thân?”

Bà cụ Kiều môi run lên, ngay sau đó, hai mắt tối sầm lại, ngã xuống đất.

Sáng sớm thức dậy, việc đầu tiên Du Ánh Tuyết làm là sờ đầu giường.

Cô lấy điện thoại ra xem, nó vẫn im thin thít.

Anh ấy... đã không gọi điện. Thậm chí không trả lời tin nhắn. Du Ánh Tuyết uất ức muốn chết.

Từ sáng hôm qua, điện thoại của anh hoàn toàn không liên lạc được. Gọi cho Trợ lý Sơn, chỉ biết rằng Trợ lý Sơn đã đổi điện thoại di động. Sau đó tôi hỏi thư kí Thanh thì cô ấy quá bận.

Du Ánh Tuyết thất vọng không biết nói gì, theo lẽ thường, đến buổi tối anh sẽ gọi cho cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 401

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 401:

Nhưng... Cả đêm không có tin tức gì. Thậm chí không có một tin nhắn.

Sự thất vọng của Du Ánh Tuyết dần dần chuyển thành lo lắng. Tình huống như vậy chưa từng xảy ra trước đây.

Cô nghĩ vậy, cuối cùng vẫn không nhìn được.

Cô lật người đứng dậy xuống giường, cầm lấy điện thoại rồi đi ra ngoài.

Điện thoại đổ chuông nhiều lần trước khi cô nghe thấy giọng nói của dì “Alo, dì Lý là tôi” Du Ánh Tuyết lập tức ngẩng đầu.

“Ánh Tuyết” “Phong Khang có ở đó không?” Du Ánh Tuyết sốt ruột hỏi.

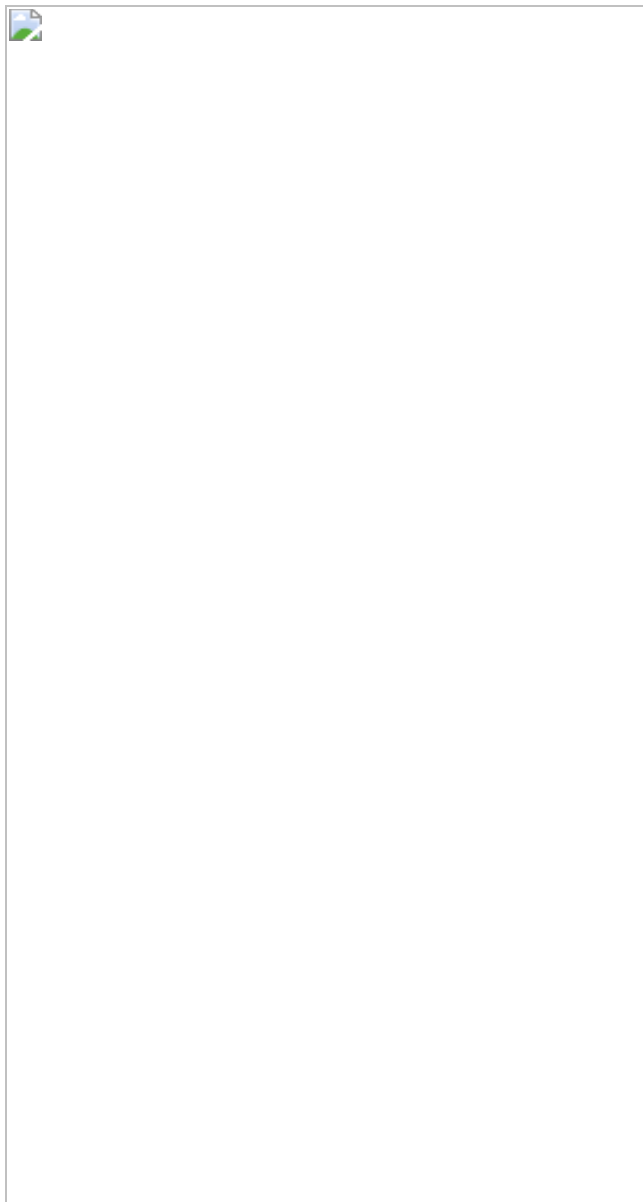
Ở đầu dây bên kia, dì Lý im lặng trong chốc lát.

“Sao vậy?” Du Ánh Tuyết không nghe thấy câu trả lời, trong lòng có chút lo lắng, “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Nào có thể xảy ra chuyện? Cháu lại đang suy nghĩ lung tung rồi. Tối hôm qua cậu ấy không về Nghe nói gần đây cậu ấy đi công tác, mấy ngày nữa có thể không về” Dì Lý giả vờ thoải mái, đổi chủ đề: “Còn cháu đấy, ở bên kia có một mình, phải chăm sóc tốt cho bản thân, nhớ chưa?”

“Ừm, vâng” “Có ăn ngon, ngủ ngon không?”

“Ừm... dì Lý, dì có biết anh ấy đi công tác ở đâu không?” Du Ánh Tuyết thật sự không có tâm trạng nói chuyện phiếm, trái tim cô chỉ nghĩ đến anh.

Ngày mai là cuối tuần, cô có thể vẽ tạo cho anh ấy một bất ngờ được không?

Du Ánh Tuyết đi bộ đến công ty, suy nghĩ miên man. Càng nghĩ về điều đó, cô càng cảm thấy rằng ý tưởng này rất hay.

Khi đến công ty, Trịnh Thanh Vy hôm nay rất chu đáo, đã chuẩn bị bữa sáng và cà phê cho cô.

Du Ánh Tuyết nói lời cảm ơn.

Trịnh Thanh Vy nhìn cô, rồi ngập ngừng nói: “Nước da của em không được tốt lắm. Có chuyện gì vậy?”

Cô giả vờ hỏi băng quơ, cúi đầu uống cà phê. Tuy nhiên, mắt Trịnh Thanh Vy khẽ ngước lên và nhìn cô một cách bí mật.

Du Ánh Tuyết cười lắc đầu: “Không sao. Mà này, ngày mai em trở lại thành phố An Lập, vừa định đặt vé. Có muốn cùng em trở về không?”

“Em quay lại làm gì?” Sắc mặt của Trịnh Thanh Vy thay đổi, cô ấy cau mày và lắc đầu: “Không, em không thể quay lại!”

Giọng điệu có chút lo lắng, cảm xúc lại có chút kích động khiến Du Ánh Tuyết giật mình.

“Có chuyện gì vậy?” Du Ánh Tuyết nghi hoặc nhìn Trịnh Thanh Vy hỏi.

Trịnh Thanh Vy dường như nhận ra rằng cô ấy phản ứng hơi quá. Cô ấy rất muốn nói sự thật với Du Ánh Tuyết, nhưng Hồ Minh Tuấn liên tục nhắc nhở cô ấy trên điện thoại và yêu cầu cô ấy giữ Du Ánh Tuyết lại, không thể để Du Ánh Tuyết biết chuyện của Kiều Phong Khang.

Đây là đi đầu mà Kiều Phong Khang đã nhiều lần giải thích.

“Ý chị là ..” Trịnh Thanh Vy nhấp một ngụm cà phê để khiến bản thân trông tự nhiên hơn một chút, rồi nói: “Việc là thế này. Chị có một vụ khá gấp. Chị muốn em tặng ca vào cuối tuần giúp chị. Vì vậy...”

“Gấp lắm sao?”

“Tất nhiên. Nó sẽ phải hoàn thành vào thứ Hai, nhưng bây giờ đưa cho người khác làm chị không yên tâm lắm. Vì vậy.” Trịnh Thanh Vy nhanh chóng lựa lời, “Hay là tuần sau em hãy về Chị biết em nhớ Phong Khang,

nhưng em cũng đã đến đây được nửa tháng rồi, thêm tuần nữa thì cũng không là mấy, đúng không?”

Du Ánh Tuyết vẫn do dự.

Nhưng Trịnh Thanh Vy không cho cô thời gian để suy nghĩ, cô ấy đặt tách cà phê xuống, bật máy tính lên và chỉ nói đơn giản: “Chị sẽ đặt cho em vé máy bay tuần sau, thế là xong.”

“... Vậy thì” Du Ánh Tuyết không thể từ chối yêu cầu của cô ấy.

Chỉ có thể làm như vậy!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 402

Đúng như dự đoán, một lúc sau, Trịnh Thanh Vy đưa cho cô tài liệu. Ngay lập tức cô bận tối tăm mặt mày.

Cô hơi lo lắng. Chỉ sợ tăng ca cuối tuần cũng không xong được.

Vào buổi chiều, đúng lúc Du Ánh Tuyết đang vội vàng, Susan thò ngón tay từ cửa bên ra và gõ vào màn hình của cô ấy: “Dora! Dora! Lại đây!”

Cô ấy hạ giọng kêu lên hai lần, nhưng vẫn dán mắt vào màn hình máy tính mà không nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết quá bận và không nhìn lên.

Chỉ nói: “Cô chơi một mình đi, tôi hiện tại thật sự không có thời gian”

“Chơi, chơi cái gì chứ! Mau tắt máy, đến xem tin tức này!” Susan nói với Du Ánh Tuyết: “Chuyện này nói về chủ tịch Kiêu và nhà họ Kiêu.”

“Susan, cô đang làm gì vậy?” Trước khi Susan nói xong, giọng nói nghiêm khắc của Trịnh Thanh Vy đột nhiên vang lên và cắt ngang lời cô.

Ngay sau đó, với một tiếng “bốc”, cô ấy dứt khoát đóng máy tính của Susan.

“Ai cho phép cô tin tức linh tinh trong khi bạn đang làm việc?”

Không nói đến Susan, ngay cả Du Ánh Tuyết cũng chưa bao giờ thấy Trịnh Thanh Vy trông khắc nghiệt như vậy. Khi ở Mỹ cùng cô ấy trước đây cũng chưa từng thấy.

Susan hơi ngạc nhiên. Cô ấy không dám nói thêm gì nữa, chỉ liếc nhìn Du Ánh Tuyết rồi nói nhỏ: “Xin lỗi, tôi đi làm ngay”

“Susan, cô vừa nói v ề tin tức gì vậy?” Nhưng rõ ràng, Du Ánh Tuyết đã nghe những gì Susan nói vừa rồi.

“Cái này... Tôi không biết, tôi không nên nói gì nữa thì hơn.”

Susan rút đầu lại. Du Ánh Tuyết chuyển ánh mắt từ Susan sang Trịnh Thanh Vy, “Chị Trịnh Thanh Vy, chị đang giấu em đi đâu gì đó?”

Môi Trịnh Thanh Vy run run, cuối cùng chỉ nói: “Không”

Du Ánh Tuyết quá hiểu Trịnh Thanh Vy. Khi cô ấy nói dối, cô có thể nhận ra trong nháy mắt.

Bây giờ, phản ứng của cô ấy như thế này khiến cô cảm thấy một dự cảm không lành. Cô nhấp vào trang web gần như ngay lập tức.

Trịnh Thanh Vy nghĩ đến lời cảnh báo của Hồ Minh Tuấn, cô ấy muốn ngăn Du Ánh Tuyết lại, nhưng tại sao chứ? Có một số chuyện, Du Ánh Tuyết có quyền được biết.

Du Ánh Tuyết nhấp vào công cụ tìm kiếm và trực tiếp tìm kiếm ba từ “Kì ều Phong Khang”.

Tiêu đề tin tức nhảy ra đã gây sốc.

Đầu óc cô trở nên trống rỗng. Trong một lúc lâu, cô chỉ biết ng ồi ngây ngốc, tay chân lạnh ngắt.

Không biết đã qua bao lâu, nhưng cô dường như đột ngột tỉnh táo lại.

Gần như ngay lập tức chớp lấy điện thoại, trông cô hoảng loạn, bối rối, như thể nắm lấy ống thở cuối cùng.

Cô bấm số quen thuộc.

Mỗi con số đều được nhấn rất mạnh. Các ngón tay đang run rẩy.

Nhưng...

Ở đầu bên kia của điện thoại, chỉ có tiếng bíp phát ra.

Cô dường như không thể tin được, cô gọi đi gọi lại, chọc ngón tay vào màn hình, lo lắng và hỗn loạn, suýt chọc vỡ màn hình.

Cô không thể tin những gì mình vừa nhìn thấy!

Làm sao anh có thể vào tù, làm sao anh có thể bị cách chức, đuổi khỏi hội đồng quản trị và thay vào đó là Kì ầu Quốc Thiên?

Anh là một người đàn ông dường như toàn tài, người luôn ở trung tâm và có tiếng nói trên thương trường...

Nhưng...

Nếu thực sự đúng như những gì báo đã viết, vậy lúc này anh chắc đang rất thất vọng, xấu hổ và khó chịu đến mức nào?

Susan ng ẩ sang một bên quan sát, cố gắng thuyết phục nhưng nhìn bộ dạng của Du Ánh Tuyết, cô không dám nói một lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 403

Vì thế.. Cô ấy đã nói gì sai sao?

Đến lần thứ mười, gọi mãi vẫn không được, Du Ánh Tuyết đột nhiên đứng dậy lao ra ngoài không nói một lời.

Trịnh Thanh Vy giật mình, lập tức đuổi theo.

“Ánh Tuyết!” Trịnh Thanh Vy nắm lấy tay cô: “Em bình tĩnh!”

“Chị Trịnh Thanh Vy, chị hãy giúp em nộp đơn xin từ chức! Trước mắt, em sẽ không trở lại Hà Cảng nữa!” Cô gầy như lấy hết bình tĩnh trước khi nói ra câu này. Bây giờ...

Lúc anh đau đớn nhất, cô vẫn sống cuộc sống không lo toan ở Hà Cảng mà không có anh bên cạnh – cảm giác này thật sự rất kinh khủng!

Thảo nào, anh cấm cô từ chức ngay lập tức! Thảo nào chị Trịnh Thanh Vy phản ứng lạ thế! Chẳng trách không thể gọi điện được cho anh!

Du Ánh Tuyết càng nghĩ trong lòng càng lo lắng.

Cuối cùng, cô thậm chí không có thời gian để quay lại và đóng gói hành lý của mình, cô lấy ví và vội vã đến sân bay.

Mọi khoảnh khắc trên máy bay đều trở thành đau khổ.

Du Ánh Tuyết xuống máy bay, trực tiếp đến chỗ Kiều Thanh.

Vào lúc này, tầng dưới của Kiều Thanh bị bao vây bởi giới truyền thông.

Cô vừa bước xuống xe, giới truyền thông đã nhận ra cô. Họ vây lấy cô và bao vây cô không còn kẽ hở.

“Cô Du Ánh Tuyết, bây giờ cô đến công ty vì việc của anh Khang sao?”

“Cô có biết bây giờ anh Khang đã bị bắt không?”

“Tôi nghe nói ông Ki ầu Quốc Thiên có nhiều bằng chứng về tội của anh Ki ầu Phong Khang. Nếu bị buộc tội, anh Ki ầu Phong Khang có thể bị kết án chung thân”

Chung thân... Du Ánh Tuyết nhai đi nhai lại hai chữ này, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, trong mắt như phủ một tầng bụi, bỗng không nhìn rõ cái gì.

Tai cũng bị bịt kín bởi bông nên cô không nghe thấy gì ...

Tức ngực, đau bụng. Đau đến khó thở.

Khi cơ thể cô đang run rẩy, cổ tay cô nóng lên.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, cô bị cánh tay cường tráng của người đàn ông kéo vào lồng ngực.

Tất cả những câu hỏi sắc bén của các phương tiện truyền thông đều bị đối phương lạnh lùng từ chối: “Tôi xin lỗi, không bình luận gì”.

Du Ánh Tuyết nhìn lên và thấy Minh Đức, người đang bảo vệ khuôn mặt vô cảm của mình lúc này.

Chắc chắn...

Trong khoảng thời gian gần đây, anh ta cũng đã có một khoảng thời gian t ỉ t ệ. Về mặt mặt mũi hiện rõ, dưới mắt vẫn còn quầng thâm.

Nếu Ki ầu Minh Đức đã vậy, có thể tưởng tượng được ...

Phong Khang lúc này thế nào?

Du Ánh Tuyết cảm thấy đau đớn khi nghĩ đến hoàn cảnh của anh lúc này.

Kiêu Minh Đức bảo vệ cô đi vào đại sảnh công ty, bảo vệ công ty đã chặn bên truyền thông đang chuẩn bị xông vào.

“Sao em lại trở về vào lúc này?” Kiêu Minh Đức nhíu mày.

“Những gì truyền thông nói vừa rồi là sự thật sao?” Du Ánh Tuyết nắm chặt lấy tay Kiêu Minh Đức, lòng bàn tay lạnh lẽo, không có một chút nhiệt độ.

Kiêu Minh Đức nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, có chút không đành lòng.

Anh ta mím môi mỏng, cuối cùng chỉ nói: “Em với anh lên lầu trước đi, công ty bây giờ rất lộn xộn, đây không phải là nơi để nói chuyện.”

Nói rồi, anh ta kéo Du Ánh Tuyết đến tận thang máy chuyên dụng.

– Khoảng cách rất ngắn, thời gian rất ngắn, nhưng Du Ánh Tuyết cũng đã cảm nhận được bầu không khí đè nén khác thường trong công ty.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 404

Các nhân viên đang trong tình trạng mệt mỏi, mơ hồ vì tình hình của công ty.

Sự t ần t ại của chú ba ở Ki ều Thanh chưa bao giờ đơn giản chỉ là một ông chủ. Anh cũng là người lãnh đạo văn hóa và tinh th ần của một công ty, truyền cảm hứng thăng tiến cho nhi ều nhân viên.

Bây giờ tình hình như thế này, chắc các nhân viên cũng hơi chạnh lòng.

Du Ánh Tuyết cảm thấy không thoải mái, li ền đứng dựa vào góc thang máy.

Vội vã trở v ề thành phố An Lập từ Hà Cảng, nhiệt độ giảm mạnh hơn 10 độ, cô mặc áo sơ mi và áo nịt mỏng trước khi kịp thay.

Bức tường thang máy lạnh đến kinh người.

Vào lúc này, thân hình nhỏ nhắn của cô co ro mà đứng đó, khiến cả người cô càng thêm đáng thương.

Ki ều Minh Đức không đành lòng nhìn, thở dài, cởi bộ đồ khoác lên vai cô.

Sau đó cô mới phản ứng lại, lông mi run lên, liếc nhìn anh ta.

Cô có thể nhìn thấy sự bu ồn bã và khó chịu trong đôi mắt đỏ Trái tim của Minh Đức đau đến thất lại.

“Du Ánh Tuyết, phương pháp của cô khá hay” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên chen vào.

Thang máy vốn đang ch ậm chạp đóng lại, lại mở ra do có người can thiệp.

Người phụ nữ đi giày cao gót, tay xách chiếc túi da cá sấu, kiêu hãnh bước vào thang máy với tư cách là người chiến thắng.

Nhìn Kiều Minh Đức và Du Ánh Tuyết trong góc, khinh thường chế nhạo, “Ngay sau khi Kiều Phong Khang vào tù, cô bắt đầu lại với Minh Đức là được rồi. Rất thông minh”

“Minh Đức, người phụ nữ mà cậu của cậu muốn, bây giờ, cậu vẫn muốn sao?”

Những lời cuối cùng này đã được nói với Kiều Minh Đức với giọng điệu chế giễu và khinh thường.

Du Ánh Tuyết không ngờ lại gặp Tô Hoàng Quyên ở đây, vì vậy cô thẳng lưng, cả người như bước vào trạng thái chiến đấu ngay lập tức, lạnh lùng chào.

hỏi.

Kiều Minh Đức không những không quan tâm đến những lời nói giễu cợt của Tô Hoàng Quyên mà còn ôm Du Ánh Tuyết vào lòng mà không hề né tránh.

Khóe môi nhếch lên, cô ta cười phóng túng.

“Thím tư nói đúng, thật ra tôi và Du Ánh Tuyết rất xứng đôi vừa lứa. Cô ấy thật đáng yêu, tôi có lý do gì mà không thích cô ấy chứ? Hơn nữa, thím tư trước đây không phải cũng...”

Lúc này, anh ta cố ý dừng lại.

Kiều Minh Đức cố ý liếc qua Tô Hoàng Quyên, cười khinh bỉ: “Thím tư trước đây rất đa tình nhỉ. Nói ra thì những video và ảnh trước đây có thể vẫn còn được lưu trữ trong máy tính của tôi. Chú tư tôi cũng không quan tâm quá khứ mà lấy thím, cũng không nói không cần thím, phải không?”

“Kiều Minh Đức! Cậu láo xược!”

Tô Hoàng Quyên khịt mũi, nhét ngón tay vào túi.

Cô ta đang run lên vì tức giận, đôi mắt cô ta đỏ hoe, nhìn chăm chăm vào họ cách hẳn học.

Kiêu Minh Đức kinh ngạc, thả lỏng vòng tay ôm Du Ánh Tuyết, lúc này cũng không xác xược như trước đó nữa.

Anh ta không để ý tới Tô Hoàng Quyên nữa mà lại khoác áo cho Du Ánh Tuyết.

Thì thảo nói nhỏ: “Sao em trở về mà mặc ít như vậy? Lạnh chết bây giờ.”

Du Ánh Tuyết lắc đầu không nói gì.

Vì Tô Hoàng Quyên ở đó nên cô không muốn tỏ ra chán nản và làm theo trái tim mình.

“Chúng ta đến rồi, đi thôi” Thang máy mở ra, Kiêu Minh Đức đưa Du Ánh Tuyết ra ngoài.

Nước da của Tô Hoàng Quyên vẫn tái mét. Lời nói vừa rồi của Kiêu Minh Đức thực sự đâm vào tim cô ta.

“Du Ánh Tuyết! Cô dừng lại!” Du Ánh Tuyết cau mày không dừng lại.

“Du Ánh Tuyết, tôi sẽ cho cô một cơ hội. Nếu cô có thể đến cầu xin tôi, tôi đang có tâm trạng tốt. Có lẽ tôi có thể hủy thông tin mà Nghiêm Danh Sơn đưa cho tôi. Có lẽ, anh ta không cần phải lãnh án chung thân. Chỉ cần chúng ta nghĩ ra cách khác, thì việc anh ta muốn thoát tội không phải là không có.”

Du Ánh Tuyết khựng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 405

Đột ngột quay lại, nhìn Tô Hoàng Quyên.

“Cô vừa nói... ai đưa cho cô dữ liệu của Phong Khang?”

Tô Hoàng Quyên chỉ thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô thật buồn cười.

Bây giờ cô ta có vẻ thoải mái hơn một chút.

Cô ta nhướn mày tự đắc: “Hỏi Minh Đức đi. Du Ánh Tuyết, tôi đang chờ cô cầu xin, nhưng sự kiên nhẫn của tôi vô cùng có hạn”

Cô ta nói xong liền đóng thang máy, thang máy từ từ đi lên đỉnh của tòa nhà. Du Ánh Tuyết hai mắt đỏ hoe.

Tầng cao nhất của tòa nhà đã từng là nơi làm việc của chú ba!

“Minh Đức, cô ta có ý gì?” Du Ánh Tuyết quay đầu nhìn chằm chằm Kiều Minh Đức: “Trợ lý Sơn sao có thể đưa ra thông tin mật của chú ba cho cô ta?”

Nói đến đây, Kiều Minh Đức cũng thất vọng.

Đôi môi mỏng của anh ta run lên, không có âm thanh nào.

Du Ánh Tuyết môi run lên. Có vẻ như cô không tin, nhưng sự thật khiến cô không thể không tin.

“Anh ta... phản bội chú ba?”

“Ăn cháo đá bát sao?” Kiều Minh Đức cười: “Ngay từ đầu anh ta đến làm việc cho chú ba là do Kiều Quốc Thiên sắp xếp. Bây giờ, anh ta chỉ là trở lại làm việc cho chủ cũ mà thôi.”

Du Ánh Tuyết đột ngột lùi lại một bước, hai mắt đỏ hoe.

Cảm giác khi bị phản bội sẽ khó chịu như thế nào?

Trong suy nghĩ của chú ba, Nghiêm Danh Sơn không chỉ là một cấp dưới.

Anh ta là cánh tay phải, người bạn, người anh em..

Nhưng bây giờ...

Tình cảm nhiều năm như vậy, hóa ra chỉ là giả dối.

Khởi đầu của mọi thứ thực chất là một phép tính ...

Càng nghĩ về điều đó, cô càng trở nên đau khổ.

Thương anh... Cô thực sự muốn ôm anh thật lâu “Minh Đức, em muốn gặp chú ba, anh có thể giúp em tìm cách gì không? Dù chỉ là trong nháy mắt.”

ít nhất, hãy để anh biết rằng anh vẫn còn cô!

Anh sẽ không bao giờ cô đơn...

Kiều Minh Đức không thể chịu được sự thất vọng của Du Ánh Tuyết, nhưng vẫn lắc đầu: “Anh Minh Tuấn và các luật sư hiện đang nghĩ cách giải quyết. Nhưng ... tình hình bây giờ khá đặc biệt, nên... hiện tại, không ai có thể gặp được.

“Vậy thì anh ấy có ổn không?” Kiều Minh Đức lại lắc đầu.

“Chuyện này... thật sự không ai biết”

Du Ánh Tuyết tuyệt vọng rời khỏi công ty, từ “chung thân” vẫn luôn lớn vồn trong tâm trí cô. Khiến cô quay cuồng, choáng váng.

Cô đã không về nhà.

Du Ánh Tuyết bảo tài xế đưa cô đến Viện Kiểm Sát.

Bên trong có bảo vệ nghiêm ngặt, bên ngoài có người chặn lại không cho vào.

Cô ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn đường phố lạnh lẽo, chỉ cảm thấy hai mắt sưng lên, hiện tại cũng không biết phải đi đâu.

Nếu không có anh, cô sẽ không thuộc về nơi nào...

Bây giờ, cô chỉ có thể ngây ngốc chờ đợi ở đây.

Như thế này dường như có thể gần anh hơn ...

Cô không biết mình đã đứng đó bao lâu, trời tối om, gió lạnh dữ dội, lạnh thấu xương.

“Cô thực sự đứng ở đây à!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 406

Tiếng phanh vang lên. Một chiếc Maserati dừng lại trước mặt cô.

Lê Tiến Minh đóng sầm cửa xe rồi xuống xe, cau mày nói nhỏ: “Bà cô à, tôi tìm cô cả đêm rồi. Đừng có giày vò mình thế này, nếu thật cô có vấn đề gì, lúc Phong Khang quay về anh ấy sẽ giết chúng tôi mất.”

Cô gái nhỏ này thực sự đã đứng trong gió lạnh lâu như vậy!

Khuôn mặt nhỏ của cô tái xanh vì lạnh. Đôi môi đỏ tái đi trông rất đáng SỢ.

Sợ rằng nếu Lê Tiến Minh đến muộn một lúc nữa thì cô sẽ đông cứng đây mất.

Lê Tiến Minh cầm trong tay một chiếc khăn tắm lớn, quấn quanh người Du Ánh Tuyết: “Tôi sẽ đưa cô về”

Khi được quấn trong chăn, Du Ánh Tuyết mới định thần lại, thân thể lạnh như băng cảm thấy có chút ấm áp.

Nhưng, ngay lúc đó, đôi mắt cô đỏ hoe.

Cô cắn chặt môi không nói mà máy móc đi theo Lê Tiến Minh vào trong xe.

Cô cứng đờ ngẩn, không biết trời có lạnh thật không, cô im lặng. Du Ánh Tuyết cup mắt xuống, đôi mắt đỏ hoe nhìn ngón áp út.

Chiếc nhẫn trên tay cô trông có chút mờ ảo trong màn đêm mờ mịt.

Lê Tiến Minh liếc nhìn chiếc nhẫn và thở dài.

Tất nhiên anh ta biết chiếc nhẫn này.

Khi Kiều Phong Khang có được chiếc nhẫn này, nó rất đẹp. Tuy không phải là người thích phô trương khoe của nhưng anh thực sự khoe khoang trước mặt họ.

Sau đó, trong suốt 4 năm Du Ánh Tuyết ra đi, anh đã cất nó đi. Rồi khi cô trở lại, anh hạnh phúc đeo nó vào tay cô, chiếc nhẫn vẫn đẹp như vậy.

“Sao cô ngốc thế? Đứng ở đây, ba bốn ngày nữa cũng không thấy Phong Khang đâu. Minh Đức gọi điện cho tôi nói không thấy ai ở nhà. Cậu ấy đến chỗ Kiều Quốc Thiên tìm, rồi gọi tôi đến đây tìm cô.”

Lê Tiến Minh đang lái xe, giả vờ thư giãn và nói chuyện, như thể để Du Ánh Tuyết cảm thấy dễ chịu hơn.

Du Ánh Tuyết mím môi, nhưng vẫn không nói lời nào.

Đôi mi cô sụp xuống, Lê Tiến Minh nhìn cô vài lần, nhưng không thể hiểu cô đang nghĩ gì.

“... Đừng quá lo lắng, anh ấy là ai, không sao đâu” Lê Tiến Minh không chịu nổi vận lò sưởi trong xe lên mức tối đa rồi mới nói tiếp: “Kiều Phong Khang sẽ nói đi nói lại với chúng tôi trước khi đi là phải chăm sóc cô cho tốt. Đừng lo lắng cho anh ấy, hãy chăm sóc bản thân mình trước.”

“Anh nói... anh ấy ở bên trong đó có lạnh không?” Cô đột nhiên nói. Giọng nói nhẹ nhàng, xa xăm như làn khói bay lơ lửng trên không.

Như thể gió sẽ mang lời của cô đến bên anh.

Lê Tiến Minh không nói gì.

“Giường bên trong đó cứng và lạnh. Anh ấy không được ngủ..”

“Còn nữa ... hiện tại chắc là anh ấy đói rồi ... Anh ấy kén ăn như vậy, làm sao có thể quên được những thứ đó?”

Cô có người vào ghế phụ, mặt áp vào cửa kính xe lạnh lẽo, thất thần lầm bầm.

Dường như cô đang nói chuyện với anh ta, nhưng cũng giống như đang nói chuyện với chính mình.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ đầy màu sắc, chiếu qua khuôn mặt nhỏ bé của cô. Nhưng trong mắt cô chúng lại biến thành một màu xám ảm đạm.

Như thể nó được bao phủ bởi một lớp tro bụi dày đặc, không có một chút dấu vết nào của ánh sáng.

Lê Tiến Minh hé môi, anh ta muốn an ủi gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Nhìn đi thì vẫn tốt hơn. Sau cơn mưa rồi trời lại sáng.

Tất cả những điếu này cũng chỉ là những thử thách nhỏ cho hai người họ, cũng không phải là việc gì quá nghiêm trọng.

Một nơi khác ...

Tô Hoàng Quyên mặc bộ đồ ngủ và nằm nghiêng trên giường.

Sau khi Kiều Quốc Thiên bước vào, cô ta hơi quay sang bên và quay lưng lại với anh.

Kiều Quốc Thiên nằm thẳng trên giường, nhìn lên trần nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 407

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 407:

Hai người im lặng một lúc.

Anh ta là người đầu tiên lên tiếng: “Cô có hối hận không?”

Cô ta khẽ nhúc nhích thân dưới, quay đầu nhìn anh ta: “Cái gì?”

Anh ta cũng quay lại, đối diện với cô ta: “Trong hai ngày này, hội đồng quản trị sẽ quyết định ai sẽ là CEO. Cô có hối hận khi giúp tôi hạ bệ Kiều Phong Khang không?”

Nhắc đến người đàn ông đó, trong ánh mắt cô ta có vẻ phức tạp và mâu thuẫn. Nhưng cuối cùng, cô ta chỉ nói một cách dứt khoát và lạnh lùng: “Không!”

Kiều Quốc Thiên mắt nhắm lại.

Anh ta trở mình và đè cô ta xuống dưới.

Tô Hoàng Quyên trừng mắt nhìn anh ta, bàn tay anh ta đã luồn vào trong bộ đồ ngủ của cô ta và xé rách chiếc quần lót ren.

“Kiều Quốc Thiên!” Cô ta thì thầm, và đưa tay xuống để ngăn anh ta lại.

Anh ta vênh váo ngẩng cao đầu: “Hiện tại hối hận cũng vô dụng, anh ta đã là kẻ bại trận dưới tay tôi rồi!”

Rốt cuộc, không có màn dạo đầu nào, cơ thể của anh ta đi vào cơ thể cô ta.

Cô ta hơi né đi, nghiêng rằng: “... Bao cao su! Tôi không muốn nói với anh về quyền nuôi con khi ly hôn!”

Kiêu Quốc Thiên khịt mũi: “Nếu thật sự có, thì cô có định làm vợ của chủ tịch Kiều Thanh cả đời không!”

Cả đời...

Lúc này, khi Kiều Quốc Thiên nói ra hai từ này, trái tim của Tô Hoàng Uyên thực sự đang đập mạnh hơn.

Sau khi định thần lại, cô ta muốn hỏi Kiều Quốc Thiên, chuyện cô ta bị lộ ra ảnh và video bốn năm trước... Anh ta thực sự không để tâm sao?

Thực sự đã dám nhắc đến hai chữ “cả đời” với cô ta.

Nhưng...

Sau khi bình tĩnh lại, cô ta không hỏi nữa.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt cô ta lạnh lùng hơn. Không biết sức mạnh từ đâu mà ra, cô ta đẩy Kiều Quốc Thiên đang trên người mình ra.

“Mang bao cao su! Không đeo thì đừng làm chuyện đó!”

“Đàn bà, cô đúng là cần một bài học!”

Kiều Quốc Thiên nóng lòng muốn đè Tô Hoàng Quyên xuống giường một lần nữa. Tuy nhiên, ngay khi đang định làm việc đó thì có người gõ cửa.

“Anh Thiên, bà cụ Ki ầu đến rồi! Bà ấy nói mời anh xuống lầu”

Ki ầu Quốc Thiên cau mày. “Tại sao bà ta lại tới vào lúc này?” “Chắc là vì Ki ầu Phong Khang”

Giọng Ki ầu Quốc Thiên cất lên vọng ra chỗ người giúp việc đứng: “Đưa bà ta đi đi và nói rằng tôi đang ngủ.”

“Không cần!” Tô Hoàng Quyên trả lời: “Nói cho bà ta biết, chúng tôi sẽ xuống ngay bây giờ?”

Vừa nói, cô ta vừa lật người xuống giường, lấy áo khoác khoác lên vai: “Nếu không muốn gặp, anh ngủ trước đi, tôi sẽ xuống một mình.”

Lê Tiến Minh đưa Du Ánh Tuyết về được nửa đường thì có cuộc gọi đến.

cuộc gọi rất ngắn. Bên kia chỉ nói một tiếng rồi cúp điện thoại.

Sau khi nghe cuộc gọi, Du Ánh Tuyết nói với Lê Tiến Minh: “Phiên anh đưa tôi đi nơi khác được không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 408

“Ở đâu?” “Bà cụ Ki ầu vừa gọi cho tôi và bảo tôi đến chỗ của Ki ầu Quốc Thiên. Bà ấy đang đợi tôi ở đó.”

Lê Tiến Minh nhíu mày: “Bà ấy lại định làm cái gì vậy?”

“Bà ấy nói, nếu tôi muốn giúp Phong Khang, thì tôi phải qua đó một chuyện”

“Vớ vẩn. Đó là ổ rắn, ổ chuột, không có người tử tế nào cả”. “Đến xem một chút đi.”

Lê Tiến Minh gật đầu: “Không sao. Còn phải xem bọn họ giở trò gì.”

Khi Du Ánh Tuyết đến nhà Ki ầu Quốc Thiên, đèn pha lê đã bật sáng trưng trong ti ền sảnh.

Tô Hoàng Quyên ng ồi vào ghế, bà già ng ồi sang một bên c ần cây gậy, mặc dù bà đến can ngăn nhưng khí thế vẫn không suy giảm. Phía sau bà là người hầu đi theo bà, gì Tr ần.

Trong cả đại sảnh, không khí ngột ngạt đến mức khó thở.

Du Ánh Tuyết xuất hiện, Tô Hoàng Quyên và bà già nhìn cô.

“Du Ánh Tuyết, cô quỳ xuống!”

Khi cô vừa bước vào, bà già lên tiếng đột ngột.

Du Ánh Tuyết chỉ nghĩ rằng lời nói của bà cụ thật nực cười: “Tại sao tôi phải quỳ?”

Chính Tô Hoàng Quyên là người trả lời lại cô.

Cô ta chỉnh lại quần áo ngủ, nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết từ trên xuống: “Du Ánh Tuyết, tôi đã nói rồi, chỉ cần cô cầu xin tôi, tôi có thể cho Kiều Phong Khang một con đường sống.” Du Ánh Tuyết cau mày.

Tô Hoàng Quyên lạnh lùng, kiêu ngạo gật đầu, tự đắc nói: “Cô quỳ trước mặt tôi, tôi có thể suy nghĩ lại!” Du Ánh Tuyết đột nhiên rõ ràng Bà lão gọi mình đến đây lúc đã muộn như vậy là vì chuyện này, cô tức giận thật lâu không nói nên lời.

Thật là vô lý và nực cười!

Làm sao lại có một bà già xấu tính như vậy?

“Tôi sẽ không bao giờ quỳ gối trước một người phụ nữ hại chú ba để cầu xin lòng thương xót!” Du Ánh Tuyết cứng đầu, giọng điệu lạnh lùng, không khiêm tốn cũng không hống hách: “Nếu hôm nay tôi chịu ấm ức ở đây, vậy thì ngày nào đó chú ba ra ngoài, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào mà yêu anh ấy nữa, cũng không xứng yêu anh ấy!” Đương nhiên...

Tô Hoàng Quyên và bà cụ không ngờ Du Ánh Tuyết lại trả lời như thế này.

Sắc mặt bà cụ Kiều thay đổi, đột nhiên đứng dậy, nghiêm khắc mắng: “Cô như thế mà gọi là yêu Phong Khang? Đầu gối cô có vàng hay sao mà đến quỳ cũng không quỳ được?”

“Đúng vậy, đây là tình yêu của tôi dành cho anh ấy!” Du Ánh Tuyết lớn tiếng đáp.

Lúc này, cô thất vọng với bà lão đến mức không nhin nổi nữa.

Cô lạnh lùng đáp lại anh mắt của bà lão: “Tôi là người phụ nữ của anh ấy, cho dù hiện tại anh ấy ở nơi nào, thì tôi cũng phải thay anh ấy giữ lấy lòng tự trọng! Nếu bà đã chấp nhận đến đây, còn cầu xin sự thương xót của họ, vậy thì tại sao bà không quỳ?”

Lời nói của Du Ánh Tuyết như kim châm.

Khuôn mặt bà lão nhăn lại vì tức giận. Bà ta bực tức chỉ tay về phía Du Ánh Tuyết, ngón tay run lên vì tức giận: “Cô ... cô miệng lưỡi sắc bén lắm nhỉ! Cô chờ đó cho tôi, một ngày nào đó Phong Khang ra ngoài rồi, tôi nhất định sẽ không để hai người yên ổn cùng nhau đâu! Du Ánh Tuyết, cô thực sự muốn làm con dâu nhà họ Kiều ư, kiếp sau cũng đừng nghĩ tới!” Du Ánh Tuyết cười nhạt.

“E rằng không được như bà muốn! Nếu Phong Khang thật sự có thể ra ngoài, ngay ngày đầu tiên tôi sẽ đưa anh ấy đến ủy ban! Tôi không chỉ cưới anh ấy mà còn có vài đứa con với anh ấy!”

“Tôi nghĩ Du Ánh Tuyết nói đúng đấy!”

Bà cụ muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói vang lên từ nhà, và đột nhiên cắt đứt cuộc trò chuyện của họ.

Mọi người ngẩng đầu lên, Kiều Quốc Thiên đang đứng trên lầu, nhìn bà cụ từ trên xuống dưới.

“Nếu Du Ánh Tuyết không muốn quỳ, vậy thì bà quỳ xuống! Quỳ trước mặt tôi van xin tôi, tôi có thể để cho con bà một con đường sống!” Mặt bà già biến sắc.

Bà ta nắm chặt chiếc nạng trong tay.

Du Ánh Tuyết cau mày.

Nhìn người đàn ông chảy cùng nửa dòng máu với mình, cô chỉ nghĩ anh ta thật xa lạ.

Kiều Quốc Thiên chậm rãi đi xuống lầu, không thèm nhìn người bên cạnh, chỉ lạnh lùng nhìn bà lão: “Quỳ xuống! Quỳ xuống để tôi biết lòng thành của bà!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 409

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 409:

Du Ánh Tuyết còn chưa hoàn hồn, chỉ nghe thấy dì Trần hoảng sợ kêu một tiếng: “Bà chủ, sao bà lại làm như vậy?”

Trên đường về, Du Ánh Tuyết cứ nghĩ đến cảnh bà già quỳ gối.

Mặc dù cô rất thất vọng về bà ấy, nhưng nhìn một người già nua hạ thấp nhân phẩm, tư cách vì con trai mình, lòng cô vẫn rất khó chịu.

“Đừng nghĩ nữa, nếu thật sự cô quỳ trước mặt bọn họ rồi cầu xin như bà lão, nếu Phong Khang mà biết được thì anh ấy sẽ tức giận đến chết mất. Hôm nay xử lý được đây, ít nhất sẽ không để cho kẻ ác như Tô Hoàng Quyên được như ý.” Du Ánh Tuyết cười chua chát.

“Nếu quỳ gối thực sự có tác dụng, tôi có thể không biết xấu hổ quỳ xuống cầu xin tha thứ. Không nói đến quỳ gối, tôi có thể đập đầu một trăm lần.”

Lê Tiến Minh liếc cô một cái: “Cô mà có tiền đó vậy sao?”

“Ừ... tôi thực sự có thể làm vậy...” Cô yếu ớt đáp.

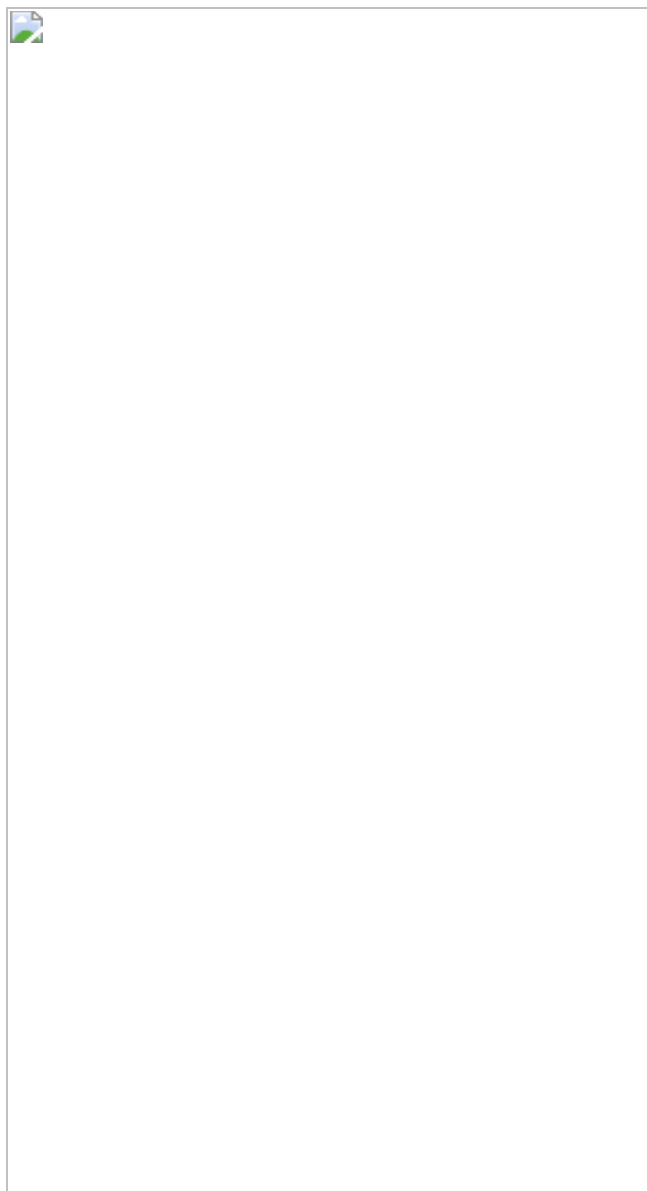
Chỉ cần tốt cho anh, cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì ...

Thật đáng tiếc...

Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên có mối hận sâu sắc với chú ba. Bọn họ đã chuẩn bị cho ngày này bao lâu rồi, làm sao mọi chuyện có thể được giải quyết bằng một cái quỳ gối?

Cô không ngốc. Hai ngày sau khi trở về từ Hà Cảng, mọi thứ dường như bất lực.

Đêm đó, bà lão quỳ gối trước mặt Kiêu Quốc Thiên, vì phải chịu tải nhục mà bà ta cũng sinh bệnh.

Trong lúc họ bận rộn, Du Ánh Tuyết dường như không có việc gì phải làm, vì vậy cô không đến công ty và ở nhà, lo lắng nhưng vô vọng chờ đợi tin tức.

Cô sợ rằng mình sẽ không thể bình tĩnh nổi, vì vậy cô tự tìm cho mình rất nhiều việc phải làm.

Cô dọn dẹp biệt thự mà không có người hầu.

Du Ánh Tuyết quỳ trên sàn lau sàn cả ngày. Đầu gối sưng đỏ rất nhiều nhưng dường như cô không hề hay biết.

Những người hầu không thể để thế nữa, nhưng họ không biết làm thế nào để thuyết phục cô. Cậu chủ xảy ra chuyện như vậy, cô không buồn mới là chuyện lạ!

Dì Lý thấy cô giày vò bản thân như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Ánh Tuyết, cho dù thế nào, cháu cũng nên ăn một chút mì trước.”

“Không, cháu còn chưa đói” Du Ánh Tuyết đặt lại cái ghế vào xô, đứng đợi nước.

“Sao mà không đói được? Cô đã một ngày không ăn uống gì rồi. Được rồi, đừng Dì Lý giật lấy cái thùng.

Du Ánh Tuyết không nắm lấy, để dì Lý cất đi, nói: “Cháu sẽ không lau sàn nhà nữa. Có quần áo và ga trải giường còn chờ cháu giặt trên lầu. Mọi người không cần lo cho cháu, không còn sớm, đi ngủ đi”

Vừa nói cô vừa thực sự bước lên lầu.

Dì Lý đi theo cô: “Ánh Tuyết, cháu cứ như thế này sẽ kiệt sức đấy, nếu cậu chủ mà biết cháu thế này, cậu ấy sẽ đau lòng nhường nào?”

Du Ánh Tuyết giật mình. Người có khựng lại. Ánh mắt cô trở nên đau khổ.

Cô như thế này... Liệu anh có còn biết không?

Anh có biết không, có rất nhớ anh... Rất lo lắng, rất lo lắng cho anh ...

Cô đã lo lắng đến mức không ngủ được dù chỉ một giây trong hai ngày qua...

Không nói gì, Du Ánh Tuyết bước lên lầu.

Cô bước vào phòng thay đồ và mở từng dây tủ.

Trong đó chứa đầy quần áo... cà vạt... giày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 410

Thậm chí, có rất nhiều chiếc đồng hồ sáng chói anh đã mang ...

Mọi thứ vẫn ở đó, nhưng ... Nhưng anh... không còn ở đây ...

Một mình, cô đơn, cô bước qua tủ. Những ngón tay lướt qua bộ quần áo một cách vô thức.

Như thế, cách này có thể lấy được hơi thở của anh ấy ...

Cô ngốc nghếch đi đi lại lại qua những dãy quần áo.

Càng đi, trái tim cô càng đau ... Càng đi, mắt cô càng nhòe... Rốt cuộc ...

Cô dường như đã mệt vì đi bộ giờ cô không thể đi được nữa.

Dựa vào mắc áo, nhắm mắt yếu ớt. Khuôn mặt cô vùi sâu vào bộ đồ, hít thở một cách thèm thuồng ...

Như thế, anh vẫn ... Không đi đâu cả. Phong Khang ... Phong Khang ... Anh ổn không? “Ánh Tuyết. “

Đột nhiên, một giọng nói vang lên ở cửa.

Cô ngây người.

Cô đang mơ sao? Hay vì nhớ anh quá nhiều mà bị ảo giác...

Thực sự ... cô đã nghe thấy giọng nói của anh ...

“Ánh Tuyết.” Có một tiếng thì thầm khác.

So với vừa rồi, giọng nói này gần hơn. Thật hơn ảo giác.

Du Ánh Tuyết đột ngột quay lại. Người đột nhiên xuất hiện ở cửa khiến cô sững sờ tại chỗ.

Cô ấy hoài nghi. Đôi mắt cô mở to, và thậm chí không dám chớp.

Có phải anh không? Thực sự là... chú ba sao?

Đó không phải là ảo giác của chính mình sao?

“Lại đây, để anh ôm em nào.” Anh lại nói và mở rộng vòng tay.

Nước mắt của Du Ánh Tuyết tuôn ra. Đột nhiên, hai mắt mờ đi.

Cô tuyệt vọng đưa tay lên lau, sợ rằng khoảnh khắc này nhòe đi, người trước mặt sẽ biến mất.

“Ngốc nghếch! Em không được lau mạnh như vậy, nếu chạm vào mắt thì phải làm sao bây giờ?”

Ki ều Phong Khang kinh ngạc khi chứng kiến cô như vậy. Đó đâu phải lau nước mắt mà là đang dụi mắt!

Anh sai bước đến và nắm tay cô bằng một tay để ngăn cô tiếp tục ngược đãi bản thân.

Nhiệt độ của lòng bàn tay anh, còn nữa...

Mùi hương quen thuộc, bao lấy cô. Du Ánh Tuyết dường như đã tỉnh táo lại và nhìn lên anh, như một đứa trẻ sợ hãi và đau khổ đột nhiên khóc òn lên.

Vào lúc đó, trái tim của Ki ều Phong Khang như vỡ thành từng mảnh.

Có trời mới biết anh nhớ cô đến nhường nào!

Ngay khi nghe tin cô trở lại thành phố An Lập, anh đã rất lo lắng và muốn quay lại ngay, tuy nhiên, anh phải hợp tác đi điều tra.

Cô bám chắc vào cổ anh, kiễng chân lên, vùi sâu khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ anh, nghẹn ngào: “Em không phải đang mơ phải không? Anh thật sự đã trở lại.”

Như thể sợ anh sẽ lại biến mất, cô ôm chặt anh đến mức anh gầy như không thở được.

Nhưng, ngay cả khi anh thực sự không thở được, anh thậm chí không thể kéo cô ra xa dù chỉ một phân.

Anh đôi tay giữ lấy eo cô và ôm cô ấy chặt hơn.

Rồi anh đặt cô ngửa lên chiếc tủ kính để đỡ lưng cô.

“Ánh Tuyết.”

Kiều Phong Khang nắm lấy cánh tay mảnh mai của cô, cố gắng kéo cô ra xa một chút và nhìn chằm chằm vào cô.

Cô không làm theo.

“Đừng buông em ra!” Cô áp mặt vào cổ anh, nước mắt thấm ướt làn da anh. “Đừng rời đi nữa, được không? Cho dù em đang nằm mơ, anh cũng đừng biến mất trong giấc mơ của em ... Em nhớ anh nhiều lắm... Nhớ đến phát điên rồi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 411

Cô khẩn cầu, thậm chí van xin. Cô rất sợ hãi, và rất đau đớn. Như thế cả thế giới sắp sụp đổ ... Đúng vậy, nếu không có anh, cuộc đời của Du Ánh Tuyết sẽ còn lại gì? Nó chỉ còn là bầu trời đang sụp đổ...

Kiêu Phong Khang đau khổ đến mức tim anh như xoắn lại. Lòng bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt của cô.

Hai người, ánh mắt của họ chạm nhau.

Chỉ chớp lát, nước mắt cô giàn giụa, đến bây giờ cũng không rõ là thực hay mơ.

Đôi mắt anh cũng đã mờ đi.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Anh cúi đầu hôn lên môi cô thật mạnh, thật sâu.

Sức mạnh đó, nhiệt độ đó, sức mạnh và sự thống trị của anh ...

Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, xem ra đây là lý do để tỉnh táo lại, người đàn ông này không phải hư ảo, không phải trong mơ...

Anh là người thật Anh đã trở lại...

Khi cô nhớ anh sắp phát điên, anh lại xuất hiện trước mặt cô một cách bất ngờ.

Mặc dù để râu xồm xoàm, và mặc dù rất nhếch nhác nhưng trong mắt Du Ánh Tuyết, nhưng lúc này anh đẹp trai và quyến rũ hơn bao giờ hết...

Cô ôm chặt lấy eo người đàn ông bằng hai chân của mình, ôm lấy khuôn mặt đầy râu của anh và hôn một cách cuồng nhiệt.

Như muốn dìm hết những tâm tư, lo lắng vào nụ hôn này. Nhưng một nụ hôn là chưa đủ ...

Cô ấy muốn nhiều hơn nữa! Muốn tất cả của anh ta!

Bàn tay nhỏ của cô trượt xuống. Nóng lòng muốn xé áo của người đàn ông.

Kiều Phong Khang thở hổn hển, “Ánh Tuyết, em hư rồi.”

Du Ánh Tuyết khóc: “Em muốn anh... Em nhớ anh...”

Tiêu Phong Khang hai mắt đỏ bừng.

Đi đâu này – Không giấu giếm, không né tránh, cô đã thổ lộ với anh hết lần này đến lần khác, khiến anh yêu cô đến tận xương tủy. Khắc tinh nhỏ của anh ...

“Này, hai ngày nay rồi anh chưa tắm đâu.”

Cô cắn chặt môi anh, nhìn anh một cách thống khổ mà buồn bã, đôi mắt xinh đẹp đầm nước khiến anh vừa xót xa vừa đau lòng: “Vậy thì anh có muốn em không?”

Nếu anh không muốn, trừ khi anh không phải là một người đàn ông bình thường!

Hít một hơi thật sâu, anh ôm cô rồi sai bước vào phòng tắm.

Nếu đã vậy thì tắm chung đi!

Dưới lầu, một đám người đứng đợi, nhưng người nào đó đi lên rồi giờ không thấy xuống nữa.

“Hiện tại tình hình thế nào? Chúng ta ở chỗ này chờ sao?”

Hồ Minh Tuấn hỏi Trần Thanh Tùng và Lê Tiến Minh ở bên cạnh. Luật sư trưởng vẫn đứng đây!

“Không thì sao? Đi lên kéo anh ấy xuống, anh dám không?” Trần Thanh Tùng khá là nhẫn nại.

“Xa nhau mấy ngày gặp lại còn cu ồng nhiệt hơn đêm tân hôn mà, có thể hiểu được.” Lê Tiến Minh cười khẩy: “Tuy nhiên, với sức chiến đấu của người trẻ tuổi nhất, e là chúng ta đợi ở đây cũng không phải cách hay. Trường hợp một ngày đêm xảy ra trận đánh lớn, chúng ta sẽ phải ở đây chờ một ngày một đêm?”

“Vậy ngày mai tôi sẽ trở lại. Vấn đề vụ án cũng không vội” Luật sư hóm hỉnh nhất, người thứ nhất đứng lên, cầm lấy cặp tài liệu bên người đứng dậy rời đi.

Lê Tiến Minh tiễn anh ta ra cửa, nhìn lại trên lầu, và nói với hai người kia: “Đi thôi, đừng đợi nữa, để bọn họ được riêng tư đi.”

Du Ánh Tuyết hai ngày nay khó chịu muốn chết r ồi, Phong Khang phải an ủi mới được.

Dì Lý thấy bọn họ rời đi, lúc này mới từ phòng bếp đi ra: “Mọi người không đợi cậu ấy nữa à?”

“Nếu còn chờ, e rằng phải chờ đến ngày mai.”

“Tôi còn nấu mì trong bếp, các cậu không muốn ăn chút sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 412

“Chúng tôi không đói. Nhân tiện để phòng bếp chuẩn bị món mà Phong Khang thích.” Trần Thanh Tùng nhắc nhở: “Anh ấy mấy ngày nay hẳn là ăn không ngon”

“Yên tâm, tôi đã bảo nhà bếp rồi”

Dì Lý không ép họ ở lại nữa, dì tiễn ba người họ đi.

Trên lầu, trong phòng tắm. Hơi nước ấm áp bao bọc hai người họ.

Trong bồn tắm khổng lồ, hai người nằm thoải mái trong làn nước nóng. Du Ánh Tuyết vòng tay qua cổ anh và ngả trên chân anh.

Dưới nước, đến bây giờ cơ thể của hai người vẫn chưa tách rời.

Du Ánh Tuyết cho đến bây giờ mới cảm thấy thực. Ngửi hơi thở của anh. và tựa vào vòng tay anh khiến cô cảm thấy thanh thản.

“Em sợ sao?” Kiều Phong Khang ngăn người hỏi, sờ mái tóc ướt đầm của cô.

Du Ánh Tuyết vui đùa vào giữa cổ anh và gật đầu.

“Em thực sự nghĩ rằng anh... Du Ánh Tuyết không thể nói thành lời. “không bao giờ quay lại nữa”, cô chỉ hít một hơi thật sâu và ghen ngào.

Cô vừa khóc vừa ôm chặt lấy cổ anh.

Nói như vậy là đi ếm xấu quá, cô không dám nói.

Cô e rằng đi ếm đó sẽ thành sự thật.

“Đừng sợ, giờ không phải anh yên ổn trở về rồi sao?” Kiều Phong Khang thoải mái vỗ vỗ lưng cô.

Đã lâu không gặp, cô gái nhỏ của anh đã gầy đi rất nhiều.

Du Ánh Tuyết ngẩng thẳng trên vai anh, nhưng chỉ cần một cử động nhẹ như thế này, Kiều Phong Khang liền phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, anh lưu luyến nơi nào đó trong cơ thể cô, lập tức phản ứng trở lại.

Mạnh mẽ và cuồng nhiệt.

Ham muốn còn chưa bị khống chế hoàn toàn, cơ thể lại bị vật gì đó lấp đầy, Du Ánh Tuyết Thanh không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ, hơi thở càng thêm hỗn hển, ánh mắt mơ màng.

“Ánh Tuyết, đừng nhúc nhích.” Có một cảnh báo nguy hiểm ẩn trong hơi thở nặng nề của anh.

Du Ánh Tuyết ôm lấy mặt anh, vừa đau lòng vừa say đắm nhìn anh: “Vào trong đó rất khó chịu đúng không?”

“Đừng lo lắng cho anh, những việc này không là gì đối với anh cả” Sau bao nhiêu năm thăng trầm trên thương trường, những thứ này có là gì?

Chỉ có đôi khi cô gái nhỏ quay lại, anh không thể ngẩng yên. Anh sợ cô ấy ở bên ngoài càng thêm đau khổ.

“Anh nằm xuống, chờ em một lát” Du Ánh Tuyết nói xong thì đứng dậy.

Anh giữ hông cô bằng lòng bàn tay to và kéo cô lại.

Thân thể mềm mại mảnh mai lại nặng nề xuống, ôm chặt lấy anh.

Cú va chạm rất mạnh khiến Du Ánh Tuyết thở dốc, đôi mắt xinh đẹp đắm nước bỗng nhòe đi.

“Bây giờ em là của anh... em không được đi đâu cả..” Kiều Phong Khang lâm bầm, vòng qua eo cô, càng ngày càng lún sâu vào cơ thể cô.

“Em... em chỉ muốn lấy dao cạo cho anh ...”

Giọng cô ngắt quãng.

Thân hình mảnh mai của người phụ nữ và cơ thể cường tráng của người đàn ông va chạm dưới nước tạo thành âm thanh mơ hồ, vang vọng trong phòng tắm.

Trong bồn tắm, nước bắn tung tóe lên xuống. Dưới ánh đèn, nó phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Trong phòng tắm... Nhiệt độ càng ngày càng tăng... Họ đã tắm gần hai giờ.

Không biết là do ham muốn hay là do ngâm mình trong nước quá lâu mà Du Ánh Tuyết khi ra khỏi bồn tắm vẫn mẫn nhũn.

Kiêu Phong Khang đặt cô xuống giường, và kéo một chiếc áo choàng tắm quanh cô.

Sau đó, anh nhận thấy vết thương trên đầu gối của cô.

“Có chuyện gì vậy?” Anh cau mày. Ngón tay dài chạm vào đầu gối cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 413

Cô ấy toàn thân trắng trẻo, da thịt mềm mịn, va chạm một chút là những vết đỏ ửng lên rất rõ.

“Đau quá ..” Cô rên rỉ nắm lấy tay anh.

“Em vô tình bị ngã?” “... Không” Du Ánh Tuyết lắc đầu. “Thế sao lại thế này?”

“Em lau nhà vệ sinh, lau sàn nhà, ngay cả sàn của phòng này cũng là em lau đấy” Cô bây giờ khá khoe khoang.

Lông mày của Kiêu Phong Khang nhíu chặt lại.

Cả nhà?

Có hàng trăm mét vuông ở tầng dưới! Thường phải mất vài công nhân để lau sàn, nhưng cô đã lau tất cả một mình!

“Những người giúp việc trong nhà này không ai muốn làm nữa sao?” Kiêu Phong Khang tức tối, nắm lấy tay cô xem xét, trên ngón tay chắc chắn có hai mụn nước nhỏ: “Bọn họ thường ngày có phải thoải mái quá không?”

Anh đang tức giận. Du Ánh Tuyết bật cười.

Rất nhiều ngày rồi, hiếm khi Du Ánh Tuyết cười như thế này.

Giống như, bầu trời mây mù kéo dài cuối cùng cũng rũ bỏ mây đen, chiếu ra một tia nắng trong.

Cô cười, mắt lại đỏ hoe. Bất chợt cô mở rộng vòng tay, ôm lấy cổ anh, lao vào vòng tay anh.

Cái ôm này khiến cho sự bức bối của Kiều Phong Khang biến mất một nửa chỉ trong giây lát.

Anh ôm eo cô sát lại gần.

“Đừng tức giận ..” Du Ánh Tuyết nhẹ giọng nói. Đôi môi được áp vào miệng anh.

Anh thở dài.

“Anh làm sao không tức giận được?”

“Chính em muốn làm như vậy, không phải bọn họ bắt nạt em” Cô mím môi, mũi cay cay: “Em sợ rằng em sẽ thực sự phát điên nếu không tìm được việc gì làm... Đừng trách bọn họ..”

Lời nói cuối cùng của cô thật ghen ngào.

Kiều Phong Khang biết cô gái nhỏ hoàn toàn vì lo lắng cho mình, anh lại càng đau khổ hơn.

Đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt: “Được rồi, em sẽ nghe lời anh.”

Du Ánh Tuyết nghiêng đầu cười, sờ sờ râu của anh.

“Hiện tại anh là một người chú thật sự...”

Anh bật cười: “Em vẫn là cô gái nhỏ”

Du Ánh Tuyết lấy áo choàng tắm quấn quanh người, kéo anh, xuống giường đề anh lên ghế sa lon, rồi ngồi xuống.

Lại vào nhà tắm lấy dao cạo râu và nước ra.

Kiều Phong Khang nhắm mắt lại, chờ đợi cô gái nhỏ cạo râu cho mình một cách thích thú.

Cô rất sợ sẽ vô tình làm đau anh nên cẩn thận từng li từng tí một.

Kiêu Phong Khang thỉnh thoảng hơi rướn người ra. Dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ còn cách anh vài phân.

Dáng vẻ chăm chú nhìn vào con dao cạo của cô trông đẹp quá ...

Anh nhìn tình cảm, vòng tay qua eo cô và ôm cô vào lòng.

Với một tiếng kêu khe khẽ, cô nhanh chóng nâng dao cạo lên và đưa ra khỏi mặt anh. Cô cau mày nhìn anh chăm chăm: “Đừng nhúc nhích. Suýt chút nữa cứa vào da anh rồi.”

Anh bật cười: “Được rồi, anh sẽ không động đây.”

Điêu chỉnh lại tư thế ngồi, anh hơi ngẩng mặt lên và để cô đến gần mình.

Nhưng sau đó, bàn tay đã ôm lấy eo cô và không bao giờ rời lỏng nó.

Khi anh vừa quay lại, trông anh nhếch nhác không kể xiết.

Nhưng bây giờ, sau khi tắm và cạo râu, anh lại đẹp trai trở lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 414

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 414:

Đẹp quá.

Trong nhà bếp, Du Ánh Tuyết ngồi đối diện và cùng anh ăn tối.

Có vẻ như cô không thể nhìn đủ, hoặc sợ rằng anh sẽ lại biến mất sau một cái liếc mắt, nên cô luôn ngược nhìn anh bất cứ lúc nào.

Dì Lý nhìn hai người họ, trong lòng b ấ h ấ h ấ lâu, cuối cùng cũng yên lòng.

Dì xua tay ý bảo mọi người đi ra ngoài, nhường chỗ cho bọn họ nói chuyện.

“Anh nghe dì Lý nói hai ngày nay em không ăn uống đàng hoàng” Khi cô nhìn lên anh l ần nữa, anh nhìn lên để cô nhìn thẳng mắt anh.

Cô nhú mào than thở: “Dì Lý đúng là đã tố cáo em thật r ấ.”

“Nếu anh không quay lại, em định tiếp tục ngược đãi bản thân như thế này sao?”

“Em không biết... Dù sao, hiện tại anh đã trở lại...”

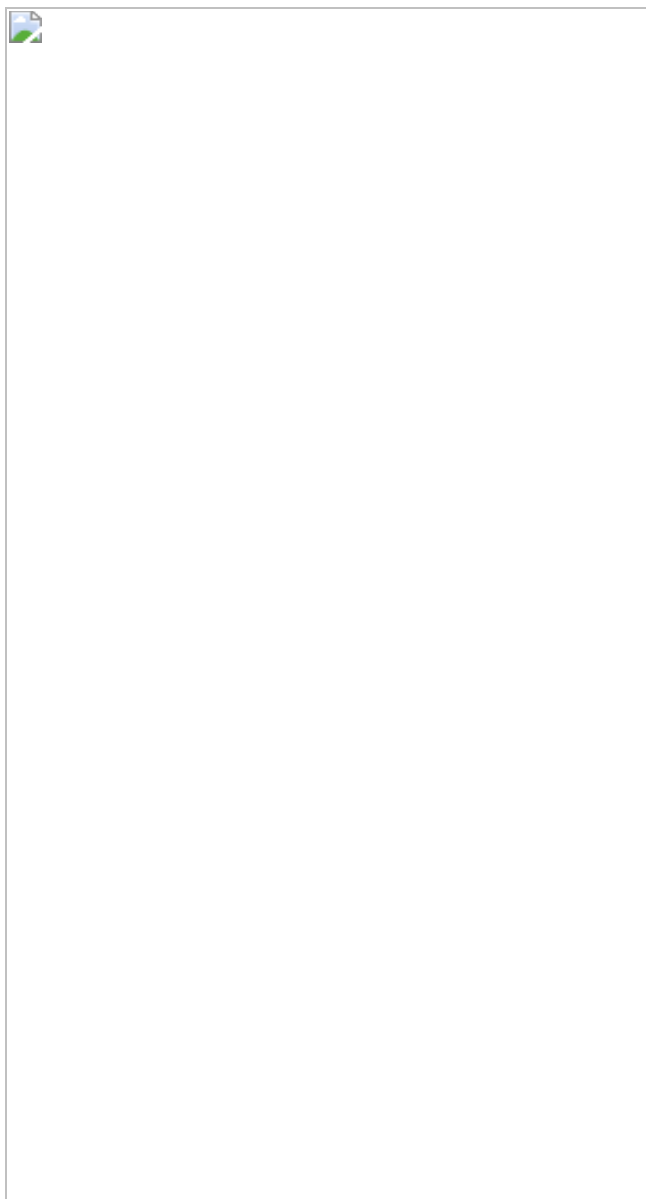
Kiêu Phong Khang nhìn cô với ánh mắt phức tạp và sâu rộng. Đặt bộ đồ ăn xuống, bắt chéo tay lên bàn, ôm cô: “Ánh Tuyết, trong vài ngày nữa, anh vẫn phải quay lại hợp tác đi điều tra. Bây giờ chỉ là tại ngoại chờ xét xử ...”

Trái tim Du Ánh Tuyết đập mạnh. Hơi thở như ngừng lại.

Ngón tay lập tức búng lại anh, ánh mắt nhìn anh gần như khẩn cầu: “Em không muốn anh đi...”

“Nhưng anh sẽ trở lại sớm” Cô lắc đầu.

Nước mắt đã rơi.

“Em cứ tin tưởng anh, không có chuyện gì anh không giải quyết được. Dù anh đi bao lâu, em cũng phải đợi anh ở nhà. Ăn ngon, ngủ tốt, chăm sóc bản thân. Ngày nào đó anh quay lại, nếu thấy em giảm cân, bị ốm, sắc mặt

không tốt, anh sẽ đuổi tất cả những người giúp việc trong nhà này, ngay cả Dì Lý cũng không được để yên”

Cô khóc và lắc đầu: “Nhưng em không muốn anh đi...”

Kiêu Phong Khang hôn lên môi cô: “Anh cam đoan lần sau quay lại sẽ không bao giờ rời xa em nữa. Anh sẽ không rời một bước!”

Anh lại hứa hẹn. Mỗi một từ đều rõ ràng, dứt khoát.

Câu nói này đã được Du Ánh Tuyết ghi nhớ trong lòng từ rất lâu rồi...

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó, anh sẽ... thất hứa “Vậy thì... trước khi đi, hãy đến một nơi với em”

“Đừng nói là một nơi, 100 nơi không thành vấn đề”

Mắt Du Ánh Tuyết sáng lên: “Là anh nói đấy nhé! Không được phép hối hận!”

Kiêu Phong Khang nhướn mày, tò mò nhìn sắc mặt của Du Ánh Tuyết quay ngoắt 360 độ: “Tự đứng ở đâu mà khiến em vui như vậy?”

“Đó là một bí mật. Tóm lại, anh không thể quay về, phải đi theo em”

Anh cười. Ngốc nghếch Nếu lỡ đi vào núi đao biển lửa, sao anh nỡ để cô đi?

Hai người ăn tối xong, Kiêu Phong Khang sắp đến bệnh viện.

“Em sẽ đi cùng anh chứ?” Anh hỏi ý kiến của cô.

Anh sợ rằng cô sẽ không vui khi nhìn thấy bà cụ.

Tiến Minh đã giải thích rõ ràng về việc ở nhà Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên vào ngày hôm đó.

“Đương nhiên là em muốn đi” Du Ánh Tuyết đặt tay cô vào lòng bàn tay anh gần như ngay lập tức.

Giờ đây, cô chỉ muốn gắn bó với anh từng giây từng phút.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 415

Ngừng một chút, lại ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu hơi trầm xuống, “Nhưng mà... em sẽ không cùng anh lên đó, em sẽ đợi anh ở bên ngoài.”

Kiêu Phong Khang sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gật đầu: “Được.”

Kiêu Phong Khang rất mệt mỏi. Vì vậy anh không lái xe mà tìm một taxi.

Hai người tựa lưng vào ghế sau, anh tựa đầu vào vai Du Ánh Tuyết nhắm mắt lại.

Du Ánh Tuyết nhìn xuống, cảm thấy đau khổ kinh khủng.

Nghiêm Danh Sơn, Kiêu Quốc Thiên và Kiêu Vân Nhung, cô không dám nhắc đến họ dù chỉ một lời.

Sự toan tính của người thân cộng thêm sự phản bội của bạn bè, trong lòng anh sao có thể cảm thấy tốt hơn được? Du Ánh Tuyết không dám nhắc đến, và không muốn khiến anh buồn lần nữa.

Tuy...

Người đàn ông này luôn trong bất khả chiến bại. Nhưng, cô biết rằng anh luôn chỉ là một người bình thường.

Cũng đau ... Cũng sẽ buồn ... Du Ánh Tuyết ngậm ngùi xoa trán, chống cằm.

Chú ba, phải làm sao mới là tốt nhất đây?

Thực sự, thực sự rất yêu anh... Vì thế...

Dù sau này có chuyện gì xảy ra, anh cũng phải yên ổn quay về...

Khi họ đến bệnh viện, trời đã rất tối.

Lúc này, mọi người không được phép vào thăm bệnh nhân. Nhưng Kiêu Phong Khang là một trường hợp đặc biệt.

Anh được giám đốc khoa đi đầu trị nội trú dẫn lên lầu.

Trong vòng một giờ, anh thăm hai phòng bệnh. Khi bà già nhìn thấy con trai mình, bà cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không hài lòng với Du Ánh Tuyết.

Kiêu Phong Khang không nói nhiều về vấn đề này nữa.

Khi bà cụ nói chuyện với anh, anh vẫn im lặng.

Thực sự không cần phải bận tâm thảo luận về chủ đề này vì nó sẽ không thay đổi dù như thế nào đi chăng nữa. Cô gái nhỏ của anh, anh cần cô! Không ai có thể thay đổi!

Nhưng anh cũng biết rằng bà cụ chỉ đang cố gắng đấu tranh cuối cùng khi nói đi đâu này với anh.

Kiêu Phong Khang ra khỏi phòng bệnh, đi xuống lầu, từ xa đã nhìn thấy Du Ánh Tuyết đang ngồi trong xe đợi anh.

Cô đẩy cửa sổ xuống và mỉm cười với anh khi ngồi trong xe. Một nụ cười ngọt ngào.

Trong đêm lạnh lẽo như vậy, nụ cười của cô thật ấm áp.

Kiêu Phong Khang nghĩ rằng nụ cười của cô thật kỳ diệu. Chỉ cần nhìn nó như thế này, phần lớn tâm trạng u ám của anh đã bị xóa sạch.

Đêm đó, hai người ôm nhau ngủ.

Cả hai người đều ngủ sâu hơn bao giờ hết.

Nhưng, sáng sớm, trước khi bình minh, anh đã thức dậy.

Điện thoại cuộc này nối tiếp cuộc kia, anh nghe không xuể.

Du Ánh Tuyết nửa ngủ nửa tỉnh, chỉ nghe thấy tiếng anh thì thầm và nói chuyện ngoài ban công. Cô bàng hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối.

Cô vớ lấy điện thoại để kiểm tra thời gian, nhưng mới năm giờ.

Du Ánh Tuyết cảm thấy đau lòng.

ĐC Bao nhiêu việc trong công ty bị dồn lại, và anh ấy không thể ngủ ngon dù chỉ một đêm.

Cô lặng lẽ mặc bộ đồ ngủ và nhẹ nhàng bước xuống nhà.

Vào lúc này, những người hầu vẫn chưa thức dậy. Du Ánh Tuyết vào bếp, lấy mì trong tủ lạnh ra, nấu bữa sáng cho anh.

Kiêu Phong Khang trở về sau khi nghe điện thoại, nhưng không thấy ai trên giường. Sau khi tìm kiếm một vòng, cũng không thấy cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 416

“Ánh Tuyết.” Anh ra khỏi phòng và hét lên. Sau đó... “Em ở đây. Ở dưới lầu”

Một giọng nói nhẹ phát ra từ tầng dưới. Anh đứng trên cầu thang nhìn xuống, thấy cô bé lúc này đang bưng mì, đứng ở đại sảnh vẫy vẫy tay.

Anh chỉ thở phào nhẹ nhõm.

“Em xuống tầng sao không nói tiếng nào thế?”

“Anh đang nói điện thoại, em sợ sẽ quấy rầy anh” Du Ánh Tuyết đẩy bát mì đến trước mặt anh: “Anh nếm thử đi”

Kiêu Phong Khang gặp một đĩa đầy và ăn một cách thích thú dưới ánh mắt mong đợi của cô.

Trong một không gian yên tĩnh chỉ có hai người như vậy, thực sự cảm giác như một đôi vợ chồng son ...

Cô thực sự muốn giữ khoảng thời gian này ...

Tiếp tục cho đến khi, mãi mãi ...

“Đừng nhìn em. Ăn nhanh đi, mì sẽ bị nhão” Du Ánh Tuyết thấy vậy có chút khó chịu, dùng đũa gõ vào bát của anh.

“Hôm qua em nói muốn dẫn anh đến một nơi, bây giờ có thể nói cho anh biết phải đi đâu không?”

Du Ánh Tuyết lắc đầu.

“Không. Nếu em nói cho anh biết rồi, anh không đi thì sao?”

“Có thể lắm, thật sự là núi đao biển lửa sao?”

“Cũng gần như thế!” Du Ánh Tuyết không chịu nói.

Kiều Phong Khang hiếm khi bị cô gái nhỏ làm cho tò mò như vậy: “Vậy thì khi nào chúng ta đi?”

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tường: “Anh có thể về ngủ một chút đi, 8 giờ đi cũng không muộn.”

Nếu như...

Du Ánh Tuyết tự mình lái xe. Kỹ năng lái xe của cô thực sự rất tệ. Kiều Phong Khang lo lắng. Suốt đường đi cô đều rất căng thẳng, lúc nào anh cũng chuẩn bị tinh thần giúp cô có thể đi đầu chỉnh tay lái bất cứ lúc nào.

Vì sự có mặt của anh, cô khá an tâm, không sợ trời đất gì.

Kết quả...

Khi xe dừng trước ủy ban, Kiều Phong Khang sửng sốt trong giây lát.

Anh nhìn tòa nhà ủy ban rồi nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết một lúc lâu.

“Không phải anh muốn về ngay bây giờ đấy chứ?”

Thấy anh không nhúc nhích, Du Ánh Tuyết lo lắng, cẩn thận hỏi.

Nếu bây giờ anh thật sự muốn rời đi, cô nhất định phải khóc lóc với anh! Sau đó, nếu anh muốn kết hôn với cô lần nữa, cô sẽ không bao giờ kết hôn với anh nữa.

Du Ánh Tuyết nghĩ lung tung. Nhưng trên thực tế.

Kiều Phong Khang ngay cả trong mơ cũng muốn gọi cô là “Bà Kiều”, vậy thì sao anh có thể bỏ về?

Chỉ là...

“Tại sao bây giờ em lại muốn kết hôn?” Giọng anh hơi khàn, ánh mắt anh nhìn cô, thâm trầm và phức tạp: “Em biết bây giờ anh là...

“Đừng nói nữa!” Du Ánh Tuyết đặt tay lên môi anh, không cho anh tiếp tục nói.

“Em mặc kệ vì lý do gì, dù sao em cũng kết hôn ngay, em sẽ kết hôn ngay lập tức!” Cô cắn răng gần từng chữ: “Anh đã hứa với em rằng chỉ cần em từ Hà Cảng trở về, chúng ta sẽ đến ủy ban ngay. Em từ Hà Cảng về đã hai ngày nay, không có lý do gì phải hoãn lại, đúng không?”

Sự thôi thúc phải kết hôn với ai đó ngay lập tức, Du Ánh Tuyết không thể diễn tả bằng lời.

Dường như... Một khi họ đã hứa hôn và thề nguyền, họ mới có thể ở bên nhau đến cuối cuộc đời...

Có lẽ... Chỉ là sự tự an ủi cho những trái tim đang khắc khoải! Nhưng, ít nhất, nó có thể khiến cô cảm thấy an tâm...

Kiêu Phong Khang kéo bàn tay của Du Ánh Tuyết đang đặt trên môi mình xuống và giữ chặt nó trong lòng bàn tay.

“Ngốc quá. Ý anh là, nếu anh thực sự không thể thoát khỏi phiên tòa này và bị kết án chung thân, vật cả đời này, em phải làm sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 417

Sau khi nghe những gì anh nói, lúc này, một làn sương mù hiện ra trong mắt cô.

Khiến cô đau lòng.

Nhưng càng khiến cô thêm kiên định.

“Vậy thì em sẽ đợi anh đến hết cuộc đời. Hay là anh giảm án, dù là 10 năm, 20 năm hay 30 năm, em cũng sẽ đợi anh về tổ chức đám cưới cho em! Nhưng...” Sau cùng, cô không kìm được nước mắt, ghen ngào: “Đến lúc đó, em có thể đã là một bà già xấu xí, anh không được chê bai em...”

Đôi mắt của anh cũng ngày càng trở nên thâm trầm hơn. Vì quá xúc động, một lớp sương mỏng đã phủ lên mắt anh.

Anh nắm lấy cánh tay của cô và ôm cô vào lòng.

Ngốc nghếch.

Nhưng...

Anh đã bị cô gái ngốc nghếch này trói mất rồi.

Trước khi gặp cô, ai có thể nghĩ được rằng Kiều Phong Khang lại bị một cô gái nhỏ đáng tuổi cháu nắm giữ trái tim anh chứ.

Đúng là cuộc đời...

Một nụ hôn lưu luyến in lên đỉnh đầu của cô, anh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc cuộn dâng nhiệt đang bay bổng trong lồng ngực, sau đó cười thành tiếng: “Để tránh cho Ánh Tuyết thân yêu của anh trở thành cô dâu xấu xí, anh nhất định sẽ không để mình xảy ra việc gì”.

Nghe anh bảo đảm, Du Ánh Tuyết phá lên cười.

Cô mở vòng tay và ôm lại anh.

“Anh nói lời này, em tin” Du Ánh Tuyết nghiêng đầu trên vai anh, nhẹ giọng nói: “Trước đây, cho dù anh nói dối em đi đâu gì, anh đâu không quan tâm. Từ hôm nay, chỉ cần anh nói ra thì em đâu tin.”

“Vì vậy, anh không thể nói dối em, cũng không thể thất hứa. Được chứ?”

Anh trịnh trọng gật đầu: “Được.”

Anh đang ôm Du Ánh Tuyết, Du Ánh Tuyết cầm trên tay sổ hộ khẩu và chứng minh thư của hai người, hai người hạnh phúc.

Họ đi vào ủy ban. Sắp vào mùa xuân rồi.

Mặc dù nhiệt độ vẫn thấp, nhưng mặt trời đã trở nên rõ ràng hơn. Ngay cả những cảnh tàn trên phố cũng dần dần đậm chỗi mới.

Mọi thứ dường như thật yên bình. “Được rồi, hai người ký đi.”

Bên trong ủy ban, nhân viên đưa giấy đăng ký cuối cùng cho hai người họ.

Họ nghiêng đầu và nhìn nhau tròng trẽn.

Cảm xúc sâu sắc trong ánh mắt của nhau khiến không khí trong toàn bộ ủy ban như được tráng bằng mặt.

Ngay cả những người đang xem bên cạnh anh cũng không khỏi mỉm cười.

“Hai người, vẫn nên ký trước đi. Phía sau có người đang chờ”

Du Ánh Tuyết cười: “Vâng, chúng tôi ký ngay bây giờ”

Cô lại quay người, thúc cùi chỏ, vui vẻ tinh nghịch nói: “Anh Khang, anh mau ký đi, hiện tại anh không còn chỗ để hối hận.”

Ý cười trong mắt anh càng sâu, ngón tay thon dài bóp cằm cô: “Bà Ki ầu, cả đời này, anh sẽ không bao giờ hối hận”

Nghe anh nói từ “Bà Ki ầu”, trái tim Du Ánh Tuyết đã bỏ lỡ một nhịp. Mặt cô đỏ bừng.

Cô mỉm cười, cúi đầu xuống, ngoan ngoãn dùng bút ký tên “Du Ánh Tuyết”.

Lại quay lại nhìn anh.

“Ki ầu Phong Khang” ba chữ múa lượn, sang trọng.

Cô nhìn anh, đôi mắt ươn ướt. Trong một lúc lâu Không khí chan chứa tình cảm.

Trên đường về, hai người không nói nhiều lời.

Anh và cô nắm tay nhau thật chặt, không bao giờ tách rời dù chỉ một giây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 418

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 418:

Người lái xe đã đổi lại là anh, dù đường xá thế nào thì xe vẫn chạy rất ổn định. Du Ánh Tuyết dựa vào vai anh, nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác được thăng chức thành “bà Kiêu”.

Chà, nó vẫn giống như một giấc mơ.

Sau khi trở về, Du Ánh Tuyết lập tức thông báo tin tức cho mọi người. Có vẻ như cô muốn cho cả thế giới biết rằng cô bây giờ là một bà Kiêu thực sự.

Trịnh Thanh Vy chúc mừng cô qua tin nhắn.

Phùng Linh Nhi lại lo lắng hơn cho tình hình của Kiêu Thanh lúc này. “Ánh Tuyết, cậu nói xem... Nếu anh ấy thật sự bị kết tội thì sao ...” Phùng Linh Nhi do dự nghe điện thoại, dừng lại hai giây. “Cậu còn trẻ như vậy, sau này cậu sẽ làm gì?”

“Tớ tin anh ấy ... anh ấy sẽ bình an vô sự”.

Ở câu cuối cùng, cô nhấn mạnh hơn.

Phùng Linh Nhi thở dài, lo lắng.

“Tớ hiểu cậu. Mặc dù những gì cậu nói nghe giống như một câu trả lời cho tò, nhưng thực ra... cậu đang tự an ủi bản thân mình. Ánh Tuyết, bây giờ, chắc cậu không buồn chút nào nhỉ?”

Phùng Linh Nhi mỉm cười.

Mặc dù lo lắng, nhưng khi cô ấy trả lời lại, giọng điệu của cô ấy đầy ghen tị.

“Thật tuyệt. Ánh Tuyết, tớ thực sự ghen tị với cậu, cậu đã trải qua cảm giác được yêu một người xứng đáng với tình yêu của cậu.”

Du Ánh Tuyết cũng mỉm cười.

Đúng...

Người đàn ông khiến cô mê mẩn là một người đàn ông đáng để cô yêu.

Cô may mắn biết bao khi gặp được anh trong cuộc đời này ...

Cô ở trên lầu.

Tầng dưới lúc này thật sự rất sôi động.

Ngoài anh ra thì Lê Minh Tiến, Trần Thanh Tùng và Hồ Minh Tuấn còn đầu đến cùng với đội luật sư.

“Hai người đăng kí kết hôn rồi sao?” Lê Tiến Minh kêu lên.

“Anh đăng kí kết hôn chưa?” Hồ Minh Tuấn cũng hỏi.

Kiêu Phong Khang chỉ ngẩng lên trên ghế sofa, nhưng không cười. Chỉ cần đưa ra tờ đăng kí để mọi người thấy. Ba người liếc nhìn nhau nhìn kỹ. Mong cả nhà hiểu cho ngu ồn làm ra mà lại được ít bạn qua đọc thì rất buồn và mình không lên nhiều chương được. Mong cả nhà từ mai hãy qua ngu ồn đọc để mình có thể lên nhiều chương nhé! Chứ các trang khác lấy về rồi ngu ồn không có bạn đọc thì buồn lắm.

“Chắc chắc chắc chắc, hiệu quả thật tốt! Vừa mới ra ngoài, đã bạn đi đăng ký kết hôn, được đấy.” Trần Thanh Tùng nói đùa.

“Tôi không hiểu, tôi thật sự không muốn hiểu” Lê Tiến Minh lười biếng dựa vào ghế sofa, đôi mắt đào hoa hấp dẫn hơi nhướng lên: “Yên ổn yêu đương không được sao, sao không nghĩ cởi mở ra được thế, cứ phải kết hôn? Nhìn xem, Hồ Minh Tuấn là người đầu tiên trong số chúng ta...”.

Lê Tiến Minh đấm vào đùi anh ta.

“Cút đi!” Hồ Minh Tuấn tức giận đẩy tay anh ta ra: “ Anh tiếp tục làm cậu chủ khốn nạn của mình đi, ngày nào đó nếu anh thực sự dám kết hôn, mấy người chúng ta hợp sức tặng vòng hoa cho anh!

Vòng hoa?

Lê Tự Minh rút cổ lại: “Anh Tuấn, anh quá khách sáo rồi”

Hồ Minh Tuấn ngoài mặt cười nhưng lòng không cười: “Là anh em, nên như vậy”

“Được, được rồi, đừng nói nhảm nữa. Nói chuyện làm ăn đi” Trần Thanh Tùng ném trả giấy đăng kí.

Kiều Phong Khang mở ra, bức ảnh hai người ôm nhau lọt vào mắt anh.

Khoảnh khắc đó... Nụ cười chân thành và hạnh phúc của hai người mãi mãi được lưu giữ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 419

Sau khoảng thời gian dài đằng đẵng, tuyệt vọng và u ám, nụ cười của cô đã trở thành tia sáng duy nhất ủng hộ anh...

Anh đã rất bận rộn.

Anh phải giải quyết công việc của mình và Công ty RQ ở Hà Cảng.

Những cuộc gặp bất tận, những con người bất tận, những cuộc điện thoại bất tận.

Bữa trưa, anh không xuống ăn.

Du Ánh Tuyết có chút lo lắng, nhưng không dám lên lầu quấy rầy, đành phải để phòng bếp hâm nóng thức ăn lần nữa.

Nhưng sau trưa, đến buổi chiều, anh vẫn ở trong phòng làm việc chưa xuống lầu.

Du Ánh Tuyết lại một lần nữa lo lắng ngẩng đầu, liếc nhìn lên lầu.

Dì Lý nói: “Chuyện này không thể tiếp tục được. Dù bận rộn đến đâu vẫn phải ăn.”

Du Ánh Tuyết đồng ý với lời của Dì Lý: “Bảo phòng bếp đem thức ăn ra, cháu sẽ mang lên”

“Được.” Du Ánh Tuyết mang bữa tối lên.

Gõ cửa, anh dường như không có nghe thấy, bên trong cũng không có tiếng động gì.

Du Ánh Tuyết lặng lẽ mở cửa.

Đang định đi vào, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh từ bên trong truyền đến: “Nói lại lần nữa!”

Kết thúc cuộc gọi video, giọng nói thận trọng của Lý Thanh vang lên: “Anh Khang... Vùng đất T203 – vùng đất mà cả đội chúng tôi đã cố gắng chiếm lấy trước đây.”

Nói đến đây, Lý Thanh không tiếp tục nói nữa.

Không dám.

Cũng không thể dung thứ được.

Trong phòng làm việc, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

“Nói tiếp!” Giọng anh cũng cực kỳ trầm thấp và cứng rắn.

Du Ánh Tuyết đứng ngoài cửa nắm chặt tay nắm cửa, hơi thở dồn dập.

“Mảnh đất đó... đã được đội của Kiêu Quốc Thiên chiếm đoạt. Nghiêm Danh Sơn đã lấy tất cả tài liệu do đội chúng tôi chuẩn bị trước đó, và anh ta phụ trách toàn bộ dự án. Vì vậy, họ lấy mảnh đất này dễ lắm” Im lặng.

Có một khoảng lặng dài trong phòng.

Và sau đó...

Những tài liệu nặng nề trên bàn bị gạt xuống đất trong cơn tức giận.

Đứng ở cửa, qua khe hở nhỏ xíu, Du Ánh Tuyết chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh.

Trái tim cô nhói lên.

Trong cuộc đời của Kiêu Phong Khang, e rằng anh chưa bao giờ phải chịu thất bại như vậy! Chưa kể...

Còn bị phản bội bởi người mà anh tin tưởng nhất.

Nỗi đau này, cô sợ nó còn đau hơn kim châm và dao cắt... Thật quá đau lòng ...

Cô thực sự muốn giúp anh ấy, nhưng ...

Ngoài sự an ủi từ bên cạnh, cô không làm được gì nữa...

Cô không đi vào ngay lập tức.

Tới cửa, cô im lặng một hồi, đợi anh đi đầu chỉnh lại tâm trạng, cô lại đẩy cửa vào.

Cô cong lên khoe môi, cười rồi nhìn anh.

Kiều Phong Khang lúc này đang hút thuốc bên cửa sổ. Du Ánh Tuyết đi vào, quay mặt về phía anh, tâm tư thâm trầm khiến người ta không nhìn ra được anh đang nghĩ gì lúc này.

Anh liếc nhìn chuyển động của cánh cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 420

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 420:

Thấy đó là cô, anh vội vàng bước đến bàn định dập tàn thuốc trong gạt tàn.

“Không sao đâu, anh hút thuốc đi, em không nghĩ nó có mùi khó chịu như vậy nữa” Du Ánh Tuyết nhẹ nhàng nói.

Cái mùi này quả thực là thứ mà cô từng rất ghét. Tuy nhiên, ở Mỹ, ở Hà Cảng Đôi khi, cô đã mong đợi...

Khi đó, cô cảm thấy chỉ cần ngửi được hơi thở của anh, dù chỉ là mùi thuốc lá, cô cũng cảm thấy mãn nguyện.

“Anh không thể để em hít phải khói thuốc lá.” Kiều Phong Khang dập tàn thuốc, nhìn đồng hồ: “Tương lai anh phải bỏ thuốc lá Du Ánh Tuyết lập tức đồng ý với anh: “Bỏ thuốc là tốt rồi.”

Cô mỉm cười, bước tới ôm eo anh, hơi ngẩng đầu nhìn anh: “Bác sĩ nói, trước khi muốn có thai thì không được hút thuốc. Anh có thể bỏ ngay bây giờ, vẫn còn kịp đấy.”

Kiều Phong Khang vốn đã đầy phiền muộn. Nhưng bây giờ...

Nhìn cô ấy cười, nghe cô ấy mong chờ tương lai của hai người, mọi mây mù trong lòng dường như tan biến. ngay lập tức.

“Được rồi, anh nghe lời em. Để chúng ta sinh con khỏe mạnh, anh sẽ bỏ thuốc từ hôm nay.”

Du Ánh Tuyết nhếch môi.

“Vậy thì ... đi đâu kiện tiên quyết để có một em bé khỏe mạnh là tất cả chúng ta đều có một cơ thể khỏe mạnh”

Cô rút khỏi tay anh, đẩy anh ngã xuống bàn làm việc: “Ông Khang, ăn cơm đi”

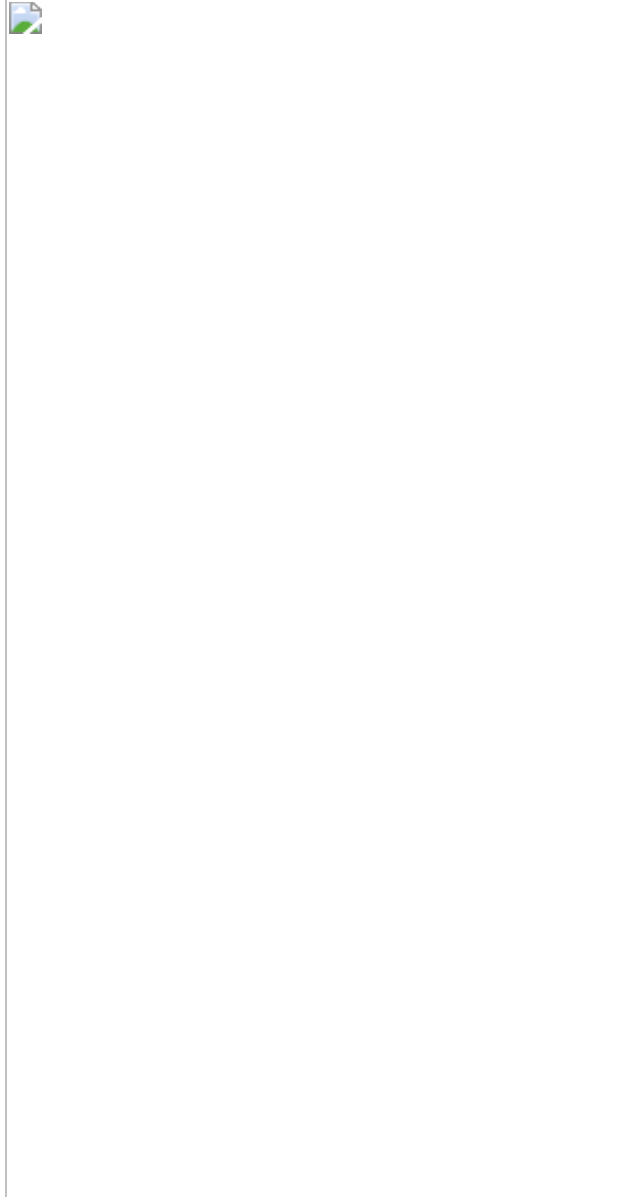
Nói, cô vẫn đưa đưa cho anh. Anh không đưa tay ra để lấy nó.

Thực sự siết chặt cổ tay cô, siết chặt hơn nữa, và kéo cô ngã người xuống.

Hai người đối diện nhau.

Du Ánh Tuyết chống khuỷu tay lên bàn làm việc, mũi gần như chạm vào anh.

Ngón tay thon dài khiêu khích cằm của cô, anh hơi híp mắt, bắt gặp ánh mắt của cô: “Vừa rồi em gọi anh là gì?” “Ông Khang?” Du Ánh Tuyết không chắc chắn lặp lại.

“Gọi là gì?” “Chú ba” Môi của Tiêu Phong khẽ giật. Nên làm thế nào đây?

Vợ anh, bà Khang là một người rất nhút nhát. Kể cả gọi “ông xã” cũng rất khó mở miệng.

Tối. Du Ánh Tuyết đã nghĩ về chuyện có con.

Mặc dù anh liên tục nói rằng anh đang nghĩ đến chuyện có con, nhưng lần nào anh cũng dùng các biện pháp tránh thai trừ thời gian an toàn. Du

Ánh Tuyết biết lo lắng của anh.

Anh muốn đợi đến khi mọi khó khăn lắng xuống, lúc đó đứa trẻ sẽ đến, cả hai sẽ đón đứa trẻ trong tình hình tốt nhất.

Nhưng...

Suy nghĩ của Du Ánh Tuyết hoàn toàn khác với anh.

Cô ấy rất muốn có một đứa trẻ thuộc về cả hai người.

Và ...

Anh vẫn còn phải rời đi...

Sau chuyến đi này, cô không chắc khi nào anh sẽ quay lại lần nữa. Nhưng, cô muốn để lại kết tinh tình yêu của họ trước khi anh đi.

Nếu không, lỡ anh thực sự phải đi mất mười năm, hai mươi năm...

Đến lúc này, Du Ánh Tuyết không dám nghĩ nữa, vì sợ rằng trái tim sẽ bị bao trùm bởi nỗi buồn đầy rẫy đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 421

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 421:

Cô nhìn chăm chăm chiếc bao cao su trong ngăn kéo một lúc lâu, chợt nhớ ra có chuyện bận chạy về phòng.

Tìm kiếm hồi lâu, tìm thấy một chiếc kim khâu, cô cẩn thận chọc một lỗ ở giữa bao cao su.

Nhưng, một lỗ nhỏ, nó có tác dụng gì không nhỉ?

Du Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc chọc vài lần.

Được rồi!

Vì sợ anh có thể nhìn thấy, tối nay cô quyết định tắt đèn trước!

“Em trốn ở đây làm gì?” Cánh cửa đột ngột được mở ra.

Du Ánh Tuyết sửng sốt, gần như lập tức ném kim khâu và nhét bao cao su thủng vào túi nhỏ của bộ đồ ngủ.

Cũng may là lưng hướng về phía anh, nếu không thì gay rồi!

Thở phào.

Cố gắng điều chỉnh hơi thở, Du Ánh Tuyết bước tới, chủ động túm lấy cổ anh.

“Tắm xong chưa?”

Cô hỏi nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh rưng rưng, say đắm, trong đêm phảng phất cảm giác mê người.

Tiêu Phong ánh mắt hơi sâu.

Mùi hương tỏa ra từ cô khiến anh không khỏi xúc động.

“Em xịt nước hoa à?” Anh một tay ôm eo cô.

Giọng nói hơi khàn. Cô cười. “Mùi của nó có thơm không?” Có chủ đích.

Dù sao thì đêm nay cô cũng phải giữ lại đứa con của anh.

Kiêu Phong Khang vén lên mái tóc dài xoa trên vai cô, ngửi cổ, sau tai cô.

“Ánh Tuyết, em có biết xịt nước hoa đây là có ý gì không?”

Hơi thở của anh tăng lên gấp gáp. Cô cười thật quyến rũ.

Đôi chân mảnh mai và thon thả móc vòng eo chắc nịch của anh.

Chóp mũi chống lại anh. Trong đôi mắt đẹp, hoa đào tuôn ra, đôi môi ửng hồng lướt qua má anh vô tình hay hữu ý.

“Em không biết... anh nói cho em biết ..” Giọng cô trở nên nhẹ hơn.

Các yếu tố mơ hồ sắp đốt cháy lẫn nhau.

Hai tay không còn rảnh nữa, anh cởi bộ đồ ngủ của cô ra, âu yếm vuốt ve cô từ trên xuống dưới...

Du Ánh Tuyết thở hổn hển, hai chân vòng qua eo anh có chút mềm nhũn. Cả người như muốn tan ra.

“Ánh Tuyết ngoan, gọi ông xã đi.”

Kì ầu Phong Khang không quên. đi ầu quan trọng nhất, và kiên nhẫn nhẹ nhàng dỗ dành.

Trái tim của Du Ánh Tuyết tràn đầy đam mê, và với ham muốn háo hức, ánh mắt cô mơ màng.

Cô trùu mến nhìn người đàn ông trước mặt, đôi môi ửng hồng mấp máy: “... ông xã”

Giọng nói rất mềm và e thẹn. Hơn nữa, đó là một tình cảm sâu sắc. Chữ “ông xã” đối với cô là thiêng liêng, là lời hứa trọn đời.

Đối với Kiều Phong Khang, tại sao không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 422

“Này, nói lại lần nữa...”

Cô cười, đôi mắt ánh lên tia ẩm ướt: “Ông xã..”

Cả hai cánh tay, lưu luyến ôm anh chặt hơn. Môi áp vào tai anh, cô không kìm được mà thổ lộ: “Ông xã, em yêu anh nhiều lắm...”

Trái tim người đàn ông run lên.

Rõ ràng đây chỉ là những lời đơn giản nhất, nhưng anh cảm thấy đây là lời tỏ tình đẹp nhất và cảm động nhất mà anh từng nghe trên đời này ...

“Này, nếu đã yêu thì không được phép bỏ cuộc giữa chừng. Phải yêu cả đời...”

“Được. Chỉ cần anh không thất hứa và quay lại ngay lập tức, em sẽ mãi mãi yêu anh...”

“Một đời quá ngắn, kiếp sau, kiếp sau nữa, em cũng đều là người phụ nữ của Kiều Phong Khang!” Anh độc đoán tuyên bố chủ quyền.

Cô bật cười, trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc.

Được.

– Miễn là anh không vi phạm lời hứa của mình, thì mọi thứ sẽ tốt đẹp ...

Đêm nay, điên cuồng và dữ dội. Ngày hôm sau.

Nắng xuân chiếu qua cửa sổ vào phòng.

Du Ánh Tuyết uể oải đuổi người, hấp mắt liếc nhìn về phía cửa sổ. Sau đó, cô nhắm mắt lại, quay lại, đưa tay ra và vô thức chạm vào vị trí bên

mình.

Không có ai.

Có lẽ, giờ anh đang ở trong phòng làm việc.

Bận như thế... Du Ánh Tuyết cảm thấy đau long.

Nhìn thời gian, mới hơn 8 giờ, không biết anh đã ăn sáng chưa.

Vì không có anh ở đó nên Du Ánh Tuyết không ngủ nữa, mặc quần áo vào rồi xuống giường.

Trước khi rửa mặt, cô chợt nhớ ra một điều rất quan trọng!

Cúi xuống chạy vào góc lật tung thùng rác.

Đúng như cô dự đoán đêm qua, đêm qua anh vẫn dùng bao cao su.

Nhưng, may mắn thay, cô có thể nhìn xa!

Du Ánh Tuyết lật ra bộ đã sử dụng tối qua và kiểm tra kỹ càng. Chắc chắn, một trong số chúng đã hỏng nặng hơn.

Anh ấy rất khôn ngoan.

Vì vậy, đêm qua Du Ánh Tuyết không chỉ tắt đèn trước, kể cả từ lúc mặc đến lúc cởi đều do cô làm.

Đến nỗi anh ta cũng không phát hiện gì cả.

Điều mà Du Ánh Tuyết phải làm lúc này là nhanh chóng tiêu hủy chứng cứ trước khi anh phát hiện ra.

Cô xả bao cao su hư hỏng vào bồn cầu như ăn trộm, rồi lao vào rửa mặt.

Cô cúi đầu nhìn cái bụng phẳng lì không chút mỡ thừa của mình, sờ soạng rồi hớn hờ lắm lắm: “Phải đấu tranh kiên cường vào, nhanh lên để mẹ sinh con khỏe mạnh.”

Khi nghĩ rằng mình thực sự có thể mang thai, Du Ánh Tuyết cảm thấy hạnh phúc khôn tả.

Sau khi giặt xong, cô mặc một chiếc áo khoác và đi vào phòng làm việc để tìm anh.

Nhẹ quay vào phòng làm việc, nhưng bên trong lại vô cùng yên tĩnh. Cô tìm bên trong, nhưng không thấy ai.

Có vẻ như, anh vẫn đang ăn sáng ở dưới nhà!

Du Ánh Tuyết lại mở cửa, vui vẻ bước xuống lầu.

“Chú ba?” Cô vừa đi vừa gọi anh. Nhưng... Đáp lại cô, vẫn im lặng.

Du Ánh Tuyết nhếch miệng, bước vào nhà bếp. Chắc chắn, không có anh trong đó. Không có bữa sáng trên bàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 423

Cô nhú mày. “Dì Lý?”

“... Dì tới ngay” Dì Lý bước vào nhà bếp. Dì Lý liếc mắt nhìn cô một cái, liếc vội vàng quay đi, giả vờ thoải mái hỏi: “Cô Ánh Tuyết, cô dậy rồi à? Sáng nay muốn ăn gì, tôi sẽ bảo phòng bếp nấu cho cô.”

Du Ánh Tuyết kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

Không nhận thấy ánh mắt Dì Lý có gì đó không ổn, chỉ hỏi: “Chú ba ăn sáng chưa?”

Dì Lý im lặng, đổi chủ đề nói: “Sao vẫn gọi là chú ba, không sợ người bên cạnh nghe được người ta cười cho à. Hiện tại hai người đã kết hôn rồi, phải gọi là ông xã”

Ông xã.. Du Ánh Tuyết cười.

Khẽ nhăm đi nhăm lại hai chữ này trong lòng, nghĩ đến anh, lòng cô như dịu lại.

“Dì Lý, cháu sẽ ăn bất cứ thứ gì anh ấy ăn vào buổi sáng! Ăn giống anh ấy”

Dì Lý nhìn cô với vẻ mặt vui mừng, muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc không nói ra được.

Chỉ nói nhỏ vài câu với người hầu bên cạnh rồi kêu người hầu xuống bếp làm đồ ăn sáng.

“Nhân tiện, dì Lý, chú ba đi đâu vậy?” Du Ánh Tuyết lại nhìn xung quanh: “Phòng làm việc không có ai, trong nhà bếp cũng không có ai. Ra ngoài làm việc à?”

Dì Lý im lặng. Đứng sang một bên không trả lời.

Du Ánh Tuyết vốn đang nhìn chăm chăm vào cái cây có nhị hoa xanh ngoài cửa sổ, nhưng sau một hồi đợi mãi không thấy câu trả lời của Dì Lý, cô liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Quay lại.

Đúng lúc đó, tình cờ bắt gặp ánh mắt u ám và buồn bã của Dì Lý.

Trái tim Du Ánh Tuyết thất lại, hô hấp như ngừng lại.

Tận đáy lòng ... Bỗng có linh tính không lành. Môi mấp máy, cô muốn tiếp tục hỏi. Tuy nhiên, ngay lúc đó, cô đột nhiên mất hết can đảm, không nói được lời nào.

Như thế ...

Sau khi có được câu trả lời, cô sẽ không chịu đựng nổi...

“Ánh Tuyết.” Dì Lý tiếc nuối gọi. “Chú ba... rất cuộc... đi đâu rồi?”

Cô vẫn hỏi. Môi Du Ánh Tuyết trở nên hơi tái nhợt.

Tay nắm chặt vào mặt bàn. Chặt đến nỗi đầu ngón tay gần như bị kẹp.

Xem ra chỉ có cách này mới có đủ sức chống đỡ để nghe câu trả lời Dì Lý.

Dì Lý nhìn Du Ánh Tuyết, có vẻ không chịu nổi, quay đi chỗ khác, nói: “Sáng sớm đã có người đến bắt chôn cháu đi... Họ nói rằng vụ án đã có tiến triển mới và cần phải đi điều tra.” Câu trả lời mà cô đã đoán được từ lâu, nhưng khi Dì Lý nói ra câu này, Du Ánh Tuyết vẫn sửng sốt.

“Cậu chủ không cho phép chúng tôi phiến đến cháu... Sợ cháu buồn, cho nên... lúc đi cây ấy không đánh thức cô...”

Cô ngây ngốc ngẩn xuống ghế.

Những ngón tay ấn trên bàn, từng ngón tay, từng ngón tay ấn mạnh.

Hơi thở cũng thất lại. Thật nặng nề và khó thở

Mới sáng sớm nghĩ đến anh, cô hạnh phúc và ngọt ngào bao nhiêu thì lúc này, cô lại buồn và đau lòng bấy nhiêu ...

Cô nghĩ...

E rằng cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục, chẳng qua cũng chỉ như lúc này mà thôi...

Anh đã thực sự bị bắt đi như thế này.

Thậm chí không nói lời tạm biệt ...

Anh ấy đi trong bao lâu? Bao lâu nữa mới được gặp lại anh?

Nếu cô nhớ anh và nhớ anh rất nhiều... thì phải làm sao đây?

“Cô Ánh Tuyết, bữa sáng của cô”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 424

Lúc này, người hầu bưng bữa sáng đi vào.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Du Ánh Tuyết và Dì Lý, họ lập tức biết đó là vì cái gì và không thể chịu đựng nổi.

Người giúp việc nhìn Dì Lý thăm dò, Dì Lý thở dài, cầm bữa sáng đặt trước mặt Du Ánh Tuyết.

“Cô Ánh Tuyết, bất kể như thế nào, cháu vẫn phải ăn sáng”

Dì Lý khuyên cô.

Du Ánh Tuyết không cử động, cô cảm thấy như thể mình bị cuốn đi.

Dì Lý đưa đĩa cho cô: “Khi cậu ấy đi, cậu ấy đã nhiều lần nói với chúng tôi rằng không được để cô bỏ bữa hay để cô ốm”

Đôi mắt Du Ánh Tuyết bỗng đỏ hoe.

Dì Lý vốn nghĩ chắc chắn cô sẽ không có tâm trạng ăn uống nữa, nhưng không ngờ Cô đột nhiên nhắc đĩa lên, cuộn sợi mì trên đĩa thành rãnh cố hết sức nhét vào miệng.

Sức mạnh đó có thể được mô tả là thô lỗ.

Thậm chí, chưa kịp nuốt đĩa mì đầu tiên, cô đã nhét thêm một đĩa khác vào như hành hạ bản thân.

Cứ như thế, coi như cách này có thể kìm nén được trái tim khó chịu.

Đây đâu phải là ăn cơm? Đây là tự ngược đãi bản thân!

“Mau rót một ly nước trái cây cho Ánh Tuyết đi!” Dì Lý nói với người hầu, đồng thời vỗ nhẹ vào lưng Du Ánh Tuyết: “Ánh Tuyết, ăn từ từ đi. Ăn

thế này thì chỉ ghen thôi!

Du Ánh Tuyết phớt lờ, tiếp tục ăn, cô vừa ăn vừa ứa nước mắt vào bát mì.

Nhưng cô vẫn không dừng lại, và lại tiếp tục nhét những đũa mì vào miệng.

Cách ăn này có thể gây chết người! Dì Lý kinh hãi, giật đũa.

“Dạ Lý, làm ơn trả đũa lại cho cháu...” Du Ánh Tuyết nhìn dì Lý gần như cầu xin.

Đôi mắt ấy khiến trái tim Dì Lý tan nát: “Ánh Tuyết, sao cháu có thể ăn như vậy được?”

“Nhưng cháu phải ăn nó!” Du Ánh Tuyết cup mắt, hít một hơi thật sâu, cố chấp nuốt hết nước mắt vào trong.

“Cháu đã hứa với anh ấy sẽ chăm sóc bản thân! Cháu nhất định phải ăn!”

Anh có quá nhiều thứ phải lo lắng nên không thể khiến anh phải lo lắng về cô thêm nữa...

Cô không thể làm bất cứ điều gì cho anh, nhưng ít nhất ... cô nên chăm sóc bản thân mình ...

Ở một nơi khác. Kiều Vân Nhung gần đây rất hạnh phúc, những sự kiện được gọi là hạnh phúc khiến bà ta sáng khoái, và bà ta trông đẹp hơn bao giờ hết.

Bà ta đã gọi điện rất nhiều lần cho Tô Hoàng Quyên, nhưng đều bị Tô Hoàng Quyên từ chối với vẻ mặt lạnh lùng, đến hôm nay cuối cùng Tô Hoàng Quyên cũng bỏ qua và hứa sẽ gặp bà ta.

“Hoàng Quyên, nhìn xem, bộ này có đẹp không? Tôi nghĩ nó khá hợp với cô, cô đi thử xem?”

Kiêu Vân Nhung nhiệt tình chọn quần áo và so sánh chúng trước mặt cô ta.

Lời lẽ khá tăng bốc.

Tô Hoàng Quyên sắc mặt không thay đổi nhiều, không lạnh lùng cũng không nhiệt tình: “Chị cả, chị luôn nói có chuyện muốn nói với em. Chị nói nhanh đi, lát nữa em có chuyện khác phải đi gấp.”

Kiêu Vân Nhung liếc cô ta một cái, sau đó cùng cô ta cười.

Đầu tiên bà ta đưa quần áo cho người phục vụ để người phục vụ đóng gói, sau đó nói: “Ngồi xuống nói chuyện ở quán cà phê bên cạnh nhé?”

Đây quả thực không phải là nơi để nói chuyện.

Tô Hoàng Quyên gật đầu đồng ý.

Quán cà phê trong trung tâm thương mại là của Kiều Thanh. Ngay khi Kiều Vân Nhung và Tô Hoàng Quyên xuất hiện, người quản lý đã gật đầu chào họ.

Kiêu Vân Nhung vui vẻ kéo Tô Hoàng Quyên vào.

Tô Hoàng Quyên ngồi xuống không lên tiếng trước, chỉ nhấp một ngụm cà phê.

Đưa mắt ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 425

Kiêu Vân Nhung cân nhắc một lúc, cuối cùng ngập ngừng nói: “Hoàng Quyên, cô giữ lại chiếc váy này, nó là quà của chị.”

Tô Hoàng Quyên cũng không thém liếc nhìn, cứ thế vô tư đẩy lại quần áo.

“Chị cả nên tự mặc đi, em không thích màu này”

Kiêu Vân Nhung hơi lúng túng. Lại liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tô Hoàng Quyên, đành phải lấy lại quần áo.

Sau đó, bà ta thở dài và nói: “Chị biết, không biết có việc gì mà tôi phải giận chị”

“Lời nói ở nhà cũ lần trước... Đừng để trong lòng. Chị được cái mau miệng, cô cũng biết mà, nhưng chị khẩu xà tâm Phật. Hơn nữa, cô bây giờ đã kết hôn với Kiều Thiên, Chí Thành và Quốc Thiên cũng đã hợp tác rất tốt, giờ chúng ta là một gia đình. Chị cả thành thật xin lỗi chị, em cũng đừng giận chị nữa, còn nữa.”

Kiêu Vân Nhung dừng lại, đẩy một chiếc bánh ngọt tinh xảo đến trước mặt cô ta: “Lúc trước cô muốn cùng Phong Khang ở bên nhau, chị cũng ở bên cạnh giúp một chút, đúng không?”

Bàn tay cầm ly cà phê của Tô Hoàng Quyên đột nhiên cứng lại.

“Tôi không muốn nói về những chuyện trước đây!”

Những điếu đó, bây giờ nghĩ lại, không chỉ là vết sẹo trong cuộc đời cô ta, mà còn là một cái tát trời giáng, tát vào mặt cô ta.

Bất cứ khi nào nghĩ về chuyện đó, cô ta lại cảm thấy mình thật ngu ngốc và nhục cười.

“Được được được, cô không muốn nhắc thì chị không nhắc nữa. Bây giờ cô và Quốc Thiên không sao chứ? Lần trước đến nhà, chị thấy Quốc Thiên thật sự rất tốt với cô. Nhìn xem, nhưng lời nó nói với cha nó lúc ăn cơm, Quốc Thiên quyết tâm muốn lấy em, đối với em không bình thường đâu.”

Lời nói của Kiều Vân Nhung khiến Tô Hoàng Quyên phải suy ngẫm một lúc.

Sau một lúc, cô ta nói: “Từ những gì chị biết về anh ấy, chẳng lẽ ngày hôm đó chị không nhận ra anh ta đang diễn sao?”

Nói đi đâu này, cô ta cố tình thoải mái.

Nhưng, không biết tại sao, cô ta lại thấy hơi ngượng ngùng.

Kiều Vân Nhung vừa nghe liền biết. Bà ta cười.

“Chị chắc chắn hiểu Quốc Thiên hơn cô. Cậu ấy diễn rất tốt, nhưng đôi mắt là thứ mà người ta không kiểm soát được.”

Tô Hoàng Quyên giương mắt liếc nhìn Kiều Vân Nhung: “Ý của chị cả là?”

“Ý của chị là gì, cô phải tự mình trải nghiệm. Một số chuyện, người ngoài nói đâu không thật, chỉ có thể tự mình cảm nhận. Thật ra, trước đây chị cho rằng cô và Phong Khang ở bên nhau cũng đẹp đôi, nhưng bây giờ xem ra.

Chị nghĩ hợp với Quốc Thiên hơn. Theo chị, cuộc sống hiện giờ thế này cũng tốt rồi. Quốc Thiên đã có được những gì cậu ấy muốn và chị cũng đã sống cuộc sống mà chị muốn. Về phần Phong Khang...”

Kiều Vân Nhung dừng lại một chút: “Chị biết cô có một số tài liệu bất lợi cho nó, nhưng dù sao thì cậu ấy cũng là em trai của chị, chị cũng không thể nhẫn tâm nhìn cậu ấy thực sự bị kết án chung thân. Hơn nữa... Hôm

qua nghe nói cậu ấy bị bắt đi, bà cụ sắp phát điên, ốm quá không gượng dậy được, bà ấy chạy đến cầu xin Quốc Thiên”.

Nói đến đây, Kiều Vân Nhung thở dài và cảm thấy khó chịu.

Sau khi nhấp một ngụm cà phê, bà ta cố nén cảm giác khó chịu trong lòng mình một chút, rồi nói tiếp: “Phong Khang ăn miếng trả miếng rồi, chị nghĩ, cậu ấy cũng hối hận rồi, cho nên ... Hoàng Quyên, cô nói chuyện với Quốc Thiên xem, đừng lại ở đây được không? Chị biết, cậu ấy sẽ không nghe chị, nhưng chắc chắn sẽ nghe lời cô.”

Tô Hoàng Quyên khẽ cau mày.

Ngước mắt lên và bắt gặp ánh mắt cầu xin của Kiều Vân Nhung.

“Vây... hôm nay chị rủ tôi đi chơi, thực ra là vì mục đích này?”

“Đây chỉ là một trong những nguyên nhân thôi. Thử nghĩ xem, người ta cả đời không thể ôm hận, phải không? Bây giờ cậu ấy và Du Ánh Tuyết ở cùng nhau, còn cô gả cho Quốc Thiên, cuộc sống cứ yên bình như vậy mà trôi đi. Sau này chúng ta với bọn họ nước sông không phạm nước giếng, như thế không phải tốt sao?”

“Nước sông không phạm nước giếng sao?” Tô Hoàng Quyên chế nhạo, sắc bén nhìn chằm chằm Kiều Vân Nhung: “Giữa chúng tôi, chị cả cho rằng chuyện thành ra như ngày hôm nay mà chị còn cho rằng nước sông không phạm nước giếng sao? Nổi đau tôi đã trải qua mấy năm nay, người ngoài sao có thể hiểu được? Tôi đã ở tù mấy năm, nhưng cuộc sống của anh ta vẫn tuyệt vời, và Du Ánh Tuyết đang hạnh phúc, tại sao tôi phải làm vậy?”

Nhìn thấy cô ta xúc động như vậy, Kiều Vân Nhung thở dài

“Tại sao cô vẫn cố chấp như vậy?”

Rốt cuộc cô đã từng rất thích Kiều Phong Khang, tại sao lại không...

“Chị không cần nói nữa!” Tô Hoàng Quyên hét lên, chặn đứng những gì mà Kiều Vân Nhung muốn nói: “Cho dù bây giờ tôi rất muốn bỏ qua cho anh ta, chị cho rằng Quốc Thiên sẽ bằng lòng sao? Anh ấy khó khăn lắm mới đợi được ngày hôm nay, anh ấy sẽ không dừng tay đâu!” Lời nói của Tô Hoàng Quyên, không có chỗ cho sự do dự.

Kiều Vân Nhung còn muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc không lên tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 426

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 426:

Bà ta thở dài: “Được, được rồi, nếu cô không muốn nói về chuyện đó, chúng ta sẽ không nói về chuyện đó nữa. Ăn bánh ngọt này. Chị đặc biệt nhờ đầu bếp giỏi nhất trong bếp làm.

Cô có thể ném thử. “Kiều Vân Nhung nghĩ, e rằng vấn đề này thực sự không thể thay đổi.

Tô Hoàng Quyên thực ra cũng không muốn ăn lắm, nhưng nghĩ đến chuyện của tập đoàn Kiều Thanh, cô ta không muốn trở mặt với Kiều Vân Nhung, sau này, Kiều Quốc Thiên có lẽ vẫn sẽ sử dụng La Chí Thành cho công việc của mình.

Vì vậy, vẫn phải giữ thể diện cho nhau.

Lấy bộ đồ ăn và cắn một miếng bánh Black Forest, nhưng ngay sau đó, lông mày của cô ta cau lại.

Cô ta chỉ cảm thấy khó chịu trong bụng.

Cô ta lập tức đặt bộ đồ ăn xuống, vội vàng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Vân Nhung lo lắng liếc nhìn cô ta một cái, đứng dậy đi theo: ‘Cô không sao chứ?’

“Không sao, chị không cần theo tôi vào đây.’ Tô Hoàng Quyên buông xuống một câu như vậy, rồi sải bước trên đôi giày cao gót tiến vào nhà vệ sinh. Cánh cửa đóng lại, Kiều Vân Nhung ở ngoài cửa.

Tô Hoàng Quyên sững sờ tại chỗ.

Nhìn qua gương, nhìn chăm chăm chính mình, một lúc lâu mới hoàn hồn.

Có con?

Cô ta và Kiều Quốc Thiên nhiều lần không dùng biện pháp tránh thai.

Mặc dù cô ta đã rất phản đối lời nhận xét “cả đời” của anh ta ngày hôm đó, nhưng sau đó, khi anh ta không muốn dùng biện pháp tránh thai, cô ta đã chấp nhận.

Cô ta cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao nữa.

Thậm chí, nhiều lúc cô ta không khỏi tưởng tượng, nếu thực sự có con của Kiều Quốc Thiên, cuộc sống sau này của cô ta sẽ ra sao...

Bây giờ...

Nếu cô ta thực sự có con, Kiều Quốc Thiên sẽ phản ứng như thế nào?

Hoặc thực sự sẵn sàng chấp nhận trò cười “cả đời” kia, hoặc ... chỉ coi đó là một việc ngoài ý muốn sai lầm 2?

Đột nhiên, cô ta mong chờ phản ứng của anh ta.

Kiều Vân Nhung không đi vào, mà chỉ ngồi ở vị trí cũ và chờ đợi Tô Hoàng Quyên đi ra.

Đợi một lúc...

Mở cửa. Tô Hoàng Quyên vẻ mặt nặng trĩu đi ra, so với vừa rồi rõ ràng là đang giả bộ có tâm sự gì đó trong lòng.

“Lần đầu tiên em bị nôn à?” Kiều Vân Nhung vừa hỏi vừa rót cho cô ta một ly nước ấm.

“... Tôi đã bị nôn trong hai ngày nay, nhưng tôi luôn nghĩ rằng đó là do vấn đề tiêu hóa”

“Ừ. Dù sao cô còn trẻ, còn non kinh nghiệm” Kiều Vân Nhung bùng ly cà phê trước mặt đi, đẩy nước ấm lên: “Uống nước đi, không được đựng vào mấy ly cà phê này nữa.

Tô Hoàng Quyên cau mày liếc nhìn tách cà phê bị đẩy đi.

Phụ nữ có thai không được uống cà phê, nhưng cô ta vừa nãy đã.

Có vấn đề gì không?

“Đừng lo lắng, nếu thật sự mang thai, uống một chút như vậy cũng không thành vấn đề” Kiều Vân Nhung trong nháy mắt nhìn thấu suy nghĩ của cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 427

Thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, cũng may.

Nói đến đây, cô ta không còn trẻ nữa. Ở độ tuổi 30, cô đã bước qua thời gian đẹp nhất để mang thai, vì vậy nếu bây giờ thực sự có con, dù thái độ của Kiều Quốc Thiên như thế nào, cô ta cũng sẽ không bao giờ bỏ nó đi.

“Người thân của cô hơn một tháng rồi không đến sao?” Kiều Vân Nhung lại hỏi.

Tô Hoàng Quyên gật đầu.

Gần đây, cô ta bận rộn tạo điều kiện cho việc hợp tác giữa nhà họ Kiều và nhà họ Tô, có rất nhiều chuyện đã xảy ra, và cô ta chưa bao giờ để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Giờ Kiều Vân Nhung hỏi, cô ta mới nhớ ra.

“Nếu là như vậy. Được rồi, để chị đi cùng cô đến bệnh viện? Hay, chỉ cần gọi cho Quốc Thiên và để Quốc Thiên đi cùng với cô?” Kiều Vân Nhung vừa bật điện thoại di động ra vừa nói.

Tô Hoàng Quyên đứng lúc ngăn lại, “Chị đi cùng tôi đi. Anh ấy ... Tôi muốn nói với anh ấy khi nào có kết quả.” Kiều Vân Nhung mỉm cười.

Thái độ của Tô Hoàng Quyên đối với bà ta rõ ràng không còn thờ ơ và xa lánh như trước.

“Cô xem, chị thật sự không có đầu óc. Bây giờ nói cho cậu ấy biết, nếu kết quả không phải thì lại khiến cậu ấy mừng hụt. Được rồi, chị đi cùng cô.

Đừng lo lắng, nếu như cô thật sự có thai, chị sẽ không nói gì, để cô tự tặng cho Quốc Thiên một bất ngờ.

Tô Hoàng Quyên không nói gì nữa mà đứng dậy ra khỏi quán cà phê với tâm trạng phức tạp.

Khi Kiều Minh Đức đến biệt thự, Du Ánh Tuyết đang ở trong sân.

Bóng dáng cô đơn cuộn mình trên ghế tựa, trông thật đáng thương.

Bầu trời xám xịt bao trùm lấy cô, toàn bộ khung cảnh trở nên trầm mặc.

“Cậu Đức, nếu cậu đến rồi thì mau nói chuyện với cô Ánh Tuyết đi, tôi không biết phải an ủi cô ấy như thế nào” Dì Lý thở dài: “Cậu chủ vừa đi, cô ấy như mất đi một nửa linh hồn vậy.” Mặc dù, cô đã chăm sóc bản thân như cô đã hứa với anh.

Cô thực sự chưa bỏ ăn một bữa nào.

Nhưng...

Không còn có tinh thần như khi có anh bên cạnh.

Kiều Minh Đức thở dài: “Tôi đi qua xem một chút.” Anh ta nặng nề bước vào sân. Du Ánh Tuyết như hồn lìa khỏi xác, cô hoàn toàn không cảm thấy sự xuất hiện của anh ta.

Kiều Minh Đức đến gần, mới phát hiện cô đang nhắm mắt, nằm đó dường như đã ngủ.

Bàn tay nhỏ bé áp chặt vào ngực.

Và dưới tay cô, là một tờ giấy màu đỏ.

Cô ôm rất chặt, giống như mẹ đang ôm con, lại giống như ôm lấy cây cọc giữa dòng nước lũ.

Dường như...

Chỉ cần có giấy đăng ký kết hôn, anh ấy sẽ về sớm thôi. Quay lại với cô ...

Kiều Minh Đức thở dài.

Anh ta thận trọng thò tay ra, cố gắng rút tờ giấy đăng ký kết hôn vô tình bị cô làm nhàu khỏi tay cô.

Nhưng...

Chỉ cần chạm tay vào, cô đã thức dậy.

“Phong Khang ...” Cô thì thào, giống như bản năng, cô đột nhiên mở mắt ra.

Đôi mắt cô chứa đầy sương mù mờ ảo và ngây ngất.

Cô ngay lập tức nắm chặt tay Kiều Minh Đức.

Như sợ anh đi, nắm tay anh chặt đến mức suýt nhéo đầu ngón tay anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 428

Nhưng...

Hi vọng bao nhiêu, cô thất bấy nhiêu khi nhìn thấy Kiều Minh Đức...

Ánh sáng trong mắt cô mờ đi từng chút một Dần dần...

Không có gì ngoài đau buồn và hoang vắng.

Lòng bàn tay cô lạnh lạnh.

Đầu ngón tay yếu ớt buông thõng...

Không phải anh...

Cô vừa mơ một lần nữa ...

Chỉ là những giấc mơ đẹp luôn tan vỡ quá nhanh...

“Ánh Tuyết...

Kiều Minh Đức đau lòng gọi cô.

Nhìn thấy cô tuyệt vọng, anh cảm thấy khó chịu.

Du Ánh Tuyết nhắm mắt hít một hơi thật sâu, cố gắng lắm mới kìm nén được nỗi thất vọng sâu sắc trong lòng.

Thật lâu sau, rốt cuộc cũng mở mắt ra, vừa vặn nở nụ cười nhìn anh ta.

“Sao anh lại tới đây?” Khi cô nói, giọng cô nghe yếu ớt.

Kiều Minh Đức ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm.

Cảm thấy đau khổ sờ khuôn mặt gầy gò của cô: “Đến gặp em, anh biết em lo lắng...”

“Vậy thì ... có tin tức gì không?”

Cô vẫn hỏi.

Trong khoảng thời gian này, cô ấy thậm chí không dám gọi điện cho Lý Thanh. Cô sợ rằng kết quả sẽ đáng sợ hơn cô tưởng.

Nhưng bây giờ...

Khi Minh Đức ở ngay trước mặt cô, cô không thể kìm được.

Chỉ có đi đâu, Ki ều Minh Đức im lặng.

Sau đó, anh ta lắc đầu ngao ngán.

“Vẫn chưa có thông tin gì...”

Ban đầu nghĩ rằng cô sẽ thất vọng, nhưng cô cố nở một nụ cười.

Ngốc nghếch lắm lắm: “Không sao, không sao... không có chuyện gì là chuyện tốt...”

Có thật không...

Bây giờ, đối với cô, không có tin tức nào là tin tốt nhất.

Đêm, sâu.

Tô Hoàng Quyên đi tắm và bước ra khỏi phòng tắm.

Kiều Quốc Thiên đang dựa vào giường để đọc tài liệu. Đèn từ đầu giường chiếu xuống, ánh đèn vàng chói mắt lúc này bao trùm cả người. Lúc này, anh ta rất tập trung và chăm chú.

Tập đoàn Ki ều Thanh là mục tiêu của anh ta trong nhiều năm.

Trước đây, mỗi ngày ở Ki ều Thanh, anh ta đều phải âm thầm nuốt tủi nhục vào trong.

Vì vậy, việc lấy được Kiêu Thanh và đánh bại Kiêu Phong Khang không chỉ do tham vọng của một người đàn ông mà còn vì anh ta muốn chứng tỏ bản thân. Tất cả những sỉ nhục mà bà lão đã từng dành cho anh, và giờ đây, tất cả những sỉ nhục đó đều được trả lại.

Không từ thủ đoạn!

Đây là điểm giống nhau nhất giữa hai người họ.

Tô Hoàng Quyên sững sờ nhìn Kiêu Quốc Thiên, tay cô ta vô thức sờ lên bụng mình, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 429

Cô ta không chắc liệu một người đàn ông vô đạo đức và một người phụ nữ vô đạo đức có thể là những bậc cha mẹ đủ tư cách hay không.

Và anh ta ... Anh ta có muốn con của họ không?

Đôi mắt của cô ta quá tập trung, Ki ầu Quốc Thiên cảm nhận được điếu đó. Anh ta ngẩng đầu lên, đúng như dự đoán, bắt gặp ngay ánh mắt của cô ta khiến cô ta không kịp né tránh.

“Cô đang nhìn gì đó?” Anh ta hỏi.

Tô Hoàng Quyên giả vờ không sao cả, lắc đầu và bước đến chiếc giường lớn nơi anh ta đang nằm.

Ki ầu Quốc Thiên cũng không hỏi gì nữa.

Chỉ cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ.

Lật một trang, anh ta thản nhiên nói: “Trời lạnh, lau khô tóc trước khi ngủ đi.” Nói ra câu đó rồi anh ta vẫn rất tất nhiên. Trong khi nói, anh ta thậm chí không ngẩng đầu lên, thậm chí không hề liếc nhìn cô, sự chú ý của anh ta hoàn toàn ở trên tài liệu.

Tô Hoàng Quyên giật mình.

Nhìn anh ta, sững sờ.

Cảm giác này ... Dường như họ đã là vợ chồng từ lâu...

Những lời nói bình thường này nên không quan tâm đến thì hơn?

Cô ta lại lẳng lặng xuống giường, ngồi trên chiếc ghế dài kiểu Âu sang trọng, cắm máy sấy tóc.

Trước khi mở máy sấy, cô ta liếc xéo một bên tập tài liệu Kiều Quốc Thiên vẫn đang xem, trề miệng hỏi: “Có làm phiền anh không?” Giọng nói của Tô Hoàng Quyên trở 01:00 BI 1/19 (Mối tình của vị Tổng tài bá đạo.

Ngày mai sẽ ly hôn nên nhẹ nhàng hơn vì lời nhắc nhở vô tình của Kiều Quốc Thiên vừa rồi, hoặc vì có một sinh mệnh nhỏ trong bụng cô ta đã kết nối hai người.

Kiều Quốc Thiên đã rất ngạc nhiên.

Bất chợt ngược nhìn cô ta.

Có sự thăm dò trong mắt anh ta.

Tô Hoàng Quyên rất khó chịu với đôi mắt của mình. Để che giấu sự ngượng ngùng, cô ta giả vờ đi tìm chiếc lược và hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Hôm nay cô không giống bình thường.

Kiều Quốc Thiên hơi híp mắt.

Mối quan hệ hiện tại giữa anh ta và Tô Hoàng Quyên đã thoải mái hơn trước rất nhiều, nhưng cô ta chưa bao giờ sẵn sàng cho anh ta một chút dịu dàng.

Hầu hết thời gian, cô ta đều cau mày và cứng rắn, giống như một hòn đá.

Chỉ khi ở trên giường, khi rên rỉ thở hổn hển dưới người anh ta mới thể hiện được sự dịu dàng của phụ nữ.

Bị nhìn thấu dễ dàng như vậy, giống như lớp màng bảo vệ quanh người cô ta bị thủng, khiến cô ta cảm thấy khá bất an.

Gần như ngay lập tức phóng ánh mắt của mình vào gương, như thể cô ta đang tập trung vào mái tóc của mình.

Sau một tiếng ho, cô ta nói: “Chuyện là thế này, gần đây, cha tôi đã hỏi tôi về việc có con của chúng ta” Kiều Quốc Thiên không phát ra âm thanh nào.

Cô đặt lược xuống: “Anh nghĩ thế nào?” Anh ta đặt tập tài liệu xuống, hai tay ôm ngực nhìn cô ta: “Cô muốn sinh con à?”

“Tôi? Tất nhiên là tôi không muốn!” Cô ta nhanh chóng phủ nhận: “Chúng ta biết lý do tại sao chúng ta kết hôn. Vì chúng ta sẽ ly hôn bất cứ lúc nào, tất nhiên là không thích hợp để có con” Kiều Quốc Thiên mắt tối sầm lại.

Lại nói, giọng anh ta trở nên lạnh hơn nữa.

“Tốt lắm! Đáp án của chúng ta trùng hợp! Tôi sẽ lo đối phó với cha cô.

Sau này cô không cần phải lo lắng chuyện này.’ Tô Hoàng Quyên nắm chặt máy sấy tóc.

Trong phút chốc, hơi thở của cô ta trở nên nặng nhọc.

Cô ta cắn môi không nói lời nào, lạnh lùng bật máy sấy tóc lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 430

Gió thổi trên đầu, âm thanh ồn ào vang lên bên tai, cô ta chợt thấy cái kính.

Tô Hoàng Quyên lại đột ngột tắt máy sấy tóc.

Ngay lập tức...

Trong phòng chìm vào im lặng.

Anh ta lại cúi đầu xem tập tài liệu, nhưng chỉ cảm thấy khó chịu và cái kính, nhìn không được.

Sẽ ly hôn bất cứ lúc nào?

Cô ta nói đúng! Hai người họ quả thực sẽ ly hôn bất cứ lúc nào! Khi hai người đi lấy giấy đăng ký kết hôn, họ chỉ không đánh dấu trước vào tờ giấy thỏa thuận ly hôn!

Khi anh vừa nghĩ về nó, tôi đã nghe thấy Tô Hoàng Quyên lạnh lùng nói tiếp: “Hiện tại tình hình của Kiều Thanh đã ổn định, Kiều Phong Khang đang bị điếu tra, và hội đồng quản trị cũng vững rồi. Dù anh ta có trở về mà không bị kết án thì cũng không thể so với anh được nữa. Vậy nên, bây giờ anh đã có được mọi thứ mình muốn” Nói đến đây, giọng cô dừng lại.

Kiều Quốc Thiên nhướng mày.

Các tài liệu bị ném sang một bên.

Ngước mắt lên, nhàn nhạt nhìn cô: “Thì sao?” Anh ta cắn răng hỏi câu vừa rồi, như thể bị ép ra khỏi môi.

Tô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu.

“VẬY, CHÚNG TA TRANH THỦ ĐẾN ỦY BAN ĐI... Chưa kịp nói ra hai tiếng “ly hôn” thì tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt ngang lời cô ta.

Khuôn mặt của Kì ầu Quốc Thiên vốn đã khá khó coi Ánh mắt nhìn chăm chăm cô ta.

Tô Hoàng Quyên hơi bối rối trước anh ta. Những lời đó không thể nói được nữa.

Vừa vờ bị điện thoại thu hút, vừa đứng dậy, lật đật lấy điện thoại ra khỏi túi.

Đôi chân dài của Kì ầu Quốc Thiên bước xuống giường, và chỉ với một bước, anh ta đã ép cô ta đứng trước mặt anh ta.

Cô ta vừa lấy điện thoại đã bị Kì ầu Quốc Thiên kéo qua.

Với một nỗ lực khó khăn, cô đã bị kéo khắp ngực của anh ta.

“Sao cô không nói hết? Nào! Nói đi để tôi nghe!” Kì ầu Quốc Thiên không biểu cảm hỏi.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, anh ta càng hỏi cô ta càng chán nản.

Tô Hoàng Quyên cau mày, khó chịu vùng vẫy: “Cha tôi gọi, để tôi trả lời trước!

“CÓ VẼ NHƯ CUỘC GỌI RẤT ĐÚNG LÚC.

Nếu cô đã muốn li hôn với tôi như thế, thì chi bằng ngay bây giờ nói với cha cô, chúng ta sẽ đến ủy ban li hôn vào sáng mai. ^ Lời nói của Kì ầu Quốc Thiên khiến Tô Hoàng Quyên sững sờ trong giây lát.

Tim thất lại đột ngột.

Cô ta không biết cảm giác này là do đâu. Nhưng...

Cô ta cảm thấy đau.

Là nỗi đau thực sự.

Có lẽ...

Là vì đứa trẻ trong bụng mẹ!

Cô ta đau thay đứa trẻ ...

Trước khi sinh ra, nó đã được định sẵn là kiếp này không có cha...

Cô ta cười nhạt nhìn Ki ều Quốc.

Thiên cố chấp: “Yên tâm, anh không cần phải nhắc nhở tôi!” Trong khoảnh khắc tiếp theo, bất chấp vẻ mặt ngày càng u ám của anh ta, cô ta dùng sức hất tay anh ra.

Điện thoại áp vào tai, môi cô ta mở ra định nói gì đó, nhưng chưa kịp nói lời nào thì giọng nói của người cha đã vang lên trước.

Với một “bộp”, điện thoại của Tô.

Hoàng Quyên tuột khỏi lòng bàn tay và rơi xuống đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 431

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 431:

Âm thanh của kim loại chạm vào sàn nhà thật nổi bật trong một đêm như vậy.

Mặt cô ta xanh xao bất thường.

Thậm chí không thèm lấy máy, xoay người liền đi về phía phòng thay đồ.

Ngày thường đi ra ngoài chọn quần áo mất nhiều thời gian, lúc này cô chỉ nhặt một cái mặc vào người.

Thắt lưng của áo khoác Không có thời gian để thắt đai.

Vội vàng ra ngoài một cách.

Kiêu Quốc Thiên vốn dĩ vẻ mặt u ám, không muốn lo lắng người phụ nữ này sớm muộn sẽ ly hôn với anh ta, nhưng khi cô ta từ trong phòng thay đồ tái nhợt đi ra, anh ta vẫn không kìm lòng được.

Kiêu Quốc Thiên vội vàng bắt lấy tay cô ta.

“Anh buông tôi ra!” Cô ta đẩy Kiêu Quốc Thiên.

Lòng như lửa đốt “Chuyện gì xảy ra vậy?” Kiêu Quốc Thiên nhướng mày.

Tô Hoàng Quyên cứng đờ. Đương nhiên không quên cuộc cãi vã vừa rồi của hai người, lạnh lùng đẩy anh ta ra: “Chuyện nhà chúng tôi không cần người ngoài quan tâm Cô ta nói xong liền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Dáng người cao lớn của Kiều Quốc Thiên từ phía sau đi tới: “Ô Hoàng Quyên, sau này khi cô muốn li hôn, tôi tuyệt đối không giữ cô lại. Cho dù ngày mai cô muốn li hôn đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ đi cùng cô!” Giọng anh ta trầm và tàn nhẫn.

Ô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy trái tim liên tục bị một sợi dây sắt mỏng bóp nghẹt, không ngừng siết chặt, máu rỉ ra.

Cô ta hít sâu một hơi, không muốn nghĩ tới tại sao lại như vậy, li hôn muốn mở cửa rời đi. Nhưng lại nghe giọng anh ta vang lên bên tai.

“Nhưng bây giờ cô vẫn là người phụ nữ của Kiều Quốc Thiên, cho nên, tôi phải lo chuyện của gia đình cô! Hơn nữa ... Gia đình cô bây giờ có quan hệ mật thiết với Kiều Thanh và địa vị của tôi trong Kiều Thanh” Vì thế...

Lý do tại sao anh ta vẫn quan tâm đến chuyện nhà Ô Hoàng Quyên hoàn toàn là vì lợi ích của bản thân mình.

Không có gì.

Đây mới thật sự là Kiều Quốc Thiên.

“Ô Hoàng Quyên quay lại và nhìn anh ta với đôi mắt lạnh lùng.

“Vậy thì anh có thể phải chịu ảnh hưởng rồi – đặc biệt là, sự hợp tác giữa nhà họ Kiều và nhà họ Tô sẽ bị ảnh hưởng” Kiều Quốc Thiên không hiểu cô ta nói gì, và nhìn cô ta nghi ngờ: “Ý của cô là gì?” Ô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu.

“Lô thiết bị và thuốc mới nhất vừa được công ty y tế đầu tiên trực thuộc Tập đoàn Vĩnh Cát của chúng tôi đưa ra thị trường, tất cả đều có vấn đề bệnh viện, rất nhiều bệnh nhân đã chết...” Tuy đã cố gắng trấn tĩnh bản thân, nhưng Ô Hoàng Quyên vẫn còn run khi nói ra.

Ngày mai thị trường chứng khoán của Vĩnh Cát sẽ rồi tung lên, hiện tại gần như có thể thấy trước!

Vì vậy, sự hợp tác giữa nhà họ Tô và Kiều Thanh.

Kiều Quốc Thiên cau mày: “Chờ tôi ở đây! Tôi thay quần áo xong đi ra ngay!” Không đợi Tô Hoàng Quyên nói gì, anh ta đã quay người bước vào phòng thay đồ.

Một phút, Kiều Quốc Thiên bước ra.

Một tay nắm lấy chìa khóa xe, tay kia dắt cô ta đi ra ngoài.

Anh ta đang lái xe nhanh và vẻ mặt lo lắng. La Chí Thành đã gọi điện nhiều lần để hỏi thăm tình hình, rõ ràng là chuyện của nhà họ Tô giờ đã lan rộng.

Sau đó, các ông già trong hội đồng quản trị cũng lần lượt gọi đến.

Kiêu Quốc Thiên tỏ ra khó chịu, anh ta tắt máy và ném nó lên bảng điếu khiên.

Tô Hoàng Quyên nhìn nghiêng về phía anh ta vài lần, cố gắng nói điếu gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 432

Chỉ dùng tay ấn nhẹ vào bụng dưới.

Khi Tô Hoàng Quyên trở lại nhà họ Tô, chiếc xe dừng lại và tiếng khóc của người mẹ vang lên.

Ban đêm, khi âm thanh đó vọng ra từ trong nhà, nghe càng thê lương.

Tô Hoàng Quyên cứng đờ ng ồi đó với khuôn mặt tái mét, chỉ cảm thấy yếu ớt.

Ki ều Quốc Thiên liếc nhìn cô ta và đẩy cửa xe trước. Anh ta vòng sang phía bên kia và mở cửa xe cho cô ta.

Gió lạnh tràn vào trong xe, cô ta rùng mình.

Ki ều Quốc Thiên có phần không thể chịu đựng được. Dù có hư hỏng thế nào thì khi xảy ra chuyện, cô ấy vẫn chỉ là một người phụ nữ.

“Đi xuống trước, phải hỏi rõ ràng tình huống” Vừa nói, anh ta vừa cởi áo, khoác cho cô ta.

Hơi ấm phả ra cùng với hơi thở của người đàn ông, Tô Hoàng Quyên giật mình, r ồi cô ta hoàn h ồi.

Ki ều Quốc Thiên đứng bên ngoài xe, ánh đèn chiếu từ phía sau anh, cô ta chỉ cảm thấy người đàn ông mà cô ta từng quen thuộc giờ phút này trở nên mờ nhạt trong mắt mình.

Giống như anh ta bị bao phủ bởi một v ầng hào quang mờ nhạt Tại sao lại thế này, Tô Hoàng Quyên không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Mím chặt môi và cúi xuống xe.

Ngay sau đó, cô ta nhét lại áo vào tay Ki ều Quốc Thiên.

Anh cau mày.

“Anh mặc vào đi, tôi không lạnh” Người phụ nữ bướng bỉnh, thực sự không đáng yêu!

Kiêu Quốc Thiên kìm chế sự tức giận và mặc lại áo. Cô ta đột ngột quay lại và nhìn anh ta chăm chú.

“Kiêu Quốc Thiên, chúng ta hãy ly hôn vào ngày mai” Kiêu Quốc Thiên không ngờ rằng cô ta sẽ nói những điều như vậy vào lúc này, cô ta nói rất dứt khoát và chắc chắn, sau đó, sự tức giận bùng cháy trong mắt cô ta.

Tô Hoàng Quyên vẫn vô cảm như cũ, hất hàm lên cao, như là mặc vào áo giáp thép, lạnh lùng: nh cũng đã nhìn thấy. Bây giờ nhà họ Tô của chúng tôi đã như vậy, tôi cũng không thể giúp anh được nữa. Chúng ta đã mất giá trị lợi dụng nhau rồi, nên giải tán sớm thì hơn! ” Kiêu Quốc Thiên thực sự muốn bóp cổ người phụ nữ này!

Vốn dĩ hai người hợp nhau vì sở thích, nhưng bây giờ, cô ta lại “ăn miếng trả miếng” khiến anh chỉ cảm thấy như bị bạt tai.

U ám, rỉ ra từ đáy mắt.

Hai tay buông thõng bên hông cô ta được siết chặt.

Để che giấu cảm xúc của mình, anh siết chặt hai tay trong túi quần, nhưng nhìn cô ta từ trên xuống, lạnh lùng: “Cô đang nói những lời trong lòng mình sao?” Đôi mắt đó lạnh lùng nhìn cô ta, như muốn nhìn thấu cô ta.

Dưới ánh đèn, Tô Hoàng Quyên khẽ cụp lông mi.

Có một tia nhìn thoáng qua.

Nhưng...

Trước khi bị đối phương chú ý, cô ta gật đầu: “Đúng.”

“Anh hỏi lại lần nữa!” Anh ta gần như nghiêng rãng nghiêng lợ: “Có thật cô muốn li hôn với tôi...”

“Đừng hỏi!” Tô Hoàng Quyên cắt đứt lời nói của Kiều Quốc Thiên, cô ta hít sâu một hơi: “Kiều Quốc Thiên đừng hỏi gì nữa, chúng ta ly hôn đi!

Anh ta đứng đó.

Rất lâu, rất lâu mà không nói một lời. Môi mông mím lại, nhìn cô ta bằng đôi mắt lạnh tanh Cuối cùng...

Anh ta không nói một lời, xoay người lên xe.

Cửa xe bị đóng sầm lại.

Một tiếng động lớn khiến trời tối sầm lại.

Giống như một nhát búa nặng nề đập vào tim Tô Hoàng Quyên, khiến cô ta cảm thấy khó thở.

Nhìn đèn hậu xe càng ngày càng xa, thật lâu không khỏi kinh ngạc rời mắt.

Cô ta chỉ thấy...

Mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo...

Thậm chí không thể nhìn thấy đèn xe...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 433

Khi đèn xe biến mất hoàn toàn, trong nháy mắt, ngực cô ta trở nên trống rỗng...

Có vẻ như thứ gì đó đã bị trộm đi mất...

“Hoàng Quyên, con về rồi sao?” Bà Tô Hoàng Quyên nghe thấy tiếng động cơ, mở cửa biệt thự, lão đảo chạy ra khỏi đó.

Tô Hoàng Quyên lưng thắt lại, gần như lập tức đưa tay lên lau đi nước mắt nơi khóe mắt, hít một hơi thật sâu, nâng quai hàm, xoay người: “Mẹ.”

“Tại sao con lại trở về một mình?”

Quốc Thiên thì sao?” Bà Tô nhìn cô ta: “Rõ ràng là mẹ nghe thấy tiếng động cơ mà?”

“Đừng nhìn nữa, anh ấy đi rồi”

“Đi rồi?” Bà Tô khẽ cau mày, rõ ràng là bà khá bất mãn với cách cư xử không ra sao của con rể. “Anh ta không biết tình hình hiện tại của nhà chúng ta sao? Sao còn không vào?”

Tô Hoàng Quyên không nói gì, chỉ cảm thấy lạnh.

Đôi vai khép lại: “Mẹ vào đi” Bà Tô liếc nhìn con gái, dưới ánh đèn lò mờ nhìn rõ mặt cô có gì đó không ổn.

Tiếp theo liền hỏi: “Hoàng Quyên, hai người đã cãi nhau à?”

“Không”

“Nếu không, con gọi điện thoại cho nó qua ngay! Hiện tại nhà họ Tô chúng ta gặp phải khó khăn, không thể trốn tránh trách nhiệm làm con rể”.

Tô Hoàng Quyên dừng bước. Đến cửa thì quay người lại.

“Anh ấy và con đang định ly hôn.” Bà Tô ngây ngốc tại chỗ. Trong một lúc lâu, bà không tin vào những gì mình vừa nghe, và khi hoàn hồn, đôi mắt khô lại trở nên ướt át.

“Con ... con đang nói cái gì vậy!

Con mới kết hôn, ly hôn cái gì? Con không được phép! Mẹ sẽ gọi cho anh ta ngay bây giờ, nếu anh ta dám ly hôn với con, thì cứ chờ đấy!”

“Mẹ! Mẹ đừng tìm người ta nữa!” “Tô Hoàng Quyên ngăn mẹ đang định chạy tới gọi: “Con là người yêu cầu ly hôn!”

“Con yêu cầu? Yêu cầu gì mà yêu cầu? Con có biết hiện tại con bao nhiêu tuổi không? Có rõ tình hình hiện tại của con và cả nhà họ Tô chúng ta không?” Bà Tô ghen ngào nói.

Chồng bà ta đã bị cảnh sát bắt đi, bà ta nản lòng. Nhưng nghĩ đến con rể là chủ tịch Kiều Thanh, trong lòng luôn có chút an ủi.

Nhưng bây giờ...

Ngay cả một chút hi vọng cuối cùng cũng không còn, sao không hoảng cho được?

“Vâng, con biết rất rõ tình hình bây giờ như thế nào – Con mới hơn 30 tuổi, và con đã bị Kiều Phong Khang tung ảnh khiêu dâm, giết người, đi tù và bị mọi người chế giễu! Bây giờ bố con cũng bị cảnh sát bắt đi. Nhà họ Tô lâm vào tình cảnh bấp bênh, tương lai không chắc chắn. Nơi trú ẩn cuối cùng của con gần như không còn nữa! Con khó chịu và đáng ghét!” Khi nói chuyện, cô ta hơi xúc động, và khi nói xong, giọng nói của cô ta thay đổi nhanh chóng.

Bà Tô mình.

Bà ta không nhẫn tâm: “Mẹ... Mẹ không có ý đó...”

“Nhưng trong lòng con biết rất rõ, nếu một người như vậy con nếu không mặt dày mà đề cập chuyện li hôn trước, chẳng lẽ đợi anh ta lên tiếng trước, bị anh ta đuổi ra khỏi nhà ư?” Lòng tự trọng mạnh mẽ của cô ta đã định sẵn rằng cô ta sẽ không bao giờ để mình gục ngã trước bước chân thảm hại đó!

Tự dưng bà Tô khóc.

“Hiện tại, chúng ta phải làm sao đối với tình huống này? Trong nhà không có người đàn ông nào...” Tô Hoàng Quyên thở dài, nhưng không biết làm thế nào.

Trước đây, cô ta luôn làm việc trên TV, cô ta chưa bao giờ tiếp xúc với các vấn đề kinh doanh, làm thế nào cô ta hiểu?

“Đừng khóc, mấy ngày nữa con sẽ liên hệ với luật sư của công ty, chúng ta đi từng bước một!

Cô ta mệt mỏi nói.

Nếu thực sự không còn chỗ để quay đầu, thì ... cô ta sẽ bất lực ...

“Tuy nhiên, sao chuyện này có thể xảy ra đột ngột như vậy? Con chưa từng nghe nói về chuyện bệnh nhân chết trước đây” Tô Hoàng Quyên hỏi sau khi ng ẩ xuống.

“Thực ra ... việc này đã từng xảy ra trước đây. Mọi người đều nghĩ rằng đó chỉ là một tai nạn. Xét cho cùng, không có vấn đề gì với thử nghiệm lâm sàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 434

Bố con đã trả rất nhiều tiền. Tiền bạc để dứt lốt cho các mối quan hệ và dìm những tin tức trước đây xuống. Lần này lẽ ra phải đập tắt được. Cha con nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng khi có người báo lên cấp trên, cha con đành chịu... ” “Ai đã báo cáo? Đối thủ cạnh tranh của Vĩnh Cát sao?”

“Cụ thể là ai làm chuyện đó hiện tại vẫn chưa đi đầu tra được. Tuy nhiên, người này có ngày sẽ bị ông trời quả báo!” Nói xong, giọng điệu của bà Tô mụ trở nên nặng nề, vẻ mặt đắc ý.

Tô Hoàng Quyên nhú chặt mày, không dám nghỉ ngơi, cầm điện thoại tìm ra số trợ lý của cha mình.

Cả đêm, Kiều Quốc Thiên không chợp mắt được.

Buổi sáng.

Giấy li hôn đã in và ném trên bàn làm việc.

Thỏa thuận của họ không thể đơn giản hơn.

Không có chuyện phân chia tài sản, không có con cái mà làm rạn nứt tình cảm. Trên thực tế, họ thậm chí không có cảm xúc!

Kiều Quốc Thiên lại nhìn lướt qua mảnh giấy mỏng, nhớ đến khuôn mặt cương nghị và sắc lạnh của người phụ nữ đêm qua, thở gấp hơn, cầm lấy cây bút, nặng nề ký tên vào cột tên.

Mỗi nét bút đều nặng nề nhưng cũng rất nhanh.

Có vẻ như anh ta sợ rằng anh ta sẽ không thể viết tiếp nếu chậm hơn một chút.

Không phải vì anh ta không muốn ly hôn nên không thể viết nó, mà vì anh ta đã bị đá bởi một người phụ nữ gần như không có gì!

Đúng rồi!

Anh ta gọi vô số cuộc gọi, từ mọi phương diện khẳng định, hiện tại có lẽ cô ta thật sự không có việc gì! Tình hình của Vĩnh Cát t ấ t ệ hơn họ tưởng rất nhiều!

Vì thế Người phụ nữ đó bây giờ thế nào?

E rằng, cả đêm không ngủ được.

Ki ều Quốc Thiên nắm lấy điện thoại, lật ra chuỗi số quen thuộc, đi ều chỉnh hơi thở và chuẩn bị quay số.

Nhưng hiện tại...

Điện thoại di động có một cuộc gọi đến trước.

“Nghiem Danh Sơn” được hiển thị trên màn hình.

Nghiem Danh Sơn tìm anh ta chắc chắn là vì công việc.

Nghiem Danh Sơn là một trợ lý rất có năng lực.

Sau bao nhiêu năm, việc đặt anh ta bên cạnh Ki ều Phong Khang thực sự đã dạy anh ta rất nhiều. Và bây giờ, anh ta đã trở thành cánh tay phải của Ki ều Quốc Thiên.

Nhờ sự trợ giúp của Nghiem Danh Sơn, Ki ều Quốc Thiên đã có thể ng ấ vào vị trí này, và mọi chuyện dễ dàng hơn rất nh ỉ “Anh Thiên, mọi chuyện không hay rồi” Giọng của Nghiem Danh Sơn hơi nặng nề

Ki ều Quốc Thiên cau mày. Anh ta có thái độ như vậy nên mọi chuyện chắc hẳn sẽ rất t ấ t ệ. “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta ... chúng ta...”

“Đừng do dự, nói gì thì nói đi!”

“Vùng đất T203 mà lần trước chúng tôi đã rất vất vả mới có được ...đã xảy ra sự cố...

Mảnh đất T203 được Kìêu Thanh dành nhiều công sức với mục tiêu tạo nên một “thành phố không khói” cho giới nhà giàu, toàn bộ giới thượng lưu đã dành sự quan tâm không nhỏ cho dự án này.

Và dự án này cũng là dự án đầu tiên sau khi Kìêu Quốc Thiên làm chủ tịch nên nghiêm nhiên được ưu tiên hàng đầu. Thành công của dự án liên quan trực tiếp đến vị trí ổn định của anh ta ở Kìêu Thanh Sự cố Vậy là...

Lúc này, Kìêu Quốc Thiên đột nhiên đứng dậy.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi nghe nói ... chính phủ sắp ban hành văn bản. Cần phát triển khu vực rộng lớn xung quanh mảnh đất T203 – ngoài khu bao vây và nhà máy, sẽ xây thêm hai đường sắt và nhà ga!” Khuôn mặt của Kìêu Quốc Thiên thay đổi.

“Anh có chắc không?”

“Vâng, đã khẳng định! Thông tin nội bộ sẽ không bao giờ sai!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 435

“Chết tiệt!” Kì ầu Quốc Thiên đập một quả đấm lên bàn, tức giận n:
“Không phải anh đã thu thập tài liệu bao lâu rồi mới lấy mảnh đất này sao?

Tại sao lại không biết về tài liệu này!

Anh bảo tôi còn xây dựng thành phố.

không khỏi kiêu gì? Gần như toàn bộ vốn lưu động của Kì ầu Thanh đều đổ vào dự án này. Nếu dự án này không thành, Kì ầu Thanh sẽ gần như sụp đổ. Anh cũng chờ đi đòi đi! Nghiêm Danh Sơn trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Thực xin lỗi, chuyện này là do tôi sơ suất “Nói lời xin lỗi bây giờ có ích lợi gì?

Triệu tập đội đến họp ngay lập tức!”

“Vâng”. Nghiêm Danh Sơn dừng lại, và sau đó nói: “Nhưng ... trước khi chúng ta có một cuộc họp, anh có thể phải giải quyết trước với các giám đốc. Hiện tại họ đều đang ở trong công ty. Việc của nhà họ Tô đã khiến họ không yên. Bây giờ, chuyện về mảnh đất... bọn họ đã biết Lòng mảy của Kì ầu Quốc Thiên nhảy dựng lên.

Bây giờ anh ta mới tức giận: “Anh làm việc thế nào vậy? Có phải anh nóng lòng muốn nói cho cả thế giới biết về mảnh đất T203 không?”

“Tôi xin lỗi” Nghiêm Danh Sơn nói: “Giám đốc Ngô đã nhận được tin báo, tôi không thể giấu được nữa.

Kì ầu Quốc Thiên chỉ cảm thấy khó chịu.

Vấn đề chỉ là trì hoãn thời gian.

Sớm muộn gì cũng không thể che giấu sự kiện lớn như vậy.

“Tôi sẽ đến công ty sớm!” Không nói gì, Kiều Quốc Thiên cúp máy, mặc quần áo vào rồi bước nhanh ra ngoài.

Bản thỏa thuận ly hôn đã ký được anh ta cho vào ngăn kéo và cất kỹ.

Nhiều ngày liên tiếp.

Gia tộc Tô đang rối ren.

Sau vụ bê bối y tế, đi đầu tiếp theo là tất cả những vụ bê bối trong nhiều năm của Vĩnh Cát bị phanh phui.

Ngay cả căn biệt thự cuối cùng của gia đình nhà họ Tô cũng bị ngân hàng niêm phong.

Hàng ngày, những người đòi nợ, hàng chục nghìn chủ chứng khoán và người nhà bệnh nhân, đã vây kín nhà họ Tô.

Đập đồ, ném đồ, thậm chí đánh người.

Bà Tô đã quen với cuộc sống không lo cơm áo gạo tiền, làm sao có thể chịu được áp lực như vậy?

Vì vậy, khi Tô Hoàng Quyên thức dậy vào sáng hôm sau, sau khi trốn trong nhà của Kiều Quốc Thiên với mẹ mình, mẹ của Tô Hoàng Quyên đã chết trên giường.

Và lúc này Kiều Thanh cũng đang sút đầu mẻ trán.

Vị trí của Kiều Quốc Thiên cũng đang nguy cấp do sự sụp đổ của nhà họ Tô và mảnh đất T203.

Hội đồng quản trị hết lần này đến lần khác đã đề cập việc bãi nhiệm anh ta Kiều Quốc Thiên ngày xưa thụt xuống trong sảnh tưởng niệm của bà Tô, so với tinh thần phấn chấn, đắc thắng lúc trước, bây giờ cả anh ta và Tô Hoàng Quyên đều phờ phạc.

Đầu anh ta nhúc nhúc như búa bổ.

Anh ta không biết có phải ảo giác không, nhưng anh ta luôn cảm thấy chuyện xảy ra với nhà họ Tô và mảnh đất T203 dường như cố ý nhắm vào anh ta.

Nếu không, sao mọi chuyện lại ập đến cùng lúc thế được?

Nhưng...

Kiêu Phong Khang đã bị nhốt rồi, làm sao làm được những điều này.

“Anh Thiên, có người đến tìm anh” Đang lúc suy nghĩ miên man thì nhân viên nhà tang lễ bước vào.

“Anh Thiên, hãy đi với chúng tôi ngay. Có một số điều về anh mà công ty chúng tôi cần tìm hiểu về anh” Người bên kia giải thích ý định của mình.

Kiêu Quốc Thiên cố gắng xua đi mệt mỏi, chỉnh lại quần áo rồi ngẩng đầu lên: “Ai?” “Là người của cơ quan công an.” Lòng mày của Kiêu Quốc Thiên nhu lại, và trái tim anh ta như đang gào thét.

Nghe vậy, Tô Hoàng Quyên đang quỳ trên mặt đất cũng quay đầu lại, lo lắng nhìn Kiêu Quốc Thiên.

Đúng lúc này, hai người đàn ông cao lớn đã bước vào.

“Anh Kiêu Quốc Thiên?” Hai người họ nhìn xung quanh và dừng lại trên khuôn mặt của Kiêu Quốc Thiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 436

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 436:

Kiêu Quốc Thiên nhìn hai người và hỏi một cách bình tĩnh nhất có thể: “Có chuyện gì vậy?” Tô Hoàng Quyên gần như ngay lập tức đứng dậy và đứng bên cạnh Kiêu Quốc Thiên. Kiêu Quốc Thiên có thể thấy rằng cô ta cũng đang lo lắng.

“Anh Thiên, phiền anh đi cùng chúng tôi một chuyến, có một số việc liên quan đến anh chúng tôi đang cần tìm hiểu thêm” Đối phương giải thích rõ.

“Tôi không hiểu có chuyện gì!” Về mặt Kiêu Quốc Thiên lạnh lùng: “các anh trở về đi, tôi không có việc gì để các anh phải tìm hiểu cả” Tô Hoàng Quyên cũng bắt chuyện: “Nếu có gì cứ nói ra đây”

“Nói ở đây có thể không tiện. Anh Thiên, chúng tôi không muốn phải cưỡng chế, tôi đề nghị anh chủ động đi theo chúng tôi!” Người bên kia nói, tiến lại gần Kiêu Quốc Thiên một bước.

Tô Hoàng Quyên lo lắng, ngăn ở trước mặt Kiêu Quốc Thiên, ánh mắt lạnh lùng: “các anh làm sao vậy? Đây là tang lễ, không được phép làm phiền!”

“Tôi xin lỗi, chúng tôi chỉ đang thi hành công vụ” Thái độ bên kia nghiêm túc, họ đẩy Tô Hoàng Quyên sang một bên.

Cô khịt mũi, sắc mặt Kiêu Quốc Thiên đột nhiên thay đổi, và bắt đầu động tay với người của bên công an.

Hai người kia đều là công an, Kiêu Quốc Thiên sao có thể là đối thủ của họ? Một lúc sau, hai người choàng tay qua người anh ta.

“Buông ra! Tôi cảnh cáo hai người, trước khi làm phiền tôi, hai người lập tức ra khỏi tang lễ!” Kìêu Quốc Thiên lạnh lùng nói.

“Đi Hai người họ không buông ra mà đẩy anh ta đi.

Kìêu Quốc Thiên giãy giụa nhưng làm sao giãy nổi khỏi hai người đang thi hành công vụ.

“Quốc Thiên!” Tô Hoàng Quyên đi theo, mạnh mẽ kéo tay đối phương, nhưng tất cả những điều này chỉ là sự phản kháng ngoan cố vô vọng.

Dưới ánh mắt của mọi người Quốc Thiên bị đẩy lên xe cảnh sát vì chống đối, rồi xe rồ ga phóng đi.

Nhưng...

Cuối điện thoại chỉ có tiếng “bíp”.

Nghiêm Danh Sơn không trả lời cuộc gọi.

Cô ta không dám chậm trễ, bấm điện thoại cho thư ký của Kiều Quốc Thiên.

“Thế còn Trợ lí Sơn? Tại sao điện thoại của anh ta không ai trả lời?”, Tô Hoàng Quyên hỏi liên tục trước khi cuộc gọi được kết nối.

Cô ta nóng ruột lắm lắm, cho thấy cô ta đang lo lắng như thế nào vào lúc này.

“Trợ lí Sơn đã cả ngày không gặp ai, hiện tại những người trong hội đồng quản trị đang tìm anh ta và Chủ tịch Thiên. Thưa cô, nếu cô có thể liên lạc với Chủ tịch Thiên.

“Giúp tôi liên hệ với luật sư của Quốc Thiên, tôi sẽ gặp anh ấy ngay bây giờ! Lập tức! Lập tức!”

“Luật sư?” Thư ký bối rối, “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đừng hỏi thêm. Liên hệ luật sư!” Tô Hoàng Quyên thái độ lạnh nhạt không có cảm xúc, thư ký đương nhiên không dám hỏi thêm, cúp điện thoại, vội vàng liên hệ với luật sư.

Chỉ là.

Tình hình hiện nay rốt cuộc như thế nào?

Những sự việc t ẫ t ệ cứ kéo nhau ập đến!

Du Ánh Tuyết đã tự mình trồng nhiều hoa, giống như để cô có việc phải làm mỗi ngày.

Bây giờ, việc đầu tiên cô làm mỗi ngày khi thức dậy, ngoài việc tưới hoa, còn một việc nữa là thử thai.

Cô ấy muốn có một đứa con đến phát điên lên.

Đêm trước khi anh đi, cô hy vọng anh thực sự để lại điếu gì đó cho mình.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 437

Nhưng...

Cô thử rí thất vọng lại thử, thất vọng rồi lại Trên que thử thai luôn chỉ có một vạch.

Thở dài Vứt một que thử thai khác vào thùng rác, Phùng Linh Nhi gọi vừa trở về sau một cuộc phỏng vấn ở một thành phố khác.

“Cậu có sao không?” Gọi vì quan tâm cô. Mặc dù cô ấy đã ở các thành phố khác gần đây, nhưng ít nhất cô ấy đã nghe về Kiều Phong Khang.

“Không có chuyện gì” Du Ánh Tuyết nhếch môi, giả vờ thoải mái.

Chỉ có đi đâu, lần đầu tiên cô biết rằng chờ đợi là một đi đâu khó chịu đến vậy.

So với những năm ở Mỹ, lúc này còn khó chịu hơn.

Mỗi ngày trôi qua thật dài Phùng Linh Nhi thở dài: “Ở nhà cả ngày cũng chán, đến chỗ tớ đi, có thể cùng tớ trò chuyện.” Du Ánh Tuyết không từ chối.

Tốt hơn là nói chuyện với ai đó còn hơn là ngu ngốc ở nhà.

Cô thay quần áo và đi tàu điện ngầm đến tòa báo của Phùng Linh Nhi Trên tàu điện ngầm, cô ngủ mê man, giấc mơ chỉ toàn hình bóng anh.

Khi cô mở mắt ra, cô nhìn bức tường tối và nặng nề nhấp nháy ngoài cửa sổ, cảm giác chán nản và buồn tẻ không thể tả.

Đã mười lăm ngày kể từ khi anh đi Hơn 10 ngày, nhưng cô cảm thấy như nửa thế kỷ đã trôi qua ...

Cô không dám nghĩ đến, nếu anh không bao giờ quay lại, thì cô sẽ làm gì để tiếp tục chuỗi ngày trống trải và hoang mang của mình?

Đã đến nhà ga.

Cô bước ra khỏi xe một cách chậm rãi.

Đi theo đám đông và bước ra khỏi ga tàu điện ngầm. Ngay cả trong nhịp sống hối hả xung quanh, trái tim cô vẫn luôn tĩnh lặng và cô đơn.

Nỗi khao khát mãnh liệt bị đè nén đang bùng lên trong tim, gần như không thể kiểm soát được.

Tờ báo mà Phùng Linh Nhi đang công tác ở đó là tờ báo truyền thông lớn nhất ở Thành phố An Lập. Nhi hầu như tin tức đầu tay, cho dù trong lĩnh vực giải trí, kinh tế hay chính trị, đều được phát hành từ đây.

Du Ánh Tuyết đang ngồi trên sân thượng uống nước đun sôi.

Vì đã có bài học từ nhỏ nên giờ cô không dám uống gì khác.

Cô thậm chí không biết liệu mình có thai hay không.

“Tay cậu lạnh quá, vẫn ngồi đây, không sợ cảm lạnh sao?” Phùng Linh Nhi ngồi đối diện với ly cà phê nóng và đưa tay chạm vào cô.

Du Ánh Tuyết cầm ly nước nóng lắc đầu: “Không sao đâu. Ngồi bên ngoài hóng gió là được rồi.” Phùng Linh Nhi nhìn cô vài lần.

“Cậu gầy đi rồi” Du Ánh Tuyết cười khó khăn: “Tớ bữa nào cũng đều ăn nhiều.” Đúng thật vậy.

Nhưng...

Áp lực tinh thần quá lớn, mất ngủ cả đêm, không gầy cũng khó.

Phùng Linh Nhi lo lắng nhìn cô: “Có muốn tớ nghỉ phép một thời gian không? Đi đâu đó nghỉ ngơi cũng tốt, thoải mái là tốt rồi” Du Ánh Tuyết

lắc đầu. Nhìn xuống làn hơi nước bốc lên trong cốc, dịu dàng nói: “Tớ không đi đâu cả, chỉ đợi anh ấy về...” Nói xong, cô lại mỉm cười, như muốn nói với Phùng Linh Nhi, cũng như tự trấn tĩnh mình: “Anh ấy nói rồi sẽ quay lại. tớ tin anh ấy, anh ấy sẽ không nói dối tớ” Phùng Linh Nhi biết tình cảm của cô dành cho Kiều Phong Khang sâu sắc như thế nào. Bây giờ để cô ấy đi nghỉ thật sự rất khó.

Dừng lại không nói gì, chỉ nói: “Hai ngày tới tớ sẽ nghe ngóng thông tin ở tòa soạn, có tin tức gì liền báo cho cậu.”

“Được” Cô gật đầu.

Cô phóng tâm mắt ra xa, lòng ngổn ngang tâm sự.

Vào lúc này, đồng nghiệp của Phùng Linh Nhi cũng đi lên mái nhà với một tách cà phê.

Các cô gái vừa đi vừa trò chuyện: “Nhanh lên hít thở đi. Vẫn còn 20 phút nữa, và chúng ta sẽ bước vào trạng thái chiến đấu”

“Cuộc phỏng vấn này sẽ phải theo sát trong bao nhiêu ngày?”

“Bao nhiêu ngày? Ít cũng phải cả tháng! Kiều Thanh là công ty như thế nào? Bây giờ gặp biến cố lớn như vậy mấy ngày nữa sao có thể giải quyết được?” Kiều Thanh?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 438

Du Ánh Tuyết lập tức ngừng đầu khi nghe thấy hai từ này, cô nhìn hai người đang đi đến.

Phùng Linh Nhi cũng xoay người lại, nhìn về phía sau cô.

Hai người không để ý có người đang nhìn mình chằm chằm, chỉ tiếp tục nói: “Nghe nói lần này chủ tịch của Kiêu Thanh thật sự không thể thoát tội.

Tiết lộ thông tin nội bộ và thao túng cổ phiếu, chứng khoán của Kiêu Thanh, những tội này đều bị đóng đinh. Nghe nói còn có tham ô công quỹ, số tiền tuy không lớn nhưng đã bị lộ, chuyện khác vẫn đang đi điều tra, lần này chắc chắn khó tránh khỏi phải ngồi tù mấy năm!

Nghiêm trọng thì có thể ít nhất là mười năm. “Tay cầm cốc của Du Ánh Tuyết run run.

Nước nóng bắn ra khỏi cốc, hai tay cô nóng đỏ lên mà như tê dại, sững sờ nhìn hai cô gái, không nhúc nhích.

Phùng Linh Nhi nhướn mày đứng dậy.

“Văn Tình, mọi người nói về Kiêu Thanh, là tập đoàn Kiêu Thanh sao?”

“Đúng vậy. Chẳng lẽ còn Kiêu Thanh nào khác nữa?”

“Vậy thì cô vừa nói ... chủ tịch của Kiêu Thanh thực sự sẽ bị kết án, và anh ta có thể bị kết án hơn mười năm. Đó chỉ là suy đoán hay thông tin nội bộ?”

“Chúng ta là người làm truyền thông, sao lại có thể đoán những tin như vậy được?” Bên kia hạ giọng.

“Hôm nay, cơ quan gọi điện thoại cho chúng ta theo dõi và báo cáo về vụ án này, nghe nói hôm nay có vài thành viên cấp cao của nhà họ Kì ầu đã bị bắt.

Đó là đi ầu chắc chắn, không thể làm giả được! “Phùng Linh Nhi khẽ cau mày, vô thức nhìn lại Du Ánh Tuyết.

Cô ng ẩi đó cứng đờ, mặt tái mét, rõ ràng cô ấy đang bị choáng ngợp. Làn sương từ nước nóng lấp đầy đôi mắt đỏ, và hốc mắt trở nên ẩm ướt.

“Được rồi, Linh Nhi, chúng tôi sắp không kịp rồi, không nói chuyện với cô nữa nhé” Hai người nhìn đồng hồ, đặt tách cà phê xuống rồi vội vàng rời đi.

Du Ánh Tuyết, người vẫn còn đang sững sờ ở đó, đột nhiên đứng dậy vào lúc này và đi vài bước theo họ.

Phùng Linh Nhi biết ý định của cô.

Trong gió lạnh, bóng dáng gầy guộc run rẩy.

“Ánh Tuyết!” Phùng Linh Nhi lo lắng thì thầm, khoảnh khắc tiếp theo... Hai mắt của Du Ánh Tuyết đen lại, cô trực tiếp ngã xuống đất.

“Du Ánh Tuyết!” Tiếng gọi của Phùng Linh Nhi trở nên nhẹ hơn và mờ nhạt bên tai anh.

Du Ánh Tuyết chỉ cảm thấy lạnh .

Cả người như chìm trong h ần băng, lạnh đến buốt giá.

Làm sao anh thực sự có thể bị kết án? Anh hứa sẽ quay lại.

Họ thậm chí còn không có một đám cưới.

Phong Khang...

Phong Khang...

Phùng Linh Nhi cảm thấy đau khổ tột cùng.

Cô ấy gọi xe cấp cứu và đưa cô đến bệnh viện. Vẫn còn lo lắng, cô ấy lại gọi cho Kiều Minh Đức .

Kiều Minh Đức gần đây cũng rất bận rộn, khi nghe tin Du Ánh Tuyết ngất đi, anh ta đã vứt bỏ mọi thứ và đến bệnh viện trong vòng 10 phút.

“Bác sĩ, cô ấy bị sao vậy, sao lại đột ngột ngất đi?”

“Đừng căng thẳng, bệnh nhân chỉ vì quá suy sụp, hơn nữa lại bị trúng gió nên ngất xỉu đột ngột, khi tỉnh dậy nên đưa bệnh nhân về để phục hồi sức khỏe. Hãy tìm cách giữ tâm lý thoải mái và khuyên cô ấy nhiều hơn”. ”
Kiều Minh Đức và Phùng Linh Nhi đều thở phào nhẹ nhõm.

Phùng Linh Nhi nhìn Du Ánh Tuyết nằm trên giường, thở dài nói với Kiều Minh Đức: “Chuyện của chú ba khiến cô ấy hoảng loạn” Kiều Minh Đức gật đầu, “Cô ấy gần đây thực sự rất khó khăn, nhưng, may mà không sao...” Khi kết thúc, giọng điệu của anh ta rõ ràng là nhẹ hơn. Có thể thấy một nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi cong lên.

Kiều Phong Khang hiện tại đã ở trong tình cảnh tồi tệ như vậy, Kiều Thanh cũng bấp bênh, làm sao còn có thể cười?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 439

Ki ầu Minh Đức biết cô ấy có nghĩ ngò trong lòng nhưng cũng không giải thích, chỉ lắc đầu nói: “Không nói chuyện này nữa. Cám ơn chuyện của Du Ánh Tuyết. Cô nên về làm việc trước đi, khi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ tiễn cô ấy Phùng Linh Nhi nhìn thời gian và gật đầu.

Giao Du Ánh Tuyết cho Ki ầu Minh Đức, cô cũng yên tâm.

“VẬY tôi đi đây. Còn nữa, anh nhớ an ủi cậu ấy, mặc dù... giờ có an ủi cũng chẳng ích gì” Phùng Linh Nhi đưa ra một lời giải thích khó hiểu.

Ki ầu Minh Đức mỉm cười, “ĐỪNG lo lắng, sẽ có người an ủi cô ấy thay tôi.

Và chắc chắn có ích” Phùng Linh Nhi không hiểu anh ta đang nói gì, nhưng không hỏi thêm.

Du Ánh Tuyết đang buồn ngủ và cô cảm thấy đầu mình nặng như chì, cô đang chết đuối dưới nước, cô sẽ bị tắt thở bất cứ lúc nào, và cô không thể thở được.

Nhưng...

Mặc dù rất khó chịu nhưng cô không muốn thức dậy.

Khi cô tỉnh táo, cô sẽ chỉ đau...khó chịu hơn ...

Cô thậm chí còn nghĩ, mãi mãi không thức dậy nữa...

“Anh Khang, cô Du Ánh Tuyết đang ở bên trong ... Đúng vậy, cô ấy không ở trong tình trạng nghiêm trọng, nhưng cô ấy đã bị một sốc cú sốc ... có thể xuất viện. ĐỪNG lo lắng...” Giọng nói của bác sĩ, qua một cánh cửa, Du Ánh Tuyết mơ hồ lắng nghe.

Sau đó là tiếng cửa bị đẩy ra. Sau đó là tiếng bước chân của người đàn ông.

Anh Ki ầu...

Là Minh Đức !

Ngoại trừ Minh Đức , không ai mang họ Ki ầu sẽ đưa cô v ề nhà Trái tim, đã bị giáng một cú đánh mạnh.

Cô nhắm chặt mắt nhưng khóe mắt ươn ướt.

“Sao lại khóc r ỡ?” Giọng nói trầm ấm áp sát vào tai cô.

Giọng nói này...

Cô bàng hoàng.

Cô đang mơ...

Chắc chắn đang mơ...

Từ nay, có lẽ cô chỉ có thể nhìn thấy anh trong giấc mơ của mình ...

Lông mi Du Ánh Tuyết run lên rất nhi ều, nhưng cô không dám mở mắt.

Cô sợ rằng chỉ cần cô mở mắt, giọng nói này sẽ rời khỏi tôi.

“Ngốc nghếch.” Tiếng thở dài của người đàn ông vang lên.

Sự ướt át nơi khóe mắt được ngón tay mảnh mai của người đàn ông xóa đi một cách cẩn thận và dịu dàng.

Sau đó, chăn bông trên người cô được vén lên.

Khoảnh khắc đó...

Hơi thở của người đàn ông, kèm theo hơi ấm, quấn lấy cô quanh quẩn.

Nước lạnh xung quanh, rút dãn.

Người này, ngay cả trong giấc mơ cũng bảo vệ cô và khiến cô cảm thấy thoải mái.

“Ồ, em lại đang mơ...” Cô thút thút nói nhỏ.

Hai tay bám vào cổ người đàn ông, một chút cũng không muốn buông ra.

Nhưng...

Giấc mơ này đẹp làm sao, giờ phút này, cô thấy buồn quá.

Cô biết đó là một giấc mơ...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 440

Một giấc mơ sớm muộn gì cũng sẽ thức giấc, nhưng cô không muốn thức dậy.

“Ừ, em lại đang mơ...” Kiêu Phong Khang cười nhạt: “Anh cũng đang mơ, cũng mơ một giấc mơ giống em.” Mắt cô hơi ẩm.

“Vậy thì... em có thể không tỉnh lại không?” Cô hỏi một cách ngây ngô.

Dường như anh là người dệt nên những giấc mơ của cô.

Phải không?

Anh đã dệt nên một giấc mơ cho.

cô, nhưng anh đã bỏ cuộc giữa chừng “Anh muốn suy nghĩ một chút” Hắc hắc cười, như là đang suy nghĩ nghiêm túc, một lúc sau mới nói: “Nhưng anh hi vọng em tỉnh lại, nhìn kỹ anh một chút, cũng để anh nhìn kỹ em hơn” Giọng anh đầy dịu dàng.

Anh đưa cô ra khỏi phòng và bước vào thang máy.

Cô y tá trẻ nhìn hai người rời đi như vậy, trong mắt tràn đầy ghen tị.

Kiêu Phong Khang luôn đẹp trai và lạnh lùng, nhưng anh ấy rất mềm lòng với người phụ nữ anh thích.

Một người đàn ông như vậy, trong cuộc đời này, thật sự là người khó mà tìm được đúng không?

Du Ánh Tuyết đột nhiên mở mắt khi gió lạnh thổi qua ngoài cửa bệnh viện.

Mọi thứ trước mắt cô thật đến mức không giống một giấc mơ.

Gần như ngay lập tức ngược mắt lên, và bắt gặp ánh mắt nhìn xuống của người đàn ông. Ánh sáng và bóng tối của bệnh viện sau lưng anh được chiếu vào, và bóng dáng ngay thẳng của anh bao bọc cô.

Du Ánh Tuyết giật mình, tim đập loạn xạ Cô nín thở.

Cô cắn vào mu bàn tay của mình.

Đau.

Đau quá.

Nỗi đau khiến nước mắt chực trào.

Vậy là...

Là thật? Anh thực sự đang đứng trước mặt cô?

“Được rồi, đừng cắn nữa!” Kiều Phong Khang không còn tay nào rảnh để ngăn cô lại, nhưng anh đã nhứ thật chặt lông mày.

Du Ánh Tuyết không dám cắn nữa, cô ngơ ngác nhìn anh.

“Chủ tịch Khang, cô Ánh Tuyết.” Nghiêm Danh Sơn ra khỏi xe và mở cửa cho họ.

Nhìn thấy Nghiêm Danh Sơn, khuôn mặt nhỏ nhắn muốn khóc của Du Ánh Tuyết lại sưng sờ.

Vẫn là một giấc mơ...

Đó vẫn là một giấc mơ!

Nghiêm Danh Sơn đã phản bội người chú ba của mình và đi theo Kiều Quốc Thiên, vào lúc này, làm sao anh ta có thể xuất hiện ở đây một lần nữa?

Chỉ có một giấc mơ mới có thể giải thích tất cả điếu này!

Thất vọng.

Những giọt nước mắt ban nãy là phẫn khích và ngậy ngất, nhưng bây giờ nó trở nên khó chịu.

Nghiêm Danh Sơn ngơ ngác nhìn Kiều Phong Khang, còn anh thì trêu chọc anh ta: “Xem ra bà xã của tôi không thích cậu.” Anh ấy ôm Du Ánh Tuyết ở ghế sau, và nói thêm với Nghiêm Danh Sơn: “Tôi quên nói với cậu rằng chúng tôi đã chính thức kết hôn, sau này nhớ đổi thành bà chủ”

“Vâng, chúc mừng bà Khang.” Nghiêm Danh Sơn cũng mỉm cười.

Đến thời điểm này, mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết ổn thỏa.

Sếp và cô Ánh Tuyết, không, đó là tình yêu của bà Khang, cát bụi đã lắng xuống và có một kết thúc có hậu, không thể tuyệt vời hơn.

Ô tô đến tận biệt thự.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 441

Kiêu Phong Khang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Ánh Tuyết: “Em tỉnh rồi à?” Du Ánh Tuyết không thể tin được, nhưng bây giờ cô cũng mơ hồ biết đây thực sự không phải là mơ.

Cô sững sờ nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm như muốn khắc sâu vào mắt anh.

Tiêu Phong Khang đơn giản ôm cô dậy, tách hai chân cô ra, tự mình ngã xuống.

Du Ánh Tuyết xấu hổ nhìn lại phía trước. Có Trụ lí Sơn ở phía trước!

“Không thành vấn đề, chúng ta coi như cậu ta không tồn tại.” Lòng bàn tay to lớn của anh ôm lấy vòng eo thon thả của cô.

Ngón tay cái của anh chậm rãi xoa lên eo cô, anh nhìn cô sâu sắc.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn nhấp nháy trong mắt anh tụ lại thành tia sáng quyến rũ.

“Em lại gây đi rồi” Du Ánh Tuyết muốn nói gì đó, nhưng lòng ngực như bị nhũn nên không thở nổi.

Cô bất ngờ lao tới, ôm lấy cổ anh.

Cô ôm chặt lấy khiến anh khó thở nhưng anh lại bật cười.

“Có làm em sợ không?” Giọng anh nhẹ nhàng.

Âm thanh rất mềm mại.

Như sợ cao thêm một chút khiến khiến cô hoảng sợ.

Du Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu, cất giọng khóc, nói không mạch lạc “Họ nói, anh phải bị kết án ít nhất mười năm ... Em không tin anh sẽ gây ra tội đó ... Em sẽ tìm luật sư để khởi kiện ... Em không muốn anh phải ng ồi tù Anh vỗ nhẹ vào lưng cô xoa dịu: “Anh không đi tù, Ánh Tuyết, anh sẽ không ng ồi tù. Nhìn xem, bây giờ chẳng phải anh ở ngay trước mặt em sao?”

“Đừng nói dối em” Du Ánh Tuyết gãi mũi, mắt đỏ hoe nhìn anh: “Đồng nghiệp của Phùng Linh Nhi hôm nay đã nhận được điện thoại mời phỏng vấn.

Chẳng bao lâu nữa vụ án này sẽ được đưa ra tòa. Vậy thì anh sẽ...” Nói đến đây, Du Ánh Tuyết không.

dám tiếp tục.

Anh thở dài và siết chặt tay cô.

Bởi vì hoảng sợ, lo lắng, bất an, lòng bàn tay cô lạnh đến mức không có nhiệt độ.

Ki ều Phong Khang cảm thấy đau khổ và đặt hai tay cô vào lòng bàn tay mình, xoa nhẹ để giữ ấm.

“Ánh Tuyết, nghe anh...” Anh cân nhắc, và cố gắng hết sức để nghĩ xem nên nói tiếp thế nào.

Du Ánh Tuyết nhìn anh chăm chăm, tim thất lại.

“Thực ra, họ nói rằng người sẽ bị kết án mười năm, và vụ án đang được theo dõi bây giờ có lẽ không phải về anh, mà là ... Ki ều Quốc Thiên” Du Ánh Tuyết không hiểu.

Nghiêng đầu nhìn anh.

Sao lại có thể trở thành Ki ều Quốc Thiên?

“Ban đầu, anh đã bị đi đầu tra. Tuy nhiên, đó thực sự chỉ là một sự hiểu lầm. Nói cách khác, đó là sự hiểu lầm do Trợ lí Sơn cố tình tạo ra và mục tiêu của bọn anh là Kiều Quốc Thiên. Anh và mọi người đã thiết kế một cái bẫy, Anh ta đã nhảy vào. “Du Ánh Tuyết chớp mắt.

Trong một thời gian dài, không có tiếng động. Cô đang suy nghĩ.

“VẬY... Trợ lí Sơn, thật ra không phản bội anh” Thật lâu sau, cô mới lên tiếng.

Anh gật đầu: “Anh chỉ yêu cầu cậu ấy làm việc khác” Tạo một cái bẫy cho anh ta, giấu nó khỏi của mọi người, bắt đầu anh bị đi đầu tra, nhưng là cố ý. Về sau... Sự biến mất của anh thật sự không phải bị cảnh sát bắt đi?”

“Anh đã bị cảnh sát đưa đi. Tuy nhiên, để đi đầu tra Kiều Quốc Thiên” “VẬY... có bao nhiêu người biết được sự sắp xếp của anh?” Kiều Phong Khang im lặng một lúc, nhìn về mặt của Du Ánh Tuyết, sau đó chậm rãi nói: “... Lê Tiến Minh, Trần Thanh Tùng và Hồ Minh Tuấn, bọn họ đều biết” Du Ánh Tuyết nghiêm nghị nhìn anh, đột nhiên không nói nữa.

Có rất nhiều cảm xúc phức tạp ẩn trong đôi mắt ấy.

Có nỗi thất vọng, nỗi buồn và sự chơi vơi.

Trái tim, thất lại.

Kiều Phong Khang hé môi, định nói gì đó, nhưng đột nhiên cô trở mình và thoát ra khỏi lòng anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 442

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 442:

Vòng tay anh trống rỗng, khiến anh trở nên bối rối hiếm có.

Lúc này, xe cũng chậm rãi dừng lại.

Biệt thự ở đây.

Xe dừng lại, Du Ánh Tuyết gần như nhanh chóng đẩy cửa lao ra khỏi xe.

Đúng!

Cô đã bị lừa!

Anh gài bẫy Kiêu Quốc Thiên, nhưng thực tế là anh đã gài bẫy cô trong đó.

Tôi đã lo lắng cho anh trong khoảng thời gian này. Cả đêm cô không ngủ được rốt cuộc là vì ai? Thật là ngu ngốc!

Nhìn thấy cô gái nhỏ tức giận trở về biệt thự, Kiêu Phong Khang cũng nhanh chóng xuống xe.

“Cậu về trước đi, ngày mai gặp lại ở công ty” Kiêu Phong Khang nói với Nghiêm Danh Sơn. Nhưng lòng anh rất khó chịu.

“Vâng” Nghiêm Danh Sơn đóng cửa lại, nhìn về phía biệt thự, cửa biệt thự đóng sầm lại.

“Có vẻ như bà chủ đang tức giận.

Chủ tịch cần kiên nhẫn giải thích với cô Kiều Phong Khang cười
gượng.

Nhú mảy.

Không nói gì, đi vào.

Bước thật vội vài bước, sau đó lao vào nhà.

Anh nhìn xung quanh.

Cô đâu còn dưới nhà nữa?

Anh tưởng rằng cô sẽ khóa cửa phòng ngủ, đã sẵn sàng bảo người hầu tìm chìa khóa. Tuy nhiên, bất ngờ, với một cú vẩy nhẹ, cánh cửa đã bật mở.

Kết quả là cô ấy không có trong phòng ngủ.

Trong phòng tắm, đèn sáng.

Có vẻ như cô đang trốn trong phòng tắm!

Kiêu Phong Khang sợ cô khóc bên trong nên bước nhanh tới.

Lúc này không còn suôn sẻ như trước, cửa thật sự bị khóa.

“Ánh Tuyết, mở cửa rai” Anh gõ cửa.

“Em không muốn! Em không muốn nói chuyện với anh bây giờ! Anh đáng ghét!” Giọng sứt sứt của Du Ánh Tuyết vọng ra từ phòng tắm.

“Bên trong không có lò sưởi, lại còn không mặc quần áo bông, sẽ bị cảm lạnh. Có đi đâu gì thì ra ngoài nói chuyện với anh”

“Em không muốn nói chuyện với anh về bất cứ điều gì hết! Anh là đồ dối trá! Em không muốn tin anh nữa! Cho dù em bị cảm, cũng đừng quan tâm đến em!” Du Ánh Tuyết cố ý hét lên Kiều Phong Khang vuốt trán, đầu anh râm ran.

Cô gái nhỏ này phản ứng như vậy, anh đã đoán ra từ rất lâu rồi.

“Ánh Tuyết, tin anh đi, anh cũng muốn thổ lộ những chuyện này với em, nói rõ ràng với em, không để em lo lắng. Tuy nhiên, chuyện này không phải việc của riêng anh, nó liên quan đến cả nhà họ Kiều, liên quan đến rất nhiều người nên anh không dám lơ là. Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên đã có thể đạt được bước này và có thể mua đứt rất nhiều cổ đông lớn của Kiều Thanh. Thật không dễ dàng chút nào.

Nếu anh nói trước với em tất cả những điều này, khuôn mặt nhỏ bé, ngây thơ của em sẽ nói hết với họ sự thật. Vì vậy, anh không còn cách nào khác.” Kiều Phong Khang giải thích.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 443

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 443:

“Anh xin lỗi, Ánh Tuyết. Anh là chồng của em, nhưng anh cũng là lãnh đạo của Kiều Thanh. Vào thời điểm sinh tử của tập đoàn, anh phải đảm bảo rằng tập đoàn của chúng ta được an toàn.

Anh không còn trẻ nữa.

Đầu óc chín chắn và cách làm việc ổn định khiến anh phải cân nhắc giữa lãi và lỗ một cách khắt khe.

Đảm bảo an toàn cho Kiều Thanh cũng là trách nhiệm của anh.

Bên trong im lặng.

Kiều Phong Khang thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghĩ, Ánh Tuyết của anh nên hiểu anh.

Nhưng...

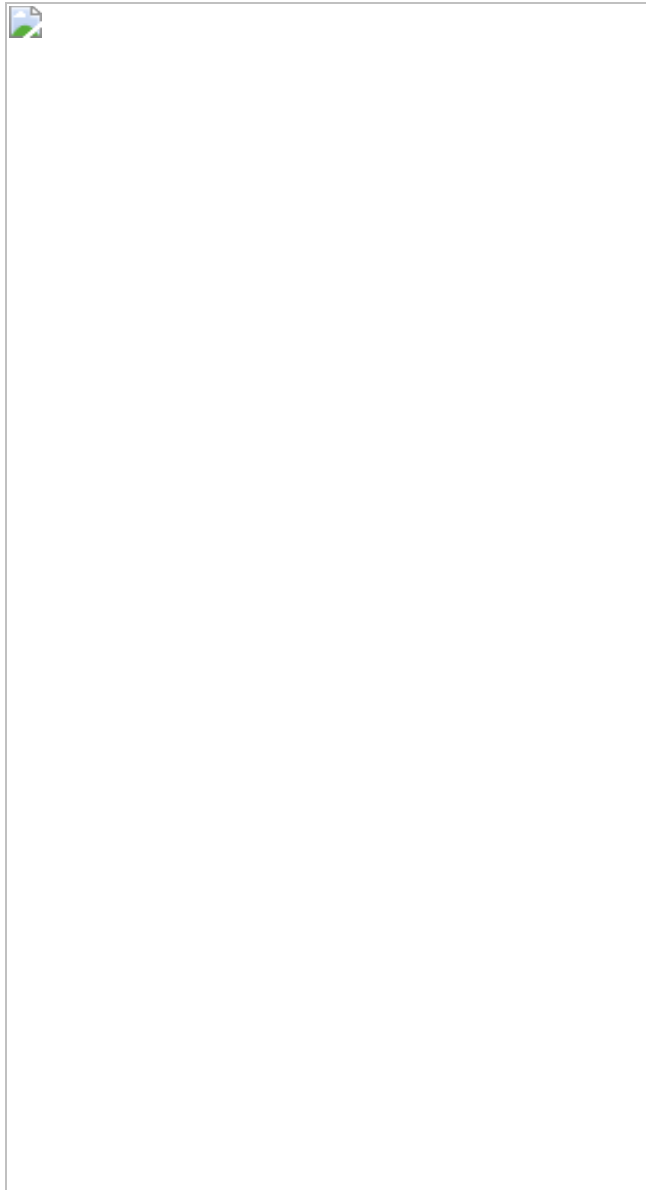
Không ngờ ngay sau đó, giọng nói tức giận của cô lại phát ra từ phòng tắm.

“Anh nói dối em, em không muốn gả cho anh nữa, em hối hận.” Kiều Phong Khang nhướng mày và tim đập nhanh hơn.

“Em nói gì?” Anh nghiến răng, giọng nói lạnh lùng đến kinh ngạc.

Bên trong, Du Ánh Tuyết nói: “Anh dữ dằn với em đi, cứ dữ dằn với em nữa đi, em... em sẽ ly hôn với anh!”

Lời nói vừa dứt.

Ai bảo anh khiến cô lo lắng ngờ nghệch lâu như vậy?

Du Ánh Tuyết liếm môi vài lần, cố gắng nói điếu gì đó, nhưng cô không nói được lời nào.

Khoảnh khắc tiếp theo. Người đàn ông đến gần, và trực tiếp bế cô ra khỏi bồn tắm.

Du Ánh Tuyết đấu tranh với nỗi sợ hãi.

Ngay sau đó, anh thô lỗ ném cô xuống chiếc giường lớn.

Cô trốn.

Bò vào góc.

Kiêu Phong Khang giữ mắt cá chân của cô và kéo cô qua.

“Em vừa mới nói cái gì, lặp lại cho anh!” Anh lạnh lùng nhìn cô từ trên xuống dưới, từng lời nói đều là uy hiếp, đặc biệt là ánh mắt sắc bén khiến cô sợ hãi.

“Em... em quên mất.” Cô thực sự khó xử!

Rõ ràng anh là người sai, tại sao bây giờ cô lại cắn rứt lương tâm như vậy?

“Quên nhanh vậy à? Có phải không có bài học nào nên trí nhớ không tốt không?” Anh nghiêng người và tìm cô dưới anh.

Lông mi Du Ánh Tuyết run lên.

Cô còn sợ hơn cảnh lần trước mình bị anh ta đánh đòn.

Nhưng...

Nghĩ đi nghĩ lại, lẽ ra chính mình bây giờ mới là người đáng tức giận chứ? Cô lại bị anh dắt mũi một cách ngu ngốc!

Hai mắt tròn xoe trừng anh, cô nói rất khì thế: “Anh lại muốn đánh em sao? Anh đánh đi! Anh đánh đi! Dù sao anh cũng không thương em, coi em là đồng gốc, em cứ tức giận đấy. Em không muốn quan tâm đến anh nữa!” Ánh mắt Kiêu Phong Khang hơi chùng xuống.

Lòng bàn tay to, nâng lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 444

Du Ánh Tuyết neho mắt, và theo bản năng, lấy tay che phầh hông trầh của mình.

Ki ầu Phong Khang thấy dờ khóc dờ cười.

Giây phút tiếp theo, anh nâng cầm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: “Thực xin lỗi, Ánh Tuyết. Đây là lỗi của anh, nhưng anh hứa với em rằng sẽ không bao giờ có lầh nữa. Vì vậy “

“Đừng giận anh nữa, néh?” Du Ánh Tuyết lắh lắh nhìn anh, hơi thờ khó nhọc vừa r ầh hoàn toàn biến mất.

Anh cười nhạt. Nắh lấy bàn tay nhỏ bé mềh mại của cô, dùng sức tát vào mặt mình: “Nếu em thật sự không yên tâm, em có thể đánh anh mắh anh. Nhưng... Đừng bao giờ nói lại hai chữ đó!”

“Ly hôn”, anh thậm chí còn không dám nhắc đến.

Vì vậy, khi cô nói ra hai chữ này, anh thực sự tức giận.

Trước khi tay cô thực sự rơi xuống mặt anh, Du Ánh Tuyết vội vàng thu tay lại và giấu sau lưng.

Ki ầu Phong Khang cười: “Không nõ à?” Du Ánh Tuyết gừ một tiếng.

Cô cắn môi: “Không! Em giữh lại, sau này nếu như anh lại khiến em buồn bức, em nhất định sẽ dạy cho anh một bài học.” Khi cô đang nói chuyện, cô khịt mũi ẩm ức.

Chà, những ngày này thật khó khăn. Cô thực sự nên nổi giận với anh, xả giận r ầh sẽ thoải mái hơn.

Nhưng...

Sao cô nõ chứ?

Bây giờ nhà họ Ki`âu đang rối ren, anh đang bận đối phó với Ki`âu Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên, sao cô có thể ngây thơ như vậy?

Ki`âu Phong Khang mỉm cười.

Anh ôm cô vào lòng: “Được rồi.”

Nếu lần sau anh lại làm em buồn nữa, thì em muốn dạy gì anh cũng được.

Tuy nhiên hôm nay là lần đầu tiên hai chữ đó, nhưng nhất định là lần cuối cùng. Đừng để anh nghe thêm lần nữa, dù chỉ đùa cũng không được phép! “Càng về cuối, giọng điệu của anh càng trở nên nghiêm túc.

Bản thân Du Ánh Tuyết cảm thấy lẽ ra cô không nên nói hai lời đó, và cô hối hận đến chết.

“... Em không cố ý, em chỉ muốn chọc giận anh, thật sự không muốn xa cách anh ... Không, dù sao em cũng không muốn xa cách anh.... Du Ánh Tuyết quỳ xuống giường ôm lại anh.

Mũi của cô cay xè: “Mấy ngày nay, em thật sự sợ muốn chết... Nếu anh thật sự ng`ũ tù, em có thể thật sự phải đi gặp bác sĩ Lăng Ái Xuyên rồi “Anh xin lỗi.....” Ki`âu Phong Khang ôm chặt Du Ánh Tuyết với vẻ đau khổ và áy náy. Anh ôm rất mạnh như muốn cả người cô đi vào bên trong anh.

Anh thì thầm lặp đi lặp lại Ánh Tuyết ... tha thứ cho anh .

Du Ánh Tuyết nghẹn ngào cúi người hôn anh.

“Xin lỗi, Anh đã về rồi.”

Không có chuyện gì xảy ra.

Đi đâu này đã làm cho Du Ánh Tuyết thấy biết ơn lắm rồi. Còn đâu sức lực để thực sự nổi giận với anh?

Hai đôi môi chạm vào nhau, Kiều Phong Khang thở hổn hển, quay lưng lại, đè cô dưới thân.

Đôi mắt anh sâu thẳm như đại dương bao la dâng trào những cơn sóng dữ dội.

Du Ánh Tuyết mờ mắt, nhưng cô chỉ kịp giữ lấy một chút lí trí khi tay anh chạm vào cơ thể cô “Nếu... anh cho em một đứa con...em sẽ tha thứ cho anh...” Hơi thở như hoa lan, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đào, ánh mắt càng giống như lưu luyến không rời, khiến anh suýt nữa không nhận được.

Anh liếm môi cười.

Đôi mắt quyến rũ, hơi xấu xa.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh. Từ hôm nay, anh sẽ nghe lời em và cố gắng hơn nữa, đề cao số lượng và chất lượng. Đi đâu này có thỏa đáng không?” Du Ánh Tuyết xấu hổ.

Cô chỉ nói rằng sẽ không cho anh đeo bao cao su, không phải là anh nên chăm chỉ về số lượng như vậy! Bây giờ, cô giống như là người phụ nữ khiêu dâm khát khao tìm kiếm khoái cảm vậy!

Hơn nữa...

Hai người bọn họ đêm nào cũng ở bên nhau, về số lượng cô đã không đếm nổi rồi, nếu giờ còn nâng cao nữa thì chắc cô ngày nào cũng không phải ra khỏi giường mất.

Du Ánh Tuyết có chút hối hận, cô không nên đưa ra yêu cầu như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 445

Lúc này, ở bên kia.

“Anh nói gì?” Tô Hoàng Quyên nhìn chăm chăm vào luật sư với sự hoài nghi.

“Chứng cứ phạm tội của ông Thiên, Nghiêm Danh Sơn và La Chí Thành đã thu thập được 80%. Vẫn còn sót lại một số hóa đơn, và họ vẫn chưa tìm ra” ‘Tô Hoàng Quyên giật mình, và nhéo ngón tay vào da thịt: “Nghiêm Danh Sơn! La Chí Thành! Họ ... Họ thực sự phản bội Quốc Thiên?”

“Thực ra, sự phản bội trước đây của Nghiêm Danh Sơn đối với ông Ki ầu Phong Khang có lẽ là có tính toán. Các bằng chứng mà anh ta đưa cho ông Ki ầu Quốc Thiên về ông Ki ầu Phong Khang đều là giả mạo sau khi đi điều tra.

Hiện sau khi đi điều tra cũng phát hiện ra rằng ông Ki ầu Phong Khang không biến thủ công quỹ. Mặc dù người đại diện theo pháp luật của công ty RQ là Ki ầu Phong Khang nhưng trên thực tế công ty này không có quan hệ trực tiếp với Ki ầu Thanh” Tô Hoàng Quyên nghe như sét đánh ngang tai.

“Vì vậy ... tất cả những điều này chỉ là Ki ầu Phong Khang cho chúng tôi xem một vở kịch! Quốc Thiên đã bị anh ta gài bẫy!”

“Có thể nói như vậy” Luật sư gật đầu.

“Và vùng đất T203..” Tô Hoàng Quyên cố gắng sắp xếp tất cả những chuyện đã xảy ra lần này. “Tập tài liệu có dấu đỏ ở trên, tôi e rằng Ki ầu Phong Khang đã nghe nói đến nó. Anh ta đã gài bẫy để anh Quốc Thiên chiếm lấy vùng đất này và kích hoạt hội đồng quản trị. Sau đó khiến anh Ki ầu Quốc Thiên bị đá khỏi hội đồng quản trị, không muốn cho anh ấy một con đường lui nào! ” “Còn có chuyện của nhà họ Tô...” Luật sư dừng lại, nói: “Sở dĩ nhà họ Tô đang dần dần rút lui, tất cả cơ sở đều bị xóa sổ

trong một đêm, theo như tôi biết ... những đi ầu này cũng không thể tách rời với Tiêu Phong Khang.

Trong khoảng thời gian anh ta mất tích gần đây. E rằng không phải do bên trên gọi đến hợp tác đi ầu tra, mà là để chúng ta mất cảnh giác. Anh ta móc nối với truyên thông để diễn một vở kịch, mọi người đều bị anh ta lừa. “Tô Hoàng Quyên lại bị sốc, cô ta véo đầu ngón tay vào lòng bàn tay nhưng không cảm thấy đau.

Đáng lẽ cô ta phải biết, Kì ầu Phong Khang sao có thể dễ dàng bị đánh gục như vậy?

Cô ta nên biết thủ đoạn của anh...

Bây giờ, cô ta thực sự muốn giết tất cả bọn họ!

Tô Hoàng Quyên rút trong túi ra một thẻ ngân hàng, run rẩy đẩy nó cho luật sư.

“Đây là toàn bộ số tiền tiết kiệm cuối cùng của tôi, trường hợp của Quốc Thiên, tôi giao cho anh!” Luật sư lúng túng: “Cô Quyên, rất nhiều bằng chứng đã được xác nhận, gần như là ..”

“Tôi Nhưng, ít nhất, hãy để anh ấy được giảm án!” Luật sư đút thẻ ngân hàng vào trong túi, gật đầu nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Sau khi chào tạm biệt luật sư, Tô Hoàng Quyên đứng một mình trong biệt thự.

Tất cả người giúp việc đều bị đuổi đi, trong bóng tối, cô ta đứng một mình dưới cửa sổ, vẫn run rẩy không ngừng.

Cô ta chỉ cảm thấy buổi tối giống như dã thú hung dữ, lúc này nó đang chuẩn bị ra nuốt chửng cô ta.

Kì ầu Phong Khang...

Bây giờ cô ta rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy – cha cô ta ng ồi tù, và mẹ cô ấy tự tử, tất cả là vì người đàn ông đó ...

Nhưng bây giờ...

Cô ta chắc, anh đang uống rượu vang đỏ và mở tiệc ăn mừng, phải không?

Nghĩ đến cảnh này, hơi thở của Tô Hoàng Quyên trở nên nặng nề hơn.

Sự hận thù và quyết tâm hiện lên trong đôi mắt khiến đêm nay càng thêm u ám và lạnh lẽo.

Ki ều Quốc Thiên ng ồi xõm trong góc.

Bên ngoài, không thể nhìn thấy dấu vết của ánh sáng. Anh ta thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đôi mắt cũng tối s ầm, không có ánh sáng.

Cả người, như đã chết.

Đột nhiên, cánh cửa phát ra tiếng “cạch”.

“Ki ều Quốc Thiên” Mọi người bên ngoài đang gọi tên anh ta.

Ki ều Quốc Thiên ánh mắt lạnh lùng, ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn đối phương, không nói lời nào.

“Tôi gọi anh, anh không nghe thấy sao?” Bên kia càng không kiên nhẫn.

Anh ta vẫn mặc kệ.

“Có người đang tìm anh! Đi ra ngoài cho tôi!” Anh ta không nhúc nhích.

Người bên kia cũng là một người gât gỏng, bước vào, đá tới, chửi bới: “Thật khốn kiếp, vẫn nghĩ rằng anh là cậu tư nhà họ Ki ều sao! Bây giờ anh chỉ là tù nhân! Cút ra đây cho ông!” Ki ều Quốc Thiên ban đầu vô h ờn đã ngay lập tức tức giận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 446

Hai mắt hấn trừng lớn, đối phương rùng mình một cái, vô thức lùi lại một bước.

Ngay sau đó, cổ áo đồng phục đã Kì ầu Quốc Thiên túm chặt.

Về mặt anh ta u ám, giống như: Satan trong địa ngục: “Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất không nên khiêu khích tù nhân! Giờ tôi đến chết còn không sợ, thì tội danh giết người có là gì!” Người bên kia sợ hãi kêu lên một tiếng, nhớ tới mình vẫn cầm vũ khí trong tay, lập tức càng thêm tự tin, cúi đầu trong tay đột nhiên rơi xuống trên người Kì ầu Quốc Thiên.

Anh ta không còn chút sức lực nào, vì vậy anh ta thúc mình vào lưng Kì ầu Quốc Thiên, Kì ầu Quốc Thiên đau đớn rên rỉ, loạng choạng và lao về phía trước.

Thấy vậy, đối thủ vội tới.

“Ông đây khiến mày điên! Khiến mày điên!” Lại là những cú đấm, đá: “Thử gần giọng với ông đây lần nữa xem!” Kì ầu Quốc Thiên bị đánh ngã xuống đất, không biết là anh ta thực sự không có chút phản kháng nào, hay là anh ta thực sự không muốn phản kháng chút nào.

Khuôn mặt bị thương của anh ta dán chặt trên sàn nhà lạnh lẽo. Mắt anh ta dần mờ và trở nên tối đi.

Mơ màng, như thể anh ta nghe thấy tiếng gọi chát chúa của bà lão, “con hoang”.

Cái tát.

Quyền để chịu phạt.

Chỉ cần có mâu thuẫn hay tranh chấp gì với các anh chị em khác thì lỗi luôn ở anh ta....

Những ngày như vậy, anh ta đã trải qua hơn 20 năm...

“Dậy đi, chủ tịch Khang muốn gặp anh!” Cuối cùng, đèn bật sáng, anh ta bị kéo lên ghế để ngồi xuống.

Qua chiếc bàn dài, ở phía đối diện, Kiều Phong Khang ngồi ở đó.

So với sự bối rối và khó chịu của anh ta, Kiều Phong Khang sẽ luôn quỵn rũ, anh tuấn, phi thường.

Và đằng sau anh ta...

Nghiêm Danh Sơn đang đứng ở đó.

Kiều Quốc Thiên cười nhạt.

Anh ta tự giễu mình: “Sao thế?

Muốn đến để xem người của anh trung thành thế nào còn tôi thì thất bại bao nhiêu à?”

“Nể tình cha tôi và Du Ánh Tuyết, tôi không muốn ép cậu đến đường cùng. Cho cậu một tuần lễ, tự mình thú nhận tất cả các tội cậu đã phạm! Tôi sẽ thuê luật sư giỏi nhất giảm án cho cậu!”

“Ha ha!” Kiều Quốc Thiên ngẩng đầu lên và cười. “Tự thú? Giảm án?

Kiều Phong Khang, nhiều năm như vậy, nhà họ Kiều của anh bố thì cho tôi nhiều như thế. Có phải làm cho anh cảm thấy đặc biệt ưu việt trước mặt tôi không? Anh rõ ràng muốn tôi chết. Bây giờ còn diễn kịch sao?” Diễn cho ai xem? Nếu anh thực sự muốn bố thí thì cũng phải nghĩ xem tôi có cần không chứ!”

“Chủ tịch Khang làm như thế này, chẳng qua chỉ để cho mọi việc hợp lẽ tự nhiên mà thôi. Đừng quên, anh và La Chí An đã lên kế hoạch trước” Nghiêm Danh Sơn bị Kiều Quốc Thiên lạnh lùng cắt đứt. Anh ta liếc nhìn Nghiêm Danh Sơn một cách mỉa mai: “Chỉ là một con chó đã phản bội chủ

nhân của nó. Cậu có ở đây?” Nghiêm Danh Sơn không đáp trả, chỉ giữ im lặng.

Chỉ có đôi tay buông thõng bên hông anh ta được siết chặt.

Ki ầu Phong Khang liếc anh ta một cái, khẽ nói: “Trợ lí Sơn, cậu đi ra ngoài ị, tôi sẽ ra ngay.” “Vâng, anh Khang.” Nghiêm Danh Sơn đi ra ngoài, chỉ còn lại Ki ầu Quốc Thiên và Ki ầu Phong Khang trong căn phòng hẹp.

Cả hai người đều không nói một lúc lâu.

Cảm xúc của Ki ầu Quốc Thiên dần dần lắng xuống trong im lặng.

“Anh có biết tại sao tôi ghét anh không?” Anh ta lạnh lùng nói.

Ki ầu Phong Khang vẫn im lặng, chỉ chờ anh ta nói tiếp.

“Anh rất xuất sắc trong mọi việc.

Mọi người ngược nhìn và ngưỡng mộ anh. Anh sinh ra đã có v ầng hào quang. Còn tôi? Đứa con hoang không ra gì. Ngay cả bạn học trong trường cũng biết rằng tôi chỉ là một kẻ ăn bám.

Cho dù được ông cụ sắp xếp vào Ki ầu Thanh nhưng ngay cả tư cách làm cái bóng của anh tôi cũng không có! Ở nhà họ Ki ầu, tôi không có địa vị, đừng nói là các anh, ngay cả ông cụ cũng không coi tôi là một thành viên nhà họ Ki ầu!

Trong mắt các anh, tôi chẳng qua chỉ là một đứa con hoang” Ki ầu Quốc Thiên nghiêng rằng, những tội lỗi đó nhà họ Ki ầu phải gánh chịu, bây giờ nghĩ lại, tất cả đều như một nhát dao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 447

So với cảm xúc xúc động của anh ta, biểu hiện của Kiêu Phong Khang bình tĩnh. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng anh nói: “Thật đáng buồn. Cậu chưa tìm ra cách thích hợp khiến người ta coi trọng cậu.”

“Đánh bại anh, lấy được Kiêu Thanh chính là cách đúng đắn để khiến cho ai cũng phải nhìn tôi thán phục! Đừng quên, trong thời gian anh ở trong tù, bà lão đã rất khiêm tốn quý xuống đất van xin tôi!”

“Còn bây giờ thì sao?” Kiêu Phong Khang liếc anh ta một cái, vẻ mặt lãnh đạm dần dần trở nên sắc bén việc không chính đáng thì chỉ khiến người ta càng coi thường cậu thôi!” Kiêu Quốc Thiên siết tay thật chặt.

“Xin lỗi, anh Khang, đã đến giờ” Có người đẩy cửa bước vào, kính cẩn nói chuyện với Kiêu Phong Khang.

“Ừ” Kiêu Phong Khang khẽ gật đầu và đứng dậy.

Anh thông thả bỏ hai tay vào túi.

Xuyên qua chiếc bàn dài, anh ta nhìn Kiêu Phong Khang với đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt phức tạp, có một chút cảm xúc khiến Kiêu Phong Khang không hiểu.

“Tôi sẽ đợi cậu mấy năm sau ra ngoài rồi đánh bại tôi. Tuy nhiên, hãy để tôi nhắc nhở cậu ...” “Nếu cậu thật sự muốn người khác coi trọng mình, thứ người muốn đánh bại chưa bao giờ là tôi, mà là sự tự ti trong cậu! Muốn đánh bại người khác, trước tiên phải khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, thay vì dùng những thủ đoạn bất chính, phạm tội để người ta dễ dàng bắt thóp và dồn cậu vào đường cùng!” Mỗi chữ anh nói ra đều rất mạnh mẽ.

Kiêu Quốc Thiên choáng váng.

Là ảo tưởng? Tại sao ... anh ta lại cảm thấy trong lời nói của anh có chút hối hận cùng bất lực vì không thể khiến anh ta trở thành người tốt hơn.

Anh đã trở lại.

Ban giám đốc của Ki ầu Thanh đã thay máu, và những người còn lại là những người thân tín của Ki ầu Phong Khang.

Đối với La Chí Thành, người đã bỏ Ki ầu Quốc Thiên giữa chừng, Ki ầu Phong Khang đã giao tương lai của ông ta cho hội đồng quản trị phán quyết.

Những tài liệu xung quanh lô đất T203 đã được thông báo xuống, nhà máy và đường sắt ồn ào, dự án “Thành phố không khói ” đồ sập.

Ki ầu Phong Khang cố tình bỏ qua vấn đề này, và giao toàn quyền cho Ki ầu Minh Đức hành động.

Kết quả...

Ki ầu Minh Đức không bao giờ khiến anh thất vọng.

Dự án “Thành phố không khói” được chuyển thành “Vương quốc trong mơ”, không những thế còn mời thiết kế trưởng của Disney để tạo ra một sân chơi hoàn chỉnh và lớn nhất tại Thành phố An Lập và thậm chí cả nước. Ngay sau đó, anh đã thành công trong việc † tuyến tàu điện ngầm mới ả ể này, các xúc tu của Ki ầu Thanh đã mở rộng theo chiều ngang sang các khu vực mới.

“Làm tốt lắm” Sáng sớm, trong phòng làm việc, Ki ầu Phong Khang đích thân rót một ly rượu đỏ cho Ki ầu Minh Đức.

Anh hài lòng: “Mọi người đều hài lòng với kế hoạch dự án lần này của cậu. Tuy nhiên, dự án này không thể bị trì hoãn dù chỉ một ngày, và tất cả các chỉ tiết phải được thực hiện càng sớm càng tốt”

“Chú ba, yên tâm, cháu đang theo dõi sát sao.” Kì ầu Phong Khang gật đầu, neho mắt nhìn Kì ầu Minh Đức một h ấ r ấ mới nói: “Thư kí Thanh nói trong thời gian chú đi vắng, cháu thể hiện rất tốt.

Cháu bắt nhịp rất nhanh mọi việc trong công ty. Hai người hợp tác vui vẻ đấy chứ” Kì ầu Minh Đức nhấp một ngụm rượu đỏ.

Nghe chú ba nói vậy, anh ta hơi dừng lại, đưa mắt sang nhìn anh: “Chú ba, chú muốn nói gì?” “Mấy ngày nữa hội đ ồng quản trị sẽ họp để bầu chủ tịch cho Kì ầu Thanh”

“Thế nên?” Kì ầu Phong Khang nhìn anh ta: “Chú định chọn cháu” Ly rượu trong tay Kì ầu Minh Đức suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Chú ba, chú đừng nghĩ vậy chứ?

Trò đùa này không vui chút nào!”

“Chú giống đang nói đùa à?” Về mặt anh không thể nghiêm túc hơn.

Kì ầu Minh Đức không thể ng ấ yên, từ trên ghế bật dậy.

“Cháu chơi chưa đủ! Hơn nữa, chú ba, chú xem hiện tại cháu nhìn như thế nào, làm sao có thể giống một người có thể lãnh đạo tập đoàn?” Kì ầu Minh Đức phất tay, ngẫu nhiên chỉ vào trên người mình, cực lực phản đối.

Gánh nặng như vậy, huống chỉ là chơi đùa, còn sợ sau này thời gian hít thở còn không có?

“Nghiêm túc vào” Kì ầu Phong Khang nghiêm nghị quở trách, tuy rằng thấp giọng nói, nhưng Kì ầu Minh Đức không dám tùy tiện nữa, đứng thẳng người.

Kì ầu Phong Khang đặt ly rượu xuống, đứng dậy, nhìn anh ta từ trên xuống dưới: “Từ nay vềsau, là người đứng đầu Kì ầu Thanh, cháu không được phép như vậy ở trước mặt nhân viên!”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 448

“Chú ba, chú phải suy nghĩ kỹ lại, lỡ như cháu...”

“Không có lỡ như, cũng không được phép có lỡ như!” Ki ầu Phong Khang cắt đứt lời nói của anh ta, liếc nhìn anh ta một cái thật sâu: “Cháu cũng không còn nhỏ nữa, sớm muộn gì gánh nặng cũng này là của cháu. Cho dù nặng bao nhiêu, cháu cũng phải đứng thẳng lưng mà gánh!”

“Còn chú, chú ba?”

“Chú?” Ánh mắt Ki ầu Phong Khang hơi trầm xuống, đáp xuống chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, sau đó ngẩng đầu nhướng mày: “Nỗ lực giữ gìn giống nòi với thím cậu. Đáp án này có thỏa đáng không?”

Môi của Ki ầu Minh Đức khẽ giật.

Rốt cuộc cần phải nỗ lực bao nhiêu? Nỗ lực đến cả chức chủ tịch cũng không cần!

Vậy mới nói.

Vấn đề này vốn đã được định sẵn, không có chỗ cho anh ta có thêm ý kiến?

“Vậy được! Chúc chú và thím sớm có một đứa con trai! Nhất định phải mập mạp lớn lên! Đến lúc cháu bằng tuổi chú ba bây giờ thì cháu có thể bóc lột nó rồi!”

Việc đó sẽ nhanh đến thôi!

“Được rồi, việc này cứ quyết định thế đi. Sắp tới sẽ thông báo cho các cổ đông, cháu về đi” Ki ầu Phong Khang không nói nhiều nữa, vội khoát tay.

Rõ ràng là không có chỗ cho sự thay đổi trong vấn đề này, chú ba đã quyết định, thì mười con trâu cũng không thể lay chuyển.

Kiêu Minh Đức chỉ có thể thừa nhận số phận của mình, không cần làm những cuộc đấu tranh không cần thiết nữa.

Anh ta uống một hợp rượu vang mà hơi mơ màng rồi: “Tạm biệt chú ba, không làm phiền chú thím duy trì giống nòi nữa.” Kiều Phong Khang nhìn anh ta rời đi, nhếch môi cười nhẹ.

Rất tốt!

Sau một thời gian, khi tình hình ổn định, anh có thể nghỉ lại thư giãn và chỉ lo những việc nhỏ nhặt.

Không hiểu sao anh đã về được mấy ngày, nhưng Du Ánh Tuyết vẫn khá bất an.

Có lẽ là lần cuối cùng đó, nó thực sự làm cô sợ hãi.

Cô vẫn gặp ác mộng lặp đi lặp lại.

Khi anh mở cửa bước vào, cô đang ngủ trên giường một mình, mồ hôi lạnh lại toát ra.

Lông mày cô nhíu chặt, trông rất đau.

Cả hai tay vung vẩy lung tung trong không trung, như muốn bắt lấy một thứ gì đó, nhưng nét buồn trên khuôn mặt cô cũng hiện rõ rằng cô không thể bắt được...

Tìm Kiều Phong Khang thất lại.

Anh bước qua: “Ánh Tuyết, tỉnh lại đi!” Anh nửa quỳ trên giường, một tay ôm lấy bàn tay đang vung vẩy của cô, còn tay kia thì vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô chợt tỉnh giấc.

Đôi mi dài mỏng manh run lên như cánh bướm, chậm rãi mở ra, nhìn thấy anh, không biết vì sao, chớp mũi bỗng nhiên cay cay.

Trong lòng cô vẫn không yên.

Kì ầu Phong Khang thở dài, đau lòng bế cô ra khỏi chần bông, để cô dựa vào ngực anh.

Anh nừa dựa vào đầu giường, thoải mái vỗ lưng cô: “Không sao, không Sao, đừng sợ...” Anh kiên nhẫn dỗ dành cô như dỗ một đứa trẻ.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, xin lỗi cô, trong đầu áy náy: “Đáng lẽ anh không nên giấu em lâu như vậy, anh nên gi quyết những chuyện này sớm hơn r ấ trở về sớm...” “Không trách anh ..” Cô lắc đầu ngu ầy nguậy, ép mặt vào giữa cổ anh.

Có vẻ như đây là cách để cô cảm thấy an toàn.

Chỉ cần anh quay lại, quay lại là tốt Chỉ là, vừa r ấ, giấc mộng của cô quá đáng sợ!

Trong giấc mơ của cô, tất cả chỉ có máu và máu...

Cô khàn khàn gọi tên anh, dưới làn sương mù mịt mờ, cô đập phá tìm kiếm anh.

Nhưng...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 449

Câu trả lời duy nhất cho cô luôn là một tiếng vọng trống rỗng...

Rồi ử rũ, buồn bã, tuyệt vọng

Cô không dám nghĩ lại.

Cô dựa vào ngực anh, để nỗi sợ hãi trong lòng vơi đi, cô ôm anh chặt hơn nữa.

“Em khá hơn chưa?” Một lúc lâu sau, lòng bàn tay dịu dàng của Kiều Phong Khang dừng lại và anh cúi đầu hỏi cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm và gật đầu: “Ổn rồi, không sao đâu.” Du Ánh Tuyết rời khỏi cánh tay của anh một chút: “Anh ăn sáng chưa?”

“Minh Đức sáng sớm tới báo cáo công việc, anh ăn cơm cùng cậu ấy”

“Vậy thì em cũng phải mau dậy thôi. Dạo này em lười như heo.” Du Ánh Tuyết vừa nói vừa đứng dậy khỏi vòng tay anh, cô chỉ vào cánh tay nhỏ bé của mình. “Anh nhìn xem, có vẻ như em đã luôn chìm đắm một cách dễ dàng và bị anh mê hoặc.

“Vậy thì ... nếu em trở thành một con lợn béo thì sao? Phùng Linh Nhi nói rằng một số cô gái trong đơn vị của cậu ấy đã mất dáng sau khi mang thai.

Nếu ... em như vậy, anh có ghét em không?” Cô trông thực sự lo lắng và buồn bã Anh cười.

Bóp khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, “Vậy nếu bây giờ anh biến dạng, phá sản, không còn gì nữa, em sẽ khinh anh sao?” Du Ánh Tuyết nhún mày, lườm anh.

Cô nói thẳng thừng: “Em cấm anh giả định như vậy!” Gì mà biến dạng với không biến dạng, thật là xui xẻo!

Anh cười.

“Được rồi, tôi sẽ nghe lời bà, bà Khang” Kiều Phong Khang thì thầm, và lòng bàn tay lần theo bộ đồ ngủ của cô vào trong vạt áo.

Du Ánh Tuyết rên rỉ phản bác: “Đêm qua... Đã làm mấy lần r Hừ. Bây giờ cả người cô vẫn còn đau.

Người ta nói rằng một người đàn ông 30 tuổi có ham muốn và tham vọng thấp hơn trước. Nhưng cô cảm thấy hiện tại anh hoàn toàn giống như một con sói “Anh hưởng ứng lời kêu gọi của em, cố gắng tăng tỷ lệ mang thai.”

“Em đâu có kêu gọi như vậy?” Ý của cô hoàn toàn bị anh hiểu lầm!

Kể từ khi Kiều Quốc Thiên bị bắt giam, Tô Hoàng Quyên đã không gặp anh ta trong một thời gian dài.

Không một lần.

Buổi sáng, cô ta dọn dẹp phòng làm việc và tìm thấy một mảnh giấy mỏng trong ngăn kéo.

Thỏa thuận li hôn Ba chữ “Kiều Quốc Thiên” đã được ký trên đó.

Bút tích rất mạnh mẽ thể hiện quyết tâm ly hôn của anh ta.

Trái tim cô ta đau thắt lại.

Hốc mắt cũng cay xè.

Hít một hơi thật sâu và cắn chặt môi. Sau khi lấy bút ký tên, bụng cô ta lại bắt đầu cồn cào.

Cô ta lao vào phòng tắm và nôn ra nước, giống như toàn bộ dạ dày đang trào ra vậy.

Thực ra, cô ta đã lâu không được ăn ngon.

Ở nhà không có người giúp việc, cô ta phải tự nấu ăn. Những gì cô ta nấu được không phải nhão thì còn sượng.

Những ngày tháng như vậy còn tồi tệ hơn cả tưởng tượng của cô ta.

Chưa bao giờ xấu hổ như vậy ...

Mỗi ngày đầu dài đến mức không thấy điểm cuối.

Sau khi cô ta rửa mặt và súc miệng, chuông cửa vang lên.

Ngước nhìn bản thân đang tái nhợt như một bóng ma trong cặp kính cận, cô ta vỗ nhẹ lên má để trông có sức sống hơn, rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Sợ người đến là con nợ nên thận trọng không mở cửa ngay.

Qua mắt mèo, cô ta nhìn thấy luật sư của Kiều Quốc Thiên và mở cửa.

“Kết quả phiên tòa như thế nào?” Tô Hoàng Quyên rót một cốc nước cho luật sư và hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 450

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 450:

“Thân chủ của tôi không sẵn sàng nhận tội. Một khi công tố viên có bằng chứng xác thực từ Ki ầu Phong Khang và những người khác, anh ta sẽ bị kết án nặng hơn nếu được xét xử lại.”

“Hiện tại đã thế nào rồi, tại sao anh ấy lại không chịu nhận tội? Không phải anh ấy không biết chuyện đã không còn đường lui nữa sao!”

“Anh Ki ầu Phong Khang đã đến nói chuyện với tôi. Ngày mai là ngày cuối cùng. Tất cả bằng chứng chống lại thân chủ của tôi sẽ được nộp cho tòa án. Tuy nhiên, thân chủ của tôi có vẻ thất vọng và không có ý định muốn một bản án nhẹ hơn”

“VẬY...” Luật sư liếc nhìn Tô Hoàng Quyên: “Cô Quyên, tôi e rằng cô là người duy nhất có thể thuyết phục thân chủ của tôi” Tô Hoàng Quyên không nói gì, trầm ngâm ng ồi trên ghế sofa, luật sư: không thể nhìn ra cô ta đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau...

Cô ta gật đầu: “Anh đi thu xếp đi” Khi Ki ầu Quốc Thiên được đưa ra khỏi ngôi nhà tối tăm, Tô Hoàng Quyên ng ồi đó, tay chân lạnh ngắt.

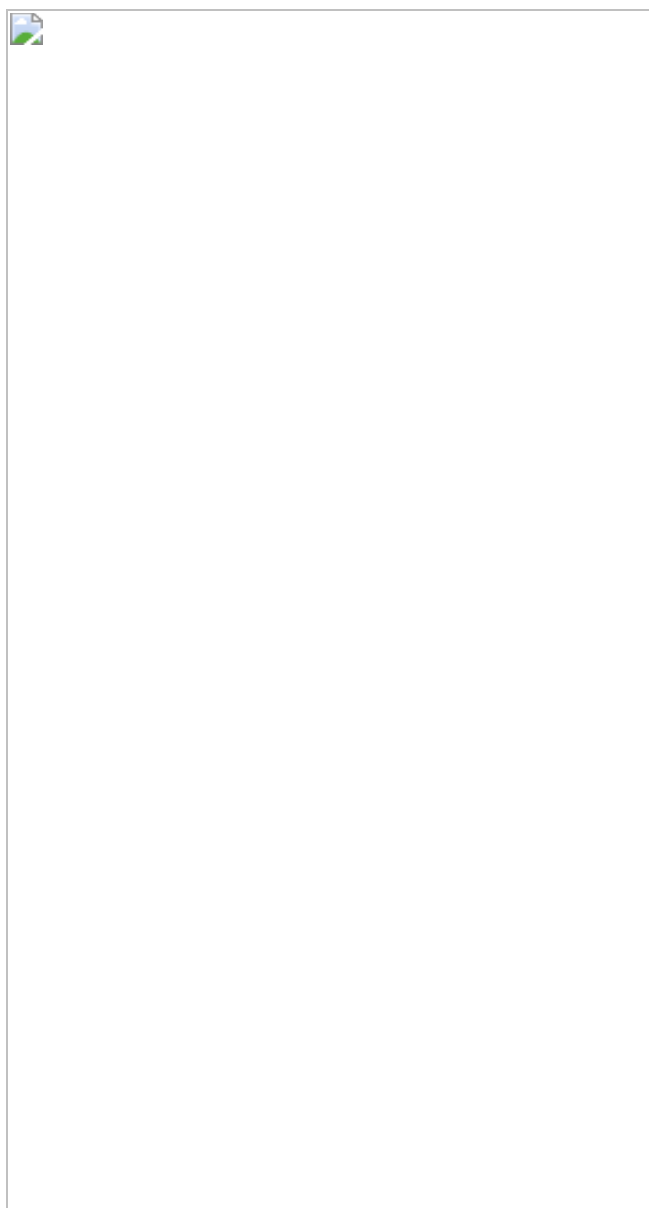
Mùi vị của nhà tù, cô ta biết quá rõ.

Thế nên..

Trong rất nhiều ngày, cô ta không có đủ can đảm để đến đây.

Không ngoài dự đoán, mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà cô ta gần như không thể nhận ra người đàn ông râu ria đầy mặt, trông rất nhếch nhác này.

“Cô đến đây làm gì?” Dưới mái tóc rối bù, đôi mắt của người đàn ông lạnh lùng và lãnh đạm hơn bao giờ hết.

Nhướng mày, thẳng lưng, kiên quyết nói: “Tôi đã nhìn thấy rồi. Đừng lo lắng, mặc dù anh không ra được nhưng tôi sẽ tìm cách để ủy ban hoàn

thành thủ tục ly hôn cho chúng ta” Kiều Quốc Thiên nhếch mép, không trả lời.

Cô ta đi đầu chỉnh lại tư thế ngẩng của mình: “Hôm nay tôi đến đây không phải nói với anh về việc này. Chỉ muốn đến thương hai anh chút thôi.” Ánh mắt Kiều Quốc Thiên bỗng sắc như dao.

Cô ta cười nhạt, chế giễu: “Kiều Quốc Thiên, anh thật sự là đồ thất bại.

Rốt cuộc, sức lực không có, không chơi lại được Kiều Phong Khang. Còn bị mọi người xa lánh” Hơi thở của Kiều Quốc Thiên trở nên tức tưởi hơn, và đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cô ta một cách hung dữ: “Câm miệng cho t_x Cô ta hoàn toàn không để ý đến đi đầu đó, chỉ nhàn nhạt nói tiếp: “Ngay cả La Chí Thành, người luôn ở cùng phe với anh, cũng phản bội anh và đi theo Kiều Phong Khang. Anh nói, anh thật đáng thương! Các hóa đơn cũng nên được coi là bằng chứng phạm tội của anh nhỉ? Thật là trùng hợp, tôi đã giấu chúng cho anh trước đó. Tuy nhiên, tôi sẽ đưa tất cả cho thẩm phán trong phiên tòa tới. “Tô Hoàng Quyên, cô có dám không!” Kiều Quốc Thiên nghiêng răng, kích động mà nhảy ra khỏi ghế.”

“Có việc gì mà tôi không dám? Hiện tại anh chỉ là một kẻ tù tội, ai cũng có thể bắt nạt anh, kể cả tôi!” Tô Hoàng Quyên cũng đứng dậy, cứng ngắc đứng ở nơi đó, độc đoán nhìn anh, khoảnh khắc sau đó càng khiến anh ta sửng sốt: “Tôi quên nói với anh...” Cô ta hít thở sâu.

Hơi dừng lại.

Chăm chú nhìn anh ta, cắn răng nói: “Tôi mang thai rồi!” Kiều Quốc Thiên sửng sốt.

Sau đó, trong mắt anh ta, đủ mọi cung bậc cảm xúc, bàng hoàng, ngây ngất, lạ thường ...

“Tôi... Tôi sắp làm cha...” Anh ta lẩm bẩm một mình, đôi môi run rẩy. Nhìn thấy anh ta như vậy, đôi mắt Tô Hoàng Quyên có chút đỏ.

“Nhưng mà, đừng vui mừng quá sớm. Nếu cha của đứa trẻ là người có tội mà không dám nhận tội, tôi sẽ tự tay giết đứa trẻ!” Kì ầu Quốc Thiên nghe như sét đánh ngang tai.

“Cô nói cái gì? Tô Hoàng Quyên, nói lại cho tôi!”

“Anh nghe đúng rồi đấy! Tôi tại sao phải sinh con cho một kẻ thua cuộc ng ồi tù còn không dám nhận tội?” Kì ầu Quốc Thiên lúc này hận cô ta đến đỉnh điểm.

Hai bàn tay to của anh ta bóp cổ cô ta, như muốn bóp chết cô ta, hai mắt anh ta đỏ bừng.

“Cô dám! Cô dám thương tổn con của chúng tôi”. Anh ta bóp rất mạnh, thực sự là hận đến đỉnh điểm. Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy cổ ta sắp bị bàn tay này bóp nát.

Cô ta tím tái và ho dữ dội.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 451

“Số 2018! Buông ra! Buông ra!”

Viên cảnh sát chạy đến khi thấy vậy, anh bẻ tay Kì ầu Quốc Thiên ra sau, vặn người anh ta và đẩy vào tường.

“Hôm nay hết thời gian thăm phạm nhân!” Cuối cùng cổ cũng được nói lỏng, và Tô Hoàng Quyên đã có thể thở nhẹ nhàng.

Cô đang loạng choạng đứng dựa vào thành bàn, lấy tay ôm cổ, thở hắt ra.

Kì ầu Quốc Thiên nghiêng rặng và giọng nói hận thù truyền đến: “Tô Hoàng Quyên, nếu con dám giết con của chúng ta, tôi sẽ giết cô! Đợi tôi ra ngoài, tôi sẽ giết cô!” Mắt cô ta ươn ướt.

Những giọt nước mắt được kìm nén trong một thời gian dài, và thời điểm cánh cửa đóng lại đột ngột, rớt cuộc vẫn chảy ra giàn giụa.

Hít một hơi thật sâu, cô ta đưa tay lên lau một cách ngoan cố.

Tô Hoàng Quyên ngẩng cao đầu không để nước mắt rơi lần nữa.

Từ lúc này đến giờ, tay cô ta vẫn run run.

Không biết đã mất bao lâu, nhưng cuối cùng cô ta cũng sắp xếp lại được cảm xúc của mình.

Như khi đến, cô ta vẫn ngẩng cao đầu khi ra về, kiêu hãnh và hững hờ.

Khiến người ta hoàn toàn không thấy được tâm sự bên trong.

Luật sư đã đợi bên ngoài, và khi cô ta bước ra, anh ta đã vội vã hỏi ngay.

“Cô Quyên, cô nói chuyện với thân chủ của tôi thế nào rồi? Anh ấy đã đồng ý chưa?” Tô Hoàng Quyên gật đầu và nói trống không: “Yên tâm đi, anh ấy sẽ đồng ý thôi” Những lời cô nói rõ ràng đã kích thích anh ta, anh ta sẽ chỉ tìm cách thoát ra càng sớm càng tốt, và sẽ không bao giờ muốn ở trong đó mãi mãi.

Nhưng...

Từ hôm nay...

Ngoài sự ghét bỏ, thực sự không còn gì giữa họ.

Đứa trẻ này sẽ không liên quan gì đến anh ta cho dù sau này có chuyện gì xảy ra.

Cô ta cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng vốn đã hơi cong của mình.

Đây sẽ là trụ cột tinh thần duy nhất của cô ta trong cuộc sống cô đơn sau này.

Không có cô ta và anh ta, thế giới của cô ta không còn lại gì cả ...

Buổi tối.

Du Ánh Tuyết khoanh chân trên sofa lật xem tạp chí ảnh cưới, nhìn những bộ váy cưới đẹp đẽ và phóng khoáng, cô thấy rất ngưỡng mộ.

Mỗi người phụ nữ đều có một giấc mơ về đám cưới của mình.

Tất nhiên là cô cũng vậy.

Nhưng...

Tổ chức đám cưới cũng không hề dễ dàng gì, chỉ cần nghĩ đến việc dạo quanh sảnh tiệc trong bộ lễ phục với đôi giày cao gót là đã cảm thấy đau đầu rồi.

“Ánh Tuyết, đồ đã gói xong rồi.” Ngay khi cô đang nghĩ về điều đó, dì Lý đã gọi cô.

Hộp cơm đặt ở trên bàn cà phê trước mặt cô: “Đều là những món cậu chủ thích ăn “Vâng” Du Ánh Tuyết gấp tạp chí rồi đứng dậy.

Dì Lý nhìn lướt qua tạp chí, đột nhiên nở nụ cười: “Ánh Tuyết đang chọn áo cưới à? Hai người phải chuẩn bị hôn lễ cho chu đáo đấy. Cậu chủ đã đợi ngày này nhiều năm lắm rồi.” Du Ánh Tuyết nở nụ cười: “Chúng cháu còn chưa thảo luận, ít nhất phải đợi anh giải quyết xong việc lần này đã”

“Đúng vậy. Chuẩn bị hôn lễ không phải việc dễ dàng” Dì Lý vừa nói vừa vỗ vỗ hộp cơm: “Cháu đưa đi đi, đừng để đồ ăn nguội mất” Du Ánh Tuyết gật đầu, bưng hộp cơm đi, nhờ tài xế đưa cô đến chỗ Kiều Thanh.

Lúc cô đến công ty đã hơn 8 giờ.

Tuy nhiên, vẫn có những cuộc họp trên tầng cao nhất. Lúc này, đèn trên đó vẫn còn sáng.

Rõ ràng là vì một biến cố lớn vừa được giải quyết nên mọi người đều hào hứng và say mê với công việc của mình.

Du Ánh Tuyết xách đồ, liếc mắt nhìn phòng họp.

Anh vẫn ngồi trên ghế, nghe người khác báo cáo công việc, cẩn thận lắng nghe, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 452

Trợ lí Sơn đang ngồi ở một bên, và Minh Đức ở bên kia.

Dường như cảm nhận được điều gì, anh đang lắng nghe nghiêm túc thì đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ một cái liếc mắt, hai người đã nhìn nhau.

Cô mỉm cười trong trẻo, và khẽ đứng đưa trước mắt anh, như có ma thuật, ngay lập tức, tất cả sự nghiêm túc và đầy cảm hứng trong công việc của anh lại được thay bằng một nét dịu dàng.

Mặc dù những nhân viên bên cạnh sự thay đổi này thì không có gì ngạc nhiên, nhưng đối với Du Ánh Tuyết mà nói, không, chính xác mà nói, sức hút của phu nhân chủ tịch đối với chủ tịch vẫn vô cùng mãnh liệt.

Nụ cười trên mặt Du Ánh Tuyết trở nên ngọt ngào hơn, cô chỉ lặng lẽ nâng hộp cơm trong tay rồi chỉ tay về phía phòng làm việc của anh, nhận được sự tán thành từ xa của anh, cô mỉm cười xoay người đi vào phòng làm việc.

Người tiếp cô đương nhiên là Lý Thanh.

“Uống cà phê không?” Lý Thanh hỏi Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Bây giờ tôi không uống cà phê, có sữa không?”

Uống sữa đi”

“Ừ. Có ngay bây giờ đây” Lý Thanh quay người đưa cho Du Ánh Tuyết một cốc sữa nóng, rồi nhìn cô cười thăm dò: “Chủ tịch Khang bỏ thuốc lá, còn cô thì không uống cà phê. Có vẻ như hai người đang có ý định sinh con?”

“Ừm, tôi nghĩ vậy” Du Ánh Tuyết không giấu giếm: “Dù sao thì anh ấy cũng đã đến lúc làm cha rồi” “Vậy thì chúc hai người sớm có con trai.”

“Cảm ơn cô” Du Ánh Tuyết nhìn Lý Thanh. So với trước đây, gương mặt của cô ấy đẹp hơn hẳn, trông trẻ ra vài tuổi.

“Thư kí Thanh, gần đây có chuyện gì vui không? Gương mặt hồng hào như vậy, có phải yêu rồi không?” Cô tinh nghịch và cố ý hỏi.

Lý Thanh xấu hổ, nhưng khuôn mặt tỏ rõ vẻ ngọt ngào: “Rõ ràng là đang nói chuyện của cô, sao lại kéo tôi vào?”

“Thành thật mà nói, cô thực sự không biết chút gì về việc trợ lý Sơn cố ý phản bội sao?”

“Ừ. Họ không hề tiết lộ cho tôi. Có đi đâu, cũng có thể hiểu được, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, càng ít người biết càng. Không phải anh Minh Đức cũng chỉ đến khi việc gần kết thúc mới hiểu sao?”

“Cô có sợ không?” Lý Thanh gật đầu không che giấu.

Tuy nhiên, thay vì sợ hãi thì đúng hơn là thất vọng.

“Cũng may, mọi chuyện chỉ là được sắp xếp. Chúng ta đã bị bọn họ lừa rồi” Du Ánh Tuyết liếc mắt nhìn, cố ý nghịch ngợm: “Việc như thế này, cô nhất định không được bỏ qua dễ dàng, diễn xuất của bọn họ nên nhận được giải Oscar rồi, hại chúng ta lo lắng chết đi được.”

“Đúng là quá xấu xa!” Lý Thanh cũng khá bất bình về việc này.

Du Ánh Tuyết nói như vậy, cô ta cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, tuy rằng có thể hiểu được, nhưng vẫn phải nổi trận lôi đình một lần, để lần sau bọn họ không dám làm chúng ta lo lắng như vậy” Sau đó, họ nhìn nhau, và rồi họ cười vui vẻ ra hiệu ngầm hiểu.

Trong văn phòng này, những gì đã từng bị đè nén cho đến bây giờ, chỉ còn lại tiếng cười và sự vui vẻ.

Ki ều Phong Khang đẩy cửa đi vào, nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hai người phụ nữ, khoe môi không khỏi cong lên.

Đứng ở cửa, chốc chốc lại nhìn nụ cười ngọt ngào của cô gái nhỏ.

Cho đến khi Lý Thanh thấy anh, anh vội vàng nghiêm nghị, Lý Thanh từ tốn đứng lên: “Chủ tịch Khang” Sau đó Du Ánh Tuyết mới nhìn thấy anh.

“Em đang nói gì vậy?” Anh hỏi, rồi đi đến gần.

“Tôi và cô Ánh Tuyết chỉ nói chuyện phiếm thôi” Lý Thanh đứng thẳng người, lặng lẽ vén vạt váy.

Trước mặt ông chủ cần phải duy trì hình ảnh chuyên nghiệp: “Vậy thì anh Khang ...tôi xin phép ra ngoài trước.” Lý Thanh khôn ngoan để lại thế giới của hai người cho họ.

“Thôi, nói tiếp đi” Ki ều Phong Khang vẫy vẫy tay, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Du Ánh Tuyết.

“Cuộc họp kết thúc rồi à?”

“Không. Nghỉ giữa chừng. Sao em lại đến đây?”

“Biết chắc anh chưa ăn tối, cho nên em đưa cơm đến cho anh” Du Ánh Tuyết vỗ vỗ hộp cơm: “Đều là những món anh thích” Ki ều Phong Khang nâng cầm Du Ánh Tuyết và hôn lên môi cô.

“Chú ba” Hai người chưa kịp làm gì thì cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 453

Ki ầu Minh Đức đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng làm việc lúc này, nhẹ giọng “à” một tiếng, nhưng không đi ra ngoài mà đứng nhìn chăm chăm ở đó.

Du Ánh Tuyết đỏ mặt, đẩy Ki ầu Phong Khang trong khi nhìn chăm chăm vào Ki ầu Minh Đức .

Một việc tốt bị cắt ngang, Ki ầu Phong Khang không vui.

“Đi vào mà không biết gõ cửa à, học ở đâu ra thế?” Ki ầu Minh Đức gật đầu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Theo lí mà nói, người biết suy nghĩ sẽ không quay lại đây lần nữa. Tuy nhiên, kết quả là...

Khi Ki ầu Phong Khang muốn hôn Du Ánh Tuyết một lần nữa, cửa lại bị gõ.

“Chú ba, cháu gõ cửa rồi, cháu muốn vào phòng” Ki ầu Phong Khang cảm thấy đứa cháu của mình chắc chắn là cố ý. Anh ng ẩng thẳng dậy và nói: “Mời vào” Ki ầu Minh Đức bước vào với một nụ cười híp mắt.

“Có chuyện gì à?” Ki ầu Phong Khang liếc anh ta một cái: “Tốt nhất nên là chuyện rất quan trọng.”

“Rất, rất quan trọng.” Ki ầu Minh Đức nói, nhưng ánh mắt lại rơi vào hộp cơm trên bàn cà phê: “Cháu đói bụng.

Cháu vừa thấy Du Ánh Tuyết bung hộp cơm tới, cho nên...” Không nói nên lời.

Du Ánh Tuyết tròn mắt nói: “Đúng là đói ăn! Nhưng mà, coi như anh có vận may. Em biết chắc hẳn anh vẫn còn ở đây, nên cũng mang cho anh một phần” Cô vừa nói vừa mở hộp cơm rồi lấy hai phần cơm ra.

Kiêu Minh Đức đói thật rồi, anh ta ngồi trên sofa đối diện hai người, vừa bắt đầu đã ăn như hổ đói, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

Du Ánh Tuyết ngăn ra: “Anh Đức, ăn chậm thôi, đã bao lâu rồi không ăn nổi một bữa đằng hoàng rồi?” Vừa nói cô vừa đứng dậy đi rót cho anh ta một cốc nước.

“Không phải đâu tại chú ba sao, chú ấy nhất định giao cho anh gánh nặng như vậy, đừng nói đến ăn, bây giờ anh muốn ngủ trọn một giấc cũng chẳng được” Anh ta nói rồi chỉ vào quầng thâm dưới mắt mình, tỏ ra ấm ức rồi nói quá lên: “Em xem xem, có phải quầng thâm rất to và đen không, có ảnh hưởng đến vẻ đẹp của anh không?” Du Ánh Tuyết vẫn đứng dậy nghiêng người giúp anh ta xem.

Sau đó cô gật đầu. Vừa to vừa đen thật. Nhưng mà, anh có nền tảng tốt, đừng lo lắng, anh vẫn đẹp trai, và không có vấn đề gì nếu đi săn gái.” Vừa nói cô vừa vỗ nhẹ vào khuôn mặt điển trai của Kiều Minh Đức hai lần một cách thoải mái.

Kết quả là có người đột nhiên buồn bực.

“Được, được rồi, cháu trở về phòng làm việc của mình ăn cơm đi!” Kiều Phong Khang vẫy tay đuổi Kiều Minh Đức đi.

“Năm phút, cho cháu năm phút nữa. Văn phòng của cháu ở tầng dưới, cứ thế này mà đi xuống thì thật khó coi: Kiều Minh Đức ở lại.

Không có ý nghĩa gì khi ăn một mình trong văn phòng, vừa vắng vẻ, vừa đối mặt với rất nhiều t: anh ta đau đầu liệu khiến Thật tuyệt khi được ở đây, cùng Du Ánh Tuyết trò chuyện.

“Du Ánh Tuyết, không phải em nói muốn đến làm việc sao? Bên anh tình cờ thiếu một vị trí, em qua lấp đây đi.

Dù sao, em ở nhà mỗi ngày cũng không có việc gì.” Kiều Minh Đức vừa ăn vừa nói.

“Thật không? Vị trí nào? Em sẽ mang sơ yếu lý lịch của mình đến để ứng tuyển” Du Ánh Tuyết trông rất thích thú.

Hai người cứ thế tiếp lời nhau, từ công việc đến cuộc sống, từ cuộc sống đến công việc, cuộc trò chuyện dường như bất tận.

Vì vậy, có người ngẩng sang một bên và mặt anh ta tối sầm lại.

Những người trạc tuổi nhau, có cùng chủ đề nói chuyện thì đương nhiên dễ hiểu. Có đi đâu. Có phải nhiều chủ đề quá rỗi không? Nhiều đến nỗi hai người họ quên mất sự tồn tại của anh!

Thật quá đáng!

“Ăn xong chưa?” Cuối cùng cũng có người khẽ lên tiếng.

Anh cứ nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay.

“.. Chú ba, không phải chú thật sự ngẩng canh giờ đấy chứ, ngay cả cơm cũng không ăn sao?” Kiều Minh Đức ngăn người nhìn anh.

“Năm phút, không hơn, không kém” Du Ánh Tuyết khước môi giật giật.

“Nhưng, cái này... cháu mới chỉ ăn có một nửa” Cơm trong hộp Kiều Minh Đức còn rất nhiều.

Lúc này nói chuyện với Du Ánh Tuyết say sưa quá, nên không để ý ăn cơm mấy.

Kiều Phong Khang không vội vàng đuổi anh ta, chỉ mở hộp cơm của anh ta, dùng bữa một cách tao nhã, và nói một cách thanh lịch: “Gần đây, mẹ của cháu nói chuyện với chú về Bạch Yên Nhiên và cháu. Sau lần cháu nhờ vả trước đó. Chẳng bao lâu sau, chú lại nhìn thấy Bạch Yên Nhiên tại một cuộc triển lãm nghệ thuật và chú vẫn thích cô ấy. Chú nghĩ nếu mẹ cháu đã hài lòng như vậy thì cô ấy không tệ đâu.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 454

“Kiều Minh Đức nuốt không trôi cơm, suýt chút nữa đã nghẹn.”

“Chú ba, chú thôi đi được không.”

“Cháu cũng nên tìm một cô gái ngoan để sớm ổn định cuộc sống đi”
Kiều Minh Đức lẩm bẩm: “Cũng đâu có thấy chú ổn định cuộc sống sớm đâu.”

“Chú mà còn không sớm à?” Kiều Phong Khang nhướn mày.

Từ bao nhiêu năm trước đã xác định cô gái nhỏ này sẽ là vợ của mình thì anh cũng quên rồi. Nhưng chỉ sau vài ngày đi chơi, anh đã bị Minh Đức cướp vị hôn thê của anh.

“Được rồi, được rồi, chú ổn định sớm. Nhưng, nếu chưa tu thành chính quả thì cũng không thể tính đúng không? Chú thậm chí còn chưa tổ chức đám cưới, mà cháu đã vội vàng kết hôn vậy thì không được hay cho lắm”

“Vào ngày cưới của bọn chú, người nhà họ Bạch đầu sẽ có mặt. Chú sẽ đặc biệt mời Bạch Yên Nhiên. Vì vậy ...” Kiều Phong Khang liếc anh ta một cái: “Hãy chuẩn bị tinh thần để gặp lại cô ấy: Kiều Minh Đức tối sớm mặt lại.”

Kiều Minh Đức nhìn về phía Du Ánh Tuyết: “Thím à, thím nhìn chú ba xem, giống y mẹ cháu. Tốt xấu gì thím cũng phải khuyên chú ba cháu.” Du Ánh Tuyết đang uống sữa, nghe thấy anh ta gọi mình là “thím”, cô suýt chút nữa thì phun hết sữa lên mặt Kiều Minh Đức.

“Không được gọi linh tinh!” Du Ánh Tuyết trừng mắt nhìn anh ta.

“Anh bị oan, sao lại bảo anh gọi lung tung, em không phải thím của anh sao?”

“Anh gọi thế khác gì em già rồi!”

“Ai bảo em kết hôn với chú ba của anh? Nếu em với anh...” Nói đến đây, cảm thấy một ánh mắt mờ mịt bị cuốn vào trong cơn bão, Kiều Minh Đức cuối cùng cũng nhận ra được đi đâu rồi nên không nói linh tinh nữa.

Cuối cùng, anh ta ngậm miệng và cầ n hộp cơm đi ra ngoài.

“Thím, thím là nhất r ồi, đừng quên khuyên chú ba của chú đấy, đừng để chú ấy giống như mẹ cháu.” Ra đến cửa, Ki ều Minh Đức còn không quên quay đầu nói vọng vào.

Du Ánh Tuyết cười không được mà khóc cũng chẳng xong.

“Anh ấy thực sự có vẻ không thích Bạch Yên Nhiên lắm” Là một người thím, Du Ánh Tuyết rất nghiêm túc trong việc giúp đỡ cháu mình.

“Nó chỉ bị dọa chút thôi.”

“Vậy anh muốn ghép anh ấy với Bạch Yên Nhiên thật à? Em đã thấy Bạch Yên Nhiên rồi. Cô ấy rất xinh đẹp, nhưng em không biết tính cách của cô ấy như thế nào” “Anh không phải ông tơ, cũng không phải bà mối, làm sao ghép cậu ấy với người ta được?” Kì lâu Phong Khang nếm thử đồ ăn, rồi nằm lấy bàn tay cô, nói: “Mẹ nó nhắc chuyện này với anh một lần, ý của anh vẫn luôn là tôn trọng quyết định của Minh Đức. Nếu có duyên phận thì hai đứa tự khắc đến với nhau!” “Vậy cũng tốt” Du Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm thay cho Kì lâu Minh Đức.

“Đúng rồi...” Kiều Phong Khang nhớ tới điều gì đó, hơi dừng lại, liếc nhìn cô: “Ngày mai là ngày mở lại phiên tòa” Du Ánh Tuyết Tin tức về vụ án này, cô cũng đang theo dõi.

Cô nhìn anh, hỏi: “Có dự đoán được sẽ tuyên án mấy năm không?”

“Đoàn luật sư bên anh đã giúp Tô Hoàng Quyên mời luật sư cho anh ta.

Tình hình có lẽ sẽ không quá tệ đâu.” Du Ánh Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Tốt Kì ầu Phong Khang để đưa xuống, liếc mắt nhìn cô một cái: “Em không trách anh ta nữa à?”

“Không phải vậy đâu..... Mấy ngày nay, em luôn nghĩ đến cảnh mẹ em giao em cho anh ta chăm sóc trước khi qua đời. Nếu bây giờ mẹ em còn sống, nếu biết được anh ta trở thành người như bây giờ thì không biết mẹ sẽ đau lòng đến nhường nào”

“Vậy lần sau đi thăm mộ, đừng nói chuyện này với mẹ.”

“Vâng”

“Hôm qua anh đến thăm anh ta, khá bất ngờ, anh ta có việc muốn nhờ anh”

“Việc gì vậy?” Lúc này, Kiều Quốc Thiên nhất định phải hận anh sâu sắc.

Hắn có thể gạt bỏ lòng tự trọng để nhờ vả anh thì có thể tưởng được việc đó quan trọng như thế nào.

“Nhờ anh quan tâm đến Tô Hoàng Quyên” Du Ánh Tuyết ngạc nhiên.

“Thực lòng mà nói, khi anh ta đưa ra yêu cầu này, anh còn ngạc nhiên hơn cả em. Anh luôn nghĩ rằng họ có thể tiến tới hôn nhân, cũng chỉ là lợi dụng nhau thôi. Xem ra chú tư có lẽ không “Kỳ thực nghĩ lại cũng không có gì ngạc nhiên. Bọn họ đã vướng bận nhiều năm như vậy” Kiều Phong Khang gạt đầu: “Hôm qua anh có bảo người đi tìm gặp Tô Hoàng Quyên. Nhưng tiếc là cô ta đã dọn khỏi biệt thự của chú Tư. Cho đến giờ vẫn chưa nhìn thấy cô ta.”

“Một người kiêu ngạo như cô ta, e là sẽ không chấp nhận sự quan tâm của anh” Kiều Phong Khang gạt đầu: “Những việc này, đợi đến lúc gặp được hãy nói vậy” Ngày hôm sau.

Buổi sáng, Tô Hoàng Quyên bị đồng hồ báo thức đánh thức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 455

Ngoài cửa sổ, không có ánh sáng.

Đây là một nhà nghỉ khủng khiếp, mặc dù đã bắt đầu mùa xuân nhưng ở đây vẫn còn rất lạnh.

Cái lạnh kiểu đó, nó thấm vào xương, và các khớp khiến các khớp xương đau ran.

Cô ta kéo một chiếc áo khoác đệm để quấn chặt mình.

Chiếc áo khoác đệm dày và rộng che đi phần bụng vốn chỉ hơi cong.

Dù đã đến bước đường khốn cùng nhưng cô ta vẫn không quên trang điểm kỹ càng.

Sau khi trang điểm, gương mặt hốc hác ban đầu trở nên rạng rỡ và tràn đầy sức sống.

Cô ta đóng gói hành lý, cẩn thận cất xe vé đến thành phố xa lạ vào trong ví.

Sau phiên tòa hôm nay, mọi sự đã định và không còn khả năng quay lại nữa.

Và thành phố này không còn có thể che chở cô ta nữa.

Ngày nào cô ta cũng bị những người đòi nợ bám riết.

Những tháng ngày trốn ở ẩn khiến cô chán chường. Cảm giác đó giống như là một con chuột trong rãnh nước, không thể nhìn thấy dù chỉ một chút ánh sáng.

Gần đến giờ, cô ta xách hành lý bước ra khỏi nhà nghỉ.

Buổi trưa, khi Du Ánh Tuyết đang ngồi một mình ở bàn ăn và lấy đồ dùng bắt đầu ăn, mùi khói dầu xộc lên, cô choáng ngợp, không chịu nổi.

Cô đặt bộ đồ ăn xuống và chạy vào phòng tắm.

Dì Lý thấy thế thì đâm hoảng.

Vội vàng đuổi kịp: “Có phải không hợp khẩu vị không?” Du Ánh Tuyết ngồi mãi trong nhà vệ sinh, như muốn nôn cả bụng ra ngoài. Hồi lâu sau cô mới yếu ớt trả lời: “Cháu còn chưa bắt đầu ăn cơm, không biết cái Chỉ cần ngừng thôi cũng đã phát ngấy...” “Chỉ cần ngừng thôi cũng khiến cháu thấy buồn nôn à?” Dì Lý nghe vậy liền mở cửa bước vào phòng tắm.

Mắt Du Ánh Tuyết cũng đột nhiên sáng lên.

Nhìn Dì Lý qua gương, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ...”

“Mau lên, Ánh Tuyết, dì sẽ gọi điện cho cậu chủ và bảo cậu ấy đưa cháu đến bệnh viện.” Du Ánh Tuyết bất giác ôm bụng mình, vui mừng khôn kể xiết.

Khi dì Lý nhắc điện thoại và bấm số, Du Ánh Tuyết đột nhiên định thần lại và nhanh chóng ngăn dì Lý lại.

“Dì Lý, khoan hãy nói với anh ấy!”

“Chuyện tốt như vậy, sao không nói cho cậu ấy biết?”

“Cháu muốn tạo cho anh ấy một bất ngờ. Và ...” Du Ánh Tuyết nhìn xuống bụng mình, tự trấn tĩnh lại cũng không biết có đúng như vậy không. Chúng ta mới chỉ đang phỏng đoán thôi. Chờ xác nhận đã rồi nói với anh ấy cũng không muộn. Hơn nữa, anh ấy chiều nay còn phải tham gia phiên tòa.” Cháu Du Ánh Tuyết cũng thầm nhủ bản thân đừng quá phấn khích.

Cô ấy sợ đến lúc kiểm tra không phải thì lại hụt hẫng.

“Cũng đúng. Hôm nay, vụ án của anh Kiều Quốc Thiên được xét xử lại.

Không sao cả, vậy đi đi với cháu cũng không sao.” Tô Hoàng Quyên đeo khẩu trang và ng`ồi ở cuối.

Sau khi bắt đầu xét xử, Ki`âu Quốc Thiên bị còng tay và đứng trong vành móng ngựa cùng một số giám đốc cấp cao của Ki`âu Thanh.

Từ sau khi bước vào đó, hai người họ chỉ nhìn nhau vừa sâu sắc vừa phức tạp trong một giây, sau đó thì không nhìn nhau lần nào nữa.

Nhưng Tô Hoàng Quyên luôn nhìn anh ta, luôn nhìn...

Cô ta nhìn thay đứa trẻ trong bụng mình.

Từ nay, kiếp này, có lẽ cô ta sẽ không còn cơ hội gặp lại anh ta nữa...

Sau đó, quá trình xét xử diễn ra rất dài. Tô Hoàng Quyên cảm thấy dường như một thế kỷ đã trôi qua vậy.

Thẩm phán đưa ra quyết định cuối cùng.

Khi kết quả được công bố, Tô Hoàng Quyên bước đi, cả người như nhũn ra, không nghe thấy gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 456

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 456:

Chỉ khi Ki ầu Quốc Thiên bị bắt đi, ánh mắt đau khổ và phức tạp của anh ta nhìn cô ta vào giây phút cuối cùng đã in sâu vào tâm trí cô ta.

Ở một nơi khác.

Ki ầu Phong Khang đỡ ông lão.

Nghiêm Danh Sơn nghiêng người và thì thầm với anh gì đó. Theo hướng ngón tay của đối phương, anh nhìn thấy người vừa đứng dậy bước ra khỏi tòa là Tô Hoàng Quyên Anh để ông cụ lại cho Nghiêm Danh Sơn, thì thầm dặn dò anh ta vài câu rồi đi về phía Tô Hoàng Quyên.

‘Tô Hoàng Quyên xách hành lý bước ra khỏi phòng xử án, khi đến cầu thang, một bóng người cao lớn đã chặn đường cô ta.

Thật ra, từ lâu cô ta đã nhìn thấy anh – người đàn ông từng khiến cô ta mơ ước, nhưng giờ lại ghét đến cay đắng!

Con tim từng rung động giờ đã tan biến, không còn gì cả...

Chỉ còn oán hận...

Mọi cảm xúc dồn nén trong lòng, cho đến giờ phút này, khi đứng trước mặt anh, mới vỡ òa.

Đưa tay lên, Tô Hoàng Quyên tát mạnh vào mặt anh.

Ki ầu Phong Khang không hề né tránh, anh sờ lên khóe môi đang chảy máu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta.

“Cô thực sự không thay đổi chút nào”

“Thật sao? Nhưng tôi nghĩ tôi đã hoàn toàn thay đổi!” Tô Hoàng Quyên cười nhạt: “Trước tôi, trước đây tôi không từ thủ đoạn là vì tôi yêu anh.

Nhưng bây giờ, tôi không từ thủ đoạn là vì tôi hận anh! Kì ầu Phong Khang, nếu không phải vì anh, Vĩnh Cát sẽ không phá sản, cha tôi sẽ không vào tù, mẹ tôi bây giờ vẫn còn sống, tôi cũng sẽ không rơi vào đường cùng như bây giờ-”

“Vĩnh Cát phá sản là chuyện không thể tránh khỏi. Sự cố ở bệnh viện là coi nhẹ tính mạng con người. Vĩnh Cát có thể giấu được ngày một ngày hai, nhưng không giấu được cả đời. Chắc chắn cô hiểu rõ việc này”

“Bây giờ anh là người thắng cuộc, anh có thể hét lên trước mặt tôi Nhưng, Kì ầu Phong Khang, tôi sẽ không bao giờ quên những hận thù này!” “Nếu cô nhớ thì cũng không sao, tất cả những đi ầu này giờ đây đã là quá khứ đối với tôi. Thế giới này thực tế và tàn nhẫn, và nó chỉ hoan hô những người chiến thắng.” ‘Tô Hoàng Quyên đau đớn vô cùng.

Anh đã đúng.

Nếu bây giờ cô và Kì ầu Quốc Thiên chiến thắng, Kì ầu Phong Khang sẽ là con chuột cống.

“Thành thật mà nói, sau rất nhiều chuyện, cá nhân tôi không muốn gặp cô một lần nào nữa. Nhưng lúc tôi đi thăm tù, chú tư đã nhờ tôi chăm sóc cô”” Kì ầu Phong Khang dứt tay vào túi, liếc nhìn cô ta. Rõ ràng là cô ta cũng bị sốc như anh khi lần đầu tiên nghe thấy yêu cầu của Kì ầu Quốc Thiên.

Những tình cảm vi tế hiện lên trong ánh mắt cô ta .

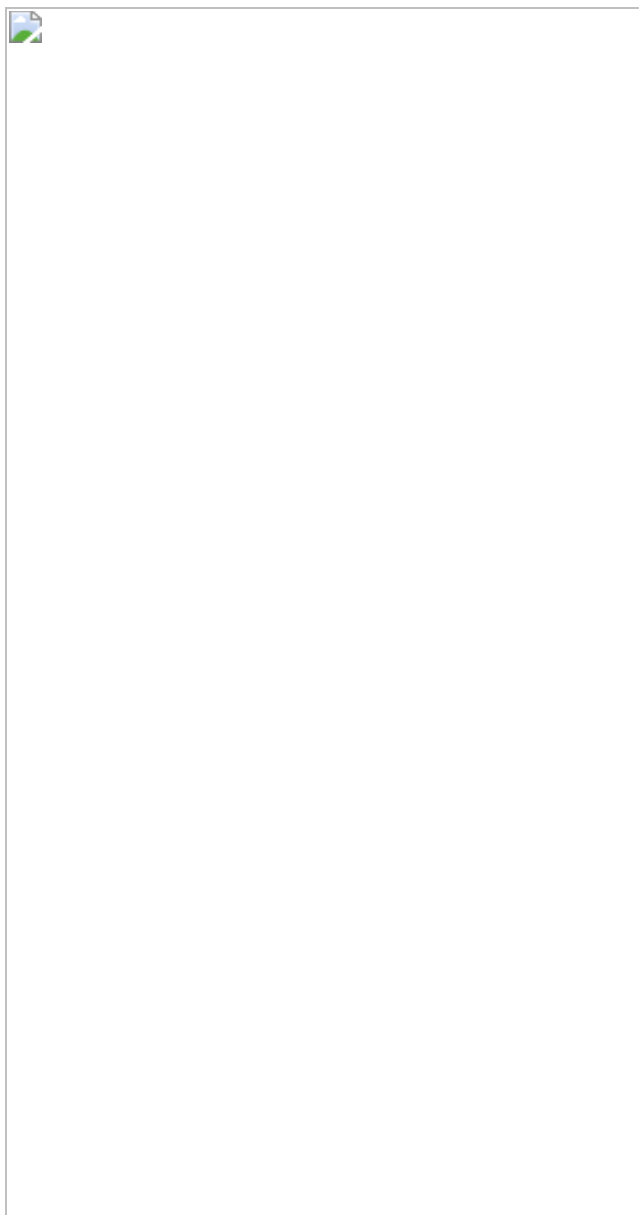
Nhưng nó chỉ vụt qua nhanh chóng .

Sau đó lại được thay thế bằng sự thờ ơ .

“Nếu cô cần giúp đỡ, cô có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào”. Anh đưa danh thiếp cho cô ta .

Tô Hoàng Quyên cười khẩy, cầm lấy tờ danh thiếp và xé nát .

Cô ta những mảnh giấy vương trên mặt anh một cách ngạo mạn: “Bỏ thói đạo đức giả của anh đi! Kiều Phong Khang, kiếp này, tôi, Tô Hoàng Quyên có bị vùi dập dưới bùn đất, chết trong rãnh nước cũng sẽ không bao giờ cúi đầu trước anh đâu!” Kiều Phong Khang cười .

Những người này là cơn ác mộng của cô ta. “Cô Quyên, nếu cô cần giúp đỡ, cô vẫn có thời gian rút lại những gì vừa nói. Tôi sẽ cho cô mười giây, không, tôi e rằng cô chỉ có năm giây để quyết định”. Kiều Phong Khang thư thả nhìn đờng hờ trên cổ tay: “Năm ... bốn ... ba Tô Hoàng Quyên nhìn chăm chăm vào những người đó, trong mắt có chút run sợ .

Nhưng cô ta vẫn cứng đầu, không nói một lời .

“Một”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 457

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 457:

Kiều Phong Khang nhẹ nhàng nói ra từ cuối cùng, trước khi nhìn cô lần nữa, anh bước xuống .

Nghiêm Danh Sơn đã đỡ ông lão từ bên kia đi ra từ lâu, lúc này đang đợi trong xe .

Kiều Phong Khang nhẹ nhàng kéo cửa xe và ng ồi vào. Nhìn lại, Tô Hoàng Quyên đã bị cuốn vào đám đông .

“Anh Khang, anh có muốn giúp không?” Nghiêm Danh Sơn hỏi trước khi khởi động xe .

Kiều Phong Khang sờ lên khuôn mặt có phần đỏ ửng của mình, lạnh nhạt nói: “Vì cô ta đã từ chối dứt khoát, muốn ép mình phải tự đối phó. Hơn nữa, tôi không có nghĩa vụ phải giúp cô ta .

Kiều Phong Khang chưa bao giờ làm một người tốt, lấy ân báo oán .

Nể tình yêu cầu cuối cùng của Kiều Quốc Thiên, anh mới có thể bỏ qua những ân oán bốn năm trước .

Nhưng rõ ràng, cô ta không muốn nhận sự giúp đỡ của anh .

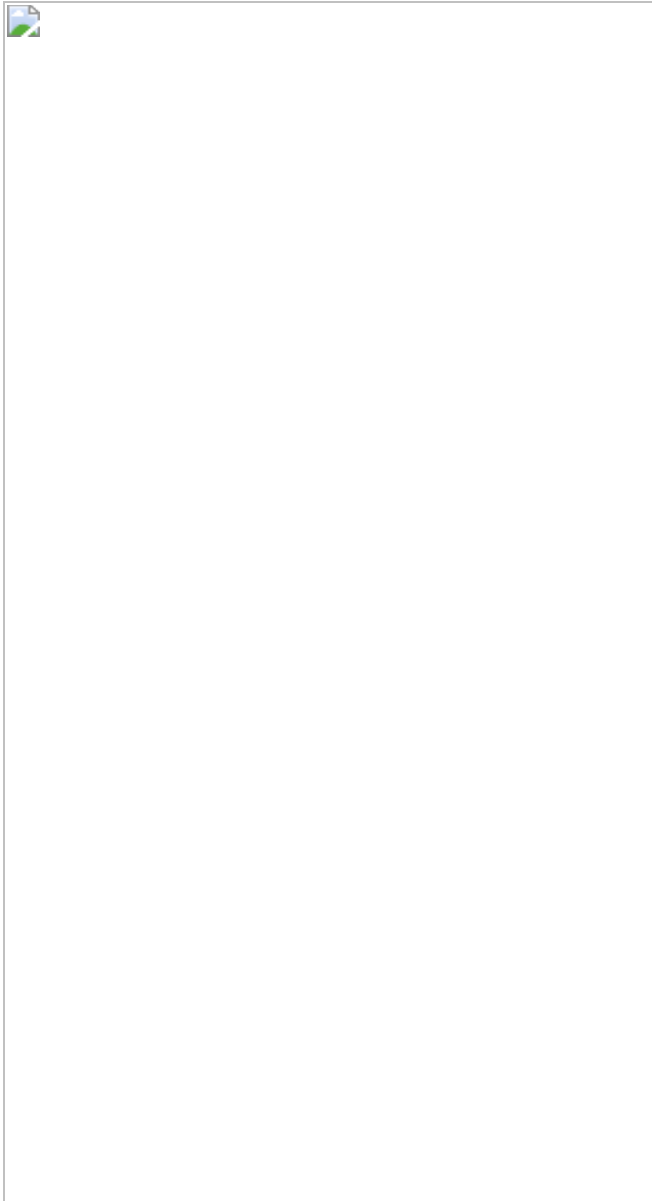
Nghe sắp mình nói như vậy, Nghiêm Danh Sơn không nói gì nữa, lái xe rời đi .

“Trả lại ti ền! Nếu không trả ti ền, hôm nay cô đừng hòng trốn đi đâu!” Túi vải thô đã bị rách .

Đồ đạc giấy tờ nằm rải rác khắp nơi .

Tấm vé được mua trước đó cũng bị lôi ra và xé nát .

“Muốn chạy à? Chạy đi! Chạy đi!” Có người không lấy được tiền, trút hết sự phẫn nộ lên đầu cô ta, người đó kéo tóc cô ta, xé nát tất cả .

Quan trọng hơn mạng sống của chính cô ta.. .

Cô ta không thể để ảnh hưởng đến con mình.. .

“Biến đi! Nếu không, tôi sẽ giết các người!” Cô ta hung hãn trừng mắt lên, giờ tay tát đối phương một cái thật mạnh .

“Đê tiện, nợ nần không trả, còn dám đánh người ta!” Đối phương không phải dạng vừa, bà ta kéo tay cô ta, đè lên hai bên tay cô ta, mắng: “Đánh! Mau, tát cô ta hai cái trước, để cô ta phải kêu gào lên mới thôi!” “Ngay sau đó, giống như có mưa rơi trên người cô ta vậy .

Tô Hoàng Quyên ôm bụng, nhưng.. .

Vẫn thấy lạnh khắp người .

Lạnh quá .

Dường như có thứ gì đó đang chảy ra khỏi cơ thể cô ta, và cơn đau khiến cô tê tái Cho đến khi những trong tòa án đi ra, những người đó mới tản đi .

“Cô ơi, cô không sao chứ?” Có người đi tới và giúp cô ta .

Tô Hoàng Quyên dường như định th ần lại, đẩy bàn tay đang giúp đỡ ra, chống tay xuống đất rồi tự mình đứng dậy .

Nhưng, mệt quá...

Và cả tê tái...

Vừa đứng dậy, cô ta lại ngã xuống đất. Lòng bàn tay cọ xát với nền đất đến chảy máu .

Người qua đường chịu không nổi, liền nói: “Để tôi giúp cô!”

“Không! Tôi không muốn anh giúp!” Cô ta hét lên, điên cuồng nghiến răng, mạnh mẽ đứng lên, đầu bù tóc rối đứng đó, nhìn chằm chằm người muốn vươn tay giúp mình: “Đừng đụng vào tôi. Đừng chạm vào tôi! Chạm vào tôi một lần nữa, tôi sẽ giết anh!”

“Cô ơi, cô chảy máu.. .

“Tôi không sao hết!” Cô ta hét to hơn, rồi loạng choạng đi xuống lầu:
“Tôi không chảy máu! Tôi sẽ không chảy máu! Tôi rất khỏe!” Cô ta vừa
lẩm bẩm vừa đi từng bước xuống lầu .

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 458

Trên cầu thang bằng đá cẩm thạch trắng, máu chảy ra từ chân cô ta tạo thành những vệt đỏ.

Trong nắng xuân, đóa hoa máu ấy đỏ rực, bàng hoàng...

“Quay lại”.

Không biết tại sao, đi được nửa đường Kiều Phong Khang đột nhiên lên tiếng.

Nghiêm Danh Sơn ngạc nhiên nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Anh nói: “Quay lại xem thử” Không biết tại sao, anh mơ hồ có cảm giác không hay.

Nghiêm Danh Sơn gạt đầu và quay xe lại.

Sau mười phút, xe trở lại cửa tòa án. Nghiêm Danh Sơn bước xuống xe, đứng ở dưới cầu thang nhìn lên, nhưng không nhìn thấy ai nữa?

Kiều Phong Khang nói: “Đi lên nhìn một chút”.

Nghiêm Danh Sơn gạt đầu, chạy lên vài bước rồi nhanh chóng đi xuống.

“Chủ tịch Khang, tôi không thấy cô Quyên bên trong. Có vẻ như họ đã đi rồi.” Kiều Phong Khang lại nhìn xung quanh, xác nhận không thấy ai, gạt đầu nói: “Trở về đi: Tô Hoàng Quyên cũng là một người tàn nhẫn.”

Nếu đã là người có nhiều thủ đoạn như vậy, thì muốn đuổi những người đòi nợ kia đi cùng không có gì khó.

Kéo theo đôi bàn chân đầm máu đó, Tô Hoàng Quyên không biết mình đã đi được bao lâu.

Cô ta đau đớn, người đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc sắp ngất đi, cô ta nhìn thấy một bệnh viện trước mặt.

Và sau đó...

Không nhận thức được bất cứ điều gì.

Tỉnh dậy lần nữa, mặt cô ta xanh xao, trên tay vẫn còn đọng nước.

Cô ta tỉnh dậy, lấy tay ấn vào bụng dưới, sờ soạng một cách hoảng loạn.

Nhưng...

Không thể chạm vào bất cứ thứ gì.

Cô ta chỉ có thể cảm nhận được sự ẩm ướt giữa hai chân mình.

“Bác sĩ! Bác sĩ” Cô hoảng sợ hét lên, phút sau chà sạch những giọt nước trên tay, không biết sức từ đâu mà ra, rõ ràng là đã mất máu quá nhiều, nhưng cô ta vẫn đứng dậy khỏi giường.

Cô y tá vội vàng từ bên ngoài bước vào.

“Cô, cô không thể tùy tiện xuống giường!”

“Con của tôi đâu?” Tô Hoàng Nguyên ôm lấy vai cô y tá, hoảng sợ hỏi: “Con của tôi đâu? Cô đã làm gì con của tôi?” Thấy cô ta hoảng loạn, nữ y tá cũng rất sợ hãi.

Cô ta bây giờ đầu tóc rối bù, mặt mũi bầm dập và sưng tấy, trông rất kinh khủng.

Trên khuôn mặt hốc hác không còn chút máu, dưới nền bộ y phục màu lam nhạt, cả người tái nhợt như cái xác vô hồn.

“Cô bình tĩnh! Cô đừng xúc động quá!”

“Cô giết con tôi? Phải không?” Tô Hoàng Quyên không bình tĩnh nổi, đột nhiên túm lấy cổ y tá, như thể nữ y tá chính là kẻ giết con mình.

Các y tá khác lao vào, phải cố hết sức mới kéo được cô ta đi.

Tô Hoàng Quyên yếu đến mức tưởng chừng như có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, lúc này không biết sức lực từ đâu, cô lao ra khỏi phòng bệnh, mất kiểm soát lao thẳng vào thang máy...

Dường như tất cả những người sau lưng cô ta đều là ma quỷ.

Đứa con của cô ta vẫn...

Vẫn phải ở đó!

Cô ta không thể để họ làm tổn thương con mình! Không đời nào!

Dì Lý đi cùng Du Ánh Tuyết đi siêu âm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 459

Trong khi chờ đợi kết quả, Dì Lý chạy ra khỏi bệnh viện để mua nước cho Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết ngồi trong phòng VIP một mình chờ kết quả, trong lòng cảm thấy hơi bất an.

Khi Kiều Phong Khang vừa gọi cho cô và nói với cô về kết quả của phiên tòa, cô không dám nói với anh rằng cô đang ở trong bệnh viện.

May mắn thay, kết quả của phiên tòa cũng không đến nỗi nào.

Nếu Kiều Quốc Thiên có biểu hiện tích cực trong tù, thì mấy năm sau là có thể ra tù rồi.

Cô nghĩ...

Mẹ ở dưới đó chắc cũng an tâm phần nào.

“Cô Ánh Tuyết, đã có kết quả siêu âm của cô rồi.” Đang lúc Du Ánh Tuyết miên man suy nghĩ thì cánh cửa mở ra.

“Bác sĩ nói mời cô qua đó.

“Vâng, tôi qua ngay bây giờ.” Du Ánh Tuyết đứng dậy, trong lòng sốt ruột nhưng không giấu nổi háo hức.

Khi cô đến phòng tư vấn, bác sĩ đã chờ sẵn ở đó. Thấy cô bước vào, bác sĩ cười nói: ‘Chúc mừng, em bé đã được bảy tuần tuổi, trông rất khỏe mạnh’ Cảm ơn kết quả siêu âm, Du Ánh Tuyết vui mừng đến mức suýt chút nữa giật nảy mình.

Ra khỏi phòng tư vấn, cô gọi cho dì Lý và bảo dì ấy đợi ở dưới nhà.

Cô bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem mình nên nói với Kiều Phong Khang về việc mình mang thai như thế nào.

Du Ánh Tuyết tưởng tượng về phản ứng của anh khi chờ thang máy.

Ngay sau đó, thang máy mở ra, và cô vui vẻ đi vào.

Nhưng khi bước vào, cô thấy một khuôn mặt nhợt nhạt và đáng sợ với mái tóc rối bù trong đám đông.

Cô ta cứ nhìn chằm chằm Du Ánh Tuyết, chăm chăm.

Cả người u ám như chui ra từ dưới mồ, ánh mắt u ám đến mức Du Ánh Tuyết, à không, khiến mọi người trong thang máy cảm thấy ngột ngạt.

Những người đứng cạnh cô ta tránh sang một bên dù cố ý hay vô ý để giữ khoảng cách an toàn.

Du Ánh Tuyết không nhúc nhích mà nghi ngờ nhìn cô ta.

Người này không phải ai khác mà chính là Tô Hoàng Quyên.

Tại sao cô ta lại ở đây?

Hơn nữa...

Tại sao trông cô ta lại bần độn thảm thế kia?

Khi Du Ánh Tuyết đang suy nghĩ, bóng dáng đó đột nhiên tiến lại gần.

Đôi mắt u ám quét qua khuôn mặt Du Ánh Tuyết, rồi nhìn vào kết quả siêu âm mà cô đang cầm trên tay.

“Cái này là cái gì?” Cô ta hỏi.

Giọng nói lạnh như băng.

Đôi mắt sắc lạnh như thể sắp chọc thủng Du Ánh Tuyết.

Kết quả siêu âm của tôi: Du Ánh Tuyết cũng không giấu giếm.

Tô Hoàng Quyên đoán, đây là khoa sản, Du Ánh Tuyết xuất hiện ở đây, còn có thể làm gì khác nữa?

“Cô... có thai?” Cô ta nghiêng răng hỏi, đôi môi trắng bệch có chút run rẩy.

Du Ánh Tuyết không biết chuyện gì đang xảy ra với cô ta, nhưng cảm thấy có đi đâu gì đó không ổn. Cô nhìn cô ta rất lâu nhưng không trả lời.

Cô giật lấy tờ kết quả siêu âm từ tay Du Ánh Tuyết.

Nhìn lướt tờ giấy đó, thấy chấm đen nhỏ bên trên, toàn thân cô ta run lên bần bật.

“Cô thực sự đang mang thai Khi tôi không còn gì, cô đã có một đứa trẻ... Tô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu và vội vàng dùng hết sức xé rách tờ kết quả.

Nước da nhợt nhạt của cô ta hung dữ một cách lạ thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 460

Du Ánh Tuyết cảm thấy thứ mà cô ta muốn xé nát hiện giờ không phải là tờ kết quả, mà là bản thân cô.

“Người này hình như bị điên, có phải cô ta từ khoa tâm thần chạy ra không?”

“Đúng vậy. Cô gái, tôi thấy cô nên mau chóng ra khỏi thang máy thì hơn, cô đang mang bầu, kéo bị cô ta làm bị thương” Những người khác cũng sợ hãi trước tư thế của Tô Hoàng Quyên, họ thì thầm với Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết nhìn Tô Hoàng Quyên, cô ta hình như không còn tỉnh táo nữa.

Dáng vẻ của cô ta bây giờ thực sự khiến người khác không chịu nổi.

“Cô làm sao vậy?” Du Ánh Tuyết hỏi Tô Hoàng Quyên. Nhưng vẫn thận trọng lùi lại phía sau để tránh làm tổn thương đến đứa con trong bụng.

Nhưng, câu hỏi của cô ấy lại kích thích Tô Hoàng Quyên một cách trực tiếp và mạnh mẽ.

Cô ta ném những mảnh giấy đã xé lên người Du Ánh Tuyết, rồi nhìn chằm chằm vào cô một cách dữ dội, như thể muốn giết chết cô.

“Sao cô có thể hỏi những câu này một cách vô tội như thế! Nếu không phải vì Kiều Phong Khang, tôi sao có thể thảm hại như bây giờ? Các người hạnh phúc rồi, vui vẻ nhìn tôi thì sao thảm thế này, đúng không?” Du Ánh Tuyết thở dài: “Cô Quyên, có kết quả phải có nguyên nhân” Đường gân xanh trên mặt của Tô Hoàng Quyên nổi lên: “Nếu có kết quả thì phải có nguyên nhân? Cô có nguyên nhân gì, dựa vào đâu mà cô có tất cả, còn tất cả những thứ tôi có thì bị các người lấy đi? Ngay cả... ngay cả thứ cuối cùng tôi có... Các người muốn ép chết tôi... muốn ép chết tôi!” Con của cô ta đã mất rồi, nhưng Du Ánh Tuyết lại đang mang thai.

Dù chỉ là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của cô, thì trong mắt của một người mất tất cả như cô ta, niềm hạnh phúc đó thật gai mắt, gai mắt đến mức toàn thân cô ta đau đớn...

Gai mắt đến mức, tim cô ta như bị đâm cho tan nát...

Du Ánh Tuyết không muốn vướng vào Tô Hoàng Quyên thêm nữa. Như những người khác đã nói, trạng thái tinh thần của cô ta trông rất tệ.

Một khi mất kiểm soát, việc cô ta làm sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường.

Cô đã mất đứa con đầu lòng vì cảnh hỗn loạn, nên không thể để đứa con này gặp phải chuyện ngoài ý muốn nữa.

Hướng hồ, Tô Hoàng Quyên thực sự là một người dám làm mọi thứ.

Cô gọi cho dì Lý để nói rõ tình hình, và Dì Lý đã lo lắng chờ đợi ở lối vào thang máy.

Khi cửa thang máy mở ra, dì Lý lập tức bước lên phía trước, thận trọng ngăn Tô Hoàng Quyên, rồi cùng Du Ánh Tuyết đi ra.

Tô Hoàng Quyên đi ra từ thang máy, nhưng cô ta chỉ có thể nhìn Du Ánh Tuyết được quần trong một chiếc áo khoác bông, lên xe rồi rời đi.

Nhìn cảnh tượng đó, Tô Hoàng Quyên đứng ở cửa bệnh viện cảm thấy đau đớn, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Tại sao?

Tại sao những người đã lấy đi mọi thứ của cô ta giờ lại có tất cả?

Đứa con duy nhất của cô ta...

Thậm chí, cô ta đã sẵn sàng làm lại từ đầu vì đứa trẻ...

Nhưng, cô ta thật đáng thương khi không có con...

Bọn họ có tất cả Họ đã khiến cô ta rơi vào hoàn cảnh bi đát như vậy, nhưng hai người họ thậm chí còn có con, có niềm hạnh phúc lớn nhất trên đời!

Không công bằng!

Quá bất công!

“Cô ơi, cô có sao không?”

“Bác sĩ, người này đã ngất đi rồi!”

Mau lên!” Tô Hoàng Quyên lại ngất đi, lại được đưa vào bệnh viện.

Du Ánh Tuyết đang ngồi trên xe không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nghĩ đến dáng vẻ u ám và đáng sợ của Tô Hoàng Quyên, cô vẫn cảm thấy bất an.

“Sao đột nhiên lại gặp cô ta?” Vì chuyện không may xảy ra với đứa con đầu của Du Ánh Tuyết, dì Lý cũng cảm thấy bất an.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 461

Vốn dĩ hai người đều vui vẻ khi đi siêu âm, nhưng giờ lại thấy thấp thỏm không yên.

“Quên đi, không nghĩ tới nữa. Kết quả siêu âm đâu, tôi xem với, để chung vui với cô.

Du Ánh Tuyết lắc đầu: ‘Không có nữa’.

“Sao lại không có nữa?”

“Vừa rồi lúc đang ở trong thang máy, cô ta đã xé nát.” Dì Lý không nói nên lời. “Quên đi, chỉ cần cô biết kết quả, thì có giấy hay không cũng không quan trọng.

Du Ánh Tuyết không trả lời, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đã xảy ra chuyện gì, ngực luôn khó chịu không yên.

Ánh mắt đầy đau khổ của Tô Hoàng Quyên cứ lờn vờn trong tâm trí cô.

“Dì Lý, khoan hãy về nhà, chúng ta đến công ty đi”

“Tìm cậu chủ sao?”

“Ừ” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Dì Lý gật đầu: “Cũng đúng, chuyện này phải nói trực tiếp với cậu chủ, cậu ấy chắc chắn sẽ vô cùng hạnh phúc” Du Ánh Tuyết nở một nụ cười và gật đầu.

Khi đến Kiêu Thanh, Du Ánh Tuyết bảo tài xế đưa dì Lý về trước, cô lên trên một mình.

Kiều Phong Khang đang nói chuyện với Nghiêm Danh Sơn trong văn phòng.

Du Ánh Tuyết đột nhiên xuất hiện, anh hơi kinh ngạc, nhướn mày nhìn cô.

Sau đó, anh lại đặt tài liệu xuống và nói với Nghiêm Danh Sơn: “Mọi việc còn lại cứ giao cho Minh Đức.”

“Vâng, chủ tịch. Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Nghiêm Danh Sơn cất đồ đạc và bước ra ngoài. Đi ngang qua cửa, anh mỉm cười gật đầu nhẹ với Du Ánh Tuyết.

Ngay khi Nghiêm Danh Sơn đã ra ngoài, Kiều Phong Khang vẫy tay với Du Ánh Tuyết.

“Đến đây.”

“Em không làm gián đoạn công việc của anh đấy chứ?” Kiều Phong Khang liếc mắt nhìn đồng hồ “Sắp tan làm rồi, em tới đây rất đúng lúc”. “Tối nay không tăng ca à?” Du Ánh Tuyết ngồi xuống bên cạnh, cánh tay thon dài của anh ôm chặt eo cô: “Tương lai việc tăng ca sẽ giao hết cho Minh Đức. Sau này anh sẽ rảnh rỗi hơn” Du Ánh Tuyết nghĩ đến vẻ mặt chua xót của Kiều Minh Đức, không khỏi thương cảm.

“Nếu anh ấy bận như vậy, liệu có còn thời gian để yêu không?”

“Em cũng thấy đấy, hiện tại cậu ấy không muốn yêu đương. Hơn nữa, tuổi còn trẻ thì yêu đương làm gì? Đến ba mươi tuổi hãy yêu cũng chưa muộn” Kiều Phong Khang cúi đầu hôn lên trán cô: “Em đến đúng lúc lắm, anh đưa em đi chọn một thứ.”

“Thứ gì?” Du Ánh Tuyết nghĩ ngờ hỏi.

Kiều Phong Khang không nói gì.

Anh đỡ cô dậy và gọi Lê Tiến Minh.

“Bây giờ anh có rảnh không? Tôi và Du Ánh Tuyết sẽ đến đó một lát. Ừ, ừm, cô ấy mới đến công ty nên sẽ đến đó sớm hơn một chút. Được rồi,

hẹn gặp lại sau.” Kiều Phong Khang nói xong liền cúp điện thoại.

Trên đường đi, Du Ánh Tuyết không thể hỏi ra anh muốn đưa cô đi đâu.

Tuy nhiên, vì có anh ở bên cạnh, mọi lo lắng trong lòng Du Ánh Tuyết do Tô Hoàng Quyên gây ra đều biến mất.

Cô cười nhìn anh: “Lát nữa em có chuyện muốn nói với anh”

“Có chuyện gì vậy?” Du Ánh Tuyết làm bộ ngậm miệng lại: “Anh không nói, em cũng sẽ không nói. Chúng ta hòa nhau.” Có lẽ vì đã có con nên nụ cười của cô ấy có chút dịu dàng.

Trông thật quyến rũ ...

Kiều Phong Khang không nhịn được vươn tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh nắm thật chặt bàn tay của cô trong tay mình.

“Hai ngày nữa anh sẽ chính thức từ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Công việc ở công ty RQ đã được giao cho Phó chủ tịch Trần Quốc An, và chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Em đã nghĩ xem chúng ta sẽ đi đâu chưa?”

“Tuần trăng mật... Du Ánh Tuyết nghiêm túc nghĩ.

Thai kì vẫn ở giai đoạn đầu, lên máy bay chắc không vấn đề gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 462

“Đi biển đi! Đắm mình trong nắng, ngắm biển, xoa tóc, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy thoải mái rồi” Kiều Phong Khang gạt đầu: “Được, tùy em, anh sẽ thu xếp” Xe đi đến Art Street.

Du Ánh Tuyết xuống xe và thấy xe của Lê Tiến Minh đã đậu ở bên đường.

“Chúng ta làm gì ở đây vậy?”

“Em lên trên là biết ngay.” Kiều Phong Khang dẫn cô vào một tòa nhà văn phòng. Đi thang máy lên tầng 30.

Mặc dù Du Ánh Tuyết chưa bao giờ đến đây, nhưng cô vẫn nghe nói về nó.

Nhiều nhà thiết kế nổi tiếng từ các ngành công nghiệp khác nhau tập trung tại đây. Tất cả mọi thứ từ quần áo thời trang, trang sức, đến đồ đạc đều có ở đây hết.

Nhiều người nổi tiếng trong nước là khách thường xuyên đến đây.

Kết quả...

Du Ánh Tuyết được dẫn vào một studio sang trọng và lãng mạn.

Cô đã rất ngạc nhiên.

Dưới ánh đèn lãng mạn, một bộ váy cưới đẹp lộng lẫy được trưng bày trong studio.

Mọi chi tiết đều được may hoàn thiện, tinh xảo khiến mọi người thích mê. Đó là thiên đường cho ước mơ của mọi phụ nữ.

“Đây là...?” Du Ánh Tuyết nhìn Kiều Phong Khang.

Kiều Phong Khang đứng phía sau cô, tì cằm anh lên đỉnh đầu cô.

Tay của hai người từ đầu đến cuối chưa bao giờ tách rời: “Em quên rồi à, anh đã từng nói khi mọi chuyện lắng xuống, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ. Anh đã in thiệp mời rồi, nếu không có gì bất ngờ, chỉ hai ngày thôi là có thể được gửi đi.” Du Ánh Tuyết ngạc nhiên nhìn anh.

“Ngay cả thiệp mời cũng đã chuẩn bị xong? Sao em không biết gì hết vậy!”

“Không phải giờ em đã biết rồi sao?” Môi cô khế giật: “Em sắp là một cô dâu rồi sao?” Có cô dâu nào mà không biết gì về chuyện tổ chức đám cưới như cô ấy không?

“Như bị hoán đổi thành người khác vậy!” Cô làm động tác cầm micro, giả vờ đứng trước mặt anh: “Anh Khang, tôi có thể hỏi ngày anh và vợ anh tổ chức hôn lễ được không? Vợ anh hình như còn chưa biết đấy!”. “Vậy thì phiên cô nói cho vợ tôi biết, lễ cưới sẽ tổ chức vào ngày 5 tháng sau.

Ngày mừng năm của tháng tới?

Du Ánh Tuyết bỏ tay xuống và nhìn chăm chăm anh.

“Vậy chỉ có mấy ngày nữa là đến rồi! Sao anh không nói với em sớm hơn?”

“Mới chọn ngày sáng nay, giờ anh nói với em là sớm rồi còn gì. Dù sao ngoài trách nhiệm làm cô dâu xinh đẹp nhất, em không cần chuẩn bị gì cả. Biết muộn một chút thì có sao?” Kiều Phong Khang đưa tay vuốt ve đỉnh đầu cô, để xoa dịu cô gái nhỏ đang định bỏ chạy.

“Anh Khang, chào anh.

Đúng lúc này, nhà thiết kế người Michel dẫn trợ lý đến chỗ hai người, tiếp theo là Lê Tiến Minh, và...

Tống Ân.

Ngôi sao lớn mà cô đã gặp trong nhà của Lê Tiến Minh.

Vậy...

Bây giờ họ có thực sự yêu nhau không?

Du Ánh Tuyết rất tò mò. Lê Tiến Minh từng nói sẽ không yêu đương với các ngôi sao lớn, hơn nữa, Tống Ân ...à, danh tiếng của cô ấy cũng không tốt lắm.

“Chào cô” Kiều Phong Khang bắt tay nhà thiết kế.

Michel nói: “Cô Ân là khách quen của tôi. Cỡ đã được giao sớm hơn một tuần. Có phải váy cưới của quý cô xinh đẹp này không?” Cô ấy nhìn Du Ánh Tuyết.

Kiều Phong Khang gật đầu, Michel yêu cầu nhà thiết kế dẫn Du Ánh Tuyết vào thử váy cưới.

“Cô Ân, cô rất có mắt thẩm mỹ, hay là vào xem cùng chúng tôi đi?” Michel mời.

Tống Ân cũng có ý định này.

Ngồi bên ngoài với hai người đàn ông và nghe họ nói về công việc, thì tốt hơn là vào xem một cô gái thử váy cưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 463

Mặc dù chiếc váy cưới cách xa thế giới của cô ấy, nhưng cô ấy cũng có thể được ngưỡng mộ một phen.

Đợi đến khi Du Ánh Tuyết vào phòng thử đồ, Kiều Phong Khang quay đầu lại.

Lê Tiến Minh vừa lúc lắc đầu, vừa cảm thán: “Vừa nhìn đã biết người tương lai sợ vợ.” “Không cần đợi đến tương lai, hiện tại đã thế rồi: Kiều Phong Khang bắt chuyện, nhân nhả ng ỡ xuống ghế sofa.

Lê Tiến Minh liên tục thở dài rằng anh ta quá không hài lòng, sao có thể trả lời tỉnh bơ mà không cần giấu giếm gì như vậy chứ?

Đây có còn là CEO của Kiều Thanh, là người khôn ngoan và có chiến lược trên thị trường không?

Kiều Phong Khang liếc nhìn anh ta, định nói gì nhưng lại thôi.

Chỉ nói: “Cảm ơn cô Ân giúp tôi.

“Chắc chắn là phải cảm ơn cô ấy.

Michel là một nhà thiết kế rất khó tính.

Cho dù anh có trả bao nhiêu tiền, có cử người nào đến mời, cho dù cô ấy không muốn nhận thì nhất định sẽ không nhận. Nếu lần này không nhờ có Tống Ân, e rằng chúng tôi cũng không có cách nào mời được cô ấy.”

Kiều Phong Khang c ầm lấy cà phê do nhân viên giao cho, nhấp một ngụm, liếc nhìn anh ta thăm dò, hỏi: “Gần đây anh có thân với cô ấy không? Du Ánh tuyết nói, lần trước thấy cô ấy ở nhà anh.

“Đừng quanh co, lúc đó ở nhà tôi chỉ là ngoài ý muốn thôi. Tôi và cô ấy thậm chí còn không phải bạn bè. Hơn nữa, tôi đã hứa tuyệt đối sẽ không

yêu mấy ngôi sao nổi tiếng. Vì vậy, đừng cố ghép tôi với cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không tự vả miệng mình đâu” Anh ta cố hết sức làm rõ quan hệ với Tống Ân, giơ hai tay lên cao ngả người ra sau.

Kiều Phong Khang gật đầu rất nhẹ nhàng, không biết anh có tin hay không, chỉ nói: ‘Nếu là nữ ngôi sao nổi tiếng thì cha anh khó lòng mà chấp nhận. Tuy nhiên, trước khi đưa ra quyết định, anh cứ nghĩ đi: Lê Tiến Minh không trả lời, anh ta chỉ liếc ngang qua phòng thay đồ, nhưng ngay giây tiếp theo, anh ta lập tức quay đi, và lại giống như một kẻ ngốc: “Đừng nói với tôi về việc này nữa.

Nói tóm lại tình yêu và hôn nhân không liên quan gì đến tôi hết.” Kiêu Phong Khang cười và không nói gì”.

Thực ra, khi chưa gặp đúng người, họ có thể nghĩ rằng tình yêu và hôn nhân không liên quan gì đến họ.

Nhưng một khi gặp rồi, mọi thứ sẽ dần trở nên mất kiểm soát.

Giống như Kiều Quốc Thiên và Tô Hoàng Quyên.

Phòng thử đồ phong cách Châu Âu, rộng và sang trọng.

Du Ánh Tuyết đang mặc váy cưới đứng trước gương, và ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chiếc váy cưới của Michel được thiết kế riêng cho cô ấy không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Phía sau, Tống Ân cũng rất kinh ngạc.

Rất đẹp.

“Nếu cô cứ thế này mà đi ra ngoài, chỉ sợ, chủ tịch Khang sẽ không có cách nào rời mắt khỏi cô” Tống Ân vừa cười vừa nói, vừa chỉnh lại váy sau lưng cô.

“Thật sao?” Du Ánh Tuyết vô thức tưởng tượng đến việc Kiều Phong Khang sẽ nhìn thấy cô vào lúc này.

Chà, trong đám cưới, chắc chắn anh sẽ là người đàn ông tuấn tú nhất.

Đương nhiên, cho dù là khi nào thì trong mắt cô cũng không ai so được với anh.

“Đương nhiên là vậy rồi. Tôi là con gái mà còn phải lòng cô mất rồi đây này” Tống Ân gật đầu.

Qua gương, Du Ánh Tuyết mỉm cười nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, không khỏi thở dài: “Tôi từng xem các phóng sự về cô trên TV. Bây giờ khi nhìn thấy cô, tôi cảm thấy ... cô dường như hoàn toàn khác với những phóng sự đó.”. “

“Thật sao?” Tống Ân cười nhẹ, không nói thêm lời nào.

Dường như không có bất kỳ ý định giải thích cái nhãn cuộc sống riêng tư hỗn loạn, đây mưu mô mà các phương tiện truyền thông gán cho cô ấy.

Tống Ân lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm màu hạnh phúc, trong lòng không khỏi thở dài ghen tị: “Quả nhiên phụ nữ mặc váy cưới là đẹp nhất ... Đây cũng là ước mơ lớn nhất của tôi: Cô ấy nói câu cuối cùng rất nhẹ, nhưng Du Ánh Tuyết lại nghe rõ.

Cô nhú mày: ‘Vậy thì, tôi chúc cô sớm ngày đạt được ước mơ.

“Tôi?” Tống Ân tự giấu lắc đầu: “Tôi sợ mình không may mắn như cô đâu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 464

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 464:

“Không đâu. Cô đừng thấy anh Lê Tiến Minh cứ động một cái là treo bà chữ “không kết hôn” đăng cửa miệng.

Anh ta ấy à, lần trước tôi nhìn ra rồi, anh ấy rất quan tâm cô, nhưng được cái bướng bỉnh mà thôi.”

“Lê Tiến Minh?” Tống Ân dường như cảm thấy suy nghĩ Du Ánh Tuyết khiến cô ấy khá bất ngờ.

“Hả?” Chẳng lẽ không phải sao?

Du Ánh Tuyết bối rối nhìn cô ấy.

Tống Ân cười lắc đầu: “Cô hiểu rồi rồi, chúng tôi thật sự không phải có quan hệ như cô nghĩ. Hôm nay chúng tôi cùng đến đây, anh ấy chỉ đơn thuần đứng trên lập trường của nhà đầu tư phim mới và bên điện ảnh, tôi đến giúp đỡ, còn về phần anh ấy....” Hơi dừng lại, Tống Ân nhún vai: “Không phải qu của tôi.

Du Ánh Tuyết nhìn Tống Ân.

Tống Ân nói lời này rất thành thật, không hề né tránh.

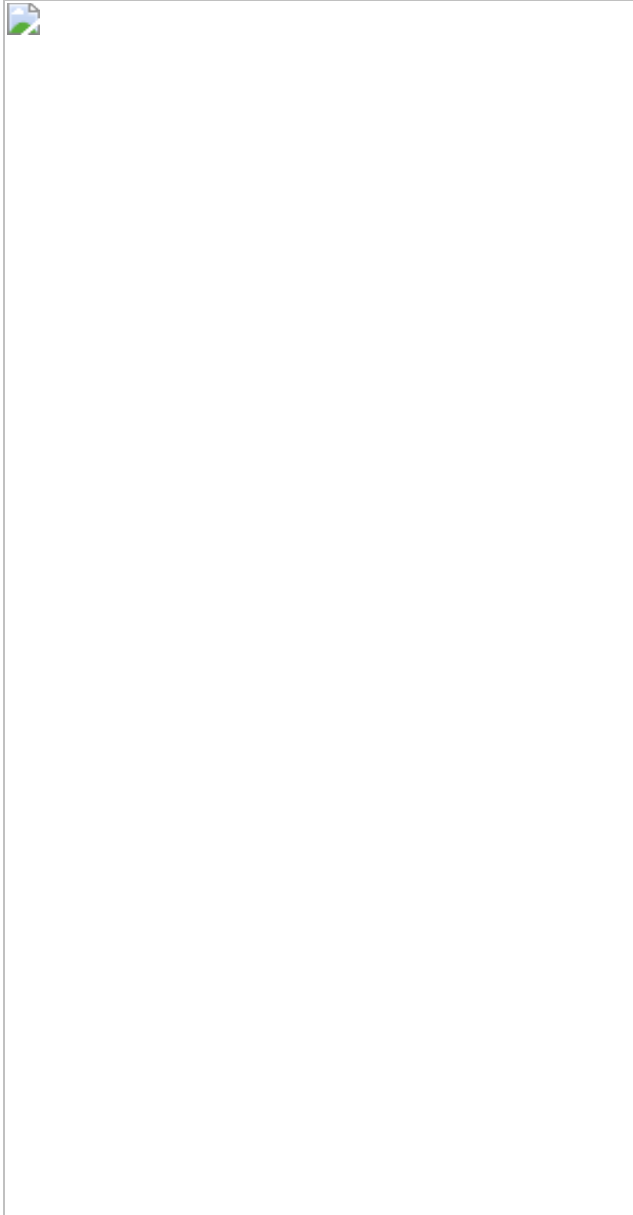
Giống như Một khách làng chơi như Lê Tiến Minh cũng có người yêu hay sao.

Khi Du Ánh Tuyết xuất hiện trước mặt Kiều Phong Khang trong bộ váy cưới, anh đã không thể không đứng dậy.

Ánh mắt sâu sắc của người đàn ông vẫn đi kèm tinh, nhưng không cách nào che giấu được sự kinh ngạc và hạnh phúc.

Hai người đối mặt nhau.

Ngọt ngào, lên men trong không khí, và dần dần tràn ngập mọi góc ngách, khiến người khác có thể cảm thấy cả không khí gần như ngọt ngào.

Có muốn gọi xe cấp cứu không?” ^ Lê Tiến Minh ử rũ liếc nhìn cô: “Cô lo cho bản thân cô ấy” Tống Ân cong môi: “Tôi thì có gì cần phải lo, tôi

đâu có độc thân.” Lê Tiến Minh dường như sững sốt một chút, đi một bước, sau đó lại dừng lại, nhìn lại Tống Ân: “Cô không độc thân sao?”

“Kỳ quái?” Dưới ánh hoàng hôn, Tống Ân cười đến say lòng: “Có rất nhiều người đàn ông theo đuổi tôi. Mỗi ngày tôi đổi một người, không trùng lặp. Việc tôi có bạn trai cũng đâu đến nỗi bất ngờ vậy?” Lời nói của cô ấy khiến Lê Tiến Minh cảm thấy như có gì đó chặn ở trong lồng ngực, anh ta không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Tống Ân.

Anh ta tiến lên hai bước, rồi đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại, Lê Tiến Minh cúi kính nói với Tống Ân: “Chuyện cô có bạn trai sau này không được nói lại nữa, nếu còn nói lại lần nữa, tôi sẽ cho cô biết tay!

“Anh Minh, anh làm việc bán thời gian với tư cách là người đại diện của tôi khi nào vậy?” Lê Tiến Minh kéo mạnh cửa xe, một tay đỡ cửa rồi đặt tay còn lại lên nóc xe, khó chịu nhìn cô ấy: “Hình ảnh hiện tại của cô mà lan truyền thêm tin đồn nữa thì đừng có nghĩ đến việc quay phim này nữa! Tôi không muốn cô quay xong mà phải chi tiền cho bất kì cơ quan truyền thông nào hết! Lên xe!” Nghe anh ta nói như vậy, Tống Ân không nói thêm lời nào nữa.

Đứng dưới ánh hoàng hôn, bỗng nhớ lại ánh mắt của Kiều Phong Khang nhìn Du Ánh Tuyết – đó mới là ánh mắt của tình yêu đích thực nhỉ?

Có một ngày...

Liệu có một người có thể không sợ mọi lời đàm tiếu, không sợ hình ảnh xấu trước công chúng hiện tại của cô ấy, thấy tất cả những lớp nguy trang của cô ấy, và bước vào thế giới của cô ấy không?

Cô nghĩ, người đàn ông thuộc về cô nhất định sẽ đến đây trên một con bạch mã mặc áo mây sắc sỡ.

Thay vì...

“Lên xe đi! Cứ ngăn người ra r ồi sẽ có người ném trứng vào người cô cho mà xem. Tôi sẽ không quan tâm đến cô như lần trước nữa đâu!” Tống Ân hoàn h ồi.

Nghĩ đến những lời của Du Ánh Tuyết rằng Lê Tiến Minh quan tâm đến cô ấy, Tống Ân chỉ cảm thấy nực cười.

Cô ấy biết rằng hoàng tử của cô ấy hoàn toàn không phải là một cậu chủ bất cần, nóng tính và vô tư như Lê Tiến Minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 465

Đôi mắt của Kiều Phong Khang như rực lửa.

Chưa kể Du Ánh Tuyết cảm thấy cô như sắp tan ra, cả ngôi nhà ở đây cũng sắp tan ra.

Bên cạnh đó, các nhân viên khác trong phòng thiết kế cũng không nhịn được cười.

Du Ánh Tuyết xấu hổ.

“Đừng nhìn em như thế này” Du Ánh Tuyết đỏ mặt. Kiễng chân lên, đưa tay lên che mắt.

Kiều Phong Khang nắm lấy tay cô, hôn lên môi cô, sau khi ánh mắt sâu thẳm lại ở trên người cô, anh không khỏi thở dài: “Anh rất hạnh phúc vì trước đây đã nghĩ mọi cách để đưa em về Du Ánh Tuyết xúc động: “Em cũng rất hạnh phúc vì được gặp lại anh ở Hà Cảng...”

Anh cười.

Rồi anh lấy cổ tay mảnh khảnh của cô và kéo cô lại gần mình hơn.

“Trước khi đến, em bảo muốn nói với anh một chuyện, giờ đã nói với anh được chưa?” Kiều Phong Khang không quên điếu rất quan trọng này.

Du Ánh Tuyết nhướn mày tỉnh quái: “Em đột nhiên không muốn nói nữa.

Anh nhướn mày, ánh mắt nguy hiểm: “Đừng nghịch ngợm, Du Ánh tuyết.

Du Ánh Tuyết không sợ anh mà nở nụ cười thần bí hơn: “Có mấy ngày nữa là đến đám cưới rồi, em là cô dâu mà giờ mới biết, cho nên, để trừng phạt anh... chuyện này, em quyết định sẽ nói với anh trong đám cưới.

Hồi lần này, cô cũng phải chủ động, không phải lúc nào anh cũng có thể kiểm soát được mọi chuyện.

Hơn nữa...

Nếu mấy ngày tới anh không phát hiện ra cô có thai thì... quá ngốc nghếch!

Vì vậy, cứ để anh tự mình tìm hiểu là được rồi!

Du Ánh Tuyết hạ quyết tâm không nói, Kiều Phong Khang sau nhiều lần nghĩ đến ngầm cũng không hỏi được.

Cuối cùng không còn cách nào, lúc ở trên giường còn không quên hỏi cô.

Nhưng...

Cô gái nhỏ này rất kỳ lạ.

Suốt nhiều ngày sau đó, cô không cho anh động vào người cô nữa, nói rằng đó là phong tục cũ trước hôn nhân.

Thiệp cưới đã được in ra.

Khi Kiều Phong Khang gửi lời mời đến nhà cha mẹ, ông lão không còn phản đối nữa.

Bây giờ, ông ấy đã già rồi, không kiểm soát nổi chuyện con cháu trong nhà nữa.

Sau khi chú tư chọn Tô Hoàng Quyên, ông ấy đã chấp nhận thực tế này.

Tính cách của chú ba cứng rắn, cố chấp hơn chú tư. Người mà chú ba muốn thì trước sau gì vẫn phải thuộc về chú ba.

“Đám cưới được tổ chức ở đâu?” Ông cụ hỏi con trai.

“Sau khi bàn bạc với ánh Tuyết, chúng con chọn tổ chức trên biển. Con không muốn cô ấy quá mệt mỏi, vì vậy con dự định chỉ mời một số bạn bè và đối tác làm ăn thân thiết ngoài người >Ấn nhà.

“Chà. Trên tàu du lịch, tổ chức ở đó cũng có hạn chế đấy. Những người muốn tìm đến gây chuyện cũng phải cân nhắc lại.” Kiều Phong Khang ngẩng đầu lên và lại nhìn lên lầu.

Ông cụ hiểu được ý của anh: “Ý của con, cha sẽ nói lại với mẹ con. Còn việc mẹ con có tham gia hay không, cha không chắc chắn được. Con cũng không cần canh cánh mãi chuyện này, trên đời này làm gì có chuyện việc gì cũng được như ý của con”

“Vậy con nhờ cha việc này.” Sau khi nói chuyện với ông cụ, Kiều Phong Khang rời khỏi nhà cũ.

Trước khi lên xe, anh nhìn lại tầng trên. Trong phòng trên lầu luôn sáng đèn, nhưng từ đầu đến cuối bà cụ không hề xuống lầu.

Thời gian trôi nhanh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 466

Mới đó mà đã đến đêm trước lễ cưới.

Trong biệt thự, Phùng Linh Nhi và Trịnh Thanh Vy cặm chiếc váy cưới và lễ phục xuống dưới rồi nhét vào xe của Kiều Minh Đức.

“Du Ánh Tuyết đâu?” Kiều Minh Đức hỏi.

“Vẫn còn ở bên trong, quanh co” Phùng Linh Nhi mệt đến mức nằm trên xe thở dốc.

Kiều Minh Đức liếc nhìn đồng hồ “Chúng ta còn phải trang trí phòng tân hôn nữa. Giờ còn chưa đi là sẽ không kịp đâu?”

“Tôi và Phùng Linh Nhi sẽ đi qua trước, cậu ở đây đợi cô ấy đi ra, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở phòng tân hôn” Trịnh Thanh Vy lên xe, Kiều Minh Đức gật đầu, Phùng Linh Nhi cũng lên xe cùng Trịnh Thanh Vy.

Kiều Minh Đức đợi một hồi, sốt ruột quá bèn đi vào nhà giục Du Ánh Tuyết Ở một nơi khác Kiều Phong Khang đang thử lễ phục, bao nhiêu trợ lý vây quanh anh.

Bà Khang ngẩng một bên nhìn mê mẩn, mãi đến khi anh vẫy tay với: “Lại đây”.

Cô hoàn hồn, ngoan ngoãn đi đến bên anh.

Trợ lý ở bên đưa cà vạt cho Du Ánh Tuyết: “Bà Khang, ông Khang nói muốn bà thắt cà vạt cho ông ấy.

“Được, để tôi làm” Du Ánh Tuyết gật đầu và đứng trước mặt anh. Hai người nhìn nhau cười, cô kiễng chân đưa chiếc cà vạt Sau Cổ áo sơ mi ra.

“Anh Tiêu, người ta đâu nói dây cà vạt phải trói chặt trái tim đàn ông cả cuộc đời. Bởi vậy, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ là của em...” Ngón tay xinh

đẹp của Du Ánh Tuyết khéo léo thắt dây cà vạt.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng: “Vậy anh có đồng ý giao cả đời anh cho em không?” Kiều Phong Khang vòng tay qua eo cô và cúi đầu.

Hai người đắm thiết một lúc.

Khuôn mặt tuấn tú đó được phóng đại trước mắt cô, càng thêm quyến rũ.

Hơi thở nóng bỏng của người đàn ông lướt qua khuôn mặt, khiến Du Ánh Tuyết thở nhẹ.

Rõ ràng đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy, lẽ ra cô phải quen với cách tiếp cận đột ngột của anh, nhưng nhịp tim cô lại vô thức tăng nhanh.

Người đàn ông này ... quá ảo diệu, hoàn toàn làm say lòng cô!

“Bà Khang, anh sẵn sàng giao cả cuộc đời anh cho em, thứ tôi sẵn sàng trao cho em trong cuộc đời này không chỉ là trái tim, mà còn có thân thể mà tôi tự hào nhất...” Anh thì thầm.

Coi như không có người bên cạnh, anh vừa như vô tình vừa như cố ý cắn nhẹ môi cô, giọng nói trầm thấp đầy mơ hồ “Tuy nhiên, đi đâu khiến anh buồn là gần đây bà Khang dường như ít quan tâm đến thân thể của anh” Nói đến đây, anh có vẻ không hài lòng lắm.

Kéo cô lại gần hơn, và hai cơ thể dính chặt vào nhau không có bất kỳ khoảng cách nào. Anh lại nắm lấy tay cô và ấn vào ngực mình.

Gần như vậy, nội tiết tố mạnh mẽ trên cơ thể đàn ông đã kích thích cả người cô nóng lên và miệng cô hơi khô.

Người đàn ông này! Rốt cuộc anh đang làm gì vậy!

Cơ thể của một người phụ nữ mang thai rất nhạy cảm, và những gì anh ta đang làm bây giờ chỉ đơn giản là quyến rũ!

“Đừng làm như vậy, rất nhiều người đầu đang ở đây ... Cô nhẹ giọng nhắc nhở rồi huých anh. Nhìn xung quanh đám đông, mặt họ càng đỏ bừng hơn.

“Bà Khang, hay là trước hôn lễ, chúng ta cũng thảo luận xem rốt cuộc đi đâu gì anh làm khiến em không hài lòng, để ngày mai chúng ta có một đêm tân hôn hạnh phúc và trọn vẹn...”

Trời ơi, anh đang nói cái gì vậy?

Trước mặt rất nhiều người, bọn họ nói đến chuyện này mà không khỏi đỏ mặt, tim đập thành thịch!

Mặc dù giọng nói của anh rất nhỏ chỉ có hai người họ mới có thể nghe thấy, nhưng Du Ánh Tuyết xấu hổ đến mức khó có thể ngẩng đầu lên!

Mặt cô không dày bằng anh! Hơn nữa, tại sao cô lại không có hứng thú với anh được chứ?

Chỉ là, bây giờ đứa trẻ chưa đầy 3 tháng, cô nhất định phải cẩn thận.

“Bây giờ nói ra chuyện này thật xấu hổ!” Du Ánh Tuyết nói lỏng cà vạt, giả bộ tức giận nói: “Em không giúp anh nữa, anh tự thất đi” Vừa định quay lại, Kiều Phong Khang đã nắm lấy cô bằng cả hai tay, rồi kéo cô trở lại.

“Đừng nghịch nữa, thắt đẹp vào cho anh” Anh nắm lấy tay cô và ấn nó vào chiếc cà vạt của mình. Rồi sau đó hai tay vẫn để trên eo cô, không hề lỏng lẻo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 467

Mắt anh cứ dán chặt vào cô.

Du Ánh Tuyết không ồn ào nữa, ngoan ngoãn giúp anh thắt cà vạt, vừa thắt vừa hỏi: “Anh đang nhìn cái gì vậy?”. “Dì Lý nói, tối nay anh không thể gặp em” Anh cau mày: “Quy tắc thật là khó chịu.”

“Ừ. Các cụ đã nói rồi, gặp nhau trước đêm tân hôn sẽ không may mắn”

“Có vẻ như đêm nay anh sẽ mất ngủ.

Du Ánh Tuyết mỉm cười.

Hai tay ôm eo anh, mặt dán vào ngực anh thì thầm: “Em sẽ nhớ anh”
Kiều Phong Khang không nói thêm nữa mà ôm cô chặt hơn vào lòng.

Làm sao không nhớ cho được? Dù chỉ là một đêm.

Hai người đã trải qua quá nhiều, chia rẽ và hàn gắn quá lâu nên mỗi phút giây được ở bên nhau đều trở nên quý giá...

“Thím ba, chúng ta nên đi thôi.

Kiêu Minh Đức đi vào, không để ý gì nữa, anh ta trực tiếp thúc giục mọi người. Anh ta chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Không còn thời gian, đằng kia vẫn còn rất nhiều thứ cần chuẩn bị” Du Ánh Tuyết thoát ra khỏi vòng tay của Kiều Phong Khang và khó chịu trừng mắt nhìn Kiều Minh Đức: “Đã nói rồi, không được gọi em như vậy!”

“Được, được, được, thím à, ai bảo thím là bề trên của cháu? Thím nói thế nào thì là thế ấy, đừng nghe thím hết”

“Kiêu Minh Đức, em tức chết vì anh rồi!” Cuối cùng, Du Ánh Tuyết lên xe của Kiều Minh Đức rời khỏi biệt thự nhà họ Kiều.

Cho đến khi bóng dáng của Kiều Phong Khang hoàn toàn không thấy đâu, cô mới quay đầu lại.

Làm sao đây?

Chỉ cách nhau một đêm thôi. Từ ngày mai, hai người sẽ không bao giờ xa nhau nữa, nhưng...

Trong lòng tôi vẫn còn rất nhiều, rất nhiều điều không nhớ...

Nếu không có vòng tay của anh, cô thực sự rất khó đi vào giấc ngủ?

“Em có cần như vậy không? Chỉ là cách nhau một đêm, không phải là sống chết, đừng có mếu máo mặt mày nữa.

Kiều Minh Đức nhìn thoáng qua cảm xúc của cô, liền vội vàng giúp cô xoa tan tâm tình.

Sự sống và cái chết?

Trái tim Du Ánh Tuyết bỗng nhiên thất lại, trong lòng bỗng có chút bối rối không rõ lý do.

Hít một hơi thật sâu, bất mãn siết chặt lên cánh tay Hạ Minh Đức: “Anh không được phép nói linh tinh, ngày 21 mai là một ngày vui vẻ.

“Vâng, vâng, ngày hạnh phúc. Chúc thím và chú ba sẽ sinh được một đứa con trai kháu khỉnh, mãi mãi bên nhau, trăm năm hòa hợp, đời này cũng không chia lìa. Thế này được không?” Du Ánh Tuyết cười.

Nghe được những lời liên thoả của anh ta, sự bối rối trong lòng cô lập tức bị xoa tan.

Cô gật đầu: “Cũng tạm được.” Tô Hoàng Quyên mua một ít rau xanh ở chợ, rau đã héo úa và được bán rẻ hơn một nửa so với giá gốc, sau đó đi về căn hầm chật hẹp và tối vừa mới thuê.

Bây giờ, đây là tất cả cuộc sống của cô ta.

Âm đạm và tăm tối.

Mỗi phút giây trôi qua đối với cô ta đều chỉ có đau khổ.

Khi nằm trên chiếc giường dài chưa đầy một mét, cô ta đang nghĩ về Không bằng cứ thế này mà ngủ vậy!

Cô ta chìm vào giấc ngủ, đầu xuôi đuôi lọt, từ đó về sau không còn đau, không còn hận, không còn tuyệt vọng...

“Cô về rồi à?” Đang bụng đói, đi ngang qua cửa nhà bà chủ nhà, bà vợ chủ nhà lớn tiếng chào hỏi.

Cô ta thậm chí còn không quay sang nhìn mà cứ thế đi qua Giống như một một cái xác không hồn.

“Người này thật kỳ quái!” Bà chủ lầm bầm sau những cánh cửa đóng kín.

“Mẹ, biết cô ta kì lạ thì đừng quan tâm nữa! Mau tới xem tin tức! Đám cưới thế kỷ! Một thời gian trước Kiều Thanh nhiều scandal bay đầy trời, giờ lại lên kế hoạch cho hôn lễ. Thật sự rất sôi nổi”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 468

“Thật không? Để mẹ xem” Chủ nhà vội vàng quay trở lại nhà: “Mau mua cổ phiếu của Ki ầu Thanh đi. Dì cô nói dạo này cổ phiếu của Ki ầu Thanh tăng giá khá tốt“. “Mẹ, con không quan tâm đến cổ phiếu của mẹ. Ôi, nhanh lên xem nào, chủ tịch Khang đẹp trai quá! Kết hôn trên tàu du lịch, lãng mạn quá! Không biết cô dâu trông như thế nào, thực sự ghen tị với cô ấy”

“Tốt số! Lấy người ta muốn tiền có tiền, muốn nhà có nhà, không giống chúng ta... sống ở nơi kinh khủng này, cả đời cũng không có giá trị.”

“Tại sao lại tự trách mình, còn có người tệ hơn chúng ta sao? Mẹ xem người phụ nữ kì lạ lúc này còn chẳng có nhà, ở dưới hầm ăn rau úa. Nghĩ đến cô ta, mẹ thấy thoải mái hơn đúng không?”

“Ừ, con nói vậy cũng đúng. Được rồi, chúng ta nhìn lên không bằng ai, nhưng nhìn xuống...” Hai từ có thừa còn chưa kịp nói ra thì bà chủ nhà đã im bặt khi thấy người không biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào.

“Ô... Cô Quyên...”

Nhìn vẻ mặt u ám của người bên kia, bà vợ chủ nhà không khỏi run sợ.

Tô Hoàng Quyên không trả lời như thường lệ.

Một lúc lâu...

Cô ta đứng đó, nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Trong tin tức, Ki ầu Phong Khang lịch lãm, đi ền ậm, lạnh lùng, , anh vẫn quý như vàng trước truy ền thông và ống kính, nhưng khi nhắc đến vợ, anh không thể che giấu được vẻ dật dờ và hạnh phúc.

Gần như xuyên qua màn hình.

Tàn nhẫn đâm vào mắt Tô Hoàng Quyên.

Bà chủ không dám ồn ào, để ý thấy cô ta đang bùng thức ăn, ngón tay càng ngày càng bấu vào da thịt. Hai mẹ con bà chủ nhà nhìn nhau bối rối, muốn đổi kênh.

May mắn thay ...

Ngay khi cả hai người đầu căng thẳng đến khó thở thì tin tức kết thúc.

Tiếp theo là một số tin tức giải trí không mấy thú vị.

Tô Hoàng Quyên chỉ lặng lẽ xuất hiện, lúc đi cũng không chào và cũng không bao giờ chào.

Khi cô ta bước vào tầng hầm tối và chật hẹp, bà chủ nhà thụt cái đầu đang thò ra vào, vỗ nhẹ vào ngực: “Người này, trông thật kinh khủng!”

“Mẹ ơi, tổng cổ cô ta đi! Con thấy cô ta kì lạ, nhìn có vẻ tinh thần không bình thường! Lúc này mẹ có nhìn cô ta không, ánh mắt đó, như muốn giết người vậy!” Con gái của bà chủ nhà nói, nghĩ đến dáng vẻ dữ tợn của Tô Hoàng Quyên vừa rồi, cô ta cảm thấy sốc.

“Có lẽ thật sự là bị bệnh tâm thần!” Bà vợ của chủ nhà cũng thốt lên: “Bệnh nhân tâm thần giết người không bị kết án, lỡ như có chuyện gì xảy ra... Ôi, thật kinh khủng! Sao mẹ lại tìm được người như vậy để cho thuê phòng chứ” Bà chủ càng lúc càng hoảng sợ, muốn nghĩ cách đuổi người phụ nữ đáng sợ này ra ngoài.

Phòng tân hôn của Du Ánh Tuyết nằm ở đâu?

Trong ngôi nhà cũ đó. Kì ầu Phong Khang đã thuê nơi này trong nhiều năm, và cuối cùng cũng có ích.

Biết có đám cưới, vợ chủ nhà mừng lắm. Cũng giống như việc cưới con gái của mình, bà ấy chạy ra chạy vào để giúp trang trí phòng tân hôn.

Trong khi hướng dẫn mọi người trang trí, bà ấy nói với Du Ánh Tuyết: “Bây giờ ổn rồi, cuối cùng vẫn kết hôn với anh chàng đó. Mắt nhìn của dì không thể sai được. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, dì đã nghĩ anh ấy đáng tin cậy. Chà! Thật may là cháu cũng cũng thông minh và biết nắm bắt cơ hội. “

“Vậy thì cháu phải cảm ơn dì đã nhắc nhở cháu.”

“Người sắp kết hôn thì đến miệng cũng ngọt ngào. Nếu bây giờ cha mẹ cháu biết cháu gả cho một người tốt như vậy, biết cháu hạnh phúc như vậy, nhất định sẽ vui thay cho cháu.”

“Thật à?

Du Ánh Tuyết cong môi.

Thực sự không chắc...

Rốt cuộc, giữa họ đã từng có nhiều ân oán.

Thật không dễ dàng để cô buông xuống tất cả.

“Được rồi, ngày mai là một ngày tốt lành. Đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Ban đầu mẹ cháu không cho hai đứa bên nhau không phải vì sợ cháu không hạnh phúc, sợ cháu bị tổn thương sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 469

Nhưng nhìn xem, hiện tại vui vẻ thế này, tìm được một người chồng mà bao người ngưỡng mộ, như thế còn chưa được sao. Chỉ cần mẹ cháu thấy cháu hạnh phúc, thì sao có thể không đồng ý chứ.

Bà chủ nhà biết được của Du Ánh Tuyết và an ủi cô.

“Vâng” Du Ánh Tuyết gật đầu lại lắc đầu không nghĩ nữa.

Bây giờ, họ chỉ nhìn về phía trước.

Cô đã có một đứa con...

Du Ánh Tuyết cúi đầu sờ lên cái bụng phẳng lì của cô.

Cha đứa trẻ bình thường là một người sắc sảo, nhưng đối với phụ nữ mang thai và trẻ con, anh ấy rõ ràng là thiếu kinh nghiệm!

Anh đã không nhận thấy bất cứ điều gì bất thường ở cô những ngày này.

Nhưng, đứa trẻ này cũng rất ngoan.

Sau khi ốm nghén ngày đầu tiên, cơn nghén của cô đã không còn xuất hiện sau đó nữa.

So với lần mang thai đầu tiên, lần này cô đã bớt mệt mỏi hơn rất nhiều.

Nhờ sự giúp đỡ của mọi người, việc trang trí phòng tân hôn đã được hoàn thành trước bữa tối Du Ánh Tuyết muốn nấu bữa tối cho mọi người, nhưng Phùng Linh Nhi và Trịnh Thanh Vy đã kéo cô ra ngoài.

“Đừng làm nữa, em đấy, cứ ngoan ngoãn chờ làm cô dâu đi. Hơn nữa, hiện tại đã mang thai rồi.” Phùng Linh Nhi sờ bụng cô “Mùi khói nung nạc, cậu chịu được nhưng đứa trẻ trong bụng sao chịu được!”

“Hừ, nếu như nôn r ồi, lát nữa Phong Khang tìm bọn chị, bọn chị gánh không nổi đâu. Mau ra ngoài đi” Trịnh Thanh Vy khéo léo chiếm lĩnh căn bếp.

“Anh ấy vẫn không biết chuyện em mang thai! Thường ngày anh ấy trông thông minh, nhưng bây giờ lại rất ngốc.” Khi nhắc đến anh, Du Ánh Tuyết cũng mỉm cười.

“Đàn ông là như vậy, gặp những chuyện thế này luôn rất bối rối” Trịnh Thanh Vy là người đi tới: “Nếu em không nói, đừng mong bọn họ biết”

“Em sẽ nói với anh ấy sau đám cưới. Thực ra, cũng không lâu nữa...”

Du Ánh Tuyết nhớ lại lời phàn nàn của anh. Sẽ không tàn nhẫn nếu nói với anh về việc mang thai trong phòng tân hôn chứ?

Nhưng...

Đến lúc đó, dù cô muốn, e rằng anh cũng không dám động vào cô nữa?

Du Ánh Tuyết không thể nhịn cười khi nghĩ đến sự phản uất và ngạc nhiên của anh.

“Bà Khang, cậu suy nghĩ cho cảm nhận của một người độc thân như tớ đi, tốt xấu gì cậu cũng đừng ở đây cười ngốc nghếch thế kia” Phùng Linh Nhi thấy cô cười vui vẻ, thì trợn mắt đẩy cô ra.

Có phải rất kích thích không?

Buổi tối.

Kiều Minh Đức đi r ồi.

Trịnh Thanh Vy cũng đã về nhà.

Phùng Linh Nhi ngủ cùng giường với Du Ánh Tuyết, và hai người trò chuyện với nhau.

Kiều Phong Khang gọi điện thoại đến, cả hai trò chuyện một lúc mới cúp máy.

Du Ánh Tuyết quay sang bên và thấy rằng Phùng Linh Nhi đã cuộn tròn trong chăn và ngủ thiếp đi.

Cô kéo chăn bông lên cho cô ấy rồi cũng đi ngủ Ngày mai sẽ là một ngày tốt lành, nhưng...

Đêm nay, Du Ánh Tuyết gặp ác mộng!

Trong mơ, một mảnh xám xịt quấn chặt lấy cô.

Cô cảm thấy không thở được, chán nản, thở hỗn hển.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, cô chỉ cảm thấy đau nhói ở ngực.

Đau đớn, giống như bị ai đó dùng một con dao sắc cứa vào sâu, khiến cô đau đến chảy cả máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 470

“Phong Khang!” Hoảng hốt thì thầm, Du Ánh Tuyết chợt tỉnh giấc.

Trên trán toát ra đầỵ mồhôi lạnh.

Cô giữ chặt chần bông, lòng bàn tay cũng lạnh.

Phùng Linh Nhi cũng bị đánh thức, quay đầu lại ngơ ngác nhìn cô: “Ánh Tuyết, cậu không sao chứ?”

“Đánh thức cậu rồi sao?” Du Ánh Tuyết thở gấp mấy lần mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu gặp mơ à?”

“Không sao” Du Ánh Tuyết lắc đầu nói nhỏ: “Cậu ngủ tiếp đi” Sợ làm phiền cô ấy, cô lại chui vào chăn bông.

Phùng Linh Nhi thật sự ngu mê man, cũng không biết cô gặp phải ác mộng, cô ấy chỉ nghe thấy cô gọi tên chú ba, liền lẩm bẩm: “Đáng ghét, ban đêm bày trò yêu đương, cố ý kích thích tớ...” Du Ánh Tuyết cười khở, không trả lời, chỉ quay ngang, phóng tâm mắt ra ngoài cửa sổ tối om.

Nhớ lại giấc mơ vừa rồi, cô lại không buồn ngủ nữa.

Bản thân mình bị sao vậy?

Rõ ràng ngày mai là một ngày trọng đại, ngày họ tổ chức hôn lễ, sao có thể đột nhiên có một giấc mơ như vậy?

Và...

Giấc mơ này không phải là lần đầu tiên.

Hoảng sợ.

Mượn ánh sáng ngoài cửa sổ, cô lấy điện thoại ra xem, đã hai giờ sáng.

Lúc này, có lẽ anh đã ngủ rồi?

Du Ánh Tuyết ôm chặt chăn bông, như muốn ôm anh, nhưng đêm nay, cô không ngủ nữa.

Ngày hôm sau.

Sau năm giờ sáng, đồng hồ báo thức vang lên.

Trịnh Thanh Vy đến đúng giờ.

Ngay sau đó, chuyên gia trang điểm và đội ngũ đến, Du Ánh Tuyết, người hơi buồn ngủ sau một đêm dài, được Phùng Linh Nhi lôi từ trong chăn ra.

Lúc trang điểm, mí mắt chạm nỉ, cô buồn ngủ quá. Bà chủ nhà nấu bánh bao gửi vào.

“Viên mãn, viên mãn. Nào, ăn nhiều vào, gặp điếm lành. Tương lai, cháu và anh Khang sẽ luôn viên mãn, bên nhau đến già.” Viên mãn...

Du Ánh Tuyết nhớ tới giấc mộng đêm qua, không dám lơ là, ngoan ngoãn ăn mấy cái bánh bao.

Vợ của chủ nhà gọi Phùng Linh Nhi và Trịnh Thanh Vy đến cùng ăn.

Sau đó, Kiều Minh Đức và những người khác đến.

Pháo nổ vang bên ngoài, trong nhà cũng chật ních người, dần dần trở nên sôi động.

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, lo lắng trong lòng Du Ánh Tuyết cuối cùng cũng biến mất, cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Một ngày tốt lành như vậy, cô nên vui vẻ, đừng vì một giấc mơ mà ảnh hưởng đến tâm trạng.

Không biết mất bao lâu, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo nổ, vợ chủ nhà chạy vào: “Đây rồi, chú rể đây! Mau lên, cô dâu, ra ngoài!” Du Ánh Tuyết nở nụ cười quyến rũ.

Đến bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được niềm vui khi kết hôn...

Trong chiếc váy cưới, cô cùng phù dâu Phùng Linh Nhi đi ra ngoài.

Lúc này, mọi người rất sôi nổi.

Đám đông trên đường phố cũng đông đúc, ống kính của giới truyền thông đã bị vệ sĩ chặn cách đó vài mét, nhưng ánh đèn sân khấu vẫn nhấp nháy một cách điên cuồng.

Du Ánh Tuyết đứng đó, và khoảnh khắc nhìn thấy anh, cả thế giới như mờ đi trong khoảnh khắc đó.

Trong mắt cô, anh là tất cả...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 471

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 471:

Chỉ có thể chứa anh ta.

Anh mặc vest đen, áo sơ mi trắng, trên tay cầm hoa, đi cùng là ba anh chàng đẹp trai, họ từng bước đi về phía Du Ánh Tuyết.

Kiều Phong Khang dường như mang theo ánh bình minh trên người, chói mắt đến mức hầu như ai cũng không thể rời mắt.

Người đàn ông xuất sắc hoàn hảo này, từ nay về sau, là chồng của cô ...

Sắp tới, họ sẽ có những em bé dễ thương...

Nghĩ đến tương lai tươi sáng, trong lòng Du Ánh Tuyết rất xúc động, ánh mắt không tự chủ được.

Mãi cho đến khi anh bước đến và ôm cô nghiêng người, cô mới hoàn hồn, vòng tay ôm lấy vai anh đầy âu yếm.

“Bà Khang, bà có nhớ tôi không?” Anh trầm giọng hỏi.

Cô cầm bông hoa và mỉm cười: “Em nhớ anh, em nghĩ về anh cả đêm” Không thể thành thật hơn được nữa và không hề dè dặt chút nào.

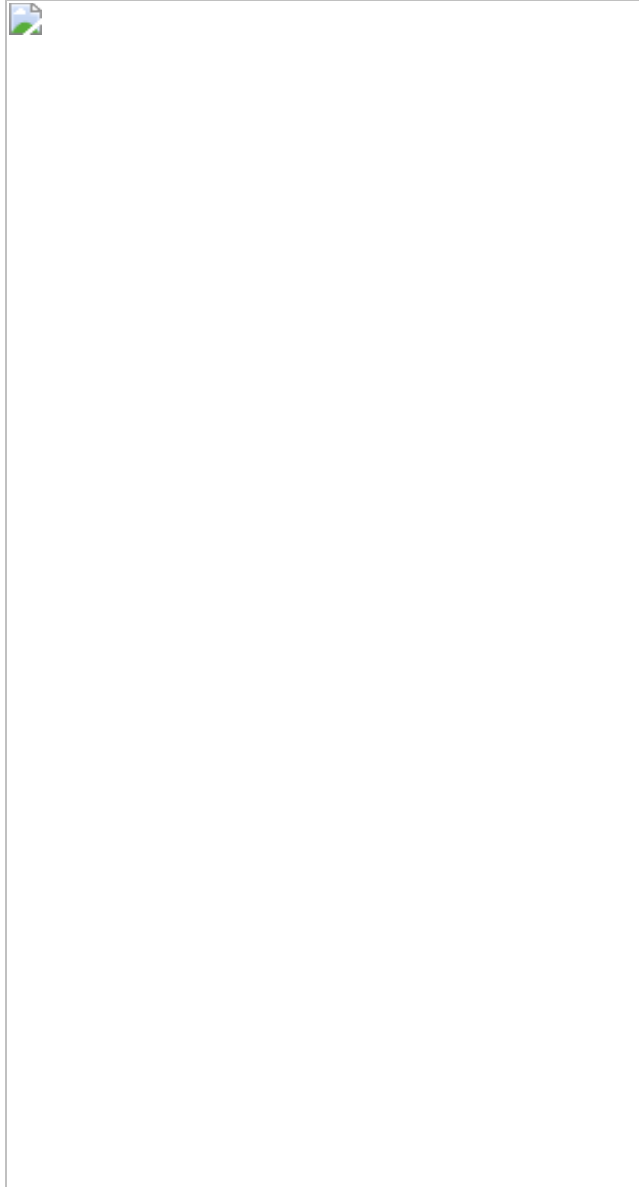
Anh hạnh phúc.

Trước mặt mọi người, anh cúi đầu, lưu luyến hôn lên môi nàng.

Tất cả mọi người đều vui vẻ vỗ tay và cổ vũ.

Mỗi nụ cười đầu chứa đầy những lời chúc phúc.

Du Ánh Tuyết hài lòng.

Nhìn quanh, nhưng không thấy bà cụ.

“Chú cũng đừng tìm, hôm nay bà cụ sẽ không đến” Trần Ngọc Vân biết anh đang tìm bà cụ nên nói Kiều Phong Khang không nói, mà là khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh.

Trần Ngọc Vân có thể thấy được lòng anh khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Kết hôn không phải là chuyện nhỏ.

Bà cụ là mẹ sinh ra anh. Từ nhỏ, bà đã yêu anh rất nhiều.

“Kỳ thật, bà cụ không tới cũng không có gì là không tốt, chú muốn cưới Du Ánh Tuyết, thì đã biết trước bà cụ sẽ không đồng ý rồi. Bà cụ không đến, thì dù sao Du Ánh Tuyết cũng thoải mái hơn. Còn nếu bà ấy đến rồi, chú và Du Ánh Tuyết thấy rồi cũng không vui. Nếu đã vậy, đợi sau hôn lễ đi gặp bà cụ cũng được.” Trần Ngọc Vân nhẹ nhàng nói, rõ ràng là rất có lý.

Kiều Phong Khang cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, anh nói: “Em hiểu rồi.” Trần Ngọc Vân liếc nhìn bên ngoài: “Chú đi tiếp khách đi, chị đi xem cô dâu xem, dần lâu rồi mà chưa thấy cô ấy”

“Vâng.” Tất cả các khách mời và giới truyền thông đã lần lượt tiến vào địa điểm, và chỉ còn chưa đầy hai phút nữa là tàu du lịch rời cảng.

“Chuẩn bị rời cảng!” Người thủy thủ thổi một tiếng còi lớn để chuẩn bị, và mọi người đã có mặt đầy đủ.

“Đợi đất” Ngay sau đó, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nhân viên phụ trách đón khách lập tức cung kính cúi đầu cười: “Xin chào quý khách, mời quý khách cho xem thư mới.”

“Tôi không có thư mời.” Tô Hoàng Quyên mặc lễ phục trước kia của mình, trên tay cầm túi xách, cao ngạo đứng trên giày cao gót: “Tôi là người nhà họ Kiều, không cần thư mời nữa” Các nhân viên tiếp đón nhìn nhau, sau đó xin lỗi: “Tôi xin lỗi, cô này, người thân và bạn bè của chú rể đã đi vào.

Chúng tôi không nhận được bất kỳ thông báo từ các thành viên khác trong gia đình. Vì vậy... Tôi xin lỗi: Tô Hoàng Quyên cau mày, nhìn họ

một cách dữ tợn rồi giẫm lên giày cao gót để xông vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 472

“Cô gái, nếu cô ở đây làm phiền, đừng trách chúng tôi vô lễ” Bên kia hét vào máy bộ đàm, lập tức vài người đàn ông khỏe mạnh bước xuống thuyền.

“Đưa cô gái này đi.” Tô Hoàng Quyên cau mày, vừa định ngăn họ lại, một giọng nói khác đột nhiên vang lên sau lưng.

“Thôi đi Hai chữ ngắn gọn, đầy uy nghiêm.

Mọi người quay lại.

Nhìn thấy một bà già mặc vest, được dì Trần dìu đi, và xuất hiện ở cảng.

Đôi mắt sắc bén của bà lướt qua mọi người, rồi giấu cợt nói: “Ai nói với anh là người nhà họ Kiều đều đã đến hả? Anh coi tôi chết rồi à?”

“Xin lỗi bà cụ Kiều... chúng tôi sơ suất quá.” Tô Hoàng Quyên nhìn thấy bà cụ, nhướng mày, bước tới, nói nhỏ: “Mẹ: Những người khác đều nhìn nhau và không nói gì.

“Tại sao cô lại ở đây?” Bà lão nhìn Tô Hoàng Quyên.

Không có một chút biểu hiện nào với cô ta, bà cụ vẫn chưa quên cách cô ta ép mình quỳ ở nhà Kiều Quốc Thiên.

“Con... con chỉ muốn tới xem lễ cưới.”

“Xem lễ cưới?” Bà cụ Kiều giấu cợt: “Lễ không thành nổi thế này thì xem làm gì? Hơn nữa, bọn họ có kết hôn hay không, hiện tại cũng không liên quan gì đến cô. Cô đi đi, đừng ở đây làm ngửa mặt tôi!”

Tô Hoàng Quyên nheo mắt.

Lễ cưới không thành nổi?

“Bà cụ, xem ra bà cũng giống tôi, đều muốn lễ cưới này không thành?” Bà cụ liếc nhìn, như đang tìm kiếm ánh mắt của cô ta.

Tô Hoàng Quyên cúi người ghé sát vào tai bà cụ: “Bà biết tôi yêu Kiêu Phong Khang nhiều như thế nào mà.

Tôi biết rằng mặc dù Kiêu Phong Khang và tôi không còn cơ hội nào nữa, nhưng tôi không muốn nhìn thấy một người rẻ tiền như Du Ánh Tuyết kết hôn với Phong Khang! ^ “Vì thế?”

“Nếu bà ra mặt khiến Du Ánh Tuyết bỏ đi khiến hôn lễ dở dang, tôi nghĩ Kiêu Phong Khang nhất định sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với bà. Tuy nhiên, nếu bà đưa tôi vào, để tôi đưa Du Ánh Tuyết đi...

“Cô có chắc chắn đưa cô ta đi khỏi đám cưới không?” Tô Hoàng Quyên gật đầu thê.

Bà cụ trầm ngâm.

“Một mình cô thì cũng không làm được trò trống gì. Tin cô lần cuối cùng vậy, nhưng tôi phải nói cho cô biết trước!” Bà cụ liếc mắt nhìn cô ta: “Đừng tưởng rằng nếu lần này Phong Khang và Du Ánh Tuyết không thể kết hôn thì cô còn có cơ hội. Cả đời này, ngoại trừ Du Ánh Tuyết không được phép kết hôn với Phong Khang thì loại giống như ^ “I co...

Nói đến đây, bà cụ dừng lại, không nói gì thêm, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi cũng không bao giờ nhận!” Mặc dù bà cụ không tiếp tục nói nữa, nhưng Tô Hoàng Quyên vẫn cảm thấy nhục nhã.

Ai đã khiến cô ta thành ra thế này?

Đầu là do Kiêu Phong Khang và Du Ánh Tuyết!

Vậy nên...

Họ dựa vào đâu mà có được hạnh phúc?

Tại sao?

Cuối cùng...

Bà già dẫn Tô Hoàng Quyên vào.

Trên tàu du lịch, âm nhạc cổ điển vang lên duyên dáng.

Trong đại sảnh sang trọng theo phong cách Châu Âu, rất đông người, khách quý đang nhốn nháo trò chuyện vui vẻ.

Không ai để ý đến sự xuất hiện của cô ta trong đám đông.

Cô ta lấy điện thoại di động ra và quay số.

“Tổng giám đốc Vương, những gì tôi kêu anh chuẩn bị, anh chuẩn bị xong chưa?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 473

“Đã sẵn sàng rồi. Nhìn bên ngoài thì có thể thấy, nhưng hôn lễ của người ta, cô muốn những thứ này để làm gì?” Bên kia hỏi.

Tô Hoàng Quyên vén rèm lên một chút, liền có thể nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ lặng lẽ đi theo sau thuyền.

Cô ta nhếch môi, hạ rèm xuống, nói: ‘Lần này Kiều Phong Khang khiến Vĩnh Cát phá sản, ảnh hưởng đến cả công ty của anh nữa. Không phải anh không muốn anh ta được yên ổn sao?’

Lần này tặng anh ta món quà lớn ngay trong đám cưới của anh ta, anh chắc chắn sẽ thấy thoải mái”

“Không chỉ bị ảnh hưởng một chút thôi đâu? Ảnh hưởng rất lớn! Khiến ông đây trực tiếp mất mấy trăm tỷ. Hẳn là vì lần trước ta suýt chút nữa có được người yêu của anh ta, nên anh ta mới trả thù! Tôi đang tính dạy cho anh ta một bài học, không ngờ cuối cùng lại bị anh ta cho một vố lớn”

“Vậy thì anh cứ chờ, tôi sẽ cho anh ta bài học thay anh.” Ở một nơi khác...

Ở lối vào của tầng hầm do Tô Hoàng Quyên thuê, con gái bà chủ nhà đập mạnh cửa.

“Mở cửa! Đây! Tôi biết cô đang ở bên trong, mở cửa cho tôi! Đừng ở lì trong đó nữa, mau chuyển đi đi!”

“Đây! Cô mà còn không mở cửa thì tôi sẽ tự mình đi vào!” Cô gái đập cửa nhưng vẫn không nhận được câu trả lời nào, cô ta trở nên mất kiên nhẫn, quay lưng chạy về nhà và tìm thấy chìa khóa.

Tối qua cô ta đã bàn với mẹ rằng việc cho một bệnh nhân tâm thần ở trọ rất nguy hiểm.

Vì vậy, để tránh đêm dài lẩm mông, tốt hơn hết là nên nhanh chóng đuổi Tô Hoàng Quyên đi.

Đối phương lấy chìa khóa và mở cửa.

“Này, cô ... Hả, thật sự không có ai sao?” Con gái bà chủ nhà bước vào nhưng không có ai trong nhà.

Không gian chật hẹp trống rỗng bên trong, không có gì cả.

“Chắc chắc chắc chắc, thật là bần cùng, không biết làm sao mà nhìn người như cô ta lại có thể khổ sở như vậy.

Cô con gái bà chủ nhà vừa tắc lưỡi vừa lắc đầu.

Định đi ra ngoài sau khi tình cờ đi quanh phòng.

Nhìn vào, nhưng bị thu hút bởi một mảnh giấy trên bàn ăn nhỏ.

Cô gái xem xét kỹ hơn.

Và sau đó...

“Mẹ! Mẹ!” Một âm thanh cảm thán vang lên từ căn phòng nhỏ.

“Hết gì thế, không có bệnh tim cũng vì tiếng hét của mày mà bị bệnh đấy!”, Bà chủ mắng.

“Người này... người phụ nữ này thật sự là bệnh nhân tâm thần! Mẹ xem, sáng sớm hôm nay, cô ta thật sự để lại thư tuyệt mệnh!” Vợ của chủ nhà nhìn vào, và quả nhiên, trên tờ giấy có chữ “tuyệt mệnh”.

Cũng đọc ba chữ “Thư tuyệt mệnh” trên đó.

Vậy là...

Người phụ nữ thân cô thế cô này, bây giờ đang tìm cái chết?

“Được rồi, thư tuyệt mệnh thì thư tuyệt mệnh, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta. Nhìn vẻ mặt lạnh tanh của cô ta chắc cũng không có bạn bè. Hôm nay nếu cô ta không về, ngày mai chúng ta thu dọn đồ đạc của cô ta, nhanh chóng đổi người thuê.

Đừng la hét về cái thư này! Mau giấu nó đi”

“Vâng!” Hôn lễ, chỉ còn chưa đầy nửa giờ nữa sẽ diễn ra.

Du Ánh Tuyết không khỏi có chút hồi hộp. Trịnh Thanh Vy và Phùng Linh Nhi đang an ủi cô, Trần Ngọc Vân rót nước nóng cho cô uống.

“Khi lên sân khấu đừng nhìn tập trung vào mấy vị khách, cứ coi như không thấy họ”

“Chà. Dù sao chú ba của cậu cũng sẽ xuất hiện, lúc đó trong mắt cậu chỉ có anh ấy thôi. Thế nên, thật sự không có gì phải lo lắng” Du Ánh Tuyết cũng nghĩ về điều đó.

Trong thế giới của cô, trước giờ cũng coi như chỉ có anh tồn tại.

Ngay khi khăn đội đầu được đi đầu chỉnh lần cuối, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 474

Nghe thấy động tĩnh, tất cả khách nữ trong phòng đều nhìn về phía cửa.

Nhìn thấy người đứng ở cửa, sự náo nhiệt và tiếng cười đột ngột dừng lại, không khí như đông cứng lại.

Du Ánh Tuyết ngây người.

Bàn tay áp vào gấu váy, bóp nhẹ.

Người đứng ở cửa không phải ai khác mà là người hầu riêng của bà cụ, dì Trăn.

Dì ấy đã ở đây, vậy thì chứng tỏ...

Bà già kia chắc đã đến rồi!

Cô đã nghĩ từ lâu rằng bà cụ chắc chắn sẽ đến dự đám cưới của họ. Cô không phản đối, dù sao bà cụ cũng là mẹ của Phong Thanh.

Là vợ anh, cô không có quyền phản đối.

Chỉ là...

Đối với Du Ánh Tuyết mà nói, để đối mặt với bà cụ một cách bình tĩnh, cô thấy rất khó khăn. Hơn nữa, cô thậm chí còn không chắc liệu bà cụ có đến đây để ngăn cản đám cưới của họ hay không.

Ngoài ra...

Bây giờ, cô đã có một đứa con.

Cô không thể không nghĩ đến con búp bê xấu xí và lời nguyền ác độc và đáng sợ trong tay bà cụ, hơi thở cô thất lại.

“Dì Trậ̀n, sao dì lại ở đây?” Trậ̀n Ngọc Vân là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng này.

Nhưng dì Trậ̀n không trả lời mà nhìn thẳng vào Du Ánh Tuyết.

“Cô Ánh Tuyết, mời đi cùng tôi.

Trước hôn lễ, bà cụ có chuyện muốn nói với cô.’ Du Ánh Tuyết sững người ở đó, cau mày nhìn dì Trậ̀n cảnh giác” Dì Trậ̀n cười: “Đừng lo lắng, trên thuyền này có nhiều người như vậy, bà cụ sẽ không ăn thịt cô được đâu.”

“Nhưng mà, hôn lễ sắp đến rồi, e rằng không thể rời đi” Du Ánh Tuyết từ chối.

Dì Trậ̀n thở dài: “Cô Ánh Tuyết, dù sao bà cụ cũng là mẹ của cậu ba, cậu ba có thể không nói gì trước mặt cô, nhưng tôi nghĩ thật ra không ai không muốn mẹ mình không xuất hiện trong dịp này. Nếu có những người như vậy, hẳn là bọn họ không hiểu thuận. Tôi tin nhất định cậu ba không phải người như vậy. Bây giờ cô đã kết hôn với cậu ba, cô cũng nên nhân cơ hội này để nói chuyện với bà cụ. Cho dù không thể hòa hợp, Nhưng ít nhất đừng làm khó quá cậu ba, nếu có thể tìm được sự cân bằng thì sẽ là tốt nhất” Lời nói của dì Trậ̀n rất chân thành, khiến Du Ánh Tuyết ít nhiều xao động.

Cô thật sự không muốn làm khó Kiều Phong Khang.

Trậ̀n Ngọc Vân động viên, vỗ vỗ Du Ánh Tuyết vai: ‘Dì Trậ̀n nói cũng không phải không có lí, đi nói chuyện xem sao.

Lúc này, Trậ̀n Ngọc Vân mới hơi thấp giọng nói: “Đừng sợ, dì sẽ nghĩ cách giải vây cho” Sau khi nghe Trậ̀n Ngọc Vân nói, Du Ánh Tuyết thả lỏng một chút rồi cùng dì Trậ̀n đi ra ngoài.

Bà già không ở trong cabin, mà ngồi trên boong trên cùng.

Lúc này, tàu đã ra khơi.

Làn gió biển mặn mòi thổi qua, Du Ánh Tuyết chỉ mặc chiếc váy cưới bước ra, rùng mình vì lạnh.

Bà cụ ng ẩi đó bất động, vẻ khiến người ta kinh hãi.

Du Ánh Tuyết cũng không rụt rè, vì cô ấy đã hạ quyết tâm nói chuyện với bà cụ một lần, cô ấy không có đường lui.

Cô đứng thẳng và bước tới.

“Dì Trần nói bà có chuyện muốn nói với tôi, tôi không biết bà muốn nói gì, nhưng tôi muốn nói hết những lời tôi muốn nói trước.” Bà cụ lạnh lùng nhìn cô, trong mắt không có một tia gợn sóng.

“Nếu bà đến đây để ngăn cản tôi và Phong Khang làm đám cưới thì vô ích thôi. Ngay cả khi chúng tôi không tổ chức đám cưới ngày hôm nay, chúng tôi đã là một cặp vợ chồng hợp pháp.

Hơn nữa... Hơn nữa dù chúng tôi chưa đăng kí kết hôn, chỉ cần chúng tôi yêu nhau, chúng tôi sẽ ở bên nhau Tôi tin rằng dù có ngăn cản thế nào thì chúng tôi cũng sẽ không bao giờ buông tay nhau! “Du Ánh Tuyết, một cuộc hôn nhân đầy những lời nguyên rủa và oán hận như vậy, cô thực sự nghĩ rằng nó có thể lâu dài sao?”

“Đầy nguyên rủa và oán hận? Nếu như bà nghĩ như vậy, hẳn là bởi vì bà chưa đi sắm tổ chức hôn lễ. Ngoại trừ bà, những người đến đây đều vui vẻ chúc phúc chúng tôi. Bà quá xấu xa, thế giới của bà đầy những lời nguyên rủa và oán hận, vì vậy cuộc sống của bà cho đến bây giờ sẽ không được như ý. Tôi có ý này, khi có thời gian, bà nên ra ngoài và tắm nắng, đi đâu này sẽ giúp xua tan u ám trong lòng bà. Có như thế thì may ra mới giữ được chồng bà” Câu cuối cùng rõ ràng như nhát dao đâm vào tim bà cụ. Sắc mặt bà ta thay đổi, nổi giận đùng đùng đứng lên: “Cô dám dạy tôi!”

“Còn nữa...”

Du Ánh Tuyết không sợ, và tiếp tục nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 475

Nói đến đây, cô hơi khựng lại. Cô cúi đầu liếc nhìn bụng dưới, một lúc sau ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt tức giận của bà lão.

“Tôi có thai rồi: Bà cụ bàng hoàng.

Đây là con của con trai bà...

Nhưng dòng máu của con tiện nhân Lâm Vân Thanh đang chảy...

“Tôi sẽ sinh đứa trẻ này thật tốt “Cô không được phép!” Bà già lạnh lùng hừ một tiếng, nhấn tâm nói: “Tôi sẽ không bao giờ thừa nhận đứa trẻ mang dòng máu của con tiện nhân kia! Du Ánh Tuyết nhìn bà ta và mỉm cười.

Dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng chua xót: “Bà nói thế tôi cũng yên tâm rồi. Bà có thể yên tâm rằng, sau khi đứa trẻ này lớn lên, nó sẽ tuyệt đối không gọi bà là bà nội đâu!” Bà lão tuyệt tình, cô cũng tuyệt tình.

Dì Trần nói nếu không muốn làm khó Phong Khang, hãy nói chuyện thật tốt và tìm sự cân bằng.

Nhưng, liệu có sự cân bằng giữa hai người họ không?

Du Ánh Tuyết không muốn lãng phí thời gian. Cô đúng là đã chịu đựng đủ từ bà già này rồi!

Xoay người, cô vẫn váy muốn rời đi.

Nhưng...

Vừa quay lại, cô cô bất ngờ bị bóp cổ từ phía sau.

Trái tim của Du Ánh Tuyết thất lại.

Đang định giấỵ dựa, chỉ nghe bên kia lạnh lùng nói: “Du Ánh Tuyết, đừng nhúc nhích! Trong tay tôi có axit sunfuric!”

“Ô Hoàng Quyên!” Dù không nhìn lại nhưng Du Ánh Tuyết biết rất rõ giọng nói đó.

Vậy ra...

Có phải bà lão đã hợp lực với Ô Hoàng Quyên để dẫn cô đi không?

Trái tim của Du Ánh Tuyết lại chìm xuống.

Cô ấy thật ngây thơ, quá chủ quan rồi!

Cô quên mất rằng bà già này độc ác hơn cô tưởng...

Ô Hoàng Quyên chế nhạo: “Cô đã nhìn thấy bộ dạng biến dạng của tôi chưa? Nó còn đáng sợ và đáng sợ hơn cả ma. Lúc đó, tôi đã bước vào địa ngục. Bây giờ... Tôi thực sự muốn xem liệu nếu cô thay đổi như vậy, Kiều Phong Khang có yêu cô như trước không. ^ Du Ánh Tuyết có thể cảm thấy rằng chai thủy tinh mỏng manh đang ở rất gần mình.

Nếu cô ấy vùng vẫy, axit sunfuric sẽ trực tiếp bắn vào mặt cô.

Cô sợ.

Nhưng cần môi, buộc mình phải bình tĩnh lại.

“Cô bình tĩnh đi! Cô nên biết rất rõ nếu thật sự tạt axit sunfuric vào mặt tôi, Kiều Phong Khang sẽ không bao giờ buông tha cho cô. Lúc đó, việc ng ẫ tù là đi ầu khó tránh khỏi.”

“Ng ẫ tù?” Giọng điệu của Ô Hoàng Quyên lạnh tanh: “Tôi mất hết tất cả rồi, trái tim tôi cũng đã chết, cô nghĩ tôi sợ nhà tù làm gì? Thấy chiếc thuyền nhỏ kia không, nhảy lên đi!

Du Ánh Tuyết không cử động.

Tô Hoàng Quyên nắm tóc Du Ánh Tuyết, tay cấn chặt chai axit sunfuric, trên tay bỗng nổi gân xanh.

“Nghe chưa! Nhảy lên đi! Nếu không, lát nữa tôi sẽ tạt chai axit sunfuric này vào mặt anh tal”

“Đồ điên!” Du Ánh Tuyết mắg.

Không biết là vì lạnh, hay là vì trong lòng vô cùng lo lắng, môi Du Ánh Tuyết run rẩy đến mức dầ dầ tái xanh.

Bị Tô Hoàng Quyên ép nhảy xuống thuyền bên cạnh, cô nghiêng rắg nghiêng lợi nói với Tô Hoàng Quyên: “Tô Hoàng Quyên, cô nhất định là điên rồ!”

Cô hại tôi thì có ích lợi gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 476

“Đúng vậy, tôi điên rồ!” Tô Hoàng Quyên đề cô lên thuyền, ánh mắt hung ác như sắp chọc thủng da thịt cô: “Tôi thân bại danh liệt, gia đình phá sản...”

Bây giờ, đứa con duy nhất của tôi cũng không còn nữa rồi... chính các người đã khiến tôi trở nên như bây giờ! Các người dựa vào đâu mà có thể hạnh phúc như thế? Sao các người lại có thể có con? Dựa vào đâu! “cô nói đi, dựa vào đâu!” Nhắc đến đứa trẻ, Tô Hoàng Quyên dường như phát điên, xúc động và hoàn toàn cuồng loạn.

Du Ánh Tuyết không nghĩ ngờ gì nữa rằng người phụ nữ này ở đây để giết mình.

Cô lo lắng đến mức lùi lại nhiều lần và bị buộc vào mũi tàu.

Lưng bị gõ mạnh vào lan can kim loại, nhưng cô không còn cảm thấy đau nữa.

Tay, chạm vào thứ gì đó, nâng lên trong tiềm thức, mùi hăng hắc khiến cô cau mày.

Tô Hoàng Quyên cười với cô: “Cô biết đây là cái gì không?”

“C... cái gì?” Du Ánh Tuyết cảm thấy kinh hãi, ghen ngào khô khốc, cả giọng nói run run.

Nụ cười của Tô Hoàng Quyên khiến cô cảm thấy kinh hãi.

Hôm nay cô ta đáng sợ hơn bao giờ hết. Bởi vì Tô Hoàng Quyên dường như đã quyết tâm liều chết.

“Amoni nitrat. Trên con tàu này, tất cả là amoni nitrat và axit sunfuric. Tôi không nói đâu, thì cô cũng nên biết chúng được dùng để làm gì?” Du Ánh Tuyết ngăn người, nhìn cô ta, cô không tin nổi: “Cô ... muốn cho tôi

nỗ tung?”. “Nỗ tung cô sao?” Tô Hoàng Quyên chế nhạo, đưa tay trượt lên bụng Du Ánh Tuyết từng chút một.

Xuyên qua chiếc váy cưới nặng nề, cô dường như cảm nhận được sự lạnh lẽo trên đầu ngón tay của Tô Hoàng Quyên.

Cái lạnh thấu xương, tận sâu từng lỗ chân lông khiến người ta sợ hãi.

Nhìn phát khiếp, cô theo bản năng bảo vệ cái bụng của mình.

Đây là đứa con thứ hai của cô và Kiều Phong Khang, cô không thể để mất con của anh và cô lần nữa! Không đời nào!

“Thật sự hi vọng cô chết cùng tôi...” Tô Hoàng Quyên lầm bầm, vẻ mặt có chút mờ mịt, đôi mắt u ám đến không có tia sáng: “Cô có người yêu cô, có con, sẽ sớm thôi, cô sẽ là một người mẹ hạnh phúc, còn tôi? Tôi chẳng có gì Cu. ^ “Du Ánh Tuyết, cô có nghĩ tôi có nên ghen tị với cô không? Tôi hận Kiều Phong Khang cũng là hợp lý không?”

“Trời ơi!” Đúng lúc này, trên tàu có người kêu lên.

Trần Ngọc Vân hoảng sợ quay đầu lại: Phong Khang! Phong Khang, mau!” Kiều Phong Khang ra khỏi cabin và nhìn thấy hình ảnh Tô Hoàng Quyên đang khống chế Du Ánh Tuyết trong nháy mắt.

Mặt mày sa sầm, gân xanh trên trán nổi lên.

Nghiêm Danh Sơn và Lê Tiến Minh, và mấy phù rể theo sau cũng kinh ngạc.

Kiều Phong Khang liếc mắt nhìn bà lão, bà lão có chút áy náy, nhưng sau đó thẳng lưng ngẩng đầu, không nhìn con trai.

“Con quá thất vọng về mẹ!” Kiều Phong Khang mím môi, từng chữ đều cứng như đá, như thể bật ra khỏi kẽ răng. “Nếu hôm nay Ánh Tuyết có mệnh hệ gì, con trai mẹ tuyệt đối không một mình sống tiếp! Con nghĩ, đây

là kết cục mà mẹ muốn thấy nhất!” Bà cụ bàng hoàng, và linh cảm không lành bao trùm lấy bà ta.

Nhưng trước khi bà ta có thể phản ứng, Kiều Phong Khang đã nhảy lên lan can.

“Phong Khang, đừng qual” Du Ánh Tuyết kêu lên, nhỏ giọng nói, “Đây đâu là thuốc nổ! Em không muốn anh tới!” Lời nói của Du Ánh Tuyết vừa dứt, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Mặt ai nấy đều biến sắc.

Bà cụ không nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm lớn cho đến lúc đó.

Bà ta bước tới, cố gắng ngăn cản con trai mình, nhưng anh đã trực tiếp nhảy xuống thuyền.

“Phong Khang!” Bà ta thất sắc hét lên: “Phong Khang, con trở lại cho mẹ! Con trở lại đi “Thưa dì Trầ, dì hãy đưa bà cụ vào. Nghiêm Danh Sơn mau chóng bình tĩnh lại, nói nhỏ với dì Trầ, rồi quay sang Trần Ngọc Vân và nói: “Thưa bà hai, mong bà đi tiếp khách trong tàu, đừng để họ hoảng loạn. “

“Tôi đi ngay lập tức.’ Trầ Ngọc Vân sợ hãi.

Vỗ nhẹ lên khuôn mặt của mình, Trầ Ngọc Vân có hết sức để trông mình tươi tỉnh, hít một hơi thật sâu và quay trở lại cabin.

“Anh Minh Đức, xin hãy liên hệ ngay với công ty vận tải và cử thuyền đến đón mọi người càng sớm càng tốt!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 477

“Tôi sẽ đi ngay.” “Mọi người ở lại giúp Phong Khang, tôi đi giúp Minh Đức” Trần Thanh Tùng nói với Lê Tiến Minh và Hồ Minh Tuấn, sau đó đi vào cabin cùng Kiều Minh Đức với vẻ mặt nghiêm trọng.

Thuốc nổ, không ai có thể xem nhẹ nó.

Vào lúc này, trên thuyền.

“Ô Hoàng Quyên, cô dừng tay lại ngay, vẫn còn đường lui” Kiều Phong Khang đứng ở đầu kia của con tàu và đối mặt với Tô Hoàng Quyên.

Nhìn anh lạnh lùng còn lạnh hơn gió biển lúc này.

Trên biển, gió lạnh hoành hành, con tàu mỏng manh như bị ném xuống vùng áp thấp.

“Bảo mấy người anh em của anh đứng đó! Không được nhảy xuống nhảy xuống! Nếu không, tôi sẽ thiêu chết Du Ánh Tuyết ngay lập tức!” Tô Hoàng Quyên mở nắp chai axit sunfuric, đối mặt với Du Ánh Tuyết.

Chất lỏng axit sunfuric dư trên nắp rơi trên mặt Du Ánh Tuyết.

Mùi hăng hắc khiến cô gầy như buồm nôn.

Cô ấy muốn nói với anh rằng, đừng quan tâm đến cô ... Cô không muốn anh bị thương...

Tuy nhiên, đôi môi mấp máy nhưng không nói được lời nào. Bàn tay của Tô Hoàng Quyên đặt trên cổ cô, mạnh đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã bị bầm tím.

Kiều Phong Khang vẽ mặt kinh hãi, quay đầu lại, xông vào ba người đang chuẩn bị nhảy xuống, quát: “Đứng ở chỗ đó, đừng nhúc nhích! Đừng

đi xuống!” Anh ra lệnh và nhìn chằm chằm Tô Hoàng Quyên với ánh mắt như sắp giết cô ta: “Đừng đụng vào Du Ánh Tuyết!”

Tô Hoàng Quyên, cô dám làm cô ấy bị thương, tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn!” Trên tàu du lịch, tất cả mọi người đều bị cô ta làm cho choáng váng.

Du Ánh Tuyết ở trong tay Tô Hoàng Quyên, cô có thể sẽ bị thương bất cứ lúc nào, nên không ai dám tùy tiện làm gì cả.

Đối mặt với mối đe dọa khủng khiếp từ Ki ầu Phong Khang, Tô Hoàng Quyên mỉm cười, không hoảng loạn, không hoảng sợ, cô ta không khác gì đã chết.

“Chết không có chỗ chôn?” Cô ta giễu cợt: “Tôi còn không sợ chết nữa rồi, còn sợ không có chỗ chôn. Không nực cười sao? Hơn nữa được chết cùng anh giữa biển thật sự là đi đầu tôi mơ ước...” Đi đầu đáng sợ nhất trên đời là con người đã bất chấp sống chết.

Du Ánh Tuyết bắt lấy tay Tô Hoàng Quyên một cách mạnh mẽ, gần như không thở ra hơi, và cuối cùng cũng đã có thể lên tiếng.

“Phong Khang, đi...”

Giọng nói càng ngày càng yếu: “Em không sợ cô ta... em cũng không sợ chết...”

“Nhưng anh sợ!” Ki ầu Phong Khang nhướn mày cắt ngang lời nói của Du Ánh Tuyết với một tiếng gầm gừ trầm thấp.

Là anh đã quá sơ suất!

Anh tính toán kỹ lưỡng nhưng lại phớt lờ và không đề phòng mẹ mình!

“Du Ánh Tuyết, nghe kỹ đây, anh không cho phép em chết! Chỉ cần anh ở đây, em sẽ không sao cả”

“Thật sự rất cảm động.” Tô Hoàng Quyên thở dài.

Vui vẻ nhìn hai người họ vừa thảm hại vừa hoảng loạn vùng vẫy, đột nhiên cô ta nghĩ đến đi đâu gì đó, cười hỏi: “Hai người nói xem... Nếu trong hai người, tôi để một người sống, một người chết, vậy thì người sống sẽ đau khổ hơn, người chết sẽ đau khổ hơn đây?” Không đợi Du Ánh Tuyết hiểu ý, cô ta đột nhiên lấy bật lửa ra, bật lửa rồi ném lên thuyền.

Amoni nitrat có ở khắp mọi nơi, nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào!

Điên rồi!

Cô ta điên thật rồi!

Du Ánh Tuyết kinh hãi hét lên, đôi mắt hoảng loạn nhìn Kiều Phong Khang gần như cầu khẩn: “Kiều Phong Khang, anh đi đi! Em cầu xin anh làm ơn đi đi...

Giọng nói nghiêm khắc...

Khản tiếng van xin, lơ lửng trên biển.

Bầu trời trong trẻo vốn có, giờ phút này, dường như cũng bị nhiễm khói, trở nên đen kịt, ngột ngạt đến mức khó thở.

Kiều Phong Khang đi như thế nào “Anh còn một tay mình lên thuyền SIII Tô Hoàng Quyên ra lệnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 478

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 478:

Kiều Phong Khang do dự, Tô Hoàng Quyên nhàn nhạt liếc nhìn ngọn lửa đang cháy: “Nếu anh còn do dự, tôi nghĩ, ba người chúng ta sẽ cùng nhau chết ở chỗ này.”

“Không... không, Phong Khang, đừng làm chuyện này...”

Du Ánh Tuyết van xin.

Nhưng, tiếng lách cách đã vang lên, Kiều Phong Khang đã còng tay mình lên thùyên.

“Tô Hoàng Quyên, đồ điên, đồ điên!” Du Ánh Tuyết, còn lòng nào mà quan tâm đến những việc khác?

“Bản thân có bị thiêu thì đã sao?” Cô quay đầu cắn s mạnh vào tay Tô Hoàng Quyên.

Tô Hoàng Quyên đau đớn, hai tay buông lỏng, chai axit sunfuric rơi xuống, axit sunfuric bên trong cũng văng ra ngoài.

“Ánh Tuyết!” Ngay lúc sờn cả tóc gáy, Kiều Phong Khang kêu lên, đưa tay còn lại ra, kéo cô lại.

Axit sunfuric không rơi vào mặt cô, nhưng axit sunfuric chắc chắn vẫn văng lên cánh tay và quần áo của Du Ánh Tuyết.

Cánh tay của cô ngay lập tức bị bỏng rát.

Nhưng...

Axit sunfuric rơi vào lửa, lửa lan nhanh.

“Có đau không?” Kiều Phong Khang một tay đỡ cánh tay Du Ánh Tuyết, lo lắng nhìn.

Du Ánh Tuyết không quan tâm đến đi đâu đó, cô quỳ xuống và sờ loạn xạ vào chiếc còng tay.

Nhưng...

Cái chìa khóa ở đâu?

Thấy ngọn lửa ngày càng lớn, cabin có thể phát nổ bất cứ lúc nào, Du Ánh Tuyết lúc này như phát điên, nhặt chai axit sunfuric lao về phía Tô Hoàng Quyên.

Vẻ mặt hung tợn và điên cuồng giống hệt như Tô Hoàng Quyên trước đó: “Chìa khóa ở đâu? Đưa chìa khóa cho tôi! Đưa chìa khóa cho tôi!

“Du Ánh Tuyết, đừng làm việc vô ích, tôi đã ném chìa khóa xuống biển từ lâu rồi. Hiện tại cô có thể bỏ chạy, có thể bỏ chạy được rồi!” So với vẻ hoảng sợ và bất an của mọi người, Tô Hoàng Quyên rất bình tĩnh, cô ta ngẩng lên mũi thuyền, chờ đợi mọi chuyện xảy đến.

“Không! Tôi sẽ không đi!” Du Ánh Tuyết lắc đầu: “Tôi không đi, tôi sẽ không đi đâu! Tôi muốn ở cùng Kiều Phong Khang!” Tay của Du Ánh Tuyết nắm chặt lấy Kiều Phong Khang.

Ngay lúc đó, nước mắt cô rơi xuống: “Phong Khang, đừng đuổi em đi...”

Cảnh tượng đó, đâm thấu tim gan, ai cũng không khỏi ứa nước mắt.

Kiều Phong Khang hai mắt đỏ hoe, nhưng anh phũ phàng rút tay khỏi tay Du Ánh Tuyết.

“Đi! Ra khỏi đây ngay!” Không dám lơ là giây phút nào, Lê Tiến Minh đẩy Du Ánh Tuyết, người đang mất kiểm soát, lên tàu du lịch.

Nghiêm Danh Sơn ở phía trên cố hết sức để kéo Du Ánh Tuyết lên.

Nhưng...

Lúc cô ngã xuống boong tàu, cô nghe thấy một tiếng nổ lớn, đột nhiên vang lên sau lưng.

“Không!” Du Ánh Tuyết hét lên một tiếng xuyên tim, và tàu du lịch rung lên bần bật.

Cô đã được Nghiêm Danh Sơn đánh gục và được bảo vệ cẩn thận.

Cô ló đầu ra để nhìn, và thấy ngọn lửa bốc lên bầu trời, Hồ Minh Tuấn và Lê Tiến Minh bị đẩy xuống biển.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 479

Nhưng...

Bây giờ, con tàu đã bị nổ tung thành từng mảnh.

Khói bốc lên mù mịt.

Mưa như trút nước, bầu trời đen kịt không một tia sáng.

“Phong Khang!”

“Phong Khang!” Sức ảnh hưởng lớn của thuốc nổ d òn lên mặt và cơ thể của Du Ánh Tuyết, nhưng cô không thể cảm nhận được sự đau đớn lúc này, cô tuyệt vọng trào lên lan can, “Phong Khang, anh có biết mình sắp làm cha không?”

Em muốn anh quay lại” Tiếng hét xuyên tim, anh nhảy ~ xuống.

“Cô Ánh Tuyết, nguy hiểm lắm!” Nghiêm Danh Sơn lao lên, ôm ch ầm lấy cô và ngã trở lại boong.

Trên biển lại vang lên một tiếng nổ lớn, tàu du lịch rung chuyển dữ dội, Du Ánh Tuyết đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, cơn đau làm cho mắt cô đen lại và ngất đi.

“Cô Ánh Tuyết!”

“Bà cụ! Bà cụ!” Sau khi kêu lên, bà cụ cũng ngã thẳng ra sau.

Trịnh Thanh Vy, nhìn biển mà run hết cả người Con thuyền do cảnh sát cử đến đang đi trên biển.

Gặp bão thì càng thê thảm và kinh hoàng.

Vốn dĩ là một đám cưới thế kỷ, nhưng... giờ đây, nó đã trở thành thảm kinh hoàng.

Du Ánh Tuyết không biết chuyện gì đã xảy ra.

Dì Lý nói gặp mặt trước đêm tân hôn sẽ không may mắn nên họ đã cố gắng và kiên chế, nhưng tại sao họ vẫn... đen đui như vậy?

Bà chủ nhà đưa bánh phu thê, cô ăn hết cái này đến cái khác, tại sao họ vẫn không thể viên mãn?

Tại sao?

Hai ngày liền, tin tức ở thành phố An Lập đều báo về thảm kịch do đám cưới thế kỷ gây ra.

Choáng ngợp, xé lòng mọi người.

Khi Lê Tiến Minh và Hồ Minh Tuấn được trục vớt, họ bị thương nặng và được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Họ đã hôn mê trong 24 giờ và 36 giờ, trước khi hồi phục.

Tô Hoàng Quyên không có tin tức gì.

Và, Kiều Phong Khang...

Du Ánh Tuyết tái mặt, ôm mình trên boong tàu cứu hộ, đôi mắt trống rỗng, tuyệt vọng nhìn đại dương.

Lê Tiến Minh và Hồ Minh Tuấn đã nhảy khỏi thuyền, họ đã bị thương rất nặng rồi, còn anh thì sao?

Công việc trục vớt đã kéo dài 72 giờ...

Du Ánh Tuyết không dám nghĩ đến đi đâu đó.

Siết chặt nắm đấm, nhét vào miệng, cắn mạnh, cắn chặt vết răng rướm máu trên mu bàn tay, không để cho mình khóc.

Ki ầu Minh Đức bước ra khỏi cabin, cởi áo khoác, choàng qua vai cô.

Du Ánh Tuyết sững sờ ở đó không nhúc nhích.

Anh ta ng ẫ xồm xuống và nghiêng mình bên cô.

Đôi mắt nặng trĩu nhìn mặt biển đã d ần dịu lại, anh ta choàng lấy cánh tay thon dài của cô, ôm lấy đầu cô r ẫ đè lên vai cô.

Du Ánh Tuyết cắn mạnh môi dưới.

Một giây, hai giây, ba giây...

Rốt cục nhịn không được, cô vùi đầu vào ngực Ki ầu Minh Đức khóc òa lên.

Đôi mắt Ki ầu Minh Đức cũng đỏ hoe, anh ta vỗ nhẹ vào lưng cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 480

“Không sao đâu, còn có hi vọng...còn có hi vọng...”

Phải, đã ba ngày trôi qua, vẫn chưa tìm được anh, chẳng phải vẫn còn hy vọng sao?

Nhưng...

Thực ra không phải an ủi, mà họ đang tự dối mình.

Người bị nổ lênh đênh trên biển ba ngày, liệu có còn hy vọng sống không?

Không dám nghĩ Ngày thứ bảy.

Du Ánh Tuyết vẫn đi theo cảnh sát Con thuyền ra khơi.

Cô cảm thấy thế giới của mình giống như thời tiết lúc này, tối đến mức không có ánh sáng.

“Thời tiết xấu như vậy, tôi e rằng tình hình trực vớt hôm nay sẽ không quá lạc quan” Cảnh sát và Trợ lý Sơn đang nói chuyện, “Mà, bây giờ đã là ngày thứ bảy, anh... Tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.” Mỗi chữ, Du Ánh Tuyết đều nghe rõ Cô đã nói.

Nằm trên lan can, cô nôn, nước mắt và nước mũi trào ra.

Cơ thể như trống rỗng, chỉ còn lại một trái tim.

Một trái tim đang chết dần ...

Cô ấn mạnh vào ngực, cô dùng sức ấn vào toàn thân, ngón tay nào cũng run rẩy.

Vào lúc này, cô tuyệt vọng hy vọng rằng nó có thể ngừng đập...

Ngừng đập, ít nhất... nó sẽ không đau quá...

Chú ba, chú có biết không, Ánh Tuyết của chú, bây giờ thật sự... rất đau! Còn chú thì sao?

Chú có ổn không?

“Cô Ánh Tuyết, cô có sao không!” Nghiêm Danh Sơn đi tới, nhìn thấy cô đang chết trân dựa vào lan can, lo lắng vỗ nhẹ vào lưng cô.

Du Ánh Tuyết gầy như dùng chút sức lực dư thừa cuối cùng để nắm chặt tay anh ta.

“Trợ lý Sơn, đưa tôi đến bệnh viện...”

Bụng tôi ... đau quá...

Mặt cô tái mét như thể cô đã chết.

Nghiêm Danh Sơn kinh hãi: “Thuy ền! Gọi thuy ền qual” Khung cảnh hỗn loạn.

Du Ánh Tuyết được thăng khoa phụ khoa.

Mọi người đã đến.

Giờ đây, đứa con trong bụng cô có thể là huyết thống duy nhất mà Kiều Phong Khang để lại. Tâm trí của mọi người đều hướng về đi ều đó.

Ngay cả bà già cũng đã đến.

Khi Du Ánh Tuyết tỉnh dậy, cô ấ y vô thức ấn tay lên bụng dưới của mình.

“Ánh Tuyết, cậu tỉnh rồi” Phùng Linh Nhi nắm tay cô.

Du Ánh Tuyết lo lắng hỏi: “Đứa nhỏ ở đâu? Đứa nhỏ còn ở đó không?”

“Vẫn còn! Đừng sợ!” Phùng Linh Nhi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, “Chỉ là... cậu không thể đi cùng thuy ền nữa. Đứa bé mấy ngày nay cũng mệt vì cậu xúc động quá.

Bà cụ chống gậy đứng đó, thân hình không ổn định. Qua một đêm, dường như đã già đi mấy chục tuổi.

Phùng Linh Nhi không hề thương cảm bà ta. Đáng đời!

“Dì Lý, còn cô nữa ...” Bà cụ liếc nhìn Phùng Linh Nhi: “Hai người đi ra ngoài trước, tôi có chuyện muốn nói với Du Ánh Tuyết.” Phùng Linh Nhi cứng rắn đứng đó, cười nhạt: “L ần này tôi sẽ không ngu ngốc như l ần trước nữa. Ai biết bà muốn làm gì! Bà thật độc ác, vì hận thù mà hại cả cháu trai mình. Thật sự ghê tởm!” Dì Lý cũng dừng lại, nhìn bà cụ g ần như van xin: “Bà, bà đừng hại đứa nhỏ này nữa...

Bà cụ đặt mạnh đ ồ đang c ầm trong tay lên bàn: “Tôi hại gì mà hại! Tôi đến đây... để đưa súp gà cho Du Ánh Tuyết!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 481

“Súp gà?” Phùng Linh Nhi liếc nhìn bình giữ nhiệt, mĩa mai: “Bà mà tốt như vậy sao? Sẽ không cho thuốc phá thai vào trong đó chứ?”

“Cô ... cô cô, sao tuổi còn nhỏ mà nói năng bậy bạ vậy?”

“Hừit Thà nói bậy còn hơn làm bậy!”

Đưa canh gà của bà đi đi, Du Ánh Tuyết không uống! Uống vào sợ đứt ruột!” Bà cụ cả giận nói: “Bây giờ tôi hy vọng cô ta có thể sinh đứa trẻ ra. Sao có thể bỏ thuốc hại cô ta được?”

“Ồ, bây giờ bà đã muốn Du Ánh Tuyết sinh đứa bé rồi sao? Bà nghĩ mình là ai? Lúc không muốn Ánh Tuyết sinh thì tính mọi kế để cô ấy sảy đứa bé, bây giờ bà muốn cô ấy sinh đứa bé thì bắt cô ấy phải sinh cho bà à? Vậy thì xin lỗi, Du Ánh Tuyết đang định để đứa trẻ này ra đi! “. “Sao cơ?” Bà cụ bàng hoàng, chống nạng bước lại gần.

Phùng Linh Nhi sợ Du Ánh Tuyết bị làm sao, và khi bà ta dừng lại, cô ấy đứng chắn trước mặt Du Ánh Tuyết.

“Sao cơ sao cơ cái gì? Bà già rồi, không nghe thấy tôi nói sao? Tôi nói...” Phùng Linh Nhi cao giọng hơn một chút: “Du Ánh Tuyết không muốn đứa con này nữa! Bà đáng ghét như vậy, bà muốn cô ấy sinh đứa bé, cô ấy càng không muốn sinh cháu cho bà! Hay là bà xin lỗi cô ấy, cầu xin cô ấy, nói không chừng cô ấy sẽ mềm lòng! “Bà cụ thực sự lo lắng khi nghe thấy vậy.

Lúc này, bà không còn sắc sảo và nhạy bén như xưa, sau khi con trai gặp chuyện, bà cụ suy nghĩ không còn sáng suốt.

Thậm chí không thể phân biệt đúng và sai trong lời nói của Phùng Linh Nhi.

Khi Phùng Linh Nhi nói đi đâu đó, bà ta đã rất nghiêm túc.

Đôi mắt bà ta đỏ bừng vì lo lắng.

Đối diện với Phùng Linh Nhi, bà cụ nói với Du Ánh Tuyết: “Du Ánh Tuyết, cô nhất định phải sinh ra đứa trẻ này... cô phải sinh ra...”

“Tôi rút lại những gì tôi đã nói trước đây... và, còn nữa, còn con búp bê đó!” Bà già lo lắng nói: “Tôi đã ném con búp bê rồi! Tôi đã sai! Tôi đã mời thầy về hóa giải lời nguyền rồi!”

“Nói đến lời nguyền rửa kia, tôi càng thêm tức giận!” Phùng Linh Nhi lạnh lùng nói: ‘Không sinh! Không sinh!’

Nhất định không sinh!” Vốn chỉ muốn nổi giận với bà già quá đáng này, không ngờ lời nói của Phùng Linh Nhi lại khiến bà cụ thực sự áy náy.

Bà ta lo lắng đi vòng quanh giường, và đột nhiên quỳ xuống với một tiếng “bịch”.

Du Ánh Tuyết giật mình.

Phùng Linh Nhi cũng chết lặng.

Cô ấy không mong đợi điều này xảy ra.

Dù thế nào đi nữa, bà già này cũng là một người đã gần đất xa trời.

Họ không nhận nổi cái quỳ gối của bà cụ.

“Du Ánh Tuyết, đứa bé này là huyết thống cuối cùng và duy nhất của Phong Khang... Phong Khang yêu cô nhiều như vậy, tôi xin cô... hãy sinh ra đứa bé này...”

Bà cụ quỳ xuống van xin, đôi môi già nua run run: “Chỉ cần cô sinh ra đứa trẻ thật khỏe mạnh, cứ coi như để cho chúng tôi được nhìn thấy cháu mình... cô muốn tôi làm gì, tôi cũng đều đồng ý, tôi hứa, tôi hứa...” Bây giờ, bà ta thực sự không quan tâm nữa đến bất cứ điều gì.

Những hận thù trong quá khứ, tự trọng của chính bà ta, bà ta không quan tâm nổi nữa...

Bà chỉ cần giọt máu cuối cùng của con trai mình.

Du Ánh Tuyết cũng rất khó chịu.

Nhất là hai chữ “duy nhất” và “cuối cùng” của bà cụ như đâm vào tim cô.

Cô nhìn dì Lý với đôi mắt đỏ hoe.

Dì Lý vội vàng đỡ bà cụ dậy: “Bà yên tâm đi, cô Linh Nhi nói dối bà đấy, đứa bé này, cô Ánh Tuyết nhất định sẽ sinh ra, bà đừng lo lắng.”

“Có thật không?”

“Thật, bà không cần lo lắng” Dì Lý đỡ bà cụ ra ngoài. Bà cụ hỏi liên tục và không chắc chắn.

Phùng Linh Nhi nhìn chằm chằm bóng người từ đằng sau, cho đến khi cánh cửa đóng lại, mới hoàn hồn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 482

“Xin lỗi, bà già này... hình như tinh thần rất không bình thường. Cậu nói xem, bà ấy sắp bị mất trí nhớ à?” Du Ánh Tuyết không trả lời.

Chỉ nhìn vào món súp gà. Đưa tay ra và ôm nó.

Phùng Linh Nhi cau mày giật lấy: “Cậu thật sự dám uống sao? Không được uống! Ai biết hay không bà ta lại diễn kịch trước mặt cậu, cậu còn chưa đủ khỗ sở sao?” Du Ánh Tuyết thở dài: “Tớ sẽ không uống đâu” Bất kể là bà cụ giả dối hay là thành tâm hối cải, bây giờ, cô không dám ăn uống tùy tiện.

Đứa bé này...

Cô thực sự không thể để mất đứa con của anh và cô dù chỉ một chút sơ suất.

Anh còn có cơ hội biết được, mấy tháng nữa anh sẽ làm cha rồi không?

Trong hai tháng liên tục, đội trực vớt vẫn không tìm thấy gì.

Kiêu Thanh, đã hồi sinh.

Minh Đức tiếp quản Kiêu Thanh. Vì có hai cánh tay Lý Thanh và Nghiêm Danh Sơn giúp đỡ, nên mặc dù làm việc vất vả nhưng mọi thứ vẫn diễn ra một cách có trật tự.

Công ty RQ cũng có Trần Quốc An lo lắng mọi việc, nên sau khi niêm yết, công ty phát triển rất ổn định.

Mùa xuân đã qua, hè đã chớm.

Du Ánh Tuyết đang mang thai một đứa trẻ, nhưng vô cùng gầy.

Trần Ngọc Vân gửi rất nhiều sữa bột cho phụ nữ mang thai, cô ấy đã uống nhưng không có tác dụng.

Ai cũng lo lắng, lo lắng cho cô, lo lắng cho đứa trẻ.

May mắn thay, mỗi lần đi khám, em bé trong bụng đều phát triển bình thường.

Bây giờ, cô không khóc nữa.

Sẽ không gọi đến đồn cảnh sát nhiều lần trong ngày để hỏi về tình hình.

Thời gian này, cô hay nằm trong rạp chiếu phim trong nhà, chọn một số bộ phim cũ kinh điển và xem đi xem lại chúng.

Dường như cô không còn cảm xúc, gặp lúc diễn biến sâu muộn cô cũng không bao giờ khóc.

Nhưng khi có tình tiết vui vẻ, cô không còn cười được nữa...

Đúng vậy, giống như quên mất cách khóc, cô cũng quên mất cách cười...

Trong cuộc đời của cô, người dạy cô tất cả đã biến mất hơn 60 ngày...

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi cô quên hết mọi thứ.

Vào tháng thứ ba, thư ký Thanh nhờ Lăng Ái Xuyên tư vấn tâm lý cho cô.

Lăng Ái Xuyên không làm gì cả, chỉ dẫn cô đến bệnh viện và để cô nghe nhịp tim của đứa bé.

Kể từ đó, cuộc đời của Du Ánh Tuyết dường như cuối cùng cũng có một tia sáng.

Tia sáng đó đang chiếu vào trái tim cô qua lớp sương mù dày đặc qua khe hở.

Năm tháng nữa đã trôi qua.

Cuối mùa thu, cô được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Y tá nói: “Cha của đứa trẻ, đến ký tên!” Ngay lúc đó, Du Ánh Tuyết, người đang nằm trên giường bệnh với rất nhiều đau đớn, cắn chặt môi và không thể ngừng khóc.

Phong Khang, sau vài giờ nữa, anh sẽ được làm cha...

Nhưng...

Lúc này, anh đang ở đâu?

Sống có tốt không?

Sau một giờ.

Tiếng khóc giòn tan của đứa bé phát ra từ phòng sinh. Ngay sau đó, cửa phòng sinh được mở ra từ bên trong.

Cô y tá bước ra với một đứa bé nhỏ trên tay.

Một nhóm người đổ xô đến nó gần như ngay lập tức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 483

Đứa nhỏ được quấn trong một chiếc chăn màu trắng, bởi vì chưa được tắm rửa, khuôn mặt nhỏ bé vẫn còn vương vết máu.

“Chúc mừng mọi người! Là một bé trai, tôi phải đưa bé đi tắm ngay bây giờ. HH giờ.

Cô y tá bế đứa trẻ đi.

Mọi người đều không giấu nổi sự hạnh phúc.

“Mẹ, mẹ nhìn xem, cái miệng nhỏ này có phải rất giống với Phong Khang không?” Ki ầu Vân Nhung nắm tay bà cụ.

Bà cụ không nói gì chỉ lén lau nước mắt.

Nhắc đến Phong Khang, mọi người đều cảm thấy buồn.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã hơn nửa năm, bây giờ ngay cả khi đứa con đã chào đời, cũng vẫn chưa tìm thấy anh đâu.

Vì Ki ầu Phong Khang mất tích, cảnh sát đã đặc biệt kéo dài thời gian trực vớt, nhưng đội đã được rút về.

Tuy nhiên, nhà họ Ki ầu đến nay vẫn chưa bỏ cuộc.

Họ vẫn đang tìm kiếm, từ biển đến mọi hòn đảo gần đó.

Nhưng, vô vọng...

Cô đã không nhận được bất kỳ tin tức gì về anh quá lâu.

Một năm sau đó.

“Bánh trôi nhỏ, nào, qua đây đi. Ừ, tiếp đi, đến với mẹ đỡ đầu của con nào, ôi, giỏi quá” Trên bãi cỏ, giọng nói vui vẻ của Phùng Linh Nhi đang

trêu đùa bánh trôi nhỏ.

Tên bánh trôi nhỏ là do Du Ánh Tuyết đặt.

Mang ý nghĩa sum họp và đoàn tụ, cô chưa bao giờ nói ra, nhưng mọi người đều biết ý nghĩa của nó.

Đợi anh quay về Mong anh trở lại.

Nhưng...

Anh mãi không trở lại.

Du Ánh Tuyết ngồi trên băng ghế phơi nắng, gấp quần áo của con.

Cái nắng của mùa đông khiến lòng người dễ chịu.

Cô nheo mắt nhìn cảnh bánh bao nhỏ chơi với Phùng Linh Nhi trên bãi cỏ, thằng bé lăn như quả bóng, cười khúc khích.

Cũng may...

Cũng may còn có bánh bao nhỏ.

Nếu không, thì ngày đó... cô có thể đã thực sự đi theo anh...

“Thằng bé bây giờ thật đáng yêu.

Hai ngày trước, tôi đưa nó đi công viên chơi. Mọi người hỏi tôi đó có phải là cháu tôi không. Họ nói thằng bé thật dễ thương. Ai cũng ghen tị!”
Du Ánh Tuyết mỉm cười.

“Giờ thằng bé đã biết gọi cha rồi...”

Nếu anh ấy còn sống... anh ấy còn sống thì tốt...

Mỗi lần bánh trôi nhỏ gọi cha, cô lại đau như bị kim châm vào tim.

Trong số rất nhiều từ, thằng bé học được cách gọi cha đầu tiên, nhưng sao... lâu như vậy, không ai đáp lại...

Dì Lý biết cô đang cảm thấy không thoải mái nên lặng lẽ đổi chủ đề, hỏi: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của cháu Cháu đã định đón như thế nào chưa?” Sinh nhật...

Lại là một sinh nhật mà không có anh...

Du Ánh Tuyết thở dài lắc đầu.

Vì không có anh, cuộc sống của cô càng thêm trống vắng.

So với trước đây, mọi thứ dường như ít ý nghĩa hơn rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 484

“Cháu cứ đón sinh nhật đi, năm ngoái không làm gì rồi. Năm nay đi chơi vui vẻ với đồng nghiệp thì tốt hơn.

Hoạt bát, sôi nổi còn hơn ở một mình” Dì Lý chân thành đề nghị cô.

Cũng thực sự thương cô.

Du Ánh Tuyết mỉm cười: “Vây đợi đến lúc đó rồi tính sau” Du Ánh Tuyết đã trở thành một người mẹ, đã rất trưởng thành và rất giỏi chăm lo cho cuộc sống của mình.

Mỗi sáng sớm dậy sớm và tự tay pha sữa. Khi sữa nguội đến nhiệt độ thích hợp, bánh trôi nhỏ thức dậy là có thể được uống no sữa.

Du Ánh Tuyết đã dành gần như toàn bộ tâm sức của mình cho con.

Hôm nay, vẫn như mọi khi, cô dậy sớm pha sữa trước khi vào nhà tắm rửa.

Sợi dây chuyền trên cổ đập vào mắt cô, cô hơi giật mình.

Đây là quà sinh nhật của cô...

Và sinh nhật của cô... lại đến rồi...

Du Ánh Tuyết thở dài, trút được gánh nặng trong lòng. Cô vỗ nhẹ vào má để trông nhẹ nhàng hơn.

“Hôm nay là sinh nhật của mình, vì vậy mình không thể buồn phiền nữa.

Hãy vui lên!” Cô tự lẩm bẩm một mình, đưa tay nâng khóe môi lên.

Cô trông đẹp hơn rất nhiều, và cuối cùng cô cũng hài lòng.

Sau khi giặt giũ và thay bộ quần áo, bánh bao nhỏ ở ngoài đã thức dậy đúng giờ. Thằng bé nằm trên giường tíu tít, Du Ánh Tuyết không dám lơ là, sau khi bỏ chiếc lược xuống thì cô bước ra.

Anh chàng nhỏ bé có vài chiếc răng nhỏ, và nó đang gặm đôi chân nhỏ của mình trong miệng.

Du Ánh Tuyết ngẩn người.

Vội vàng rút chân của con ra, thoáng nhìn trên bàn chân nhỏ đã có vài vết cắn.

Du Ánh Tuyết thấy dở khóc dở cười.

“Bé con, lúc nhỏ mẹ không có thói quen xấu như vậy!” Du Ánh Tuyết lầm bầm, lau bàn chân trắng nõn và non nớt, đánh vài chiếc răng nhỏ bằng nước trước khi cho con uống sữa.

Thằng bé cầm cái chai và uống một cách thích thú.

Đôi mắt to, tròn xoe nhìn cô chăm chăm.

Cô nhú mào thật chặt, trông như một đứa trẻ không chịu lớn, một lúc sau mới cười sảng khoái, thật ngây ngô.

Du Ánh Tuyết nhìn con tròng mẩn, chạm vào gò má ửng hồng của đứa nhỏ, không nhận được cú người hôn lên chân thằng bé.

Đôi mắt, chiếc mũi cao và thậm chí là nụ cười luôn trên môi, thực sự trông ngày càng giống anh...

Lông mày và môi hơi giống cô.

Nếu anh ấy còn sống...

Chắc hẳn sẽ ngạc nhiên trước đứa bé tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho hai người?

Trong khi đợi anh chàng nhỏ uống hết sữa, cô đã trang điểm.

Mặc dù không nở, nhưng cô vẫn phải giao thẳng bé cho dì Lý để đi làm.

“Mặc thêm quần áo đi. Hiện tại ngoài trời lạnh lắm. Theo dự báo thời tiết, vài ngày nữa trời sẽ có tuyết.” Khi đi ra ngoài, Dì Lý nói với Du Ánh Tuyết.

“Không sao, công ty có điều hòa, ấm lắm” Du Ánh Tuyết cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, nhưng Dì Lý lại bảo cô đưa áo khoác xuống để mặc vào.

Cô nói lời cảm ơn, quay lại và hôn lên má đứa trẻ.

Dì Lý nói: Hôm nay sinh nhật nên cùng mọi người đi chơi, đừng vội về, cậu chủ nhỏ có chúng tôi lo, cậu ấy ngoan lắm”

“Vâng” Du Ánh Tuyết gật đầu.

Lái xe vội vã đến công ty.

Lại là một ngày bận rộn khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 485

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 485:

Buổi chiều Du Ánh Tuyết còn đang làm việc, Kiều Minh Đức gõ cửa ngoài văn phòng.

Du Ánh Tuyết vừa từ máy tính nhìn lên, thấy là anh ta, liền nhếch môi: “Anh Đức, có việc gì cần đến gặp trực tiếp không?” Kiều Minh Đức cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều so với thời điểm một năm trước.

Đặc biệt là trước mặt nhân viên.

Tuy nhiên, lúc gặp Du Ánh Tuyết, hai người họ vẫn cười đùa như trước.

“Gần đây anh ngủ không ngon à?”

“Quá bận rộn, hết chuyện này đến chuyện khác, ngay cả việc ngủ cũng là xa xỉ” Kiều Minh Đức chỉnh lại tư thế ngủ, lẩm bẩm nói: “Ngày mai anh phải đi công tác.”

Du Ánh Tuyết cúi xuống, lấy một cái chăn từ trong tủ bên cạnh ra và đắp cho anh ta.

“Nếu bây giờ anh không có việc gì thì đi ngủ một lát đi, lát nữa có việc gì thư kí Thanh nhất định sẽ gọi.” Kiều Minh Đức nói “ừ”, rồi đắp chăn bông lên người, đi đầu chỉnh lại tư thế ngủ, nói: “Bây giờ anh càng hiểu rõ tại sao chú ba lại nghỉ hưu sớm như vậy. Gánh nặng này thật sự là...”

Nói đến đây, Kiều Minh Đức chợt nhận ra đi đầu gì đó, sau đó liền dừng lại.

Hé mắt một chút, ngược lên ngáp ngừng nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết trềnh ngâm một lát, sau đó cười buồn nói: “Em không sao...” Kiều Minh Đức vẻ mặt đau khổ.

Anh ta thở dài và đứng dậy khỏi ghế sofa: “Là anh đi quá xa rồi, mỗi lần đến đây đều than thở với em, anh quen rồi.” Liếc nhìn cô một lần nữa, Kiều Minh Đức nói: “Đến đây là muốn nói với em, tối nay anh đã sắp xếp một chuyến chơi đêm cho bộ phận của em. Em nhất định phải tham gia”

“Đi chơi đêm? Không” Du Ánh Tuyết lắc đầu nguây nguây: “Bánh trôi nhỏ còn ở nhà, anh biết mà, một ngày không gặp nó, em như muốn phát điên lên được.”

“Được, vậy em điên cho anh xem, anh còn chưa tận mắt thấy người điên bao giờ.” “Anh đừng làm khó em, dù sao em cũng không đi.”

“Không đi cũng phải đi, hôm nay mọi người muốn mừng sinh nhật em.

Mọi người có lòng như vậy, em nỡ từ chối sao? Nếu tối nay em không đi, thì không ai được đi hết. Em cứ đợi làm tội nhân đầu tiên của bộ phận mình đi” Kiều Minh Đức không ngủ nữa, chỉ đứng dậy đi ra ngoài.

Du Ánh Tuyết biết rằng anh ta cũng như Dì Lý, làm vậy vì muốn tốt cho cô.

Một năm qua, trong cuộc sống của cô, ngoài bánh trôi nhỏ thì chỉ có công việc, cô tự an ủi bản thân rằng sống như vậy cũng tốt, nhưng thực ra...

Hơn nữa, cô chỉ đang tự làm mình tê liệt.

Du Ánh Tuyết thở dài, “Được rồi, anh không phải uy hiếp em, coi như em sợ anh đi.

Kiêu Minh Đức thở phào nhẹ nhõm: “Ừ?”

“Ừ. Em đã gọi cho Dì Lý rồi, nhưng em chưa chuẩn bị đồ đạc gì để đi. Còn nữa, đi đâu chơi đêm vậy?”

“Chỉ cần đi theo anh, đồ đạc cần thiết anh cho em mượn” Một nơi cho những chuyến du lịch về đêm, trên một hòn đảo yên tĩnh.

Du Ánh Tuyết tựa vào lan can gỗ ở mũi tàu ngắm người nhìn ra biển.

Sau một thời gian dài như vậy, cô vẫn cảm thấy đau lòng. Đã gần hai năm trôi qua, nhưng đến bây giờ, cô vẫn mơ.

Trong những giấc mơ lặp đi lặp lại, có anh...

Anh trở lại.

Mặc áo gió và mang theo ánh hào quang, trở về thế giới của cô một cách rực rỡ.

Nhưng...

Rốt cuộc, đó chỉ là một giấc mơ.

Khoảnh khắc giấc mơ tan vỡ, lòng cô càng căn cỗi, buồn bã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 486

“Lạnh quá, đừng ng ửi đây hóng gió, khó chịu lắm” Đỗ Vĩnh Ái bước ra.

“Em mặc áo lông vũ cảm thấy cũng khá ấm. Nhưng chị mặc ít như vậy mà qua đêm trên đảo, sẽ không bị cảm lạnh chứ?”

“Không sao, chị không sợ lạnh.

Hơn nữa, đến lúc đó nhất định phải đốt lửa trại, không lạnh đâu.” Du Ánh Tuyết mỉm cười, và không nói gì thêm.

Đỗ Vĩnh Ái dựa vào vai cô, cùng cô ng ửi xuống.

“Ánh Tuyết, chị đã đến hòn đảo đó chưa?” Đỗ Vĩnh Ái nhìn hòn đảo càng ngày càng gần, hỏi.

Du Ánh Tuyết đôi mắt hơi mờ mịt: “Chị đã tới rồi. Chị suýt chút nữa quên mất mình đã đến bao nhiêu lần.”

“Chị đi làm gì thế? Có vui không?” Du Ánh Tuyết im lặng một lúc, khi Đỗ Vĩnh Ái nghĩ cô sẽ không nói nữa, cuối cùng cô lại lên tiếng: “Chị đã đi khắp các hòn đảo ở đây. Đi tìm anh ấy.

Thật đáng tiếc...

Thật không may, cô không thể tìm thấy anh.

Mồ kim đáy bể.

Đỗ Vĩnh Ái không ngờ lại chuyển sang chủ đề này, trong chốc lát, cô ấy vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, hôm nay sinh nhật chị. Em ... Em không nên hỏi câu này.

“Không sao đâu, đừng lo lắng, hiện tại chị rất bình tĩnh. Em xem, chị còn có công việc, còn có con và có mọi người.

Cuộc sống không tốt sao?” Thực sự...

Cô sống rất tốt, không có anh nhưng cô vẫn còn rất nhiều, cô không thể và không đủ tư cách để chết.

Chỉ là...

Không có anh, cô không có khả năng tạo cho mình một cuộc sống tốt đẹp hơn!

“Em luôn cảm thấy rằng chủ tịch Khang có thể thực sự đang ở trên những hòn đảo nhỏ xung quanh đây, và có thể anh ấy sẽ trở lại đột ngột vào một ngày nào đó. Trên bản tin không phải thường có những tin như thế sao?” Đỗ Vĩnh Ái an ủi cô.

Du Ánh Tuyết mỉm cười, ‘Ừ, chị cũng nghĩ vậy.

Nhưng thực ra...

Đó chỉ là an ủi mà thôi...

Sự an ủi yếu ớt.

Nếu anh thực sự còn sống, thậm chí, trên một hòn đảo nào đó ở đây ...

Vậy tại sao anh không về nhà?

Thế nên...

Nghĩ đến đây cô thở gấp hơn, Du Ánh Tuyết không dám nghĩ lại.

Cô hít một hơi thật sâu, lắc đầu và cố loại bỏ tất cả những suy nghĩ lộn xộn ra khỏi tâm trí. Kìm nén cơn nóng rát ở mũi, cô quay sang nhìn Đỗ Vĩnh Ái: “Em muốn uống chút bia không?

Chị vào lấy: “Được, em sẽ đi cùng chị, hôm nay là sinh nhật của chị, chị có yêu cầu gì em cũng đồng ý” Đỗ Vĩnh Ái nói.

Chuyến chơi đêm rất vui vẻ.

Lửa trại bốc lên, cư dân xung quanh ra xem náo nhiệt.

Đồng nghiệp đã lặn lội đường xa để mang bánh đến cho cô. Trong sự chúc phúc và vỗ tay của mọi người, cô đã thổi nến và ước một đi đôi ước.

Năm nay, cô hơi tham lam và ước hai đi đôi ước.

Một là cho bánh trôi nhỏ của cô, hai là về anh...

Mong rằng trong quãng đời còn lại, có thể gặp lại anh...

Cô cầu xin một cách thành khẩn, như thế ông trời sẽ nghe thấy!

Tiếp theo, mọi người bắt đầu di chuyển. Lúc được dựng lên, mọi người vây quanh ca hát, trò chuyện, uống rượu thật sôi động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 487

Du Ánh Tuyết dần dần rút khỏi đám đông, mặc thêm áo và đi dạo trên đảo.

Kiều Minh Đức chú ý tới cô, đứng dậy hỏi: “Em đi đâu?”

“Em chỉ đi bộ xung quanh”

“Anh đi cùng em, chờ anh, anh đi lấy thêm áo” Du Ánh Tuyết muốn đi dạo trên đảo một mình, lặng lẽ. Cô không gật đầu, và rời đi trước trong khi Kiều Minh Đức vào lều lấy áo.

Đêm đã tối.

Cô thản nhiên đi dạo trên bãi biển, khoanh hai tay và để gió biển quấn lấy mình.

Cách đó vài mét, một vài đứa trẻ cười nói.

Chúng đang nhặt vỏ sò và đào những con cua nhỏ, trông thật đáng yêu.

Tiếng cười giòn tan rất dễ lây lan, và tâm trạng của Du Ánh Tuyết cũng vui hơn.

“Chị ơi, cái này cho chị.” Đột nhiên, một đứa trẻ chạy đến và trao cho cô một chiếc vỏ sò.

Du Ánh Tuyết được tặng quà.

Cô ngẩng đầu lên, nói với đứa trẻ đó: “Ồi đẹp quá, sao em không giữ lại?”

“Bởi vì thấy chị rất buồn, nên em tặng cái này cho chị. Mỗi khi không vui, chỉ cần có những vỏ sò xinh đẹp này là có thể cảm thấy rất vui rồi!”

Sự ngây thơ và tốt bụng của đứa trẻ khiến mũi Du Ánh Tuyết cay cay à suýt bật khóc.

Vậy ra...

Nỗi buồn của cô thật sự quá rõ ràng, rõ ràng đến mức ngay cả một đứa trẻ cũng có thể dễ dàng nhìn thấy?

“Cảm ơn. Món quà này rất quý giá nên chị sẽ nhận” Du Ánh Tuyết sờ đầu đứa trẻ, “Không có gì, đây là quà em tặng chị, không cần tặng lại. Nhưng mà bây giờ chúng em phải về rồi! Mẹ em nói, nếu bọn em về muộn thì Đại ma vương trên cây sẽ bắt chúng em đi”

Du Ánh Tuyết mỉm cười.

“Đừng sợ, trên đời này không có đại ma vương đâu”

“Có! Ở thôn chúng con có!” Đứa nhỏ tỏ ra sợ hãi, nghiêm túc nói.

“Đại ma vương ở thôn của con lúc nào cũng đeo mặt nạ, rất đáng sợ! Dì đừng có đi nữa, dì về đi. Nếu gặp phải dì nhất định sẽ sợ lắm đó, hắn mà gặp ai sẽ bắt người đó đi.

Du Ánh Tuyết cười, gạt đầu: “Được rồi, cảm ơn con đã nhắc nhở. Dì sẽ đi về ngay”

“Tiểu Mộc Tử, em nói bây bạ gì đó với ta đó? Chị nói nhiều lần rồi, hắn không phải ma quỷ, cũng không đáng sợ. Nếu em còn nhảm với người khác, chị sẽ trở mặt với em!” Đúng lúc này, một cô gái trẻ xách giỏ đi ra, không biết từ đâu ra, bởi vì nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ mới bước ra giáo huấn đứa nhỏ.

“Chị Bối Bối, đừng hung dữ với em mà”. Tiểu Mộc trốn ra sau lưng Du Ánh Tuyết, giống như đang tìm chỗ dựa.

Sau đó tiếp tục mở đôi mắt to tròn hướng về Du Ánh Tuyết than thở: “Đại ma vương rất đáng sợ như chị Bối Bối cứ luôn bên vực hắn”. Du

Ánh Tuyết sờ sờ đầu nhỏ dễ thương nói: “Nếu như con sợ hãi, mau trở về đi”. “Vậy con về đây, tạm biệt đi” Tiểu Mộc vậy vậy rồi vội vàng chạy đi nhưng vẫn không quên quay lại làm mặt quỷ với cô gái tên ‘Bối Bối’.

“Đúng là nghịch ngợm” Cô gái kia lắc đầu.

Bối Bối quay người lại cười với Du Ánh Tuyết: “Đừng nghe trẻ con nói nhảm. Anh ấy không phải ma quỷ gì đâu, anh ấy là người rất... Dù sao anh ấy cũng là người tốt, mặt nào cũng tốt” Cô gái khựng lại, dường như không tìm được từ ngữ phong phú để diễn tả nhau.

Du Ánh Tuyết có thể nhận ra một sự ngưỡng mộ rất lớn từ trong mắt của cô ấy. Người ta gọi cái này là người yêu trong mắt hóa Tây Thi.

Bối Bối nghĩ, người đó quá xuất sắc, cô không tìm được từ ngữ nào có thể miêu tả được hết sự vĩ đại của người đàn ông trong trái tim cô.

“Trẻ con vô ý, đừng để trong lòng” – Du Ánh Tuyết nói.

Bối Bối thở dài: “Con nói nói lung tung cũng không sao. Vấn đề là người lớn cũng nói vậy, đầu đầu thôi mấy lời không hay mà thôi đừng nói chuyện này. Cô mau đi đi, lát nữa nước lên, con còn đứng ở đây sẽ nguy hiểm” “Cảm ơn cô, tôi đi ngay đây” Du Ánh Tuyết vừa nói xong sau lưng đã truyền đến giọng của Kiều Minh Đức: “Du Ánh Tuyết! Sao em dám một mình chạy tới đây?” Du Ánh Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Minh Đức chạy tới đang thở hổn hển.

Bối Bối nhìn cô cười: “Bạn trai của cô đang tìm cô.” Du Ánh Tuyết nhún vai lắc đầu: “Anh ta là cháu trai của tôi.” Bối Bối há hốc mồm.

“Chính xác mà nói đó là cháu của chúng tôi. Chúng tôi hơn tôi 12 tuổi” – Du Ánh Tuyết không biết tại sao mình phải nói chuyện với một người lạ về đi đầu này Chỉ là cô muốn nói... nói về Kiều Phong Khang Hay đúng hơn là cô nhớ anh ấy...

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 490

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 490:

Bối Bối thở dài, mặc dù trong lòng vẫn lo lắng cho anh nhưng anh không dám làm trái ý anh đưa thuốc cho anh rồi quay đi.

Khi bước tới cửa, Bối Bối không quên dặn dò: “Anh nhớ uống nhé. Ông nội nói sẽ có ích” Anh nắm chặt thuốc trong tay, nó sẽ hữu ích? Nếu nó thực sự có ích, làm sao thị lực của anh càng ngày càng kém? Đôi khi, trước mắt chỉ có một màu đen mà thôi.

Anh lần mò về phía bếp, tầm nhìn càng ngày càng kém, anh chỉ có thể dựa vào tay để cảm nhận. Anh tìm đến ấm thuốc ngày nào cũng dùng để sắc thuốc, chặt lấy nước, bắc lên bếp ga.

Nhưng anh lại cảm không vững, ấm thuốc lăn khỏi bếp vang lên tiếng ‘lạch cạch’ rồi rơi xuống đất.

Không gian yên tĩnh phút chốc vang lên tiếng động lớn, ấm thuốc vỡ tan tành, những mảnh vỡ văng tung tóe.

Cả căn bếp trở nên hỗn loạn.

Đôi mắt anh trở nên lạnh lẽo dứt khoát ném cả gói thuốc vào tường, thuốc trong đó bay ra tứ tung. Anh chống tay lên chiếc bàn ăn đơn sơ trong bếp, hơi thở vô cùng khó nhọc.

Anh nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ phiền muộn cùng đau đớn. Anh cho rằng mình đã quen, hoặc là có thể dần dần quen với cuộc sống của một người tàn phế.

Nhưng...

“Cái đó chắc là của một đ̣ồng nghiệp khác, em mang trả lại cho người ra đi” Du Ánh Tuyết ‘Ồ’ một tiếng rồi ôm ch̄n đi ra ngoài. Kết quả là sau một h̄i hỏi han, chẳng người nào nhận hết, không h̄e biết cái ch̄n này của ai.

Du Ánh Tuyết lại chạy về đ̄ra cho Kì ầu Minh Đức.

“Cái ch̄n này là của anh sao? Ai cũng nói không phải của họ” Kì ầu Minh Đức kêu một tiếng ‘ui chán ghét: “Em nghĩ ch̄n của anh sẽ là loại rẻ tiền này sao?” Thật vậy, chiếc ch̄n này không giống phong cách của Kì ầu

Minh Đức nhưng không phải đây chính là chiếc chăn đắp trên người cô hôm đó sao?

“Đây là chăn anh đắp cho em mà. Anh lấy từ đâu không lẽ anh cũng không biết”

“Đúng là anh giúp em đắp nhưng cái chăn này vốn dĩ đã ở trên người em. Khi anh đi ngang qua, chiếc chăn đã tuột khỏi vai em, nên anh tiện tai. Du Ánh Tuyết ngẩn ra, cô nhìn chằm chằm Ki ầu Minh Đức: “Anh n cái chăn này lúc anh tới đã thấy nó ở sẵn trên người em?” “Ừ, sao em hỏi vậy?” “Lúc anh bước ra, anh có thấy ai bên cạnh em không?”

“Không phải của em à?

“Không...không...” – Du Ánh Tuyết lắc đầu ngu ầy ngu ậy – “Không, tối hôm qua mình nhất định không phải nằm mơ... là thật.

Cô lẩm bẩm, quay người bước ra khỏi văn phòng, vừa hoang mang vừa kích động. Ki ầu Minh Đức đuổi theo hỏi: “Du Ánh Tuyết, em có chuyện gì vậy?”

“Em xin nghỉ! Xin nghỉ dài hạn” Du Ánh Tuyết chỉ để lại một câu như vậy, rồi chạy đi, bộ dạng vô cùng gấp gáp Du Ánh Tuyết ôm theo chăn quay lại hòn đảo kia. Chuyển đi trên thuyền kéo dài hơn hai giờ, sóng biển không liên tục vỗ vào mạn thuyền khiến cô cảm có chút choáng váng, nhưng tất cả không so được với kích động trong lòng.

Nhưng cô cũng sợ hãi, sợ tất cả chỉ là tự mình lừa mình, một phen hy vọng chỉ đổi lại thất vọng.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi, mọi người đã thấy người này trên đảo chưa” – Du Ánh Tuyết đang c ầm điện thoại hỏi mọi người về hình ảnh của anh ở khắp nơi.

Nhưng mọi người nhìn xong đều lắc đầu xua tay: “Không, tôi chưa từng thấy” Du Ánh Tuyết quay lại đây với hy vọng tràn trề vui mừng mà bây

giờ chỉ thấy toàn thất vọng. Trời sắp tối, cô vẫn không có ý định rời khỏi. Cô luôn cảm thấy có lẽ anh ấy thực sự đang ở đây.

Cô ngẩng xuống bên bờ biển cuộn mình trong chăn chiếc chăn hôm qua.

Nắm mắt, cảm nhận từng đợt gió biển thổi qua, cô tưởng chừng trong hơi thở của biển tràn đầy hơi thở của anh ấy.

Phong Khang...

Anh đang ở đâu? Anh có khỏe không? Anh có nhớ em không?

“Dì à, dì còn chưa về sao?” – Một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 491

Cô nhìn lại và thấy cậu bé ngày hôm qua, Tiểu Mộc.

“Dì về rồi nhưng mới trở lại” Cậu bé mở lòng bàn tay nghịch ngợm nhìn thứ trong tay: “Thật tiếc, hôm nay không tìm được vỏ đẹp, nếu không sẽ đưa cho dì nữa” Du Ánh Tuyết cười khở. Ý của cậu bé là cô so với hôm qua cũng thật đáng thương có phải không?

“Không có gì đâu, dì tới đây tìm người”

“Dì tìm ai vậy?” – Đứa bé nghiêng người, gương đôi mắt to tròn tò mò.

“Ừm... đang tìm ch ồng của dì”

“Dì đẹp như vậy chắc chắn ch ồng dì cũng sẽ đẹp!” Du Ánh Tuyết bật cười, gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy rất đẹp trai” Vừa nói, mắt cô lại nhìn vào điện thoại, màn hình sáng lên và ảnh của anh ấy ở trên màn hình. Cô tiện tay đưa qua cho Tiểu Mộc xem.

Tiểu Mộc liếc mắt một cái gãi đầu nói: “Dì ơi, ch ồng dì nhìn thật quen mắt” Tim Du Ánh Tuyết đập loạn, phấn khích nhìn đứa nhỏ: “Những gì con vừa nói có phải thật không? Con nói con biết người này sao?” Vì sợ trẻ em có thể nhìn nhầm, cô đưa điện thoại cho cậu bé: “Con nhìn kỹ lại đi. Có thật là thấy quen không?”

“Thật, nhìn rất giống đại ma vương” – Đứa nhỏ gật đầu, sau đó lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu – “Nhưng... đại ma vương không đẹp như vậy, còn đáng sợ nữa?”

“Con có biết đại ma vương sống ở đâu không? Con dắt ta đi tìm có được không?” – Du Ánh Tuyết nhanh chóng bật dậy khỏi mặt đất.

Có lẽ Anh vẫn còn đáng vẻ lạnh lùng như trước vì thế nên mấy đứa nhỏ mới sợ mà gọi anh là “đại ma vương”.

Lúc trước chính cô cũng rất sợ anh mà.

Tiểu Mộc rụt rè lắc đầu: “Nhưng... con không dám đi...”

“Không sao, đừng sợ. Có dì ở đây, đại ma vương không dám làm gì con”

“Có thật không?”

“Thật mà” – Ánh Tuyết giả vờ ra vẻ cường tráng đưa gồng cánh tay – “Nhìn xem, dì rất lợi hại, nhất định sẽ không để cho ai bắt nạt con” Tiểu Mộc Tử cuối cùng cũng tin, nắm tay cô, nói: “Vậy con dẫn dì đi” Du Ánh Tuyết đi theo đứa trẻ, tâm trạng của cô ấy lơ lửng ở chín tầng mây.

“Có phải đại ma vương là người của làng con không?”

“Không. Con nghe mẹ tôi kể hẳn ta được chị Bối Bối vớt được trên biển.

Mọi người đều sợ hẳn, chỉ có chị Bối Bối chơi với anh ta. Chị ấy thích hẳn lắm”

“Chị Bối Bối?” – Du Ánh Tuyết nhớ đến là cô gái mà mình đã gặp hôm qua.

Khi Bối Bối nhắc đến ‘đại ma vương, biểu cảm và giọng điệu của cô ấy không chỉ dừng lại ở thích, mà còn là tính ý n ãng đượm. Nếu ‘đại ma vương kia thật sự là anh, vậy cô hiện tại... có phải lại có thêm tình địch hay không?

Du Ánh Tuyết mím môi, xem ra anh xưa nay vẫn vậy vậ ão hoa không lúc nào không kéo đến.

“Dì ơi, đến r ấ” Tiểu Mộc đột nhiên dừng lại, chỉ vào một căn nhà có vẻ đơn sơ vắng vẻ cách đó không xa: “Đại ma vương sống ở đó.” Du Ánh Tuyết nhìn căn nhà trong lòng chợt thất lại. Nơi đây vừa hoang vắng lại còn đơn sơ nếu không muốn nói là quá tẻ. Nơi này không thể so sánh được

biệt thự của bọn họ hay thậm chí là một căn hộ đơn giản trong thành phố cũng không bằng. Đây thực sự là nơi mà anh đã sống trong hai năm? Không thể nào.

Nếu đó thực sự là anh, tại sao anh thà sống ở đây mà không quay về? Du Ánh Tuyết chìm trong những đang mớ suy nghĩ hỗn độn và không thể tìm ra.

Cô xoa đầu cậu bé và nói cảm ơn, Tiểu Mộc cũng nhanh chóng xoay người bỏ chạy. Du Ánh Tuyết ôm theo chiếc chăn bước từng bước vào ng õ nhà nhỏ. Trong lòng cô như nặng nề, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Cô nín thở vươn tay gõ cửa, bên trong nhà không có động tĩnh gì. Có lẽ là không có ai ở nhà. Cô ôm chăn ng õ xồm trên thềm nhà. Trời trở lạnh, gió cũng lớn nhưng lòng cô còn c ãn cào hơn gió. Thời gian cứ vậy mà trôi qua rất lâu, Du Ánh Tuyết không biết cô đã đợi bao lâu, khi cô gần như chìm vào giấc ngủ thì bỗng nhiên có động tĩnh. Cô mở mắt ra nhìn thấy một đôi chân thon dài, cả người ng ẩn ra, hoàn toàn tỉnh ngủ, kích động ng ẩng đầu lên.

“Ai?” – Anh tr ầm giọng hỏi, đ ầy vẻ cảnh giác.

Du Ánh Tuyết chậm rãi đứng dậy Ánh trắng trong veo, trên đường có đèn đường tùy rằng mờ ảo nhưng vẫn đủ để cô nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Anh vẫn là dáng vẻ như vậy, tay trái còn đang c ầm một đồng cùi. Anh dường như không thay đổi bất cứ đi ều gì. Ít nhất, Du Ánh Tuyết có thể dễ dàng nhận ra anh chỉ bằng một cái nhìn thoáng qua.

Chính là Phong Khang... người mà mọi người điên cu ồng tìm kiếm gần hai năm r ồi. Nhưng anh rõ ràng đã thay đổi r ồi, trước đây anh rất tráng kiện bây giờ lại quá g ầy, ít nhất cũng g ầy mất một vòng. Như cậu bé nói, khuôn mặt đẹp trai của anh giờ bị che bởi nửa chiếc nửa mặt nạ, che một bên mắt và nửa má.

Đôi mắt sâu dù vẫn lạnh lùng và sắc bén như mọi khi chỉ là sâu trong đó có chút không ổn. Anh đã gặp phải chuyện gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 492

“Bối Bối, có phải em không?” – Không nghe thấy câu trả lời anh hỏi lại.

Du Ánh Tuyết chậm rãi đứng dậy, nghe thấy anh đang nhìn cô mà lại gọi tên người, hốc mắt cô đỏ rực. Trái tim, trái tim bị ai đó mạnh mẽ bóp chặt.

“Muộn rồi, em mau về đi. Không thấy em, anh trai em lại đi tìm” Anh nói xong quay mặt đi, xoay người bước vào nhà.

Du Ánh Tuyết đứng ở phía sau, nhìn bước chân không còn bước đi bình thường của anh mà hít một ngụm khí lạnh.

Nước mắt cô không kìm được mà trào ra.

Đôi mắt và cả đôi chân...

Rốt cuộc anh ấy đã phải chịu đựng những gì trong tai nạn năm đó? Và trong hai năm qua, anh ấy làm sao có thể sống như thế này?

Trái tim đau cô đau, đau không thể diễn tả được.

“Ai?” – Tiếng thở của cô đã khiến Kiều Phong Khang nhướng mày nghi ngờ.

Anh đột ngột quay mặt lại và nhìn chăm chăm về hướng phát tiếng động.

Đúng lúc đó, thắt lưng anh đột nhiên bị thắt lại, vòng eo gầy gò được ôm chặt bởi một đôi tay mảnh mai.

Kiều Phong Khang bị chấn động, từng đợt sóng trong lòng anh dâng trào.

Hơi thở này... giống như anh đang nằm mơ vậy. Tuy nhiên, anh biết nó là chân thật, thật hơn giấc mơ anh mơ suốt hai năm qua nữa.

Đáng tiếc hiện thực quá tàn nhẫn, anh của bây giờ tự thấy xấu hổ về bản thân.

“Cô là ai?” – Anh im lặng lâu mới hỏi.

Tất cả sự phấn khích và xúc động đầu bị anh giấu vào trong góc sâu thẳm nhất, anh chỉ có thể bình tĩnh, cố gắng tỏ ra bộ dạng thật thản nhiên.

Du Anh Tuyết từng nghĩ rất nhiều lần về viễn cảnh được gặp lại anh. Cô nghĩ cô sẽ phải hỏi anh tại sao rõ ràng anh vẫn còn sống nhưng lại không chịu quay lại tìm cô trong suốt hai năm. Hỏi anh có còn nhớ rằng mình vẫn còn một người vợ đang đợi anh không? Hoặc ít nhất cô sẽ nổi giận với anh, bỏ mặc anh ít nhất hai tháng. Nhưng khi anh thực sự xuất hiện trước mặt cô, đừng nói là hai tháng, chỉ hai giây thôi cô cũng không muốn phải xa anh nữa.

Cô siết tay để ôm anh chặt hơn.

Cô muốn đem chính mình hòa vào anh làm một. Cô không nói được gì mà cứ rơi nước mắt liên tục, chiếc áo phong cũ kỹ của anh bị cơ làm ướt một mảng lớn.

“Thật may... thật may là anh vẫn còn sống...” Cô tự lẩm bẩm một mình, vừa cười vừa khóc: “Anh còn sống... em không có nằm mơ, anh còn sống”

“Anh có biết em nhớ anh đến nhường nào không? Mọi người đều rất nhớ anh.

“Xin lỗi, tôi không biết cô!” – Anh trầm giọng nói, ngay sau đó, anh đã kéo tay cô ra khỏi eo mình.

Du Anh Tuyết ngẩn ra.

Khi cô kịp định thần lại, anh đã bước vào cửa.

Cô vội ngăn cản anh lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không thể không biết em. Tối hôm qua anh đã nhìn thấy em trên bãi biển, anh còn đắp chăn cho em” Lời của cô không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

“Tôi không biết cô đang nói cái gì” – Anh cau mày phủ nhận.

Giữa hai lông mày còn hiện lên vẻ chán ghét và thiếu kiên nhẫn: “Mong cô hãy ra khỏi nhà của tôi, nơi này không hoan nghênh cô” Giọng nói lãnh đạm của anh giống như kim đâm vào tim cô. Nhưng Du Anh Tuyết lại mỉm cười, ôm chặt anh: “Anh muốn em, em có thể ngoan ngoãn nghe lời anh nhưng anh phải đi cùng em. Nếu anh không đi, em sẽ ở đây, không đi đâu cả” Tay anh buông thõng xuống bên hông, nắm bóp chặt xong lại thả ra, không nói nên lời.

Anh phải làm như thế nào đây?

Anh vẫn tham lam cái ôm của cô như vậy như vậy, anh không có sức kháng cự trước cô.

Nhưng ngay sau đó, anh lại nghe thấy giọng nói lo lắng của cô: “Chúng ta cùng trở về đi sau đó đến bệnh viện, được không?” Sự kích động trong mắt anh, phút chốc bị xé rách không còn lại gì. Nó được thay thế nhanh chóng bằng sự lạnh nhạt và dừng đứng.

Lần này, anh dùng sức lực rất lớn một lần nữa gỡ tay cô ra: “Cho người cô giây rỗi biến mất ở trước mặt tôi. Bằng không đừng trách tôi không có lễ độ” Anh thật sự dùng lực lên cánh tay cô, Du Anh Tuyết thấy đau nhưng tim cô càng đau hơn. Cô không nói lời nào, cắn chặt môi, im lặng cố chấp đứng nhìn anh.

Ba giây sau, cô bị người anh đẩy ra khỏi nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 493

“Bang” – Một âm thanh lớn vang lên, cánh cửa bị đóng sầm lại.

Một cánh cửa, ngăn cách hai thế giới và cũng ngăn cách hai trái tim.

Bên trong cánh cửa, anh nắm chặt tay và đập mạnh vào cánh cửa. Ngoài cửa, cô dựa tự cuộn tròn mình lại, cho dù trời lạnh hơn, cô vẫn cố chấp không chịu rời đi.

Trái tim cô thật sự đau đến muốn vỡ tung ra, đôi mắt, đôi chân, rốt cuộc là tại sao?

Anh tắt đèn cời quần áo nằm ở trên giường, anh đang ép mình ngủ. Bởi vì chỉ cần ngủ đi, anh chẳng thể làm gì, cũng chẳng cần phải cố gì nữa. Khi nãy anh đã nói không biết cô, anh đã làm tốt rồi. Kiều Phong Khang đang tự thôi miên chính mình, nhưng anh xoay người, rồi lại xoay người. Sau mười phút, cuối cùng cũng ngủ dậy, tự rót cho mình một cốc nước.

Anh không cho phép bản thân nhìn ra cửa, luôn miệng nói bản thân hãy ngủ đi. Cô không quên bị lạnh nhạt, bị đối xử phũ phàng như thế cô sẽ biết rời đi mà thôi. Anh đặt cốc nước xuống và nằm trở lại giường. Thế nhưng nằm xuống chỉ trong hai phút lại đứng dậy.

Chết tiệt!

Anh cảm thấy người đang bị tra tấn không phải cô, mà là anh!

Bên ngoài trời tuyết có thể rơi bất cứ lúc nào. Nếu cô thật sự ngủ quên ở bên ngoài, ngày mai chắc chắn sẽ chết cứng.

Anh không nhìn được mở cửa, đúng như dự đoán, cô như một động vật nhỏ đáng thương nằm cuộn tròn trên ngưỡng cửa. Lúc này thị lực của anh cũng không quá tệ đã khôi phục được một chút. Anh có thể thấy được cô đang ôm một tấm chăn mỏng mà mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Cơ thể nhỏ bé của cô đang run rẩy.

Môi cũng chuyển sang màu tím đen, rõ ràng là cô sắp bị đóng băng luôn rồi.

Anh nghiêng rằng, thật sự hâm mộ bản thân mình. Anh thực sự có thể để cô ấy ở bên ngoài lâu như vậy, thật ra là anh không dám nghĩ cô vẫn ở bên ngoài. Một ngọn lửa trong lòng anh bùng cháy, anh bước tới và ôm lấy cô.

Chân trái của anh bị thương từng tổn thương đến tận xương bên trong bị thương. Da thịt tất cả đều tan nát, lúc đó bác sĩ đã đề nghị cắt bỏ cả chân nhưng anh không đồng ý. Dù hiện tại anh đã đi lại được nhưng vùng đùi gối vẫn chưa khỏi hẳn. Có lẽ nó sẽ không bao giờ có thể trở lại như trước.

Vào những ngày trời trở lạnh, cơn đau dữ dội sẽ dày vò anh và anh không cách nào có thể đi đứng dễ dàng. Bây giờ bế cô trên tay, mỗi bước đều giống như bị mũi khoan sắt nhọn khoan vào đùi gối.

Anh cắn răng chịu đựng, không phát ra âm thanh nào ôm cô vào nhà.

Lúc đặt được cô xuống chiếc giường nhỏ đó, trán anh đã đổ đầy mồ hôi. Du Ánh Tuyết ngủ rất sâu hình như ngủ rất sâu, động tình thế này mà không tỉnh.

Anh thở dài, lấy chăn bông quấn cô lại. Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé đó một lúc, ngón tay anh không kìm được mà chạm vào má cô. Có trời mới biết anh muốn ôm cô vào lòng đến nhường nào. Trong hai năm qua, từng giây từng phút anh đều nghĩ đến cô.

Cuối cùng ngón tay của anh lại buông thõng giữa không trung có chút do dự sau đó anh đặt nó xuống rồi cười khở. Anh quay người trở lại, dựa vào thành giường, ngẩn người ngẩng trên mặt đất, nhìn vâng sáng màu vàng nhạt phát ra từ lò sưởi.

Anh của bây giờ ngây cả cô, người quan trọng nhất của cuộc đời anh, anh cũng không sao nhìn thấy được. Thậm chí, cố gắng lắm cũng không thấy được rõ ràng. Có lẽ cô thấy thất vọng rồi.

Kiêu Phong Khang của ngày hôm nay không còn là người đàn ông trong trí nhớ của cô, người mà cô ngưỡng mộ, người có thể cho cô cảm giác an toàn. Để cô có thể tự do bay lượn ở trên bầu trời mà một tay anh nâng đỡ.

Giờ đây, anh chỉ là một kẻ tàn phế, hầu hết thời gian còn cần sự chăm sóc của một cô gái.

Đợi đến ngày mà đôi mắt không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, anh sẽ thực sự trở thành một gánh nặng. Anh đã tháo nửa chiếc mặt nạ trên mặt và ném nó sang một bên, có một vết sẹo dài ở khóe mắt trái của anh ấy, từ khóe trán, qua khóe mắt, vào thái dương.

Vết sẹo này cùng với khuôn mặt cương nghị của anh càng khiến nó trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn hơn. Anh ấy không quan tâm đến vẻ ngoài của mình.

Đàn ông không cần quá ưa nhìn, tuy nhiên, khi vết sẹo này được khâu lần đầu, nó thật sự là một cái gì đó gớm ghiếc và đáng sợ. Anh không nhớ nổi biết bao nhiêu đứa trẻ trên đảo này khiếp sợ, thậm chí cả người lớn cũng tỏ ra chán ghét anh. Vậy nên bọn họ mới gọi anh là ‘đại ma vương’.

Giờ đây, dù vết sẹo đã mờ đi nhiều nhưng anh vẫn luôn đeo chiếc mặt nạ này để không làm những đứa trẻ lại thấy sợ hãi lần nữa. Nhớ lại chuyện này, Kiều Phong Thanh nhìn lại người phụ nữ nhỏ bé trên giường.

Mặc dù anh ấy không quan tâm đến ngoại hình của mình, nhưng nếu cô nhìn thấy anh thế này chắc ... cũng sẽ sợ.

Anh và Kiều Phong Khang trong trí nhớ của cô ấy, không còn một điểm giống nhau nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 494

Đi đâu anh ấy không biết trong bóng tối, đôi mi khép hờ của Du Ánh Tuyết khẽ rung lên. Cuối cùng cô cũng tìm thấy anh rồi, cho dù tình hình bây giờ có thế nào, ít nhất, cô có thể ở bên cạnh anh một lần nữa...

Tối hôm trước cô ngủ trên bãi biển không ngủ, kết quả là đêm nay cô ấy ngủ rất ngon. Đặc biệt là cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang ở quanh đây. Cảm giác này khiến cô thấy an lòng.

Ngày hôm sau, khi Du Ánh Tuyết mở mắt ra, cô chỉ thấy đầu đau vô cùng choáng váng và sưng tấy. Cô nghĩ đêm qua đã ở ngoài trời quá lâu, có khi đầu bị đông luôn rồi.

“Anh bai” Cô vừa định đứng dậy, bên ngoài lại vang lên một giọng nữ trong trẻo, Du Ánh Tuyết cảm thấy giọng nói này có chút quen. Cô nhớ rằng đó là cô gái mà cô đã gặp cùng Tiểu Mộc ở bãi biển lần trước, đó là Bối Bối trong miệng cậu bé.

Nhưng...

Anh ba, có phải gọi là anh không?

Giống hai người rất thân mật vậy. Cô ấy gọi anh là chú ba, Bối Bối gọi anh là anh ba. Cô cảm thấy rằng có chút ghen tị thực sự.

“Anh ba, anh không ở trong nhà à?” Du Ánh Tuyết nhìn quanh, nhưng không có ai trong phòng. Cô rất sợ, anh sẽ không vì cô tìm thấy anh mà lại lần nữa biến mất chứ? Cô còn chưa kịp xỏ giày, đã chạy vội ra cửa.

“Anh có nhà sao, em gọi lâu...” – Giọng Bối Bối bỗng khựng lại vì sự xuất hiện của Du Ánh Tuyết.

Đôi mắt to chớp chớp, cô ta nhìn Du Ánh Tuyết đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

“Cô... sao cô lại ở nhà anh ba của tôi?”

“Anh ấy bây giờ không có ở nhà, tôi lo lắng rằng anh ấy sẽ lại biến mất. Bối Bối, anh có thể giúp tôi tìm người được không?”

“Biến mất?” – Bối Bối bối rối – “Anh ấy đang bình thường mà, tại sao lại biến mất?”

“Nhất thời tôi không thể giải thích cho cô rõ được” – Du Ánh Tuyết xoay người vội vàng mang giày – “Tôi không quen thuộc đường trên đảo. Cô có thể cùng tôi đi tìm anh ấy không?” “Được” – Bối Bối không rõ mối quan hệ giữa cô và anh, cô ta bưng bữa sáng nóng hổi đặt lên bàn, lại nhìn Du Ánh Tuyết, ngập ngừng hỏi – “Hôm qua, anh ba... ngủ ở đây à?” “Chúng ta sẽ đi đâu tìm?” – Sự chú ý của Du Ánh Tuyết hoàn toàn không nằm trong câu hỏi của cô.

“Đường này” Bối Bối chỉ hướng, ngay lập tức Du Ánh Tuyết lo lắng chạy đi, cô ta cũng đuổi theo.

Đi được mấy bước trăn ngâm vài bước, Bối Bối lại nói: “Nhưng mà ... anh ba có một cái giường ở nhà thôi, để người khác qua đêm xem ra không tiện.” Du Ánh Tuyết nhú mày, cô đã hiểu ra Bối Bối chỉ quan tâm đến việc cô ở lại qua đêm. Cô gái được gọi là “Bối Bối” này thực sự thích anh ấy.

Chẳng lẽ anh ấy thậm chí không nói với ai, anh ấy đã kết hôn rồi sao?

Du Ánh Tuyết nghĩ, một lát gặp lại anh ấy, cô nhất phải xem anh ấy có còn đeo nhẫn cưới của bọn họ hay không.

Nếu anh thật sự nói dối một cô gái ngây thơ rằng mình là một người chưa kết hôn, cô nhất định sẽ tức giận với anh.

“Đêm qua tôi ngủ trên giường còn anh ấy ngủ ở sàn nhà” – Rốt cuộc Du Ánh Tuyết vẫn trả lời thành thật.

Nghe xong lời này, Bối Bối đột nhiên nở nụ cười, rất vui vẻ nói: “Tôi đã biết anh ba không phải loại người như vậy mà” Du Ánh Tuyết ngược lại trong lòng không vui.

Việc anh ngủ với cô chính là chuyện đương nhiên. Họ là cặp vợ chồng mới cưới, đã hai năm không gặp, cô muốn thân mật với anh sắp phát điên rồi, nhưng anh lại ngủ yên trên mặt đất. Cô đã nhiều lần muốn rời khỏi giường và nằm trên mặt đất cùng anh ấy.

Nghĩ đến đây, cô không tránh khỏi phiền muộn. Cô lắc đầu, xua đi những suy nghĩ này, hỏi: “Cô gọi anh ấy là anh ba, tại sao vậy?”

“Lần đầu gặp anh ấy, tôi hỏi anh ấy tên gì nhưng anh ấy không nhớ, chỉ nhớ trong gia đình hình như anh ấy thứ ba, có người là chú ba. Vả lại, trong gia đình tôi cũng có hai người anh trai, anh ấy là anh trai thứ ba của tôi. Tuy nhiên, anh ấy có lớn hơn hai anh trai của tôi một chút” Khi Bối Bối nhắc đến anh, giọng điệu hoàn toàn khác hẳn, vừa rành mạch lại có nhiều tình cảm.

“Sau đó, mắt và chân của anh ấy...”

“Bác sĩ cũng xem qua hết – Khi nhắc đến chuyện này, Bối Bối thở dài.

“Anh ấy đã nằm trên giường hơn một năm, 18 chiếc xương sườn trong số 24 chiếc của anh ấy đã bị gãy. Lúc đó, anh ấy bị xuất huyết nội sọ, nói chung chỗ nào cũng là máu. Xương hông và đầu gối chân trái của anh ấy đều bị gãy. Mặt mũi cũng đầy máu, không nhìn rõ hình dạng nữa. Khi tôi đưa anh ấy vào bệnh viện, bác sĩ trực tiếp thông báo là sắp không cứu được nữa.

Du Ánh Tuyết nghe đến không thở nổi nữa, lồng ngực đau đớn. Giờ nghe kể lại thôi mà lòng cô vẫn đầy sợ hãi.

Lúc đó anh chỉ cách cái chết có một khoảng khắc mà thôi.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 495

“Tôi cũng không có tiền, lúc đó anh ba lại bị chấn động mạnh, trí nhớ cũng không tốt, không thể tìm được gia đình của anh. Tôi đành phải đưa về nhà chăm sóc”

“Lúc đó bác sĩ nói rằng anh ấy có thể bị liệt và chân trái phải cắt bỏ. Anh ấy kiên quyết không đồng ý. Anh ấy có lòng kiêu hãnh rất cao và không thể chấp nhận việc trở thành một kẻ tàn phế. Anh ấy cứ vậy nằm ở trên giường suốt một năm, nằm đến... nằm đến phía sau toàn bộ hư thối. Những ngày tháng khổ sở đó Bối Bối cũng không dám nghĩ lại.

Du Ánh Tuyết rưng rưng nước mắt.

Cô nắm chặt hai tay, dùng ngón tay bấu vào lòng bàn tay, cố gắng chống âm thanh ghen ngào đang chát đậy cổ họng.

Bối Bối hiếm khi nói về quá khứ của anh với mọi người nhưng một khi đã nói rồi thì lại không thể kìm lòng.

“Sáu tháng trước, chân của anh ấy cuối cùng đã cải thiện một chút, và trí nhớ của anh ấy đã được phục hồi. Tôi nghĩ anh ấy sẽ rời đảo bất cứ lúc nào để trở về nơi anh ấy thuộc về. Tôi biết anh nhất định không phải nhân vật tầm thường...”

“Đáng tiếc, lại có một vấn đề khác với mắt của anh ấy. Bác sĩ nói rằng anh ấy có thể bị mù hoàn toàn bất cứ lúc nào”

“Thực ra bây giờ anh ba sống ngày nào cũng rất đau đớn. Tôi là người duy nhất ở bên cạnh anh ấy cũng như có thể nói chuyện với anh ấy. Nhưng... anh ấy cũng dần không muốn nói chuyện với tôi hay đúng hơn là không muốn giao tiếp với ai, anh ấy thích nhốt mình trong căn nhà hoang vu đó.”

“Tôi biết anh ấy thường chán ghét bản thân cũng rất chán nản. Anh ấy không chịu uống thuốc cũng không chịu tiêm thuốc, anh ấy cảm thấy hiện

tại mình chỉ là một kẻ tàn phế, có làm gì cũng vô ích” Du Ánh Tuyết không muốn khóc, ít nhất cô không muốn rơi lệ trước mặt một người xa lạ nhưng những giọt nước mắt thì không thể ngăn lại được.

Cô hận chính mình đã không ở bên cạnh anh lúc anh bất lực và đau đớn nhất. Càng bản thân đã không sớm tìm ra anh ấy.

©ô cố tình đi phía sau Bối Bối, nghe cô ta tiếp tục nói: “Nhưng tôi biết anh ấy không những không phải người vô dụng mà còn rất giỏi, rất tuyệt vời. Cả hai anh của tôi đều rất thích anh ấy. Cô có biết không? Mặc dù anh ấy nằm yên trên giường hơn một năm nhưng mà, anh ấy đã giúp hai anh của tôi kiếm được rất nhiều tiền. Cô có thể tưởng tượng được không? Mỗi cổ phiếu anh ấy nhờ anh tôi mua đều rất lợi hại, anh tôi chỉ có khoảng hai triệu tiền vốn, bây giờ đã gấp lên mười mấy lần rồi. Tôi không rõ là kiếm được tổng cộng bao nhiêu chỉ biết là nhiều lắm.” Khi Bối Bối nói đi đâu này, Du Ánh Tuyết ngẩng mặt lên tự hào.

“Tuy nhiên, đây là bí mật của gia đình chúng tôi và anh ấy. Anh ấy không muốn người khác làm phiền mình, vì vậy những thứ này không thể ra ngoài” Bối Bối nói xong thì xoay người lại.

Nước mắt của Du Ánh Tuyết vẫn còn đọng nơi khóe mắt, không kịp lau. Bối Bối sững sốt, cô cười cười rồi lau vội nước mắt.

Bối Bối im lặng một lúc mới nói tiếp: “Tôi đã nói với cô nhiều như vậy rồi, giờ tôi muốn hỏi quan hệ giữa cô và anh ba của tôi là gì?” Du Ánh Tuyết hít sâu một hơi, kiên nhẫn chịu sự đau khổ và tự trách, cô môi mấp máy, đang muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng.

“Tại sao lại đi cùng nhau?” Cô quay đầu lại.

Bối Bối hai mắt sáng lên: “Anh ba” Cô đứng đó, quan sát anh từ một khoảng cách ngắn. Anh ấy vẫn đeo một nửa chiếc mặt nạ chỉ để phần môi và sống mũi lộ ra ngoài. Nhưng nửa gương mặt này cũng đủ thấy anh đã già đi rất nhiều. Trên má vẫn còn một hai vết sẹo mờ. Tuy không ảnh

hưởng đến ngoại hình nhưng đó cũng là bằng chứng cho thấy anh từng bị thương.

Bây giờ những gì tỏa ra từ anh chỉ có lạnh lẽo mà thôi, không phải thứ nhiệt độ mà người bình thường nên có.

Có thể tưởng tượng được rằng trong hai năm qua, anh đã trải qua nỗi đau không thể nào hình dung nổi. Người đàn ông kiêu hãnh thà chảy máu chứ không ra nước mắt này rốt cuộc cũng chỉ là một người bình thường.

Anh cũng sẽ đau.

Sẽ chán nản.

Sẽ yếu đuối.

Sẽ muốn trốn tránh.

“Em mang bữa sáng cho anh, nhưng anh không có ở nhà, em gặp được cô ấy ở đó. Anh ba, cô ấy là bạn của anh à?” Ki ầu Phong Khang nhìn cô ấy thật lâu. Cô có thể thấy rằng thị lực hôm nay của anh tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Anh mím môi, chỉ phun ra mấy chữ lạnh nhạt: “Anh không biết cô ấy” Bối Bối sống người trong giây lát.

Nước mắt Du Ánh Tuyết lại trào ra. Anh nhìn không nổi bên chuyển ánh mắt qua chỗ khác xem như không thấy.

Sau đó, anh cũng quay trở lại nhà của mình. Du Ánh Tuyết cắn môi, chậm rãi đi theo phía sau.

Bối Bối không ngốc, sớm đã nhìn ra bọn họ có quan hệ không đơn giản.

Ki ầu Phong Khang bước vào phòng, Bối Bối theo sau, Du Ánh Tuyết bước vào với vẻ mặt khổ sở.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 496

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 496:

Dù sao cô cũng đã hạ quyết tâm, anh có đuổi cô đi, có mắng cô, cô cũng sẽ không rời đi. Chỉ cần sống chết bám lấy anh là được.

Hôm qua khi cô bước vào đây trời đã nói, sáng nay lại ra ngoài quá gấp gáp đến nỗi Du Ánh Tuyết không có thời gian nhìn kỹ căn nhà gỗ mà anh ấy ở.

Rất đơn sơ.

Một phòng, một bếp, một phòng tắm. Nội thất chỉ có một chiếc giường, một bàn ăn, một tủ để quần áo và hai chiếc ghế gỗ. Mặc dù rất đơn giản, nhưng rất gọn gàng. Anh chưa bao giờ giỏi làm những việc này, Du Ánh Tuyết biết những thứ này đều do Bối Bối giúp anh. Trên kệ cửa sổ, có mấy chậu hoa những bông hoa rất tươi tốt, rõ ràng do bàn tay của một cô gái.

Nhưng trong căn nhà này không có gì thứ gì thuộc về cô gái đó. Nghĩ là anh và Bối Bối thật ra chưa từng phát triển đến giai đoạn kia. Du Ánh Tuyết rất biết ơn vì cô ta đã được chăm sóc, cho anh. Nếu không có cô ta, cô không dám tưởng tượng bây giờ anh ra sao.

Tuy nhiên, càng nghĩ thì cô càng khó chịu hơn, bởi vì đáng lẽ những chuyện này phải là tự tay cô làm.

“Anh ba, anh ngủ đi, em hâm nóng bữa sáng cho anh” – Bối Bối lấy tay xem cái nồi nhỏ đựng cháo, đáy nồi đã nguội rồi.

Bối Bối chuẩn bị vào bếp lại nghe Du Ánh Tuyết nói: “Để tôi làm”

“Không cần, cô là khách của anh ba. Cứ ngồi đó nói chuyện với anh ba đi”

“Để tôi làm, đây là những việc tôi nên làm” – Du Ánh Tuyết cười, chân thành nói – “Hai năm nay đã phiền cô chăm sóc anh ấy rồi, bây giờ để tôi chăm sóc anh ấy cho” Cô ấy là vợ của anh Ăn uống hàng ngày càng việc sinh hoạt nhỏ nhất của chồng vốn là trách nhiệm của người vợ. Cô đã làm trễ hai năm rồi.

Bối Bối sửng sốt trước lời nói của cô, tim thắt lại, bất giác nhìn qua anh ba. Anh cũng không có ý ngăn cản Du Ánh Tuyết.

Bối Bối đành phải buông tay và đưa nĩa cháo cho cô, còn nói với vẻ lo lắng: “Cái bếp ở đây dùng không tốt lắm.

Cô đặt cháo lên bếp, nhìn thấy ngọn lửa, cô hơi sững sờ. Ở đây không giống như ở thành phố, bếp không có sẵn chỗ vặn lửa. Cô phải đi ra ngoài có chút xấu hổ nhìn anh: “Ừm... anh có thể cho em mượn bật lửa được không?”

“..* – Anh không lên tiếng chỉ để bật lửa ra góc bàn.

“Giấy để mồi lửa ở đâu?”

“Đây nè” – Bối Bối đưa cô một xấp báo “Cô làm được không? Hay để tôi vào thay.”

“Không sao, không sao, hai người cứ ngồi chờ, tôi có thể” Vừa nãy còn hứa chắc là làm được giờ sao cô có thể lùi bước. Cô không thể để mình quá thua kém trước mặt anh ấy. So với cô, Bối Bối vừa tốt bụng, lại đảm đang, chu đáo. Cô ta còn chăm sóc cho anh trong hai năm và ân nhân cứu mạng của anh. Du Ánh Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy đau khổ. Nếu là chính mình, cô ấy có lẽ cũng sẽ lâu ngày sinh Đôi mắt của Kiều Phong Khang không thể đọc báo như bình thường được nữa, Bối Bối cần tờ báo tài chính mới đến ngày hôm nay và đọc cho anh ta.

Anh dựa vào ghế, không cách nào tập trung vào tờ báo được, thỉnh thoảng anh lại nhìn lướt qua bếp nhìn dáng người mảnh mai của cô. Hai năm không gặp, cô ấy càng trở nên thành thực quyến rũ. Tóc để dài xõa ngang lưng, có mấy sợi tóc mai rơi hai bên má, thật đẹp.

Trái lại bản thân anh...

Anh không còn là Kiều Phong Khang của ngày xưa. Anh mím chặt môi, hai tay đè lên đầu gối vẫn còn đau nhức.

“Ấy” – Trong bếp chợt vang lên tiếng động.

Ngón tay của Du Ánh Tuyết không cẩn thận bị bỏng rồi. Ngoài cửa, trái tim của anh trở nên căng thẳng không kiềm được mà đứng dậy mặc kệ đầu gối đang đau đi như bay tới cửa phòng bếp.

Giọng Bối Bối đang đọc báo ngừng lại, cô ngăn người trước phản mạnh mẽ của anh.

Anh không đau chân nữa sao?

Khi Du Ánh Tuyết nghe thấy động tĩnh, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy anh.

Anh đang nhướng mày nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tay cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 497

Cô ấy cười. Anh vẫn rất lo lắng cho cô.

“Không có gì đâu, anh ra ngoài đi, một lát sẽ xong ngay thôi.” Cô tiếp tục đốt lửa bằng những ngón tay đã đỏ ửng. Anh không muốn anh nhìn thấy cô làm việc ngốc nghếch tổn hại chính mình nữa. Anh bước tới đoạt chiếc bật lửa và tờ giấy trên tay cô.

“Phong Khang...” – Cô gọi tên anh.

Kì ầu Phong Khang trầm mặc nhìn cô chăm chăm: “Cô trở về đi” Bốn chữ anh nói ra rất thản nhiên, không có chút cảm xúc gì thêm.

Bối Bối nhìn anh, cô ta cho rằng sự khản trương khi nãy của anh mình thấy hoàn toàn chỉ là ảo giác.

Du Ánh Tuyết giật mình, không ngờ, anh muốn đuổi cô đi.

“Anh muốn em trở về chỗ nào?”

“Nơi cô nên về”

“Theo anh, em nên về đâu?” – Giọng điệu của cô giống như đang chất vấn.

Phong Khang mím môi không trả lời. Vẻ buồn bã và đau đớn trong mắt cô rõ ràng như cái gai đâm vào tim anh.

“Em nên đi đâu đây? Em phải trở về nhà. Tuy nhiên, nơi nào có anh mới là nhà của em” – Du Ánh Tuyết trả lời thay anh, giọng cô có chút ghen ngào – “Phong Khang, anh là chồng em.

Nhưng anh đã để em lưu lạc bên ngoài gần hai năm rồi. Chẳng lẽ... anh muốn em lưu lạc mãi sao?” Nơi không có anh thì cũng chỉ là một thành phố trống rỗng! Cho dù có Tiểu Bánh Bao thì cũng không hoàn chỉnh!

Ngoài cửa, tờ báo Bối Bối đang c ãn trượt khỏi đầu ngón tay cô. Lần đầu tiên gặp Du Ánh Tuyết ở bãi biển vào ngày hôm kia, cô nói rằng ch ãng cô hơn cô 12 tuổi.

Lúc đó, Bối Bối không bao giờ ngờ rằng ch ãng Ánh Tuyết sẽ... anh ba.

Ki ầu Phong Khang không ngờ Ánh Tuyết sẽ trả lời như thế này.

Trái tim anh khế run lên, đôi mắt đầu là tia máu nhìn cô chăm chăm: “Chẳng lẽ em còn không nhìn ra, tôi của bây giờ so với Ki ầu Phong Khang của ngày trước, hoàn toàn không giống nhau?” “Đúng vậy, em có thể thấy anh hoàn toàn khác với trước đây, Ki ầu Phong Khang của trước kia tốt hơn anh bây giờ rất nhiều! Anh ấy là trời của em, là chúa của em, và là tất cả đối với em.

Anh ấy sẽ nuông chi ầu em, bảo vệ tôi...

Nhưng anh của bây giờ... “- Trong mắt Du Ánh Tuyết đọng một lớp nước dầy.

“Đừng nói nữa!” – Anh đột ngột ngắt lời cô.

Vẻ bình tĩnh trên gương mặt của anh đã dần bị xé nát. Bàn tay buông thõng bên hông anh bỗng dưng bị siết chặt, run rẩy yếu ớt. Anh dường như không thể nghe thêm được, quay người bước ra ngoài. Bu ồm cười là càng muốn đi nhanh thì chân lại càng đau.

Anh cảm thấy rằng bản thân lúc này, anh vừa khốn khổ lại vô dụng. Lúc đầu, khi những vết sẹo trên mặt làm mấy đứa trẻ sợ hãi bật khóc, anh cũng không cảm thấy quá khó chịu. Anh cũng cảm thấy mình có thể chịu đựng được khi bị người khác bàn tán là kẻ chỉ còn một chân.

Ngay cả khi ai đó gọi anh là thằng mù, anh vẫn đang tập quen. Nhưng lúc này, trước mặt Du Ánh Tuyết, trước sự chế nhạo của cô, mọi thứ trở nên thật khó khăn. Anh ước gì mình có thể xuất hiện ở trước mặt cô với một bộ dạng trước sau như một.

Du Ánh Tuyết không cho anh ta, cô đuổi theo, dễ dàng chạy lên trước mặt anh.

“Tránh ra” – Kì ều Phong Khang hét lên, giữa hai chân mày nổi lên gân xanh.

Du Ánh Tuyết ương ngạnh nhìn anh: “Em còn chưa nói xong, Phong Khang, anh đã đuổi em đi một cách tàn nhẫn như vậy ít nhất anh cũng nên nghe em cho xong.” Nổi đau đớn của anh, Bối Bối có thể nhìn thấy qua đôi mắt của ấy. Rốt cuộc cô ta tiến lên một bước, che chắn trước Kì ều Phong Khang: “Ở trong mắt tôi, anh ba vẫn tốt như trước. Cô không thể không thấy anh ba bây giờ thật tốt mà lại sỉ nhục với anh ấy”

“Bối Bối, lý do cô nghĩ rằng anh ấy bây giờ rất tốt là bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy của trước đây”

“Du Ánh Tuyết, đủ rồi!” – Hai mắt anh đỏ lên – “Đúng vậy, tôi không còn là Kì ều Phong Khang trước đây. Tôi bây giờ không chỉ là một người đàn ông tàn tật, mà còn là một người mù. Thậm chí, tôi còn có một vết sẹo xấu xí trên mặt” Vừa nói anh vừa xé bỏ chiếc mặt nạ trên mặt và ném nó sang một bên.

Du Ánh Tuyết thở gấp, bấu chặt ngón tay vào da thịt. Anh kích động, đẩy Bối Bối ra lạnh lùng tiến lại gần cô, đôi mắt như muốn thiêu đốt tâm can cô: “Nhìn những vết sẹo xấu xí của này có phải càng khiến em thất vọng không? Đúng vậy, tôi hoàn toàn khác trước đây rồi, tôi là một phế vật”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 498

“Một phế vật không thể làm gì, một phế vật còn cần một cô gái chăm sóc” – Anh nghiêng răng nghiêng lợi – “Em mong đợi một kẻ tàn phế xấu như vậy có thể bảo vệ em, cung chiều em?” Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm anh trên trán nổi đầy gân xanh, đôi môi run tẩy: “Kìêu Phong Khang, anh vừa nói cái gì!” Làm sao anh có thể cảm thấy bản thân là phế vật chứ?

“Em nên nhớ rõ bây giờ tôi chỉ là một thứ phế vật xấu xí mà thôi”

“Chát!” Một âm thanh giòn giã bất ngờ vang lên Du Ánh Tuyết tát mạnh vào mặt anh Kìêu Phong Khang sững người, mặt anh ngoảnh sang một bên, mất h ỉ lâu cũng không có động tĩnh gì thêm..

Bối Bối sợ đến mức hít một hơi, cô ta muốn tiến lên ngăn cản nhưng cô ta có thể nói gì? Họ là vợ chồng. Đây là chuyện riêng của gia đình họ, cho dù hai năm qua cô ta đều chăm sóc cho anh ba, nhưng giờ phút này, cô ta đứng ở đây, chỉ là người ngoài. Người ngoài thì không đủ tư cách xen vào.

“Kìêu Phong Khang, quả thực em rất thất vọng với bộ dạng của anh bây giờ” – Từng lời nói của cô đều vô cùng nặng nề, nước mắt rơi theo lời nói.

“Kìêu Phong Khang luôn kiêu ngạo và tự cao đã đi đâu? Kìêu Phong Khang từng bảo vệ em, yêu thương em đi đâu rồi? Sao bây giờ anh lại tự ti như vậy, sao lại đẩy em ra? Anh đừng quên, em là vợ anh! Chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, anh không có quyền bỏ rơi em” Du Ánh Tuyết giương lên đôi mắt đau đớn: “Hay là, trong mắt anh, em chính là loại người chỉ yêu anh vì gương mặt đó, đôi chân và đôi mắt đó?” Kìêu Phong Khang mím chặt môi không nói gì. Ý cô ấy là gì? Cô ấy không sợ mình sao?

Bắt gặp ánh mắt hoang mang của anh, Du Ánh Tuyết tiến lại gần một bước, đầu ngón tay lướt qua mắt anh, từng chút một vuốt ve theo vết sẹo nơi khóe mắt anh.

“Anh vừa hỏi em có nghĩ anh xấu xí không? Vậy thì em sẽ nói cho anh biết.” – Du Ánh Tuyết mỉm cười – “Dù anh trở thành gì, trong mắt em, Kì ầu Phong Khang của em vĩnh viễn là người hoàn mỹ nhất, là người tốt nhất trên thế gian này. Không ai có thể thay thế được” Ánh mắt của anh có chút nét tranh: “Nhưng tôi không phải.

“Là anh!” – Du Ánh Tuyết dùng ánh mắt kiên định phản bác lại lời nói của anh.

“Anh vì em ngay cả mạng cũng không cần, có gì không phải nữa?

Phong Khang, anh đã từng hứa với em ở bên em cả đời, vậy thì chúng ta tính từ hôm nay đi. Từ hôm nay, dù anh có đuổi em đi như thế nào, em cũng sẽ không bao giờ rời xa anh. Nếu một ngày nào đó, đôi mắt của anh thực sự không nhìn thấy được, em sẽ là đôi mắt của anh, nếu chân anh không khá hơn, em có thể là cây gậy của anh mãi mãi. Hơn mười năm qua, anh đã bảo vệ em. Bây giờ, để em bảo vệ anh có được không?” Đôi mắt Kì ầu Phong Khang như biển sâu thăm thẳm, đủ loại cảm xúc không diễn tả được, anh muốn nói gì đó nhưng sau cùng chỉ im lặng.

Du Ánh Tuyết ôm lấy anh, vùi cả người cô vào trong vòng tay anh: “Em sẽ không đi, mặc kệ anh có phũ phàng tàn nhẫn thế nào, em cũng sẽ không bao giờ rời đi nữa. Em đã tìm được anh rồi, sẽ không để chúng ta chia lìa lần nữa đâu” Anh đưa tay lên ôm eo cô nhiều lần, nhưng cuối cùng, anh lại từ bỏ. Bối Bối ở bên cạnh nhìn cảnh này rồi cuộc cũng không ở lại nữa, cúi đầu ủ rũ đi khỏi căn nhà nhỏ.

Bên ngoài, gió lạnh thổi không ngừng. Trái tim cô ta dường như cũng bị thủng một lỗ lớn. Tuy nhiên cô cũng nên mừng cho anh ba, có thể thấy rằng vợ anh rất yêu anh. Cô ấy không hề chán ghét tình trạng hiện tại của anh mà ngược lại càng yêu anh hơn.

Du Ánh Tuyết giữ chặt anh không chịu buông. Như thể vừa buông ra một chút, anh ta sẽ biến mất. Anh khẽ đẩy vai cô. Cô lại nhẹ nhàng cúi xuống nói: “Em chóng mặt rồi, em phải đứng dựa vào anh” Anh cho rằng cô đang giở trò nhưng cô chắc cũng đói thật rồi.

“Đứng thẳng dậy, tôi đi làm hôm bữa sáng” – Giọng anh vẫn lạnh nhạt.

Cô vừa mới tìm thấy anh, có lẽ cô vẫn chưa biết anh hiện tại t ối tệ ra sao.

Anh sợ cô sẽ hối hận vì những gì đã nói hôm nay. Đôi mắt của anh một ngày có thể không bao giờ nhìn thấy được bất kỳ ánh sáng nào.

“Để em dựa một lúc đi” Kì ều Phong Khang cúi đầu nhìn cô, sau khi nhìn kỹ, anh mới phát hiện sắc mặt cô đỏ bừng có đi ều gì đó không ổn.

“Em bị cảm?” Kì ều Phong Khang nhớ lại chuyện cô ấy ng ồi xồm bên ngoài đêm qua.

Anh đưa tay lên chạm vào trán cô, trái tim thất lại. Nó cực kỳ nóng!

Du Ánh Tuyết lại dường như ôm đủ hít lấy mấy hơi quen thuộc r ồi mới ngẩng đầu nhìn h ắn. Trên mặt anh vẫn còn năm dấu tay của cô. Ngay lúc đó, cô rất tức giận vì anh tự trách mình là ph ế vật. Giờ bình tĩnh lại nhìn dấu ngón tay trên mặt anh cô càng đau xót hơn.

Cô không nên nóng giận như vậy.

Tay cô vừa đưa lên mặt anh đã bị Kì ều Phong Khang giữ chặt. Tuy nhiên, ngay sau đó, anh ta lại thả nó ra: “Ra ngoài đi” Du Ánh Tuyết hơi thất vọng, nhưng cô nhanh chóng gạt đi những cảm xúc thấp thỏm đó: “Em hôm bữa sáng cho anh” Kì ều Phong Khang cau mày g ắt giọng: “Đi ra” ... Vâng” – Cô gạt đầu ngoan ngo ãn làm theo.

Đầu gối đau anh lại đau nên đi lại có chút hơi khó khăn, Du Ánh Tuyết muốn giúp anh nhưng anh không chịu, cố chấp gạt tay cô ra. Du Ánh Tuyết thở dài, giúp anh qu ấn lại, ở đầu gối anh có một lớp băng dán giống như thạch cao.

“Du Ánh Tuyết!” – Anh ta có chút không kiên nhẫn, thấp giọng nói.

“Anh đi em giúp anh đi. Anh biến mất hai năm rồi, cuối cùng em cũng tìm được anh, cho em được ôm anh chút nữa đi” – Cô lại ôm cánh tay, áp mặt cô vào vai anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 499

Kiêu Phong Khang rất muốn nói cô không biết xấu hổ nhưng ngay sau đó, anh ta chỉ quay đầu đi, nhẹ giọng:”

“Trẻ con” Cô ấy không phản bác còn cười vui vẻ. Cô cứ trẻ con thế đấy, trẻ con quẩn lấy anh, quẩn đến mức anh không thể đi được nữa.

Anh dẫn cô đến hiệu thuốc, hiệu thuốc trên đảo rất nhỏ. Bác sĩ ng ồi ở đây là một người đã lớn tuổi, tóc bạc trắng.

“Ông ấy là ông nội của Bối Bối Kiêu Phong Khang giới tì “Ông ấy là một bác sĩ rất ni Nhi ều bệnh viện nổi tiếng từng mời ông ỉ đảo, nhưng ông ấy từ chối. “Ông nội” – Du Ánh Tuyết chào hỏi.

Vị bác sĩ già đẩy chiếc kính đọc sách trên sống mũi đánh giá Du Ánh Tuyết. Kiêu Phong Khang chỉ vào chiếc điện với vị bác sĩ già, nói với cô: “Ng ồi xuống đây” Sau khi cô ngoan ngoãn ng ồi xuống, anh lại nói: “Bắt mạch, kéo tay áo lên”

“Vâng” Du Ánh Tuyết xắn tay áo cười với vị bác sĩ già: “Ông ơi, ông có thể giúp cháu xem một chút không. Cháu có thể bị cảm r ồi” Vị bác sĩ già bắt mạch, lấy nhiệt kế cho cô kẹp vào nách cô, ông nói: “Bị cảm r ồi. Sao cháu sơ ý vậy?” Du Ánh Tuyết bĩu môi nói: “Không phải cháu không cẩn thận, mà là ch ồng cháu quá đáng. Ngoài trời lạnh như vậy, anh ấy không cho cháu vào nhà thiếu chút nữa để cháu ngoài cửa nhà một đêm. Ông nghĩ có quá đáng không?” Khi cô nói đi ều này, ánh mắt không nhìn được liếc qua anh, anh không được tự nhiên quay đi, c ầm lấy một gói thuốc, giả vờ nghiêm túc nhìn nó.

“Trời đất! Có người làm ch ồng như vậy sao? Thật quá đáng! Cô gái tội nghiệp, sao cháu có thể gả cho loại người tệ bạc này?” Bên kia, sắc mặt Kiêu Phong Khang đã đen đi một nửa r ồi.

Vị bác sĩ kia vẫn nhiệt tình hỏi tiếp: “Nhìn cháu lạ mặt lắm, cháu mới được gả tới đây sao?Ồ, đúng rồi, nhà ông Vương ở phía tây của thôn mới cưới vợ cho cháu trai hồi tuần trước.

Thằng nhóc đó thường xuyên đến đây khám bệnh, khi nào nó tới đây ông sẽ giúp cháu khuyên bảo nó. Làm sao có thể đóng cửa để vợ bên ngoài, cháu gái ngoan, đừng sợ, trở về cháu hãy bắt nó quỳ bần giật, xem còn dám làm vậy nữa không” Quỳ bần giật? Cô không nhìn được mỉm cười. Thật khó tưởng tượng Kiêu Phong Khang khi quỳ trên bần giật sẽ trong như thế nào.

“Ông nội, cháu không phải con dâu nhà họ Vương, cháu là con dâu nhà họ Kiêu: “Nhà họ Kiêu? Trong thôn này làm gì có ai họ Kiêu đâu?” Du Ánh Tuyết quay lại chỉ vào Kiêu Phong Khang: “Chính là anh ấy”

“Cháu đừng nói bậy... không đúng!” ~ Vị bác sĩ nhớ ra đi đầu gì đó, vẻ mặt liền thay đổi – “Cháu gái, không được, cậu ta là cháu rể nhà ta. Lần đầu tiên Bối Bối nhìn thấy nó đã thích nó rồi. Không, không, cậu ta không thể lấy cô” Du Ánh Tuyết ừ rừ, thấy vị bác sĩ rất tốt bụng, cô không thể làm ông già buồn lòng, cô chỉ nói ‘vâng’ một tiếng.

Vị bác sĩ già nói tiếp: “Nếu cháu đang tìm đối tượng kết hôn, ông nội sẽ ngẫu nhiên giới thiệu cho cháu hai người cháu trai của ông.

Cháu yên tâm, hai đứa nó không thua kém cậu ta đâu”

“... Vâng” – Du Ánh Tuyết gật đầu.

Anh cau mày, cô thực sự đáp “vâng tới hai lần, có có hiểu mình đang trả lời cái gì không?

“Ông nội, chúng cháu tới đây xem bệnh” Anh đột nhiên lên tiếng, cúi đầu nghiêm nghị nói với cô: “Mau lấy nhiệt kế ra” Du Ánh Tuyết mới nhớ ra đi đầu này và lấy nhiệt kế ra.

Ông lão liếc một cái rồi nói: “Sốt không quá nặng, không cần uống thuốc nữa. Uống nhiều thuốc sẽ làm tổn thương cơ thể. Tối nay ngủ phải

đắp chặn bông dày chút, uống nhiều nước vào.”

“Cô ấy thực sự không cần uống thuốc? Nếu giữa chừng phát sốt nặng hơn thì phải làm sao?” – Kiều Phong Khang vẫn không an tâm.

“Nếu còn lo lắng như vậy, có thể lấy hai chai hoắc hương mang về” Vị bác sĩ già giải thích cho Du Anh Tuyết hiểu: “Nước hoắc hương không phải để cô uống. Nếu cháu sốt trở lại, hãy dùng bông thấm nước hoắc hương rồi thoa nhẹ. Cháu đã rõ chưa?”

“Vâng ạ. Cảm ơn ông nội” Kiều Phong Khang quay sang các tủ thuốc, anh đang tìm chai hoắc hương. Tuy nhiên, mắt anh lại mờ đi, không đọc rõ chữ, anh nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, vẫn không thấy được.

“Phong Khang?” – Giọng nói lo lắng của cô truyền đến.

“Có rồi” – Anh không muốn cô nhìn thấy sự lúng túng này.

Anh vẫn còn khá quen thuộc với nơi này cố gắng nhớ vị trí của hoắc hương rồi lấy hai chai và bước ra ngoài. Lúc đi ra, vị bác sĩ già liếc nhìn hướng anh, ông ta rất quan tâm đến anh và Bối Bối.

“Cháu đưa người ta đi khám bệnh là được rồi. Đừng có tiếp xúc quá thật mật với cô gái khác, Bối Bối sẽ tức giận” Du Ánh Tuyết hơi rủ mắt, Kiều Phong Khang trầm mặc nhìn cô, sau đó quay đầu lại, nhìn vị bác sĩ già thân nhiên nói: “Ông nội, cháu quên giới thiệu với ông – đây là vợ cháu.” Vị bác sĩ già chết lặng. Du Ánh Tuyết lại mỉm cười rất tươi. Cô nắm tay anh lần này, anh không đẩy nó ra nhưng anh cũng không nắm lại tay cô.

Sau khi vị bác sĩ già bình tĩnh trở lại, anh đã dẫn cô đi thật xa, sau lưng vẫn còn nghe thấy tiếng rống giận của ông: “Thằng nhóc, có chuyện gì vậy? Tại sao đã kết hôn còn không nói sớm, để cô uống. Nếu cháu sốt trở lại, hãy dùng bông thấm nước hoắc hương rồi thoa nhẹ. Cháu đã rõ chưa?”

“Vâng ạ. Cảm ơn ông nội” Kiều Phong Khang quay sang các tủ thuốc, anh đang tìm chai hoắc hương. Tuy nhiên, mắt anh lại mờ đi, không đọc rõ

chữ, anh nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, vẫn không thấy được.

“Phong Khang?” – Giọng nói lo lắng của cô truyền đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 500

“Có r ồi” – Anh không muốn cô nhìn thấy sự lúng túng này.

Anh vẫn còn khá quen thuộc với nơi này cố gắng nhớ vị trí của hoắc hương r ồi lấy hai chai và bước ra ngoài. Lúc đi ra, vị bác sĩ già li ền hướng anh, ông ta rất quan tâm đến anh và Bối Bối.

“Cháu đưa người ta đi khám bệnh là được r ồi. Đừng có tiếp xúc quá thật mật với cô gái khác, Bối Bối sẽ tức giận” Du Ánh Tuyết hơi r ỏ mắt, Kì ều Phong Khang trâm mặc nhìn cô, sau đó quay đầu lại, nhìn vị bác sĩ già thản nhiên nói: “Ông nội, cháu quen giới thiệu với ông – đây là vợ cháu.” Vị bác sĩ già chết lặng. Du Ánh Tuyết lại mỉm cười rất tươi. Cô nắm tay anh lần này, anh không đẩy nó ra nhưng anh cũng không nắm lại tay cô.

Sau khi vị bác sĩ già bình tĩnh trở lại, anh đã dẫn cô đi thật xa, sau lưng vẫn còn nghe thấy tiếng r ồng giận của ông: “Thằng nhóc, có chuyện gì vậy? Tại sao đã kết hôn còn không nói sớm, để Bối Bối nhà ta đau lòng xem tôi trị cậuu ra sao!” Du Ánh Tuyết nhìn lại vị bác sĩ già, r ồi nhìn anh. Đến lần thứ ba, khi cô nhìn anh, anh không kìm lòng được hỏi: “Nhìn gì vậy?”

“Anh Khang, anh tại sao lại gặp nhiều vận đào hoa như thế?”

“Em nghĩ có nghĩ bộ dạng tôi như vậy còn đào hoa được?” – Anh cười chua chát.

Cách anh tự coi nhẹ bản thân thế này khiến cô cảm thấy rất buồn.

“Nếu không phải vận đào hoa thì Bối Bối là chuyện gì? Em thấy không chỉ Bối Bối thích anh, mà ông nội của nàng cũng rất thích anh. Nghe nói nhà Bối Bối có hai anh trai, hai người này cũng thích anh lắm” Kì ều Phong Khang cười kh ờ.

“Anh Khang, anh không định giải thích với chị Tuyết sao? Vợ của anh bây giờ đang ghen đó!” – Ánh Tuyết vờ tức giận trừng mắt nhìn anh.

Anh nhìn cô, cô ấy trẻ trung, năng động, hoạt bát và vui vẻ. Mọi thứ trông thật hoàn mỹ. Mà anh nhìn cô trước mặt lại càng ngày càng mờ mịt, đường nét của cô nhìn không rõ.

Anh trăn mặc, lạnh nhạt nói: “Đi thôi, trở về dùng bữa sáng”

“Vâng” – Du Ánh Tuyết không khó chịu vì sự thờ ơ của anh.

Cô đuổi theo anh, cố ý nói tiếp: “Anh Khang, anh không định ở mãi trên hòn đảo này rồi hạnh phúc cùng – Anh nghĩ rằng.

“Anh đã không nói với ai rằng mình đã kết hôn. Anh đừng nói là anh muốn lừa dối mấy cô gái ngây thơ đó nha?”

“... Du Ánh Tuyết, em nói đủ chưa?” Du Ánh Tuyết bĩu môi, cô xoay nhẹ đi về phía trước đối diện với anh mà bước lùi, anh cau mày: “Đi đứng đằng hoàng.” Những con đường ở đây tuy không có xe cộ nhưng lại có nhiều đá sỏi, nếu ngã xuống sẽ rất đau.

“Em có chuyện muốn hỏi anh” – Cô đột nhiên dùng giọng nghiêm túc.

“Trước đi đứng cho tốt đã”

“Phong Khang, nếu không phải em tìm anh trước, có phải anh định sống trên hòn đảo này vĩnh viễn? Sau này quên em đi, cưới một người phụ nữ nào đó, một đi không trở lại...AI” – Lời nói của cô vừa dứt thì gót chân đã va vào đá.

“Cẩn thận!” – Anh lo lắng kêu lên một tiếng, đưa tay ra nắm chặt cổ tay cô.

Cô bất ngờ bị kéo vào vòng tay của anh cái chân bị thương của anh ấy không thể chịu được lực tác động đột ngột như vậy, rung lên một cái khiến cả hai cùng nhau ngã xuống đất.

Ki ầu Phong Khang sợ làn da mỏng manh của cô tiếp đất sẽ bị thương nên ôm cô trong lòng, dùng lưng mình đập mạnh xuống đất, chịu đựng nỗi đau của đá sắc nhọn đâm vào. Cố gắng bảo vệ cô vững chắc trong vòng tay của mình.

Du Ánh Tuyết ngẩng đầu khỏi cánh tay của hắn, hai người chạm mắt với nhau, tình ý nồng đượm không thể che giấu được.

“Có sao không?” Ki ầu Phong Khang có chút khó chịu, nếu chân của anh còn nguyên vẹn, trong trường hợp này, chắc chắn cô không chịu thương tổn gì.

“Nếu có chuyện cũng là anh” – Du Ánh Tuyết hai mắt rưng rưng, đánh nhẹ anh mấy cái – “Sao anh lại ngốc như vậy, anh luôn bảo vệ em trước” Anh cười tự giễu: “Tôi như thế này, e rằng khó bảo vệ được em” Lại nữa!

“Em cấm anh lại xem nhẹ chính mình” Vừa nói, cô vừa nhanh chóng rời khỏi anh, kéo anh đứng dậy. Anh ng ồi dậy, cả người đều dính đầy bùn đất, trông rất chật vật.

Cô đi vòng ra sau anh, vươn tay muốn vén áo anh lên nhìn. Anh dùng tay siết chặt tay cô, trên lưng anh có rất nhiều vết sẹo chẳng chịt do tai nạn để lại, anh không muốn làm cô sợ.

“Đừng”

“Em chỉ muốn xem anh có làm sao không”

“Không sao đâu” – Anh tr ần mặc, tan xương nát thịt còn từng chịu qua, mấy viên sỏi nhỏ đã là gì.

“Để em xem” – Cô vẫn giữ chặt áo anh, trên mặt đất có rất nhiều đá, không thể không đau.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 501

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 501:

Anh phủi bùn đất trên người: “Lo cho mình trước đi” Cô thở dài vỗ bụi trên người, nghĩ nghĩ lại rồi ngẩng đầu nói: “Vừa rồi anh không có trả lời em.

Nếu em không tìm được anh trước, anh sẽ định trở lại nữa sao?”

“..”- Anh mím môi.

Cô có thể thấy nỗi buồn trong mắt anh. Sự im lặng của anh chính là sự cam chịu.

“Vậy... anh định bỏ rơi em rồi anh sẽ kết hôn với Bối Bối và sống với Bối Bối đến hết đời trên đảo?”

“Đừng nói nhảm!” – Anh nói một cách gay gắt.

“Em đang nói nhảm sao? Câu nào em nói sai?” – Du Ánh Tuyết cắn môi.

“Dì ơi, sao dì lại ở cùng với... đại ma vương?” – Đường như vì sợ hãi, giọng nói của Tiểu Mộc càng ngày càng nhỏ, cả đám nhỏ cũng co cụm lại.

Du Ánh Tuyến nhìn sang lạnh lùng thấy khuôn mặt không được tự nhiên căng thẳng dưới một nửa chiếc mặt nạ. Cô nén đau xót vào trong lòng.

“Tiểu Mộc sau này con phải anh ấy là chú, không được gọi đại quý ma vương nữa” – Cô ng ỡ xồm xuống, nhẹ nhàng khuyên bảo mấy đứa nhỏ.

“Nhưng... mẹ nói, đại ma vương, không, chú rất khủng khiếp. Nếu không, chú ấy cũng không cần đeo mặt nạ” Cô ngược nhìn anh, anh ấy đã âm thầm tiến về phía trước. Bóng dáng ấy trong gió lạnh càng thêm cô đơn, hiu quạnh. Cô cảm thấy đau nhói trong tim. Thật sự rất khó để tưởng tượng một người đàn ông từng kiêu ngạo như vậy đã phải chịu đựng gì cho đến tận bây giờ.

“Con phải tin dì, chú ấy không đáng sợ chút nào. Chú ấy không phải đại quỷ mà là người anh hùng vĩ đại nhất trong tâm trí của dì. Thậm chí, chú ấy còn không tiếc tính mạng của mình để cứu dì. Cũng chính vì cứu dì mà chú ấy mới bị thương mặt đeo mặt nạ”

“Thật sao?” – Tiểu Mộc nghiêng đầu nhìn cô – “Chú ấy thật sự là anh hùng cứu người sao?” Du Ánh Tuyết mỉm cười lấy trong túi áo ra vỏ sò nhét vào tay Tiểu Mộc: “Có thể giúp dì mang cái này tặng cho chú ấy không?” Tiểu Mộc khó hiểu: “Cái vỏ đẹp đẽ này là con tặng cho dì lúc dì buồn bã bây giờ con thấy không, chú ấy cũng đang buồn lắm” Tiểu Mộc do dự cuối cùng vẫn cầm vỏ sò và chạy về phía Kiêu Phong Khang Anh cứ hướng về trước mà bước đi, không nhìn lại. Trước mặt cô, anh không muốn để lộ ra vẻ khổ sở này. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh cũng không nhìn lại. Cho đến khi, bàn tay buông thõng bên hông bị một bàn tay nhỏ bé nắm lấy.

Anh ngạc nhiên rồi lại cau mày.

“Chú, cho chú cái này.

Tiểu Mộc nhét một thứ nhỏ nhỏ vào lòng bàn tay anh.

Anh ấy thực sự ngỡ ngàng vì cậu bé ngừng gọi anh là đại ma vương. Khi anh ra ngoài, lũ trẻ nghịch ngợm sẽ ném đá anh sau lưng anh. Mọi người cũng đều muốn xa tránh anh.

Anh nghe Bối Bối nói rằng đó là vì bộ dạng máu me của anh khi được cứu lên khiến lũ trẻ sợ hãi khóc thét. Cậu bé trước mặt anh cũng là một trong số đó. Chính vì vậy, anh đã hình thành thói quen đeo mặt nạ trước mặt những đứa trẻ này.

Anh mở lòng bàn tay ra và nhìn nó trong lòng bàn tay anh nằm một chiếc Vỏ sò sặc sỡ.

“Đây là cái gì?” – Anh hỏi.

“Cái này dành cho những người đang buồn. Mỗi khi buồn, chỉ cần nhặt được những vỏ sò xinh đẹp là chú sẽ rất vui. Vậy nên chú đừng buồn nữa nha” Anh khẽ giật mình, anh nhìn vỏ một lúc lâu sau đó nhìn xuống cậu bé: “Sao đột nhiên con không gọi chú là đại ma vương? Không còn sợ chú nữa sao?”

“Không sợ” – Tiểu Mộc lắc đầu.

“Tại sao?”

“Dì nói, chú không phải đại ma vương, chú là anh hùng cứu người, chú là anh hùng trong lòng dì” Trong lòng anh có chút xúc động, không khỏi nắm chặt vỏ sò trong tay.

Du Ánh Tuyết chậm rãi đi về phía anh, cô nhìn anh với nụ cười dịu dàng trên môi.

Trong một ngày đông lạnh giá như thế này, một nụ cười cũng thật ấm áp với anh. Dường như nó có thể dễ dàng xuyên qua mọi sương khói và soi rọi vào mọi góc ngách trong trái tim anh.

Du Ánh Tuyết đến gần, Tiểu Mộc ngẩng đầu lên nói với cô: “Dì à, con đưa vỏ sò cho chú rồi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 502

Chú ấy hình như không còn buồn như trước nữa”

“Con làm rất tốt” – Cô sờ đầu cậu bé – “Con cùng các bạn đi chơi đi, sau này gặp lại dì mời con ăn bánh ngọt”

“Dạ, tạm biệt dì” Tiểu Mộc vẫy tay, chạy ra ngoài một bước, quay người vẫy tay với anh cười – “Tạm biệt, chú.” Kiều Phong Khang không trả lời, đáp lại, khước môi anh cong lên.

Hai người đi lại cạnh nhau. Nhất thời cả hai đều không biết nên nói gì.

“Anh có nghĩ Tiểu Mộc và đám nhỏ kia dễ thương không?” – Cô ấy hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Không dễ thương” Anh trả lời mà không mớ h ồ

“..”- Ánh Tuyết cứng họng – “Sao lại không dễ thương?”

“Một đám nhóc con, chúng đáng yêu ở chỗ nào?”

“Tại sao đám nhóc con không dễ thương?” – Cô mím môi, nhưng Bánh Bao của bọn họ thật dễ thương!

“Nghịch ngợm suốt ngày”

“Đi đâu đó có nghĩa là anh thực sự không thích mấy bé trai à?”

“Ừ” – Anh đáp lại không chút do dự.

Cô không vui tròng mắt nhìn anh và bước nhanh về phía trước bỏ mặc anh. Kiều Phong Khang không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh chỉ nói sự thật, anh đã chọc giận đến cô ở đâu vậy?

Kết quả là cô đã hờn dỗi anh cả ngày nhưng cô không bao giờ có ý định rời đi.

Kiêu Phong Khang đun nước cho cô uống nhưng cơn sốt của cô vẫn kéo dài. Khi màn đêm buông xuống, cơn sốt lại trở về. Anh tìm chăn bông trong tủ để cô dùng.

“Em muốn đi tắm” ~ Anh liếc cô một cái, cau mày khó xử – “Ở đây không có phòng tắm, tối nay chịu đựng chút đi” “Không được, tối hôm qua em không tắm rồi. Hôm nay lại bị ngã, cả người bẩn lắm” – Cô liếc anh một cái “Chẳng lẽ anh không thường tắm?” ° DÓ”

“Vậy thì anh thường tắm rửa ở đâu?” Anh đã chỉ ra ngoài cửa.

“Ngoài nhà?” – Cô kinh ngạc, cô nhanh chóng bước ra khỏi nhà và đứng như dự đoán, cô nhìn thấy một chiếc lều nhỏ dựng bên ngoài.

Đó là phòng tắm nơi anh ấy đã tắm trong hai năm, mặc dù nó khá sạch sẽ, nhưng nó có thể quá thô sơ. Hơn nữa, nó cũng không có máy nước nóng.

“Còn muốn tắm không?”

“Tắm chứ” – Cô gật đầu – “Anh có thể giúp em chuẩn bị quần áo và khăn tắm không?” Anh không còn cách nào khác là đi tìm quần áo giúp cô.

Một lúc sau, cô mang ra một ít nước nóng, anh đưa tay ra muốn thay cô cầm ấm nước nhặt nó lên. Cô sợ chân anh đau nên giành lại.

“Buông tay”

“Em có thể tự mình làm”

“Tôi không phải là người vô dụng”

“...” – Cô nhìn anh tự lấy nước cho vào thùng rồi ném một chiếc khăn lên đó.

“Anh Khang, anh tốt với vợ như vậy, có muốn được thưởng không?”
Anh ngây người cô đột nhiên đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ trên mặt anh ra.

Cô mỉm cười, đưa tay lên khẽ vuốt đôi lông mày cương nghị của anh:
“Đừng cau mày! Anh vẫn rất đẹp trai. Tại anh suốt ngày cau mày mới dọa
những đứa trẻ đó sợ anh”

“Đừng nháo nữa, mau tắm đi, một lát nước lạnh, sẽ lại bệnh thêm.”

“Vâng” – Cô mỉm cười, trong lúc anh không chú ý, cô kiễng chân lên
hôn vết sẹo dưới mắt anh.

Đôi môi mềm mại áp vào da anh.

Dù chỉ là một giây nhưng anh cảm giác ngứa ran như có luồng điện
chạy khắp cơ thể.

“Anh Khang, chỉ là một nụ hôn thôi mà. Nếu em làm chuyện khác...”
Vừa trêu đùa vừa nói chuyện, bàn tay nhỏ bé như một con rắn khéo léo của
cô chui vào trong áo anh đẩy cảm dỗ.

Lúc này đây, anh thật sự hít thở không thông, anh nắm chặt lấy tay cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 503

“Đừng quậy nữa!” Anh hung hăng trừng mắt cô, sau đó xoay người bước vào nhà. Cô đang muốn đi theo, bỗng nhiên, trên đầu cô có vật gì đó ném tới.

Là áo của anh.

“Mau đi tắm rửa!” – Giọng nói tức giận của anh từ bên trong truyền ra.

Đứa ngốc này, còn dám dụ dỗ mình.

Cô ở trong lầu tắm, anh ở bên ngoài canh giữ. Gió biển thổi lờng lộng, không khí đâu là vị mặn của biển.

Lần đầu tiên trong hai năm qua, anh cảm thấy trái tim lưu lạc của mình có chút cảm giác thân thuộc. Sau một thời gian dài tĩnh dật, anh không biết đã mơ đến việc người phụ nữ nhỏ bé ở bên cạnh bao nhiêu lần. Trong sáu tháng qua, anh đã rất nỗ lực để đi đầu dưỡng cơ thể của mình. Anh không muốn quay lại với một bộ dạng và tàn tạ như thế này.

“Chú ba, em tắm rửa xong rồi.” Một lúc sau, giọng cô vang lên trong lầu. Bởi vì cảm lạnh, giọng nói trở nên mỏng manh hơn, hơi nữa hai tiếng “chú ba” này chẳng khác nào móng nhỏ cào vào lòng của anh.

“Mau ra ngoài đây” Kìêu Phong Khang đứng dậy, nhặt áo bông bên cạnh, đi về phía lầu.

Du Ánh Tuyết bước ra sau khi mặc áo. Mặc dù trời đã tối dưới ánh đèn mờ ảo Kìêu Phong Khang vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy cô hoàn toàn không mặc gì ngoại trừ áo sơ mi của anh.

Một đôi chân dài trắng nõn như tuyết lộ ra, thật là kìêu diễm.

Anh hít thở khó khăn, rõ ràng ngoài trời đang lạnh như băng nhưng anh chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, các mạch máu như bị lửa đốt.

“Lạnh quá, lạnh quá!” – Cô run rẩy.

Anh giấu đi những dao động trong lòng, cầm lấy chiếc chăn bông phủ lên người cô.

“Vào trong sưởi ấm chút đi” – Anh thúc giục, vòng tay ôm lấy vai cô. Du Ánh Tuyết liếc xuống lòng bàn tay anh, cảm nhận được nhiệt độ của anh, trái tim cô bỗng nhiên trở nên ấm áp.

Anh dẫn cô ngồi xuống trước lò sưởi. Cô lại đưa tay lên trán để kiểm tra nhiệt độ của mình, còn nóng quá, hai má cô nhúu chặt. Không nói lời nào, anh đổ nước hoắc hương lên miếng bông rồi đưa cho cô: “Thoa vào rốn đi” – Giọng điệu anh rất nghiêm túc.

Tuy nhiên, Du Ánh Tuyết lại cảm thấy trái tim rất ngọt ngào. Anh thực sự một chút cũng không thay đổi. Anh vẫn là người chú ba yêu cô, thương cô nhất.

“Sao đó? Nhanh tay lên”

“Cái này có thực sự hiệu quả không?”

“Đây phương pháp trong trung y, cứ thử đi nếu không được thì đi uống thuốc”

“Vâng” – Cô gật đầu, đem miếng bông thấm nước đặt lên rốn, sợ nó rơi nên cô chỉ biết dùng tay giữ lấy.

Kiêu Phong Khang đứng dậy lấy khăn khô, ngồi sau lau tóc cho cô.

“Không có máy sấy tóc à?” – Cô hỏi.

“Không, tóc ngắn, không cần lắm”

“Vậy anh lau khô cho em, em không có tay đâu” – Cô áp tay lên bụng, nghịch ngợm nhìn về phía anh.

Anh quấn mái tóc dài ướt đẫm của Du Ánh Tuyết vào một chiếc khăn và nhẹ nhàng lau nó. Du Ánh Tuyết có vẻ mệt mỏi vì phát sốt, toàn thân mềm nhũn dựa vào trong ngực hắn.

Hơi thở trên người cô n ồng nặc mùi sữa tắm của anh. Sự thân mật này khiến anh có chút hít thở không thông.

“Tại sao dừng lại r ồi?” Anh đang tr ần mặc nhìn cô, ánh mắt hai người va chạm nhau. Hình bóng của nhau được phản chiếu trong mắt đối phương.

Du Ánh Tuyết nhìn chăm chăm vào anh ta một cách tham lam và lưu luyến. Đầu hơi ngẩng v ề phía anh, đôi môi ửng h ồng khế mấp máy. Khi cô đến g ần hơn, hơi thở nóng bỏng của hai người quyện vào nhau, chỉ còn một giây nữa môi họ sẽ chạm vào nhau.

Cô đột nhiên nhếch môi cười, xoay người ng ồi thẳng dậy, như không để ý đến b ầu không khí ái muội vừa r ồi, thản nhiên nói: “Anh Khang, anh không đi tắm sao?” Kiều Phong Khang không ngờ bản thân vừa bị cô đùa giỡn.

“Đi, đi!” – Du Ánh Tuyết nắm lấy khăn trong tay, quay lưng lại, lau tóc cho mình.

Sau khi anh đi ra từ phòng tắm Du Ánh Tuyết đã ở trên giường, như thể đang ngủ say, anh bước vào cô cũng không nhúc nhích.

Anh chỉnh lại chăn bông cho cô trước khi lấy ra một cuộn chăn ga gối khác từ tủ và trải xuống đất. Một bên là ngọn lửa nhỏ, một bên là cô đang ngủ, mọi thứ dường như thật yên bình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 504

Kiêu Phong Khang nhìn cô trên giường, tắt đèn, nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, chăn bông đột nhiên bị mở ra. Một cơ thể mềm mại, ấm áp chui vào trong chăn bông.

Anh nửa mơ nửa tỉnh, cảnh giác muốn đẩy ra, ngay sau đó, cái mùi quen thuộc xộc vào mũi. Cánh tay nhỏ bé vòng qua ôm lấy eo anh. Đôi chân trần của cô áp vào chân anh.

Anh chỉ mặc một cái quần đùi, lúc này hai chân hai người ôm sát vào nhau không có kẽ hở. Anh ngẩn người trong giây lát, toàn thân cứng đờ.

Có một số nơi đã ‘dựng thẳng khó che giấu.

“Du Ánh Tuyết!”

“Chú ba, em lạnh quá...”

Kiêu Phong Khang chống lại dự vọng và chạm trong cơ thể, đành phải lấy chăn bông quấn chặt lấy cô.

“Hình như em lại sốt rồi?” Anh sờ trán cô nói: “Khá hơn một chút rồi. Em mau ngủ đi, nếu mai vẫn còn sốt thì đi bệnh viện” Cô đột nhiên trở mình, nằm trên người anh hai tay vẫn ôm lấy cổ anh.

Lúc này, hơi thở của anh đã có chút rối loạn. Trong chiếc chăn bông, đôi tay anh nắm chặt.

“Ánh Tuyết.”

“Dạ?”

“Đừng như vậy Mặc dù miệng anh nói như vậy nhưng cũng chỉ vỗ nhẹ lên vai cô.

“Em phải làm vậy” – Cô bĩu môi – “Làm vậy ngày mai anh mới không biến mất” Có lẽ nên thế như vậy vì chính anh cũng sợ cô biến mất.

Cả đêm, anh bị cô giữ chặt, thậm chí anh không dám động đậy. Sang hôm sau thức dậy toàn thân anh đau nhức.

“Anh bai”

“Anh bai” Giọng của Bối Bối vang lên ngoài cửa cô vẫn còn đang ngủ say, chỉ lẩm bẩm gì đó. Anh sợ Bối Bối làm cô tỉnh dậy, tùy ý mặc quần áo vào rồi vội ra ngoài.

“Anh ba, thức ăn hôm nay...”

“Nhỏ tiếng thôi” – Kiều Phong ra hiệu, sau đó chỉ vào Du Ảnh Tuyết vẫn đang ngủ say.

Bối Bối hiểu ra ngay, trong lòng hơi mất mát.

Bối Bối đặt tờ báo sang một bên, mỉm cười miễn cưỡng nói: “Vậy thì hôm nay em không cần đọc báo cho anh nghe nữa”

“Ừm” Kiều Phong Khang tiễn Bối Bối ra cửa, Bối Bối suy nghĩ một lúc, không thể không hỏi: “Anh ba, cô ấy có thực sự là vợ anh sao?” Kiều Phong Khang đóng cửa lại trước khi gạt đầu và nói: “m” Sự dịu dàng anh ấy dành cho cô gái kia, Bối Bối chưa bao giờ nhìn thấy trước đây.

Về u sầu trên gương mặt anh không nhiều như xưa. Đây là điều kỳ diệu của tình yêu, phải không?

“Lúc trước khi em cứu anh trên biển, có một bức ảnh trong ví của anh bị mờ hết. Là cô ấy sao?” “Là anh và cô ấy. Bức ảnh chúng anh chụp khi đến Cục dân chính để lĩnh giấy chứng nhận” Bối Bối có chút ghen tị: “Em có thể thấy rằng cô ấy rất yêu anh. Mà anh cũng rất thích cô ấy” Kiều Phong

Khang cong lên khoe môi, sao có thể nói là thích được, từ lâu yêu cô đã trở thành thói quen. Có lẽ là một thói quen cả đời không bỏ được.

“Anh ba, bây giờ anh muốn ra ngoài sao?”

“Ừ” – Anh nói – “Đi cửa hàng mua vài thứ”

“VẬY em sẽ đi với anh” – Bối Bối đi cùng anh cũng là theo thói quen. Bây giờ mắt anh không tốt cô sợ rằng nếu không có ai bên anh, anh sẽ dễ bị ngã.

Kiêu Phong Khang cũng không từ chối, trong mắt anh, Bối Bối luôn giống như em gái của anh.

“Anh ba, anh định mua gì vậy?” Anh lấy máy sấy tóc trước sau đó anh lấy bàn chải đánh răng và một số đồ dùng đơn giản hàng ngày.

Bối Bối đoán rằng những thứ này là mua cho vợ anh. Anh chưa bao giờ sử dụng máy sấy tóc.

Sau khi mua một số thứ, hai người đi bộ về. Khi đang đi, anh đột nhiên cảm thấy chóng mặt. Sau đó, trước mặt tối tối đen như mực.

Anh dừng lại. Anh nhắm mắt một lúc lâu rồi lại mở ra, nhưng phía trước vẫn là bóng tối.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 505

Trước đây đã có những tình huống mắt anh đột nhiên bị mù thế này tuy nhiên, nó chắc chắn không giống như bây giờ, trước đây, chỉ trong một thời gian ngắn anh đã có thể nhìn thấy lại.

“Bối Bối?” – Anh đưa tay lên trời.

Tim Bối Bối thất lại vội vàng siết chặt tay anh: “Anh ba, em ở đây, em ở đây” Kiều Phong Khang nhắm mắt lại rồi mở mắt, cố gắng mấy lần nhưng trước mắt vẫn tối đen.

Anh hoàn toàn không nhìn thấy nữa?

Bối Bối giờ tay ngập ngừng vẩy vẩy trước mặt anh mấy lần, nhưng đôi mắt của anh không có chút phản ứng nào.

“Anh ba, để em gọi anh hai qua, chúng ta cùng anh đi bệnh viện.” Kiều Phong Khang không phản đối.

Lúc Bối Bối định chạy đi, anh nhớ ra đi đâu gì đó, nắm lấy tay Bối Bối, trầm giọng nói: “Bối Bối, giúp anh đem những thứ này về Còn nữa... nói cho cô ấy biết, anh có chuyện phải làm, đừng nhắc gì với cô ấy, đừng để cô ấy biết mất anh xảy ra chuyện” Anh không muốn cô biết rằng tình hình của anh bây giờ rất tồi tệ. Anh sợ cô lo lắng, càng không muốn bản thân trở thành phế vật trước mặt cô ấy.

Bối Bối nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, cuối cùng vẫn gật đầu, vội vàng xách đồ về nhà.

Du Ánh Tuyết đã tỉnh từ lâu, cô nhìn thấy bữa sáng do Bối Bối để trên bàn vẫn còn nóng. Tuy nhiên cô lại chẳng thấy anh ở trong nhà. Cô yên tĩnh ngồi đọc báo đợi anh về ăn sáng.

Qua một lúc lâu, cô vẫn không thấy anh, lòng cô không khỏi có chút lo lắng. Cô biết rõ, chân anh và mắt anh đều không tốt, anh ở ngoài một mình

cô sợ không biết đi đâu gì sẽ xảy ra.

Cô muốn ra ngoài tìm anh nhưng cô lại không thuộc đường ở đây, lỡ như cô tìm chưa được anh mà đã bị lạc khiến anh phải lo lắng ngược cho cô thì sao?

Khi cô đang không biết làm sao, dì Lý gọi điện đến: “Khi nào cháu về đây, cậu chủ nhỏ đã hai ngày không gặp cháu bây giờ không chịu uống sữa nữa”

“Hiện tại cháu đang ở chỗ của anh ấy. Khi nào tâm trạng anh ấy tốt hơn, cháu sẽ khuyên anh ấy cùng nhau trở về” – Cô cũng rất nóng lòng nhưng trước mắt anh chưa dám đề cập đến.

“Trời ạ... ý cháu anh cậu chủ?” – Dì Lý mừng rỡ – “Cháu đã tìm thấy cậu chủ rồi sao? Cậu ấy ở đâu? Có bị làm sao không?” Du Ánh Tuyết thở dài, không muốn dì Lý lo lắng, chỉ nói: “Không sao rồi, dì đừng lo lắng. Hai ngày nữa cháu sẽ trở lại. Bánh Bao vẫn phải do dì chăm sóc rồi”

“Đi đâu này là tất nhiên, dì sẽ lo cho.

Bánh Bao. Cháu có muốn trợ lý Sơn và cậu Minh Đức đến đón Nếu họ biết rằng cậu chủ chủ không ăn còn sống, họ sẽ vui mừng lắm”

“Không cần, cháu sẽ từ đưa anh ấy về Giờ đây, trái tim anh vẫn còn bao phủ bởi những tảng băng dày và các lỗ hổng. Cô muốn khi anh trở lại thành phố A, anh ít nhất đã có thể bình thản đối diện với thực tại, trái tim đã được xoa dịu.

Cô biết anh cần thời gian chuẩn bị, cô không muốn ép buộc anh.

Lúc này, Bối Bối mang theo đồ vật chạy vào nhà: “Cô Ánh Tuyền” Bối Bối gọi cô ấy ra ngoài.

“Dì Lý, hiện tại cháu có chút số chuyện ở đây, chúng ta lần sau nói tiếp” – Du Ánh Tuyết nói với mẹ Lưu xong liền cúp điện thoại.

“Cái này, chô cô” – Bối Bối đưa thứ trong tay ch cô, cô vừa nhìn thấy nó đã hiểu ra.

“Cô có biết Phong Khang ở đâu không? Có phải hai người mới gặp nhau không?” Bối Bối lo lắng, không biết nói dối như nào, đánh nói đại: “Anh ba đang đi với anh hai tôi “Vậy cô có thể dẫn tôi đi tìm họ không? Tôi lo lắng cho anh ấy lắm” Sự lo lắng trong mắt Du Ánh Tuyết vô cùng chân thật. Tuy nhiên, Bối Bối không thể để cô ấy đi theo, cô ta đã hứa với anh ba rồi.

“Cô nên đợi anh ba ở nhà, anh ba bảo cô không cần đi theo. Bọn họ đang bận không có thời gian chăm sóc cô.

Sau khi Bối Bối nói xong thì quay đầu bỏ đi. Cô ta sợ rằng Du Ánh Tuyết muốn đi theo. Cô ta càng lo lắng tình trạng của anh ba không cầm cự được nữa.

Du Ánh Tuyết nhìn theo bóng lưng người đã vội vã rời đi, suy tư, cô cảm thấy Bối Bối có gì đó không đúng. Cô đưa tay lên ôm ngực, có nhiều người chăm sóc cho anh ấy, anh ấy sẽ ổn thôi, cô tự trấn an mình.

Cô đợi mãi đến trưa mà vẫn không thấy ai về. Du Ánh Tuyết không nghĩ yên được nữa, cô không có thông tin liên lạc nên phải lần mò trên đảo, hỏi đường tìm đến nhà Bối Bối.

Bên trong bệnh viện tốt nhất thành phố An Lập.

Bối Bối lo lắng đến mức mặt tái mét, không ngừng đi tới đi lui.

“Được rồi, Bối Bối, không có gì đâu” – Anh hai của Bối Bối giữ cô lại.

“Anh hai, anh ba sẽ không sao chứ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 506

“Chờ một lát sẽ có kết quả kiểm tra, lo lắng giờ cũng vô ích” Nhưng Bối Bối vẫn rất lo lắng, anh hai cau mày: “Bối Bối, em đừng quan tâm đến anh ba đó nữa. Em nói anh ta đã có vợ, hơn nữa nếu mắt anh ta có thể tốt lên thật tốt thì hai năm qua em chăm sóc anh ta coi như vô ích. Chắc chắn anh ta muốn trở về với vợ rồi” Khi nghe những lời này, Bối Bối có chút buồn bã nhưng rồi lại không vui nói: “Chỉ cần anh ba khỏe, anh ấy đi đâu cũng được. Hơn nữa, sao có thể nói là em chăm sóc anh ấy vô ích. Tiền trong tài khoản của anh bây giờ, nếu không phải anh ba giúp thì sao mà có được? Nếu không có anh ba, có lẽ bây giờ anh và anh cả vẫn còn đi mò cua trên đảo đó.” “Đúng là như vậy. – Anh hai cũng phải thừa nhận chuyện này – “Nhưng là một người anh trai, anh tất nhiên lo lắng em không vui. Nếu em cảm thấy không sao thì anh không nói nhiều nữa” Bối Bối có thể thấy, từ khi Du Ánh Tuyết lên đảo, anh ba rõ ràng trở nên vui vẻ hơn. Suốt hai năm cô cũng không thể khiến anh nở một nụ cười thật tâm còn vợ anh chỉ mất chưa đầy hai ngày. Vậy nên anh cần cùng vợ mình trở về nơi thuộc về anh, đó mới tốt.

Bác sĩ vẻ mặt nặng nề từ trong bước ra: “Ai là người nhà của anh Kìêu?”

“Là chúng tôi.”

“Vậy thì vào với tôi.” Kìêu Phong Khang đang ngẩng đầu đó với đôi mắt nhắm nghiền, mặt không lộ ra biểu cảm nào. Bối Bối bước tới, đứng bên cạnh anh, “Anh ba, bây giờ anh có thể nhìn thấy được không?” Anh mím môi.

“Bây giờ anh ta có thể miễn cưỡng thấy được một chút ánh sáng. Tuy nhiên, trong tương lai, tình trạng mù tạm thời này sẽ kéo dài và trở thành mù vĩnh viễn. Có thể một hay hai giờ nữa anh ta sẽ thấy lại nhưng đánh giá tình hình hiện tại, tôi e rằng trong vòng nửa tháng, có lẽ anh ta không thể nhìn thấy nữa” – Bác sĩ nói.

“Bác sĩ, nếu chọn phẫu thuật ngay bây giờ có cứu được không?”

“... Phẫu thuật không phải là không thể, chỉ là...” – Bác sĩ dừng lại một chút mới nói tiếp – “Mọi người nhất định phải chuẩn bị tâm lý. Rất có thể sau phẫu thuật sẽ không thể bình phục. Không chỉ khả năng mù vĩnh viễn khá cao mà còn vĩnh viễn có nhiều tác hại khôn lường... Tuy nhiên, đây là biện pháp cuối cùng bây giờ rồi. Tôi đề nghị mọi người nên cân nhắc kỹ lưỡng” Mù vĩnh viễn...

Đây chắc chắn là một đòn đánh vô cùng nặng nề nữa giáng vào người đàn ông kiêu ngạo như anh. Bối Bối nghĩ tới nghĩ lui, vẫn bình tĩnh hỏi: “Cơ hội phục hồi được bao nhiêu phần trăm?”

“Chưa đến ba mươi” Bối Bối lặng người, hơi thở của Kiều Phong Khang ở bên cạnh cũng trở nên nặng nề hơn.

Anh đã không nói một câu nào rồi đột ngột đứng lên và bước ra ngoài, Bối Bối lo lắng chạy theo.

“Bác sĩ, tôi xin lỗi, chúng tôi sẽ ra ngoài xem xét trước. Chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn về ca phẫu thuật” – Anh hai của Bối Bối ở lại và chào tạm biệt bác sĩ. Sau khi suy nghĩ về điều đó, anh ta nói thêm – “Nếu chúng tôi chọn phẫu thuật tôi hy vọng sẽ được sắp xếp những bác sĩ nhãn khoa tốt nhất. Tiền không phải là vấn đề” Cả hai anh của anh đều mở một tài khoản riêng cho số tiền mà Kiều Phong Khang giúp họ kiếm được từ việc mua cổ phiếu. Số tiền trong đó giờ đã rất nhiều rồi.

Du Ánh Tuyết chờ đến chiều vẫn không thấy anh trở về Khi tìm đến nhà Bối Bối, chỉ nghe nói bọn họ đã cùng đi đâu đó. Thấy trời càng lúc càng tối, cô nghĩ thầm, liệu anh có bỏ mình chạy đi nơi khác không?

Khi cô đang nghĩ về nỗi sợ này thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Có thể là anh ấy không? Cô chạy nhanh vào tìm kiếm điện thoại trên giường. Cô nhìn vào màn hình nhấp nháy, không phải là anh.

Đó là Lê Tiến Minh.

“Sao giờ anh lại gọi điện cho em?”

“Du Ánh Tuyết, em đang ở đâu?” – So với giọng điệu chán nản của cô, Lê Tiến Minh vô cùng phấn khích.

“... Em đang ở... à, trên một hòn đảo”

“Chúng ta tìm được Phong Khang rồi!”

“Cái gì?”

“Vừa rồi bệnh viện gọi điện thoại nói anh ấy đến đó để khám mắt.

Như: Nói đến đây, Lê Tiến Minh trầm mặc nghen lời.

“Nhưng sao?” – Du Ánh Tuyết lo lắng.

“Bác sĩ nói rằng đó có một cô gái trẻ đi theo anh ta đến khám. Hai người trông... khá thân thiết” *..”= Du Ánh Tuyết sửng sò.

Hôm nay, anh và Bối Bối biến mất cả ngày để đi khám bệnh nhưng tại sao anh ấy không nói với cô mà lại muốn Bối Bối ở bên anh ấy?

Du Ánh Tuyết chưa chát nghĩ, những ngày tháng đau khổ và khó khăn nhất của anh đều có Bối Bối đồng hành, nên bây giờ anh có lẽ đã hình thành thói quen dựa dẫm vào cô ấy. Làm vợ như cô đúng là thất bại quá mà.

“Du Ánh Tuyết?” Lê Tiến Minh không nghe thấy câu trả lời giả là khuyên cô: “Đừng lo lắng, cô ta có trẻ thì cũng không so sánh với em được”

“Em biết cô ta là ai”

“Sao em lại biết?” – Lê Tiến Minh ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 507

“Thật ra em đã gặp Phong Khang rồi”

“Khi nào? Tại sao em không nói chuyện với mọi người?”

“Em cũng vừa mới gặp anh ấy cách đây không lâu. Em tính đợi cùng anh ấy trở về sẽ cho mọi người biết.” Lê Tiến Minh im lặng một lúc trước khi hỏi lại: “Du Ánh Tuyết, em đã gặp anh ấy, chắc em đã biết về đôi mắt của anh ấy.

Anh nghe bác sĩ nói mắt anh ấy không tốt, có thể... sẽ mù vĩnh viễn. Hơn nữa, hôm nay cả hai mắt của anh ấy gần như đã mất hoàn toàn thị lực, cần phải phẫu thuật gấp.

“Mù vĩnh viễn?” – Du Ánh Tuyết nắm chặt tay điện thoại.

“Và tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật cũng rất thấp. Nếu thất bại thì mắt của anh ấy sẽ không thể cứu vãn được nữa” – Lê Tiến Minh càng nói giọng càng nhỏ.

Đầu óc cô choáng váng, có một âm thanh vang vọng trong tâm trí.

Giống như có một lòng bàn tay lớn siết cổ cô, khiến cô không sao thở nổi. Cô không biết Lê Tiến Minh nói gì tiếp thôi, cô cứ mơ mơ hồ hồ cúp điện thoại.

Cô thu mình lại, ngẩng lên trên cầu thang trước cửa phòng, đợi anh. Nhìn háo hức. Không biết mình đã đợi bao lâu, khi mặt trời đã lặn, hình bóng anh và Bối Bối cuối cùng cũng xuất hiện trong mắt cô.

Cô đứng dậy gần như ngay lập tức và chạy nhanh về phía anh. Cô không hỏi gì, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm eo anh, áp khuôn mặt đông cứng vào ngực anh.

Anh giật mình, đôi mắt anh tối sầm lại, xen lẫn nhiều tia cảm xúc.

Bối Bối gắng gượng cười cười, nói: “Anh ba, cô Anh Tuyết, vậy em về trước” Kì ầu Phong Khang khẽ gật đầu, Bối Bối tiến lên hai bước, quay đầu lại nói với anh: “Anh ba, nếu ... anh không được khỏe có thể tìm em bất cứ lúc nào” Kì ầu Phong Khang gật đầu cảm ơn.

Du Ánh Tuyết ngược lên khỏi vòng tay anh và mỉm cười biết ơn với Bối Bối. Du Ánh Tuyết thấy được sự ghen tị trong mắt Bối Bối. Nhưng mà, cô ta không biết, thật ra cô đang ghen tị với cô ta.

“Hôm nay anh đi đâu vậy?” – Cô cố ý hỏi – “Em đã lo lắng cả một ngày. Nếu như anh không trở lại, em sẽ thật sự cho rằng anh lại tưởng bỏ rơi em, không cần em” Đôi mắt Kì ầu Phong Khang hơi rủ xuống, nghiêm nghị nhìn cô. Đường như còn rất nhiều điều để nói, nhưng cuối cùng, tất cả những gì anh ấy nói chỉ là: “Vào nhà trước đi” Bốn từ ngắn gọn. Không một lời giải thích, không một lời an ủi, và anh cũng không muốn đề cập đến chuyện ở bệnh viện hôm nay.

Gió hôm nay vẫn thổi mạnh. Du Ánh Tuyết đứng đó mặc chiếc áo khoác đệm bông, dưới ánh đèn ảm đạm đầu tóc cô có chút rối. Mãi cho đến khi anh vào phòng, Du Ánh Tuyết mới hít một hơi thật sâu, bước lại gần anh.

Anh ng ồi xồm bên lò sưởi để thêm than, dưới ngọn lửa bập bùng anh trông rất cô đơn và mờ mịt. Cô cố nặn ra một nụ cười, tựa vào người anh nũng nịu.

“Anh Khang hôm nay làm sai r ồi nha: Anh im lặng, mắt vẫn đặt vào ngọn lửa trong lò sưởi.

“Anh và một cô gái khác đã chạy ra ngoài cả ngày trở về cũng không muốn nói cho em biết một chút gì. Anh thấy anh làm đúng lắm hả?” – Giọng cô có chút hờn dỗi.

Cô hy vọng rằng anh có thể tự mình kể cho cô nghe về căn bệnh của anh, sự khó chịu của anh, sự khổ sở của anh. Còn có, nếu anh cần cô thì hãy nói với cô, đừng giấu trong lòng.

Ngay cả Bối Bối cũng có thể chia sẻ tất cả những đi ầu ấy với anh, tại sao cô lại không thể?

Tuy nhiên, đi ầu khiến cô thất vọng là anh vẫn im lặng. Sự im lặng lan tràn trong phòng, không khí dần dần như đông cứng lại, tr ầ m mặc đến ngột ngạt.

Khi Du Ánh Tuyết nghĩ mình sẽ không bao giờ được nghe anh nói nữa, thì anh tr ầ m giọng nói: “Ánh Tuy: Dú Ánh Tuyết áp mặt mình vào mặt anh, khẽ thì th ầ m: “Em ở đây, anh nói đi”

“Trở về đi”

“Cuối cùng anh cũng muốn trở về với em?” Anh thở gấp hơn một chút, ánh mắt luôn rơi xuống ngọn lửa đ ắ ng xa: “Sáng mai, anh đưa em em bên tàu” Du Ánh Tuyết ng ắ ng người, cười chua chát.

Hóa ra là anh muốn cô rời đi còn anh vẫn ở lại?

Lòng ngực khó chịu, cô bắt đầu có chút tức giận, cô hé môi cắn vành tai anh. Anh không đẩy cô ra nữa mà càng ngày càng cắn mạnh hơn.

Dường như đi ầu này vẫn chưa đủ để trút bỏ nỗi đau trong lòng, nên cô đi vòng qua anh, quỳ xuống, dùng đôi môi m ềm mại của mình hôn lên đôi môi sớm đông cứng của anh.

“Du Ánh Tuyết!” – Cơ thể của anh chấn động.

Du Ánh Tuyết hé môi cắn môi dưới của anh, vị đ ắ ng không biết từ đâu rơi trên môi anh, trái tim đau đ ắ n một cách mãnh liệt – đó là nước mắt của cô.

Cô lùi ra sau, tách khỏi môi anh, ng ắ i x ắ m ở đó, rưng rưng nước mắt nhìn anh. Ánh mắt của cô như một thanh gươm sắc bén c ắ n cửa vào tim anh.

[6]

T ắ i ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 508

Mùa dịch đang rất nhiều khó khăn, Nhóm Truyện One mong nhiều đi đầu bình an đến với cả nhà! Chúc cả nhà nhiều sức khỏe nhé! Ngày mai nhóm lên chương tiếp nhé!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 509

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 509:

Chuyện cãi vã trước đây giữa hai người tưởng chừng đã thành quá khứ, hay thậm chí nó không có chuyện gì xảy ra. Lúc này, chỉ có sự thâm tình và sự điên cuồng khi yêu đối phương.

Trong hai năm chia tay, thật sự không ai sống tốt hơn ai.

Ngày hôm sau, Kiều Phong Khang tỉnh dậy, hơi nghiêng sang một bên, trong tiềm thức muốn tìm kiếm người phụ nữ mà anh yêu.

Đêm qua, hai người quá điên cuồng, chỉ có khát cần nhau ngày một nhiều hơn. Một khi bùng cháy, anh cũng không thể tự chủ được. Anh chỉ muốn cô, muốn cô vĩnh viễn không rời đi.

Nhưng khi bàn tay tìm kiếm trên giường lại chỉ toàn là khoảng trống.

Anh mở mắt dậy, cô đã đi đâu, những vết loang lổ trên giường cho thấy sự nồng nàn đêm qua của bọn họ là hoàn toàn chân thật.

“Ánh Tuyết?” Không có ai đáp lại anh. Anh vội nhấc chân khỏi giường đi tìm khắp trong và ngoài nhà.

“Du Ánh Tuyết?” Cô ấy thực sự đi rồi sao?

Ý thức được đi đâu này, trái tim anh chùng xuống. Nghĩ đến những lời cô nói đêm qua, cô có thể tìm đến những người đàn ông khác, hai mày anh nhú chặt.

Anh không thể cho phép cô thực sự tìm được người đàn ông khác.

Tuyệt đối không cho phép!

“Anh ba, em mang đồ ăn sáng cho anh và cô Ánh Tuyết đây” Ngoài cửa, giọng Bối Bối vang lên đúng lúc, cô thấy anh đang lật tung mọi thứ trong nhà lên. Đó là chiếc nhẫn mà anh vẫn luôn giấu dưới tủ cùng với bức ảnh của Du Ánh Tuyết.

Bối Bối ngây người một lúc, nhìn anh bỏ những thứ này vào túi xem như: báu vật: “Anh ba, anh ... anh phải quay về sao?” “Anh cần ra bến tàu trước.” Anh tính toán thời gian, lúc này có lẽ đoàn tàu đầu tiên vẫn chưa rời bến, anh có thể đuổi kịp cô.

Bối Bối rất buồn, cô đặt bữa sáng xuống rồi nói: “Vậy để em tiễn anh” Kiều Phong Khang dừng lại, anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bối Bối, trước mắt chỉ là một mảng mờ hồ. Anh cúi đầu, ấn mạnh lông mày rồi lại mở mắt ra.

Chỉ có một màu đen bất tận và anh như rơi vào xuống vực thẳm.

Anh thở gấp vung tay lên trời loạn xạ. Bối Bối lo lắng nắm lấy tay anh: “Anh ba, em ở đây!” “Anh ba, anh có thấy em không?” – Bối Bối vẫn vẫn tay trước mặt anh.

“Không” – Sau một lúc im lặng, anh lắc đầu.

“Cô Ánh Tuyết đâu rồi? Sao không thấy cô ấy: *“. Đi rồi” – Thật lâu sau anh mới nói.

Anh vẫn nhắm mắt, Bối Bối không thể nhìn thấy cảm xúc trong mắt anh lúc này. Tuy nhiên giọng điệu phát ra hai chữ kia của anh, cô vẫn cảm nhận được sự đau đớn.

“Rời đi? Làm sao cô ấy có thể rời đi vào lúc này?” – Bối Bối rất bất mãn.

Anh cười trừ, lắc đầu: ừng trách cô ấy, là anh đuổi cô ấy đi” “Tại sao? Anh ba, anh rất yêu cô ấy, tại sao anh lại để cô ấy đi? Cô ấy không phải rất yêu anh sao, nói đi là đi thế à?” “...,, Đi r ấ, đi cũng tốt” – Anh không thể ích kỷ mà giữ cô nữa, anh bây giờ không có tư cách.

Bối Bối biết mình là người ngoài, khó mà thuyết phục được anh, cô ta chỉ biết ng ấ đó nhìn anh. Chờ đến mấy giờ sau, thị lực của anh dần dần khôi phục, vẻ mặt của anh vẫn như cũ lãnh đạm.

Anh ấy đi ra biển một mình, chỉ đứng đó, đôi mắt u ám nhìn về thành phố. Mãi đến khi trời nhá nhem tối, anh mới quay người đi về

Bối Bối cũng lặng lẽ đi theo sau anh, anh rất sợ anh sẽ cô đơn khi không có ai bên cạnh.

“Anh ba, trong nhà anh có bật đèn!” – Từ xa, Bối Bối đã nhìn thấy ánh đèn vàng từ trong nhà, bọn họ ra biển khi trời còn sớm, bọn họ tất nhiên không bật đèn trong nhà.

“Có thể là cô Ánh Tuyết đã trở lại r ấ đó” Ánh Tuyết...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 510

Kiêu Phong Khang không quan tâm gì nữa, tăng tốc độ đi về phía ánh sáng. Anh không thể lừa mình được nữa, anh vẫn muốn cô, khát cầu hơi ấm từ CÔ.

Anh ấy rất ích kỷ.

Biết rằng có thể anh sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng, anh rất có thể nó sẽ trở thành gánh nặng của cô ấy.

Nhưng một khi cô dám quay lại, anh ích kỷ đến cùng, không cho cô đi nữa.

“Ánh Tuyết!” – Anh gọi tên cô, gọi từ xa không giấu được sự kích động.

Cửa được mở từ bên trong, một bóng dáng mảnh mai chạy ra khỏi đó, lúc ấy Kiêu Phong Khang chỉ cảm thấy cô giống như một con bướm đang bay vào vòng tay và vào trái tim của anh.

Anh mở rộng vòng tay và ôm cô vào lòng. Cô đã trở lại. Trở lại với anh.

Trái tim trống rỗng đau nhói cả ngày, giờ phút này, nó cuối cùng lại được lấp đầy và xoa dịu.

“Sao anh không có ở nhà? Em đã đợi anh rất lâu rồi..” Giọng nói của cô đầy vẻ oán trách, cô cứ nghĩ rằng trải qua một đêm vừa rồi, anh sẽ đi tìm cô. Sáng sớm cô mới không từ mà biệt, cô đợi ở nhà với Tiểu Bính Bao cả buổi sáng vẫn không thấy anh đâu. Mặc dù cô rất tức giận nhưng đến chiều tối vẫn không kiên lòng được quay lại đây.

“Anh xin lỗi...” – Anh nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của cô, trái tim anh rung lên.

Anh cúi đầu chạm vào môi cô, trong khoảnh khắc tiếp theo, anh vòng tay ôm lấy cổ cô, hai đôi môi bắt đầu quấn lấy nhau. Hai người không biết họ đã hôn nhau bao lâu, họ quên rằng Bối Bối đang ở cạnh.

Nhìn thấy cảnh này, Bối Bối không biết nên khóc hay cười, trong lòng đủ loại cảm xúc. Nhưng rồi cô ta thấy nhẹ nhõm, tình yêu đích thực cần phải được chúc phúc.

Còn cô ta cùng với anh có lẽ cuộc gặp gỡ này đã là một điều may mắn.

Bối Bối nghĩ xong âm thầm bỏ đi.

Tương lai có Du Ánh Tuyết chăm sóc cho anh ba, anh sẽ vui hơn, mắt cũng sẽ rất nhanh hồi phục.

Bên này, hai người vẫn hôn nhau cho đến khi trong nhà đột nhiên vang lên một giọng nói trẻ con: “Oa ..” – Tiểu Bánh Bao bị bỏ mặt trong nhà đã lâu, rốt cục không chịu được nữa, ngẩng ở trên giường ngẩng đầu lên khóc lớn.

Du Ánh Tuyết mới chợt nhớ ra: “Trời ạ! Suýt nữa thì quên mất” – Cô vội vàng thoát khỏi vòng tay của anh chạy nhanh vào nhà.

Kiêu Phong Khang ngậy người tại chỗ định thần lại thì nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô: “Con trai, không sao đâu, đừng khóc nữa. Mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi con, mẹ không nên quên con...” Cô dỗ dành nhẹ nhàng, còn bế bé con đi đi lại lại trong nhà.

Kiêu Phong Khang đứng ở cửa, nhìn cảnh này, hai mắt đỏ bừng. Ai có thể nói cho anh ta biết điều gì đang xảy ra không? Cô xưng mẹ với đứa bé kia vậy đứa bé này là... con anh!

Lòng anh trào dâng, anh bước vào nhà và nhìn cảnh tượng này, anh cảm thấy nó không chân thật. Nó là mỹ cảnh đẹp nhất trời đời, đẹp đến cứ như mơ.

Người vợ nhỏ xinh của anh đang ôm con của anh, cả bức tranh tràn đầy vẻ ấm áp.

“Anh có muốn ôm con không?” – Sau khi dỗ dành đứa trẻ, Du Ánh Tuyết quay người lại mỉm cười nhìn anh.

Tâm mắt của Kiều Phong Khang rơi vào đứa trẻ, chỉ nhìn một lần liền không muốn rời mắt đi. Bé con có đôi mắt to bởi vì vừa khóc xong nên chúng trở nên long lanh hơn.

Đôi mắt to ấy hướng lên nhìn anh một cách hiếu kỳ, như thể đang muốn hỏi xem anh là ai. Sau khi quan sát một lúc, cậu bé quay đầu nhìn mẹ, những ngón tay trắng nõn và mềm mại cứ đưa qua đưa lại.

“Anh có thể ôm sao?” Kiều Phong Khang nhìn đứa trẻ và sau đó nhìn cô.

“Tất nhiên là được” Anh có chút căng thẳng, hô hấp cũng ngừng lại, đừng nói là tay, cả người anh cứng đờ.

Du Ánh Tuyết không khỏi nở nụ cười, rưng rưng nước mắt, nếu lúc cô sinh con, anh có mặt, chắc chắn anh sẽ rất xúc động.

Tuy rằng anh đã bỏ lỡ thời khắc quan trọng nhất của cô và Tiểu Bánh Bao, nhưng thật may... Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ vắng mặt trong cuộc đời của cô và con nữa.

Đứa nhỏ không ngừng vặn vẹo, cố thoát ra khỏi vòng tay anh. Kiều Phong Khang sửng sốt ôm bé chặt hơn, hai hàng lông mày xinh đẹp của Tiểu Bánh Bao gập như cau lại, tay chân nhỏ bé lại đưa đẩy cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 511

Kiêu Phong Khang không khỏi có chút thất vọng.

“Vết thương trên mặt của anh làm nó sợ sao?” – Anh cười khờ.

“Đương nhiên là không rồi” – Du Ánh Tuyết lắc đầu vỗ vỗ cánh tay cứng ngắc như đá của anh – “Là do anh quá căng thẳng khiến bé con không thoải mái khi anh ôm. Đây, đây, anh thoải mái đi. Đúng rồi, ôm như thế này. Bình thường.” Du Ánh Tuyết đã dạy anh ta và anh ấy học khá nghiêm túc.

Anh ấy thay đổi tư thế, bé con không còn khóc nữa, không còn muốn thoát ra nữa.

“Em nhìn xem, không khóc nữa.

Kiêu Phong Khang quay đầu lại nói với Du Ánh Tuyết, cảm thấy tự hào.

Anh cảm thấy như mình vừa làm được một điều phi thường. Thật sự là phi thường, bởi vì giờ đây anh đang ôm trong tay là con của anh và cô.

Du Ánh Tuyết mỉm cười tựa đầu ở trên vai hắn, trêu chọc đứa nhỏ: “Tiểu Bánh Bao, con có biết đây là ai không?” Đôi mắt anh đây mong đợi, đôi mắt ấy bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của đứa trẻ chu chu đáng yêu vài lần, rồi nó cười khúc khích: “Ông ông!” Hai người ngây ra một lúc, rồi lại bật cười.

“Đây là cha. Con phải gọi là cha cha” Tiểu Bánh Bao lại không chịu ý bọn họ, cứ thích kêu “ông ông”, một lát lại gọi “bà bà”. Du Ánh Tuyết bất lực, gõ ngón tay lên trán đứa trẻ: “Con cố ý nghịch ngợm có phải không? Ở nhà thường gọi cha cha’ bây giờ bảo gọi là không gọi” “Kệ nó, trẻ con mà” – Anh nắm lại ngón tay chạm vào trán của đứa nhỏ của cô.

“Đừng mắng nó, nó còn nhỏ sao mà hiểu hết được. Hơn nữa, là lỗi của anh... đây là lần đầu tiên anh và nó gặp nhau.

“...”- Du Ánh Tuyết trầm ngâm một lát lại quay xuống trêu chọc đứa nhỏ.

Bé con vốn dĩ rất cảnh giác nhìn người lạ nhưng rất nhanh nó đã nhoẻn miệng cười ngọt ngào với anh khiến Kiều Phong Khang cũng vui không thôi.

Vốn dĩ Du Ánh Tuyết còn lo lắng rằng hai cha con sẽ không hòa hợp, nhưng bây giờ xem ra cô thực sự nghĩ nhiều hơn về điều đó! Anh nói không thích trẻ con, nói mấy bé trai nghịch ngợm nhưng bây giờ nhìn lại, con trai không đáng yêu ở chỗ nào?

Sau này, ngoài cô và dì Lý lại thêm một người khác cùng chiều đứa nhỏ, hơn nữa anh chắc chắn sẽ cùng chiều nó tới vô phép vô thiên, xem ra ngay bây giờ cô phải diễn vai là kẻ xấu rồi.

Đêm đã khuya, đứa nhỏ chơi mệt nên lăn ra ngủ trước, ngủ ở vị trí trong cũi. Du Ánh Tuyết nằm ở giữa còn anh ngủ ở ngoài. Cô gối đầu lên cánh tay phải của anh. Tay còn lại anh vòng qua ôm chiếc eo thon của cô sẵn tiện vuốt ve gương mặt non nớt của bé con.

Cảm giác này thật kỳ diệu. Anh tưởng chừng như đang lơ lửng trên thiên đường. Đứa trẻ rất giống cô và anh. Sự tồn tại đặc biệt này khiến anh cảm thấy rất kích động.

“Anh Khang, từ khi gặp mặt đến giờ ánh mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi Bánh Bao, anh muốn nhìn suốt đêm nay luôn à?” Du Ánh Tuyết xoay người lại úp mặt vào vòng tay anh. Anh ôm chặt cô hơn, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của cô, tham lam hít lấy mùi hương ấy.

“Xin lỗi...” – Anh khẽ thì thầm, cô không nói lời nào, chỉ ôm anh chặt hơn.

“Anh không nên bỏ mặc em và con trong suốt hai năm” Anh đang tự trách mình.

Bàn tay to lớn của anh dưới tấm chăn bông đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nhìn xuống cô, anh trầm giọng hỏi: “Khi mang thai có phải rất khổ sở không?”

Cô có thể nhận ra trong lời nói của anh là đau khổ và hối hận. Du Ánh Tuyết ghé vào trong ngực anh lắc đầu.

“Trước đây... đúng là rất khổ sở.

Chỉ cần nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Từ này về sau, hai mẹ con chỉ còn lại một mình, thì em không sao thở nổi. Nhưng hai năm qua, anh so với em, còn đau đớn hơn trăm vạn lần” Mỗi khi nghĩ đến đi ầu này, tim tôi cô đau nhói. So với nỗi khổ của anh, chuyện mang thai của cô có tính là gì.

Ki ều Phong Khang cười khổ: “Anh thấy rất vui vì em lúc này mới tìm thấy anh. Lúc anh chạt vật nhất không để em nhìn thấy, lúc anh đau đớn nhất em cũng không cần cùng anh chịu khổ” Cô nén nước mắt giả vờ không vui: “Vậy nên khi đi bệnh viện, anh thà đi cùng Bối Bối cũng không muốn đi với em?” Cô biết về việc anh đến bệnh viện không? Vậy cô cũng đã biết hết tình trạng mắt của anh bây giờ?

Ánh Tuyết buông anh ra và quay đi, rõ ràng là anh có thể chia sẻ với cô.

Hoặc nếu Bối Bối muốn đi cùng anh, anh có thể không cho cô ta đi theo.

Anh bỏ mặc cô như thế mà cô còn mang Tiểu Bánh Bao qua đây cho anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 512

Ki ầu Phong Khang thở dài, ôm cô vào lòng: “Nổi giận?” “Em không nên tức giận sao?” – Du Ánh Tuyết bĩu môi – “Anh hoàn toàn không coi tôi là vợ của anh” “Ánh Tuyết, anh không muốn trở thành một người ích kỷ... Một khi anh không nhìn thấy nữa thì em phải làm sao? Em định ở bên anh, một người mù, cả đời này?” Cô đột nhiên quay người lại, đôi mắt có chút ẩm ướt nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc: “Vậy em hỏi anh, nếu em nói không định cùng anh cả đời, muốn cùng người đàn ông khác, anh nguyện ý, anh có cho phép không?” Du Ánh Tuyết hỏi xong, cắn môi lo lắng nhìn anh, trong trường hợp anh dám nói ‘anh muốn, anh cho phép thì cô... thật sự không bao giờ quan tâm anh nữa.

Nhưng đáp lại cô chỉ có nụ hôn điên cuồng và dữ dội của anh. Cánh tay ôm cô của anh lại thêm siết chặt.

Những nụ hôn của anh rơi xuống dần dập, thô dữ dội như một cơn bão. Cô chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, sắp tan ra trong nụ hôn của anh.

Đôi mắt anh nhìn cô sâu thẳm, trong đó đều là sự chiếm hữu: “Không! Ánh Tuyết, cho dù em nghĩ anh quá đáng hay ích kỷ thì cũng không sao nữa. Vì hôm nay em đã quay lại, em không thể nào thoát được nữa. Cho dù nửa đời sau anh thật sự làm một kẻ tàn phế thì em cũng chỉ có thể là vợ của anh! Hiểu chưa?” Du Ánh Tuyết dờ khóc dờ cười, đây mới thật sự là người đàn ông của cô.

Anh không thể buông tay nữa, anh tham la hôn vào mắt, mũi và mặt cô.

Sau đó, nụ hôn sâu thêm ở môi.

Hơi thở của Du Ánh Tuyết trở nên gấp gáp, cô khẽ siết chặt cánh tay anh: “Tiểu Bánh Bao còn ngủ ngay bên cạnh...” “Ngoan, tập trung đi, sẽ không ảnh hưởng đến bé con” Đêm đó, hai người hôn nhau đắm thiết. Nụ hôn nóng bỏng đến mức khiến hai môi sưng lên nhưng vẫn không ai muốn buông ra. Cứ như thế mà ôm nhau mãi.

Đi đâu khó chịu là bé con ở gần đó nên cả hai đều không dám làm ra hành động gì thêm nữa. Mới sáng sớm, Bánh Bao tập thể dục trên giường bằng cách khua tay múa chân. Kiều Phong Khang thức dậy lần thứ hai vì sợ bé con sẽ đạp trúng mẹ mình đang ngủ say, anh ôm cô ra ngoài một chút. Anh lấy một chiếc gối nhỏ để tách cô ra khỏi Bánh Bao.

Khi Du Ánh Tuyết thức dậy trên giường không có ai, cô vội chạy ra ngoài tìm. Vừa ra đến sân, bức tranh ngoài cửa khiến cô mỉm cười, mặc dù thời tiết lạnh giá, nhưng lòng cô ấm áp không thôi.

Anh ấy đang chơi với bé con, đặt bé nằm trên đùi cẩn thận rồi dùng đưa. Bé con rất thích thú vừa cười vừa vẫy tay và thỉnh thoảng gọi “cha cha”.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo khiến cho nụ cười trên mặt cô vụt tắt, bước chân của Kiều Phong Khang đột nhiên dừng lại, cả người ngay ra tại chỗ.

“Bé con hình như đang tiểu” Dù bé con đã được quần tã nhưng cảm giác có dòng nước ấm ấm trên đùi kia vẫn còn nguyên vẹn trong anh.

Du Ánh Tuyết nhìn lắm mới không bật cười thành tiếng, đặc biệt là cái nhìn cầu cứu lúc ấy của anh. Thật sự không ngờ một ngày cô có thể nhìn anh cùng con trong dáng vẻ này.

Cô chạy lại ôm lấy Bánh Bao, cười nói: “Bé con, con đúng là lợi hại. Con là người đầu tiên dám tè lên cha đó” “Em đang vui về sao?” – Kiều Phong Khang nghiêm mặt, “Anh Khang, anh đi gọi đầu trước đi” Kiều Phong Khang bước vào nhà, quay đầu lại cười mắng yêu đứa nhỏ: “Quý nghịch ngợm” Tiểu Bánh Bao không biết mình đã làm gì sai, vẫn cười khúc khích, còn vỗ tay.

Sau khi tắm xong, anh đi ra ngoài thấy Du Ánh Tuyết đang vắt sữa cho Bánh Bao.

Anh nhìn bọn họ, trong lòng hạ quyết tâm. Anh bước tới dùng bàn tay sờ sờ đầu của đứa nhỏ quay qua nói với Du Ánh Tuyết: “Chúng ta trở về

đi!” Cô không ngạc nhiên chút nào. Cô biết rằng giờ hạ gục anh rất dễ dàng.

Vả lại bây giờ cô còn có một tuyệt chiêu là Bánh Bao, anh không thể bỏ vợ con mình được “Vậy thì chúng ta đi ngay!” Cô ôm bé con đứng dậy: “Dì Lý nghe em tìm được anh thì mừng như điên. Lê Tiến Minh và những người khác nữa đều hối thúc em hỏi thăm về anh, thư ký Lý Thanh, trợ lý Sơn, Minh Đức... mọi người đều đang.

đợi anh quay về Nghe nhắc đến bọn họ, Kiều Phong Khang mỉm cười vỗ vai cô: “Cho trẻ uống sữa trước đi, bên ngoài trời lạnh, đừng mang đứa nhỏ ra ngoài” Kiều Phong Khang lấy một cái chăn mỏng quấn lấy mấy viên gạo nếp: “Em chờ anh ở nhà, anh đi từ biệt Bối Bối, cha mẹ và anh trai của cô ấy” “Em sẽ đi cùng anh. Hai năm qua, cũng may là có cô ấy ở bên chăm sóc anh, nếu không..” “Được rồi, anh sẽ thay em cảm tạ” – Kiều Phong Khang sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Du Ánh Tuyết – “Gió biển rất lớn, em mang theo bé con thì đừng có chạy lung tung” Anh đúng là một người cha tốt.

Khi đến từ biệt gia đình Bối Bối, phần tiền mà mà anh cả và anh hai của Bối Bối đã chia cho anh nhờ vào mua cổ phiếu, anh không hề lấy mà đưa lại cho cha mẹ Bối Bối.

Cha mẹ của Bối Bối thật sự có chút lo lắng, anh đi rồi, cây hái ra tiền của nhà bọn họ cũng đi luôn.

Kiều Phong Khang mỉm cười trấn an họ: “Đừng lo lắng, sau này có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi” Anh để lại số điện thoại cá nhân cho họ. Anh cả của Bối Bối cất điện thoại và hỏi: “Vậy nếu sau này hai anh chúng tôi có mua cổ phiếu khác, chúng tôi có thể hỏi cậu không?” “Đương nhiên là được. Nhưng tôi cũng đã dạy mấy anh cách chơi, cách định giá, cách phân tích. Tôi tình hai người có thể làm tốt mà không cần tôi” Sau khi chia tay, mọi người nhất quyết tiễn anh tới bến. Bối Bối đi sau cùng, trong lòng lo lắng cho tình hình của anh, nhưng không nói lời nào với anh.

Nhìn thấy anh ôm vợ, ôm con của bọn họ, trong lòng cô ta mơ hồ có một sự ghen tị. Hy vọng rằng một ngày nào đó trong tương lai, cô ta cũng

có thể gặp được người yêu thương mình như anh yêu Du Ánh Tuyết.

“Con tàu này sang trọng quá, tôi chưa từng thấy nó trên vùng biển này bao giờ” – Mẹ Bối Bối kêu lên, mọi người nhìn ra bến tàu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 513

Một chiếc du thuyền màu trắng đang nghiêng mình vào bờ. Kì ầu Phong Khang và Du Ánh Tuyết chỉ trong nháy mắt đã nhận ra đó là thuyền của nhà họ.

“Con biết. Đây là thuyền của tập đoàn Kì ầu Thanh!” – Anh cả nói.

“Cái gì Kì ầu Thanh?” Mẹ Bối Bối hỏi.

“Cổ phiếu chúng con hay mua có cổ phiếu của tập đoàn Kì ầu Thanh” Kì ầu Phong Khang nhìn qua Du Ánh Tuyết, cô lắc đầu nói rằng cô không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, Kì ầu Minh Đức dẫn đầu bước ra khỏi cabin và hét lên “Chú ba!”.

Theo sau anh ta là Nghiêm Danh Sơn, Lý Thanh, Hồ Minh Tuấn, Lê Tiến Minh và Trần Thanh Tùng. Cuối cùng, còn có đi Lý với đôi mắt đỏ hoe theo sau.

Mọi người xuống thuyền và tiến lại gần họ. Khi đến gần nhìn thấy những vết sẹo trên mặt anh hiện rõ trong mắt mọi người. Mọi người đều sửng sốt nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Kì ầu Phong Khang ôm lấy dì Lý cũng không quên lau nước mắt cho bà, sau đó, mọi người vui vẻ ôm nhau.

Hồ Minh Tuấn tức giận vỗ vào ngực anh: “Cậu giỏi thật. Bắt chúng tôi tìm kiếm hơn hai năm” Trần Thanh Tùng hừ một tiếng “Còn tưởng cậu bị cá mập ăn ri Lê Tiến Minh cười khò: “Nếu biết cậu đi một lần là hai năm tôi với Minh Tuấn trước đây sẽ không đấu khẩu với cậu nhiều vậy” Bà không khí giữa mọi người dần trở nên thoải mái hơn.

Kì ầu Minh Đức ôm lấy anh, cười nói: “Chú ba, nếu chú không quay lại, cháu còn đang định sẽ thay chú chăm sóc Ánh Tuyết và bé con” Kì ầu

Phong Khang tức giận cho anh ta một cái đánh vào đầu.

Lê Tiến Minh cũng xoa tay: “Thằng nhóc này cũng thật can đảm, dám tơ tưởng cả vợ của chú mình. Nếu là thay Phong Khang chăm sóc, thì cũng phải là tôi” “Anh? Nếu anh muốn chăm sóc Ánh Tuyết, anh còn phải hỏi xem bạn gái anh có chịu không?” “Vớ vẩn, tôi có bạn gái khi nào?” – Lê Tiến Minh không đồng tình.

“Không? Vậy mà bây giờ các tiêu đề trên báo đầu bị chiếm bởi cả hai người” Lê Tiến Minh muốn nói nữa lại thôi, Tống Ân là bạn gái của anh ta sao?

Phải mà cũng không phải.

Kiêu Phong Khang cảm thấy rằng anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ trong hai năm vắng mặt. Ai bảo anh chỉ đọc báo tài chính trong những ngày trên đảo?

Anh quay sang chào tạm biệt những người trong gia đình Bối Bối.

Ánh mắt của Kiêu Phong Khang cuối cùng rơi xuống Bối Bối. Bối Bối cười và đi về phía anh giả vờ thoải mái: “Anh ba, trong tương lai nếu có cơ hội sẽ gặp lại.” Bối Bối đã chứng kiến hết rồi, cô nhìn những người vừa tới, nhìn chiếc du thuyền, cô biết cô và anh ba vĩnh viễn là người của hai thế giới. Người đàn ông này quá xuất chúng, cô chạm không tới.

Kiêu Phong Khang xoa đầu cô: “Sau này nếu có chuyện gì cần em hãy tới thành phố tìm anh” Bối Bối gượng cười: “Em biết. Nếu ca phẫu thuật của anh thành công, anh phải báo cho em để em an tâm” “Được, anh hứa” Khi anh trở về biệt thự, cả căn biệt thự rất sôi động. Ông cụ Kiêu, bà cụ Kiêu, Kiêu Nam Thành, Trần Ngọc Vân, Kiêu Vân Nhung, La Chí Thành, Kiêu Thanh Hằng tất cả đều ở đó đây.

Vừa nhìn thấy Kiêu Phong Khang trở về, Kiêu Thanh Hằng liền khóc, cứ ôm lấy anh mà khóc. Kiêu Vân Nhung khuyên không được, cuối cùng Kiêu Minh Đức thực sự kéo cô đến rạp xem phim.

Một nhóm người đã ăn trưa và ăn tối cùng nhau. Đến tối, mọi người ra về

Anh mệt mỏi mất một ngày, giúp cô đỡ dành đưa nhỏ r ồi mới quay vào phòng đi tắm. Cô xuống nhà rót nước cho anh.

Dì Lý đau khổ hỏi: “Chân của cậu chủ sao lại như vậy?” Du Ánh Tuyết lắc đầu; “Cháu không biết. Phải đi bệnh viện mới biết chính xác được”.

“Không sao, người cũng về r ồi, chúng ta từ từ cũng sẽ trị hết” Phải, những gì t ồi tệ nhất chính là hai năm qua, bọn họ đã vượt qua được, có gì phải sợ nữa?

Du Ánh Tuyết mang nước vào phòng, gần hai năm nay, căn phòng này chỉ có mình cô. Khi nhớ anh quá, cô sẽ mang Bánh Bao qua ngủ cùng.

Cô luôn nghĩ về ngày anh có thể quay lại cùng mẹ con cô, hôm nay anh quay lại r ồi.

Cô không thấy anh trong phòng, Du Ánh Tuyết đặt nước xuống, nhẹ nhàng vào phòng tắm. Cô lặng lẽ mở cửa, đúng như dự đoán, anh nằm trong bồn nước thư giãn.

Du Ánh Tuyết đứng ở cửa yên lặng nhìn anh. Mọi nơi ở anh đều quá hoàn hảo trong mắt cô. Ngay cả khi có vết sẹo trên mắt cũng không ảnh hưởng đến vẻ quyến rũ của anh trong cô.

“Nhìn gì đó?” Cô cười, chậm rãi bước tới, ng ồi xuống thành bồn tắm: “Em đã gần hai năm không nhìn thấy anh, hiện tại anh tốt cực trở về em phải nhìn cho thật kỹ chị Kiều Phong Khang mở mắt ra, hơi nước đọng lại trên hàng mi dài của anh. Phía trên cổ đều ướt át, cả người vô cùng gọi cảm. Anh vươn tay kéo Du Ánh Tuyết trong bộ đồ ngủ mỏng manh vào thẳng bồn tắm và để cô ng ồi trên đùi anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 514

Cô khẽ kêu một tiếng, vỗ vai hắn: “Uớt hết quần áo r ồi” “Vậy thì cởi nó ra” – Anh cười lưu manh, bàn tay cũng không an phận mà lần mò vào sâu bộ quần áo ngủ.

Bên trong cô không mặc gì!

Ki ều Phong Khang đen mặt, hơi thở của anh cũng nặng nề hơn. Cô thở dốc nắm lấy tay anh: *.. Chờ đã... chờ đã, em có chuyện muốn nói với anh” “Đề sau đi” – Giọng anh trầm xuống.

Du Ánh Tuyết từ chối, cản lối tai anh: “Anh hứa với em đi, ngày mai chúng ta đến bệnh viện...” Câu nói của cô khiến anh hơi giật mình, bàn tay từ từ rút khỏi quần áo của cô, cầm anh đặt lên vai cô.

“Đừng sợ, được không? Sẽ ổn thôi...” Ki ều Phong Khang đột nhiên đứng dậy, bế cô cùng nhau ra khỏi bồn tắm.

Cô thở gấp, hai chân vòng qua eo anh theo bản năng. Sau đó, anh cởi bỏ bộ ngủ của mình ra, anh hôn cô từ trong phòng tắm đến tận trên giường, không hề buông ra.

Cả hai đi đến tận phòng ngủ, cô bị ném lên giường, mặc dù cả người đều ướt nhưng bọn không ai quan tâm nhiều như vậy. Sau một cuộc yêu nồng nhiệt, Ki ều Phong Khang vén mớ tóc rối trên má của cô dán chặt mắt, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng. Thỉnh thoảng không nhịn được hôn lên trán cô.

Du Ánh Tuyết xấu hổ che mắt anh: “Đừng nhìn em như vậy...”

Ki ều Phong Khang gỡ tay cô ra cầm trong tay mình, trầm giọng nói: “Anh sợ sau này không còn nhìn thấy được em nữa” Du Ánh Tuyết, không kiềm được nước mắt, dựa vào ngực anh mà khóc.

Cô muốn an ủi anh ấy, muốn nói với anh rằng sẽ không có chuyện gì nhưng những lời đó rốt cuộc không thể nói ra được.

Trong bệnh viện, cuộc phẫu thuật của anh đã bắt đầu được thu xếp. Mấy ngày gần đây tình trạng của anh lại chuyển xấu, nhiều lần anh rơi vào trạng thái mê tạm thời. Cuối cùng, anh được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Tất cả mọi người trong gia đình đều ở đây, kể cả Lê Tiến Minh và những người khác cũng đến, tuy nhiên mọi người đều gầy như nín thở. Du Ánh Tuyết ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm ánh đèn trong phòng mổ.

Kiều Minh Đức đã nhờ trợ lý Sơn mua cà phê và nước trái cây. Anh ta đưa cho cô một ly nước trái cây, cô cầm lấy, để sang một bên cũng không uống nhiều.

“Uống lúc còn nóng, trong viện lạnh quá” Kiều Minh Đức nói xong, Du Ánh Tuyết mới chịu uống một ngụm. Tuy nhiên, cô không cảm nhận được mùi vị gì cả. Kiều Minh Đức thở dài, chính trái tim của anh ta còn thấp thỏm, hướng chi là Du Ánh Tuyết.

Không biết qua bao lâu đèn phòng phẫu thuật vụt tắt. Cô ấy bật dậy gần như ngay lập tức lao về phía bác sĩ: “Bác sĩ, cuộc phẫu thuật thế nào?” Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm: “Quá trình phẫu thuật diễn ra rất suôn sẻ, nhưng chúng tôi không chắc có thể khôi phục thị lực hay không.

Phải đợi anh Kiều gỡ băng gạc rồi mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng” “Dù thế nào đi nữa, chúng tôi vẫn hy vọng người nhà của bệnh nhân có thể chuẩn bị tinh thần đầy đủ. Rốt cuộc cũng chỉ có 30% cơ hội bình phục.” Lời này bác sĩ nói ra xong mọi người đều im lặng, không ai buồn hỏi thêm gì nữa.

Bầu không khí một lúc lâu vẫn chưa khôi phục như bình thường.

Kiều Phong Khang vẫn đang ngủ say do thuốc mê cuối cùng được y tá đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Du Ánh Tuyết kìm lại nước mắt mắt, vội vàng bước tới lo lắng nắm tay anh. Tay anh lạnh đến mức không có nhiệt độ.

Thật lâu sau, người lớn trong nhà đều rời đi, Kiều Minh Đức cũng dẫn trợ lý Sơn rời đi vì công ty có việc. Trong phòng chỉ còn lại một mình cô, cô cẩn thận đắp chăn bông cho anh, sợ anh lạnh nên vùi mặt vào lòng bàn tay anh để sưởi ấm cho tay anh.

Du Ánh Tuyết không biết khi nào anh sẽ tỉnh lại vì vậy cô ngồi ở bên giường và yên lặng chờ đợi. Dùng thời gian này, từng chút một bù đắp lại khoảng thời gian không gặp trong hai năm qua.

Sau một thời gian, anh dần tỉnh lại, anh tạm thời không thấy chút ánh sáng nào.

Cô giật mình ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Phong Khang, là em. Anh tỉnh rồi sao?” Kiều Phong Khang cố họng khô khốc môi anh mấp máy nói một chữ không rõ.

“Để em lấy nước cho anh” – Cô hiểu ý, xoay người đi lấy nước.

“Uống từ từ, đừng sặc” – Vừa nói cô vừa rút khăn giấy lau sạch vết nước trên khóe môi anh.

“Anh ngủ bao lâu rồi?” “Mấy giờ” – Du Ánh Tuyết đặt cái cốc sang một bên, lo lắng hỏi – “Hiện tại anh cảm thấy thế nào? Còn đau không?” Anh dịu dàng sờ lên mặt cô, nhẹ giọng nói: “Không sao, còn chịu được” Những nỗi đau đó, từ lâu anh đã quen.

Du Ánh Tuyết hôn lên mu bàn tay anh: “Anh phải khỏe lại. Sau này anh không được phép ốm đau nữa, hứa với em: “Được rồi, anh hứa với em” Những ngày qua Du Ánh Tuyết ở bệnh viện chăm sóc anh ấy, dì Lý cũng thỉnh thoảng mang Bánh Bao tới, một nhà ba người vô cùng vui vẻ, tâm trạng của anh cũng vì vậy mà tốt lên rất nhiều.

Lúc đầu Bánh Bao còn sợ anh ta nhưng bây giờ đối với anh rất quen thuộc, sẽ luôn miệng gọi ‘Cha, Cha’.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 515

Truyện.one Chúc cả nhà sức khỏe, nhiều niềm vui, may mắn trong mùa dịch nhé! Ngủ yên truyện.one cảm ơn cả nhà luôn chọn truyện.one khích lệ nhóm hằng say lên chương nhé! Hẹn cả nhà chương tiếp ngày mai nhé!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 516

Chương 516:

Mọi người tiến lên một bước, bác sĩ từ từ gỡ miếng gạc ra.

Những chuyển động vòng tròn của cuộn băng gạc khiến Du Ánh Tuyết cảm thấy như một mũi kim xoay vòng quanh trái tim cô.

Vòng gạc cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

“Anh Ki ầu, hiện tại anh nhắm mắt lại, từ từ từ cảm nhận, có cảm nhận được ánh sáng không?” Du Ánh Tuyết muốn hỏi, nhưng không dám, cô chỉ ng ồi đó, lặng lẽ nhìn anh. Cô ấy thậm chí đã nghĩ vị quả t ỏi tệ nhất, cô ấy cũng nghĩ về những gì cô nên nói nếu anh thực sự không thể nhìn thấy gì nữa.

Đôi lông mày của anh hơi cau lại càng khiến cô nín thở.

Anh không thể nhìn thấy ánh sáng sao?

Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh nhẹ giọng: “Có vẻ như tôi thấy được một chút ánh sáng, mờ mờ” Anh nói xong thì ánh mắt của mọi người đều sáng lên, đều là tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Du Ánh Tuyết cắn môi, kiềm chế bản thân, tiếp tục chờ đợi.

“Vậy thì giờ anh cứ từ từ mở mắt ra. Làm quen dần với ánh sáng trước đã” Anh mở mắt.

Không ai dám hỏi thêm, nhất thời cả phòng im ắng đến mức có thể nghe rõ cả tiếng mũi kim rơi trên mặt đất.

“Anh Khang, anh thấy thế nào? Anh có thể thấy chúng tôi không?” – Câu hỏi là bác sĩ.

Đôi mắt anh dõi theo giọng nói đến bác sĩ sau đó anh hướng mắt nhìn tới mọi người, cuối cùng, ánh mắt của anh rơi trên mặt Du Ánh Tuyết.

Bốn mắt nhìn nhau, không cần giải thích nhiều, cô lao tới ôm lấy lấy anh.

Kiêu Phong Khang dang tay siết lấy cô, cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô.

“Được rồi, được rồi, không sao nữa rồi” – Bà cụ Kiều lâm bầm một mình, lau nước trên khóe mắt. Sự tự trách bản thân đã hành hạ bà suốt hai năm nay cuối cùng cũng tan biến. Nếu không có sự bất cẩn của bà, con trai bà cũng sẽ không khổ sở như giờ.

“Tạ ơn Chúa!” – Trần Ngọc Vân xoa xoa một cái thập tự giá trong ngực.

Mọi người đều thấy mừng thay hai người đang ôm nhau khóc kia.

Kể từ khi mắt anh có thể nhìn thấy ánh sáng trở lại, tâm trạng của Du Ánh Tuyết vui đến không thể diễn tả. Cô vừa mở mắt ra đã thấy anh ngủ bên cạnh mình, bình an vô sự. Đây thực sự là một món quà tuyệt vời nhất dành cho cô.

Cô cẩn thận vén chăn bông đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, cuối cùng không nhịn được hôn lên cằm anh một cái. Anh lười biếng ‘ừm’ một tiếng, nhưng không muốn dậy.

Cô bước ra khỏi phòng mới 7 giờ sáng, bên ngoài những người hầu đang dọn dẹp vệ sinh ở tầng dưới.

“Cô chủ” - Mọi người chào cô một cách kính cẩn.

Cô cười rạng rỡ đáp lại mọi người, cô đứng bên cửa sổ hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy không khí thật trong lành. Hóa ra tâm trạng vui vẻ, mọi thứ trong mắt đều sẽ trở nên tuyệt mỹ.

Cô bước vào bếp, bữa sáng vẫn chưa chuẩn bị xong.

Dì Lý đang thu xếp quay đầu lại nhìn thấy cô thì ngạc nhiên: “Sao cháu r ồi tỉnh lại? Dì đang lo lắng, cháu mới từ bệnh viện về sẽ mệt mỏi, ngủ thêm đi cháu” “Tình cảm cháu tốt lắm, ngủ không được. Cháu cảm thấy hiện tại ngủ rất lãng phí” Giữa cô và anh, cả đời chỉ có một lần được ở bên nhau.

Hai người lang thang lực lạc, bỏ lỡ nhau đã hơn 20 năm.

Thời gian còn lại trong đời, cô chỉ muốn dùng mọi cách để quý trọng, không muốn bản thân phản hối hận.

“Thật may là cậu chủ có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa. Nhìn thấy hai người vẫn còn yêu thương như vậy, dì mừng lắm. Trước đây tính tình của hai người giống như nước với lửa. Cháu nhớ không, hồi đó cậu nói cô hai cậu, cô li ền giận đối tr ốn nhà bỏ đi” “Những chuyện đó giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng sau khi tính toán kỹ lưỡng, đã sáu năm” – Cô thở dài.

Tất cả chỉ như một cái chớp mắt mà thôi.

Lúc đó, làm sao cô có thể tưởng tượng rằng có một ngày mình sẽ yêu người đàn ông này đến vậy? Hơn nữa còn là tình yêu đã đi vào xương tủy, giống mỗi tế bào đều sẽ khắc tên anh.

“Dì Lý, để cháu nấu bữa sáng đi” – Du Ánh Tuyết lấy gi ăm bông, trứng và sữa ra khỏi tủ lạnh.

“Từ bây giờ, buổi sáng của anh ấy hãy để cho con làm” “Được rồi. Nếu biết cậu chủ biết cháu thương cậu ấy như thế sẽ vui lắm” – Dì Lý nghĩ tới đi ều gì đó, li ền nói – “Hôm qua gia đình Bối Bối gửi rất đặc sản quý giá, nói là để b ồi bổ cho cậu chủ” “Vậy thì để làm cho anh ấy ăn vào buổi trưa” Du Ánh Tuyết và dì Lý vừa làm bữa sáng vừa trò chuyện. Bữa sáng rất thịnh soạn, có d ăm bông phô mai, cơm rang nhưng hươu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 517

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 517:

Kiêu Phong Khang đi xuống từ cầu thang nhìn vào nhà bếp, anh thấy cô đeo tạp dề nấu ăn.

Lúc trước ở đảo, cô cũng tự nấu ăn nhưng khi đó thị lực của anh rất kém, có cố nhìn cũng chỉ thấy mờ mịt.

Nhưng bây giờ thì khác từng hành động, từng chi tiết nhỏ của cô đều được anh cẩn thận ghi nhớ.

Trong mắt đầu là cô, chỉ cần vậy là đủ.

Khi đi Lý quay đầu lại đã thấy anh đứng ở cửa, bà mỉm cười, không nói gì, bước ra khỏi bếp. Khi Du Ánh Tuyết định thẫn lại, vòng eo của cô bị siết chặt, hơi thở quen thuộc khiến cô mỉm cười.

Đầu hơi ngả ra sau, tựa vào ngực anh, nói: “Tại sao anh dậy rồi?” “Anh không ôm em cho chặt, em ra ngoài tìm người khác rồi sao” Sau khi người thấy mùi hương, anh cảm thấy có chút đói bụng: “Em đang nấu gì vậy?” “Bữa sáng cho anh, cơm rang nhưng hươu, rất thơm đúng không?” – Du Ánh Tuyết tỏ ra tự hào – “Em đã học được rất nhiều món từ đi Lý trong thời gian anh đi không ở đây. Em chỉ nghĩ đến khi anh trở lại, em sẽ nấu tất cả cho anh” Trong mấy tháng đầu mang thai Bánh Bao, cô cũng không đi làm. Ngày nào cũng ăn rồi ngủ nhà, buồn chán đến phát điên. Sau này không còn cách nào khác, đành phải tự mình kiếm thêm việc để làm.

Khi mang thai Bánh Bao đến mấy tháng cuối, hầu như cô toàn ở trong bếp. Lúc đó cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có cơ hội để anh nếm thử món cô nấu.

“Vất vả cho em rồi” – Kiều Phong Khang lại hôn lên trán cô – “Lúc em mang thai Bánh Bao không có anh, chắc hẳn đã chịu khổ rất nhiều” Trước đây, anh luôn thận trọng, sợ rằng khi cô mang thai anh không thể ở bên cạnh, cuối cuối vẫn không tránh được.

Kiều xảy ra chuyện “Đúng là vất vả nhưng không sao, đợi đến lần sau em sẽ không nhéo với anh nữa” Anh nhướng mày nhìn cô có chút khó hiểu.

Cô mỉm cười cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Em đã lên kế hoạch từ lâu. Chỉ cần mất anh ổn hơn, chúng ta lập tức sinh đứa thứ hai. Khi em mang thai đứa thứ hai, anh mà còn không ở bên cạnh chăm sóc em thì em nhất định không thêm để ý anh nữa” “Nhanh vậy đã muốn sinh đứa thứ hai?” “Anh không muốn?” “Là chưa nghĩ đến” – Kiều Phong Khang ôm eo cô – “Chờ thêm mấy năm nữa, hiện giờ có Tiểu Bánh Bao anh đã thấy đủ rồi” “Chờ thêm mấy năm, tuổi của anh sao mà chờ được nữa..” Kiều Phong Khang đen mặt, mím môi nén giận.

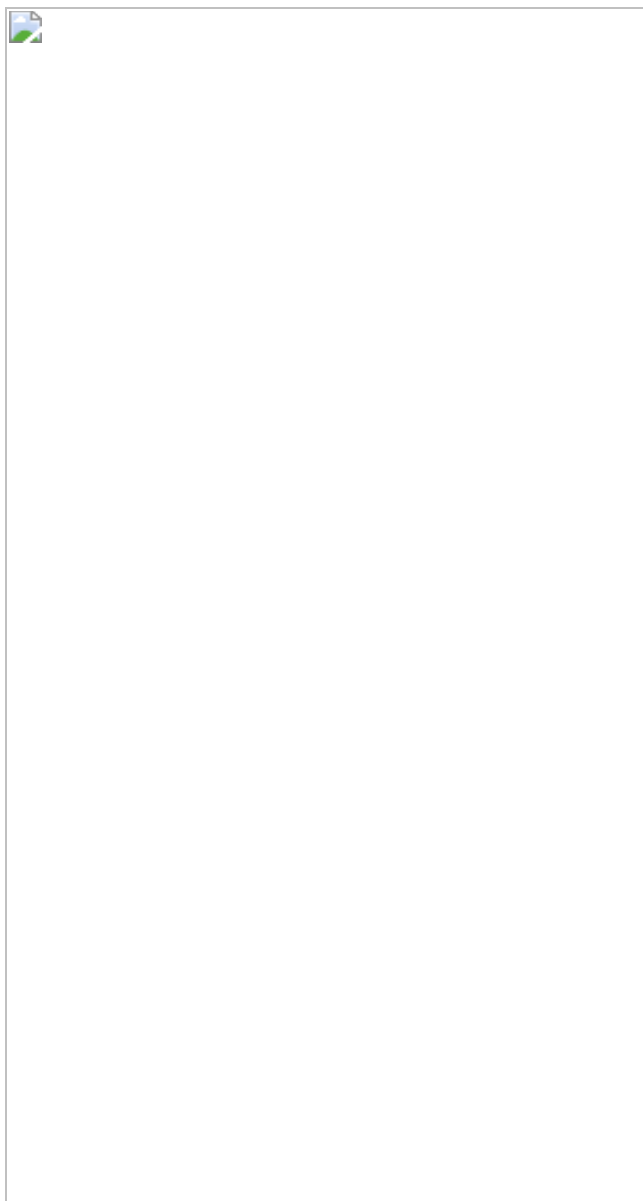
Du Ánh Tuyết nhanh chóng thay đổi lời nói: “Được, được, em biết mấy năm nữa cũng có thể sinh con. Mười năm cũng không thành vấn đề Anh rất khỏe mạnh, 60 tuổi vẫn sinh con được.

Nhưng anh có thể cho em một lý do tại sao không muốn sinh không?” “Khó khăn lắm chúng ta mới đến được với nhau. Chẳng lẽ chúng ta không dành thêm nhiều thời gian riêng tư cho nhau sao?” Giờ cô đã có Tiểu Bánh Bao rồi, nếu có thêm một đứa nữa, cô làm gì còn thời gian dành cho anh.

Du Ánh Tuyết đã hiểu ý anh, cười nói: “Hiện tại anh cùng Bánh Bao cùng nhau thành một phe. Nếu sinh thêm một đứa, ba người lại kết liên minh cùng nhau bắt nạt em” “Bắt nạt em là chuyện chỉ có anh mới có thể làm. Bé con không dám” “Anh còn nói? Anh chỉ giỏi bắt nạt em, ai còn muốn yêu anh?” “Bà Kiều, giờ bà có hối hận hay không? Hối hận cũng không kịp.” Du Ánh Tuyết quay đầu đi sau đó đột nhiên kiễng chân hôn lên môi anh: “Đời này không hối hận” Dì Ly hằm cho anh ta món gân để bổ cho xương cốt. Anh không quá thích uống những thứ này, ăn sáng xong, cố lắm cũng chỉ uống có vài thìa.

“Đừng là người kén ăn, dù khó đến mấy cũng phải ăn cho hết, có lợi cho sức khỏe” Ki ầu Phong Khang vẫn không có dấu hiệu gì là muốn ăn tiếp, cô mím môi, sử dụng tuyệt chiêu cô múc một thìa canh đưa lên môi ăn anh. Vẫn không quên nhẹ giọng dỗ dành: “Cha Khang ngoan ngoan, ăn canh đi” Giọng điệu như đang dỗ dành Tiểu Bánh Bao.

Ki ầu Phong Khang giật giật khóe môi, cuối cùng dưới sự kiên nhẫn của cô, anh cũng ráng uống hết bát canh.

Phùng Linh Nhi rất ngưỡng mộ anh ta. Sự sùng bái đó không kém gì sự sùng bái cô dành cho chú ba.

Loại cảm giác đó, chính là người đó khắp nơi đều phát ra ánh sáng. Bất cứ khi nào khi nhắc đến anh ấy, đôi mắt của bản thân sẽ bất giác sáng lên.

Đôi khi nhìn thấy đối phương trên TV hay tạp chí cũng sẽ vui vẻ cả ngày.

Ánh mắt của Phùng Linh Nhi lướt qua đồng hồ đặc trong nhà nghỉ đến cuộc sống của hai người trong tương lai, việc chọn đồng hồ trở thành một trải nghiệm đặc biệt.

“Linh Nhi, cậu nghĩ sao về cái này?” – Du Ánh Tuyết giúp cô chọn một cái bồn rửa mặt.

“Đẹp thì có đẹp nhưng anh ấy thích màu trắng, màu này hơi nữ tính quá” *..”- Du Ánh Tuyết tròn tròn mắt – “Cô nương ơi, cô đúng là ngốc mà. Hai người kết hôn cứ không phải chỉ mình anh ta, sao cứ chọn vì anh ta thế, chọn thứ cậu thích đi chứ” Đối với mọi thứ từ bàn ăn, tủ, đèn và bình hoa cho đến dép, Phùng Linh Nhi đều chọn theo sở thích của chồng sắp cưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 518

Phùng Linh Nhi cười cười, không thấy vấn đề gì quá lớn: “Tớ thích tất cả những gì anh ấy thích. Và anh ấy cũng sẽ thích thứ tớ thích” “Đúng rồi, mấy nay quên hỏi cậu, cậu và Kiều Phong Khang định khi nào sẽ tổ chức hôn lễ?”

“Nghĩ tới hôn lễ lần đó trong lòng tớ còn sợ đây này. Đừng có nhắc tớ nữa, tớ sợ lắm rồi. Tớ thấy không cần đâu, như bây giờ rất tốt mà” “Cũng đúng, hôn lễ là làm cho người ta xem, mình như thế nào mới quan trọng. Hôm đó cậu nói hai người đi bệnh viện xem vết thương ở chân, có tiến triển gì không?” “Không có thuốc uống. Bác sĩ chỉ nói anh ấy sẽ bình phục từ từ. Mấy ngày nay người nhà đầu cho anh ấy ăn canh bổ xương, anh ấy không thích lắm nhưng cũng không biết nên làm gì” “Không sao đâu. Chuyện gì cũng vượt qua rồi, dần dần cũng sẽ bình phục thôi.” “Tớ cũng nghĩ vậy.” Một người phụ nữ đã có gia đình người phụ nữ sắp kết hôn, hai người cứ thế tán gẫu với nhau quên mất thời gian đã trôi rất nhanh.

Trước bữa tối, Du Ánh Tuyết thấy điện thoại của Kiều Phong Khang gọi đến như một cô gái đang yêu, cô không thể nhịn được mỉm cười khi thấy tên anh nhấp nháy trên màn hình.

“Tối nay anh có thời gian không?”

Em và Linh Nhi vừa đi mua sắm, muốn cùng hẹn anh đi ăn” “Ánh Tuyết, e rằng chúng ta không đi được rồi.

Nghe được giọng điệu nặng nề của anh, Du Ánh Tuyết vội vàng hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Bây giờ chỉ cần có chuyện nhỏ, lòng cô cũng sẽ không yên. Cuộc chia ly hai năm khiến cô như chim sợ cành cong.

“Bà xảy ra chuyện. Cách đây vài giờ, bà đột nhiên bị một cơn choáng váng” – Anh nói với giọng buồn bã – “Em đang ở đâu, anh đi đón em, chúng Du Ánh Tuyết có chút không biết làm sao trong gần hai năm này,

mặc dù anh không có ở đó, nhưng cái gai ngăn cách giữa cô và bà cụ vẫn luôn còn đó.

Thời gian càng lâu, cả hai đều không nói gì về chuyện đó nữa, yên bình mà xấu.

Thân thể bà cụ Kiêu không còn tốt như trước nữa, vì sự biến mất của Phong Khang mà bà suốt ngày ủ rũ tự trách. Bà cố sống tới bây giờ có lẽ chỉ vì muốn nhìn thấy con trai mình trở về.

“Linh Nhi, tớ không thể ăn tối với cậu r ồi. Bà cụ nhập viện r ồi” Nhắc tới bà cụ Kiêu, sắc mặt của Phùng Linh Nhi cũng không tốt: “Bà ấy nằm viện thì liên quan gì cậu? Chẳng lẽ cậu phải ở bên giường túc trực làm một đứa con dâu ngoan àm “Thật ra sức khỏe của bà đã kém lắm r ồi, tớ và Phong Khang...” Phùng Linh Nhi thở dài, cô tất nhiều hiểu khó xử của cô: “Thôi vậy, dù sao đó cũng là mẹ của người đàn ông cậu yêu, cứ đi làm tròn chữ hiếu vậy” Một lúc sau, Kiêu Phong Khang lái xe đến đón cô, Du Ánh Tuyết ng ồi nét mặt buồn bã không giấu được của anh.

Du Ánh Tuyết không hỏi gì, chỉ đưa tay nắm lấy tay anh “Đi thôi” “Em sẽ không vui khi cùng anh đi bệnh viện sao?” “Tại sao không vui?” – Du Ánh Tuyết quay đầu nhìn anh – “Em đã nói, sau này dù có chuyện gì xảy ra, khi anh cần, em sẽ ở bên cạnh anh” Kiêu Phong Khang sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ giọng nói: “Anh nghe chị cả nói, bà đã bị ung thư giai đoạn cuối r ồi” Ừng thư?

Cô chưa bao giờ nghe nói về nó trước đây, thời gian gặp bà trong hai năm qua rất ít. Mỗi lần nhìn thấy bà, vẻ mặt bà lại tệ hơn một chút, cô còn nghĩ do bà lo lắng cho Phong Khang.

“Bác sĩ có gì muốn nói không?” “Nguy kịch r ồi” – Giọng anh tràn ngập sự chua xót – “Bác sĩ nói rằng tối đa sẽ sống không quá một tháng”.

Cô siết chặt tay anh, như để truyền nhiệt độ của chính mình cho anh.

“Sao anh không mang theo Tiểu Bánh Bao? Hiện tại bé con có thể gọi “bà bà r ồi, có thể giúp cho bà ấy vui vẻ hơn” “Bánh Bao đã được anh hai

đón về đi lâu rồi, anh đến đón em” Cô gật đầu, vỗ vỗ tay anh: “Trước tiên anh đừng nghĩ về đi đâu đó nữa tới bệnh viện.

Bà cụ không còn tỉnh táo nữa. Khi Tiểu Bính Bao ở bên cạnh gọi bà, lông mi của bà sẽ hơi nhướn lên, nhưng chỉ có như thế. Ông cụ cũng không nhin nữa, đau xót quay qua nói với Du Ánh Tuyết: “Con đi ra đây với cha một lát” Cô gật đầu đi theo ông nhưng vẫn không quên lo lắng nhìn anh, người vẫn đang ngồi bên giường buồn rầu.

Trên hành lang bệnh viện lúc này thật yên tĩnh.

Du Ánh Tuyết không lên tiếng trước, ông cụ nhìn im lặng một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt thở dài một hơi, nói: “Cha biết, con cho đến bây giờ vẫn có chút oán hận hai ông bà già này.

Du Ánh Tuyết mím môi.

“Bà ấy đã bước một chân xuống mồ rồi ông cũng không sống được mấy ngày nữa” – Ông cụ xúc động nói.

“Bà ấy và ông đã phạm nhiều sai lầm, cha biết cháu cũng không muốn để tâm nữa. Hiện bà ấy đã như thế, con coi như nể mặt Phong Khang, đem chuyện cũ đem quên đi hết đi. Dù sao bà ấy cũng làm mẹ của Phong Khang, nếu con còn để chuyện cũ trong lòng làm sao có thể sống vui vẻ với Phong Khang” “Hai năm qua, con đã hiểu ra rất nhiều chuyện, cho dù con còn hận thì cuối cùng người bị tổn thương chỉ có thể là Phong Khang. Con không phải Tô Hoàng Quyên, sẽ không cố chấp nhất chuyện cũ” – Du Ánh Tuyết mỉm cười – “Cha đừng lo lắng, con không còn nghĩ về những chuyện xưa nữa. Hiện tại con rất hạnh phúc, con có chồng, có con trai, con cần gì dằn vặt mình bằng chuyện quá khứ” Hơn nữa, lúc mọi chuyện chưa xảy ra, bà cụ thật lòng yêu thương cô. Cô không muốn trở nên giống bà, bị hận thù và ghen tuông bị bịt mắt.

Ông già gật đầu nhẹ nhõm, nhìn cô Suy tư: “Đứa nhỏ năm nào giờ đã trưởng thành rồi” Mọi người ở bên giường của bà cụ, mãi đến khuya, bọn họ mới dần dần rời đi.

Kiêu Phong Khang ôm Bánh Bao trong lòng, Bánh Bao đã ngủ quên trên vai anh. Du Ánh Tuyết đưa tay ra nói: “Để em ôm cho, bé con giờ nặng lắm rồi” Hơn nữa, cô nhìn anh trông rất mệt mỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 519

“Chân anh còn ổn, không có yếu ớt tới vậy” – Ki ầu Phong Khang nhìn xuống bé con sau lại quay qua hỏi cô – “Có mệt hay không?” “Hiện tiện có anh ở đây, làm gì cũng không mệt, trước kia không có anh mới mệt.” Loại mệt mỗi đó là sự mệt mỏi của trái tim, mệt tâm.

Mỗi ngày cô trải qua dường như đầu lảo đảo trên biển, cảm giác bất lực khiến cô cảm thấy lúc nào cũng không chống đỡ được.

Ngày hôm sau, vào sáng sớm.

Ki ầu Phong Khang là người thức dậy đầu tiên, anh ấy hôn Du Ánh Tuyết, cô ấy dụi dụi mắt muốn dậy với anh.

“Ngủ tiếp đi” – Ki ầu Phong Khang giúp cô đắp chăn bông lại.

“Em muốn cùng anh đến bệnh viện” – Cô đưa tay ra khỏi chăn, ôm lấy cổ anh.

Sáng sớm thức dậy, giọng nói cô nhẹ nhẹ, như làm nũng. Ki ầu Phong Khang chỉ cảm thấy trái tim như muốn tan chảy. Mọi lo lắng và phiền muộn trong lòng đều tan biến trước người vợ nhỏ này.

Anh cúi đầu hôn môi cô cái: “Tối hôm qua tối như thế mới về em và Bánh Bao đều mệt, sáng này hai người ở nhà ngủ thêm đi, chiều anh về đón em sau” “Anh đi một mình không sợ buồn sao?” “Anh không buồn” – Hiện tại anh có cô, có con, đi đâu cũng ấm áp.

“Được rồi, vậy em ngủ thêm một lát” Ki ầu Phong Khang giúp cô kéo chăn bông lại lần nữa rồi mặc quần áo, đến bệnh viện.

Bà cụ đến ngày thứ mười thì không qua khỏi.

Ngày bà cụ ra đi, bầu trời ảm đạm, mọi người yên lặng ngồi bên phòng bệnh. Du Ánh Tuyết ở cùng Ki ầu Phong Khang một khắc cũng không dám

rời đi. Vào ngày hỏa táng, Kiều Phong Khang vẫn cứ nhìn theo bà cụ, Kiều Nam Thành ôm lấy hũ tro cốt đi trước.

Du Ánh Tuyết đứng bên ngoài ôm Bánh Bao, thấy anh đi ra liền đưa bé con lại cho Kiều Minh Đức, đi về phía anh.

Anh mở rộng vòng tay và ôm cô vào lòng. Nỗi buồn của lòng anh không bao giờ có che giấu trước mặt Du Ánh Tuyết.

Thời gian cứ dần trôi qua, nỗi buồn về sự ra đi của bà cụ cũng dần tan theo thời gian.

Du Ánh Tuyết đã muốn trở lại tập đoàn Kiều Thanh đi làm, Kiều Phong Khang cũng sẽ thỉnh thoảng đến tập đoàn xem qua. Hôm nay, như mọi khi, anh đến ngồi trong văn phòng của Kiều Minh Đức một lúc.

Kiều Minh Đức thì bận đến mức uống một ly nước cũng không có thời gian. Nhưng Kiều Phong Khang lại cứ thản nhiên khoanh chân, ngồi trên ghế sofa, hết lát tờ tạp chí này lại sang tờ tạp chí khác.

“Chú ba...”

“Hửm?” – Anh nhàn nhạt trả “Chú ba, chú về lâu như vậy rồi chú cũng không trở về tập đoàn làm việc.

Chú có thấy như vậy là hơi nhàn rồi không?

“Không nhàn rồi” * ,#- Khóe môi Kiều Minh Đức giật giật – “Sao không nhàn rồi? Chú ngày nào cũng đọc báo còn làm gì nữa đâu” “Hằng ngày dỗ vợ, dỗ con, có chỗ nào nhàn rồi?” “..* – Kiều Minh Đức lại cứng họng, Du Ánh Tuyết đâu phải người có tính khí tùy hứng cần dỗ dành. Bánh Bao cũng ngoan ngoãn, có khóc nháo bao giờ đâu.

“Nếu chú ba bận như vậy thật thì nói cháu nghe một chút mấy chuyện đi” “Cháu chưa lập gia đình, chưa có con, nói cháu cũng không hiểu đâu” Kiều Minh Đức nở nụ cười xấu xa, lời nói có chút ẩn ý: “Cũng đúng, chú thật sự phải dỗ dành vợ của mình nhiều. Dù sao cô ấy cũng nhỏ hơn

chú một con giáp. Nếu không chừng chi ầu để mấy thanh niên khác dòm ngó thì không được đâu, mấy thanh niên bây giờ lắm trò, ai cũng một bộ dạng ôn nhu biết cách lấy lòng...” Nghe đến đây ánh mắt của Kiều Phong Khanh đột nhiên đảo qua, Kiều Minh Đức hít sâu một hơi, trấn an mình rồi kể tiếp: “Cháu không có ý nói lung tung gì đâu, chẳng qua lúc chú chưa trở về chưa về, thật nhiều người theo đuổi cô ấy. Lần trước, có một người đàn ông ở văn phòng đối diện cần một bó hoa đến đợi dưới lòng. Anh ta nhìn cũng đẹp trai và dịu dàng lắm. Chắc chắn, Du Ánh Tuyết hình cũng cảm động, cháu nghĩ, nếu không phải vì đã cưới chú ba, còn có Bánh Bao chắc là đã đồng lòng rồi. Dù sao thì những cô gái trẻ đều thích những người lãng mạn và dịu dàng. Chú ba, sao sắc mặt chú kém vậy?” Kiều Minh Đức nhìn khuôn mặt đen như than của ai đó mà vui sướng không thôi, tuy anh cố tình trêu ghẹo nhưng anh nói thật. Thanh niên kia thích Du Ánh Tuyết lâu rồi, nhưng đều bị cô làm ngơ.

Ở bên này Du Ánh Tuyết không biết chuyện gì đã xảy ra trong phòng làm việc của Kiều Minh Đức, cô đang thu dọn đồ đạc tan tành.

“Du Ánh Tuyết, sao sau khi sinh trông cô đẹp hơn đó. Cô ăn gì vậy, có thể chỉ cho chúng tôi không, nhìn chúng tôi xem, sinh con xong thì da cũng xấu đi” – Khi kết thúc công việc, không ít bà mẹ trẻ ở lại tâm sự.

“Tôi ăn uống bình thường thôi, không có gì đặc biệt.” “Còn nói không có gì đặc biệt, cô giờ mỗi ngày đều tắm trong mật ngọt” ~ Có người trêu ghẹo.

“Cô cùng tổng giám đốc Kiều xa nhau lâu vậy mới gặp lại, đẹp lên chắc chắn là nhờ tình yêu nuôi dưỡng”. “...” - Du Ánh Tuyết cười xấu hổ.

Đang nói chuyện thì điện thoại di động của Du Ánh Tuyết vang lên. Con số trên màn hình khiến cô cong môi cười, nói với đồng nghiệp: “Tôi phải đi trước, ngày mai gặp lại!” “Chờ cô lại đến đón chứ gì” “Thực sự ghen tị hai người, kết hôn hai năm tình cảm vẫn tốt, hơn nữa hiếm có người đàn ông hơn ba mươi như tổng giám đốc Kiều mà vẫn trẻ trung, thường xuyên đưa vợ đi hẹn hò.” Ngay sau khi Du Ánh Tuyết rời đi, các đồng nghiệp phía sau vẫn không khỏi ghen tị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 520

Khi cô xuống cầu thang, chiếc xe của anh ta đang đậu bên lề đường, anh và trợ lý Sơn đang đứng bên ngoài xe, cả hai đang bàn bạc về đi đâu giờ.

Du Ánh Tuyết cố ý nhẹ nhàng đi ra từ phía sau cố gắng để anh không thấy. Kết quả là anh đã phát hiện ra cô từ lâu, thậm chí còn biết được ý định của cô.

Anh vẫy vẫy tay với cô: “Đừng nháo, lại đây” Du Ánh Tuyết tươi cười chạy đến theo thói quen nắm lấy bàn tay đang sẵn chờ mình.

“Cô Ánh Tuyết” – Trợ lý Sơn khẽ gật đầu chào cô. Cô cũng cười rạng rỡ đáp lại anh ta.

“Anh còn chuyện bàn bạc thì em lên xe đợi anh trước.” “Anh nói xong rồi” – Kiều Phong Khang cười – “Chúng ta đi thôi.” “Vâng” Sau khi chào tạm biệt Nghiêm Danh Sơn cả hai lên xe, anh giúp cô thắt dây an toàn cùng nhau đi ăn tối.

“Chúng ta để Bánh Bao ở nhà, cùng nhau đi tìm thế giới của hai người, có khi nào bé con giận chúng ta không?”

“Hai lần một tuần không có gì là nhiều, sau này bé con lớn sẽ hiểu. Sau này, Bánh Bao cũng sẽ có người yêu, cũng sẽ tách khỏi chúng ta” Du Ánh Tuyết bật cười, đưa tay nắm lấy anh: “Hôm nay anh không vui sao?” “..Không” “Nhìn anh không được vui lắm” “ – Anh tất nhiên không vui, uống phải cả một bình dấm chua lớn nhưng anh lại không thể nói cho cô biết anh vì chút chuyện nhỏ nhặt đó mà ghen tuông.

“Chúng ta đi ăn tối trước, sau đó đưa em đi xem phim” – Anh chuyển đề tài.

“Được ạ” – Mặc dù lúc nào lúc nào cũng là ăn với xem phim nhưng cô không nhàm chán, được đi cùng anh là đủ rồi.

Kiêu Phong Khang không khỏi nhìn cô vài lần. Lần nào cũng là ăn uống với xem phim, hình như không lãng mạn lắm.

Anh hiện tại bây giờ thật lo được lo mất, bởi vì khoảng cách tuổi tác của hai người khiến anh lo cô thiệt thòi.

Ngày hôm đó bọn họ coi một bộ phim tình cảm rất hay, Du Ánh Tuyết nhìn thấy ngôi sao yêu thích của mình, cô ấy ngay lập tức trở thành một fan hâm mộ cuồng nhiệt. Trước mặt chồng không ít lần khen ngợi: “Anh ấy đẹp trai thật đấy! Anh có thấy vậy không?” Kiêu Phong Khang mím môi không nói gì, nhưng trong lòng hắn đã trả lời không biết bao nhiêu lần.

“Em nghe nói anh ấy siêu dịu dàng và siêu lãng mạn, làm bạn gái anh ấy chắc chắn rất hạnh phúc” *..- Cô cứ nói mà không hề để ý một người nào đó mặt đã đen như đất Kiêu Phong Khang không vui cố tình chỉnh ghế ngồi của cô, khiến cho cô chỉ cần nhích người một chút là người hẳn lên đùi anh. Anh cố tình chặn hết màn hình không cho cô xem.

Cô đâu hề hay biết mình đã bị Kiêu Minh Đức hại cho thảm, còn không cảm nhận được nguy hiểm mà nói: “Anh sao thế, em đang xem mà” “Anh Tuyết, quay mặt lại!” Anh nói.

Du Ánh Tuyết dồn hết tâm trí vào bộ phim: “Anh đợi em một chút, xem xong một đoạn này thôi” Kiêu Phong Khang không nhìn cũng không sao, liếc nhìn màn hình sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Thảo nào vợ của anh lại tự dưng hào hứng như thế, này trông cao như vậy, hóa ra là đến lúc nam diễn viên kia diễn cảnh thoát y.

“Du Ánh Tuyết!” “Anh thật ần mà” – Du Ánh Tuyết nhẹ giọng than thở, bĩu môi không hài lòng.

“Em bu môi cái gì? Anh chọc giận em chỗ nào?” – Để cho chồng mình ghen còn dám giận ngược lại.

“...”- Cô lắc đầu, dù sao tính khí anh cũng thất thường.

“Anh đừng có lúc nào cũng hung dữ cau mày, cười nhiều một chút sẽ dịu dàng hơn” – Du Ánh Tuyết thì thảo như một đứa trẻ, đưa đôi tay mềm mại xoa xoa khuôn mặt anh Nói đến ‘dịu dàng, đôi môi mỏng của anh mím chặt hơn.

Đúng vậy, so với những người đàn ông khác, anh ấy không thể học được cách dịu dàng. Chính xác mà nói, anh ấy thực sự rất khó để ăn nói nhỏ nhẹ, dễ dàng yêu chỉ đều một cách từ tốn. Từ trong xương cốt anh đã là người độc đoán và lạnh lùng.

“Em có thích đàn ông dịu dàng không?” – Anh đột ngột hỏi.

“Đương nhiên, không có người con gái nào không thích đàn ông dịu dàng.

Anh cũng thích con gái dịu dàng đúng không?” – Du Ánh Tuyết cảm thấy câu hỏi này có gì không ổn “Anh không thích” “Hả?” – Du Ánh Tuyết nhướn mày nhìn anh.

Anh muốn nói rằng anh chỉ thích cô gái nhỏ trước mặt. Dù cô dịu dàng hay thô lỗ. Dù sao, chỉ cần là cô, anh đều yêu.

“Em thích những chàng trai trẻ lãng mạn?” – Mặt anh nghiêm nghị.

Cuối cùng cô thấy rằng có đi đâu gì đó không ổn với anh ấy.

“Anh làm sao vậy?” “Trả lời anh, em có thích không?” Du Ánh Tuyết ngăn người không biết trả lời sao, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 521

“Trước kia có một người thích em, còn là người dịu dàng lãng mạn mang theo hoa đến tặng em, muốn theo đuổi em: Khóe môi Du Ánh Tuyết khẽ giật, nghiêng rằng: “Kì ầu Minh Đức đúng là lắm mồm” “Nghe nói em rất cảm động. Có phải em rất thích những người đàn ông dịu dàng, lãng mạn không?”

Du Ánh Tuyết nhìn anh nghiêm túc hỏi chuyện, không nhin được cười: “VẬY, ĐÊM NAY ANH VÌ CHUYỆN NÀY GHEN SAO?” “..” – Kì ầu Phong Khang mím môi, nhất thời không nói gì.

Sau đó, nhìn chăm chú cô, đột nhiên nói: “Nếu em thật sự thích, anh có thể học” Giọng điệu không được tự nhiên.

Du Ánh Tuyết nhướn mày nhìn anh: “Học cách dịu dàng?” “Nhưng...” – Anh lại nhíu mày, néo cằm cô, bá đạo nói – “Vấn đề tuổi của anh thì không đuổi được, em phải chấp nhận.

Ánh Tuyết cười như điên, Kì ầu Phong Khang muốn học sự dịu dàng thì chắc phải đợi đến kiếp sau mới thành công.

Hai tay ôm lấy cổ anh, cong môi nói: “Đừng nghe Kì ầu Minh Đức nói nhảm, người đó có dịu dàng lãng mạn hay không em cũng không để ý. Em đầu từ chối hết rồi, cho dù người đó có dịu dàng lãng mạn thì đã sao? Đời này em chỉ lấy một người đàn ông, không có người thứ hai thay thế được” Hai người nhìn nhau, trong mắt trào dâng nhĩ ầu cảm xúc khó tả.

“Nếu em không ở trên đảo tìm được anh, nếu cả đời này anh cũng không quay về, em muốn sống cô độc VẬY SAO...” Ánh Tuyết nghĩ đến khả năng đó, trái tim cô hơi thất lại. Cô lấy tay che đôi mắt ươn ướt.

“Không được phép giả thuyết như vậy. Dù sao hiện tại anh cũng là của em, là tương lai của em, là kiếp sau của em. Không được em cho phép, từ nay về sau không được biến mất nữa” Kì ầu Phong Khang nắm tay cô dịu

dàng hôn từng đầu ngón tay cô. Anh cho rằng mình thật thật buồn cười, bị khiêu khích bởi mấy lời của Kiều Minh Đức.

Cũng là vì cô quá yêu cô ấy nên mới quan tâm đến từng suy nghĩ của cô ấy đến vậy. Kiều Phong Khang nâng cằm cô lên, hai người hôn nhau.

Phim vẫn đang chiếu, thần tượng đẹp trai vẫn đang diễn, nhưng lúc này Du Ánh Tuyết làm gì còn thời gian để quan tâm.

Sau tất cả người đẹp trai nhất, dịu dàng nhất, lãng mạn nhất, chỉ có người đàn ông của cô mà thôi.

Kiều Phong Khang thấy môi cô hơi sưng lên mới hơi buông cô ra: “Ngày mai anh sẽ rời thành phố An Lập vài ngày, em có đồng ý không?” Du Ánh Tuyết cau mày, siết lấy cánh tay anh trong tiếc nuối.

“Đừng sợ, anh đi Hà Cảng” – Kiều Phong Khang giải thích – “Công ty bên này đã không quản lý được hai năm rồi. Bây giờ anh đã trở lại, anh phải quay về xử lý công việc. Mặc dù quản lý Trần đang giúp anh rất nhiều nhưng có nhiều chuyện anh phải tự đi làm” “Khi này anh và trợ lý Sơn đã nói cái này?” “Ừ. Hiện tại tình hình bên Minh Đức cũng đã ổn định. Đưa Danh Sơn đi sẽ không ảnh hưởng nhiều đến Minh Đức.

Anh thực sự cần một người trợ giúp đắc lực. Có lẽ phải qua Hà Cảng hơn một tháng, Lý Thanh chắc chắn không muốn để Danh Sơn đi” Ánh Tuyết ôm chặt lấy anh, tựa đầu vào vai anh, làm nũng: “Em cũng không chịu.” Trên thực tế, anh cũng không nỡ xa cô và con trai. Từ khi trở về đảo tới nay, thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã trải qua rất nhiều nhiều, bao gồm cả sự ra đi của bà cụ.

Anh thở dài, dùng bàn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Anh rất muốn dẫn em cùng Bánh Bao đi Hà Cảng với anh, có được không?” Du Ánh Tuyết rất muốn ở bên anh nhưng cô lắc đầu: “Bánh Bao mới hết cảm, không thể dẫn đi qua xa. Hơn nữa em mới quay lại công ty, việc rất nhiều, em đã xin nghỉ nhiều rồi không thể xin nghỉ thêm”.

Kì ầu Phong Khang biết cô lo lắng cho con mình nên anh cũng không ép buộc. Anh hôn lên môi cô: “L ần này anh sẽ đi sớm về sớm” Kì ầu Phong Khang đến Hà Cảng, còn Du Ánh Tuyết vẫn đi làm như thường lệ.

Kết quả là trong ngày đầu tiên của chuyến công tác, công ty của Du Ánh Tuyết và một công ty lớn khác đã tổ chức một sự kiện giao lưu dành cho giới trẻ. Đối với những người đã có gia đình như Ánh Tuyết, họ đương nhiên không tham gia các hoạt động xã hội, kết quả là người dẫn chương trình đã vắng mặt và Du Ánh Tuyết bị bắt thay thế.

Sự kiện kết nối là đầu là những người trẻ tuổi cô, bọn họ ăn mặc đẹp đẽ, tìm trò để chơi còn cô chỉ tìm kiếm đồ ăn.

“Cô cũng đang làm việc tại tập đoàn Kì ầu thi sao?” – Không biết từ lúc nào có một người đàn ông đến bắt chuyện với cô, anh ta vô cùng nhã nhặn.

Du Ánh Tuyết đang ăn bánh, bởi vì đang đói nên ăn uống có chút không dễ phép tắc.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thất lễ r ồi” Người kia nhìn cô cười.

Ánh Tuyết bị nụ cười của anh làm cho xấu hổ, che miệng lại: “Thực xin lỗi” “Đừng xin lỗi, phụ nữ thích ăn uống mới có thể khỏe mạnh” “Anh ỉn tôi à?” – Du Ánh Tuyết cười.

Nhắc đến chuyện ăn uống, cô khá đa đầu. Vì muốn chăm sóc cho anh, muốn nuôi anh béo lên một chút mà mỗi ngày đều nấu đủ các món ngon.

Kì ầu Phong Khang đúng là đã tăng cân nhưng cô cũng béo ra.

“Tất nhiên không an ỉn, tôi... tôi có thể được vinh hạnh biết số điện thoại của cô không?” Du Ánh Tuyết uống nước thiếu chút nữa là sặc luôn.

Không phải chứ? Anh chàng này nh ần cô thành đối tượng trong buổi tiệc này r ồi. Xem ra cô vẫn còn có sức thu hút lắm nhưng quên chuyện đó đi, để chú ba ở nhà biết thì cô xong đời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 522

“Trước kia có một người thích em, còn là người dịu dàng lãng mạn mang theo hoa đến tặng em, muốn theo đuổi em: Khóe môi Du Ánh Tuyết khẽ giật, nghiêng rằng: “Kì ầu Minh Đức đúng là lắm mồm” “Nghe nói em rất cảm động. Có phải em rất thích những người đàn ông dịu dàng, lãng mạn không?”

Du Ánh Tuyết nhìn anh nghiêm túc hỏi chuyện, không nhin được cười: “VẬY, ĐÊM NAY ANH VÌ CHUYỆN NÀY GHEN SAO?” “..” – Kì ầu Phong Khang mím môi, nhất thời không nói gì.

Sau đó, nhìn chăm chú cô, đột nhiên nói: “Nếu em thật sự thích, anh có thể học” Giọng điệu không được tự nhiên.

Du Ánh Tuyết nhướn mày nhìn anh: “Học cách dịu dàng?” “Nhưng...” – Anh lại nhúu mày, néo cằm cô, bá đạo nói – “Vấn đề tuổi của anh thì không đuổi được, em phải chấp nhận.”

Ánh Tuyết cười như điên, Kì ầu Phong Khang muốn học sự dịu dàng thì chắc phải đợi đến kiếp sau mới thành công.

Hai tay ôm lấy cổ anh, cong môi nói: “Đừng nghe Kì ầu Minh Đức nói nhảm, người đó có dịu dàng lãng mạn hay không em cũng không để ý. Em đầu từ chối hết rồi, cho dù người đó có dịu dàng lãng mạn thì đã sao? Đời này em chỉ lấy một người đàn ông, không có người thứ hai thay thế được” Hai người nhìn nhau, trong mắt trào dâng niềm cảm xúc khó tả.

“Nếu em không ở trên đảo tìm được anh, nếu cả đời này anh cũng không quay về, em muốn sống cô độc VẬY SAO...” Ánh Tuyết nghĩ đến khả năng đó, trái tim cô hơi thất lại. Cô lấy tay che đôi mắt ươn ướt.

“Không được phép giả thuyết như vậy. Dù sao hiện tại anh cũng là của em, là tương lai của em, là kiếp sau của em. Không được em cho phép, từ nay về sau không được biến mất nữa” Kì ầu Phong Khang nắm tay cô dịu

dàng hôn từng đầu ngón tay cô. Anh cho rằng mình thật thật buồn cười, bị khiêu khích bởi mấy lời của Kiều Minh Đức.

Cũng là vì cô quá yêu cô ấy nên mới quan tâm đến từng suy nghĩ của cô ấy đến vậy. Kiều Phong Khang nâng cằm cô lên, hai người hôn nhau.

Phim vẫn đang chiếu, thần tượng đẹp trai vẫn đang diễn, nhưng lúc này Du Ánh Tuyết làm gì còn thời gian để quan tâm.

Sau tất cả người đẹp trai nhất, dịu dàng nhất, lãng mạn nhất, chỉ có người đàn ông của cô mà thôi.

Kiều Phong Khang thấy môi cô hơi sưng lên mới hơi buông cô ra: “Ngày mai anh sẽ rời thành phố An Lập vài ngày, em có đồng ý không?” Du Ánh Tuyết cau mày, siết lấy cánh tay anh trong tức giận.

“Đừng sợ, anh đi Hà Cảng” – Kiều Phong Khang giải thích – “Công ty bên này đã không quản lý được hai năm rồi. Bây giờ anh đã trở lại, anh phải quay về xử lý công việc. Mặc dù quản lý Trần đang giúp anh rất nhiều nhưng có nhiều chuyện anh phải tự đi làm” “Khi này anh và trợ lý Sơn đã nói cái này?” “Ừ. Hiện tại tình hình bên Minh Đức cũng đã ổn định. Đưa Danh Sơn đi sẽ không ảnh hưởng nhiều đến Minh Đức.

Anh thực sự cần một người trợ giúp đắc lực. Có lẽ phải qua Hà Cảng hơn một tháng, Lý Thanh chắc chắn không muốn để Danh Sơn đi” Ánh Tuyết ôm chặt lấy anh, tựa đầu vào vai anh, làm nũng: “Em cũng không chịu.” Trên thực tế, anh cũng không nỡ xa cô và con trai. Từ khi trở về đảo tới nay, thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã trải qua rất nhiều nhiều, bao gồm cả sự ra đi của bà cụ.

Anh thở dài, dùng bàn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Anh rất muốn dẫn em cùng Bánh Bao đi Hà Cảng với anh, có được không?” Du Ánh Tuyết rất muốn ở bên anh nhưng cô lắc đầu: “Bánh Bao mới hết cảm, không thể dẫn đi qua xa. Hơn nữa em mới quay lại công ty, việc rất nhiều, em đã xin nghỉ nhiều rồi không thể xin nghỉ thêm”.

Kì ầu Phong Khang biết cô lo lắng cho con mình nên anh cũng không ép buộc. Anh hôn lên môi cô: “L ần này anh sẽ đi sớm v ề sớm” Kì ầu Phong Khang đến Hà C ảng, còn Du Ánh Tuyết vẫn đi làm như thường lệ.

Kết quả là trong ngày đầu tiên của chuyến công tác, công ty của Du Ánh Tuyết và một công ty lớn khác đã tổ chức một sự kiện giao lưu dành cho giới trẻ. Đối với những người đã có gia đình như Ánh Tuyết, họ đương nhiên không tham gia các hoạt động xã hội, kết quả là người dẫn chương trình đã vắng mặt và Du Ánh Tuyết bị bắt thay thế.

Sự kiện kết nối là đầu là những người trẻ tuổi cô, bọn họ ăn mặc đẹp đẽ, tìm trò để chơi còn cô chỉ tìm kiếm đồ ăn.

“Cô cũng đang làm việc tại tập đoàn Kì ầu thi sao?” – Không biết từ lúc nào có một người đàn ông đến bắt chuyện với cô, anh ta vô cùng nhã nhặn.

Du Ánh Tuyết đang ăn bánh, bởi vì đang đói nên ăn uống có chút không dễ phép tắc.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thất lễ r ồi” Người kia nhìn cô cười.

Ánh Tuyết bị nụ cười của anh làm cho xấu hổ, che miệng lại: “Thực xin lỗi” “Đừng xin lỗi, phụ nữ thích ăn uống mới có thể khỏe mạnh” “Anh ỉu tôi à?” – Du Ánh Tuyết cười.

Nhắc đến chuyện ăn uống, cô khá đa đầu. Vì muốn chăm sóc cho anh, muốn nuôi anh béo lên một chút mà mỗi ngày đều nấu đủ các món ngon.

Kì ầu Phong Khang đúng là đã tăng cân nhưng cô cũng béo ra.

“Tất nhiên không an ỉu, tôi... tôi có thể được vinh hạnh biết số điện thoại của cô không?” Du Ánh Tuyết uống nước thiếu chút nữa là sặc luôn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 523

Không phải chứ? Anh chàng này nhàn cô thành đối tượng trong buổi tiệc này rồi. Xem ra cô vẫn còn có sức thu hút lắm nhưng quên chuyện đó đi, để chú ba ở nhà biết thì cô xong đời.

“Ừm... có thể anh đã hiểu lầm, tôi không đến tham gia buổi tiệc ghép đôi...” “Xin lỗi có thể cô đã hiểu lầm” – Người đàn ông ngắt lời cô.

“Thực ra... tôi chỉ nghĩ cô dẫn chương trình rất tuyệt, công ty chúng tôi đang thiếu một người nữ dẫn chương trình cho chương trình tiếp theo. Vì vậy, tôi muốn hỏi có thể giúp đỡ hay không?” Ánh Tuyết ‘à’ một tiếng, hóa ra là cô tự ảo tưởng, vội vàng gạt đầu: “Đương nhiên là được, nếu thuật tiện thời gian cho nhau” Buổi tiệc rất vui vẻ, mặc dù đã nhiều lần từ chối, cô cũng uống hơn hai ly rượu. Lúc cô rời khỏi đó đã hơn 9 giờ, chuông điện thoại vang lên gấp gáp. Cô lấy nó ra và cảm lạnh, đó là cuộc gọi của Kiều Phong Khang từ Hà Cảng.

Và đã có 10 cuộc gọi nhớ trên màn hình!

Chắc chắn là anh đang cực kỳ tức giận.

Rượu trong người của Du Ánh Tuyết phút chốc tiêu tan hết, cô nhanh chóng nghe điện thoại của anh.

Giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, thân thể cô căng cứng, trả lời điện thoại cũng không dám lên tiếng trước, chỉ chờ đối phương hỏi.

“Muộn như vậy còn đi đâu?” Giọng nói của anh lạnh lùng, Du Ánh Tuyết có thể nghe ra anh có thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

10 cuộc gọi cho thấy anh lo lắng vô cùng, trước đến giờ đi đâu này sẽ không bao giờ xảy ra. Trễ lắm thì cô sẽ trả lời ở cuộc gọi thứ hai. Nhưng khi này quá ồn ào, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

“Em... em đang ăn bữa tối với đồng nghiệp! Đừng trách cô nói với, cô căn bản không dám nói thật, để Kiêu Phong Khang biết cô đi dự cái tiệc kết đôi này thì cô chết chắc luôn.

“Em đã uống rượu?” Cô nhớ là mình đã trả lời rất rõ ràng sao, anh vẫn nghe ra?

“Du Ánh Tuyết, anh hỏi lại lần nữa, em uống rượu sao?” – Giọng điệu càng ngày càng trầm, có thể cảm nhận âm thanh đó truyền từ Hà Cảng về tận đây.

“Em xin lỗi, em xin lỗi. Sẽ không có lần sau đâu, anh đừng tức giận có được không?” – Du Ánh Tuyết ra sức nhận sai.

Bên này, Kiêu Phong Khang cau mày thật chặt, sắc mặt kém cực kỳ.

Một cô gái trẻ đã đi khuya bên ngoài còn dám uống rượu? Cô không biết xã hội bây giờ hỗn loạn như thế nào sao? Trên TV mấy hôm trước còn đang có vụ giết người gì đó.

“Du Ánh Tuyết, em muốn ăn đòn đúng không?” Anh chỉ mới rời đi ngày đầu tiên mà cô đã bắt đầu thích làm gì thì làm.

Du Ánh Tuyết biết mình đã làm sai, lương tâm cắn rứt vô cùng: “Em không dám nữa đâu, anh tha cho em một lần đi mà” Anh mà thật sự đánh đòn cô thì rất xấu hổ đó.

“Mau đi về nhà đi! Những việc còn lại, đợi anh về sẽ tính với em sau”. “... Vâng” – Du Ánh Tuyết vẫy tay ra hiệu với taxi.

“Nhìn xem bên đường có thấy tài xế Vương không? Anh ta đã đợi bên ngoài nửa giờ rồi” Du Ánh Tuyết nhìn quanh một lượt, quả nhiên chiếc xe quen thuộc ở nhà dừng ở bên đường.

Du Ánh Tuyết sửng sốt một chút, mới hiểu ra: “Anh Kiêu, anh cài đặt máy theo.

dõi trên điện thoại của em sao?” “Một người phụ nữ ngốc nghếch như em, còn uống rượu muộn như vậy.

Nhìn em xem, có khiến anh bớt lo được chút nào không?”- Sau nhiều chuyện như vậy, anh thật sự phải đảm bảo có thể tìm thấy cô bất cứ lúc nào.

“...“- Du Ánh Tuyết bĩu môi, cô bị mắg.

Nhưng chuyện này cô đáng bị la, anh tức giận như vậy là nhẹ lắm rồi.

Ngày hôm sau, ngay khi Du Ánh Tuyết đến văn phòng, trên bàn làm việc đã thấy một bó hoa xinh đẹp.

“Du Ánh Tuyết, cô thật hạnh phúc!

Chắc là do tổng giám đốc Kiêu tặng rồi” “Tôi cũng muốn quá, không lẽ về kêu chồng tặng mình” Cô nhìn bó hoa, thấy rất lạ, anh đang ở Hà Cảng vẫn gửi hoa cho cô sao? Trước giờ có thấy anh làm mấy hành động lãng mạn như thế bao giờ đâu. Hơn nữa hôm qua cô còn chọc giận anh, sáng sớm anh còn ngọt ngào tặng hoa cho cô sao? Không giống tính cách Kiêu Phong Khang lắm.

Cô mở thiệp trên bó hoa ra, không có ký tên, trên tấm thiệp chỉ có một câu đơn giản: Anh mong em hôm nay vẫn đẹp như hoa. Du Ánh Tuyết hoang mang vội đặt bó hoa xuống, chắc chắn không phải chồng của cô. Kiêu Phong.

Khang sẽ không nói mấy lời sến súa đó, hơn nữa chứ có anh cô nhìn qua là biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 524

Kết quả Du Ánh Tuyết nhận được hoa trong ba ngày liên tiếp. Mọi người trong văn phòng đều biết rằng cô đang được một người đàn ông bí ẩn ráo riết theo đuổi.

Vào buổi trưa, cô gặp Kiêu Minh Đức khi đang ăn trong căng tin. Kiêu Minh Đức nhìn cô chăm chăm.

“Anh đang nhìn cái gì vậy?”- Du Ánh Tuyết trừng mắt nhìn anh.

“Nhìn xem em có sức hút gì mà có thể khiến người ta theo đuổi em say đắm như vậy, một cô gái đã có gia đình...”- Anh cố ý gằn giọng nói bốn chữ cuối cùng.

“Đã nhìn ra chưa? Thím ba của anh quốc sắc thiên hương, không chỉ là thu hút một người, mười người cũng được.” Kiêu Minh Đức ‘phốc’ một tiếng, hạt cơm trong miệng phun ra ngoài mặt không còn chút hình tượng nào.

Du Ánh Tuyết tức giận đến mức khóe môi giật giật, trừng lớn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi lao quá đánh anh ta.

“Đừng đánh nữa, em còn đánh thì anh sẽ nói chuyện em được người ta theo đuổi cho chú ba”. “...”- Mọi động tác của Du Ánh Tuyết đột ngột dừng lại sau đó cô ngoan ngoan quay về ghế của mình – “Anh là đồ đồ tiện” “Ai bảo em đánh anh đau như vậy?”- Kiêu Minh Đức thở dài.

“Lần trước anh ở trước mặt chú ba nói nhảm em còn chưa tính sổ với anh đó. Anh còn đi nói lung tung với chú ba, em sẽ cắt hết tóc của anh” Kiêu Minh Đức khóc không ra nước mắt, hai vợ chồng nhà này chỉ giỏi ức hiếp anh.

Du Ánh Tuyết nhằm tính thời gian Kiêu Phong Khang quay lại thành phố An Lập, đã qua năm ngày, chỉ còn 2 ngày thôi. Trong năm ngày này,

người bí ẩn đã thực sự tặng cho cô năm bó hoa đến ngày thứ sáu bó hoa vẫn như cũ được giao đến.

Tất cả các đồng nghiệp đều tò mò và bày tỏ sự ghen tị, nhưng Du Ánh Tuyết khóc không ra nước mắt. Cô rất muốn biết đối phương là ai, để cô có thể đích thân nói với anh ta, đừng làm những việc vô bổ như vậy nữa, cô là phụ nữ đã có gia đình.

Vấn đề lớn nhất vẫn là hai ngày nữa, Kiều Phong Khang sẽ trở lại. Khi anh đến công ty chắc chắn Kiều Minh Đức sẽ lại đem chuyện này nói cho anh biết.

Du Ánh Tuyết đã đợi thêm một ngày nhưng không đợi bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào từ người bí ẩn. Sau giờ làm việc, cô và Đỗ Vĩnh Ái bước ra khỏi tòa nhà công ty. Khi hai đi xuống liền thấy một người đàn ông đang đứng dưới tòa nhà với một bó hoa trên tay.

Mọi người ra vào công ty sẽ đâu sẽ để ý anh ta, tâm mắt của Đỗ Vĩnh Ái và Du Ánh Tuyết cũng hướng về người đó. Nhìn thấy khuôn mặt của người kia, Du Ánh Tuyết nói: “Sao trong có chút quen mắt vậy nhỉ?” “Ừ, hình như gặp rồi” – Đỗ Vĩnh Ái gật đầu, đồng ý. Trong khoảnh khắc tiếp theo, cô đã nhớ ra – “Lần trước chúng ta làm tiệc kết đôi, người này là chủ trì đó.” “Đúng rồi, đúng vậy” – Du Ánh Tuyết cũng nhớ ra – “Có vẻ như lần đó chúng ta làm rất thành công, giờ anh ta đang theo đuổi cô gái nào công ty chúng ta đây này. Không biết là...” Du Ánh Tuyết đã bị chặn lại trước khi nói xong, mà người chặn cô chính là anh chàng đó. Cô vội vàng dừng lại, nghĩ rằng đối phương còn nhớ mình nên phải chào hỏi cho lịch sự. Không ngờ rằng anh ta sẽ chạy về phía cô và đưa hoa cho cô.

“Ánh Tuyết, tặng cô” Du Ánh Tuyết cứng người.

Đỗ Vĩnh Ái ở bên cạnh cũng sờ một chút, ngay sau đó, cô ta chợt nhớ ra đi đâu gì đó hỏi: “Vậy thì... anh là người bí ẩn?” “Người bí ẩn nào?” Ngay khi lời nói của Đỗ Vĩnh Ái rơi xuống, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên xuyên vào trong lời nói của họ.

Đỗ Vĩnh Ái quay đầu nhìn người phía sau, Du Ánh Tuyết cũng toát mồ hôi lạnh.

Ôi chúa ơi! Sao lại trùng hợp như vậy?

Sao anh về sớm vậy? Sao lại còn chạy tới đây?

“Tổng... tổng giám đốc Ki`âu” – Đỗ Vĩnh Ái lên tiếng chào hỏi mà khoe môi vẫn còn cứng đờ.

“Tôi đang hỏi cô, người bí ẩn là chuyện gì?” – Ki`âu Phong Khang cau mày, lãnh đạm nhắc lại.

Du Ánh Tuyết nháy mắt với Đỗ Vĩnh Ái trong tuyệt vọng, hy vọng cô ta có thể không khai chuyện này ra.

Nhưng Đỗ Vĩnh Ái đâu phải mới ngày đầu quen biết Ki`âu Phong Khang, cần rả nói sự thật: “Đó là người đàn ông bí ẩn đã tặng hoa Ánh Tuyết mỗi ngày...” Ngay khi lời nói vừa rơi xuống, cô có thể cảm nhận được cảm xúc rối loạn trong lòng khi nhìn sắc mặt anh.

Đỗ Vĩnh Ái không thể đứng giữa tâm bão nữa, nói qua loa mấy câu rồi chạy mất.

Du Ánh Tuyết ngượng ngùng, nói không nói được, mà im lặng cũng không được. Trong khi vẫn duy trì vẻ mặt không chút hơi ấm nào nhìn bọn họ.

Cô hít một hơi thật sâu vốn muốn nói đi đâu gì đó, nhưng lại bị người đàn ông kia chặn trước: “Ánh Tuyết, tôi đúng là người tặng hoa cho cô mỗi ngày. Cô có thích không?” “... Họ đều nói rằng con gái thích bất ngờ và lãng mạn, tôi cũng không biết cô thích gì nên mới đi mua hoa cho cô” Cô sắp phát điên rồi, đặc biệt là ánh mắt nhìn chăm chăm của anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 525

“Hoa tuy đẹp nhưng tôi không thích. Tất cả chỉ gây thêm phiền phức cho tôi mà thôi, có lẽ tôi nói chưa rõ ràng, tôi đã có...” “Tôi biết, tôi biết cô đã có bạn trai!” “Bạn trai?” – Người nọ khẽ nhắc lại chữ này, khẽ liếc nhìn Du Ánh Tuyết.

Du Ánh Tuyết run rẩy, có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh mình đang hạ.

“Dù đã có bạn trai nhưng tôi biết cô không hạnh phúc”. – Anh ta vẫn cố chấp nói tiếp.

“.. Tại sao tôi không vui?” – Không nói đến Kiều Phong Khang tò mò, ngay cả Du Ánh Tuyết cũng tò mò.

“Cô có còn nhớ khi chúng ta gặp nhau ở tiệc kết đôi tuần trước không?” Ai cho anh nói ra? Du Ánh Tuyết sắp khóc luôn rồi, cô xong rồi, xong thật rồi.

Người nào đó mặt đen như than!

Giỏi lắm!

Tiệc kết đôi!

Một người phụ nữ đã có gia đình dám đi dự loại tiệc này sau lưng chồng của mình.

Du Ánh Tuyết thật sự rất muốn khiến người đàn ông trước mặt phải ngậm miệng.

Tuy nhiên anh ta không hề cảm thấy nguy hiểm mà tiếp tục nói: “Hôm đó cô uống rượu rồi về sớm, tôi lo cho cô nên đã đi theo. Dù không cố ý nghe lén nhưng tôi cũng đã nghe điện thoại của em và bạn trai. Tôi nghe

hắn ta muốn đánh cô, cô cũng rất sợ bị anh ta đánh. Tôi có thể thấy cô không yêu hắn ta, cô chỉ sợ hắn ta mà thôi.

Cô ở bên cạnh một người đàn ông bạo lực như vậy sẽ hạnh phúc sao? Hắn sẽ luôn ngược đãi cô mà thôi.”. “...”- Du Ánh Tuyết há hốc mồm, đủ nhét vừa một quả trứng.

Kiêu Phong Khang không phải người ôn nhu nhưng anh đã ngược đãi' ai bao giờ chứ? Người này nói điên nói khùng cái gì vậy?

“Du Ánh Tuyết, xem ra mấy ngày nay khi anh đi vắng em đã có một cuộc sống muôn màu muôn vẻ!” – Kiêu Phong Khang nói, khóe môi cong có ý cười.

Du Ánh Tuyết rụt vai, cảm thấy rét run.

Anh trừng mắt nhìn cô rồi xoay người bước về chiếc Bentley đậu bên đường.

Du Ánh Tuyết không dám lơ là, xách túi chạy theo sau anh. Sau khi chạy được hai bước, cô nhớ đến bó hoa trong tay mình, quay ngược lại và trả cho người không biết sống chết kia.

“Tôi không cần bó hoa này, cảm ơn anh. Ngoài ra, đừng tìm tôi nữa, anh đang khiến tôi gặp rắc rối.

“Du Ánh Tuyết ” – Người nọ vẫn giữ cô lại – “Hắn chính là người kia sao?” “Phải. Anh ấy là người mà anh đã nói” Mặc dù lúc này anh đã lên xe, nhưng cô cảm thấy rằng ánh mắt của anh đang chiếu từ trong xe ra, thiếu đốt tay cô.

Cô nhanh chóng bỏ tay người đàn ông ra, gạt mạnh anh ta ra, chạy lên xe mà không nói lời nào.

Trong xe, Nghiêm Danh Sơn ngồi vào ghế lái.

Anh ấy ng ồi ở ghế sau, vẻ mặt như có một lớp băng giá trên đó. Môi mỏng mím chặt, hiển nhiên không muốn nói nhĩ ầu. Nghiêm Danh Sơn ý thức được sự tr ần mặc trong không khí, không dám nói nhĩ ầu, chỉ l ẳng l ẳng lái xe.

Du Ánh Tuyết ng ồi đó, không biết nói gì, loay hoay một h ồi lâu, cô mới ho khan một tiếng: “Oa... Phong Khang, anh v ề sớm vậy sao? Không phải nói hai ngày nữa anh mới v ề à? Em còn tưởng trợ lý Sơn đi cả một tháng.” Kĩ ều Phong Khang vốn đã nhắm mắt lại, khi nghe thấy giọng nói của cô, anh chậm rãi ngược mắt lạnh lùng nhìn cô: “Không thích anh v ề sớm như vậy sao?” Du Ánh Tuyết vội vàng l ắc đ ầu: “Không, đương nhiên không phải.

Em rất vui khi anh v ề sớm.” “Thật sao?” – Anh nhìn cô chăm chăm – “Nhưng anh thấy bây giờ em không vui lắm.

Bảo cô vui làm sao được, mặc dù trong sạch nhưng bị bắt tại trận như thế, thì chỉ có đường khóc.

“Em vui lắm, ngày nào em cũng đếm ngày anh v ề Thế mà anh v ề sớm cũng chưa báo cho em. Nếu anh báo cho em thì...

“Cảnh tượng vừa r ồi làm sao thấy được” – Anh tiếp lời cô.

Anh v ề sớm đ ầu là vì cố gắng gây bất ngờ cho hai người phụ nữ của bọn họ. Kết quả ngược lại, cô tự cho anh một bất ngờ lớn hơn.

“Nếu em biết hôm nay anh tới, đương nhiên sẽ không có cảnh tượng như vừa r ồi” – Du Ánh Tuyết không chút suy nghĩ g ật đ ầu sau đó, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng l ắc đ ầu – “Không! Ý của em muốn diễn đạt không phải là vậy” “Vậy ý của em là gì?” – Anh hỏi ngược lại, “Em không trốn anh tham gia tiệc kết đôi?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 526

“Đúng nhưng...” “Tại đó, em không uống rượu?” Có uống” Giọng nói của Du Ánh Tuyết càng ngang càng nhỏ, giống như đứa trẻ làm sai chuyện, đầu gằm như vùi vào trong ngực anh.

“Nhưng, em có thể giải thích...” “Bây giờ anh đang tức giận và không muốn nghe gì cả.

Du Ánh Tuyết cắn môi ngừng nói.

Hai người trở về nhà, Kiều Phong Khang thay giày, ném quần áo đi rồi qua ôm Bánh Bao. Về mặt vẫn lạnh lùng khi vừa ôm Bánh Bao lại hóa thành một dòng chảy dịu dàng.

Dì Lý nhận thấy sự bất thường giữa hai người, ghé vào tai cô hỏi: “Cậu chủ hình như không vui lắm” “Chúng cháu cãi nhau.” “Có chuyện gì vậy?” Cô ỉu rử kể với dì Lý chuyện vừa xảy ra, bà bật cười: “Đầu lớn hết rồi mà chẳng khác gì đứa nhỏ, cậu chủ để ý cháu, quá thương cháu mới nổi giận thôi. Cháu mau đi dỗ dành cậu ấy đi” Buổi tối, Tiểu Bánh Bao muốn uống sữa, Kiều Phong Khang ôm bé con, chân tay luống cuống.

Du Ánh Tuyết vội vàng đi vào nói: “Bánh Bao muốn uống sữa rồi, để em cho Bánh Bao uống” Anh nhìn nàng lạnh nhạt, giao lại bé con cho nàng.

Du Ánh Tuyết đưa núm vú giả vào miệng bé con, ngẩng đầu lên đã thấy anh đứng dậy muốn đi rồi.

Lần này giận thật rồi.

Cô cau mày, vừa dứt sữa cho con vừa than thở: “Con thấy chưa? Cha mặc kệ mẹ con ta. Mẹ biết cha con đang nhưng giờ mẹ phải làm sao đây?”

Cô ôm Bánh Bao dỗ dành, có chút giận dỗi lắm lắm: “Vậy thì chúng ta không cần cha nữa. Chúng ta đổi qua một cha cha trẻ hơn, dịu dàng hơn và

lãng mạn hơn nữa. Có được không?” “Hiện tại em mới có suy nghĩ này, có phải hơi muộn rồi không?”- Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa.

Du Ánh Tuyết chết lặng, nội tâm cô gào thét, tại sao anh lại quay về phòng vào lúc này?

Đôi mắt của anh có chút đáng sợ, Du Ánh Tuyết muốn giải thích nhưng người đàn ông đã quay lại và trở về phòng ngủ của mình.

“Xong mình rồi” Du Ánh Tuyết nhanh chóng bế Bánh Bao qua giao cho dì Lý.

Điều quan trọng nhất lúc này chính là dỗ dành chồng trước đó. Lúc này cô nói điều là mấy lời không nghiêm túc, cô chưa bao giờ nghĩ vậy.

Cô đi tới cửa phòng ngủ, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào. Anh đang cởi quần áo thấy cô bước vào, anh đã quay lưng lại theo bản năng, cố gắng không đối mặt với cô.

Du Ánh Tuyết biết có rất nhiều vết thương trên lưng. Cô thật ra không sợ, quen rồi, nhưng anh luôn lo sẽ làm cô, cho tới bây giờ, ngay cả khi tức giận, anh đều cố hết sức tránh tâm mắt của cô.

“Phong Khang...” Ánh Tuyết ân cần đến gần anh, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào.

Làm như không nghe thấy, anh không nhìn cô xoay người đi vào phòng tắm còn khóa cả cửa phòng.

Khóa cũng vô ích, Du Ánh Tuyết bấu môi, cô có chìa khóa mà Trong phòng tắm, anh nằm trong bồn ngâm mình, nghịch điện thoại di động. Anh chán nản và gõ từ ‘romance’ vào công cụ tìm kiếm.

Trẻ trung, đẹp trai, dịu dàng và lãng mạn.

Anh không cách nào trẻ lại được, đẹp trai lúc trước thì không tẻ còn bây giờ bỏ đi. Dịu dàng, anh học không nổi, có lẽ thứ duy nhất làm được là ‘lãng mạn.

Trên mạng nói phụ nữ thích hoa, lãng mạn thì cứ tặng hoa. Anh nhớ tới người đàn ông theo đuổi cô khi nấy, càng thêm phiền muộn.

Anh đang chuẩn bị đọc tiếp thì khóa cửa phòng tắm đột nhiên vang lên. Ngay sau đó, anh trực tiếp tắt đi thoại, ném sang một bên rồi giả vờ nhắm mắt lại.

Cô vào chỉ thấy được vẻ mặt lạnh như băng của anh, cười lấy lòng, ngẩng xếp bằng trên bồn tắm sau lưng anh.

“Chồng à, chắc anh mệt lắm đúng không?” Anh cười, thấp giọng thờ dãi, tiếng “chồng” này của cô quá ngọt ngào, Kiều Phong Khang cảm thấy mình gần như mềm lòng tới nơi.

Tuy nhiên, anh ấy chỉ hờ hững đáp: “Không mệt” “Mệt mà, chắc chắn là mệt rồi, em xoa bóp cho anh” – Du Ánh Tuyết vừa nói bàn tay nhỏ bé vờ đặt lên vai anh bắt đầu xoa bóp” “Em không muốn đổi chồng à? Đi massage cho chồng trẻ đẹp trai, dịu dàng và lãng mạn của em đi” “Đừng nóng, em chỉ là nói đùa thôi. Người trẻ tuổi kinh nghiệm non nớt sao so được với anh, còn nói đến đẹp trai ai có thể so với chồng của em.

Còn chuyện dịu dàng, anh đâu phải không biết em rất nghịch ngợm, người ôn nhu sao trị được em. Hơn nữa em đã là mẹ của Bánh Bao rồi, mấy trò lãng mạn không còn kích thích em nữa đâu”- Cô vừa xoa bóp vừa lựa lời nói dỗ dành anh.

“Đừng có nói lời trái với lương tâm” “Em thề, câu nào cũng là chân thành” – Để thể hiện sự chân thành, Du Ánh Tuyết thậm chí còn giơ tay, giống như một học sinh tiểu học, tha thiết nói – “Tôi thích người đàn ông điềm đằm, quyết đoán và tạo báo.” “Thích thì có đi tham gia tiệc kết đôi không?” – Nói đến đây, Kiều Phong Khang thật sự tức giận. Hơn nữa cô còn tùy tiện uống rượu ở đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 527

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 527:

Không cho Du Ánh Tuyết kịp chuẩn bị ‘ào’ một tiếng, anh đã vươn tay ôm gọn cô vào trong bần tằm.

“Tại sao tham gia tiệc kết đôi? Tại sao uống rượu? Giờ giải thích đi”

– Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên Du Ánh Tuyết lú lú giải thích: “Đầu tiên, em đến tiệc kết đôi không phải với tư cách người độc thân, lúc đầu em cũng không đi. Do người dẫn chương trình bên chúng ta không đến được, nên em phải thay vào” Tức giận của anh vơi đi một nửa.

“Uống rượu?”

“Em biết em uống rượu là sai rồi, em không có gì giải thích. Lúc đó mọi người trò chuyện rất vui vẻ, nên uống với nhau một xú: “Vui vẻ? Em có biết trong tiệc đó có bao nhiêu người đàn ông nhìn vào em không? Nếu em say thì em có thể bị người ta lợi dụng.”

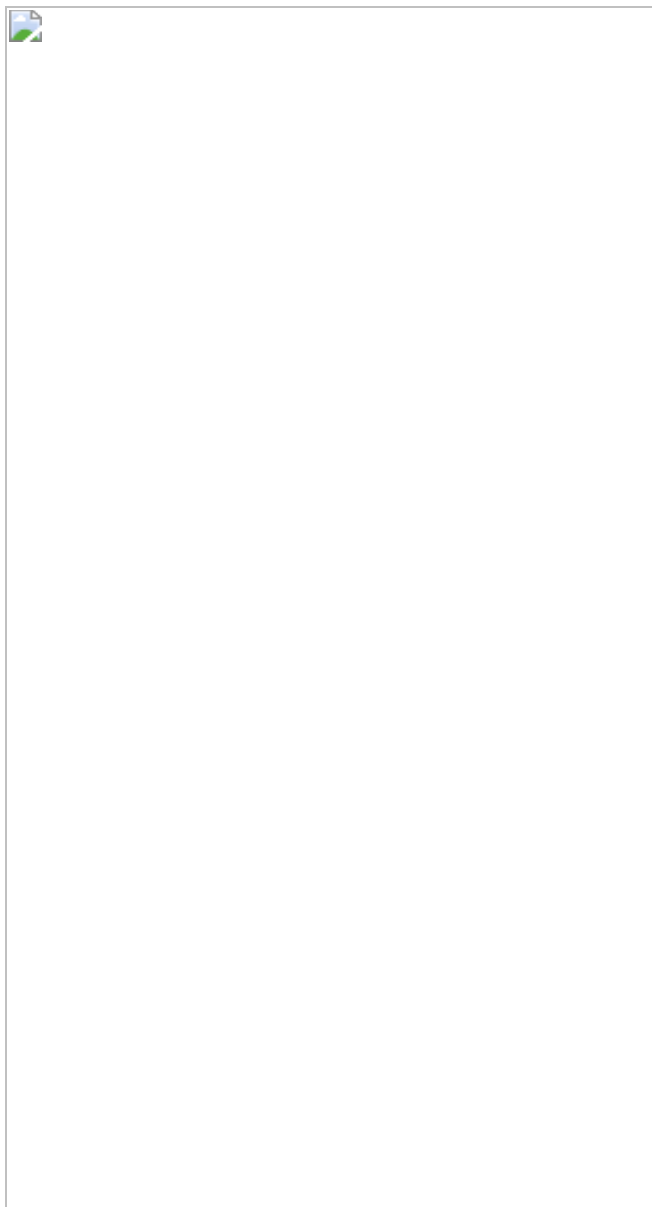
“Em biết, em biết. Cho nên, em thề lần sau em sẽ không uống nữa. Được không?”

“Chuyện này là vấn đề nguyên tắc..” Du Ánh Tuyết chủ động lên môi anh.

Anh giật mình, vẻ mặt lập tức buông lỏng rất nhiều, nhưng vẫn nói: “Vấn đề này không được tái phạm “Yes, Sir! Em hứa không bao giờ tái phạm”

“Trong tương lai nếu có ai theo đuổi em, em phải đưa nhẫn cho họ xem. Nếu còn dám nói anh là bạn trai em lần nữa thì đừng có tránh anh” Kì ầu

Phong Khang giữ eo cô bằng một lòng bàn tay trong khoảnh khắc tiếp theo, anh cắn cái miệng nhỏ của cô xem như trừng phạt.

Anh cau mày, đánh nhẹ vào bờ mông trắng nõn của cô: “Em dám để lại phương thức liên hệ cho người đàn ông khác?”

– Du Ánh Tuyết muốn khóc không ra nước mắt.

Chiếc điện thoại ngay lập tức bị anh giật lấy, anh dứt khoát đưa lên tai nghe điện thoại. Cô không biết người ở bên kia nói cái gì, nhưng giọng của

anh thì có chút lạnh lẽo: “Phải, tôi đang ngược đãi cô ấy đây chúng tôi đang ở trên giường đây” Anh cố tình nhấn mạnh chữ trên giường’.

“Vậy cậu nghĩ bây giờ cô ấy còn đủ sức trả lời cuộc điện thoại của cậu không? Báo cảnh sát? Được đó, cậu đi báo đi, tôi muốn xem tôi và vợ của mình ân ái thì phạm vào đi đâu luật nào?”

Tôi và vợ mình lúc ân ái thích chơi SM đó thì cũng cần báo cáo cho cậu?” Trời ơi! Du Ánh Tuyết sắp phát điên rồi.

Anh đang nói cái gì vậy hả? S...M?

Cô không nhịn được chạy tới đoạt lấy điện thoại cúp máy.

“Anh nói như thế em còn mặt mũi gặp ai”

“Em còn muốn gặp cậu ta sao?”

– Đôi mắt nguy hiểm của anh nheo lại.

Du Ánh Tuyết ngay lập tức muốn lắc đầu nói rằng cô không muốn, nhưng người đàn ông đã lao đến như một con sư tử, đè cô dưới thân anh.

Tối nay, anh phải cho cô nhớ cô là của ai, nếu còn nhân lúc anh không ở đây làm xăng bậy, anh phải cho cô không xuống giường được.

Đêm đó, Du Ánh Tuyết không thể ngủ được một chút nào, Kiều Phong Khang dùng đủ mọi tư thế, mãnh liệt mà chiếm đoạt cô. Thật ra chỉ cần anh không giận nữa, thân thể này vốn dĩ đều thuộc về anh mà.

Ngày hôm sau, khi Du Ánh Tuyết đến văn phòng, đầu tiên cô ấy cẩn thận nhìn lướt qua bàn làm việc.

Không có hoa. Cô An tâm.

“Hôm qua tổng giám đốc Kiều chỉ cần một ánh mắt đã xử đẹp tình địch”

– Đỗ Vĩnh Ái nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 528

“Cô còn dám nói! Không có nghĩa khí gì hết, suýt nữa thì chết r ấ”

– Ý cô suýt nữa chết trên giường.

Khi hai người đang trò chuyện, cửa văn phòng lại bị mở ra, mọi người đều vô thức nhìn nghiêng về phía cửa. Thứ đập vào mắt mọi người là một bó hoa hồng cầu vồng rất quý và hiếm. Hơn nữa còn có tới bông hoa.

Trong phòng làm việc, mọi người đều không nhận được ‘wow’ một tiếng: “Trời ạ, đẹp quá đi.”

“Là của Du Ánh Tuyết đúng không, chắc chắn là của cô ấy r ấ, người đàn ông bí ẩn kia lại tặng đó.”

“Cô Du Ánh Tuyết, cô có thể ký nhận giúp tôi không?”

– Người chuyển phát nhanh hỏi.

Du Ánh Tuyết bất lực ký nhận hoa, bông hoa thì đúng là có hơi khủng bố r ấ. Cô để hoa trên bàn, ngay cả máy tính cũng bị chặn, hướng chỉ là làm việc, thậm chí viết chữ còn.

Du Ánh Tuyết xoay qua xoay lại muốn tìm điện thoại gọi cho Ki ầu Phong Khang, hỏi xem bó hoa này có phải của anh không. Nhưng mà nghĩ lại thấy chắc không phải, vẫn là người hôm qua đi.

Anh ta cũng thật cố chấp, Ki ầu Phong Khang đã nói đến mức độ đó còn cố chấp tặng cho cho cô.

“Ánh Tuyết, cô không thích hoa này đúng không?”

– Đỗ Vĩnh Ái dẫn đầu mấy người nữa đến hỏi cô.

“Thích không? Vậy mọi người cứ lấy đi!”

– Cô hào phóng.

“Tôi không lấy nhiều, chỉ 10 bông thôi”

– Đỗ Vĩnh Ái lấy hoa bỏ vào một chiếc bình thủy tinh – “Hoa đẹp như vậy tặng cho cô, cô lại không biết trân trọng đúng là lãng phí mà”

“Vậy cho tôi mười cái” “Tôi cũng muốn mười Du Ánh Tuyết cứ như vậy 10 bông rồi lại 10 bông, đem chia hết cho mọi người. Đương nhiên mọi người cũng không lấy hết, để lại một đóa cắm sẵn vào bình nhỏ cho nàng.

Bàn làm việc trống trải trở lại khiến cô thấy dễ chịu hơn nhiều, cô cần điện thoại lên, muốn gọi cho người đàn ông kia. Nếu mà anh không thể khiến cho anh ta rút lui thì chính cô sẽ đi nói thẳng chuyện này. Cô nhắc máy gọi điện cho người nọ.

“Chào anh... là như thế này..”

– Cô vẫn cảm thấy xấu hổ, ho khan một tiếng – “Thật ra tôi đã kết hôn và sinh con rồi hôm qua người nghe điện thoại là chồng của tôi. Vậy sau này anh có thể đừng gửi hoa cho tôi không, nhất là như hôm nay, tôi thấy rất khó xử”

“A? Cái gì? Anh nói anh không gửi hoa cho tôi? Vậy bông hồng cầu vồng hôm nay tôi nhận được không phải từ anh sao?”

“Vậy thật xin lỗi, làm phiền anh rồi.

Du Ánh Tuyết ngẩn người, nếu không phải là anh ta thì còn có thể là ai nữa?

Chồng của mình? Không thể nào, anh ấy không thích làm mấy trò này, còn là hoa hồng cầu vồng nữa chứ.

Hoa hồng bình thường đã thấy khó tin rồi.

Không lẽ mình lại có một người theo đuổi? Còn là một người cực kỳ hào phóng? Vừa nghĩ thôi cô đã thấy rung mình, cô đã kết hôn rồi, cô

không cần dây vào vận hoa đào.

Kiêu Phong Khang đang đích thân kiểm tra tòa nhà văn phòng mới mua.

Nghiêm Danh Sớm hướng dẫn cho các nhân viên khác còn anh thì ở một bên chăm chú nhìn điện thoại.

Đáng lẽ đóa hoa đã đến rồi chứ, tại sao cô không gọi cho anh?

Dù anh không viết thiệp thì cô cũng phải biết hoa đó chỉ có chùng cô mới tặng chứ.

Điện thoại của anh thật lâu không có đồ chuông, Tiêu Phụng Thanh ngẩng ở ghế sau liếc nhìn mình trong gương chiếu hậu.

“Vết sẹo này xấu xí sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 529

“Hả?”

– Nghiêm Danh Sơn có chút khó hiểu.

“Anh không phải trước nay chưa từng để ý ngoại hình sao?” Hơn nữa, vết sẹo này thực sự không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn đàn ông của anh.

“Tôi không để ý nhưng có người để ý”

– Cuối cùng, anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu buồn bã
Nghiêm Danh Sơn hỏi: “Chẳng lẽ là vợ anh?” *..#- Người nào đó sắc mặt càng đen.

Nghiêm Danh Sơn thức thoir ngậm miệng.

“Giúp tôi đặt lịch hẹn với bác sĩ”

– Kiều Phong Khang nói, anh không thể trễ lại nhưng ít nhất anh có thể cố gắng lấy lại dáng vẻ trước đây. Mặc dù cô nói không để tâm nhưng cô còn trẻ như thế, lại có quá nhiều người theo đuổi.

“Được, tôi biết rồi” Kiều Phong Khang không gọi điện mà trực tiếp đến công ty đón Du Ánh Tuyết. Anh tự hỏi những bông hoa đó không đủ lãng mạn hay sao mà cô không gọi cho anh một cuộc điện thoại.

“Ánh Tuyết, chẳng cô đến đón kìa: Khi Du Ánh Tuyết quay đầu lại, cô đã thấy anh đứng ở cửa, cô ngay lập tức chạy về phía anh. Kiều Phong Khang ôm cô vào lòng, vô thức liếc nhìn bàn của cô, không có gì trên bàn.

“Hoa ở đâu?”

“Hoa gì?”

– Du Ánh Tuyết chớp chớp mắt.

Ki ầu Phong Khang liếc nhìn bàn của người bên cạnh, mọi cảm thấy rét run, Du Ánh Tuyết bây giờ mới ý thức được: “Không lẽ hoa đó là anh..”

“Em đem những bông đó cho mọi người?” Những bông hoa đó đều là sáng nay anh đã lái xe đến tận vườn h ồng để hái. Sau đó gửi ở tiệm hoa cho người gói lại và mang tặng cho cô.

Ngoài việc lãng mạn còn chứa rất nhi ều tâm tư.

“Anh... anh không biết lãng mạn mà?” Khóe môi anh cứng đờ, từ trên xuống dưới chưa xót nhìn cô: “Không học được sao?” *..”- Cô bật cười – “Được!” Du Ánh Tuyết không nói hai lời, xoay người đi thu lại từng bông hoa một của đ ồng nghiệp.

“Du Ánh Tuyết cho tôi giữ lại một bông đi” Tất nhiên không được, mỗi một bông đều là tình cảm của ch ồng cô, sao cho người khác được.

“Mai tôi mua hoa khác cho mọi người, giờ trả lại cho tôi đi mà” Du Ánh Tuyết đi một vòng trong văn phòng, gom lại bông h ồng, cô cười vô cùng hạnh phúc.

Sắc mặt của Ki ầu Phong Khang cũng tốt hơn một chút.

“Anh Ki ầu, em rất thích những bông h ồng này, nhưng lần sau, anh chỉ tặng 99 bông có được không bông không để trên bàn được.

Tiêu Phụng Thanh liếc nhìn cô.

C ần bông hoa là quá khó đối với cô, r ồi đột nhiên anh vươn hai tay giúp cô c ần lấy.

“Có như thế cũng không làm được”

“Ch ồng em ng ầu quá đi!” Du Ánh Tuyết đặt bó hoa h ồng c ầu v ồng ở nhà, dù có người h ầu chăm sóc cẩn thận nhưng nó vẫn héo tàn. Và kể từ ngày đó, ngày nào cũng có một bó hoa tươi trên bàn làm việc của Du Ánh

Tuyết. Thay vì bông hoa, nó trở thành 99 bông hoa, khiến cả văn phòng phải ghen tị.

Bên này Phùng Linh Nhi cũng có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Các công việc chuẩn bị cho đám cưới đang được hoàn thiện.

Vào ngày hôn lễ, Du Ánh Tuyết đến nhà Phùng Linh Nhi từ sớm, trang điểm, thay trang phục.

Chiếc váy cô mua cách đây một tháng bây giờ lại mặc không vào, hóp bụng thật sâu mới có thể vừa vặn.

Phùng Linh Nhi nhéo nhéo da thịt trên cánh tay cô: “Mới có mấy ngày không gặp, cậu tăng cân rồi?”

“Có béo không?”

– Du Ánh Tuyết nhìn mình trong gương, lại vỗ vỗ mặt – “Hình như tớ thật sự béo lên rồi, anh ấy lúc nào cũng muốn tớ ăn nì sắp nuôi tớ béo thành con lợn “Tớ nghĩ không phải béo hai người suốt ngày dính lấy nhau, có khi lại mang thai rồi” Ngay khi lời nói của Phùng Linh Nhi, Du Ánh Tuyết ngậy ra mấy giây, trái tim cũng đập loạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 533

Người đàn ông không biết đã được đưa cho cô loại thuốc mê gì, bây giờ cô ấy cả người mềm nhũn không có sức phản kháng.

Tuy nhiên, cô vẫn nghe rõ người đàn ông nói gì tiếp theo: “Ba của mày đã bán mày cho ông đây, em biết chưa? Hiện tại mày là của tao. Nếu đêm nay muốn làm cho ông thích, thì ông sẽ nuôi mày làm tiểu tình nhân” Tống Ân muốn nôn.

“Khốn nạn!”

– Cô không biết lấy ra sức lực từ tát một cái vào mặt người đàn ông.

Người đàn ông trung niên không hề tức giận, ngược lại sờ sờ khuôn mặt nở nụ cười hấp dẫn, tiến đến gần cô gái.

“Nói đến khốn nạn thì phải là cha của mày kìa, ông ta nói chỉ đưa cho ông ta 40 triệu thì tối nay muốn làm gì cũng được. Tì ền tao đã đưa, mày phải phục vụ tao thôi.” Tống Ân nghiến răng, Tống Sinh Minh! Người mà cô đã gọi là cha trong mười sáu năm. Cô không thể tin được ông ta đã bán cô cho một người đàn ông gớm ghiếc chỉ với giá 40 triệu.

Cô nhớ rõ chính cha cô đã gọi cô tới đây, còn đưa cho cô một ly nước.

Sau đó không thấy ông ta nữa, mà chỉ có người đàn ông này đến. Nghĩ tới đây thì cõi lòng cô lạnh băng, còn gì chối cãi nữa.

“Đừng trách ba mày, nếu đi theo tao, mày nhất định không thiệt thòi đâu”

– Người đàn ông cười nham nhở vuốt ve khuôn mặt cô, sau đó di chuyển đến cổ, xương quai xanh.

“Dừng lại!”

– Tống Ân Nhã cảm thấy kinh tởm trước mỗi lần hắn chạm vào cô. Cô dùng chút sức lực còn lại, đấm đá liên tục.

“Mày đáng yêu như thế sao tao dừng lại được?”

– Người đàn ông nói, đột nhiên nắm chặt quai hàm cô, thô lỗ dứt nửa ly nước còn lại vào miệng cô.

Tống Ân thở hổn hển muốn nôn ra ngoài, nhưng người đàn ông thô bạo nắm lấy cổ cô, ép cô nuốt hết nửa ly nước.

“Khụ...”

– Cô ho dữ dội, mặt tái đi vì nghẹn, một phút sau cô cảm thấy cơ thể nóng bừng.

“Một lát nữa em sẽ biết. Dù sao, chỉ cần em ngoan ngoãn, ông sẽ không làm tổn thương em”

– Ông ta bắt đầu thái độ, giọng nói ướn ắt khiến người ta kinh tởm, những ngón tay bắt đầu trước xuống cúc áo cô.

Chỉ nghe một tiếng xé rách vang lên, chiếc áo bé nhỏ bị giật tung, các cúc áo văng tung tóe.

Áo nịt ngực màu trắng như tuyết phô bày trước ánh mắt biến thái của gã đàn ông trung niên, hắn nuốt nước miếng nhìn bộ ngực còn đang phát triển của cô.

“Ha ha... thật sự là quá ngon, mềm mại như này, trắng như này chắc chắn sẽ phê hơn gấp trăm lần con vợ già ở nhà” Tống Ân thật sự không nhìn được nữa, mắt thấy người đàn ông sắp xâm phạm cô. Cô đưa hai tay chạm vào giường cho đến khi chạm tới đầu giường. Cô cần được một vật cứng, không biết nó là gì, chỉ biết đập mạnh vào đầu người đàn ông.

Tên cận bã! Đi chết đi!

“Mẹ nó!” Gã đàn ông đau đớn kêu lên, ôm chặt lấy cái đầu bị thương rồi loạng choạng lùi lại mấy bước. Máu không ngừng chảy ra từ giữa các ngón tay, trông rất đáng sợ.

Tống Ân lúc này mới nhận ra cô đang cần gạt tàn. Cô ném nó đi và cố gắng bước ra khỏi giường. Mặc dù không có sức lực nhưng cô phải chạy, chạy thật nhanh. Nếu cô còn chậm trễ, thì thứ chờ đợi cô là vực thẳm như nhuốc.

Ngay khi bước ra được khỏi phòng cô vẫn nghe tiếng tên đàn ông chửi rủa bên trong. Trái tim cô run lên, không được, không thể để bị bắt lái.

Tống Ân hít một hơi, vội vàng nhìn xung quanh, ngoại trừ những gian phòng khác, cô không có nơi nào để trốn. Cô nhanh chóng gõ cửa vài phòng nhưng không ai phản hồi. Khi cô gần như tuyệt vọng, cánh cửa cô đang gõ, không ngờ lại mở ra.

Cô thấy gã đàn ông kia đang sắp đuổi đến nơi, cô không suy nghĩ gì nữa, vội chạy vào phòng đóng sầm cửa lại.

Căn phòng rất tối, chỉ có duy nhất một ngọn đèn mờ ảo đầu giường.

Cô không biết căn phòng này là của ai, cô cũng không thể quan tâm nhiều như vậy. Tống Ân vẫn còn sợ người đàn ông kia sẽ xông vào đây mang cô đi, cô vội cuộn tròn lại chui vào trong một chiếc tủ ở góc phòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 534

Hy vọng ở trong đây cô sẽ được an toàn.

Cửa tủ vừa đóng lại, cả thế giới đều tối sầm lại, nghĩ đến lời nói kinh tởm của người đàn ông vừa rồi, nghĩ đến hành động không bằng cần thú của cha cô, cô cảm thấy rất đau lòng.

Sống mũi cô cay cay, hít thở cũng khó khăn, cô không muốn khóc, vì loại người đó là không đáng.

Nhưng cuối cùng cô cũng không kìm được nước mắt, cô cắn môi để cố không phát ra tiếng động. Tống Ân vẫn sợ hãi bị gã đàn ông kia tìm thấy.

Một nhóm thanh thiếu niên tham gia lễ hội hóa trang đến tận nửa đêm.

Đến một giờ sáng, bọn họ lại trở về phòng khách sạn, một đám người vẫn muốn uống rượu Ngôi sao của bữa tiệc sinh nhật là Lê Tiết Minh Li không còn cách nào khác ngoài việc gọi họ vào phòng chạy đến tủ rượu để lấy rượu.

Ngay khi cánh tủ được mở ra, người đang cuộn tròn trong tủ khiến anh giật mình.

Một cô gái! Là một cô gái!

Mặc dù ánh sáng rất ít nhưng từ góc độ của anh có thể thấy được cô gái này rất xinh đẹp, đường nét gương mặt tinh xảo nhưng bước ra từ truyện tranh.

Vấn đề nghiêm trọng hơn là, cô đang nhắm mắt, cuộn tròn bên trong tủ, quần áo lại có chút lộn xộn. Các cúc áo sơ mi đều được mở ra, từ góc độ của anh còn thấy được cả bầu ngực trắng nõn của thiếu nữ.

Cô ấy dường như đang rất nóng, mồ hôi lấm tấm trên mặt và hơi thở cũng trở nên nặng nhọc. Theo từng nhịp thở của cô, bầu ngực căng tròn cứ nâng

lên rồi lại hạ xuống.

Tất cả những thứ này không ngừng kích thích Lê Tiến Minh, một người đàn ông đang tuổi trẻ cuồn cuộn nhiệt, trước giờ anh chưa từng gặp qua thân thể phụ nữ ở khoảng cách gần và chân thật như thế.

Trước đây có thấy cũng chỉ là qua phim ảnh, cảm giác lúc xem phim và bây giờ hoàn toàn khác nhau.

“Này, làm gì lâu vậy?” Hồ Minh Tuấn đi tới hỏi, ngay sau đó, một nhóm người cũng vào theo.

Lê Tiến Minh hít sâu một hơi, liếc nhìn cô gái sau đó đóng sầm cửa lại.

Không biết lúc này tâm trạng của anh nên diễn tả như thế nào, chính là anh chỉ muốn duy nhất bản thân có thể được nhìn thấy vẻ quyến rũ của cô gái kia.

Anh đưa lưng đứng áp vào cửa tủ, có ý muốn bảo vệ: “Ở đây hết rượu rồi, cứ xuống quầy bar mà tìm rượu, uống bao nhiêu cứ gọi, tính hết cho tôi.

“Cậu sao đấy?” Mọi người đều nhìn thấy Lê Tiến Minh có sự thay đổi gì đó trên gương mặt.

“Này, sao tự dưng mặt lại đỏ như thế?”

– Trần Thanh Tùng nhìn anh từ trên xuống dưới – “Có phải là trong tủ có loại rượu ngon nào đó nhưng không muốn cho chúng tôi uống đúng không?”

“Làm gì có, mọi người mau đi gọi rượu đi, tôi sẽ xuống ngay thôi”

– Anh có chút khấn trương.

“Tôi muốn xem là cậu ấy giấu gì trong tủ, mọi người mau xông lại.

“...”- Lê Tiến Minh giữ chặt nắm tay cửa, nhất quyết không chịu buông nó ra.

“Được rồi, đừng làm ồn nữa.

Đừng để những người ở phòng bên cạnh phàn nàn”

– Kiều Phong Khang lên tiếng, mọi người liền không gây náo loạn nữa.

Lê Tiến Minh nhìn mọi người ra ngoài hết mới thở phào nhẹ nhõm, anh cẩn thận mở cửa tủ ra.

“Này!

Lê Tiến Minh quỳ xuống, vỗ nhẹ vào vai cô gái. Ánh mắt anh rơi vào khuôn ngực căng tròn của cô, anh ngại ngùng quay mặt đi, lại tiếp tục vỗ vai cô, “Dậy đi, em không thể ngủ ở đây” Tuy nhiên, không có ai phản hồi lại anh, cô gái vẫn cứ cuộn tròn người lại, hai mắt nhắm nghiền.

Lê Tiến Minh suy nghĩ một lúc, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, anh cúi xuống và bế cô gái ra khỏi tủ. Với động tác này, cuối cùng cô gái cũng có phản ứng, cô gái kêu lên một tiếng rồi bám chặt lấy tay anh.

Mùi thơm của cô gái quyện với mùi rượu trên người khiến anh say mê.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 535

Khi bộ ngực mềm mại áp vào áo sơ mi của anh ấy, có một tiếng ‘oanh’ vang lên trong đầu, toàn bộ đầu trống rỗng. Nhịp tim của anh như một hũ trống, không ngừng kêu gào muốn thoát khỏi lồng ngực.

Vào lúc đó, anh chỉ cảm thấy rằng cơ thể anh không còn là của riêng tôi.

Ngay cả đôi tay ôm cô gái cũng có chút tê dại, điếu này thật quá thảm hại mà Lê Tiến Minh đã vô số lần hình dung ra cảnh thân mật cùng phụ nữ nhưng không ngờ khi gặp phải tình huống thật thì lại lúng túng đến như này.

Trong phòng chỉ có chút ánh sáng yếu ớt, Lê Tiến Minh nhìn kỹ hơn phát hiện gương mặt cô gái giống như một quả đào mọng nước, càng nhìn càng mê luyến, hơn nữa nó giống như có lửa, thiêu đốt tâm can anh.

Rất dụ hoặc...

Lê Tiến Minh bế cô lên giường. Anh buông cô ra và đứng dậy, nhưng cổ anh lại bị bàn tay của cô giữ chặt. Anh đứng dậy, cô gái cũng đứng dậy theo anh.

“Sao...”

– Giọng anh có chút ghen lại.

Anh đỡ thân thể cô, cố gắng dùng giọng điệu thật dịu dàng hỏi: “Em là ai? Sao em lại ở đây?” Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng lẽ... mấy người họ tặng quà người lớn cho mình?” Bọn họ suốt ngày bảo anh không nên làm trai tân nữa, không phải thật sự vậy chứ, anh nheo mắt khó tin.

Cô cảm thấy toàn thân khó chịu rất muốn cởi quần áo ra.

“Này! Đừng làm bậ Yết h ầi anh căng thẳng, hai mắt đỏ rực – “Tôi...tôi chỉ là một người đàn ông bình thường thôi. Nếu em thật sự còn không dừng lại, xảy ra chuyện gì tôi sẽ không chịu trách nhiệm” Anh nói xong thì buông cô ra không ngờ ngay lúc này, tay cô lại di chuyển tới ngực anh. Không biết là cố ý hay vô tình, ngón tay mềm mại xuyên qua áo sơ mi chạm vào khuôn ngực rắn chắc rắn chắc của thiếu niên.

Lòng bàn tay mềm mại là thế nhưng lại dường như có lửa.

Lê Tiến Minh thở dốc, cả người như muốn nổ tung.

“Dừng lại, em có nghe tôi nói không?”

– Lê Tiến Minh mím môi, cố gắng ngăn cản hành động của cô.

Những ngón tay của cô gái cứ thế mà sờ loạn xạ trong ngực anh, hô hấp của anh hoàn toàn rối loạn, hai mắt mờ mịt: “Tôi cảnh cáo em... nếu cứ làm như thế, tôi sẽ ăn em đây!” Miệng thì nói rằng không muốn nhưng Lê Tiến Minh lại không có chút hành động nào là đẩy Tống Ân ra. Rõ ràng anh vô cùng thích thú cảm giác bị trêu ghẹo này.

Cô gái không biết mình đang làm gì, cô đã mê được đi đâu khiến, bàn tay nhỏ bé cứ trượt lên trượt xuống khắp nơi. Khuôn mặt kìêu diễm của cô khẽ nâng lên, mái tóc dài mềm mại như thác đổ rải rác trên vai cô, toát ra vẻ quyến rũ chết người. Đôi mắt mờ ảo của cô ấy giống như một dòng suối nhỏ, hàng mi hơi nhếch lên mỏng manh như cánh bướm.

Lê Tiến Minh cảm thấy mình sắp không trụ được nữa rồi.

Bên cạnh anh trước giờ không thiếu phụ nữ muốn dây dưa nhưng anh đâu không thích, cảm thấy bọn họ có mưu đồ xấu hơn nữa còn là loại son phấn t ần thường. Nhưng hôm nay anh thật sự gặp phải một tiểu yêu tình r ồi.

Anh không biết đây là ai, không biết cô đến từ đâu nhưng cô cứ như vậy đi sâu vào nội tâm của anh. Khuôn mặt nhỏ như thiêu đốt của cô, dần dần áp lên má anh rồi lại đến môi anh.

Ngọn lửa này không dập tắt được nữa.

Anh cảm thấy cô gái trước mắt thật sự đang từng chút một mà moi trái tim của anh ra còn đang không ngừng trôi dạt linh hồn anh.

“... Nếu em còn như vậy nữa anh sẽ không tha cho em đâu”

– Giọng nói của Lê Tiến Minh xen vào một chút dục vọng khó kiềm nén.

Hai người cứ gì”ng co qua lại, môi cũng đã chạm vào nhau, cô không có kinh nghiệm, chỉ cảm thấy như vậy có vẻ thoải mái hơn, cô không phải đang hôn mà chỉ dùng hai cánh môi cọ qua lại môi anh.

Lê Tiến Minh hít sâu một hơi, mạnh mẽ đẩy ngã cô xuống giường, thô lỗ mà cắn nuốt đôi má hồng của ai kia.

Cô không có kinh nghiệm, anh cũng mơ hồ.

Anh chỉ biết làm theo bản năng, cứ vậy mà hôn lên đôi môi đang mời gọi đó. Mùi thơm này, sự mềm mại này, quá... ngọt ngào. Lần đầu tiên trong đời Lê Tiến Minh được nếm trải vị ngọt đê mê như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 536

Bàn tay hư hỏng không thể chờ đợi để chui vào trong váy của cô. Ngón tay chạm vào lớp quần mỏng anh cảm thấy nơi đó đã ướt đi một mảng. Đầu anh nóng lên, tất cả mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Đối mặt với loại chuyện như này mà không làm gì thì anh đâu còn là đàn ông nữa.

Sau vài lần yêu cầu điên cuồng, được liệu trong người Tống Ân đã dần dần tiêu tán. Khi lần cuối anh buông tha cho cô, cô vui mặt vào trong gối, cắn răng không dám nói lời nào.

Sau đó, trong lúc anh quay vào phòng tắm, cô vội vàng vội lấy quần áo mặc vào đau khổ chạy vội khỏi phòng.

Lúc lao xuống lầu, chân cô còn yếu, phải bám vào tường mới có thể đứng vững.

Cô thật sự đã không còn trinh trắng nữa. Tuy không rơi vào tay lão già ghê tởm, nhưng cuối cùng vẫn bị một người xa lạ lợi dụng. Tâm trạng hiện tại không thể tốt lên nổi.

Tống Ân đau lòng vui mặt vào lòng bàn tay, trong cơ thể dường như còn sót lại một chất lỏng nóng bỏng chưa thành niên, cô cảm thấy vô cùng bồn chồn.

Đây là lần đầu của cô, người kia cô không quen, thậm chí là ở dưới ánh đèn mờ ảo đó, cô còn không thấy rõ được mặt anh.

Đau đớn, tủi nhục.

Bên này, lúc Lê Tiến Minh bước ra khỏi phòng tắm, chiếc giường đã trống không. Anh cau mày nhìn căn phòng trống trải, cảm thấy có chút khó chịu, anh quần khăn bước ra ngoài tìm.

Đáng tiếc, bóng dáng của cô đã không thấy nữa.

Anh cảm thấy vô cùng mất mát, khi nấy hai người ân ái bên nhau, cảm xúc thật tuyệt vời, anh còn nảy sinh một chút yêu thích cô. Bây giờ không thấy ai cả, cảm giác như chính mình bị bỏ rơi.

Anh bước lại, tựa vào đầu giường hồ hững nhìn xuống ga giường. Vết máu đỏ trên ga trải giường màu trắng đặc biệt chói mắt. Ngoài ra còn có một mảng dấu vết mơ hồ, vẫn chưa được làm khô hoàn toàn. Tất cả những điều này làm nổi bật sự điên cuồng khi nãy của anh và cô.

Cả hai đều là lần đầu nên không biết kiềm chế. Anh lo lắng có phải khi nãy anh đã quá mạnh bạo mà làm cô bị thương hay không? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên của cô, anh hy vọng mình cho cô một kỷ niệm đẹp. Ít nhất, với anh thì đây là những kỷ ức đẹp.

Lê Tiến Minh kéo chăn, ép mình tiếp đi ngủ, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Tuy nhiên, chưa kịp nằm thì bị một vật nhỏ đè lên lưng, anh cau mày nhìn thoáng qua thì nó giống như một chiếc khuyên tai nhỏ.

Dưới ánh đèn, anh cẩn thận xem lại, hoa tai được khắc chữ “T”.

Của cô ấy sao? Nhưng “T” có nghĩa là gì? Tên của cô ấy? Lê Tiến Minh suy nghĩ rất lâu nhưng cuối cùng không nghĩ được gì, anh cất nó vào trong ví.

Không biết tại sao anh lại muốn giữ nó, dù say vài ngày nữa anh sẽ đi nước ngoài trong nhiều năm. Tương lai gần chắc là khó có cơ hội gặp lại, cứ coi như lưu giữ chút kỷ niệm.

Tống Ân lê tấm thân tàn tạ về nhà, nhưng đây giờ không phải nhà nữa. Cô lấy chìa khóa mở cửa và bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Tống Trinh còn đang ngủ say bị cô đánh thức. Nhìn thấy cô, cô ta đột nhiên xuống giường: “Mọi chuyện thành công rồi à?” Tống Ân sửng sốt, sau đó quay đầu khó tin nhìn cô ta: “Ngay cả cô cũng biết chuyện này?”

“.” Tống Trinh sợ hãi, lắp bắp nói – “Tôi... tôi nghe ba mẹ kể lại rằng ông chú rất thích chị. Gia đình họ giàu có, chị đi theo ông ta làm tiểu tình

nhân chắc chắn sẽ sống sung sướng, chuyện này là cha muốn tốt cho chị”
Tống Ân thật sự muốn xé nát miệng Tống Trinh, nhưng hiện tại, cô không còn chút sức lực nào.

Hai tay cô run rẩy như không thể cầm nổi gói đồ, tuy nhiên, cô vẫn buộc mình bình tĩnh. Cô thu xếp quần áo cẩn thận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nói cho Tống Sinh Minh biết, nếu ông ta muốn kiếm tiền từ tôi, thì nằm mơ đi, đến kiếp sau cũng đừng nghĩ tới”

“Vậy làm sao bây giờ, 40 triệu đó không lấy được à?”

– Tống Trinh nhú mày tỏ vẻ tiếc nuối.

“Sau này dù tôi có cho tiền một tên ăn mày hay một con chó cũng không bao giờ cho các người một đồng nào.” ~ Cô nói xong thì mang theo đồ đạc rời đi không quay đầu lại.

Tống Trinh chạy tới nắm lấy tay Tống Ân tay: “Tống Ân, chị để lại ít tiền đi, mẹ của tôi sức khỏe không tốt, chỉ có thể nhờ vào 40 triệu này thôi: Tống Ân cười nhạt, mấy cái chiêu trò này cô còn lạ gì: “Nói với bà ta, khi bà ta chết thì tôi còn để lại chút tiền làm lễ còn bây giờ thì bỏ cái bàn tay bẩn thỉu đó ra khỏi người tôi.”

“Con điên”

– Tống Trinh tức giận bưng bưng.

Tống Ân nghĩ đến gì đó, đột nhiên xoay người, cởi chiếc khuyên tai còn sót lại hung hăng ném lại Tống Trinh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 537

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 537:

Tối nay, Tống Trinh đã tặng cho cô một bộ quần áo đẹp thậm chí còn đem bông tai cô ta yêu thích nhất tặng cho cô. Không ngờ tất cả đều nằm trong sự tính toán của bọn họ.

Cô quá ngu ngốc khi xem đó là lòng tốt, có chăng qua chỉ là một con cò.

Trong nháy mắt, mười năm đã trôi qua.

Các tiêu đề trên báo chí và internet đều là tin tức của Tống Ân. Toàn thành phố đang phát sóng tin tức về cuộc họp báo của Tống Ân ngày hôm qua.

“Tôi, Tống Ân, hôm nay tuyên bố sẽ chính thức cắt đứt quan hệ giữa cha và con gái với ông Tống Sinh Minh. Hơn nữa, tôi cũng đã cắt đứt liên lạc với mọi người trong nhà họ Tống. Hôm nay tôi ngồi đây, lần đầu tiên tôi cũng là lần cuối cùng tôi nhắc tới ông ta. Vì vậy, tôi mong các bạn, cũng như phương tiện truyền thông rất quan tâm không đề cập đến người hoàn toàn không liên quan này trước mặt tôi trong tương lai.

Cảm ơn các bạn” Trong khoảnh khắc tiếp theo, giới truyền thông như vị một cơn chấn động lớn, bao vây cô: “Nghe nói mẹ cô bệnh nặng vẫn đang cứu chữa trong bệnh viện, cô không quan tâm thật sao?”

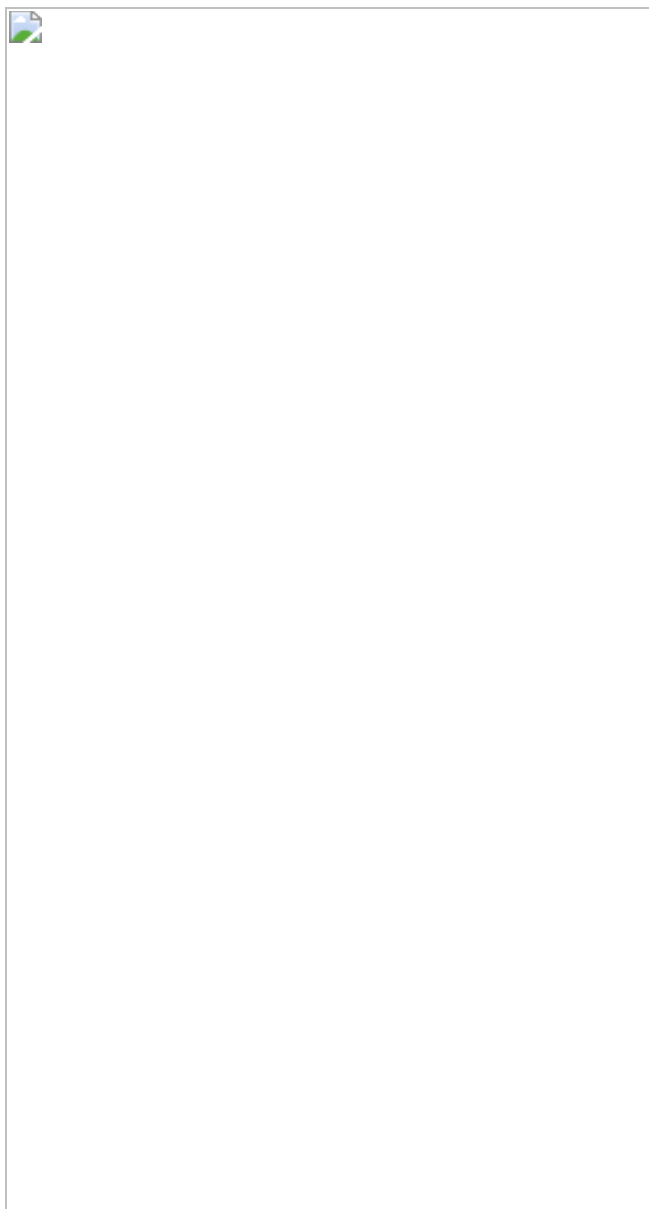
“Xin lỗi, đó là công việc của bác sĩ, tôi chỉ là một diễn viên”

“Hôm qua, một phóng viên đã chụp ảnh cha của cô. Ông ấy rất gầy và có một cuộc sống rất khốn khổ. Ông ấy thậm chí đã bán nhà của mình. Cô không nghĩ sẽ mua cho họ một ngôi nhà sao?” Cô cười nói: “Tôi có thể cho

họ vài chữ, tự đi mà mua: “Vậy bây giờ mẹ cô đang bệnh nặng, cô có muốn nhắn nhủ gì tới bà ấy không Tống Ân lại nở nụ cười, nụ cười của cô gợi cảm đến mức khiến người ta mê muội.

“Nhấn rằng hãy chết sớm một chút sao? Ngoài ra thì tôi không còn gì để nói”

“.,* – Tất cả mọi người đều bị sốc.

Đúng là viết lung tung, chị Tống Ân, chị phẫu thuật thẩm mỹ ở đâu vậy? Lũ nhà báo này điên rồ” Tống Ân chỉ vào má trái, quả thật, năm 18 tuổi, cô được công ty đưa đi xóa vết bớt trên mặt.

“Đó không thể coi là phẫu thuật thẩm mỹ! Hơn diễn xuất rất hay vậy mà bọn họ lại nói chị ngủ cùng đạo diễn và nhà đầu tư, tôi không đếm xỉa chút nào: Trên mặt Tống Ân không có cảm xúc gì, cô chỉ lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau 8 năm ra mắt, những lời chỉ trích này vẫn chưa bao giờ ngừng lại. Cô chưa bao giờ giải thích một câu, bởi vì nó không có ý nghĩa gì cả.

Những người biết cô đương nhiên hiểu cô là người như thế nào, còn đối với những người không biết cô, cô cũng lười quan tâm.

Bây giờ, trái tim cô dường như đã trở thành một bức tường đồng vững chắc dù cho thỉnh thoảng đêm về vẫn đau âm...

Xe dừng ở khách sạn, Tống Ân đeo kính râm mang túi xách bước vào khách sạn. Cô vừa vừa bước vào đã thu hút không ít sự chú ý. Cô có rất nhiều fan hâm mộ, nhưng bây giờ fan hâm mộ cũng chia ra nhiều loại, giống như minh tinh, không phải ai cũng đi lên nhờ thực lực.

Cô vừa ra tới cửa thang máy, điện thoại của người đại diện của cô đã gọi hối thúc: “Tống Ân, cô mau nhanh lên! Tất cả nhà đầu tư đều đến rồi, cô còn không tới nữa thì chúng ta chết chắc.

Hôm nay cô nói lung tung với truyền thông tôi còn chưa tính toán đâu đó.” Tống Ân đau đầu, cô biết anh ta rất tức giận nhưng cô không hối hận vì lời nói hôm qua.

Vì đây là cuộc gặp gỡ bí mật nên cô không mang theo vệ sĩ, chỉ đeo kính râm vào khẩu trang, cô đang khẩn trương đứng đợi thang máy.

“Ân Ân!” Cô giật mình, một người đàn ông từ đâu xông ra nắm lấy tay cô: “Ân Ân, con không thể cắt đứt quan hệ với cha. Cha rất vất vả mới nuôi con lớn được, con không thể vì hoàn cảnh gia đình ta nghèo khó mà cắt đứt quan hệ với cha”

“Buông ra!”

– Tống Ân lạnh lùng nói.

“Cha không buông, mẹ con hiện tại sắp chết rồi, con thấy chết cũng không cứu, con thật tàn nhẫn” Tống Sinh Minh khóc cạn nước mắt, thấy Tống Ân vẫn luôn lãnh đạm, ông ta liền quỳ trên mặt đất, dập đầu mấy cái: “Tống Ân, cha cầu xin con, mẹ con sắp không cứu được rồi, đối với con hai tử không có bao nhiêu nhưng nó có thể cứu mẹ con đó” Tống Sinh Minh gào khóc lên thê lương, mọi người đều tụ lại xem và nhận ra cô.

“Đúng là tàn nhẫn, loại phụ nữ hết cứu rồi, đến cha mình mà cũng không thương”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 538

“Cô ta kiếm mấy trăm tỷ lại không dám cho cha mình cứu mẹ hai tỷ, đúng là lòng dạ rắn độc. Không hiểu sao vẫn có fan yêu thích được.”

“Mau quay lại đăng lên mạng, thật muốn xé nát bộ mặt giả dối của cô ta” Tống Ân lạnh lùng nhìn ông ta làm trò hề khi đó mẹ ruột của cô bị mẹ Tống Trinh làm cho tức chết, người cha này còn là động phạm nữa đó.

“Ân Ân, cha biết cha vô dụng, không cho con cuộc sống tốt nhưng con không thể chỉ vì đi ầu này mà không nhận cha”

– Ông ta vừa nói vừa khóc.

Tống Ân cảm thấy ông ta diễn xuất rất tốt, đáng lẽ phải đi làm diễn viên. Cô càng nhìn càng ghê tởm.

“Tống Minh Sinh, tôi đã nói rằng muốn lấy tiền của tôi, kiếp sau cũng đừng nghĩ tới!”

– Giọng cô rất nhẹ nhàng nhưng lời nói lại dứt khoát và tàn nhẫn.

Cô nhìn bàn tay đang ôm lấy đùi mình của ông ta, khó chịu nói: “Tôi có bệnh sạch sẽ, ông hãy bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra đi” Cô đợi mãi không được, ông ta vẫn cứ bám lấy cô không buông. Tống Ân không nhịn được nữa, nhấc chân đá ông ta.

Tống Minh Sinh ngay lập tức rên rỉ và lăn ra khỏi một vòng tròn. Tống Ân cảm thấy ông ta diễn quá đạt rồi.

Đúng lúc này, nhân viên an ninh của khách sạn đã vội vàng chạy đến sau khi biết tin. Tống Ân lạnh nhạt nhìn ông ta: “Loại người này cũng có thể được ra vào nơi đây?”

“Thật xin lỗi”

– Nhân viên an ninh cúi đầu.

“Giúp tôi ném ông ta ra ngoài.” “À... vâng”

– Nhân viên này mặc dù cũng đang nghĩ rằng cô thật độc ác nhưng vẫn phải nghe theo.

“Dừng lại!”

– Đúng lúc này, giọng nói của người đàn ông đột nhiên truyền đến.

Mọi người giật mình, cũng chậm rãi nhìn theo giọng nói nhìn sang. Lê Tiến Minh một thân áo phục cao cấp bước qua đám đông.

Tống Ân chỉ liếc anh một cái, liền dõng dạc nói với bảo vệ: “Còn chưa mang ông ta rời đi?”

“Ai dám đem người này đi?”

– Lê Tiến Minh cao giọng, sắc bén nhìn chăm chăm vào Tống Ân.

“Đây là muốn làm sao?”

– Cô cau mày.

Bên cạnh Lê Tiến Minh còn có một cô gái, cô gái này vội lên tiếng: “Anh Tiến Minh thấy chuyện chứng mất sao có thể ngẩng đầu yên. Đại minh tính xấu xa như cô đúng là lần đầu mới gặp” Cô gái đó nói xong còn lấy khăn giấy muốn giúp Tống Sinh Minh lau vết máu nhưng rồi lại sợ bẩn ném khăn giấy đến bên người ông ta.

Tống Ân càng nhìn càng thấy buồn cười: “Nếu đã diễn kịch thì phải diễn cho tót chứ” Cô gái kia giận dữ mím môi.

Lần này người lên tiếng là Lê Tiến Minh: “Nói tới chăm sóc đàn ông cô Tống đây chắc chắn là chuyên nghiệp hơn Tư Ngữ: Anh thật sự không thích cô gái nhẩn tâm, có giàu quên nghèo này, anh dặn dò người đưa Tống Sinh Minh đến bệnh viện.

Tống Ân cười nhẹ, rũ mắt nói: “Nếu có cơ hội, lần sau tôi sẽ cho anh thấy chuyên nghiệp là như thế nào” Vừa nói, thang máy vừa đến. Cửa thang máy từ từ mở ra.

Cô định đi vào nhưng hai bóng người đã đi trước cô. Lê Tiến Minh và cô gái đã chiếm một nửa thang máy.

Bàn tay của anh đột nhiên chặn lại ở cửa: “Xin lỗi cô Tống, cô có thể đợi lần sau không? Tôi có bệnh sạch sẽ”

“Bệnh sạch sẽ?”

– Tống Ân nhướn mày.

Anh cười như không cười, nhìn cô chăm chăm: “Hít thở chung một không gian với người ở bẩn thì sẽ rất khó chịu” Bất ngờ nhận ra, Tống Ân Nhã gật đầu đồng ý: “Anh nói rất đúng nhưng tôi sẽ nhẫn nhịn, hy vọng chúng ta không phải đi chung qua lâu”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 539

“...“- Lê Tiến Minh đen mặt.

Anh khinh thường liếc nhìn cô: “Tôi chỉ nghe nói đời tư của cô Tống hỗn loạn, tàn nhẫn, chê nghèo thích giàu. Không ngờ cô lại còn có thể ăn nói tốt như vậy”

“Những đi đâu anh không biết còn nhiều lắm, bất quá đàn ông đừng nên đọc tin lá cải nhiều quá, sẽ khiến anh giảm IQ đó”

– Tống Ân đẩy cánh tay người đàn ông ra, ngẩng cao đầu sải bước về phía trước.

Trong thang máy.

Phải hai năm sau khi Lê Tiến Minh trở về nước, anh mới thực sự tiếp xúc với giới giải trí. Anh đã nghe nhiều người nhắc về cái tên “Tống Ân” này.

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.

Lê Tiến Minh, cười lạnh, hy vọng cô ta sẽ không hối hận!

Thang máy lên đến tầng 58, Tống Ân dẫn Vu Thanh đi ra ngoài trước, tiếp theo Lê Tiến Minh và Tư Ngữ cũng đi theo.

Khi Tống Ân đến phòng Tổng thống đã được chỉ định số 5801, mọi người trong đó đột nhiên đứng lên. Ngay cả Ada cũng bày ra vẻ mặt vô cùng hiên hòa. Tống Ân đột nhiên bị dọa rã.

“Xin lỗi mọi người, tôi đến muộn “Anh Lê, anh cuối cùng cũng đến rồi!”

– Kết quả còn chưa nói hết lời, nhà sản xuất và đạo diễn đã mỉm cười chào hỏi.

Tuy nhiên, mọi người đều lướt qua cô, thẳng đến người đàn ông sau lưng cô.

Anh Lê?

Tống Ân quay đầu lại ở trong chốc lát. Người đàn ông đó – người vừa bị cô mắng là thiếu IQ, chính là nhà đầu tư lớn nhất vào bộ phim mới, lãnh đạo hiện tại của tập đoàn nhà họ Lê, Lê Tiên Minh?

Tống Ân khước môi khẽ gi xong r ồi, lần này xong thật r ồi, cô “Nếu chị Ada mà biết, chúng ta nhất định sẽ bị lộ da”

– Trợ lý Vu Thanh ở một bên cảm thán.

Bộ phim này khác với những bộ phim khác. Cả đạo diễn và đội ngũ nhiếp ảnh, ánh sáng nghệ thuật đều đẳng cấp quốc tế. Bộ phim này còn được giới chuyên môn ưu ái hương đến các giải thưởng quốc tế.

Bao nhiêu ngôi sao đối với cơ hội lần này ao ước không thôi...

Khó khăn lắm Ada mới thông qua đủ thứ quan hệ tìm cho cô cơ hội này, mặc dù cô diễn sức tốt nhưng trong cái giới này, diễn xuất thôi là chưa đủ. Bây giờ lại đi chọc giận người có quyền quyết định nhất, cô chết chắc r ồi.

“Cứ bình tĩnh đi, không được phép nói chuyện hôm nay với Ada”

– Tống Ân thấp giọng cảnh cáo trợ lý.

Ada lúc này đã đi tới, mỉm cười kéo Tống Ân đến trước mặt Lê Tiên Minh: “Để tôi giới thiệu với anh, đây là nghệ sĩ của tôi và là nữ chính được mọi qua thông tin mà tôi gửi cho anh chưa?” Ánh mắt của anh đúng lúc rơi vào trên mặt Tống Ân khẽ nhếch môi lên: “Nữ chính?”

“Tống Ân, nhanh lên, mau chào hỏi”

– Ada đẩy Tống Ân.

Tống Ân trên mặt có phần khó chịu, ho khan một tiếng, cố gắng giả bộ đưa tay ra làm như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “Anh Lý, chào anh. Thật là vinh hạnh được gặp anh.” Lê Tiến Minh cười trừ: “Cô Tống luôn là ngôi sao chắc chưa bao giờ chủ động chào hỏi ai như này” “...”- Tống Ân vẫn cười tươi.

Bàn tay cô vẫn để giữa không trung. Lê Tiến Minh nhìn một cái, chậm rãi đưa tay từ trong túi ra, tựa như định cầm lấy cô, ngay sau đó, anh đột nhiên thu lại, nhếch môi cười khinh bỉ: “Xin lỗi, tôi quên mất, tôi có bệnh sạch sẽ” Tống Ân bỗng nhiên trở thành trò cười. Bên cạnh đó, một số diễn viên khác cười khúc khích. Người đàn ông này thật sự tính tình quá xấu r ồi, cô khóc không ra nước mắt.

“Cô lại gây ra chuyện gì r ồi? Sao đắ tội cả Lê Tiến Minh nữa?”

– Ada nghiêng răng.

“Thật sự tôi không có làm gì hết”

“Còn dám nói? Tôi đã dùng hết công sức r ồi, cô nhất định phải lấy vai diễn này về. Không thể để những diễn viên tầm thường đó khinh rẻ cô”

“Được r ồi, tôi hiểu r ồi” Lê Tiến Minh ng ồi vào ghế chính giữa, buổi thử vai cũng chính thức bắt đầi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 540

Lúc đầu toàn là những vai phụ, Tống Ân ngồi bên cạnh Ada, Ada liên tục hỏi cô có ấn tượng gì với Lê Tiến Minh. Tống Ân không chịu nói gì, chỉ là giả vờ nghiêm túc xem mọi người thử vai. Lê Tiến Minh thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt đến cô.

Trong phòng này có rất nhiều nam minh, bọn họ đều rất xuất chúng nhưng so thế nào cũng không bằng được Lê Tiến Minh đang ngồi ở kia. Mặc dù là vậy thì Tống Ân cũng thật chán ghét.

Không hề muốn nghĩ tới.

“Hỏi cô là có chuyện gì lại không nói, mắt thì nhìn chằm chằm vào Lê Tiến Minh, cô thích người ta rồi sao?” Tống Ân vội lắc đầu, kiên quyết phản đối: “Không có đâu, tôi chỉ thấy anh ta có chút quen mắt. Nhưng nghĩ lại thì không phải, tôi chưa từng gặp qua”

“Cô thấy quen cũng không có gì lạ, anh ta thường xuyên xuất hiện ở trên báo Tài chính và Kinh tế, chắc là cô từng thấy qua” Báo tài chính và kinh tế? Cô trước giờ chưa từng đọc lại báo đó.

“Tống Ân, kế tiếp là tới cô rồi.”

Chuẩn bị tinh thần đi” Tống Ân gật đầu.

Bước lên cùng cô lần này còn có Đặng Tư Ngã, cô vừa biết cô ta là con gái ruột của một nhà đầu tư khác, lần này cô ta đầu tư vào phim để muốn một vai phụ có nhiều đất diễn, cũng coi như chính thức ra mắt.

“Trong kịch bản có một cảnh 8 rất đặc sắc, chính là cảnh của hai người là một cảnh tát bọc lộ được cảm xúc chân thật cũng như diễn xuất. Hãy diễn cảnh đó”

– Đạo diễn nói.

Đặng Tư Ngữ ngay lập tức nở nụ cười: “Tốt quá đạo diễn. Cảnh đó cũng là cảnh tôi thích nhất.” Ada cau mày, lập tức đứng lên nói: “Một lát nữa Tống Ân còn có công tác, nếu mặt bị đỏ thì thật sự không được”

“Tôi biết chứ nhưng đừng quá lo, cảnh này là cảnh thể hiện được nhiều diễn xuất. Chỉ cần Tống Ân làm tốt, vai diễn này sẽ của cô ấy”

– Đạo diễn nói.

“Tôi sẽ diễn”

– Tống Ân không do dự.

Trợ lý đạo diễn hô “Bắt đầu”, hai người tiến ra giữa phòng, chưa kịp hiểu chuyện gì mọi người đã nghe một tiếng “Chát! thật lớn. Đặng Tư Ngữ không chút ngần ngại tát vào mặt Tống Ân.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều bàng hoàng và hít thở không thông. Cả căn phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất.

Đặng Tư Ngữ cố ý trút giận, lực tay không hề nhẹ, vừa tát xong, mặt trái của Tống Ân lập tức đỏ bừng lên. Chưa kể đạo diễn đã nhắc nhở cô ấy không được đánh trước, dù có đánh thì diễn viên thường diễn cũng biết cân đo đong đếm, không bao giờ tát rắn như vậy.

Đột nhiên, Ada và Vu Thanh đã đứng dậy, đạo diễn định hô “Cắt”, nhưng Lê Tiến Minh đã đưa tay ra để ngăn lại.

Mặc dù anh cũng cảm thấy cái tát đó rất đau nhưng anh thực sự muốn xem kỹ năng diễn xuất và sự chuyên nghiệp của Tống Ân. Nếu cô không thể chịu được một cái tát, cô đừng mong làm nữ chính.

Tống Ân rất chuyên nghiệp, không dừng lại vì cái tát bất ngờ này, sự khoan dung và thông cảm dành cho đối phương dần dần biến thành sự tức giận và thù hận, cô thực hiện mọi cảm xúc trong kịch bản đều đúng.

Tại hiện trường, mọi người đều rất hài lòng, ngay cả Đặng Tư Ngữ cũng bị cô làm cho bất ngờ. Vốn dĩ cô còn tưởng Tống Ân là một diễn viên vô dụng nhưng không ngờ chuyên môn của cô lại hơn hẳn Đặng Tư Ngữ.

Ánh mắt của Lê Tiến Minh lưu lại trên mặt Tống Ân một lúc lâu mà không dứt ra được. Không ngờ người phụ nữ này vẫn còn chút sức lực.

“Đạo diễn, tôi hy vọng được làm lại!”

– Đặng Tư Ngữ đột nhiên cao giọng.

“Tôi nghĩ tôi đã thể hiện không tốt đạo diễn có thể cho tôi làm lại được không?”

“Cái này...tôi nghĩ cảnh vừa rồi đã rất tốt rồi”

– Đạo diễn khó xử nhìn sang cha của Đặng Tư Ngữ.

“Được rồi, Tư Ngữ, đừng làm loạn nữa”

– Người lên tiếng không ai khác chính là Lê Tiến Minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 541

Vốn cô còn cho rằng người đàn ông này sẽ nhận cơ hội mà để Đặng Tư Ngữ tát cô thêm mấy cái, buông tha cô dễ dàng vậy sao?

Đặng Tư Ngữ không vui nói: “Anh Tiến Minh!”

“Người tiếp thôi”

– Lê Tiến Minh lạnh giọng ra lệnh.

“Được, tiếp theo” Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm. Một bên là ngôi sao lớn Tống Ân, một bên là nhà đầu tư, ai cũng không thể phật lòng!

Đặng Tư Ngữ tức giận, ghi thù trong lòng với Tống Ân. Không ngờ Lê Tiến Minh lại chủ động giúp đỡ cô.

Vu Thanh vội vàng chạy lên đỡ cô xuống, muốn đưa tay xem mặt cô thì bị cô từ chối.

“Đừng chạm vào, đau quá.” Ada hiện tại đã giận đến đen mặt, chỉ nói vài câu với đạo diễn rồi quay sang Tống Ân”

“Đến phòng bên cạnh với tôi, tôi xem vết thương” Khi Tống Ân cùng vài người đi ra ngoài, ánh mắt của Lê Tiến Minh lại nhìn vào thông tin trước mặt anh.

Anh bị ảo giác sao? Anh luôn cảm thấy người phụ nữ rất quen mắt.

Anh đã đọc tin tức của cô ấy trên các phương tiện truyền thông trước đây anh không cảm thấy như giờ.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy cô, anh thấy rất khó tả.

Loại thân quen này anh chưa từng cảm nhận được trước đây. Nhưng rất nhanh Lê Tiến Minh đã bỏ nó ra sau đầu.

Trong lúc giải lao, Lê Tiến Minh ra khỏi phòng để trả lời điện thoại.

Khi anh đi qua một căn phòng, anh nghe thấy vài giọng nói, anh nheo mắt nhìn vào trong, cửa phòng không đóng.

Tống Ân đang ở trong này.

Không biết sao anh lại có chút tò mò, muốn nhìn xem lúc không có ống kính, gương mặt thật của cô là thế nào.

“Tức chết tôi rồi, Đặng Tư Ngữ đó ý có cha mình là nhà đầu tư thì muôn làm gì làm à?”

“Đừng tức giận, tôi còn chưa tức giận mà”

– Tống Ân Nhã khuyên Ada.

Cái tát của Đặng Tư Ngữ thực sự rất mạnh, Vu Thanh đặt một túi nước đá lên mặt cô, cô nhắm mắt dựa lưng vào ghế sofa, không chỉ là đau mặt mà đầu cũng có chút khó chịu.

“Chị Tống Ân, em thật sự hâm mộ chị, cô ta tát chị như thế mà chị vẫn bình tĩnh được, không hề tức giận, còn diễn tiếp rất tốt nữa: “Tôi có thể tức giận sao? Tôi là một người không có quyền thế, không có lý lịch cũng không có tiền. Thật vất vả mới tìm được một bộ phim tốt như này, tức giận với cô ta. Cha cô ta li hôn không ký hợp đồng, vai diễn không có thì biết làm sao. Coi như là cô ta trợ giúp tôi đi, cho tôi biểu hiện thật tốt, tôi còn phải cảm ơn cô ta đó.” Trong mắt người ngoài, cô vô cùng vinh quang nhưng đứng trước quyền thế cô chỉ có thể học cách nhẫn nhịn, cúi đầu.

Ada thở dài cảm thấy xót xa: “Cũng may vì Lê Tiến Minh kia vẫn còn chút tình người không có để Đặng Tư Ngữ kia tiếp tục đánh cô. Không phải mới trước đó còn rất khó chịu hay sao tại sao lại tốt bụng giúp đỡ cô? Có ý với cô rồi sao?”

“Không bao giờ có chuyện đó. Tôi cũng không tin là anh ta tốt bụng như vậy. Đầu phải mọi người không thấy tính cách anh ta độc đoán như

nào.

“Chắc anh ta không muốn mọi người hoang phí thời gian thôi”

“Xem ra cô Tống vẫn rất tự ý thức được bản thân mình ở đâu”

– Đột nhiên, một giọng châm chọc từ cửa vang lên.

Tống An đang nằm ngửa trên sofa không có hình tượng, nghe thấy lời này, gần như lập tức ngẩng dậy. Một đôi chân thon thả, ngẩng thẳng lưng, túi nước đá trượt khỏi mặt.

Lê Tiến Minh nhìn thấy những hành động này cảm thấy có một chút buồn cười.

“Anh Lê”

– Ada và Vu Thanh đều đứng dậy chào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 542

Tống Ân cười: “Đây là lần đầu tiên tôi biết anh Lê không chỉ giỏi đầu tư mà còn giỏi nghe lén” Ada bóp mạnh vào vai Tống Ân, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lê Tiến Minh chỉ giả vờ như không nhìn thấy những động tác nhỏ đó, gõ vào cánh cửa không đóng: “Cô Tống, để tôi nhắc cho cô nhớ là cô bây giờ đã đủ tai tiếng rồi. Trước khi muốn nói xấu ai cô nhớ đóng cửa trước và cả...”

Anh hơi dừng lại, và ánh mắt anh từ từ đi xuống người cô. Hai người cách xa nhau rõ ràng, nhưng Tống Ân lại cảm thấy đáy mắt anh như ẩn như hiện lửa, cả người đều nóng rực.

Mắt anh rơi vào chân váy ngắn của cô, Tống Ân ngay lập tức chùng hai chân xuống. Nhiêu năm qua, Tống Ân đã thấy rất nhiều loại người. Điêu này thực sự phổ biến trong ngành giải trí, nhưng cô không ngờ người đàn ông này cũng là một người lưu manh như vậy.

Lê Tiến Minh khước môi lạnh lùng cong lên: “Nếu muốn làm nữ chính của bộ phim này hãy chú ý đến hình tượng của mình một chút. Tôi hy vọng lần sau có thể xem tin tức trên báo sẽ thấy người ta nói về chiếc quần nhỏ ngỗng vàng của cô.”

Tống Ân sững sờ, cảm giác như bị sét đánh chết tại chỗ. Anh ấy không chỉ bị sốt trên mặt mà còn toàn thân.

Cô đứng dậy đối diện với anh, mặc dù đang rất tức giận nhưng cô vẫn cố kiềm chế được.

Đây cũng là lần đầu tiên Lê Tiến Minh quan sát kỹ cô như vậy, gương mặt vẫn đỏ bừng và sưng tấy. Dù chỉ trang điểm nhẹ nhưng vẫn có thể thấy da cô mịn màng không tì vết.

Đây quả thực là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Khán giả cho rằng cô là bình hoa di động, thì cô cũng là bình hoa đẹp nhất trong các bình hoa.

“Cảm ơn anh Lê đã nhắc nhở”

– Cô cảm thấy nụ cười của mình lúc này hẳn là vô cùng cứng nhắc và giả tạo – “Tuy nhiên, nghe lén và nhìn trộm, đặc biệt là nhìn trộm váy phụ nữ loại chuyện này thật đáng hổ thẹn và rất bẩn thỉu.

Hy vọng anh chú ý hành động của mình” Cô ấy cắn răng nhấn mạnh từ ‘bẩn thỉu’.

“Nhìn trộm?”

– Lê Tiến Minh tiến sát vào người cô, hơi thở hai người hòa vào nhau, Tống Ân có chút hít thở không thông.

Cảm giác này thật sự khó chịu. Rõ ràng là rất chán ghét anh ta sao cô lại như cảm nhận được sự kích thích từ đâu đó.

Khi cô bừng tỉnh lại thì anh đã quay về phòng 5801, hơn nữa bộ dạng lúc rời đi còn vô cùng đắc ý.

“Lưu manh! Vô sỉ! Biến thái! Khốn nạn!”

– Tống Ân không chịu nổi, trong đầu mắng chửi đủ thứ.

Ada vội vàng chạy tới, đóng cửa lại, che miệng trừng mắt nhìn cô: “Được rồi, đừng mắng nữa, cứ kệ anh ta đi, chúng ta còn cần vai diễn này: Mặt khác.

Lê Tiến Minh lơ mơ nghe thấy tiếng chửi bới của Tống Ân từ bên cạnh, anh không cảm thấy tức giận chút nào.

Nghĩ đến vẻ mặt đỏ bừng và giận dữ vừa rồi, anh cảm thấy vui không thể giải thích được.

Nhưng phải phải thừa nhận, dáng vẻ của người phụ nữ này, ừm, rất tốt.

Dù chỉ là nhìn thoáng qua nhưng bản năng cho anh biết đây là một người phụ nữ có thể quyến rũ bất kỳ ai.

Nhiều ngày sau, Tống An và Lê Tiến Minh không bao giờ gặp lại nhau.

Ada vẫn vì vai diễn của Tống An mà bồn ba khắp nơi, nhất định phải dành được vai nữ chính cho cô.

Hôm nay, sau khi trở về khách sạn, Vu Thanh đã mang theo một bó hoa lớn vào phòng.

“Chị Tống Ân, hoa của chị!” 11 bông hoa bách hợp.

Tống Ân gần như biết ai gửi mà không cần nhìn thiệp. Trong hai năm qua, mỗi khi cô đóng phim, người đàn ông này nhất định sẽ tặng cô một bó hoa như vậy.

“Anh ấy về rồi à?”

– Cô hỏi nhẹ nhàng trong khi đang tẩy trang.

“Phải, em nghe trợ lý của anh ấy nói rằng anh ấy đã về nước được một thời gian. Chị Tống Ân, anh ấy rất tốt với chị, đã hai năm rồi, anh ấy chưa quên dù chỉ một lần. Hơn nữa, chị vừa xong việc là hoa đưa đến đi đâu này có nghĩa là anh ấy thực sự theo dõi tin tức của chị mỗi ngày” Tống Ân cười khổ nói: “Em thật sự cho rằng Lê Tiến Thành đối với tôi tốt sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 543

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 543:

“Chị không nghĩ vậy sao?”

– Vu Thanh mở to hai mắt.

“Người thật lòng yêu mình không chỉ tặng quà và nói những lời ngọt ngào” Vu Thanh không biết được sự mất mát của cô, thở dài an ủi: “Chị là đại minh tinh, anh ấy không tiện ra mặt, hai người sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối”

“Thật không?”

– Tống Ân cười như không cười – “Tôi gặp còn ít chuyện hay sao, thêm một cái gì phải sợ” Có lẽ người sợ phiền phức chỉ có một mình Lê Tiến Thành mà thôi.

Xe bảo mẫu sẽ đưa Tống Ân từ phim trường về trung tâm thành phố.

Lê Tiến Thành không gọi cho cô, cô cũng không gọi cho anh.

Xe đi qua một quán cà phê, Tống Ân đột nhiên muốn ăn bánh ngọt, kêu tài xế dừng xe, tự mình đi mua. Mua bánh xong, cô thấy có một cô gái quỳ bên vệ đường, khúm núm. Khuôn mặt xám xịt, trên đó chỉ còn một đôi mắt ngây thơ nhưng vô vọng.

Đối mặt với ánh mặt trời, cô ngẩng đầu nhìn chiếc bánh nhỏ trong tay Tống Ân. Tống Ân nghĩ đến chính mình những năm đó. Khi cô ấy 16 hay 7 tuổi, cô ấy trông tuyệt vọng như thế này khi ngủ trong hầm cẩu. Lúc đó, đi đâu cô muốn nhất là chiếc bánh do mẹ làm, dù có nằm mơ cô cũng muốn cắn một miếng.

Cô ấy quay đầu lại và nói Vu Thanh đi lấy khăn giấy tới. Vu Thanh khó hiểu, nhưng vẫn đi. Nhìn lại thì thấy Tống Ân đưa bánh cho cô bé ăn mỳ đó, cô cởi khẩu trang, rút khăn giấy, ng ẩ xồm xuống, kiên nhẫn và cẩn thận giúp cô bé lau tay: “Em gái, phụ nữ luôn phải sạch sẽ và xinh đẹp. Dù cuộc sống sẽ luôn khiến chúng ta lấm lem bùn đất, nhưng chúng ta vẫn phải làm sạch bản thân mình” Cô ấy nói nhỏ nhẹ, và cô gái nhỏ không biết gì những vẫn rụt rè nói lời cảm ơn.

Tống Ân cười sờ sờ đầu cô: “Đói bụng thì ăn đi” Một chiếc ô tô màu đen khác tình cờ chạy qua. Sau đèn đỏ, chiếc xe đen dừng lại. Trên ghế sau, ánh mắt của Lê Tiến Minh ngẫu nhiên rơi ra ngoài cửa sổ, nhìn thoáng qua li ền thấy bóng dáng ng ẩ xồm bên cạnh cô gái nhỏ.

Ở xa, anh không biết cô ấy đang nói vềđi ầu gì. Tuy nhiên, ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn bao trùm lấy cô, cô ấy trông thật dịu dàng và thuật khiết Rõ ràng là chỉ nhìn thấy một hình bóng nhưng Lê Tiến Minh lại nhận ra cô ấy quá nhanh.

Khi nhìn cô ng ẩ xồm xuống nói chuyện với cô gái nhỏ, anh thậm chí còn quên mất anh đã từng khó chịu với cô như thế nào. Không phải người phụ nữ này ... là một điển hình ghét sự nghèo chạy theo người giàu à?

Làm sao có thể ng ẩ xồm xuống đường để nói chuyện với một cô bé ăn xin còn lau tay và mặt cho cô bé?

“Đó là Tống Ân đúng không?”

– Trợ lý Trần Vũ nhìn theo ánh mắt của anh, li ền nhận ra Tống Ân.

“Chắc vậy”

– Anh lười biếng nói và quay đi chỗ khác.

“Sao cô ấy có thể cùng một đứa nhóc ăn xin nói chuyện chứ? Trên tin tức nói cô ấy không phải kiểu người này. Chắc là lại diễn xuất r ẩ, mình tỉnh bây giờ ai cũng thế” Lê Tiến Minh cau mày, cảm thấy Trần Vũ nói quá nhiều: “Đàn ông thì ít xem báo lá cải, IQ sẽ bị giảm đó”

“- Tr ần Vũ ghen h ộng, bây giờ công ty đang làm ăn trong lĩnh vực này sao cậu không để ý được.

Lê Tiến Minh từ từ đóng cửa sổ xe, khi đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, anh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ liếc mắt đến chỗ Tống Ân...

“Tôi muốn quay cảnh này đăng lên mạng để bọn họ biết chị dụ d àng ra sao”

– Vu Thanh lên tiếng.

“Không cần đâu, tôi không thích tự mình làm màu” Vừa lên xe, Ada đã gọi, giọng điệu có chút tức giận: “Tối nay có một bữa tiệc, cô nói không đi là thế nào? Đây là nhà đầu tư của bộ phim mới, cô phải đi”

“Tôi không thích ăn chung với những người đàn ông đó, tất cả bọn họ đều không tử tế”

– Lê Tiến Thành đột ngột hỏi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 544

“Anh không để ý đến làng giải trí đúng không? Tống Ân! Vừa rồi mới được cư dân mạng châu Á bình chọn.”

“Tống Ân này đúng là ngực khủng, eo thon, chân dài, rất tuyệt”

– Ai đó lên tiếng – “Tôi ngủ qua không ít minh tinh nhưng Tống Ân vẫn chưa. Có ai biết giá là bao nhiêu không?”

“Đắt. Không phải số này không lấy đâu”

– Bên kia đưa hai ngón tay ra.

“Hai tỷ một đêm?”

“Cũng nhiều đó”

“Cô ta có xứng với cái giá đó không?”

“Thật ra tôi chưa chơi bao giờ nhưng nghe nói kỹ thuật vô cùng ghê gớm sợ là đã nếm qua thì không quên được”

“Vậy thì chúng ta sẽ thử tối nay chứ? Cô ta sẽ nhận một lúc hai ba người chứ?” Sau đó là một tràng cười lớn.

Sắc mặt Lê Tiến Thành lạnh xuống, không nói gì. Lê Tiến Minh ném đôi đũa trong tay xuống bàn, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh:

“Không muốn ăn nữa đúng không?” Sau khi bị khiển trách, tất cả mọi người đều im lặng, một lúc sau mới có người mỉm cười thận trọng nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói lung tung. Mấy chuyện thô tục này đừng có nói trên bàn ăn”

“Hai người đừng nóng giận. Vừa rồi chúng ta là lời nói đùa giỡn. Tống Ân là nữ chính của anh, chờ cô ấy đến đây, nói cô ấy kính anh một ly rượu”

– Lời này là nói với Lê Tiến Minh.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, mọi người theo tiếng động nhìn xem, tất nhiên là Tống Ân.

Tối nay, cô ấy ăn mặc rất đẹp, có chút hờ hang.

Lê Tiến Minh nhớ đến những lời mà những người đàn ông vừa thảo luận về giá cả, nhìn cách ăn mặc hiện tại của cô, không có cách nào liên tưởng cô với một người phụ nữ thuần khiết mà anh gặp trên phố ban nãy.

Anh cảm thấy như mình a gạt.

“Sao anh lại ở đây?”

– Tống Ân nhìn thấy anh, khóe môi giật giật.

“Tại sao tôi lại không ở đây được?” ~ Lê Tiến Minh nhếch môi nói –
“Nghe nói Tống đại minh tinh ngủ một đêm hai tỷ”

“Thật sao?” Tống Ân nở nụ cười quyến rũ.

Cô nhìn thấy Lê Tiến Thành đang ng ẩ ở một bên vẫn không phát ra tiếng động.

“Các ngày ai đ ền giá của tôi là hai tỷ vậy, đúng là cao quá r ấ” Cô bước vào, ng ẩ xuống bên cạnh Lê Tiến Thành, liếc mắt một cái: “Nếu là anh Tiến Thành đây, 20 triệu tôi cũng bán” Lê Tiến Thành không nhìn cô, lạnh lùng nói: “Tôi không thích mua bán phụ nữ” Tống Ân giật mình, sắc mặt nhất thời tái nhợt, nhưng ngay sau đó, cô lại nở nụ cười.

“Cô Tống, ng ẩ đây. Đến đây uống một chút” Tống Ân giấu đau thương vào mắt, nâng ly uống cạn.

Cô không có cảm giác gì khi c ần trong bụng.

Từ lâu, trong mắt cô chỉ có một người đàn ông, càng nhìn cô càng đau.

Ada nói có Tiến Thành thì cô sẽ không sao. Nhưng anh ta chỉ lo cho chính mình, như lúc này, anh ta sẽ không thừa nhận có quan hệ với cô. Không biết là ai duỗi tay ra, cả người cô liền ngã vào trong vòng tay của nam nhân. Tống Ân khó chịu, dùng sức đẩy người đó ra.

Người đàn ông rót rượu vào miệng cô: “Cô Tống, cho cô hai tỷ, đêm nay ở lại với tôi” Cô nghiêng rặng vừa định nói “đi chết đi thì đã ly rượu bị ai đó hất đổ xuống đất, cả người cô bị một lực kéo ra khỏi người đàn ông đó kia, cô lại rơi vào vòng tay của một người khác.

Lê Tiến Thành?

Cô ấy nhìn lên.

Không phải, cô thất vọng, đó là Lê Tiến Minh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 545

Gương mặt anh lạnh lùng, trong mắt có chút băng giá, cau mày nhìn cô chế giễu.

Lê Tiến Thành cũng ngẩng đầu, thăm dò nhìn bọn họ, nhưng cũng không lên tiếng.

Tống Ân đột nhiên hai tay ôm cổ anh, dụi mặt vào trong ngực anh, tham lam hít thở mùi thuốc lá và mùi đàn ông trên người anh: “Anh Minh Đức, đưa người ta đi” Cô biết không nên làm việc, nhưng trong lòng đau quá, cô mím môi nói: “Đưa tôi đi, tôi bán cho anh”

“Câm miệng cho tôi!”

– Lê Tiến Minh có chút khó chịu – “Bán thân là việc của cô, đừng coi tôi là khách hàng. Tôi không có hứng thú với cô!”

“Ừm... suýt nữa quên mất...” Tống Ân lẩm bẩm – “Nhà họ Lê các người đều không thích mình tinh... đều cho rằng họ bẩn, rất bẩn...” Lê Tiến Minh muốn nói đi đâu gì đó nhưng khi cúi đầu xuống, lại bắt gặp đôi mắt ửng hồng của Tống Ân.

Khoảnh khắc đó, trái tim anh như bị một móng vuốt nhỏ cào mấy cái.

Anh đang ôm eo cô bằng một tay, Tống Ân lúc này trông đặc biệt nhỏ bé và dễ bị tổn thương. Không hiểu vì sao, Lê Tiến Minh lại nghĩ đến cảnh tượng anh nhìn thấy trên phố vào ban ngày, và anh cảm thấy không thể giải thích được rằng người phụ nữ mỏng manh tựa vào vòng tay anh lúc này vẫn trong sáng và mềm mại như vậy.

“Tôi mang người đi, các người tiếp tục ăn đi, tính hết cho tôi.” Anh lạnh lùng bỏ lại một chữ, nắm lấy cổ tay cô, không kìm được mà kéo cô ra.

Lê Tiến Thành vẻ mặt ảm đạm đứng lên: “Tiến Minh, đừng quên gia quy ở nhà, không được chạm vào sao nữ” Lê Tiến Minh cảm thấy được

Tống Ân rùng mình một cái, nhìn cô, cảm thấy cô và anh trai mình có chỗ không đúng.

“Em tự có chừng mực.” Khi Trần Vũ nhìn thấy anh từ cửa ôm lấy Tống Ân đi ra, suýt chút nữa đã ngất luôn. Làm thế nào mà hai người họ đến được với nhau?

“Lên xe”

– Lê Tiến Minh cửa ghế sau ra lệnh.

Tống Ân đẩy anh một cái, vẻ mặt rất xấu xa: “Đừng làm bẩn xe của anh, tôi tự đi được” Tống Ân không biết mình đang giận ai. Nỗi uất ức trong lòng d ãn lại, nhanh chóng bóp chết cô. Anh giờ tay vẫy vẫy trước mặt cô: “Tay này đã nắm lấy tay cô rồi, tôi còn chưa nói bạn, giờ cô dám nói sợ bẩn xe”

“Vây anh chặt tay đi, không thôi sẽ nhiễm vi rút dơ bẩn từ tôi, sẽ khiến anh bị độc chết đó.” Lê Tiến Minh tức giận, nóng nảy, ném cô vào trong xe: “Còn dám nói lời nào nữa, tôi li ên xé nát miệng cô, nữ nhân miệng lưỡi sắc bén!”

“..”- Tống Ân nhìn chằm chằm ngón tay đang quơ quơ trước mặt mình, không biết lấy can đảm từ đâu, kéo lại cắn một cái.

Lê Tiến Minh giật mình.

Môi lưỡi ẩm ướt mềm mại đang ở trên ngón tay của anh, toàn thân anh tê dại trong chốc lát.

Anh nheo mắt, nghiêm giọng: “Buông ra!” Cô không dừng lại còn cắn thêm mấy cái.

Lê Tiến Minh không thấy đau, chỉ thấy tê dại.

Chết tiệt! Chỉ một cái cắn như vậy thực sự đã khiến anh có phản ứng? Đã bao lâu rồi anh không chạm vào một người phụ nữ?

Lê Tiến Minh gỡ tay mình ra, thấy dấu răng trên đó rất rõ ràng.

“Anh nói tôi miệng lưỡi sắc bén, anh thấy không? Răng tôi cũng bén nữa”.

Lê Tiến Minh nhìn cô trong bộ dạng ngốc nghếch như vậy, trong lòng có chút mềm mại. Thật sự người phụ nữ này giấu bao nhiêu khuôn mặt? Lúc ngốc nghếch đáng yêu, lúc quyến rũ dụ người?

Điện thoại trong túi xách của Tống Ân Nhã rung lên. Cô lấy điện thoại đi động ra xem, không chút do dự đem điện thoại ném ra ngoài cửa sổ.

Khi ném xong, cô lại đóng cửa sổ, không nói chuyện với ai nữa. Cô chỉ dựa mặt vào cửa kính xe, nhắm mắt và lẩm bẩm địa chỉ nhà mình.

Cô dường như đang ngủ.

Lê Tiến Minh cũng không còn để ý đến cô nữa, lấy ipad ra xem những tài liệu người đại diện của cô đưa cho anh, mấy ngày nay anh không đọc, giờ mới xem kỹ.

Công bằng mà nói, kỹ năng diễn xuất của cô rất tốt.

Điện thoại reo, chính là Lê Tiến Thành đang gọi. Suy nghĩ của Lê Tiến Minh càng thêm xác nhận, anh nhìn về phía Tống Ân.

“Em đang ở đâu?” Anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hình như mới qua phố Nam Dương”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 546

“Đi đâu?”

“Đưa cô ấy về nhà”

“... Em từ khi nào cùng nữ minh tinh gần gũi như vậy?”

– Giọng điệu của Lê Tiến Thành rất tệ.

Tống Ân đang ngủ nghiêng đầu dựa vào trên vai anh. Mùi hương quyến rũ với mùi rượu lan vào mũi anh, anh khẽ cau, đẩy cô ra nhưng không được.

Tống Ân kêu lên một tiếng rồi đi tìm hướng khác mà ngủ, mắt thấy cô sắp đập đầu vào cửa kính Lê Tiến Minh ném tất cả điện thoại di động và ipad trong tay sang một bên, nhanh chóng dùng một tay giữ đầu cô lại, tay còn lại ôm cả người cô về phía mình.

Hai người vô cùng thân mật, tóc cô mềm mại rơi trên cổ anh, anh cảm thấy ngứa ngáy cô vùng.

Lúc này, Lê Tiến Minh chỉ có thể cứng đờ ngẩn đó, không thể cử động cánh tay. Sợ rằng chọc cô thức dậy lại sợ cô khiến cô va vào cửa xe, anh cảm thấy mình đúng là tốt bụng.

Một lúc sau, anh mới nhớ ra cuộc gọi của Lê Tiến Thành, không ngờ bên kia cũng chưa cúp máy.

“Em rốt cuộc đang làm gì?”

“Anh hai, anh tự lo cho mình trước đi”

– Ngừng một chút, anh lại nói – “Phương châm của nhà họ Lý, em chưa quên, anh cũng đừng quên” Lê Tiến Thành muốn nói gì đó, nhưng dù sao cũng không nói được.

Lê Tiến Minh dứt khoát cúp máy.

Anh cúi đầu xuống, người phụ nữ nhỏ bé đang trên vai anh thực sự đã ngủ rất say. Bởi vì vừa mới uống say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh đèn đường ngoài cửa sổ quét qua, khiến cho cô trông rất bình an.

Anh không biết sao mình có thể nhìn cô lâu như vậy, nhìn đến quên hết mọi thứ.

Phía trước, Trần Vũ nhìn cảnh tượng phía sau qua gương chiếu hậu, không khỏi kinh ngạc.

Chẳng lẽ Lý Tiến Minh đổi khẩu vị?

Bất cứ ai từng xem phỏng vấn của anh đều biết anh từng nhiều lần tuyên bố: thứ nhất, không bao giờ kết hôn; thứ hai, không bao giờ yêu đương với nữ minh tinh; thứ ba, để không trì hoãn việc kết hôn của người phụ nữ, tuổi của người kia không được vượt quá 24.

Nhưng trước mắt Tống này không chỉ là một nữ minh tinh mà còn là một nữ minh tinh dính nhiều scandal và đã hơn 24 tuổi.

Ngay sau đó, chiếc xe dừng lại bên ngoài một khu phố. Đây là khu giàu có, nhiều ngôi sao lớn nhỏ đều sinh sống tại khu vực này.

Anh hơi liếc mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó, anh vươn tay đẩy vai cô xuống.

“Này! Tỉnh lại!” Tống Ân thấy mình đang ngủ trên vai Lê Tiến Minh, cười ngây ngô, ngẩng thẳng lưng: “Xin lỗi, tôi ngủ quên mất...” Lê Tiến Minh giả bộ không kiên nhẫn, xoa xoa bả vai, hất áo khoác: “Cũng may là cô không chảy nước miếng, nếu không, tôi đã ném cô ra giữa đường”

“Cảm ơn anh” Tống Ân không biết là say hay là buồn ngủ, nhưng thay vì nói mấy lời châm chọc cô lại cảm ơn.

Cô xách túi, đẩy cửa, loạng choạng bước xuống xe.

Lê Tiến Minh liếc nhìn bóng lưng của cô, cau mày nói với Trần Vũ: “Đi thôi” Trần Vũ nhìn bước chân nghiêng ngả của Tống Ân: “Cô Tống sợ rằng giờ phút này còn không biết cửa nhà mình đang mở hướng nào”

“Chuyện này có liên quan gì đến cậu?”

“Dù sao cô ấy cũng là một ngôi sao, đi nhàn phòng thì..” Lê Tiến Minh lắc đầu thở dài, dù sao cũng đã tới tận đây, chỉ cần cách tiễn Phật thì tiễn về Tây phương.

Tống Ân đi giày cao gót hơn 10cm, đi không được mấy bước, chân liền đau. Khi Lê Tiến Minh đuổi kịp, cô ấy đang ngã trên mặt đất, với mái tóc rối bù.

Lê Tiến Minh nhìn tới nhìn lui một hồi, quyết định bế cô lên: “Thật biết fan thích gì ở cô, miệng lưỡi sắc bén, tính cách cũng xấu, tửu lượng còn kém” Tống Ân đã say, nhưng anh vẫn nhớ lần trước anh giờ trò lưu manh với chính mình, còn không quên kéo váy xuống: “Tôi có xấu như vậy đâu... sao anh lại đến đây?”

“Nếu cô không trở thành nữ chính của bộ phim mới của tôi, tôi còn cần quan tâm cô?” Tống Ân cười khở, không trả lời nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 547

Cô nghĩ đến một người đàn ông khác, người đàn ông từ đầu đến cuối chưa từng nói một lời với cô.

“Còn đi được không?”

– Lê Tiến Minh hỏi.

“Đương nhiên...”

– Tống Ân đẩy anh một cái, cố chấp nói – “Người đi đi, tôi không cần anh lo lắng” Nói xong, cô ấy tháo giày cao gót cùm chúng trên tay và đi chân trần.

Mỗi khi bước một bước, cổ chân bị treo của cô rất đau, nhưng cô không ngừng dừng lại, cô kiên quyết bước đi tiếp.

Nhìn bộ dáng bướng bỉnh của cô, anh không cần nào an tâm mà ra về.

Khi nhấc chân lên, anh không thể không đi về phía cô.

“A!”

– Tống Ân kêu lên, đã bị người ôm vào trong lòng.

“Nửa đêm, tôi không muốn mọi người nhìn thấy một người đàn ông đưa cô về nhà. Cô nên im lặng đi”

– Lê Tiến Minh lạnh lùng nói, không nhìn cô, chỉ đi thẳng về phía trước.

Tống Ân nắm trong vòng tay của nam nhân, nhịp tim có chút rối loạn.

Gió thổi qua, cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đàn ông.

Cô nằm ở trên ngực anh khẽ cười: “So với tôi, không phải người nên sợ bị chụp được phải là anh sao?” Lê Tiến Minh cúi đầu, liếc nàng một cái: “Đúng vậy, tôi không thích qua lại với nữ minh tinh, nhất là những nữ minh tinh như cô.”

“Anh và anh trai của anh cũng giống nhau?”

“Cô rất quan tâm đến anh trai của ta?”

“Không có hứng thú”

– Tống Ân nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, như là muốn thuyết phục anh cũng giống như muốn thuyết phục chính mình.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên hai tay cô dùng sức ôm cổ anh.

Lê Tiến Minh bị cô kéo xuống đến mức phải cúi đầu chóp mũi của hai người áp vào nhau.

Đập vào mắt anh là một khuôn mặt mờ ảo, bởi vì say rượu mà h ãng h ãng.

Đầu mũi của cô ấy rất mềm, dù sao cũng không biết có phải đã được gọt giũa như mọi người hay không. Hơi thở n ãng nặc mùi rượu, đường như càng lúc càng nóng.

Lê Tiến Minh chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, hô hấp không thông: “Tống Ân, cô còn lộn xộn, ta hiện tại ném cô xuống đất.” Chết tiệt!

Người phụ nữ này liệu rằng có biết cô đang quyến rũ một người đàn ông?

Tống Ân không nhận ra có chuyện gì. Đôi mắt to cứ nhìn anh chăm chăm.

Anh chỉ cảm thấy ngay cả ánh mắt của cô cũng hấp dẫn khiến anh ngửa ngáy.

Người phụ nữ này chắc chắn là một hồ ly tinh! Hồ ly tinh ngàn năm!

“Nhìn đủ chưa?”

– Giọng anh trầm xuống.

Tống Ân môi đỏ mọng khẽ mở: “Nhìn quen quen ... Chúng ta từng gặp nhau trước kia sao?”

“Cô luôn dùng thủ đoạn này để dụ dỗ đàn ông sao?”

“Thường đàn ông mới phải dùng chiêu này để nói chuyện với Lê Tiến Minh không để tâm đến những câu hỏi của cô. Người phụ nữ này là một bậc thầy trong việc quyến rũ đàn ông, anh không muốn bị lừa.

Lê Tiến Minh đưa Tống Ân đến cửa rồi rời đi. Tống Ân nằm trong bồn tắm ngâm mình, điện thoại cố định bên ngoài không ngừng đổ chuông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 548

Cô tựa lưng vào b ờn tắm như thể không nghe thấy.

Sau khi tắm xong, quần khăn tắm nhảy ra ngoài, điện thoại bàn lại vang lên, cô nằm dài dưới chăn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chuông cửa điện cu ờng vang lên.

Cô mở cửa, Ada và Vu Thanh đứng ở ngoài: “Cô sao vậy? Điện thoại tắt máy, gọi mãi không thấy trả lời! Cô suýt làm chúng tôi sợ chết khiếp r ồi đó?”

“Điện thoại di động bị mất, cô có thể giúp tôi mua một cái khác không?” Ada nhìn chân cô nhú mào: “Chân bị sao thế?” Tống Ân nhớ tới chuyện tối hôm qua Lê Tiến Minh đã đưa cô về. Thật sự không biết tại sao anh lại đột nhiên tốt bụng.

“Tôi hỏi chân cô bị sao vậy, sao cô lại mê man r ồi?”

– Ada giơ tay vẫy trước mặt cô.

Tống Ân tỉnh táo trở lại, lười biếng ng ồi xuống sô pha, gác chân bị thương lên bàn cà phê: “Tối hôm qua tôi say rượu nên bị trật, không sao, chườm đá sẽ hết” Vu Thanh lấy khăn tắm cùng nước nóng để lên mắt cá chân của Tống Ân.

Tống Ân nói cảm ơn, tự mình c ần lấy khăn làm.

Người phụ nữ này, luôn có cách để làm trái tim anh rung động, cho dù không nói một lời!

Lê Tiến Minh hoàn toàn không để ý rằng cô là bệnh nhân, hơn nữa, cô vẫn còn sợ hãi và anh đã gây sức ép cho cô một lúc lâu.

Tống Ân nghi ngờ không biết có phải anh làm bằng thép hay không, mà sau mấy giờ đờng hờng sức lực vẫn tràn đầy.

Vì vậy, hầu hết cả đêm, âm thanh vang lên trong phòng đều là Lê Tiến Minh hỏi về chuyện của Tống Ân và Lê Tiến Thành.

Tống Ân vừa không để cho Lê Tiến Minh đạt được, liền từ chối không nói.

Nhưng trên thực tế, trong lòng Lê Tiến Minh biết rằng Tống Ân và Lê Tiến Thành không có chuyện gì xảy ra.

Cô là con người như thế nào, anh đều hiểu.

Cô ấy không thêm nói dối về những điều này.

Ở trước mặt anh ta, cô ấy có thể nói chuyện 10 năm trước, cô ấy cũng có thể thừa nhận cô ấy cùng với Lê Tiến Thành không có quan hệ gì nên cũng không cần cùng lừa dối anh ta.

Ngày hôm sau.

Vết sưng ở mắt cá chân của Tống Ân đã biến mất. Đoàn phim lại bận rộn, Tống Ân muốn bắt đầu quay ngay lập tức, nhưng Lê Tiến Minh không cho phép.

Trước mặt rất nhiều người trong cả đoàn phim, anh ta trực tiếp bế Tống Ân ra khỏi đoàn phim.

Phía sau, tất cả mọi người, kể cả đạo diễn cũng sửng sốt.

Thật ra mọi người cũng đã đoán được trước, dù sao ngày hôm qua cậu chủ Lê còn không màng nguy hiểm để ra ngoài tìm Tống Ân, mọi người đều đã nhìn thấy.

Tuy nhiên, điều này cũng hoàn toàn bất ngờ.

Vì cậu Lê đã từng nói tuyệt đối sẽ không quen với mấy ngôi sao nữ, vậy bây giờ không phải là tự tát mặt mình sao? Lại còn vỗ bốp bốp nữa chứ.

“Tổng Ân này thật sự được đấy nhỉ.

Từ khi nào với Lê Tiến Minh yêu nhau vậy?”

“Đúng vậy. Đây chị, không phải lúc trước Lê Tiến Minh theo đuổi cô Đường sao?” Cô Đường cay đắng cắn môi. Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người đó, tức giận. Nghe những lời bàn tán xôn xao của những người bên cạnh không ngừng hỏi han, lòng cô ta càng c ãn cào. Cô ta giậm chân: “Đừng hỏi!

Anh Minh chỉ là cùng Tổng Ân chơi đùa thôi, sẽ không lâu đâu.”

“Nhưng tôi nghĩ Lê Tiến Minh có vẻ rất tốt với Tổng Ân.”

“Anh ta đối với ai cũng vậy. Anh ấy cũng tốt với. “Này! Anh bế em ra thế này cả đoàn phim sẽ nhìn thấy mất!” Tổng Ân bị Lê Tiến Minh bế khiến cô ấy có chút khó chịu. Nắm chặt tay lại nhẹ đánh anh ta.

“Thì sao?” Anh ta không nhận ra có chuyện gì.

“... Loại tin đồn này, anh cũng không muốn bị phát đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 549

“Chuyện đ ần thôi?” Lê Tiến Minh liếc nhìn người phụ nữ trong tay anh, vẻ mặt ảm đạm: “Em nói xem, giữa chúng ta chỉ là tai tiếng thôi à?”

“Nếu không thì sao?” Tống Ân cố ý hỏi.

Lê Tiến Minh khít mũi, khóe môi lạnh lùng giật “Em đã từng ngủ với bạn trai tin đ ần chưa?”

“... Hả?”

Vũ Uyên đi bên cạnh, nghe thấy lời của Lê Tiến Minh, khóe miệng run đến mức không ngậm được miệng: “Hai người...”

Cô ấy có một đôi mắt đáng yêu, và cô ấy không ngừng nghĩ ngờ quan hệ giữa hai người họ: “Em biết chuyện gì đã xảy ra, và xảy ra khi nào? Hai người có chuyện gì giấu em phải không?”

“Làm việc gì với người mình yêu còn phải kể trước mặt trợ lí sao?” Lê Tiến Minh nói xong, không chỉ Vũ Uyên, mà cả Tống Ân đều đỏ mặt.

Cô nghiến răng. Làm thế nào mà người đàn ông này có thể không đỏ mặt hoặc thở một chút nào khi anh ta nói ra đi ầu này?

Không biết xấu hổ?

Cô véo nhẹ vào lưng anh và hạ giọng: “Đừng nói nhảm trước mặt Vũ Uyên”

“Anh đang nói nhảm à?” Lê Tiến Minh nheo mắt nhìn cô.

Tống Ân bất lực mím môi.

Nếu thật sự là nói nhảm, anh ta không biết nên nói cái gì mạnh dạn hơn!

Lê Tiến Minh đến vội vàng không mang theo thứ gì, lúc ra ngoài cũng không giải thích gì với công ty nên không thể ở trong đoàn quá lâu.

Vội vã đi ngay vào chiều hôm sau.

Trước khi đi, anh ta không ngừng dặn dò với Vũ Uyên và bảo cô ấy chăm sóc Tống Ân thật tốt. Phải bắt cô ấy cần nghỉ ngơi một vài hôm và không thể vào đoàn.

Vũ Uyên lại gật đầu lia lịa, hết lần này đến lần khác đáp lại không chút khó chịu.

Khi Vũ Uyên tiễn Lê Tiến Minh đi.

Rốt cuộc, Tống Ân không nhịn được nhảy xuống giường, một chân nhảy đến bên cửa sổ nhìn.

Anh ta đã lên xe.

Đóng cửa xe, anh ta nhìn ngang rồi nhìn lại cửa sổ phòng cô.

Tống Ân hít một hơi, xoay người sang ngang nấp sau tấm rèm.

Nhưng chỉ một lúc sau lại mở rèm ra và xem thử.

Trong lòng cô ấy, cảm giác ngọt ngào và trống rỗng đó khiến cô ấy khó phân biệt đó là cảm xúc gì. Cảm giác lo lắng về được và mất này dường như không có khi cô ở bên Lê Tiến Thành trước đây.

Sau đó...

Lê Tiến Minh đi, cô ấy ở đây thêm một tuần. Họ không có cách nào để bên nhau lúc này.

Vũ Uyên tiễn Lê Tiến Minh xong trở về, ánh mắt cô ấy vẫn nhìn về phía Tống Ân.

Tống Ân đang giả vờ đọc kịch bản và phớt lờ cô.

“Chị Tống Ân, chị giỏi thật, ngày nào em cũng đi theo chị, chị và anh Minh còn có thể xảy ra chuyện gì đằng sau mà em không biết được chứ?” Tống Ân liếc cô một cái: “Em không phải luôn muốn hỏi chuyện giữa anh ấy và chị sao?”

“Chị không ngại, nhưng em ngại!” Vũ Uyên cười. Nằm ở mép giường, hai tay ôm đầu: “Tuy nhiên, chị có thể nhìn ra, Trần Phong nói đúng. Lê Tiến Minh chỉ thích chị thôi. Và chị vẫn rất thích anh ấy”

“... Thật không?” Tống Ân bặm môi, khóe môi khóe môi hiện lên nụ cười.

Vũ Uyên liếc cô một cái, sau đó mỉm cười, nghiêng đầu nói: “Em đã nói chỉ nói gần đây khuôn mặt chị xuân sắc của như vậy, tươi vui như vậy. Tuy nhiên, em cho rằng Lê Tiến Minh là người có nhiều cố gắng, không phải giống như Lê Tiến Thành. Anh ấy đáng tin cậy, và tại xem ra anh ấy còn đáng tin hơn Lê Tiến Thành rất nhiều.” “Vậy em đã biết?”

“Vậy là, ít nhất Lê Tiến Minh bây giờ không ngại nói chuyện phiếm với chị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 550

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 550:

Nhìn anh Lê Tiến Thành, lúc trước anh ở đoàn phim ngoài tưng quà, anh ấy còn đến hiện trường lúc nào? Trước đây em không nghĩ như vậy, nhưng bây giờ có thể đem so sánh. Nhìn sơ qua cũng có thể biết được. Chị Tống Ân, trước đây chị còn tưởng chị sẽ kết hôn với anh Thành, nhưng bây giờ xem ra...chị chỉ muốn kết hôn với anh Minh” Kết hôn?

Tống Ân thoáng giật mình.

“Em chỉ có thể nói chuyện này trước mặt chị, không thể nhắc tới trước mặt anh Minh. Em không được phép nhắc tới dù chỉ là một chữ!”

“Sao ạ?”

“Hai bạn chị tốt nhất chỉ nên yêu nhau, và cũng sẽ không đề cập đến chuyện kết hôn. Em hiểu không?” Lê Tiến Minh chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn, vì vậy anh sẽ không tự dưng mà nghĩ đến việc kết hôn với cô.

Hai người hãy cứ giữ mối quan hệ như bây giờ, cứ vui vẻ với nhau, cô ấy không muốn cô ấy hủy hoại mối quan hệ giữa họ.

Rời khỏi xóm núi về nhà ăn cơm, càng nghĩ càng tức giận.

Cô nghĩ những người như Lê Tiến Minh hiển nhiên không thích Tống Ân, một người phụ nữ xuất thân nghèo khó, đầy tai tiếng như Tống Ân, nên chắc chắn là Tống Ân đã cố hết sức dụ dỗ Lê Tiến Minh trước khi anh ta sa vào bẫy tình.

Đến nỗi bây giờ trong mắt Lê Tiến Minh hoàn toàn coi thường bản thân cô! Nghĩ đến đây, Đường Tư Nguyệt lật lại số điện thoại trong danh bạ di động của mẹ tìm số của mẹ Lê Tiến Minh.

Đây rồi.

Trần Phương Linh đang cùng mấy người bạn đi spa, nằm ở đó thật thoải mái, cảm giác thật sự rất dễ chịu.

Vừa rồi điện thoại reo. Nhân viên spa lịch sự hỏi: “Thưa bà, bà có muốn nghe điện thoại di động không?”

“Chà, mang đến đây giúp tôi.” Tiện tay cầm điện thoại ghé vào tai bà trầm ngâm.

“Alo. Ai vậy?” Trần Phương Linh liếc thấy một dãy số xa lạ, không chút suy nghĩ hỏi là cháu”

“Cháu là?”

“Cháu là Tư Nguyệt. Cháu đã tìm thấy số của dì trên điện thoại của mẹ cháu.”

“A, là cháu!” Trần Phương Linh đột nhiên hiểu ra: “Có chuyện gì vậy? Hôm nay sao có thời gian tìm dì? Có chuyện gì sao?”

“Có chuyện, đó là của anh Lê Tiến Minh. Chỉ là... cháu không biết có nên nói với dì không.”

“Cháu nói gì vậy? Nếu không nói cho dì biết về Lê Tiến Minh vậy cháu sẽ nói cho ai biết nào?” Trần Phương Linh cười: “Nào, nói cho dì biết, đứa nhỏ đó có bắt nạt cháu không?”

“Anh ấy không bắt nạt cháu” Tư Nguyệt giả vờ xấu hổ, do dự hồi lâu mới nặn ra một câu: “Dì à, dì có biết anh Minh gần đây đã tìm được bạn gái mới không?”

“Chuyện này, tất nhiên là dì biết. Dì đã từng nhìn thấy con gái nhà họ Cao, nhưng gần đây...”

“Không, cháu không nói về chị Cao” Tư Nguyệt ngắt lời Trần Phương Linh.

Trần Phương Linh đột nhiên nở nụ cười: “Ý của cháu là, thằng Minh lại có bạn gái? Thật may, dù sao cũng không phải nam nhân.”

“Hả? Cái gì?” Tư Nguyệt không nghe thấy tiếng thì thào cuối cùng của cô.

“Không, không có gì” Trần Phương Linh lắc đầu: “Cảm ơn cháu, Tư Nguyệt. Những gì cháu nói đối với dì thật sự là một tin tốt”

“Tin tốt?” Tư Nguyệt dừng lại, cau mày: “Nhưng mà, dì không cấm anh ấy yêu một nữ nhân sao? Hơn nữa, chính là Tống Ân mà anh ta đang tìm kiếm”

“Cháu đang nói ai cơ?” Trần Phương Linh nghe thấy “Tống Ân” hai chữ, lập tức ngẩng dậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 551

Mặt nạ trên mặt bung ra, bà không thể tin được.

Người phục vụ bên cạnh tháo mặt nạ cẩn thận và nhanh chóng.

“Tổng Ân!” Tư Nguyệt nói tiếp: “Dì à, dì chắc là không thường xuyên xem tin tức giải trí, cũng không biết đến Tổng Ân. Đòi tư của cô ấy rất tệ. Hiện tại chúng cháu đang ở cùng một đoàn phim. Cháu biết rõ tính cách của cô ấy.

Một thời gian trước, cháu đã liên lạc với các diễn viên nam trong đoàn, nhưng cháu không biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy thực sự đã cô ấy đã dụ dỗ anh Minh.” Trần Phương Linh trong lồng ngực có chút ngột ngạt.

Cô không thể tin rằng những lời Tư Nguyệt nói là sự thật. Bà hỏi: “Cháu có chắc không, chính chính thằng Minh nhà dì đã yêu nó?”

“Đương nhiên là chắc chắn ạ” Tư Nguyệt lại đổ thêm dầu vào lửa và ghen tuông, đồng thời giải thích cặn kẽ việc Lê Tiến Minh thậm chí không để ý đến tính mạng muốn lên núi cứu Tổng Ân trong cơn bão mấy ngày trước.

Trần Phương Linh sợ hãi và tức giận. Con trai tôi suýt chết vì người đàn bà đó, có đáng không?

Hơn nữa con người phụ nữ này vẫn như vậy!

Bà cúp điện thoại của Tư Nguyệt, nhanh chóng gọi cho Lê Tiến Thành để xác nhận.

Lê Tiến Thành lúc đầu vẫn im lặng.

Cuối cùng, mới nói thẳng: “Lời Tư Nguyệt nói là thật ạ. Thím à, thím còn nhớ ngày ăn cơm ở nhà mình không? Ngay khi cô ấy đi, anh Minh đã

đuổi theo cô ấy ra ngoài. Họ đã ở cùng nhau đêm đó!” Trần Phương Linh tức giận đến mức máu dồn lên, tay chân tê dại.

“Tùy tiện! Thật quá tùy tiện!” Người phụ nữ này nóng nảy như thế nào muốn chia tay với Tiến Thành rồi ngủ trên giường của Tiến Minh?

Là một cô gái nghiêm túc không thể làm những chuyện như vậy!

Ngoài ra, không người phụ nữ nghiêm túc nào có thể là một người phụ nữ đã mang thai với người khác mười năm trước và bị sảy thai?

“Cháu luôn nghi ngờ rằng ngay cả trước khi cháu và cô ấy chia tay, cô ấy có thể đã ở bên Tiến Minh. Hơn nữa, có vẻ như lần này Tiến Minh vẫn đang ở trong một cái bẫy sâu.” Trần Phương Linh ôm chặt lồng ngực của bà: “Trái tim bà rất đau, cháu đừng nói nữa!” Lê Tiến Minh đã ba ngày không gặp Tống Ân.

Thông tin của đoàn sẽ được đăng lên theo thời gian. Để quảng bá cho bộ phim, đội tuyên truyền hàng ngày sẽ gấp rút từ thôn núi lên thành phố để tung tin tức.

Lê Tiến Minh thấy Tống Ân lại ra trận. Hơn nữa, những cảnh quay ngày nay còn nguy hiểm hơn.

Anh nhờ Trần Phong đặt vé bay đến thành phố Bắc An.

Trần Phong sửng sốt: ” Không phải anh vừa mới trở về sao?”

“Tại sao lại là vừa, đã ba ngày rồi.

Tôi sẽ đi thăm xem chân cô ấy đã lành chưa” Với lại...

Anh muốn biết người phụ nữ nhân tâm, vô lương tâm kia có nghĩ đến anh ta không!

Tôi sợ không có ail Trái tim của cô ấy làm bằng gì vậy!

Lê Tiến Minh luôn nghĩ đến Tống Ân, luôn tức giận và bất lực. Không có cách nào để đưa cô ấy đi.

“Được rồi, em sẽ đặt vé cho anh ngay lập tức” Trần Phong vừa đặt vé, vừa lắc đầu: “Đơn giản là anh đã mắc vào bẫy tình rồi rồi, em nghĩ bây giờ anh cần phải suy nghĩ kỹ xem nên giải thích với anh thành và cô như thế nào.” Lê Tiến Minh suy nghĩ một chút, nhìn Trần Phong, nghiêm túc nói: “Tống Ân là một cô gái rất tốt. Ít nhất, những gì tôi biết về cô ấy, cô ấy hoàn toàn khác với những tin tức giải trí. Những bản tin trước đây, nó hoàn toàn đầu là vu khống cô ấy.”

“Em biết, em biết biết” Trần Phong gật đầu: “Lúc yêu sẽ có thần tiên trong mắt, vì anh thích cô ấy, đương nhiên cho rằng nàng cái gì của cô ấy cũng đều tốt” Lê Tiến Minh nhẹ nhàng rút một tập tài liệu và ném nó lên đầu Trần Phong. Trần Phong xoa xoa sau đầu của kêu một tiếng “Ai ya”

“Em nghĩ cô Tống khá tốt. Cô có thể phá vỡ nguyên tắc đàn bà có thể xấu ở đâu? Nhưng tôi biết đi đâu đó vô dụng, nhưng chú Lê và cô Lê mới là quan trọng.” Tron tâm trí Lê Tiến Minh bắt đầu vô thức phác thảo ra bức tranh Tống Ân khi nhìn thấy cha mẹ mình.

Nhưng hình ảnh vồn nổi nhục nhã của Lê Tiến Thành lần trước cứ lớn vồn trong tâm trí anh.

Cho đến bây giờ, tôi không thể quên những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô ấy. Thật độc ác, thật oan trái, thật đau lòng....

Nếu bây giờ bị đem ra làm cha mẹ như thế này, cô ấy sẽ phải đối mặt với đi đâu gì?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 552

Lê Tiến Minh không dám nghĩ.

Không thể chịu được khi nghĩ tới đi ầu ấy.

Cho dù như thế nào, anh cũng không muốn nghĩ lại hình ảnh của Tống Ân đêm ấy.

“Đổi phó ngay!” Khi ngón tay phải của Tr ần Phong sắp chạm vào nút cuối cùng, điện thoại của Lê Tiến Minh đột nhiên vang lên.

Vừa nhìn đó là số của bác gái, trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nghe.

“Anh Minh, anh mau đến bệnh viện!”

“Có chuyện gì đã xảy ra?”

“Mẹ anh đột ngột ngất đi! Bà ấy đã bị cao huyết áp, không biết là do nguyên nhân gì nên mới ngã quy như vậy. Anh đến đó trước đi.” Lê Tiến Minh vội vã rời khỏi văn phòng trong khi Tr ần Phong cúp máy.

Tr ần Phong đuổi theo: “Anh Minh, vé máy bay của anh? Chuyển bay sẽ bay sớm”

“Bỏ đi!” Lê Tiến Minh để lại hai chữ, điên cuồng bước vào thang máy rồi đi thẳng xuống.

Lê Tiến Minh đã đến tận bệnh viện.

Đến thẳng khoa đi ầu trị nội trú.

Đến bàn làm thủ tục, hỏi phòng nơi mẹ anh nằm viện, nói lời cảm ơn, quay người đi.

Nhưng bởi vì quá gấp gáp, anh hoàn toàn không để ý phía sau có ai đó.

Vừa quay lại, anh ta đột ngột đụng phải một cô gái ở phía sau.

“AI Nóng quá!” Không hề báo trước, đối phương bất ngờ đã lùi một bước và lao đảo ngã về đằng sau.

Vốn dĩ bình nước nóng vừa mới lấy từ nhà tắm công cộng, nhưng khi Lê Tiến Minh đụng phải, chiếc ấm đã chạm đất phát ra tiếng “bốp”.

Cái nắp bị rơi ra và nước sôi bắn ra ngoài và bỏng vào chân cô gái đó.

Lê Tiến Minh không ngờ lại xảy ra tai nạn như vậy, nhưng ngay sau đó, ánh mắt nhanh nhẹn, cùng đôi tay nhanh nhẹn, cánh tay dài của anh nắm lấy eo cô.

Đã giúp cô đứng vững.

“Cô ổn chứ?” Một lúc lâu sau, cả hai người đều ổn định lại, Lê Tiến Minh mở lời hỏi.

Ánh mắt của cô gái rơi trên khuôn mặt anh, cô ở gần người đàn ông, gần đến mức tim đập thành thịch.

Hơn nữa...

Người đàn ông này....thực sự rất đẹp trai...

Giống như những ngôi sao bước ra từ màn ảnh nhỏ. Rất đẹp trai và dường như không có thực.

“Hả? Có chuyện gì sao?” Thấy cô sững sờ, Lê Tiến Minh hỏi lại.

Cô gái chợt tỉnh giấc. Sau khi nhận ra mình thật sự đang nhìn chăm chăm anh ta, mặt đỏ bừng, vội vàng lùi lại một bước khỏi vòng tay của anh, nói: “Là ... không sao.” Lê Tiến Minh quỳ xuống, nhặt những mảnh vỡ ngổn ngang trên mặt đất, nhìn chân của cô.

Cô ấy đang mặc quần dài và bây giờ bị nước nóng tạt vào.

Anh cau mày, ngẩng đầu nhìn cô gái: “Cô xắn ống quần lên nhìn xem, có thể bị bỏng rồ.”

“Không sao đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi” Cô gái càng đỏ mặt hơn.

“Cho dù thế nào, tốt nhất là nên nhìn một chút” Lê Tiến Minh nhấn mạnh, và nhìn về phía sau cô nói: “Cô qua bên đó ngó đi” Cô gái cảm thấy trong lòng như một đóa hoa nở rộ, như người thấy hơi thở của mùa xuân.

Cũng không để anh ấy thúc giục nữa, đi tìm ghế ngồi xuống rồi xắn ống quần lên.

Quả nhiên, bắp chân nóng đỏ rực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 553

Lê Tiến Minh cau mày, và nhanh chóng tìm cho cô ấy một bác sĩ. Tất cả là do sự hấp tấp, nóng vội của bản thân.

Anh nói thêm vài câu với bác sĩ, thanh toán tiền thuốc và để lại tiền bồi thường cho cô, và thành thật xin lỗi trước khi ra về.

Thấy anh bỏ đi, cô gái quay đầu lại rụt rè, đứng dậy, như muốn lúu giữ anh ấy.

Anh nhướn mày liếc nhìn cô.

Cô gái đỏ mặt bỏ tay xuống: cái đó, anh cho em hỏi, tên anh là gì “Đây là danh thiếp của tôi” Không cần suy nghĩ, Lê Tiến Minh đưa danh thiếp cho đối phương: “Chân cô mà có chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho tôi.

Tôi đang có việc gấp khác, nên sẽ không thể đi cùng cô.” Bởi trong đầu anh bây giờ đều là hình ảnh của mẹ, nên lẽ tự nhiên không thể ở lại lâu hơn.

Cô gái liếc nhìn tấm danh thiếp cười với anh: “Tôi tên là Tống Trinh, hôm nay rất vui được gặp anh.” Lê Tiến Minh chỉ thờ ơ gật đầu, sau khi thú nhận vài câu với bác sĩ, anh ta quay người và vội vã rời đi.

Tống Trinh không ngừng nhìn theo bóng người từ phía sau, cho đến khi anh ta biến mất hoàn toàn, mới miễn cưỡng thu hồi tầm mắt.

Lê Tiến Minh...

Cô nhắm đi nhắm lại ba chữ này, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khác lạ.

Lê Tiến Minh vội vã bước vào phòng.

Lúc này, mẹ của Lý Liên Thành đang ở trong phòng. Tân Trần Linh đã tỉnh, ngồi ở trên giường lau nước mắt.

Mẹ của Lê Tiến thành liên tục gửi khăn giấy cho bà.

“Mẹ” Lê Tiến Minh không rõ đã xảy ra chuyện gì hỏi: “Mẹ bị sao vậy?” Khi Tân Trần Linh nhìn thấy con trai mình, bà càng tức giận. Bà lấy hộp khăn giấy bên cạnh giường ném về phía anh: “Thằng khốn nạn, cắt ngay cho mẹ. Mẹ không muốn nhìn thấy mày trong lúc này!” Lê Tiến Minh liếc nhìn di của mình.

Người di cũng bất lực lắc đầu, nhún vai tỏ ý không biết gì.

Lê Tiến Minh nhặt hộp khăn giấy bị đập vỡ trên mặt đất, đặt lên bàn cạnh giường.

“M: ỉ sao mẹ nóng giận như vậy.

Mẹ phải nói cho con biết là để lý do mới đúng chứ? Hơn nữa, bác sĩ nói, tâm tình của mẹ không tốt, nên mẹ hãy bớt giận” Lê Tiến Minh ngồi trên giường, nắm tay Tân Trần Linh, kiên nhẫn dỗ dành nhẹ nhàng.

“Tôi không muốn tức giận, chỉ là có người, muốn chọc giận tôi” Tân Trần Linh dùng nắm đấm bóp vai.

“Con chọc giận mẹ khi nào vậy?” Lê Tiến Minh khó hiểu.

“Tôi hỏi anh, bây giờ anh đang yêu ai?” Lê Tiến Minh giật mình. Anh không ngờ rằng mẹ anh đã biết chuyện này.

Anh không muốn cho mọi người biết quá sớm.

Mối quan hệ tình cảm giữa anh và Tống Ân vẫn chưa ổn định, anh cũng không muốn để người ngoài cuộc biết.

Mẹ của Lê Tiến Thành nói: “Em cũng thật là. Thằng Minh biết yêu là một đi đầu tốt! Tại sao lại khóc? Em không phải muốn nó tìm được bạn gái và kết hôn sớm để ổn định cuộc sống sao?”

“Tôi muốn nó tìm bạn gái, nhưng không ngờ anh ấy lại tìm được...” Từ “Tống Ân khiến Tân Trầ n Linh suýt nữa thốt lên, nhưng cô chợt dừng lại khi nhớ ra đi ều gì đó.

Tống Ân rốt cuộc là con dâu mà anh trai và chị dâu không có được, cô vừa mới chia tay Lê Tiến Thành. Bà ấy muốn nói rằng Lê Tiến Minh hãy chia tay với cô ấy ngay bây giờ, và cô ấy không thể có mặt mũi nào để bước vào làm dâu gia đình này.

Càng nghĩ càng tức giận, Tân Trầ n Linh đỏ bừng hai mắt, cay đắng nhìn chăm chăm con trai: “Mẹ cảnh cáo con, mẹ sẽ cắt đứt quan hệ với con, nếu con không nghiêm túc, mẹ đã không thể quản được con. Nhưng nếu con không nghe lời thì mẹ sẽ chết cho con xem!”

“Mẹ...” Lê Tiến Minh cau mày, giọng điệu khá bất lực.

“Theo giọng điệu của con, con sẽ không muốn giống như Tiến Thành...con sẽ không muốn cùng cô ta kết hôn đúng không?” Trầ n Phương Linh nói được một nửa, bà quay lại nhìn chị dâu, lại đổi lời.

“Tử vi còn chưa viết. Hơn nữa...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 554

Không phải là mẹ mỗi ngày đều mong đợi kết hôn sao? Nếu hiện tại con thật sự muốn kết hôn, mẹ nên vui vẻ mới phải” Lê Tiến Minh nói.

Cùng Tống Ân kết hôn...

Cho dù anh ta có mong muốn vậy, người phụ nữ cứng đầu đó cũng có thể không bằng lòng lấy anh ta!

Nhưng...

Ối vè không phải là một điếu xấu khi lấy cô ấy. Ít nhất, anh có thể nhìn thấy cô ấy mỗi ngày.

Nếu anh ấy thực sự kết hôn với cô ấy, điếu đầu tiên anh ấy phải làm là thực hiện quyên làm chồng của mình.

Để người phụ nữ đó không được phép diễn những cảnh quay nguy hiểm!

Nguy hiểm, đam mê, tất cả anh đều sẽ không cho phép!

Lê Tiến Minh nghĩ đến đây, Trần Phương Linh lại càng khó chịu: “Thích cái gì! Khi gia đình không cho phép, đừng hi vọng cô ta có thể bước vào gia đình này!” Mẹ của Lê Tiến Thành ngay lập tức gạt đầu đồng ý: “Đúng, gia đình họ Lê của chúng ta làm sao có thể đồng ý cho loại con gái như vậy vào làm dâu?”

Con phải chăm chỉ cùng với Tiến Thành. Hãy nhìn anh ấy. Chúng ta cũng không cho phép nó có quan hệ với Tống Ân, nó liên cùng Tống Ân đoạn tuyệt. “Lời nói của mẹ Tiến Thành chỉ đơn giản là đổ thêm dầu vào lửa, khiến Tân Trần Linh càng cảm thấy khó chịu và ghét Tống Ân.

Lê Tiến Minh về nghiêm túc nói: “Bác ạ, bác cần biết rõ, không phải Tiến Thành đoạn tuyệt với Tống Ân, mà là Tống Ân chủ động cùng anh ta

chia tay”

“Đó không phải là bởi vì trước mặt chúng ta nó đang diễn sao, quá khứ bị vạch trần, liền biết mình không xứng với Tiến Thành, cho nên mới nói lời chia tay trước sao?”

“Chuyện trước đó không phải lỗi của cô ấy, cô ấy chỉ là nạn nhân. Ai cũng có bóng tối mà không muốn người khác chạm vào. Sao có thể tùy tiện đi đầu tra bí mật của cô ấy mà không cần sự đồng ý của cô ấy. Hành động này còn là nguy hiểm hơn cả cướp!”

Sắc mặt Lê Tiến Minh lạnh hơn rất nhiều, nhìn chăm chăm bác gái nói: “Giống như bác cũng không hy vọng người khác sẽ nhắc lại chuyện quá khứ của bác với chú Trần” Lời này vừa nói ra, mặt bà Lê lập tức biến sắc.

Trần Phương Linh cả người lên run lên. Sau khi lấy lại tinh thần, liền trách mắng con trai mình: “Con nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Bà Lê đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi: “Phương Linh, hôm nay tôi đi trước. Chuyện nhà các người, tôi chẳng qua cũng chỉ là người ngoài căn bản là quản không được!” Đối phương nổi giận đùng đùng, quay người mở cửa, đi ra ngoài.

Cánh cửa cũng vì thế mà rung lên.

Trần Phương Linh tức giận vô cùng, lại nhìn Lê Tiến Minh nói: “Đưa con hỗn láo này, con nói xem vè sau mẹ dám nhìn người ta như thế nào?”

“Mẹ, chuyện của con mẹ đừng quan tâm đến. Con thích ai, kết hôn với ai, vè sau đều là chuyện của con” Lê Tiến Minh sắc mặt nghiêm túc, nói rõ ràng từng từ, không để cho đối phương hiểu lầm: “Hiện tại chuyện con không muốn cùng Tống Ân kết hôn, không có nghĩa là vè sau sẽ không nghĩ đến. Nếu thật sự muốn kết hôn cùng cô ấy, mặc kệ trước đó cô ấy đã xảy ra chuyện gì, con cũng không để ý, chuyện con để ý tới chính là hiện tại cùng tương lai của cô ấy! Còn có...” Anh ta tạm ngừng một chút, nhìn mẹ mình, mới tiếp tục kiên định nói: “Con không phải anh họ, càng phải kiên định với quyết định của mình, sẽ không bởi vì một hai câu nói bên ngoài liền dao động”

“Con... Thằng nhóc này, con bị điên rồi!” Trần Phương Linh tức giận từ trên giường bật dậy, tức giận nắm tay nắm anh ta.

Lê Tiến Minh không trốn, cứ đứng yên đó để mẹ mình đánh. Nếu bà ta không phát tiết ra bên ngoài, ghen ở trong lòng sẽ càng thêm khó chịu.

Ngay lúc này...

Bên ngoài cửa phòng bệnh, bất ngờ có tiếng gõ cửa.

Trần Phương Linh liền thu tay lại.

Hung hăng trừng mắt nhìn con trai, lau mồ hôi mắt giấu lệ, mới nói: “Mời vào.” Cửa phòng bệnh lúc này mới chậm rãi đẩy ra.

Ở trước cửa, có một cô gái đang đứng.

Trần Phương Linh không biết người này.

Lê Tiến Minh liếc mắt một cái đã biết là cô ta đến, đứng lên, liếc mắt một cái đánh giá: “Chân có vấn đề gì sao?” Bằng không, cũng không thể tìm được người này.

“Không, không phải.” Tống Trinh lắc đầu, hai má hơi phồng lên: “... Tôi cũng mới biết từ y tá bệnh viện mới biết phòng của mẹ anh, cho nên... Tôi mới muốn lại đây một chút” Lê Tiến Minh sửng sốt một chút, không khỏi nhìn vào hai mắt cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 555

Trong tay cô ta đang cầm một hộp giữ nhiệt, ngược mắt nhìn Lê Tiến Minh, sau đó lại nhìn thoáng qua Trần Phương Linh, rồi sau đó lại thẹn thùng cúi đầu, giọng càng ngày càng nhỏ, nói: “Đây là canh tự tay tôi nấu, bởi vì...”

Vẫn còn nóng, cho nên... Muốn hỏi bác gái có muốn thử một chút không?” Lê Tiến Minh lấy lại tinh thần: “Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng mà, hiện tại mẹ tôi không đói bụng.” Thái độ của anh ta, rất rõ ràng.

Kiên quyết cùng cự tuyệt.

Mẹ anh ta đứng ở một bên kéo kéo anh ta, một bên cười tủm tỉm nói: “Con đừng nghe nó nói bậy. Bây giờ bác rất đói, vô cùng đói. Cô gái, cháu vào đi, để bác nếm thử tay nghề của cháu.” Tống Trinh vừa nghe thấy thế, cảm giác mất mát khi nãy bỗng trở thành hư không.

Vội vàng bước vào trong.

Đi vào bên trong phòng bệnh tìm bát, thuần thực đồ ra bát.

Đối với ánh mắt của Lê Tiến Minh, tim cô ta càng đập nhanh hơn, cúi đầu.

“Cô gái, tên của cháu là gì?” Trần Phương Linh hỏi cô.

“Cháu tên Tống Trinh”

“A, Tống Trinh” Trần Phương Linh lặp lại hai chữ này. Cũng chỉ kém một chữ so với Tống Ân, tuy rằng tướng mạo không được bằng Tống Ân, nhưng vừa nhìn đã biết là một đứa hiền lành.

Trần Phương Linh nói: “Sao cháu bệnh viện?” lại Tống Trinh quay đầu lại, cười cười: “Thân thể mẹ cháu không tốt, đang nằm tại bệnh viện này. Mỗi ngày cháu đều ở đây chăm sóc bà ấy”

“Vừa nhìn đã biết cháu là một đứa nhỏ hiếu thuận. Hiện tại ở bệnh viện có thể tìm y tá chăm sóc mẹ mình. Còn có, không có lương tâm nhất chính là thấy mẹ mình không mấy vui vẻ, nhưng lại thấy chết không cứu.” Trần Phương Linh nói ra những lời này chính là muốn nói Lê Tiến Minh.

Đúng là có chút ý tứ.

Lê Tiến Minh nhú mày, muốn nói gì đó, Tống Linh lại cười cười, nói tiếp: “Chuyện kia đại khái cũng là có nỗi khổ”

“Đứa nhỏ này, đúng là hiền lành lương thiện, lại rất thông minh. Mẹ cháu chỉ có một mình cháu?”

“Vâng, cháu là con một”

“Tuy rằng là con một, nhưng lại là đứa trẻ hiếu thuận mẹ cháu đúng là có phúc. Tiến Minh, hôm nào con đem một ít quà tới, đến thăm mẹ Tống Trinh coi như đáp lễ.” Lê Tiến Minh nhú mày, mắt nhìn về phía Tống Trinh, rốt cuộc không muốn làm trái ý bà.

Dù sao bây giờ bà cũng là người bệnh. Anh ta cũng không muốn kích thích bà.

Bà Lê mấy ngày liên tiếp ở bệnh viện.

Lê Tiến Minh cũng thường xuyên bị gọi tới phòng bệnh, mỗi lần tới bệnh viện, cô ta đều đã có mặt ở phòng bệnh.

Vốn dĩ là anh ta không cẩn thận bị phỏng chân, kết quả lại càng không nghĩ tới, cô ta cùng với mẹ của mình càng ngày càng thân thiết. Loại cảm giác này khiến cho Lê Tiến Minh cảm thấy có đi đâu gì đó không ổn.

Cho nên này số lần anh ta tới bệnh viện ngày càng ít.

Hôm nay.

Tống Trinh vẫn như mọi khi, sau khi chăm sóc mẹ mình xong, sẽ tới tìm bà Lễ.

Người đàn ông này, tuy rằng luôn lạnh nhạt đối với cô ta nhưng lại không thể dập tắt được nhiệt tình trong lòng cô ta.

Gặp được người này, cô ta mới biết thế nào gọi là nhất kiến chung tình.

Bà Lê thấy cô ta tới, mặt mày lập tức hớn hở: “Hôm nay cháu mặc thật đẹp. Lại đây lại đây, cho bác nhìn cẩn thận một chút.” Tống Trinh quả thật có ăn mặc cẩn thận hơn mọi khi. Bởi vì hôm nay Lê Tiến Minh sẽ tới. Cô ta đã nắm rõ thời gian.

Trần Phương Linh đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, thấy Tống Trinh không chú ý tới. Ánh mắt lướt qua phía tai: “Ai, sao lại chỉ đeo một bên hoa tai?”

“Một bên đã mất từ mười năm trước. Đây là quà sinh nhật, là ba đặc biệt tặng cho cháu, trên đó còn khắc tên của cháu. Cháu thấy tiếc cho nên vẫn còn giữ lại!”

“Sao bác càng nhìn lại càng thấy nó quen mắt như vậy?” Trần Phương Linh không khỏi nhìn thêm một cái.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 556

“Vây cháu gỡ xuống cho bác xem” Tống Trinh cười rồi gỡ xuống, đặt vào tay Trần Phương Linh: “Bác xem, chỗ này có khắc chữ ‘N’. Cháu chính là muốn làm lại một cái, nhưng mà hiện tại loại hoa tai như vậy đã không còn nữa”

“Chữ ‘N?’” Trần Phương Linh nhìn chăm chăm vào cái chữ kia nửa ngày, đột nhiên nhớ ra cái gì, liền nói: “Tống Trinh, một bên hoa tai, cháu để mất ở đâu, còn nhớ không?” liền Tống Trinh suy nghĩ một lát: là ở khách sạn Hoa Bắc” liền đó cùng ra ngoài với Tống Ân.

Sau khi trở về chỉ còn lại một cái, chính là mất ở khách sạn.

“Khi nào thì mất? Còn nhớ rõ không?” Trần Phương Linh tiếp tục hỏi.

“Chuyện mười năm trước. Hẳn là vào tháng sáu, nhưng cụ thể là ngày nào, cháu thật sự không nhớ rõ. Đã lâu lắm rồi” Tháng sáu...

Trần Phương Linh nhớ tới chuyện tối hôm đó. Thằng bé chạy tới đem hoa tai đưa cho bà ta, dặn dò bà phải cất cẩn thận trong tủ khóa.

Chính là một chiếc hoa tai giống như vậy.

“Nhất định chính là cháu. Không sai!” Trần Phương Linh nắm lấy tay.

Tống Trinh.

Tống Trinh không hiểu chuyện gì: “Bác nói gì vậy?”

“Người mà Tiến Minh nhà chúng ta vẫn luôn tìm chính là cháu. Mười năm trước, nó ở khách sạn Hoa Bắc, cùng một cô gái... Đêm đó nó liền nhặt được một chiếc hoa tai. Khẳng định là cháu!”

Nhưng mà, trên mặt cháu không phải có một vết bớt sao?” Tống Trinh nghe những lời Trần Phương Linh nói, đầu óc cũng nhanh chóng nhớ lại.

Mười năm trước, khách sạn Hoa Bắc, cô gái, hoa tai, bớt...

Đó không phải là Tống Ân sao?

Hơn nữa, sau đó bọn họ tới tìm ông chú kia đòi tiền, nhưng lại không đòi được. Ngược lại bị ông ta tìm tới cửa, không những vậy còn khiến Tống Ân bị thương ở đầu.

Cho nên...

Đêm đó, người Tống Ân ngủ cùng không phải là ông chú đó, ngược lại là Lê Tiến Minh?

Trên thế giới này, như thế nào lại còn có chuyện trùng hợp như vậy? Hơn nữa... Chuyện tốt như vậy sao có thể rơi trúng người Tống Ân được?

“Tống Trinh?”

“A, đúng vậy, trước kia trên mặt cháu đúng là có một vết bớt.” Tống Trinh nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Nhưng mà, ba mẹ cháu cảm thấy nó không được đẹp cho nên đã xóa nó đi.

Hiện tại trên mặt vẫn còn vết mờ! Chính là, bác gái, chuyện này như thế nào?” Trầm Phương Linh có chút kích động: “Đây là duyên phận! Đầu đã mười năm, còn có thể gặp lại, thẳng nhóc kia, thế nào bác cũng sẽ bắt nó phải chịu trách nhiệm với cháu! Đi, trước tiên cùng bác đi giải quyết chuyện bạn gái của nó!” Hôm nay.

Tống Ân hoàn thành trước thời hạn, quay về thành phố An Lập.

Mới vừa xuống máy bay, mở điện thoại lên, sau đó lấy hành lý.

Theo bản năng liền gõ xuống một dãy số quen thuộc, trầm ngâm do dự có nên gọi điện thoại cho người đó hay không.

Lại nói Đã rất lâu bọn họ hoàn toàn không có liên lạc.

Trong khoảng thời gian này, anh ấy sống thế nào?

Trước kia, Tống Ân cảm thấy mình đúng là một diễn viên chuyên nghiệp.

Trước kia ở cùng một chỗ với Lê Tiến Thành.

Đến khi đi diễn, cô tận lực với vai diễn, nên ít khi nhớ tới một người đàn ông.

Nhưng lần này, cùng Lê Mạnh Hùng tập trước lời thoại, có rất nhiều thời điểm, trong đầu lại luôn xuất hiện hình bóng anh ấy.

Loại cảm giác này, từ trước tới nay cô ấy chưa từng cảm nhận thấy. Chính là... Không thể thay đổi, không nghĩ sẽ thay đổi... Thậm chí... Có chút trăn mê với cảm giác này...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 557

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 557:

Đúng là kỳ lạ.

Lại có chút ngọt.

Đang miên man suy nghĩ, phía trước bị một người ngăn lại.

“Cô Tống.” Tống Ân qua kính râm liếc mắt nhìn đối phương một cái. Là một người xa lạ.

“Bà Lê muốn gặp cô, phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến.” Tống Ân nhú mày.

“Bà Lê là ai?”

“Là mẹ của Lê Tiến Minh” Tống Ân biết. Nhưng cô ấy không nghĩ rằng chuyện với Lê Tiến Minh nhanh như vậy mẹ anh ta đã biết.

Nhớ tới lần trước đã gặp qua ở nhà Lê Tiến Thành nhưng không mấy thoải mái, trong lòng Tống Ân không khỏi có chút bần chần. Lần này đi so với lần trước nhất định sẽ không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đối phương liếc nhìn cô một cái, nhướn mày: “Ng ồi đi.” Khi Tống Ân ng ồi xuống, Trần Phương Linh cũng không lập tức nói chuyện, chính là dùng ánh mắt đánh giá cô. Tống Ân cũng ng ẩng đầu nhìn về phía bà ta nở nụ cười, thản nhiên cùng thẳng thắn, khiến có Trần Phương Linh cảm thấy có chút xấu hổ.

Không thể không nói, cô gái tên Tống Ân này, quả thật rất đẹp.

Đàn ông bại trong tay cô cũng không có gì lạ.

Chính là một cô gái có thể yêu nhưng không thích hợp lấy về làm vợ.

Không chờ Trần Phương Linh mở miệng nói chuyện trước, Tống Ân liền nói: “ Bà Lê, hôm nay tìm tôi tới đây, là muốn nói về chuyện của Lê Tiến Minh?”

“Cô cũng đã rất rõ ý định của tôi.

Vậy cô phải hiểu rất rõ suy nghĩ của tôi cũng như nhà họ Lê chúng tôi. Cô Tống, tuy rằng có chút nặng lời, nhưng lần trước cha mẹ của Tiến Thành cũng đã nói qua, nhất định cô cũng không thích nghe, tôi cũng không thích nói.

Nhưng mà, cô lại là phụ nữ, tốt nhất nên tự mình hiểu lấy.... Người phụ nữ mà Tiến Thành không cần, nếu như: Tiến Minh nhà chúng tôi tiếp nhận, lời này nói ra tuy khó nghe nhưng mặt mũi Lê gia chúng tôi phải để vào đâu. Còn nữa, Tiến Minh nhà chúng tôi không phải thùng rác.” Tống Ân uống một ngụm cà phê, ngón tay trắng bệch.

Thùng rác?

Á....

Thực sự, khiến người khác cảm thấy tổn thương.

Trần Phương Linh liếc mắt nhìn, thấy mắt cô sụp xuống trong lòng lại không đành mà có chút mềm lòng, nói: “Tôi biết những lời tôi nói có thể có chút nặng lời, nhưng mà người bên ngoài chính là thích để ý tới những chuyện như vậy. Cũng hy vọng cô có thể hiểu cho tấm lòng của một người làm mẹ” Tống Ân mím môi, hít vào một hơi lấy dũng khí, thật lâu sau mới nói: ” Bác Lê, cháu thực sự thích Tiến Minh, ít nhất, tại đây ngay lúc này, trong lòng cháu có anh ấy. Cho nên, lần trước cháu cũng không ngờ mẹ của Tiến Thành sẽ tới tìm bác.” Trần Phương Linh nhất thời giật mình.

Lần trước đã chứng kiến qua một Tống Ân lời lẽ sắc bén, Trần Phương Linh cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý đối phương đối với mình sẽ không

khách khí, nhưng thực sự lại không nghĩ tới lần này Tống Ân lại dịu dàng như vậy.

Đặc biệt Trần Phương Linh không phải một người thích nói đạo lý, thờ dài nói: “Thật ra hiện tại tôi cũng muốn nói rõ ràng với cô, cũng là vì tốt cho cô, tránh cho việc sau này càng lún càng sâu. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này Tiến Minh cũng có bạn gái mới.” Tống Ân ngược mắt lên.

“Chắc cô ở bên ngoài quay phim nên không biết, gần đây nó cũng đã tìm được cô gái mà nó thích, tôi cũng rất thích con bé. Hôm nay tôi tới tìm cô, con bé cũng tới. Đang ngồi chờ ở trên xe” Trần Phương Linh chỉ ra bên ngoài.

Tống Ân nhìn theo hướng bà ta chỉ, cửa kính xe đóng chặt, không nhìn thấy người. Cô cũng có thể nhìn ra được người phụ nữ trước mặt này đang rất hài lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 558

Ngón tay Tống Ân khê siết chặt.

Trần Phương Linh nói: ” Tuy rằng đối phương không phải là con cái nhà khá giả, trong nhà cũng không có bối cảnh gì, nhưng chính là một người con gái giản dị tự nhiên khiến người khác thích. Cũng không có kinh nghiệm phong phú về những phương diện kia, trong sạch cũng khiến người ta bớt lo lắng. Quan trọng nhất... Lần đầu tiên của nó cũng là trao cho Tiến Minh nhà chúng tôi, Tiến Minh nhà chúng tôi đối với đêm đó cũng nhớ mãi không quên.

Tuy rằng nói, lần đầu tiên phải giữ lại cho đêm tân hôn, nhưng tư tưởng này đúng là cổ hủ, nhưng cũng không phải là quá nghiêm khắc đúng không?

Nhưng cô...”

“... Thân thể của cô như thế nào, cô là người rõ nhất. Tôi nghe mẹ Tiến Thành nói, cô... Về sau không có khả năng sinh con. Đúng không?” Tống Ân cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, bị sặc cà phê, không nói thành lời.

Trần Phương Linh tiếp tục nói: “Nhà chúng tôi chỉ có một mình Tiến Minh là con, tuy rằng trước kia nó âm nói không muốn kết hôn chính là, cô cũng biết, nó chưa bao giờ nói không sinh con. Chính nó cũng biết, có thể không kết hôn, nhưng không thể không sinh con. Cô Tống, tôi cũng hy vọng cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của một người làm mẹ.” Có một số việc, đã cách nhiều năm như vậy, Tống Ân cảm thấy bản thân mình đã không còn cảm giác hơn nữa lại càng không chút nào để ý.

Chính là, bị những lời nói vô tình của một người, thô bạo mà xé rách, cô vẫn có cảm nhận được nỗi đau ấy giống như bị người khác rút gân.

Máu chảy đầm đìa...

Đây vết thương...

Người phụ nữ ấy đi rồi.

Tống Ân vẫn ngồi ở đó, tim đập loạn nhịp, uống hết ly cà phê này tới ly khác mới chậm rãi đứng dậy. Thời điểm rời khỏi quán cà phê, bước chân có chút lảo đảo, giống như một người Say rượu.

“Chị Tống Ân, chị không sao chứ?” Vũ Uyên đã đợi ở trong xe, vừa thấy cô đến, lập tức xuống xe đỡ lấy cô.

“Không có gì.” Tống Ân lắc đầu.

Cô dựa vào ghế, dọc đường đi, Vũ Uyên đang nói gì đó với cô, nhưng Tống Ân hoàn toàn không có nghe lọt tai câu nào.

Một thời gian dài sau đó, trong đầu cô chỉ có những lời ngày đó mẹ Lê Tiến Minh nói.

“Lần đầu tiên của con bé chính là cho Tiến Minh nhà chúng tôi “Tiến Minh nhà chúng tôi đến nay đối với đêm hôm đó nhớ mãi không quên...”

“Chính nó cũng biết, có thể không kết hôn, nhưng không thể không sinh con...”

Mỗi một câu, đầu như ngàn lưỡi dao sắc bén, từng chút từng chút một cứa vào lòng cô.

Khiến máu nó không ngừng chảy máu...

Bà Lê trở về xe, Tống Trinh vẫn còn ngẩn người một hồi lâu.

“Tống Trinh?” Trần Phương Linh lên tiếng gọi cô ta, mới nói: “Làm sao vậy?”

Sao lại ngẩn người?”

“A, cháu... Cháu đang suy nghĩ về cô gái kia. Cô ấy... Là một người nổi tiếng?”

“Đúng vậy. Là một ngôi sao nữ.

Hơn nữa tên so với tên cháu cũng chỉ hơn kém một chữ”

“Tổng Ân. Cháu biết cô ấy” Tống Trinh miễn cưỡng cười trừ, ánh mắt lại nhìn về phía quán cà phê, mới nói tiếp: “Cô ấy... Chính là bạn gái hiện tại của anh Tiến Minh sao?” Lê Tiến Minh đã biết thân phận của Tống Ân, hay là... Hai người bọn họ thực ra đều hoàn toàn không biết?

“Cái gì mà bạn gái hay không phải bạn gái, cô ta, cũng chỉ là một người bạn bình thường. Tiến Minh nhà chúng ta sẽ không qua lại với một ngôi sao nữ” Trần Phương Linh nói xong, liền cầm điện thoại di động gọi cho con trai.

“Tiến Minh, con còn nhớ chiếc hoa tai mười năm trước không? Bây giờ vẫn còn cất trong tủ bảo hiểm của mẹ, mẹ lập tức lấy ra. Con mau về nhà đi. Làm gì? Có chuyện tốt! Mẹ đã tìm được cô gái đó cho con rồi! Con mau về nhà” Lê Tiến Minh vừa nghe đến đây, liền trở nên kinh ngạc.

Vốn dĩ anh ta cứ nghĩ khi bản thân biết tin này, trong lòng sẽ cảm thấy vui mừng. Dù sao, từng có một thời gian dài, anh ta đối với đêm hôm đó chính là nhớ mãi không quên.

Nhưng mà...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 559

Hiện tại, chuyện đã cách mười năm, hình dáng của cô gái kia như thế nào anh ta đã sớm quên mất. Điểm duy nhất vẫn còn nhớ rõ chính là vết bớt màu đỏ kia.

Hơn nữa...

Nếu bây giờ tìm được thì sao?

Theo quy luật của người trưởng thành, sau tình một đêm, mất tích hoàn toàn là đi đầu hợp lý nhất.

“Mẹ, con không về. Cô ấy là ai con cũng không muốn biết, mẹ đừng phí công vô ích, hiện tại đối với ai con cũng không cảm thấy hứng thú!”

“Tại sao không muốn biết người đó là ai? Con khi dễ con gái nhà người ta, sau đó đến lời xin lỗi cũng không muốn nói có phải không?” Trần Phương Linh hạ giọng nói: “Người ta lúc ấy còn là vị thành niên nên không cần giải thích rõ sao? Mẹ nói cho con biết, nhà họ Lê cũng không dạy con làm như vậy. Tóm lại, nếu con khi dễ người ta, con phải giải thích chuyện này cho rõ ràng. Cho nên dù có muốn hay không, con cũng phải về nhà, nếu không mẹ trực tiếp dẫn người tới công ty!” Bà Lê đã hạ lệnh, Lê Tiến Minh chỉ có thể chấp hành.

Nhìn đồng hồ, cũng đã gần đến giờ.

Tống Ân xuống máy bay, anh ta liền đi ra ngoài, gọi điện thoại cho Tống Ân, nhưng mà điện thoại thế nhưng lại không hề gọi được.

Sao có thể như thế được, hay vẫn chưa xuống máy bay?

Khi Lê Tiến Minh nhìn thấy Tống Trinh, thật sự không tin vào mắt mình.

Chờ tới khi Tống Trinh lấy ra chiếc hoa tai còn lại, khiến anh ta kinh ngạc không thôi. Hơn nữa trên đó đúng là còn khắc chữ ‘N’.

Anh ta cũng từng nghĩ rằng nó là ký tự trong tên của một người.

Tống Trinh...

“Ninh” vừa đúng trùng hợp.

“Tiến Minh, con xem các con đúng là có duyên! Duyên phận của hai đứa chính là bắt đầu từ mười năm trước!” Trần Phương Linh rất vui mừng. Ở trong mắt bà ta, Tống Trinh an yên, biết vâng lời, hơn nữa lại hiền lành, gia cảnh không tốt, tuy rằng gia cảnh không tốt nhưng lại là một đứa trẻ đơn thuần, so với Tống Ân thì tốt hơn rất nhiều.

Trần Phương Linh thà cho Lê Tiến Minh qua lại với Tống Trinh cũng không muốn cho nó qua lại với Tống Ân.

Lê Tiến Minh không nói gì, vẫn đứng đó thật lâu mà đánh giá Tống Trinh. Bị nhìn như vậy khiến Tống Trinh không khỏi có chút chột dạ, cúi đầu không dám nhìn vào mắt đối phương.

Trần Phương Linh nói với con trai: “Có kích động cũng không phải nhìn chăm chăm con gái nhà người ta thế chứ! Người ta mặt không dày như con, bị con nhìn sẽ xấu hổ”

“Cô Tống, nếu như nhớ không lầm tôi đã từng nói, trước kia trên mặt cô...” Lê Tiến Minh ngẩng đối diện với Tống Trinh, mở miệng nói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, hiển nhiên là không hoàn toàn tin những gì Tống Trinh nói.

Tống Trinh cười nhạt: “Vốn dĩ trên mặt tôi có vết bớt. Nhưng mẹ tôi cảm thấy không đẹp, chín năm trước đã đến bệnh viện xóa đi.” Lê Tiến Minh nhìn chăm chăm mặt cô ta nửa ngày, giả vờ như không biết hỏi: “Vết bớt đó ở bên nào?”

“Bên trái, ở vị trí này” Tống Trinh còn nói thêm: “Không nhỏ, đại khái to như thế này, hơn nữa có chút giống một đóa hoa. Tiến Minh, anh không nhớ sao?” Lê Tiến Minh nheo mắt.

“Kia... Cô còn nhớ rõ đêm đó chúng ta đã xảy ra chuyện gì không?” Tống Trinh mím môi, cúi đầu.

Trần Phương Linh khẽ nhéo vào người con trai: “Thằng nhóc này, sao lại hỏi câu dọa người như vậy! Mẹ nói này, con cũng đừng có thấy con gái nhà người ta đơn thu ần mà bắt nạt chứ!”

“Không sao đâu, bác gái... Tống Trinh nhỏ giọng nói: “Thật ra, đêm đó...”

Bởi vì là chuyện ngoài ý muốn, cháu bị người ta bỏ thuốc mới chạy trốn tới phòng của anh ấy... Sau đó... Được tính phát tác, mơ mơ màng màng, rất nhiều chuyện căn bản đã không còn nhớ rõ.

Nhưng mà, cháu còn nhớ rõ... Một việc...” Tống Trinh nói đến đây mặt sớm đã đỏ bừng. Liếc mắt nhìn Trần Phương Linh, sau đó lại nhìn Lê Tiến Minh.

Trong nháy mắt, đầu càng cúi thấp.

Trần Phương Linh nghĩ cô ta chịu ủy khuất, li ền nắm tay, nổi giận trừng mắt nhìn về phía con trai, nói: “Tống Trinh, có gì cháu cứ nói! Cháu yên tâm, nếu như nó dám bắt nạt cháu, bác sẽ công đạo cho cháu!” Tống Trinh mấp máy môi.

Một h ồi lâu sau mới mở miệng: “Đêm đó... Anh ấy... Không sử dụng biện pháp gì...” Lê Tiến Minh vội ho một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 560

Trần Phương Linh hung hăng lườm anh ta: “Thằng nhóc này! Khách sạn nhiều biện pháp an toàn như vậy, tùy ý lựa chọn! Con... Con nói xem, may mắn lúc đó không tạo ra sinh mệnh nào, bằng không, với một cô gái tuổi còn nhỏ như vậy sao có thể chấp nhận, con!” Lê Tiến Minh thật đúng là nói không nên lời.

Tống Trinh lại nói: “Cháu còn nhớ rõ... Ở chỗ này anh ấy...” Ngón tay Tống Trinh liền chỉ vào cổ mình, kế tiếp, lí nhí nói: có chỗ này, đầu là có dấu vết lưu Dấu hôn...

“Được rồi, cô không cần nói nữa!” Lê Tiến Minh liền lên tiếng cắt ngang những lời Tống Trinh. Cô ta đúng là rất chỉ tiết, nếu như không phải bản thân trải qua, người khác thật đúng không biết.

Cho nên...

Cô ta thật sự là cô nhóc mười năm trước?

Lê Tiến Minh không khỏi nhìn cô ta thêm vài lần, nhưng mà... Những kỳ vọng đẹp đẽ trong lòng, nháy mắt giống như đầu bị phá hủy.

Một số cảm giác thực sự đã chết khi biết được sự thật.

Nhiều năm như vậy, mơ mơ hồ hồ, anh ta còn cho rằng bản thân mình tự tưởng tượng ra, tự mình vẽ nên hình dáng của một cô gái.

Nhưng mà khi người này thật sự đứng trước mặt mình, lại hoàn toàn không như trong tưởng tượng, cảm giác mất mát này sẽ khiến con người ta cảm thấy vô cùng thất vọng, cả người chết lặng.

Tống Trinh không phải không tốt, cũng không phải không đẹp, nhưng...

So với trong tưởng tượng của anh ta, lại hoàn toàn không giống.

Lê Tiến Minh đem chiếc hoa tai kia đưa tới trước mặt Tống Trinh: “Cô Tống, cái này trả lại cho cô. Còn có...” Anh ta hơi ngừng lại một chút, sắc mặt vô cùng bình thản mà liếc cô ta một cái: “Chuyện từ mười năm trước, nếu như có để lại tổn thương cho cô, mong được cô thứ lỗi. Nhưng mà... Dù sao thời gian cũng đã qua lâu như vậy, cho nên có thể nói có lẽ chúng ta đã quên đi.” Lời nói bình tĩnh.

Bình tĩnh đến gần như lạnh lùng.

Tống Trinh sửng sốt.

Lê Tiến Minh đứng dậy: “Mẹ, con không thể dùng cơm cùng mọi người, công ty còn có việc, con đi trước.” Dứt lời, không một chút ngừng lại hay lưu luyến nào, cất bước rời đi.

Chờ đến khi Trần Phương Linh kịp hiểu rõ mọi chuyện mà chạy đuổi theo, anh ta đã lên xe rời khỏi nhà họ Lê.

“Thằng nhóc hỗn láo này!” Cơn tức này của Trần Phương Linh không hề nhẹ. Nhưng mà, vốn không nên như thế mới phải. Anh ta không phải đối với cô gái đêm đó nhớ mãi không quên sao, nhưng như thế nào hiện tại người đã đứng trước mặt anh ta, ngược lại anh ta lại trở nên lạnh lùng như vậy?

Tống Trinh ngàn vạn lần không nghĩ tới lại khó khăn như vậy.

Cô ta cứ ngẩn ở đó, nhìn chăm chăm chiếc hoa tai nho nhỏ ở trong tay, bối rối cắn môi.

Chẳng lẽ... Thật sự chỉ có Tống Ân mới có thể?

Tống Ân tìm Ada xin nghỉ phép một tuần, đêm đó mua vé máy bay, một mình lặng lẽ bay tới Bali.

Ở bên kia, khi máy bay hạ cánh, chính là chọn một khách sạn tốt nhất, nghỉ ngơi vài ngày.

Đến khi tỉnh ngủ, liền ra ngoài một chút. Miễn cưỡng mà đi phơi nắng.

Ở một nơi xa lạ như vậy, vẫn còn có những người đã nhận ra cô, chụp một vài tấm ảnh, ký tên, nhưng cũng không có ai điên cuồng chạy theo cô.

Cô đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy, thật yên lặng, lại tự do.

Không ràng buộc bởi hào quang của bản thân, cũng không có truyền thông theo dõi, vĩnh viễn không có công việc đè nặng lên vai.

Bên cạnh lại có từng đôi tình lữ nắm tay nhau đi qua, trong lòng không tránh khỏi việc cảm thấy có chút mất mát, rất chân thực.

Lại càng làm lộ ra, nỗi cô đơn lẻ loi của cô, như vậy thật đáng thương, như vậy thật cô đơn....

Có phải hay không, một người giống như cô, thật sự không xứng có được tình yêu?

Vẫn là nói.....

Cuối cùng có một ngày, sẽ có một người đàn ông như vậy, bỗng nhiên xuất hiện, không quan tâm tới quá khứ của cô, không để tâm tới chuyện cô không thể có con, người này sẽ yêu cô.

Nắm tay cô, cùng qua vượt qua tất cả những đau khổ, khiến cho cô có thể bộc lộ ra hết tất cả những mặt yếu đuối nhất của con người, không hề mảy may cố kỵ mà yêu người đó, y lại vào người đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 561

Mà người đàn ông đó.....

Không phải Lê Tiến Thành, chắc là sẽ không phải... Lê Tiến Minh...

Nhớ tới Lê Tiến Minh khiến Tống Ân có chút đau lòng.

Nằm trên cát, ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời chói mắt, cũng không rõ bản thân đang suy nghĩ gì.

Một tuần sau, khi Tống Ân xuống máy bay trời cũng đã tối.

Khởi động điện thoại liền hiện lên mấy trăm cuộc điện thoại.

Có số của Ada, có của Vũ Uyên.

Nhiều nhất vẫn là... của anh ta.

Mỗi ngày ít nhất cũng là chục cuộc gọi.

Tống Ân nhìn thấy số của anh ta, cho đến bây giờ, những lời mẹ Lê Tiến Minh nói ngày đó, những câu nói ấy vẫn còn quanh quẩn bên tai, khiến cho hốc mắt cô không khỏi có chút phấp phỏng.

Lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ này, nghĩ trước tiên sẽ gọi điện cho Vũ Uyên.

“Trời ơi! Chị bực hơi khỏi thế gian này rồi sao?” Vừa nghe thấy giọng của cô, Vũ Uyên liền liên thanh nói.

“Em cùng Ada mấy hôm nay không tra được tin tức của chị, thiếu chút nữa đã báo cảnh sát rồi! Ngôi sao lớn à, vè sau chị đi đâu có thể nghe điện thoại được không, Ada sắp phát điên rồi.”

Không tìm thấy người, đành phải tìm em mà trút giận.”

“Mấy ngày nay vất vả cho em r ồi.”

“Hơn nữa không chỉ có Ada mà Lê Tiến Minh cũng tới tìm em. Mỗi ngày đều bị anh ta ép hỏi em sắp phát điên r ồi. Chị mau gọi điện cho Lê Tiến Minh đi, đoán không chừng lúc này anh ta cũng sắp phát điên r ồi.”

“.. Biết r ồi” Tống Ân đáp một tiếng: “Hiện tại chị quay v ềtrước, gấp mặt r ồi nói sau.” Trong nước rất lạnh.

Tống Ân giữ chặt áo khoác, đeo kính râm, đội mũ, kéo vành mũ thấp xuống r ồi lên xe taxi.

Rất nhanh đã tới tiểu khu nhà cô.

Chuyến đi lần này cũng là quyết định nhất thời, chỉ mang theo một vài bộ áo tắm, cho nên hành lý tương đối ít. Hiện tại li ền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô cần lấy một ít hành lý, từ trên xe bước xuống, điện thoại trong túi xách li ền vang lên, phía trước có một chiếc xe con đang đi tới.

Trong bóng đêm, phía trước dừng lại một chiếc xe màu đen, không có bật đèn. Thật sự là rất mệt mỏi, cô cũng không để ý, tiếp tục đi v ềphía trước.

Nhưng mà....

Vừa mới đi qua thân xe, cửa xe đột nhiên mở ra.

Cô thoáng chút kinh ngạc, tiếp theo trong nháy mắt, cả người cô bị kéo vào ghế sau xe.

“Anh là ai? Buông tôi ra!” Một Tống Ân ngày thường có bình tĩnh lý trí như thế nào, giờ phút này không tránh khỏi có chút kinh sợ.

Cô lạnh lùng quát lên một tiếng, nhắc chân muốn đá đối phương.

Nhưng mà cô vừa mới nhắc một chân lên li ền bị đối phương giữ lại.

“Có khi nào mình gặp bắt cóc?” Điệu này cũng không quá ngạc nhiên.

Trong giới giải trí cũng không thiếu những chiêu trò như vậy.

“Em đi đâu?” Chính là đang miên man suy nghĩ, một giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng vang lên.

Cô ngẩn ra.

Trong nháy mắt, mọi sợ hãi trong lòng đều tan thành mây khói. Ngược mặt cũng có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đó.

Lê Tiến Minh...

Người đàn ông lạnh lùng nhìn cô từ trên xuống. Hơi thở mang theo độ ẩm phủ vào mặt cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 562

Cho dù không gian mơ hồ như thế nào, cho dù anh ta chỉ nói một câu như vậy, nhưng mà Tống Ân có thể nhìn ra anh ta thực sự tức giận, hơn nữa...

Rất tức giận.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tôi hỏi lại một lần nữa... tuần này, em đi đâu?” Không khí trong xe đột nhiên hạ thấp. Hơn nữa, có thể khiến cho con người ta không thở nổi.

Tống Ân có thể cảm thấy được trong mắt anh ta giờ phút này chính là có một tầng băng mỏng.

“... Tôi ra nước ngoài nghỉ phép.”

“Nghỉ phép?” Anh ta cười lạnh.

Thật đúng là một kỳ nghỉ phép tuyệt vời!

Không biết vì cái gì, đối mặt trước lời chất vấn của anh ta, cô lại có chút chột dạ.

Cô cứ thế mà đi, một người lại cứ như bốc hơi khỏi thế gian. Nói với anh ta là đi nghỉ phép, không bằng nói là đi giải sầu. Hoặc là...

Tự mình chữa vết thương lòng...

Cô sửa lại tóc, không nhìn anh ta, sau đó liếm liếm môi, nhẹ giọng nói: “Tôi... Thời gian trước quay phim ở bên ngoài, cảm thấy rất mệt. Cho nên... Lần này xin nghỉ phép, đi thả lỏng tâm tình”

“Hay cho câu đi thả lỏng tâm tình!”

Điện thoại của em đâu?” Ông nói vô cùng bình thản, vô cùng thoải mái, lửa giận trong lòng Lê Tiến Minh khó khăn mới đè nén được giờ đây lại bùng lên.

“... Tắt điện thoại.”

“Vì sao lại tắt máy?” Anh ta liên tục chất vấn, đang gây sự.

“Nghỉ phép... Muốn được yên tĩnh, không hy vọng có người quấy rầy” Hô hấp Lê Tiến Minh càng trở nên nặng nề. Lời cô vừa mới nói ra, mà anh ta lập tức nhú chặt.

Tay phải liền chạm lên người cô.

Hơi dùng sức, không thể nói là sờ cũng chẳng thể nói là siết.

Đến khi sờ thấy điện thoại của cô, không nói gì liền lấy ra, bước ra ngoài, trực tiếp ném đi.

“Ba...” Một thanh âm vang lên trong đêm tĩnh lặng, dường như vô cùng đột ngột. Đại khái là rơi xuống nền đất ở tiểu khu âm thanh vang lên chỉ sợ chiếc điện thoại kia cũng không còn nguyên vẹn.

Tống Ân cũng theo ra: “Anh đang phát điên cái gì vậy?” Cũng may, trong điện thoại của cô cũng không có gì quan trọng.

Ada không yên tâm về cô, cho nên những thông tin quan trọng đều do cô ấy giữ.

“Điện thoại mang theo bên người cũng không liên lạc, còn muốn giữ làm gì? Ném đi bớt việc!” Tống Ân biết anh ta đang tức giận.

Hơn nữa còn đang cực kỳ tức giận.

“Hiện tại cũng không còn sớm, tôi có chút mệt. Nếu như phải cãi nhau, chờ tới khi tinh thần tôi khá hơn rồi nói.

Tôi về trước.” Tống Ân kéo hành lý, muốn đi vào tiểu khu.

Lê Tiến Minh một tay bắt lấy cô, dùng sức một chút, đã ép cả người cô lên thân xe.

Sức lực của anh ta không nhẹ, cả người cô liền va vào xe, phía sau lưng nên thật mạnh vào thân xe, đau đến nỗi cô phải keei lên.

“Khi ở ở đảo Mộng Ly, có nhớ tới tôi không?” Anh ta chắt vấn.

Tống Ân nhất quyết cắn môi, không nói.

“Chưa từng nghĩ tới sẽ gọi cho tôi dù chỉ là một cuộc điện thoại, báo bình an?”

“..” Cô vẫn trầm mặc như trước.

Trong bóng tối, vẫn có thể nhìn ra được gân xanh nổi trên trán anh ta: “Em có biết hay không, tôi con mẹ thiếu chút nữa đã báo cảnh sát.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 563

“... Tôi không phải trẻ con, cũng không ngốc như anh nghĩ. Tôi đã nói với Ada là sẽ ra ngoài một thời gian.”

“Đúng, quả thật em không ngốc, tôi con mẹ nó mới là đứa ngốc! Lúc nào cũng lo lắng cho an toàn của em, thậm chí còn bay tới đảo Mộng Ly! Còn em thì sao?” Lê Tiến Minh nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm lấy cằm Tống Ân tới gần anh ta: “Tống Ân, rốt cuộc em xem tôi là gì, hử?” Đã dần dần quen với bóng tối, khoảng cách của hai người lại gần, Tống Ân có thể nhìn thấy lửa giận trong mắt đối phương.

Ngọn lửa ấy tùy thời điểm có thể bùng lên, thiêu đốt cô tới không còn một mảnh.

Tống Ân một tay giữ lấy tay nắm cửa xe phía sau bóp chặt, dùng đầu ngón tay véo vào da thịt.

Cảm giác đau, mới có thể khiến cô cảm thấy tỉnh táo.

Cô khẽ nhướn mắt nhìn người đàn ông: “Còn anh thì sao? Anh coi tôi là gì của anh?” Lê Tiến Minh hé môi, vừa muốn nói gì đó, Tống Ân lại khẽ cười một tiếng: “Lê Tiến Minh, anh sẽ không coi tôi là bạn gái của anh chứ?”

“Em có ý gì?” Lời nói của Lê Tiến Minh không còn lạnh lùng như trước nữa.

Tống Ân vẫn cười.

“Chúng ta chưa bao giờ nói đó là quan hệ tình cảm đúng không? Tình cảm nam nữ hiện tại tuy thuần túy hơn, nhưng là quan hệ trên giường. Cũng giống như hai chúng ta...” Cô bỗng nhiên đứng thẳng người, thân hình mềm mại cố ý sát lại gần anh ta.

Hai tay cô vòng qua cổ anh ta: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta không? Tôi lúc đó bởi vì đau lòng, cần người an ủi, hoặc là bởi vì uống rượu nên mới hồ đồ lên giường với anh. Sau đó... Là bởi vì tình...”

“Giữa chúng ta không có tình yêu, chỉ có nhu cầu sinh lý đơn thuần. Cho nên những thứ cần có trong mối quan hệ nam nữ như báo cáo, cãi nhau, tức giận, chúng ta có phải nên bỏ qua hay không?” Những lời này của Tống Ân, Lê Minh Tiến nghe đầu hiểu.

“Đây không phải những lời thật lòng đúng không?”

“Cùng với Lê Tiến Thành để ý đúng là rất mệt mỏi.” Tống Ân phong tình vạn chủng mà ngửa đầu nhìn anh ta: “Cho nên, anh Lê, chúng ta chỉ cần như vậy thôi được không? Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, đừng quá thật lòng” Thật lâu sau Lê Tiến Minh không có lên tiếng.

Anh ta không ngừng nhìn cô chăm chăm. Khiến nụ cười trên môi Tống Ân trở nên cứng ngắc, rốt cuộc anh ta mở miệng: “Tống Ân, em đúng là khiến tôi mở rộng tâm mắt!”

“Dù sao để anh nhìn không thấu, mới không thể nhanh chán. Không tốt sao?”

“Thật sự không đến nỗi buồn tẻ.” Lê Tiến Minh kéo cánh tay đang đặt trên vai anh ta chậm rãi bỏ xuống, trong nháy mắt tiếp theo lời nói cũng trở nên lạnh hơn: “Mà cô khiến tôi cảm thấy buồn nôn!” Tim Tống Ân như bị bóp nghẹn, chớp mũi đau nhói.

May mắn tất cả đều đã được bóng đêm bao phủ, lớp sương mù trong mắt cô cũng sẽ không hiện ra trước mặt anh.

Trong nháy mắt tiếp theo, cô nở một nụ cười, tay từ trên vai của anh trượt đi xuống.

“Cậu Lê cứ tiếp tục không chịu nhận lỗi, thật đáng ghét. Gặp lại sau, không tiễn!” Tống Ân cũng không có đi trước, mà chỉ là bước ra một bước, đứng cách đó một mét.

Lê Tiến Minh chưa bao giờ biểu hiện tức giận như vậy, tròng cô mộ sau đó anh lên xe, đóng cửa xe thật mạnh. Ngay cả dây an toàn cũng không có mang vào, đạp chân ga, cái, “oanh” một tiếng, xe đã vọt đi ra ngoài giống như viên đạn vậy.

Thật lâu sau...

Tống Ân vẫn trầm mặc đứng tại chỗ, nhìn phương hướng chiếc xe kia biến mất hồi lâu, không nhận được thần thờ.

Ánh mắt đã không còn tinh mang.

Trong nội tâm cũng trống rỗng.

Khó chịu không nói ra được.

Cô cũng không có nhìn tới điện thoại nữa, kéo rương hành lí trở về chỗ ở của mình. Nơi lớn như vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy cô đơn lạnh lẽo và khổ sở.

Vừa vào cửa, cô bật lên hai cái TV bên trong gian phòng. Tiếng nhạc đồng quê nước ngoài vang lên.

Mở nước, đem thân thể mệt mỏi này chìm vào trong bồn tắm.

Lúc hai mắt bắt đầu phiếm hồng, lại lặn vào trong nước. Lại một lần nữa, khắp mặt đều toàn là nước.

Vũ Uyên gọi tới số máy riêng của cô. Cô dùng bàn tay ướt sũng của mình ấn nghe.

“Cậu Lê đi tìm chị phải không?” Tống Ân nói: “Không có.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 564

“Cậu Lê đoán chừng là giận chị rồi à nha”

“Chị Tống Ân lần này đúng là chị sai rồi, nên em cũng không giúp được chị. Chị im hơi lặng tiếng bỏ đi, không nói với chúng ta thì thôi, nhưng chị và cậu Lê đang nói chuyện yêu đương, sao lại không có báo với anh ấy một tiếng chứ? Quá tùy hứng rồi” Lòng mi của Tống Ân rủ xuống.

Mắt nhẹ nhàng nháy, nước mắt chảy ra.

“Uyên, chị hiện tại... Tự dưng muốn kết hôn”

“Kết hôn? Muốn cùng với ai kết hôn?” Trả lời cô không phải là Vũ Uyên.

Ở cửa ra vào đúng là xuất hiện giọng của một người đàn ông. Tống Ân kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn.

Vốn bị cô làm cho tức giận bỏ đi là Lê Tiến Minh, bây giờ đã quay trở về.

Hai tay khoanh ở ngực, tựa ở cửa phòng tắm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tống Ân cố gắng giữ mình thật bình tĩnh, rồi hỏi.

Lê Tiến Minh cầm trong tay một cái chìa khóa. Cô liền đã hiểu ra, cắn răng nói: “Vũ Uyên, chờ đó tôi sẽ tính sổ với em!” Chìa khóa cửa nhà cô, Vũ Uyên cùng với Ada đều có. Nhưng với tính cách của Ada, tuyệt đối sẽ không đưa cho người ngoài.

Cô để điện thoại sang một bên, đối mặt với Lê Tiến Minh.

Vừa nẩy hai người là giăng co trong bóng tối, đêm tối như chiếc mặt nạ có thể che đi cảm tình chân thật nhất của cô.

Nhưng hiện tại thì không như vậy!

Bóng đèn sáng trưng.

Với khoảng cách của hai người lúc này, cho dù sắc mặt chỉ có một thay đổi nhỏ đều hiện rõ rành mạch.

“Anh... Tại sao anh lại trở về?” Tống Ân hỏi anh lần nữa.

Một bên, cô mặt không biểu tình, lấy khăn tắm bao trùm lại cơ thể, cố giữ cho mình thật tỉnh táo từ bên trong bồn tắm đi ra.

Dưới ánh đèn, cơ thể tuyết trắng của cô, như hoa sen mới nở, thật lay động lòng người.

Lê Tiến Minh cũng không có đi ra, mà tiến lại gần.

Hai mắt tà mị bất chấp mọi thứ nhìn chằm chằm vào cô, trợn trụi xâm lược thân thể cô, làm cho hai tay đang giữ khăn tắm của cô không khỏi kéo căng hơn, nội tâm cô thì điên cuồng nhảy loạn.

Thế nhưng, như vậy căn bản chỉ là phí công.

Anh vừa tới gần, cánh tay dài đã vươn ra tìm tòi, giật khăn tắm trên người cô xuống, ném ra xa. Tay còn lại vòng qua eo cô, kéo cô áp sát vào người anh.

“Đến chơi cùng với thân của tôi một chút” Lê Tiến Minh nâng cằm cô lên, khóe môi hiện ra một nụ cười mỉa mai: “Cô rời đi một tuần lễ, thân của tôi đâu không có đất dụng võ. Vất vả đợi cô tới hiện tại mới trở về tôi rời đi nhưng thân của tôi lại không cho phép!”

“Người chơi cùng với thân của anh chắc không chỉ một người là tôi a?”

“Xác thực không phải một mình cô” Tay Lê Tiến Minh sờ tới mông của cô, tiếp tục nói: “Nhưng mà, có thể như cô chơi với thận mà không mất đi tâm không nhiều lắm. Nên tìm cô cho dễ dàng dứt khoát.” Nội tâm Tống Ân quặn lên đau đớn.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên ôm lấy eo của anh, mặt dựa vào trên vai anh.

Lê Tiến Minh rùng mình, cúi mắt nhìn cô. Vốn anh đang nổi giận dưng dưng, nhưng bây giờ chỉ một động tác nhỏ này của cô, làm cho tâm của anh trong chốc lát trở nên cứng đờ.

Nếp nhăn trên trán cũng dần ra rất nhiều.

“Anh thật sự rất giận sao?” Cô hỏi. Lê Tiến Minh cố tỏ ra lạnh nhạt: “Cô cứ nói xem?”

“Trong lòng của em khó chịu, muốn tìm một nơi yên tĩnh không ai biết để trốn” Lê Tiến Minh hoàn toàn không nghĩ tới Tống Ân lại đột nhiên bình tĩnh nói những lời như vậy với mình, thật lâu cũng không có đáp lại lời cô.

Tống Ân nhón lên hôn môi dưới của anh.

Lông mày của anh nhíu lại: “Cô đem tôi trở thành khỉ để đùa nghịch?” Dứt lời anh ta đã ôm lấy Tống Ân, đem cô ấn tới trên giường. Giữ lấy khuôn mặt cô, triền miên hôn lên đôi môi quyến rũ của cô.

Tống Ân không chịu nổi, bị anh hôn cho đầu óc hỗn loạn. Tay của anh thì ở trên người cô loạn động.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 565

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 565:

Ngay lúc anh muốn đi vào, Tống Ân giữ lại anh nói: “Chúng ta... Trước tiên đem mọi chuyện nói rõ ràng...”

“Ai lại ở thời điểm này nói chuyện quỷ quái làm gì chứ?” Lê Tiến Minh nổi giận quát.

Tống Ân thở hổn hển nói: “Chúng ta về sau không nói chuyện tình cảm, không nói chuyện tương lai, không ràng buộc, không can thiệp vào chuyện của nhau. Anh đáp ứng, chúng ta mới có thể tiếp tục...” Hai mắt của Lê Tiến Minh mở to trừng cô.

Đôi mắt đó giống như là muốn đem cô nuốt chửng vậy.

Cơ thể anh trầm xuống, trực tiếp tiến đi vào.

Tống Ân nín lấy ga giường dưới thân, hai mắt ngập nước vẫn như cũ nhìn lấy anh: “Tôi... Coi như anh là chấp nhận...” Đi! “chấp nhận! chấp nhận!” cái đầu chứ chấp nhận!

Chỉ tiếc...

Lí trí trở về tất cả những hình ảnh đẹp đã đó đây tan biến.

Bọn họ... Không có tương lai...

“Tôi còn chưa tới lúc cảm thấy thân thể cô hết thú vị, cô tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện kết hôn!” Lê Tiến Minh oán hận cần rằng: “Nếu không,

tôi cũng không biết tại trước mặt ch ồng tương lai của cô lại nói cái gì mê sảng!”

“Anh là tên khốn nạn... A...”

“Tôi cho phép cô can thiệp!” Lê Tiến Minh nhìn qua, đem cô ấy ôm chặt: “Tổng Ân, cô nghe kỹ cho tôi, những cái gì cô vừa nói... Cái gì mà “chó má” không nói chuyện tình yêu, không nói chuyện tương lai, không ràng buộc, không can thiệp chuyện của nhau đâu đi gặp quỷ đi a!” Tổng Ân cảm thấy chấn động.

Lê Tiến Minh nghiêng người, đôi mắt sâu chăm chú nhìn cô: “Tôi là một người rất hẹp hòi, đã cùng cô làm chuyện đó, thì cô chính là người đàn bà của tôi! Đã là người đàn bà của tôi, có cái gì tôi không thể can thiệp chứ!”

“Lê Tiến Minh, anh thật bá đạo!” Tổng Ân giả bộ căm tức đâm vào ngực anh.

Thế nhưng là...

Giống như...

Trong lòng buồn bức bấy lâu, bây giờ trở nên tốt hơn.

“Về sau em còn dám biến mất như lần này, cô chờ tôi xem sẽ làm như thế nào! Đừng nghĩ tôi không có biện pháp tìm được em” Tim của Tổng Ân đập nhảy kịch liệt.

Chớp mũi cô chua xót, đột nhiên hỏi: “Cô gái kia, là chuyện gì xảy ra?” Lê Tiến Minh nhíu mày: “Cô gái nào?” Tổng Ân lại lắc đầu: “Không có gì” Lê Tiến Minh nổi giận, càng ra sức muốn cô, khiến cô phải cầu xin tha thứ.

Lê Tiến Minh hỏi: “Đến cùng là cô gái gì chứ?”

“Chính là cô gái mà anh bảo muốn lần đầu tiên của người ta!” Tổng Ân phì ền muộn nhỏ giọng nói.

Nói ra, cô lại tức giận. Dem cái thứ của anh bên trong thân thể mình ra, rồi đẩy anh, sau đó lại dùng nắm đấm nhỏ nện lên ngực anh, thõn thức: “Anh đúng là một tên khốn! Đã muốn lần đầu tiên của người ta còn chạy tới đây cùng tôi làm! Nếu tôi là người con gái kia, tôi sẽ cắn chết anh!” Sắc mặt Lê Tiến Minh dần dần trở nên lạnh lẽo và nghiêm túc.

Anh giữ chặt lấy hai tay của Tống Ân, hỏi dồn: “Sao cô lại biết được cô gái đó?”

Không hề phủ nhận.

Trong lòng của Tống Ân bỗng nguội lạnh đi một chút.

“Cho nên... Các người thật sự...” Cô cắn môi, lại không nói tiếp được nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 566

Sớm đã biết được tên khốn này là một hái hoa công tử. Thế nhưng là hiện tại cô vẫn cảm thấy rất thất vọng và khó chịu.

Trong ngực trở nên buồn bực khiến cô không thở nổi: “Được rồi, anh đi đi, tôi hiện tại đã không còn hào hứng” Lê Tiến Minh làm sao có thể đi.

“Cô gái kia đã nói với cô sao? Cô ta đến tìm cô?” * “... Không có” Lê Tiến Minh đột nhiên bừng tỉnh: “Mẹ của tôi?”

“Là mẹ của anh nói. Nếu như: không phải bà Lê nói với tôi, tôi còn không biết anh lại có thói trăng hoa như vậy” Tống Ân tức giận trừng anh, hốc mắt không nhịn được đỏ lên.

Cô không muốn để lộ tâm tình của mình trước mặt anh, dùng tóc che mặt đi, cằm lấy chặn miệng cuốn chặt lấy thân thể.

Lê Tiến Minh đưa tay kéo cô trở lại, đem mặt cô đối diện chính mình.

Hai mắt anh chăm chú nhìn nước mắt đang chảy ra của cô, nhưng lại thấy được con người của cô đầy vẻ quật cường không phục.

“Em... Lần này bỗng nhiên chơi trò mất tích, khi trở về lại nổi giận dè dè không chịu nói lý với tôi như vậy, có phải là bởi vì lý do này?” Tống Ân cắn môi, không nói lời nào.

Ánh mắt của Lê Tiến Minh chợt nghiến ngấm, mang theo sắc thái vui sướng: “Cô gái kia rất khó hiểu, tôi không biết cô ta từ nơi nào xuất hiện.

Hơn nữa... Coi như là tôi cùng cô ta có cái gì, đó cũng là việc từ nhiều năm trước. Tôi lúc đó mười tám tuổi, cô không phải là sự tình lúc tôi mười tám tuổi mà cùng tôi tính số chứ?” Tống Ân nhú mày, hơi nghi hoặc: “Mười tám tuổi?”

“Mười tám tuổi” Lê Tiến Minh trịnh trọng gật đầu.

Tống Ân cũng không phải là loại người cố tình gây sự, hay là người thích lôi chuyện cũ ra để nói, nhưng cô cũng không muốn dễ dàng mà bỏ qua cho anh, lại nói tiếp: “Nhưng mà bà Lê nói qua... Hai người có ý định kết hôn a?” Lê Tiến Minh cười nhạo nói: “Tôi với cô ta ngay cả đầu ngón tay còn chưa có chạm qua, nói với nhau còn chưa quá mười câu. Có khả năng kết hôn sao?”

“Cô ta cũng nghĩ vậy sao?” Tống Ân bĩu môi, nói tiết lộ nhiều đàn bà như vậy, chỉ là một lời bông đùa, trước kia là cô chủ nhà họ.

Cao, bây giờ lại thêm một cô gái đang còn có lần đầu tiên. Ai biết cậu chủ như ngài muốn thế nào chứ?” Lê Tiến Minh cúi người, nhìn cô rồi nở một nụ cười, giọng điệu mập mờ nói: “Tôi như thế nào lại ngửi được mùi vị dấm chua ở đây nhỉ? Ghen rồi sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Ân tỏ ra vẻ quật cường: “... Ai muốn ăn dấm chua của anh thì Lê Tiến Minh ôm cô vào ngực mình, dùng tay nâng mặt cô lên, anh mắt chăm chú khóa chặt lấy cô.

So với trước, lúc này đây trong mắt anh nhiều hơn vẻ nghiêm túc: “Mẹ của tôi tìm em chắc không chỉ nói chuyện của mười năm trước. Có nói chuyện gì khó nghe với em nữa không?” Tống Ân liếc anh một cái, cuối cùng lắc đầu: “Không có, bà ấy nói đầu là lời nói thật.”

“Nói cái gì lời nói thật, nói cho tôi nghe một chút!” Tống Ân nhìn qua anh, trềnh ngăm chọc lát: “Vẫn là không nói nữa. Có mấy lời anh muốn nghe thì đã nghe rồi” Xác thực.

Lê Tiến Minh nghĩ ra. Đơn giản là nói chuyện tình mười năm trước đến để nhục nhã cô.

Anh kỳ thật không quá quan tâm nhưng không đành lòng nên hỏi lại.

Bởi vì như vậy lần nữa lại vạch ra vết sẹo đau lòng của cô.

Anh tròng mền nhìn lấy cô, đem đầu cô ấn vào trong ngực mình, rồi ôm cô một cách chặt chẽ chỉ trừ lại một khe hở nhỏ.

“Về sau, lúc nào trong lòng khó chịu, biết đi đâu trốn rồi chứ?” Anh hỏi.

Tai Tống Ân dán chặt trên bộ ngực của anh, có thể dễ dàng nghe được từng tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Từng tiếng từng tiếng xuyên qua màng tai của cô, thoáng một cái đã đụng chạm vào tiếng lòng của cô, lại để cho cô cảm thấy sự an toàn trước nay chưa từng có trải qua.

Lại cảm thấy an tâm.

Cô lắc đầu.

Lại bị Lê Tiến Minh đang cắn tức hôn môi, hôn tới lúc hai người mê loạn, mới nghe được anh thở phào hốn hển mở miệng nói: “Về sau, khi nào trong lòng khó chịu thì chạy đến trong ngực người đàn ông của em mà trốn! Tôi không phải là Tiến Thành, vâng lệnh cha mẹ như Thánh chỉ, càng không có khả năng không quan tâm em, hiểu không?” Con người của Tống Ân nhìn chăm chăm anh, trong lòng một trận cảm động.

Anh ở phía trên, cô ở phía dưới. Cả người thì bị anh ôm chặt trong ngực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 567

Thời khắc này, Tống Ân cảm thấy những thống khổ, khó chịu và uất ức của cô, hết thảy đều được anh thu nạp.

Người đàn ông này... Tựa hồ cũng không phải là hoa tâm, không đáng tin cậy a...

Đêm nay, sau khi hay người cãi nhau, tựa hồ càng trở nên ngọt ngào.

Cô ấy đột nhiên mất tích khiến Lê Tiến Minh mặc dù còn nhiều tức giận, nhưng cô ấy bình an sau khi trở về Lê Tiến Minh cũng thực sự không có cách nào lại cùng cô ấy tiếp tục tức giận nữa.

Nhưng mà...

Anh ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô ấy như vậy.

Một đêm làm liền ba lần. Sáng ngày thứ hai, lúc Tống Ân tỉnh lại chỉ cảm thấy lưng mình đau nhức.

Cái tên xấu xa này! Lần sau cô ấy không dám chọc Lê Tiến Minh nữa!

Tống Ân đang nằm trong ngực anh ta chợt ngẩng đầu lên. Lê Tiến Minh vẫn còn đang ngủ, ngủ an ổn, dưới cằm có một ít râu đang nhú ra ngược lại càng lộ ra vẻ đẹp mê người của anh.

Cánh tay dài còn choàng trên lưng cô ấy giống như là sợ cô sẽ lại lần nữa biến mất, tính chiếm hữu khiến cho cánh tay càng ôm chặt hơn.

Không biết vì cái gì, cô ấy lại cảm thấy càng ngày phần tình cảm kia trong lòng càng dày đặc hơn.

Mặc kệ tương lai hai người bọn họ sẽ ra sao, có lẽ cuối cùng mỗi người đi một ngã, nhưng mà vào giờ phút này, cô ấy cảm thấy còn có thể ôm nhau một cái là đủ rồi.

Tống Ân vén chăn lên, mặc vào áo ngủ, lặng lẽ rời khỏi giường, xuống lầu, tiến vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh trống tuếch, cũng may còn có ít mì sợi còn thừa mặc dù cũng không nhiều lắm.

Cô ấy nấu nước sôi, đem mì sợi bỏ vào.

Điện thoại vang lên.

Cô ấy giật mình, sợ quấy rầy đến người đàn ông trên lầu cho nên vặn lửa nhỏ lại, chạy đến trong phòng khách nghe điện thoại.

“Chị Tống Ân, lát nữa em sẽ đến đón chị, chị Ada để cho em dẫn chị đi ăn sáng trước, sau đó chúng ta ngồi máy bay đi thành phố Tân Thanh ghi hình tiết mục mới”

“Nhanh như vậy à?” Tống Ân nhớ tới người đàn ông trên lầu, trong lòng cô có chút không nở bở. Cô ấy hỏi: “Mấy giờ máy bay cất cánh?”

“11 giờ trưa.”

“Vậy thì thế này đi” Tống Ân mắt nhìn đồng hồ nói: “Em không cần đưa chị ăn sáng, em mua một tấm vé máy bay giúp chị, 10 giờ lại đến đón chị đi”

“Vậy chị ăn cái gì? Buổi trưa hôm nay sẽ ở trên máy bay dùng cơm, không phải chị vẫn luôn ăn không quen đồ ăn trên máy bay sao?”

“Chị đang nấu mì sợi, em đừng quan tâm buổi sáng chị ăn cái gì nữa”

“Chị tự nấu?” Vũ Uyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Không thể nào, em mua cho chị đồng hồ kia đã hơn nửa năm cũng chưa dùng hết. Hôm nay làm sao lại có tâm tình nấu mì?” “Đúng vậy, tâm tình của chị hôm nay rất tốt” Vũ Uyên ở đầu dây bên kia cười: “Hi hi, đừng cho là cái gì em cũng không biết. Chị đang nấu mì cho cậu Lê ăn chứ gì. Tối hôm qua cậu Lê cần chìa khoá phòng đi tìm chị phải không?”

Vậy em không quấy rầy hai người nữa, 10 giờ hơn em lại đến đón chị nha”

“Em còn dám nhắc đến chuyện cần chìa khóa! Tranh thủ thời gian cúp máy cho chị, một hồi gặp mặt em xem chị xử lý em thế nào!” Tống Ân cố ý giả vờ làm dữ dằn, đem điện thoại cúp máy.

Cô ấy đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc nhớ tới lát nữa phải đi rồi, cô ấy ngượng ngùng mắt nhìn trên lầu, vội vàng chạy vào phòng bếp.

Đến lúc Lê Tiến Minh xuống lầu thì Tống Ân đã bùng bát mì sợi từ phòng bếp ra.

Cô ấy hiển nhiên là bị phỏng, hai tay nắm lấy vành tai cứ nhảy lòng vòng tại chỗ. Lê Tiến Minh đứng ở cửa nhà bếp nhìn được cảnh tượng này chỉ cảm thấy lúc này Tống Ân vô cùng đáng yêu.

Anh ta thật không biết ngoại trừ cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt xinh đẹp, dáng người tuyệt mỹ thì cô còn có dáng vẻ như vậy.

Lê Tiến Minh đến gần, một cánh tay từ phía sau ôm chặt eo của cô, đem tay của cô từ trên vành tai kéo xuống, không chút do dự ngậm m*t lấy tay cô ấy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 568

Tống Ân sưng sờ.

Chờ lấy lại tinh thần đáy lòng nhảy một cái, ngón tay mới vừa nẩy bị bỏng đến mức có chút đau rát nhưng bây giờ...

Vẫn rất như cũ.

Thậm chí còn rát hơn lúc nãy.

Nhưng lại không phải là đau nhức mà là tê dại...

Ngứa, cảm giác ngứa ngáy như xuất từ tận đáy lòng của cô ấy.

“Còn đau không?” Không biết qua bao lâu, Lê Tiến Minh buông tay cô ấy ra.

Tống Ân lúc này mới hoàn hồn, cô lắc đầu thu hồi tay lại. Một hồi lâu, đầu ngón tay của cô vẫn giống như còn lưu lại nhiệt độ của anh ta.

Có một loại mập mờ khó mà diễn tả bằng lời được...

“Đúng rồi, anh thức dậy đúng lúc thật” Tống Ân nói: “Em vừa nấu mì xong, ngửi đi” Lê Tiến Minh đánh giá hai bát mì trên bàn rồi lại nhìn cô một cái: “Em còn biết nấu ăn?” Trên bát mì mặc dù không có thêm hương liệu gì nhiều nhưng mà có nước dùng bát mì ngược lại rất dễ nhìn. Để cho người ta vừa nhìn qua đã rất muốn ăn.

“Con nhà nghèo từ nhỏ đã biết lo việc nhà” Tống Ân đưa đũa cho Lê Tiến Minh rồi ngẩng ở đối diện anh ta: “Mẹ em mất sớm, sau khi mẹ em mất thì mẹ kế mang theo em gái em vào ở.

Trong 5, 6 năm sau đó, cơm đầu do em nấu” Hiện tại, khi nói những chuyện này thì cô lại nói một cách hời hợt bình thản. Nhưng khi lọt vào tai Lê Tiến Minh lại khiến anh ta có cảm giác cực kỳ đau lòng.

“Lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

“Chắc là năm 10 tuổi” Tống Ân nhướn miệng cười một tiếng: “Sau đó vì không ăn uống đầy đủ dinh dưỡng cho nên vóc dáng cũng không phát triển cho lắm. Khi đó bếp ở trong nhà đặt ở khá cao, mỗi lần làm bữa cơm đều đổ mồ hôi đầm đìa. Nếu là ngày nào làm chậm, nấu khó ăn thì tránh không được.

bị một trận đòn” Hai mắt Lê Tiến Minh đầy sự tỉnh mịch nhìn cô: “Em cùng bọn họ cắt đứt quan hệ là chính xác”

“Em cũng chưa từng cảm thấy bản thân có lỗi”

“Người ngoài nghi ngờ đàm tiếu em đã có rất nhiều cơ hội để giải thích, vì sao không làm?”

“Giải thích sao?” Tống Ân cười, trong tươi cười có một chút cam chịu: “Kỳ thật nhiều khi khán giả chất vấn, bọn họ cũng không phải là muốn nghe đến sự thật. Cái bọn họ muốn nghe đến chỉ là sự thật trong đầu bọn họ nghĩ đến mà thôi. Tống Ân ác độc, lòng dạ hẹp hòi, “... những tiêu đề này mới bắt mắt. Người xem cùng truy tìm thông tin muốn đầu tin lá cải, bọn họ không muốn tin tức không có giá trị buôn bán.” Lê Tiến Minh có chút buồn bực: “Nếu như không thích, cũng đừng có đi diễn nữa”

“Nếu em không làm thì ai nuôi em?” Lê Tiến Minh nhú mào: “Em nói thử xem ai nuôi em?” Tống Ân khẽ giật mình, sau đó ý cười càng sâu sắc hơn, cô cần đưa gõ gõ chén của anh ta, nói: “Ngài Lê à, anh mau ăn mì đi.” Lê Tiến Minh trừng cô một cái: “Đừng đem lời của anh làm như gió thoảng bên tai!”

“Được, em nhớ kỹ rồi. Em không phải tìm anh để đòi tiền sao? Tấm chỉ phiếu 12 tỷ kia em vẫn còn giữ cẩn thận. Nếu ngày nào đó không có tiền tiêu đem tấm chỉ phiếu đó ra tiêu xài vẫn được” Lê Tiến Minh hừ một tiếng: “4 tỷ một đêm, em lừa anh sao?” Tống Ân nhú mào nhìn Lê Tiến Minh.

Lê Tiến Minh lại không lưu tình chút nào nói: “Nói thật ra kỹ thuật của em thật sự là kém cỏi. Lần thứ nhất cùng với em làm xong đã hối hận. Em làm gì đáng giá 4 tỷ? Đầu là người mua và người bán diễn thôi. Khoảng 400.000 không hơn không kém” Tống Ân tức giận đến run người: “Anh cho rằng anh là cậu chủ Lê nên có nhiều phụ nữ như vậy cho anh rèn luyện kỹ xảo hả?” Lê Tiến Minh nghe xong, cười.

Một hồi lâu cũng không có tiếp lời Tống Ân, anh ta chỉ cầm đũa chọn lấy mì sợi bỏ vào miệng sau đó nhai lấy.

Nhai đến say sưa ngon lành.

“Anh cười cái gì?” Bây giờ Tống Ân còn đang tức giận này!

Lê Tiến Minh lại chỉ nói: “Bát mì này làm ngon lắm”

“Ăn hết đi!” Cô ấy bất mãn trừng anh ta.

Lê Tiến Minh ăn sạch hết bát mì sợi, buông xuống bát đũa. Anh ta nhìn qua cô, không nói chuyện không vui trước kia: “Em... Mười năm này, chỉ có một mình anh làm chuyện này?” Anh ta đang nói là câu hỏi nhưng lại là giọng đay đẵng định.

Tống Ân khẽ giật mình, sau đó cô ấy mạnh miệng phản bác: “Anh nghĩ hay thật”

“Xem ra 12 tỷ của anh bị em lừa mất rồi” Ngoài miệng nói bị lừa nhưng bên trên khóe môi của Lê Tiến Minh lại toàn là ý cười. Lê Tiến Minh híp mắt lại, ánh mắt mập mờ nhìn cô ấy: “Chỉ là em cũng đừng vui mừng quá sớm, từ hôm nay trở đi, anh phải đem 12 tỷ đó làm lại cho đủ” Tống Ân im lặng. Cô thật muốn hỏi anh ta một chút, 12 tỷ này có thể lấy trở về không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 569

Lê Tiến Minh sáng sớm tâm tình trở nên đặc biệt tốt. Lúc trước lần đầu tiên cùng Tống Ân đã cảm thấy cô ấy căn bản là chặt đến mức không có khác gì lần đầu tiên.

Mà kỹ xảo hoàn toàn không có.

Anh ta đã sớm cảm thấy không được bình thường. Bây giờ càng tiếp xúc càng cảm thấy cô ấy căn bản cũng không giống loại con gái không hề hiểu tự ái như trong truyện thuyết.

Một cô gái có lòng kiêu ngạo cao như cô ấy, làm sao có thể vì 4 tỷ mà đi bán thân?

Anh ta cũng thật là đáng chết mới có thể đến bây giờ mới nhìn thấy những lời đám tiểu hãm hại Tống Ân.

“Hôm nay có hoạt động gì? Có muốn anh đưa em đến công ty không?” Lê Tiến Minh hỏi.

“Không cần” Tống Ân mắt nhìn thời gian, để đưa xuống rồi liếc anh ta một cái: “Em... lát nữa muốn đi ra sân bay” Lê Tiến Minh nhú mày.

Mà kỹ xảo hoàn toàn không có.

Anh ta đã sớm cảm thấy không được bình thường. Bây giờ càng tiếp xúc càng cảm thấy cô ấy căn bản cũng không giống loại con gái không hề hiểu tự ái như trong truyện thuyết.

Một cô gái có lòng kiêu ngạo cao như cô ấy, làm sao có thể vì 4 tỷ mà đi bán thân?

Anh ta cũng thật là đáng chết mới có thể đến bây giờ mới nhìn thấy những lời đám tiểu hãm hại Tống Ân.

“Hôm nay có hoạt động gì? Có muốn anh đưa em đến công ty không?” Lê Tiến Minh hỏi.

“Không cần” Tống Ân mắt nhìn thời gian, để đưa xuống rồi liếc anh ta một cái: “Em... lát nữa muốn đi ra sân bay” Lê Tiến Minh nhú mày.

“Lại bay?” Giọng nói bỗng trầm lại.

Nên biết là đã suốt mười ngày trước đó Lê Tiến Minh cũng không nhìn thấy Tống Ân.

“Ừm... Em đi đến thành phố T: Thanh ghi hình chương trình mới.”

“Ở bao nhiêu ngày?”

“Khoảng hai ngày. Cụ thể còn phải hỏi Ada. Hành trình là cô ấy giúp em sắp xếp” Trên mặt Lê Tiến Minh có chút không vui. Tống Ân cũng nhìn ra nên cô có chút lấy lòng nói: “Em sẽ cố gắng về sớm một chút được không?”

Chương trình này đã ký kết xong, từ chối không được. Mỗi một tuần đều phải đi ghi hình”

“Anh biết” Lê Tiến Minh gật đầu: “Mấy giờ bay?”

“Khoảng 10 giờ Vũ Uyên sẽ đến đón em” Lê Tiến Minh nhìn đồng hồ. Hiện tại đã là 8 giờ hơn.

Lê Tiến Minh vẫy tay với Tống Ân: “Tới đây” Tống Ân thuận theo anh ta buông xuống bát đĩa, đi sang bên cạnh Lê Tiến Minh. Anh đưa tay kéo một cái, tìm một chỗ ngồi dễ chịu trên đùi để cô ngồi. Cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, nụ hôn của Lê Tiến Minh cứ như vậy đè dập ấn xuống.

Tống Ân hừ ra một tiếng, hai tay triền miên treo ở cổ của Lê Tiến Minh.

Giọng nói Lê Tiến Minh khàn khàn: “Đến nơi nhớ gọi cho anh có biết không?” Trong mắt cô ấy thoáng hiện chút ướm át, ngoan ngoãn gật đầu.

Lê Tiến Minh nắm vuốt cảm của cô ấy, cái trán chống đỡ lấy trán cô, hai người bốn mắt thật sâu nhìn lẫn nhau.

Trong mắt cả hai đều là quyến luyến cùng không bỏ, xuyên thấu qua hai mắt, truyên lại đến tận bên trong đáy lòng lẫn nhau...

Tống Ân ngửa đầu, hôn lấy đôi môi của anh ta.

Lê Tiến Minh hừ nhẹ ra một tiếng, bàn tay thò vào trong quần áo của cô ấy: “Nếu dám không gọi cho anh, hậu quả sẽ rất đáng sợ đấy!”

“... Em sẽ gọi mà” Tống Ân thờ hồn hển thở, nhiệt tình đáp lại Lê Tiến Minh.

Hai người triền miên, khó bỏ khó phân.

Cả hai dành tất cả nhiệt tình không chút nào keo kiệt trao cho đối phương.

Thẳng đến lúc Vũ Uyên ở ngoài cửa gõ cửa hồi lâu Tống Ân mới vội vàng sửa sang lại quần áo ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 570

So với tối hôm qua một người khi trở về trong lòng cảm thấy vô cùng cô đơn, bây giờ trong lòng cô ấy đầy chứa đầy ấp thỏa mãn cùng ngọt ngào.

Lúc Lê Tiến Minh đến công ty, tất cả mọi người nhìn không được ghé mắt.

Bởi vì...

Trên cổ của Lê Tiến Minh có dấu hôn cùng vết cắn.

Lê Tiến Minh ngược lại là thoải mái, thậm chí thái độ chính là rêu rao cùng khoe khoang, một chút che dấu cũng không hề nghĩ đến.

Trần Phong tiến đến đưa văn kiện, nhìn thấy cái dáng vẻ này của Lê Tiến Minh hoàn toàn im lặng.

“Khoảng thời gian này không phải cậu Lê kiên quyết giận cô Tống Ân sao? Sao lại bị cô Tống Ân ngược đãi thành dáng vẻ này rồi?”

“Anh thì biết cái gì?” Ngón tay thon dài của Lê Tiến Minh sờ vết tích màu đỏ trên cổ kia, đầy khinh thường liếc mắt nhìn Trần Phong: “Nghe nói anh chưa yêu ai. Cái này gọi là chứng minh của tình yêu, anh muốn có cũng không có được đâu!”

“..* Trần Phong quả thật không còn lời nào để nói.

Lê Tiến Minh liếc mắt nhìn anh ta: “Có chính sự đây, tôi bảo anh đi điều tra tư liệu của người nữ nhân kia, anh có tra được không?”

“A, đúng!” Trần Phong nói: “Tra được rồi! Tôi lập tức đem vào.”

Anh ta nói xong lại quay người ra ngoài. Rất mau Trần Phong liền trở lại, đưa tới cho anh một phần tư liệu: “Nhất định ngài không nghĩ tới Tống

Trình này lại là em gái của cô Tống Ân đúng không!

Lê Tiến Minh đang hủy đi tư liệu đột nhiên dừng tay lại.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Trần Phong một lúc: “Anh nói cái gì?”

“Đúng vậy ạ, hai người bọn họ chỉ chênh lệch nhau một chữ, chẳng lẽ ngài không nghĩ đến có liên quan với cô Tống Ân à?”

“Cô ta nói với mẹ tôi mình là con gái một”

“Đúng là con gái một à, cô ta và Tống Ân là cùng cha khác mẹ thôi!

Trước kia lúc phỏng vấn ở buổi trình diễn thời trang cô Tống Ân tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha cô ấy. Bà mẹ lúc này đang nằm trong bệnh viện, lúc đầu thiếu một đồng lớn tiền thuốc men, chẳng qua gần nhất bà Lê trả toàn bộ chi phí.

“Mẹ tôi?”

“Đúng ạ- Lê Tiến Minh nhú mày: “Mẹ tôi thật sự là hồ đồ!”

“Đúng rồi, tôi bảo anh tra cô ta khi còn bé trên mặt có phải có một cái bớt thật hay không, đi đâu tra đến đâu rồi?”

“Tôi có hỏi mấy người hàng xóm trước kia ở chỗ đó, anh đoán được bọn họ nói như thế nào không? Người có bớt, thật ra không phải là Tống Trình.” đó là?”

“Cô Tống Ân đó! Họ nói lúc trước có cái bớt to ở bên trái mặt của cô Tống Ân! Chẳng qua về sau để có thể là xuất đạo làm minh tinh, liền phẫu thuật thẩm mỹ bỏ cái bớt kia” Trần Phong vừa nói xong, Lê Tiến Minh từ trên ghế bồng dưng đứng lên.

Hai mắt anh nhìn chằm chằm Trần Phong: “Anh xác định anh đi đâu tra đâu không có phạm sai lầm gì chứ?”

“Không có sai sót gì đâu ạ. Tôi hỏi mấy người cũng nói như vậy cả. Tống Trinh đó mới lừa dối mọi người mà!

Nhưng trên mặt có cái bớt thôi mà, ngài cần gì phải kích động như vậy a chứ?” Trần Phong có chút không nghĩ ra.

“Tống Ân... Thì ra là Tống Ân..” Lê Tiến Minh lăm bằm, nhanh chóng đem tất cả tư liệu lật ra nhìn cả nửa ngày. Bên trong chẳng những có ảnh chụp khi còn bé của Tống Trinh mà còn có của Tống Ân!

Quả nhiên vết bớt đó ở trên mặt cô ấy, mà không phải ở trên mặt Tống Trinh.

Hai tay của anh ta đút trong túi quần, đi lại bên cửa sổ, thật lâu cảm xúc của anh ta vẫn chưa bình phục lại được.

Không thể tin được.

Mười năm trước, cô gái kia lại là Tống Ân!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 571

Khó trách lần đầu tiên nhìn thấy Tống Ân khiến anh ta luôn có loại cảm giác quen thuộc không hiểu nổi. Thậm chí... Mùi hương trên người cô...

Cho nên nói...

Mười năm này, chân chính muốn qua Tống Ân, người chiếm hữu cô cũng chỉ có mình anh!

Ngoài anh ra không còn người khác!

Không còn nghĩ ngờ gì nữa, đây quả thật là một tin vô cùng tốt!

Lê Tiến Minh lấy điện thoại di động ra muốn lập tức gọi điện thoại cho.

Tống Ân, muốn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với cô. Anh ta muốn nói cho cô ấy biết giữa bọn họ đến cùng có duyên như thế nào. Nói cho cô ấy biết người thanh niên mười năm trước ở trong phòng kia chính là anh ta!

Nhưng mà...

Ngón tay anh nhấn số nhưng chợt nhớ tới cái gì bỗng nhiên ngưng.

C**ng hi3p...

Mang thai ngoài tử cung...

Cả đời khó mang thai...

Hết chữ này đến chữ khác sắc bén mà tàn nhẫn bỗng nhiên đâm vào trong đầu của anh ta, đem tất cả kích động và hưng phấn của anh lập tức liền bị đâm đến chia năm xẻ bảy.

Tống Ân ở thành phố Hà Nội phải ghi hình tiết mục liên tiếp hai ngày. Mỗi ngày đều có phóng viên truy vấn thông, fan hâm mộ làm liên tục không

ngủ suốt ngày đêm, có đôi khi bận đến ngay cả uống miếng nước cũng không có thời gian.

Ngày thứ hai, cô ấy ghi hình tiết mục xong đã hơn 9 giờ.

Trang phục cũng chưa gỡ bỏ cô ấy đã trực tiếp mang theo một cái ví nhỏ, vút xuống hết mọi thứ vương vãi trở về thành phố An Lập trước.

Thật sự lúc cô về đến thành phố An Lập cũng mới mấy giờ sáng. Cho dù Tống Ân có trở về cũng không gặp được anh ta. Nhưng cô không biết vì sao ở thành phố này bỗng nhiên khiến cô ấy có loại cảm giác闷 thương không hiểu nổi.

Nghề nghiệp của cô ấy luôn là mỗi ngày bay tới bay lui, không ở cố định một nơi nào cả. Có đôi khi tỉnh táo lại, thậm chí rất khó nhớ tới từ.

Vừa quay người lại cánh tay dài ôm lấy eo cô.

Hai người lúc này đang ở trên cầu thang. Anh ở trên, cô đứng dưới trông anh càng thấy càng cao.

“Sợ anh à?”

“.., Cũng không phải. Chỉ là em không muốn ở chỗ này” Tống Ân thật sự không thể làm ra chuyện khiến người khác cười vào mặt.

Lần trước bà Lê đã nói như vậy với cô, mấy ngày cô chủ động tới cửa phòng rồi qua đêm ở nhà anh, không để lại ấn tượng tốt cho ai.

Lê Tiến Minh trực tiếp ôm ngang lên, cô vừa đồng thời kêu lên, hai tay vừa bám vào cổ anh theo bản năng.

“Này!”

“Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng cho dù như thế nào, tối nay em không được phép rời đi.” Lê Tiến Minh trực tiếp bế cô lên giường trong phòng ngủ của mình.

Anh đặt hai tay lên người cô, nhìn cô thật sâu: “Đêm nay anh phải ôm em ngủ. Em ở đây, nếu anh buông tha cho em, đêm nay không thể ngủ được.” Thật ra không đành lòng, trong lòng tràn đầy hoài niệm.

“Vậy thì... ngày mai anh phải đưa em ra ngoài.” Lê Tiến Minh mỉm cười: “Vâng, thưa nữ hoàng.”

“Nhưng là, em rất muốn nhanh trở về Em không mang theo hành lý, liề đưa cho Vũ Uyên. Hiện tại không có quần áo để thay” Lê Tiến Minh nheo mắt, vuốt tóc trên má cô rồi vén sang một bên: thì nói cho anh biết, tại sao em trở về vội vàng như vậy? vội vàng trở về lúc bốn giờ sáng” Người này chỉ đang cố ý hỏi.

Tống Ân tức giận đánh anh: “Em sẽ không nói với anh nữa. Anh đi tắm đi, mùi rượu quá nồng.” Lê Tiến Minh không bị vướng víu.

Có một số thứ mà hai người đang ngần nểm trải bày giờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 572

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, Tống Ân hỏi: “Em có thể tham quan nhà anh được không?”

“Em cũng có thể vào tắm cùng anh”

“Nghĩ cũng hay nhỉ” Tống Ân mặc kệ anh, khi anh bước vào phòng tắm, cô đi chân trần trên thảm, nhìn phòng anh.

Căn phòng rất ngăn nắp, mọi thứ thuộc về đàn ông.

Từ phòng hồ đến cả vật đầu được sắp xếp gọn gàng trong phòng thay đồ.

May mắn thay, không có đồ của phụ nữ.

Tống Ân khá hài lòng nên từ trong tủ lấy ra một chiếc áo sơ mi, dùng nó làm đồ ngủ.

Đi loanh quanh trong phòng thay đồ một lúc, sau đó đi đến bên cạnh hành lang, nhìn thấy trên kệ đầy tạp chí. Cô lật lại, hóa ra tất cả đều là bìa của cô.

Hơn nữa, nó rất đầy đủ.

Có gần như tất cả các tạp chí của mười năm qua. Một số phiên bản đã hết hạn in và cô không thể tìm thấy chúng nếu muốn ngay bây giờ.

Tống Ân lật giở từng cuốn sách, trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Lê Tiến Minh từ phòng tắm đi ra, thấy cô đang đứng trước kệ, cố gắng kéo cô đi: “Đừng nhìn, không có gì để xem” Anh cảm thấy khá ngại ngùng.

“Anh lấy mấy cái này ở đâu vậy?”

Hiện tại khó có được một bộ hoàn chỉnh như vậy” Tống Ân vừa lật vừa hỏi. Xem nó với sự thích thú.

Lê Tiến Minh nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô và bất giác mỉm cười.

“Mua nó từ người hâm mộ của em với khá tốn kém” Tống Ân cười với anh, để tạp chí xuống, vòng tay qua cổ anh: “Người thật cho anh xem còn chưa đủ hả, sao lại lấy những thứ này của fan?” Lê Tiến Minh ôm eo cô: “Ước gì anh có thể lấy lại vài tấm bìa mà em đã chụp trước đó.”

“Làm sao?”

“Em nghĩ sao? Anh không cho phép em chụp tạp chí ” Menis Wear ” nữa. Hiểu không?”

Trang bìa của “Mens Wear” thường rất táo bạo và sexy.

“Được rồi, em sẽ không quay nữa.

Tuy nhiên, lúc đó là vì tình cảm cá nhân, và so với các nghệ sĩ khác, em không chỉ muốn chiêu fan một chút” Lê Tiến Minh nheo mắt lại: “Theo anh , nó đã vượt quá giới hạn rồi.”

“Vậy thì em sẽ không chụp nữa” Tống Ân yên tâm gột tay lên.

Lê Tiến Minh hài lòng.

“Em đi tắm trước đã, anh mau đi nghỉ ngơi đi, muộn như vậy rồi” Tống Ân đau lòng đẩy anh ra. Lúc này, trong mắt anh đã có tia máu. Cô thực sự không biết làm thế nào vào đến thời điểm này.

Lê Tiến Minh đáp lại cô một tiếng: “Ừm” Tống Ân đi vào phòng tắm tắm rửa, còn Lê Tiến Minh thì nằm trên giường.

Sau khi uống rượu, lẽ ra anh đã sớm ngủ say, nhưng ánh mắt lại nhìn về hướng phòng tắm, càng ngày càng bớt buồn ngủ.

Những gì luôn quay đi quay lại trong đầu anh vẫn là của mười năm trước.

Nhắc mới nhớ, định mệnh là một thứ vô cùng kỳ diệu. Vốn dĩ lần đầu tiên của nhau là tình nguyện trao nhau.

Thật không may, mọi thứ không hoàn toàn như vậy.

Mười phút sau, Tống Ân mặc áo sơ mi đi ra.

Chiếc áo sơ mi trắng chỉ che ngang đùi. Đôi chân thon thả và thẳng tắp của cô lộ ra ngoài, bên trong cô trống không và không mặc gì.

Nhưng nhìn thoáng qua, dáng người đầy đặn, quyến rũ và gợi cảm.

Lê Tiến Minh nhìn sâu hơn và vỗ về phía anh.

Tống Ân nằm xuống, tay anh đã quàng qua cổ cô, ôm cô vào lòng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 573

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 573:

Cô cuộn người, đặt hai tay lên vai anh: “Sao anh không ngủ? Không mệt sao?” Mệt” Anh lười biếng đáp, hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi sữa tắm trên người cô giống như mùi của anh, chỉ cảm thấy thỏa mãn khó tả.

Trước đó, khó có thể tưởng tượng rằng sẽ có một người phụ nữ nằm trên giường anh, mặc áo và dùng sữa tắm của anh.

Tống Ân thật sự rất mệt, sau khi ghi hình một ngày chương trình, suýt chút nữa đã đến đây thở không ra hơi. Vì vậy, dựa vào trong ngực của anh, cơn buồn ngủ ập đến.

Nhưng cô không biết, lòng bàn tay to lớn của người đàn ông chạm vào chiếc bụng phẳng lì của cô một cách nhẹ nhàng và cẩn thận.

Trong một thời gian dài, bàn tay của anh ấy, cứ đặt ở đó, không rút ra.

Ánh mắt của anh thật sâu nhìn chăm chăm cô, ánh mắt phức tạp, có đủ loại cảm xúc Khi anh nghĩ rằng cô đã từng sinh ra một sinh mệnh nhỏ bé thuộc về cả hai người trong cơ thể cô, lòng anh lại hỗn loạn.

Nhiều vị khác nhau.

Nếu như ngay từ đầu anh không còn trẻ và non nớt như vậy, và sau khi áp dụng các biện pháp, làm sao anh có thể đạt đến mức như bây giờ?

Lê Tiến Minh càng nghĩ càng cảm thấy tội lỗi. Với một tiếng thở dài, anh ôm cô chặt hơn.

Có một số từ, chỉ cần đợi...

Nói chuyện với cô ấy sau.

Tống Ân ngủ mê man, có thể cảm giác được anh ôm cô chặt hơn. Có một nụ cười nhẹ nơi khóe môi, lòng man mác không nói nên lời.

Hai người không làm gì cả, cứ ôm nhau ngủ thế này là đã mãn nguyện lắm rồi.

Cả hai người đều thực sự rất mệt nên đã ngủ rất sâu.

Lúc Tống Ân tỉnh lại đã là buổi trưa.

Cô ngơ ngác chui đầu ra khỏi mền, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng vừa phải.

Khi cô động dậy, Lê Tiến Minh cũng thức dậy. Anh không mở mắt, chỉ khịt mũi rồi ôm cô chặt hơn.

Tống Ân nhớ tới cái gì đó liền hỏi anh: “Hiện tại đi ra ngoài được không?”

“... Bất cứ lúc nào cũng được.

Nhưng, ở cùng anh ngủ thêm một lát”

“Em không muốn đột nhiên đụng mặt cha mẹ anh” Tống Ân thật sự không muốn gặp ba mẹ anh trong tình trạng xấu hổ như vậy. Nó thực sự không tốt chút nào.

Lê Tiến Minh lười biếng nhìn cô.

“Mẹ biết con mang về là ai. Trước cửa có giày nữ, không cần trốn, đi ra đây”

“..” Những lời này nói ra, Tống Ân ngẩn người.

Nhưng trốn không phải là phong cách của cô. Tuy nhiên, thực sự vẫn rất ngại khi gặp nhau theo cách này.

Lê Tiến Minh cười. Từ trong chăn bông ng ửi dậy, cao giọng đáp lại lời nói của mẹ: “Mẹ ng ửi dưới l ầu một lát, chúng con thu dọn xong sẽ xuống ngay”

“Ừ” Ngoài cửa, bà Lê trả lời r ửi đi xuống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 574

Lê Tiến Minh nhìn Tống Ân, nhướn mày, nhếch mép: “Sợ sao?” Tống Ân cảm thấy có chút bất an, thấy anh vẫn cười vui vẻ như vậy, tức giận cắn môi.

Thật sự là không nhẹ, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau đó cô trả lời anh: “Cũng không phải là ăn thịt em, em sợ gì?” Lê Tiến Minh vui vẻ cười, sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của cô: “Biết thì tốt rồi. Chỉ có anh mới có thể ăn thịt em.

Dừng lo lắng, anh hứa với em, mẹ anh không bắt nạt em” Những gì Tống Ân nói chỉ là đang tự an ủi mình, nghe vào tai, nhưng không để ý tới.

Rốt cuộc, bà Lê cũng đã bắt gặp.

Không phải nói ác ý như thế nào, nhưng cô ấy nói gì cũng có trọng điểm nên không thể phản bác lại.

Hai người cùng nhau tắm rửa.

Tống Ân không dám chần chừ, di chuyển nhanh gọn lẹ. Anh thì vẫn đang cạo râu khi thay quần áo: “Anh có thể nhanh lên không, hiện tại không thích hợp để các người lớn ở dưới lầu chờ” Cô thúc giục.

“Em có thể giúp anh chọn một bộ đồ, anh sẽ ra ngay” Tống Ân xoay người vào phòng thay đồ, đi một vòng, chọn một bộ quần áo ổn định.

Cô lại lấy cho anh một cái cà vạt.

Cô ấy luôn có một thẩm mỹ tốt.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi cho anh, và ngẩng đầu lên để giúp anh cài cúc. Lê Tiến Minh vẫn nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rồi lướt đến những ngón tay đang cài cúc của cô.

Hành động của cô ấy dường như: rất tự nhiên.

Đột nhiên, anh cảm thấy hai người dường như đã kết hôn, giống như một cặp vợ chồng.

Anh đã từng sợ hãi hôn nhân, nhưng lúc này, anh đột nhiên có một cảm xúc chưa từng có là muốn giữ chặt người phụ nữ này.

“Anh làm gì mà nhìn chằm chằm?” Chiếc cúc áo cuối cùng được cài xong, Tống Ân ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt anh càng sâu, nắm tay cô siết chặt trong lòng bàn tay: “Lần trước anh nói với Vũ Uyên qua điện thoại rằng em đột nhiên muốn kết hôn. Vậy...có nên cân nhắc không?” Tống Ân sửng sốt một chút, không ngờ anh lại có thể nói ra lời như vậy.

Nghĩ đến từ “kết hôn” mà anh nói khi say tối hôm qua, lòng cô vẫn dao động nặng nề, trong lòng hiện lên những gợn sóng.

Nó sẽ tồn tại trong một thời gian dài.

Lần này, anh không say.

Và...

Anh ấy nói một cách nghiêm túc.

Vậy, cô có thể... nghiêm túc với nó không? “Này” Lê Tiến Minh không vui khi không nghe thấy câu trả lời của cô, và thúc giục.

Cô lấy lại tinh thần: “Cứ làm ra trò đùa này, anh không sợ em coi là thật sao?” Anh dùng ngón tay thon dài giữ cằm cô, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Em sợ anh không nghiêm túc.” Tống Ân nhìn anh. Hai mắt anh và cô đối diện nhau, rất gần, sự chân thành trong mắt anh, rõ ràng đến mức khiến trái tim cô run lên.

Cô có thể nghe thấy chính mình, nhịp tim nhanh hơn một chút.

Lê Tiến Minh ôm eo cô và ôm chặt hơn. Mũi hai người áp vào nhau, anh thì thào: “Thực ra anh vẫn là một người đàn ông tốt. Không phải lần trước em đã nói những nam nữ cao ráo, giàu có, đẹp trai như bọn họ trước mặt em anh sao? Coi như tính cả ba r ấ. Cười anh đi. Em không thua lỗ.” Nụ cười, có chút thoáng hiện vào trong mắt Tống Ân.

Cô nhếch môi cười nhìn anh: “Không phải ngài Lê đã tuyên bố sẽ không bao giờ kết hôn sao?”

Có thể đừng nhắc tới chuyện trước kia được không? H ấ đó là tôi trẻ tuổi, khinh cu ờng, chưa trải qua sự đời” Ý cười của Tống Ân trên mặt càng sâu.

Bà Lê đã chờ dưới lầu một lúc lâu, mãi không thấy xuống bèn sai người làm lên gọi.

Lúc này, Tống Ân còn chưa gật đầu đ ờng ý, vừa đúng lúc có người lên gọi, cô cứ thế trực tiếp né tránh.

Mặc dù cô chưa đ ờng ý, nhưng tâm tình vẫn rất tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 575

Ngược lại, Lê Tiến Minh lại cảm thấy phiền muộn, đau đầu.

Anh biết rằng với tính tình này của cô, muốn lấy cô là chuyện không hề đơn giản.

Hai người nắm tay nhau đi xuống lầu, đến phòng ăn. Bà Lê đã ngồi sẵn đợi, đồ ăn đã được bày biện lên bàn.

Tống Ân có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn vui vẻ chào hỏi.

Vốn cho là bà Lê sẽ thấy khó chịu.

Thậm chí, đuổi cô ra khỏi nhà, không cho dùng bữa cũng rất có khả năng, nhưng kết quả lại là.....

Bà ấy lại nói: “Tranh thủ thời gian ngồi đi. Lúc này cũng không còn sớm nữa rồi, mau ăn cơm trước đi” Ách?

Đông Ân nghĩ ngợi, mắt liếc nhìn Lê Tiến Minh, anh không để ý chỉ thay cô kéo ghế, đẩy cô ngồi xuống.

Không quên nói nhỏ một câu: “An tâm. Có tôi ở đây, không xảy ra chuyện gì đâu” Lê Tiến Minh ngồi xuống bên cạnh Tống Ân, đối diện với mẹ. Anh hoàn toàn không để ý ánh mắt của mẹ, liên tục gấp thức ăn cho Tống Ân.

“Em gầy quá, ăn nhiều một chút.

Vũ Uyên nói em thích ăn đậu phải không?” Anh vừa gấp thức ăn, vừa hỏi.

“Ừm” Tống Ân gật đầu. Liếc nhìn bà nhanh chóng không muốn bị bắt gắp, thấy bà không hề nổi cáu trước hành động nhiệt tình của con trai, cô nhieu ít cũng thở phào.

Không nghĩ tới, bà Lê lại trách mắng con trai: “Con mà nói sớm con bé thích ăn đậu, thì ta đi nói với phòng bếp từ sớm để làm r ồi. Tại con không nói hôm nay mới không có làm. Cô Tống, những món này đều là Tiến Minh bình thường thích ăn, con nếm thử xem, nhìn có phải là dễ ăn không” Tống Ân hơi kinh ngạc.

Là ảo giác của mình sao, bà Lê chẳng những không thờ ơ, lạnh lùng như lần trước mà đáng vẻ còn ngược lại... có chút hơi nhiệt tình.

Còn đang ngẩn người, Trần Phương Linh đã c ần thìa múc đồ ăn cho Tống Ân, gấp cho cô một bát đ ầy, thúc giục: “Mau ăn thử xem” Tống Ân có chút thụ sủng nhược kinh. Nhìn bà Lê một chút, nếm thử một miếng, gật đ ầu: “Rất ngon ạ” Kỳ thật hương vị ngon như thế nào, cô không hề nếm ra.

Bởi vì tất cả suy nghĩ của cô đều tập nghĩ xem bà Lê làm vậy là có ý gì.

“Ăn ngon là được. Ta biết con là minh tinh đều ăn mấy món thanh đạm, cho nên cũng có dặn dò đều bếp nấu theo khẩu vị thường hay làm. Nếu con cảm thấy vị còn nặng, có thể đến nhà bếp dặn thêm”

“A... Không có, thế này là vừa r ồi ạ” Tống Ân đáp, ghé mắt nhìn Lê Tiến Minh.

Lê Tiến Minh biết cô đang nghĩ gì, cười, nghiêng mặt lại, ghé sát tai cô “Kỳ thật mẹ tôi là người rất tốt, tôi đã nói mẹ đừng xen vào chuyện của chúng ta, mẹ tin r ồi. Em cứ chờ thử xem, lát nữa mẹ sẽ xin lỗi em” Tống Ân vẫn bán tín bán nghi.

Thế nhưng, anh mới nói xong, bà Lê bên kia đã mở miệng.

“Cô Tống, kỳ thật lần trước giữa hai chúng ta có chút hiểu lầm. Lần trước ta nói con như vậy, sau đó nghĩ lại, thật sự trong lòng cảm thấy rất có. Bà Lê như vậy, làm cho Tống Ân càng thêm thấp thỏm, lo lắng.

Chỉ dám nói: “Người cứ gọi con là Tống Ân là được r ồi ạ”

“Tốt. Vậy ta gọi là Tống Ân. Tống Ân chuyện lần trước, con cũng đừng để ở trong lòng. Sự hiểu biết của ta đối với con đâu là đến từ truyền thông, cho nên mới nói những điều không phải đó.

Sau này, Lê Tiến Minh nói với ta chuyện của con, ta mới biết là ta hiểu lầm con.

Tóm lại, hiện tại hai người các con hẹn hò, yêu đương, ta cũng sẽ không phản đối” Bà Lê nói như vậy, Tống Ân ngược lại có chút lung túng, không biết nên tiếp lời như nào.

Lê Tiến Minh từ dưới gầm bàn, nắm chặt tay Tống Ân. Nhìn mẹ một chút: “Mẹ, chuyện đâu đã giải quyết xong, vậy chúng con hẹn hò, mẹ cũng không có ý kiến gì? Phải không?

Tân Trần Linh lườm một cái.

Tiểu tử này rõ ràng chính là cố ý.

Biết rõ bà hiện tại sẽ không phản đối bọn nó nữa vậy mà còn cố tình hỏi.

“Ta và cha con đã bàn bạc qua.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 576

Các con muốn yêu, hai chúng ta cũng không phản đối. Nhưng, nếu như muốn kết hôn, phải nói trước với chúng ta. Ta cất hộ khẩu của con, tiêu tử con mà dám trộm hộ khẩu lạng lẽ đem đi chứng chỉ, ta và cha con nhất quyết không tha cho đâu”

“Con biết, chuyện kết hôn đương nhiên phải cùng các con nói chuyện.

Bất quá, cũng sắp tới rồi. Mẹ cũng chuẩn bị tâm lý đi” Lê Tiến Minh nói đến đây, ghé mắt mắt nhìn Tống Ân, giống như đang thử thăm dò cô.

Tống Ân giả vờ nghe mà không hiểu, cúi đầu ăn canh.

Dù là chuyện kết hôn, hay chuyện bà Lê thay đổi thái độ đều khiến cô có chút bất ngờ.

Cô không có chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là...

Nếu như quả thật kết hôn, rồi gả cho anh, tựa hồ cũng không phải là chuyện gì xấu.

Chỉ là...

Nếu như cô thật sự vĩnh viễn không thể mang thai thì sao?

Tống Ân đang suy nghĩ, người làm từ bên ngoài tiến đến, thấp giọng nói: “Thưa bà, Cô Tống tới. Bây giờ cô ấy đang chờ bà ở nhà chính” Cô Tống?

Tống Ân hoàn hồn, vô ý thức ngẩng đầu. Cùng họ, cô không khỏi có chút mất cảm.

Trần Phương Linh nhìn con trai, Lê Tiến Minh nói: “Mẹ đi gặp khách đi, một lát nữa con đưa Tống Ân về”

“Cũng tốt. Cơm nước xong xuôi rồi nói sau” Bà Lê quay đầu nói với người làm: “Để cô Tống kia đợi ở đó” Ngỡ khí, so trước đó đã lãnh đạm rất nhiều, bên cạnh ăn canh còn nhin không được nói thầ: “Cũng không biết tại sao lại không hiểu chuyện như thế, lúc nào đến không đến, lại đến đúng lúc ăn cơm” Kể từ khi biết Tống Trinh giả mạo Tống Ân, muốn gả vào nhà họ Lê, Trần Phương Linh đã chán ghét Tống Trinh tới cực điểm.

Thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Trước kia còn cảm thấy Tống Trinh hiền lành hiểu chuyện, nhưng bây giờ nhìn lại cảm thấy so với Tống Ân thì cô ta quá nhỏ mọn.

Nhan sắc cũng không bằng Tống Ân ngày thường.

Tống Ân có gương mặt xinh đẹp thì khỏi nói, còn rất có vượng phu chi tượng, càng xem càng thấy vừa mắt.

Một bữa cơm, Trần Phương Linh nhìn Tống Ân tới mấy chục lượt.

Tống Ân ở ngành giải trí đã lâu, trường hợp nào cũng đã trải qua, đã sớm lão luyện. Nhưng bây giờ bị bà Lê nhìn như vậy, vẫn là thấy không được tự nhiên.

Cơm nước xong xuôi, để đưa xuống, cô lặng lẽ thở phào.

Tạm biệt bà Lê, Lê Tiến Minh đưa cô về nhà. Vừa lái xe, anh vừa hỏi: “Có căng thẳng quá không?”

“Cũng không. Nhưng.....” Tống Ân ghé mắt nhìn: “Vì sao thái độ của bà ấy lại khác trước đây thế?”

“Mẹ tôi là người như thế đấy. Chỉ cần cùng bà nói chuyện, là có thể giải hòa” Lê Tiến Minh liếc nhìn cô, mắt sắc thâm trầm, nói: “Những lời mẹ tôi nói trước kia, em đừng để bụng. Bà không phải cố ý muốn làm tổn thương

em: Tống Ân nhếch môi, nhìn dáng vẻ của anh, lắc đầu: “Em đã không nhớ rõ nữa rồi. Thật sự, trong lòng em cũng không trách bà, bà nói với em như vậy cũng là vì muốn tốt cho anh” Lê Tiến Minh nghe cô nói như vậy, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Xem ra, tương lai anh cũng không cần quá lo lắng quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Hai người họ đều là người thông tình đạt lý.

“Buổi sáng chuyện chúng ta nói, để em suy nghĩ thêm, em hãy nhớ trong lòng” Lê Tiến Minh vừa giữ tay lái vừa nói chuyện với Tống Ân.

Tống Ân biết anh đang nói cái gì, trong lòng nổi lên tia ngọt ngào.

Loại cảm giác này, rất kỳ quái.

Trước kia ở cùng Lê Tiến Thành, mặc dù cũng đã từng nói chuyện kết hôn, nhưng lúc đó là giống thuận theo tự nhiên hơn, tâm tình không có kích động như bây giờ.

“Em biết rồi, em sẽ nghiêm túc cân nhắc xem” Tống Ân nhướn mày, nhớ tới chuyện gì đó, lại nói: “Chẳng phải, vừa nãy mới nghe người làm nói về việc có khách đến nhà là cô Tống, sắc mặt anh cũng không được tự nhiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 577

Không phải, anh còn vụng trộm lén giấu cô Tống nào đấy chứ?” Lê Tiến Minh: “Tha cho tôi đi, một cô Tống đã làm cho tôi vất vả rồi. Còn phải ứng phó với hai cô nữa sao?” Tống Ân cười, không suy nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại đối với Lê Tiến Minh càng nhiều tín nhiệm. Mặc dù, lúc trước bên ngoài anh giống như một đại thiếu gia chỉ biết ra vẻ, nhưng sau khi quen anh một thời gian lâu như vậy sau, phát hiện kia kỳ thật đều là do mình tượng tượng.

Thật giống chiếc áo giả mà truyền thông phủ lên người cô.

Ở một bên, Lê Tiến Minh nhìn Tống Ân, khi ánh mắt nhìn lại xuống đường phía trước, thì càng trở nên thâm thúy, phức tạp hơn.

Bà Lê đến đại sảnh nhà chính, Tống Trinh còn ngồi ngay ngắn ở đó, bưng trà nhàn nhạt uống một ngụm.

Bà Lê vừa đến, cô ta lập tức buông chén trà xuống, có chút chột vạt đứng dậy.

Rất là câu nệ.

Bà nhớ tới Tống Ân thấy mình là thoải mái chào hỏi, khác xa so với cô Tống Trinh này, càng nghĩ lại càng cảm thấy Tống Ân thuận mắt hơn nhiều.

“Mẹ” Tống Trinh nhỏ giọng chào hỏi.

“Ngồi đi” Bà Lê tỏ thái độ lãnh đạm, rồi ngồi lên ghế sofa bên cạnh, Hôm nay tới có việc gì?”

“Là như vậy. Bởi vì lúc trước người nói muốn đi đến nhà con xem, con đã nói với cha mẹ mình, họ cảm thấy rất được, vinh hạnh mời người

tới.

Nhưng... Lại không thấy người tới. Cho nên, cha mẹ con bảo con tới xem một chút, xem có chuyện gì không.” Tống Trinh nói rõ ý.

Kỳ thật, cũng là mọi người trong nhà chờ đến sốt ruột Vốn dĩ bà Lê /ới cô cũng coi như ân cần, nhã nhặn, cách mấy ngày lại nghĩ trăm phương ngàn kế để cô gặp Lê Tiến Minh một lần.

Thế nhưng, bây giờ đáy mắt lại chẳng có một chút động tĩnh gì. Cái này ít nhiều khiến cô vội vã, không nhịn nổi, cho nên cũng không lo được chuyện có chừng, mà trực tiếp tới hỏi.

“Con đã đích thân tới, vậy ta cũng sẽ ở trước mặt con nói. Con về nói cho cha mẹ con một chút, nói là chúng ta hôm nào rảnh nhất định ta sẽ tự mình đi thăm một chuyến. Còn về phần lúc nào đi, chuyện này còn phải hỏi qua Tiến Minh với Tống Ân, hai người mới có thể sắp xếp để đi.

Tống Trinh sửng người: Nghe được hai từ “Tống Ân”, Tống Trinh giật mình ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm bà Lê.

“Tống Ân vừa mới đi, nếu con đến sớm một chút, có thể gặp được nó.” Bà Lê nói chuyện, mắt nhìn lướt qua phía cửa.

Tống Trinh tay đặt ở trên đầu gối, trong lúc nhất thời cũng không biết làm làm sao nói tiếp.

Bà Lê thần sắc nghiêm túc lại, hỏi: “Cô là em gái của Tống Ân?” Tống Trinh tâm tình thấp thỏm lo lắng, bồn chồn không yên. Sốt ruột li3m môi, nói: “Con không phải cố ý muốn lừa người. Nhưng... Tống Ân đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà con, cho nên con mới không nói...” Dừng lại một chút, cô ta lại nói: “Hơn nữa, người cũng biết đấy thôi, mẹ con bị bệnh thành như thế, cha con cũng đã quỳ xuống cầu xin cô ấy, cô ấy cũng hoàn toàn thấy chết không cứu, bất hiếu bất nghĩa. Cho nên... Con không nguyện ý nhận người chị này.”

“Nhưng ta nghe Lê Minh nói, Tống Ân nhẫn tâm như vậy, cũng là nhà các người làm trưởng bối mà làm sai trước.

Nếu đúng như lời Lê Tiến Minh nói, ta ngược lại, thật ra không cảm thấy Tống Ân bất hiếu bất nghĩa. Chỉ có thể coi là yêu hận rõ ràng, phân rõ ràng tốt xấu.

Tống Trinh nhìn bà Lê, ý tứ như thăm dò.

Chương 311: Có thật là anh ấy không

Cô có thể thấy được, những lời nói của bà Lê đều là muốn bảo vệ Tống Ân.

Nhưng tại sao?

“Cô à, vì sao thái độ của cô đối với Tống Ân lại thay đổi nhiều như vậy? Kỳ thực cô cũng biết rất rõ ràng về sự trong sạch của cô ta...”

“Được rồi, đừng vu oan cho người khác trước mặt tôi, tôi không thích nghe tới nữa. Hơn nữa, cho dù cô ấy là người như thế nào, tốt hơn hết đừng nói trước mặt tôi hết lần này đến lần khác!” Càng về cuối, giọng bà Lê càng lớn.

Tống Trinh giật mình, vội vàng nói: “Thưa bà Lê. Tôi không cố ý che giấu chuyện Tống Ân là chị gái tôi, tôi “Có thể giấu giếm ta, chuyện này chỉ có thể hoàn thành sao?” Trần Phương Linh cắt lời nói: “Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì, tôi còn cần nói rõ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 578

“...Ngón tay trên đầu gối của cô ta siết chặt khiến quỳn nhả lại.

“Người có vết bớt trên mặt hoàn toàn không phải là cô. Vậy, không phải cô ở cùng Tiến Minh của chúng tôi mười năm trước, mà là chị của cô, Tống Ân!”

“Thực xin lỗi... Tôi...” Tống Trinh chỉ cảm thấy mình bị vạch trần. Hai mắt cô nhất thời đỏ lên, có chút đáng thương nhìn Trần Phương Linh nói: “Cô à, cô tin cháu đi, cháu thật sự không cố ý nói dối cô... Cháu thích cậu Lê, cho nên...”

“Được, được rồi, tôi không muốn nghe những lời này. Là do tôi tin tưởng cô quá dễ dàng, tôi không truy cứu.” Trần Phương Linh mềm lòng, đáng vẻ đáng thương như vậy của Tống Trinh cũng khiến bà không đành lòng nói thêm.

Nhưng tại thời điểm này nó đã kết thúc.

Cuối cùng bà chỉ nói: “Tiến Minh của chúng tôi, hiện tại yêu Tống Ân.

Chuyện của bọn họ là duyên phận, sau này tôi sẽ không xen vào. Về phần của Tiến Minh và cô vốn là không có duyên phận” Sau đó cũng không nói thêm, chỉ để người làm tiễn khách.

Tống Trinh bị người làm dẫn ra ngoài, bầu trời có gió. Gió lạnh thổi vào làm rối tung mái tóc cô ta.

Tóc tai phủ vào mắt, cô ta chỉ cảm thấy hai mắt nhức nhối, đau đớn.

Hôm nay đến đây, vốn dĩ tâm trạng vui vẻ, nhưng không ngờ lại bị xúc phạm.

Tống Ân và cậu Lê đã ở bên nhau!

Tại sao cô lại có số phận như vậy?

Là nữ diễn viên phim hạng A được hàng vạn fan săn đón, nay còn có cậu Lê làm bạn trai, có thể lọt vào hàng giàu có lúc nào không hay.

Còn chính cô ta thì sao?

Nhưng cô ta vẫn đang suy nghĩ về việc tăng thêm tiền thuốc. Sống trong một ngôi nhà nhỏ, tối tăm và ẩm thấp, rất nghèo.

Họ rõ ràng là cùng cha khác mẹ, tại sao số phận của họ lại khác nhau như vậy?

Tổng Trinh càng không muốn nghĩ tới.

Lê Tiến Minh đưa Tống Ân đến cửa nhà cô.

“Chiều nay anh không có việc gì, em nghỉ ngơi cho tốt. Buổi tối anh đến đón em đi ăn cơm.”

“Ừ” Tống Ân đẩy cửa xe xuống, nhớ tới cái gì, liền xoay người nhắc nhở, “Ngày hôm qua uống nhiều như vậy, hôm nay không được uống nữa”

“Biết rồi. Để cho Thần Vũ lựa chọn bữa tối.”

“Điều này cũng không sao Tống Ân sau đó đẩy cửa đi xuống.

Lê Tiến Minh nắm lấy cô và đặt lên má cô một nụ hôn.

“Xuống đi” Tống Ân nhìn chiếc xe của Lê Tiến Minh hoàn toàn biến mất rồi mới xoay người, lấy chìa khóa mở cửa Vũ Uyên đã quay trở lại và thu dọn hành lý vào phòng.

Cô nằm xuống ghế sofa, lười biếng nhắm mắt lại.

Trong tâm trí cô, tất cả những điều anh nói về hôn nhân đang đảo lộn.

Trong lòng có chút ngọt ngào.

Lại nói, cô ấy đã 26 tuổi.

Nếu thật sự kết hôn, cũng không xem là sớm.

Ra mắt trong mười năm, cô đã trải qua tất cả những gì đáng lẽ phải trải qua – dù là đỉnh hay đáy. Nếu bây giờ rời khỏi làng giải trí, sau khi quay xong các cảnh quay, cô nghĩ, cô sẽ không hối hận chút nào.

Tổng Ân nghĩ, có lẽ cô cũng nên lên kế hoạch nghiêm túc cho tương lai của mình và Ada.

Đang suy nghĩ như vậy, chuông cửa đột nhiên vang lên vào lúc này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 579

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 579:

Ngoại trừ Ada và Vũ Uyên, về cơ bản không có khách nào đến nhà cô ấy. Về cơ bản đây là trường hợp của công việc suy luận.

Tống Ân cảnh giác nhìn trong mắt mèo, kinh ngạc nhìn Tống Trinh ở cửa.

Tống Ân không khỏi nhú mày vì cái gọi là “cậu Lê”. Hơn nữa, cô và Lê Tiến Minh, ngoại trừ những người biết rõ về họ, người ngoài sao lại biết?

Tống Trinh đã lâu như vậy không có cùng chính mình tiếp xúc, cô ta tìm hiểu ở nơi nào?

“Tống Ân, tôi thật không ngờ cô đã có nhiều đàn ông như vậy, cô lại chọn cậu Lê” Tống Ân nhú mày.

Vừa bước vào cửa, một câu lại một câu chả liên quan gì. Cô thực sự không nên để cô ta vào.

“Muốn nói cho tôi những chuyện nhảm nhí này, cô đi được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, tôi không có thời gian tiếp đãi người” Còn gọi cậu Lê là có ý gì?

Nghe ra mọi lời của cô ta đều rất khó nghe.

“Cô còn nhớ cái này?” Tống Trinh không những không có rời đi, ngược lại là ngẩng xuống. Đột nhiên anh ném hai chiếc bông tay lên bàn cà phê.

Tống Ân không rõ nhìn cô ta, và ngẩng xuống đối diện với cô ấy một cách không vội vã, trước khi lấy bông tai.

Nhận ra nó chỉ bằng một cái nhìn.

Nhưng...

“Làm thế nào mà có đủ hai chiếc?” Cô nhớ tới lúc về khách sạn, cô đã đánh rơi một chiếc.

“Đúng vậy, làm thế nào lại đủ một cặp? Bởi vì mười năm trước, người đàn ông đã c**ng hiếp cô khiến suýt chết vì chữa ngoài tử cung, đêm đó đã nghĩ đến cô nên vẫn giữ chiếc bông tai này: Tống Trinh hài lòng nhìn về mặt kinh ngạc của Tống Ân, cô ta chế nhạo: “Bây giờ đã có người khác tìm được rồi, cứ nhiên làm ra cái cặp này.” Tống Ân nhận ra mục đích của Tống Trinh, xoay người lại, trên mặt thoáng hiện lên một tia tái nhợt.

Bây giờ cô ấy cảm thấy rằng cuộc sống là vừa phải, và cô ấy không muốn nghĩ về cơn ác mộng trước đây của mình trong một khoảnh khắc.

Trịnh trọng nói: “Tôi đã quên quá khứ. Đây là của cô, cô cần đi”

“Đương nhiên muốn lấy đồ của mình. Nhưng mà, người đàn ông tối hôm đó là ai, cô không muốn biết chút nào sao?”

“Tôi nói tôi đã quên, cô không cần phải nói cho tôi biết cụ thể!” Tống Ân giọng nói càng lạnh.

Đứng dậy ra lệnh đuổi ra ngoài, “Cô không cần lo lắng chuyện của tôi, trở về chăm sóc mẹ cô thật tốt!” Cô đi tới cửa và muốn mở cửa.

Nhưng khi tay cô chạm vào nắm cửa, cô nghe thấy giọng nói đầy ghen tị ẩn giấu của Tống Trinh: “Là cậu Lê!” Tay nắm cửa Tống Ân bỗng nhiên cứng đờ.

Cô chỉ cảm thấy như mình bị ảo tưởng. Cô vừa nghe thấy gì?

Cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn Tống Trinh, hỏi lại: “Cô... vừa nói là ai?”

“Lê Tiến Minh! Bạn trai hiện tại của cô! Tống Ân, cô không ngờ tới, mười năm trước anh ấy c**ng bức cô, khiến cô mang thai, suýt nữa thì chết!” Tống Ân sắc mặt nghiêm nghị, cô nhìn chằm chằm ánh mắt Tống Trinh, lạnh lùng nghiêm khắc đến mức sợ hãi.

“Cô là nói nhảm, tôi không tin!” Tống Ân như thế này có chút đáng sợ. Nhưng mà, Tống Trinh muốn chính mình cũng không muốn tin!

Cô ậm ừ, từ trên ghế sofa đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Tống Ân một C; ôi để lại cho cô đôi bông tai này.

Nếu không tin, cô có thể đem chúng đi tra hỏi bạn trai thân thiết của mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 580

Nhìn xem thử là có phải tôi đang nói nhảm không” Sau đó, cô ta mở cửa đi ra ngoài không đợi Tống Ân nói gì.

Một mình ngơ ngác đứng ở trong nhà, ngơ ngác nhìn đôi bông tai, Tống Ân.

Đầu óc cô trống rỗng h ồi lâu.

Không thể tin được.

Chậm rãi đi lại, lần mò hai chiếc hoa tay, ngón tay có chút run rẩy.

Cô chỉ cảm thấy... toàn thân lạnh...

Mười năm trước, có thật là... anh ấy không?

Nếu đúng như vậy, đó có vẻ là một lời giải thích tốt, tại sao đột nhiên anh ấy lại nói về hôn nhân, và thái độ của bà Lê đột nhiên quay ngoắt 180 độ.

Bởi vì, cảm thấy có tội sao?

Tống Ân ng ồi trên sofa h ồi lâu.

Nghĩ đến đi ều gì đó, cô thu dọn đồ đạc một cách không có mục đích, và vội vã xách cặp ra ngoài.

Gọi cho Ada khi đang đi bộ.

“Chị có biết ông chủ của khách sạn Sofia không?”

“Tớ biết, một người bạn tốt” Một người đại diện như Ada, có một mạng lưới rộng lớn của mọi người và bạn bè ở khắp mọi nơi. Tìm cô ấy là được r ồi.

Tống Ân nói: “Chị có thể gọi điện thoại cho ông ta, để cho em xem giám sát của bọn họ ngày 17 tháng sáu mười năm trước.”

“Xem giám sát cũng không sao.

Nhưng mà, em có chắc là giám sát mười năm trước vẫn còn? Hơn nữa em đang tốt, theo dõi khách sạn bọn họ làm gì?”

“Chị trước hết khoan hỏi em, nguyên nhân cụ thể chúng ta gặp mặt nói sau” Tống Ân rất rối rắm, hiện tại cũng không có suy nghĩ thêm cùng Ada giải thích.

Ada nghe thấy giọng điệu của cô ấy không ổn định và lo lắng, nhưng cô ấy không hỏi thêm khi thấy cô vội vàng.

Vừa cúp điện thoại đã giúp cô tìm được ông chủ của khách sạn Sofia.

Tống Ân tự lái xe đến khách sạn Sofla.

Khi cô đến, khách sạn đã được thông báo rằng quản lý của bộ phận an ninh đã ở đó.

“Băng ghi hình đã tìm được cô Tống, cô cứ vào xem đi.” Tống Ân gạt đầu, đi theo quản lý vào phòng giám sát.

Bên kia nói: “Ngày này có cái gì kỳ quái sao? Mấy ngày trước cậu Lê cũng tới một lần, chính là cũng muốn xem ngày này”

“Cậu Lê?” Cô hỏi: “Ý anh là Lê Tiến Minh?”

“Đúng vậy.” Tống Ân cầm chặt túi trong tay.

Cô không muốn tin Tống Trinh, nhưng mọi chuyện quá rõ ràng khiến cô không thể tự an ủi mình.

Dù sao thì cô vẫn phải tận mắt xem băng ghi hình này.

Một tiếng sau.

Tống Ân ra khỏi khách sạn Sofia, ngồi trong xe, đầu óc trống rỗng một lúc lâu.

Mười năm đã trôi qua.

Nhưng, những cảnh tượng ngày ấy, bây giờ, vẫn tái hiện trong tâm trí cô như một cuốn phim xé lòng cô.

Ada gọi một lần nữa và hỏi về tình hình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 581

Tống Ân chỉ hỏi: “Ngày mai em có lịch gì?”

“Công việc ngày mai là lễ trao giải Cánh Diều Vàng, và em là khách mời danh dự. Sẽ có một cuộc phỏng vấn với tạp chí Elle trong ngày, sẽ bận rộn lắm”

“Em biết rồi”

“Giọng em nghe không ổn, có chuyện gì vậy?” Ada hỏi.

Tống Ân cầm điện thoại di động, mệt mỏi ngồi trong xe. Trong một thời gian dài, mắt nhìn xa xăm, không có tiêu điểm gì cả.

Đợi một lúc lâu trước khi nói: “Ada, chị có nhớ những chuyện em đã nói với chị về mười năm trước không?” Ada sửng sốt, hiển nhiên cô ấy không ngờ cô sẽ đột nhiên nhắc đến chuyện mười năm trước, một lúc sau mới nói: “Mọi chuyện đã kết thúc rồi, em còn muốn làm gì nữa? Hơn nữa, hiện tại em sống rất tốt, để chuyện quá khứ qua đi. Tiến về phía trước.”

“Em cũng hy vọng rằng tất cả những đi đầu này có thể trôi qua nhanh chóng. Nhưng, bây giờ... người đó đã xuất hiện”

“Ai?”

“Mười năm trước... người đã làm cho em mang...” Giọng Tống Ân nhẹ, phảng phất như một làn khói sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

“Người đó đã xuất hiện? Nói cho chị biết, đó là thằng khốn nào!” Ada đang điên ở đó. Tống Ân không nói người bên kia là ai, mà chỉ hỏi: “Ada, nếu là chị, chị có tha thứ cho anh ta không?”

“Sao em lại hỏi chị loại chuyện này? Loại người này đá cho tên khốn đó ra xa, còn có cái gì tha thứ!” Tống Ân cũng không nói thêm gì nữa, tùy ý nói qua loa vài câu với Ada rồi cúp điện thoại.

Người đó, tại sao lại là anh ta.

Vì là anh ta, cô ấy nên cười hay nên khóc đây?

Trong cuộc đời cô ấy, hóa ra anh ta là người đàn ông duy nhất của cô ấy.

Điêu này lẽ ra phải là một chuyện tốt. Tuy nhiên, người này cũng chính là người đã mang đến cho cô vô số cơn ác mộng...

Có lẽ không dễ dàng gì khi phải nói rằng cô không quan tâm chút nào, cứ chấp nhận như vậy!

Lê Tiến Minh đi lấy chiếc nhẫn và gọi Vũ Uyên đến.

Cả Vũ Uyên và Trần Phong đều vô cùng kinh ngạc.

“Cậu Lê, anh đang cầu hôn chị Tống Ân của chúng tôi sao?”

“Không được sao?” Lê Tiến Minh nhướng mày nhìn Vũ Uyên. Đôi mắt chất chứa hạnh phúc.

“Quá nhanh!” Trần Phong cảm thán.

Đến bây giờ hai người mới yêu nhau 3 tháng. Anh ta sợ rằng chưa đủ thời gian để xác định là yêu thật lòng.

“Cậu Lê, anh thật sự không kết hôn. Nhưng một khi kết hôn, chính là một cuộc hôn nhân chớp nhoáng.”

“Anh thì biết cái gì. Đây là mười năm duyên phận”

“Mười năm duyên phận?” Trần Phong càng thêm bối rối “Tôi ni anh sẽ không hiểu đâu” Lê Tiến Minh cũng lười nói lại với Trần Phong.

Ở đây, những người ở quây đã mang một số nhẫn kim cương phiên bản giới hạn đến cho họ. Chỉ với một cái liếc mắt, Vũ Uyên ánh mắt liền sáng lên.

“Đẹp quá!” Cô ấy không nỡ bỏ xuống từng cái, nhặt cái này lên thử cái kia, “Có ai cần hôn tôi cái này, cho dù là đầu hôn, tôi cũng sẽ gả cho anh ta” Lê Tiến Minh liếc nhìn cô ấy: “Cô quá dễ dãi” Vũ Uyên ỉu ỉu cười: “Đây không phải ai cũng mua được.”

“Chọn một cái mà Tống Ân sẽ thích, thích thì sẽ gặt đầu đồng ý gả cho cậu khi nhìn thấy cái này”

“Chị Tống Ân...” Vũ Uyên đau đầu, nhằm xong từng thứ một, cô lắc đầu: “Chị Tống Ân không phải là người vô kỷ luật như em. Anh cũng biết chị ấy. Nếu chị ấy thật sự không muốn kết hôn, tất cả những thứ này có để trước mặt, chị ấy cũng sẽ không bị lung lay” Đây là sự thật.

Người phụ nữ đó, rất khó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 582

“Dù sao thì cô cứ chọn một chiếc cô ấy thích đi” Uyên Thanh cẩn thận chọn một cái: “Chị Tống Ân nhất định thích cái này. Tuy nhiên chị Tống Ân rất thích cậu Lê. Chỉ cần anh tặng, dù chỉ là nhẫn cỏ cũng sẽ thích.”

“Cô nói... cô ấy rất thích tôi?” Lê Tiến Minh nheo đôi mắt gọi cảm nhìn Vũ Uyên dò hỏi.

“Ừ!” Cô ấy gật gật đầu: “Đừng nhìn Tống Ân không nói gì, nhưng tôi biết chị ấy rõ nhất. Chỉ cần tôi nhắc đến cậu, chị Tống Ân nhìn khác hẳn! Không giống như trước đây và ngài Lê... A, xin lỗi, tôi không nên nói bây giờ, cái này” Sau khi Vũ Uyên nhận ra mình nói đi đâu không nên nói, cô tự tát vào miệng mình hai cái.

“Không sao, cô cứ nói đi” Lê Tiến Minh khích lệ.

Bên cạnh, anh đưa chiếc nhẫn cho người phục vụ và yêu cầu họ đóng gói.

“Khi chị Tống Ân và ngài Lê ở bên nhau, họ rất không vui. Chúng tôi hầu như bị cấm nhắc đến ngài Lê. Tuy nhiên, khi nhắc đến cậu Lê, chị Tống Ân lại khác” Lê Tiến Minh cảm thấy những lời của Vũ Uyên nghe rất dễ chịu, nụ cười trong mắt anh càng sâu.

“Tôi nên lấy loại hoa nào thì thích hợp hơn?”

“Hoa. Đừng tặng hoa loa kèn nữa.

Lúc trước, ngài Lê tặng hoa loa kèn, nhưng chị Tống Ân bị dị ứng.” Tuy rằng đã nghe đến câu cuối cùng, nhưng nên không phải tiếp tục nói lung tung, đúng không? Anh ấy sẽ ghen đấy!

“Cậu Lê, khi nào anh định cưới hôn chị Tống Ân? Tôi có thể xem trực tiếp được không?” Vũ Uyên mừng rỡ hỏi. Cô ấy thích tham gia vào những trò vui như thế này.

“Không sao” Lê Tiến Minh rất hào phóng và đồng ý. Sau đó anh ấy nói: “Cầu hôn vào tối mai.

“Cái gì?” Vũ Uyên kinh ngạc. Nghĩ đến đi đâu gì đó, cô sửng sốt: “Anh...

Không nên... Đêm mai là lễ trao giải: Cánh Diều Vàng, anh không phải sẽ ở...” Cô ấy nói không một chút mạch lạc ‘ừ’

“Truyền thông sẽ phát điên mất!” Vũ Uyên nói: “Chị Ada cũng sẽ phát điên! Hơn nữa, Tổng Ân nói không muốn kéo anh vào vụ bê bối của cô ấy, vì sợ chị gây phiền phức cho anh. Bằng cách này, chị không...”

“Cho cả thế giới biết Tổng Ân là người phụ nữ của tôi, ai có thể làm gì?

Đã thế này, sẽ không còn ai nào dám bắt nạt Tổng Ân bằng truyền thông nữa”

“... Vậy thì tôi phải báo cáo với chị Ada. Nếu không, nếu chị ấy biết rằng tôi biết mà không nói gì, chị ấy sẽ giết tôi mất: “Nhưng là với Tổng Ân, cô nên biết phải làm gì rồi chứ?”

“Bảo mật” Vũ Uyên làm động tác dùng ngón tay bịt chặt môi nh đứng lo lắng, tôi sẽ không để chị Tổng Ân biết gì đâu” Lê Tiến Minh gật đầu.

Đã phác thảo xong bức tranh cầu hôn vào tối mai. Có thể tưởng tượng rằng đây chắc chắn là một quả bom tấn, đủ để khiến cả thành phố sôi sục.

Vẫn còn một khoảng thời gian trước ngày mai, hiện tại anh hơi lo lắng, nhưng anh rất mong chờ đêm mai.

Loại tâm trạng phức tạp kỳ lạ này, thật sự là trước nay chưa từng có.

Anh lấy di động gọi cho Tổng Ân.

Điện thoại vang lên một hồi lâu, rốt cục nghe được Tổng Ân giọng nói ở đằng kia.

“Lát nữa anh đón em đi ăn tối nhé?”

“Không được, tối nay em có hẹn” Tống Ân rút cuộc từ chối.

“Một cuộc hẹn đột xuất à?”

“Đúng vậy”

“Xem ra tối nay anh phải ăn một mình” Tống Ân lại chỉ “Ừm” một tiếng, trông có chút lạnh lùng.

Lê Tiến Minh muốn nói đi đâu gì đó, nhưng cô nói rằng cô đang bận rồi cúp điện thoại.

Tình huống này là gì Lê Tiến Minh nghe tiếng tút tắt máy, để xuống và nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đã bị treo một lúc.

Là do tưởng tượng của chính anh sao?

Sao anh lại cảm thấy... thái độ của cô trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều chỉ sau một đêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 583

Không hồ là trái tim phụ nữ như mò kim đáy biển mà.

Bên này.

Tống Ân mệt mỏi nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà. Đó là một sự tiên đoán khi nói rằng đó là một cuộc hẹn với mọi người.

Cô không đi đâu, không làm gì, thậm chí không có cảm giác thèm ăn.

Sự việc mười năm trước đã gây cho cô quá nhiều cú sốc, cô cần phải bình tĩnh và tự mình suy nghĩ về nó, liệu cô có thể hoàn toàn tiêu hóa được nó như thế này không.

Một đêm, nằm trên giường một mình, trần trọc.

Ngày hôm sau, cô nghĩ, cô nên tìm một thời gian để nói chuyện trực tiếp với anh.

Nhưng, cả ngày nay, cô bận rộn không ngừng.

Không có thời gian để ăn.

Cô nghĩ anh ấy sẽ gọi cho mình, nhưng cô đã kiểm tra và nhìn vào điện thoại di động của mình, nhưng không có cuộc gọi nào của anh ấy đến.

Khi cô kêu Vũ Uyên đưa điện thoại của mình lần thứ mười, Ada trêu đùa: “Chờ cuộc gọi từ cậu Lê à?”

“.. Không đời nào.” Ada và Vũ Uyên nhìn nhau đầy ẩn ý: “Hiện tại tất cả cảm xúc của em đều viết lên khuôn mặt của cậu, em đừng có phủ nhận nữa. Nói thật, em nghĩ gì về anh ta vậy? Chỉ là quen cho vui hay xác định ở bên nhau” Tống Ân nghe lời nói của Ada khiến cô suy nghĩ.

Trên thực tế, cô chỉ biết về Tống Ân và cậu Lê từ Vũ Uyên ngày hôm qua.

Nhưng cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng cậu Lê lại dám cầu hôn nơi công cộng. Điêu này đương nhiên đòi hỏi sự can đảm và khẳng định cho địa vị của họ.

Giống như Lê Tiến Thành, hướng chỉ là cầu hôn, anh ta cũng không dám công khai mối quan hệ của mình trước mặt mọi người.

Lê Tiến Minh rõ ràng hơn Lê Tiến Thành rất nhiều về mặt này.

Cầu hôn, Ada đương nhiên đồng ý trăm phần trăm.

Giải thưởng Cánh Diều Vàng là một loạt đề cử bất kể là ai đoạt giải vàng, người giết tít nhất định phải là Tống Ân.

Tống Ân không biết lúc này Ada đang nghĩ đến những điêu này trong lòng, chỉ khẽ nói: “Chúng tôi không nhất thiết phải cùng nhau...”

“Cái gì?” Giọng cô ấy rất nhỏ, Ada và Vũ Uyên đều không thể nghe rõ.

Tuy nhiên, cô ấy có thể hiểu được cảm xúc trên khuôn mặt của cô ấy.

Tống Ân lắc đầu, nhưng là không muốn nói thêm.

Lúc này, phóng viên phỏng vấn vừa đến, mấy người cũng không có ý định nói chuyện tâm tình nữa, liền nhanh chóng chuẩn bị đi làm.

Tối.

Lễ trao giải Cánh Diều Vàng có đầy đủ các ngôi sao và toàn bộ địa điểm được chiếu sáng rực rỡ.

Tống Ân ngồi trên khán đài chia sẻ sự phấn khích với tất cả những người chiến thắng. Ngay cả lúc này, điện thoại di động của cô cũng không đổ chuông.

Dần dần, cô trở nên lơ đãng một chút.

Không biết đã qua bao lâu, Vũ Uyên cúi người, cẩn thận bước tới: “Chị Tống Ân, lát nữa chị sẽ lên sân khấu.”

“Nhanh vậy?” Tống Ân lần này mới hoàn hồn trở lại, liền đi theo Vũ Uyên vào hậu viện chuẩn bị.

Phim điện ảnh mới vừa quay xong là để quảng bá nên cô ấy đặc biệt chọn Lê Kiến Đường làm người trao giải cùng mình. Sau khi Tống Ân và bản thảo của cô được kiểm tra, những người biểu diễn trên sân khấu cũng đi xuống.

Dưới tiếng hò hét của người hâm mộ, Lê Kiến Đường cũng dẫn theo cô, hướng về phía ánh sáng của sân khấu, chậm rãi đi vào tầm mắt của mọi người.

Sau khi lên sân khấu, sau một số nhận xét lịch sự theo yêu cầu của ban tổ chức, đó là phần trao giải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 584

Những người chiến thắng bước lên sân khấu, Tống Ân và Lê Kiến Đường trao cúp cho họ.

Tại đây, Tống Ân đang chuẩn bị rời đi, nhưng người chủ trì đột nhiên bước ra nói: “Cô Tống Ân, xin ở lại.” Còn chuyện gì nữa sao?

Cũng may, Tống Ân đã quen với những dịp như vậy nên đã dừng lại.

Người dẫn chương trình tươi cười rạng rỡ: “Hôm nay có một quý ông nói sẽ dành cho cô Tống Ân một bất ngờ đặc biệt” Tống Ân sửng sốt.

Sau đó, đèn trong khán đài mờ đi.

Một tia sáng mạnh chiếu vào vị trí của Tống Ân trên khán đài.

Và dưới ánh sáng rực rỡ khác...

Bóng dáng khiến Tống Ân sửng sốt.

Trên sân khấu, một người đàn ông cầm hoa, từ từ tiến lại gần cô.

Dưới sân khấu, mọi người hò hét huýt sáo, ánh đèn sân khấu liên tục lóe sáng, cả khung cảnh sôi trào ngay lập tức.

Trong khoảnh khắc ấy, Tống Ân cảm thấy cả thế giới trở nên tĩnh lặng, mọi người xung quanh tựa như biến mất, trong mắt cô chỉ nhìn thấy duy nhất người đàn ông kia...

Ánh đèn chói mắt.

Anh ta lại quyến rũ như vậy.

Đến trước mặt cô, quỳ một chân xuống.

Tống Ân từng ảo tưởng không ít về khung cảnh khi cô được cầu hôn.

Khi đó, thế giới của cô chưa xuất hiện người đàn ông này.

Ảo tưởng của cô cực kỳ lung linh và lãng mạn.

Nhưng, sau khi gặp được Lê Tiến Thành, cô mới hiểu ra rằng không phải người đàn ông nào cũng có dũng khí dám cầu hôn một người phụ nữ bị gièm pha quẩn thân ở trước mặt mọi người.

Sau đó, cô âm thầm nghĩ rằng chỉ cần có người đủ can đảm cùng cô đối mặt với tất cả lời đồn đãi vô căn cứ kia, cô chắc chắn sẽ không chút do dự gạt đầu đồng ý.

Nhưng...

“Tổng Ân, em làm gì vậy? Mau chấp nhận đi!” Thấy cô không có động tĩnh gì, Ada đứng bên cạnh sốt ruột đến mức giậm chân, Vũ Uyên cũng vậy.

“Mau đồng ý đi chị, nhiều phóng viên đang nhìn hai người đó!”

“Tổng Ân?” ếng gọi của Lê Tiến Minh kéo suy nghĩ của cô về hiện tại, anh lùi nhún ra, cần lấy bàn tay của Tổng Ân.

Ngón tay của Tổng Ân có chút lạnh.

Đợi cho đến lúc chiếc nhẫn chạm vào đầu ngón tay, cô mới khẽ run mình, gần như theo bản năng muốn rút tay về.

Lê Tiến Minh ngẩn người, khóe môi lại cong lên, nhưng lời nói của cô lại khiến nụ cười ấy đông cứng.

“Tôi xin lỗi, tôi không thể chấp nhận lời cầu hôn này... Tôi nghĩ, chúng ta cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại”

“Gì cơ?” Lê Tiến Minh cảm thấy có chút bất ngờ. Nói thật, tuy lúc trước Tổng Ân không gạt đầu đồng ý khi anh nói về chuyện kết hôn, nhưng khi đó anh nghĩ là hai người bọn họ đã ngầm chấp nhận nhau.

Ít nhất, chắc chắn cô sẽ không nói ra lời từ chối.

Nhưng hiện giờ, chuyện gì đang xảy ra?

Anh bị từ chối sao?

“Thật sự rất xin lỗi” Tống Ân liếc anh một cái, ánh mắt cô phức tạp, lại chưa xốt khôn xiết. Cô không giải thích gì thêm, xoay người xuống sân khấu.

Để lại một mình Lê Tiến Minh đứng trên sân khấu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 585

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 585:

Mất mát.

Mất mát khôn cùng.

Nhưng trong giây tiếp theo anh đã hoàn hồn, nhanh chân đuổi theo cô.

Từ chối lần này thì anh sẽ cầu hôn lần sau, anh cũng không tin anh không cầu hôn được người phụ nữ này!

Nhưng...

Mới vừa bước xuống sân khấu, đám phóng viên đã ủa lên, vây kín quanh anh.

Lại nhìn về phía trước, tình huống của Tống Ân cũng không khác hơn anh là bao, cũng bị chặn không thể đi.

“Cô Tống, xin hỏi cô và cậu Lê bắt đầu nảy sinh tình cảm từ khi nào?”

“Trước đây có tin đồn cho rằng cô đã từng hẹn hò với ngài Lê là Lê Tiến Thành, vậy cô hẹn hò với cả hai anh em bọn họ sao? Liệu ngài Lê Tiến Thành có chúc phúc cho hai người không?”

Nhưng, hiện tại trong lòng cô rất loạn...

Bọn họ phải nói chuyện rõ ràng với nhau.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi. Các vị, chúng tôi xin phép tạm thời không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, mong mọi người thông cảm” Ada giúp cô chặn đám

phóng viên.

Vệ sĩ muốn đi lên đây đám phóng viên ra ngoài.

Tống Ân vất vả lắm mới thoát khỏi đám đông, lập tức chạy lên xe.

Ada tức muốn chết, đóng chặt cửa xe rồi liên tục hỏi: “Em làm sao vậy?”

Không phải Vũ Uyên nói em rất thích cậu Lê, hơn nữa tình cảm của hai người còn rất tốt, gần như nước chảy thành sông rồi sao? Hiện giờ thì vui rồi, em từ chối anh ta ở trước mặt nhiều người như vậy, không biết đám truyền thông sẽ viết linh tinh cái gì nữa” Vũ Uyên nói: “Còn tốt, vẫn còn tốt mà. Ít nhất người bị từ chối không phải chị Tống Ân” Ada thở mạnh “hừ” một tiếng: “Em thì biết cái gì! Truyền thông chỉ toàn bọn vô dụng sao? Ngày mai tiêu đề đầu đề chắc chắn là: “Tống Ân chơi đùa với tình cảm của hai anh em nhà họ Lê, tình tay ba trong truyền thuyết!” *.. Vũ Uyên không còn lời nào để nói.

Lấy độ vô liêm sỉ của bọn truyền thông, chắc chắn sẽ lấy tiêu đề này, hoặc có khi còn nghĩ ra đầu đề ghê gớm hơn.

Tống Ân đột nhiên yếu ớt nói: “Mười năm trước... là anh ấy”

“Cái gì?” Vũ Uyên và Ada mở miệng cùng một lúc.

Hốc mắt cô hơi đỏ: “Mười năm trước, người làm em mang thai chính là anh ấy. Nếu là hai người, liệu hai người có chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy không?”

“..* Vũ Uyên và Ada đều bị sốc.

Hai người nghiêng đầu nhìn nhau, không ai nói được câu nào.

Một hồi lâu sau, Vũ Uyên mới nhẹ nhàng thử mở miệng: “Có phải... có hiểu lầm gì hay không? Cậu Lê thoát nhìn không giống loại người xấu như vậy” Tống Ân cũng không biết, chỉ có thể lắc đầu.

Nhưng...

Quả thật anh không phải loại người như thế, chẳng qua trong lòng cô vẫn luôn canh cánh chuyện mười năm trước.

Nhóm người Ada tiễn Tống Ân về nhà.

Dọc đường đi, điện thoại của Ada bị các cuộc gọi và tin nhắn ùn ùn kéo đến, cô ấy lại không thể đắc tội đám truyền thông này nên chỉ đành giả vờ tươi cười nói mình không biết chuyện gì hết để đối phó với từng người một.

Cuối cùng cũng không chịu được bị liên tục làm phiền, đành phải tắt nguồn điện thoại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 586

Đi đâu đâu tiên Tống Ân làm sau khi về tới nhà cũng là tắt điện thoại, thuận tay còn rút cả sim.

Nếu không làm vậy, sớm muộn gì tiếng chuông điện thoại cũng sẽ khiến cô suy nhược thần kinh.

Lê Tiến Minh gọi điện cho Tống Ân, vì không gọi được nên đành phải gọi cho Vũ Uyên.

Anh hỏi Vũ Uyên rốt cuộc Tống Ân có vấn đề gì không. Kỳ thật ngày hôm qua anh đã phát hiện có gì đó không thích hợp.

Đêm nay khi bị từ chối, anh càng cảm thấy cô chắc chắn có gì đó không đúng.

Vũ Uyên ấp úng nửa ngày cũng không biết nên nói ra hay không. Lê Tiến Minh không có đủ kiên nhẫn, quát lên hai câu, Vũ Uyên mới nhắm chặt mắt, tim đập nhanh, nói thẳng mọi chuyện về mười năm trước của Tống Ân cho Lê Tiến Minh.

Lê Tiến Minh đang lái xe ở đầu máy bên kia, nghe được câu chuyện Vũ Uyên nói, xe “kít” một tiếng dài chói tai rồi dừng hẳn.

Do phanh gấp, xe đột ngột đứng im ở giữa đường cái đông đúc, hai xe ở phía sau thiếu chút nữa tông vào đuôi xe Lê Tiến Minh. Người trong xe chui đầu ra mắng chửi, lúc này anh mới hoàn hồn, vội vàng tăng tốc, một lần nữa hòa vào dòng xe cộ tấp nập.

Trần Phương Linh nhìn thấy tin tức, nhanh chóng gọi điện thoại đến chỗ anh.

Lê Tiến Minh nhận cuộc gọi, nghe thấy giọng nói đầy tức giận của bà Lê bên kia: “Thằng nhóc này, không phải mẹ đã nói với con là nếu muốn cầu hôn người ta thì phải thương lượng trước với cha mẹ, rồi gặp mặt

chào hỏi nhau rồi à! Giờ thì tốt lắm, tự tiện đi cầu hôn, làm trò cười cho thiên hạ chưa?” Lê Tiến Minh phì cười: “Mẹ, con của mẹ vừa bị từ chối lời cầu hôn, chẳng khác thất tình là bao, mẹ có thể đừng cười trên nỗi đau của con trong lúc này được không?”

“Ai bảo con không nghe lời mẹ, cái này gọi là ‘cá không ăn muối cá ươn’ đó! Tất cả mọi người đang xem chuyện cười của con, bác gái con gọi điện đến mấy lần rồi mẹ cũng chưa dám nhận đây: “Mẹ đừng nhận. Đây là chuyện của con và Tống Ân, hai người đừng bận tâm, con cúp máy” Lê Tiến Minh cũng không quan tâm bà Lê bên kia muốn nói gì, lập tức cúp máy.

Bên này.

Tống Ân mệt mỏi nằm trên sofa nghe nhạc. Cô vẫn đang nghĩ nên mở miệng nói chuyện mười năm trước cho.

Lê Tiến Minh như thế nào, bỗng nhiên cánh cửa phòng vang lên tiếng “lạch cạch”.

Cô sững sờ, bật dậy từ sofa đứng lên.

Cô đi tới cửa, tay vừa mới chạm vào tay gạt, cửa đã bị người bên ngoài đẩy ra.

Lê Tiến Minh dùng chìa khóa mở cửa từ bên ngoài.

Hai người giật mình, bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim đập loạn nhịp không theo tiết tấu bình thường. Lê Tiến Minh nặng nề liếc mắt nhìn cô một cái, giây tiếp theo đi thẳng tới trước mặt cô, vươn tay ôm hai má cô rồi cứ thế cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống.

“Ừm.” Tống Ân giấy dựa mấy cái, chiếc lưỡi của anh tranh thủ tiến thẳng vào vòm miệng cô, một lấy lưỡi cô.

Anh dùng sức rất mạnh, thậm chí có thể nói là thô bạo, giống như muốn nuốt cả người cô vào bụng.

Giống như nếu anh không làm vậy, cô sẽ biến mất khỏi tâm mắt anh.

“Lê Tiến Minh, anh buông...” Tống Ân không để gì mới giấy khỏi nụ hôn điên cuồng của anh, nhưng mới th ở dốc được mấy ngậm không khí đã bị anh hôn tiếp.

Tống Ân tức giận, cắn mạnh một cái trên môi anh.

Cắn không lưu tình gì hết, môi anh lập tức chảy máu.

Cô nhìn chăm chăm vào anh.

“Chuyện mười năm trước... em muốn giải quyết thế nào?” Lê Tiến Minh mở miệng trước.

Tống Ân c ần môi, không nói lời nào.

Chuyện mười năm trước, nếu nói trong lòng cô không có oán hận thì chắc chắn là nói dối, hơn nữa cô còn căm hận hơn mười năm, nhưng cô không nghĩ tới người ấy lại là anh.

Người cô yêu đột nhiên trở thành người khiến cô canh cánh trong lòng vì nỗi oán hận hơn mười năm, tác động của đi ều này ảnh hưởng quá lớn tới cô.

“Tống Ân, mười năm trước... anh cũng không ngờ lại làm em mang thai, hơn nữa... anh cũng không biết sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này” Anh cũng vô cùng ảo não.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 587

Nếu thời gian có thể trở về, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra. “Nếu khi đó em tìm đến anh, nói với anh rằng em mang thai, anh sẽ không ngần ngại chịu trách nhiệm với em, có khi lúc đó chúng ta còn có thể kết hôn luôn” Chịu trách nhiệm?

Tống Ân cắn môi, có chút khinh thường lườm anh: “Khi đó anh có thể chịu trách nhiệm?”

“Được rồi, khi đó chúng ta vẫn còn nhỏ không chắc đã gánh vác được, nhưng bây giờ anh muốn chịu trách nhiệm với em, muốn bồi thường cho em, muốn yêu đương với em, muốn kết hôn với em!” Lê Tiến Minh tiến gần cô.

“Tống Ân, chuyện mười năm trước là anh có lỗi với em. Hiện giờ chúng ta đã lớn, chúng ta có thể gặp nhau lần nữa là nhờ duyên phận, chúng ta hãy quý trọng nó được không? Nếu em gả cho anh, anh sẽ dùng cả đời này bồi thường cho em, chịu trách nhiệm với em được không?” Người đàn ông này!

Đây mà gọi là thổ lộ à? Đây mà gọi là cầu hôn sao?

Mở miệng ra toàn bồi thường với chịu trách nhiệm, cô cũng đâu bảo anh phải gánh vác mấy thứ đấy.

Tống Ân vốn có oán hận trong lòng, anh vừa nói như vậy, cô lại chỉ cảm thấy ảo não.

“Anh đi đi, em muốn ở một mình để bình tĩnh chút, không muốn nói chuyện với anh nữa!” Trách nhiệm cái quái gì mà trách nhiệm! Ai cần anh phải cưới cô vì cái trách nhiệm đó chứ?

“Anh không đi! Trừ khi ngay lúc này em đồng ý lời cầu hôn của anh, nếu không từ hôm nay trở đi anh sẽ chuyển đến ở trong nhà em!”

“Anh chơi xấu!” Lê Tiến Minh nắm cầm cô, nâng mặt cô lên: “Em có biết hôm nay em từ chối anh trước mặt mọi người khiến anh mất mặt mũi tới mức nào không?”

Nếu hôm nay anh không giải quyết xong chuyện này, ngay cả mẹ anh cũng khinh thường anh!” Tống Ân tức sắp bốc khói: “Không phải ngài Lê rất thích chơi đùa sao?”

Chuyện hôm nay cứ coi như là một trò chơi mới mẻ đi, không phải vậy là xong sao? Được thôi, tôi chơi cùng anh, chỉ sợ anh không chơi tiếp được thôi!” Lê Tiến Minh nhú mồm, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô: “Anh không chơi được?” Tống Ân ngẩn người, muốn cãi lại anh nhưng cổ họng như bị mắc nghẹn, không nói lên lời.

Nhưng... nếu anh nói anh có thể chơi tiếp cùng cô, vậy cô cũng sẽ liều mạng chơi với anh.

“Tống Ân, anh đang thật lòng muốn kết hôn với em, chuyện cưới xin không phải là trò chơi, anh cũng không muốn chơi trò này với em!” Lê Tiến Minh mở miệng.

Lúc này, anh trông cực kỳ nghiêm túc: “Em muốn chơi là chuyện của em, nhưng đối với anh... từ trước tới giờ đều là thật: Trái tim Tống Ân ở đây.”

Cô rất muốn nói với anh rằng, thật ra cô cũng không hề chơi đùa với anh.

Bởi vì không muốn chơi đùa nữa cho nên mới canh cánh trong lòng lâu như vậy, thậm chí còn phải cẩn thận từng li từng tí.

“Chuyện mười năm trước, anh thực sự rất nghiêm túc xin lỗi em. Nhưng chúng ta không thể quay thời gian về quá khứ, hiện giờ chuyện duy nhất anh có thể làm là cam đoan với em rằng anh sẽ khiến em của hiện tại và tương.

lai hạnh phúc.” Trái tim Tống Ân đập nhanh.

Kỳ thực cô cũng không phải loại người ngu xuẩn, sẽ không bám víu chuyện mười năm trước không buông.

Nhưng...

“VẬY... trước đây anh chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, đột nhiên hai ngày gần đây lại cứ luôn nói đến việc kết hôn, rồi cả vụ cầu hôn hôm nay nữa..” Tống Ân tạm dừng một lúc.

Cô thở dài nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói: “Có phải bởi vì anh biết chuyện mười năm trước cảm thấy mắc nợ em, cho nên mới dùng kết hôn làm bù đắp thường không?” Lê Tiến Minh cười chua xót: “Hóa ra em luôn nghĩ như vậy? Cho nên... tình cảm anh dành cho em, em không cảm nhận được tí gì sao?” Cô mở miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở lời từ đâu.

Cuối cùng...

Lê Tiến Minh vẫn rời đi.

Có lẽ...

Cả hai đều cần yên lặng một thời gian, đây là tốt nhất.

Từ ngày hôm đấy, sau khi Lê Tiến Minh rời đi, một đoạn thời gian dài sau đó Tống Ân cũng không nhìn thấy anh.

Anh tựa như đột ngột biến mất, một chút tin tức cũng không có.

Tin đồn về hai người họ vẫn cứ ầm ầm kéo đến, nhưng anh lại chẳng hề ra mặt cho dù chỉ một lần.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 588

Dương nhiên, cũng không hề lộ diện trước truyền thông.

Tống Ân nghĩ, chắc hẳn hai người bọn họ cứ thế này kết thúc.

Mười năm trước bắt đầu, bây giờ kết thúc, không ngờ lại bình yên đến vậy.

Chẳng qua...

Nơi ngực trái cứ thỉnh thoảng nhói đau, luôn không ngừng nhắc nhở cô về đoạn tình cảm giữa hai người. Nó chôn sâu trong lòng cô, mà cô lại không có biện pháp quên đi như tình cảm đối với Lê Tiến Thành.

Nửa tháng sau, vào một buổi sáng sớm.

Tống Ân bừng tỉnh, nôn ọe không ngừng, nôn đến mức mắt nổi đom đóm.

Gần đây tình hình thân thể cô không được tốt lắm, buổi tối thường xuyên mất ngủ, ban ngày lại hay bị choáng đầu, ăn uống cũng không có khẩu vị, hiện giờ thì bắt đầu nôn lấy nôn để.

Vũ Uyên bị dọa sợ, lo lắng cô có bệnh trong người, dù sao trong nửa tháng này cô đã gầy đi hẳn 6kg.

Tạm thời hủy bỏ tất cả các hoạt động, báo cho bệnh viện nhanh chóng đưa cô đi kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Cả người Tống Ân uể oải, tinh thần cực kém.

Lúc chờ kiểm tra sức khỏe toàn thân, hay lúc đợi Vũ Uyên đi thanh toán tiền viện, cô vẫn luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cô ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy một đôi vợ chồng âu yếm nhau đi ngang qua, trong lòng nghĩ thật hâm mộ bọn họ.

Đến lượt cô, trong khoa nội soi kiểm tra tử dạ dày xuống dưới, cái gì cũng không tra ra. Cuối cùng đến phụ khoa, không ngờ vừa mới kiểm tra đã khám ra cô mang thai.

Tống Ân có chút sững sờ.

Vũ Uyên lại kích động tới tròng to mắt: “Ngài nói gì? Mang thai?”

“Đúng, là mang thai.” Vũ Uyên mừng rỡ nhảy dựng lên: “Chị Tống Ân, chúc mừng chị! Chị sắp làm mẹ rồi!” Tống Ân cầm giấy siêu âm, tim đập vừa nhanh vừa loạn nhìn kỹ đốm nhỏ mờ ảo trên giấy trắng đen. Trong lúc nhất thời quả thực không biết nên khóc hay... nên cười.

Trước kia bác sĩ nói cô rất khó thụ thai, cho nên trong đoạn thời gian khi ở cùng Lê Tiến Minh, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tránh thai.

Nhưng, trong lúc cô và Lê Tiến Minh đường ai nấy đi, lại mang thai con của anh.

Loại cảm giác này như đang bị thượng đế đùa giỡn.

Ngồi lên xe, về nhà.

Dọc theo đường đi, Vũ Uyên cực kỳ vui vẻ, giống như đứa nhỏ là của cô ấy vậy.

“Chị Tống Ân, bác sĩ nói tình hình thân thể của chị hiện giờ không được tốt lắm, phải bồi bổ. Lát nữa em sẽ báo cho chị Ada để sắp xếp cho chị nghỉ ngơi” .. Ừn “Chờ đến khi nào có ngày rảnh, chúng ta đi mua quần áo và xe đẩy cho bé con đi! Tuy bây giờ mới được hai tháng, nhưng tám tháng nữa bé con chào đời rồi, chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn” Tống Ân từ từ nhắm hai mắt, đang nghĩ về chuyện gì đó.

Trong đầu loạn quá.

Vũ Uyên liếc nhìn cô một cái, thở dài rồi nói: “Nhưng... việc cấp bách hiện giờ hẳn là phải tìm cha đứa bé” Hàng lông mi trên đôi mắt đang nhắm của Tống Ân run lên, nhưng cô vẫn không mở miệng.

Buổi tối.

Tống Ân gặp ác mộng, nửa đêm bật dậy trên giường.

Trong mộng, cô thấy bản thân khắp người toàn máu đang nằm dưới găng cẩu.

Lúc tỉnh lại, lưng cô đầy mồ hôi lạnh, cả người run bần bật. Cô sờ bụng, vẫn cảm thấy căng thẳng.

Tuy đã xác định không phải thai ngoài tử cung, nhưng dù sao cô cũng từng trải qua một lần mang thai khiến cô bị xuất huyết nhiều đến vậy, cho nên hiện giờ cô ít nhiều vẫn thấy sợ hãi.

Cô đứng dậy, vào phòng bếp rót cốc nước.

Cả căn phòng trống trải khiến cô cảm thấy cô đơn khôn xiết. Vào loại thời điểm này, nếu anh ở đây: Nghĩ vậy, cô vội lắc đầu, ép chính mình đừng nghĩ lung tung nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 589

Nghĩ đến những chuyện như này chỉ khiến bản thân cô trở nên yếu ớt, cực kỳ đáng thương.

Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Muộn như vậy rồi, ai lại gọi điện cho mình?

Biết số điện thoại riêng trong nhà cũng chỉ có vài người, Tống Ân đặt cốc xuống bàn, nhắc điện thoại.

“Alo, xin chào”

“Cô Tống Ân, làm phiền cô mở cửa cho tôi với.” Giọng nói này...

Tống Ân vừa nghe đã nhận ra, là Trần Phong.

“Có chuyện gì không?”

“Cô tạm đừng hỏi, cô mở cửa cho tôi trước đi, hiện giờ bọn tôi đang ở trước cửa nhà cô” Tống Ân nghĩ một lát, cúp máy, mặc thêm áo khoác rồi đi mở cửa.

Nhìn thấy người ở bên ngoài, cô ngạc nhiên giật mình.

Không chỉ có Trần Phong.

Trần Phong còn đang khiêng một con ma men. Lúc này anh thực sự say khướt, cả người đều treo trên người Trần Phong.

Tống Ân đã vô số lần nghĩ về cảnh khi hai người họ gặp lại nhau, nhưng lại không hề nghĩ đến tình huống này.

Thời gian trôi đi, cô vẫn đứng im tại cửa, trong lòng có chút hoang mang.

“Cô Tống, hay là cô cho tôi vào trước đặt cậu Lê xuống được không?”

Ngài ấy nặng quá, tôi không vác nổi nữa” Trần Phong nhăn mặt, bả vai khiêng người đã đau vì mỏi.

Tống Ân không biết mình có đang nằm mơ hay không.

Không đành lòng nhìn anh ta đau đến nhăn mặt, cô nghiêng người để bọn họ vào.

Cô vừa đi đến phòng bếp rót trà giải rượu vừa hỏi: “Sao anh lại đưa anh ấy đến đây?” Chẳng lẽ Trần Phong không biết chuyện bọn họ chia tay sao?

“Không phải tôi muốn tới, là cậu Lê muốn tới. Dọc đường đi cậu ấy luôn gọi tên cô, tôi cũng không còn cách nào khác.” Trần Phong vừa mới nói dứt lời, Lê Tiến Minh bị đặt trên sofa đột nhiên vươn tay kéo anh ta xuống.

“Tống Ân... Tống Ân...” Lê Tiến Minh thì thào, tay nắm chặt tay Trần Phong không buông.

“Ngài đừng nắm tay tôi, tôi không phải cô Tống” Trần Phong sắp điên rồi, liều mạng muốn rút tay về, nhưng tay của Lê Tiến Minh giống như bạch tuộc, cảm thấy một tay không giữ được liền dùng cả hai tay túm chặt anh ta.

Sau đó, hai tay Lê Tiến Minh dùng sức, kéo Trần Phong xuống.

Cả người Trần Phong ngã lên người anh, cổ bị hai tay anh dùng hết sức ôm chặt: “Em... vì sao em không tìm anh? Sao em có thể... nhân tâm “... Cô Tống, cô đừng xem kịch vui nữa, mau đến giúp tôi đi!” Trần Phong muốn khóc, cả khuôn mặt đỏ bừng. Chuyện gì đang xảy ra vậy trời! Nếu anh ta là gay, bị một người đàn ông ôm thì không sao, nhưng rõ ràng anh ta là thẳng nam mà!

Tống Ân nhìn một màn khôi hài này cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Chẳng qua...

Hóa ra... anh cũng nhớ cô.

Trần Phong cần chặt răng, vất vả lắm mới thoát khỏi hai tay Lê Tiến Minh, một giây cũng không dám ở lại nữa, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Vì thế...

Cả căn phòng rộng lớn.

Giờ chỉ còn mỗi mình cô và Lê Tiến Minh.

Anh nằm trên sofa, cà vạt đã được cởi ra bị vứt ở một bên, áo sơ mi trên người cũng trở nên xộc xệch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 590

Tống Ân ng ẫ một bên, ngo ngác nhìn anh. Một thời gian dài trôi qua, tầm mắt cô vẫn dán chặt lên khuôn mặt anh không rời.

Nhưng...

Càng thấy anh như vậy, cô càng thấy chua xót.

Hai người cách nhau g ần như thế, nhưng lại cảm thấy cực kỳ xa cách.

Nằm được một lúc, Lê Tiến Minh bỗng nhiên ng ẩng người ng ẫ dậy trên ghế sofa. Anh mở mắt, nhìn xung quanh căn phòng, cũng không biết có thấy rõ ràng hay không, anh chống tay vịn ghế sofa lưng lay đứng lên.

Tống Ân thấy thân thể anh lảo đảo, tim thất lại, cũng đứng dậy đi theo anh.

Hiển nhiên anh muốn đi tắm rửa.

Anh đứng đó, cau mày kéo áo sơ mi vướng víu trên người mình.

Nhưng vừa mới cởi được mấy nút áo, cả người anh nghiêng sang bên như muốn ngã.

“Cẩn thận một chút!” Tim Tống Ân thất lại, nhanh chóng tiến g ần đỡ lấy anh. Sau khi uống rượu anh nặng muốn chết, thiếu chút nữa Tống Ân không đứng vững.

“Sao anh lại uống nhi ều như vậy?” Cô nhíu mày, hờn giận.

Nghे thấy giọng cô, Lê Tiến Minh có chút hoảng hốt. Anh quay đ ầu lại, nhìn thấy cô, vốn ánh mắt tan rã dần trở nên có tiêu cự, r ẫ sau đó... dừng ở trên mặt cô không rời.

Trên mặt anh hiện lên những cảm xúc phức tạp, có ngạc nhiên, có giật mình, có vui mừng cùng... không dám tin.

Hai cánh tay dài của anh đột nhiên giang rộng, ôm chặt lấy cô. Tống Ân giật thót, mặt dán lên lồng ngực anh, nghe tiếng hít thở của anh, cô cảm thấy cứ như đã qua mấy đời rồi vậy.

Đầu mũi chua xót, hốc mắt thiếu chút nữa tràn ra nước mắt.

Nếu cô lý trí một chút, đáng nhẽ lúc này cô nên đẩy anh ra.

Nhưng bị anh ôm như vậy, cô mới biết rằng nửa tháng qua cô nhớ người này đến nhường nào...

Cũng nhờ cái ôm này, sự cô đơn và khổ sở tích tụ dưới đáy lòng trong nửa tháng này bỗng chốc bốc hơi biến mất.

“Vì sao ngay cả một cuộc điện thoại em cũng không gọi cho anh?” Lê Tiến Minh cúi đầu hỏi, giọng điệu vừa thống khổ lại có chút oán trách. Môi anh chạm vào cổ cô: “Có phải em đã quên anh rồi không?” *..” Tống Ân rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hốc mắt đỏ bừng: “Vậy còn anh? Vì sao anh cũng không gọi điện thoại cho em?” Cô không muốn thừa nhận, nhưng lúc này không thừa nhận không được, cô thực sự đã chờ anh gọi cho cô.

Đợi suốt nửa tháng!

“Em có biết không, anh đi sang Châu Phi... Sau khi trở về tình hình bệnh dịch bùng nổ, anh bị cách ly nửa tháng...” Lê Tiến Minh mở miệng.

Tống Ân sững sốt.

Cô đã từng nghĩ đủ loại nguyên nhân anh không liên lạc với cô, nhưng không ngờ lại vì lí do này.

Nửa tháng này, anh lại...

Cô đẩy anh lùi một bước, lo lắng nhìn anh: “Vậy anh có sao không? Xác nhận là không có việc gì chứ? Thật sự không bị làm sao chứ?” Lúc trước trên TV đưa ra rất nhiều thông báo về tình hình bệnh dịch, người dân ai cũng lo sợ.

Cô thực sự không ngờ rằng anh bị cách ly...

“May là anh không sao hết, nếu anh thật sự nhiễm bệnh... về sau, em có thể sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa..” Hai tay Lê Tiến Minh vẫn ôm Tống Ân không buông, mờ mịt nhìn cô.

Anh không biết đây là hiện thực hay mộng ảo.

Tim Tống Ân tê rần, tay chạm lên môi anh: “Không cho anh nói linh tinh!

Không có chuyện chúng ta không thể gặp lại nhau!”

“Anh ở bệnh viện rất nhớ em Muốn nghe giọng nói của em..” Môi Lê Tiến Minh cọ lên gò má của Tống Ân, tìm đến môi cô, anh than thở nói tiếp: “Lại sợ em lo lắng, cho nên ngay cả điện thoại cũng không dám gọi... Vậy mà không có anh, em vẫn sống tốt...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 591

Nói đến đây, ánh mắt Lê Tiến Minh trở nên u ám, không có một chút ánh sáng.

Một tay bóp cằm của cô nâng lên, anh cau mày, cúi đầu nhìn cô: “Em quên anh rồi đúng không, hoàn toàn quên rồi có phải không?”

“Cho dù anh chết, em cũng không quan tâm, không để ý tới có phải không?”

“Em không cho phép anh nói những lời này!” Tống Ân lập tức hôn lên anh, muốn ngăn chặn những lời nói khiến lòng cô khó chịu, hoảng hốt.

Lê Tiến Minh không nghĩ là cô sẽ đột nhiên hôn mình. Anh bị chấn động trong chốc lát, rồi sau đó theo đà của nụ hôn ấy làm nó trở nên điên cuồng.

Hai người giống như muốn dùng tất cả nỗi nhớ nhung, mất mát và khổ sở trong nửa tháng phải tách xa này để hôn nhau. Trong một cái chớp mắt, tất cả những cảm xúc ấy trở thành mây khói, hai người quăn quýt đối phương không muốn rời xa.

Lê Tiến Minh đè Tống Ân ở trên sofa, bàn tay nóng như lửa tiến vào trong quần áo cô.

Tống Ân cũng nhiệt tình đáp lại anh.

Nhưng...

Ngay thời điểm mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Tống Ân chợt tỉnh táo lại.

Mình đang là phụ nữ có thai Hơn nữa, hiện tại đứa nhỏ còn chưa đầy ba tháng, đây là khoảng thời gian rất nguy hiểm. Không chỉ vậy, hiện giờ

anh đang say trong men rượu, động tác thô bạo, rất có thể sẽ làm đứa nhỏ bị thương.

“Chờ một chút..” Tống Ân thở hổn hển, hai tay chống trên vai anh, vừa thở gấp vừa mở miệng nói: “Chờ một chút, Tiến Minh...”

“Không chờ được...” Giờ phút này Lê Tiến Minh rất khó chịu, sừng đã lên cò như này, còn chờ kiểu gì?

“Không được” Tống Ân giữ lấy một tia lý trí, nói: “Em đang mang thai! Em hiện tại là phụ nữ có thai, không thể làm!”

“..” Quả nhiên, người nào đó trên người cô bị chấn động.

Rồi sau đó, anh chậm rãi vặn vẹo cúi đầu, lại ngẩng đầu lên nhìn cô: “Em... vừa mới nói gì?” Tống Ân cắn môi: “Em... em mang thai con của anh... Còn chưa đầy ba tháng...” Mang thai?

Lê Tiến Minh giống như bị cái gì đập vào đầu, ngẩng đầu người vì choáng váng một lúc lâu. Sau đó, anh nắm chặt tay của Tống Ân, lấy tay cô đập lên mặt mình: “Em đập anh mấy cái, hình như anh uống rượu nhiều quá, hay là đang nằm mơ? Là thật sao?” Tống Ân buồn cười: “Ngốc nghếch, anh thật sự sắp được làm cha rồi. Vừa dứt lời, cô cắn lên môi dưới của anh một ngụm. Lê Tiến Minh bị cắn đau, lại bị tin tốt hôm nay làm choáng váng, anh cảm giác cơn say được giải hơn phân nửa.

“Anh thật sự sắp được làm cha?” Anh vẫn không thể tin được.

“Phải”

“Anh thật sự sắp được làm cha?” Anh ôm chặt Tống Ân vào lòng.

“Đúng vậy! Đây! Anh mau thả em xuống!”

“Đúng, đúng, đúng. Hiện giờ anh đang say, không thể ôm em” Người nào đó cố kìm nén cảm xúc kích động, lại cẩn thận đặt cô xuống sofa. Anh nhẹ nhàng giống như coi cô là búp bê thủy tinh chạm cái là vỡ vậy,

nhưng ngoài miệng vẫn lầm bầm: “Hiện giờ em là phụ nữ có thai, anh... về sau anh sẽ không uống rượu nữa! Còn có...hiện tại em phải gả cho anh! Anh không cần biết bây giờ em có còn oán trách anh hay còn căm giận anh hay không, em muốn không để ý tới anh cũng được nhưng em phải trở thành vợ anh!” Anh lầi bầi một tràng như vậy.

Tống Ân nhìn anh: “Anh sẽ không nói là muốn chịu trách nhiệm với em vì đứa nhỏ đấy chứ, đúng không?”

“Đúng, phải chịu trách nhiệm. Anh sẽ dùng cả đời này để chịu trách nhiệm với em và con của chúng ta, em cũng phải chịu trách nhiệm với anh. Em làm anh từ bỏ nguyên tắc của bản thân, còn tra tấn anh khiến anh không giống với chính mình, cho nên em phải chịu trách nhiệm. Còn có, ngay cả khi anh bị cách ly, em cũng nhẫn tâm không thèm quan tâm đến anh, về sau em là vợ anh, không cho phép em tái phạm như lần này nữa” Tống Ân sụt sịt mũi: “Em xin lỗi, em... em không biết anh gặp phải chuyện như vậy...” Lê Tiến Minh nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động ra: “Anh phải gọi điện thoại cho cha mẹ anh, bọn họ sắp được lên chức làm ông nội và bà nội rồi. Chắc chắn hai người họ sẽ vô cùng vui mừng!” Tống Ân bật cười, chạy nhanh túm chặt điện thoại trong tay anh: “Hiện giờ đang là ban đêm, đã muộn như này rồi, đừng gọi điện thoại làm phiền giấc ngủ của bác trai và bác gái. Đứa nhỏ không chạy đi được, chuyện này ngày mai nói sau cũng không muộn”

“Được, được, được... ngày mai nói sau, chuyện gì cũng nghe theo em” Tống Ân nhìn dáng vẻ nửa say nửa tỉnh của anh, thật không biết buổi sáng ngày mai sau khi tỉnh lại, anh có còn nhớ được chuyện này hay không.

Sáng hôm sau.

Lê Tiến Minh mở mắt ra, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là trần nhà.

Anh nhìn quanh bốn phía, là khung cảnh quen thuộc trong nhà của Tống Ân.

Anh lập tức bật dậy ngồi trên giường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 592

Hiện tại anh vẫn đang ở trong nhà Tống Ân, cho nên... chuyện tối hôm qua không phải nằm mơ, mà là thật sự?

Nhưng, người đâu r ấ? Cô đi đâu r ấ?

Lê Tiến Minh lập tức từ trên giường bước xuống, muốn tìm người. Kết quả, phát hiện cô đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng.

Nhìn thấy bóng lưng ai kia bận rộn, cảm xúc của Lê Tiến Minh chợt dâng trào.

Nhưng, Tống Ân ở trong phòng bếp lại cảm thấy rất khó chịu vì mùi khói dầu, lập tức bịt mũi chạy khỏi phòng bếp.

Nhìn thấy anh đang đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút uất ức: “Em thấy hay là chúng ta ra ngoài ăn sáng đi, em thật sự không thể chịu được mùi trong phòng bếp” Ánh mắt Lê Tiến Minh thâm trầm, vươn cánh tay ôm lấy cô, ôm càng ngày càng chặt.

Không phải mơ...

Là thật...

Cô đang ở cạnh anh, không hề quên anh.

Hơn nữa...

Cô còn đang mang thai con của anh... Đứa nhỏ của cả hai bọn họ.

“Tống Ân, gả cho anh! Cho anh cơ hội được chăm sóc em, chăm sóc cho con của chúng ta, được không?” Mặt Tống Ân chôn ở bả vai anh.

“VẬY... anh phải đồng ý với em, v ềsau không được qua lại với người phụ nữ khác” Anh cười khở: “Được” Hiện tại cả trái tim anh đều đặt trên

người cô, làm sao có thể chứa được người phụ nữ khác.

“VẬY... vỀsau anh phải gọi điện thoại cho em thường xuyên, không cho phép anh tận nửa tháng đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho em giống như lần này!” Hai cô khổ sở lâu như vậy, cô thật sự đã cho rằng anh không cần cô nữa...

“Anh chắc chắn sẽ không tái phạm nữa!” Anh trịnh trọng cam đoan.

“VỀsau, cho dù bị bệnh gì, bệnh nặng hay nhẹ cũng phải nói rõ ràng cho em” Hai tay Tống Ân ôm thắt lưng anh: “Anh đừng sợ em lo lắng... Em muốn cùng anh, hai người chúng ta cùng nhau gánh vác...” Lê Tiến Minh ôm gáy cô, kéo cô vào lòng ôm chặt. Anh gật đầu: “Được, chắc chắn sẽ không giấu giếm em” Ba tháng sau.

Một đám cưới long trọng, hoành tráng được tổ chức ở thành phố An Lập.

Cùng ngày, cô dâu Tống Ân mang bụng bầu đứng trước mọi người tuyên bố tạm dừng công việc trong ngành giải trí, hoàn toàn tránh khỏi truyền thông, về nhà.

Trên Internet có không ít lời nói khó nghe, nhưng đa phần trong đó là những lời chúc phúc.

Đương nhiên, những lời bình luận của người ngoài không hề ảnh hưởng đến niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng mới cưới.

Theo thời gian chuyển dời, truyền thông đã dần lãng quên bọn họ. Nhưng hạnh phúc vẫn luôn ở xung quanh bọn họ, chưa từng rời đi.

Tại khách sạn Muse.

Sau khi làm hết công việc của nửa ngày, Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy eo lưng nhức mỏi, cả người như thể bị xe tải nghiền qua.

Cô ta ng ồi xồm trong góc tường, xoa bóp bả vai, cắn răng chịu đựng cơn đau trong cơ thể.

Mấy năm nay cô ta đã quen với những công việc tay chân này, nhưng mỗi khi quá mệt mỏi thì vết thương cũ trên người lại tái phát cực kỳ đau nhức.

Cơn đau đó tựa như có rất nhiều côn trùng đang gặm nhấm trái tim.

“Tô Vân Anh cô ở đâu vậy?” Vừa mới hít một hơi thì giọng nói của Giám đốc Bộ phận phục vụ phòng vang lên trong bộ đàm.

Đúng vậy, Tô Vân Anh chính là tên gọi mới bây giờ của cô ta. Vân Anh, Vân Anh bắt đầu từ bây giờ tất cả vẫn chưa muộn. Tô Hoàng Quyên của quá khứ đã chết trong vụ nổ năm đó rồi.

Cơ thể của cô ta bị thương rất nặng nhưng cuối cùng vẫn sống sót.

Bởi vì đã từng đạo qua Quỷ môn quan đáng sợ đó một lần nên vô cùng quý trọng tính mạng, đến bây giờ vẫn cố lay lắt sống tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 593

“Giám đốc có chuyện gì sao?”

“Cô đến đây họp!”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay” Tô Hoàng Quyên cất bộ đàm đi rồi chịu đựng cơn đau nhức toàn thân, đứng dậy khỏi góc hành lang.

Sau đó sửa sang lại quần áo trên người một chút rồi mới đi ra.

Trong phòng làm việc của Giám đốc, tất cả các nhân viên Bộ phận phục vụ phòng đã lần lượt tới.

“Ngày mai không chỉ sếp lớn của khách sạn sẽ đến mà còn dẫn theo một vị khách quan trọng cùng tới. Vì vậy đúng bảy giờ sáng mai các cô đều phải đến khách sạn, bắt đầu dọn dẹp phòng cho khách. Ngoài ra phòng tổng thống 8013 đêm nay Tô Vân Anh cô đi quét dọn lại một lần nữa, nhất định phải dọn sạch sẽ không được để bất kỳ góc nào còn dính bụi, tôi sẽ kiểm tra kỹ càng đó.”

“Vâng thưa giám đốc” Tô Hoàng Quyên đáp lại một tiếng.

Giám đốc lại dặn dò các công việc khác, nửa tiếng sau mới vẫy tay kêu những người khác đi.

Tô Hoàng Quyên là người cuối cùng đi ra. Khi Giám đốc đi tới đóng cửa khẽ sờ mũi cô ta một cái, nhưng cô ta làm như không hề phát hiện ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Bây giờ cô ta chỉ muốn sống sót.

Công việc này mức lương rất thấp thậm chí khiến cho cô ta thỉnh thoảng lại bị các đồng nghiệp khác hay khách hàng nhục mạ, nhưng cô ta đã học được cách kiên nhẫn. Không, nếu nói là kiên nhẫn không bằng nói rằng đã tê liệt rồi.

Tô Hoàng Quyên là một người ngay cả chứng minh thư cũng không có nên không có quyền phản kháng.

Phòng tổng thống 8013 rất lớn, Tô Hoàng Quyên tám giờ mới đi vào dọn dẹp, lúc rời khách sạn cũng đã hơn mười một giờ.

Cô ta vẫn còn chưa ăn cơm tối, đi bộ về đến căn phòng nhỏ được thuê, rồi tùy tiện mua chiếc bánh mì mười năm nghìn trên phố.

Sau khi tắm rửa xong những vết sẹo găm ghieee trên lưng khiến cô ta chỉ cần liếc nhìn đã không dám xem tiếp.

Kéo áo choàng tắm rồi hai tay ôm lấy mình.

Khi đi ra mới phát hiện chiếc bùa bình mà cô ta vẫn luôn đeo trên ngực không thấy đâu.

Chiếc bùa bình an đó là do mẹ cô ta khi còn sống đã đi chùa xin cho cô ta nhưng mới tặng chưa đầy hai ngày thì mẹ đã mất trên giường.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy mình có thể sống sót sau vụ nổ trên biển là nhờ vào chiếc bùa bình an này. Mấy năm nay cô ta thường gặp ác mộng cũng chỉ có thể dựa vào nó mới được ngủ ngon giấc.

Tô Hoàng Quyên nghĩ có lẽ đã đánh rơi ở góc nào đó của khách sạn, vì vậy chỉ có thể sáng sớm mai đi tìm kỹ một chút.

Nói không chừng sẽ có người nhặt được đưa tới quây lễ tân.

Ngày hôm sau.

Tô Hoàng Quyên đến khách sạn từ rất sớm, sau khi tập trung xong lập tức đi tới quây lễ tân.

Quây lễ tân không nhận được chiếc bùa bình an nào.

Cô ta chưa kịp đi tìm thì đã bị gọi đi tập hợp, đi tới từng phòng khách đã trả để dọn dẹp vệ sinh cùng các đồng nghiệp khác.

Khó khăn lắm mới hoàn thành xong công việc thì giọng nói của Giám đốc lại vang lên trong bộ đàm.

“Tất cả mọi người đều ra ngoài tập hợp, ông chủ đến rồi”

“Đi thôi, đi thôi, đừng làm nữa đi tập hợp trước đã” Tất cả mọi người đều gác lại công việc trên tay mình rồi đi ra ngoài.

Tô Hoàng Quyên không nhúc nhích vẫn đang nhớ tới chiếc bùa bình an của mình. Tối qua cô ta rời đi cuối cùng là từ căn phòng 8013, nếu như chiếc bùa bình an rơi ở đó thì cô ta phải nhanh chóng đi tìm trước khi khách hàng vào nhận phòng.

Bây giờ ông chủ đã tới thì e rằng vị khách đó cũng đã sắp đến rồi, cô ta không thể chậm trễ thêm được nữa.

“Vân Anh làm gì vậy, đi thôi?” Một người đồng nghiệp gọi cô ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 594

“Các cô cứ đi trước đi, tôi hoàn thành công việc ở đây trước đã” Mọi người vội vàng rời khỏi, Tô Hoàng Quyên bỏ công việc trên tay xuống rồi cần lấy thẻ phòng nhanh chóng đi tới phòng 8013.

“Này cô đang làm gì vậy?” Tô Hoàng Quyên vừa định quẹt thẻ phòng 8013, không ngờ tới lại bị một người đàn ông xa lạ chặn lại.

“Anh là...khách trọ ở căn phòng này à” Xem ra mình vẫn là chậm một bước rồi.

“Tôi vốn tới đây để dọn dẹp nhưng bởi vì...”

“Được rồi ở đây đã không cần dọn dẹp nữa” Đối phương rõ ràng đã mất kiên nhẫn nên không có tâm tư muốn nghe cô ta nói xong, mà trực tiếp đẩy cửa phòng ra đi vào rồi đóng sầm cửa lại.

Tô Hoàng Quyên bị chặn lại ngoài cửa, cau mày lại nhưng cũng không dám xông vào.

Thôi quên đi.

Chỉ có thể lần sau quay lại tìm vậy, tin rằng dù có nhặt được chiếc bùa bình an cũng không ai thêm lấy.

‘Tô Hoàng Quyên quay lại làm việc và tiếp tục bận rộn một lát thì lúc này mọi người mới lần lượt quay lại.

“Làm việc ở đây lâu như vậy rồi mà tôi mới lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ lớn”

“Đừng nhìn ông ấy đã lớn tuổi, khi còn trẻ cũng rất hấp dẫn đấy”

“Tôi không có hứng thú với ông lão, tôi vẫn cảm thấy hứng thú với vị khách mà hôm nay ông ấy dẫn tới hơn, thật đẹp trai!”

“Cô lại thế rồi! Nhưng đúng là rất đẹp trai”

“Đừng có mê trai nữa, tôi nghe người ta nói đó là con rể tương lai của ông chủ lớn đấy” Tô Hoàng Quyên lắng nghe cuộc trò chuyện của các cô ấy, chỉ vui đầu tiếp tục làm việc, không có ý định tham gia cùng.

Nhưng cô cũng rất tò mò...

Vị khách mà ông chủ đưa đến rốt cuộc đẹp trai đến mức nào? Đối với cô ta mà nói...ừ, thực sự rất bình thường, khá bình thường.

Tô Hoàng Quyên không để chuyện này ở trong lòng, mà cứ nghĩ mãi về chiếc bùa bình an bị đánh rơi của mình, lúc tan ca cuối cùng vẫn đi tới căn phòng 8013 đó.

Cô ta gõ cửa ba lần nhưng không có người đáp lại.

Cô ta nhìn xung quanh và chắc chắn rằng không có ai rồi mới cầm thẻ phòng lặng lẽ đi vào.

Tìm quanh một vòng khắp căn phòng kết quả tìm thấy nó nằm trong góc phòng tắm, đã mất đi lại tìm thấy khiến Tô Hoàng Quyên vui mừng không thôi, vội vàng cất đi sau đó không dám chậm trễ nhanh chóng bước ra.

Tô Hoàng Quyên đi rất vội vàng nên không hề biết rằng...

Ngay khi mình vừa bước ra thì sau lưng một bóng người đột nhiên xuất hiện trên hành lang, bóng dáng vội vã rời đi của cô ta rơi vào trong đáy mắt người đó.

Dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng người đàn ông đã nhận ra bóng dáng đó.

“Cô ta là ai?” Kiều Quốc Thiên trầm giọng hỏi người trợ lý bên cạnh.

“Tôi đã từng gặp cô ta.” Anh ta lên tiếng: “Buổi sáng hôm nay cô ta lặng lẽ xuất hiện ở trước cửa phòng của anh nói là đến dọn dẹp vệ sinh, chẳng lẽ là... Tổng giám đốc Quốc Thiên, tôi nghĩ anh vẫn nên nhanh

chóng vào trong phòng kiểm tra một chút xem có thiếu thứ gì hay không đi!” Người trợ lý vừa nói vừa nhập dấu vân tay rồi mở cửa đi vào.

“Không cần đâu” Kiều Quốc Thiên suy tư nhìn về phía bóng dáng đó biến mất rồi trầm giọng dặn dò: “Giúp tôi đi đầu tra một chút, ở khách sạn này liệu có người nhân viên nào tên là Tô Hoàng Quyên hay không?” Người trợ lý cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều mà lập tức đi làm ngay.

Ngày hôm sau.

Tô Hoàng Quyên đến khách sạn, thay bộ đồng phục màu trắng xong định đi ra ngoài làm việc, thì Giám đốc đã vội vàng chạy tới nghiêm mặt lại hỏi đây hẳn học: “Tô Vân Anh, cô đang làm trò quỷ gì vậy?” Tô Hoàng Quyên không hiểu là có chuyện gì ngờ ngác nhìn đối phương, các đồng nghiệp khác cũng tò mò nhìn họ.

“Tối qua trước khi tan ca có phải có đã đến phòng 8013 hay không?” Trong lòng của Tô Hoàng Quyên bỗng chùng xuống, không ngờ Giám đốc lại biết chuyện này.

“Tôi chỉ đi vào tìm đồ mình đã đánh rơi mà thôi.” Giám đốc cười chế giễu: “Vậy tức là đã từng đến đó rồi! Cô rất được đấy, sao chỗ khác không tìm lại nhất định phải đến phòng 8013! Sao lúc khác cô không tới lại tới ngay lúc người ta không ở! Nếu nói không phải cô vào ăn trộm đồ thì tôi cũng không tin” Tô Hoàng Quyên cau mày lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh ta: “Tôi không có trộm đồ” Cô ta không muốn giải thích thêm, nói xong nghiêng người tránh vị Giám đốc, định đi làm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 595

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 595:

Nhưng cánh tay lại bị anh ta kéo lại cả người lùi về phía sau hai bước.

Giám đốc tức giận nhìn chăm chăm vào cô ta: “Sếp lớn bảo cô đi tới phòng 8013 một chuyến, mọi người đều đang ở đó chờ cô kìa! Tô Vân Anh tôi khó khăn lắm mới làm đến vị trí này, nếu như bị cô liên lụy thì để xem tôi xử lý cô như thế nào!” Tô Hoàng Quyên bực bội muốn giãy dụa giải thoát cánh tay của mình khỏi lòng bàn tay anh ta, tức giận ném chiếc giẻ lau đang cầm trong tay vào tay anh ta rồi đi thẳng đến phòng 8013.

Cô ta đã làm quá nhiều chuyện xấu rồi nên thêm một việc này nữa cũng không sao. Tuy nhiên cô ta sẽ không bao giờ thừa nhận những chuyện mà mình không làm.

Khi Tô Hoàng Quyên đến phòng 8013, cả người bỗng ngậy ra.

Không phải là vì ông chủ lớn đang ng ẩ bên trong mà là vì...người đàn ông đang ng ẩ bên cạnh ông ta.

Ki ều Quốc Thiên.

Cô ta đã gần như quên mất họ đã không gặp nhau bao lâu rồi. Ng ần ấy năm trôi qua cô ta không dám nghĩ tới người đàn ông này.

Có một số thứ hay một số người đã không còn tồn tại trong ký ức, cũng chẳng có ý nghĩa gì khi lại lấy ra những thứ đã khô héo.

Tuy nhiên cô ta không hề nghĩ tới vậy mà hôm nay họ sẽ gặp lại nhau.

Anh ta bước ra, so với trước đây trên người anh ta đã chững chạc và trăn trở hơn rất nhiều, không còn vẻ ngang ngược như trước nữa.

Khá tốt mà.

Vẻ lạnh lùng ấy còn buốt giá hơn cả tảng băng ngàn năm, trong mơ hồ còn có một nỗi hận sâu đậm.

“Đồ là do cô lấy phải không?”

“Tôi chỉ lấy lại đồ của chính mình mà thôi” Tô Hoàng Quyên lấy ra chiếc.

bùa bình an đang đeo trên ngực ra: “Tổng giám đốc Hoàng, tôi chỉ là đến tìm thứ này, mong rằng ông sẽ tin tưởng nhân viên của mình mà đi điều tra sự việc cho rõ ràng” Lời nói của cô ta vừa dứt đã đổi lại tiếng cười giễu cợt của người đàn ông: “Cô lấy cái gì ra để người khác tin tưởng chứ? Kêu chúng tôi tin tưởng người đã lấy một cái tên giả dối đến mức ngay cả thông tin cơ bản cũng không thể tra nổi hay sao?” Người đàn ông đứng lên chậm rãi đến gần, ánh mắt sắc bén lướt qua trên người cô ta, Tô Hoàng Quyên cảm thấy anh ta tựa như muốn khoét da thịt của mình ra.

“Tô Vân Anh...” Ngón tay thon dài chạm bằng tên trên ngực của cô ta gần từng chữ đầy ẩn ý.

Người đàn ông này lạnh lùng hơn bao giờ hết, lòng căm thù mãnh liệt như vậy nguy hiểm đến mức khiến trong lòng của Tô Hoàng Quyên cảm thấy sợ hãi, nhưng không thể lùi bước, sống lưng thẳng tắp nhìn chằm chằm vào anh ta: “Tôi không biết anh bị mất thứ gì nhưng tôi không có lấy và cũng sẽ không lấy đồ của anh!”

“Sẽ không lấy đồ của tôi sao?” Kiều Quốc Thiên nặng nề lặp lại mấy chữ này, rồi nhìn chằm chằm vào cô ta với ánh mắt đầy hận ý, anh ta đột nhiên quay người lại nói với Hoàng Minh Nghiêm: “Tổng giám đốc Hoàng, cháu muốn tự mình xử lý chuyện này” Tô Hoàng Quyên cau mày lại không biết Kiều Quốc Thiên định làm gì.

Hoàng Minh Nghiêm gật đầu: “Được rồi, đồ vật bị mất là của cậu, vốn nên để cậu xử lý mới đúng” Ông ta nói xong rồi chống gậy đứng dậy.

Nghe nói họ sẽ ở đây không lâu rồi lập tức quay về thành phố An Lập.

“Tô Vân Anh, cô phụ trách tầng nào vậy?” Giọng nói của Giám đốc Bộ phận phục vụ phòng truyền ra từ bộ đàm.

“Lầu 13” Tô Hoàng Quyên đáp lại.

“Cô đi tới phòng 8013 một chuyến đi”

“...” Cô ta im lặng không lên tiếng.

“Này Tô Vân Anh, cô có nghe thấy không? Mau đến phòng 8013 đi” Giám đốc không nghe thấy câu trả lời nên lại thúc giục.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 596

Tô Hoàng Quyên kiên nhẫn nói: “Giám đốc, tôi đã xử lý xong xuôi chuyện hôm qua rồi”

“Không liên quan gì đến chuyện hôm qua, khách hàng phòng 8013 yêu cầu một người phục vụ trong suốt quãng thời gian anh ấy sống ở khách sạn Muse này, mà anh Quốc Thiên chỉ đích danh muốn cô. Vân Anh trước đây đúng là không nhận ra, thì ra tâm tư của cô lại sâu đến vậy, hôm trước đột nhiên chạy đến phòng 8013 cũng không biết có phải là tìm đồ vật hay không?” Tô Hoàng Quyên hoàn toàn không định giải thích, tất cả suy nghĩ đều đặt ở việc Kiều Quốc Thiên chỉ đích danh cô ta làm người phục vụ riêng.

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Cửa bị người bên ngoài đẩy mạnh.

“Tổng giám đốc Vương, ngài nhất định phải xem xét chuyện này thật rõ ràng, Hoàng Quyên không phải loại người trộm cắp như thế đâu!” Xong vào là một chàng trai trẻ.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cậu. Vương Thiên Minh liếc nhìn thư ký, thư ký giới thiệu, nói: “Tổng giám đốc Vương, đây là Giám đốc bên mảng thực phẩm, Lâm Văn Đông” Kiều Quốc Thiên nhìn về phía Tô Hoàng Quyên, đối diện với người đang cố minh oan cho mình, trên mặt cô ta vẫn không hề có một biểu cảm nào dư thừa.

“Giám đốc Lâm, chuyện như nào thì đương nhiên sẽ được đi điều tra làm rõ. Nếu như không phải do Tô Hoàng Quyên, ở đây không ai muốn đổ oan cho cô.” Vương Thiên Minh nói tiếp: “Ngoại trừ Tô Hoàng Quyên, tất cả mọi người đi ra hết đi, để chúng tôi nói chuyện riêng” Lâm Văn Đông cũng phải đi khỏi.

Trước khi ra cửa, anh ta nhìn Hoàng Quyên, thấp giọng an ủi: “Hoàng Quyên, em yên tâm, không có việc gì đâu.

Giám đốc Vương luôn công tư phân minh” Tô Hoàng Quyên biết rõ do Kiêu Quốc Thiên cố ý làm khó mình, Lâm Văn Đông có muốn cũng chẳng giúp được gì. Thế nhưng, gặp hoạn nạn mới thấy chân tình, dù chỉ là lời động viên nhưng đủ để cô ta cảm nhận được tấm lòng.

“Cám ơn” Cô ta hướng về phía Văn Đông nở nụ cười. Anh ta hơi giật mình, hơi bất ngờ.

“Hoàng Quyên, đây là lần đầu em cười với anh.”

“Anh đi ra ngoài đi” Tô Hoàng Quyên nói.

“Được. Anh ra ngoài trước nhé.” Lâm Văn Đông nói, cẩn thận đi ra ngoài.

Cánh cửa khép lại, cả một căn phòng lớn như vậy giờ đây chỉ còn lại Kiêu Quốc Thiên và cô. Rõ ràng không gian ở đây rất lớn, Tô Hoàng Quyên lại cảm thấy bầu không khí quá căng thẳng, căng thẳng đến nỗi đến thở cũng khó khăn.

Kiêu Quốc Thiên cũng không mở lời, hai tay đút trong túi áo, như gần như xa đứng tại chỗ đó, lặng im nhìn cô.

Ánh mắt kia, lạnh lẽo vô cùng, khiến người ta phải run sợ trong lòng.

Lòng bàn tay Tô Hoàng Quyên đỏ đẫm mồ hôi. Cô ta thở sâu, buộc bản thân ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của anh ta: “Ngài Kiêu, không phải anh nghĩ ngờ tôi trộm đồ sao, bây giờ mọi người đều đã đi rồi, sao anh vẫn chưa nói gì cả? Hay là nói, anh đang vô duyên vô cớ coi người khác là con hèn, đổ oan cho người ta? “

“Đổ oan!” Lời nói của Tô Hoàng Quyên như chọc trúng chỗ đau của anh ta. Mặt anh ta trầm hẳn xuống, tay thoáng cái đã bóp chặt cổ tay mảnh

khánh của cô. Dùng sức lực rất mạnh, Tô Hoàng Quyên bị anh ta mạnh mẽ đè lên tường, cổ tay như bị bẻ gãy trong sự thô bạo của anh ta.

Mắt cô tròn tròn, cố thoát khỏi vòng vây của anh. Thế nhưng, tay yếu chân mềm của cô sao có thể đỡ lại người đàn ông sức cường khí tráng?

Anh ta, chẳng khác nào Sứ giả của Địa ngục!

“Trộm mắt của tôi cái gì, cô đã quên rồi sao?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Hoàng Quyên cau có, hét: “Tên điên!”

“Phải, do tôi điên cả rồi!” Một Kiêu Quốc Thiên cao ngạo lạnh lùng, lúc này như đang phát tất cả sự điên cuồng của mình ra ngoài.

“Kiêu Quốc Thiên, anh muốn làm gì?” Tô Hoàng Quyên bị dọa sợ, dựng hết lông gáy.

Cũng không biết bản thân sao lại có sức lực từ đâu đến, hét to một tiếng, bất chấp cổ tay đang bị nắm chầm hết sức đẩy anh ta ra khỏi người mình.

Thế nhưng cuối cùng, sức phụ nữ không đấu lại được đàn ông. Bộ đồng phục trên người bị kéo lên cao, lộ ra vùng bụng mềm mại, trắng như tuyết.

Vốn cho rằng anh ta sẽ làm thêm một điều gì nữa, thế nhưng, một phút giây thoáng qua, anh ta như đóng đá, bất động. Như chịu phải một cú shock rất lớn, ánh mắt vốn thâm sâu lại lộ ra tia đau đớn cực độ.

Bộ dạng kia lại gây cho Tô Hoàng Quyên một sự lo lắng không hề nhẹ, tâm trạng của cô căng như dây đàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 597

“Cô cướp đi đứa con của tôi.

Kiêu Quốc Thiên thầu thảo mở miệng, ánh mắt rời khỏi bụng của cô, nhìn lên mặt Tô Hoàng Quyên.

“Cô giết con tôi rồi, có đúng không hả?” Từng chữ một chất vấn. Giọng nói rõ ràng nhẹ tựa mây bay, thế nhưng vẻ mặt lạnh lùng, thâm sâu mà căm hận của anh ta lại khiến cô run sợ. Đôi môi anh run run, cái tay đang nắm chặt cổ tay cô cũng run mạnh.

Đã sớm nghĩ rằng một người phụ nữ như vậy, chẳng có gì là không làm được, có lẽ đã bỏ đi cái thai trong bụng T ấ.

Thế nhưng tại sao, anh ta vẫn ngu ngục ôm trong mình niềm hi vọng lớn như vậy! Trong tù, mỗi ngày giúp anh ta tiếp tục sống chính là niềm tin chết tiệt ấy. Vậy mà mẹ kiếp! Vùng bụng dưới trắng trẻo, mịn màng sạch sẽ ấy thể hiện rõ ràng chưa từng mang thai mười tháng lần nào cả!

Cô ta đã sớm giết chết con của anh rồi!

Đã giết chết từ lâu rồi!

Tô Hoàng Quyên sau khi hiểu được anh ta nói cái gì, nhắc đến con, trong lòng lại đau đến không thể chịu nổi.

Đối mặt với bộ dạng căm hận của anh ta, cô quật cường, mạnh mẽ nói: “Phải, tôi đã giết chết đứa trẻ ấy rồi!” Kiêu Quốc Thiên đỏ mắt, gào lên: “Tôi hoá ra chẳng phải điên, mà là bị ngu rồi! Vì ngu nên mới nghĩ Tô Hoàng Quyên cô sẽ giữ lại cái thai ấy!

Ngư ời mới nghĩ rằng Tô Hoàng Quyên cô vẫn còn cái gọi là trái tim!”

“Bây giờ thì tôi cũng biết cả luôn rồi! Con mẹ nó cô chẳng có cái gì gọi là nhân tính cả, cả cuộc đời của cô, ngoại trừ tính toán, chính là hãm hại!

Dơ bản! Tẩn tiện! ” Tô Hoàng Quyên đau đón chịu chửi rủa.

Muốn đáp trả, thế nhưng, hết lần này tới lần khác, mỗi lời nói của anh ta đều là sự thật.

Dơ bản, tẩn tiện Hai từ này đủ để tóm tắt cả cuộc đời của Tô Hoàng Quyên.

Cô nhớn miệng cười cười, rũ mắt nhìn xuống đất, đáp trả anh ta: “Đúng vậy, tôi vừa dơ bản lại tẩn tiện, sinh ra con của anh, chẳng phải sẽ khiến cho đứa trẻ này hư hỏng tẩn tục theo sao?

Cho nên, coi như tôi là vì con của anh nên mới đem bỏ nó đi. Ngài Kì ầu, cứ tưởng tượng như vậy, lòng anh sẽ dễ chịu hơn rất nhiều mà đúng không?” Cô cười.

Nói được nhẹ nhàng như vậy, tiêu dao tự tại như vậy, giống như đó chẳng phải đi đâu gì to tát cho lắm.

Đây quả thật là một mụ đàn bà xảo trá Kì ầu Quốc Thiên rùng mình, bàn tay bỗng nhiên nắm lấy tóc của cô ta, dùng sức kéo sang phía bên cạnh. Cô kêu lên một tiếng giật mình, anh ta cúi người, cắn mạnh lên cổ cô.

Cắn mạnh như để xả cơn giận trong lòng, một mùi máu tanh thoảng khắp căn phòng, máu đầy trong miệng, anh ta bướng bỉnh không chịu nhả ra.

Hàm răng sắc nhọn ấy như ma cà rồng, muốn hút cạn kiệt máu trong người.

Tô Hoàng Quyên đau đến phát run toàn thân, nước mắt ứa ra khỏi kẽ mắt.

Thế nhưng, cô mạnh mẽ cắn chặt răng, không hề kêu rên tiếng nào, cả người như không hề có sức lực, không thém đẩy anh ta ra một chút nào.

Nếu như hôm nay thật sự chết trên tay anh ta, ngược lại là tốt.

Tất cả một hình thù ân oán, đều đã được tính hết trong lần này.

Hai người, cứ như vậy giằng co lấy nhau. Không biết đã qua bao lâu, Kìêu Quốc Thiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, môi thoáng buông lỏng, rốt cục thả cô ra.

Tay cũng chậm rãi trượt xuống theo cổ cô.

Anh.....Đến cùng không có giết mình.

Tô Hoàng Quyên có thể cảm giác được máu trong huyết quản đã bắt đầu lưu thông lại, hô hấp cũng dần dần trở nên trôi chảy. Còn sống.....

Anh ta có chút nghiêng mặt qua, xem cô, đôi mắt âm trầm không hề có chút ánh sáng hay ý muốn tha thứ cho cô: “Cô đã có can đảm giết con của tôi, vậy cũng nhất định phải có can đảm đến gánh chịu hậu quả xấu! Cút, một giây đồng hồ, biến ra khỏi tầm mắt của tôi!” Tô Hoàng Quyên đồ ải đi ra khỏi phòng.

Cho tới bây giờ, cô mới biết được, vị khách phòng 8013, hoá ra là anh ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 598

Trời cao trêu đùa số phận của cô.

“Hoàng Quyên, em có bị làm sao không? “Vừa ra tới, Lâm Văn Đông đã chạy đến hỏi thăm tình hình.

“Xem ra cũng không giống không có chuyện. Cũng không phải là lao công, chạy vào phòng 8013 làm cái gì?

Một bên người hóng drama cũng không ít. Về mặt và giọng điệu đều là xem thường.

Tính tình cô lãnh đạm, cao ngạo, bình thường mối quan hệ xã giao không tốt lắm, gặp phải loại chuyện này, mọi người xung quanh ngoại trừ việc nói thêm vài câu châm biếm thì cũng không giúp được gì.

“Chuyện là thế nào vậy? “Lâm Văn Đông được vết thương trên cổ của Tô Hoàng Quyên, nhưng ngoại trừ vết thâm đỏ, máu bầm thì cũng không thấy được đi đâu gì khác thường.

Trong phòng ngoại trừ cô ra còn mỗi Kiêu Quốc Thiên, còn có thể là thế nào?

Tô Hoàng Quyên không muốn để cho mọi người biết mối quan hệ của mình với Kiêu Quốc Thiên... Những chuyện kai cũng đã là quá khứ. Cô lắc đầu, buộc lại cái khăn trên cổ, mới thản nhiên nói: “Không sao cả.” Lâm Văn Đông còn muốn hỏi thêm vài câu, lúc này, cửa phía sau bỗng nhiên bị kéo ra.

Kiêu Quốc Thiên từ bên trong chậm rãi đi ra.

Tô Hoàng Quyên không quay đầu lại, chỉ nghe thư ký của tổng giám đốc Vương ở lại, hỏi: “Ngài Kiêu, boss nói thế nào để nghe theo sự chỉ thị của ngài. Cho nên, ngài muốn xử lý Tô Hoàng Quyên như thế nào? “Xem ra, những lời nói của đồng nghiệp đều không phải dối trá. Kiêu Quốc

Thiên chính là con rể được vừa ý nhất của Boss, cho nên được trọng dụng là đi đầu dễ hiểu.

Nghĩ lại, cái khách sạn này cô không thể ở lại làm việc tiếp được nữa.

Hiện tại tìm việc làm rất khó, mà sự thật là nàng lại không hề có chỗ chống lưng. Thật ra, cô có thể ở đây là việc lâu đến như vậy là do Lâm Văn Đông đã bảo vệ cho mình. Thế nhưng, nếu cứ như thế mà nghỉ việc thì trong lòng cô lại có chút không muốn.

Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung, lại nghe thấy kiều Quốc Thiên mở miệng: “Chẳng qua chỉ là một chút hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm giải quyết xong, tất cả giải tán đi” Hiểu lầm?

Tô Hoàng Quyên cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ mới vừa nảy thôi, Kiều Quốc.

Thiên còn lạnh lùng mắng chửi cô. Cô còn cho rằng anh ta sẽ không dễ dàng buông tha cho mình như vậy.

“Nếu là hiểu lầm, chuyện này chỉ dừng lại ở đây thôi. Tô Hoàng Quyên đi làm việc của mình đi!” Thư ký nói.

Nếu là bình thường, Tô Hoàng.

Quyên chắc chắn phải giành phần lợi thế về phía mình rồi mới thôi. Thế nhưng hiện tại, cô không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông này nữa.

Cô mệt mỏi gật đầu, bắt đầu đi về phía nhà bếp. Lâm Văn Đông theo sau: “Thật tốt quá. Hoàng Quyên, anh biết ngay những thứ này nhất định là hiểu lầm! Em không phải người như vậy!” Lâm Văn Đông với chuyện này, so với người trong cuộc như cô còn vui vẻ hơn.

Tô Hoàng Quyên bất đắc dĩ nở nụ cười cứng nhắc: “Tổng giám đốc Lâm, anh cũng làm việc của mình đi.”

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

“Ngày mai đi ạ, hôm nay em hơi có chút mệt mỏi, muốn về nhà sớm nghỉ ngơi. Tối mai em đi cùng anh” Tuy thời gian không được như ý muốn, nhưng có thể cùng cô hẹn hò, Lâm Văn Đông đã có chút vui vẻ trong lòng rồi. Tâm trạng đầy thỏa mãn, anh trở về phòng của mình làm việc.

Dù không quay đầu lại, Tô Hoàng Quyên vẫn có thể cảm nhận được, đang có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào bản thân, như muốn theo dõi nhất cử nhất động của mình.

Hôm sau.

Tô Hoàng Quyên tiếp tục công việc.

Cô cố ý tránh khỏi phòng số 8013, không muốn gặp lại người đàn ông kia một chút nào.

Khá tốt, anh ta chẳng qua chỉ là khách của Tổng giám đốc Vương, nghe nói ở không lâu nữa thì sẽ về lại An Lập.

“Tô Hoàng Quyên, cô đang ở đâu vậy?” Bộ phận quản lý nói truyền qua bộ đàm.

“Tầng 13” Tô Hoàng Quyên trả lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 599

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 599:

“Cô đến 8013 một chuyến đi” – Cô im lặng, không nói chuyện.

“Này, Tô Hoàng Quyên, nghe thấy không? Tranh thủ thời gian đi 8013” Không thấy trả lời, quản lý lại thúc giục một tiếng.

Tô Hoàng Quyên nhẫn nại trả lời: “Quản lý, chuyện ngày hôm qua tôi cho rằng đã giải quyết xong”

“Chẳng liên quan đến chuyện ngày hôm qua. Khách phòng 8013 cần có quản gia, vì anh ta tại khách sạn Muse là khách quý. Mà ngài Kìêu lại chỉ đích danh cô. Hoàng Quyên, thật không ngờ đấy, cô lại có tư tâm, tự nhiên chạy đến 8013, không phải đi tìm đồ gì đó à? “Tô Hoàng Quyên hoàn toàn không có tâm trạng giải thích, tập trung tinh thần đối phó với truyện Kìêu Quốc Thiên chỉ đích danh mình làm quản ra mà suy nghĩ.

Anh đến cùng muốn làm gì cô đây?

“Giám đốc, ở đây tôi cũng rất bận anh xem liệu có “Được rồi, cô cũng đừng giả bộ trước mặt tôi làm gì, nhanh lên đừng để cho người ta phải chờ lâu” Giám đốc nói xong không nói thêm gì nữa.

Tô Hoàng Quyên trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn thu dọn công cụ và chỉnh sửa lại quần áo một chút rồi đi tới phòng 8013.

Nếu như đã không thể tránh vậy thì đi gặp anh ta cũng được, để xem anh ta định giày vò mình như thế nào.

Khi Tô Hoàng Quyên đến phòng 8013, đã có những đồng nghiệp dọn phòng khác cũng đang làm vệ sinh, trợ lý của Kìêu Quốc Thiên dẫn cô ta

vào trong.

Kiêu Quốc Thiên đang ở trong phòng họp, mở họp cùng với mấy người khác nữa.

Cô ta đứng ngoài cửa chờ đợi, thỉnh thoảng ánh mắt lại lướt qua người anh ta nhưng không cho phép mình dừng lại quá lâu. Chờ một lát thì cuộc họp kết thúc, những người khác cũng rời khỏi.

Người trợ lý đi tới và nói: “Cô Hoàng Quyên, Tổng giám đốc Quốc Thiên muốn uống cà phê, làm phiền cô r ấ, đúng r ấ anh ấy muốn uống cà phê nóng” Tô Hoàng Quyên gật đầu r ấ xoay người đi đến phòng bếp, từ trong tủ bếp tìm ra cà phê hòa tan mà khách sạn đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng pha chế r ấ lại thêm sữa vào. Người trợ lý chỉ về phía phòng họp lúc này cô ta mới đi vào.

Tô Hoàng Quyên hơi sững sờ sau đó dừng lại.

“Quay lại!” Cô ta nghe lời xoay người lại, r ấ khẽ cau mày nhìn thẳng vào anh ta.

Người đàn ông ném cây bút trong tay xuống bàn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía cô ta: “Cô Hoàng Quyên, cô pha cho tôi cái gì vậy?” Tô Hoàng Quyên bình tĩnh lên tiếng: “Cà phê.”

“Cà phê hòa tan sao?”

“Đúng vậy”

“Cô và tôi đã quen biết rất nhiều năm như vậy, hẳn cũng rõ trước giờ tôi chưa bao giờ uống cà phê hòa tan” Tô Hoàng Quyên tự nhiên biết rất rõ, Kiều Quốc Thiên này cũng là một người rất kén cá chọn canh, mặc dù trong phòng của khách sạn có máy pha cà phê, nhưng lại không có chuẩn bị một hạt cà phê nào cả, mà cô ta cũng không biến ra cà phê được.

“Rất xin lỗi” Cô ta khẽ cúi đầu. Tuy rằng miệng nói xin lỗi nhưng vẻ ngoài lại không hề có một chút ý tứ ăn năn nào cả.

Anh ta bùng ly cà phê đứng dậy.

Tô Hoàng Quyên bất giác từ chối: “Xin lỗi nhân viên khách sạn của chúng tôi có quy định...” Cô ta vẫn chưa kịp nói hết thì đột ngột dừng lại.

Bởi vì...

Người đàn ông đã rót ly cà phê từ đỉnh đầu cô ta xuống đây vô tình.

Cô ta sững người vì tủi nhục nhưng chỉ dám cắn chặt răng.

Chất lỏng nhầy nhụa vẫn còn đang bốc hơi chảy xuôi theo mái tóc đến cần cổ, sau đó nhuộm đồng phục trắng của cô ta thành màu cà phê.

Trong thoáng chốc cả người trở nên vô vùng chật vật.

Những người khác đang làm vệ sinh bên cạnh đó nhìn thấy cảnh này đều ngẩn ra. Tất cả đều kinh ngạc đến mức đứng yên tại chỗ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 600

Đây...là tình huống gì vậy?

Kì ầu Quốc Thiên cười chế giễu nhìn về phía Tô Hoàng Quyên: “Cô Hoàng Quyên uống có ngon không?” Đôi môi cô ta khẽ mấp máy, chất lỏng đó chảy vào trong miệng, rõ ràng hương thơm lan tỏa nhưng...cô ta lại chỉ nếm được vị đắng chát.

Rất đắng, cực kỳ đắng.

Giống như trái tim cô ta lúc này vậy.

Tô Hoàng Quyên hít một hơi thật sâu, rồi cố nén những cảm xúc đang không ngừng cuộn cuộn trong đáy lòng. Cô ta bưng bình lau mặt rồi mỉm cười: “Cảm ơn ý tốt của anh Quốc.

Thiên, thực ra mùi vị cũng không tệ.” Tuy rằng nụ cười vẫn luôn thường trực trên khuôn mặt, nhưng nụ cười đó hoàn toàn không chạm tới đáy mắt.

Đôi mắt đó trong trẻo và lạnh lùng, cô ta không nói thêm gì nữa, sau đó xoay người với sống lưng thẳng tắp bước ra khỏi phòng họp.

Kì ầu Quốc Thiên nhìn theo bóng lưng đẫy bình tĩnh đó, lửa giận bỗng dâng trào trong mắt.

Cứ như vậy?

Chỉ thế thôi sao? Vậy mà cô ta lại không hề khóc nháo như thế không có chuyện gì?

Phản ứng bình tĩnh như thế khiến cho anh ta càng thêm bức bối và không cam lòng, đột nhiên có một loại cảm giác dường như đang đánh vào bông, không hề nhận được bất kỳ phản ứng tiêu cực nào.

Kết quả một lúc sau.

‘Tô Hoàng Quyên lại đi vào.

Ngay cả việc sửa sang lại bên ngoài cũng không thêm làm, dáng vẻ vẫn ướt như chuột lột, chặt vật không thôi, bưng một ly cà phê vừa mới pha lại trên tay.

“Đây là cà phê được pha từ hạt cà phê mới xay mà vừa nãy tôi đã gọi điện cho nhà bếp đưa tới. Vẫn đang ấm dựa theo đúng sở thích của anh còn thêm một viên đường. Nếu như anh vẫn không thích thì tôi có thể uống thay anh” Sắc mặt của cô ta không hề thay đổi.

Ánh mắt sắc bén của Kì ầu Quốc Thiên nhìn chằm chằm vào cô ta một lúc lâu, đôi tay thông thả đút vào túi rồi trịnh trọng liếc nhìn cô ta đầy khinh thường: ‘Được thôi, vậy thì làm phiền cô Hoàng Quyên uống hộ tôi ngay bây giờ đi’ Anh ta còn nói thêm một câu lạnh lùng hơn: “Nhớ dùng cách vừa rồi tôi mời cô uống đấy”

“Vâng” Thật bất ngờ Tô Hoàng Quyên không hề do dự, giờ tay bưng ly cà phê lên rồi trực tiếp đổ lên đầu mình.

Trái tim của Kì ầu Quốc Thiên chợt thắt lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường nhưng lạnh băng kia, trong khoảnh khắc đó cũng không biết lửa giận từ đâu mà ra, giật lấy ly cà phê xuống.

Sau đó trừng mắt với cô ta đầy hãn học, ngẩng cổ một hơi uống hết sạch ly cà phê còn lại.

Tô Hoàng Quyên lạnh lùng nhìn anh ta.

Dường như lửa giận của anh ta vẫn chưa được dập tắt, đập mạnh chiếc ly lên bàn.

“Cộp!” một tiếng, tiếng vỡ vụn của chiếc ly vang vọng khắp căn phòng, những mảnh thủy tinh văng đầy trên mặt đất.

Những người đang đứng bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, thậm chí không dám thở mạnh.

“Cút!” Kìêu Quốc Thiên giơ tay chỉ về phía ngoài: “Đi thay quần áo và tắm rửa sạch sẽ cho mình rồi lăn về đây ngay cho tôi.” Tô Hoàng Quyên đang định đi ra ngoài bỗng dừng bước lại, sau đó quay đầu thản nhiên nhìn anh ta: “Anh Quốc Thiên thủ đoạn này của anh quá trẻ con rồi!” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Chết tiệt!

Người phụ nữ này thật sự là thiếu đánh mài! Hơn nữa còn rất thiếu dạy dỗ!

Tô Hoàng Quyên tắm rửa trong phòng thay đồ, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi dựa vào tủ, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Rất rõ ràng Kìêu Quốc Thiên chỉ đích danh cô ta đến giúp đỡ chính là vì muốn tra tấn cô ta, e rằng cô ta sẽ không được sống tốt trong một tháng anh ta ở lại đây.

Tuy nhiên không sao, chỉ có một tháng thời gian mà thôi, một tháng sau anh ta sẽ phải trở lại thành phố An Lập, đến lúc đó...thật sự sẽ không còn sự tiếp xúc nào giữa hai người họ nữa.

Nghĩ tới đây Tô Hoàng Quyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng giây tiếp theo trong lòng lại dâng lên nỗi mất mát vô cớ, không có ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 601

Cô ta lắc đầu cũng không cho phép mình suy nghĩ sâu xa hơn.

Cánh cửa phòng thay đồ bị đẩy ra.

Tô Hoàng Quyên lập tức giấu đi vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt theo bản năng, trở lại dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày.

“Hoàng Quyên, Tổng giám đốc Quốc Thiên kêu tôi báo với cô, nhanh tới đó đi” Là người đồng nghiệp lúc trước dọn dẹp vệ sinh trong phòng anh ta.

Tô Hoàng Quyên gật đầu rồi nhét bộ quần áo đã thay ra vào tủ.

“Trước đây cô và Tổng giám đốc Quốc Thiên có quen biết phải không?” Người đồng nghiệp nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi khó tránh khỏi tò mò.

“..” Tô Hoàng Quyên không lên tiếng, cũng không có thói quen kể chuyện riêng tư của mình cho người bên cạnh.

“Có vẻ như anh ta rất có thành kiến với cô. Có phải trước đây cô đã đắc tội với anh ta không? Nên mới đổ cả phê lên đầu cô như vậy, đúng là quá tàn nhẫn” Tô Hoàng Quyên quay sang liếc nhìn cô ta một chút rồi thờ ơ nói: “Làm việc chăm chỉ nhé, tôi đi làm việc của mình đây” Chờ cô ta đi khỏi đối phương mới lẩm bẩm đầy khó chịu: “Thái độ gì vậy!”

Vì thế mới đáng bị bắt nạt mà!’ Khi Tô Hoàng Quyên trở lại phòng 8013, Kì ầu Quốc Thiên đang ngồi trong phòng xem tài liệu.

Anh ta đã cởi bỏ bộ âu phục lịch sự ban đầu mà thay vào đó là một chiếc áo chui đầu màu xám, trông rất thoải mái và trẻ trung.

Chẳng trách khi mấy cô gái trẻ dọn phòng đó đều nói rằng khách hàng của Tổng giám đốc Hoàng rất đẹp trai.

Tô Hoàng Quyên không cho phép mình ngáy ngẩn, chậm rãi đi tới và giành lên tiếng trước: “Anh Quốc Thiên, xin hỏi có đi đâu gì cần dặn dò hay không?”

“Tôi đói ngẩng đầu lên.

”Anh ta không thèm y anh muốn ăn gì?”

“Đồ ngon nhất”

“Tô Hoàng Quyên ngẫm nghĩ một chút: “Tôi sẽ chuẩn bị ngay bây giờ” Anh ta vẫn chưa kịp nói gì thì cô ta đã xoay người đi tới nhà bếp.

Biết chắc rằng tránh không khỏi việc anh ta kén cá chọn canh, nên Tô Hoàng Quyên cố ý nhờ Lâm Văn Đông tự mình xuống bếp.

Cô ta viết ra một vài món ăn mà anh ta thích rồi liên tục dặn dò: “Đừng bỏ hành lá, anh ta ghét nhất mùi hành.

Không cho cần lột hành tây xuống đáy nồi, lột nhiều dưa chuột ở dưới đáy một chút, anh ta thích đồ ăn thanh đạm, chỉ dùng súp lơ trắng, các thứ khác không cần phải cho vào” Sau khi Lâm Văn Đông đi đầu chỉnh ngọn lửa, nghe thấy cô ta nói như vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn cô ta nhiều hơn một chút.

Tô Hoàng Quyên đang nghiêm túc dặn dò thực đơn, bộ dáng trông rất tập trung.

Một lúc sau, quay sang mới chú ý đến anh mắt của anh ta nên nghĩ ngờ hỏi: “Anh nhìn em làm gì, mau làm đi, muộn quá anh ta rất có thể lại gây phiền phức đó”

“Ồ” Lâm Văn Đông cúi đầu, bắt đầu bận rộn nhưng chỉ một lát sau rốt cuộc không nhịn được nữa cất tiếng hỏi: “Những sở thích này của anh Quốc.

Thiên là do em tự nghĩ ra hay sao?” Tô Hoàng Quyên sững sờ.

Lâm Văn Đông vừa mới nhắc nhở, cô ta mới nhận ra rằng bao nhiêu đã trôi qua nhưng chính mình lại vẫn nhớ như in những sở thích của anh ta.

Trên thực tế, thời gian ngắn ngủi mà bọn họ kết hôn trước kia, cô ta chưa bao giờ thật sự quan tâm đến những thứ này.

Thì ra có một số chuyện đã âm thầm ghi nhớ trong lòng, chẳng qua ngay cả bản thân mình cũng đều không rõ.

“Là do em đã hỏi qua trợ lý của anh ta, làm phiền anh nhanh tay một chút, em ra ngoài đợi anh.” Tô Hoàng Quyên không chịu nổi ánh mắt dò xét của Lâm Văn Đông nên đặt thực đơn xuống rồi vội vã ra khỏi phòng bếp.

Một lát sau mấy món ăn đã được chuẩn bị xong xuôi.

Tô Hoàng Quyên đẩy xe và chuẩn bị thêm cho anh ta một chai rượu vang đỏ trước khi bước vào phòng 8013 một lần nữa: “Sao đi lâu như vậy?” Kiều Quốc Thiên cau mày lại với vẻ mặt không vui.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 602

“Bởi vì món ăn hơi nhiều một chút cho nên làm chậm trễ thời gian” Tô Hoàng Quyên thông thả giải thích, đặt các món ăn lên bàn: “Anh nếm thử xem, những món này đều do đầu bếp giỏi nhất trong khách sạn của chúng tôi làm đó.” Kiều Quốc Thiên ném tài liệu trong tay rồi ngồi trước bàn ăn. Những món này quả thực đều được làm rất đẹp, quan trọng là...

Đều là những món anh ta thích.

Đôi mắt khẽ nheo lại liếc nhìn cô ta đầy ẩn ý, muốn tìm ra được một chút dấu vết trên khuôn mặt đó.

Nhưng...

Tô Hoàng Quyên lại chỉ kính cẩn chấp tay ở trước người, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của anh ta, trên khuôn mặt chỉ có một nụ cười chuyên nghiệp và máy móc: “Anh nếm thử đi, nếu không thích có thể thay đổi” Rõ ràng là đang cười nhưng nụ cười đó lại giả dối đến mức khiến anh ta không còn khẩu vị gì nữa.

Bởi vì quá dừng dừng.

Dừng dừng như thế hai người không hề có bất kỳ mối liên quan nào trước đó, thực sự chỉ đơn giản là mối quan hệ giữa khách hàng và người phục vụ.

Đúng vậy, đối với cô ta mà nói thì giữa họ đã không còn bất cứ mối liên quan nào từ lâu rồi không phải sao?

Người phụ nữ này trước giờ chưa từng có trái tim.

Vì vậy Tô Hoàng Quyên có thể bán đứng anh ta lúc anh ta chật vật nhất, mà không hề do dự đưa tất cả bằng chứng phạm tội ra tòa, cũng không hề suy nghĩ mà từ bỏ đứa con của họ.

Nghĩ đến những đi đầu này sắc mặt của anh ta ngày càng u ám hơn, nhấc đĩa lên và ném thử vài miếng. Mặc dù tâm trạng không được tốt nhưng phải công nhận rằng hương vị của những món ăn này thực sự không tệ.

“Đây là đầu bếp nào làm vậy?” Anh ta tùy ý hỏi một câu với giọng điệu lạnh băng.

Tô Hoàng Quyên trả lời: “Người đầu bếp này anh Quốc Thiên cũng từng gặp, chính là Giám đốc Đông của bộ phận Phục vụ ăn uống” Anh ta cau mày lại: “Chính cái tên...Lâm gì Đông đúng không?”

“Lâm Văn Đông” Kìêu Quốc Thiên nhớ tới vẻ lo lắng của Lâm Văn Đông dành cho Tô Hoàng Quyên ngày hôm qua khi hai người họ ở ngoài phòng, đôi mày bỗng chốc càng nhíu chặt lại hơn.

Cần đĩa ghét bỏ gảy thức ăn trong bát: “Đây chính là đầu bếp giỏi nhất của khách sạn các cô sao? Cô có chắc những thứ này có thể ăn?”

Anh ta lại ném thử thêm một miếng nữa.

Ừ đúng là hương vị không bằng lúc nấy!

Sắc mặt của Tô Hoàng Quyên thản nhiên: “Tôi chắc chắn rằng anh ấy là đầu bếp giỏi nhất. Bây giờ giám đốc.

Đông đã rất hiếm khi xuống bếp rồi, bởi vì anh Quốc Thiên là vị khách cao quý nhất cho nên...” Kìêu Quốc Thiên ném chiếc đĩa đi và ngắt lời cô ta một cách thiếu kiên nhẫn: “Làm lại một lần nữa, đổi đầu bếp đi. Tô Hoàng Quyên chịu đựng, hít một hơi thật sâu cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, nhưng khi dọn dẹp bát đĩa nhìn thấy những món ăn ngon lành đó, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa.

Cô ta đặt bát đĩa xuống, cũng thu lại nụ cười chuyên nghiệp rồi khẽ nghiêng mắt, nhìn chăm chăm vào anh ta với ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng.

Kiêu Quốc Thiên cười chế “Sao lại không cười nữa rồi? Vì người yêu của cô mà ngay cả nụ cười giả dối đó của mình cũng không giữ nổi trước mặt khách hàng sao?”

“Anh Quốc Thiên thay vì đổi đầu bếp, sao anh không đến bệnh viện khám thử xem? Tôi cho rằng không phải là Giám đốc Đông nấu ăn có vấn đề, mà là vị giác của anh có vấn đề” Chết tiệt! Người phụ nữ này lại dám chống đối mình chỉ vì Lâm Văn Đông.

Đôi mày của anh ta khẽ nhướng, nhìn chằm chằm vào cô ta với ánh mắt sắc bén như thể muốn xuyên qua.

“Ô Hoàng Quyên dường như không hề cảm nhận được lửa giận trong lòng anh ta, thu dọn đĩa thức ăn sang một bên, chính mình cầm lấy đôi đũa tự mình thưởng thức.

“Cô làm gì vậy?” Anh ta nhướng mày càng cao hơn, sao cô ta có thể làm bộ như đúng lý hợp tình vậy chứ?

“Đỡ khỏi lãng phí” Ô Hoàng Quyên ăn rất nghiêm túc, thậm chí cô ta cũng không buông tha bát cơm mà anh ta trước đó đã từng dùng đũa đụng tới.

Kiêu Quốc Thiên mở to mắt nhìn cô ta chăm chú suốt một phút đồng hồ, khi sắp bị anh ta nhìn thủng một lỗ thì Ô Hoàng Quyên bỗng ngẩng đầu lên và nhìn anh ta: “Bây giờ anh đã có mọi thứ cũng không thiếu thốn gì cả, cho nên có lẽ không hiểu được tầm quan trọng của đồ ăn, nhưng người giống như tôi...” Cô ta nói đến đây hơi dừng lại một chút, vẻ u ám chợt thoáng qua đáy mắt.

Tuy nhiên vẻ tăm tối đó chỉ lướt qua rồi ngay lập tức biến mất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 603

Chẳng mấy chốc lại bị thay thế bởi sự thờ ơ và kiên cường: “Tôi đã từng nếm qua mùi vị của những lá rau đã thối nát bị người khác vứt bỏ, khi trên người không có một xu dính túi, cũng không tìm được việc làm. Vì vậy một bữa cơm như này đối với tôi mà nói cực kỳ quý giá. Nếu như anh Quốc Thiên đã không thích thì thưởng cho tôi, chắc hẳn cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Ý tứ trong lời nói bày tỏ sự thấp hèn vô tận, nhưng giọng điệu lại hoàn toàn không phải vậy.

Kiêu Quốc Thiên cảm thấy cô ta rõ ràng là đang khiêu khích chính mình.

Tuy nhiên ngay sau đó, cô ta chỉ cúi đầu tiếp tục dùng bữa, hoàn toàn không có ý định tranh cãi với anh ta.

Anh ta đứng đó, nghiêm mặt lại từ trên cao nhìn xuống cô ta đầy khinh thường. Nhưng mãi lâu sau cô ta đầu không hề ngẩng đầu lên.

Kiêu Quốc Thiên cứ nhìn mãi như vậy, trong đầu chợt thoáng qua những lời vừa rồi cô ta đã nói.

Nhặt lá rau thối?

Một người như Tô Hoàng Quyên đã sống trong nhung lụa từ nhỏ, nên rất khó có thể tưởng tượng được cô ta sẽ trải qua những tháng ngày khổ nhọc như vậy, nhưng những gì mà cô ta nói lại không giống như đang nói dối.

Không hiểu vì sao lòng ngực anh ta bỗng hơi chùng xuống, đôi mắt nhìn cô ta chăm chú, sau đó ánh mắt càng trở nên thâm thúy hơn.

Giây tiếp theo đột nhiên ngửa xuống, cánh tay thon dài duỗi ra, giành lấy đôi đũa của Tô Hoàng Quyên và chiếc bát trước mặt cô ta về phía mình, sau đó bắt đầu nhai nuốt từng ngậm lớn dưới ánh mắt mờ hồ và đôi mày nhíu chặt lại của cô ta.

“...” Nhìn thấy đáng vẻ ăn uống ngon lành của anh ta, Tô Hoàng Quyên sững sờ trong giây lát, sau đó mấp máy môi muốn nói gì đó lại bị anh ta trừng mắt: “Còn ngây người ra đó làm gì nữa? Rót cho tôi cốc nước!” Giọng điệu vô cùng thô lỗ cứ như thế đang sai sử người h ầu vậy.

Tô Hoàng Quyên không nói gì thêm nữa mà đứng dậy rót nước cho anh ta.

Ban đầu người nào đó còn ghét bỏ thức ăn không hợp khẩu vị, nhưng đến cuối cùng lại ăn sạch sành sanh, hơn nữa...

Anh ta thậm chí còn không chê những món mà cô ta đã từng động đũa.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy rất bất ngờ, chợt phát hiện mình ngày càng không hiểu được người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sau khi dùng bữa xong, trợ lý của Ki ều Quốc Thiên đi tới gõ cửa, giải thích ngắn gọn lịch trình tiếp theo cho anh ta sau đó vội vàng rời đi.

Tô Hoàng Quyên kính cẩn tiễn anh ta đến tận cửa phòng.

Một chân anh ta vừa mới bước ra cửa sau đó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

“Anh Quốc Thiên còn muốn dặn dò gì sao?” Vẻ mặt của cô ta rất thản nhiên.

“Không có lệnh của tôi, hôm nay cô tốt nhất đừng có đi đâu, cứ ở chỗ này cho tôi” Trợ lý của Ki ều Quốc Thiên tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, anh ta cũng là một người thông minh nên đã mơ hồ phát hiện ra dường như có đi ều gì đó hơi khác lạ giữa hai người bọn họ. Không, chính xác mà nói nên là Tổng giám đốc.

Quốc Thiên đối xử với cô ta có chút kỳ lạ.

“Anh cứ yên tâm, trước khi anh trở về tôi sẽ không đi đâu hết. Bây giờ công việc duy nhất của tôi chính là chăm sóc tốt cho anh” Đáng vẻ ngoan

ngoãn nghe lời này của Tô Hoàng Quyên khiến Kiều Quốc Thiên tìm không ra lỗi, ngược lại còn cảm thấy hơi buồn cười.

Anh ta cau mày liếc nhìn Tô Hoàng Quyên, cuối cùng không còn gì để nói, xoay người bước ra ngoài.

Người trợ lý thông thả đi phía sau anh ta.

Mãi đến khi bóng dáng đó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô ta, Tô Hoàng Quyên mới đóng cửa lại. Trong căn phòng rộng lớn bỗng chốc chỉ còn lại một mình cô ta, nặng nề thở ra một hơi rồi dựa vào cánh cửa.

Tâm gỗ cứng rắn lạnh buốt đến tận Xương.

Đứng một lúc, sau đó hít sâu một hơi rồi lấy lại tinh thần, thu dọn lại đồng hồ bừa bộn kia trên bàn ăn trước rồi mới bước vào phòng ngủ sửa sang lại ga trải giường.

Mơ hồ vẫn có thể nghĩ thấy hơi thở thuộc về riêng anh ta.

Vô cùng quen thuộc.

Trái tim của Tô Hoàng Quyên khê thắt chặt lại, có chút đau đớn khó hiểu.

Vốn dĩ cho rằng chính mình đáng lẽ ra phải quên đi hết thấy mọi thứ của anh ta nhưng bây giờ mới phát hiện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 604

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 604:

Hóa ra tận sâu trong tiềm thức mình lại vẫn luôn ghi nhớ.

Cô ta lắc đầu vứt bỏ tất cả những cảm xúc không nên có đó, sau đó đi vào trong phòng tắm nhặt lấy từng chiếc quần áo mà anh ta đã thay ra.

Chiếc ví tiền bị anh ta để quên trong túi quần.

Tô Hoàng Quyên lấy ra vừa định đặt trên chiếc bồn trắng men ở bên cạnh, một tay không vững khiến chiếc ví rơi xuống đất.

Rất rõ ràng anh ta đã bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp, tương lai sắp tới anh ta sẽ kết hôn với người con gái này rồi sinh con đẻ cái, đến lúc đó anh ta sẽ không còn nhớ tới nỗi đau khi đưa con của hai người họ qua đời.

Đây là một chuyện tốt.

Cô ta nên cảm thấy vui mừng thay cho anh ta.

Kiều Quốc Thiên không biết sẽ bận rộn đến mấy giờ, Tô Hoàng Quyên sợ anh ta bối lung tìm vết nên cũng không dám rời đi, chỉ nhàm chán ngồi trong phòng chờ đợi.

Gần đến thời gian dùng bữa tối Kiều Quốc Thiên vẫn còn chưa quay lại, vốn cô ta còn hẹn đi ăn cơm với Lâm Văn Đông, mà bây giờ cũng đã đến giờ ăn.

Lâm Văn Đông thực sự gọi điện tới.

“Hoàng Quyên em đã hết bận chưa?” Tô Hoàng Quyên thở dài: “Anh cứ ăn trước đi đừng có đợi em, giờ em vẫn chưa thể rời khỏi đây được”

“Em vẫn còn ở trong phòng của anh Quốc Thiên sao?”

“Ừ”

“Dù sao cũng phải ăn, để anh đưa qua cho em”

“Không cần đâu” Tô Hoàng Quyên từ chối, tính tình của Kiều Quốc Thiên bây giờ mưa nắng thất thường, bởi vì chuyện của đứa bé nên anh ta càng hận cô ta hơn, nếu cô ta còn ăn cơm ở trong phòng của anh ta thì không phải tự tìm đường chết sao?

“Anh đừng lo cho em, cứ đi ăn trước đi, khi nào xong việc em sẽ gọi điện lại cho anh” Tô Hoàng Quyên rất kiên quyết, Lâm Văn Đông cũng sợ làm phiền đến cô ta, gây ra những rắc rối không cần thiết cho cô ta, nên cũng không nói gì nữa.

Sau khi cúp máy, Tô Hoàng Quyên ngồi trên sofa nhìn thời gian trôi qua đã lâu, cả một buổi chiều rồi lẽ ra anh ta nên quay lại: Khi Kiều Quốc Thiên trở về phòng khách sạn đã hơn chín giờ tối rồi.

Một ngọn đèn mờ ảo đang chiếu sáng khắp phòng khách.

Anh ta bước tới và nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh đang ngồi trên ghế sofa, Tô Hoàng Quyên đang ngồi đó ngủ, nhưng mà ngay cả khi đang ngủ tinh thần vẫn căng thẳng, không dám nằm xuống ngủ cho thoải mái, chỉ dùng tay đỡ đầu hơi nghiêng sang bên cạnh lặng lẽ nhắm mắt lại.

Đôi tay của Kiều Quốc Thiên đút trong túi quần, yên tĩnh đứng đó, nhìn cô ta từ trên xuống dưới. Anh ta có thể nhìn ra trong suốt mấy năm anh ta ở tù rõ ràng là cô ta cũng sống không khá hơn là bao.

Gầy ốm và tiều tụy hơn rất nhiều.

Mặc dù những quầng thâm kia đã bị đôi mi dài che khuất nhưng vẫn rõ ràng như cũ, đôi bàn tay xinh đẹp ngày xưa bây giờ cũng đã bị cuộc sống mài giũa phủ thêm một tầng thô ráp.

Xem ra...

Hôm nay cô ta nói chính mình đã từng trải qua những ngày tháng phải nhặt rau thối hoàn toàn không phải là giả.

Anh ta vừa nghĩ ánh mắt vô tình rơi lên cần cổ trắng như tuyết của Tô Hoàng Quyên.

Chiếc khăn lụa hơi xộc xệch, vết răng trên cổ cô ta lại lộ ra, sau một đêm đã chuyển sang màu xanh tím, trông có chút ghê sợ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 605

Ki ầu Quốc Thiên nhớ tới dáng vẻ của cô ta ngày hôm đó khi anh ta bị cắn, cả người Tô Hoàng Quyên đều run lên vì đau đớn nhưng vẫn kiên cường không hề hé răng than một tiếng, ánh mắt khẽ tối s ầm về u ám chột vụt qua trong đó.

Anh ta cúi người từ từ gần sát Tô Hoàng Quyên bất giác giơ tay lên.

Khi ngón tay dài sắp chạm vào làn da của cô ta lại đột ngột dừng lại, r ồi cau mày nhìn cô ta sau đó lại nhìn bàn tay của mình, r ồi rụt mạnh đứt vào trong túi.

Dường như cực kỳ chán ghét hành động của mình lúc này, anh ta hít một hơi thật sâu, sắc mặt u ám ng ồi trở lại sô pha bên kia.

C ần lấy tài liệu r ồi lật đ ầy nặng nề, vì trong lòng còn bức bối thử đi thử lại mấy nhưng vẫn không có cách nào nghiêm túc xem xong tài liệu, thay vào đó thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ ng ồi trên sô pha.

Thậm chí anh ta cũng không hiểu rốt cuộc có gì để xem chứ? Người phụ nữ đó là thủ phạm đã giết chết đứa con của anh ta! Là người anh ta hận đến tận xương tủy!

Khi lần thứ tư không có cách nào tập trung xem tài liệu được, anh ta cũng không biết mình đang giận bản thân hay là giận Tô Hoàng Quyên nữa, sau đó ném tài liệu đi r ồi quát lớn: “Tô Hoàng Quyên!”...” Cô ta vẫn không hề nhúc nhích.

Ki ầu Quốc Thiên dường như mất hết kiên nhẫn, đưa tay ra dùng sức đẩy mạnh cô ta, hoàn toàn không hề thương hương tiếc ngọc. Tô Hoàng Quyên vốn có chút mộng lung, vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Ki ầu Quốc Thiên lập tức sâu ngủ đầu chạy hết.

Cô ta sửa sang lại đầu tóc r ồi đứng dậy: “Anh Quốc Thiên”

“Cô cũng rất nhàn nhã mà” Anh ta mở miệng châm chọc.

“Anh Quốc Thiên đã trở lại rồi, nếu như không có chuyện gì thì tôi đi trước đây” Tô Hoàng Quyên nói: “Quần áo của anh đã được giặt khô và treo trong tủ rồi. Tôi đã đặt ví tiền của anh trong ngăn tủ đầu giường, nếu anh không yên tâm có thể đếm lại một chút” Tô Hoàng Quyên nhắc nhở để tránh lại bị anh ta đổ oan tội trộm cắp cho mình.

Cô ta cũng mặc kệ Kiều Quốc Thiên còn muốn nói gì nữa, quay người chuẩn bị rời khỏi. Vừa mới bước tới cửa dường như nhớ ra điều gì lại xoay người lại: “Đúng rồi còn có một chuyện...lúc năm giờ chiều, cô Hoàng bạn gái của anh đã gọi điện đến tìm anh” Cô Hoàng?

Kiều Quốc Thiên khẽ cau mày lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Tô Hoàng Quyên, có vẻ như muốn tìm kiếm một chút biểu cảm khác thường trên đó, nhưng cuối cùng anh ta phải thất vọng rồi.

Trên khuôn mặt lạnh lùng ấy, ngoài vẻ thờ ơ ra thì chỉ còn lại vẻ bình tĩnh.

Không hề có một chút khác thường nào cả, thậm chí một dao động nhỏ cũng không có.

Anh ta đột nhiên cảm thấy nực cười, rất buồn cười, chuyện đã đến nước này chính mình vẫn còn hy vọng nhìn ra được điều gì trên khuôn mặt đó đây?

Anh ta vẫy tay đây ghét bỏ kêu Tô Hoàng Quyên rời đi.

Tô Hoàng Quyên bước ra khỏi phòng, trong lòng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau khi thay quần áo xong xuôi bước ra khỏi khách sạn, bên ngoài bầu trời đã tối đen như mực. Cô ta vẫn còn chưa ăn tối nhưng lại không hề có cảm giác đói.

Trong đêm vẫn luôn bất giác nghĩ tới tấm ảnh người con gái đó ở trong ví của Kiều Quốc Thiên, nụ cười rất ngọt ngào khiến người khác phải yêu thích.

Không giống như cô ta...

Ngày ấy năm trời cô ta dường như đã quên mất phải cười như thế nào nữa.

“Hoàng Uyên!” Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng gọi, hóa ra là Lâm Văn Đông. Tô Hoàng Uyên quay đầu lại nhìn thấy anh ta đang chạy nhanh về phía mình, trên tay vẫn còn xách theo một chiếc hộp giữ nhiệt.

Sao anh ta vẫn còn ở đây?

“Anh vẫn đang đợi em” Lâm Văn Đông đáp lại rồi đưa chiếc hộp giữ nhiệt cho cô ta: “Anh biết chắc em vẫn chưa ăn tối.” Thực ra Tô Hoàng Uyên không đói nhưng vẫn nhận lấy chiếc hộp giữ nhiệt cầm trên tay: “Cảm ơn anh!” Sau đó liếc nhìn anh ta và nói: “Đáng lẽ là em mời anh ăn cơm, xin lỗi nhé” Lâm Văn Đông mỉm cười: “Có gì đâu mà phải xin lỗi, em lại không cố ý cho anh leo cây, đi thôi anh đưa em về” Tô Hoàng Uyên không có từ chối.

Thực ra cô ta đã quen một mình đi trên con đường đêm này rồi nhưng dù vậy vẫn cảm thấy cô đơn.

Nếu là hai người có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

“Trông em rất mệt mỏi, có phải anh Quốc Thiên lại gây phiền phức cho em không?” Lâm Văn Đông nói chuyện với cô ta.

Tô Hoàng Uyên lắc đầu: “Anh ta rất thích逗逗 anh làm, gần đây có lẽ sẽ còn phải làm phiền anh nữa”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 606

“Làm phiền gì chứ, chỉ cần anh ta vui vẻ không gây phiền toái cho em thì anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì” Tô Hoàng Quyên hé môi nhẹ nhàng lên tiếng: “Cám ơn anh” Lâm Văn Đông liếc nhìn cô ta.

Màn đêm sâu thẳm lúc này ánh đèn đường còn có ánh trăng bao phủ lên người cô ta, vẻ mặt của Tô Hoàng Quyên rất điềm đạm và thanh lạnh như ánh trăng, không hề có chút dao động nào. Lâm Văn Đông không khỏi suy nghĩ miên man, trước đây ai có thể khiến cho khuôn mặt lạnh lùng này thêm một chút biểu cảm đây?

“Hoàng Quyên” Lâm Văn Đông đột nhiên mở miệng.

“Ừ”. “...Anh...”

“Anh cứ nói thẳng đi” Tô Hoàng Quyên ôm chiếc hộp giữ nhiệt trong lòng.

“Anh...thực ra tuổi của chúng ta đã không còn nhỏ nữa, anh đối với em...em chắc chắn đã biết” Lâm Văn Đông thu hết can đảm, nhưng đầu lưỡi dường như bị thắt nút, anh ta ngập ngừng một chút rồi lại nói: “Ý của anh là em có thể làm...” Hai chữ “bạn gái” này chuẩn bị được thốt ra khỏi miệng.

Thì Tô Hoàng Quyên đột nhiên lên tiếng: “Anh không ngại kết hôn chứ?” Lâm Văn Đông bỗng chốc sửng sốt.

Anh ta không dám tin nhìn chằm chằm vào Tô Hoàng Quyên, cho rằng mình vừa mới nhất định là nghe nhầm.

Sắc mặt của Tô Hoàng Quyên vẫn bình thản như nước, nhìn thẳng vào anh ta và hỏi lại rõ ràng một lần nữa: “Anh không ngại kết hôn chứ?” Lâm Văn Đông vẫn chưa tỉnh táo lại, Tô Hoàng Quyên thở dài: “Coi như em chưa nói gì đi” Sau đó quay người rời khỏi.

Nhưng mới đi được mấy bước đã bị Lâm Văn Đông ôm lấy từ phía sau.

“Hoàng Quyên anh đừng ý!” Anh ta kích động nói, giọng nói không ngừng run lên, nhưng tiếng cười vui vẻ vang vọng trong bóng đêm, anh ta ôm lấy cô ta không ngừng xoay tròn tại chỗ: “Anh đừng ý! Anh hoàn toàn đừng ý!” Khóe môi Tô Hoàng Quyên khẽ cong lên, nở một nụ cười hiếm thấy, sau đó vỗ vai anh ta một chút: “Anh mau buông em xuống” Lâm Văn Đông khá nghe lời đặt cô ta lại vị trí cũ, rồi nhìn cô ta bằng ánh mắt nóng bỏng.

Tô Hoàng Quyên bị anh ta xoay mấy vòng trên không nên mái tóc lúc này đã rối tung, Lâm Văn Đông đưa tay ra vén những sợi tóc lòa xòa bên má cho cô ta, cô ta nghĩ một chút rồi chủ động dắt tay anh ta.

Lâm Văn Đông vô cùng cao hứng, ngay sao đó mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Nhưng đúng lúc này...

Phía sau lưng ánh đèn xe sáng chói le lói, một chiếc xe gập rú lao tới, người lái đạp mạnh chân ga xông về phía hai người họ với tốc độ cực kỳ nhanh. Không, chính xác mà nói là lao về phía Tô Hoàng Quyên.

Chiếc xe đó giống như một chú sư tử hung dữ, kiêu ngạo và ngông cuồng, đang mở rộng chiếc mồm đầy máu muốn nhai nát cô ta ra cho hả giận, nghiến đến mức xương cốt cũng không còn.

Tốc độ xe quá nhanh cũng lao ra quá đột ngột khiến cho Tô Hoàng Quyên cũng bất ngờ.

Cả người sững sờ tại chỗ, cùng với chiếc xe ngày càng đến gần, cô ta chỉ cảm thấy mạch máu toàn thân đều đông cứng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng trên xe.

Kiêu Quốc Thiên.

Ánh mắt lạnh lùng thấu xương như vậy ở trong màn đêm như một lưỡi dao đâm từng nhát vào cô ta, giống như thật sự muốn dìm cô ta vào chỗ chết thì mới cam lòng.

Tô Hoàng Quyên vốn tưởng rằng mình sẽ không sợ hãi nếu như chết dưới tay của Kiều Quốc Thiên, nhưng khi chiếc xe ngày càng gần thì cả người cô ta run lên bần bật.

Khi chiếc xe dừng lại đột ngột dán sát vào bụng cô ta thì lúc này toàn thân cô ta đã mềm nhũn ngã mạnh xuống đất, cả người chảy đầy mồ hôi lạnh cùng với sắc mặt tái nhợt hoàn toàn mất đi vẻ hùng hào.

Lâm Văn Đông cũng bị dọa cho ngây người, tiếng phanh gấp chói tai mới khiến cho anh ta giật mình tỉnh táo lại, gần như nhảy vọt tới đỡ Tô Hoàng Quyên dậy.

Tô Hoàng Quyên phải nắm chặt cánh tay anh ta mới có thể khó khăn đứng dậy được, một lúc lâu sau hai chân vẫn còn đang run rẩy.

Cô ta không cần ngẩng đầu lên đầu có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như gai nhọn của Kiều Quốc.

Thiên, cô ta không biết tại sao anh ta lại nổi điên lên như vậy?

“Em có thể đứng được không?” Lâm Văn Đông cất tiếng hỏi.

Tô Hoàng Quyên gật đầu.

Sau khi Lâm Văn Đông xác nhận rằng cô ta không có vấn đề gì mới buông ra, giận dữ lao về phía Kiều Quốc Thiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 607

Anh ta điên cuồng kéo cửa xe, hai tay siết chặt nắm đấm tựa như muốn liều mạng với Kiều Quốc Thiên vậy, Tô Hoàng Quyên giật mình vội vàng chạy tới ngăn anh ta lại: Văn Đông anh đừng có kích động!”

“Em buông anh ra, anh ta chính là muốn đâm chết em!”

“Anh đi đi!” Tô Hoàng Quyên sợ Kiều Quốc Thiên nổi điên sẽ đâm Lâm Văn Đông, cô ta không muốn để anh ta xen vào chuyện giữa mình và Kiều Quốc Thiên.

Lâm Văn Đông quá tức giận nhưng Tô Hoàng Quyên nghiêm mặt Văn Đông, anh có còn muốn kết hôn với em nữa hay không?” Vừa mới nghe thấy những lời này, anh ta đột nhiên sững sờ.

“Tô Hoàng Quyên không có chú ý đến bên trong xe, Kiều Quốc Thiên vừa mới hạ cửa kính xuống thì đã nghe thấy câu này.

Sắc mặt của anh ta chợt thay đổi, ánh mắt càng trở nên u ám hơn, ngay sau đó đạp mạnh chân ga khiến chiếc xe lao vút về phía trước, như thể một con thú dữ hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Lâm Văn Đông vẫn rất lo lắng suốt quãng đường đầu nắm chặt tay Tô Hoàng Quyên, tựa hồ sợ Kiều Quốc Thiên lại xông tới một lần nữa.

Đưa cô ta về đến cổng của tiểu khu rồi hỏi: “Hoàng Quyên vừa rồi em có nhắc tới chuyện kết hôn...” Tô Hoàng Quyên thở dài: “Anh biết đấy... em không có chứng minh thư cho nên...”

“Không sao chúng ta không cần đi đăng ký. Nếu như em không ngại chúng ta có thể trực tiếp tổ chức hôn lễ, mời bạn bè và người nhà đến chúc mừng, em nghĩ sao?” Tô Hoàng Quyên cố nặn ra một nụ cười: “Anh cứ sắp xếp đi, em thế nào cũng được, hơn nữa em cũng không có người nhà và bạn bè.” Lâm Văn Đông cảm thấy hơi đau lòng cho cô ta nên gật đầu: “Vậy để anh thu xếp đi, em không cần bận tâm đâu, ngày mai anh nhờ mẹ

anh giúp chúng ta chọn một ngày tốt” Tô Hoàng Quyên nói được sau đó hai người không nói thêm gì nữa, cô ta kêu Lâm Văn Đông trở về

Mình một cơ đơn trở về nhà.

Màn đêm vắng lặng, tiếng bước chân của cô ta có chút nặng nề hơn, trong lòng cũng nặng trĩu như thể có một tảng đá lớn nặng ngàn cân đang đè nặng khiến người ta không thể thở nổi. Đưa ra lời đề nghị kết hôn với Lâm Văn Đông không phải là vì một phút xúc động. Trong lòng cô ta cũng rõ ràng anh ta đối với mình rất tốt, cả đời này cô ta cũng không còn mong mỗi đi đâu gì nữa, đã rất may mắn khi có thể tìm được một người đối xử tốt với mình, bình yên vượt qua nốt quãng đời còn lại.

Bây giờ người thích hợp đã xuất hiện.

Những người phụ nữ bên ngoài chẳng phải cũng đều tùy hoàn cảnh mà ứng xử đầy thôi.

Tô Hoàng Quyên lên lầu, hành lang tối om, chiếc đèn kích hoạt bằng giọng nói đã hồng từ lâu. Cô ta lục lọi hồi lâu mới tìm thấy được chìa khóa trong túi, rồi mở cửa ra.

Nhưng cánh cửa vừa mới được mở ra một khe nhỏ, thì giây tiếp theo vòng eo đột nhiên bị siết chặt, một đôi cánh tay dài nóng rực bất ngờ duỗi ra ôm chặt lấy cô ta từ đằng sau. Sau đó không đợi cô ta hoàn hồn cả người đã bị đẩy vào cánh cửa một cách thô bạo.

Cánh cửa bị đá mạnh “rầm” một tiếng, Tô Hoàng Quyên bị người dùng sức mạnh mẽ xoay người lại đè lên cánh cửa.

Trong căn phòng nhỏ chật hẹp không có bật đèn.

Rất tối.

Tô Hoàng Quyên không thể nhìn thấy người đến, nhưng từ hơi thở quen thuộc đó chỉ cần ngửi đã biết được người đến là ai.

Kiêu Quốc Thiên.

Ngoài anh ta ra sẽ không có người thứ hai.

Hồ hấp của người đàn ông trở nên nặng nề, một tay giữ chặt lấy chiếc eo.

thon thả của cô ta, tay còn lại đã lôi kéo chiếc quần jean mà đôi chân dài của Tô Hoàng Quyên đang mặc từ phía sau, những ngón tay thon dài gầy như xé toạc hàng cúc và khóa kéo của chiếc quần, động tác vô cùng thô lỗ.

Tô Hoàng Quyên vốn cho rằng mình có thể bình tĩnh chấp nhận mọi hành động điên cuồng của anh ta nhưng lần này vẫn bị dọa sợ rùng.

“Kiêu Quốc Thiên, anh buông ra!” Cô ta kêu lên.

“Câm miệng!” Kiêu Quốc Thiên lạnh lùng quát lên hai chữ, cô ta cố gắng xoay người lại muốn đẩy tay anh ta ra, nhưng lại bị anh ta nhanh chóng rút chiếc cà vạt trên cổ ra trói lại. Hai chân cũng bị anh ta đè chặt đến mức không thể nhúc nhích nổi.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy giây phút này mình tựa như một con cá đang nằm trên thớt mặc người xâu xé.

Thậm chí cô ta còn không biết tối nay mình đã làm gì chọc cho Kiêu Quốc Thiên không vui, anh ta giống như một con thú dữ xé rách chiếc quần mỏng manh của cô ta ra: “Cô sống cũng khá tốt mà, hả? Giết chết con của tôi còn có thể坦然 kết hôn với người đàn ông khác như vậy sao? Tô Hoàng Quyên, cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới nhưng đã hỏi ý kiến của tôi chưa?” Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy cả người đau đớn, giọng nói của anh ta vang lên bên tai như thể âm thanh của ma quỷ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 608

Anh ta không hề thương hương tiếc ngọc, cũng không bận tâm lúc này cô ta đã đau đớn đến mức cả người run rẩy, lại cắn mạnh lên dấu vết đã bầm tím trên cổ của Tô Hoàng Quyên một lần nữa, Nụ hôn ngày càng sâu và mạnh hơn.

“Cô nói...nếu như Lâm Văn Đông nhìn thấy dấu hôn ở đây thì sẽ có phản ứng gì? Nếu như anh ta biết được...trước đây cô không chỉ kết hôn với tôi mà còn từng mang thai đứa con của tôi thì liệu anh ta sẽ còn muốn cô không?” Tô Hoàng Quyên cảm thấy mình như bị xé nát bởi người đàn ông tàn nhẫn này. Mọi động tác của anh ta đều không hề thương tiếc một chút nào cả, mà là điên cuồng chiếm đoạt cùng với sự trả thù ác liệt.

Cô ta bướng bỉnh cắn môi, không cho phép mình phát ra một âm thanh nhỏ rỉ đầy đau đớn dù chỉ là một chút.

Chẳng mấy chốc đã ngửi thấy mùi máu, đôi môi tái nhợt đã bị chính mình cắn rách.

Kiêu Quốc Thiên tựa hồ bị đáng vẻ quật cường và yên tĩnh này của cô ta chọc giận, hừ một tiếng sau đó lại đề ‘Tô Hoàng Quyên lên giường: “Tô Hoàng Quyên đừng có ở trước mặt tôi giả vờ kiên trinh như vậy sẽ không vui chút nào!” Anh ta cúi người dùng sức ngậm lấy môi cô ta, mùi màu tươi của cô ta xộc thẳng vào miệng anh ta.

Tô Hoàng Quyên bị anh ta hôn đến choáng váng, kỹ năng hôn môi của anh ta vẫn luôn làm cho cô ta khó cưỡng lại được, hơn nữa...

Sau nhiều năm như vậy, bây giờ lại cảm nhận được hơi thở của anh ta gần gũi như vậy, khó mà bỏ qua sự dao động trong lòng cô ta.

Tô Hoàng Quyên bất giác nghĩ tới cô gái với nụ cười quyến rũ trong tấm ảnh ở ví của anh ta.

Trái tim bỗng quặn thắt lại.

Đầu ngón tay c ắm vào da thịt, cảm giác đau nhói khiến cho bản thân đang thất th ần bỗng tỉnh táo lại, cô ta nghiêng đầu tránh đi những nụ hôn như vũ bão của anh ta.

Trong bóng đêm vô tận, người đàn ông nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Tô Hoàng Quyên với ánh mắt của một con thú dữ. Ngón tay thon dài giữ lấy cằm của cô ta xoay khuôn mặt đang cố gắng né tránh đó lại r ồi bắt đầu hôn.

“Kì ầu Quốc Thiên anh làm thì cứ làm đi, chúng ta vẫn theo nguyên tắc cũ, không hôn môi!” Sắc mặt của Kì ầu Quốc Thiên trở nên lạnh lẽo, ánh mắt tràn đầy vẻ nguy hiểm.

Chương 321: Cô đừng có ảo tưởng

Mặc dù trong bóng tối nhưng Tô Hoàng Quyên vẫn có thể cảm nhận được lửa giận đang bùng cháy của anh ta. Trong lòng có hơi sợ hãi nhưng vẫn nở nụ cười trên khuôn m ặt với một người mình không yêu thật sự rất ghê tởm” Lòng mảy của Kì ầu Quốc Thiên khẽ động, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô lại nói thêm một lần nữa xem!” Tô Hoàng Quyên tiếp tục mở miệng nói cố tỏ ra thoải mái: “Chúng ta chẳng qua giống như trước đây mà thôi, giải quyết nhu c ầu thể xác cho nhau, cũng không có gì là không thể chấp nhận được, kỹ thuật của anh cũng không t ồi, tôi còn c ần mà không được việc duy trì mối quan hệ bạn giường, nhưng việc hôn môi thì thôi đi, đây là để giữ lại cho.

Lâm Văn Đông người ch ồng tương lai của tôi” Ngọn lửa trong l ồng ngực của Kì ầu Quốc Thiên đột nhiên bùng cháy mạnh mẽ.

Anh ta cảm thấy mình thật sự rất hận người phụ nữ trước mắt này, trước kia chán ghét bây giờ còn hận hơn.

Ngày hôm sau.

Tô Hoàng Quyên tắm rửa r ồi thay qu ần áo sau đó đi đến khách sạn.

Cô ta không muốn nghĩ tới chuyện xảy ra đêm qua.

Kiêu Quốc Thiên nổi điên rồi cưỡng ép cô ta, sau đó đóng sập cửa lại và bỏ đi.

Tô Hoàng Quyên biết chẳng qua anh ta tức giận việc cô đã giết chết đứa bé của họ lại vẫn có thể thản nhiên sống cuộc sống của chính mình như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô ta hít sâu một hơi rồi sửa sang lại những sợi tóc rối bên tai, sau đó mới bấm chuông cửa.

Trợ lý của Kiêu Quốc Thiên đi tới mở cửa, còn anh ta vẫn đang tắm rửa.

Trợ lý nói một tiếng với anh ta, anh ta lập tức cao giọng nói: “Kêu cô ta càn đồngủ đến đây cho tôi” Tô Hoàng Quyên lấy bộ đồngủ trên giường của anh ta đưa vào phòng tắm.

Kiêu Quốc Thiên lạnh lùng nói qua cánh cửa: “Có nhìn thấy thuốc trên đầu giường không, uống đi” Tô Hoàng Quyên bước tới cạnh giường vừa nhìn đã thấy đó là một viên thuốc tránh thai.

Trong lòng đau thắt lại nhưng ngoài miệng lại thản nhiên lên tiếng: “Tổng giám đốc Quốc Thiên đúng là rất chu đáo. Tuy nhiên anh đã suy nghĩ nhiều rồi, trước khi đến đây tôi đã uống thuốc này rồi”

“Lại uống tiếp” Cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 609

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 609:

Anh ta vừa mới tắm xong, mặc áo choàng tắm đứng ở cửa phòng, nhìn chằm chằm vào cô ta với ánh mắt lạnh lẽo: “Uống thuốc trước mặt tôi!” Tô Hoàng Quyên biết rằng Kiêu Quốc Thiên chẳng qua đang đề phòng mình nói dối. Cô ta nghe theo lời cần lấy thuốc và nước dút khoát nuốt xuống.

Nước lạnh trượt xuống cổ họng rồi trôi vào trong bụng khiến cô ta chỉ cảm thấy lạnh. Loại lạnh đó vẫn luôn buốt đến tận cùng của trái tim, rồi lan ra khắp mạch máu và xương tủy.

Dường như muốn trả thù cho sự thô lỗ của anh ta tối hôm qua, cô ta lạnh nhạt mở miệng nói: “Thực ra anh không cần phải căng thẳng như vậy, tôi đã không muốn sinh đứa bé đầu tiên cho anh thì tự nhiên cũng sẽ không có đứa thứ hai” Đúng như dự đoán, sắc mặt của Kiêu Quốc Thiên bỗng chốc thay đổi.

Anh ta bước tới và ấn Tô Hoàng Quyên lên tường, lòng bàn tay giữ chặt bờ vai mảnh mai của cô ta, những ngón tay thon dài của anh ta gần như muốn siết gãy xương cốt nơi đó.

“Cô cố ý chọc giận tôi phải không?” Đôi mắt u ám nhìn thẳng vào cô ta: “Còn dám nhắc tới đứa bé ở trước mặt tôi? Tô Hoàng Quyên cô có tư cách gì để nhắc tới chứ?” Tô Hoàng Quyên có chút mệt mỏi ngược nhìn anh ta: “Tôi cũng không thích nhắc đến chuyện trước kia, cho nên anh Quốc Thiên tốt hơn chúng ta hãy quên tất cả những chuyện quá khứ đi. Từ đây...anh và tôi đừng ai nấy đi, anh hãy kết hôn với cô Hoàng đi, còn tôi...sẽ trải qua một cuộc sống bình thường với Lâm Văn Đông”

“Cô đừng có ảo tưởng!” Kiêu Quốc Thiên tàn nhẫn phá hủy ảo tưởng của cô chỉ bằng năm chữ.

Nhưng không ngờ Kiêu Quốc Thiên không những không nổi, cũng không nhục mạ cô ta, mà ngược lại đột nhiên thấy anh ta bật cười.

“Đúng vậy, tôi ghen tỵ, tôi rất nhanh sẽ bị chính sự ghen tuông này của mình dìm chết” Khi Kiêu Quốc Thiên nói điếu này, đột nhiên ghé sát đôi môi lại gần cô ta đầy ái muội. Hô hấp của Tô Hoàng Quyên như ngừng lại, cả người cứng đờ dựa sát vào bức tường, cố gắng tránh đi đôi môi đó. Tuy nhiên khi anh ta từng bước ép sát lại hoàn toàn không thể trốn tránh được.

Cô ta chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực của mình sẽ nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào chỉ vì những động tác bất ngờ và đầy mập mờ này của anh ta. Tô Hoàng Quyên nắm chặt hai tay lại, ép buộc mình phải bình tĩnh một chút, ít nhất...không thể cho anh ta nghe thấy tiếng tim đập nhanh như vậy.

“Vi vậy bây giờ tôi càng không vui.” Lời nói của Kiêu Quốc Thiên nửa đùa nửa thật.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy nếu như mình tin vào điếu đó thì chính là một con ngốc.

Đôi môi anh ta không dừng lại trên bờ môi cô ta lâu, chỉ nhẹ nhàng cắn vào vành tai của cô ta, rồi mở miệng nói với chất giọng khàn khàn đầy mê hoặc: “Bây giờ tôi muốn ăn sáng, muốn ăn đồ do Lâm Văn Đông làm, còn có khi trở về nhân tiện gọi anh ta cùng đến phòng của tôi” Tô Hoàng Quyên bị hô hấp của anh ta làm cho đầu óc có chút mơ hồ, đang định đẩy anh ta ra, nhưng khi nghe thấy những lời anh ta nói chột sống người lại, sau đó ngược nhìn anh ta.

Khoảng cách của hai người rất gần, hàng mi dài suýt chút nữa đã quét qua gương mặt anh ta.

“Sao vậy? Lo lắng à?”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Hoàng Quyên cảnh giác hỏi.

Kiêu Quốc Thiên nhận ra sự căng thẳng của cô ta, đi đầu này càng khiến cho anh ta cảm thấy rất vui vẻ, tâm trạng bỗng trở nên rất tốt.

“Cô nghĩ tôi có thể làm gì?” Anh ta nhướn mày, ngón tay khế lướt qua chiếc khăn lụa trên cổ rồi dần xuống xương quai xanh của Tô Hoàng Quyên.

Cả người cô ta chợt căng thẳng, chỉ nghe thấy anh ta khế hỏi: “Có lẽ chúng ta cứ diễn lại một chút những việc mà tối qua cả hai đã làm cho anh ta xem vậy?”

“Kiêu Quốc Thiên anh đừng có quá đáng!” Tô Hoàng Quyên kéo tay anh ta xuống.

Hai tay anh ta giơ lên cao và chống vào tường, dáng người cao lớn giam cầm cô ta lại, quan sát cô ta từ trên xuống dưới đầy khinh bỉ: “Cô có biết một người đàn ông ghen tuông sẽ có thể làm ra những chuyện đáng sợ nào hay không?”

“Anh đã nháo đủ chưa?”

“Tôi đói bụng rồi, có thể sẽ nháo càng lớn hơn, không những có thể ăn mọi thứ mà còn có thể...ăn cô đấy!” Làm sao Tô Hoàng Quyên lại không biết anh chàng này đang nói cái gì chứ? Cô ta xoay người đi vòng qua trước người anh ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 610

“Bây giờ tôi sẽ đi chuẩn bị bữa sáng cho anh” Tô Hoàng Quyên nói xong, không cần biết Kiều Quốc Thiên sẽ nói thêm gì nữa, bước nhanh ra khỏi phòng.

Mãi một lúc lâu sau suy nghĩ và trái tim cô ta vẫn luôn rối bời.

Tô Hoàng Quyên đi tìm Lâm Văn Đông nhờ anh ta làm đồ ăn sáng. Anh ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện tối qua.

“Anh ta không có làm gì em chứ?”

“..Không có.” Tô Hoàng Quyên lắc đầu cố gắng không nghĩ tới chuyện tối qua. Đó hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn, ngay cả chính cô ta cũng không ngờ tới.

Lâm Văn Đông vẫn không yên lòng: “Hay là lát nữa anh cùng em đi lên.

Nếu như anh ta lại bắt nạt em...”

“Không cần đâu” Tô Hoàng Quyên bất giác từ chối, Kiều Quốc Thiên chắc chắn không có ý tốt khi kêu cô ta dẫn người tới.

Cảm xúc của cô ta có chút kích động, Lâm Văn Đông không khỏi liếc nhìn cô ta nhiều hơn một chút. Tô Hoàng Quyên bị anh ta nhìn như vậy thì cảm thấy chột dạ, vội thay đổi đề tài: “Anh mau làm bữa sáng đi, đừng làm chểnh mảng thời gian” Lâm Văn Đông cũng không tiếp tục hỏi nhưng trong lòng đã mơ hồ cảm giác được mối quan hệ giữa Tô Hoàng Quyên và Kiều Quốc Thiên không đơn giản như vậy, chỉ là nếu cô ta đã không muốn nói thì anh ta cũng không hỏi nhiều.

Tô Hoàng Quyên mang bữa sáng lên lầu.

Kiều Quốc Thiên đang nói chuyện điện thoại ở bên cạnh cửa sổ của nhà ăn.

“Ư đang chuẩn bị ăn đây, anh biết, từ, mấy ngày nữa sẽ đến vậy? Được, đến lúc đó anh sẽ đi sân bay đón em, ừ, tạm biệt, chú ý giữ gìn sức khỏe” Giọng nói của Kì ầu Quốc Thiên hiêm khi dịu dàng như vậy.

Vẻ dịu dàng cũng hiện rõ trên khuôn mặt.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy rất xa lạ với dáng vẻ này của anh ta, lục lại những ký ức trước đây hình như chính mình cũng chưa từng cảm nhận được vẻ dịu dàng này của anh ta. Trước kia khi hai người họ kết hôn cũng h ầu như ầ u đứng ở phía đối lập nhau.

Lúc này anh ta dịu dàng như vậy thì đó chắc hẳn là cô Hoàng kia.

Kì ầu Quốc Thiên thu lại ánh mắt sau đó quay ầ u lại, Tô Hoàng Quyên vẫn chưa kịp rút lại ánh mắt thần thờ của mình, khi bốn mắt nhìn nhau màu sắc trong đôi mắt của anh ta dần trở nên thâm thúy.

Cô ta có chút bối rối lập tức quay mặt đi và nói: “Ăn sáng thôi” Kì ầu Quốc Thiên liếc cô một chút rồi ấ o nhả ng ấ xuống bàn ăn, sau đó nhàn nhả hỏi một câu: “Người ầ u?” Tô Hoàng Quyên cũng không hề thay đổi sắc mặt, vừa đặt bộ ầ ăn vừa thần nhiên lên tiếng: “Anh ấ r: , anh Quốc Thiên có chuyện gì cứ nói với tôi là được, anh ấ cũng không phải nhân viên của anh, không phải là người anh có thể tùy ý sai sử”

“Tìm cô là được?” Kì ầu Quốc Thiên mỉm cười chế giễu, nhắc lại lời nói vừa cô ta: “Đúng vậy, tôi suýt chút nữa thì quên mất, vợ ch ồng chưa cưới ầ u là một, tìm anh ta hay tìm cô quả thật ầ u giống nhau, nhưng...” Kì ầu Quốc Thiên liếc nhìn cô ta: “Ch ồng chưa cưới của cô ầ u biết rõ về những chuyện quá khứ và hiện tại của cô sao?” Bàn tay đang cầm bộ ầ ăn của cô.

ấ o bỗng khựng lại.

“Chúng ta đã từng kết hôn hơn nữa đến nay vẫn còn chưa làm thủ tục ly hôn, chuyện này anh ta có biết không?” Tô Hoàng Quyên bỗng cảm thấy hô hấp như nghẹn lại.

Nhưng giây tiếp theo đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh: “Không quan trọng, ai mà chẳng có quá khứ? Huống chỉ tôi và anh ấy không có ý định đi đăng ký, chúng tôi sẽ đến sống cùng nhau trước.” Ngay khi lời nói của cô ta vừa dứt thì sắc mặt của Kiêu Quốc Thiên tối sầm lại, giữa hai hàng lông mày cũng nhuộm một màu u ám. Tô Hoàng Quyên cúi đầu múc cháo cho anh ta, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt sắc bén đó, như thể muốn chọc thủng cô ta ra.

Đúng lúc này, người trợ lý gõ cửa bước vào: “Tổng giám đốc Quốc Thiên người đã tới rồi”

“Để cho anh ta vào đi” Kiêu Quốc Thiên lạnh lùng mở miệng nói, trong khi nói chuyện trên khuôn mặt vẫn không hề có một chút độ ấm nào. Đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Hoàng Quyên nhìn đến mức khiến trong lòng cô ta cũng phải sợ hãi.

Mãi đến khi nhìn thấy Lâm Văn Đông đi vào cửa, sắc mặt của Tô Hoàng Quyên mới hơi thay đổi một chút. Cô ta cau mày lại và nhìn Kiêu Quốc Thiên với vẻ không vui, lập tức đi về phía Lâm Văn Đông rồi thấp giọng nói: “Sao anh đến đây vậy?”

“Anh Quốc Thiên tự mình gọi điện cho Bộ phận phục vụ ăn uống kêu anh tới. Em có biết có chuyện gì hay không?”

“Anh ta chỉ là muốn bới lông tìm vết bữa sáng mà anh làm thôi, bây giờ đã không có chuyện gì nữa rồi” Tô Hoàng Quyên muốn để cho Lâm Văn Đông rời đi, trong tiềm thức không hề muốn hai người họ tiếp xúc quá nhiều.

Cô ta không biết Kiêu Quốc Thiên sẽ nói những gì với anh ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 611

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 611:

“Cô Hoàng Quyên, tôi chỉ muốn gặp Giám đốc Đông một chút, sao cô lại hoảng sợ như vậy?” Giọng nói của Kiêu Quốc Thiên vang lên phía sau, nhưng đối với Tô Hoàng Quyên lại không khác gì âm thanh của ma quỷ.

Cô ta quay đầu liếc nhìn anh ta, trầm giọng nói: “Kiêu Quốc Thiên anh đừng có quá đáng!” Kiêu Quốc Thiên khẽ mỉm cười sau đó đã đến gần Tô Hoàng Quyên, rồi đột nhiên cúi người cách cô ta rất gần, gần đến mức hai chiếc mũi sắp sửa chạm vào nhau.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy khó thở bất giác lùi lại một bước nhưng anh ta lại tiến gần hơn nữa.

Nụ cười mờ hồ của người đàn ông trước mắt không hề mang ý tốt.

“Tôi không hiểu lắm những lời này của cô Hoàng Quyên rồi, tôi đã làm chuyện gì quá đáng với cô vậy? Ô tôi nhớ ra rồi...chuyện tối qua...”

Kiêu Quốc Thiên giống như nói chuyện một mình, tưởng chừng như dùng ánh mắt tán thưởng nhìn trên khuôn mặt lúc nào cũng không có biểu cảm đó của Tô Hoàng Quyên thoáng qua nét khó xử.

Một bên, sắc mặt Lâm Văn Đông cũng rất là khó coi.

Tại vì...

tránh. Tay của Kiêu Quốc Thiên, chụp hụp, ngượng ngùng lơ lửng giữa không trung.

“Cô Tô, đừng khấn trương” Vẻ cười trên mặt anh ta càng sâu hơn:
“Khăn lụa bị lệch rồi, tôi giúp cô chỉnh lại” Người đàn ông này!

Rõ ràng là đang trêu đùa cô ta!

Tô Hoàng Quyên cảm thấy mình giống như con kiến bị vút trên đồng lửa thiêu đốt vậy. Còn anh ta, chính là ngọn lửa đó. Lửa lớn lửa tắt, toàn do tâm trạng của anh ta không chế. Lúc nào chơi không thỏa thích nữa rồi, cũng có thể trực tiếp đốt chết cô ta đấy.

“Ông Ki ề, khăn lụa của Hoàng Quyên để tôi chỉnh lại là được” Lâm Văn Đông dang tay để Tô Hoàng Quyên ra phía sau lưng mình, trong lòng đã vô cùng không sáng khoái, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẽnh nhẽnh: “Không biết ngài tìm tôi có việc gì, nếu là món ăn chỗ nào không hợp khẩu vị của ngài, ngài nói thẳng là được” Ki ề Quốc Thiên liếc anh ta, ánh mắt lúi xuống, đến trên tay hai người đang nắm lấy nhau thật chặt. Ánh mắt hơi sâu thẳm, có ánh sáng tối tăm của sự nguy hiểm lướt qua. Tô Hoàng Quyên không rõ suy nghĩ của anh ta là gì, chỉ nghiêng mặt qua, xem như chưa từng phát giác ánh mắt đó của anh ta, có ý không ý, nín lấy đôi tay của Lâm Văn Đông càng thêm chặt.

“Ông Ki ề?” Lâm Văn Đông không có nghe thấy trả lời, lại gọi thêm tiếng nữa.

Ki ề Quốc Thiên sực tỉnh, nguy hiểm trong đáy máy dề dề trút đi, trên mặt giữ lại nét cười nhẹ, rất quyến rũ.

“Đừng nghe cô Tô ở trước mặt anh nói bậy bạ. Trên sự thật, tôi đối với tài nấu nướng của anh rất tán thưởng, thật ra thì hôm nay có ý đặc biệt mời anh lên đây, là có một chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ” sa, Đừng nói Lâm Văn Đông, ngay cả Tô Hoàng Quyên cũng không rõ trong h ôlô của anh ta rốt cuộc bán thuốc gì đây.

Ki ề Quốc Thiên chỉ vào nhà bếp: “Dạy tôi một món đ òngọt đi. Qua vài ngày bạn gái tôi sẽ qua đây, tôi hi vọng có thể tự tay làm cho cô ta ăn thử.

“Thì ra là vậy. Hiếm khi ông Kiêu có lòng như vậy, xem ra, ông Kiêu nhất định rất yêu bạn gái của ngài”

“Giám đốc Lâm nói vui đấy. Nếu đã là bạn gái rồi, không yêu cô ta, còn có thể yêu ai?”

“Giống nhân vật như ông Kiêu đây, tôi tưởng rằng, ắt hẳn đa tình” Kiêu Quốc Thiên cười như không cười, lời nói cũng là vừa thật vừa giả: “Phụ nữ bên ngoài, chẳng qua đều là gặp dịp mua vui thôi, không thể xem là Tô Hoàng Quyên đứng bên cạnh nghe hai người họ trò chuyện, không lời có thể xen vô. Không biết thế nào nữa, nhưng lòng ngực cứ ngọt ngào, giống như một tảng đá lớn đè lại vậy, rất là khó chịu.

Cô ta buông ra Lâm Văn Đông, nói: “Hai người trò chuyện đi, tôi đi uống miếng nước” Rót nước, uống xuống, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trong đầu vẫn còn đang vang vọng lại câu nói “gặp dịp mua vui” đó của Kiêu Quốc Thiên.

Uống nước xong ra ngoài, Kiêu Quốc Thiên quả nhiên theo Lâm Văn Đông ở trong nhà bếp. Anh ta học rất nghiêm túc, vô cùng tỉ mỉ. Có thể xem ra được, anh ta đối với cô Hoàng đó là thật sự rất để tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 612

Tô Hoàng Quyên chủ động đề xuất sống chung nhà với Lâm Văn Đông, ngay đêm đó cái gì cũng không mang, thì đi tới chỗ ở của Lâm Văn Đông. Cô ta sợ Kiêu Quốc Thiên dưới tình huống đột ngột lại tìm đến nhà nữa. Mật kiểm soát như thế đó, chỉ được có một lần, không được xuất hiện thêm lần thứ hai nữa.

Lâm Văn Đông tất nhiên là đồng ý rồi. Đêm đó, cùng nhau ngủ chung một giường, nhưng Lâm Văn Đông không có đụng cô ta. Hai người vẫn chưa tới bước đó, trong lòng của nhau đều biết rõ.

Ngày hôm sau.

Tô Hoàng Quyên thu xếp sạch sẽ mát mẻ đi khách sạn. Vừa vào cửa, thì Kiêu Quốc Thiên đang nổi giận với người khác. Có lẽ là trên công việc gặp phải chuyện không như ý, cứ đem những người mở cuộc họp ra chửi mắng rất nhiều cho đến bây giờ sắc mặt cũng vẫn chưa có chút nào nguôi ngoai.

Tô Hoàng Quyên không muốn đi đụng miệng súng, âm thầm trong một góc của căn phòng thu dọn, giúp anh ta dọn dẹp quần áo. Không biết thời gian qua bao lâu, tiếng nói của anh ta cuối cùng cũng đã dừng lại rồi.

Tô Hoàng Quyên vừa xếp xong ga giường, đứng thẳng người lên lại, thì thấy anh ta đứng ở cửa phòng ngủ, ánh mắt đang trầm lắng nhìn cô. Ánh mắt đó nhìn đến nỗi trong lòng cô ta đập thành thịch, nhưng trên mặt chỉ là bình tĩnh nói: “Ông Kiêu, bữa sáng đã chuẩn bị xong ở phòng dùng bữa, có thể ăn rồi”

“Tối qua cô ở đâu?” Anh ta hỏi, giọng nói cũng là lạnh lùng.

Tô Hoàng Quyên chỉ xem như không nghe thấy câu hỏi của anh ta, mỉm cười nói: “Đúng rồi, tôi còn muốn xin ông Kiêu nghỉ phép một ngày. Ngày mai tôi sẽ không tới đi làm”

“Tôi hỏi lại lần nữa, tối qua cô ở đâu?” Anh ta đã bước đi nặng nề tiến lại gần cô ta.

“Ngày mai tôi phải cùng Lâm Văn Đông đi gặp cha mẹ anh ta, nên sẽ không tới đi làm” Tô Hoàng Quyên vừa dứt lời, giữa cặp chân mày của Kiều Quốc Thiên nhíu lại, thoáng chốc sau, toàn thân cô ta bị Kiều Quốc Thiên đè lên trên giường. Cô ta kinh ngạc, vùng vẫy muốn ngẩng dậy, đôi chân Kiều Quốc Thiên đã nhanh một bước đè lại cặp chân của cô ta. Một tay nắm lại hai tay của cô ta, đưa lên cao. Ánh mắt anh ta trầm lắng, ánh mắt giống như là muốn đem cô moi móc ra một cái lỗ vậy.

“Tối qua cô ngủ với Lâm Văn Đông rồi?”

Tô Hoàng Quyên hít thở sâu, lông mi mắt hơi run, mới nhìn lên mắt anh ta: “..Đúng, chúng tôi ngủ rồi. Chúng tôi là vợ chồng chưa cưới, không có lý do không thể ngủ” Kiều Quốc Thiên giống như là chịu sự kích thích mãnh liệt gì đó, đột nhiên nắm qua cổ tay của cô ta, kéo cô ta từ trên giường lên. Sau đó, gần như là thô bạo đẩy cô ta vào nhà tắm. Tô Hoàng Quyên vùng vẫy không ra, đã bị anh ta đè lên trên bức tường bằng kính trong phòng đứng để tắm. Vòi sen bị mở ra, nước lạnh chảy ào xuống, hai người liến bị dẫm ướt giống hai con gà luộc vậy, muốn tắm tẽ ra sao thì tắm tẽ như thế nào.

Tô Hoàng Quyên vừa muốn mở miệng, liền bị sặc, ho tới mặt cũng đỏ rồi. Áo thì lại bị Kiều Quốc Thiên dùng sức kéo xé.

Kiều Quốc Thiên cầm lấy vòi sen, dốc sức xả trên người của cô ta. Giống như là muốn rửa đi hơi mùi của người đàn ông khác để lại trên người cô ta.

Tô Hoàng Quyên né tránh, né tới anh ta hoàn toàn mất đi sự kiên nhẫn, bỗng lật xoay thân người cô ta lại, hai tay nắm lấy cổ áo của cô ta, liền lột toàn bộ chiếc áo của cô ta xuống từ đằng sau.

Chuyện đó, khiến Tô Hoàng Quyên khựng lại.

Kiêu Quốc Thiên cũng chấn động bởi từng vết sẹo nhìn thấy là phát hoảng sau lưng của cô ta. Trên lưng của cô ta hầu như không có một miếng da thịt hoàn chỉnh nào cả.

Sau lưng, rất lâu cũng không có hành động tiến một bước.

Tô Hoàng Quyên chỉ có thể nghe thấy hơi thở của anh ta trở nên hỗn hển. Thân người lạnh băng của cô ta run rẩy, run tay, kéo áo lên lại. Những vết thương ghê sợ đó, ngay cả bản thân cũng sẽ hết hồn, huống chỉ là anh ta?

Cô ta vừa định xoay người lại, nhưng người đàn ông bỗng nhiên siết vòng eo của cô lại, không cho cô ta động đậy. Cô ta kinh ngạc, biết được anh ta muốn làm gì, ra sức vùng vẫy.

Nhưng sức lực của đàn ông mạnh hơn cô ta nhiều. Quấn bị lừa xuống, thoáng chốc, người đàn ông đột nhiên xông vào trong cơ thể của cô ta.

“Kiêu Quốc Thiên!” Cô ta cắn răng gọi tên của anh ta, đau tới nổi ngón tay cào lên trên bức tường bằng kính, móng tay gãy rã.

Đồ khốn này!

Hai lần đầu là như vậy!

“Tối qua Lâm Văn Đông cũng đối xử với cô như vậy rồi chứ? Hừm?” Kiêu Quốc Thiên nắm lấy vòng eo của cô ta, từng cái từng cái va đập thật mạnh.

Câu hỏi hỏi ra, dường như là cắn răng.

Tô Hoàng Quyên vô cùng hận anh ta, nhưng mà, sự sung sướng của sự điên cuồng đó lại cứ từng đợt từng đợt xâm nhập mà đến.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 613

“Hai người có dùng tư thế này làm qua chứ?” Kìêu Quốc Thiên tiếp tục hỏi. Trong đầu không ngừng nhấp nháy hình ảnh cô ta nằm dưới người của Lâm Văn Đông, sức xông pha liên tục mạnh hơn nữa, mang theo phần nộ và giải tỏa. Còn có một ít...đổ kị ngay cả bản thân anh ta cũng không hiểu rõ!

Khi Kìêu Quốc Thiên hận thì thật sự là không để lại chút tình cảm. Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy sự sung sướng và đau đớn xen kẽ nhau, khiến tư duy của cô ta đều trở thành hoàn toàn trống rỗng. Cuối cùng cũng không dám nói thêm lời gì kích thích anh ta nữa, nếu không thì, anh ta sẽ chỉ càng thêm thô bạo chiếm hữu mà thôi.

Đến cuối cùng, lúc anh ta buông tha cho cô ta, Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy phần dưới cơ thể đau nhức, có hơi Xé nứt.

Đợi khi chỉnh đốn xong hết ra ngoài, trên đầu giường đã chuẩn bị một viên thuốc rã. Anh ta đứng thật khốn khiếp mà, rõ ràng trong khách sạn có chuẩn bị vật dụng tránh thai, thậm chí vừa rã cô ta đã có nhắc nhở qua anh ta, nhưng mà, anh ta cứ lại không dùng!

Trong lòng Tô Hoàng Quyên lạnh ngắt, rót ly nước cho mình, nuốt đi viên thuốc.

Cô ta đứng dựa vào góc tường, bắt đầu suy nghĩ việc ngày mai gặp cha mẹ của Lâm Văn Đông.

Rõ ràng là cố tình muốn cô ta khó xử, Kìêu Quốc Thiên lại để rất nhiều vết hôn trên người của cô ta. Trên cổ, trên lòng ngực, toàn bộ đều là. Khăn lụa hoàn toàn che không hết lại được, ngoại trừ cô dùng khăn choàng.

Với lại, tình huống trước mắt như vậy, cô ta cảm thấy bàn chuyện kết hôn với Lâm Văn Đông, thật sự là quá mạnh động.

Kìêu Quốc Thiên hoàn toàn chính là ác ma, sẽ không để cô ta sống yên đâu.

Chính lúc này, Lâm Văn Đông gọi điện thoại qua. Rất là phấn khởi.

“Hoàng Quyên, cha mẹ anh đã ở trên xe lửa đến đây rồi. Ngày mai em và họ có thể chính thức gặp mặt rồi” Tô Hoàng Quyên vừa muốn nói hoãn lại thời gian mới gặp cha mẹ, đến lúc này, thì bị sự vui vẻ của Lâm Văn Đông đẩy lùi về lại. Hai người già từ quê nhà qua đây một chuyến không dễ dàng, hiện nay cô ta cũng không nhẫn tâm nói những lời đó ra nữa, khiến hai người mất vui.

Cuối cùng chỉ là nói: “Được, vậy tối nay sắp xếp họ ở lại chỗ anh đi”

“Vậy còn em?”

“Em ở lại trong nhà mình, vừa đúng chuẩn bị chuẩn bị quần áo” Lâm Văn Đông cũng không có miễn cưỡng Tô Hoàng Quyên.

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm, thì Tô Hoàng Quyên dậy rồi. Qua hết một ngày một đêm, vết hằn trên cổ của Kiều Quốc Thiên để lại đã nhạt đi rất nhiều rồi.

Nếu vậy, dùng đồ trang điểm thì có thể che đây được bảy tám phần rồi.

Còn lại, cô ta lấy thêm chiếc khăn choàng che lại, chắc cũng không lộ ra được rồi.

Tô Hoàng Quyên ăn mặc xong xuôi, nhìn bản thân trong tấm gương chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi nói không ra. Cô ta của hiện nay, cứ giống như đang đập trên dây thép. Kéo theo Lâm Văn Đông đánh cược một ván, nhưng Kiều Quốc Thiên lại ra tay đẩy cô ta xuống vực thẳm lúc nào cũng được, một cái không cẩn thận thì cô ta có thể té thành tan xương nát thịt. Nhưng khăng khăng, việc đến lúc này, lại không có chỗ trống xoay chuyển.

Tô Hoàng Quyên hít thở sâu, lấy lại tinh thần, chuẩn bị ra khỏi cửa. Điện thoại của Kiều Quốc Thiên gọi qua, cô bắt máy, chỉ nghe thấy Kiều Quốc Thiên ở bên đó hỏi: “Hôm nay là đi gặp cha mẹ của Lâm Văn Đông?” Không có tức giận, giọng điệu bình thường tới mức có hơi bất

thường. Tô Hoàng Quyên “ừm” một tiếng, anh ta mỉm cười: “Có cần tôi đưa cô đi không?”

“Cảm ơn lòng tốt của ông Kiều, không cần rồi” Ngoài dự đoán, Kiều Quốc Thiên lại không có nổi giận như hôm qua, ngược lại nói rằng: “Vậy chúc cô Tô may mắn” Điện thoại liên như vậy dứt khoát cúp mất. Tô Hoàng Quyên cầm điện thoại đứng ở đó, một hồi vẫn còn ngẩn ngơ nhìn, có hơi thất thần. Không biết có phải là bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi không, chúc phúc của anh ta lại khiến cô ta cảm thấy có hơi rùng mình.

Cha mẹ của Lâm Văn Đông đều là những người trung thực và rất đơn giản. Mẹ Lâm không đòi hỏi quá nhiều với con dâu của mình, miễn là có thể sinh đẻ được. Tô Hoàng Quyên rất xinh đẹp, điều kiện cũng không tồi, rất xứng đôi với Lâm Văn Đông nên mẹ Lâm càng hài lòng hơn. Nhưng cha Lâm lại không đồng ý, ông ấy cho rằng phụ nữ đẹp thì không thành thật.

Lâm Văn Đông sợ Tô Hoàng Quyên sẽ cảm thấy suy nghĩ của họ nực cười nên xấu hổ hòa giải: “Cha à, cha đừng có nói lung tung, Hoàng Quyên là một cô gái tốt, con quen biết cô ấy lâu như vậy rồi sao lại không biết cô ấy là người như thế nào chứ” Nghe Lâm Văn Đông nói vậy trong lòng Tô Hoàng Quyên cảm thấy có lỗi.

Một là anh ta thật sự không biết những quá khứ muôn màu muôn vẻ của cô ta.

Hai là bây giờ cô ta vẫn còn dây dưa không rõ với Kiều Quốc Thiên. Đây là điều không thể phủ nhận được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 614

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 614:

Cha Lâm còn muốn nói gì đó thì đúng lúc này chiếc di động cũ trên bàn của ông ấy vang lên. Điện thoại di động của ông ấy cũng có thể nhận được MMS. Cha Lâm bấm vào MMS mới nhận được, vừa nhìn thoáng qua khuôn mặt già nua đột nhiên đỏ bừng, vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Bởi vì quá kích động nên lồng ngực không ngừng nhấp nhô, như thể muốn ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Mẹ Lâm nhìn thấy dáng vẻ của ông ấy như vậy vội vàng vỗ lưng, một mặt hỏi có chuyện gì mặt khác ghé sát lại xem.

Lần này thì tốt rồi!

Bà ấy vừa xem xong thì phản ứng cũng giống hệt với người bạn già của mình.

“Đây...quả thật là...tạo nghiệt mà!” Bà cụ quở trách một tiếng. Lâm Văn Đông và Tô Hoàng Quyên nhìn nhau cũng không hiểu tại sao. Anh ta đứng dậy đi đến bên cạnh cha mình, Tô Hoàng Quyên cũng đứng dậy theo sau đi tới bên cạnh bà cụ.

“Bác gái, bác không sao...”

“Bốp!” Cô ta vẫn còn chưa nói hết câu thì đã bị bà cụ tát thẳng vào mặt.

Khoảnh khắc đó gần như bà ấy đã dùng hết sức lực, cái tát rất vang dội thậm chí khiến cho mỗi người trong nhà hàng đều nghe thấy, lần lượt đưa mắt tìm kiếm.

Cái tát này đến mà không hề báo trước, cả người Tô Hoàng Quyên đều bị đánh đến sưng sò, chỉ nghe thấy tiếng ong ong bên tai.

Lâm Văn Đông cũng mãi một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại lập tức bước tới: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Rõ ràng đang êm đẹp sao lại đánh người?”

“Đây chính là cô gái tốt mà con đã nói với chúng ta sao?” Mẹ Lâm đứng dậy chỉ vào Tô Hoàng Quyên, ngón tay vẫn còn đang run lên.

Sắc mặt của cha Lâm cũng cực kỳ khó coi: “Cô ta đã làm mờ mắt con rồi!”

Nhà họ Lâm chúng ta không bao giờ muốn người phụ nữ đề tiện như vậy!”

“Cha mẹ, hai người rốt cuộc đang nói gì vậy?” Lâm Văn Đông không hiểu ra Sao.

Mẹ Lâm tức đến mức không kiềm chế được nữa, giật lấy điện thoại trong tay ông cụ rồi trực tiếp ném thẳng về phía Lâm Văn Đông và Tô Hoàng Quyên.

“Cô Hoàng Quyên, cô đừng có thấy người nhà họ Lâm chúng tôi thực thà mà bắt nạt! Cho dù Văn Đông nhà chúng tôi có độc thân cả đời cũng sẽ không thêm người phụ nữ mà ngay cả một chút phẩm hạnh cũng không có như cô” Tô Hoàng Quyên bị điện thoại đập trúng trán nhưng cô ta cũng không hề né tránh, cứ đứng ngây ra như mất hồn tại chỗ. Lâm Văn Đông đã cầm lấy điện thoại, sau khi xem xong cả người cũng sưng sò. Dù mọi loại cảm xúc trào dâng, rồi nhìn về phía cha mẹ lại nhìn Tô Hoàng Quyên với ánh mắt đầy đau thương. Muốn nói gì đó nhưng đôi môi nhợt nhạt chỉ mấp máy được mấy cái, cuối cùng cũng không thể nói ra được một câu.

Trong tin nhắn, tất cả đều là ảnh nhạy cảm của Tô Hoàng Quyên và Kì ầu Quốc Thiên, hơn nữa địa điểm chụp chính là trong căn phòng nơi Kì ầu Quốc Thiên ở bây giờ. Tô Hoàng Quyên nhớ đến lời chúc sáng nay của anh ta đã hiểu ra mọi chuyện.

Không biết đã đi bao lâu, Lâm Văn Đông cũng gọi đến rất nhiều lần nhưng cô ta đều không để ý tới.

Khi về đến nhà cả người đã ướt sũng, đầu óc trở nên trì trệ không biết mình đang ở đâu.

Tô Hoàng Quyên ngủ cả một ngày.

Ngày hôm sau vẫn phải lấy lại tinh thần để đi làm. Tối qua đã dầm mưa cả một đêm nên bây giờ bị cảm và hơi sốt. Cô ta mang bữa sáng vào phòng của Kiều Quốc Thiên, chỉ cúi đầu làm việc của mình trong suốt cả quá trình.

Pha cà phê, dọn dẹp vệ sinh rồi sửa sang lại giường và đưa quần áo đi giặt khô.

Ngoại trừ lời chào cần thiết khi bước vào cửa, cô ta đều chưa từng ngược mắt nhìn Kiều Quốc Thiên, như thế ngày hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 615

Chương 615:

Kiêu Quốc Thiên đang ngồi ăn sáng trong phòng ăn, ánh mắt nhìn cô ta đến lần thứ mười nhưng lại phát hiện trông cô ta dường như không có chuyện gì cả, chỉ cảm thấy nhàm chán và bức bối.

Anh ta ném đôi đũa và cất tiếng gọi: “Ô Hoàng Quyên!” Cô ta hít một hơi thật sâu đặt công việc trên tay xuống rồi đi qua chỗ anh ta.

Kiêu Quốc Thiên nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng như thể không có nhiệt độ của cô ta, trong lòng càng căm kỉnh hơn sau đó nhìn chằm chằm vào cô ta: “Hôm qua cô xin nghỉ, bây giờ hãy nói một chút về chuyện cô đã trải qua đi”

“Xin lỗi anh Quốc Thiên, vấn đề riêng tư không có gì để nói cả”

“Vậy cô không có gì muốn hỏi tôi sao?” Kiêu Quốc Thiên nghiêng rằng, thái độ này của cô ta thực sự khiến anh ta cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Ô Hoàng Quyên vốn không muốn nói nhiều với anh ta dù chỉ một câu.

Người đàn ông này là một ác quỷ, đấu với anh ta cô ta chỉ có thể thương tích đầy mình, trêu chọc không nổi thì cô ta có thể tránh.

Tuy nhiên bây giờ anh ta vừa mới hỏi như vậy, cô ta chỉ cảm thấy chóp mũi mình chua xót. Ngày hôm qua phải chịu cái tát kia đến bây giờ vẫn còn cảm thấy đau.

Cô ta hít sâu một hơi rồi cố gắng đè nén nỗi chua chát đang không ngừng trào dâng trong lòng, sau đó mở miệng nói: “Chẳng qua anh không muốn cuộc sống của tôi quá thoải mái nên không có gì đáng thắc mắc cả” Đôi mắt của Kiêu Quốc Thiên hơi nheo lại: “Cô hiểu rất rõ đấy” Ô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy có một tảng đá đè lên ngực mình khiến cô ta tức ngực khó thở, cô ta thở dài rồi lại nói: “Từ nay về sau, chỉ cần cần tôi cô đơn cả

đời, tìm không được một người đàn ông yêu thương và bảo vệ tôi, như vậy có thể thỏa mãn mong muốn trả thù của anh có đúng không? Nếu như vậy thì sau này anh Quốc Thiên không cần phải hao tổn tâm tư trên người của tôi nữa, cả đời này tôi cũng sẽ làm như vậy”

Sau khi nói xong, đôi mắt của Tô Hoàng Quyên hoàn toàn trở nên ảm đạm, không hề có một chút màu sắc tươi sáng nào trong đó.

Duy nhất chỉ còn lại mệt mỏi, mệt mỏi đến cùng cực, không ngừng trào ra từ tận đáy lòng.

Kiêu Quốc Thiên nhìn thấy vậy trái tim bất chợt thắt chặt lại, anh ta rõ ràng nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, người phụ nữ độc ác này xứng đáng cô đơn cả đời.

Nhưng chết tiệt khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ của Tô Hoàng Quyên như vậy, lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Kiêu Quốc Thiên cần lấy đôi đũa, hơi bực bội nói: “Cô ra ngoài đi, đừng đứng đây ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của tôi” Giọng điệu rất kém, không biết là đang tức giận với cô ta hay là càng tức chính mình hơn.

Khi Kiêu Quốc Thiên ăn sáng xong đi ra, đã thấy Tô Hoàng Quyên ngủ thiếp đi trên sofa rồi. Khuôn mặt đỏ bừng nhưng cánh môi lại tái nhợt không còn một chút máu nào.

Anh ta vươn tay sờ thử một chút, nhiệt độ cả người cô ta nóng đến mức khiến anh ta hoảng hốt, kêu trợ lý gọi bác sĩ tới, còn mình trực tiếp bế Tô Hoàng Quyên đặt xuống giường.

Vừa mới bế lên như vậy mới nhận ra cô ta thật sự rất gầy. Cơ thể mềm mại, dựa vào cánh tay anh ta, nhẹ đến mức giống một chiếc lông vũ chỉ cần gió thổi là bay. Trước kia cô ta cũng rất gầy nhưng là nhờ việc tập thể dục thường xuyên nên rất khỏe khoắn, bây giờ hoàn toàn khác với trước đây.

Bị người di chuyển, Tô Hoàng Quyên nửa tỉnh nửa mê, khế nheo mắt lại thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Kìêu Quốc Thiên, bỗng cảm thấy thời gian dường như quay ngược lại quá khứ.

Không, cũng không thể quay trở lại được nữa, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Thực ra hai người họ chưa bao giờ cảm thấy thương tiếc lẫn nhau, trước đây không có thì bây giờ cũng vậy. Tô Hoàng Quyên nghĩ sau này cũng sẽ không có người yêu thương chính mình.

Đây có lẽ là quả báo đi.

Cô ta vừa nghĩ tới đây, khước mắt không khỏi hơi ươn ướt, sau đó nhắm mắt lại để mình chìm vào bóng tối vô tận.

Bác sỹ đã đến khám qua, Tô Hoàng Quyên sốt rất cao, giữa chừng cần phải uống thuốc nên anh ta gọi cô ta tỉnh lại, nhưng cả người cô ta có cảm giác như bị một tảng đá lớn đè lên, gọi thế nào cũng không tỉnh lại được. Kìêu Quốc Thiên mở miệng cô ta ra rồi bón thuốc vào. Sau đó Tô Hoàng Quyên vẫn ngủ thiếp đi, mồ hôi không ngừng chảy.

Kìêu Quốc Thiên ngồi bên cạnh cửa sổ hút thuốc, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn dán chặt vào khuôn mặt của Tô Hoàng Quyên, vẻ mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ gì.

Người trợ lý bước vào bàn chuyện công việc với anh ta nhưng anh ta không còn lòng dạ nào để mà nghe, cuối cùng đành tạm thời gác lại.

Sau đó Kìêu Quốc Thiên không thể nhịn nổi nữa, tự mình vắt chiếc khăn ẩm lau mồ hôi trên cơ thể của cô ta, rồi lấy chiếc áo sơ mi của mình từ trong tủ mặc vào cho cô ta. Đây là lần đầu tiên anh ta phục vụ một người phụ nữ như thế này, chính bản thân anh ta cũng không ngờ tới sẽ là Tô Hoàng Quyên.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 616

Anh ta tưởng rằng mình đã hận cô ta tận xương tủy rồi mà lúc này hẳn nên ném cô ta ra ngoài, mặc kệ sự sống chết của cô ta.

Tô Hoàng Quyên mơ hồ, thay xong quần áo mới cảm thấy thoải mái một chút, đôi lông mày đang cau chặt lại cũng dần giãn ra khi dựa vào bờ vai của anh ta. Kiều Quốc Thiên vừa mới định đặt cô ta nằm lại trên giường, vừa mới cúi đầu xuống đã thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô ta, động tác khựng lại một chút, cô ta khẽ hừ một tiếng, đôi tay bất giác vòng lấy eo của anh ta. Kiều Quốc Thiên hơi run lên, hô hấp trở nên đình trệ.

Mãi một lúc lâu sau, anh ta ngẩng đầu mà cả cơ thể đã trở nên cứng ngắt, để mặc cho Tô Hoàng Quyên tự đi trên bờ vai mình. Do dự rồi lại rồi rầm, lần thứ ba giờ tay lên nhưng cuối cùng vẫn ôm lấy bờ vai cô ta.

Nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng và ngửi mùi hương trên cơ thể của Tô Hoàng Quyên, khiến Kiều Quốc Thiên nhớ tới những vết sẹo trên lưng cô ta, sau đó cúi đầu nhìn cô ta với ánh mắt càng sâu hơn, vẻ mặt u ám và phức tạp.

Tô Hoàng Quyên đã phải trải qua những gì trong mấy năm qua? Lại làm thế nào để sống sót?

Kiều Quốc Thiên thực sự rất muốn biết nhưng lại không biết phải hỏi ra sao. Dù gì hai người đã không còn mối liên quan nào nữa. Trong mấy năm anh ta ngẩng đầu từ đó, đi đâu duy nhất mà cô ta đã làm là giậu đồ bìm leo và giết hại đứa con của anh ta. Vì sao anh ta phải quan tâm đến cô ta chứ?

Khi người trợ lý bước vào, Tô Hoàng Quyên vẫn đang dựa vào vai của Kiều Quốc Thiên, thực ra nằm trên giường sẽ thoải mái hơn nhưng cô ta lại có vẻ thích tư thế như vậy, Kiều Quốc Thiên chỉ đành mặc Người trợ lý bước vào, Kiều Quốc Thiên làm một động tác ra hiệu im lặng cho đối phương. Đối phương cũng cố tình bước nhẹ nhàng hơn rồi nói một số chuyện công việc với anh ta, cuối cùng anh ta chỉ nói: “Đây là toàn bộ lịch

trình của ngày hôm nay đi r ấ đưa tài liệu đến đây” Người trợ lý đáp lại một tiếng r ấ mang tài liệu đến. Trước khi rời khỏi còn quay đ ầu liếc nhìn họ một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu. Bình thường anh Quốc Thiên vẫn rất chán ghét cô Hoàng Quyên, thỉnh thoảng lại gây khó dễ cho cô ta, nhưng khi thấy cô ta bị bệnh lại thay đổi thành một dáng vẻ khác.

Đúng là khiến người ta không thể hiểu nổi.

Tô Hoàng Quyên ngủ một giấc này có hơi dài. Cô ta giống như mơ một giấc mộng rất dài. Trong mơ cô ta vẫn như bây giờ không có gì cả, đi ầu duy nhất khác biệt chính là có anh ta. Có anh ta ở hết thấy mọi thứ dường như: trở nên chân thực hơn, không còn sự vô vọng mơ h ồ như trước nữa.

Nhưng mà...

Mọi thứ này, cuối cùng chỉ là giấc mơ.

Lông mi nhúc nhích, rốt cuộc cô ta vẫn là tỉnh ập vô mắt, là một khuôn mặt góc nghiêng đi ền đậm của người đàn ông, cô ta ngẩn người, có chút chưa tỉnh táo, nửa ngày trời chưa làm rõ, rốt cuộc mình có phải là thật sự tỉnh r ấ.

“Tỉnh r ấ?” Kì ầu Quốc Thiên mở miệng, kéo suy tư của cô ta trở về

Cô ta mới chợt tỉnh ngộ. Mình không phải đang nằm mơ, mà là...thật thật sự sự thì đang dựa trên bờ vai của anh ta. Với anh ta đôi tay lại còn đang ôm Trên mặt của Tô Hoàng Quyên thoáng qua vẻ ngượng ngùng, cúi đ ầu nhìn cánh tay, ung dung thản nhiên lặng lẽ rút tay về lại.

“Tôi...ngủ bao lâu r ấ?”

“Rất lâu” Kì ầu Quốc Thiên nhìn cô ấa, động đậy bờ vai: “Để cô ngủ mỗi r ấ, tối chút giúp tôi bóp bóp” Tô Hoàng Quyên không biết nên tiếp lời thế nào.

Trong vô thức nhìn ngoài cửa sổ, trời cũng đã tối r ấ. Định đứng dậy, muốn đi về, cúi đ ầu, mới phát hiện trên người mình lại đang mặc áo sơ mi

của anh ta.

Mơ mơ hồ hồ, nhớ lại hình ảnh trước đó mình nằm trên giường bị anh ta lột quần áo. Vốn tưởng rằng là nằm mơ, nhưng bây giờ xem ra...

Cô ta không thể không nhìn thêm người đàn ông. Không nghĩ rằng, anh ta lại không có nhân lúc cô ta bệnh nghiêm trọng như vậy, đem cô ta quăng ra phòng, không lo cho cô ta.

“Thời gian không sớm rồi, ông Kiều hãy nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi về đây” Tô Hoàng Quyên cũng không cho phép bản thân suy nghĩ lung tung, đứng dậy định đi thay quần áo.

Vừa mới đi, bỗng nhiên cổ tay bị kéo lại. Kiều Quốc Thiên dùng sức, toàn thân cô vốn còn yếu đuối liền bị vấp, thì lại té trở về sát người anh ta ngã xuống.

“Hầu hạ cô lâu như vậy, ngay cả câu cảm ơn cũng không có, thì muốn đi?” Tô Hoàng Quyên toàn thân không có hơi sức, biết anh ta dùng sức muốn níu mình, bản thân cũng không cách nào vùng vẫy, ngược mắt nhìn anh ta, bất lực nói: “Nếu như không phải anh, tôi cũng sẽ không bệnh thành ra vậy.

Muốn tôi nói cảm ơn, tôi nói không ra” Kiều Quốc Thiên nhìn cô ta, ánh mắt dừng lại trên mặt cô ta, cho tới bây giờ trên mặt cô ta vẫn còn hơi sưng.

“Tát tay trên mặt này ai đánh vậy?”

“..Là ai cũng được” Cô ta nói về thân nhiên: “Đây chính là cái mà anh muốn, không phải sao?” Kiều Quốc Thiên cảm thấy hơi ghen lòng. Chỉ cảm thấy đồ sưng đỏ trên mặt rất là gai mắt. Bàn tay đặt trên vòng eo của cô ta ôm chặt, lại thả lỏng ra. Một hồi, anh ta mới nói: “Sau này, đừng bàn chuyện kết hôn nữa, nói không chừng việc này tôi còn sẽ làm lần thứ hai.” Nói xong, cũng không đợi Tô Hoàng Quyên nói thêm gì nữa, anh ta buông tay ra. Tô Hoàng Quyên lập tức từ trên đùi anh ta đứng dậy, đi kiểm quần áo của mình. Nhưng mà, kiểm nửa ngày trời rồi cũng không kiểm được.

Chỉ nghe thấy anh ta đang gọi điện thoại kêu nhân viên dịch vụ, lấy một ít đồ ăn còn có một chén cháo trắng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 617

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 617:

Cô ta kiểm không thấy quần áo, thì ra không được. Chứ đâu thể mặc áo sơ mi của anh ta đi đi lại lại trong khách sạn.

“Quần áo của tôi đâu?” Cuối cùng vẫn là phải hỏi anh ta.

“Đem giặt. Nói là ngày mai sẽ giao qua lại” hế nên, tối nay cô ta không thể đi về ể?

Không mất một lúc, nhân viên dịch vụ đến rồi. Kiều Quốc Thiên đích thân đi mở cửa, khi Tô Hoàng Quyên đang chán nản ngồi trong phòng ngủ, nghe thấy anh ta ở ngoài gọi mình. Cô ta toàn thân một ít hơi sức đâu không có, cũng chỉ có thể kéo bước chân nặng nề đi ra.

Anh ta ngồi ở trong phòng ăn, đã cầm đĩa đang dùng bữa, ăn với vẻ say sưa rất ngon, thấy cô đi ra, sau khi nhìn cô, lại nhìn vị trí bên cạnh mình, nói: “Qua đây ăn đi” Không nói thì còn được, vừa nói, Tô Hoàng Quyên đúng là đói rồi. Ngủ lâu như vậy rồi, một chút thức ăn cũng không ăn, bây giờ trong bao tử rất khó chịu. Cũng không có chối từ, cô ta ở bên cạnh anh ta ngồi xuống, cầm đĩa và chén gấp miếng thịt quay muốn ăn, bị anh ta cầm đĩa cản trở lại, cướp mất, quả nhiên nhét vào trong miệng của anh ta.

Đúng là ấu trĩ Tô Hoàng Quyên mặc kệ anh ta, lại gấp miếng đậu phủ khô. Vừa nhét vào trong miệng một miếng nhỏ, Kiều Quốc Thiên đột nhiên xoay mặt qua, đôi môi chạm lên, trực tiếp cắn vào trong miệng anh ta nửa phần còn lại.

Môi và môi chạm nhau, Tô Hoàng Quyên ngẩn người, cứng đờ ở đó, một hồi lâu cũng quên mất nhai. Trong lòng, loạn hết.

Hai người thật sự là cũng đói quá rồi, cô ta không có ăn đồ, anh ta cũng không động đậy, chăm cho cô ta lâu như vậy.

Kiêu Quốc Thiên bị cô ta làm lỡ rất nhiều công việc rồi, thế nên, sau khi ăn xong cơm, liền làm việc trong sảnh kế bên. Tô Hoàng Quyên không có quần áo, đi là đi không được, chỉ có thể chán nản dựa trên ghế sofa coi tivi. Thỉnh thoảng, nhìn không được quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt của sảnh kế bên, giữa lúc lơ mơ, vẫn nhớ cảm giác khi mình nằm ngủ ôm anh ta.

Bị anh ta hại tới và Lâm Văn Đông kết hôn không thành, còn vô cớ bị tát một tát tay, nhưng mà, bây giờ đối với anh ta lại hận không được.

Khi Kiêu Quốc Thiên bận xong, đã là nửa đêm hai giờ mấy. Vừa đi ra, thì thấy cô ta co người nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi. Cái gì cũng không đắp, mặc chiếc áo sơ mi của anh ta, để lộ cặp chân trong không khí, rất gợi cảm.

Ánh mắt của anh ta sâu hơn, âm thầm ôm cô lên từ trên ghế sofa, đặt lên giường, lại lấy chăn mềm qua bọc kín cô ta lại. Nếu không phải cô ta thật sự bệnh quá nặng, tối nay cơ hội tốt vậy để có cô ta, anh ta tuyệt đối không buông tha. Nhưng trước mắt, sắc mặt cô ta trắng bệch, bộ dạng toàn thân yếu đuối, khiến anh ta ít nhiều không nỡ.

Một đêm, giấc ngủ bình yên.

Tô Hoàng Quyên lặng lẽ xuống giường, quần áo đã đưa tới trong sảnh, cô ta thay lên, vội vàng xuống lầu trước đi quét thử đi làm.

Lúc quét thử, gặp được Lâm Văn Đông, trong lòng áy náy khó yên, ngoại trừ “xin lỗi” cũng thật sự không có lời khác có thể nói.

Cô ta kêu bữa sáng cho Kiêu Quốc Thiên, bưng đi lên phía trên lầu.

Đến cửa phòng, gặp được đồng nghiệp đúng lúc muốn vào trong làm vệ sinh. Đối phương kéo cô lại, nhiều chuyện hỏi: “Cô và ông Kiêu đang quen nhau?” Tô Hoàng Quyên lắc đầu: “Làm sao có thể?”

“Làm sao mà không có thể? Hôm qua cô ôm ông Kiêu ngủ đấy, tôi ở trong dọn dẹp vệ sinh đâu nhìn thấy rồi!”

Ông Kiêu khá là cẩn thận, sợ rằng làm phiền cô, cứ dặn dò chúng tôi âm thanh nhỏ chút. Cô không phải dựa trên vai anh ta ngủ sao, anh ta thật sự ngay cả nhúc nhích cũng không có động một cái, cứ để cho cô dựa. Với lại, ánh mắt nhìn cô đó...tôi là người qua lại, vừa nhìn thì nhìn được ra rồi, anh ta khẳng định là thích cô đó. Ánh mắt chứa đầy tình cảm!” Lời nói của đối phương, khiến Tô Hoàng Quyên ngẩn người ra một lúc, trong đầu có thời gian ngắn trống rỗng.

Thích?

Có thể sao?

Ngay lúc này khi cô suy tư rối loạn, cửa phòng đột ngột bị người từ bên trong kéo ra. Tô Hoàng Quyên hoàn hồn, vừa ngẩng đầu, ánh mắt liền chạm với người ở cửa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 618

Không phải người khác, chính là Kiêu Quốc Thiên, xem ra được là anh ta vừa tỉnh dậy, trên người còn đang mặc áo ngủ.

Hai người, bốn mắt đối nhau, nhịp tim của cô ta liền đập nhanh. Ánh mắt vội vã rời đi, nghiêng người vào phòng: “Anh muốn ra ngoài sao? Tôi đã chuẩn bị xong bữa sáng cho anh rồi”

“Ra ngoài kiếm cô.” Kiêu Quốc Thiên theo cô vào phòng. Cũng mặc kệ sau lưng có người khác, anh ta nói: “Vừa tỉnh dậy không thấy người cô, tưởng rằng cô chạy rồi” Tô Hoàng Quyên không có mặt dày như anh ta, dưới tiềm thức nhìn đồng nghiệp theo vào dọn dẹp vệ sinh sau lưng, nhìn lên ánh mắt ám muội của đối phương, cô ta khó xử.

Âm thầm trừng mắt nhìn Kiêu Quốc Thiên, anh ta rõ ràng là cố ý mà, có ý muốn khiến cô ta khó xử trước mặt của đồng nghiệp.

Sau đó, cả ngày nay, Kiêu Quốc Thiên đều không có ở trong khách sạn.

‘Tô Hoàng Quyên không nơi mà đi.

Bỗng nhiên, không có người làm khó mình rồi, trong lòng tự nhiên lại còn cảm thấy có chút hụt hẫng.

Đứng trên cửa sổ ở ban công, trong đầu còn sẽ không thể ngăn cản suy nghĩ mà nhớ lại những hình ảnh đó của tối hôm qua.

Buổi sáng lúc gặp được đồng nghiệp, những lời nói đó của cô ta, cũng vô thức trút vào trong tai.

Đối phương nói...anh ta thích mình?

Không thể nào đâu nhỉ? Giữa hai người họ, bất luận là trước kia hay là bây giờ, thật ra thật sự đều không có bất kì giao lưu trên tình cảm nào cả.

Huống chỉ, bây giờ anh ta hận mình càng nhiều thêm nữa mới phải.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy nhất định là cảm giác sai của đối phương.

Thở phào một hơi, nghĩ đến thù hận của anh ta, tâm trạng lại nặng nề đi nhiều.

Màu sắc bầu trời, dần dần tối xuống. Cô ta nhìn thời gian, thời gian tan ca đã đến rồi. Cô ta phải đi rồi.

Nhìn căn phòng lớn trống trải, tắt đèn, đứng ở đó, bỗng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng đi nhiều, không hiểu phần không không nở trong lòng đó là từ đâu mà đến.

Lắc lắc đầu, vứt bỏ những tâm trạng không sao nói nên được đó, kéo cửa ra, vừa muốn đi ra, điện thoại, ngay lúc này đột nhiên vang lên.

Nhìn màn hình, là anh ta.

Trong lòng nhịp tim đập nhanh, cầm điện thoại đặt sát bên tai. Âm thanh của Kiều Quốc Thiên từ bên đó truyền lại: “Thuốc, uống rồi chứ?”

“Ừm” Cái anh ta nói là thuốc bệnh cảm, cô ta biết. Chỉ là không nghĩ rằng anh ta lại còn nhớ chuyện này của mình.

Rất bất ngờ.

Kiều Quốc Thiên nói: “Bây giờ có phải là tới thời gian tan ca rồi không?”

“Tôi đang chuẩn bị tan ca đi về rồi” “Trước khi tôi trở về, cô đâu đâu không được phép đi. Cứ trong phòng đợi tôi” Anh ta uống say rồi, giọng điệu nói chuyện rất bá đạo.

Tô Hoàng Quyên im lặng.

Kiều Quốc Thiên lại bù thêm một câu: “Tính cô tăng ca, tiền tăng ca tôi dựa vào mức lương của cô tăng gấp ba cho cô. Giúp tôi chuẩn bị bữa tối ở

đó, tôi tối chút trở về Còn nữa..”

“Đừng tìm Lâm Văn Đông làm nữa, ngán r ồi!” Nói xong, không đợi Tô Hoàng Quyên nói thêm gì nữa, bên đó, Kiều Quốc Thiên li ền cúp máy điện thoại r ồi.

Tô Hoàng Quyên nghe tiếng tút tút trong điện thoại, tinh thần tâm tư hơi ngẩn ngơ.

Thật ra mình rõ ràng có thể từ chối mà, nhưng, không có.

Cất lại trạng thái tinh thần, đi đến bộ phận ăn uống kêu món. Kết quả, giờ này đầu bếp đầu đã tan ca r ồi, không có cách nào, chỉ có thể từ trong nhà bếp lấy một ít thực phẩm tươi ngon đi về phòng.

Thế nên...

Tự mình làm vậy! Dù sao tất cả công cụ nhà bếp trong phòng đầu đầy đủ mọi thứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 619

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 619:

Tô Hoàng Quyên đem thực phẩm xách tới nhà bếp, trước tiên là đơn giản xử lý một hũ, liền bắt đầu nấu ăn.

Qua nhiều năm như vậy rồi, cô ta sớm đã không còn là cô trực tuyến nổi tiếng hoặc cô chủ nhà giàu cái gì cũng không biết đó nữa.

Bây giờ, cô ta đã qua nhiều rèn luyện thử thách, cực khổ gì đều có thể nuốt trôi được.

Tay nghề nấu nướng tự nhiên cũng là khóa học nhất thiết.

Chỉ là, không biết Kìêu Quốc Thiên kén ăn như vậy có thể ăn được cơm mà cô ta nấu không.

Nhưng mà, cô ta cũng chưa từng nghĩ qua, có một ngày mình lại nấu ăn vì anh ta. Lúc hai người từng kết hôn, cũng không có trải nghiệm như vậy.

Đêm khuya.

Kìêu Quốc Thiên trở về rồi.

Xã giao bên ngoài, khiến anh ta uống không ít rượu.

Chẳng lẽ, cô ta đã đi rồi?

Trong lòng thoáng chốc hơi tức giận, rõ ràng nói qua không cho phép cô ta đi mà!

Móc điện thoại ra, gọi điện thoại cho cô ta, kết quả, điện thoại lại reo lên trong nhà bếp.

Cô ta ở nhà bếp?

Bên đó, âm thanh của Tô Hoàng Quyên đã xuyên qua cánh cửa truy ền ra ngoài r ồi: “A lô? Anh v ề r ồi à? Sao không nói chuyện?” Anh ta không trả lời, cài lên lại điện thoại, giữa cặp mày, bỗng li ền buông ra. Đẩy cánh cửa nhà bếp ra, nhìn thấy cô ta đang bận rộn trong nhà bếp, ngạc nhiên, trong lòng thoáng qua một tình cảm khó nói.

Cô t Rất khó tưởng tượng, cô ta cũng sẽ có một mặt nội trợ như vậy lại đang nấu ăn.

Vị cô chủ h ồi trước đó, cuộc sống luôn đều là tinh tế lại kén chọn, Còn cô của bây giờ, thì hoàn toàn là người phụ nữ bình thường, sống cuộc sống của người bình thường.

Anh ta nghĩ, anh ta nhất định là trúng tà r ồi, lại cảm thấy, cô ta trước mắt như vậy, so với Tô Hoàng Quyên trước đó phải xinh đẹp hơn nhiều.

Với lại...

Lúc từng kết hôn với cô ta, chưa có qua cảm giác của nhà, đến lúc này, lại vô cớ cảm thấy một gia đình đại khái chính là như vậy r ồi. Đẩy cửa ra, trong nhà có đèn đang chờ anh ta. Trong nhà bếp, có mùi thơm, có người phụ nữ đang rửa tay nấu canh.

Còn trong nhà bếp, cô ta hoàn toàn không có chú ý tới anh ta đang đứng ngay cửa.

Cho đến khi sau lưng truy ền lại một cảm giác ấm áp, lòng ngực rắn chắc của người đàn ông bỗng nhiên dựa qua đây, cô mới chợt tỉnh giấc.

Vô thức nghiêng mặt qua, môi, chà sát qua khuôn mặt của anh ta. Cô ngẩn ngơ, tay đang c ần xẻng chiên, vô thức nắm chặt hơn. Có thể ngửi được mùi rượu trên người anh ta.

Anh ta dựa g ần quá, tiếp sau đó, đôi tay càng là đặt lên ôm vòng eo cô
†a. Chưa đợi cô ta tìm hiểu là tình huống gì, nụ hôn của anh ta thì đã đặt
xuống khuôn mặt cô, trượt tới giữa cổ một bên của cô ta.

“Anh uống say r ồi...” Hơi thở của Tô Hoàng Quyên hơi rồi. Rất cố
gắng muốn vớt rau trong chảo ra, nếu không thì sẽ bị khét mất.

“Ừm, tôi uống say r ồi...” Kì ầu Quốc.

Thiên thủ thử, hé môi hút tai của cô. Tô Hoàng Quyên chịu không nổi,
thở hổn hển đẩy anh ta ra: “Anh ra ngoài trước đi, đợi m xong món ăn”
Kì ầu Quốc Thiên như là nghe không được, chỉ hỏi: “Cô biết tôi vừa r ồi trở
về, trên đường đang nghĩ gì chứ?” Hơi thở của anh ta mang theo hương
thơm rượu, toàn bộ phun ra bên tai. Tô Hoàng Quyên nhịp tim đập cực
nhanh, biết anh ta sẽ không nghe mình đâu, dứt khoát tắt lửa đi, mới nói:
“Nghĩ gì đấy?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 620

“Nghĩ về em...” Kiều Quốc Thiên bỗng nhiên nói: “Chắc tôi say mèm quá rồi, mới tự nhiên vô cớ trong đầu toàn là cô” Tô Hoàng Quyên trong lòng rung động, nhịp tim đập càng nhanh nữa rồi.

Anh ta đích thực uống say rồi, nên mới nói lời say rượu như vậy.

Kiều Quốc Thiên xoay người cô ta lại, cúi người xuống, li hôn lên môi của cô ta.

Hai người, dọc đường hôn nhau, hôn tới phòng ngủ.

Tô Hoàng Quyên cảm thấy, anh ta uống say rồi thật ra tốt hơn rất nhiều so với bình thường.

Vài lần trước đây, lúc anh ta muốn mình, hầu như không có kiên nhẫn cho cô ta bất kì màn dạo đầu nào.

Mỗi lần đầu chẳng qua là trút bỏ muốn. Cùng lúc trút bỏ ngọn lửa tình dục nhiều hơn nữa là trên người cô ta tìm kiếm khoái cảm của sự trả thù.

Nhưng mà, lần này và trước đây lại hoàn toàn không giống nhau.

Trong nụ hôn của anh ta, có nhiệt độ khiến lòng người rung động, vượt về mỗi một chỗ thậm chí đầu có tình nồng triền miên, khiến cô ta vì đó mà rơi sâu vào, mất đi chính mình.

Kiều Quốc Thiên điên cuồng muốn. Tới khúc tình nồng, cần ái tai của cô ta, khàn giọng nói nhẹ: nay có nhớ tôi không?” Đây là lời yêu thương. Cũng chỉ có duy nhất lúc anh ta uống say, đại khái mới có thể nói ra lời nói như vậy.

Tô Hoàng Quyên biết anh ta uống say rồi, nhưng mà, một trái tim lại không tự giác được chìm xuống dưới, không ngừng chìm xuống dưới...

Cuộc vui sướng này, không biết trải qua thời gian bao lâu. Trước kia mỗi lần muốn đối với cô ta mà nói là một trận hình phạt, hoặc lại là giày vò.

Nhưng mà, lần này và vài lần trước đây lại hoàn toàn không giống nhau, là thoải mái vui sướng.

Ngoại trừ sự hòa vào nhau của thân thể, có vẻ như, cũng có sự đụng chạm của linh hồn.

Chỉ là...khi nhiệt tình bị phóng thích, lúc hai người đều bình tĩnh trở lại, tình cảnh, tự nhiên lại có hơi ngưng đọng. Tô Hoàng Quyên từ trong mền đứng dậy trước, trong vòng tay của Kiều Quốc Thiên bị khoảng trống, nhúu mày lại, đưa tay kéo lại cổ tay cô ta, lại kéo cô ta trở về lại.

Cô ta lại ngã vào trong lòng anh ta, hai người bốn mắt chạm nhau, trên mặt anh ta thoáng qua vẻ không tự nhiên, trầm tiếng hỏi: “Đi đâu?”

“Tôi đi tắm rửa cái. Với lại, trong nhà bếp món ăn vẫn chưa làm xong, anh không phải đói rồi sao?” Kiều Quốc Thiên lặng nhìn cô một lúc, ánh mắt chuyển sâu thẳm. Đột nhiên ôm cô ta lên trên người, nhìn theo môi của cô, lại triền miên hôn một hồi.

Lúc đầu cô ta còn vùng vẫy, anh ta cũng mặc kệ, hôn tới cô ta hoàn toàn thần phục, thậm chí biết phản hồi anh ta rồi, mới thôi.

Hai người, mới một lúc lại hơi thở hỗn hển, trên mặt cô ta hiện lên má hồng.

“Tối nay, anh đúng là say không hề nhẹ”

“Không phải nói nụ hôn này chỉ có thể hôn với Lâm Văn Đông sao? Bây giờ, cô đang phản hồi tôi” Ngón tay của anh ta vuốt nhẹ từ từ trên môi cô ta, như là mang theo dòng điện vậy, khiến cô ta ngay cả trái tim đều đang rung động.

Tô Hoàng Quyên xấu hổ, cần tay anh ta đưa xuống, tùy tiện choàng một cái áo, lật người đi xuống giường.

Lần này, anh ta không có cản cô ta nữa.

Tô Hoàng Quyên tim đập nhanh như là muốn xông ra lòng ngực. Dọc đường đi về phía phòng tắm, tuy không có quay đầu, nhưng vẫn có thể cảm giác rõ ràng được ánh mắt nóng rực của người đàn ông phía sau luôn nhìn trên người cô ta.

Đóng cửa lại, bản thân trong gương, sắc mặt hồng hào, so với bất kì lúc nào đều có khí sắc hơn.

Sau khi cô ta ra ngoài, đổi lại Kiêu Quốc Thiên đi vào tắm rửa.

Sau một lúc, anh ta đi ra, thuốc đã bóc ra ở đầu giường, khiến anh ta ngăn người ra. Là thuốc tránh thai trong khách sạn chuẩn bị. Cô ta đã uống một viên.

Rõ ràng là vì để anh ta yên tâm, hộp giấy bạc cũng không có bỏ đi, chỉ là đặt trên vị trí nhìn là có thể thấy được trên đầu giường. Biểu hiện rõ ra là để anh ta thấy.

Kiêu Quốc Thiên bước đi nặng nề qua đó, cầm hộp giấy bạc trong tay, một hồi, cuối cùng là bỏ vào trong thùng rác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 621

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 621:

Như vậy cũng không có gì không tốt.

Giữa họ, vốn không nên có thêm một sinh mạng khác nữa.

Từ ngày đó trở đi, giữa hai người họ có vẻ như có một sự hiểu nhau rất hài hòa. Kìêu Quốc Thiên không ăn cơm người khác nấu nữa, đều phải Tô Hoàng Quyên tự tay làm.

Cô ta cũng không cảm thấy phiền phức, lúc nào cũng lật qua lật lại làm các món ăn không giống nhau.

Bỗng nhiên, hai người giống như là đem những chuyện đã qua đi đó đều quên hết vậy, sống chung với nhau lại có hơi giống tình nhân.

Hoặc là...

Giống vợ chồng?

Nhưng Tô Hoàng Quyên biết, giữa họ, chỉ có thời gian một tháng này mà thôi. Tình cảm dịu dàng hiện nay, đều chẳng qua là bọt biển.

Một tháng sau, tự nhiên phải vỡ.

Có lẽ là vì dự đoán được kết quả nhận được, nên tình cảm dịu dàng hiếm có được này ngược lại không có người đánh vỡ trước.

Thời gian từ thứ hai đến thứ sáu của Tô Hoàng Quyên, chủ yếu đều ở trong phòng của anh ta. Thỉnh thoảng, sẽ bị anh ta giữ lại, ngủ ở đây. Cô ta

vẫn uống thuốc theo thời gian theo liều lượng như cũ, anh ta cũng chưa từng ngăn cản qua.

Hai người rất hiểu nhau, cũng không ai đi đánh vỡ quy định giữa họ.

Càng không có ai thăm dò đối phương quan hệ hiện tại của hai người họ.

tính là yêu nhau...

Cô ta mua quần áo r ấ, Kì ầu Quốc Thiên bận xong, lái xe qua đây quét thử thanh toán cho cô. Cô ta cũng không từ chối, toàn bộ nhận hết.

Khi đi ngang qua tiệm bán đồ nội y, bị anh ta kéo đi vào, kết quả, anh ta hào hứng lựa bộ đồ nội y khiêu gợi. Tô Hoàng Quyên không chịu lấy, anh ta nói trước đây cũng không phải không có mặc qua, sau đó, bị anh ta trực tiếp nhét vào trong túi mua sắm. Cô ta đối với anh ta cũng không có cách nào.

Tiếp sau đó, lại bị anh ta kéo đi dùng bữa tối ở nhà hàng đồ ăn ý bên ngoài, xong r ấ đi coi phim điện ảnh “Cô bé lọ lem”.

Ng ấ trong rạp chiếu phim, Tô Hoàng Quyên chỉ cảm thấy nguyên người đều có hơi ngẩn ngơ. Dưới ánh đèn chiếu rọi, người đàn ông g ầ ở gang tấc, nhưng mà, cô ta cũng biết, qua không lâu nữa, giữa họ, thì là phải xa tận chân trời, xa vời không với tới được r ấ...

Bởi vì, thời gian anh ta ở lại, chỉ còn mười ngày.

Từ trong rạp chiếu phim đi ra, trời đã hoàn toàn tối sập r ấ. Lên xe, Kì ầu Quốc Thiên đột nhiên bắt đầu hôn cô ta.

Hôn vừa sâu vừa nặng, cứ như là muốn đem cô hút vào xương tủy của anh ta vậy. Tô Hoàng Quyên nghĩ tới chia li của mười ngày sau, trong lòng khó chịu, đưa tay đặt lên bờ vai anh ta, cũng phản h ấ thiết tha.

Hai người quăn lấy nhau, dọc đường về khách sạn. Chỉ cần lúc dừng lại đèn đỏ, anh ta liền sẽ hôn cô ta thật sâu.

Nguyên một đêm đó, anh ta hầu như không có buông tha cô. Cũng không nói chuyện, chỉ là muốn một cách điên cuồng. Thịnh thoảng sẽ nhìn cô ta ngơ người ra, ánh mắt trầm sâu, khiến cô ta thăm dò không rõ rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.

Tô Hoàng Quyên chỉ cho rằng anh ta cũng vì chia li của mười ngày sau, mới mất khống chế như vậy, nhưng mà, ngày hôm sau, cô ta mới biết...

Thì ra không phải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 622

Cô ta từ trên giường anh ta tỉnh dậy, thay quần áo, quét thẻ xong, đi làm.

Vào trong thang máy, đi về 8013, đồng nghiệp của khách sạn đứng trong thang máy, là của bộ phận khác, cô ta cũng không quen.

Chỉ nghe thấy họ đang cảm thán: “Đúng là tuổi trẻ lại xinh đẹp đấy, với lại còn gần gũi thân thiện như vậy, cũng không có làm ra vẻ là cô chủ lớn chút nào.

“Đúng thế. Gia giáo tốt, một cô gái nhỏ khá là dễ thương”

“Cũng khó trách tổng giám đốc Hoàng xem cô ta như bảo bối rồi. Và người khách của ông Hoàng, ông Kiều đó, đúng thật là rất hợp nhau đấy!”

“Ừm. Nam tuấn tú nữ xinh đẹp, có thể nào không hợp nhau sao!

Tô Hoàng Quyên đứng ở một bên, khựng người lại.

Cô Hoàng?

Ông Kiều?

Đấy là nói...

“Đình Đoong!” Thang máy đột nhiên dừng lại, cửa, từ từ mở ra. Cô ta vẫn đứng đó, khá lâu không có hoàn hồn lại.

Đến khi trên bờ vai bị vỗ một cái: “Ừa, cô là tới lầu một này chứ” Cô ta bỗng sực tỉnh, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, nói tiếng Cảm ơn, đi ra thang máy.

Trên đường, đi về 8013, chỉ cảm thấy trong đầu mê man, tinh thần suy tư ngẩn ngơ. Ý nghĩa trong lời nói của những người vừa rồi là... cô Quang

đã tới rồi chứ? Đúng rồi, trước đó cô ta có nói qua trong điện thoại, sẽ qua đây kiểm anh ta sớm hơn.

Mấy ngày nay, trôi qua quá an nhiên, đến nỗi cô ta cũng quên mất còn có một cô Quang, không, chính xác mà nói, là sự tồn tại vị hôn thê của anh ta.

Nở nụ cười đau khổ.

Cảm thấy bản thân hơi mắc cở.

Đến cửa phòng 8013, cô ngập ngừng, không biết có nên hay không nên gõ cửa. Ngay lúc đang chần chừ, cánh cửa bị người phía trong đột nhiên kéo ra.

Cô ngẩn người.

Một khuôn mặt bé nhỏ trẻ tuổi đang nở nụ cười xuất hiện trước mặt cô ta: “Cô chính là người lần trước nghe điện thoại của tôi, quản gia của Quốc Thiên à?” Ánh mắt của cô ta khựng lại trên mặt của cô gái, rất lâu cũng không thể rời khỏi ánh nhìn.

Quả nhiên giống những người khác nói vậy, cô ta nhiệt tình có sức sống, tuổi trẻ lại xinh đẹp, chỉ mới nhìn thôi, cũng khiến người ta rất thích.

Ở trước mặt cô gái trẻ tuổi này, cuộc sống của cô quá u ám, cũng không cần được có chút tủ thân.

Cô gái như thế này, sánh đôi với Kiều Quốc Thiên, vừa đúng.

Còn bản thân...

Cô rất miễn cưỡng nở ra một nụ cười, gật đầu: “Ừm. Đúng. Tôi đến để thu dọn quần áo của ông Kiều, đem đi giặt khô đây, bây giờ tiện đi vào chứ?”

“Tất nhiên tiện rồi. Cô mau vào đi” Đối phương mới gặp như đã quen thân vậy, cũng không có làm ra vẻ, trực tiếp khoác lấy cánh tay của Tô

Hoàng Quyên, nhìn bản tên treo trên ngực của cô ta: “Cô tên Tô Hoàng Quyên?”

“Đúng vậy, cô Hoàng” Tô Hoàng Quyên không thể mới gặp là quen thân như cô ta vậy, thái độ vẫn là bình thản như mọi khi vậy.

“Tôi tên Hoàng Thiên Nhi, cô gọi tôi là Thiên Nhi đi nhé.” Tô Hoàng Quyên chỉ là nở nụ cười nhẹ. Cô ta nhìn giống như cô gái không hiểu sự đời vậy, trong mắt toàn là ngây thơ trong sáng. Cô gái như vậy, mới thật sự là người vợ mà đàn ông muốn tìm kiếm.

Sự nặng nề trong lòng của cô ta nói không ra, chỉ nói: “Cô Hoàng, tôi vào trong phòng ngủ lấy quần áo đây”

“Ừm, tôi với cô cùng đi” Hoàng Thiên Nhi nói: “Thiên Quốc rất bận, mới sáng sớm thì ra ngoài rồi. Tôi còn chưa gặp được anh ta nữa đó! Hôm nay cô và anh ta gặp mặt qua chưa vậy?”

“Tôi cũng chưa” Cô ta đang nói dối. Bữa sáng của sáng hôm nay, là cô ta tự tay chuẩn bị cho anh ta. Anh ta ăn xong bữa sáng mới ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 623

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 623:

“Được thôi. Dù sao tôi đã gọi điện thoại cho anh ta rồi, anh ta nói buổi tối về với tôi. Đúng rồi, Hoàng Quyên, tôi ở bên đây không có bạn bè, sau này, cô làm quản gia cho anh ta, cũng làm quản gia cho tôi được không? Phòng tôi ở ngay kế bên anh ta, dù sao tôi cũng không cần cô chăm sóc theo sát như vậy đâu, chỉ cần thỉnh thoảng khi tôi buồn chán, cô có thể cùng tôi ra ngoài dạo vòng vòng là được rồi” Có lẽ là chợt dạ, Tô Hoàng Quyên không định tiếp cận quá gần với Hoàng Thiên Nhi, thế nên, yêu cầu của Hoàng Thiên Nhi, phản ứng bản năng của cô.

là từ chối: “Hay là cô Hoàng vẫn là tìm những người khác đi, thật ra trong khách sạn vẫn còn rất nhiều người trẻ tuổi tương đương với cô, tôi tin rằng có họ cùng ra ngoài đi dạo, chắc chắn càng nhiều chủ đề có thể trò chuyện”

“Nhưng tôi thích cô đấy thôi” Khi Hoàng Thiên Nhi nở nụ cười, hờn nhiên ngây thơ, trong mắt một chút tạp chất đều không có.

“Tôi tìm cô, ngoài trừ để cô cùng tôi ra ngoài đi dạo, còn có lòng riêng tư khác nữa. Trước đây Quốc Thiên nói với tôi, tài nấu nướng của cô rất tốt, gần đây đều là cô đang nấu cơm cho anh ta ăn. Bởi vậy, tôi muốn lên lớp học hỏi tay nghề với cô.” Tô Hoàng Quyên hơi kinh ngạc. Cô ta không nghĩ rằng Kìêu Quốc Thiên trước mặt của Hoàng Thiên Nhi nhắc qua mình.

“Thật ra tay nghề của tôi là nghiệp dư, cũng không được tính là tốt. Nếu như cô Hoàng thật sự muốn học, có thể tìm đầu bếp trong khách sạn. Họ đều là chuyên nghiệp đấy”

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô ta, Tô Hoàng Quyên ngược lại cảm thấy không đành lòng r ấi.

“Không có, cô rất dễ thương, chứ không đáng ghét. Tôi hứa với cô, mọi khi cuối tuần sẽ ở cùng cô. Nếu như cô muốn học nấu nướng, tôi cũng cố hết khả năng của tôi dạy cô.” Hoàng Thiên Nhi giờ mới quét đi sương mù âm u trên mặt: “Đây là cô nói đấy nha, vậy chúng tôi cứ nhất quyết như vậy r ấi” Buổi tối.

Khi Ki ầu Quốc Thiên về khách sạn, trong nhà bếp rất là náo nhiệt.

“Chị Hoàng Quyên, chị nhìn, măng tây em cắt như thế nào?” Giọng nói trong veo của Hoàng Thiên Nhi truyền ra từ trong nhà bếp.

“Để tôi xem thử” Là giọng nói của cô ta: “Ừm, rất khá, có tiến bộ r ấi.

Nhưng mà, còn có thể cắt mỏng hơn chút nữa. Nếu muốn cắt thành sợi, chắc vẫn phải luyện thêm”

“Có tiến bộ là được. Quốc Thiên là thích sợi măng tây nhiều hơn, đúng chứ?”

“Ừm. Nhưng mà, mặc dù sợi măng tây hay là miếng măng tây, chỉ cần là cô làm, anh ta chắc chắn đều thích” Hoàng Thiên Nhi cười: “Em cũng cảm thấy vậy. Em phải cho anh ta một sự bất ngờ” Ki ầu Quốc Thiên đứng ở cửa nhà bếp, nghe những đối thoại này, cũng không cảm thấy có bất kì bất ngờ nào.

Rõ ràng, trợ lí theo bên cạnh cũng là rất ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ rằng hai người phụ nữ lại chung sống hài hòa r ấi.

Ki ầu Quốc Thiên là có ý rời khỏi lâu như vậy, ngay cả nói trước tiếng với Tô Hoàng Quyên cũng không có, chính là vì nhìn xem khi cô ta đối mặt với Hoàng Thiên Nhi sẽ là thái độ như thế nào.

Bu ần bấ?

Giảng co?

Anh ta còn nhớ cô ta đã từng trong lúc tranh giành tình cảm của Kiều Phong Khang, cố chấp tới bất chấp thủ đoạn. Anh ta vốn cho rằng, lần này, cô ta ít ra nên có một chút tranh giành.

Nhưng mà, anh ta thất vọng rồi.

Đừng nói là tranh giành, cô ta ngay cả một chút ít buồn bã cũng không có.

Ngược lại là thân nhau với Hoàng Thiên Nhi như vậy.

Đây là sao chứ?

Duy nhất, anh ta có thể giải thích là, người phụ nữ này, đối với anh ta... không có cảm tình...

Nghĩ tới đây, sắc mặt hơi lạnh cứng. Kiều Quốc Thiên đẩy cửa nhà bếp ra, hai người phụ nữ cùng lúc ngẩng đầu lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 624

“Quốc Thiên, anh về r ấ.” Hoàng Thiên Nhi cất giọng trước, gần như là lập tức buông xuống đồ vật trong tay, chạy qua bên đó, khoác tay anh ta lại: “Sao anh vào nhà bếp r ấ, vốn là định cho anh sự bất ngờ đấy” Kì ầu Quốc Thiên nhếch môi: “Bất ngờ gì?” Ánh mắt của anh ta, lướt qua cô ta, nhìn về Tô Hoàng Quyên.

Tô Hoàng Quyên ngược đầu lên, ánh mắt có nét cười nhìn anh ta, nhẹ giọng chào hỏi: “Chào Ông Kì ầu” Ba chữ đơn giản, nhưng lại ngập tràn sự xa lạ.

Cay đắng phía sau nụ cười, lại chỉ có cô ta rõ nhất.

“Em đang học nấu ăn với chị Hoàng Quyên, vốn định tự tay làm một món cho anh, nhưng anh lại về sớm hơn r ấ”

“Chị Hoàng Quyên?” Trọng điểm của Kì ầu Quốc Thiên, lại đặt ở nửa câu trước. Cười khế nhìn sang Tô Hoàng Quyên: “Hai người lại xưng hô với nhau là chị em?”

“Có gì không được chứ. Chị Hoàng Quyên lớn hơn em xiu, với lại, trong thời gian dài vậy đầu là chị đang chăm sóc anh, cho dù em kêu chị là chị cũng là lẽ đương nhiên thôi mà” Hoàng Thiên Nhi tiếp lời qua, hoàn toàn không có cảm giác được không bình thường giữa họ.

Tô Hoàng Quyên âm thầm thở dài, nói: “Cô Hoàng, cô và ông Kì ầu đến trong sảnh đợi một chút đi, còn lại để tôi làm, rất nhanh là có thể ăn r ấ”

“Vậy được thôi” Hoàng Thiên Nhi cười ra tạp đề trên người: “Vừa đúng em và Quốc Thiên rất lâu cũng không có gặp qua r ấ, chúng ta ra ngoài trò chuyện thôi” Hoàng Thiên Nhi vừa nói, vừa kéo Kì ầu Quốc Thiên đi về phía ngoài Trước khi đóng cửa lại, Kì ầu Quốc Thiên trầm lặng nhìn Tô Hoàng Quyên, ánh mắt sắc bén. Như muốn xuyên qua đôi mắt của cô ta nhìn thẳng vào trong tim của cô ta, nhưng mà, chết tiệt mà Nhìn thấy,

chẳng qua toàn là nụ cười của cô ta. Nụ cười khiến anh ta cảm thấy thất bại sâu thẳm.

Cho tới khi cửa hoàn toàn đóng lại, nụ cười trên mặt của Tô Hoàng Quyên mới sụp xuống.

Thì ra, ngay cả nụ cười giả tạo, cũng là một việc cực khổ như vậy...

Tô Hoàng Quyên xào mấy món ăn, từ trong nhà bếp đi ra, khi đến trong sảnh, hai người họ đang ngồi ở đó coi tỉ vi.

Thật ra, sự chú ý của hai người đều không có trên tỉ vi. Hoàng Thiên Nhi dựa trên bờ vai anh ta, đôi tay ôm vòng eo của anh ta, dáng vẻ bé nhỏ núp trong lòng anh ta nhõng nhẽo.

Kiêu Quốc Thiên thỉnh thoảng trả lời vài câu, nhưng đa phần có chút thần thờ, không biết suy nghĩ gì.

Tô Hoàng Quyên nhìn, chỉ cảm thấy hai người họ rất sánh đôi. Còn bản thân đang mặc tạp dề, bụng đói ăn đứng ở đây, lại có vẻ đích đích thật thật là người giúp việc của họ.

Nở nụ cười cay đắng, đem đồ ăn bụng tới phòng dùng bữa, lại đem chén đĩa đều đặt lên xong, mới tháo bỏ tạp dề, tới trong sảnh gọi người.

Cô ta không có ở lại lâu, đợi hai người vào phòng dùng bữa rồi, bản thân cũng không có tạm biệt, lặng lẽ rời đi rồi.

Từ phía sau rời khỏi khách sạn, đang chuẩn bị về căn nhà thuê của mình, không nghĩ rằng sẽ gặp được trợ lí của Kiêu Quốc Thiên.

Không, chỉ bằng nói là gặp được, thì nên nói anh ta chính là đến tìm mình.

“Cô Tô, tôi muốn tùy tiện nói vài câu với cô, có thời gian chứ?” Đối phương bước xuống từ trên xe.

Tô Hoàng Quyên dừng bước, gật đầu: “Ngài nói đi”

“Tôi biết cô và tổng giám đốc Ki ầu gần đây đang quen nhau, nhưng mà cô cũng biết đàn ông luôn có cái gọi là gặp dịp mua vui thế này. Với lại, ngài và cô Hoàng rất nhanh thì sẽ kết hôn, bởi vậy, hi vọng chuyện của cô và ông Ki ầu xảy ra trong thời gian này, cứ xem như là gió mây trôi qua vậy, cô Tô bây giờ hãy quên đi”

“Đây là ý của ngài hay là ý của anh ta?”

“Tất nhiên là ý của tôi” Trợ lí cũng không có ăn nói lung tung, chỉ khựng lại, nói: “Trước đây tổng giám đốc Ki ầu có trải qua cái gì trong lòng cô rất rõ ràng, rời khỏi nhà họ Ki ầu rồi, bây giờ tự mình từ tay trắng làm lên, nếu như: không có sự giúp đỡ của nhà họ Hoàng, không hiện thực. Nếu như bây giờ ngài phản bội cô Hoàng rồi, trên sự nghiệp nhất định là chịu đựng tuột dốc xuống. Nếu như cô Tô đối với ông Ki ầu thật sự có lòng, thì có những chuyện chắc chắn phải xử lí như thế nào” Trong lòng Tô Hoàng Quyên hiểu rồi. Nếu như đổi lại là trước đó, có lẽ cô ta cũng không có dễ thuyết phục vậy.

Bản thân của trước đây, có lảng có giác, nhưng mình của bây giờ.

Trợ lí để lời nói lại thì lái xe đi rồi.

Tô Hoàng Quyên tự mình về lại căn nhà thuê.

Mở đèn, trong không gian chật hẹp, khiến cô ta cảm thấy hơi ngột ngạt.

Cô ta tắm rửa xong, nằm trên giường, ép bản thân cái gì cũng không đi suy nghĩ. Cứ vậy ngủ thiếp đi, dù sao chỉ còn thời gian vài ngày rồi, qua mấy ngày này nữa, mọi thứ đều sẽ dần dần trở nên tốt lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 625

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 625:

Cô ta âm thầm an ủi bản thân, nhưng mà, nằm trên giường lại trước sau không có buồn ngủ, xoay qua lẫn lại khó ngủ.

Mơ mơ hồ hồ, khi mà cuối cùng sắp ngủ được, cửa bỗng nhiên bị gõ vang.

Cô ngẩn người một lúc.

“Ai “Mở cửa” Giọng nói của Kiều Quốc Thiên.

Cô ta ngồi trên giường, có một hồi không nhúc nhích. Âm thanh đập cửa càng nặng hơn, Tô Hoàng Quyên vén ra tấm chăn, bước xuống từ trên giường, đi đến cánh cửa, tay đặt lên trên cửa nắm, cuối cùng lại buông xuống.

“Anh đi đi, tôi không muốn để cô Hoàng hiểu lầm chúng tôi.”

“Cô nói lại lần nữa!” Hiểu lầm? Cô ta lại dám dùng “hiểu lầm” hai chữ để hình dung quan hệ giữa họ.

Cho dù cách một cánh cửa, Tô Hoàng Quyên cũng có thể nghe thấy cứng chắc và lạnh lùng trong giọng điệu của anh ta. Truyền tới qua đây, khiến lòng cô ta càng thêm đau thóp chặt lại.

“Thật ra chúng tôi đều biết...Anh chẳng qua là gặp dịp mua vui thôi, còn tôi, cũng chỉ là một mình cô đơn quá lâu, tìm kiếm an ủi mà thôi. Bởi vậy, anh đi đi...” Đôi tay của Tô Hoàng Quyên nắm vào trong cánh cửa, cô ta cố gắng hết sức để giọng nói của mình nghe có vẻ bình thản yên bình, không có chột dạ.

“Cô Hoàng là một cô gái rất tốt, với lại, cô ta rất thích anh, anh và cô ta ở bên nhau, sẽ rất hạnh phúc. Còn chúng ta...

Tô Hoàng Quyên khựng lại: “Giữa chúng ta, có thù hận có câu chuyện có xúc động, chỉ là không có tình yêu...bởi vậy, không nhất thiết phải miễn cưỡng đối phương, miễn cưỡng bản thân” Cách qua cánh cửa, truyền lại giọng cười khế của Ki ầu Quốc Thiên: “Cô nói không sai, giữa chúng ta, đích thật chưa từng có tình yêu...nếu như không phải vì hận, hai chúng ta sớm thì đã là hai người xa lạ không quen biết nhau rồi!” Cô ta nhắm mắt lại, đôi mắt rất lâu cũng không có mở ra.

Uớt đắm thắm trên cặp lông mi mắt.

Từ sau khi anh ta về thành phố A, giữa họ, lại trở về đến hai con đường song song nhau, lần nữa trở thành người xa lạ không quen biết nhau.

Chỉ nghĩ thôi, thì đã xót xa trong lòng.

Ki ầu Quốc Thiên cũng không có ở lại thêm.

Đêm đó, trong căn nhà thuê, cho tới khi trời sáng, cô ta mới dần dần ngủ thiếp đi. Mơ một giấc mơ, trong mơ, anh ta và Hoàng Thiên Nhi nằm tay nhau bước vào lễ đường hôn lễ.

Còn một bên khác...

Anh ta ngủ ở trong phòng sách ở khách sạn, hút thuốc hết nguyên một đêm.

Tô Hoàng Quyên bỗng nhiên rất ngưỡng mộ Hoàng Thiên Nhi. Lần trước anh ta tìm tới Lâm Văn Đông học làm bánh ngọt, vốn dĩ cô ta tưởng rằng anh ta chỉ là nói nói qua mà thôi.

Sau đó, một thời gian rất dài, cô ta cũng thần thờ thất thần. Ki ầu Quốc.

Thiên làm xong đồ ngọt, dẫn theo trợ lý ra ngoài bán công ỉ, Hoàng Thiên Nhi múc muống bánh ngọt để Tô Hoàng Quyên thử mùi vị, Tô

Hoàng Quyên từ chối không được, thử ở trong miệng, đắng đấy.

Đối mặt với ánh mắt kì vọng của Hoàng Thiên Nhi, cô mỉm cười, gật đầu nói: “Rất ngon” Buồi chiều.

Hoàng Thiên Nhi kéo cô ta ra ngoài đi dạo. Tô Hoàng Quyên tâm trạng không tốt, ra ngoài đi dạo thì cứ xem như là thư giãn cũng tốt, dù sao cũng thoải mái hơn so với việc ủ rũ trong căn phòng.

“Chúng tôi lấy bộ quần áo này. Bộ này cũng lấy! Còn có bộ này!”
Hoàng Thiên Nhi một hơi mua rất nhiều, từ áo tới quần, rồi tới giày, đều là kích thước của Tô Hoàng Quyên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 626

Đến quán cà phê, lúc hai người ngồi xuống nghỉ ngơi, Hoàng Thiên Nhi đem toàn bộ đồ tặng hết cho Tô Hoàng Quyên.

Tô Hoàng Quyên cùng lúc kinh ngạc, lắc tay từ chối: “Tôi chỉ là nhân viên khách sạn, không được nhận những món quà này. Cô Hoàng, lòng tốt của cô tôi nhận trước rồi”

“Chị cần lấy đi” Hoàng Thiên Nhi mỉm cười đem quần áo đẩy về lại, nhìn Tô Hoàng Quyên, đột nhiên vừa cười vừa hỏi: “Chị Hoàng Quyên, em lựa những kích thước này cho chị đều không có sai chứ?”

“Ừm, không có sai” Đích thực đều là kích cỡ của cô ta.

“Vậy chị không cảm thấy kì lạ làm sao mà em biết rõ như thế kích thước của chị à?” Tô Hoàng Quyên hơi ngần ngại.

Nụ cười trên mặt của Hoàng Thiên Nhi, khiến trong lòng cô ta theo phản ứng bản năng thóp chặt lại, không biết có phải là ảo giác không, cứ cảm thấy...

Cô gái này, có vẻ như biết rõ hết mọi thứ vậy.

“Quốc Thiên quét qua thẻ để mua quần áo cho chị. Trên tài liệu hiện thị kích thước của chị, lúc đó em nhìn thấy thì nhớ lại rồi. Trí nhớ của em có phải là rất tốt không?” Hoàng Thiên Nhi vẫn giữ nét cười ngây thơ đó. Tô Hoàng Quyên đột nhiên cảm thấy giống như bị một bàn tay lớn bóp chặt cổ lại vậy, có chút hơi khó thở.

Thì ra...cô ta đúng thật cái gì đều biết...

“Cô Hoàng rất có tâm tư”

“Thật ra cũng không phải, chỉ vì em rất yêu anh ta, bởi vậy, trên người anh ta khó tránh sẽ dùng nhiều tâm tư hơn” Cô ta mỉm cười, cần muốn

nhẹ nhàng khuấy đầu cà phê: “Thật ra, em còn biết nhiều hơn nữa...”

“Ví dụ sao?”

“Chị là vợ trước của anh ta, hai người còn có qua một đứa bé, bởi vậy, anh ta đối với chị có một cảm giác khác, em không cảm thấy kì lạ chút nào, Chỉ là...Cô Tô, tôi cũng hi vọng cô có thể hiểu được, vợ trước nói chung vẫn là thời gian trước, qua đi cũng vẫn là qua đi” Hoàng Thiên Nhi sửa lại cách nói, cũng nghiêm túc hơn, không còn là vẻ mặt hờn giận ngây thơ trước đây nữa, mà là một người phụ nữ kiên định bảo vệ tình yêu của bản thân: “Tôi và Thiên Quốc sớm đã đính hôn, qua một thời gian nữa thì sẽ kết hôn. Và bây giờ cô xen vào chúng tôi, cô chính là kẻ thứ ba. Với lại... tôi không chỉ sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh ta, khiến anh ta hạnh phúc, trên sự nghiệp của anh ta tôi cũng tuyệt đối là trợ thủ của anh ta. Tôi tin rằng, những thứ này cô đâu làm không được. Với lại, ngược lại, nếu như anh ta lựa chọn cô rồi, cha tôi sẽ không buông tha cho anh ta. Đến lúc đó, cô không những không giúp được anh ta, còn sẽ trở thành cục đá vướng chân trên sự nghiệp của anh ta” Hoàng Thiên Nhi nói mỗi một câu nói, đầu trên trọng điểm.

Họ sớm đã không còn trẻ, chịu nhiều cực khổ như vậy rồi, qua nhiều năm như thế rồi, trong lòng cô ta rất rõ, tầm quan trọng của sự nghiệp đối với một người đàn ông.

Cô ta đã mệt mỏi rồi.

Cũng không còn dũng khí và sức mạnh vì tình yêu như con thiêu thân lao vào lửa, cô ta tin rằng, anh ta cũng không còn có nữa.

Họ đâu đã qua cái tuổi xúc động, đã qua sự ngây cuồng vì tình yêu mà tan xương nát thịt.

“Tôi biết rồi. Yên tâm đi, tôi chưa từng suy nghĩ qua sẽ phải làm phiền hai người.”

“Vậy thì tốt” Hoàng Thiên Nhi có vẻ như thở phào, uống một ngụm cà phê, mới tiếp tục nói: “Thôi thì hôm nay cô đi đi” Tô Hoàng Quyên cau

mày.

“Cô yên tâm, tôi không phải muốn sa thải cô. Tôi biết bây giờ cô không có thân phận, không dễ tìm việc làm. Bởi vậy, tôi cố tình sắp xếp cô ở một khách sạn khác. Buổi chiều hôm nay cô tới bên đó báo cáo có mặt đi, chỗ ở tôi cũng đã sắp xếp xong cho cô rồi, cô tới rồi tự nhiên sẽ có người dẫn cô đi. Đây là vé xe tôi mua cho cô.” Hoàng Thiên Nhi đẩy tấm vé xe đến trước mặt cô.

Tô Hoàng Quyên ngẩn ngơ ra nhìn, nở nụ cười đau khổ.

Rất rõ ràng, cô ta là sớm đã sắp xếp xong xuôi hết tất cả các việc. Và lần này sẽ qua đây, đâu là có chuẩn bị mà đến.

“Tô Hoàng Quyên không có không gian để từ chối. Cô ta là vợ chưa cưới của anh ta, còn cô ta, chẳng qua là kẻ thứ ba trong cuộc tình này mà thôi.

Ngay hôm đó, cô liền thu dọn đồ đạc, rời khỏi rồi. Ngồi xe, trên đường đi về phía một khách sạn khác, cứ đang suy nghĩ, khi Kiều Quốc Thiên phát hiện cô ta không còn nữa... lại sẽ là phản ứng như thế nào...

Hoặc là...

Anh ta còn sẽ nhớ tới cô ta chứ?

Có khi nào từ bỏ của cô ta, thật ra khiến anh ta nhẹ nhõm?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 627

Tô Hoàng Quyên tự nhiên mà biến mất rồi.

Liên tiếp năm ngày, anh ta đều uống say mềm trở về Hoàng Thiên Nhi đợi trong căn phòng, cô ta cũng không giận, càng không gây sự với anh ta, chăm sóc cho anh ta thật tốt.

Có một hôm buổi tối, Kiều Quốc.

Thiên tướng nhìn cô ta là Tô Hoàng Quyên, xem chút có được cô.

Nhưng mà, thật sự là say tới không biết trời đất, đến cuối cùng cũng không có làm được gì rồi thôi, tỉnh dậy mới phát hiện xem chút là ngủ nhầm người rồi.

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ đơn thuần của Hoàng Thiên Nhi, trong lòng anh ta cứ trống trải, nhưng cuối cùng cũng không có nhắc qua “chia tay” hai chữ với cô ta. Cô ta là cô gái tốt, xứng đáng được dịu dàng đối xử.

Trong một khách sạn khác.

Mấy ngày sau, Tô Hoàng Quyên ốm rồi. Đến bệnh viện kiểm tra, lại nói cô ta có thai rồi. Rõ ràng thuốc tránh thai đâu có uống theo đúng thời gian, chuyện có thai này quả là buồn cười. Tô Hoàng Quyên tức nhiên là không tin rồi.

Nhưng mà, kiểm tra rồi lại kiểm tra, đổi một bệnh viện rồi lại một bệnh viện, kết quả vẫn là có thai.

Đây là sao?

Cô ta cần kết quả kiểm tra, có chút lơ mơ. Trong phụ khoa, giống tuổi tác của cô ta kiểm tra ra được có em bé, đâu là vui vẻ khó che giấu được.

Duy nhất cô...

Không phải không kích động, không phải không hưng phấn. Nhưng mà, đứa con này...mình nên để nó làm như thế nào?

Bác sĩ xem ra được do dự chần chừ của cô ta, khuyên cô ta: “Tuổi tác của cô cũng không còn nhỏ rồi, bây giờ sinh đứa con vẫn là cao niên sản phụ, tuy chưa kết hôn, nhưng mà, tôi đề nghị cô sinh đứa bé này ra đi. Thai đầu tiên đã không giữ lại được, đối với sức khỏe vốn thì có ảnh hưởng rất lớn. Đi về thương lượng thật tốt với bạn trai của cô đi nhé” Bạn trai...

Cô ta không có bạn trai...

Tô Hoàng Quyên thất thần dọc đường đi về Buổi tối, nằm trên giường một người, mơ một giấc mơ.

Trong mơ, là hình ảnh ngày anh ta trong giam ngục mấy năm trước đó, lúc cô ta nói phải bỏ đứa bé, xem chút bị anh ta bóp cổ chết.

Cô bỗng dựng từ trong giấc mơ giật mình tỉnh dậy, trên lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Nếu như lần này, mình lại cái gì cũng không nói với anh ta, đơn phương quyết định sinh mạng của đứa bé, có phải là sẽ chỉ để anh ta càng hận sâu hơn?

Với lại...

Đứa bé này, cô ta muốn giữ lại.

Thật sự, rất muốn...

Cô ta cũng sợ, sợ một khi không còn đứa bé này, sau này, cô ta bèn không còn có cơ hội làm mẹ nữa rồi.

Trời vừa mới bình sáng, cô ta liền vội đến trạm xe, mua vé xe. Vội vội vàng vàng đi về phía một thành phố khác.

Bây giờ, anh ta chắc vẫn ở trong khách sạn trước đó, còn chưa về thành phố A.

Cũng may, khoảng cách hai chỗ không phải xa lắm, chưa tới hai tiếng đồng hồ thì đến rồi. Dọc đường trên xe lửa, khiến cô ta hơi choáng váng, rất muốn ói, cũng may thuận lợi chịu đựng qua được.

Khi trên đường đầy cát bụi nhanh nhanh đến khách sạn Hoa Bắc, tới quây lể tân vừa hỏi, thì trong lòng nguội lạnh hết một nửa.

“Ông Kiêu và cô Hoàng vừa đi, gấp chuyển máy bay về thành phố A”

“Vậy họ đi được bao lâu rồi?”

“Vẫn chưa tới nửa tiếng đồng hồ đấy!” Vẫn chưa tới nửa tiếng đồng hồ... cũng tức là nói, nếu như bây giờ mình vội đến sân bay, còn rất có khả năng có thể gặp được anh ta!

Tô Hoàng Uyên vừa nghĩ vậy, hầu như là lập tức chặn chiếc xe taxi, chạy như bay về phía sân bay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 628

Cô ta của bây giờ, trong đầu nghĩ toàn chuyện của đứa con. Những lời của Hoàng Thiên Nhi nói với mình, quả thật không sai, nếu như cô ta phá hoại đi mối quan hệ giữa họ, vậy sự nghiệp của Kiều Quốc Thiên nhất định sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Nhưng mà, bây giờ cô không là một người r ồi!

Cho dù cô ta có thể không tranh không giành, nhưng mà, đứa bé không như nhau!

Đứa con của cô ta, cô ta muốn cho nó một gia đình khỏe mạnh lại hoàn chỉnh. Cái người khác có, cô ta cũng muốn cho đứa con.

Nói cô ta ích kỉ cô ta cũng chịu. Tô Hoàng Quyên cô ta chưa từng là người vô tư vô lợi.

Sân bay, trong khu hàng không T2, khắp nơi đều là người.

Tô Hoàng Quyên ngược đầu nhìn lịch chuyến bay, sáng sớm duy nhất một chuyến bay tới thành phố A, chính là ba mươi phút sau.

Rất có khả năng bây giờ anh ta đã qua kiểm tra an ninh r ồi.

Cô ta lấy điện thoại ra, một lần lại một lần gọi cho số của anh ta. Nhưng mà, điện thoại đối phương lại luôn trong cuộc gọi.

Trong lòng cô ta b ần ch ần khó yên, đi đến cửa kiểm tra an ninh đường đi VIP. Đường đi VIP chỉ vài người đó, vừa nhìn qua, hoàn toàn không có nhìn thấy người anh ta.

Làm sao đây?

Thấy thời gian càng lúc càng gấp.

Lần này nếu như cô ta không có nói rõ ràng với anh ta, sau này...có lẽ cũng không còn cơ hội nữa r ồi.

Tô Hoàng Uyên lần nữa thử gọi điện thoại, nhưng mà, phản hồi cô ta vẫn là máy bận. Cô suy nghĩ một hồi, tìm một vị trí ngồi xuống, rất nghiêm túc rất nghiêm túc soạn một tin nhắn, suy ngẫm một lúc, bấm vào phím gửi đi.

Sau đó...

Cô ta ngồi ở đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Cô ta nghĩ, chỉ cần anh ta nhìn thấy rồi, nhất định sẽ trở về mà...

Nhất định thế.

Trong khu chờ chuyển bay VIP.

Hoàng Thiên Nhi đang mượn điện thoại của anh ta gọi cho cha mẹ. Vừa mới cúp điện thoại, muốn đưa lại điện thoại cho anh ta, anh ta đứng dậy: “Tôi đi nhà vệ sinh cái, cô đừng đi lung tung nữa, máy bay sắp cất cánh ngay rồi đó”

“Ừm, anh đi đi, em ở đây ngoan ngoãn đợi anh” Hoàng Thiên Nhi nghe lời gật đầu.

Kiêu Quốc Thiên đi nhà vệ sinh, trợ lý theo ở sau lưng.

“Tìm thấy người Quốc Thiên trần tiếng hỏi.

“Tìm thấy rồi. Chuyển đi một khách sạn khác rồi. Xem bộ dạng, là có ý muốn trốn tránh ngài đây” Kiêu Quốc Thiên nhếch môi, không ra tiếng nữa. Trợ lý nói: “Ngài cũng đừng vì cô Tô mà vương vãi trong lòng nữa, nếu như cô đã âm thầm rời khỏi, thì chắc là cũng có dự tính cho bản thân rồi” Ánh mắt của Kiêu Quốc Thiên càng thêm sâu lắng. Đứng ở cửa nhà vệ sinh, châm điếu thuốc hút, lòng ngực vô cùng nặng nề

Cô ta cứ im hơi lặng tiếng như vậy mà đi rồi, đi thông thả như vậy, không chút tình cảm như thế, ngay cả số điện thoại cũng đổi luôn...

Cuối cùng...cô ta vẫn là người phụ nữ vô tình!

Không kì lạ đâu! Nhi ầu năm như vậy, anh ta hiểu rất rõ, người phụ nữ này là không có trái tim mà! Nhưng anh ta lại từng ôm mỗi kì vọng khác đối với cô ta!

Đúng thật ngu xuẩn không ai bằng!

Nghĩ tới đây, anh ta mạnh tay dập tắt ngòi thuốc. Nhưng mà, u ám trong lòng ngực, lại trước sau rất lâu không có tan biến.

Một bên khác.

Hoàng Thiên Nhi đang nghịch điện thoại của anh ta, vô cùng chán nản ng ỡ chụp hình, một dòng tin nhắn, ngay lúc này đột nhiên gửi vô.

Số lạ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 629: Hoàn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 629:

Cô ta từ trên màn hình chính của điện thoại, đã nhìn thấy được vài chữ ngắn gọn ở đầu dòng tin nhắn.

Nhịp tim đập nhanh, không có do dự, bấm mở tin nhắn ra.

Nội dung của tin nhắn, đập vào trong mắt cô ta: Quốc Thiên: Tôi có thai rồi, đứa con của anh.

Tôi đoán không ra khi nhìn thấy câu nói này, anh sẽ là tâm trạng gì, nhưng mà, tôi không có lừa anh. Tôi hi vọng đứa con của tôi sẽ có người cha, sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, nên tôi suy đi nghĩ lại, lựa chọn nói sự thật với anh.

Với lại, tôi muốn cùng anh đem chuyện quá khứ giữa chúng ta thối rõ ràng. Đứa con lần trước, tôi và anh yêu thương như nhau, với lại, tình yêu của tôi đối với nó, chỉ sẽ càng sâu hơn so với anh đối với nó, càng nường nần.

Nó đi rồi, không phải tôi có ý, là trong một sự ngoài ý muốn nó lựa chọn rời tôi mà đi. Tôi không có bảo vệ tốt cho nó, cũng là tôi từng sai lầm quá, nên thượng đế lựa chọn dùng phương pháp này để trừng phạt tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả đau khổ và giày vò.

Nhưng mà, hi vọng anh đừng hiểu lầm tôi nữa.

Nếu như có thể, cũng hi vọng anh có thể lại cho tôi và đứa con một cơ hội.

Tôi sẽ ở sân bay chờ anh.

Luôn đợi chờ...

Không có ghi người gửi ở cuối dòng, nhưng mà, Hoàng Thiên Nhi cũng nhìn được ra, tin nhắn này được gửi đến từ ai.

Trái tim, liền đập loạn xạ.

Trong loa, bắt đầu hồi thúc lên máy bay. Giọng nói dịu dàng, từng chút từng chút căng kéo thần kinh của cô ta.

Cô ta rất muốn xóa đi tin nhắn này, nhưng mà, Kiều Quốc Thiên trở về rồi: “Đi thôi, chúng ta nên lên máy bay rồi” Anh ta vừa nói, xách máy tính lên.

“Ồ, được” Hoàng Thiên Nhi đứng dậy, thân hình vấp cái, đụng thật mạnh vào trên chân ghế phía trước.

Cà phê trên bàn đổ ra, nước thì vừa đúng thế kia, toàn bộ đổ hết trên điện thoại. Màn hình điện thoại đầy nước, mặt có lỗi: “Xin lỗi, do em quá hậu đậu rồi” Kiều Quốc Thiên cầm điện thoại nhìn: “Thôi, hư rồi thì hư rồi thôi, đi về đổi một cái là được. Còn cô, không sao chứ?” Vừa rồi đúng thật đụng không hề nhẹ.

“Em không sao.” Hoàng Thiên Nhi mỉm cười, lắc đầu: “Chỉ cần anh không giận em, em chuyện gì cũng không có sao” Kiều Quốc Thiên nắm lấy tay cô ta: “Lên máy bay thôi.” Lần này đi, với người phụ nữ đó, bên sẽ không còn bất kì liên hệ nào nữa rồi.

Từ nay...

Họ, cầu là cầu, đường là đường.

Sau này, trong đời sống của anh ta, người phụ nữ sẽ tồn tại, chỉ có Hoàng Thiên Nhi rồi...

Cho dù không có tình yêu, nhưng mà, cô gái này làm người vợ, sẽ không là lựa chọn sai lầm.

Cô ta biết, điện thoại của cô ta, sẽ không còn reo lên nữa...

Cuối cùng, người đó, vẫn là hoàn toàn từ trong sinh mạng của cô ta... rồi khỏi rĩ Dù cho là cô ta có đứa bé rồi, cô ta cũng không có năm bắt lại được người đàn ông này.

Đi ra sân bay, ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm, tay đặt lên trên bụng vẫn còn bằng phẳng.

Không sao cả, bảo bảo, dù cho là cuộc sống sau này chỉ có mẹ thôi, mẹ cũng sẽ để con sống thật tốt...

Cô ta nhìn bầu trời đêm, hướng máy bay biến mất, mỉm cười. Khóe mắt, cười ra nước mắt.

The End

Truyen.one cảm ơn cả nhà đã chọn truyenone.vn để đọc nhé! Thực hôm qua mình không để ý truyện đã kết! Chúc cả nhà có nhiều niềm vui trong cuộc sống nhé! Mong các bạn tiếp tục đọc tại truyenone.vn nhé!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]